LEXICON SOPHOCLEUM

ADHIBITIS

VETERUM INTERPRETUM EXPLICATIONIBUS,
GRAMMATICORUM NOTATIONIBUS,
RECENTIORUM DOCTORUM COMMENTARIIS

COMPOSUIT

FRIDERICUS ELLENDT A. M.

LIT. ANTIQ. IN UNIV. LIT. REGIM. P. P. E.

VOLUMEN I.

REGIMONTII PRUSSORUM 1835.
SUMPTIBUS FRATRUM BORNTRAEGER.

PRAEFATIO.

Duo sunt, quae literis antiquis recte cognoscendis maxime videantur officere. Alterum est, quod qui Graece et Latine nesciunt et arduam peritiae parandae viam aspernantur, Sanscritice balbutire malunt, qua quasi communi linguarum omnium clave usi perspiciant protinus, quid dici potuerit debueritve, quaenam origo et lex flectendarum diffingendarumque vocum, quae sermonis sit inter populos maxime dissitos similitudo et quasi cognatio: quo genere philosophandi et imperitos fallunt speciosis inventis procudendis, quae scilicet ipsam callendi medullam contineant, et suo ingenio ita abutuntur, ut quae horum studiorum diligentissimos fugiant, ab indoctis reperta esse primum sibi, deinde etiam aliis persuadere audeant. Ego Sanscritae linguae cognitionem haudquaquam despicio abiiciendamve arbitror, et in originibus linguarum indagandis magnum quoddam illius momentum esse scio; sed antequam ex rebus tam longinquis necdum satis certo cognitis comparandis proficias in *Graecae* et *Latinae* linguae scientia, sciendum prius Graece et Latine videtur, et exquirendum ante, quid dictum sit dicique licuerit, quam quomodo eo perventum sit pronunties. Sic quae perite peritorum manibus administrata prosunt, adolescentulorum *δοκησισόφων* vanitate nocent. Alterum est,

quod exstat genus quoddam philologorum, qui cum aut nesciant aut nolint artem grammaticam perdiscere sobrioque iudicio operam dare, et ipsi hoc agunt et discipulos ita instituunt, ut libris aliis et aliis quotannis in lucem emittendis scriptorum, si fieri possit, omnium reliquias colligere, historias urbium et civitatum pertexere, res, iura, leges, instituta publica et privata, literas et artes et quidquid ad antiquitatem accuratius cognoscendam pertinet non diligenter illustrandum, sed leviter inspectis scriptoribus maxime *indicum*, qui vocantur, divitiis compilandis degustandum sibi sumant. Hi ea utuntur verborum magnificentia, ut et soli sibi literas antiquas cognovisse videantur et nativo quodam veri et pulchri sensu sese praeditos iactent, quo qui instructus non sit, eum recte intelligendis illis rebus imparem et quasi non factum esse affirmant. Iam enim ad id perventum est audaciae, ut eum virum, qui de tota antiquitate perite existimanda ingenii acumine, iudicandi sollertia, praeclare scriptis, discipulorum multitudine ita meruit, ut pares paucos, superiorem habeat neminem — ut eum, inquam, nec poetarum veterum artis universae, nec singulorum dictorum recte perspectorum documenta ulla dedisse fidenter quidam pronuntiarint. Ridicule, inquis. Verum est. Sed quia vulgus ea audacia decipi sese patitur, et fortiter contra inanes suae praestantiae iactatores pugnandum, et id agendum videtur, ut diligenter exercendis artibus critica et grammatica, antiquitatis omnis cognoscendae fontibus, tantae bonarum literarum perniciei obsistatur. Verum artes illae non satis certam viam insistent, nisi materies ante congesta iudicandi sit, nec satis proficietur in universa quadam lingua cognoscenda, nisi singularum aetatum et praecipuorum scriptorum usus et quasi leges sermonis accurate explorentur. Ad hanc rem ut quantum in me est conferrem, ante hos septem annos *Lexicon Sophocleum* componere aggressus sum.

Erunt, qui illud meum consilium reprehendant; sunt enim, qui exilem et inanem diligentiam affirment esse, quae in literis et apicibus additis vel omissis, vocabulis hoc illove modo scribendis et pronuntiandis, exquirendo et persequendo vocum etiam maxime vulgarium et quotidianarum usu versetur; erunt alii, qui quaerendi causam esse negent, quoties et quomodo ἄν et ἄρα et δέ et καί et τε apud tragicum dicta legantur: illud enim agi, ut scias, quomodo scriptoris usus a communi omnium consuetudine discrepet, cetera universae linguae lexicis aut interpretum reservanda esse commentariis. At vero quando tempus veniet talium lexicorum condendorum, nisi prius singulis scriptoribus ea adhibeatur opera? Deinde quomodo iudicabimus, quibus rebus scriptoris cuiusdam aut aetatis sermo a consuetudine communiter recepta discrepet, nisi sciverimus, omnino quid dictum illi sit, quid repudiatum? Quomodo hoc esse, illud non esse epicorum, atticorum, recentiorum affirmabimus, nisi quid ab eis usu comprobatum sit, didicerimus? Enimvero neque copiosissima lectione neque summo ingenio hoc satis accurate cognosci posse summorum virorum Valckenarii, Porsoni, aliorum errores perspicue demonstrant. Praeterea lubricum est et facile periculosum illud selectioris quasi penoris conquirendi negotium. Nam colligendo demum, quidquid est vocabulorum, disponendoque et iudicando ex sententiarum ratione ad elegantiorem sermonis usum intelligendum et cum vocabulorum tum dictorum sensum recte perspiciendum copiosior redundat fructus. Id igitur egi, nihil ut relinquerem, nec, nisi forte me aliqua fugerunt, praetermisisse me puto quidquam; si non omnia exempla apponenda viderentur, quod praeter articulum praepositivum in unam aut duas voculas cadit, indicavi. Erant sane inprimis nominum quorundam propriorum exempla, quibus non omnibus opus erat appositis; addidi tamen etiam haec, quod in pauculis et raris a prae-

cepto universe scripto deficere absonum videbatur. Sed et quoties quidque et quomodo connexum cum aliis verbis legatur, retuli, significationes quam potui religiosa diligentia digessi, particularum autem, in quibus mirum quantum manci indices sunt, qui nunc exstant, illustrandarum praecipuam rationem habui. Addidi etiam et vocabula aliquot et integras Sophoclis sententias quasdam, prioribus interpretibus ignotas; cuiusmodi vocabulis praefixum signum †. Inprimis autem accurata opera danda videbatur referendae et expendendae codicum et Aldinae editionis scripturae, quod et intelligendi et rei grammaticae persequendae fundamentum esset. Dubia aut plane nulla fide vocabula signo * notata sunt, coniectura verisimili illata duplici stellula **. Distingui autem necesse erat diverbiorum et canticorum cum vocabula tum formas, nec absonum videbatur etiam anapaesticis numeris prolata referre; his indicandis additum *an.*, τοῖς ἀπὸ σκηνῆς *m.*, canticis choricis *ch.* Praeterea veterum doctorum commentarios et lexica et recentiorum interpretum copias quanta potui diligentia excussi, nec eorum solorum, qui de Sophocle aut tragicis bene meruissent; ut quae ab illis de significatione vocum memorabiliorum deque forma, scriptura, accentu, spiritu traditum esset adhiberem et diiudicarem, quaeque ab his ad recte intelligendos poetas tragicos et Sophoclem potissimum collata essent, in usum vocarem. Versuum numeri Hermanni editionum sunt; ei enim viro Sophocles probabiliter restitutus maxime debetur. Sic et multa melius me explicuisse confido et aliquot locis poetam, pluribus veteres interpretes et doctores emendavi, nec quae ad hunc poetam solum facerent illustrandum quam brevissime exposui, sed etiam ad sermonem atticum et tragicorum recte cognoscendum quantum perficere possem conferre enixus sum. Hanc meam operam si Summis Duumviris Lobeckio praeceptori meo et Hermanno probari videro, idoneum me laboris praemium

consecutum arbitrabor. Hominum rei imperitorum iudicia non curo, maxime autem eos aspernor, qui non probant quidquam, nisi quod a sua secta exierit.

Tale consilium cum animo praeformassem, exsequendo annorum quinque tempus suffecturum putabam. Sed cum iterata lectione satis materiae collegisse viderer, de lexico tragico a Faehsio propediem evulgando ante hos fere quattuor et quod excurrit annos nuntius allatus fere cogere videbatur, ut coepta omitterem. Videbam enim, quantam *ille* spem movisset quantaque pollicitus esset, fore qui maximam meorum partem me ab illo suffuratum dicerent. Ita per annos fere duos non intermisi quidem haec studia, sed in Electra commentariis illustranda versatus longe tamen *alia* ratione tractavi, quam qua in condendo lexico opus erat. Sed allatis primis Faehsiani libri fasciculis metus ille totus evanuit. Intelligebam enim exiguam omnis materiae partem ab eo viro collectam neque id actum esse, ut interpretaretur et diiudicaret, sed ut forte oblata vocabulorum exempla non minus fortuitis quibusdam lexicorum et grammaticorum veterum excerptis praetexeret. Sic cum resumendi veteris consilii animus renatus esset, repente de ipsius Faehsii morte nuntiatum est. Post duos igitur annos ordinandis, emendandis, iudicandis copiis conquisitis impensos iam iamque telae perficiendae spes portendebatur. Speraram quidem longe me maturius ad operae finem perventurum. Verum quo diutius materiam mente versabam, eo magis et quasi in immensum excrescentem videbam. Deinde ingenti negotiorum mole quasi obrutus etiam corpus ita affectum sentiebam, vix ut vires viderentur sufficere. Praeterea singulari incommodo laborabam. Etenim munus duplex in ludo literas docendi et in universitate literaria scholas habendi, pluribus de causis grave reddebatur atque molestum. Nam etsi vires meas paene confeceram et ultra quam officium postulat elaboraram, non modo gra-

tiam nullam consecutus, sed hominum fortasse non malorum, sed minime certe perspicacium studia adversa et animos foede ingratos expertus sum. Vidi enim nec ingenio nec doctrina commendatos homines ita cumulari gratia, ut munerum et honorum quidquid vellent sumendi et quasi optandi concederetur potestas: cognovi etiam, id quod maius est, studia literarum et doctrinae augendae diligentiam tanquam inanem et a praeceptoris munere alienam iactationem unico profecto post renatas literas exemplo abiici a nonnullis et vituperari. Talia quin animum frangant viresque debilitent cum fieri vix possit, lectores oro, ut ignoscant, quod serius, quam promiseram, liber meus in lucem publicam emittitur. Si minus recte iudicata alia, alia non perfecta, sed inchoata viderint, peritos et benevolos harum literarum existimatores ut excusent rogo.

Dabam Regimontii Prussorum Calendis Novembribus anni MDCCCXXXIV.

Α.

Ἂ ἂ ἂ ἂ exclamatio doloris Phil. 722. 729. Sic quater cod. Ven. Tricl. Schol.: at cod. Harl. et edd. vett. ter ἆ ἆ ἆ; de reliquis tacetur. Brunckius ἄ ἆ ἆ ἆ scilicet ut iambica esset exclamatio.

Ἆ particula vetandi et castigandi. ἆ, μὴ κόλαζε πρέσβυ Oed. R. 1147. ἆ μηδαμῶς Phil. 1284.: libri bis ἆ ἆ, Brunckius ἆ ἆ fortasse quod Suidas et Photius (cf. Eustath. p. 835, 19.) μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως dictum acui iubent, quamvis contra rationem. Corrigat quis μετ' ἐπιπλήξεως, ut conveniat in Oed. R. l. c.; sed est etiam stuporis et admirandi significans particula, quae apud Sophoclem tamen non magis legitur quam ἆ inclamantis vel alloquentis ab Homero inde poetis usitatum.

Ἀάω (⏑) *noceo*. ἄσας Hesychius ex Soph. Troilo fr. III. 5. (554 D.) explicans βλάψας, ἔβλαψας. Ergo et ἆσας et ἄσας posuisse videtur poeta.

Ἄβαι (⏑) n. pr. ἐς τὸν Ἄβαισι ναὸν Oed. R. 899 ch. Meminit Hesychius in v. scriptura ante Hermannum nemini recepta, quamquam non libri modo eam tuentur, sed et rectior codicum ap. Eustath. p. 279, 1. παράδοσις.

* Ἀβάρβαρος v. βάρβαρος.

Ἄβατος (⏑) *invius*. Proprie ἄβατον ὄρος Oed. R. 719. Tralate de *vetitis* qualibuscunque: ἕρπειν ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά Aload. fr. XI. 6. (109 D.), quem locum copiose tractavit Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 21. B.: et de locis sacris et religiosis ἀβατῶν ἀποβάς Oed. Col. 164 ch. — φυλλάδα ἄβατον θεοῦ lucum Eumenidum Oed. Col. 681 ch.

Ἀβλαβής *incolumis*: γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής. *sine noxa*: ἀβλαβεῖ βίῳ El. 640. Prima producitur.

Ἄβολος. ἄβολον ἵππον Mys. fr. VI. ap. Hesych. cf. Etym. M. s. v. πῶλον ἄβολον interpretatum qui dentes nondum abiecit. Apud Gr. Bekk. p. 83. 22. perperam legitur Σοφ. Μοίσαις.

Ἀβόρβαρος v. βόρβαρος.

Ἀβουλία *imprudentia*. ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 390. ἀβουλίᾳ πεσεῖν 421. δείξας — τὴν ἀβουλίαν Ant. 1227.

Ἄβουλος *expers consilii*, imprudens ἀνὴρ ἄβουλος Ant. 1013. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος El. 953. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός El. 536. ἄβουλος πόλις Oed. Col. 944. ἄβουλον στάσιν Oed. R. 634. τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Trach. 139 ch.

Ἁβρός (-) *venustus*. ἁ δ' εὐῶπις ἁβρά Deianira procis expetita. Trach. 520 ch. v. Valck. ad fragm. Callim. p. 233.

Ἄβροτος v. ἄμβροτος.

Ἁβρύνομαι (--) *iacto me, superbio*. ὁ δὲ — καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται Oed. Col. 1341. κοσμεῖται explicat Hesychius; rectius Gr. Bekk. p. 322, 27. θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἄβρωτος (⏑) ὁ νῆστις fr. inc. CV. 1. (796 Dind.) ap. Poll. VI. 39. cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 576.

Ἀγάζω (⏑) θρασύνω explicatum a Gr. Bekkeri p. 336, 6. (fr. inc. 797 Dind.)

Ἀγαθός (⏑⏑) v. ἀμείνων, κρείσσων, λῴων, ἄριστος, κράτιστος, λῷστος. *bonus*. 1. adiectivum. ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ Oed. R. 687. τῷδ' ἀνδρὶ τῷ πάντ' ἀγαθῷ Ai. 1394. anap. ἐλπίδα τὰν ἀγαθάν Trach. 125 ch. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Ant. 662. ἀνδρῶν ἀγαθῶν Phil. 710 ch. δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν 1039. cum irrisione τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα Ant. 31. ἀγαθοὶ στρατηλάται Phil. 861. 2. substantivum. de homine: ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει Phil. 454. *fortem* significat Phryg. I. 1. (649 D.) *generosum* Aload. VII. 2. (105 D.) De re: τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες Ai. 943. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόλει Oed. R. 934. cum risu τοῦτο τἀγαθόν Ant. 275. i. q. infortunium. 3. a verbo pendet. σοφὸς — κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. ὁ πιστὸς — κἀγαθὸς καλούμενος Trach. 538. ὡς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς (ἦν) Phil. 419.

Ἀγακλειτός (⏑⏑) *nobilissimus*. ἀγακλειτὸν πάθος Ἡρακλέους Trach. 852 ch.

Ἄγαλμα (⏑). πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, Suidas, Eustathius, Gr. Bekkeri p. 324, 5.: v. Valck. Anim. ad Ammon. p. 169. Ruhnk. ad Tim. p. 5. Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. p. 7. 1. *statua divorum*. δαιμόνων ἀγάλμαθ' ἱερά Oed. R. 1379.: nisi καταχρηστικῶς dicuntur templa quibus dei sic coli gaudent. 2. *qui in deliciis est alicui*: Καδμείας Νύμφας ἄγαλμα Bacchus Ant. 1102 ch. et de laude et ornamento qualicunque; τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον Ant. 699.; quae verba Boeckhius ap. Wexium minus probabiliter explicat τί ἄγαλμα τέκνοις μεῖζόν ἐστιν ἢ εὔκλεια πατρὸς θάλλοντος; languent enim εὔκλεια et θάλλειν iuxta posita. Melius Erfurdtius τί γὰρ τέκνοις μεῖζον εὐκλείας ἄγαλμα (*Ruhmesfreude*, ut εὐκλείας στέφανος Ai. 460.) ἢ πατὴρ θάλλων. A coniecturis locum defendit Dorvill. ad Char. p. 227 Lips.

Ἀγαμεμνονίδας παῖς El. 176 ch.

Ἀγαμέμνων n. pr. (⏑⏑) Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε Phil. 783. Ἀγαμέμνονος παῖ El. 2. Quo versu quinam varie usi sint, Interpretes docent. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε El. 685. σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος 1347. ἀθεώτατα ἁλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 124 ch. τὸν στρατηλάτην Ἀγαμέμνονα Ai. 1203.

Ἀγάμητος (⏑⏑) ἀντὶ τοῦ ἄγαμος Soph. fr. inc. CV. (798 Dind.) ap. Gr. Bekk. Anecd. p. 336. 8., quamquam apud hunc ἀγάμετος scriptum exstat. η̄ scribi postulat Lobeck. ad Phryn. p. 514.

Ἄγαμος proprie *innuptus*. χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών Oed. R. 1502. ἄγαμος Antigone dicitur Ant. 859 mel. Tralate *malo omine nuptus*. ἄγαμον γάμον Oed. R. 1214 ch.

Ἄγαν (⏑–) *valde*. Gr. Bekk. Anecd. p. 209, 22. ἀντὶ τοῦ μεγάλου καὶ πολλοῦ καὶ λίαν. Atticum pro λίαν dicitur in glossis secundum civitates compositis l. c. p. 1095. Omnibus locis convenit una significatio, de qua recte exposuit Hermannus Cens. thesaur. Steph. p. 231. Opusc. t. II. Cum verbo: πόλις ἄγαν ἤδη σαλεύει Oed. R. 22. δυςφορεῖν ἄγαν El. 247. πιστεύεις ἄγαν 872. δειμαίνειν ἄγαν Trach. 89. πόλλ' ἄγαν — θρηνεῖς Ai. 589. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 922. ἄγαν γε λυπεῖς Ant. 568. μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον Oed. Col. 1692 mel. ubi, etiamsi verum sit οὕτω ante φλέγεσθον in libris scriptum, tamen ne sic quidem cum Elmsleio ἄγαν et οὕτω coniungenda erunt. τὸ μὴ τελεῖν ἄγαν Antig. 707. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις Trach. 1172. Cum adiectivo: ἄγαν αἰνικτὰ — λέγεις. Oed. R. 439. Triclin. γε inculcavit. μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι 760. ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 347. ἄγαν δ' ὑπερβριθὴς ἄγαθος ἤνυσαν Ai. 931 ch. πόλλ' ἄγαν Electr. 613. τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα Ant. 469. ἄγαν νέος 731. Cum adverbio: ὑψοῦ — αἴρει θυμὸν — ἄγαν λύπαισιν Oed. R. 914. v. αἴρω. ὀψ' ἄγαν Oed. Col. 1266. Cum articulo et substantivo adiectivi vices tuetur: ἡ ἄγαν σιγὴ Ant. 1236. τῆς ἄγαν σιγῆς βάρος Ant. 1241. — ἄγαν γε *sane admodum* Trach. 892. Ai. 962. De ultima longa tres loci testes sunt, Ai. 589. Trach. 1172. Oed. R. 439., hic quidem propter id ipsum inserto γε interpolatus a librariis pronuntiationis ignaris: v. Brunck. ad Ar. Nub. 199. (200 H.), quo loco similis corruptela ab optimis libris redarguitur. De accentu v. Apoll. de adv. p. 568. Bekk.

Ἄγασμα (⏑) ἀγάσματα, σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Soph. fr. inc. CV. 4. (799 Dind.) ap. Suidam in v.

Ἀγγελία *nuntius*. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον El. 165 mel. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθωνος (αἴθοπος) ἀγγελίαν Ai. 221 ch. de qua structura v. Lobeck. Dind nunc αἴθονος scribit.

PRAEFATIO.

Duo sunt, quae literis antiquis recte cognoscendis maxime videantur officere. Alterum est, quod qui Graece et Latine nesciunt et arduam peritiae parandae viam aspernantur, Sanscritice balbutire malunt, qua quasi communi linguarum omnium clave usi perspiciant protinus, quid dici potuerit debueritve, quaenam origo et lex flectendarum diffingendarumque vocum, quae sermonis sit inter populos maxime dissitos similitudo et quasi cognatio: quo genere philosophandi et imperitos fallunt speciosis inventis procudendis, quae scilicet ipsam callendi medullam contineant, et suo ingenio ita abutuntur, ut quae horum studiorum diligentissimos fugiant, ab indoctis reperta esse primum sibi, deinde etiam aliis persuadere audeant. Ego Sanscritae linguae cognitionem haudquaquam despicio abiiciendamve arbitror, et in originibus linguarum indagandis magnum quoddam illius momentum esse scio; sed antequam ex rebus tam longinquis necdum satis certo cognitis comparandis proficias in *Graecae* et *Latinae* linguae scientia, sciendum prius Graece et Latine videtur, et exquirendum ante, quid dictum sit dicique licuerit, quam quomodo eo perventum sit pronunties. Sic quae perite peritorum manibus administrata prosunt, adolescentulorum δοκησισόφων vanitate nocent. Alterum est,

quod exstat genus quoddam philologorum, qui cum aut nesciant aut nolint artem grammaticam perdiscere sobrioque iudicio operam dare, et ipsi hoc agunt et discipulos ita instituunt, ut libris aliis et aliis quotannis in lucem emittendis scriptorum, si fieri possit, omnium reliquias colligere, historias urbium et civitatum pertexere, res, iura, leges, instituta publica et privata, literas et artes et quidquid ad antiquitatem accuratius cognoscendam pertinet non diligenter illustrandum, sed leviter inspectis scriptoribus maxime *indicum*, qui vocantur, divitiis compilandis degustandum sibi sumant. Hi ea utuntur verborum magnificentia, ut et soli sibi literas antiquas cognovisse videantur et nativo quodam veri et pulchri sensu sese praeditos iactent, quo qui instructus non sit, eum recte intelligendis illis rebus imparem et quasi non factum esse affirmant. Iam enim ad id perventum est audaciae, ut eum virum, qui de tota antiquitate perite existimanda ingenii acumine, iudicandi sollertia, praeclare scriptis, discipulorum multitudine ita meruit, ut pares paucos, superiorem habeat neminem — ut eum, inquam, nec poetarum veterum artis universae, nec singulorum dictorum recte perspectorum documenta ulla dedisse fidenter quidam pronuntiarint. Ridicule, inquis. Verum est. Sed quia vulgus ea audacia decipi sese patitur, et fortiter contra inanes suae praestantiae iactatores pugnandum, et id agendum videtur, ut diligenter exercendis artibus critica et grammatica, antiquitatis omnis cognoscendae fontibus, tantae bonarum literarum perniciei obsistatur. Verum artes illae non satis certam viam insistent, nisi materies ante congesta iudicandi sit, nec satis proficietur in universa quadam lingua cognoscenda, nisi singularum aetatum et praecipuorum scriptorum usus et quasi leges sermonis accurate explorentur. Ad hanc rem ut quantum in me est conferrem, ante hos septem annos *Lexicon Sophocleum* componere aggressus sum.

Erunt, qui illud meum consilium reprehendant; sunt enim, qui exilem et inanem diligentiam affirment esse, quae in literis et apicibus additis vel omissis, vocabulis hoc illove modo scribendis et pronuntiandis, exquirendo et persequendo vocum etiam maxime vulgarium et quotidianarum usu versetur; erunt alii, qui quaerendi causam esse negent, quoties et quomodo ἄν et ἄρα et δέ et καί et τε apud tragicum dicta legantur: illud enim agi, ut scias, quomodo scriptoris usus a communi omnium consuetudine discrepet, cetera universae linguae lexicis aut interpretum reservanda esse commentariis. At vero quando tempus veniet talium lexicorum condendorum, nisi prius singulis scriptoribus ea adhibeatur opera? Deinde quomodo iudicabimus, quibus rebus scriptoris cuiusdam aut aetatis sermo a consuetudine communiter recepta discrepet, nisi sciverimus, omnino quid dictum illi sit, quid repudiatum? Quomodo hoc esse, illud non esse epicorum, atticorum, recentiorum affirmabimus, nisi quid ab eis usu comprobatum sit, didicerimus? Enimvero neque copiosissima lectione neque summo ingenio hoc satis accurate cognosci posse summorum virorum Valckenarii, Porsoni, aliorum errores perspicue demonstrant. Praeterea lubricum est et facile periculosum illud selectioris quasi penoris conquirendi negotium. Nam colligendo demum, quidquid est vocabulorum, disponendoque et indicando ex sententiarum ratione ad elegantiorem sermonis usum intelligendum et cum vocabulorum tum dictorum sensum recte perspiciendum copiosior redundat fructus. Id igitur egi, nihil ut relinquerem, nec, nisi forte me aliqua fugerunt, praetermisisse me puto quidquam; si non omnia exempla apponenda viderentur, quod praeter articulum praepositivum in unam aut duas voculas cadit, indicavi. Erant sane inprimis nominum quorundam propriorum exempla, quibus non omnibus opus erat appositis; addidi tamen etiam haec, quod in pauculis et raris a prae-

ἀγένατος θοίνης posuerat. Sed illius tenuioris scripturae in libris non videtur esse memoria.

** Ἄγη v. ἄιη.

Ἀγηλατέω (⏑) piaculum exigo. Asperatur secundum Eust. p. 1704, 5. et Suid. v. ἀγηλατεῖν qui Sophoclis locum affert. κλαίων δοκεῖς μοι — ἀγηλατήσειν Oed. R. 402. Etsi ab ἄγος ducitur, tamen non dissentit Schaeferus. Num Gr. Bekk. p. 328, 32. ἀγ. ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἐλαύνειν et p. 337, 11. ἀγηλατῶν ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων· οὕτω Νικόμαχος — Sophoclis locum respexerint, incertum. Similia Hesychius habet.

Ἀγήνωρ (⏑) n. pr. Ἀγήνορος Oed. R. 268.

Ἀγήρως non senescens, aeternus. ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου — αἴγλαν (Iupiter) Ant. 604 ch. Brunckius ἀγήρως ut cod. Dresd. Triclinianus it. edd. Turn. Steph. Cant. Prius Hermannus revocavit ex Brunckii membr. et cett. libris fere omnibus item ed. Ald. — τὸν ἀγήρω fr. inc. CV. 5. ap. Poll. II. 14.

Ἀγίζω (⏑) sacro. ποσειδαονίῳ θεῷ βούθυτον ἑστίαν ἀγίζων Oed. Col. 1491. chor. de sacrificio dictum.

** Ἀγκηρύσσω = ἀνακηρύσσω publice enuntio. ἀγκηρύσσεται Aeris. XI. 1. si vera Dindorfi emendatio (68 D.).

Ἀγκύλη (⏑) nervus in arcu. χρυσοστρόφων ἀπ᾽ ἀγκυλῶν βέλεα Oed. R. 204 ch. gl. in membr. Brunckii: τὰ νευρὰ λέγει. Ante Brunckium legebatur ἀγκύλων, quod arcum significare putabat Eustath. p. 33, 3. ἀγκύλα χρυσόστροφα afferens. Varias vocabuli significationes explicuit Musgravius; plurimas collegit, sed Sophoclei usus non memor Gr. Bekkeri Anecd. p. 337, 30.

Ἄγκυρα ancora. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου Phaedr. fr. IX. 1. (612 D.) ap. Hesych. explicantem ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι, et Gr. Bekk. p. 338, 15. apud hunc autem fabulae nomine non addito. De sententia v. Pors. ad Hecub. 80. et Iacobs ap. Pflugk. l. c.

Ἀγκών ulna. ὑγρὸν ἀγκῶνα Ant. 1222 cf. Interp. — angulus, regio. cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 536. οἱ δ᾽ ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ᾽ ἀντηλίους ἰόντες Ai. 792. Suid. v. ἀγκών.

Ἀγλαΐα (–⏑⏑–) delectatio, fructus. λαμπρότης Suidas et Gr. Bekk. An. p. 329, 17. μηδέ ποτ᾽ ἀγλαΐας ἀποναίατο El. 204 mel. utinam ne fructum capiant (facinoris).

Ἀγλάϊσμα decus. μὴ τοῦ τόδ᾽ ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν El. 896. cincinnus in sepulcro Agamemnonis repertus. cf. Abresch. ad Choeph. 189.

Ἀγλαός splendidus, decorus. ἀγλαᾶς Θήβας Oed. R. 152 ch. De tono v. s. ἀλαός.

Ἀγλαώψ facie vel specie splendens. ἀγλαῶπι πεύκᾳ Oed. R. 214 ch. De tono v. schol. Ven. Il. ι. 502. Eust. p. 768, 37.

Ἄγλωσσος (–?) οὐδ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος Trach. 1049. i. q. βάρβαρος. De significatione constat, sive γῆ sive cum Hermanno ἀνὴρ subaudieris, quod posterius tamen neque ex Polluce II. 109 neque ex Gr. Bekkeri Anecd. p. 97, 4. certissime demonstrari potest.

Ἄγμα v. κάταγμα.

Ἁγνεία sanctimonia. φέροντι τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων Oed. R. 864 ch. pietatem colenti. De vocabulo cf. Stanl. ad Suppl. p. 660. Hal.

Ἁγνίζω expio, procuro. τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι. Scholiastae interpretationem τιμῆσαι Musgravio probatam recte abiicit Hermannus. Est enim *procurare iram mortui,* ut bene sit ei apud inferos: quod quoniam Ismene sepeliendi Polynicis partes non suscepit morte saltem cum Antigone subeunda exsequi studet. — λύμαθ' ἁγνίσας ἐμά Ai. 640 de infausti ominis caede mari abluenda. ἁγνίσαι Soph. Amphiarai fr. VI. 1. (119 D.) ap. Hesych. et Gr. Bekk. p. 339, 8. hic addens ἁγνίσαι τὸ θῦσαι. διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν, οὕτω Σοφοκλῆς; ille ἀποθῦσαι κ. τ. λ. Apud Bekkerum non additur fabulae nomen. Illud Hesychii quomodo intelligendum sit, v. Iacobs ad Anthol. Pal. t. III. p. 815.

Ἀγνοέω ignoro. τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ Trach. 78. τίν' ἀγνοεῖς; El. 1467. *quem tibi ignorare videris,* i. e. *ignoras quis sim?*

Ἄγνοια ignoratio. ὡς ἂν ἄγνοια προσῇ Phil. 129. Ante Brunckium scilicet ab iis qui metro timerent ἀγνοίᾳ legebatur. ἄγνοια μ' ἔχει Trach. 349. ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς 418. l. c. ἣν προσποιῇ ἀγνοεῖν, quam schol. interpretationem merito probavit Hermannus. — Ultima aperte producitur Trach. 349; cf. Etym. M. p. 462, 5. 774, 33. Lob. ad Phryn. p. 165 et q. Matthiae congessit Gr. Gr. t. I. p. 143.

Ἁγνός. 1. *sanctus* de divis. ἁγνοῦ Ζηνὸς — σέβας Phil. 1273. Idem Iovi epitheton datur Aesch. Suppl. 661. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας 823. Huc refer ὦ φάος ἁγνὸν El. 86 mel. quippe ἱερὸν *diva lux.* cf. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 610. 2. *de locis non profanis* dictum: ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Oed. Col. 37. Sic recte Valck. Anim. ad Ammon. p. 3.; nec sentiendum cum Reisigio Enarr. p. XXXI. 3. *expiatus* et *expiatorius* item *piaculo vacuus.* ὅδ' ἁγνὸς ἦν Trach. 257. ἁγνὸν λουτρὸν Ant. 1186. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε Ant. 880. 4. *religiosus, sacer,* de cerimoniis. ἁγνὰ θύματα Trach. 286.

* *Ἄγνυμι.* ἀγῇ librorum lectio Phil. 635. v. ἀνίημι.

Ἀγνωμοσύνη iniquitas. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην (εἰδότες) Trach. 1256 anap. Producitur prima.

Ἀγνώμων *rationis expers*, non habens rei ullius rationem (*rücksichtslos*): *immitis* inde et *durus*. ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμονοῦντες, ἐναντιογνώμονες, ἀσύγγνωστοι Suid. ex Soph. l. c. Gr. Bekk. Anecd. p. 334, 8. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες Oed. Col. 86. ἐπεί σε μανθάνω θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα Trach. 473. v. Herm. it. Buttm. in ind. orationis Midianae in v.

Ἀγνώς 1. *ignarus*. σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος Oed. R. 677. ignoras me i. e. iniquus es in me. ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν 1133. Primus ita Sophocles. 2. *ignotus*. παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Phil. 996. ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων Ant. 988. δόκησις ἀγνὼς λόγων suspicio nova et inexspectata Oed. R. 681 ch.; quem locum respicit Eustath. p. 694, 17. 793, 4. De Oed. Col. 553. v. ἀλίσκομαι. De accentu vulgo nunc in ultima poni solito plane in contraria discedunt grammatici: v. Lobeck. ad Ai. 274 et adversus hanc doctrinam eundem in parergis ad Phrynichum p. 612. et in progr. de motione adi. minus mobil. p. 9. (edito a. 1831).

Ἄγνωτος *ignotus*. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες Oed. R. 58. Affert locum Suidas v. γνωτός. Scriptura plenior nunc non reperitur.

Ἄγονος *sine prole*. τόκοισι — ἀγόνοις γυναικῶν Oed. R. 27. vel ἐξαμβλώσεσι vel στερεότητι, ὥστε τίκτειν οὐδέν.

Ἀγορά (⏑) *forum*. πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ Trach. 371. ἐν μέσῃ Τρ. ἀγ. 423. ἀγορὰ Λύκειος Argis El. 7. Ἄρτεμιν ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον — θάσσει Oed. R. 161 ch. Et sic plurativus ἀγοραῖσι θακεῖ in foris sedet Oed. R. 20. Sed idem de *concilio* dicitur ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέονται Trach. 635 ch. i. q. ἐκκλησίαι Ἀμφικτυονικαὶ satis usitato anachronismo.

Ἀγοράομαι *narro*. ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγόρω ξέναις Trach. 598.

Ἀγορεύω *dico*. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; Oed. Col. 842.

Ἄγος (⏑) ἅ. κατ' ἀντίφρασιν τὸ μύσος Gr. Bekk. An. p. 324, 20. et 330, 26. μίασμα, μύσος Timaeus p. 12. v. Ruhnkenium. 1. *piaculum*. λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις Ant. 256. φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος, μόνον προθείς Ant. 771. cf. Herm. 2. *homo piacularis*. τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι Oed. R. 1426. de Oedipo sermo. 3. *sacrum piaculare*. Huc spectat Hesychii glossa ἄγος, ἅγνισμα θυσίας, Σοφ. Phaedra fr. IX. 2. (613 D.)

Ἄγρα (–̆). 1. *venatio*, tralate *investigatio*. τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν Ai. 93. εἰ — μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα 401 mel. ἔχων ἀΰπνους ἄγρας 867 ch. indefessa cura vigil et vestigia praedae sequens. Deteriorum codd. quidam ἕδρας ex interpretatione. — ἀφροδισίαν ἄγραν Danaes fr. 3. (178 D.) ap. Hesych. v. ἀφροδίσιος. 2. *praeda* venando vel investi-

gando capta. τήνδ' ἐγχειρούμην ἄγραν Oed. Col. 954. εὔχειρων ἄγραν ἔχων Ai. 64 et 290. ἔχω δὲ χεροῖν ἄγραν βρίακχον fr. inc. CV. 71. (860 D.) ap. Etym. M. v. βρίακχος.

Ἄγραπτος (⏑) *non scriptus*. ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα Ant. 450. *fas divinum*, lex non scripta sed nata nobiscum, νόμοι ἄγραφοι Xenophontis Mem. IV. 4, 19. V. Spalding. ad Midianam p. 72. ed. Buttm.

Ἄγραυλος (⏑?) *ferus*. ἀγραύλου θηρός Ant. 348 ch.

Ἀγρευτής (–) *venator*. ἀγρευτὰν Ἀπόλλω Oed. Col. 1093. ab interfecto Pythone is dictus, Pausan. I. 41, 5.

Ἀγρεύω (–) *capio*. φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμους ἀγρεύειν νέους Scyr. fr. III. (498 D.) cf. Valck. ad Herod. VII. 162. Schrader. Anim. ad Mus. p. 188. ed. Lips. Buttm. Lexil. vol. I. p. 129.

Ἄγριος (⏑) 1. *ferus agrestis* de arboribus et silva. ἄγριον ἔλαιον Trach. 1187. ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν Oed. R. 476 ch. κατ' ἀγρίαν ὕλην Oed. Col. 349. 2. *ferus*, *saevus* de bestiis. θηρῶν ἀγρίων ἔθνη Ant. 344 ch. ἀγρίου δράκοντος Ant. 1111 ch. 3. Tralatum inde ad humana, de moribus, dolore, morbo malo. ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 961 ch. Ἅιδης δημιοῦργος ἄγριος Ai. 1014. δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη Oed. R. 344. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ ἔσεισεν — ἀγρίαις ὁδοῖς (θεός) Ant. 1260 mel. i. e. *saevo consilio*. νόσος ἀγρία Phil. 173. 265. Trach. 976. 1024 mel. ἀγρίῳ χαράγματι Phil. 267 de morsu anguis. ἀγρίαν ὀδύναν Trach. 971. ὑπ' ἀγρίας λύπης Oed. R. 1073. ἄγριοις πόνοις Oed. R. 1205 ch. ἀπ' ἀγρίας πέδας Oed. R. 1349 mel. de pedibus Oedipi perforatis eorumque dolore dictum. ἀγρίᾳ χερί Tyron. XV. 3. (587 D.) 4. *efferatus*. ἀγρίοις ὄσσοισι Ant. 1216. Sic intellige ἀγρίαις φύσαισι fr. inc. LXXX. 2. (753 D.) cf. Toup. ad Longin. p. 7. — ἀγρίου θηρός pr. ἀρχαίου mala coniectura est Wakefieldi Trach. 552. Prima in arsi producitur, in thesi vel arsi soluta corripitur Ant. 344. 1123 ch. Oed. R. 1205 dochmii arsi soluta.

Ἀγριόω. *effero*. σὺ δ' ἠγρίωσαι Phil. 1305 ira efferatus es.

Ἀγροβότας (–) *agrestis*. ἀ. ποιμήν Phil. 214.

Ἀγρονόμος et ἀγρόνομος (–) *agrestis*. ἀγρονόμοι οἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες Gr. Bekkeri Anecd. p. 331, 19. ἀγρονόμων, ἐν ἀγροῖς διαγόντων Hesych. Suid. Sic dictum φοιτᾷς — ἐν ἀγρονόμοις αὐλαῖς Ant. 782. ch. De hominum enim domiciliis solis dici αὐλὰς ἀγρονόμους recte ostendit Wexius: unde cum sedibus eorum τὸ νέμειν τοὺς ἀγροὺς tribuatur quod hominum illas tenentium est, recte scribetur ἀγρονόμος ubique. Aliud est πλάκες ἀγρόνομοι Oed. R. 1103 ch. = ἐν ἀγροῖς νενόμηται, s. ἄγροικοι.

Ἀγρός (⏑) *rus*. ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς Oed. R. 112. ἀγροὺς σφε πέμψαι 761. ἐπ' ἀγρῶν 1049. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει El.

305. — In arsi producitur ᾱ Oed. R. 1049: in ambigua sede iambici versus est Oed. R. 754. in thesi corripitur.

Ἀγρώστης (⏑) *rusticus.* *στεῖχων ἀγρώστην ὄχλον* Alexandr. fr. III. (83 D.) ex Eust. p. 533, 40. et schol. Ven. Il. ε. 158. Fortasse eadem verba respicit Gr. Bekk. An. p. 213, 6. et 332, 8. *ἀγρῶσται αἱ κυνηγέται* scribens. De tono praecipit Eustathius et schol. Ven. l. c.

Ἀγυιά (⏑) *via.* tralate *regio* qualiscunque. *Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς* Ant. 1123 ch. *χαλινὸν — ταῖςδε κτίσας ἀγυιαῖς* Oed. Col. 719 ch. hac in terra Attica frenum repertum.

Ἀγυιαῖος *vialis.* *ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαῖον πέδον* Hermion. fr. III. (211 D.)

Ἀγυιεύς *vialis.* *λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμός* Laoc. fr. I. 1. (301 D.) testatum Harpocratione in v. schol. Ar. Vesp. 370. Gr. Bekk. An. p. 332, 6.

Ἀγύμναστος *non vexatus.* *οὐκ ἀγύμναστόν μ' ἐᾷν* (*ἔοικεν ἡ νόσος*) Trach. 1073.

Ἀγύναιξ *sine uxore.* *ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος* Soph. Athamante fr. I. (5 D.) ap. Choeroboscum ad Theodos. ap. Bekk. Anecd. p. 1304. Ind. v. *ἀγύναιξ.* Nondum haec edita erant, cum regulae defensor Lobeckius parerg. ad Phryn. p. 659 (cf. p. 185.) negaret, *φιλογύναικες*, *ἡμιγυναίκων* potuisse nominativum habere. Poetae enim vel certissimas regulas quamvis rara licentia migraverunt.

Ἀγυρτής *impostor.* *ὑφεὶς μάγον — δόλιον ἀγυρτήν* Oed. R. 388 de Tiresia vate per contumeliam. Vocabulum cum secundum primam tum tralatam significationem illustrarunt praeter Etym. M. p. 14, 31. et lexicographos Casaubonus ad Theophr. Char. p. 179. Ruhnk. ad Tim. p. 10 et p. 215 (v. *περιαγείρεσθαι*) et Lobeckius Aglaophamo t. I. p. 645. De accentu praecipiunt Et. M. p. 436, 1. Gudian. p. 23, 41. schol. Il. ε. 158. λ. 382.

Ἀγχάζω *retro cedo.* *ἄγχαζε ἀντὶ τοῦ ἀνεχώρει* (f. *ἀναχώρει*) Soph. fr. inc. CV. 6. (800 Dind.) ap. Gr. Bekk. Anecd. p. 340, 23.

Ἀγχήρης *vicinus.* *ἀ. ὁ ἐγγύς* Soph. Athamante fr. II. 1. (6 D.) ap. Hesychium, ubi vitiose scriptum *ἀγχιρήνης*. Cf. Herm. ad Orph. p. 1076.

Ἄγχι *prope.* *ὡς σ' ἄγχι γῆς στήσουσι Καδμείας* Oed. Col. 400.

Ἀγχίαλος *maritimus.* *Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου* Ai. 135 ch. Quod quomodo ad insulas mari circumfusas poetae transtulerint, exposuere Lobeckius et Hermannus; his augendis haud sane par est Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 1006.

Ἀγχίπολις *accola.* *ἀ. Ἄρης.* Ant. 958 ch. Ita Ald. Brunckius ex membr. suis; codd. Aug. b. Dresd. a. *ἀγχίπτολις*, quae scriptura in lacunoso loco recte diiudicari non potest.

Ἀγχιστεῖον, s. potius pl. τὰ ἀγχιστεῖα *proxima cognatio.* γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων Antig. 174. V. Valck. Anim. ad Ammon. p. 7.

Ἀγχιστήρ proprie *genere proximus:* inde tralate Sophocles de eo, ad quem quid proxime pertinet tanquam auctorem. τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Trach. 255.

Ἄγχιστος *proximus* tum loco tum genere. Illud Ἄπολλον — ἄγχιστος γὰρ εἶ Oed. R. 919. Hesych. v. προστατήριος. Hoc εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών El. 1094.

Ἀγχιτέρμων *finitimus.* ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι Lemn. fr. IV. (349 D.) ap. Steph. Byz. in Χρύση, in cuius epitome quam solam habemus Chryse Lemni et Troiae confusae sunt. Huc fortasse spectat Gr. Anecd. Bekk. p. 333, 15. ἀγχιτέρμων ὁ γείτων ὁ ὅμορος et Hesych. ἀγχιτέρμονες οἱ ἐγγύς.

Ἀγχονή *suspendium.* Restim enim ἀγχόνην scribi iubet Suidas. Falso ap. Hesych. ἀγχόνη ὁ πνιγετός. ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης Oed. R. 1374. graviora quam quae suspendio luantur. De hac locutione melius quam Moskium ad Alcest. 233 te edocebit illius fons Hemsterhus. ad Lucian. Tim. t. I. p. 416 Bip.

Ἀγχοῦ *prope.* ἀγχοῦ — κοὐ μακράν Trach. 958 ch. καί μου — ἀγχοῦ προσῆψεν ἔλαφρος ἐν δισκεύματι Acris. fr. XII. (69 D.) ap. Steph. Byz. v. Δώτιον. legebatur δισκήματι. v. δίσκευμα.

Ἄγω (⏑) 1. Formae. *Activi praesens.* ἄγω Oed. Col. 179. 1327. ἄγεις Ai. 375. El. 1024. 1485. Trach. 335. Oed. Col. 920. Ant. 397. ἄγει Phil. 714. 929. 933. Oed. R. 734. Oed. Col. 1544. Antig. 343. 620. 805. 907. Creus. II. 2. incert. V. ἄγετε Phil. 1018. ἄγουσι Oed. R. 298. Antig. 378. ἄγῃς Oed. Col. 788. Trach. 495. ἄγοιμι Oed. Col. 1421. ἄγοι Oed. Col. 254. incert. LXXXVI. 1. ex Hermanni emendatione. Legebatur enim ἄγει. ἄγοιτε Ant. 1320. ἄγε Trach. 1245. 1249. Ai. 538. 1076. 1392. Oed. Col. 188. 1730. ἄγετε Antig. 756. 1306. ἄγειν Phil. 90. 102. 889. 1005. Oed. Col. 937. Ant. 34. 202. 434. Trach. 419. Ai. 1076. El. 118. 258. Scyr. VI. 3. ἄγων Phil. 479. 486. 604. 612. Trach. 399. 748. Oed. Col. 914. 1148. 1344. Antig. 391. 769. 1312. Ai. 230. 289. 565. 565. ἄγουσα Oed. Col. 355. ἄγον inc. XXIII. 6. ἄγοντα Phil. 626. Trach. 182. Oed. Col. 927. ἄγουσι (τοῖς) Ant. 922. ἄγοντας Oed. R. 1114. ἀγόντων Oed. Col. 1002. *Imperfectum.* ἦγον Oed. R. 784. Oed. Col. 931. ἦγε Phil. 1028. Oed. R. 753. fr. inc. LXV. 2. *Futurum.* ἄξω Oed. Col. 823. 878. ἄξεις Ai. 965. 1239. ἄξει Oed. R. 1069. Oed. Col. 174. Phil. 523. ἄξομεν Ai. 1228. ἄξετε Oed. Col. 851. Ant. 876. ἄξουσι Phil. 973. ἄξειν Phil. 590. 1150. Ai. 1032. ubi cod. Ven. aliique aliquot et ed. Ald. ἄγειν. ἄξων Oed. Col. 788. ἄξοντες Phil. 559. *Aoristus.* ἄγαγες Trach. 855 ch. ἤγαγεν

Phil. 634. *Passivi praesens* ἄγομαι Ant. 869 an. 930. ἄγει Oed. Col. 205. *Medium.* impf. ἠγόμην Oed. R. 774. Thyest. VII. 15. ἄξεται Oed. Col. 1400. Ant. 350 si genuina lectio. II. *Usus.* 1. Plurimis locis de rebus animatis dicitur *agendi ducendi adducendi abducendi* significatione. πρὸς οἶκον — ἄγων Phil. 486. ἐκ βίας μ' ἄξοντες 559. λόγῳ πείσαντες ἄξειν 590. μ' ἄγειν ναύτην 889. ὅς νιν — πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλάν 714 ch. ἐς Τροίαν μ' ἄγει 929. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆςδε 1005. Τρῳάδα γαῖάν μ' ἤλπισας ἄξειν 1160 mel. τὸν — μάντιν ὧδ' ἄγουσιν Oed. R. 298. ἄξει τις — τὸν βοτῆρά μοι 1069. τοὺς ἄγοντας ὥςπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ 1114. οὔ τοι — σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — τις ἄξει Oed. Col. 174 ch. ᾧ σ' ἄγω 179 mel. ἄγε — με παῖ 188 anap. ἔμ' ἄξων οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς 788. τὴν δ' ἄξω τάχα 823. τοὺς ἐμοὺς ἄγω 836. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς 851. ἄξω βίᾳ 878. ἄγεις ἃ χρῄζεις 920. ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια 927. οὔτ' ἂν ἦγον 931. quod iudiciale verbum est; explicat Pflugk. ad Eur. Med. 736. τὰς παῖδας — δεῦρ' ἄγειν 937. τάςδε γὰρ πάρειμ' ἄγων ζώσας 1148. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς 1544. ἄγε με 1730 mel. τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202. ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις 378 an. ch. κόρην ἄγων τήνδε 391. ἄγετε τὸ μῖσος 756. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν 805 mel. οὐκ ἄξετ' ὡς τάχιστα; 876. καὶ νῦν ἄγει με 907. τοῖσιν ἄγουσιν 922 anap. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών 1320 mel. ἡ γυνὴ — ἣν ἥκεις ἄγων Trach. 399. οὔκουν σὺ ταύτην — ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν 419. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας 855 ch. δεσμώτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν Ai. 230 anap. συνδέτους ἄγων ταύρους 289. ἄγ' αὐτὸν (δεῦρο) 538. τὸν παῖδα — ἄγων 565. οὐχ ὅσον τάχος — αὐτὸν ἄξεις δεῦρο 965. ἢ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρα 1076. ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρο 1239. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με El. 1485. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην fr. inc. LXV. 2. (730 D.) De exercitu ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν Oed. Col. 1327. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1421. Huc refer de capiendis avibus φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Ant. 343 ch. Et passive dictum τίς ὁ πολύπονος ἄγει; Oed. Col. 205 ch. ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν Ant. 869 mel. ἄγομαι δή 930 mel. Aliquid figuratae dictionis habet εἰ μή τι κέντρον — ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Phil. 1028. ἐς κακὸν τοὺς φίλους ἄγειν Ant. 434. τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1228. *potiores habebimus.* Huc refer de deorum numine humanas res regente dictum εἰ θεὸς ἄγοι Oed. Col. 254. cf. Reisig enarr. p. LXI. θεῶν ἀγόνιων Oed. Col. 1002. ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 620 ch. Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν fr. inc. LXXXVI. 1. (765 D.) 2. *Fero* tum proprie tum tralate. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία Oed. R. 753. de nave ἡ ναῦς γὰρ ἄξει Phil. 523. de via ὁδὸς ἐς ταὐτὸ ἄγει Oed. R. 734. οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις El. 1024. quod in dede-

cna me adducis, i. e. quousque me despicis. ἐς τὸ φῶς Scyr. VI. 5. (501 D.) εἰ βίαν ἄγοι inc. XXIII. 6. Fero i. q. affero νίκης τρόπαια κἀκροθίνια Trach. 748. ἀπαρχάς 182. δῶρα 495. μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Oed. Col. 355. De causa rei σπουδή — ὕπνον ἤγαγεν Phil. 634. μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν Antig. 1312 mel. ὅτῳ δ' ὄλεθρον — ἀλήθει' ἄγει Creus. II. 2. (323 D.) 3. *Pendo*, inde *aestumo* a lance desumta figura dicendi. ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος El. 118. anap. v. Hermann. τί πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Ant. 34. cf. Lob. ad Phryn. p. 418. δυςφόρως τοὔνειδος ἦγον Oed. R. 784. nam de *ferendo patiendoque* ἄγειν non videtur dici. 4. Notandum ἄγειν pro *peragere*, *degere vitam*. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν El. 258. Et sic medium dicitur ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος Oed. R. 774. schol. διῆγον. it. fr. Thyest. VII. 15 (254 D.) ap. Hesychium eodem modo explicantem. Sed non videtur obstare quidquam, quominus passive dictum videatur pro ἐτιμώμην. — πολὺν γέλωτ' ἄγειν *risum facere quid* Ai. 375. 5. Imperativus ἄγε *agedum* Trach. 1245. 1249. quorum priore loco sequitur verbum plurale, ἄγ' ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε. — Ai. 1076. 1392 anap. 6. ἄγων circumscriptioni faciendae adhibetur ita ut apto ornamento rei imaginem illustret, ut aliis alia locis conveniunt, ἔχων φέρων λαβών. Otiosa in his locutionibus participia non sunt, nec probo Schaef. ad Oed. Col. 1342. haec scribentem: „hoc quoque participium in eorum numero est, quae omissa nemo requireret. Sic autem Sophocles ὁμηρικῷ ζήλῳ. Quis enim non meminerit Il. II. 558. στῆσε δ' ἄγων?" Ne apud Homerum quidem participia illa sua quadam vi plane destituuntur. — ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων Phil. 479. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων Oed. Col. 914. ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων 1344. 7. At *medio* sua peculiaris et legitima significatio, *secum abducendi*. εἰ μὴ τόνδ' ἄγοιντο νήσου τῆςδε Phil. 609. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην Oed. Col. 1460. Recte igitur praecepit Elmsl. ad Heracl. 808. Relinquitur corruptus locus Ant. 350. ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγόν syllaba ad metrum deficiente. Brunckius percommode ὑπάξεται; facilius Bothius ἵππον ἄρ' ἄξεται *adducit vel ad iugum, si opus fuerit*. Hermanni obiectio locum invenuste simul et audacissime refingentis (quis enim ἐξετέα toleraverit apud poetam, de equorum aetate minime sollicitum, nisi in descriptione, ut Homerus?) iam domitas illas bestias esse, concidit, si proxime sequens ἀδμῆτα ταῦρον consideraveris.

Ἀγωγεὺς ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν Soph. fr. inc. CV. 7. (801 D.) ap. Phot. lex. p. 6, 8. Pors. (p. 7. Lips.). Deflexit igitur poeta ab

usitutiore significatione, quam habent Gr. Bekk. An. p. 333, 17. et Suidas, scilicet ex Xenoph. de Equit. c. 6, 5.

Ἀγωγή *adductio, receptio.* δεῖν ἐπεῤῥώσθη λέγειν τῆς σῆς ἀγωγῆς Oed. Col. 668.

Ἀγών (⏑) *certamen, contentio.* De vetere vocabuli significatione vide Boeckh. Expl. ad Pind. p. 335. 1. de ludo et quidem cursu equestri et quadrigarum. Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 672. ἱππικῶν ὠκύπους ἀγών 689. πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξεν' ἀγκηρύσσεται Acris. XI. 1. (68 D.) ap. Ath. X. p. 446. ex Dindorfi emendatione, Casaubonus παγξένοις κηρύσσεται. 2. *concertatio de victoria qualibet.* ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 916 ch. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών 1142 an. ch. τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας 1219. Inde Herculis ἆθλα dicuntur ἀγῶνες: πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών Trach. 158. 3. *certamen pugnae* tum singularis tum praeliantium. μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων Oed. Col. 1082 ch. αὐτῶν δ' ἀγώνων 1085 ch. ὅπως μὲν ἁγὼν ἠρέθη 1150. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Trach. 20. ἄεθλ' ἀγώνων 505 ch. 4. *discrimen qualecunque.* λαθραῖον ὡς ὁρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα El. 1433 ch. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἁγὼν ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1482. cf. Valck. Diatr. p. 221. οὐ σμικρὸς — ἀγὼν ὅδε Oed. Col. 593. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος fr. inc. XX. 1. — Paulo rariorem ἀγών c. genitivo componendi rationem (Trach. 20. Ai. 1142.) tetigit Schaef. ad Ai. l. c. — Olim prior syllaba ambiguam habere mensuram credebatur: cf. Markl. et Pors. ad Eur. Suppl. 754: nunc cum pleraque producti ᾱ exempla, velut Sophoclea El. 1482 Oed. Col. 1150, in omisso articulo verti videamus, nulla fere emendatione egere, nemo tam superstitiosus est, nisi Schneiderus is qui invita Minerva Sophoclem edidit. Hic enim sibi persuasisse videtur nominativis vocum ab ᾱ incipientium nec articulum addi posse, incertamque habere eam vocalem omnes. v. ἀνήρ.

Ἀγωνάρχης *certaminis praeses et iudex.* τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός Ai. 569. Suidas v. ἀγωνάρχαι ex h. l. explicat ἀγωνοθέται, ἄρχοντες τῶν ἀγώνων.

Ἀγώνιος *quod certamen spectat.* Ζεὺς ἀγώνιος Trach. 26. Schol. ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος. De divis ἀγωνίοις v. Intpp. Ar. Plut. 1162. — ἀγωνίῳ σχολῇ Ai. 193 ch. *otio negotioso*, quippe quo Aiax ad caedendos pecudes abutebatur, prout recte explicat Herm. Male schol. vet. ἀγωνίαν ἐμποιούσῃ ἀνέσει.

* Ἀγωνοθήκη vix a Sophocle dici potuit, etsi Pollux III. 142. ἀγ. μοχθηρῶς ἐκάλεσε Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν. Corrigunt ἀγωνοθέτιν quod nonnisi adiectivum esse potuit, et longe melius

** Ἀγωνόθεσις, de quo genere universe pronuntiavit Lobeck. ad Phryn. p. 500. Tamen Ἀγωνοθήκην probat Dindorf. apud quem est fr. 802.

Ἀδαγμός (⏑) *morsus doloris.* ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Trach. 767. Libri et schol. ὀδαγμός. Ἀδαγμὸς repositum a Piersono ad Moer. p. 41. auctoritate Photii p. 7, 21. (p. 8. Lips.) ἀδαγμὸς ὁ ὀδαξησμὸς ὅπερ ἐστὶ κνησμός· οὕτω Σοφοκλῆς; quae verba fere eadem habet Gr. Bekkeri Anecd. p. 342, 22. Videntur enim in usu fuisse ὀδάξασθαι et ἀδάξασθαι, ὀδαγμός et ἀδαγμός, illud tamen magis apud Ionicos scriptores, quemadmodum ex Hippocrate colligitur, corrigendus ut sit locus Galeni gloss. Hippocr. post Erotianum Franzii p. 413. ἀδάξασθαι δάκνεσθαι κνησμώδως. Scribendum ὀδάξασθαι: nisi ut Herodotea in Timaeum, sic Attica glossa in Hippocraticas irrepsit. At ἀδάξασθαι et ceterae eius familiae voces per ᾱ scriptae a grammaticis unice probantur. Eis, quae Piersonus collegit, nunc adde Phot. p. 8. et Gr. Bekk. p. 340, 28. Errant autem, qui cum ab ὀδάξ *mordicus* ὀδάξασθαι factum videatur, ἀδάξασθαι nonnisi attica loquendi discrepantia substitutum putant; ᾱ enim praefixum eo loco censendum quo in ἀσπαίρω ἀσταφίς ἄσταχυς ἀστεροπή. et vis verbi inest in δάκνω δήξομαι.

Ἀδαής (⏑) *nescius.* ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς ὕπνε δ' ἀλγέων Phil. 816 ch. nescius dolorum somnus, quorum acerbitatem praestringit. Ineptissime Bothius in ed. nupera ὕπν' ὀδύνας, ἀδαὴς ὕπνε δ' ἀλγέων distinguit. κὴρ — ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος Phil. 1152 mel. morbus ingentem dolorem continere nescius, ut exuberet: id est gravior, quam qui ferri possit.

Ἀδάκρυτος (⏑⏑–⏑) 1. transitive *lacrimis carens.* ἀστένακτος κἀδάκρυτος ἔρξον Trach. 1190. Huc refer etiam οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Trach. 107 ch. = ὥστε ἀδάκρυτα εἶναι, usitatissima prolepsi adiectivorum agendi verbis additorum ut eventus actionis significetur, de qua multi auctores sunt: Bentl. ep. ad Mill. p. 18; Markl. ad Eur. Iph. Aul. 367; Valckenar. in Diatr. p. 206; Schaef. ad Ai. 402. et App. Crit. ad Demosth. t. I. p. 239; Herm. ad Vig. p. 897; Lobeck. ad Ai. p. 299; Fritzsche Quaest. Lucian. p. 40; Stallbaum. ad Plat. Rpubl. VIII. p. 208 et ad Protag. p. 76. non recte explicat Seidler ad Iph. Taur. 1209. Similiter sed ἐκ παραλλήλου 2. *passive* dicitur τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει Ant. 872 mel. Iniuria Valckenar. ad Adoniaz. p. 223: „pro πολυδάκρυτος positum a Sophocle, scholiastae memorant in Trach. 107. Antig. 893 (= 872.). Iam Porphyrius ap. schol. Ven. Il. XI. 45 iure ᾱ illud prodigiosum esse negaverat,

quod intensivum grammatici vocant. — De verbalibus in τος active dictis conferendus Mehlhorn ad Anacr. p. 242.

Ἀδαμάντινος (⏑⏑–⏑⏑) *ferreus*; inde immutabilis, aeternus. *μήδεα — ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κέρκισιν Αἶσα* Phaedr. fr. I. 3 (604 D.).

Ἀδάμαστος et *ἀδάματος* (⏑⏑⏑) *indomitus*, *invictus*. *τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι* Oed. R. 205 ch. versu iambico; (*νέφος ἐμὸν*) *ἀδάματόν τε καὶ δυςούριστον* 1315 mel. dochmio versu: quo utroque loco libri *ἀδάμαστα* et *ἀδάμαστον* tenent; ut *ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ* Oed. Col. 1568 item dochmiis; codd. Par. B. et Vat. *ἀδάμαντον*, ceteri *ἀδάμαστον*. His tribus locis metrum coegit ut tenuior forma reciperetur. In Ai. 445 *γοργῶπις ἀδάμαστος θεά* ad versum nihil interest, utro modo scribatur; sed cum nullo loco non conveniat *ἀδάματος*, multis noceat *ἀδάμαστος* (v. praeter Sophoclea Aesch. Sept. 215. Choeph. 53) cum Elmsleio ad Oed. R. 196 (= 208). et Reisigio Comm. Cr. in Oed. Col. p. 385. hoc ex tragicis exsulare iubemus. Illorum nunc etiam Hermannus sequitur auctoritatem.

Ἄδαστος *indivisus*. *σύμμικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα* Ai. 54. De sensu et interpretum conatibus consule Hermannum. Mihi nihil horum probatur, sed ita verba compono: *σύμμικτά τε βουκόλων φρουρήματα λείας* (partitive, *ἀπὸ λείας*) *ἄδαστα* (sc. *γενόμενα*), quidquid pecudum nondum certis dominis, heroibus puta, assignatum, sed promiscue pastorum curae traditum erat. — *τὰ ἀμέριστα καὶ ἀδιαίρετα* ex h. l. interpretatur Etym. M. v. *δατῶ*. Eustath. p. 1590, 58.

Ἄδεια (⏑) *securitas*. *ἔχω — γῆς ἄδειαν* Oed. Col. 448. tutam vitam aliquo loco degendam.

Ἀδελφεά, *ἀδελφή* (⏑). Proprie *soror*. *ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις* Oed. R. 577. *εἴτ' ἀδελφῆς — κυρεῖ* Ant. 482 si ex sorore edita est. *ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ* El. 944. *ἐγὼ δ' ἀδελφή σοι προςηυδώμην* 1137. *καὶ ταῖν' ἀδελφαῖν* Oed. Col. 1292. *ἀδελφή* in allocutione El. 453. quibus adde de quibus statim dicetur *ἀδελφεάν* Oed. R. 160. *ἀδελφεαί* Oed. Col. 540. *ἀδελφεάς* 1059 ch. *Tralate* productior forma non dicitur. *ἡ δὲ μωρία μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ* fr. inc. X. 3. — *ἀδελφεά* metro solum convenit *γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν* Oed. R. 160 ch. *κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί* Oed. Col. 541 mel.: at Oed. Col. 1059 *τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφεάς* utrumque ferri potest. Recte Hermannus ad h. l. annotans (coll. Seidler. ad Eur. Electr. 134) contra Elmsleium qui Triclinianum *ἀδελφάς* receperat contra librorum veterum fidem, haec disputat: „formae istae non tantum metro alicubi commodae sunt, sed saepe etiam, ut oratio splendidior fiat, usurpantur. Atqui *ἀδελφός* communis vitae est, *ἀδελφεός* antiqui et poetici sermonis, quare nunq m in trimetris

reperitur." Inde fit, ut solum exstet apud Pindarum excluso altero, v. Boeckh. not. crit. p. 538.

Ἀδελφός proprie *frater*. ἀδελφός Oed. R. 458. Ant. 513. 903. ἀδελφέ El. 1338. 1476. Sed ἄδελφε Atticorum scriptorum dicitur Tryphoni ap. Ammon. p. 117. cf. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 286. ἀδελφόν Ant. 46. Ai. 905. Electr. 117. 1203. ἀδελφῷ Ant. 81. Ai. 1273. Electr. 975. ἀδελφοῖν Ant. 13. ἀδελφώ 55. *adiective* ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας Oed. R. 1481. Cum enim poetae sibi placeant in memoranda illa incesta filiarum Oedipi cognatione, ineptum esset de *geminis manibus* cogitare. Tralate *geminus*. ἀδελφὰ τούτοισιν Oed. Col. 1264. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας Ant. 192. cf. praeter lexicographos Ruhnk. ad Tim. p. 3. Valck. ad Callim. p. 160. Koen. et Schaefer. ad Greg. Cor. p. 569. — Ἀδελφεός apud Sophoclem non legitur.

Ἄδερκτος transitive significat *caecum*. τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος Oed. Col. 1202., quem locum recte Seidler. ad Eur. El. 442. e prolepsi illa explicat, de qua notavimus in v. ἀδάκρυτος.

Ἀδέρκτως *sine coniectu oculorum*. ἃς — παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως Oed. Col. 129 ch. Furias.

** Ἀδηλέω. Cum in Oed. Col. 35. Mss. et edd. vett. prae se ferant αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἃ δηλοῦμεν φράσαι, cum tamen Oedipus et Antigone non certi sed incertissimi essent locorum in quibus versarentur, scripturam a scholiasta explicatam alteram τῶν ἀδηλοῦμεν Hermannus ex Stephano et marg. Turn. recepit, Elmsl. ὧν ἀδηλοῦμεν. Passovius ab ἀδηλόω ducit, contra ingenium linguae, quanquam ἀδηλεῖν videtur solitarium.

Ἄδηλος de homine *ignotus*. τὸν ἄδηλον ἄνδρα — ἰχνεύειν Oed. R. 475 ch. De re *ignotus* ἀδήλων θανάτων 496 ch. *evanidus* κάτωγμα — ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Trach. 695. *occultus* ἅπανθ' ὁ — χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Ai. 632. et similiter (σελήνη) ἐξ ἀδήλου ἔρχεται νέα de interlunio fr. inc. LVI. 3 (713 D.). *incertus et sine auctore:* προθυμίαν ἄδηλον ἔργου Trach. 667. ἄδηλος γνώμη Oed. R. 608. fide carens.

Ἄδημος *qui peregre abest*. ἄδημον, οὐκ ἔνδημον ὄντα Tymp. fr. III. 2 (566 D.). ap. Hesych. in v.

Ἀδῇος *non vastatus*, *tutus*. ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν Oed. Col. 1530. Piersonus ad Moer. p. 300. grammaticos quosdam veteres secutus vocabulum, quoniam non audiatur, ι non subscripto exarari iubet.

Ἅιδης. Ἀΐδης. Ἅις. *Orcus* Deus. Clara est his in exemplis significatio. Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων — ἔσχε δαίσασθαι El. 532. Ἅιδης λαβὼν ἀπεστέρηκε 937. ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ Ant. 515. Ἅιδης χοἰ κάτω 538. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ 571. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει 805. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Oed. R. 30. νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων Ai. 645. Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος 1014. ἔστιν μὲν Ἅιδης inc. XXIII. 3 (678 D.). — τόν θ' ὑπὸ χθονὸς Ἅιδου — σκύλακα Trach. 1088. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1062. νυμφεῖον Ἅιδου 1190. Ἅιδου λιμὴν 1270. τοὺς Ἅιδου νόμους inc. LXX. 3. (407 D.), quem locum constituit Lobeck. ad Ai. p. 342.; de locutione inspici possunt Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 175. et Dissen. Expl. ad Pind. p. 474. στερωπὸς Ἅιδου inc. LVIII. 2 (716 D.). — κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος Oed. R. 972. — Ἅιδην αἰτουμένη Ant. 773. Διὸς — μ' — ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην Oed. Col. 1461. τὸν βίον κρύψων παρ' Ἅιδῃ 1549. ἀΐδηλον Ἅιδαν Ai. 602 ch. τὸν πολύκοινον Ἅιδαν Ai. 1172 ch. τὸν ἔννυχον Ἅιδαν Trach. 500 ch. — φόνιος Ἀΐδας Oed. Col. 1686 m. ὦ δῶμ' Ἀΐδου El. 110 an. παρ' Ἀΐδᾳ Oed. Col. 1568 m. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iob. I. 1 (280 D.). Sic intellige Ἅιδᾳ κεύθων Ai. 622 ch. Ἅιδα φεῦξιν Ant. 358. Item ἐν Ἅιδου, εἰς Ἅιδου, ἐξ Ἅιδου. Viam praemuniunt εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1226. Ἅιδου οἰκήτωρ Trach. 281. 1151. Ai. 513. — ἐν Ἅιδου κειμένῳ El. 455. εἰς τῶν ἐν Ἅιδου El. 1334. εἰς Ἅιδου μολεῖν Trach. 4. Phil. 1333. Oed. R. 1372. inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). ἐν Ἅιδου Ai. 852. Ant. 650. 905. τἀν Ἅιδου 776. ἐς Ἅιδου Phil. 1195 m. ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Phil. 447. ἐξ Ἅιδου — ἀνελθεῖν 620. V. Intpp. Greg. Cor. p. 45. Elmsl. ad Soph. Ai. 34. Ne haec quidem aliter ac de Orco deo mortem quasi ferente intelligenda: ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου Ant. 577. εἰς προὔπτον Ἅιδην Oed. Col. 1442. εἰς enim est πρός. — De *scriptura*. Ἅιδης sine ι scribi secundum Eust. p. 16, 32. iubet Vossius ad h. Cer. 348., sed nec paradosis congruit, nec recentiores sequuntur. Iam vidimus communes formas, modo cum dorismo finitionis, etiam canticorum esse. His solis reservatur genitivus Ἅιδα Ant. 358. Trach. 120. Sed etiam Ἀΐδης paucis melicorum locis mansit. Quin trimetris tribuebat Brunckius, dubitans num ἐν Ἀΐδου δόμοις praeferret an εἰν Ἅιδου δόμοις Ant. 1226. Rectius Hermannus εἰν ex Homerica consuetudine manasse iudicat: v. ἐν. In melicis haec exempla exstant. Ἀΐδου El. 110. ἐξ Ἀΐδα 135. εἰς Ἀΐδαν 823. Ἀΐδᾳ Phil. 849. παρ' Ἀΐδᾳ Oed. Col. 1568. (libri Ἀΐδα, quasi genitivus conveniret). Ἀΐδαν Ant. 816. Iob. I. Vitiose et contra versum Ἀΐδᾳ in quatuor libris scriptum pro Ἅιδα Ant. 358. Haec omnia primam corripiunt; produci videtur Oed. Col. 1686.: κατά με φόνιος Ἀΐ-

δας ἴλοι, cui versui respondet *τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ'*, sed totus locus incerta scriptura est. Versus Eur. Hec. 1004. (1016 Pors.), quo loco produci primam iubet Hermannus, corrigitur a Pflugkio *Ἅιδαν* scribente. Unus relinquitur versus incerti auctoris vulgo Euripidi attributus inc. CXXII. v. Matth. Quin Sophoclea exempla communis in melicis formae *Ἅιδας Ἅιδα Ἅιδᾳ Ἅιδαν* (vitiose Ai. 602 codd. Lipss. *Ἀΐδαν*) trisyllabam formam substitui non patiuntur. — Tertiae formae genitivus *Ἄϊδος* exstat Oed. Col. 1223 ch. prima producta *ὁμηρικῶς*: Aeschylo corripitur Sept. 304. Prom. 431. Ceterum *Ἄϊς* nominativus nunquam fuit. v. Lobeck. diss. de adiectivorum motione anomala III. p. 7.

Ἀδηφάγος vorax, tralate *mordens*. *ἀδηφάγος νόσος* Phil. 313. V. Buttm. Lexil. vol. II. p. 133. Uno *δ* scribitur attice, et versum Sophocleum duplex *δ* respuere notavit Piersonus ad Moer. p. 90. Sed videndum nonne aspiratione donandum vocabulum sit. Certe Aristarchus asperabat secundum atticos: v. Herodian. in schol. Ven. Il. ε. 203. Eust. p. 178, 20.; quippe ab *ἥδομαι* orto vocabulo, quod testantur Apollon. de adverb. p. 612, 8. Orion Etymol. p. 25, 20. Dissentientibus (v. Eust. p. 1394, 30.) minor debetur fides.

Ἀδικεῖν (⏑ ⏑) *iniuria afficio*. *ἠδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε* Phil. 1024. *τἀδικεῖν φιλῶν* Antig. 1046. — *μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ* Oed. Col. 171 anap.

Ἄδικος iniustus. Commune est. *ἀδίκους φρένας* Ant. 786 ch. *τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται* Ai. Locr. I. 4 (11 D.). *τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους* Alet. VII. 9 (94 D.). — *πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες* Trach. 1007 mel.

Ἀδικόχειρ iniuste faciens. *ἀδικότροπος ἐρεῖς καὶ ἀδικοχρήματος ὡς Κράτης* (Comicum dicit) *καὶ ἀ δ ι κ ό χ ε ι ρ α ς* (f. *ἀδικόχειρες*) *ὡς Σοφοκλῆς*. (fr. inc. CV. 10. 803 Dind.) Gr. Bekk. An. p. 343, 10.

Ἀδίκως iniuste. *ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος* Electr. 102. Herm. nunc *αἰκῶς* ex Suid. Schol. anap. *οἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε* El. 113 anap.

Ἀδινός (⏑ ⏑) *densus*. *ἀδινῶν δακρύων* Trach. 844 ch. V. praeter lexicorum locos Buttmann. Lexil. vol. I. p. 204.

Ἀδμής (–) proprie *indomitus*. tralate *innuptus* ex Homerico usu verbi *δαμῆναι*; *τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφεάς* Oed. Col. 1059 ch. De accentu v. s. *ἀγνώς* notata et schol. Il. ζ. 135. De Ant. 351. v. *ἀκμής*.

Ἄδμητος i. q. *ἀδμής*, nec Sophocli nisi tralate dictum est. *Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν* Electr. 1231 ch. *τῆς πρόσθεν ἀδμήτης μητρός* Oed. Col. 1323. Electrae versum ad trimetri legem conformavit Brun-

ckius, iniuria, nec ἀδμῆτων aut ἄδμητον scribendum cum Lobeckio ad Ai. p. 242.

Ἄδμητος n. pr. *Φερητίδης δ' Ἄδμητος* Lemn. I (345 D.). ap. Steph. Byz. v. *Δώτιον*. Ante Adr. Heringam Obss. p. 235. legebatur *Φηρητίδας*.

Ἀδόκητος inexspectatus. *νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν* Oed. Col. 249 mel. *τἀδόκητα* pro *τἀγέτητα* vel *τἀγέννητα* var. lectio fr. inc. LXX. v. *ἀγέννητος*.

Ἀδόξαστος inexspectatus. ἀ δ ό ξ α σ τ ο ν · ἀνέλπιστον *Σοφ. Εὐρυσάκει* ap. Hesych. v. ἀδόξαστος, si vera est Musuri emendatio. Legebatur enim *εὐρησά*. At ego scribendum censeo *ἐν Κρίσει*, ut sit fr. VI. 3. Huius fabulae nomen varie depravatum exstat; Eurysaces Sophoclis ultra notus non est. *Ἀσάλπιστον* Hesychii correctum dudum est. — Idem quod Hesychius sed sine fabulae nomine habet Gr. Bekk. An. p. 344, 28.

Ἄδοξος plane singulari modo a Sophocle positum pro *inexspectato: ἄδοξα τὰ παράδοξα, ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν Σοφ.* Acris. XIV. 1 (71 D.). ap. Hesych. *ἃ οὐκ ἄν τις δοξάσειεν* Gr. Bekk. An. p. 344, 27.

* *Ἀδράκής* Lob. ad Phryn. p. 575. Sophocli tribuit. Exstat ap. Hesychium sed nulla auctoritate munitum.

Ἄδραστος (⏑) n. pr. *λαβὼν δ' Ἄδραστον πενθερὸν* Oed. Col. 1304.

Ἀδρέπανος intactus a falce. *ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον Σοφ.* (fr. inc. CV. 11. 804 Dind.) ap. Hesych. in v.

Ἄδροπος v. *δροπός*.

Ἀδρύνω (⏑) *ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι.* Soph. fr. inc. CV. 12. (805 Dind.) ap. Gr. Bekk. An. p. 345, 13.

Ἄιδω cano. Zenob. proverb. II. 56. v. *Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων, ὥς φησὶ Σοφοκλῆς* (fr. inc. CV. 69. 858 D.)· *ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.*

Ἄδωρος cum infortunio dono datus. *ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα* Ai. 650. Suidas ex h. l. *κακόδωρα, τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα; δύςδωρα* Oppianus posuit in Halieut. III. 303. Sententiam docte, ut omnia, exposuit Lobeckius p. 319. *ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις* speciosa Musgravi coniectura Ai. 178 ch. ubi vulgo *δώροις εἴτε*.

Ἄεθλον (⏑) v. *ἆθλον*.

Ἀεί. Αἰεί. Αἰέν. I. Scriptura. *Ἀεί* primam semper corripit, ubi longa syllaba opus *αἰεί* scribendum; itaque vulgo fit. Docti viri dissenserunt.

Pors. praef. ad Hec. p. IV. (VI.) et in suppl. p. XVII. (XIX.) *αἰεί* a tragicis exsulare iubebat abusus loco grammatici apud Heyn. ad Hom. vol. VI. p. 638. quem suis usibus interpolando accommodarat. Adversatur Hermannus ad Ai. ed. 1. praef. p. XIX.; assentiuntur Bastius ad Greg. Cor. p. 347. et Dindorf. praef. ad Sophocl. p. LVII. in eademque sententia erant Brunck. (ad Pers. 174.) Gaisf. ad Markl. Suppl. p. 75. not. m, Erfurdtius, Elmsl. ad Oed. R. praef. p. XI. Quod Dindorfius ait, codices Laurentianus et quidquid codicum adhuc accuratius collatum sit *ἀεί* exhibere, non omnino verum est. Hermannum in nupera editione Oedipi Regis in diverbiis *ἀεί*, in melicis *αἰεί* probare video, ut dudum pronuntiaverat praef. ad Eur. Herc. fur. p. III. Apud Aristophanem tenendum sane *ἀεί*, itaque ab Hermanno partim ex libro Ravennate scriptum Nub. 543. 1010. Nec cum *κάω κλάω* componendum *ἀεί*: illa enim utcunque scribantur *ᾱ* producunt. Rectius *μοῦνος* huc advocaveris et *ξεῖνος*, de quibus nemo dubitat. Sed primum exempla videamus. *Ἀεί* igitur prima correpta exstat in *trimetrorum sede secunda* Trach. 28. Ai. 117. El. 590. 711. Phil. 10.; sede *quarta* Phil. 786. Oed. R. 368. 1223. 1465. Oed. Col. 859. 1590. Ai. 285. 661. 822. *sexta* Phil. 134. 297. 435. 448. 645. 1001. Oed. R. 929. Oed. Col. 104. 342. 792. 1552. 1631. Antig. 184. 1144. 1180. Trach. 440. 469. 482. Ai. 518. 1015. El. 3. 251. 295. 507. 515. 520. 775. 1137. 1217. Alet. III. 1. inc. XLIX, 2. C, 4. Impares pedes, ut de necessaria mensura iudicari non possit, sed thesin tamen occupat *primam* Phil. 259. 637. Oed. Col. 348. 750. 754. Trach. 35. Ai. 1. Phthiot. II. 3. Scyr. IV. 5. inc. LXXXIV. 2.; *tertiam* inc. XXXIII.; *quintam* Phil. 131. Oed. Col. 1522. Antig. 166. 452. Ai. 313. 752. El. 546. Creus. IV. 7. Iam hoc aliquid argumenti est, quod in paribus pedibus sexies et quadragies et sexto quidem solo, quo maxime auditur mensura, bis et tricies legitur, in imparibus autem undevicies. Adde canticorum exempla, quibus *ἀεί* metro necessarium, *ἅται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι* Oed. Col. 1246. versu logaoedico; *ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος ἐπεί* 1454. cretico; *ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος* 1698. dactylico; *Ἠλέκτρα ματρὸς τίν' ἀεί* El. 121. glyconico; *ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι* 139. dactylico; *Ἠλέκτρα τὸν ἀεὶ πατρός* 1064. glyconico; *τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεί* Trach. 104. choriambico; *μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί* 497. anapaestis in iambum exeuntibus. Sunt aliquot loci, quibus longane an brevis sit syllaba nihil interest. *ἁπάντων τ' ἀεὶ κακῶν ὄργανον* Ai. 372. quanquam paritas mensurae syllabarum in dochmiis usitata corripi *ᾰ* suadet; *κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις* Ai. 1187. glyconeo versu; *ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει* Oed. Col. 685. versu phalaeceo;

ἀεὶ (Herm. αἰεί) προςεννώμα Phil. 709.; ἀεὶ μὲν γὰρ ποθῶ El. 166., quanquam codd. αἰεί; illud Brunckius dedit nescio cur. — Cum his profecto haud paucis exemplis illa minime multa contende, quibus ἀεί primam longam habere deberet, discrepante plerumque librorum scriptura. ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦτο Oed. R. 786. ἀεί Florr. tres, Laur. a., Pal. οὐ καιρὸς αἰεὶ 1513. Laurr. tres, Flor. tres, Aug., Lipss. ἀεί. ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε Oed. Col. 1527. Sic Laurr. a. Par. B. Vat.; rell. ἀεί. ὁ δ' αἰεὶ τῷπιόντι δεικνύτω 1529. Sic omnes. τὸν αἰεὶ βίοτον 1580. Laur. a. Par. F. Suidas ἀεί. ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι Ant. 76. Sic omnes. αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην Trach. 16. Sic omnes. μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι El. 297. Flor. Γ. Lips. b. ἀεί. αἰεὶ ζῶσαν 640. Flor. Δ. Lips. b. ἀεί. οὐχ αὑτὸς αἰεί 905. Flor. Γ. ἀεί. τερπνῶς γὰρ αἰεί Ter. VII. 5. Sic Brunckius; Gaisfordus ἀεί. ἀλλ' ὀυμὸς αἰεί inc. LVI. 1. Anapaestorum haec sunt: τίκτουσ' αἰεί El. 211. Flor. Γ. Δ. ἀεί. πρὸς ἐμὴν αἰεί Phil. 148. Consentiunt. Melicorum haec: γυναικῶν ὂν αἰεί El. 1234. Florr. tres ἀεί. κατ' ἦμαρ αἰεί Oed. Col. 688. Consensus est. μόνος αἰεί Phil. 172. Flor. Γ. Harl. ἀεί. τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα Oed. R. 481. Florr. tres ἀεί. πᾶσιν περίφαντος αἰεί Ai. 595. Sic Flor. Δ. Brunckius. Ceteri ἀεί. Huc si addideris, etiam ubi ἀεί verisimilius sit, ut El. 166. codd. bonos, velut Flor. Γ. αἰεί suppeditare, in Laur. a. autem fere perpetuo αἰεί legi in longa syllaba, iam videbis et perperam decrevisse Dindorfium, et omnino ἀεί prima producta non certissima fide esse; itaque etiam apud Euripidem et Aeschylum videbit esse, qui eorum scripturam excusserit, quam quidem apponere huius loci non est. αἰείφρουρος Ant. 883. infra vide; Oed. Col. 1707. eximendus est, v. Hermannum. Iam si argumenta quaerimus nervumque rei consideraverimus Apollon. de Adverbio p. 600. Bekk. ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστι, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ (detractio) τοῦ ῑ δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Od. ξ. 203.) παρὰ τὸ ἰθαίνω, οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ ᾱ. — quis non videt Apollonium id egisse, ut certam analogiae normam contra usus licentiam commendaret, sed neque de tragicis pronuntiasse sed de his qui regula atticismi habiti sunt, inprimis Aristophane, et quasi miratum esse, quod secus ac deberet fieri ᾱ in ἀεί etiam corriperetur? Dein Marcellinus ap. Poppo vol. I. p. 211. αἰεί ab ipso Thucydide usurpatum testatur: ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ χρῆται τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι, ὅταν τὴν δίφθογγον τὴν αι ἀντὶ τοῦ ᾱ γράφῃ, αἰεὶ λέγων, nec adimere ei ausus est Poppo. Porro cum ne ex Platonis quidem libris plane possit evelli (v. Schneider. ad Rpubl. III. p. 246.) et clare scriptum legatur in inscriptione Attica ap. Boeckh. fasc. I. p. 116. circa Ol. 90, 2. posita,

nemo intelliget, cur *αἰεί* abiiciatur ab eis, qui longe magis a prosa oratione Attica abhorrens *αἰέν* necessitate quidem coacti tolerant. Hoc *αἰέν* enim et in diverbiis et in melicis devitari non potuit, sicubi priore longa opus esset et vocabulum a vocali incipiens sequeretur. In Philoctete et Antigona tamen non legitur. Diverbiorum sunt: *αἰέν ἐστιν ἑστία* Oed. Col. 639. *οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι* 993. *ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα* Trach. 324. *ἀλλ' ἀστένακτος αἰέν* 1063. *ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα* Ai. 667. *ἐκνάπτετ' αἰέν* 1010. *ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς* 1223. *χρόνος διῆγέ μ' αἰέν* El. 772. Melicorum sunt haec: *ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται* El. 145. *ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ* 161. *τὰν αἰὲν ἀδμήταν* 1232. *αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει* Trach. 120. *τάδ' αἰὲν ἴσχειν* 138. *πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο* 649. *ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμᾳ* Ai. 598. *τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ* (*ἄταν*) 1166. *ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν* Oed. R. 905. *αἰὲν ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται* Oed. Col. 695. *λόγος αἰὲν ἀνέχει* 1569. *νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν* 1705. *χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον* 1762. Hermanni probabilis correctio est *ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος* Oed. Col. 709. Vulgo contra metrum *ὁ γὰρ ἐσαιέν* edd. vett. et codd. quidam *ὁ γὰρ εἰσορῶν*. Brunck. secundum Heathium *εἰσαιέν*. — II. *Usus.* 1. Plurimum significat *semper* h. e. perpetuo et sine interruptione Phil. 10 134. 148. 172. 259. 297. 435. 637. 709. 786. 1001. Oed. R. 368. 481. 786 929. 1223. 1465. 1513. Oed. Col. 104. 342. 348. 685. 695. 750. 754. 792. 859. 993. 1246. 1454. 1569. 1631. 1705. 1762. Ant. 166. 184. 452. 1144. 1180. Trach. 16. 35. 104. 120. 138. 324. 469. 497. 649. 682. 1063. Ai. 1. 117. 285. 313. 595. 598. 661. 667. 752. 822. 1010. 1187. 1223. El. 3. 121. 139. 145. 161. 211. 251. 295. 297. 507. 515. 590. 640. 711. 772. 775. 1137. 1231. Alet. III. 1. Creus. IV. Phthiot. II. 3. inc. LVI. 1. LXXXIV. 2. C. 4. Nec attinet verba poetae adscribere. 2. Finitima haec significatio est, qua quotiescunque copia facta fuerit, aliquid fieri dicit (*jedesmal*, *ἑκάστοτε*). *τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί* Phil. 448. scil. *ὅταν ἀποστέλλωσιν εἰς Ἅιδου*. *ᾧ μάλιστ' ἀεὶ κοινῶ τόδ' ἕλκος* 646. *χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί* Trach. 440. *μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί* 497. *χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί* Ai. 518. *τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς* 1015. *εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες* El. 546. *τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ* 905. *ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραῤῥιπτοῦντες* (*ποντοναῦται*) Scyr. IV. 5. *τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει* inc. XLIX. 2 (convenit et prima significatio). *τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει* inc. XXVII. 4, 3. *προςλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί* C. 4. 3. Porro est *in perpetuum*, *εἰςαεί*. *ὅτῳ — ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία* Oed. Col. 639. *ὡς σοὶ — ἀλκὴν — γειτόνων ἀεὶ τιθῇ* 1522. *ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε* 1527. *μέμνησθ' ἐμοῦ θανόν-*

τος εὐτυχεῖς ἀεί 1552., siquidem longe elegantius quam verbo addetur adiectivo. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος 1698. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί El. 1217. ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι Ant. 76. τὰν σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν Oed. R. 905. 4. Proprietas sermonis in hoc adverbio. a. Cum articulo iunctum adiectivi vices sustinet. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1698. = τὸν κατὰ γᾶς ἀεὶ ὄντα. Et significandae rei saepius factae servit (*jedesmalig*). τῶν ἀεὶ λόγων Phil. 131.; de quo dicendi genere pervulgata omnia post Valcken. ad Adoniaz. p. 197. C. Herm. praef. Suppl. p. IX. Matthiae ad Hecub. 1158., tacuissetque melius Monkius ad Alcest. 710 (716.). b. Traiici et postponi in similibus ἀεί observavit Schaefer. App. ad Dem. t. I. p. 826. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς Trach. 1063., recte enim ἀστένακτος αἰέν iungi Hermannus docet, ut τὰν σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν Oed. R. 905. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ — ἄταν Ai. 1166. ἀνήριθμος αἰέν Ai. 598. Aliud traiectionis genus est ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Ai. 667. c. cum ellipsi dicitur. τὸν ἀεὶ πατρὸς στενάχουσα El. 1064.; in quibus στενάχουσα πατρός componuntur Homerico more, et ad τὸν ἀεί subaudiendum χρόνον ut εἰς τὸν ὕστερον Trach. 80. Sic olim explicuerat Hermannus ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο Oed. Col. 1580., ut dictum esset quasi κεινὸν εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον λελοιπότα τ. β. ἐπ.; nec displicebat Elmsleio. Sed cum audientes et legentes vix sibi persuaderi passuri sint non coniungenda esse τὸν αἰεὶ βίοτον, nunc Hermannus haud paulo melius explicat *reliquisse quam semper egit, vitam*, aerumnosam illam et miserandam. Ellipsis igitur est, sed alia, τὸν ἀεὶ γεγενημένον τοιοῦτον. — Καὶ ἀεί nunquam per crasin coalescere monuit Porsonus ad Phoen. 1422.

Ἀείζως *semper vigens*. ἀείζως γενεά Soph. fr. inc. CV. 13 (806 Dind.). ap. Gr. Bekk. An. p. 347, 25. ἀείζων ἕλκος ibid. 347, 30. vulgo ἀείζωον lectum. Sed ἀείζων πένθος posuisse alicubi Sophoclem, quod affirmat in lex. Soph. Brunckius, ex illis locis, quibus addi potest Phryn. προπ. σοφ. ap. Bekk. p. 22, 16., non efficitur.

Ἀεικής turpis. ἀεικεῖ σὺν στολᾷ El. 184 mel. ε πλεονάζειν existimat Etym. M. p. 22, 8.

Ἀείμνηστος *in perpetuum memorabilis*. τὸν ἀείμνηστον τάφον Ai. 1145 an. — ἀείμναστον Trach. 108. pro εὔμναστον Livineii liber.

Ἀειπαρθένος v. παρθένος.

Ἀείρυτος (⏑) *perennis*. ἐξ ἀειρύτου κρήνης Oed. Col. 470. Num duplici ρρ scribendum esset etsi nemo ambigebat, tamen quaesivit Elmsleius.

Ἀείρω v. *αἴρω*.

Ἀειφόρος *ἀειθαλής* explicatur Hesychio. Soph. Telepho I (509 Dind.).

Ἀεκούσιος *non voluntarius*. *τελέουσ᾽ ἀεκούσιον ἔργον* Trach. 1253. anap. libri *τελέως*. Verum servavit scholiasta.

Ἀέλιος (–) *sol*. Forma melicis usitata. *ἀπ᾽ ἀελίου δυσμᾶν* Oed. Col 1247 ch. *ἀκτὶς ἀελίου* Ant. 100 ch., quod cur maiuscula a nonnullis litera scribatur, ignoro. *φέγγος ἀελίου* 803 mel. *ἀέλιον ἕτερον* Trach. 832 ch. *diem* significat. Prima hoc loco brevis videtur, ut Eur. Med. 1251.; sed Hermannus de ea mensura dubitanter loquitur in Cens. Med. Elmsleianae Opusc. vol. III. p. 246.; ut A. Matthiae ad Eur. Or. 993. Recte Boeckhius not. crit. ad Pind. p. 343. *ᾰ* per se breve epicorum usu et exemplo *ἠέλιος* frequenter exhibentium productum esse dicit. Denique post C. Matthiae disputationem Quaest. Sophocl. p. 166. de prima quamvis raro correpta dubitari non potest.

* *Ἄελλα* v. *ἀελλάς*.

Ἀελλαῖος (⏑) *ventum aequans celeritate*. *ἀελλαία πελειάς* Oed. Col. 1083 ch.

Ἀελλάς i. q. *ἀελλαῖος*. *ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον* Oed. R. 463 ch. Libri *ἀελλοπόδων*. Illud servavit Hesychius explicans *ταχέων*, ut Etym. M. v. *ἀελλάδων*. In Suida *ἀελλάδες ἵπποι* scribendum pr. *ἀελλώδεις*; additur *αἱ ταχεῖαι, καὶ τοῦτο τραγικόν*; id quod totidem literis scriptum est ap. Gr. Bekk. Anecd. p. 346, 28. Contra apud Hesychium V. D. in Misc. Obss. vol. III. p. 447. ex libris Sophocleis emendabat *ἀελλοπόδων*, metri securus. — Non nominato auctore *ἀελλάδες ἵπποι* memorantur Etym. M. p. 20, 1. *ἀελλάδες φωναὶ π. Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ* (fr. IX. 3. 614 D.) etym. Leid. ap. Valck. ad Hippol. p. 291.; et sane fortasse vitiose scriptum in Etym. M. p. 191, 44. De mugitu terrae Valckenarius dictum existimat; ego *ἔπη* Homeri *πτερόεντα* putaverim.

Ἀελλόθριξ *ποικιλόθριξ ἢ παρεώρους καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας· παρὰ τὴν ἄελλαν*. Hesych. ex Inacho fr. X. 1. 273 D. Emendaverit quispiam *αἰολόθριξ* et *παρὰ τὸ αἰόλλειν*; praestat tamen intelligi *κόμην δι᾽ αὔρας ἀκτένιστον ᾄσσουσαν* secundum Oed. Col. 1263.

* *Ἀελλόπους* v. *ἀελλάς*.

Ἄελπτος *insperatus*. *τέκνα — φανέντ᾽ ἄελπτα* Oed Col. 1122. *ἄελπτον ἔμμα φήμης* Trach. 202. insperata fausti ominis lux. *κοὐκ ἔστ᾽ ἄελπτον οὐδέν* Ai. 634. *ἐξ ἀέλπτων θυμῶν* 703 ch.; de quo loco, ne *ἐξ ἀέλπτων* sola iungas interpretaturus *ex insperato*, consule Lobeckium p. 330.

Ἀέλπτως *insperato*. *ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ᾽ ἐσεῖδον* El. 1256 mel.

Ἀέξω (⏑) *augeo.* *τὰν* (*ἀγγελίαν*) *ὁ μέγας μῦθος ἀέξει* Ai. 224 ch.

Ἀετός et *αἰετός* *aquila.* Illa scriptura apud Sophoclem nunc non legitur. *αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα* Antig. 112 anap. cod. Dresd. *ἀετός.* Sed nihil enotatur diversitatis *οἱ Ζηνὸς αἰετοί* Ant. 1027. *γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας* Oenom. IV. 1. (428 D.) ap. schol. Arist. Av. 1337. *ὁ σκηπτοβάμων αἰετός, κύων Διός* fr. inc. (Dind. 768.) ap. schol. Ar. Av. 515. Brunckio omissum. Scilicet Porsonus praef. ad Hecub. p. XXI. *ἀετός* ut *ἀεί* sola tragicis assignaverat. Elmsleius ad Bacch. 757., Hermannus praef. Ai. p. XIX., Wellauerus Comment. Aeschyl. p. VI. pleniorem scripturam retinendam censuerunt. Eadem ap. Aristophanem Pac. 133. ante Brunckium fuit, revocata illa ab Invernizio et Dindorfio; in Avibus 658. Suidas in hac et v. *φλαυρότατον* t. III. p. 618. eandem tuetur, ita tamen ut cod. Leid. in utroque loco *ἀετῷ* exhibeat. *Ἁλιαιέτους* intactum mansit Av. 888.; *γρυπαιέτους* Ran. 939. Et regnat haec scriptura ap. Aeschylum, apud quem tenuiorem sine ulla librorum fide restituit Brunckius Prom. 124. Pers. 136. 201. Choeph. 245. 256.; nec ex Euripide exterminari potest, ut satis certis niti documentis videatur. Nec recte cum *ἀεὶ* comparatur, quod primam utut scribetur producit.

Ἀζειῶται ἔθνος τῆς Τρῳάδος Soph. Syndipn. (sive *Ἀχαιῶν συλλ.*) IX. 1 (156 D.).

Ἄζηλος *non invisus* inde *miser.* *ἄζηλα ἄτιμα καὶ ἀμίμητα* Hesych. ex Trach. 283. cf. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 35. Blomf. gloss. Rom. 146. *ἄζηλος θέα* El. 1447. *ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαν βίον* Trach. 283. Affert Suidas interpretatus *ὁ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν.* *ἄζηλον ἔργον* 742. miserum, infaustum.

Ἀζήμιος *poena immunis.* *ὁ φράσας ἀζήμιος* El. 1091. Suid. v. *ἀζήμιος.*

Ἀζησία. *οὕτω ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται.* (fr. inc. CV. 16. 809. Dind.) *οἱ δὲ νῦν τὴν εὐτραφῆ* Gr. Bekkeri p. 348, 26. Vide Valck. ad Adoniaz. digress. IV. p. 292. *Ἀζησία ἡ Κόρη* Suid. sed cum coniungatur *Ἄμαια ἡ Δημήτηρ*, scribendum *Δαμία* et *Αὐξησία* ex Herod. V. 82.

Ἄζω. *ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς* fr. inc. CV. 15. (808 D.) ap. Bekk. An. 348, 7. Cum Valck. Diatr. p. 23. d. et Brunckio corrigi *αἰάζειν* ex Aiace 427. non licet, quia sequitur: *ἄζειν. τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτω Νικόχαρις.* Ordo enim literarum et ipsa vocabuli explicatio prohibet, ita ut componi cum *ὤζω γρύζω* debeat; unde facili apud poetam tralatione ad *ingemiscendi* significationem trahi potuit.

Ἅζω *revereor.* *τιν' ἥκειν λόγος οὐχ ἅζοντα* Oed. Col. 133 ch. de

quo rariore activae formae usu v. Musgr. et Elmsleium. Medium ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος Oed. R. 155 ch. gl. εὐλαβούμενος.

Ἀηδών (⏑) *luscinia.* ἁ λίγεια μινύρεται — ἀηδὼν Oed. Col. 678 ch. ὀξύφωνος ὡς ἀηδὼν Trach. 959 ch. τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν El. 107 ch. ἁ πάνδυρτος ἀηδὼν 1066 ch. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 617 ch. Haec genitivi forma non est ab ἀηδώ repetenda, quod Mitylenaeis usitatum fuisse ait scholiasta. Memorat locum Eustath. p. 716, 53. Cf. Valck. ad Phoen. 458.

Ἀήθης *insuetus.* ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη Trach. 866. insueto modo tristis. εἰς ἀήθη δώματα Ter. VII. 10. (517 D.) devenire novae nuptae dicuntur. Iacobsii olim coniectura erat σαλευτὰ δώματα; sed vetus lectio bene defenditur Eur. Hel. 425., ubi ἀηθία est *insolita vitae ratio.* De accentu certa omnia.

Ἄημα (⏑) *flatus.* δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον Ai. 659. et ex hoc Suid. v. ἄημα, qui δεινὸν habet. Locum explicuit schol. subaudiendo παυσάμενον; cf. Erfurdt. Sed magnopere blanditur Lobeckii coniectura λείων.

Ἀήρ (⏑) *aer.* γῆς ἰσόμοιρος ἀὴρ El. 87 an. De sententia, quam risit Pherecrates, v. Valck. Diatr. p. 46. Non esse *tenebras* ex v. 91. intelligitur. Cf. Buttm. Lexil. vol. I. p. 115. Genus atticis femininum usurpari ferunt (v. Piers. ad Moer. p. 2.); ex Sophocle non constat. Prima contra morem epicorum corripitur, v. Herm.

Ἀθάνα et Ἀθηνᾶ (⏑). Illud tragicorum usus solum trivit: v. Gramm. Hermanni de Em. R. Gr. Gr. p. 329. Ἀθάνα Ai. 74. 112. θύγατερ Διὸς ἄμβροτ' Ἀθάνα Oed. R. 159 ch. ἁ γλαυκῶπις Ἀθάνα Oed. Col. 711 ch. Παλλὰς Ἀθάνα 1092 ch. ὦ χαῖρ' Ἀθάνα Ai. 91. δίας Ἀθάνας Ai. 744. 758. τὰν ἱππίαν Ἀθάναν Oed. Col. 1073. In Philoct. 134. Ἑρμῆς ἡγήσαιτο νῷν Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς cum libri omnes habeant, propter constantem tragicorum consuetudinem et quod Eustathius p. 758, 44. hinc affert Ἀθάνα, Porsoni monitu (ad Or. 26.) hoc inde ab Erfurdtio receptum est. Ἀθηναία, quam formam in inscriptionibus Atticis Euclide archonte antiquioribus solam exstare observavit Boeckhius (*Staatshaush. der Athener* vol. II. p. 200.) apud tragicos non legi mirum est; sed colligitur inde usitata Atticis fuisse, quae si in libris alicubi comparerent, multis mira viderentur.

Ἀθάνατος (–⏑⏑⏑) *immortalis.* De mensura certo constat ex Ant. 783 ch. καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς; in ceteris exemplis nihil interest. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχὰν Oed. R. 905 ch. ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1406.; *praestantiam divinae et immortalis naturae* intellige, quam Hercules laboribus assecutus erat: v. Hermann.

Ἄθαπτος insepultus. κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1156. ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον Phil. 351. ἐᾶν δ' ἄθαπτον Ant. 205. ἄθαπτον ἰσχόμην 463. τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον — πεπτῶτ' ἄθαπτον 693. μὴ τλῇς ἄθαπτον — βαλεῖν Ai. 1312. οὓς ὠθεῖς ἀθάπτους 1286. De huius vocabuli apud tragicos usu collecta quaedam sunt ab Abreschio Anim. ad Aesch. Sept. 1022.

Ἀθαυμάστως non mirabiliter. Soph. fr. inc. CV. 17. (810 Dind.) Bekk. An. p. 353, 4.

Ἀθέμιστος nefarius. ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς fr. inc. CV. 18. (811 D.) ap. Bekk. Anecd. p. 353, 5.

Ἄθεος impius. σὰ ματὴρ ἄθεος Trach. 1028 mel. ἄθεος ἄφιλος ὀλοίμαν Oed. R. 663 ch. In Oed. R. 1360. νῦν ἄθεος μέν εἰμ' ἀνοσίων τε παῖς pro ἄθλιος, quod libri habent metricae legi adversum, ex probabili coniectura Seidleri de vss. dochm. p. 59. et Reisigi Coni. in Ar. p. 191. scribitur. De El. 123. v. ἀθέως.

Ἀθέως impie. γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης Oed. R. 254.; sic dicitur, quia Oedipi quamvis occulto facinore deorum praesidio Thebani ademto omni malorum genere vexabantur. Memorat Phryn. προπ. σοφ. p. 14, 2. σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον El. 1172. ἀθεώτατα — ὀλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. In libris est ἀθεώτατος pessumdato versu. Emendavit Erfurdtius.

Ἀθηνᾶ v. *Ἀθάνα.*

Ἀθῆναι urbs. Ἀθῆναι Oed. Col. 108. Ai. 848. Ἀθηνῶν Oed. Col. 58. 1756. El. 697. 721. Ἀθήνας Oed. Col. 24. 261. 284. 1008. Ai. 1201 ch.; hoc quidem loco cum dorismo Ἀθάνας, quia aliqua exempla diverbiorum, Oed. Col. 1756. anapaestorum est.

Ἀθηναῖος Atheniensis. ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. II. 2.

Ἀθηρόβρωτος (⏑) aristas perdens. ἀθηρόβρωτον ὄργανον, τὴν πτερύνην, ἢ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι ex Niptris s. Ὀδυσσ. ἀκανθοπλ. (fr. V. 1. 404 D.) Hesychius. Integer senarius ab Hesychio respectus exstat ap. schol. Odyss. α. 127. et Eustath. p. 1675, 52.: ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. Homerus ἀθηρηλοιγόν vocat. V. Miscell. Obss. t. VIII. p. 149. et Valck. Opusc. t. II. p. 205.

Ἄθικτος intactus. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός (ὁ χῶρος, erat enim τέμενος) Oed. Col. 39. ἄθικτος ἡγητῆρος sine duce 1517. τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον Trach. 683. de quo structurae genere v. Schaefer. Melet. Crit. p. 137. Tralate ἄθικτον γᾶς ὀμφαλόν Oed. R. 897 ch. i. q. ἄδυτον Delphici templi propter inviolatam sanctitatem sic dictum; quaesita est Musgravi explicatio *de lapide albo septo,*

quem *ὀμφαλόν* dicebant proprie. *εἰ μὴ — τῶν ἀθίκτων ἕξεται* Oed. R. 891 ch. abstinebit a rebus sacris violandis.

Ἀθλέω aerumnas perferre. *ὥς τις πλεῖστ' ἀνὴρ — ἤθλησα κινδυνεύματα* Oed. Col. 570.

Ἄθλιος (–) *miser.* *De homine.* *ἄθλιός γ' ἀνήρ* Phil. 1198 mel. *σὺ δ' ἄθλιος* Oed. R. 372. *ἄθλιος γεγώς* Oed. Col. 1134. De Oed. R. 1360. v. *ἄθεος.* — *ἀθλία μᾶτερ* Ant. 1285 ch. *οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου* Phil. 1027. *ἀνδρὸς ἀθλίου* Oed. R. 1413. 1444. *τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα* Oed R. 1240. *τὸν ἄθλιον Αἴαντα* Phil. 1349. *ἄθλιον Οἰδιπόδαν* Oed. Col. 222 mel. *πατέρ' ἄθλιον* El. 131 mel. *τὸν ἄθλιον* nude Oed. Col. 246 mel. — *ταῖν ἀθλίαιν — παρθένοιν ἐμαῖν* Oed. R. 1462. *φωτῶν ἀθλίων* Oed. Col. 927. *De re dictum.* *οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν* Trach. 105 ch. *ἄθλιον δέμας* Oed. R. 1388. Oed. Col. 582. El. 746. Trach. 1068. *τόδ' ἄθλιον εἴδωλον* Oed. Col. 109. de sene misero dictum vix humanam speciem retinente. *ἄθλιον δόμον* Oed. Col. 371. *ἄθλιον ὄνειδος* 757. *ἄθλιον βάρος* El. 1129. cineres Orestis mortui collecti. *ἀθλίας βοῆς* Antig. 1194. *ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη λέγων* Oed. R. 789. *Comparativus:* *τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος* Oed. R. 815. *τίς ἀθλιώτερος* 1204 ch.

Ἀθλίως misere. (*εἶδος*) *μάλ' ἀθλίως ἔχων* El. 1169. *τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν* Ant. 26.

Ἆθλον. ἄεθλον. 1. *praemium concertationis.* *Δελφικῶν ἄθλων χάριν* El. 672. 2. tralate et *pugna* et *labor* discrimine plenus. *ἄεθλα ἀγώνων* Trach. 505 ch. Schol. *λέγει γὰρ ὅτι πᾶν γένος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐνεδείξαντο.* — *πολλῶν δυσοίστων πόνων ἆθλα* Philoct. 507 ch.

Ἆθλος. 1. *certamen.* *ἄθλοισι Πυθικοῖσιν* El. 49. 2. *labor et aerumna.* *ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ* Trach. 36. Hercules laboribus defunctus. *τοῦτον ἄρας ἆθλον* Trach. 80. *πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον* Ant. 849 ch. Patet hinc et ex aliorum tragicorum exemplo discrimen a grammaticis ut Ammonio p. 4. Eranio Philone p. 163. et Gr. Bekk. Anecd. p. 349, 19. inter *ἆθλος* et *ἆθλον* constitutum non observari; de quo disseruere Graev. ad Lucian. Soloecist. t. III. p. 731. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 9.; adde Boeckh. not. Crit. ad Pind. p. 349. In alia omnia abit Gr. Bekk. p. 210, 14. *ἆθλος κυρίως ὁ πόνος καὶ τὰ ἔπαθλα:* priore enim, quae tralata est, significatione conveniunt *ἆθλος* et *ἆθλον*, altera falso ponitur.

Ἄθρακτος ἀτάραχος explicatum Gr. Bekk. p. 362, 21. Est fr. inc. 812. Dind. Brunckius non habet.

Ἀθρέω (⏑) *specto, animum adverto.* *τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν* Gr. Bekk. p. 350, 1. *οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν* Oed.

Col. 252 mel. a Reisigio comparatum cum usitato *εὑρεῖν* s. *λαβεῖν ζητοῦντα* (Enarr. p. LX.). *ἠθροῦμεν* Ant. 1206. *vidimus*. *ἀθρήσατε* Ant. 1201. de structura loci consule Hermannum. *ταῦτ᾽ ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω* Ant. 1064. *πολλὰ δ᾽ ἀθρῆσαι* Oed. R. 1305. *ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι* Oed. Col. 1036.

Ἁθροίζω (⏑) *convoco, arcesso*. *ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ᾽ ἁθροιζέτω* Oed. R. 144. Non dubito de scriptura cum aspero spiritu: *crelros* enim cum significat, sic proferri sine ulla dubitatione Aristarcheas rationes secutus et haud ambiguam *παράδοσιν* docet Herodian. ad Il. ξ. 38. V. Lehrs. de Aristarchi Stud. Homer. p. 346. Contra horum auctoritatem nihil valet quod *λεξ. π. πνευμ.* p. 208. lenem imponi iubet nec quod Eustathii aetate vera pronuntiatio dudum obliterata erat. Et est alicuius momenti quod in Thucydidis codicibus nonnunquam asper invenitur, v. Poppo ad I. 10. p. 190.; etiam Bekkerus eundem nonnullis Demosthenis locis ex libris restituit. Recte igitur Elmsleius apud Sophoclem asperavit, in Ar. Acharn. 26. cod. S. et Suidam v. *Ἅθροι* eandem scripturam tenere observans.

Ἀθῡμέω demitto animum. *δεινῶς ἀθυμῶ* Oed. R. 747. *οἴμ᾽ ὡς ἀθυμῶ* A. 584. *ἀθυμῶ δ᾽ εἰ φανήσομαι κακὸν μέγ᾽ ἐκπράξασα* Trach. 663. *τί δ᾽ ὧδ᾽ ἀθυμεῖς* El. 759.

Ἀθυμία tristitia. *τήνδ᾽ ἔχεις ἀθυμίαν* Ant. 237.

Ἄθυμος tristis. *ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας* Oed. R. 319. *metu plenus et animo abiecto*. *ἐξ ἀθύμου δεσπότου* Ant. 1204. *οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει* inc. XII (666 D.).

Ἀθῠρόστομος loquax. *ἀθυρόστομος Ἀχώ* Phil. 188 ch. Schol. *πολυλάλητος*. *ἀθυρόγλωσσος* Eur. Or. 891. (cf. Gr. Bekk. p. 752. et Wyttenb. ad Plut. de Pueror. Educ. p. 11. C. (p. 132. Oxon. p. 86. t. II. Lips.) qui tamen et ipse *ἀκυρίσιᾳ* labitur. Cum vituperatione dicitur: ut male quidam ex Euripide Sophoclem emendandum existimarint. v. Hermannum.

Ἀθῷος. *Θρῆσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου* Thamyr. III. (229 D.) ap. Eust. p. 358, 40. Iovis Athon montem tuentis specula ipsa mons Athos vocatur.

Ἄθως (⏑) mons Macedoniae, quae regio olim Thraciae accensebatur. *Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός* Lemn. IV. (348 D.) ap. Etym. M. v. *Ἄθως*; locus iniuria tentatus a Salmasio Exerc. Plin. p. 127. bene defensus ab Is. Vossio ad Melam I, 2. p. 119. et Stanleio ad Aesch. Agam. 493. cf. Ruhnk. Ep. Cr. p. 197. et Piers. ad Moer. p. 267.

Αἰ. Luctus et fletus significandi interiectio, aut bis aut quater ponitur; ita quidem, ut bina *αἰ* in unum vocabulum uno accentu coalescant

eoque inflexo *αἰαῖ*. Hoc nunc accurate scitur ex Herodiano π. *μονήρους λέξεως* p. 27.; secutusque est primus Hermannus. Viam monstrare aliqua ex parte potuit recepta Apollonii scriptura, de Adv. p. 556, 26. ubi exstat *αἰαί*. Libri neque in numero binario quaternariove neque in tono sibi constant; seiungunt ubique *αἲ αἰ*, ter positum exhibent, acuunt etiam, *αἰ*. *Quater* extra versum, ut scribendum sit *αἰαῖ αἰαῖ*, consensu legitur Phil. 1094.; in antistrophico *οἴ μοί μοί μοι* (*οἰμοιμοιμοῖ*); item 1171. ubi Aldus acute; Oed. R. 1307., ubi Flor. *Δ*. Aug. b. bis, Laur. c. Flor. *Γ*. quater, plerique ter. Quod sequebatur *φεῦ φεῦ* ut explicationem illius Hermannus delevit, recte, nisi forte bis positum *αἰαῖ* verius erat. Ant. 1253. Hermannus quater ex Aug. b. videtur etiam Laur. a. sic scriptum habere, sed impressi ter, ut in antistrophico 1276. Sed 1291. omnium consensu quater legitur. Ai. 363. libri plerique et optimi quater; ter Flor. *Θ*., Lips., Heidelb. ap. Both., duo Iohns., quos sequitur Lobeckius, scilicet ut antistrophicus aequetur *ἰώ μοί μοι*; sed cum scribitur *αἰαῖ*, bene elevatur prima pars voculae, ut apte respondeat *ἰώ*; in tenore verborum poetae Lobeckius quater scriptum reliquit. Similiter El. 817. *ἒ ἒ αἰαῖ* opponitur *ἒ ἒ ἰώ* v. 830., ubi *αἶ αἶ ἰὼ ἰώ* Flor. *Δ*. — *Bis* intra versum, ut iterari non potuerit, reperies Oed. R. 754. Oed. Col. 1666., ubi *φεῦ* adnectunt libri. 1732. Trach. 1070. Ant. 1274. El. 149. *αἰαί* in Livin. v. Triclinio videtur deberi, adscriptumque est in Aug. b. et Brunckii cod. *γρ. αἰέν*. Ceterum Flor. *Γ*. acuit, Aldus et reliqui plerique inflectunt, ut graviter ineptiant Elmsleianarum schedarum editores, qui acuerunt, etsi ex Laur a. cum Aldina collato nihil enotatur. In El. 1396. quater legebatur, ter Flor. *Δ*.; Hermannus bis posuit ex cod. Ven. et schol. R., ut pars dochmiaci versus fieret; quod si quis nolit, alterum *αἰαῖ* extra versum abibit. In Trach. 964. intra versum anapaesticum legebatur quater, Brunckius ter posuit, sed bis oportuit, *αἰαῖ*, ut versus constaret. Ita ap. Eurip. Or. 306. codd. bis, Heath. ter, sed rectius in antistrophico Kingius *ὦ Ζεῦ* pro *ἰὼ Ζεῦ*. Phoen. 1284. (1298 Pors.) codd. omnes praeter Cantabr. bis aut quater, solus ille ter; Alc. 220. libri plurimi bis, tres quater, contra versum utrumque; quare Monkius *ἄρ'* scripsit, Bothius autem confidenter semel posuit *αἶ* provocans ad Eur. Hippol. 960., ubi nihil eiusmodi reperitur. Etiam apud Aeschylum codicum auctoritatem bis aut quater positum maxime tutari videas. Igitur Herodiani decretum etiam a libris praesidium habet. Aliud est *αἶ* inclamandi et indignationis, quod sane semel ponitur, ut *αἶ τάλαν* Arist. Plut. 706. *αἶ τὸν Ἄδωνιν* Bion. Idyll. I. 28. Ita dicitur Euripidi *αἶ αἶ τόλμας* Hippol. 808. Accedit quod similes exclamationes maxime luctum significantes ut *ἰοῦ* maxime bis, exclamando vel alloquendo inservientes semel bisve ponun-

tur ut Ἰώ; ter haud quaquam videntur. — De tono partim cum Herodiano sentiunt Gr. Bekk. p. 353, 18. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίῤῥημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον ὃ καὶ διπλασιάζεται, αἶ αἶ τάλαινα, et hinc Phavorinus: qui qua auctoritate dixerit δυςφορικὸν καὶ μεμπτικὸν ἐπίῤῥημα acui, θρηνητικὸν inflecti nescire sese affirmabat Fischerus ad Well. t. I. p. 270. Inflectit quidem, sed significationes non distinguit Etym. M. v. Αἴας, idemque efficitur ex Gudiano p. 451, 21.; etsi αἴ ipsum hoc loco non commemoretur. Haud male αἴ αἴ ἠθικὸν vocat (velut αἰαῖ παθητικὸν dici licebat) Gr. Bekk. p. 360, 6. sed sequentia corrupte scripta αἰαὶ ἀκόντιον Ἀθήνῃσι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος sic emendanda sunt Αἰακεῖον Ἀθήνῃσι τὸ Αἰακοῦ τέμενος. In Theodosio p. 57, 7. Goettlingius αἴ αἴ edidit; in codd. A. B. αἴ αἴ scriptum, sed oportuit ἒ ἔ; agitur enim de originatione vocabuli ἐλεγεῖον. Illa quoties commutari debuerint, et per se clarum est et annotavit Elmsleius ad Eur. Med. 110. Potiora exemplaria scripta αἶ αἶ exhibere, quod dixit Marklandus ap. Fischerum l. c. erravit. Sed editores dissentiunt; Brunckius, Elmsleius (Acharn. 1282, 84.) Matthiaeus in Euripide, Wellauerus in Aeschylo edendo saepe vel contra librorum fidem αἴ αἴ praetulerunt.

Αἶα terra. Magnetum pro γῆ dicitur fuisse in glossis κατὰ πόλεις compositis Bekk. Anecd. p. 1096. — ἀ. βάρβαρος El. 95 mel. βιόδωρος Phil. 1147 mel.

Αἶα n. pr. εἰς Αἶαν πλέων fr. inc. XCIV. 1. (774 D.) ap. Steph. Byz. v. Αἶα, de Colchide. Pars Thessaliae eidem memorata l. c. nomen illud gessisse fertur. ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία XCIV. 2. Nam si terra significaretur, causa non erat, cur a Grammatico memoraretur.

Αἰάζω lamentari. νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρὶς Ai. 427. αἰάζειν πέρα 888. Etym. M. p. 24, 15. Stanl. ad Aesch. Sept. 952. Blomf. gl. Sept. c. Theb. 846.

Αἰάκειος (⏑) *ab Aeaco ortus.* Πηλέα τὸν Αἰάκειον Pelei fr. I. 1 (434 D.).

Αἰακίδης Aeacida. ἂν (ἅταν) οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν Ai. 631 ch.

Αἰανής et *αἰανός* (–). νυκτὸς αἰανῆς κύκλος Ai. 657. Vulgatum αἰανῆς Zonaras agnoscit t. I. p. 64. 76.; αἰανής scholiasta; Suidas v. αἰανής utrumque: tertiam fuisse scripturam αἰανός coniici licet ex Phavorino et Zonarae cod. K. p. 64. Formae αἰανός unum certum exemplum hoc: (νὺξ) ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ El. 496 ch. corrigi iubet Blomf. ad Aesch. Pers. 935., vetat Hermannus Hesychii auctoritate usus:

αἰανόν, χαλεπόν, αἰνόν. „Ac revera, inquit, *αἰανής* et *αἰανός* idem esse atque ex eadem origine natum videtur, unde *αἰνός* est; quod, nisi fallor, ab *ἀεί* ductum primo *diuturnum*, deinde *diuturnitate molestum et grave* ideoque taedii plenum significabat.“ Graeci quos memoravimus interpretes explicant *σκοτεινός, θρηνητικὸς* et *αἰάζειν ποιῶν.* Apud Sophoclem *lugubrem* significare videtur. Mediam produci ex versu El. 496 antistrophico noscitur.

Αἴας n. pr. (-). *Nom.* *Αἴας* Phil. 409. Ai. 205. 211. 216. 603. 697. 704. 720. 851. 882. 897. 951. 1112. 1192. 1213. *Vocativi* unam formam *Αἴαν* agnoscit Theodosius ap. Bekkerum p. 975 et schol. Ven. Il. ι. 87; atticum contra *Αἶας* vocant schol. Ai. 922. Br. cum Eustathio 1469, 60 Rom. quem excerpsit Gregor. Cor. p. 117, et his haud paulo locupletior auctor Choeroboscus Bekkeri p. 1183. Apud Sophoclem *Αἴας* eis locis necessario habetur, quibus *Αἴαν* propter ultimam brevem metro adversum est: Ai. 521. 1248. Sed longe munitior eadem scriptura a libris est. In Ai. 89 ex libris plerisque *Αἴαν* editur idque Suidas tuetur, sed Eustath. et Greg. Cor. l. c. cum quibusdam codd. *Αἴας;* v. 282. *Αἴαν* Herm. ex Suida et nonnullis libris; at 477 et 480 codd. *Αἴας*, Suidas *Αἴαν* ut v. 994, cuius hoc loco solius testimonio iniuria obsecutus Hermannus est. Nam productior forma *Αἴας* sola ex libris constat nec attrectata ab ullo mansit Ai. 521. 525. 582. 906. 956. 975. 1248. — *Genitivus* *Αἴαντος* Ai. 4. 200. 328. 497. 777. 779. 786. 1085. 1396. *Dativus* *Αἴαντι* Ai. 19. *Accusativus* *Αἴαντα* Phil. 1350. Ai. 73. 98. 741.

Αἴγαιος Aegeus. *πέλαγος Αἴγαιον* Ai. 461. De recto accentu v. Suid. v. *Αἰγαῖον* et Lobeck. ad Ai. 810. — *Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρωνὸς — μέδεις* Laocoont. II. 1 (341 D.). Ante Brunckium *πρῶνας* legebatur.

Αἴγειρος populus. *ἐν φυλλοῖσιν αἰγείρου* Aegei VI. 1. (24 D.); vulgo *ἐν Ἄργει* scribitur ap. schol. Od. η. 106; corrigunt *ἐν Ἀτρεῖ;* prius verius est. *τανυφλοίου αἰγείρου* fr. inc. XXXIV. 4. (692 D.)

Αἰγεύς n. pr. Genitivo solo Sophocles usus est Oed. Col. 69. 555. 613. 944. 1156. 1514. 1535. 1751.

Αἴγισθος n. pr. *Αἴγισθος* El. 98. 378. 413. 507. 617. 953. 1282. 1300. 1395. *Αἴγισθε* 1401. *Αἰγίσθου* 302. 651. *Αἰγίσθῳ* 657. 1408. *Αἴγισθον* 259. 945. 1090. 1096. 1421.

Αἴγλη splendor. lux. *κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν* Ant. 606 ch. *τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας* Oed. R. 207 ch. de facibus Dianae Hecates dictum: vide praeter Intpp. Spanhemium ad Callim. h. Dian. 11. — In Phil. 819 ch. legitur: *ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν ἃ τέταται τανῦν:* cum de Philoctete dormiente sermo sit, Hermannus l. c. et ap. Seidlerum ad Eur. Troad. 566 interpretatur *praetende eam*, quae

nunc expansa est, *lucem*, id est *caliginem*, erat enim dormienti lux nulla; igitur *sine quiescere*. Improbat hoc Buttmannus, quod non dicatur *μέλαινα αἴγλη*, vel simile quid ut in exemplis ab Hermanno comparatis addatur. Welckerus in Museo Philologico Rhenano a. 1828. fasc. I. p. 125. *fasciam* interpretatur ex Gramm. Bekkeri p. 354, 23. *σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ;* quin Hesychius his fere eisdem positis Bacchas Epicharmi testimonii causa advocat. Nec facit huc, quod ex Tereo Sophoclis fr. XIII. Hesychius affert *αἴγλη* pro *χιτών* dictum. Nam *χιτών* illic loco plane alieno insertum: quod principio legitur *αἰγληχίδων*, corrigendum *αἴγλη*, *χλίδων* i. q. *ψέλλιον*, et hanc etiam *πέδην* vulgo interpretantur: v. Dindorf. ad Arist. fr. VI. Ergo Welckeri ratio ad nihilum recidit.

Αἰγυπιός (‒ ⏑ ⏑ ⏑) *volturius*. *μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες* Ai. 169 anap. chor. Aiacem volturio, inimicos cum paventibus aviculis comparari certum; sed de structura verborum difficili vide Lobeckium. Placet Dawesii sententia ab Hermanno probata.

Αἰγύπτιος Aegyptius. *νεκρὸς τάριχος εἰςορᾷν Αἰγύπτιος* Phin. III. (636 D.) Phineus significatur, v. Brunckium. *γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον* incert. XL. 3. (698 D.) ap. Gramm. Bekk. p. 361, 20. Eadem sententia etiam Athenaeus p. 51, d. sed omisso versu tertio, et Eustath. p. 835, 10. utuntur.

Αἴγυπτος n. pr. *τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις* Oed. Col. 338. De sententia v. Wyttenb. ad Plut. Praec. Coniugal. p. 142, C.

Αἰδέομαι revereor, religioni duco. *ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νεκρὸν* Ai. 1335. *φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου* Oed. R. 1426. *αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν προλείπων* Ai. 501. *τόνδ' ὅρκον αἰδεσθείς* Oed. R. 647.

Ἀίδηλος (⏑ ⏑). *τὸν ἀπότροπον ἀίδηλον Ἅιδαν* Ai. 602 ch. V. Buttm. Lexil. vol. I. p. 247.

Αἰδόφρων (⏑). *ὦ ξένοι, αἰδόφρονες — ἀλλ' ἐμὲ — οἰκτείρατε* Oed. Col. 237 mel. De verbis recte componendis v. Hermann. Quam sapienter hoc cognomentum Sophocles delegerit, ostendit scholiasta et interpretum inprimis Hellerus.

Ἄιδρις (⏑ ‒̆ ⏑) *ignarus*. *ἄιδρις ἐς τόδ' ἦλθον* Oed. Col. 554 mel. *ὥςτ' οὐκ ἂν ἄιδρις ὑπείποις* Ai. 212 anap. *ὁ πάντ' ἄιδρις* 894 ch. His duobus locis media syllaba producitur.

Ἀιδωνεύς Deus Orcus. *Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ* Oed. Col. 1555 ch. tribus syllabis cum synizesi enuntiandum.

Αἰδώς 1. *verecundia*, *pudor*. *ἔῤῥοι τἂν αἰδώς* El. 241 ch. *αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ* inc. XIII. 1. *μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων* Ai. 1055. *τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ — λάβοι* Ai. 338. *αἰδοῦς κύρσαι* Oed.

Col. 247. 2. *Dea verecundiae et miserationis.* ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς Oed. Col. 1270. v. Elmsl. ad v. 1267. et ad Herod. 451. Reisig. in enarr. p. LVII. advocantem Il. α. 23. χ. 124. item schol. ad v. 237. In accusativo tono notando vulgo et scripti et editi discrepant: v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 43, et sunt qui acutum secundum analogiam a Dionysio Thrace ap. Herodianum schol. Il. β. 262 defensam praeferant, velut Buttmannus Gr. Mai. p. 188. Sed haud dubie inflectendus est, quod ab Aristarcho apud eundem Herodianum memorato factum scimus, quamquam usu, quem sequebatur, non minus quam analogiae fallacissimae patroni offensus est. V. Lehrs de Aristarchi Stud. Hom. p. 260. Cf. et Philem. p. 7. Osann. Schaef. ad Greg. Cor. p. 427.

Αἰεί v. ἀεί.

Αἰείφρουρος custoditus perpetuo. οἴκησις αἰείφρουρος Ant. 883 inferi dicuntur. De scriptura v. ἀεί. Suidas habet ἀείφρουρος.

Αἰέν v. ἀεί.

Αἰένυπνος in aeternum consopiens. σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον Oed. Col. 1574 ch. optima emendatione restituit Hermannus. Edd. cum Laur. B. Paris. A. B. Ricc. Vat. Laur. A. a prima manu Par. F. τὸν αἰὲν ἄυπνον. Par. T. Farn. τὸν αἰὲν ἔνυπνον quod vero propius. At Suidas: αἰένυπνος ὁ θάνατος ὁ ἀεὶ κοιμώμενος, ὑφ᾽ ἓν δὲ ἀναγνωστέον· Σοφοκλῆς· σέ τοι κικλήσκω τ. ἀ. Eustathius p. 1201. 25. Σοφοκλῆς δὲ αἰένυπνον (τὸν θάνατον), ὡς ἀδελφὸν μὲν ὄντα ὕπνου, μακρότατον δέ. Hic etsi male interpretatus, veram tamen lectionem agnoscit. Et scholiastes: ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον, αἰένυπνον, ἀείυπνον. οὕτως ἀποδίδωσι τὸν διὰ παντὸς κοιμώμενον· φησὶ γὰρ τὸν θάνατον, ὥςπερ δαίμονά τινα ὄντα. Accedit, quod Mors ἄυπνος dici non potuit. Cerberum, quod Elmsleius putabat, non significari, clarissime ostendit Hermannus.

Αἰετός v. ἀετός.

Αἰθέριος caelestis. εἴθ᾽ αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι Oed. Col. 1084 ch.

Αἰθήρ aether, caelum. ἐν δ᾽ ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ Antig. 417. ἔκτυπεν αἰθήρ Oed. Col. 1456 ch. de tonitru, quo etiam exclamatio spectat ὦ μέγας αἰθήρ 1469. αἰθέρα δῦναι μέγαν Ai. 1171 ch. αἰθέρος ἄνω πτωκάδες — ἔλωσί με Phil. 1081 mel. ἐν αἰθέρι μέσῳ Ant. 411. ἀπ᾽ αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους Polyx. IV. (471 D.). Tralate *caelum Deorum sedem* significat: νόμοι οὐρανίαν δι᾽ αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 867 qui solus locus apud Sophoclem αἰθήρ feminino genere habet, ut λευκὴ αἰθήρ apud Eur. Androm. 1204 reperitur; apud Aeschylum nihil eiusmodi, sed Pindaro solenne, v. Boeckh. Explic. ad Pind. p. 103.

Αἴθοψ furvus. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν Ai. 221 ch. plerorumque codd., Suidae et scholiorum Rom. lectio est. Aldina et alii quidam libri αἴθωνος, ut Eustath. p. 357, 14. 1072, 7. cf. p. 862, 10 et Herm. l. c.

Αἴθριος serenus, sub dio. αἴθριος, ὑπὸ τὸν ἀέρα. πάγου φανέντος αἰθρίου Achill. Am. I. 3. (162 D.) ap. Bekk. Anecd. p. 354, 22. Eodem sensu substantive dicitur δυςαύλων πάγων αἴθρια Antig. 355 ch. h. e. κρύσταλλον ἐν αἰθρίᾳ γενόμενον, quem ὑπαιθρίους πάγους vocat Aeschylus Ag. 345. V. ὑπαίθρειος.

Αἰθύσσω celeriter moveo, quatio. ἀνασείειν, ἀνακαλεῖν (f. ἀνακινεῖν) explicatum Gr. Bekk. An. p. 360, 21. et Hesych. in v. qui memorat ex Sinone Sophoclis fr. I. (486 Dind.).

Αἴθω 1. transitive *cremo.* Ambraciotarum dicitur fuisse αἴθεται, καίεται in glossis κατὰ πόλεις compositis ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Cf. Valcken. ad Herod. IV. 145. — θεοῖς — αἴθειν ἱερά Phil. 1022. 2. intransitive *flagro* inde *luceo.* ἡνίκα λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον Ai. 279. aut de sideribus nocturnis aut de foculis dictum, quos veteres noctu ad illustranda cubicula accendere solebant; de quo usu et Graecorum Romanorumque consuetudine noctis quoddam inde tempus nominandi vide Lobeckium p. 262. ἀναίθω iam Aeschylum sic neutrali potestate dixisse suspicatum Valckenarium (Choeph. 529) refutavit Wellauerus.

Αἴθων proprie *fulgens.* αἴθωνι σιδήρῳ Ai 147 an. ch. figurate *acer, iracundus.* αἴθων ὑβριστής Ai. 1067 v. Lobeck. De loco Ai. 221 v. αἴθοψ.

Αἰκής contumeliosus. Tragicis sic contrahitur ex ἀεικής per ἔκθλιψιν. αἰκεῖς θανάτους El. 199 anap. Libri contra versum ἀεικεῖς, Brunckius ἀϊκεῖς; Blomfieldus ad Prom. 481 tacite secutus Dawesium (Misc. Cr. p. 311 = 259 Lips.) ᾀκής ex ἀεικής contrahi decrevit, veluti Porsonus Class. Journ. XIV. p. 458. Cum nec ᾄκεια sive ᾀκία nec ᾀκίζω usquam compareat, monstrum illud censendum est, itaque recte iudicavit iam Dorvill. ad Char. p. 478 Lips. Αἰκής unice veram scripturam esse ostendunt quae in v. αἰκῶς dabimus.

Αἰκία (-) *contumelia.* εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν Oed. Col. 752. αἰσχίστοις ἐν αἰκίαις El. 478 ch. δυστάνοις αἰκίαις 501 ch. πολύπονος αἰκία 505 ch. Media ubique producitur. Hac de causa Porsonus in Adversar. p. 209. αἴκεια scribi voluit; mirum quod non ᾄκεια ut ᾀκής. Secuti sunt Blomfieldus Prom. 93. 620. (602 Well.) contra librorum fidem, et Elmsleius, qui ex uno certe cod. Par. F. αἰκείας dedit Oed.

Col. 752. Nituntur Eustathii auctoritate p. 1336, 58 (cf. 1893, 24.) qui duplicem scripturam αἴκεια et αἰκία agnoscens illam ab ἀεικής duci ait, de hac tacet et diversam originem videtur requirere. Hermannum (ad Oed. Col. l. c.) inter ἀείκεια s. αἴκεια et αἰκία distinguendem ea de causa probare non possum, quod ἀεικής quidem et αἰκής cum discrimine tragicis dicuntur, illud ut *turpem et indecorum*, hoc *contumeliosum* significet, ἀείκεια ἀεικίζω et αἴκεια nusquam comparent: deinde quod prosae orationis scriptores ἀεικής ἀείκεια αἴκεια plane ignorantes αἰκίαν nonnisi de *contumelia verberum et corporis* usurpant, tragici autem, utcunque scribetur, eam significationis partem non norunt *contumeliamque* universe inesse voluerunt. Elmsleium, εὐσεβία, ἀληθία, προμηθία comparantem non sequor, et quod diversa miscuit (ἀληθία enim alienum est) et quod illa vocabula penultimam brevem habent, αἰκία perpetuo producit. Ego cum prosae auctoribus inprimis genere dicendi iudiciali summo consensu αἰκίαν frequentari videam, conspirantibus insuper Hesychio, Suida, Polluce, Anecd. Bekk. p. 355, 23. 356, 1. 360, 23, quamvis insolito modo deflexam ab adiectivo formam impugnare non audeo.

Αἰκίζω. Activum nonnisi figurate dicitur pro *graviter affligendo*. εἴντρα νιν αἰκίζει Trach. 835 ch. de venenati pallii cruciatu; ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει Ai. 396 de Minerva Aiacem pessumdante; πνεῦ; πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης Ant. 415 de vento in arborum frondes saeviente. Proxime tamen hoc abest a prosae orationis usu, de quo Gr. Bekk. p. 355, 27. αἰκίζει, κακοῖ, τύπτει. Eo sensu Sophocli Medium dictum reperitur. καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται Ai. 65. τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο 293. μὴ δῆτα τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ Oed. R. 1153. μή, δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ Ai. 111. Et aoristus passivi πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἰδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν Ant. 206 scil. Polynicem. Brunckii membranae αἰκισθέν τ' ἰδεῖν. Longe illud elegantius, sed contorte ab Erfurdtio explicatum. ἰδεστὸς αἰκισθεὶς est αἰκισθεὶς τῷ ἰσθίειν s. ὥστε ἐσθίεσθαι, ut ὀλέθριον αἰκίζειν Ai. 396. i. e. αἰκίζειν ὥστε ἀπολλύναι sive πρὸς ἀπώλειαν.

Αἰκῶς foede. αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος El. 102 anap. scholia et Suid. ἀεικῶς; in h. v. unde receptum αἰκῶς. Libri ἀδίκως. — In El. 209 an. οὕτως αἰκῶς Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 163. Affert Suid. v. ἀεικές. Libri ἀεικῶς. Brunckius utroque loco αἴκως, quod quo auctore Bothius in ed. nova melicis, αἰκῶς diverbiis vindicet, mortales ignorant. De scriptura certus testis est Gr. Bekk. An. p. 360, 26. αἰκῶς, χαλεπῶς· δισυλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας· οὕτω Πλάτων.

Αἴλινος *naenia*. *αἴλινον ἤπει δύσμορος* Ai. 616 ch. *κοινῶς καὶ ἐπὶ θρή-νου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστί* Gr. Bekk. Anecd. p. 358, 29. Priore significa-tione Sophocles posuit. Cf. Blomf. gl. Aesch. Agam. 119.

Αἷμα 1. *sanguis* proprie. *στάζει γὰρ φοίνιον — αἷμα* Phil. 773. *μέ-λας ὄμβρος χαλάζης αἵματός τ' ἐτέγγετο* Oed. R. 1279 de mixtis san-guine lacrimis ex Oedipi effossis oculis profluentibus. *αἵματός τε* non caret offensione sensus. Codd. plur. et Aldus *αἵματος; τε* fulciendo ver-sui ex Brunckii cod. T. et secunda manu E. receptum ab Erf. proba-tum ab Hermanno ad Orph. Argon. 766. Heathius *ὄμβρος χαλάζης αἱ-ματοῦς;* Porsonus ap. Kidd. p. 216. *χάλαζα θ' αἱματοῦσσ' ἐτέγγετο* emendavit, in qua correctione misere frigent *ὄμβρος* et *χάλαζα* posita *ἐκ παραλλήλου*. Nunc Hermannus *αἱμάτων* edidit, confirmari ratus scho-lio *θρόμβων αἵματος*. Sed nec pluralem numerum eo sensu probarim nec scholiasten quidquam explicare voluisse puto quam *χαλάζης ὄμβρον αἱματόεντα;* maxime enim Heathii coniectura placet. — *αἱ τοὐμὸν αἷμα — ἐπίετε πατρός* Oed. R. 1400. id est *τοὐμοῦ πατρὸς αἷμα*, v. Matthiae ad Eur. Phoen. 30. *ἵν' οὑμὸς — νέκυς — αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται* Oed. Col. 628. *αἵματι μιανθείς* 1376. *πρὶν — ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι* Ant. 121. unicum pluralis ap. Sophoclem exemplum. Euripi-des et Aeschylus plura habent: v. Monk. ad Alcest. 512. et Blomf. gl. Choeph. 60. *αἵματος κοινοῦ πάσασθαι* Ant. 201 cognatorum sangui-nem gustare. *ἀνδροφθόρου — αἵματος λίπος* 1009. *ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν* Helen. fr. VI. 1. (185 D.) ap. schol. Ar. Eq. 84 quem versum Comicus a Sophocle sumsit. *ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφα-γῶν* Trach. 569. *ἰὸς αἵματος μέλας* 714 atrum sanguinis virus. *κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ* 779. *χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν* (*νόσος*) 1044. *ἐρεμνὸν αἷμ' ἴδευσα* Ai. 902. *νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων* El. 1386. Ex hoc loco inepte interpretati *αἷμα* sunt *μάχαιραν* Etym. M. Hesych. Suidas, Gr. Bekkeri p. 356, 20. v. *νεοκόνητος*. *πολύῤῥυτον γὰρ αἷμα* El. 1410 ch. 2. Figurate primum *caedem* significat, de quo usu per-pauca refert Elmsl. ad Bacch. 139. uberius illustrat Dorvillius ad Cha-ritonem p. 427 Lips. *ὡς τόδ' αἷμα χείμαζον πόλιν* Oed. R. 101. *πα-τρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν* 996 caedem patris fecisse, quae ea-dem *τοὔμφυλον αἷμα* dicitur Oed. Col. 408, et *πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα* 1668 mel. *τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης* Electr. 1377 ch. cae-dem sufflans, v. schol. *ὡς ὁ Τυδέως ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς κτείνας* Syn-dipn. s. Achaeor. conventu VIII. 1. (153 D.) i. q. *ἄνδρα συγγενῆ*. b. *vis vitalis* sanguini inesse credita significatur *τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα* El. 776 quam sententiam illustrat Antig. 527. c. *consan-guinitas*; quem loquendi usum illustravit Schraderus Anim. ad Musaeum

p. 136 (p. 89 Lips.). ὥς τις ἀφ' αἵματος ἡμετέρου προφανεῖσα Oed. Col. 245 mel. τοὺς πρὸς αἵματος Ai. 1284. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν El. 1114 aut amicus aut cognatus. At αἵμ' ἐμφύλιον Oed. R. 1406 consanguinei ipsi sunt.

Αἱμάς profluvium sanguinis. τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων Phil. 690 ch.

Αἱμάσσω cruento. κρᾶτ' ἐμὸν — πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Phil. 990. χεῖρας αἱμάξαι Ai. 448. Αἵμων — αὐτόχειρ αἱμάσσεται Ant. 1160. στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων El. 90 anap. οἷος ἄρ' αἱμάχθης Ai. 892 an. ch. occisus eo. Lobeckius cum duobus codd. ἡμάχθης, fortasse rectius.

Αἱμᾰτηρός cruentus. Proprie dictum: τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς Oed. Col. 558. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσιν Ant. 963 ch. Tralate φλὸξ αἱματηρά Trach. 763 flamma sacrificii quippe cruentam hostiam consumens. Sed στόνον βαρυβρῶτ' — αἱματηρόν Phil. 689 audacter dictum et vix ferendum de gemitu propter cruentum et mordens vulnus; qua de re, cum etiam versus non satis constet, Hermannus aliquid excidisse existimat.

** *Αἱματόεις* proprie dictum pro *cruento* Oed. R. 1279, si vera est Heathii coniectura. Nove dictum pro *rubente* ῥέθος αἱματόεν Ant. 524 anap., quae quidem hoc loco non venustatis est sed indignabundi animi significatio.

Αἱματοῤῥόφος sanguinem sorbens. τίσις δ' ἄνωθεν εἰσιν αἱματοῤῥόφος; fr. inc. CV. 20. (814 Dind.) ap. Gr. Bekkeri p. 362, 21 de Furia haud dubie. Codex SGerm. τίσω δ' ἄνωθεν ἐστιν. Brunckius male τίς ὡδ' ἄνωθεν ἐστὶν ἡ αἱματοῤῥόφος.

Αἱματόω cruento. fr. inc. CV. 21. (814 Dind.) ap. Gr. Bekk. p. 300, 15.

Αἱμοβαφής (⏑) sanguine tinctus. χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ Ai. 218 anap.

Αἱμοῤῥαγής (⏑) sanguine manans. μέλαινα — παρέῤῥωγεν ποδὸς αἱμοῤῥαγὴς φλέψ Phil. 814.

* *Αἱμόῤῥυτος* Scaligeri coniectura Androm. V. 1. Plane aliter haec Brunckius.

Αἱμύλος (⏑) callidus. τὸν αἱμυλώτατον — ὀλέσσας (Ulixem) Ai. 381 mel.

Αἵμων n. pr. Αἵμων Ant. 622 anap. 1160. Αἷμον 568. Αἵμονος 1202.

Αἰνέας n. pr. pro *Αἰνείας* cogente versu posuit Sophocles. Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laocoont. fr. III. 1 (342 D.).

Αἰνέω. 1. Primum *commemorare dictove proferre* videtur significasse, velut *αἶνος dictum.* Sic explico ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας Phil. 1366 *o in-*

tolerandi dicti auctor. Musgravius contulit Aesch. Choeph. 553. Suppl. 187. Sed et *suadere* verti potest, a probando leviter deflexa significatione. 2. *Probare* et *laudare* ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν Phil. 449. αἰνῶ τάδ' ὦ παῖ 877. Probabili coniectura Phil. 1088 ch. Hermannus εἶλου τὸ κάκιον αἰνεῖν reposuit. ἀνθρώπου βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ Ant. 1142. εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. IV. 6. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη Ai. 522. 3. *Adnuo.* ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών Phil. 1384. 4. Denique formula est honéste negandi vel cum deprecatione recusandi, velut Latinorum *laudo*, nostrum *ich danke:* παραιτεῖσθαι Plutarchus explicat de Aud. Poet. p. 22. cf. Graev. Lectt. Hesiod. p. 581. et Wyttenb. ad Plut. Moral. p. 236 (173. t. I. Lips.); Suidas: αἰνῶ, παραιτοῦμαι, Σοφοκλῆς. Hesychius: Αἰνῶ, παρίημι, παραιτοῦμαι, καὶ ἐπαινῶ. Σοφ. Ἀλκμαίωνι (fr. III. 1. 96 D.) Gr. Bekkeri p. 358, 28: Αἰνῶ, παραιτοῦμαι Σοφοκλῆς· καὶ ἐπαινῶ. Reisigium Enarr. Oed. Col. p. XCVI. sic distinguentem Αἰνῶ, παραιτοῦμαι· Σοφοκλῆς καὶ ἐπαινῶ non sequor, cum propter Hesychii et Suidae dissensum, tum quod grammaticus significare videtur voluisse non αἰνῶ solum sed etiam ἐπαινῶ hoc sensu dici; velut Arist. Ran. 511.

Αἰνιάν gentilis *Aenianum* in Thessalia. Αἰνιὰν γένος El. 696. Αἰνιᾶνος ἀνδρός 714. Codd. plerique Αἰνειάν et Αἰνειᾶνος. Veram scripturam servarunt codex Brunckii, Eustathius p. 83, 3. 524, 31 et 336, 19, qui hoc quidem loco et Αἰνιάν et Αἰνιᾶνος ex Sophocle memorans, scribendi rationem δίφθογγον vitiosam dicit, Stephanum Byz. v. Αἰνία secutus.

Αἴνιγμα aenigma. τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Oed. R. 393. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη Oed. R. 1525.

Αἰνικτήρ difficilia ad coniectandum loquens. θεὸν σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί fr. inc. XLIX. (707 D.). Infeliciter Brunckius transpositionem tentavit. v. διδάσκαλος.

Αἰνικτός ad coniectandum difficilis. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις Oed. R. 439.

Αἰνίσσομαι ambigue loquor. μῶν ᾐνιξάμην; Ai. 1137.

Αἶνος. Primitivam significationem aperit Etym. MS. ap. Valck. ad Ammon. p. 9. αἶνος καὶ μῦθος, ὁ λόγος ποιητικῶς; coll. Valck. Anim. ad Ammon. p. 15. Ita ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας Phil. 1366. Deinde *laudem* valet. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον Oed. Col. 712 ch.

Αἰνός gravis. αἰνὸν ἄχος Ai. 692 ch.

Αἴξ capra. ψακαλοῦχοι μητέρες αἰγές τε fr. inc. CV. 180 (962 D.).

***Αἰολίζω** variego?* αἰολίζειν τὸ ποικίλλειν fr. inc. CV. 22. (815 Dind.) ap. Bekk. p. 361, 2. Haud dubie apud grammaticum vitiose scribitur αἰολίζειν, sed emendandum videtur αἰόλλειν.

Αἰόλος. 1. *Celeri et vario motu agitatum*, quae prima significatio est, apud Sophoclem non notat, nisi huc trahas αἰόλος δρακών Trach. 11. et 831 ch. 2. *varie ut celeri motu micans*, inde *versicolor.* v. Spanh. ad Callim. h. Dian. 91. Clark. ad Il. β. 816. δ. 489, inprimis vero Buttm. Lexil. vol. II. p. 73. αἰόλος δράκων Trach. 11. 831. αἰόλα νύξ quippe stellis distincta Trach. 94. 132 ch. eadem ποικιλείμων Aeschylo Prom. 24. — αἰόλου κνώδοντος Ai. 1004 *capuli acre nitentis:* laudat Suid. v. κνώδοντος; Musgravius αἰανοῦ coniectabat. ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Phil. 1142 mel.: sic dicta ob ulcus pedis quo laborabat Philoctetes. Plane dubia sententia est Hel. fr. II. (187 D.) γυναῖκα δ' ἐξελόντες — ὡς τοῦ μὲν αἰόλου γραφίοις ἐνημμένοις. Scribitur ἔωλον: sed locus corruptus est. De accentu praecipit Herodianus apud Arcadium p. 56, 7.

***Αἰπεινός** alte situs.* αἰπεινᾶς Οἰχαλίας Trach. 855 ch. γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον Phil. 988 rupes unde se deiecturus erat Philoctetes.

***Αἰπόλιον** grex caprarum.* ἐν — κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 368 ch.

***Αἰπύς** (⏑) arduus.* οὐρανὸς ἀ. Ai. 832.

***Αἵρεσις** optio.* εἰ νέμοι τις αἵρεσιν Ai. 258.

Αἱρέω I. *Formae. Praesens.* αἱρεῖ Phil. 113. 435. ubi vulgo inepte αἴρει. Verum est in cod. Ven. Ant. 602. *Impf.* ᾕρει Trach. 239. *Fut.* αἱρήσοιμι Phil. 353. αἱρήσειν Phil. 14. De futuro ἑλῶ (ἑλεῖ scripsit Reisig. Oed. Col. 1454.) v. Herm. l. c. *Aor.* εἷλον Ant. 651. El. 200. εἷλε Phil. 604. Oed. Col. 1030. εἷλεν Phil. 936. El. 518. εἵλομεν Ant. 381. — ἕλω Oed. Col. 818. ἕλωσι Phil. 1032 mel. ἕλοις Ant. 743. ἕλοι Oed. Col. 819. 1030. 1687. Trach. 352. Ai. 1035. Sed fr. inc. CV. 153. ἑλῶ pr. ἕλω recte Brunckius. ἑλεῖν Oed. R. 996. Ant. 123 ch. Oed. Col. 768. Phil. 347. 693. 986. 1421. vitiose ante Herm. scribebatur ἑλεῖν pro αἰνεῖν v. 1088 ch. ἑλὼν Phil. 752. 919. 933. 1212. Ant. 493. ἑλοῦσα El. 1069. ἑλόντα Phil. 1331. ἑλόντες Ant. 1097. *Passivum pf.* ᾑρῆσθαι Antig. 489. *aor.* ᾑρέθη Oed. Col. 1150. Andromed. V. 1. (132 D.). *Medium aor.* εἱλόμην Trach. 731. εἵλου Phil. 1088 ch. El. 1075 ch. Antig. 551. 561. εἵλετο Phil. 441. εἱλέσθην Oed. Col. 449. ἕλῃ Oed. R. 1522. ἕλοιτο Trach. 1226. Phil. 47. Oed. R. 887 ch. ἑλοῦ El. 337. ἑλέσθε Ai. 390. ἑλέσθαι Trach. 161. Oed. R. 585. Phil. 365. Aoristi primi ab Atticistis abiecti (Lobeck. Phryn. p. 236.) non superest vestigium apud Sophoclem. — II. *Usus. Activum* significat 1. *capere prehendendo* vel corripiendo tum proprie tum tralate. ἀξίνας χεροῖν ἑλόντες Ant. 1097. πρὶν στεφάνωμα πύργων — Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. φορβάδος ἔκ τε γᾶς

ἑλεῖν Phil. 693 ch. scil. *herbas.* — *τὰν οὐδ' ὕπνος αἱρεῖ (Διὸς ἀρχήν)* Ant. 602 ch. *πτωκάδες ἕλωσί με* Phil. 1082 ch. v. Herm. 2. *vi vel dolo capere,* item *interficere, ἀνελεῖν, καθελεῖν· νιν αἱρήσειν δοκῶ* Phil. 14. *ὅν — Ὀδυσσεὺς εἷλε* 604. *ἄνδρ' ἑλὼν — ἄγει* 933. v. Herm: *οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλεν* 936. *ἀπάταισιν ἄνδρα — ἑλών* 1212. *κἀμὲ δεύτερον θέλεις ἑλεῖν* Oed. Col. 768. *ἤν σ' ἕλω ποτέ* 819. *τίς ἄν με — ἕλοι βίᾳ* 820. *καί σ' εἷλε θηρῶντ' ἡ τύχη* 1030. *κατά με — Ἀΐδας ἕλοι* 1687 mel. *τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν* Ant. 381. *τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν* El. 989. Cf. Matth. ad Eur. Hipp. 652. *tollere de medio: πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν* Phil. 435. Affert Suid. in *αἱρεῖ. ὡς ἕλοι δορί* Ai. 1035. *τὸ πατρῷον αἷμα — ἑλεῖν* Oed. R. 996. *διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν* El. 1069 ch. cf. Herm. *ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν* El. 518. Simile est *διδύμαιν χεροῖν αἳ τὸν ἐμὸν βίον εἷλον πρόδοτον* El. 200 mel. *irritum fecerunt.* Cf. Abresch. Anim. ad Aesch. Prom. 121. 3. *expugno, vi capio* de urbe potissimum. *αἱρεῖ τὰ τόξα — τὴν Τροίαν μόνα* Phil. 113. *τὰ Πέργαμα ἑλεῖν* 347. *εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμι* 353. *Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ* 986. *τὴν πολύστονον Τροίαν ἑλόντα* 1331. *ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον* 1421. *ὡς Εὔρυτόν τ' ἕλοι τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν* Trach. 352. *ὅθ' ᾕρει — χώραν γυναικῶν* 239. cf. Periz. ad Ael. V. Hist. III. 23. Iacobs ad Philostr. p. 453. 4. *deprehendo. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον — πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην* Ant. 651. *οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ* 743. Et passive: *φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς — τεχνωμένων* Ant. 489. Versum affert Eust. p. 1931, 8. 5. *adimo. τὰ τόξ' ἑλών* Phil. 752. 919. 6. Passive *ἁγὼν ᾑρέθη* Oed. Col. 1150. de *capta et deportata* victoria cf. Intpp. *Medii* prima significatio est 1. *secum ferendi abducendi sua sibi capiendi. ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα* Ai. 390 ch. *κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα* Oed. R. 887 ch. *λέχους ἑλέσθαι κτῆσιν* Trach. 161. *τἄλλα — πάρεστί σοι πατρῷ' ἑλέσθαι* Phil. 365. 2. *adimendi quod nobiscum necessitate copulatum. μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου* Oed. R. 1522. 3. *Optionem faciendi, deligendi sibi. ὡς μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους μολεῖν* Phil. 47. *ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰςάπαξ εἰπεῖν* 441. *εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν* 1088 ch. *εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι* Oed. R. 585. *τὰς δ' — εἱλέσθην θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν* Oed. Col. 449. *σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν* Ant. 551. *ὅθ' εἵλου — πράσσειν κακά* 561. *ἑλοῦ γε θἄτερα* El. 337. *πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου* 1075 ch. *ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην* Trach. 731. *τίς ταῦτ' ἂν — ἕλοιτο* Trach. 1226. His significationibus omnibus communis accusativus casus est rei captae ademtae deprehensae occisae: *adimendi* sensu praeterea solo dativum vel genitivum addi patitur eius *cui quid adimitur:* Phil. 752. Oed. R. 1522. *Denique* circumscriptioni inserviens velut *ἔχων ἄγων φέρων* rem speciosius

exponit et manifestius. *θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;* Ant. 493. Languidum enim esset *ἑλών postquam me cepisti* interpretari.

Αἴρω et *ἀείρω* (⏑). Hae formae non melicorum et diverbiorum discrimine seiunctae sunt, sed pariter in utroque genere sermonis apud Sophoclem reperiuntur. *Formae activi. Praesens. αἴρει* Oed. R. 914. *αἴρῃ* Phil. 1315. *αἶρε* Phil. 874. Ai. 541. *αἴρετε* Trach. 1254 anap. *αἴρειν* Antig. 264. *αἴρων* Phil. 701 ch. *Futurum. ἀρεῖς* Ai. 75. *ἄρῃς* verum esse non potest, quoniam aor. 1. act. et med. ᾱ producunt. *aor. ἄρῃς* Ai. 129. *ἆρον* Phil. 867. Trach. 796. *ἄρας* Trach. 80. 792. Oed. R. 1270. *ἄρασα* Aload. XII. 3. (110 D.) *ἀείρας* Antig. 414. *Passivi* aor. *ἀρθείς* Antig. 111 ch. *Medii praesens. αἴρεσθε* Trach. 1245. *ἀείρομαι* Trach. 215 ch. *imperf. ᾐρόμην* Ant. 898. v. Herm. *Futurum. ἀρεῖσθε* Oed. R. 1225. Oed. Col. 464. *aor. 1. ἄρῃ* Ai. 191. Sic Ald. et libri meliores tuentur. Tricl. et Suid. *ἄρῃς. aor. 2. ἀροίμην* El. 34. *ἀρέσθαι* Ai. 243 ch. *perf. ᾐρμένοι* El. 54. — *Αἴρω* ex *ἄρω* dilatatione factum, non ex *ἀείρω* contractum esse oportet: sic enim fieri non posset, quin aor. *ᾖρα* iota subscripto exararetur. Vetat hoc fieri secundum Dionysium Choeroboscus Etym. M. p. 38, 17. idem paradosin ῑ addere observans. Cum illis nunc grammatici sentiunt. Futuri nunc duplex secundum Pors. ad Med. 848. forma agnoscitur, producto et correpto ᾱ. Ille tamen *ἀείρω* primitivam formam vocando unde non *ἀερῶ* sed et *ἀἶρῶ* fiat contrahendum in *αἰρῶ*, graviter erravit. V. Elmsl. ad Eur. Heracl. 323. Matth. ad Med. 841. Sed apud Sophoclem futurum activi vel medii ᾱ producto non exstat: v. Ai. 75. Oed. Col. 461.; nam de Oed. R. 1225. et Aload. XII. 3. propter ambiguam iambi sedem iudicari non potest. Aoristus primus primam producit Ai. 191.: secundus corripit El. 34. Ai. 243. — De perpetua verborum *αἴρω* et *αἱρέω* confusione v. Schaef. ad Oed. R. 907. II. *Usus.* a. *activi.* 1. *tollo* proprie v. c. humo, vel manibus tractando. *αἴρω τὸ ὑψῶ καὶ ἀνυψῶ, αἰτιατικῇ* componi adnotat gr. Herm. de Cstr. verb. p. 358 laudans Ai. 541. *αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. αἴρετ' ὀπαδοί* Trach. 1254. Herculem in rogum impositurі. *οὐ φορβὰν — αἴρων* Phil. 701 ch. de herbis humi carpendis. *ἀλλ' αἶρε σαυτόν* 874. ut *αὐτὸς ἆρον* 867 de fulciendo corpore. *τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους* Oed. R. 143. *ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων* Oed. R. 1270. quo loco quomodo C. F. Hermannus ad Luc. de Hist. Conscr. ita abuti possit, ut dicat intransitive *ἄρας* vel reflexive dici, non intelligo. *μύδρους αἴρειν χεροῖν* Ant. 264. *τυφὼς ἀείρας σκηπτόν* Ant. 414 cum excitandi adsignificatione. *ἆρον ἔξω* Trach. 796 adsignificata *amovendi* et adportandi notione. Item propius a tralatione abest *ὀφθαλμὸν ἄρας* Trach. 792. Sed dissimile est et proprie dictum

ἄρασα μύξας Aload. XII. 3. 2. *suscipio, subeo.* τοῦτον ἄρας ἆθλον Trach. 80. 3. Hinc μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς Ai. 75 ne contrahas ignaviae culpam, unde et μηδ᾽ ὄγκον ἄρῃς Ai. 129. cf. Lobeck. cui adde Passov. ad Musaeum p. 195. Affert ista Eust. p. 807, 20. Et diversum hinc sed tamen de animo moto et concitato ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισιν Oed. R. 914: quod commemorat Eust. p. 143, 15. 1007, 52. Musgravius eodem sensu ἠερέθοντο Apoll. Rh. III. 368 et μετέωρος dici adscribit. 4. *Orsus, excitus est* Πολυνείκης ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Antig. 111 ch. b. *Usus Medii.* 1. *sublatum gestare.* τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν El. 54. 2. Tralate *suscipere faciendum vel tolerandum.* οὐ τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον Ant. 898. Sic Brunckii cod. E. Rell. ἀνηρόμην. ἂν abesse non potest. ὅσον δ᾽ ἀρεῖσθε πένθος Oed. R. 1225. μή, μὴ — κακὰν φάτιν ἄρῃ Ai. 191 cf. Herm. ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 243 ch. *clam aufugere.* Imitatus Rhesi scriptor v. 54. φυγὰν ἀρέσθαι. 3. Hinc et *sibi parare s. comparare* valet. τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ᾽ ἀρεῖσθε, τοῖς δ᾽ ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους Oed. Col. 461. Ad alterum membrum cum zeugmate δώσετε subaudiri iubet Elmsleius. ὅτῳ τρόπῳ δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα El. 34. *poenas sumere*, proprie lucrari s. comparare sibi ultionem. 5. Subinde non differt ab activo. ἄγ᾽ ἐγκονεῖτ᾽ αἴρεσθε Trach. 1245, quo sensu αἴρετε dicitur v. 1254. — De Schaeferi coniectura γὰρ αἴρων pro παρείρων Ant. 365 loco difficili et paene conclamato v. Hermannum.

Αἶσα. Argivorum pro μοῖρα fuisse fertur in glossis ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Fatum sortem humanam regens significat περιώσι᾽ ἄφυκτά τε μήδεα — ὑφαίνεται — Αἶσα Phaedr. I. 3. (604 D.) si versus illi Sophoclis sunt. Sortem homini constitutam valet κακὰν — ἐλπίζουσαν αἶσαν Trach. 111 ch. τὸν αἶσ᾽ ἄπλατος ἴσχει Ai. 249 ch. Affert Suid. v. αἶσα et ἄπλαστος.

Αἰσθάνομαι. Num αἴσθομαι dictum sit, dubium: v. Schneider. ad Plat. Rpubl. t. III. p. 248; ex accentu in libris varie posito non recte coniecturam duxeris. Ceterum apud Sophoclem non exstat exemplum, in quod non conveniat aoristi αἰσθέσθαι significatio legitima. 1. *Audire* valet vel *auditu accepisse.* οὐδ᾽ ὄνομα γ᾽ οὐδὲ — κλέος ᾔσθου Phil. 252. ᾐσθόμην δ᾽ ἔτ᾽ ὄντα νιν 443. ὅταν περ τοὔνομ᾽ αἴσθηται τὸ σόν Oed. Col. 302. ὅπως παιδὸς ᾔσθετ᾽ ὀξυκωκυτὸν πάθος Ant. 1300. τηλόθεν — ᾐσθόμην βοήν Ai. 1298. ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης — αἰσθέσθαι El. 79. πολλὰς δ᾽ ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πλαγάς 89 anap. Affert Suidas v. ἀντήρεις et πλαγάς. ὅτ᾽ ᾔσθετ᾽ ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων 673. Affert Moschopul. Dictt. Att. v. ὄρθιον. 2. *Persentisco, animadverto:* οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ᾽ ἀνταυδᾷς

ἴσα El. 1469. εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται Phil. 75. — Usitatior est igitur struendi verbi cum accusativo ratio: subinde addito participio ut Phil. 443.: rarius cum genitivo ponitur, El. 673 et participio addito 79. Semel sequitur οὕνεκα, El. 1469.

Αἴσιος. Proprium est de ave et omine. αἰσίῳ ὄρνιθι Oed. R. 52, quo loco utitur Eust. p. 805, 12. cf. schol. et Spanh. ad Callim. lavacr. Pall. p. 628. Tralate dictum αἴσιος σκοπὸς προςήκεις Oed. Col. 34: faustus, certior enim Oedipus ex eo fieri sperat, ne ignoratione locorum circumsitorum committat. Lexicographorum veterum explicationes ἀληθής, γνήσιος, δεξιός, ἀγαθός, καθήκων non faciunt huc.

Ἀΐσσω. ᾄσσω. I. *De scriptura.* In diverbiis et anapaestis contractionem patitur. ᾄσσεται Oed. Col. 1263. ᾄσσεις Trach. 395. ᾄσσω Ai. 32. ᾖξα Oed. Col. 894. ᾖξας El. 1394. ᾖξεν Ai. 40. ᾖξαν El. 701. ᾄξας Ai. 251 anap. ᾄξασα Oed. R. 1074. In melicis ἀΐσσω scribitur. ἀϊσσόντων γάμων Trach. 840. ἀΐσσε Oed. Col. 1495. Tertia scriptura αἴσσω vitiosa est debeturque libris veteribus ι non subscriptum sed adscriptum exhibentium. Ita Oed. R. 1074 Aldina contra metrum ἀΐξασα, scilicet ὁμηρικῶς: Turnebus αἴξασα, debuerunt ᾄξασα. Blomfieldus quidem (ad Agam. 76 et Pers. 476) et Monkius (ad Hippol. 347) contractam formam damnant, quod α non sit per se longum. At vero Homero est, imo vel tragicis subinde: et si non esset, nihil impediret. Quippe etiam Ἅιδης bisyllabum est, etsi Ἀΐδης ᾰ corripit, et στᾷς atticum teste Photio fuit, non σταῖς, et δᾴς communiter omnibus frequentatur, quamquam δαΐς Homero priore brevi dicitur. Accedit, quod diphthongus αι duplici σσ praemitti non potuit, teste Herodiano, sive quisquis ille est, certe antiquae et bonae doctrinae praeceptori π. μονήρ. λέξ. p. 40, 25. Quarta vitiosa aperte scriptura ἄσσω, cui inani librorum reverentia patrocinatur Schneiderus ad Plat. Rpubl. tom. 3. p. 202 nunc a tragicis certe exsulat. ᾄσσω primus commendavit Hemsterhusius ad Arist. Plut. 732, quem sequitur Valck. ad Phoen. 1388. Porsonus vero ad Hecub. 31 longius etiam progressus duo sola tragicorum exempla trisyllabam scripturam postulare affirmat, Aesch. Pers. 471 et Eur. Iph. Aul. 12: quibus tertium Eur. Suppl. 962 addidit Elmsl. ad Bacch. 147. Falsa haec. In Oed. Col. enim v. 1495 et Trach. 840. ᾄσσε et ᾀσσόντων metri indicio tuta sunt: his adde ἀΐσσει Eur. Troad. 157. cf. Seidl. ἄϊσσον Troad. 1086 (1093 Seidl.) ubi Stephanus ἄϊστον, Ms. Flor. ἄιστον, Victor. ἀΐσσον. ἀΐσσει Bacch. 147. Haec omnia aut melicorum sunt aut anapaestorum praeter Aesch. Pers. 471 (462 Well.). — De mensura primae apud tragicos, cum epicis producatur, dubitatum est. Seidlerus ᾰ etiam

illis longum pronuntiari ait ad Troad. 157 spreta coniectura τάρβος metro fulciendo facta. At id unicum est eius mensurae exemplum. Nam in Eur. Suppl. 962 logaoedicus versus brevem poscit: in Troad. 1086 versus ex Pherecrateorum genere a basi incipiens tolerat: ?opus est ea Pherecrateo Bacch. 147 anapaesto Iph. Aul. 12. dochmiaco dimetro Oed. Col. 1495; in Trach. 840 prout Hermannus eos versus descripsit, nihil interest brevisne an longa sit. — II. *Usus*. 1. Plerisque locis intransitive significat *motum concitatum, currendi, advolandi, prosiliendi, festinandi*. χαλκῆς ὕπαι σάλπιγγος ᾖξαν El. 701 de quadrigis missis. σὺ δ' ἐκτὸς ᾖξας πρός τί; El. 1394. ὡς ἐκ ταχείας ᾄσσεις Trach. 395. *festinas proficisci*. εὐθέως δ' ἐγὼ κατ' ἴχνος ᾄσσω Ai. 32. ᾄξας ὀξὺς νότος ὡς λήγει 251. ὑπ' ἀγρίας λύπης ᾄξασα (γυνή) Oed. R. 1074 *praeceps abiens*. δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός Oed. Col. 894. σπεῦσον ἄισσ' ὤναξ 1495. Tralate legitur νέων ἀισσόντων γάμων Trach. 840 scholiasta explicante νεωστὶ προςβαλλόντων, *recens ortarum* s. *se efferentium* nuptiarum. 2. Transitive dictum est Ai. 40: καὶ πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; quod est *admovit, excivit*, de quo usu cum notasset Porsonus ad Hec. 1427, uberius exposuit vir Summus ad Ai. l. c. Inde passivum est: κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Oed. Col. 1263. *iactatur, verberatur*, item praeeuntibus Epicis, ut observarunt Musgr. et Schaeferus.

Ἀϊστόω *deleo*. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δορί Ai. 510. κόρον ἀϊστώσας πυρί Rhizot. III. (481 D.) ap. Hesych. in v. explicantem διαχέας καὶ τήξας. Scribitur πῦρ et in cod. Hesychii etiam ἰστώσας, hoc quidem manifesto falsum. Sed audacter nec minus falso Brunckius κόρην ἀϊστώσας πυρί. Nam neque πυρὶ ἀϊστῶσαι ut ille vult de amore puellae vehementer sufflaminando dici potuit, neque διατήξας et διαχέας Hesychii non essent ineptissime dicta. Ego κόρον figuram Iasonis ceream intelligo dici, a Medea sagarum ritu igne supposito liquefactam, quod satis notum est in praestigiis veterum amatoriis artificium.

Αἶσχος *turpitudo*. αἶσχη μὲν — οὐδ' ἂν εἷς φύγοι βροτῶν Phaedr. VIII. 1. (611 D.)

Αἰσχροκέρδεια *turpis lucri cupido*. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ Antig. 1043.

Αἰσχρός *turpis*. Apud Sophoclem nonnisi de *animo moribus dictis factis* legitur. Positivus perfrequens: *comparativus* uno loco est El. 549. τίς τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι. Item rarior superlativus. λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν Phil. 897. ὁπόσα — αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται Oed. R. 1408. αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις El. 478 ch. αἴσχιστα πάντων ἔργα 576. κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον Ai. 1140. αἰσχίστους λόγους 1299. At in Phil. 1268 ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς coniectura est Piersoni ad Moer.

p. 135, recepta illa Brunckio, Schaefero, Hermanno, probata Porsono ad Phoen. 594. Legebatur ἔχθιστος. Quae commutari errore librariorum ostenditur Ai. 1038, ubi αἰσχίστῳ μόρῳ membr. Brunckii Aldus et aliquot codd.; reliqui ἐχθίστῳ; et Oed. R. 1519, ubi recte legitur ἔχθιστος: at Aldus αἴχθιστος, cod. Trin. αἴσχιστος. Etiam Oed. R. 367 σὺν τοῖς φίλοις αἴσχιστ᾽ ὁμιλοῦντα rectius ad adiectivum retuleris quam adverbium putes esse: obiectiva constructio est, velut ἀτάρβηθ᾽ ορμᾷ Ai. 195. ἄλεκτρα γηράσκουσαν El. 950. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά Ant. 542: id est ὥστε εἶναι ἀτάρβητον, ἄλεκτρον, κοινωνόν, ita et αἰσχρὸν τῇ ὁμιλίᾳ. — Positivus. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ Phil. 108. τό τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρόν 474. αἰσχρὰ μέντοι 520. ὁ πάντ᾽ ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ᾽ ἔπη 603. αἰσχρὰν ὄνειδος 831 mel. αἰσχρὸς φανοῦμαι 894. μαθὼν — αἰσχρά 960. αἰσχράς ἀπάτας 1121 mel. μυρί᾽ ἀπ᾽ αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα 1123, ubi ἀνατέλλων active dictum Ulixen spectat, qui est illic memoratus φωὸς ἐχθόδοπος: est *excitat*, quod recte praeivit glossa Brunckii. ἀπάταισιν αἰσχραῖς 1212. ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών 1233. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν Oed. Col. 1424. οὐδὲν — οὔτ᾽ αἰσχρὸν οὔτ᾽ ἄτιμόν ἐστι Antig. 5. πρὸς αἰσχρὰ πράγματα 299. ἐκ τῶν — αἰσχρῶν λημμάτων 313. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν 507. τὸ μανθάνειν πόλλ᾽ αἰσχρὸν οὐδέν 707. ἥσσων γε τῶν αἰσχρῶν 743. πτώματ᾽ αἰσχρὰ πίπτουσι 1033 turpiter peccant. ὅταν αἰσχροὺς λόγους λέγωσι 1034. τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ Trach. 448. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς 594. αἰσχρὰ δ᾽ ἐκείνοις 1262. αἰσχρὸν γάρ Ai. 468. σοί δ᾽ αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα 500. καὶ γὰρ αἰσχρόν 1138. ἤκουσεν αἰσχρά 1303. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ᾽ ἐκδιδάσκεται El. 611. ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν 977. Utitur hoc dicto Stobaeus Serm. XVII. 1. νικᾶν ἐπ᾽ αἰσχροῖς Epig. I. 2. (194 D.) in turpi re. τὸ γυναιξὶν αἰσχρόν Phaedr. VI. 2. (609 D.) ἐπ᾽ αἰσχραῖς ἡδοναῖς inc. XI. 2. (665 D.) τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν inc. LXVI. (732 D.)

Αἰσχρῶς turpiter. ἔῤῥιψαν αἰσχρῶς ὧδ᾽ ἔρημον Phil. 265. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ — λαβὼν ἔχω (τὰ τόξα) 1218. αἰσχρῶς δ᾽, ἐάνπερ καὶ λέγῃς El. 583. ζῆν αἰσχρῶς El. 977. De Oed. R. 367 v. sub αἰσχρός.

Αἰσχύνη. 1. *turpitudo.* στεναγμὸς ἄτη θάνατος αἰσχύνη Oed. R. 1284. αἰσχύνην φέρει Trach. 66. de qua sententia v. Wessel. ad Her. I. 10, 4. οὔποτ᾽ αἰσχύνῃ πεσεῖ 594 *turpiter te dabis.* 2. *pudor ob turpitudinem.* πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Phil. 120. ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς Ai. 174 ch. δέος — ᾧ πρόςεστιν αἰσχύνη θ᾽ ὁμοῦ 1058. αἰσχύνης ἄτερ El. 605. τῶνδέ μ᾽ αἰσχύνην ἔχειν 606. Suid. v. ἐπίστω. οἴαισιν αἰσχύναισιν (Brunckius αἰσχύνῃσιν) οἷα μαίνεται Tyr. XV. 9. (587 D.)

Αἰσχύνω. 1. Activum *turpitudine afficio, dehonesto.* αἰσχύνεις πόλιν Oed. Col. 933. αἰσχύνεις φίλους El. 508. εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει 1072 ch.

ἀρ' ὧδ' ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Ai. 1284. De habitu corporis νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Antig. 525 an. ch. 2. Medium s. potius passivum *pudere* significat. Cum accus. τὴν δυςγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται Oed. R. 1079. Cum participio *facti* πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; Phil. 1369. οὐκ αἰσχύνομαι ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη Ant. 536. Addito enuntiato circumscribente rem αἰσχύνομαι μὲν — εἰ δοκῶ — δυςφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 246.

Αἰτέω. 1. Activum *postulo* et *precor* aliquem aliquid: cum accusativo interdum duplici velut Ἄλλον αἰτῶ τοῦτο Trach. 96 chor. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς — ἀλκὴν λάβοις ἂν Oed. R. 216. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν Oed. R. 1518. αἰτεῖς ἃ τεύξει Oed. Col. 1108. βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον 1164. (σε) αἰτεῖ πιθέσθαι 1336. Additur etiam infinitivus. αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς ξύγγονοιαν ἴσχειν Ant. 65. αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν — ὀργὰς εὐμενῶς κατασχεθεῖν 1184. Nude dictum αἰτῶ προπιτνῶ λίσσομαι El. 1372. *Medium* 1. *sibi vel sua postulare vel deprecari.* Plurimis locis non minus bene activum convenit. δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Phil. 63. τὰ τόξ' ἑλὼν τάδ' ὥςπερ ᾔτου μ' ἀρτίως 753. τὸ — πάλαισμα μή ποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι Oed. R. 880 ch. δέχεσθαι τὸν ἱκέτην — αἰτοῦ Oed. Col. 489. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου 589. αἰτήσομαι γάρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν Trach. 1106. αἰτήσομαί σε οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν Ai. 812. αἰτοῦ δὲ — γῆθεν εὐμενῆ ἀρωγὸν — μολεῖν El. 445. τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην inc. LX. 1, 2. (723 D.) 2. Sed est simpliciter *precari* τὸν Ἅιδην αἰτουμένη Ant. 774. Ad Phil. 753 male schol. ᾔτου, ἠξίωσας, ᾔτεις. Sed ea discrimina quae ab Hesychio, Harpocratione, Tzetza ad Hes. ἔργ. 453, Ammonium (cf. Valck. Anim. p. 12.) Gr. Bekk. An. p. 81, 17. 359, 14 inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι posita leguntur, in Sophoclis usum non cadunt.

Αἰτητός expetitus. ἀρχῆς — ἣν ἐμοὶ πόλις δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰςεχείρισεν Oed. R. 384. Flor. γ. ὠνητόν.

Αἰτία. 1. *causa.* πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας (τέθνηκε) Oed. R. 1236. ἥντιν' αἰτίαν προθείς Ai. 1030. 2. *crimen.* αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; Phil. 1390. ἴχνος αἰτίας Oed. R. 109. τὸν — φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν Oed. R. 657 ch. ut ὥς νιν αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Trach. 936. = αἰτιῷτο. ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 441. φέρω τῆς αἰτίας 533. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε — ἔχων 1296. ἔγκλημα — αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Trach. 360. τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει Ai. 28. 3. *culpa crimini danda*, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας Antig. 1302 mel. cf. Hermann.

Αἰτιάομαι culpo, criminis arguo. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει Phil. 385. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ Oed. R. 608. cf. Valck. ad Phoen. 632.

Αἴτιος auctor. qui in culpa est. οὐ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον Phil. 586. Πέμπειν — ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ 1412. τὸν αἴτιον τίνοιτ' ἂν Oed. Col. 999. ὧν 'μάλιστα — τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω 1301. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν Ant. 1158, de qua structura docte commentatur Schaef. Mel. Crit. p. 23. τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ Trach. 770. οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; El. 287.

Αἰτναῖος Aetnaeus. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν Oed. Col. 313. *Magnitudinem* significari aiunt Hesychius, Suidas, Zonaras p. 85 schol. l. c.: id quod Reisigius refutavit Enarr. p. LXVII, et ineptissimum sane risus maximos excitasset. Rectius Reisigius ex Oppiano Cyneg. I. 170 et 272, schol. Ar. Pac. 72, Gratioque Falisco v. 624 de *celeritate* interpretatur.

Αἰτωλία terra. ἐξ Αἰτωλίας El. 694 = Αἰτωλός.

Αἰτωλίς Aetola mulier. Αἰτωλὶς γυνή Trach. 8. Deianira. Cod. Paris. Αἰτωλός.

Αἰτωλός Aetolus. Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος Oed. Col. 1317.

Αἰχμάζω armis utor. αἰχμάσσουσι δορατομαχήσουσι Gr. Bekk. An. p. 357. 13. αἰχμάζει πολεμεῖ, αἰχμάσας πολεμήσας Hesychius. — ὡς Ἔρως μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Trach. 354. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; Ai. 97. Illud prius schol. explicat καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, hoc σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. Prostat inutilis Musgravi coniectura ᾔμαξας. Cf. Dissen. Expl. Pind. p. 374. Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 766.

Αἰχμαλωτίς captiva. De homine τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος Ai. 1207. De re τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Ai. 71.

Αἰχμαλωτός captivus. τὴν αἰχμάλωτον Trach. 416. ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν 529.

Αἰχμή cuspis. Aeolensium pro λόγχη dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095. *Proprie* θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ Trach. 856 ch. κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν Phil. 1291. imbelles. *Tralate* τίς θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; Trach. 879 mel. Haec est difficillimi loci in libris scriptura. De Deianira chorus quaerit. Tricl. cum Brunckio τάνδ' αἰχμὰ βέλεος, quod recte quidem refutavit Hermannus scribens deleto τίς: θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδ' αἰχμᾷ singulis choreutis fere singula verba tribuens. Scholiasta etsi vitiose scriptum habet τὰν δὲ αἰχμάν, tamen librorum lectionem ante oculos habuit. Sic enim ille: αἰχμὰν, βέλεος (sic scribe) κακοῦ. περίφρασις, τὸ βέλος. βέλος δὲ τὴν Δηϊάνειραν εἶπε, ὅτι τρόπον βέλους ἀνεῖλεν ἑαυτήν. Haec inepta sunt. Sed hic tandem aliquando Bothius in ed. nova verum vidit, Deianiram ipsam *malum telum* dici,

quod quasi telo usa veneno Herculem interemerat. *νόσος amentiam* significat.

Αἰχμόδετος, αἰχμάλωτος Hesych. ex Captiv. (Aechmalot.) VIII. I. (41 D.)

Ἀΐω sentio. ὁ *πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος* Oed. Col. 1764 an. *audio.* *πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων ἀΐῃς μύθων* Phil. 1396 an. *ἔργων ἀκόντων ἀΐοντες αὐδάν* Oed. Col. 240 mel. Nam in illo *ἔπη — τῶν ἐκεῖνος ἀΐων* Oed. Col. 305 etiam *persentiscere et animadvertere* significare poterit: velut *videre* est et *intelligere* *προβίβαζέ κούρα — σύ. γὰρ ἀΐεις* Oed. Col. 182 mel. *Ἄϊον, ἤκουον καὶ ᾐσθανόμην. ἀΐοντες, αἰσθανόμενοι* Hesych. *ἀΐειν, ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι* Suid. uterque ut *audiendi* significationem primam ponat, velut Apollonius Lex. Hom. p. 61. Sed neque rei natura permittit, ut, quod proprie *auditum* significet, et ad *intelligendi* et *videndi* sensum deflectatur, et alia docuit iam Aristarchus v. Lehrs de Arist. Stud. Hom. p. 150 unde Etym. M. p. 43, 5. *ἄϊον γὰρ τὸ ᾐσθόμην.* Vide Tollium praeterea in excursu p. 752. Nitzsch. Adnot. ad Odyss. VI. 175. Iacobs ad Aelian. de Nat. Anim. I, 6. p. 9. De mensura primae v. Hermann. ad Ar. Nub. 646. „ea (productio primae) Atticis usitata mensura est: v. Vesp. 576. Aesch. Suppl. 766 (740 Well.) Soph. Ai. 1263 (1242 H.). Mutasse videntur grammatici Homericae prosodiae adsueti. — — Corripiunt primam Attici in eis metris, quae ad heroici versus exemplum sunt formata.“ — Haec non plane vera sunt. Corripitur in anapaestis Soph. Phil. 1396. Oed. Col. 1764 dactylico logaoedico Oed. Col. 240: producitur non modo in trimetro legitimo Oed. Col. 305. Ai. 1242, sed etiam in dactylico logaoedico cum anacrusi Oed. Col. 182. Sed produxit iam Pindarus passim, velut Pyth. XII. 17., corripuit idem rarius, velut Isthm. VI. 36. Produxit Aeschylus Eum. 807. 838. Suppl. 57. Pers. 853 Well.; corripuit in anapaestis Ag. 55, in dactylis Pers. 625: idem apud Rhesi scriptorem v. 542. Auctarum formarum et propterea productarum exempla, velut Eur. Troad. 155. Ion. 510, in hunc censum non veniunt.

Αἰών. *χρόνος ἀΐδιος* Gr. Bekk. An. p. 357, 17 quo sensu apud Sophoclem non exstat. Idem habet Etym. M. p. 41, 9 ut tamen generalis significatio *αἰὼν ἡ ζωή* praemittatur. Hesychius: *ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων, ὁ χρόνος τῆς ζωῆς.* *Vitam* significat *ὦ δύστατα γένη βροτῶν οἷς μὴ μέτριος αἰών* Phil. 179 ch. *ὦ στυγνὸς αἰών* 1332. *ποῖ δῆτ' — αἰῶνα τλάμον' ἕξω* Oed. Col. 1734 mel. *οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών* Ant. 579 ch. *ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν* Trach. 2 quod memorat Suid. v. *αἰῶνα.* *τοιοῦτος αἰὼν — τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντα* Trach. 34: *ea vitae sors.* *αἰὼν Αἰακιδᾶν* Ai. 631 eodem sensu. *πάγκλαυστον αἰῶνα* —

ὕλου Electr. 1074 ch. Semel adverbiascit δι' αἰῶνος El. 1013 *in perpetuum* significans.

Αἰωρέομαι impendeo, inde *menti obversor*. τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον El. 1382. = φαντασία προςδοκωμένη, quo posteriore verbo Schol. utitur, recte monens non cogitandum esse de somnio Clytaemnestrae.

Ἀκᾰ́θαρτος inexpiatus. οὐδὲ (τὸ πρᾶγμα) ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν Oed. R. 256.

Ἀκᾰ́λυπτος apertus. τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον ὧδε δεικνύναι Oed. R. 1427.

Ἀκᾰλῠφής apertus. τὸν ἀκαλυφῆ σηκόν Phil. 1311 antrum Philoctetae habitatum; ἀσκεπῆ schol. ἀκαλυφῆ καὶ ἀκάλυφον, ἄστεγον ὕπαιθρον, illud ex Sophoclis haud dubie loco Hesychius.

Ἀκᾰ́μας indefessus. ἀκάμαντος ἢ Νότου ἢ Βορέα Trach. 112 ch.

Ἀκάματος (‒ ◡ ◡ ◡) *indefessus, inexhaustus*. γᾶν ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται (agricola) Antig. 339 ch. οὔτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες Ant. 603 ch. Quod cum minime congruat cum versu antistrophico, nec tamen sententia vitium arguat, olim Herm. οὔτε θεῶν ἄκμητοι, deinde οὔτ' ἀκάμαντες, Seidl. οὔτ' ἀκάμαντοι coniecere, hic quidem Hesychio solo nisus, apud quem pro ἀκάμαντοι scribendum ἀκάμαντες. — Adverbiascit ἀκάματα προςμένουσα El. 160 mel. Suid. v. ἀκάματα, apud quem ἀκάμαντα scriptum, et Zonaras p. 115.

Ἄκανθα dumus. κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην Phoen. V. 3. ap. Athenaeum p. 70 et Eust. p. 1822, 7. *spina*. τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα inc. LXXIX. 3. (752 D.) quod quoniam a pisce tralatum ad Oratores ridicule referatur, memoria deceptum Eustathium (p. 1538, 3) putat Brunckius et verba illa Aristophani potius tribuenda. γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος inc. CV. 139 (748 D.) v. πάππος. Huc spectat Hesychii glossa v. πάππος ἀκάνθης.

Ἀκάρπως sine fruge. γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης Oed. R. 254.

Ἀκάρπωτος sine fruge, inutilis. νίκας ἀκαρπώτου χάριν Ai. 176 ch. *propter victoriam fruge cassam*. De verbis componendis v. Herm.

Ἀκέλευστος non iussus. λαχών τε κἀκέλευστος Ai. 1263.

Ἀκέομαι medeor. ὅςτις εἰς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant. 1014. *mederi studet*: ἀκοῦ δ' ἄχος Trach. 1027 mel.

Ἀκερδής lucro s. fructu carens. μηδὲ — ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως Oed. Col. 1481 ch. = μὴ πέσοιμι εἰς κακόν. τὴν μὴ δεόντως διδομένην explicat Gr. Bekkeri Anecd. p. 364, 3. Usitatissima figura dicendi, de qua iam Lambinus ad Hor. Od. I, 34. p. 100.

Ἀκεσσαῖος (⏑) ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν Hydroph. 3. ap. Phot. Lex. p. 315. Addit ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι. ἡ γὰρ Ἄκεσσα Σικελίας πόλις. Hoc constat, ita ut scriptura Ἀκεσταίοισιν abiicienda sit, quae apud Hesychium exstat.

Ἀκεστήρ (⏑) τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν Oed. Col. 718 ch. ita dictum quod frenis reguntur equi et quasi corrigitur eorum lascivia, unde φίλτρον ἵππειον eadem appellantur Pindaro Ol. XIII. 97. Cf. Valck. Obss. ad Orig. Gr. Opusc. t. II. p. 314.

Ἄκεστρον Palam. II. I. (427 D.) ap. Hesych. qui explicat φάρμακον.

Ἀκήλητος insanabilis. ἀκήλητον μανίας ἄνθος Trach. 995 anap.

Ἀκήρατος purus. ἀκέραιος καὶ ἄφθαρτος Suid. ἄφθαρτος ἀπαθής Anecd. Bekk. p. 364, 27. χεῦμ' ἀκήρατον Oed. Col. 472. *aqua lustralis:* color ductus ex Il. XXIV. 303. ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ Oed. Col. 696 ch. de amne agros laetificante. Illa tralata significatione, de qua dixere Ruhnk. ad Tim. p. 17. Valck. ad Hipp. 1104. Iacobs ad Philostr. p. 424, nunc apud Sophoclem non legitur.

Ἀκήρυκτος *sine nuntio.* ἀκήρυκτος μένει Trach. 45. ἀκήρυκτον explicans ἄγνωστον ἀφανές Hesychius memorat ex Thyest. VII. 1 (240 D.).

Ἄκλαυστος (ἄκλαυτος). Prima corripitur. ἄκλαυστον legitur Oed. Col. 1706 mel. in cod. Par. A. Ricc. Brunck. Reis. At Hermannus ἄκλαυτον ex ceteris ut videtur libris. ἄκλαυστον Ant. 29 (cf. Eust. p. 1466, 12.) in ceteris libris, sed Laur. A. B. ἄκλαυτον, itaque Hermannus; item ex iisdem et Dresd. a. ἄκλαυτος edidit v. 840 et 868 mel.: ita et Aldus. Contra ἀκλαύστῳ est El. 900 in omnibus codd. etiam Laur. A. ap. Elmsl. ad Oed. Col. 1360. Ergo ne optimi quidem libri sibi constant. Quam distinctionem utriusque formae posuit Hermannus ad Oed. Col. 1362, κλαυστός ut sit *lacrimandus s. quem convenit deflere,* hoc *lacrimabilis,* vereor ne nullum sit. Prudentius Elmsleius l. c. et Blomf. ad Pers. 403 graviorem formam veteribus, tenuiorem recentioribus Atticis tribuit: Dorvillius autem ad Char. p. 403, ad quem nos relegant, non diiudicat utrumque, nec mos erat illius aetatis. Contra Vossius ad Aratum 361 ἄκλαυτον veteribus poetis vindicatum ibat: non decernebat Reisig. ad Oed. Col. Comm. Crit. p. 384. Heinrichius ad Musaeum p. 132. Sed Pollux II. 64: ἄκλαυστος παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ: is igitur tenuiorem apud tragicum scripturam ignorat: ἀ κ λ α υ σ τ ὶ ἄνευ κλαυθμοῦ Suidas. Deinde apud Aeschylum ἄκλαυστος certis, ἄκλαυτος nullis documentis nititur: illud apud Homerum et veteres epicos etiam Solonem constat, hoc recentiorum epicorum est, velut Arati, Musaei, epigrammatum v. Iacobs t. I. p. 377.; apud Sophoclem ἄκλαυστος, πάγκλαυστος ex libris constant: ἄγνωστος εὔγνωστος, ἀδάμαστος, ἀκόρεστος solenni-

ter dicuntur, ut tenuiores formae de regula excipi videantur et a poetis vel metri vel selectioris usus causa praelatae esse, quamquam *ἄγνωστος* quidem nunc non exstat apud Sophoclem (quin etiam *ἄγνωτος* nonnisi semel): recte igitur nobis videmur colligere formam plenius sonantem *ἀκλαυστος* certiore fide esse. *Usus.* 1. *indefletum* significat *ἐᾶν δ' ἄκλαυστον ἄταφον* Ant. 29. *οἵα φίλων ἄκλαυστος ἔρχομαι* 840 mel. *ἄκλαυστος ἄφιλος ἀνυμέναιος ἄγομαι* 868 mel. *οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυστον* Oed. Col. 1706 mel. 2. At active significat *non lacrimantem* *ἥ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης* El. 900. Hunc usum accuratius quam Porsonus ad Hecub. 1125 et ad Orest. 218 persequitur Mehlhorn. ad Anacr. p. 242.

Ἄκλεπτος (◡) *sine fraude.* *ἄκλεπτοι, οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς* Hesych. ex Phaedra IX. 4 (615 D.).

Ἀκληρία (◡) *ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτω Σοφοκλῆς* (inc. CV. 23. s. 816 D.) Gr. Bekk. Anecd. p. 367, 15.

Ἄκλητος (◡) *non vocatus.* *ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθείς* Ai. 282.

Ἀκμαῖος (◡) *opportunus.* *ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι* Ai. 904. Affert Moschop. ad Il. *β*. 312. Suid. v. *ακμαῖος*.

Ἀκμή (◡). Proprie *acumen et extremitatem* significavit. V. Valck. Obss. ad Orig. Gr. Opusc. t. I. p. 308. Ab hoc primitivo usu non multum abest quod Sophocles dixit *διατόρους ποδῶν ἀκμάς* *pedes perforatos* Oed. R. 1034. et *utraque manu* *ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς* 1243. Iam aliquid distat *κερκίδων ἀκμαῖσιν* Ant. 964 ch. 2. *Maturitas* inde significatur aetatis floridae et robustae. *τίνα — ἀκμὴν ἥβης ἔχων* Oed. R. 741. *ἡνίκ' ἂν πρὸς γῆρας ἥκητ' ἀκμάς* 1492. Inde etiam *vis bellica.* *δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά* Oed. Col. 1068 ch. 3. *Temporis opportunitas.* *ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων* Phil. 12. Suid. qui versum affert, vitiose *ἀκμήν* exhibet. *οὐχ ἕδρας ἀκμή* Ai. 798. *ἔργων ἀκμή* El. 22. *ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή* 1330. Cf. Ilgen opusc. philol. vol. I. p. 31. Valck. ad Phoen. 590 et his antiquiorem P. Victorium Var. Lectt. XVI. 20. *ἀκμή, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως* Gr. Bekk. An. p. 365, 10. *ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ* Hesychius. — *βελέων ἀκμάν* pr. *ἀλκάν* coniectura Hermanni est metri causa facta Phil. 1136 mel.

Ἀκμής *indefatigabilis.* *οὔρειον δ' ἀκμῆτα ταῦρον* Ant. 351 ch. nunc Hermannus dedit ex cod. Laur. A. et Ricc. cum glossa *ἀδάμαστον*. Vulgo *ἀδμῆτα*, in quo prima vereor ut recte corripiatur.

Ἄκμων (–) *incus.* *οἱ παρ' ἄκμονι ῥαπίδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες* fr. inc. LXXII. 2. quae cum Plutarchus suis usibus accommodata mutaverit, frustra in senarios non uno

nomine vitiosos redegit Gatakerus Opp. t. I. p. 493. — καὶ πληγαῖς eiiciendum, utpote quo τυπάδι βαρείᾳ explicatum sit.

Ἀκοή (⏑) *auditus*. αὐδὴν ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν Phil. 1398 an. ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς El. 30.

Ἀκοίτης (⏑) *coniux*. τὸν ὃν προςμένουσ' ἀκοίταν Trach. 522 ch.

Ἄκοιτις *uxor*. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν κατέβαν Trach. 562 ch. ἄκοιτις ἡ Διός 1037. Διὸς μάτηρ ἄκοιτιν 1139.

Ἀκόλαστος *lascivus*. ἀκόλαστον σῶμα inc. CV. 24 (817 D.). ex An. Bekk. p. 367, 20.

Ἀκολουθία (⏑) *consecutio*, *sequela* inc. CV. 25 an. Gr. B. Anecd. p. 367, 32 (818 D.).

Ἀκόρεστος et ἀκόρετος *insatiabilis*. τάκεις ὧδ' ἀκόρετον οἰμωγάν El. 122 ch. sic membr. Brunckii codd. D. E. ap. eundem, edd. Iunt. 1. Brub. Brunck.: idque metro solum convenit. Ceteri codd. et Ald. Iunt. 2. ἀκόρεστον. Cod. T. ex emendatione ut videtur Triclinii ἀκόρεστ' οἰμωγάν. Hermannus olim ἀκόρετον receperat, vituperatus a Reisigio C. Crit. in Oed. Col. p. 385: nunc in stropha vel antistropha aliud vitium latere arbitratur. Sed has formas sola metri necessitate pendendas docet Aeschylus Agam. 1014. 1088. 1304. 1462. Nec sane ἀκόρετος in ullam regulam peccat: primum si ἀδάματος compares, dein si memineris Homero ἀκόρητος dici (v. Eust. p. 959, 31.), unde ἀκόρετος ita distat ut ἀδάματος ab ἄδμητος. — ὁ πάντων ἀκορέστατος Oed. Col. 120 ch. forma ex metaplasmo orta, ὑβριστὴν significans, v. Doederlinum. Coniecturas, in quibus extremam barbariem redolens Angli cuiusdam est ἀφοβέστατος, praeterire satius duco.

Ἄκος (⏑) *medela*. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μέν ἐστι Oed. Col. 1272. κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος Ai. 356 de quo proverbio v. Lobeck. Utitur eo Eust. p. 1461, 63, affert Stobaeus Serm. CVIII. — πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος Palam. I. 4 (380 D.); nisi ex Nauplio potius hic versus est: Palamedi assignat Eust. p. 1397, 8.

Ἀκοσμέω *pecco*. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν Phil. 387. τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν Ant. 726. Utrumque locum spectare potuit Gr. Bekk. An. p. 369, 5. ἀκοσμεῖν, τὸ μηδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλὰ ἀκολασταίνειν. Σοφοκλῆς.

Ἀκοσμία *petulantia*. οὐ κόσμος ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι inc. LXI. 2 (726 D.).

Ἄκοσμος *petulans*. εἰ γὰρ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω Ant. 655. *immorigeros esse patiar*.

Ἀκουσείω (⏑) *audire volo*. ἀκουσείων, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος inc. CV. 27 (820 D.). ap. Gr. Bekk. An. p. 369, 13.

Ἀκουσία (–) τὸ πρᾶγμα (f. τὸ ἄκον πρᾶγμα). ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν inc. CV. 27 (822 D.). ap. Gr. B. An. p. 373, 13.

Ἀκούσιμος *quod audiri potest.* ἀκουσίμη, ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. σπουδὴ οὐ πρὸς θυραίων, οὐδαμῶς, ἀκουσίμη inc. CV. 30 (823 D.). ap. Gr. Bekk. An. p. 373, 1.

Ἀκούσιος v. ἀεκούσιος.

Ἄκουσμα (⏑) *res auditu accepta.* ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι Oed. Col. 520 mel.

Ἀκουστέος *audiendus.* ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον Oed. R. 1170. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα El. 332. parendum est.

Ἀκουστός *auditus.* ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστὸν οὐκ ἐπόψιμον Oed. R. 1312. *auditu nefandum* significat. — Ἀκουστὰ ὡς ἐν τῇ Κρεούσῃ (fr. VII. s. 327 D.) ἄπελθ' ἄπελθε παῖ, τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι (σοι a codice abest). *Καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκούσιμά φησι* Gr. Bekk. An. p. 373, 5. Perverse haec scripta. Fortasse Σ. καὶ ἀκούσιμά φησι emendandum. Ut nunc est, ἀκουστόν a Sophocle abiudicare videatur, tribuere ἀκούσιμον; etsi non constat, Aeschylum vel Euripidem fabulam nomine Creusam fecisse.

Ἀκούω (⏑). I. *Formae.* Praesens. ἀκούω Ai. 16. Oed. Col. 531. Ant. 988. ἀκούεις Oed. R. 897. Oed. Col. 194. ἀκούει Oed. Col. 1606. ἀκούετε indicativus Oed. Col. 885. El. 1398. ἄκουε El. 633. 782. 935. Trach. 1147. Ai. 1311. Oed. R. 952. inc. CV. 26 (819 D.). ἀκούετε imperativ. Acris. I. 1 (58 D.). ἀκούειν Oed. R. 7. 1170. Codd. et Ald. manifesto vitio ἀκούων, in Laur. C. supra scriptum tamen ειν. Verum hic servavit Plut. Moral. p. 522 et adv. Epicur. p. 1093. B. — Oed. R. 1204 ch. 1339 mel. 1431. Oed. Col. 533. 1177. Ant. 64. 683. inc. XIV. 4 (668 D.). ἀκούων Phil. 603. Oed. R. 105. 295. Oed. Col. 33. 454. 557. 560. 1173. A. 580. Hippon. I. 2 (284 D.). ἀκουούσης Oed. R. 1386. ἀκούουσιν partic. Ai. 588. ἀκούοντας libri Oed. Col. 169. v. infr. Imperfectum ἤκουε Phil. 1297. ἤκουον plur. Phil. 591. — Perfectum ἀκήκοας Phil. 52. 584. 599. 1224. Oed. Col. 900. Ai. 475. Trach. 873. Futurum ἀκούσομαι Phil. 1063. Oed. Col. 992. Ant. 1176. ἀκούσεται El. 992. ἀκούσεσθε Oed. R. 1224. Aoristus. ἤκουσα El. 367: 1399. Oed. R. 95. 293. Ant. 817 mel. 1317. ἤκουσας Phil. 616. Oed. R. 841. Trach. 340. El. 914. ἤκουσε Phil. 610. El. 783. Trach. 431. 774. Ai. 1303. Oed. R. 850. Oed. Col. 417. ἠκούσαμεν Oed. R. 567. El. 1097. ἠκούσατε Ai. 327. ἤκουσαν Oed. Col. 1603. ἀκούσῃ Ai. 615. ἀκούσωμεν Oed. Col. 13. 190 an. ἀκούσαιμι El. 220. ἄκουσον Phil. 1251. 1300. Oed. R. 547. El. 877. Trach. 339. ἀκοῦσαι Phil. 225. Oed. R. 729. Oed. Col. 486. 520 mel. 1189. 1290. Ant. 831. Ai. 1049. Tymp. I. 3 (563 D.).

Phthiot. II. 2 (622 D.). ἀκούσας Phil. 332. 560. Oed. R. 43. Oed. Col. 1354. 1385. ἀκούσαντα Oed. R. 726. ἀκούσαντες Oed. Col. 419. Ἀκουσέτην ex Sophocle affert Gr. Bekkeri An. p. 372, 14. Scribendum vel ἠκουσάτην vel ἀκούσετον, ut ἀκούσω aliquando pro ἀκούσομαι Sophocles posuerit. — Passivi nulla apud Sophoclem memoria. II. *Usus.* 1. Audiendi sensu accipere significat: vel cum accusativo vel genitivo rei, illud tamen frequentius: item cum genitivo loquentis accusativo rei: additur etiam participium: item cum praepositionibus παρὰ et πρός. Dein additur infinitivus vel enuntiatum circumscriptioni auditae rei serviens. Sed et nude sine casu dicitur. ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας Phil. 52. φωνῆς ἀκοῦσαι βούλομαι 225. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας Oed. R. 43. τοῦτ᾽ αὐτὸ νῦν μου πρῶτ᾽ ἄκουσον 547. ἔδοξ᾽ ἀκοῦσαι σοῦ τόδε 729. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον 841. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε 952. ἀκούων τῆσδε Oed. Col. 33. τῶνδ᾽ ἀκούσαντες Oed. Col. 419. τῆσδέ γε μαντεῖ᾽ ἀκούων Oed. Col. 454. τούτων (λιτῶν) ἀκοῦσαι βούλομαι 486. πολλῶν ἀκούων τάς — ὀμμάτων διαφθοράς 557. ἐξοιδ᾽ ἀκούων τῶνδε 1173. λόγων δ᾽ ἀκοῦσαι τίς βλάβη; 1180. κἀκούσας γ᾽ ἐμοῦ τοιαῦτα 1354. τοῦ τάδ᾽ ἤκουσας βροτῶν El. 914. ἧς ἠκούσαμεν φήμης 1097. ὅς τοῦ παρῶν ἤκουσεν, ὡς — Trach. 431. ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; Ai. 327. λόγων ἀκοῦσαι 1049. πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος Tymp. I. 3. — τίνι γάρ ποτ᾽ ἂν πρόσφορος ἀκούσαιμ᾽ ἔπος El. 220 mel. ἤκουσεν ὧν δεῖ 783. εἴ τις τοῖσδ᾽ ἐκούσεται λόγους 992. ἤκουσ᾽ ἀνήκουστα 1399 ch. οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας Trach. 340. σὺ δ᾽ οὖν ἄκουε τοὔργον 1147. φώνημ᾽ ἀκούω Ai. 16. ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν 580. ἤκουσεν αἰσχρά 1203. τοιαῦτ᾽ ἀκούσας — κακά Phil. 382. λόγον κρύψαι — μηδὲν ὧν ἀκήκοας 584. ὁ πάντ᾽ ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ᾽ ἔπη 603. ἤκουσας πάντα 616. λόγους δ᾽ ἄκουσον 1251. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον 1300. τὰς σὰς ἀκούων — ἀράς Oed. R. 295. πόλις γὰρ ἤκουσε — τάδε 850. οἷ᾽ ἔργ᾽ ἀκούσεσθε 1224. τί — ἔστ᾽ ἀκούειν ἡδονᾷ 1339 mel. ἀκούειν κακά 1431. ἂν ἀκούσωμεν Oed. Col. 13. ἵνα τὸ μὲν εἴπωμεν τὸ δ᾽ ἀκούσωμεν 190 an. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε; 417. ὀρθὸν ἄκουσμ᾽ ἀκοῦσαι 520 ch. θάνατος μὲν τάδ᾽ ἀκούειν 533 mel. καὶ ταῦτ᾽ ἀκούσας στεῖχε 1395. ἀκούει φθόγγον — πικρὸν 1605. καὶ ταῦτ᾽ ἀκούειν Ant. 64. ἐμοὶ δ᾽ ἀκούειν ἔσθ᾽ ὑπὸ σκότου τάδε 688. ἀγνῶτ᾽ ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων 988. ὁ πάνθ᾽ ὁρῶν καὶ πάντ᾽ ἀκούων χρόνος Hippon. I. 2. πόλλ᾽ ἀκοῦσαι Phthiot. II. 2. Huc refer locutionem πάντ᾽ ἀκήκοας Trach. 873 sive πάντ᾽ ἀκήκοας λόγον Phil. 1224. Ai. 475. — ταῦτ᾽ οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Ai. 1214. ἀκούσομαι — πρὸς τοῦδε Phil. 1063. μὴ παρ᾽ ἀγγέλων ἀκούειν Oed. R. 7. οἷ᾽ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. *Genitivo* participii addito significatur

auditus ipsius loquentis auribus perceptus, accusativo *quando quis fando aliquid accepit*, καὶ ταῦτ᾽ Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον — Ὀδυσσέως λέγοντος Phil. 591. μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα — ἀκούσῃ Ai. 615 chor. εἰ μὴ κακῶν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 367. καὶ ταῦτ᾽ ὅπως ἤκουσ᾽ ὁ Λαέρτου τόκος τὸν μάντιν εἰπόντα Phil. 610. Non necessarium hoc de regula excipi. Dativus personae, unde quid auditur, rarus est. τίνι — ἀκούσαιμ᾽ ἔπος El. 220 mel. Recte enim schol. et Suidas sequentibus Brunckio et Hermanno πρὸς τίνος interpretantur. Sed hoc ἅπαξ εἰρημένον. Reliqua dicendi verbi genera melicis et diverbiis promiscua sunt: ut et quando nude sine casu dicitur. ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄκουε El. 633. ἄκουε Νέμεσι 782. πρὸς νῦν θεῶν ἄκουσον 877. ἄκουε δὴ νῦν 935. Ai. 1311. οὐκ ἀκούετε El. 1398. τοῖς ἀκούουσιν λέγε Ai. 588. σταθεῖσ᾽ ἄκουσον Trach. 339. ὡς ἤκουσε 774. ἀκούσας δ᾽ ἄγγελος πάρειμί σοι Phil. 560. πῶς γὰρ οὐκ ἀκήκοας 599. ἔξοιδ᾽ ἀκούων Oed. R. 105. ἤκουσα κἀγὼ 293. κοὐκ ἠκούσαμεν 567. οἷόν μ᾽ ἀκούσαντα — ἔχει ψυχῆς πλάνημα 726. κἄγωγ᾽ ἀκούειν (εἰμὶ πρὸς τῷ δεινῷ) 1170. discrepantem scripturam v. supra. τανῦν δ᾽ ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; 1204 ch. ὡς ἀκούεις Oed. Col. 194 ch. ἠκούσαμέν τε 495. ὡς ἀκούω 531. ὁδοῖς ἐν ταῖσδ᾽ ἀκούων 557. τί δ᾽; οὐκ ἀκούειν ἔστι; 1177. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ᾽ ἀκοῦσαί τε 1290. αἱ δὲ παρθένοι ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν 1603. σοὶ — μέγ᾽ ἀκοῦσαι Ant. 831 an. (*magnificum auditu*) ὦ ἀκούετε Acris. I. 1. ἄκων ἀκούειν inc. XIV. 4. Huc refer ἄκουε σῖγα (s. σίγα): τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοή inc. CV. 26. — Infinitivus accusativum casum refert. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν Ant. 817 mel. — Sententia circumscriptiva sequitur. ἀκούων — οὕνεκ᾽ αἴσιος σκοπὸς προσήκεις Oed. Col. 35. ἔδοξ᾽ ἀκοῦσαι σοῦ τόδ᾽ ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη Oed. R. 729. Relativum sequitur ἄκουσον ὡς ἐρῶ Oed. R. 547. ἀκούετ᾽ οἷα φθέγγεται Oed. Col. 885. οἷά περ πέπονθ᾽ ἀκήκοας 900. ἦ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν Ai. 327. — 2. Paucis locis selectiorem aut figuratam significationem habet. In *illis* est quod πηγὴ ἀκούουσα dicitur Oed. R. 1386 pro ἡ δι᾽ ὤτων ἔννοια. ἀκουστικὴν δύναμιν schol. explicat. In *his*, quod *audire* i. q. *dicto audientem esse* significat, quo iam illud τοῖς ἀκούουσιν λέγε trahi licet, Ai. 588. ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν εἴκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας; Oed. Col. 169 an. Librorum scriptura est κοὐκ ἀκούοντας, unde Brunck. Reis. κοὐκ ἄκοντας scripsere secundum Triclinium. Illa Musgravi coniectura haud paulo melior. Deinde ἀκούειν est *fama esse aliqua* s. *dici*. Viam transferendi verbi monstrat illud ὁ πάντ᾽ ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ᾽ ἔπη Phil. 603 et ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως πρὸς τοῦδε 1063. id est καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου ὤν. V. Herm. ad v. 1060. Inde οὐ γὰρ οὔτ᾽

ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν Oed. Col. 992. ἧκον ἄριστα Phil. 1297. εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις πάντων ἀνάσσων Oed. R. 903 ch. Libri inserunt Ζεῦ et πάντα habent. ὀνομάζῃ schol. ad v. 874 interpretatur. De loquendi genere v. Valck. ad Phalar. Ep. p. XXVI sqq.

Ἄκρα (⏑–) *cacumen*. De *promontorio* Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι Trach. 785. De promontoriis Euboeae praecipitibus et naufragiis multorum infamibus v. Valck. ad Herod. VI. 100. στείχοντα παρ' ἁλίαν ἄκραν Pastor. (Poem.) III. 3. Brunckius παραλίαν πέτραν, sed illud Harpocratio habet v. Νάννιον. De montis *vertice* ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας Πίνδου Λάκμου τε (Ἀχελῷος) Inach. XI. 1 (265 D.); omissum Brunckio indicavit Tyrwhittus Coni. in Strab. p. 25 apud Geographum VI. p. 416 (271 Coray.). — De Oed. Col. 1489. v. ἄκρος.

Ἀκραιφνής *integer*. ἀκραιφνοῦς ἀβλαβοῦς ἤγουν ἀκηροφανοῦς Gr. Bekk. p. 366, 10. ἀκραιφνές, καθαρόν, ὑψηλόν, τέλειον Suidas. ἀκραιφνής, καθαρός, ἀκριβής, ἀληθής Hesychius. Nihil horum ad Sophoclem. ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων Oed. Col. 1149. *incolumes*, *illaesae minis*. Memorat Eust. p. 694, 30.

Ἀκρατής *viribus defectus*. γήρας ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον Oed. Col. 1237 ch. Doederlinus ad v. 1230 *impotentem irae* interpretatur, quod vitium etsi Oedipo iure crimini datur, non est tamen senum generatim. Longe aptius Eustathius p. 790, 62. ἀκρατὲς ἐκεῖνος γῆράς φησιν, οὐ τὸ ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸ ποιοῦν πάρεσιν, ὡς μὴ ἔχοντα τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ. Eodem facit Hesychius ἀκρατές, ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. V. etiam ἀκράτωρ.

Ἄκρατος *merus*. ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 776. Tralate Venus dicitur s. amor ἄκρατος ἵμερος *merum* i. e. *vehementissimum desiderium* inc. XXIII. 5 (678 D.).

Ἀκράτωρ *viribus defectus*. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός Phil. 484. Schol. ἀσθενής, κρατεῖν ἐμαυτοῦ μὴ δυνάμενος. Rectius hic, quam Hermannus, qui coniungit cum praegresso προσπίτνω, ut sit ἀκρατὴς τοῦ προσπίτνειν.

Ἀκροθίνιον. Pluralis *primitias* inprimis praedae significans maxime usitatus. νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια Trach. 748. Hesychius: ἀκροθίνια· σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί. — Gr. Bekk. An. p. 218, 16. οἱ μέν, ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς, οἱ δὲ τὰς ἀπὸ τοῦ πολέμου σκυλεύσεις ἀπαρχὰς ἐξαιρέτους εἶναι (sc. λέγουσιν). cf. id. p. 203, 12. 366, 30. et Suidas in v. Cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 837.

Ἄκρος. Prior syllaba in thesi, qua longe crebrior, corripitur, in arsi producitur. Significat I. *extremum* et *summum* de locis et partibus. Et de membris quidem corporis extremis dictum uberius explicat Len-

nep. ad Phalar. p. 72 (p. 83 Lips.). πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Phil. 738. ἄκρου ποδός 813. ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν Oed. Col. 1463 ch. γλῶσσαν ἄκραν Ai. 234 an. ἄκρας φόβας El. 441. De *regione, montibus*, aliis locis. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων Oed. R. 1106 ch. ἐπ' ἄκρου λάου Oed. Col. 196 ch. ἄκραν ἐπὶ γύαλον Oed. Col. 1489 ch. libri hoc et Suidas scholiaque, sed nec genus nec versus patitur. Itaque Hermannus ἄκρον ἐπὶ γύαλον, etsi non video quomodo γύαλον, cum non sit *montis iugum*, sed *convallis*, ita dici possit. Reisigius εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον. Alios conatus diiudicatos vide ap. Hermannum l. c. et C. Matthiae Quaest. Sophocl. p. 158 sqq. Is recte adoptata ex parte Reisigii emendatione scribit εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον, praepositione ἀπὸ κοινοῦ posita. — βαλβίδων ἐπ' ἄκρων Antig. 132 an. ch. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων Ant. 407. Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ 819 mel. πέδιον ἐπ' ἄκρον (ἑσπόμην πόσει) 1182. Laur. A. πέδιον ἐπ' ἄκρων, Laur. B. πεδίων ἐπ' ἄκρων, ut Ang. E. F. Brunckii; Dresd. a. ἀπ' ἄκρων. Male omnia, cum sensu tum versu indicante. ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός Trach. 272. κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος 436. ἄκρον Κήναιον 750. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου Ai. 1199 ch. ἀμφὶ νεῶν — ἄκροισιν — ναυτικοῖς ἑδωλίοις 1256. κολώνης ἐξ ἄκρας El. 882. — στήλην ἄκραν παίσας El. 734. 2. *Tralate:* οὔτοι ποθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. III. (463 D.) ad summam laudem. ἀκρότατ' ἐσαμβιβάσασιν ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν Oed. R. 876 ch. Libri ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσα (sc. ὕβρις). Olim Herm. ἀκρότατον ex coniectura Erfurdtii. Nunc illud dedit: et εἰσαναβιβάσασ' quidem Cod. Paris. D. habet et scholiastam habuisse apertum. Est *quum altissime extulerunt* sc. τὰ πολλὰ ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα. Affine his sed usu latius est ὑψηλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις Ai. 1209. quae affert schol. Arist. Acharn. 645. Num a proverbio ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων ducatur, quod dicit scholiasta, dubium, etsi Libanius dixit ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι δακτύλων t. I. p. 326. Nam potest etiam significare *in summis rebus quasi locis versari*, id est summa sibi videri attigisse, ut τῶν ἄκρων ἥκειν in fr. Polyxenae, cui similia sunt ἄκρον ἀρετῆς et τέλος ἄκρον ἱκέσθαι, de quibus vide Dissen. Expl. Pind. p. 505. — A locis ad tempora traductum est ἄκρας νυκτός Ai. 278. quod docte ut omnia exposuit Lobeckius posse significare et ἑσπέραν et ὄρθρον: ad facinus autem Aiacis cum haud dubie opportunius esset tempus paulo ortum solis antecedens, eo iure inclinat Lobeckius. Boeckhius *concubiam noctem* interpretatur Expl. Pind. p. 338: qui quod eandem *mediam* dicit, reprehendendus est; nunquam enim concubia et media nox ab antiquis hominibus antelucanam evigilationem sectantibus confunduntur. — Μάντις ἄκρος Electr. 1491 *praestantissimus* est: sed num *summus* an *certus*,

ἀκριβής, non definio. Illuc facit *ἄκρον δρᾶν*, *ἄκρον φρονεῖν*, *οἷον ἐξέχειν* Gr. Bekk. An. p. 372. 5. — In Trach. 242 pro *οἰκτραὶ γάρ* secundum scholion *εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι*, Bothius probabiliter coniecit *ἄκραι γάρ*. Sed *ἄκρος* non tam *genere nobilem* quam ***virtute et laude primarium*** significare monet Hermannus. Nec decebat Graecas mulieres suae gentis primarias dici, quippe quae publicae vitae et laudis luce carerent. — De adverbiali *κατ᾽ ἄκρας* v. *κατάκρας*.

Ἀκρουχέω. ἀκρουχεῖ ἄκρον ἔχει. Ἄκροι δέ, ὄρος τῆς Ἀργείας — — *Σοφ. Ἰφιγενείᾳ* (fr. III. 1. s. 290 D.) Hesychius. Aut scribendum *Ἄκρους ἔχει*, aut duae glossae confusae sunt, et Sophocles *Ἄκρους montem*, sed non *ἀκρουχεῖν* verbum in Iphigenia fabulae posuisse credendus.

Ἀκροφύσιον, τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον Soph. inc. CV. 31 (824 D.). ex Gr. Bekk. An. p. 373, 15.

Ἀκρωτηριάζω. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ (fr. VI. 2. s. 474 D.). Explicat Lennep. ad Phalar. p. 72 (83 Lips.).

Ἀκτένιστος impexus. κόμη δι᾽ αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Oed. Col. 1263., quem locum Pollux apposuit II. 34.

Ἀκτέριστος insepultus, proprie ***insto sepulturae honore orbus. ἔχεις δὲ*** — *ἀκτέριστον ἀνόσιον νέκυν* Ant. 1058. Inde traductum, quod simili scelere insepultam persequebatur Antigonen Creon, *ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα* dicitur Ant. 1192 quod ante *νυμφεῖον Ἀΐδου*, quippe sepulcri sed non iusti simile. Schol. *τὸν κακοκτέριστον τῆς Ἀντιγόνης τάφον· ἢ τὸν μὴ δεξάμενον ἐντάφια*. Recte hoc, si universam *τιμὴν ἐντάφιον* dixit.

Ἀκτή. 1. Proprie *litus* et quidem *praeruptum*. Vide, ne exscribam inutiliter, Ammonium p. 9. Hesych. in *ἀκτή*, schol. Soph. Ai. 414 (408 H.) cod. Vat. 1410. ap. Bekk. Anecd. p. 1313. Etym. M. p. 54, 14. Aliter sed perperam Niebuhr. de Geogr. Herod. p. 221. et hunc sequens Doederl. ad Oed. Col. 1233 (1242 H.). — *ἀκτὴ μὲν ἥδε Λήμνου* Phil. I. *εὕδοντ᾽ ἐπ᾽ ἀκτῆς* 272. *ἄγειν ἀπ᾽ ἀκτῆς τῆσδε* 1005. *ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς* Oed. Col. 1052 ch. de tractu Atticae inter Pythium Oenoae et Eleusina: v. Herm. De *λαμπάσιν ἀκταῖς* scholiasta: *Ἐλευσῖνι· διὰ τὰς ἐν μυστηρίοις λαμπάδας*. Ceterum *ἀκτὴ* zeugma facit; Oenoe enim maritima non erat. — *βόρειος ὥς τις ἀκτά* Oed. Col. 1242 ch. *στόνῳ βρέμουσιν δ᾽ ἀντιπλῆγες ἀκταί* Ant. 588 ch. *ἀκταὶ Βοσπόριαι* 956 ch. *ἀκτή τις ἔστ᾽ Εὐβοῖς* Trach. 236. *παραναιετάοντες χρυσαλακάτου τ᾽ ἀκτὰν κόρας* 634. *Artemisium* intellige: v. Musgr. inprimis ex Apoll. Rh. I. 571. *ἀκτή τις ἀμφίκλυστον Εὐβοίας ἄκρον Κήναιόν ἐστιν* Trach. 749. Cenaeum promontorium. *τὰν Κρῖσαν βούνομον ἀκτάν* Electr. 175 ch.

Appositione additum ἀκτάν, v. Hermannum. Σκείρωνος ἀκτῆς Aeg. I. 5 (19 D.). Σαρπηδὼν ἀκτή Captiv. (Aechmal.) VIII. 18 (40 D.). 2. Iam quamlibet *oram* significat, velut *ripam* fluminis. τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν Ant. 807 ch. ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαφεῖς λιποῦσα λίμνης ἦλθον Acherusiae paludis Polyx. II. 1 (469 D.). Olim legebatur vitiose ὦ τὰς et λίμνας. Brunckius μελαμβαθεῖς, quod non magis necessarium quam Valckenarii suspicio μελαμφαεῖς, ad Phoen. p. 367 prolata. *Loca mediterranea* etiam ἀκταί dicuntur. καί σε Νυσαίων ὀρέων — ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει Ant. 1120 ch. de Bacchi locis circa Thebas natalibus. Et sic ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ loca dicta videmus in quibus Pluto regnat, Oed. R. 178 ch. 3. Solenni usu *oram Atticae maritimam* significat. πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοί Aeg. I. 1 (19.); recte sic ordinavit Brunckius quae Strabo inverterat; scribitur etiam ἀκτάς apud hunc. Ἀκτή, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς Gr. Bekk. Anecd. p. 370, 8. Ἀκτή, ἰδίως ἐπιθ. τ. μ. τ. Ἀ. Suidas. 4. ἀκτὰν πάρα βώμιον Oed. R. 184: schol. ἐξοχὴν explicat: Aeschylus Choeph. 718. ἀκτὴ χώματος de tumulo sepulcrali posuit similiter. Brunckius repugnante quamvis metro Musgravi coniecturam receperat αὔταν.

Ἀκτίς. Attica enim ἀκτίν dictum non est. 1. *splendor solis radiantis.* ἀκτὶς ἀελίου Ant. 100 ch. memoratum Eustathio p. 161, 18. ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον Trach. 683. ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν 694. 2. Inde ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖνα Oed. Col. 1250 ch. est *a meridiana parte.* 3. *Fulmen* solis radiorum instar vibrans. ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον Trach. 1076 mel.

Ἀκτίτης *litoralis.* ἀκτίτης λίθος, ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς Acris. XIV. 2 (72 D.). Idem locus a Suida significatur v. ἀκτή et Gr. Bekk. An. p. 370, 12. Sed hi, ex quibus illa in lexica novellorum hominum defluxere, ignorabant Acrisii fabulae scenam Argis, non Athenis fuisse.

Ἄκων (-) *nolens, invitus.* 1. *De homine* tralaticium. τάχ' ἄν τις ἄκων ἴσχοι Phil. 303. ἑκούσιον λαβών, εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα 614. σὺ γάρ μ' ἄκοντα προὐτρέψω λέγειν Oed. R. 358. πολλὰ κἂν ἄκων ἴδρων 591. ἐφηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος 1213 ch. οὔτοι μήποτέ σε —ἄκοντά τις ἄξει Oed. Col. 174 ch. καίτοι τοσαύτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν, ὥσπερ 779. τήνδε — ἐξάγειν ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται 831. ἃς (ξυμφοράς) — ἤνεγκον ἄκων 968. ἄκων ἔγημα φθέγγομαι δ' ἄκων τάδε 981. οὕνεκα — ἄκουσα — ἔρξειεν τάδε Trach. 931. ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔτις ἀνθρώπων κακός Tyr. X (582 D.). 2. Rarum illud quod ἄκων de *factis* dictum est. Hesychius: ἄκον, ἀκούσιον. Σοφ. Οἰδίποδι Τυράννῳ. Sed scribendum Κολωνῷ, in quo exstat τό γ' ἄκον πρᾶγμα 981. et ἔργων ἀκόντων ἄϊοντες αὐδάν 240 mel. Schol. ἀκουσίων. Cf. Etym. M.

p. 50, 4. 3. Usitatissimum antitheton notandum. *ἑκόντα μηδ' ἄκοντα* Phil. 760. *κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα* Oed. R. 1230. *πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν* Ant. 276. *φιλεῖ δ' ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους* inc. XIV. 4 (668 D.). De hoc genere iam Eustathius notavit p. 645, 16. cf. Markl. ad Lys. p. 542. — *ἄκοντας* Triclin. Oed. Col. 169. v. *ἀκούω*. *ἤνεγκον ἄκων* Oed. Col. 526 librorum lectio est metro adversa. v. *ἄνω*.

Ἀλαλά (⏑⏑–) *clamor faustus. ἀνολολύξατε — ἐφεστίοις ἀλαλαῖς* Trach. 205 ch. *ἀλαλαγαῖς* schol. Rom., Triclinius, Brunckius. Illud et Eustath. tuetur p. 377, 1. Schol. *ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἀλαλή, ὁ θόρυβος* Etym. M. p. 55, 48 et similiter Zonaras cognatum *ἀλαλαγμός* explicat. Sed *ἀλαλή*, cum non *significatio clamoris*, sed *clamor ipse* sit, nunquam dictum puto: non potuit enim tenuior vocalis grandisono illi subrogari; v. Buttm. Gr. Mai. t. I. p. 140. Fortasse etiam mansit, ut vocabulum militare, ex Doriensium sermone.

Ἀλαλαγή v. *ἀλαλά*.

Ἀλαλάζω faustum clamorem edere. ἀλαλάζει, ἐπινικίως ἠχεῖ. ἀλαλαγμός, ἐπινίκιος ὕμνος. Hesych. et postrema etiam Gr. Bekk. An. p. 374, 9. et Suidas. — *ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι* Ant. 133 an. ch. cf. Iacobs ad Achill. Tat. p. 619. Medium, si lectio certa, exstat Rhizot. I. 6 (47… D.). *ἃς* (*ῥιζῶν τομὰς*) *ἥδε βοῶσ' ἀλαλαζομένη γυμνὴ χαλκοῖς ἤμα δρεπάνοις*. Sed scribendum censeo *ὀλολυζομένη*. hoc verbum enim solenne de mulierum in sacris opertis et mysticis clamore: v. Hemsterhus. ad Luc. Somn. t. I. p. 177. Bip. Nitzsch ad Hom. Od. III. 450. cf. Elmsl. ad Eur. Heracl. 782. Nec moveor, quod Valckenarius ad Phoen. 337 verba ista promiscue haberi dicit. Id sic verum est, quod de *clamore* utrumque, sed neque de victorum fausto clamore *ὀλολύζειν* neque de ululatu mystico *ἀλαλάζειν* dicitur. Si quis obiicit, *ὀλολύζειν* dici, non *ὀλολύζεσθαι*, hoc idem est in *ἀλαλάζειν* et *ἀλαλάζεσθαι*.

Ἀλαλία. ἀλαλίαν, πονηρίαν ἀταξίαν. Hesych. ex Herc. Taenar. III. 1. (220 D.). Dictum quasi *κακολαλία*.

* *Ἀλάμπετος*. v. l. in Oed. Col. 1658. v. *ἀλύπητος*.

Ἀλαμπής non collustratus. κάθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Trach. 688. *ἀλαμπὲς ἡλίου* iungenda: v. Schaefer. Mel. Crit. p. 137.

Ἀλάομαι vagor, erro. 1. *Propric. ἀλώμενος, πλανώμενος* Gr. Bekk. An. p. 381, 10. *πτωχὰς ἀνάνδρους — ἀλωμένας* Oed. R. 1506. *ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη* Oed. Col. 350. *φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην* 445. *ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος* 1365. *in exsilium actus. ἢ τιν' ἀπίαν γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι* 1683 mel. *ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας* Trach. 299. De mendicis proprium, ut in locorum ex Oedipo utroque allatorum aliquot. V. Schaefer. App. ad Dem. t. II. p. 750.

2. Tralate ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα Ai. 23. V. Boeckh. Expl. Pind. p. 109.

Ἀλαός (⏑ ⏑) *caecus*. Cypriorum vox dicitur in glossis κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095. Ab ἀλᾶσθαι Hesychius, rectius a λάειν i. q. βλέπειν Suidas. Eust. p. 857, 45. Et. M. p. 57, 5. ducit. De accentu praecipit Etym. Gud. p. 316, 4. — ἀλαῶν ὀμμάτων Oed. Col. 147 ch. οὐκ ἀλαοῖς — ὄμμασιν 244 mel. ἀλαοῦ ξένου 1450 ch. ἕλκος ἀλαόν Ant. 962 ch. = ὀφθαλμοὶ ἐκτυφλωθέντες. — γεραὸν ἀλαὸν πατέρα Oed. Col. 238 mel. ex Laur. in quo supra scriptum ἀλαόν et Tricl., qui utrumque iuxta adiectivum exhibet, Herm. strophico metro commendatum recepit.

Ἀλάστορος nominativo casu dictum non est, sed a genitivo facta anadrome ortum: v. Etym. M. v. τρίβακος. Eust. p. 757, 38. — Gr. Bekk. An. p. 382, 29. cum dicit ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος idem significat, thematicum esse. ἕλκος — ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Ant. 962 ch. sic codd. omnes et Aldus. Ante Brunckium edebatur ἀλαστόροις contra versum. Schol. τοῖς ἄλαστα πεπονθόσιν: rectius ὀφθαλμοῖς ἀλαστόρως τυφλωθεῖσι.

Ἄλαστος *nefandus*. ἄλαστα, τὰ κακά, ἀνεπίληστά τινα ὄντα Etym. M. p. 57, 48. ἄτλητα, ἀνεπίληστα, ἄτιμα ἢ δεινά Hesych. Ἄλαστον δεινόν, κακόν· ἢ ἀδιάλειπτον· Idem. — *De homine*. ἄλαστον ἄνδρ' ἰδών Oed. Col. 1480 ch. Hermannus autem a λάζυμαι ductum hoc esse vult, proprie *intolerabilem* deinde facinorosum significans. *De re*. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχων Oed. Col. 543 mel. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα 1668 mel. Insitum infandum sanguinem dicit, cui multa sua mala debeant, ut recte Reisigius.

Ἀλάστωρ. ὁ ἁμαρτωλός Gr. B. An. p. 206, 9. ὁ μεγάλα τετολμηκὼς ἀδικήματα p. 211, 18. ὁ ἁμαρτωλός. ἢ ὁ φονικὸς δαίμων p. 374, 22. cf. 382, 31. quae ex eisdem fluxere fontibus, unde sua Etym. M. habet p. 57, 25 et Gudianum, praeterea ἀσεβῆ et κακοποιὸν explicans secundum Herodianum p. 32, 45. ἀλάστορας τοὺς ἄλαστα ἐργασαμένους Galen. gl. Hippocr. p. 422. ἀλ. ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων καὶ τιμωρός schol. Eur. Phoen. 1461. ἀλ. παλαμναῖοι, οὐ (scr. ἢ) μιάσμασιν ἐνεχόμενοι. ἢ οἱ μεγάλα ἁμαρτάνοντες. ἀλαστόρων, ἀσεβῶν, μιάσμασιν ἐνεχομένων Hesychius. ἀλ. πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. — — ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι Suidas. Primus haec digessit Vales. ad Harpocr. p. 6 (t. II. p. 265 D.). Prima significatio mihi quidem *dei Vindicis* videtur, maleficum quasi comitantis atque in eos etiam, qui cum illo versarentur, ingruentis. ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων Oed. Col. 792. ἀλ. οὑμός

dictum ut ἡ ἐμὴ s. σὴ Ἐρινύς. ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ Trach. 1235. = *nisi quis divinitus insanivcrit.* Tralate de malefico ipso ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Ai. 366. i. q. ἐχθροὺς, τοὺς ἀσεβήσαντας. V. Iacobs ad Philostr. p. 629. Alia tralatione leo Nemeaeus dicitur βουκόλων ἀλάστωρ Trach. 1082.

Ἀλγεινός. 1. *dolore afficiens.* μηδὲν ἀλγεινὸν παθών Oed. R. 1530. οὐδὲν — ἀλγεινόν Ant. 4. μῦθος ἀλγεινός 12. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν ἀλγεινόν 435. βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 489. ὡς μὲν ἐν λόγοις ἀλγεινά El. 752. ἔχει ἀλγεινά Thyest. III. 4 (236 D.). ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. XI, 1 (521 D.). ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας Ant. 850 mel. 2. Longe rarius est, cum *dolore affectum* significat. οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1660. morbi dolore affectus. — Cf. etiam ἀλγίων.

Ἀλγεινῶς dolenter. ἀλγεινῶς φέρων Phil. 939. ἡδέως — κἀλγεινῶς ἅμα Ant. 432.

Ἀλγέω doleo. I. *Formae.* ἀλγῶ Phil. 86. 795. Oed. Col. 421. 748. El. 325. ἀλγεῖς Trach. 1057. 1109. ἀλγοίην Oed. Col. 768. ἀλγοίης Ai. 370. ἀλγῶν El. 1192. ἀλγοῦσα Ant. 547. El. 794. ἀλγεῖν El. 949. Oed. Col. 365. ἤλγουν Ant. 464. ἤλγησα Ai. 777. ἀλγήσας Ant. 763. II. *Usus.* Cum dativo rei dolentis ponitur: adduntur etiam praepositiones ἐν, ἐπί. ὅσῳ περ ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς Oed. Col. 748. κείνοις ἂν ἤλγουν Ant. 464. τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς El. 1192. κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάθῃν Trach. 1109. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς Oed. Col. 768. Inepte enim coniungerentur ἐν οἷς ἁλούς. ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν El. 325. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις Ai. 370. Semel cum casu quarto dictum est. (πρᾶξιν) ἣν ἤλγησ' ἐγώ Ai. 777. Sine casu dictum nude οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων Phil. 86. ἀλγῶ πάλαι 795. δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι ἀλγεῖν Oed. Col. 365. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτα 421. ἀλγοῦσα μὲν δῆτα (γελῶ) Ant. 547. τοὺς — ἀλγήσας 763. ὡς ἀλγοῦσα El. 794. πάρεστι δ' ἀλγεῖν 949. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος Trach. 1057.

Ἀλγηδών dolor. τὰς δειλαίας ἀλγηδόνος ᾇ ξυνέστας Oed. Col. 516 ch. Quidam libri manifesto vitio ἀλγηδόνας et τάς.

Ἄλγημα dolor et *causa doloris.* τὰ σὰ ἀλγήματα Phil. 340. πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας 1155 mel.

Ἄλγησις dolendi sensus. εἴθε σοι διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Phil. 781. *pectori inhaereret*, v. Herm.

Ἀλγίων ἄλγιστος dolentior, gravior ad ferendum. 1. Comparativus ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. 2. Superlativus. τοιαῦται φύσεις αὑταῖς — εἰσὶν ἄλγισται φέρειν Oed. R. 675. gravissimae ad ferendum. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν 1238. οὐ λόγων ἄλγιστ'

ἂν — ἐξαναςχοίμην κλύων Oed. Col. 1176. Adverbii quidem locum tuetur hoc, sed non est adverbium; ab ἐξαναςχοίμην suspenditur obiective. ὦ πάντων θεαμάτων — ἄλγιστον Ai. 972. ὄκνον ἄλγιστον Trach. 8. ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστα Creus. VI. 1 (321 D.).

Ἄλγος. Cypriorum pro ὀδύνη fuisse fertur in gl. κ. π. Bekk. An. Gr. p. 1095. 1. *Dolor corporis.* ἄλγος — νόσου Phil. 724. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1310. τούς σε — παύσοντας ἄλγους 1365. 2. Usitatius est de *angore animi* vel *aerumna.* ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς ὕπνε δ' ἀλγέων Phil. 816 ch. οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει 1342. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται Oed. R. 62. καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε 638. τί δ' ἄλγος ἴσχοντα — με λαμβάνεις; 1031. quod cum τῇ σωτηρίᾳ opponatur, dolorem significare non potest. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται Oed. Col. 959. ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος Ant. 462. μή μοι τὸ μᾶλλον ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Trach. 25. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει Ai. 252, quod longe exquisitius ex Aldo, Suidae ed. Mediol. et nonnullis libris receptum ab Hermanno: alii φρόνιμος. οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν 1376. ut τί δ' ἔσχες ἄλγος El. 1167. ἀμήχανον ἄλγος El. 139 ch. πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν 1178. οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζοή Scyr. V. 1 (500 D.).

Ἀλγύνω fut. ἀλγυνῶ *dolore vel molestia afficio.* De corporis dolore non exstat. De animo τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Phil. 66. De str. v. Herm. Cod. Ven. ἀλγυνεῖ. ὅπου ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν 481. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. Oed. R. 332. οὐκ ἂν ἀλγύνοις πλέον 446. ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι 1067. τοῦτο μ' ἀλγύνειεν ἂν Trach. 458. τὸ σὸν μὴ στέργον ἀλγύνοιμι 482. Passivum *dolere* significat. ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐτό Phil. 1010. τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι Ant. 464. πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; Ant. 230 *de poena.*

Ἀλεής (⏑) *tepidus.* Usitatius est ἀλεός, quod Hesychius θερμὸν ἢ χλιαρόν explicat. ἀλεὴς δ' ὕπνος ἐσθλός Phil. 847. Schol. ὁ ὕπνος ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου. Tricl. ἀλέης. Margo Turnebi ἀλεῆς. Cur ᾱ produci Hermannus affirmet propter Hesiodi ἐπαλέα λέσχην Opp. 391. non video: in composito enim productio illa idoneam rationem habet. Quid Homericum ἀλέη τε γένηται Od. XVII. 23? Sed scribendum ἀλεής secundum Eust. p. 1636, 20. Gr. Bekk. p. 380, 20. et Lex. π. πνευμ. p. 209: at eodem loco et recepta consuetudine et Herodiani auctoritate (ἐν τῇ Καθόλου, vulgo vitiose ἐν τῷ Κ.) tenui spiritu notatum accepimus.

Ἄλεκτρος *innuptus.* νῦν ἄγει μ' ἄλεκτρον ἀνυμέναιον Ant. 908. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 950 adverbiascente usu. At ἄλεκτρα γάμων ἁμιλλήματα El. 482 infausti ominis nuptiae sunt Clytaemnestrae: δύςλεκτρα igitur, sic schol. Suid. v. ἄλεκτρα et Zonar. p. 130. De

hoc genere qui observarunt laudasse aliquam multos sufficit: Abresch. An. ad Aesch. lib. III. p. 34. Hemsterhus. ad Luc. Dial. Mort. t. II. p. 500 Bip. Pierson. Verisimil. p. 182. Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 87. ad Hec. Porsoni v. 87. App. Demosth. t. III. p. 393; Pflugk. ad Eur. Hecub. 612. 948.

Ἀλέκτωρ (⏑) *gallus.* θυμός δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην inc. LXV. 2 (730 D.).

Ἀλεξαίθριον θερμὸν σκέπασμα interpretatur Hesych. ex Amphiar. VI. 2 (120 D.).

Ἀλεξήτωρ *averruncus, auxiliator.* ἀλεξητῆρα, βοηθόν. Gr. B. Anecd. p. 375, 10. Ζεῦ ἀλεξῆτορ Oed. Col. 141 ch. Doederlinus ἀλεξῆτωρ, ut προπάτωρ, παντλάμων vocativo casu: quae quomodo differant, nemo non videt; et codicum fides deest.

Ἀλεξίμορος *mortem arcens.* τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι Oed. R. 163 ch. Schol. ἀποδιώκοντες τὴν μοῖραν, ἤγουν τὴν δυστυχίαν. Invocantur Averrunci Minerva, Diana, Apollo, pestilentiam depulsuri.

Ἀλέξω (⏑). Tragici ἀλέξομαι tanquam deponenti verbo usi sunt. Praesens ἀλεξεῖν (Pind. Ol. XIII. 12.), de quo ambigebat Boeckhius Expl. Pind., certa fide caret. Veteres incertos fuisse consilii num gravarent an inflecterent, Etym. M. p. 59, 15 ostendit: quamquam etiam illic secundum Methodium docetur gravasse Atticos. Neque est, cur ἀλέξομαι futurum esse credamus. οὐκ ἔνι φροντίδος ἔγχος ᾧ τις ἀλέξεται Oed. R. 171 ch., etsi usitatius esset ᾧ τις ἂν ἀλέξηται, tamen se tueri potest: item κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών Oed. R. 539.

Ἀλεύω (⏑). ἀλεύσω ἀντὶ τοῦ φυλάξω fr. inc. CV. 32 (825 D.) ap. Gr. Bekk. p. 383, 4.

* * **Ἄλη** *grex.* βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεται δ' ἄλη inc. XXXV (693 D.). Legitur ἔρχεται δ' ἄλλη vel ἄλλῃ δ' ἔρχεται. Sed scribendum ἔρχεται δ' ἄλη. Scilicet ex Hom. Odyss. XI. 632. ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν ἠχῇ θεσπεσίῃ. Hesychius ἄλη, πλάνη, ἄθροισμα.

Ἀληθεία (⏑). Sic enim scribendum secundum Aelium Dionysium ap. Eust. p. 1579, 28. Draconem p. 52, 23. Moerin p. 191. Choeroboscum cod. Barocc. 50. ap. Bekk. Anecd. p. 1314. Etym. M. p. 462, 4. Hic cum accurate dicat, Atticos quamvis producta ultima servare tamen diphthongum ει, satis refutatur Matthiae Gr. t. I. p. 143, cum de correptis antepenultimis in προμηθία, ἀληθία, εὐσεβία grammaticos praecepisse censet. Neque enim ea aetate cum antiquissimi libri in manibus hominum egregie doctorum versarentur, ita errari potuit; et cum ἀγνοία apud tragicos subinde producere ultimam necessario constet, nescio cur

de ἀληθεία dubitari possit. Sic igitur censeo, et ἀλήθεια et ἀληθεία scriptum, ubi longa, ἀληθία ubi brevi penultima opus sit: quamquam nunc apud tragicos ultima huius vocabuli producta non legitur: atticum autem, ut fere omnia, doctores illi veteres non id dixere, quod solum atticum, sed quod solorum Atticorum esset. — ὄρθον ἀλήθει᾽ ἀεί Ant. 1180. ὅτῳ δ᾽ ὄλεθρον δεινὸν ἀλήθει᾽ ἄγει Creus. II. 2 (323 D.): εἴπερ τί γ᾽ ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος Ant. 1178. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; Trach. 397. *pignus veracitatis dabis:* v. Valck. ad Hipp. 1058. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Aload. IX. 3 (107 D.). μὴ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ᾽ ἀλήθειαν πέρι Trach. 91.

Ἀληθής 1. *Verum* et *veracem* significat. Illud et adiective quidem κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής; Oed. R. 502 ch. ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία Ai. 649. Substantive λέγοντες εἴτ᾽ ἀληθές, εἴτ᾽ ἄρ᾽ οὖν μάτην Phil. 345. ᾧ (μάντει) τἀληθὲς ἐμπέφυκεν Oed. R. 299. τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω 356. τἀληθὲς ἐξερῶ 944. τἀληθὲς εἰπέ El. 669. καὶ τοὔτ᾽ ἀληθές; 1035. ubi raram adsignificationem *rei certae et decretae* habet. λέγων τἀληθές Ter. III (573 D.). τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου inc. XXXIII (691 D.). Et substantivum et adiectivum poterit haberi: εἰπὲ πᾶν τἀληθές Trach. 453. πᾶν σοι φράσω τἀληθές 474. — καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; Phil. 909. τἀληθῆ λέγων 1220. λέγεις ἀληθῆ Oed. R. 1141. εἰπόντι τἀληθῆ Ai. 1307. θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν inc. XXIII. 14 (678 D.). Sed *veracem* s. *veridicum* valet Phil. 881. οὐκ, ἀλλ᾽ ἀληθεῖς; (sc. τοὺς θεοὺς τίθημι). 2. Bis ἀληθες in interrogatione mirabunda aut indignante cum irrisione dicitur: *itane? profecto?* Latinis. Loci sunt Oed. R. 350 ubi gl. εἰρωνικόν et Ant. 754 ubi schol. κατ᾽ εἰρωνείαν. De accentu consensu notatum: Ammon. p. 10. Etym. M. p. 358, 49. Gr. Bekk. An. p. 376, 7. schol. Ar. Nub. 843. Equ. 89. (Quam ibi emendationem fecit Valck. ad Ammon. l. c. eadem sanandus scholiasta Nubium: quippe pro αὐτὸ τὸ ἀληθές scribendum αὐτὸ τὸ ἀληθῶς. αὐτό est αὐτὸ ἐκεῖνο, *ipsum illud*, de re satis nota et trita omnibus dici solitum.) Schol. Plut. 123. Suid. v. ἄληθες: inprimis vero Ioann. Alex. Ms. ex Herodiano ap. Dindorf. ad Ar. Ran. 848.

Ἄλημα (⏑) *fraudator, machinator.* v. Suid. v. ἄλημα et κακόν. Eust. p. 108, 32 ex Ai. 374 m. κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ et ἐχθρὸν ἄλημα v. 374. Ulixes. Respicit Eust. p. 352. 35 et Gr. Bekk. An. p. 383, 2. τρίμμα, περίτριμμα schol. explicat, quem ab ἀλεῖν duxisse oportet, velut Hesychius ἄλημα interpretatur λεπτὸν ἄλευρον: quae quomodo cum πάλημα, παιπάλημα cohaereant, docte exposuit Lobeck. p. 280. Eustathius autem πλάνον vel πλάνημα interpretatus ad ἀλᾶσθαι

retulit. In Antig. 320, quo loco λάλημα legitur, quod ipsum schol. περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς οἷον πανοῦργος explicat, ἄλημα olim legendum suspicatus est I. G. Schneiderus in Lex. Gr.

Ἀλήτης *erro*, sed non turpi, ut hoc Latinis solet, adsignificatione admissa. τοιόνδ' ἀλήτην Oed. Col. 50. ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα 162 ch. ἀεὶ δ' ἀλήτην 750. ὦ ξεῖν' ἀλῆτα 1098. τῶν μακρῶν ἀλάταν πόνων Ai. 872 chorus se vocat, propter labores oberrando et Aiacem quaerendo susceptos. Uno loco contemptim dicitur Ἄρειος — πάγον —, ὅς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει Oed. Col. 953. De accentu praecipiunt schol. Ven. Il. ε. 158, quamquam hic non nominatim; Etym. M. p. 61, 55. Philemon p. 12.

Ἁλιάδης (⏑⏑⏑) *nauta, piscator*. Etym. M. p. 63, 39. ἁλιάδες, ἑταῖροι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες. Hesych. ἁλιάδων, ἑταίρων. Illud ἁλιάδαι scribendum, hoc ab Abreschio correctum Ἁλιαδῶν. Sed fuisse femininum ἁλιάς ostendit Hesychius: γοργάδων, ἁλιάδων, et An. Bekk. p. 376, 13: ἁλιάδας, μικρὰ φλασκίδια ἢ σκαφίδια, quod etsi in alia omnia abire videtur, tamen vocabulum non minus rarum quam ἁλιάδης communis originis vinculo tenetur. Sophocles Ai. 867 ch. ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας. Schol. οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς. Docte Lobeckius de appellativis patronymicorum formam prae se ferentibus, in quibus etiam ἁλιάδης. Ceterum codd. Barocc. 1. 2. Mosq. b. Dresd. b. ἁλιαδῶν: sed diserte respuit hoc Gregorii Corinthii cod. c. ap. Schaef. p. 226, ex quo cur verba illa recepta non sint miror.

Ἄλιβας (⏑⏑–). Eustathius p. 1237, 20. διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως, ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διακεῖται καὶ διερῷ ποδί, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων βαίνει καὶ οὔπω δέος εἰς ἄλιβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ζῶντι ποδὶ χρώμενον· ὥς φησι Σοφοκλῆς (fr. inc. LXXVIII (751 D.)). Eodem haud dubie spectat Hesychii glossa: Ἀλίβας ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ, ἢ πόλις. οἱ δέ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. Unde iniuria fecerunt fr. inc. 831 D. Apud Hesychium permixta Ἀλύβη urbs Asiae, Il. β. 857, quam ipsam deinde Hesychius memorat, Ἀλύβη, πόλις Τρωϊκή: dein Ἀλύβας urbs Italiae Sicanis habitata secundum Hom. Od. ω. 303. Cum his si contuleris eiusdem Hesychii dicta s. Ἄλιβας, νεκρὸς ἢ ποταμὸς ἢ ὄρος patebit, qui haec concinnaverint, Sophoclis aut fabulam, unde sumta esset glossa, non tractasse manibus, aut non intellexisse mentem. — Brunckius in lex.: „videtur hoc nomine appellasse Sophocles inferorum paludem aut fluvium.“ Recte Suidas et Gr. Bekk. An. p. 376, 21. Ἄλιβας ὁ νεκρὸς ἢ ποταμὸς ἐν Ἅιδου. λέγεται ἄλιβας καὶ τὸ ὄξος, παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς. Quae postrema non negligenda, quia ostendunt, quomodo flumina et

lacus Orci nomen *ἀλίβας* nacti fuerint: *quippe dis hominibusque invisa.* Cognatum illud est ap. Etym. M. p. 63, 45. *ἀλίβαντας, τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας, ἢ τοὺς ξηρούς* (f. *τοὺς ἐπὶ ξένης*) *ἄλλοι δὲ τοὺς διὰ πενίαν ἀτάφους.* Non enim his a propinquis iusta fieri poterant; ergo illud quoque a *λείβειν.* *Ἀλύβας* igitur ex Sophocle exterminandum censeo.

Ἁλιεύς (⏑) *piscator.* *ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφ. ἐν Ἀμφιαρέῳ σατυρικῷ* (fr. V. s. 118 D.) *λέγων· ἔτ' αὖ ** ὥςπερ ἁλιεὺς πληγεὶς ** ενων διδάσκαλος* Schol. Plat. p. 373. cf. Zenob. Prov. II. 14.

Ἁλίκλυστος maritimus. *πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον* Ai. 1198 ch. promontorium mari circumfusum.

Ἁλίκτυπος mare pulsans, i. e. *pernavigans.* *κελαιναὶ νᾶες ἁλίκτυποι* Ant. 943 ch.

Ἀλίνω molo. *ἀλίνουσι ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι* inc. CV. 33 (826 D.), ap. Gr. Bekk. Anecd. p. 383, 11. Apud Hesychium scribitur *ἀλινεῖν ἀλείφειν* et *ἀλῖναι ἐπαλεῖψαι*; prius corrigendum *ἀλίνειν.*

Ἅλιος sol. v. *ἥλιος.*

Ἅλιος (⏑) *marinus.* *Νύμφαις ἁλίαισιν* Phil. 1456 an. *ἁλίας στροβίλου* Camic. I (299 D.). — *maritimus* i. q. mari adiacens. *στείχοντα παρ' ἁλίαν πέτραν* Pastor. s. *Ποιμ.* III. 3 (445 D.). Brunckius proposuit *παραλίαν* legendum. — *maritimus* i. q. ad mare spectans. *ἁ δ' — ἁλία πλάτα* Oed. Col. 720 ch. *ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν* Ai. 351 ch. de nautis dictum. Ante Hermanni emendationem contra dochmiorum legem scribebatur *ἁλίαν.*

Ἅλιος (⏑) *vanus.* *οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ ποτε* Oed. Col. 1468 ch. Libri *ἅλιον*, quod schol. *μάταιον* interpretatur, sicut lexicographi. Illud Hermannus dedit propter strophici versus constitutionem eam, quae proxime ad librorum scripturam accedit.

Ἁλιόω irritum reddo. *κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος* Trach. 257. *οὐχ ἐματαίωσε, οὐ μάταιον ἔλεγε τὸ ἔπος* schol. — *exstinguo.* *τὸ* (*φύλλον ἐλαίας*) *μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας* Oed. Col. 708 ch. i. q. *ἀφανιεῖ, exitio dabit*, Sermo ad sacram oleam spectat, quae a Persis combusta revixisse fertur, secundum Herod. VIII. 55.

Ἀλῐπᾰρής non nitens. *δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα* El. 443. Sic libri, Hesych. et Suid. v. *ἀλιπαρῆ* et *ζῶμα*, Eustathius p. 787, 50. 871, 32, apud quem posteriore loco scriptum *θρὶξ ἀλιπής.* Suidae verba *αὐχμηράν, ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν* lucem accipiunt ex scholio: *ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ, ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα.* Hoc Brunckius et Erfurdt. receperunt. Rece-

ptum igitur ἀλιπαρῆ antiquitus, sed λιπαρῆ repertum in eis adnotatum commentariis, quibus veterum criticorum lectiones explicabantur. Recte Herm. ἀλιπαρῆ recepit, interpretatus comam quae non satis compta niteat, supplicationi accommodata non sit, coll. Eur. El. 183.

Ἁλίπλαγκτος *maritimus*. σὺ (Salamis) ναίεις ἁλίπλαγκτος Ai. 594 ch., schol. ἐν θαλάσσῃ οὖσα ἀτακτούσῃ περί σε. ἰὼ Πὰν ἁλίπλαγκτε Ai. 680 ch. Suid. v. ἁλίπλαγκτος· Schol. vet. μεγαλόφωνον explicat, quasi ἁλίβρομον. Sed docuit secundum schol. Barocc. (qui explicat θαλασσόκλυστε) Lobeckius, quomodo in Dis marinis habitus Pan et ἄκτιος dictus sit. Hoc erit igitur a πλάζω. Illi priori loco de Salamine insula hoc non convenit; et cum ne cum scholio quidem conciliari possit, suspicio est scribendum ἁλίπλακτος: et sic nunc Hermannus dedit ex codd. Ven., Dresd. utroque, Aug. b. ed. Flor. Rell. et Eust. p. 306, 19. ἁλίπλαγκτος. Illud Aeschyli exemplo firmatur, Aiacis insulam θαλασσόπληκτον vocantis Pers. 307, navigia vero ἁλίπλαγκτα Prom. 406.

Ἁλίπληκτος v. ἁλίπλαγκτος.

Ἁλίρροθος *fluctu sonans*. ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι Ai. 407 mel. Suid. v. πόρος, Harpocr. v. πόριος: uterque explicat ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες.

Ἅλις (⏑ ⏑) *satis, affatim*. ἱκανῶς, δαψιλῶς lexica: atticorum dicitur in gl. κατὰ πόλεις ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Semel adverbium est — ἅλις γάρ μοι τεθρύληται λόγοις Phil. 1387. Semel cum genitivo pendente dicitur: ἅλις λόγων Oed. Col. 1020. Substantivum est: οὔ'πὶ τῷ γὰρ ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί Phil. 880. v. Herm. ἅλις ἔμοιγ', ἅλις — φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν αὐτοῦ μένειν Oed. R. 685 ch. ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα (λύπη) Trach. 331. ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ Oed. R. 1061. ἅλις, ὡς ᾀκούεις Oed. Col. 194 ch. ἅλις (sc. ἐστί) Ai. 1381 an. sermoni finem imponit, *satis est* (*Basta*). Sed male Brunckius Oed. R. 1515 sic distinxit: ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων; ἵνα enim nunquam interrogativum est. Scribendum ergo ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων. De tono v. schol. Il. π. 324.

Ἁλίσκομαι. I. *Formae*. ἁλίσκεται Oed. R. 542. Ai. 634. 1246. inc. XVI. 1, 3 (670 D.). — ἁλώσομαι Oed. R. 576. Ant. 46. ἁλώσεται Oed. Col. 1067 ch. — ἁλούς Phil. 1321. Oed. Col. 553 ex certa Hermanni emendatione: vulgo ἀλλοὺς, cuius nec mensura lectionis nec sensus convenit: nocet metro etiam ἀγνώς Tyrwhitti coniectura Brunckio probata. Porsonus ap. Kidd. p. 217 ἄνους. — Porro ἁλοὺς Oed. Col. 768. Ant. 492. Ai. 215 anap. ἁλόντα El. 124. ἁλῶναι Phil. 1325. 1426. Formae auctae non exstant, ut de augmento ambigendi locus non sit. II. *Usus*. 1. vi maxime *bellica capere*. Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Phil. 1325. τὸ δεύτερον γὰρ — χρεὼν ἁλῶναι 1426. Rectius etiam de vi quam dolo capto

intelligas. ἀνὴρ — ἐστὶν ἐκ Τροίας ἁλούς Phil. 1321. 2. *circumvenire*. ἀθεώτατα — ἁλόντ᾽ ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 124 mel. καὶ γὰρ ἁλοὺς ἐφόνευσα Oed. Col. 553. *circumventus*, necessitate quadam obstrictus, quominus facerem aliter. κακοῖσί τις ἁλούς Ant. 492. (τυραννίδα θηρᾶν) ὃ πλήθει χρήμασίν θ᾽ ἁλίσκεται Oed. R. 542. μανίᾳ γὰρ ἁλούς Ai. 215 an. Etiam hoc *insperati mali* adsignificationem habet. Maxime ad propriam significationem *reti* vel *laqueo* capiundi accedit (γυνὴ) ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται fr. inc. XVI. 1, 3. 3. Non multum hinc distat *deprehendendi* et *reperiendi* notio. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι Oed. R. 576. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ᾽ ἁλώσομαι Ant. 46. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ καὶ προδοῦσ᾽ ἁλίσκεται Ai. 1246. Paulo aliter dictum ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες Ai. 634. et ap. Eust. p. 336, 24. *deprehenduntur quae non exspectaramus fieri posse.*

Ἀλιτήριος (⏑⏑) et Ἀλιτηρός. κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός librorum scriptura est Oed. Col. 372. Suidae v. ἀλιτροῦ et Eust. p. 694, 16.: hic ἀλιτηρὸν φρένα ex Sophocle commemorat. κἀξ ἀλιτηρίου φρενός contra versum Tricl. Turn. Brunck. Pauci nec ii boni codd. κἀξ ἀλητηροῦ: ex cod. Ven. ἀλειτηροῦ enotatum Passovio Mel. Crit. de Aesch. Pers. p. 42. At κἀλιτηρίου φρενός emendationem Toupii recepere Reis. Elmsl. Herm. Ἀλιτρίου Heathius coniecerat. Ἀλιτηρός graecum esse negabat Elmsl.; sed et analogiae convenire ostendit Herm. et commemorari ab Eust. p. 717, 22. et 1529, 41. Ab ἀλείτω, cuius verbi authypotacti aor. ἀλιτεῖν in usu est, factum ἀλείτης Homericum, ἀλίτης restituendum Eur. Heracl. 614.: alii ab ἀλίτω ducebant, qui etiam apud Homerum ἀλίτην media producta scriberent. Orion p. 32. Etym. M. p. 62, 1. 65, 1. 13. Ruhnk. Ep. Cr. p. 92. Inde et ἀλιτήριος et ἀλιτηρός et ἀλιτρός. Ineptam sed haud dubie antiquam originationem narrant Gr. Bekk. An. p. 377, 11 et Eudocia in Viol. p. 36 et 266. Utut est, ἀλιτηρός produci secundam syllabam non patitur. Quare cum a Lycophrone v. 136 secundum eam legem, qua ex ἀλείφω fit ὀλοιφή, factum esse constet ἀλοιτός, quod cum affinibus ἀλοιτή et ἀλοιτήεσσα a grammaticis memoratur, non de nihilo suspicio Hermanni est, scripsisse Sophoclem κἀξ ἀλοιτηροῦ φρενός. Ceterum ἀλιτήριος hominem (vel animum) *nefando facinore temeratum* significat: v. Ruhnk. ad Tim. p. 23 et quem laudat Heraldum ad Ius Att. et Rom. p. 596: ἀλιτήριοι explicantur καθάρματα, ἀσεβηκότες εἰς θεόν· adde his grammaticos, Eust. p. 717, 20. schol. Ar. Eq. 443; Plut. Qu. Gr. p. 297. et de curiositate p. 523; item Casaub. et Kust. ad schol. Arist. l. c.; An. Bekk. p. 184, 6. 211, 20; Raspe de Eupol. Demis p. 56.

Ἀλῖτρία et ἀλιτροσύνη. Ἀλιτροσύνη ἁμαρτία, καὶ ἀλιτρία. Σοφ. Αἰχμ. (Captiv.) ap. Hesych. fr. VIII. 2 (42.). Unde Ἀλιτροσύνη Sophocli dictum esse haudquaquam efficitur. Ex Aristophano memorat Gr. Bekk. An. p. 377, 6.

Ἁλίως (⏑ ⏑) *frustra.* θήραν τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων Phil. 829 ch.

Ἀλκᾰθεῖν. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν Σοφ. καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν Gr. Bekk. An. p. 383, 31. Hoc velut transitiva eius generis omnia, ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, σχεθεῖν authypotacton censuerim fuisse. Quod grammaticus dicit ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν, hoc perspicue arguit, reperisse eum ἀλκαθεῖν, unde ipse praesentis formam ἀλκάθω sibi finxerit.

Ἀλκή *vis* inprimis mali arcendi. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν Phil. 1136 mel. ἀκμάν coni. Herm. offensus spondeo in fine glyconei versus. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν Oed. R. 42. εὐῶπα πέμψον ἀλκάν Oed. R. 190 ch. v. Erf. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακουφίσειν πόνων 218. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν Ant. 1017. De sententia v. Br. ad Phil. 946. Dorvill. ad Char. p. 252. ὥς σοι — ἀλκὴν ὅδε — γειτόνων ἀεὶ τιθῇ Oed. Col. 1521 passive: *qui tibi adversum vicinos praesidio sit.* ἐὰν θέλητέ μου ἀλκὴν ποιεῖσθαι Oed. Col. 460 active, *defendere.*

Ἄλκῐμος *fortis.* ἀνδρῶν ἀλκίμων Phil. 326. τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον Trach. 952 ch. ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός Ai. 395 ch. τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1298.

Ἀλκμήνη. Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 19. τὸν Ἀλκμήνης τόκον 180. τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην 1138. Ἀλκμήνης γόνος (codd. quid. et Turn. τόκος) Ai. 1282. τὸν Ἀλκμήνας cum ellipsi Trach. 97. ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος Trach. 641 ch. v. Herm.

Ἀλλά *sed.* 1. Certam quandam notionem alteri opponit. οὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Phil. 552. οὐκ· ἀλλ' ἀληθεῖς (οὐ ψευδεῖς τίθημι) 981. οὔ τ' ἄρα Τρῳσίν, ἀλλά σοι μαχούμεθα 1237. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ Oed. R. 138. οὐδ' — ἀκάθαρτον — ἐᾶν, ἀλλ' ἐξερευνᾶν 258. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί 379. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ 410. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία — φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον 521. καίτοι νιν οὐ κεῖνος — κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο 856. εὐτυχοῖς μέν, ἀλλ' ὅμως — ἥδιστον 998. οὐκ (αὐτός), ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι 1040. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ 1151. οὐ κείνου μόνον, ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά 1281. οὔτις ἀλλ' ἐγώ 1331 m. μή σφε περιίδῃς, ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς Oed. R. 1508. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν — λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά Oed. Col. 384. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς 741. οὐ γάμων ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι 756. οὐχ ἕν'

εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 789. οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστι 791. οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς 834. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα 887. οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην — 931. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1004. ἐγὼ δὲ — εἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς 1325. οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1362. μήτε νοστῆσαι —, ἀλλὰ συγγενεῖ θανεῖν χερί 1389. οὐδὲ φωνῆσαι — ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχῃ 1406. μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε 1412. μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με — ἐξευρεῖν 1541. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς (εἷρπε) ἀλλ' αὐτὸς — ἐξηγούμενος 1585. οὐ στενακτός, ἀλλ' εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός 1660. ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου Ant. 393. μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα 442. οὐ γάρ τι νῦν γε — ἀλλ' ἀεί ποτε 452. οὐ — δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο 513. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς — ἀλλ' ἐξίσταται 560. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει θεῶν τις 592 ch. οὐκ ὀλομέναν — ἀλλ' ἐπίφαντον 834 mel. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν 1046. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔντιμον ἡγοῦμαι νεκρόν 1152. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης — προθήσειν πένθος 1233. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών 1245 ch. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα μῆνας Trach. 44. οὔποτ' εὐνάζειν βλεφάρων πόθον, ἀλλὰ — τρύχεσθαι 107 ch. ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶπε κοὐ θανούμενος 159. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα Νὺξ βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες· — ἀλλ' ἄφαρ βέβακε 134 ch. κοὐχ ἡλίωσε τοὖπος, ἀλλὰ — ἔρχεται 257. τύχη κακὴ μέν, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει (= σύγγνωστος) 327. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος 391. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως 433. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην 533. διάβορον πρὸς οὐδενός, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει 674. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσῳζόμην 679. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ 727. οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω 863. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενός —, ἀλλ' ὅστις Ἅιδου — οἰκήτωρ πέλοι 1151. καὶ μὴ 'πιμεῖναι — ἀλλ' αὐτὸν — συμπρήσσειν 1167. μηδ' ἄλλος — λάβοι ποτέ· ἀλλ' αὐτὸς τοῦτο κήδευσον 1217. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει — ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 618 ch. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος 722. ἐμὲ — οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν 874 ch. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου 1019. μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν 1027. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο γυναικός, ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων 1092. μὴ παρέστατε — ἀλλ' ἀρήγετε 1162. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς — φῶτες ἀσφαλέστατοι, ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ 1231. ὅς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς θαρσῶν ὑβρίζεις 1236. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον — καθείς, ἀλλ' ὃς — ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1265. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1292. εἰ μὴ ξυνάπτων, ἀλλὰ

συλλύσων πάρει 1296. οὔ φησ' ἐάσειν, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν 1306. οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν 1322. ὥςπερ γὰρ ἵππος — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. καὶ μή μ' ἄτιμον — ἀποστείλητε — ἀλλ' ἀρχέπλουτον 72. οὐχ ἣ 'γὼ λέγω, ἀλλ' ἣ σὺ κρίνεις 331. σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως δὸς αὐτῷ 442. οὐκ ἔχει λόγον — ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν 459. οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν — τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν 995. οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός 1136. οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς 1321. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν 1462. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἁγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι 1484. 2. Sed et toti sententiae altera opposita tollendae servit: vis in verbo plerumque inest. Sic adverbiascit ἀλλά, ut modo *at vero*, modo *contra* et *potius*, etiam *tamen* substituatur commode. οὐ μόνον τὸ σώματι, ἀλλ' ἤν τι καινὸν — κλύῃς Phil. 52. οὐ δῆτα· ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές εἰσι 414. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά 429. De sententia v. ἐμποδίζω. μή μ' ἀφῇς ἔρημον, ἀλλ' — ἔκσωσόν με 486. οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ στείχειν ἅμ' αὐτοῖς 970. ἀλλά μοι ἄσκοπα — ἔπη ὑπέδυ φρενός 1098 ch. μὴ δῆτα — ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους 1353. ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν Oed. R. 51. οὐχ ὕπνῳ μ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε, ἀλλ' ἴστε 66 (potius). οὐκ ἐξερεῖς ποτέ, ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος — φανεῖ 336. μὴ δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν 831. οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους — τεκμαίρεται· ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος 917. μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος 988. οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι 1161. ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον — ἐλεύσσομεν 1254. οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ ὄμβρος — ἐτέγγετο 1278. ἥκιστά γ'· ἀλλ' — οὐκ ἂν ἐσχόμην 1386. ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν 1451. ἀλλ' ἡ — μοῖρ' ἴτω 1458. οὐκ ἔστιν οὐδείς· ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι — ὑμᾶς χρεών 1501. σὺ μὴ κάλυπτε — Ἀθήνας· ἀλλὰ — ῥύου με κἀκφύλασσε Oed. Col. 285. τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλὰ — φυγὰς — ἠλώμην 445. οὐδὲ — κρῆναι μινύθουσιν — ἀλλ' αἰὲν πεδίων ἐπινίσσεται 694 ch. οὐκ ἤθελες — προσθέσθαι χάριν· ἀλλ' ἡνίκα — μεστὸς ἦν θυμούμενος, τότ' ἐξεώθεις 772. ἔξοιδά σε οὐ φίλον ἥκοντα —· ἀλλ' ἴσθ' ὅτῳ οὐ πιστὸς ὢν ἕδρας τάδε 1035. ἀλλ' ἔα αὐτόν 1194, si lectio certa. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ — ἐξεπᾴδονται φύσιν 1195. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθείς 1375. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ 1443. οὔτ' ἂν ἐξείποιμι —· ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῷζε 1527. τῷ μὴ γᾶς ἔπι ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ' ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι 1711 m. οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι Ant. 35. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ'· —

ἀλλ' ἴσθ' ὁποίᾳ σοι δοκεῖ 71. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς 90. ὅςτις — μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, ἀλλὰ — γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει 180. ἀλλ' ὅςτις εὔνους — τιμήσεται 219 (at vero). κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τῷ μὴ εἰδέναι 263. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ — ἄνδρες — ἐῤῥόθουν ἐμοί 289 (contra). ἀλλ' — οὐκ ἀλύξετον μόρον 482 (contra). μὴ τριβὰς ἔτ'· ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω 573. ἀλλὰ πτύσας — μέθες 649. κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' — Ἅιδης ζῶσαν ἄγει 804 m. οὔτε — μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω 810 m. ἀλλ' ὧδ' ἔρημος ἔρχομαι 910 m. (contra). καίτοι γενεᾷ τίμιος — —· ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 941 ch. (tamen vero). Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν· ἀλλὰ — μυδῶσα — κηκὶς μηρίων ἐτήκετο 994. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1060. οὐκ ἂν διείποιμι· — ἀλλ' ὅςτις ἦν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅ δ' ἂν λέγοι Trach. 22. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν 129 ch. οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ, ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον 145. οὐκ· ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο 247. ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα — δακρυῤῥοεῖ 324. οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 346. καὶ ταῦτα — οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ· ἀλλ' αὐτὸς — ἥμαρτον 481. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγεν 706. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν — ἀλλ' ἆρον ἔξω 795. οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρὰν παρείς — 934. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς 1063. γόου δὲ μηδὲν εἰςίτω δάκρυ —, ἀλλ' ἀστένακτος ἔρξον 1190. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον 1198. μή, πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸν σὸν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν 167 an. (at vero). ἀλλ' οὐκέτι μ' — ἀμπνοὰς ἔχοντα 411 m. (item). ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι χρή 474. οὐδεὶς ἐρεῖ — ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός 477 (sed potius). ἀλλ' αὐτίκα δεῖ πωλοδαμνεῖν 544 (contra). ἀλλ' αὐτό μοι σὺ — ἴσχε 571. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἁλίσκεται χὼ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες 634. ἀλλ' αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων 645. ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς — παροιμία 649. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην· ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα 840. ἀλλ' ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται 1043 (contra). ut ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1056. et ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1063. et ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε 1086. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες — ἀλλὰ — πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι 1124. ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων — Αἴας ἔπλει 1213. κοὐκ ἀρκέσει — εἴκειν, ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που 1223. ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα 1250. ἀλλ' — ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 138 ch. νήπιος ὃς — ἐπιλάθεται. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας 144 m. ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται, ἀλλ' — οἰκονομῶ θαλάμους 182 m. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη· ἀλλὰ — χοροὺς

retulit. In Antig. 320, quo loco *λάλημα* legitur, quod ipsum schol. *περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς οἷον πανοῦργος* explicat, *ἄλημα* olim legendum suspicatus est I. G. Schneiderus in Lex. Gr.

Ἀλήτης erro, sed non turpi, ut hoc Latinis solet, adsignificatione admissa. *τοιόνδ' ἀλήτην* Oed. Col. 50. *ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα* 162 ch. *ἀεὶ δ' ἀλήτην* 750. *ὦ ξεῖν' ἀλῆτα* 1098. *τῶν μακρῶν ἀλάταν πόνων* Ai. 872 chorus se vocat, propter labores oberrando et Aiacem quaerendo susceptos. Uno loco contemptim dicitur *Ἄρεος — πάγον —, ὅς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει* Oed. Col. 953. De accentu praecipiunt schol. Ven. Il. ε. 158, quamquam hic non nominatim; Etym. M. p. 61, 55. Philemon p. 12.

Ἁλιάδης (⏑⏑⏑) *nauta, piscator*. Etym. M. p. 63, 39. *ἁλιάδες, ἔναλοι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες*. Hesych. *ἁλιάδων, ἐναλίων*. Illud *ἁλιάδαι* scribendum, hoc ab Abreschio correctum *Ἁλιαδῶν*. Sed fuisse femininum *ἁλιάς* ostendit Hesychius: *γοργάδων, ἁλιάδων*, et An. Bekk. p. 376, 13: *ἁλιάδας, μικρὰ φλασκίδια ἢ σκαφίδια*, quod etsi in alia omnia abire videtur, tamen vocabulum non minus rarum quam *ἁλιάδης* communis originis vinculo tenetur. Sophocles Ai. 867 ch. *ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας*. Schol. *οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων, ἤγουν οἱ ἁλιεῖς*. Docte Lobeckius de appellativis patronymicorum formam prae se ferentibus, in quibus etiam *ἁλιάδης*. Ceterum codd. Barocc. 1. 2. Mosq. b. Dresd. b. *ἁλιαδῶν*: sed diserte respuit hoc Gregorii Corinthii cod. c. ap. Schaef. p. 226, ex quo cur verba illa recepta non sint miror.

Ἄλιβας (⏑⏑–). Eustathius p. 1237, 20. *διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως, ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διακεῖται καὶ διερῷ ποδί, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων βαίνει καὶ οὔπω δέος εἰς ἄλιβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ζῶντι ποδὶ χρώμενον· ὥς φησι Σοφοκλῆς* (fr. inc. LXXVIII (751 D.)). Eodem haud dubie spectat Hesychii glossa: *Ἀλίβας ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ, ἢ πόλις. οἱ δέ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ*. Unde iniuria fecerunt fr. inc. 831 D. Apud Hesychium permixta *Ἀλύβη* urbs Asiae, Il. β. 857, quam ipsam deinde Hesychius memorat, *Ἀλύβη, πόλις Τρωϊκή*: dein *Ἀλύβας* urbs Italiae Sicanis habitata secundum Hom. Od. ω. 303. Cum his si contuleris eiusdem Hesychii dicta s. *Ἄλιβας, νεκρὸς ἢ ποταμὸς ἢ ὄρος* patebit, qui haec concinnaverint, Sophoclis aut fabulam, unde sumta esset glossa, non tractasse manibus, aut non intellexisse mentem. — Brunckius in lex.: „videtur hoc nomine appellasse Sophocles inferorum paludem aut fluvium." Recte Suidas et Gr. Bekk. An. p. 376, 21. *Ἄλιβας ὁ νεκρὸς ἢ ποταμὸς ἐν Ἅιδου. λέγεται ἄλιβας καὶ τὸ ὄξος, παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς*. Quae postrema non negligenda, quia ostendunt, quomodo flumina et

lacus Orci nomen *ἀλίβας* nacti fuerint: *quippe dis hominibusque invisa.* Cognatum illud est ap. Etym. M. p. 63, 45. *ἀλίβαντας, τοὺς ἐν θαλάσσῃ τελευτήσαντας, ἢ τοὺς ξηρούς* (f. *τοὺς ἐπὶ ξένης*) *ἄλλοι δὲ τοὺς διὰ πενίαν ἀτάφους.* Non enim his a propinquis iusta fieri poterant; ergo illud quoque a *λείβειν*. *Ἀλύβας* igitur ex Sophocle exterminandum censeo.

Ἁλιεύς (⏑) *piscator.* *ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Σοφ. ἐν Ἀμφιαρέῳ σατυρικῷ* (fr. V. s. 118 D.) *λέγων· ἔτ' ἂν ** ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς ** ενων διδάσκαλος* Schol. Plat. p. 373. cf. Zenob. Prov. II. 14.

Ἁλίκλυστος maritimus. *πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον* Ai. 1198 ch. promontorium mari circumfusum.

Ἁλίκτυπος mare pulsans, i. e. *pernavigans.* *κελαιναὶ νᾶες ἁλίκτυποι* Ant. 943 ch.

Ἀλίνω molo. *ἀλίνουσι ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι* inc. CV. 33 (826 D.), ap. Gr. Bekk. Anecd. p. 383, 11. Apud Hesychium scribitur *ἀλινεῖν ἀλείφειν* et *ἀλῖναι ἐπαλεῖψαι*; prius corrigendum *ἀλίνειν*.

Ἅλιος sol. v. *ἥλιος*.

Ἅλιος (⏑) *marinus.* *Νύμφαις ἁλίαισιν* Phil. 1456 an. *ἁλίας στροφίου* Camic. I (299 D.). — *maritimus* i. q. mari adiacens. *στείχοντα παρ' ἁλίαν πέτραν* Pastor. s. *Ποιμ.* III. 3 (445 D.). Brunckius proposuit *παραλίαν* legendum. — *maritimus* i. q. ad mare spectans. *ἁ δ' — ἁλία πλάτα* Oed. Col. 720 ch. *ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν* Ai. 351 ch. de nautis dictum. Ante Hermanni emendationem contra dochmiorum legem scribebatur *ἁλίαν*.

Ἅλιος (⏑) *vanus.* *οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ ποτε* Oed. Col. 1468 ch. Libri *ἅλιον*, quod schol. *μάταιον* interpretatur, sicut lexicographi. Illud Hermannus dedit propter strophici versus constitutionem eam, quae proxime ad librorum scripturam accedit.

Ἁλιόω irritum reddo. *κοὐκ ἠλίωσε τοὔπος* Trach. 257. *οὐχ ἐματαίωσε, οὐ μάταιον ἔλεγε τὸ ἔπος* schol. — *exstinguo.* *τὸ* (*φύλλον ἐλαίας*) *μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας* Oed. Col. 708 ch. i. q. *ἀφανιεῖ*, *exitio dabit*. Sermo ad sacram oleam spectat, quae a Persis combusta revixisse fertur, secundum Herod. VIII. 55.

Ἀλῐπᾰρής non nitens. *δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα* El. 443. Sic libri, Hesych. et Suid. v. *ἀλιπαρῆ* et *ζῶμα*, Eustathius p. 787, 50. 871, 32, apud quem posteriore loco scriptum *θρὶξ ἀλιπής*. Suidae verba *αὐχμηράν, ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν* lucem accipiunt ex scholio: *ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ, ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ἵν' εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα.* Hoc Brunckius et Erfurdt. receperunt. Rece-

ptum igitur ἀλιπαρῆ antiquitus, sed λιπαρῆ repertum in eis adnotatum commentariis, quibus veterum criticorum lectiones explicabantur. Recte Herm. ἀλιπαρῆ recepit, interpretatus comam quae non satis compta niteat, supplicationi accommodata non sit, coll. Eur. El. 183.

Ἁλίπλαγκτος *maritimus*. σὺ (Salamis) ναίεις ἁλίπλαγκτος Ai. 594 ch., schol. ἐν θαλάσσῃ οὖσα ἀτακτούσῃ περί σε. ἰὼ Πὰν ἁλίπλαγκτε Ai. 680 ch. Suid. v. ἁλίπλαγκτος· Schol. vet. μεγαλόφωνον explicat, quasi ἁλίβρομον. Sed docuit secundum schol. Barocc. (qui explicat θαλασσόκλυστε) Lobeckius, quomodo in Dis marinis habitus Pan et ἄκτιος dictus sit. Hoc erit igitur a πλάζω. Illi priori loco de Salamine insula hoc non convenit; et cum ne cum scholio quidem conciliari possit, suspicio est scribendum ἁλίπλακτος: et sic nunc Hermannus dedit ex codd. Ven., Dresd. utroque, Aug. b. ed. Flor. Rell. et Eust. p. 306, 19. ἁλίπλαγκτος. Illud Aeschyli exemplo firmatur, Aiacis insulam θαλασσόπληκτον vocantis Pers. 307, navigia vero ἁλίπλαγκτα Prom. 406.

Ἁλίπληκτος v. ἁλίπλαγκτος.

Ἁλίρροθος *fluctu sonans*. ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι Ai. 407 mel. Suid. v. πόρος, Harpocr. v. πόριος: uterque explicat ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες.

Ἅλις (⏑⏑) *satis*, *affatim*. ἱκανῶς, δαψιλῶς lexica: atticorum dicitur in gl. κατὰ πόλεις ap. Bekk. Anecd. p. 1095. Semel adverbium est — ἅλις γάρ μοι τεθρύληται λόγοις Phil. 1387. Semel cum genitivo pendente dicitur: ἅλις λόγων Oed. Col. 1020. Substantivum est: οὔπω νῦν γὰρ ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί Phil. 880. v. Herm. ἅλις ἔμοιγ᾽, ἅλις — φαίνεται ἔνθ᾽ ἔληξεν αὐτοῦ μένειν Oed. R. 685 ch. ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα (λύπη) Trach. 331. ἅλις νοσοῦσ᾽ ἐγώ Oed. R. 1061. ἅλις, ὡς ἀκούεις Oed. Col. 194 ch. ἅλις (sc. ἐστί) Ai. 1381 an. sermoni finem imponit, *satis est* (*Basta*). Sed male Brunckius Oed. R. 1515 sic distinxit: ἅλις, ἵν᾽ ἐξήκεις δακρύων; ἵνα enim nunquam interrogativum est. Scribendum ergo ἅλις, ἵν᾽ ἐξήκεις δακρύων. De tono v. schol. Il. π. 324.

Ἁλίσκομαι. I. *Formae*. ἁλίσκεται Oed. R. 542. Ai. 634. 1246. inc. XVI. 1, 3 (670 D.). — ἁλώσομαι Oed. R. 576. Ant. 46. ἁλώσεται Oed. Col. 1067 ch. — ἁλοὺς Phil. 1321. Oed. Col. 553 ex certa Hermanni emendatione: vulgo ἄλλους, cuius nec mensura lectionis nec sensus convenit: nocet metro etiam ἀγνῶς Tyrwhitti coniectura Brunckio probata. Porsonus ap. Kidd. p. 217 ἄνους. — Porro ἁλοὺς Oed. Col. 768. Ant. 492. Ai. 215 anap. ἁλόντα El. 124. ἁλῶναι Phil. 1325. 1426. Formae auctae non exstant, ut de augmento ambigendi locus non sit. II. *Usus*. 1. *vi maxime bellica capere*. Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν Phil. 1325. τὸ δεύτερον γὰρ — χρεὼν ἁλῶναι 1426. Rectius etiam de vi quam dolo capto

intelligas. ἀνὴρ — ἐστὶν ἐκ Τροίας ἁλούς Phil. 1321. 2. *circumvenire.* ἀθεώτατα — ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 124 mel. καὶ γὰρ ἀλοὺς ἐφόνευσα Oed. Col. 553. *circumventus*, necessitate quadam obstrictus, quominus facerem aliter. κακοῖσί τις ἁλούς Ant. 492. (τυραννίδα θηρᾶν) ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται Oed. R. 542. μανίᾳ γὰρ ἁλούς Ai. 215 an. Etiam hoc *insperati mali* adsignificationem habet. Maxime ad propriam significationem *reti* vel *laqueo* capiundi accedit (γυνὴ) ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται fr. inc. XVI. 1, 3. 3. Non multum hinc distat *deprehendendi* et *reperiendi* notio. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι Oed. R. 576. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι Ant. 46. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται Ai. 1246. Paulo aliter dictum ἁλίσκεται χὼ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες Ai. 634. et ap. Eust. p. 336, 24. *deprehenduntur quae non exspectaramus fieri posse.*

Ἀλιτήριος (⏑⏑) et Ἀλιτηρός. κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός librorum scriptura est Oed. Col. 372. Suidae v. ἀλιτροῦ et Eust. p. 694, 16.: hic ἀλιτηρὸν φρένα ex Sophocle commemorat. κἀξ ἀλιτηρίου φρενός contra versum Tricl. Turn. Brunck. Pauci nec ii boni codd. κἀξ ἀλητηροῦ: ex cod. Ven. ἀλειτηροῦ enotatum Passovio Mel. Crit. de Aesch. Pers. p. 42. At κἀλιτηρίου φρενός emendationem Toupii recepere Reis. Elmsl. Herm. Ἀλιτρίου Heathius coniecerat. Ἀλιτηρός graecum esse negabat Elmsl.; sed et analogiae convenire ostendit Herm. et commemorari ab Eust. p. 717, 22. et 1529, 41. Ab ἀλείτω, cuius verbi authypotacti aor. ἀλιτεῖν in usu est, factum ἀλείτης Homericum, ἀλῖτης restituendum Eur. Heracl. 614.: alii ab ἀλίτω ducebant, qui etiam apud Homerum ἀλίτην media producta scriberent. Orion p. 32. Etym. M. p. 62, 1. 65, 1. 13. Ruhnk. Ep. Cr. p. 92. Inde et ἀλιτήριος et ἀλιτηρός et ἀλιτρός. Ineptam sed haud dubie antiquam originationem narrant Gr. Bekk. An. p. 377, 11 et Eudocia in Viol. p. 36 et 266. Utut est, ἀλιτηρός produci secundam syllabam non patitur. Quare cum a Lycophrone v. 136 secundum eam legem, qua ex ἀλείφω fit ὀλοιφή, factum esse constet ἀλοιτός, quod cum affinibus ἀλοιτή et ἀλοιτήεσσα a grammaticis memoratur, non de nihilo suspicio Hermanni est, scripsisse Sophoclem κἀξ ἀλοιτηροῦ φρενός. Ceterum ἀλιτήριος hominem (vel animum) *nefando facinore temeratum* significat: v. Ruhnk. ad Tim. p. 23 et quem laudat Heraldum ad Ius Att. et Rom. p. 596: ἀλιτήριοι explicantur καθάρματα, ἁμαρτηκότες εἰς θεόν· adde his grammaticos, Eust. p. 717, 20. schol. Ar. Eq. 443; Plut. Qu. Gr. p. 297. et de curiositate p. 523; item Casaub. et Kust. ad schol. Arist. l. c.; An. Bekk. p. 184, 6. 211, 20; Raspe de Eupol. Demis p. 56.

θεαί, βίου — δότε πέρασιν ἤδη 101. ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει 154 ch. μακρὰ μέλλετον· ἀλλὰ τάχυνε 219 ch. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν 248 m. ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον 501. ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους — ἴκου πρὸς οἴκους 744. ἀλλ' ἐξυφηγοῦ 1029. ἀλλ' ἡμῖν εἶκε 1203. ἀλλὰ — εὐδαίμονες γένοισθε 1549. ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα 1639. ἀλλὰ — λήγετε τοῦδ' ἄχους 1718 ch. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλεῖω θρῆνον ἐγείρετε 1774 ch. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Antig. 327. ἀλλ' εἶκε 714. ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι 1016. ἀλλά, πρόςπολοι, ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς 1199. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοὐδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει El. 379. ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε 904. ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι 974. ἀλλ' ἀντιάζω, κατάσχες ὀργήν 997. ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές Trach. 453. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 192 ch. ἀλλ' ὦ φίλοι — ἀρήξατε 321. ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα 501. ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν 516. ἀλλ' ὡς δύνασαι — σπεῦσον 1143 an. ἀλλ' ἄγε πᾶς 1392 an. ἀλλ' ἴθι χαίρων Iol. I. 1. (282.) ad Iobaten alii referunt. **Semel in iureiurando similiter dicitur:** μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδε El. 869. **6. Sexto** ***interrogando cum obiectione servit.*** ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἴσχετε; Oed. R. 566. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1021. ἀλλ' ὅςτις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι; Oed. Col. 26. ἀλλ' ἐς τί; 528 ch. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; 864. ἀλλὰ ποῖ φύγω; 1735 m. ἀλλ' εἰκάθω δῆτα; Phil. 1336. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρῴων εἶτα λοίσθιον θάνω; Ai. 461. ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα — κτανὼν τἀμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; El. 527. **7.** ***Adverbii* instar dictum velut** *saltem certe potius* gradationi faciendae inservit: quandoquidem **etiam** uni pluribusve postponitur vocabulis. Ellipsin in his agnoscit **Herm. ad** Vig. p. 811. εἰ μὴ vel μηδὲν ἄλλο, ἀλλά (τοῦτό γε): sequitur **Pflugk.** ad Med. 912. Exempla rariorum scriptorum quaedam **collegerunt Heindorf.** ad Plat. Soph. §. 44; Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 535 et **ad** Philostr. p. 393; Elmsleius ad Eur. Med. 912 et Heracl. 565. — τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ Phil. 1030. ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν — ὀψοίατο Oed. R. 1273 v. Herm. ἔδωκας; — ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν Trach. 200. εἴπ' ὦ τάλαιν' ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς 319. **Verba sine distinctionibus proferenda, quod neglexit Herm. recte interpretatus.** εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆςδε γῆς πόρθμευσον 798. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ Ant. 548. ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα 775. ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν El. 403. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο 407. νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ 1001. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε Oed. Col. 1278. κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινεῖται Aeg. VI. (24 D.). εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII. (677 D.). **At in** Thyest. V. (238 D.) male distinguitur καίπερ γέρων ὤν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὼ νοῦς ὁμαρτεῖν. **Clarum est post** γέρων ὤν, **quod ad praegressa**

εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ᾽ ὡς πάραυλον οἰκίσῃς 789. οὐκ ἔστι σοι ταῦτ᾽, ἀλλά σοι τάδ᾽ ἔστι 791. οὐχ ἅψομαι τοῦδ᾽ ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς 834. ὕβρις, ἀλλ᾽ ἀνεκτέα 887. οὔθ᾽ εἷλκον οὔτ᾽ ἂν ἦγον, ἀλλ᾽ ἠπιστάμην — 931. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ᾽ ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1004. ἐγὼ δὲ — εἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθεὶς 1325. οὐ κλαυστὰ δ᾽ ἐστίν, ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1362. μήτε νοστῆσαι —, ἀλλὰ συγγενεῖ θανεῖν χερὶ 1389. οὐδὲ φωνῆσαι — ἀλλ᾽ ὄντ᾽ ἄναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχῃ 1406. μή μ᾽ ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ᾽ ἐν τάφοισι θέσθε 1412. μὴ ψαύετ᾽, ἀλλ᾽ ἐᾶτέ με — ἐξευρεῖν 1541. ὑφηγητῆρος οὐδενὸς (εἷρπε) ἀλλ᾽ αὐτὸς — ἐξηγούμενος 1585. οὐ στενακτός, ἀλλ᾽ εἴ τις βροτῶν, θαυμαστὸς 1660. ἀλλ᾽ ἐπὶ λαὸν Θούριαιον, οὐκ ἄλλου Ant. 393. μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα 442. οὐ γάρ τι νῦν γε — ἀλλ᾽ ἀεί ποτε 452. οὐ — δοῦλος, ἀλλ᾽ ἀδελφὸς ὤλετο 513. οὐδ᾽ ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς — ἀλλ᾽ ἐξίσταται 560. οὐδ᾽ ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ᾽ ἐρείπει θεῶν τις 592 ch. οὐκ ὀλομέναν — ἀλλ᾽ ἐπίφαντον 834 mel. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν 1046. οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔντιμον ἡγοῦμαι νεκρὸν 1152. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ᾽ ὑπὸ στέγης — προθήσειν πένθος 1233. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἁμαρτὼν 1245 ch. χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ᾽ ἤδη δέκα μῆνας Trach. 44. οὔποτ᾽ εὐνάζειν βλεφάρων πόθον, ἀλλὰ — τρύχεσθαι 107 ch. ἀλλ᾽ ὥς τι δράσων εἶπε κοὐ θανούμενος 159. μένει γὰρ οὔτ᾽ αἰόλα Νὺξ βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες· — ἀλλ᾽ ἄφαρ βέβακε 134 ch. κοὐχ ἠλίωσε τοὔπος, ἀλλὰ — ἔρχεται 257. τύχη κακὴ μέν, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει (= σύγγνωστος) 327. οὐκ ἐμῶν ὑπ᾽ ἀγγέλων, ἀλλ᾽ αὐτόκλητος 391. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ᾽ ὁ τῆσδ᾽ ἔρως 433. κόρην γάρ, οἶμαι δ᾽ οὐκέτ᾽, ἀλλ᾽ ἐζευγμένην 533. διάβορον πρὸς οὐδενός, ἀλλ᾽ ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει 674. παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ᾽ ἐσῳζόμην 679. οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός, ἀλλ᾽ ᾧ μηδέν ἐστ᾽ οἴκοις βαρύ 727. οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω 863. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς —, ἀλλ᾽ ὅστις Ἅιδου — οἰκήτωρ πέλοι 1151. καὶ μὴ ἐκπλῆναι — ἀλλ᾽ αὐτὸν — συμπράσσειν 1167. μηδ᾽ ἄλλος — λάβοι ποτέ· ἀλλ᾽ αὐτὸς τοῦτο κήδευσον 1217. οὐδ᾽ οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει — ἀλλ᾽ ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει Ai. 618 ch. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος 722. ἐμὲ — οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ, ἀλλ᾽ ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λύσσειν 874 ch. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ᾽ ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου 1019. μὴ συγκομίζειν, ἀλλ᾽ ἐᾶν 1027. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ᾽ ἐστρατεύσατο γυναικός, ἀλλ᾽ οὕνεχ᾽ ὅρκων 1092. μὴ παρέστατε — ἀλλ᾽ ἀρήγετε 1162. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς — φῶτες ἀσφαλέστατοι, ἀλλ᾽ οἱ φρονοῦντες εὖ 1231. ὡς ἀνδρὸς οὐκέτ᾽ ὄντος, ἀλλ᾽ ἤδη σκιᾶς θαρσῶν ὑβρίζεις 1236. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον — καθείς, ἀλλ᾽ ὃς — ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν 1265. ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν 1292. εἰ μὴ ξυνάπτων, ἀλλὰ

συλλύσων πάρει 1296. *οὔ φησ᾽ ἐάσειν, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν* 1306. *οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους φθείροις ἄν* 1322. *ὥσπερ γὰρ ἵππος — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, ἀλλ᾽ ὀρθὸν οὖς ἵστησιν* El. 27. *καὶ μή μ᾽ ἄτιμον — ἀποστείλητε — ἀλλ᾽ ἀρχέπλουτον* 72. *οὐχ ἣ ᾽γὼ λέγω, ἀλλ᾽ ἣ σὺ κρίνεις* 331. *σμικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως δὸς αὐτῷ* 442. *οὐκ ἔχει λόγον — ἐρίζειν, ἀλλ᾽ ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν* 459. *οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ᾽ ὅταν — τις εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ λαβεῖν* 995. *οὐδ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφός* 1136. *οὐ παρ᾽ αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς* 1321. *οὐκ ἐμὸν τόδ᾽, ἀλλὰ σόν* 1462. *λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἁγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι* 1484. 2. Sed et toti sententiae altera opposita tollendae servit: vis in verbo plerumque inest. Sic adverbiascit ἀλλά, ut modo *at vero*, modo *contra* et *potius*, etiam *tamen* substituatur commode. *οὐ μόνον τὸ σώματι, ἀλλ᾽ ἤν τι καινὸν — κλύῃς* Phil. 52. *οὐ δῆτα· ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές εἰσι* 414. *σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά* 429. De sententia v. *ἐμποδίζω*. *μή μ᾽ ἀφῇς ἔρημον, ἀλλ᾽ — ἔκσωσόν με* 486. *οὐδ᾽ ἢν θέλῃ, δράσει ποτ᾽· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς* 970. *ἀλλά μοι ἄσκοπα — ἔπη ὑπῆλθ᾽ φρενός* 1098 ch. *μή δῆτα — ἀλλ᾽ ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους* 1353. *ἀλλ᾽ ἀσφαλείᾳ τήνδ᾽ ἀνόρθωσον πόλιν* Oed. R. 51. *οὐχ ὕπνῳ μ᾽ εὕδοντά μ᾽ ἐξεγείρετε, ἀλλ᾽ ἴστε* 66 (potius). *οὐκ ἐξερεῖς ποτέ, ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄτεγκτος — φανεῖ* 336. *μὴ δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ᾽ ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν* 831. *οὐδ᾽ ὁποῖ᾽ ἀνὴρ ἔννους — τεκμαίρεται· ἀλλ᾽ ἔστι τοῦ λέγοντος* 917. *μέγας, ξυνίημ᾽· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος* 988. *οὐ δῆτ᾽ ἔγωγ᾽. ἀλλ᾽ εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι* 1161. *ὑφ᾽ οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν, ἀλλ᾽ εἰς ἐκεῖνον — ἐλεύσσομεν* 1254. *οὐδ᾽ ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ᾽ ὁμοῦ ὄμβρος — ἐτέγγετο* 1278. *ἤκιστά γ᾽· ἀλλ᾽ — οὐκ ἂν ἐσχόμην* 1386. *ἀλλ᾽ ἔα με ναίειν ὄρεσιν* 1451. *ἀλλ᾽ ἡ — μοῖρ᾽ ἴτω* 1458. *οὐκ ἔστιν οὐδείς· ἀλλὰ δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι — ὑμᾶς χρεών* 1501. *σὺ μὴ κάλυπτε — Ἀθήνας· ἀλλὰ — ῥύου με κἀκφύλασσε* Oed. Col. 285. *τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλὰ — φυγὰς — ἠλώμην* 445. *οὐδὲ — κρῆναι μινύθουσιν — ἀλλ᾽ αἰὲν πεδίων ἐπινίσσεται* 694 ch. *οὐκ ἤθελες — προσθέσθαι χάριν· ἀλλ᾽ ἡνίκα — μεστὸς ἦν θυμούμενος, τότ᾽ ἐξεώθεις* 772. *ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα —· ἀλλ᾽ ἴσθ᾽ ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε* 1035. *ἀλλ᾽ ἔα αὐτόν* 1194, si lectio certa. *εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ — ἐξεπᾴδονται φύσιν* 1195. *οὐ γὰρ ἴσθ᾽ ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις· ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι πεσεῖ μιανθείς* 1375. *μὴ σύ γ᾽, ἀλλ᾽ ἐμοὶ πιθοῦ* 1443. *οὔτ᾽ ἂν ἐξείποιμι —· ἀλλ᾽ αὐτὸς αἰεὶ σῷζε* 1527. *τῷ μὴ γᾶς ἔπι ξένας θανεῖν ἔχρῃζες, ἀλλ᾽ ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι* 1711 m. *οὐχ ὡς παρ᾽ οὐδέν· ἀλλ᾽ ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, φόνον προκεῖσθαι* Ant. 35. *οὔτ᾽ ἂν κελεύσαιμ᾽· —*

ἀλλ' ἴσθ' ὁποίᾳ σοι δοκεῖ 71. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς 90. ὅστις — μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων, ἀλλὰ — γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει 180. ἀλλ' ὅστις εὔνους — τιμήσεται 219 (at vero). κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ' ἔφυγε τῷ μὴ εἰδέναι 263. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ — ἄνδρες — ἐῤῥόθουν ἐμοί 289 (contra). ἀλλ' — οὐκ ἀλύξιμον μόρον 482 (contra). μὴ τριβὰς ἔτ'· ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω 573. ἀλλὰ πτύσας — μέθες 649. κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' — Ἅιδης ζῶσαν ἄγει 804 m. οὔτε — μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω 810 m. ἀλλ' ὧδ' ἔρημος ἔρχομαι 910 m. (contra). καίτοι γενεᾷ τίμιος — —· ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά 941 ch. (tamen vero). Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν· ἀλλὰ — μυδῶσα — κηκὶς μηρίων ἐτήκετο 994. ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1060. οὐκ ἂν διείποιμι· — ἀλλ' ὅστις ἦν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅ δ' ἂν λέγοι Trach. 22. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν 129 ch. οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ, ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον 144. οὐκ· ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο 247. ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα — δακρυῤῥοεῖ 324. οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 346. καὶ ταῦτα — οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ· ἀλλ' αὐτὸς — ἡμαρτον 481. οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγεν 706. μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν — ἀλλ' ἆρον ἔξω 799. οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρὰν παρείς — 934. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς 1063. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ —, ἀλλ' ἀστένακτος ἔρξον 1190. οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον 1198. μή, πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸν οὖν ὄμμ' ἀπέδραν, παταγοῦσιν 167 an. (at vero). ἀλλ' οὐκέτι μ' — ἀμπνοὰς ἔχοντα 411 m. (item). ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι χρή 474. οὐδεὶς ἐρεῖ — ὡς ὑπόβλητον λόγον — ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός 477 (sed potius). ἀλλ' αὐτίκα δεῖ πωλοδαμνεῖν 544 (contra). ἀλλ' αὐτό μοι σὺ — ἴσχε 571. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες 634. ἀλλ' αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων 645. ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς — παροιμία 649. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην· ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα 840. ἀλλ' ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται 1043 (contra). ut ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1056. et ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1063. et ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε 1086. ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες — ἀλλὰ — πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι 1124. ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων — Αἴας ἔπλει 1213. κοὐκ ἀρκέσει — εἴκειν, ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που 1223. ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα 1250. ἀλλ' — ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 138 ch. νήπιος ὃς — ἐπιλάθεται. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας 144 m. ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται, ἀλλ' — οἰκονομῶ θαλάμους 182 m. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη· ἀλλὰ — χορούς

ἵστησι 269. οὔτ᾽ εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλὰ — πολλή γ᾽ ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά 300. ἀλλ᾽ ἢ πνοαῖσιν — κρύψον νιν 427. ἀλλ᾽ ὅταν θάνῃ κειμήλι᾽ αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω 429. οὐκ ἔνεστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες 440. λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ᾽ ἔκτεινας· ἀλλά σ᾽ ἔσπασεν πειθώ 551. ἀλλ᾽ εἰσόρα 574 (at vide). μὴ — ἐφῇς· ἀλλ᾽ ὧδε μ᾽ αἰεὶ ζῶσαν — σκῆπτρά τ᾽ ἀμφέπειν 640. οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ᾽ ἐξ ἡμέρας — στεγάζειν· ἀλλ᾽ ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ᾽ αἰὲν ὡς θανουμένην 771. ἆρα — δακρῦσαι δοκεῖ —; ἀλλ᾽ ἐγγελῶσα φροῦδος 797 (quin potius). οὐ — ξύνοικος ἔσομαι (εἴσειμι), ἀλλὰ — ἄφιλος αὐανῶ βίον 808. ἀλλ᾽ ἔστ᾽ Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 903. λόγους τοιούσδ᾽ ἔχουσ᾽ ἔσπευδον· ἀλλὰ νῦν — ἄλλα — εὑρίσκω κακά 924. ἀλλ᾽ ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν — οἴσει 955. ἔνεστιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα 1021. ἀλλ᾽ ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς σμικρὸς προσήκεις ὄγκος 1130. ἔξοιδα —· ἀλλ᾽ ὅταν παρουσία φράζῃ τότ᾽ ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1242. ἀλλ᾽ ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ — στέναζε 1290 (contra). ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς 1351. οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν 1445. ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα κτεῖνε 1489. ἐγῷδ᾽ ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς· ἀλλ᾽ ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν, οὐ μένειν καλόν (at sane) Syndipn. VII. 2 (152 D.). — 3. Tertio responso ex sententia contraria inservit, cum in colloquendo, tum in argumentatione (unde frequens in στιχομυθίᾳ): etiam si quis sibi quid obmovet argumenti ipse. Haud raro ad sententiam spectat, quam quis reticuit. *At vero* Latinorum. ἀλλ᾽ ἔρχεται Phil. 48. ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. ἀλλ᾽ εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών 336. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ χωρῶμεν 641. ἀλλ᾽ ἔστιν, ὧν δεῖ 643. ἀλλ᾽ ἔκφερ᾽ αὐτό 647. ἀλλὰ δέος ὦ παῖ 771. ἀλλ᾽ ὅδε μὲν κλύει οὐδέν 828. ἀλλ᾽ ἥδομαι μέν σ᾽ εἰσιδών 870. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος οὐ δρᾷς 892. ἀλλ᾽ ἐνθάδ᾽ ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 887. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε 913. ἀλλ᾽ εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. ἀλλ᾽ οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι 1236. ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ᾽ ὄψει δρῶντα 1239. ἀλλ᾽ οὔ τι μὴ νῦν 1257. ἀλλ᾽ ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι 1262. ἀλλ᾽ οὔτι χαίρων 1283. ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1288. ἀλλ᾽ οὖν τοσοῦτόν γ᾽ ἴσθι 1289. ἀλλ᾽ ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ᾽, ὅρα 1377. ἀλλ᾽ ὦ κρατύνων Oed. R. 14. ἀλλ᾽ εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας 78. ἀλλ᾽ εἰκάσαι μὲν ἡδύς 82. ἀλλ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ᾽ ἐγὼ φανῶ 132. ἀλλ᾽ οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ᾽ ἐπραξάμην 287. ἀλλ᾽ οὑξελέγξων αὐτὸν ἔστιν 297. ἀλλ᾽ ἔστι, πλὴν σοί 370. ἀλλ᾽ εἰ πόλιν τήνδ᾽ ἐξέσωσ᾽, οὔ μοι μέλει 443. ἀλλ᾽ ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ᾽ ἂν ὀργῇ βιασθέν 524. ἀλλ᾽ ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν 627. ἀλλ᾽ ὡς φανέν γε τοὔπος ἐξεπίστασο 848. ἀλλ᾽ ὀλβία — γένοιτο 931. ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ᾽ ὁμοῦ 1007. ἀλλ᾽ οὐ σ᾽ ἐγείνατ᾽ — ἐκεῖνος 1020. ἀλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἥξεις 1158. ἀλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεστι 1415. ἀλλ᾽ ἦ γ᾽ ἐκείνου πᾶσ᾽ ἐδηλώθη φάτις 1450. ἀλλὰ

θεοῖς γ᾽ ἔχθιστος ἥκω 1519. — ἀλλ᾽ ἔστι μὴν οἰκητός Oed. Col. 28. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐμοὶ — τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ᾽ ἔστι θάρσος 47. ἀλλ᾽ ἐρῶ 218. ἀλλ᾽ οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε 408. ἀλλ᾽ εἶμ᾽ ἐγὼ τελοῦσα 504. ἀλλ᾽ ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ᾽ ἐξαιτεῖ χάριν 592. ἀλλ᾽ εἰ θέλοντάς γ᾽ οὐδέ σοι φεύγειν καλόν 596. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὅτ᾽ αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν 597. ἀλλὰ τοῖσδ᾽ ἔσται μέλον 659. ἀλλ᾽ οὐδὲν σθένω 850. ἀλλ᾽ εἰ τὸ θάκημ᾽ ἐξαναγκάζει, σκόπει 1181. ἀλλ᾽ ἐξερῶ 1286. ἀλλ᾽ εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ ᾽τύγχανε — προσπέμψας —, οὔκ ἄν ποτ᾽ ὀμφῆς — ἐπῄσθετο 1350. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε 1420. ἀλλ᾽ οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ᾽ εἴργειν μέτα Antig. 48. ἀλλ᾽ οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί 84. ἀλλ᾽ οἶδ᾽ ἀρέσκουσ᾽ οἷς μάλιστ᾽ ἁδεῖν με χρή 89. ἀλλ᾽ εἰσ᾽ ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ᾽ ἐπίσκοποι 217. ἀλλ᾽ οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος 516. ἀλλ᾽ οὐκ ἐάσει τοῦτό γ᾽ ἡ δίκη σε 534. ἀλλ᾽ ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι — ποιουμένη 536. ἀλλ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 552. ἀλλ᾽ ἥδε μέντοι μὴ λέγε 563. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου 564. ἄληθες; ἀλλ᾽ οὐ — θεννάσεις ἐμέ 754. ἀλλὰ θεός τοι — 828 an. ἀλλ᾽ εὖ γέ τοι κάτισθι 1051. ἀλλ᾽ εἰσόμεθα 1238. ἀλλ᾽ οἶδα Trach. 67. ἀλλ᾽ ἐξαφεῖται 72. ἀλλ᾽ εἶμι 86. ἀλλ᾽ εὖ μὲν ἔγμεθα 228. ἀλλ᾽ εἶμι 388. ἀλλ᾽ εἴ τι χρῄζεις — πάρειμι 396. ἀλλ᾽ ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. ἀλλὰ — δοκεῖς — οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς 585. ἀλλ᾽ εἰδέναι χρὴ δρῶσαν 589. ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ εἰσόμεσθα 591. ἀλλ᾽ αὐτὰ δὴ — καὶ πράσσω 597. ἀλλ᾽ εἴπερ — πομπεύω τέχνην — οὔτι μὴ σφαλῶ 617. ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν δή 624. ἀλλ᾽ ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ᾽ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα 724. ἀλλ᾽ ἑρπέτω χαίρουσα 816. ἀλλ᾽ ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν 976 m. ἀλλ᾽ οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ᾽ ἐφ᾽ ἡμέραν ἐρεῖς 1118. ἀλλ᾽ οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1141. ἀλλ᾽ ὦ πάτερ 1169. ἀλλ᾽ εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ᾽ ἐργάσαι 1201. ἀλλ᾽ ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1206. ἀλλ᾽ οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε 1247. ἀλλ᾽ οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ᾽ ἴδῃ πέλας Ai. 83. ἀλλ᾽ εἰ πέπαυται, κάρτ᾽ ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ 256. ἀλλ᾽ ὧδε γ᾽ Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 464. Hoc Aiax secum reputans sibi obiicit ipse. ἀλλ᾽ οὖν ἐγὼ ᾽φύλαξα 531 ut ἀλλ᾽ ὦ φίλ᾽ Αἴας πάντ᾽ ἔγωγε πείσομαι 525. ἀλλ᾽ οἴχεταί τοι 730. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐμοὶ δὴ — δηλοῖ φανείς 864. ἀλλ᾽ εὖ γε μέντοι τοῦτ᾽ ἐπίστασο 1349. ἀλλ᾽ ἤθελον μέν 1379. ἀλλ᾽ οὔ τοι τόν γ᾽ ἐξ Ἀΐδα — ἀνστήσεις El. 135 ch. ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν — ἀπολέλοιπεν ἤδη — βίοτος 178 m. ἀλλ᾽ οὖν εὐνοίᾳ γ᾽ αὐδῶ 226 ch. ἀλλ᾽ ἐξερῶ σοι πᾶν 370. ἀλλ᾽ ἐξίκοιτο — ἐν τάχει 379. ἀλλ᾽ ἦν ἂν 386. ἀλλ᾽ οὐ κάτοιδα 406. ἀλλ᾽ οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν ἐμήν κτανεῖν 526. obiectio a loquente sibi facta. ἀλλ᾽ οὐ μὰ τὰν δέσποιναν Ἄρτεμιν 616. ἀλλ᾽ εἴ τις ὠφελεῖά γ᾽, οὐκ ἀπώσομαι 932. ἀλλ᾽ ἦν φύσιν γε 1012. ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1018. ἀλλ᾽ οὖν ἐπίστω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις 1024. ἀλλ᾽ ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει 1031. ἀλλ᾽ ε.

ἔστησε 269. οὔτ᾽ εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλὰ — πολλή γ᾽ ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά 300. ἀλλ᾽ ἢ πνοαῖσιν — κρύψον νιν 427. ἀλλ᾽ ὅταν θάνῃ κειμήλι᾽ αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω 429. οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες 440. λέξω δέ σοι, ὡς οὐ δίκῃ γ᾽ ἔκτεινας· ἀλλά σ᾽ ἔσπασεν πειθὼ 551. ἀλλ᾽ εἰσόρα 574 (at vide). μὴ — ἐφῇς· ἀλλ᾽ ὧδέ μ᾽ αἰεὶ ζῶσαν — σκῆπτρά τ᾽ ἀμφέπειν 640. οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ᾽ ἐξ ἡμέρας — στεγάζειν· ἀλλ᾽ ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ᾽ αἰὲν ὡς θανουμένην 771. ἆρα — δακρῦσαι δοκεῖ —; ἀλλ᾽ ἐγγελῶσα φροῦδος 797 (quin potius). οὐ — ξύνοικος ἔσσομαι (εἴξειμι), ἀλλὰ — ἄφιλος αὐανῶ βίον 808. ἀλλ᾽ ἔστ᾽ Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια 903. λόγους τοιούσδ᾽ ἔχουσ᾽ ἔσπευδον· ἀλλὰ νῦν — ἄλλα — εὑρίσκω κακά 924. ἀλλ᾽ ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν — οἴσει 955. ἔνεστιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα 1021. ἀλλ᾽ ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς σμικρὸς προσήκεις ὄγκος 1130. ἔξοιδα —· ἀλλ᾽ ὅταν παρουσία φράζῃ τότ᾽ ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών 1242. ἀλλ᾽ ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ — στέναζε 1290 (contra). ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς 1351. οὐχ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν 1445. ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα κτεῖνε 1479. ἐγῷδ᾽ ὃ φεύγεις· οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς· ἀλλ᾽ ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν, οὐ μένειν καλόν (at sane) Syndipn. VII. 2 (152 D.). — 3. Tertio responso ex sententia contraria inservit, cum in colloquendo, tum in argumentatione (unde frequens in στιχομυθίᾳ): etiam si quis sibi quid obmovet argumenti ipse. Haud raro ad sententiam spectat, quam quis reticuit. *At vero* Latinorum. ἀλλ᾽ ἔρχεται Phil. 48. ἀλλ᾽, ὦ ξέν᾽, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν 232. ἀλλ᾽ εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὡ θανών 336. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ χωρῶμεν 641. ἀλλ᾽ ἔστιν, ὧν δεῖ 643. ἀλλ᾽ ἐκφέρ᾽ αὐτό 647. ἀλλὰ δέος ὦ παῖ 771. ἀλλ᾽ ὅδε μὲν κλύει οὐδέν 828. ἀλλ᾽ ἥδομαι μέν σ᾽ εἰσιδών 870. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος οὐ δρᾷς 892. ἀλλ᾽ ἐνθάδ᾽ ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ 887. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε 913. ἀλλ᾽ εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. ἀλλ᾽ οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι 1236. ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ᾽ ὄψει δρῶντα 1239. ἀλλ᾽ οὔ τι μὴ νῦν 1257. ἀλλ᾽ ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι 1262. ἀλλ᾽ οὔτι χαίρων 1283. ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν 1288. ἀλλ᾽ οὖν τοσοῦτόν γ᾽ ἴσθι 1289. ἀλλ᾽ ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ᾽, ὅρα 1377. ἀλλ᾽ ὦ κρατύνων Oed. R. 14. ἀλλ᾽ εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας 78. ἀλλ᾽ εἰκάσαι μὲν ἡδύς 82. ἀλλ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ᾽ ἐγὼ φανῶ 132. ἀλλ᾽ οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ᾽ ἐπραξάμην 287. ἀλλ᾽ οὑξελέγξων αὐτὸν ἔστιν 297. ἀλλ᾽ ἔστι, πλὴν σοί 370. ἀλλ᾽ εἰ πόλιν τήνδ᾽ ἐξέσωσ᾽, οὔ μοι μέλει 443. ἀλλ᾽ ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ᾽ ἂν ὀργῇ βιασθέν 524. ἀλλ᾽ ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν 627. ἀλλ᾽ ὡς φανέν γε τοὔπος ἐξεπίστασο 848. ἀλλ᾽ ὀλβία — γένοιτο 931. ἀλλ᾽ οὔποτ᾽ εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ᾽ ὁμοῦ 1007. ἀλλ᾽ οὔ σ᾽ ἐγείνατ᾽ — ἐκεῖνος 1020. ἀλλ᾽ εἰς τόδ᾽ ἥξεις 1158. ἀλλ᾽ ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεστι 1415. ἀλλ᾽ ἦ γ᾽ ἐκείνου πᾶσ᾽ ἐδηλώθη φάτις 1450. ἀλλὰ

θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω 1519. — ἀλλ' ἔστι μὴν οἰκητός Oed. Col. 28. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ — τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἔστι θάρσος 47. ἀλλ' ἐρῶ 218. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σε 408. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα 504. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 592. ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδέ σοι φεύγειν καλόν 596. ἀλλ' οὐδ' ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρεῖσαν 597. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον 659. ἀλλ' οὐδὲν σθένω 850. ἀλλ' εἰ τὸ θἄκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει 1181. ἀλλ' ἐξερῶ 1286. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες, τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχανε — προςπέμψας —, οὐκ ἄν ποτ' ὀμφῆς — ἐπήσθετο 1350. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε 1420. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Antig. 48. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ 84. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή 89. ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι 217. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος 510. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σε 534. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι — ποιουμένη 536. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις 552. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγε 563. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου 564. ἄληθες; ἀλλ' οὐ — δεννάσεις ἐμέ 754. ἀλλὰ θεός τοι — 828 an. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι 1051. ἀλλ' εἰσόμεσθα 1238. ἀλλ' οἶδα Trach. 67. ἀλλ' ἐξαφεῖται 72. ἀλλ' εἶμι 86. ἀλλ' εὖ μὲν ἔγνωμεν 228. ἀλλ' εἶμι 388. ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις — πάρειμι 396. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν 490. ἀλλὰ — δοκεῖς — οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς 585. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν 589. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα 591. ἀλλ' αὐτὰ δὴ — καὶ πράσσω 597. ἀλλ' εἴπερ — πομπεύω τέχνην — οὔτι μὴ σφαλῶ 617. ἀλλ' οἶσθα μὲν δή 624. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα 724. ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα 816. ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν 976 m. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1118. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδε 1141. ἀλλ' ὦ πάτερ 1169. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἐργάσαι 1201. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1206. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε 1247. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας Ai. 83. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ 256. ἀλλ' ὧδε γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 464. Hoc Aiax secum reputans sibi obiicit ipse. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα 531 ut ἀλλ' ὦ φίλ' Αἴας πάντ' ἔγωγε πείσομαι 525. ἀλλ' οἴχεταί τοι 730. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ — δηλοῖ φανείς 864. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1349. ἀλλ' ἤθελον μέν 1379. ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα — ἀνστήσεις El. 135 ch. ἀλλ' ἐμὲ μὲν — ἀπολέλοιπεν ἤδη — βίοτος 178 m. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ 226 ch. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν 370. ἀλλ' ἐξίκοιτο — ἐν τάχει 379. ἀλλ' ἦν ἂν 386. ἀλλ' οὐ κάτοιδα 406. ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν 526. obiectio a loquente sibi facta. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν 626. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 932. ἀλλ' ἦν φύσιν γε 1012. ἀλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε 1018. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις 1024. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χἠ δίκη βλάβην φέρει 1031. ἀλλ' ε.

ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1033. *ἀλλὰ — φρόνει τοιαῦτα* 1044. *ἀλλ' ἔστω εὔνουν* 1195. *ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν — ἀξιώσω τρέσαι* 1230 m. *ἀλλ' ὦ κασίγνητε* 1293. *ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν ᾤκτείρεθ' οὗτος* 1403. *ἀλλ' τὸ παραινεῖς* 1464. *ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας* 1492. 4. *Quarto* transitioni per sermonem cum obiectione coniunctum inservit: ut vel sequantur cum prioribus connexa vel abrumpatur sermo brevius et ad finem imponendum festinet. (*Tamen vero; nihilo minus, igitur, atqui.*) a. *Illud prius* reperitur *ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν* Phil. 15. *ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν σῶζε* 752. *ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον* 798. *ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι* 922. *ἀλλ' ὦ γεραιὲ φράζε* Oed. R. 9. *ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγε — καταφαίην* 504 ch. *ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν* 601. *ἀλλά μοι — γᾶ φθίνουσα τρύχει* 665 ch. *ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει* 982. *ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν* 1132. *φεῦ φεῦ δύσταν'· ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σε* 1303 an. *ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα, — αἰδεῖσθε* 1424. *ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ* — Oed. Col. 208 m. *ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα* 665. *ἀλλ' ἄνδρα τόνδε — ἀπεστάλην πείσων* 739. *ἀλλ' — ἐπίστασο* Ant. 304. *ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα* 432. *ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε — σωτηρίας* 435. *ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ* 502. *ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τόδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά — ἂν ξυγγνοῖμεν* 916. *θεῶν παῖς· ἀλλὰ* (nihilo minus) *κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον* 973 ch. *ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε* 1175. *ἀλλά τις θεῶν — Ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει* Trach. 119 ch. *ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε* 358 (igitur). *ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴσθι — χειρώσομαι* 1097. *ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους — προδιδάσκειν* Ai. 162 an. *ἀλλ' ἀπευθύνοι Ζεύς — φάτιν* 185 ch. *ἁνὴρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε* 337 (igitur). *ἀλλ' ἄνδρες — ἀγγείλατε* 562 quod erraret, qui ad hortandi significatum referret. Est enim *interea igitur, quod superest*, ut *ἀλλ' εἶμι πρός — παρακτίους λειμῶνας* 639. *ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει* 669. *ἀλλ' εἴπερ ἔστι — γενοίμεθ' αὐτοῦ — σωτήριοι* 765. *ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν* 1229. *ἀλλ' αὐτὸν — οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν* 1317. *ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων* El. 103 m. *ἀλλ' ἄκουε* 633. *ἀλλὰ ταῦθ' ὁ — δαίμων ἐξαφείλετο* 1145. *ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε* 1299. *ἀλλ' εἰ — μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα — πρόσθεν ἢ τὰ σώματα* 1323. *δοκῶ μέν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα* Aload. VIII. 1 (106 D.). *νῦν δ' οὐδέν εἰμι — ἀλλὰ πολλάκις ἔβλεψα* Ter. VII. 1 (517 D.). Eo sensu perraro postponitur, velut *τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν* El. 329 (igitur). b. Abrumpitur vero sermo ad exitum properans (*attamen, atqui, iam vero*). *ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ λέγειν* Phil. 11. *ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον, τίς ἐστιν* 569. *οὐκ οἶδ' ἐγὼ*

ταῦτ· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν 622. ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 629. ἀλλ' ὦ τέκνον χωρῶμεν 631. ἀλλ' ἴθ' ὦ τέκνον 723. ἀλλ' οἴκτειρέ με 746. ἀλλὰ — θάρσος ἴσχε 796. ἀλλ' ἴστω τε 881. τοὔργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν πρότεινε χεῖρα 1275. ἀλλ' ὡς τάχιστα — βάθρων ἵστασθε Oed. R. 142. ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς 613 (sed satis dictum: nosces enim). πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους 861. ἄξιος γὰρ εἶ τῆς εὐπετείας οὕνεκ'· ἀλλὰ φράζ' ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι 932 (at, ut ad rem veniamus). ἀλλὰ — καλύψατε 1409. ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε 1429. ἀλλ' ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε Oed. Col. 650 cum aposiopesi. ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι 801. ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις — νίκα 853. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα 1434. ἀλλὰ πέμψατ' ὡς τάχος 1461. καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω 1473. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείω κατ' οὖρον Trach. 467. ἀλλ' εἴσω στέγης χωρῶμεν 492. ἀλλ' ἴσχε δακὼν στόμα σόν 972 an. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου 575. ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν; 720. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον — θρηνεῖσθαι 839. ἀλλ' — ἀπείργοι θεός; 929 ch. ἅλις —. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνετε 1382 an. ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 95. τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν· ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 381. ἀλλ' αὐτόχειρί μοι — δραστέον El. 1007. ἀλλ' εἴσιθ'· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε 1041. Esto, abeas. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε 1227. ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε 1391. ἀλλ' ἕρπε 1494. 5. Quinto in hortandi precandi, optandi formulis reperitur. Quare imperativum saepe sequentem habet: nec tamen ubi ἀλλά imperativo iungitur protenus ille sensus inest, cuius rei plura iam apposuimus documenta. Postponitur aliquoties vocativo allocutionis, ut ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ — λέλειψαι — μή σφε περιίδῃς Oed. R. 1503. ὦ ξένοι αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐμὲ — οὐκ ἀνέτλατε — ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν οἰκτείρατε Oed. Col. 237 m. ὦ παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς — μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1407. De ἀλλά hortatorio Gregor. Cor. p. 88. qui atticum σχῆμα dicit: τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν. Etiam Hemsterhusius vidit hoc, ad Ar. Plut. 439 et ad Lucian. t. II. p. 365 Bip. (t. I. p. 303.). Cavendum vero, ne exempla huc referamus, quae etsi hortandi vel precandi sententiam continent, ἀλλά sua tamen adversativa significatione praefixum habent. ἀλλ' ἀνταμείψασθε Phil. 230. ὦ τέκνον — ἀλλὰ συλλαβὼν — ἔμπρησον ὦ γενναῖε 788. ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ 938. ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ θεοί τε — τίσασθε 1030. ἀλλὰ τόδ' ὦ ξένοι — εὖχος ὀρέξατε 1187 m. ἀλλ' αὖθις φράσον Oed. R. 361. ἀλλ' ὦ κρατύνων — μὴ λάθοι σε 903. ἀλλ' ὄλβιά τε — γένοιτο 929. ἀλλ' εὐτυχοίης 1478. ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω 1515. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο Oed. Col. 44. ἀλλά μοι,

θεαί, βίου — δότε πέρασιν ἤδη 101. *ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει* 154 ch. *μακρὰ μέλλετον· ἀλλὰ τάχυνε* 219 ch. *ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν* 248 m. *ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον* 501. *ἀλλ' ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους — ἴκου πρὸς οἴκους* 744. *ἀλλ' ἐξυφηγοῦ* 1029. *ἀλλ' ἡμῖν εἶκε* 1203. *ἀλλὰ — εὐδαίμονες γένοισθε* 1549. *ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα* 1639. *ἀλλὰ — λήγετε τοῦδ' ἄχους* 1718 ch. *ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε* 1774 ch. *ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα* Antig. 327. *ἀλλ' εἶκε* 714. *ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι* 1016. *ἀλλά, πρόσπολοι, ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς* 1199. *ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει* El. 379. *ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε* 904. *ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι* 974. *ἀλλ' ἀντιάζω, κατάσχες ὀργήν* 997. *ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές* Trach. 453. *ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων* Ai. 192 ch. *ἀλλ' ὦ φίλοι — ἀρήξατε* 321. *ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα* 501. *ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν* 516. *ἀλλ' ὡς δύνασαι — σπεῦσον* 1143 an. *ἀλλ' ἄγε πᾶς* 1392 an. *ἀλλ' ἴθι χαίρων* Iol. I. 1. (282.) ad Iobaten alii referunt. **Semel in iureiurando similiter dicitur:** *μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει λέγω τάδε* El. 869. 6. Sexto *interrogando cum obiectione servit.* *ἀλλ' οὐκ ἐρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;* Oed. R. 566. *ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;* 1021. *ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;* Oed. Col. 26. *ἀλλ' ἐς τί;* 528 ch. *ἀλλ' ἐς τί τρέψει;* 864. *ἀλλὰ ποῖ φύγω;* 1735 m. *ἀλλ' εἰκάθω δῆτα;* Phil. 1336. *ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων εἶτα λοίσθιον θάνω;* Ai. 461. *ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα — κτανὼν τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;* El. 527. 7. *Adverbii* **instar dictum velut** *saltem certe potius* gradationi faciendae inservit: **quandoquidem etiam** uni pluribusve postponitur vocabulis. **Ellipsin in his agnoscit Herm. ad** Vig. p. 811. *εἰ μὴ* vel *μηδὲν ἄλλο, ἀλλά (τοῦτό γε):* **sequitur Pflugk.** ad Med. 912. Exempla rariorum scriptorum quaedam **collegerunt Heindorf.** ad Plat. Soph. §. 44; Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 535 **et ad** Philostr. p. 393; Elmsleius ad Eur. Med. 912 et Heracl. 565. — *τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ* Phil. 1030. *ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν — ὀψοίατο* Oed. R. 1273 v. Herm. *ἔδωκας; — ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν* Trach. 200. *εἴπ' ὦ τάλαιν' ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς* 319. **Verba sine distinctionibus proferenda, quod neglexit Herm. recte interpretatus.** *εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον* 798. *τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ* Ant. 548. *ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα* 775. *ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν* El. 403. *λέγ' ἀλλὰ τοῦτο* 407. *νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ* 1001. *πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε* Oed. Col. 1278. *κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινεῖται* Aeg. VI. (24 D.). *εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος* inc. XXII. (677 D.). **At in** Thyest. V. (238 D.) male distinguitur *καίπερ γέρων ὤν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν.* **Clarum est post** *γέρων ὤν*, **quod ad praegressa**

poetae verba spectet, maxima distinctione opus esse: dein ἀλλά erit *at vero*. 8. *Cum ellipsi* dictum est ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγὼ τλάμων Oed. R. 1331. Aut ἄλλος aut μόνος, hoc quidem ad ἐγώ, subaudiendum. 9. *Pro* ὅταν Sophoclem ἀλλά posuisse ait Gr. Bekk. An. p. 376, 32. In ed. Angl. fragmm. Sophocl. edit. Brunck. corrigitur κἄν, quod non minus ineptum. Equidem pro ὅταν scribendum censuerim εἶτα, ut spectentur qualia sunt Oed. R. 1273. Ant. 548. Phil. 1030. 10. *Legebatur* ἀλλά Phil. 1150 nullo sensu, quare ἅμα correctum ab Hermanno. 11. *Cum aliis particulis componitur*. Et a. *iteratur* ἀλλά sed diverso significatu usum. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν Trach. 1141. Prius ἀλλά respondentis orditur sermonem, alterum continet oppositam ad ἐνθάδε sententiam. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην· ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα Ai. 839. Prius sermonem abrumpit, alterum adversativum est (potius). ἀλλ' οὔ τι θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν Αἴας — ταῦτ' ὁρῶν ἠνείχετο Phil. 408. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι, ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποτ' ὧδ' ὁρᾷ πάλιν 922. ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ inc. X. (663 D.). Polysyndeti instar est ἀλλ' ἀπόδος· ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Phil. 938. — b. Ἀλλ' ἄρα interpositis aliis vocabulis dicitur. ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τινές — κατέβαν Trach. 502 ch. — Ἀλλὰ γὰρ plerumque interposita quaedam vocabula habet, sed sane valens. ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις Phil. 862. ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθειν, ἴθι Oed. Col. 801. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα 989. ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς 1269. ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον τὰ πάντα λύει τοῦτ' ἔπος μοχθήματα 1611. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεύς 155 ch. ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 388. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ — ἀπέδραν Ai. 167 an. ἀλλ' ὦ φίλοι τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην 321. ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 216 m. ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν 248. ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια 609. Huic opponitur ἀλλ' οὐ γάρ: nec tamen semper in protasi causali dici solet. De hac structura errabat adhuc Valck. ad Hipp. 923 et ad Herod. VIII. 137, hyperbaton animadvertere sibi visus: primus facem praetulit, inprimis ne prave distingueretur ἀλλ', οὐ γάρ, Schaef. Mel. Crit. p. 76: cf. Herm. ad Vig. p. 811. Elmsl. ad Heracl. 481. et ad Med. 1035, optime autem locutionis originem explanavit Matthiae ad Phoen. 371. ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν Trach. 549. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σοι El. 585 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔστ', ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν Oed. R. 1409. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη Oed. Col. 630. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν 759. ἀλλ' οὐ γὰρ

At ἀλλάχθητε pro διαλλάχθητε Sophocles dixisse fertur apud Suidam et Gr. Bekk. p. 376, 31 (fr. CV. 36. 829 D.). Regnat haec aoristi forma apud tragicos et Herodotum, etsi aliter visum recentiores respicienti Buttmanno: nec minus altero frequens est Aristophani, ut Ach. 201. 251. 270. V. Eust. p. 519, 41. qui eadem de formis τρεφθῆναι, στρεφθῆναι, κρυφθείς observat. Rectius igitur Brunck. ad Eur. Androm. 9. quam Valck. ad Phoen. 979, quem prudentior Porsonus l. c. (986) et ad Hecub. 335 non ita sequitur, ut tenuiores formas eiiciendas ex tragicis existimet.

Ἀλλᾰχοῦ alibi. *ἀλλὰ δ' ἀλλαχοῦ καλά* Oed. Col. 43. Schol. *ἀλλὰ ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζεται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα.*

Ἄλληκτος s. *ἄληκτος perpetuus.* *ἀλλήκτοις ὀδύναις* Trach. 981 m.

Ἀλλήλοιν pron. recipr. Apud Sophoclem semper *de pluribus quam duobus* dictum exstat. *τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι λύγδην ἔκλαιον* Oed. Col. 1616. *λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί* Ant. 259. *σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους* Ant. 990. — De loco Ant. 57. v. *ἐπάλληλος.*

Ἄλλοθεν aliunde. *μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ* El. 1216. *κοὐκ ἄλλοθεν, ἀλλ' ἐνέχει τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος* Phil. 1085 *non per alium quemquam:* v. *ἀπὸ* et *ἐνέχω.* — *ἄλλοθεν ἄλλαι* usitato antitheto Oed. R. 183 ch.

Ἀλλόθρους alienus. *ἀλλοθρόους, ἀλλοφώνους* Gr. Bekk. An. p. 378, 17. item Hesych. et Suidas. Sic non dicitur Sophocli. — *ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους* Phil. 536. i. q. *ἀλλότριος,* non ex nostrorum numero. *τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς* Tr. 841 ch., ubi etiam schol. male *ἀλλοφώνου* et *ἡ τῆς ἄλλα εἰπούσης.* Sed nihil aliud est nisi *ex alius consilio.* — De accentu obliquorum ne grammatici quidem recentiores satis consuluere Sylburgium ad Clenard. c. 438.

Ἀλλόκοτος diversus, contrarius, singularis. *ἀ. ἐξηλλαγμένον.* Timaeus p. 24. *ἀ. σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου, πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν — — ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα παρὰ φύσιν διακειμένων. Κράτης δ' ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους.* Phrynichus *προπ. σοφ.* p. 14, 28. — *ἀ. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς — ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον* Gr. Bekk. An. 378. 31. Similia Hesychius. Cum his satis convenit Philoct. 1176 ch. *τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος;* Schol. *ἐναντίᾳ γνώμῃ παρὰ τὸ πρότερον.*

* *Ἄλλομαι.* *ἄλλεται* vitiosa scriptura Oenom. III. v. *ἐκθάλπω.*

Ἄλλος alius. I. *Adiective dictum.* *ἀνὴρ ἄλλος* Phil. 366. *οὔτις ἄλλος* Oed. R. 819. *ποιμὴν ἄλλος* 1040. *οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος* 1085. *τις ἄλλος* 1118. Oed. Col. 457. 489. Ai. 439. *πόσις ἄλλος* Ant. 909. *οὐδ-*

ἡμῶν μοῖρα — ἴτω 1458. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἤδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Oed. Col. 1434. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα Ant. 327. ἀλλ' ὧν ἐρῶ μέν 1317. ἀλλ' εὖ μὲν ἴσμεθα Trach. 228. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω 467. ἀλλ' οἱ μὲν — ταχύνετε Ai. 1382 an. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολύς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος El. 178 m. Ἀλλὰ μὲν δή interposito vocabulo. ἀλλ' ἦλθε μὲν δή Oed. R. 523. ἀλλ' οἶσθα μὲν δή Trach. 624. — Ἀλλὰ μέντοι interposito vocabulo. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι Phil. 520. — Ἀλλὰ μή et ἀλλ' ὅμως sui iuris utramque particulam praeferunt. — Ἀλλ' οὐ — γε. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 552. — Ἀλλ' οὐδέ. ἀλλ' οὐδὲ προςφωνεῖ μ' ἔτι Phil. 922. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν 1236. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρῄεσαν Oed. Col. 597. — Ἀλλ' οὐδὲ — δή. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ — δηλοῖ Ai. 864. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ — ὁ νοῦς φιλεῖ El. 901. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ — ἐρεῖς Trach. 1118. — Ἀλλ' οὐδὲ — τοί. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστι θάρσος Oed. Col. 47 Seidleri emendatio necessaria est. Vulgo ἀλλ' οὐδὲ μέντοι: quod sensu cassum. Codd. Laur. A. B. Par. F. οὐδ' ἐμόν τοι. Par. B. T. Vat. Farn. οὐδ' ἐμόν τι, utraque classis corruptelae causam aperiens. — Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων El. 103 m. — Ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προςθήσεις τάς δ' ἀράς Oed. Col. 151 ch. — Ἀλλ' οὖν. ἀ. ὁ. προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα Ai. 531. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι Phil. 1289. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ El. 226 ch. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γε 1024. — Ἀλλ' οὔ ποτέ γε. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τάδε El. 1018. — Ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Phil. 408. ἀλλ' οὔ τι χαίρων 1283. Oed. R. 363. ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν non sane nunc quidem Phil. 1257. — Ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε — ξύνοικος ἔσσομαι El. 817. — Ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα πατέρ' ἀνστάσεις El. 135 ch. — Ἀλλά τοι interposito vocabulo. ἀλλὰ κἀμέ τοι ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα Phil. 1239. ἀλλ' οἴχεταί τοι Ai. 730. ἀλλ' ἴσθι τοι Ant. 469. ἀλλὰ θεός τοι 828 an. In El. 370. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν quod Br. Herm. ex uno Brunckii libro et ed. Ald. dederunt, aptius est quam ceterorum librorum ἀλλ' ἐξερῶ τοι. — Ἀλλά τοι — γε. ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. — δέ sequente ἀλλά v. δέ. μέν seq. ἀλλά v. μέν.

Ἀλλαγή vicissitudo. ἀγρίαις πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου Oed. R. 1205 ch. schol. τῇ τοῦ βίου μεταβολῇ.

Ἀλλάσσω commuto. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας Ant. 936. lucem tenebris mutare, v. Pflugk. ad Eur. Hecub. 406. Schol.: μὴ εἶναι ἐν φωτί, ἀλλ' ἐν σκότῳ, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐν χαλκῷ οἴκῳ ἐκέκρυπτο. — κόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. VI. 3 (400 D.) ex emend. Valck. ad Phalar. annot. p. X. De sententia v. Trach. 28. —

At ἀλλάχθητε pro διαλλάχθητε Sophocles dixisse fertur apud Suidam et Gr. Bekk. p. 376, 31 (fr. CV. 36. 829 D.). Regnat haec aoristi forma apud tragicos et Herodotum, etsi aliter visum recentiores respicienti Buttmanno: nec minus altero frequens est Aristophani, ut Ach. 201. 251. 270. V. Eust. p. 519, 41. qui eadem de formis τρεφθῆναι, στρεφθῆναι, κρυφθείς observat. Rectius igitur Brunck. ad Eur. Androm. 9. quam Valck. ad Phoen. 979, quem prudentior Porsonus l. c. (986) et ad Hecub. 335 non ita sequitur, ut tenuiores formas eiiciendas ex tragicis existimet.

Ἀλλαχοῦ alibi. ἀλλὰ δ' ἀλλαχοῦ καλά Oed. Col. 43. Schol. ἀλλὰ ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζεται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα.

Ἄλληκτος s. ἄληκτος perpetuus. ἀλλήκτοις ὀδύναις Trach. 981 m.

Ἀλλήλοιν pron. recipr. Apud Sophoclem semper *de pluribus quam duobus* dictum exstat. τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι λύγδην ἔκλαιον Oed. Col. 1616. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοί Ant. 259. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους Ant. 990. — De loco Ant. 57. v. ἐπάλληλος.

Ἄλλοθεν aliunde. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ El. 1216. κοὐκ ἄλλοθεν, ἀλλ' ἐνέχει τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος Phil. 1085 *non per alium quemquam*: v. ἀπό et ἐνέχω. — ἄλλοθεν ἄλλαι usitato antitheto Oed. R. 183 ch.

Ἀλλόθρους alienus. ἀλλοθρόους, ἀλλοφώνους Gr. Bekk. An. p. 378, 17. item Hesych. et Suidas. Sic non dicitur Sophocli. — ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους Phil. 536. i. q. ἀλλότριος, non ex nostrorum numero. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαισι συναλλαγαῖς Tr. 841 ch., ubi etiam schol. male ἀλλοφώνου et ἢ τῆς ἄλλα εἰπούσης. Sed nihil aliud est nisi *ex alius consilio.* — De accentu obliquorum ne grammatici quidem recentiores satis consuluere Sylburgium ad Clenard. c. 438.

Ἀλλόκοτος diversus, contrarius, singularis. ἀ. ἐξηλλαγμένον. Timaeus p. 24. ἀ. σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου, πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν — — ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τὰ σώματα παρὰ φύσιν διακειμένων. Κράτης δ' ἐπὶ ὀνείρατος ἠλλαγμένου καὶ τερατώδους. Phrynichus προπ. σοφ. p. 14, 28. — ἀ. ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς — ἀσυνάρμοστον, ἀλλότριον Gr. Bekk. An. 378. 31. Similia Hesychius. Cum his satis convenit Philoct. 1176 ch. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος; Schol. ἐναντίᾳ γνώμῃ παρὰ τὰ πρότερον.

* *Ἄλλομαι.* ἄλλεται vitiosa scriptura Oenom. III. v. ἐκθάλπω.

Ἄλλος alius. I. *Adiective dictum.* ἀνὴρ ἄλλος Phil. 366. οὔτις ἄλλος Oed. R. 819. ποιμὴν ἄλλος 1040. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος 1085. τις ἄλλος 1118. Oed. Col. 457. 489. Ai. 439. πόσις ἄλλος Ant. 909. οὐδ-

τίς ποτ' ἄλλος Ai. 1137. ἄλλος οὔτις El. 282. ὁ δ' ἄλλος 591. οὐδεὶς ἄλλος Ter. VIII. 4 (518 D.). ἄλλη μοῖρα Ai. 511. ex cod. Aug. Rell. inepte ἀλλ' ἡ. λύσις ἄλλη El. 564. τὸ δ' ἄλλο φῦλον Oed. R. 19. ἄλλο οὐδέν 228. ἄ. μηδέν 1456. Aeg. VI. 2 (24 D.). οὐδὲν ἄλλο Oed. Col. 579. Trach. 1162. Ai. 125. οὐδὲν ἄλλο πρόσχημα El. 515. κάκιον ἄλλο Epig. II. 2 (195 D.), fortasse rectius ἄλλο substantivum videbitur. — Ἄλλου ἀνδρός Phil. 1119 ch. ut Hermannus scripsit, cum in libris sit ἀλλ', et sensui et versui contrarium. ἄλλου τινός Oed. R. 1162. ἄλλου μηδενός Oed. Col. 1124. μηδενὸς ἄ. Ai. 254. ἄλλου ἀνδρός Ant. 230. ἄλλου φωτός 901. Ai. 444. πατρός Trach. 1195. — ἄλλης ἡμέρας El. 688. γῆς ἄλλης Oed. R. 113. El. 1125. χθονός 230. χειρός 1023. — Ἄλλῳ adiective non exstat dictum. ἄλλῃ ἡδονῇ Ant. 389. — Ἄλλον ἄνδρα Phil. 566. Ai. 1239. οὔτινα Phil. 676 ch. οὐδένα Oed. R. 63. 1051. Ai. 20. αἶνον Oed. Col. 712 ch. ὁποῖον ἄλλον (ἄνδρα) Trach. 809. — ἄλλην δίκην Ai. 113. ὁδόν Oed. R. 311. χθονά 1178. Subauditur οἶμον Phil. 694 ch. si recte locum constituit Herm. — τί ἄλλο Phil. 100. 647. Ant. 642. Trach. 627. οὐδὲν ἄλλο Ant. 702. κακόν 1281 m. ἆμαρ 1314 m. — *Vocativo* caret vocabulum: v. Etym. M. p. 67, 2. — *Dualis* uno loco exstat σὺν δυοῖν ἄλλοιν Phil. 539, quod et ipsum substantivum haberi potest. — Ἄλλοι σπεύδοντες Oed. Col. 1027. ἄλλαι μάτερες Oed. R. 184 ch. ἄλλα τύχη (= τὰ λοιπά) Ai. 574. ῥίκη Phil. 38. ἔπη Oed. R. 290 quod et sic componi potest, ut ἄλλα substantive dicatur. — Ἄλλων μόχθων Trach. 1091. ἀγγέλων Oed. R. 7. κακῶν 424. Femininum adiectivi non legitur. Ἄλλοις μησίν Trach. 45. Καδμείοισι Oed. R. 273. subaudiendum νόμοις Oed. Col. 912. ἄλλαις, ἄλλοις, ἄλλας adiectiva non leguntur. ἄλλα κακά El. 925. — II. Longe frequentius *substantivi* vices tuetur. a. *nude*, ut addi possit τις. Ἄλλος Phil. 968. Oed. R. 144. 500. Ant. 704. El. 718. 729. ἄ. βροτῶν Oed. Col. 1125. ἄ. ἀνδρῶν Trach. 1215. ἄλλη Oed. Col. 320. ἄλλο Phil. 654. Oed. Col. 1667 n. — Ἄλλου Oed. R. 704. 1039. Oed. Col. 1268. 1371. Ant. 393. Trach. 733. El. 572. 873. Ter. VIII. 4 (518 D.). ἄλλης El. 100 an. — Ἄλλῳ Oed. R. 175 ch. Ant. 218. 732. ἄλλῃ sic non est dictum. — Ἄλλον El. 718. Phil. 347. ἄ. πλὴν ἐμοῦ 533. οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ', ὅτῳ λέγω 926. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις — ὄρμενον Oed. R. 175 ch. ἄλλον 230. μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον 375. — ἄλλον 993. Oed. Col. 1032. ἀ. βροτῶν 1131. Ant. 1301 m. ἄλλην ἢ 'μέ El. 1173. ἄλλο Oed. R. 1072. Ant. 236. ἄλλο τῶν ἐμῶν Phil. 654. — Ἄλλοι et ἄλλαι, quod mirere, sic dicta non exstant. ἄλλα Phil. 651. Creus. IV. 5 (325 D.). — Ἄλλων. μοῦνος ἀπ' ἄλλων Phil. 183 ch. οὐκ ἄλλων 700 ch. ἀ. χερσίν Oed. R. 709. ὕπαρχος ἄλλων Ai. 1084. — Ἄλλοις (ἄλλοισι) Phil. 960. El. 1270.

1363. inc. LVIII. 8. 4 (719 D.). Ant. 1094. Ai. 761. Phil. 1106 ch. Ant. 139 ch. — *Ἄλλους* Oed. Col. 1338. 1366. Hel. V. 2 (190 D.). *ἄλλα* Phil. 362. 364. Oed. Col. 615. Ant. 1156. 1164. Trach. 1201. 1205. Ai. 852. 1375. b. *Adiectivum additum habet.* *τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα* Phil. 34. *τὰ δ' ἄλλα πάντα* 606. 1428. Oed. Col. 615. Ai. 1377. El. 647. *τοὺς ἄλλους πάντας* El. 731. *μετ' ἄλλου δρῶντος* Oed. R. 602. *ἄλλα ἄθλια* 789. *ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά* Oed. Col. 43. *ἄλλα πολλά* Ant. 502. *μακροῖς ἄλλοις* Trach. 1207. *πλείονα ἄλλον* Oed. Col. 1415. In *τἄλλα παιδεύει κακά* Phil. 1345. *ἄλλα* substantivum quidem est, sed *κακά* a verbo pendet, effectum notans, *ὥστε κακὰ γενέσθαι*. *Βοιωτὸς ἄλλος* El. 698 sic componendum *ἄλλος (ἦν) Βοιωτός*. III. Tertium notandi *casus adverbiascentes.* *Ἄλλῃ et quietem et motum* significat. *ἄλλῃ κυρεῖ* Phil. 23 *alibi.* *εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ* Ant. 138 ch. Herm. iure dedit. Aldus *εἶχε δ' ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλᾳ.* Brunckii membr. *ἄλλα μὲν ἄλλᾳ. τὰ μὲν ἄλλα* et *ἄλλα τὰ μέν* in pluribus codd. omittuntur. Triclin. *εἶχε δ' ἄλλῃ τάδ' ἄλλα.* Erf. *εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, ἄλλα:* ubi *ἄλλᾳ* non habet quod opponatur. *Alio* significatur *ἄλλῃ δὲ κάλλῃ δωμάτων στρεφομένη* Trach. 903. In Phil. 694 ch. libri *ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ:* Herm. secundum schol. *εἷρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλοτε.* — *Τἄλλα in ceteris s. ceteroqui.* *χαίρειν τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι* Ai. 112. *τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος* 547. *τἄλλα — ἀριστεύων* Trach. 488. *πολλά τ' ἄλλα εὐδαιμονεῖ* Ant. 502. *Τοῦτο μὲν — τοῦτ' ἄλλο* pro *τὸ μὲν — τὸ δέ* s. *τῇ μὲν — τῇ δέ* cum — tum Oed. R. 605 recte scripsit Brunckius: optimi sic libri modo quod accentum in *ἄλλο* omittunt. v. Herm. IV. *De crasi* cum articulo vel *καί* facta v. in *ὁ ἡ τό* et *καί*. V. *Proprietas sermonis in hoc vocabulo.* 1. Notandum *ἄλλος* cum aliis eiusdem adiectivi formis vel adverbiis cognatis compositum attica *παρηχήσει*. *εἷρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλοτε* Phil. 694 ch. *ἄλλοθεν ἄλλαι — ἐπιστοναχοῦσιν* Oed. R. 184 ch. *εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ* Ant. 138 ch. *ἄλλοτ' ἄλλον* Ai. 58. *τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἄτερος* El. 729. *εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου* El. 572. *ἄλλος ἄλλον ἔθραυε* El. 718. *ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις — ὁρμενον* Oed. R. 175 ch. i. q. *ἐπ' ἄλλῳ*, de qua legitima loquendi ratione v. Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 277. 2. Pro *ἕτερος* positum. El. 729. *τότ' ἄλλος, ἄλλοτ' ἄτερος.* 3. *Ellipsin pati videtur* in *ἢ τί χρὴ ποιεῖν* Trach. 389 de qua docte annotavit Schaefer. l. c. *ἔπαισεν αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγὼ τλάμων* Oed. R. 1331. Cf. Schaef. ad L. Bos p. 847. ad Plut. t. V. p. 104. 4. *ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη* Phil. 38 non sunt *alii panni,* sed *praeter alia etiam panni,* quod ex breviloquentia cuiusdam attractionis (*ἄλλα τινὰ καὶ δὴ καὶ ῥάκη*) explicandum docuit Fritzschius Quaest. Luc. p. 54. etiam prosariorum exempla colligens. Simile est *ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων —*

ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ᾽ ἐλήλυθα Oed. R. 7: = παρ᾽ ἄλλων, ὄντων ἀγγέλων s. ἀγγελλόντων: v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 64 (p. 473. D.) Boeckh. ad Plat. Min. p. 146. Elmsl. l. c. Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 973. Schaef. App. ad Dem. t. II. p. 504. — 5. *Ἄλλο τοῦδε diversum ab hoc* Brunckius non necessaria correctione scripsit Ant. 218. *τί δῆτ᾽ ἂν ἄλλο τοῦδ᾽ ἐπεντέλλοις ἔτι;* v. in *ἐπεντέλλω*. Recte schol. locum intellexit: v. Herm. Neque satis compertum est, tragicos sic esse locutos: reliquorum multa exempla collegit Schaef. ad Greg. Cor. p. 582.

Ἄλλοσε alio. μηκέτ᾽ ἄλλοσε σκόπει El. 1466. *ἄλλοσ᾽ αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα* Trach. 271. Sententiam illustrat Valck. ad Phoen. 1427. Imparilium sed significatione similium adverbiorum componendorum usum tetigere Herm. ad Vig. adn. 258. Pors. ad Hecub. 28. Schneider. ad Plat. Rpubl. vol. I. p. 410.

Ἄλλοτε alias. Bis positum. *φοιτῶν — ἄλλοτ᾽ αἰόλος δράκων ἑλικτός, ἄλλοτε — βούπρῳρος* Trach. 11. *δέ* opponitur: *ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν, ἐν πυμάτῳ δ᾽ ἀλόγιστα παροίσομεν* Oed. Col. 1670 m. *ποτέ* et *τότε* opposita habet: *τότ᾽ ἄλλος, ἄλλοτ᾽ ἅτερος* El. 729. *ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἐσθλὸν ἕρπει* Ant. 364 ch. Cum cognatae stirpis vocabulo componitur: *εἷρπε δ᾽ ἄλλον ἄλλοτε* Phil. 694 ch. ex emendatione Hermanni, quem vide. *ἔσθ᾽ ὅτε — Ἀτρείδας κτείνειν ἔχων, ὅτ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλον* Ai. 58. Deest correlativum: *φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ σκέλη προφαίνων* El. 742. Pors. ad Hecub. 28, qui aliud hic simile exemplum non reperit. Sed vide Schaef. ad L. Bos p. 753.

Ἀλλότριος alienus. οὐ γὰρ ἂν ὧδ᾽ ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον Oed. Col. 144. *aliorum oculorum ministerio usus:* v. Reisigium. *οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην* Ant. 1244. *calamitatem a nemine alio inflictam: αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῷ παιδὶ τοῦ θανάτου ἐγένετο* schol.

Ἀλλοτριοφάγος alienorum comedo. μαστιγίαι κέντρωνες ἀλλοτριοφάγοι Daedal. III (309 D.).

Ἄλλως. μάτην. ἢ μάλιστα ἢ κατὰ ἄλλον τρόπον Gr. Bekk. An. p. 379, 4. 1. Postrema significatio, *aliter*, et praecipua est et primitiva. *ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ᾽ ἂν ἀμφί σοι* Oed. Col. 493. — 2. *Frustra, in vanum. ἄ. σημαίνει τὸ ματαίως* schol. Il. ψ. 144. Etym. M. p. 68, 37. schol. Thucyd. IV. 36. Antiquitus nihil nisi *alia ex parte* significasse, nostrum *sonst*, recte observat Hermannus ad Eur. Alcest. 343: sed loci sunt, quibus graviorem illam significationem firmiter teneat. *ἑταίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν, εἴδωλον ἄλλως* Phil. 935. *τί ταῦτ᾽ ἄλλως ἐλέγχεις;* Oed. R. 333. *ἀλλ᾽ ἄλλως πονεῖ* Oed. R. 1151. schol. *μάτην, ἔξω τοῦ προσήκοντος.* — *ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος εἰ δεῖ τρέφειν μητρῷον* Trach.

814. de quo loco docte commentatur Ruhnk. ad Tim. p. 199. cf. Toup. ad Longin. p. 257 Weisk. (p. 167 Angl.). Adverbium πλεονάζειν opinatum Monkium ad Eur. Alc. 343 bene refutat Hermannus l. c. Praeter hos de voce illa utilia quaeri licet apud Elmsl. ad Med. 997. Schaef. App. ad Dem. t. II. p. 439. Lehmann. ad Lucian. t. IV. p. 504. Iacobs ad Aelian. H. An. t. II. p. 244. — 3. Ἄλλως τε, μάλιστα Gr. Bekk. An. p. 379, 5. Cf. Schaefer. ad Iulian. in Const. p. X. Buttm. ad Plat. Menon. c. 20. Herm. ad Vig. p. 780. *Cum aliter, tum* interpretemur optime. ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ Oed. R. 1114. Inde commode explices *praesertim:* εἴπετε — ἄλλως τε καὶ φέροντες, οἱ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. El. 1316. ἄλλως τε καὶ κόρη τε κἀργεία γένος Acris. IV. 1 (61 D.).

Ἅλμα *saltus.* κυνῆς — ἅλμα κουφιεῖν Ai. 1266 de exsiliente sorte.

* Ἀλοάω *verbero.* Gr. Bekk. An. p. 379, 30. τὸ δὲ πληγαῖς συγκόψαι ἐν τῷ ῆ. Futurum ῆ adsciscere dicit. Num eo verbo usus Sophocles sit, dubium est. Aeg. fr. III (21 D.) κέντρῳ σιδηρῷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων, quae cum nihil offensionis habere videantur, ab Hemsterhusio scriptum est ἀλοῆσαι πλεῖον, ab Heathio πλεῖον ἀλοιῆσαι, a Brunckio πλέον ἀλοῆσαι. V. Bentl. ep. ad T. Hemsterhusium p. 108.

Ἀλόγιστος *inexputabilis.* ἀλόγιστα παροίσομεν Oed. Col. 1671 m. Suidas v. ἀλόγιστα et schol. (modo quod hic βαστάζομεν) ἀδιήγητα κακὰ βαστάζομεν.

Ἄλογος *indictus.* ἄλογα, τὰ ἄῤῥητα Hesychius ex Thyeste VII. 2 (241 D.). Eadem Gr. Bekk. Anecd. p. 385, 16.

Ἀλόγως *tacite.* ὡς — παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως ἀφώνως ἀλόγως Oed. Col. 130 ch. Ἐκ παραλλήλου posita ἀφώνως ἀλόγως itaque Eustathius intellexit Sophoclis locum usurpans p. 723, 29.

Ἀλοιδόρητος *sine convicio.* ἐκκομπάσαντ' ἀλοιδόρητα inc. LXVI. 1 (om. Dind.). Legitur ἐκόμπασ' ἀλοιδ. ap. Plut. de Ira cohib. p. 458.

Ἄλοιμα (⏑) *quidquid illinitur.* ἀλοίματα, χρίσματα Acris. XIV. 3 (73 D.). Hesychius. Rectius scribitur ex vestigiis codd. χρίσμα τοίχων.

Ἀλοιμός *inunctio.* τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιμοὺς λέγοντ. Σοφ. (inc. CV. 37. 830 D.). Μαριεὺς ἀλοιμός, ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐπεῖσα ἐπάλειψις, καθάπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. Etym. M. p. 69, 41. „Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postea appellata Arsinoe." Brunck. in lex.

Ἄλοξ (⏑) *sulcus.* πῶς αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν ἐδυνάθησαν εἰς τοσόνδε Oed. R. 1211 ch. Schol. ἄλοκες, ἀντὶ τοῦ αὔλακες, αἱ κοιταί, αἱ σποραί, οἱ γάμοι. Nota est verborum ab agro colendo et arando ad

rem nuptialem et procreationem liberorum traductio, de qua v. Intpp. l. c. item ad Eur. Herc. f. 158. Pors. ad Blomf. ap. Aesch. Sept. 590 et Blomf. l. c. in glossario.

Ἄλοχος (⌣) *coniux.* ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες Oed. R. 182 ch.

Ἅλς mare. διδύμας ἁλός Ant. 955 ch. Propontidis et Euxini. ποντίας ἁλὸς οἶδμα Ant. 583 ch. libri omnes. Schol. ἁλός ignorare Martinus vidit, item ποντίαις legisse, quod in cod. Laur. A. post repertum. V. ἔρεβος et πόντιος.

Ἄλσος 1. proprie *lucus.* δρυμὸν καὶ λόχμη, ὁ σύνδενδρος τόπος schol. El. 5. — ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν Oed. Col. 10. ἐς τόδ' ἄλσος 98. κρύψον κατ' ἄλσος 114. ἀστιβὲς ἄλσος — τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν 126 ch. τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε 506. Σελλῶν ἄλσος Trach. 1157. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 557. 2. tralate. Θήβας δ' εὐαρμάτου ἄλσος Ant. 838 id quod πέδον Θηβαϊκόν, loca culta et consita: nam quod ab ἄλλομαι fuere qui ducerent ἄλσος, id haud dubie ea ratione factum, quod verbum illud etiam proveniendi et prosilientium quasi herbarum significationem habet: verius autem ἄλσος ab ἄλω i. q. ἄλδω, alo, nutrio repetitur. De sensu v. Musgr. Paulo audacius Ἄργος — τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5. quem locum et schol. male explicuit et Brunckius ex cod. E. interpolatoris manum secutus sic distinxit: τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις· τόδε τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης. Sed iam Musgr. et melius Hermannus de ipsis Argis intelligendum docuerunt, deque agro et urbe Argiva communiter. cf. Boeckh. not. Crit. ad Pind. p. 364.

* *Ἀλύβας* v. *Ἀλίβας.*

Ἀλύπητος illaesus, tranquillus. ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 167. τὸ νέρτερον εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον Oed. Col. 1658. Haec scriptura est librorum et impressorum ante Brunck. omnium, praeter Par. F., qui ἀλάμπετον, quod in Laur. A. pro diversa lectione adscriptum est. Pollucis testimonium, ἀλύπητον ex Sophocle memorantis, etiam Trachiniarum locum spectare potest. Scholia utrumque commemorant. Brunck. Erf. Reis. ἀλάμπετον recepere, analogiam plenius exposuit Lobeck. ad Phr. p. 571, cum iniuria impugnasset Piersonus Veris. p. 165.; Elmsl. et Hermannus ἀλύπητον, ad Oedipum referendum illud, retinuere, ut quod a libris praesidium habeat et facilius potuit ab his corrigi, qui idem quod εὔνουν credebant significare.

Ἄλυπος illaesus. ἀρχῆς ἀλύπου Oed. R. 593. τίς οὖν — ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται El. 990. = μὴ λυπούμενος ἄτῃ. Scholiastes, qui dignus sibi videretur sermonis observator: ἄμοιρος ἄτης ὤφειλεν εἰπεῖν.

Eadem verborum structura est ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει Oed. Col. 1515. Sic Hermannus dedit v. 1761 an. ἔφη — κακῶν χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον. Libri languidissima sententia καλῶς; et κακά de bellis cum vicino hoste gerendis optime quadrat. De structura v. Schaef. Mel. Cr. p. 137. Reisig. enarr. Oed. Col. p. XCIX. — ἄλυπον ἄνθος; ἀνίας; Dionys. satyr. I. 2. apud Gr. Bekk. An. p. 385, 18. De sententia v. Valck. Diatr. p. 179.

Ἄλυρος *fidium decore carens.* Μοῖρ' ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος Oed. Col. 1224 ch. De sententia v. Valck. ad Phoen. 1034 et Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 16. C. Ridicule παρῳδεῖ eius vocabuli apud tragicos usum Alexis apud Athenaeum II. p. 55 a.

Ἀλύσκω (⏑) ἀλύξαι, ἐκφυγεῖν Gr. Bekk. An. p. 380, 19. ἐκκλῖναι, ἐκφυγεῖν Hesych. — αὐτὴ δὲ χἠ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου Ant. 484. Eadem cum genitivo verbi structura, sensus paulum diversus θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις El. 617, sed ad idem fere redit, quia truculentiae causa poenas datura Electra erat. Cf. Musgr. et Hermannum. Ellipsin in his recte non agnoscit Eustathius p. 710, 57. Notarunt de hoc usu Boeckh. Expl. Pind. p. 310 et Iacobs ad Aelian. H. An. p. 397. — De coniectura Reisigius Oed. Col. 1199 (1193 suae ed.) invexit κἂν κεῖν' ἀλύξῃς. Libri κἂν κεῖνα λύσῃς. Herm. ex Piersoni emendatione (Veris. p. 250) cum reliquis edd. recentioribus λεύσσῃς.

Ἄλυτος *infinitus.* τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται El. 223 m. Schol. ἄλυτα — ἐπεὶ οὐδὲ ἐγὼ μεταβληθήσομαι ὥστε μὴ θρηνεῖν. — ἄλυτον, ἀκατάπαυστον Hesych. ex Soph. Oeneo (fr. I. 416 D.) secundum certam Dindorfii emendationem; legebatur ὄντι; Brunck. Ἰνοῖ, sed Ino fabulam Sophocles non docuit: Blomf. in Mus. Cr. Cant. Αἰγεῖ corrigebat.

Ἀλύω (⏑––) *amens sum. affligor.* Diversissimas verbo significationes tribuunt. Schol. El. 133. ἐν ἄλλοις δυσφορίαν σημαίνει, ἐνιαχοῦ δὲ τὸ γεγηθέναι. Gr. Bekk. An. p. 380, 20. ἐπαίρεσθαι, χαίρειν et λυπεῖσθαι significare dicit. Eust. p. 1636, 21. μέσην λέξιν vocans et ἀδημονεῖν et χαίρειν interpretatur. Similia horum Suidas; Hesychius autem ἀλύει, ἀδημονεῖ, ἀθυμεῖ explicans alteram significationem ignorare videtur. His omnibus antiquior Plutarchus Mor. p. 22 E. vol. 2. iam Homero dupliciter dici observat, ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖν, ut Il. ε. 352, et ἀντὶ τοῦ γαυριᾶν et χαίρειν, ut Od. σ. 332. Pro πλανᾶσθαι dici specie deceptus Etymol. ait p. 56, 42. 72, 30 medicorum lexicorum auctores secutus, quod reprehendit Erotianus p. 31 ex quo *aegrotantium fastidia* ἀλυσμοὺς dici colligitur. V. Stanl. ad Aesch. Sept. 397. Wyttenb. ad Plut. Moral. l. c. (t. I. p. 168 Lips.). Sed *gaudendi* sensu apud So-

phoclem dictum non exstat. ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Phil. 174 ch. Schol. δυσπορεῖ, ἀδημονεῖ. — ἀλύοντι χειμερίᾳ λύπᾳ 1179 m. γᾶν — ἐν πόνοις ἀλύουσαν — οὔρισας Oed. R. 695 ch. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν El. 133 m. Videndum vero, ne aspero spiritu notanda vox sit. Certe ἁλύειν scribitur apud Suidam, Electrae loco usum; Eustathius p. 1636, 18 eam atticam consuetudinem vocat, Ptolemaeus autem Ascalonita asperari iussisse fertur, cum de gaudio dicatur Eust. p. 555, 24. Inde suspicio subnascitur, aliquantum atticorum consuetudini universe cognitae datum, Ascalonitam autem distinctione subtiliore quam veriore opinioni illi causam praetexere studuisse. Diversa enim miscuerunt, qui non essent sobrii παραδόσεως observatores: de ἀθρόος certa res, ἅμαξα apud omnes communiter sic scribitur, sed ἁλύειν, ἅρκυς vel recentioris Atticorum consuetudinis videantur, vel similitudinis causa a grammaticis conficta. Sed exoritur melior his omnibus testis Didymus An. Bekk. p. 380, 20. ubi ea ipsa quoque quam memoravimus distinctio a nonnullis probari dicitur: *Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.* Didymus autem et antiquior est et doctior testis, quam in quem incerta de atticismo coniectura vel inanis distinguendae secundum externas notas sententiae libido cadat. Adversatur autem λεξ. π. πνευμ. p. 210, in quo ἅλυς, quod ἀδημονίαν significet, ab omnibus ψιλοῦσθαι affirmatur, etsi de ἁλέα, ἡ θερμασία cum Grammatico Bekkeri convenit. Equidem ἐπέχω: neque enim libri adiuvant aspirationem, neque adeo diserta quam in ἀθρόος et ἁλής attulimus testimonia. — Penultima apud Atticos producitur: v. Graefium Mel. Cr. p. 67 Meinck. in Athenaeum p. 54. Prima apud omnes corripi solet.

Ἀλφεσίβοια n. pr. Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ inc. CIV. ex Prisc. vol. II. p. 415 Kr. (785 D. ap. Brunck. omissum). De qua productione v. Elmsl. et Herm. ad Ai. 209. Sed Prisciani testimonium Ἀλφεσίβοιαν scribi vetat.

Ἀλφηστής. ἀλφηστῆσιν, ἐντίμοις Gr. Bekk. An. p. 386, 17. τοῖς εὐρετικοῖς καὶ συνετοῖς Hesychius. Idem ἀλφησταί, ἀμειπταί, ἔντιμοι. Suidas ἀλφηστής, εὑρετής. *Sollers.* ἀνέρες ἀλφησταί Phil. 701 ch. Apud Homerum lucri et fructus cupidum significare docuit Nitzsch. ad Od. ν 4. De accentu v. ἀγρώστης.

Ἀλωπεκιάω (⏑). ἀλώπηξ, ὄρχησίς τις. καὶ ἀλωπεκίαι Σοφοκλῆς Μά-μῳ (fr. I. 369 D.) ὅπερ ἐστὶ ἐν σώματι πάθος γενόμενον. Hesych. v. ἀλώπηξ. Scribendum videtur ἀλωπεκιᾷ, *crinium defluxu laborat*: de quo verborum genere tractat vir Summus ad Phryn. p. 80.

Ἀλωπός (⏑) ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σοφ. Thyeste (VII. 3. s. 242 et Inacho 276 D.) ap. Hesych. v. ἀλωπός. Is pergit: οἱ δέ, ἀφανὴς κατὰ πρόσοψιν. Hi a colore duxerunt: v. Coraen ad Plut. t. III. p. ιθ΄.

Ἀλώσιμος (⏑) τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι Phil. 851 ch. ἀγρεύσιμον schol. explicat, usitatius rariore vocabulo. Est *quod ego deliberatione* (consilio) *assequi possum.*

Ἅλωσις. 1. *expugnatio urbis.* ἁγνὰ θύματα — τῆς ἁλώσεως Trach. 287. 2. *capiendi artificium.* μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Phil. 61.

Ἁλωτός *quo quis potiri potest.* τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτόν Oed. R. 111. Sententiam habent Plut. de Fortuna p. 98. Stob. Serm. XXIX. 48. Suid. v. ἁλωτός. v. Brunck.

Ἅμα (⏑⏑) Ammonius p. 13. χρονικόν vocat, ὁμοῦ τοπικὸν ἐπίῤῥημα, quae eadem sed corrupte scripta exhibet Etym. Gud. p. 40, 39, Erannius Philo p. 162; similia Hesychius, Eustath. p. 878, 20. Gr. Bekk. p. 183, 7. 216, 4. Plerumque tamen non ita diserte enuntiatur temporis notio, quin ut in latino adverbio *una* insit interior quaedam rerum perficiendarum coniunctio. 1. *Simul.* σοφὸς — κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. σαυτόν θ' ἅμα κἀμέ 761. γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136. ἅμα σωτὴρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 149. οἷον εἰσῆλθέ μ' ἅμα κέντρων — οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν 1316. Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα — συμμάχοισι Oed. Col. 1396. γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ — Ὄλυμπον 1650. ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα Ant. 281. ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα 432. ἢ σεσώσμεθα — ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα Trach. 85. ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα 717. ὁθούνεκ' — ἔσοιθ' ἅμα πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος 937. μέλειν μὲν ἡμῶν εὐνοεῖν θ' ὑμῖν ἅμα Ai. 674. καλῶ θ' ἅμα — Ἑρμῆν 818. σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα 987 (et meus et tuus). τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμόν El. 243. οἳ θ' ἅμα ἵπποις ὁμοκλήσαντες 701. τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἅμα Alet. VII. 3 (94 D.). ἅμα τε πρόβατόν τι θύειν Pel. II. 5. nisi hoc ab Aristophane est, qui versus ex Peleo sumptos suis interpositis risit. χρόνος ἅμα κραταιᾷ τλημοσύνᾳ βίου inc. VII. 2 (658 D.). In Oed. Col. 189 recte scripsit Hermannus ἔν' ἅμ' εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες — εἴπωμεν· Vulgo ἔν' ἄν: editorum nonnulli εἴποιμεν; Reisigius de eo loco explicat, quo pie facere verba possit: quod, cum certus locus sit, indicativo potius λέξομεν dicendum fuit. 2. Semel est *statim*, παραχρῆμα. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Ai. 801. 3. De *comitatu* (*una*) item rarius est. Viam traductionis monstrat Ant. 1136 ch. προφάνηθι Ναξίαις ἅμα περιπόλοις; incertum enim, num *simul cum illis adspectum*, an *ab illis comitatum* significet. — στείχειν ἅμ' αὐτοῖς Phil. 971. ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς 1015. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα El. 245. 4. Pro *praeterea*, ut Latinorum *simul* di-

ctum est Phil. 1150, si vera Hermanni emendatio ceteroqui probabilis. Libri ἀλλὰ γνῶθ' εὖ γνῶθ' ὅτι σοὶ κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν. Sed non inest oppositi significatio in chori verbis ulla. Quoties ἅμα et ἀλλά confundantur in libris, in vulgus notum.

Ἀμᾰθία *inscitia.* ὡς δυςπέλαστον ἀμαθία κακόν inc. X. 2 (663 D.). Ante Grotium ἡ ἀμαθία edebatur ap. Stob. tit. IV. p. 27: is etiam ἐστίν infersit.

Ἀμαιμάκετος (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑) *indomitus, saevus.* κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός Oed. R. 177 ch. schol. εὐτονώτερον τῆς περισσῶς μεγάλης φλογὸς καὶ πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μῆκος παραβαλεῖν. Alter ad v. 163 ταχύτερον τῆς ἀστραπῆς, recte. τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 127 ch. Furiarum. Schol. ἀκαταμαχήτων ἢ ἀπροςπελάστων. De etymo v. Etym. M. p. 76, 10. Intpp. ad Il. ζ. 179. coll. Mützell. de Em. Theog. Hesiod. p. 454. — Accentum qui in penultima ſerebatur Oed. Col. l. c. primus Hermannus correxit.

Ἀμᾰλάπτω. ἠμαλάψαι, κρύψαι, ἀφανίσαι Hesych. ex Soph. Ulixe furente II. 2 (413 D.). cf. Eustath. p. 691, 49.

Ἄμαλλα (⏑) *manipulus ſrugum.* ἄμαλλαι, τὰ δράγματα, δέσμαι τῶν ἀσταχύων Hesych. ex Triptol. IX. 2 (540 D.). cf. Eust. p. 1162, 26 et Etym. M. in v. Apud Hesychium est ἅμαλλα, vitiose.

Ἁμαξιτός *via publica.* τὸν μὲν λῃσταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς Oed. R. 716. πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς 730. Utroque loco celeberrima illa Phocidis σχιστή significatur.

Ἁμαρτάνω (⏑) I. *Formae. Praesens.* ἁμαρτάνω Oed. R. 1149. Ant. 740. ἁμαρτάνει Ai. 1073. ἁμαρτάνουσι Ant. 918. Ai. 1075. ἁμαρτάνειν Ant. 906. 1235. Oenom. I. 3 (419 D.). *Impſ.* ἡμάρτανον Oed. Col. 972. *Futurum.* ἁμαρτήσει El. 1198. *Perſectum.* ἡμαρτηκότες Ant. 917. *Aor.* ἥμαρτον Trach. 483. El. 1312. ἥμαρτε Trach. 1113. 1126. Syndipn. II. 2 (147 D.). ἁμάρτῃ Ant. 1012. ἁμάρτοι Ai. 155. ἁμαρτεῖν Phil. 231. ἁμαρτών Phil. 1233. Ant. 1245 an. Tyr. X. (582 D.). *Passivi perſectum.* ἡμαρτημένων Oed. Col. 440. 1271. ἡμαρτημένοις Tr. 1117. ἡμαρτημένα (sum.) Oed. R. 621. — II. *Usus.* 1. Proprie significat *iaciendo s. iaculando aberrare a scopo.* τὴν κάκοσμον οὐρανὴν ἔῤῥιψεν οὐδ' ἥμαρτε Synd. II. 2. 2. Inde ſacili tralatione dicuntur haec: τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι Ai. 155 an. 3. Liberius translatum significat *non assequi.* οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ' οὐδ' ὑμᾶς ἐμοῦ Phil. 231. Respicit Hesych. v. ἁμαρτεῖν, explicans ἀποτυχεῖν. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα Oed. R. 621. meum irritum erit consilium. κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ El. 1198. ὡς ἐγὼ οὐκ ἂν δυοῖν ἐξήμαρτον 1312. 4. Longe crebetrime significat *peccare, delinquere.* ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ'

ἁμαρτίαν νέμεις Trach. 483. *οἷς δ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία* 1113. *τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις* 1117. *ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη* 1126. *ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει, ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη* Ai. 1073—75. *τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών* Phil. 1233. *τί δ' — ἁμαρτάνω* Oed. R. 1149. *τὸν θυμὸν — κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων* Oed. Col. 440. *τάδ' εἰς ἐμαυτὸν — ἡμάρτανον* Oed. Col. 972. *τῶν ἡμαρτημένων ἄχη μέν ἐστι* 1271. *ἁμαρτάνω γάρ, τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;* Ant. 740. *Κρέοντι ταὔτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν* 905. *παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες· εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσιν* 917. 918. *ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ* 1012. *αὐτὸς ἁμαρτών* 1245. *εἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν* Oenom. I. 3. *ἄκων δ' ἁμαρτών* Tyr. X. Carmina igitur et diverbia usus discrimen non faciunt. Ponitur autem *sine casu*, velut El. 1198. Trach. 483. 1113. 1126. Ai. 1173. 1175. Ant. 740. 905. 917. 1012. 1245. Tyr. X. Cum *genitivo* nonnisi *non assequendi* significatu dicitur: cf. Gr. Hermanni de Em. R. Gr. Gr. p. 356; velut Ai. 155. At Phil. 231 *ὑμῶν ἁμαρτὼν τοῦτό γε* etiam sic ordinari licet, ut *ὑμῶν* sit *παρ' ὑμῶν*, velut dicitur *τυγχάνω σοῦ τινός*. Tertia ratio est **ἁμαρτάνειν εἰς**, *peccandi* significatione usitata Oed. Col. 972. Oenom. I. 3. Si quando cum *accusativo* ponitur, is adverbiascit, et sic intelligendus Gr. Bekk. An. p. 125, 3. cum et accusativi et genitivi regendi potestatem verbo tribuit, Dione Cassio auctore usus. Adverbiascit accusativus Phil. 231. Ant. 905.: *τοιαῦτ' ἁμαρτάνουσιν ἔπη* Ai. 1075 praegnanti sensu dictum pro *τοιαῦτα λέγουσιν ἁμαρτάνοντες*. *ἁμαρτίαν ἁμαρτών* Phil. 1233 suas rationes habet, de quibus dixit vir Summus in monogr. fig. gramm. edita a. 1832. Tamen factum inde, ut passive diceretur *τὰ ἡμαρτημένα*. In Trach. 1126 recte distinxit Hermannus *ἅπαν τὸ χρῆμ'· ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη. peccavit, honesta quaerens: haec tota res.*

Ἁμάρτημα delictum. ἰὼ φρενῶν δυςφρόνων ἁμαρτήματα Ant. 1247 m.

Ἁμαρτία delictum. ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; Phil. 1209. *τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών* 1232. *ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν* Oed. Col. 971. *εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις* Trach. 483. *ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν* Eriph. III. 3 (204 D.).

Ἀμαυρός (⏑). *σκοτεινόν* explicant lexica. Unde *caecus* Sophocli est. *ἀμαυρῷ κώλῳ* (*ἕπεο*) Oed. Col. 178 m. *ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν* 1035. cf. Reisig., recte defendentem hanc scripturam: Brunckius inconsiderate *ἀφαυραῖς* dederat. V. Porson. ad Phoen. 1722 coll. Valck. ad 851. Sed Oed. Col. 1022 sensus coegit nullius auctoritate lectionem ex Turnebi ed. recipere: *τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προςτάσσεις ποιεῖν;* Creon enim nec *ignobilis* nec *obscurus*, *infirmum* autem *ἀμαυρός* nunquam signi-

ficavit. De accentu v. Schol. Cantabr. ad Hesiod. Theog. 832. Arcad. p. 72, 20.

Ἀμάχητος *inexpugnabilis.* τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 198 an.

Ἄμαχος *invictus.* ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα Ant. 793 ch.

Ἀμάω (-) *meto.* ἀμᾶν ἀττικῶς, θερίζειν ἑλληνικῶς Moeris p. 85. ἀ., θερίζειν, παρὰ τὸ ἅμα. Gr. Bekk. p. 386, 30. Explicatius Hesychius ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. Repetebant enim a corripiendis ad colligandum spicis. ἃς (herbas) ἤδε — γυμνὴ χαλκοῖς ἤμα δρεπάνοις Rhizot. I. 7 (479 D.). Tralate dictum: ἀμάσεται ἀπὸ τῆς ἀμήσεως, οἱονεὶ σφάξει, Σοφ. ex Troilo (III. 1. s. 550 D.) Hesychius.

Ἀμάω (⌣) *condo.* κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 599 ch. Askewii coniectura κόπις perelegans est. ἀμᾶν καταμᾶν θερίζειν καταβάλλειν explicat Triclinius, paulo ante longe melius scripto διότι γὰρ ἐκάλυψεν Ἀντιγόνη τὸν ἀδελφόν, διὰ τοῦτο τεθνήξεσθαι ἔμελλε. Dorvillius ad Char. p. 422 cum de καταμᾶν ἐπαμᾶν multa utilia contulisset, ad demetendi significationem rediit et errare eos affirmat, qui de obruendo cogitent: et sic nunc etiam Hermannum sentire video. Sed ἀμᾶν *metere* pulveri minime convenit, ut iam ea de causa ad Askewii coniecturam confugiendum esset. Contra de *pulvere tegente humatos* etsi nove dictum (nam nunc quidem activum apud cadentis demum aetatis scriptores legitur, v. Dorvill. l. c. et Valck. ad Herod. VIII. 24.); tamen apte et poetice enuntiatum est. — Νερτέρων κόνιν bene explicuit Hermannus.

Ἄμβασις *escensio.* πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις Oed. Col. 1072 ch. i. e. οἱ ἀναβάται πάντες.

Ἀμβλύνω *hebeto.* ὀργὴ γέροντος ὥςτε μαλθακὴ κόπις ἐν χειρὶ θήγει μέν, τάχει δ' ἀμβλύνεται inc. LXXXIV. 762. Legebatur νότις ante Valckenarii emendationem ad Hipp. p. 240. Reliqua vero neque bonos numeros habent, neque sensu constant. Brunckius θήγετ', ἐν τάχει δ' ἀμβλ. Dindorfius edidit θήγει, σὺν τάχει δέ. Malim κόπις τεθηγμένη μὲν ἐν τάχει δέ.

Ἀμβλύσκω. ἀμβλύσκει, ἐξαμβλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Hesych. ex Androm. VII. 1 (134 D.). Nec opus ἀμβλίσκω scribi. V. virum Summum ad Phryn. p. 210.

Ἄμβροτος *immortalis.* ἄμβροτε Φάμα Oed. R. 158 ch. ἄμβροτ' Ἀθάνα 159 ch. ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων Ant. 1121 voces sanctae in sacris editae dicuntur. Sic cod. Laur. A. Par. Ald. ἀβρότων a Turnebo ortum: strophicum versum huic accommodavit Hermannus ἐνναίων pro ναίων scribendo.

Ἀμείβω (⏑). Activum bis exstat de *loco vel sede mutanda*. ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας Phil. 1246. Schol. καταλιπών; melius διαλλάσσων. ναιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας Trach. 655. *relicta insula*. De medio Gr. Bekk. p. 183, 15. ἐπὶ τοῦ χάριν εἰδέναι καὶ ἐπὶ τοῦ κακὸν ἀντιδιδόναι. cf. p. 217, 15. Hesychius: ἀμείβου, ἀνταποδίδου. Hoc sensu exstat ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν El. 132 m. τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται Ai. Locr. I. 4 (11 D.). *Commutando sibi parare* deinde significat: (εἱλόμην ἂν σε) λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν Trach. 731. De *verbis alternis* et responsione: δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο Phil. 378. ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις βαιάν μοι — πέμπε λόγων φάμαν 833 ch. ἀμείβῃ in libris: illud metrorum exaequandorum causa Hermannus dedit. ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ Oed. Col. 995. ὁ δ' ὑψικόμπως — ἠμείψατο Ai. 753.

Ἀμείνων *melior*. τούτου τίς ἂν — δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη Ai. 120. τρέφειν τὸν νοῦν ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν Ant. 1077. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον El. 1004. — ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον Oed. R. 1443. σιγᾶν ἄμεινον El. 1229. — adverbiascit: ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. σὲ — δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι Oed. R. 1479.

Ἀμελέω *negligo*. πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 230 m. ὅστις Μουσῶν ἀμελεῖ Camic. n. 304 Dind. Nam ap. Brunckium deest particula prolata ex Io. Damasc. App. ad Stob. Gaisf. vol. IV. p. 36. Legebatur Εὐριπίδου κωμικοῦ. Probabiliter Dind. Σοφοκλέους Καμικίων. *Passivum*. ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον Oed. R. 111 oppositum τῷ ζητουμένῳ. Hinc sua expressisse videtur Plutarchus de Educ. Liber. p. 2. e.

Ἀμέμπτως *recte*. καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως Phil. 1451 an. Activa significatione, Atticis peculiari (v. Moerin p. 89.) apud Sophoclem nunc non dicitur.

Ἀμεμφία *laus*? τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν Inach. VI. (259 D.). Active dictum ἀμεμφής tetigit Schaef. ad Plutarch. t. IV. p. 410. Sed quomodo Sophocles dixerit, non constat. Ceterum ἀμέμφεια ab ἀμεμφής fieri necesse, nisi cogat versus, velut εὐσέβεια et εὐσεβία hac sola necessitate dignoscuntur.

Ἀμενηνός. ἀσθενῆ et ἄψυχον Hesychius interpretatur: sic Etym. M. p. 81, 53 et Eust. p. 641, 55 a μένος repetentes ἀσθενῆ λεπτὸν μάταιον comparant: qui a μένειν, *fugacem* et *solivagum* explicant. ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου Ai. 874. Schol. quem Erf. sequitur ἀμενηνόν ad praegressum ἐμέ refert, ἄνδρα ad Aiacem, quod durissimum: Musgravius coniiciebat μεμηνότ' ἄνδρα, quod et interpretis videretur et frigi-

dum. Probabilis Hermanni sententia, *virum morbo debilitatum* dici. — Apud Homerum ut in lexicis vett. consensu scribitur acute: eiusque τονώσεως causam attingit Eust. l. c. ex ἀμενός inserta syllaba νη ortum vocabulum observando. Quod etsi ineptum, tamen et veterum inventum est et certam indicat de tono παράδοσιν. Hermannus usu plane solitario ἀμένηνος scribit, quasi compositum; nec tamen μενηνός exstat, et a μενεαίνω ἀμενέαντος potius fieri oportuit, velut ἀμίαντος, ἀμάραντος.

Ἀμέριμνος *securus.* κεῖμαι δ' ἀμέριμνος Ai. 1186. Exspectes *curarum plenum* dictum iri. Quare Bothius olim πολυμέριμνον edidit, Lobeckius ex epigr. Posidippi docet passive dici, ut sit *spretus, neglectus.* Sed haudquaquam absurda est Triclinii interpretatio μὴ ἔχων μέριμναν — ὧν ἔφη, στεφάνων κυλίκων καὶ ἐρώτων: sane enim de cultus et oblectamentorum aspernatione locutus chorus erat.

Ἀμέριος (-). Nam ἡμέριος, quod diverbiorum esset, non exstat. *Diurnum* significat: τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Ai. 207 an. Librorum haec et scholiastarum scriptura recte habet, etsi non cum his subaudiendum καταστάσεως sed ὥρας: ut νύξ pro νυκτερινή, quod exspectares, ὥρα dictum sit. Deinde hominum *cito pereuntium* cognomentum est: οὔτε θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 392 ch. οὔτ' ἀθανάτων οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 784 ch.

Ἀμήτωρ *materna pietate carens.* μήτηρ ἀμήτωρ El. 1143. κακομήτωρ explicat Hesychius Sophoclis auctoritate usus.

Ἀμηχανέω *consilii inops sum.* ἀπορεῖν τῇ διανοίᾳ Eust. p. 1636, 24. ἀμηχανῶ δέ, πότερον — τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον ἢ κεῖνον στένω Phil. 337. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω; El. 1165 recte ex cod. C. Brunckius sequentibus edd. dedit. Libri ceteri ἀμηχάνων, in qua scriptura explicanda se torserunt scholiastae. λόγων autem ἀπὸ κοινοῦ et ad ποῖ referendum et ad ἀμηχανῶν: ποῖ λόγων ἔλθω ἀμηχανῶν λόγων *nesciens quid sit dicendum.*

Ἀμήχανος. Saepius de hoc vocabulo agit Eustathius varias ab una stirpe dissipatas significationes percensendo, p. 190, 33. 646, 1. 701, 31. 1002, 40. 1184, 21. *Prima* videtur eius esse, *quod nulla arte prohiberi efficive possit.* ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς Ant. 90. Proverbium est τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν, quod illustravit Fritzschius ad Luc. Dial. Deor. p. 4. θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν 175. τῶν δ' ἀμηχάνων ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν Thyest. III. 3. nisi Euripidis est sententia ap. Stob. Floril. CVIII. 23. Dindorfius omisit. His affine est νόσων ἀμηχάνων Ant. 360 ch. i. q. ἀκαταμαχήτων, ἀνιάτων, medelam respuentium. Et a corpore ad animum

traducto vocabulo ἄλγος ἀμήχανον El. 138 ch. Affert Suidas v. δύσφορα. Denique de homine dicitur, *qui a se impetrare aliquid non potest.* τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος Ant. 79.

Ἄμικτος ferus. διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Trach. 1095. *Centauros* dicit; schol. τὸν τῶν Κενταύρων ἀπροσπέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμίξαι καὶ συμβαλεῖν.

Ἅμιλλα certamen. ἅ. ἀγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίσωσις Gr. Bekk. An. p. 387, 28. quibus et propria simul et tralata significatio exhausta. πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις ἁμίλλαις Oed. Col. 1066 ch. de pugna curuli. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 850 m. in certamine quadrigarum. Tralate: ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει — ὁ κισσὸς — Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν. Trach. 219 ch. V. Hermann. Βακχικὴν ἅμιλλαν, τουτέστι χορείαν schol.

Ἁμίλλημα certamen. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα El. 484 ch. *contentionem in cupiendo incesto concubitu* iam Camerarius explicuit. Infelix est Musgravi suspicio ὁμιλήματα.

Ἁμιλλητήρ properans. μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν Ant. 1052. *celeres solis circumactiones*, cf. Schaefer. Schol. ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιιόντας.

Ἄμιππος (‿) proprie quid sit, lexicographi docent, idem Harpocr. v. ἄμιπποι, Gr. Bekk. p. 205, 5. Eust. p. 1037, 56. 1539, 29. Tralqte τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος Ant. 972 ch. Schol. ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν, unde suspicio fuisse qui ἀμίπποις legerint. — Locum affert Eust. l. c.

Ἄμισθος sine mercede. ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται inc. CV. 38 (832 D.). ap. Phryn. προπ. σοφ. p. 14, 20. et Hesych. in v.

Ἀμμένω pro ἀναμένω *exspecto.* ὄμμα νύμφας — ἀμμένει Trach. 525 ch. δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι Trach. 645 ch. Tralate οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει — ὄνειρον El. 1381 ch. Ἑρμῆς σφ' ἄγει — κοὐκέτ' ἀμμένει 13[illegible] ch. non moratur, οὐκέτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται Triclinius. In Trach. 334. πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασα Hermannus scripsit ex Tricl. Iunt. pro ἐμμείνασα, quod in libris est. Ita Laurr. tres.

Ἄμμιγα mixte. ὕδρας προστετακὼς φάσματι· μελαγχαίτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει ὑποφόνια δολόμυθα κέντρα Trach. 835 ch. Posteriora nonnisi amplificationem priorum continent. De animi enim dolore ex Nessi fraude concepta, quod Hernannus vult, intelligi non potest. Ignorabat enim Hercules, quo veneficio periret, discitque ex Hyllo demum, v. 1131. Accentum iure sequitur simplicis μίγα s. μίγδα, de quo Apoll. de Adv. p. 562.

Ἀμνήμων qui sui memoria caret. ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις inc. CV.

Ἀμνηστέω *immemor sum.* οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ El. 473 ch. Wakef. Silv. Cr. III. p. 93 coniecit ἀμναστεῖ οἱ. Recte vero illud habet. Ultio enim Clytaemnestrae Aegisthoque instans tanquam Furiarum Agamemnonis iniuriae memoris opus cogitatur. Sic ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι dicitur v. 1409: quod si Orestis simulatam mortem spectaret, frigidissimum foret. — Suid. v. ἀμνηστεῖ libros sequitur.

Ἀμοιβός *vicissim datus.* τῶν σῶν — ἐκ σπλάγχνων ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1054.

Ἄμοιρος *expers.* νεκρὸν ταφῆς ἄμοιρον Ai. 1306. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον ἀκτέριστον ἀνόσιον νέκυν Ant. 1058. ἄμοιρον τῶν κάτωθεν θεῶν iungenda: *consortio inferorum prohibitum.*

Ἄμορος et ἄμμορος *expers.* πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ Phil. 182 ch. κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα — κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον Oed. R. 248 ex Porsoni emendatione metro necessaria repositum. Codd. et Suid. ἄμοιρος. Kiddius quidem in Porsonianis p. 191 docet, Porsono etiam ἄμμορον τρῖψαι βίον non displicuisse. ἄμμοιρος iure suspectum vocat idem ad Hec. 421. ἄμμορος et ἄμορος utpote rariora visa in ἄμοιρος et ἄμμοιρος depravari docens: quibus adde Elmsl. ad Med. 1362. Scriptura libri Livineii κακῶς ἄμοιρον omisso νιν, quod exquisitius additur, emendatio est eius, qui iam antiqua aetate versui opitulaturus esset. — Ceterum schol. κακόμοιρον explicat. Nude sine casu etiam Pindarus posuit: v. Dissen. Explic. p. 408.

Ἀμόρφωτος. ἀ. ἀδιατύπωτον Hesych. ex Thyeste VII. 4 (243 D.).

Ἀμός (-) *noster.* πατέρα τὸν ἀμόν El. 271. ἀμῷ πατρί Ant. 857 m. cod. Dresd. a. habet, antistrophicoque versu id vulgato ἐμῷ respondet accuratius. Hos Sophocleos locos Eustathius significat p. 574, 43. Inconsiderate Blomfieldus ἁμός scribit: v. gloss. ad Sept. 413. Sed ἀμός doricum est Etymologo p. 84, 51, unde consentaneum attice ἀμός dici, itaque diserte praecipit schol. Ven. Il. ζ. 414. λεξ. π. πνευμ. p. 211.

Ἄμοχθος *aerumna carens.* ἄμοχθον βίον Trach. 146. ἄμοχθος γὰρ οὐδείς Mys. II. 1 (359 D.).

Ἄμπελος *vitis.* χῶρος βρύων δάφνης ἐλαίας ἀμπέλου Oed. Col. 17. Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Trach. 701. κἀμπέλου σπονδή Polyid. IV. 1 (464 D.).

Ἀμπέχω *tego.* κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 315. Memorat Eust. p. 641, 46. De usu duplicis accusativi praeter grammaticos huius aetatis v. testes citatos Matthiaeo ad Hecub. 795.

Ἀμπλακεῖν *amittere, non assequi.* Αὐθυπότακτον esse certissimum est. εἰ τοῦδ' ἤμπλακον Ant. 901. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς — ἤμπλακε 1219. Schol. ἀπέτυχε: vulnerare nequivit. κἀμπλάκω του σοῦ μόρου;

traducto vocabulo *λόγος ἀμήχανον* El. 138 ch. Affert Suidas v. *δύσφορα*. Denique de homine dicitur, *qui a se impetrare aliquid non potest*. *τὸ δὲ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος* Ant. 79.

Ἄμικτος ferus. *διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν* Trach. 1085. *Centauros* dicit; schol. *τὸν τῶν Κενταύρων ἀπροσπέλαστον, ᾧ οὐκ ἦν συμμίξαι καὶ συμβαλεῖν*.

Ἅμιλλα certamen. *ἅ. ἀγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίωσις* Gr. Bekk. An. p. 387, 28. quibus et propria simul et tralata significatio exhausta. *πώλοισιν ἢ φιμαρμάτοις ἁμίλλαις* Oed. Col. 1066 ch. de pugna curuli. *χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις* El. 850 m. in certamine quadrigarum. Tralate: *ἰδού μ' ἀναταράσσει — ὁ κισσὸς — Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν*. Trach. 219 ch. V. Hermann. *Βακχικὴν ἅμιλλαν, τουτέστι χορείαν* schol.

Ἁμίλλημα certamen. *ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα* El. 484 ch. *contentionem in cupiendo incesto concubitu* iam Camerarius explicuit. Infelix est Musgravi suspicio *ὁμιλήματα*.

Ἁμιλλητήρ properans. *μὴ πολλοὺς ἔτι τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν* Ant. 1052. *celeres solis circumactiones*, cf. Schaefer. Schol. *ὥσπερ ἐξ ἁμίλλης περιιόντας*.

Ἄμιππος (⏑) proprie quid sit, lexicographi docent, idem Harpocr. v. *ἄμιππος*, Gr. Bekk. p. 205, 5. Eust. p. 1037, 56. 1539, 29. Tralate *τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος* Ant. 972 ch. Schol. *ταχεῖα, ἴσον ἵππῳ δυναμένη τρέχειν*, unde suspicio fuisse qui *ἀμίππους* legerint. — Locum affert Eust. l. c.

Ἄμισθος sine mercede. *ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται* inc. CV. 38 (832 D.). ap. Phryn. *προπ. σοφ.* p. 14, 20. et Hesych. in v.

Ἀμμένω pro *ἀναμένω expecto*. *ὄμμα νύμφας — ἀμμένει* Trach. 526 ch. *δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι* Trach. 645 ch. Tralate *οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει — ὄνειρον* El. 1381 ch. *Ἑρμῆς σφ' ἄγει — κοὐκέτ' ἀμμένει* 1397 ch. non moratur, *οὐκέτι ἀναμένει καὶ ἀναβάλλεται* Triclinius. In Trach. 334. *πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασα* Hermannus scripsit ex Tricl. Iunt. pro *ἐμμείνασα*, quod in libris est. Ita Laurr. tres.

Ἀμμιγα mixte. *ὕδρας προστετακὼς φάσματι· μελαγχαῖτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει ὑποφόνια δολόμυθα κέντρα* Trach. 835 ch. Posteriora non-nisi amplificationem priorum continent. De animi enim dolore ex Nessi fraude concepta, quod Hermannus vult, intelligi non potest. Ignorabat enim Hercules, quo veneficio periret, discitque ex Hyllo demum, v. 1131. Accentum iure sequitur simplicis *μίγα* s. *μίγδα*, de quo Apoll. de Adv. p. 562.

Ἀμνήμων qui sui memoria caret. *ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ὄλλυται χάρις* inc. CV.

ginquiorem paulo *habitum* significare dixeris; quod aliquantum ambiguitatis habet. Certe Reisigii distinctio enarr. Oed. Col. p. LXXII. ad *proprium* voculae usum non facit. Cum *dativo*: ἀμφὶ μὲν νεῶν — ναυτικοῖς ἐδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1255. ἀμφὶ μέσσῳ περιπετῆ προςκείμενον Ant. 1208. *mediam amplexus tenebat*. ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D. a Brunckiana editione abest, a Bekkero protractum ex schol. Dion. Thr. p. 872, 19.). Cum *accusativo*: δαρὸν τε δὴ κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον Ai. 410. τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ant. 124 ch. κωκυμάτων κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα 1192. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον — ἱππικαὶ πνοαί El. 708. Sed non potuit cum tertio casu commutari, cum *motus locum versus* significaretur. χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται Helen. IV. 2 (791 D.), quae verba tractavit Valck. Diatr. p. 221. Aliquando accedit ad cognatarum praepositionum ἐπί et παρά significatum, tamen admixta circumdandi vel circa quid faciendi potestate. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1043. ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε Oed. Col. 892. cui loco persimilis est Eur. Herc. f. 980. Herm. quo loco iniuria Elmsleius ἀμφιβωμίαν κρηπῖδα suadet. 2. Tralate dicitur a. *primum* ita, ut via et ratio facile a locali significatione deprompta appareat. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω Ai. 559. Cogitandum de Homerica περιβάσει heroum suos defendentium: v. Eust. p. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. Etym. Gud. p. 48, 10; cf. ἀμφίβασις Apoll. lex. p. 106. Hesych. in v. et Etym. M. p. 89, 3. — ἃ — ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυςμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι Oed. Col. 366 cf. Reisig. en. p. LXXII. κοὐκέτι τὴν δυςπόρητον ἕξει' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν Oed. Col. 1610. cui geminum est τροφῆς — τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον El. 1133, quo utroque loco significatur *occupari circa aliquem*, Homericum ἀμφιπένεσθαι, ἀμφέπειν, quo etiam Sophocles usus est. Cum *quarto casu*: (ὑμᾶς) ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 168. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει El. 836 m. — προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. (580 D.) quod quomodo intelligendum sit, docet Athenaeus p. 475 (p. 1063. t. II. Dind.): πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προςεληλυθέναι τοὺς δράκοντας καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σῖτια καὶ καρχήσια. Legebatur apud Sophoclem σίτια, Porsonus correxit. Sed προστῆναι de draconibus parum aptum videtur, ut paene correxerim π ρ ὸ ς τ ὴ ν μέσην. b. *Liberior tralatio* in his inest. Cum dativo *propter s. rei causa alicuius* significat, ubi de cura, metu, ira sermo: nam ἀμφὶ μέριμναν et similia tragicorum non sunt: v. Dissen Expl. Pind. p. 359. ἀμφί νιν γοώμενος Trach. 933. ἀμφί σοι ἁζόμενος Oed. R. 155 ch. ἀμφὶ σοὶ βοᾷ

550 *non fiam consors.* — ἀπλακὼν ἀπλακεῖν, si brevi prima opus, usurpari melius Porsono docuit Erf. ad Oed. R. 473 coll. Matth. ad Iph. Aul. 121. At sic etiam in productione primae scribendum esse, etsi Porsonus ita in Aeschylo octies rescripsit, in Euripide autem vulgatam non mutavit, vellem argumento docuisset Elmsleius ad Med. 115, cui iure adversatur Hermannus in Censura Opusc. Vol. III. p. 146. Monkius autem (ad Hipp. 145) melius taceret, cum non viderit in Hippol. 834, ubi ἀπλακίαισι scripsit numerorum gratia, dochmio versui utrumque convenire. Ἀπλακεῖν et ἀμπλακεῖν eodem quo ἄβροτος et ἄμβροτος iure sunt: in tragicis scriptura accurate perpensa ἀμπλακεῖν etiam a libris maximum habere praesidium patet: itaque in Aeschylo edendo Wellauerus iure a Porsoni auctoritate discessit. Quin etiam apud cadentis aetatis prosarios scriptores illud reperitur: v. Bergl. ad Alciphr. II, 4. Agnoscitur μ ab Gr. Bekk. p. 388, 5 et Etym. M. p. 86, 20, qui cum eam literam radicalem esse putat, eodem plane modo erravit in ἄμβροτος p. 4, 31.

Ἀμπλάκημα *delictum.* ἀπλ. ἁμάρτημα Gr. Hermannus de em. R. Gr. Gr. p. 18. ἀμπλακήματα, ἁμαρτήματα Hesychius. — πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων Ant. 51.

Ἀμπλακητός v. ἀναμπλάκητος.

Ἀμπνέω v. ἀναπνέω.

Ἀμπνοή *spiritus.* οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα Ai. 412. Suid. v. ἀμπνοὰς ἔχοντα. Schol. ἤγουν ζῶντα. De forma et assimilatione v. Lobeck. ad Phryn. p. 340. De dicendi genere inprimis crebro apud Euripidem et Pindarum v. Dissen. Expl. p. 418. Iacobs ad Anthol. Pal. t. III. p. 370.

Ἀμπυκτήριος *frontalis.* πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις Oed. Col. 1070 ch. Sententia certa: *omnis equitatus detractis frenis properat.* φάλαρα autem abundat. Hesychii quidem locus ἀμπυκτήρια, τὰ φάλαρα Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. quomodo intelligi, non corrigi debeat, recte ostendit Hermannus: sed *Sophoclem scripsisse* φάλαρα non sequitur. Ad sensum nihil interest. In tanta versuum antistrophicorum difficultate tutissima videtur ea ratio, ut scribatur ὀρειβάταν δὴ Θησέα, nam Bothii scriptura ὀρειβάταν καὶ Θησέα eo refellitur, quod καί ante ὀρειβάταν poni oportuit.

Ἄμπυξ (⏑). Hesychius: ἄμπυκες, τὰ διαδήματα, ἢ χαλινοί, ἢ τρόχοι. οὕτω Σοφ. Φιλοκτήτῃ. διὰ τὸ κυκλοτερές. δεσμὸς τριχῶν ἢ κόσμος τῆς κεφαλῆς Gr. Bekk. p. 388, 7. Cum Hesychio eisdem verbis congruit Etym. M. p. 86, 20, convenit etiam Eust. p. 556, 33 et copiosius exponens p. 1280, 51, ubi etiam rotam significare adnotat, item schol. Hesiod. Theog. 916. Cf. Lennep. ad Coluth. p. 15. *Rota* aperte est

Phil. 674 ch. Ἰξίονα δρομάδα κατ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγκρατὴς Κρόνου παῖς. Schol. κατ' ἄμπυκα, κατὰ τροχόν. δρομάδα idem ad Ixionem retulit, quod falsum est. Librorum lectio positu vocabulorum et metro discrepat; ἄμπυκα tamen in omnibus est. Nec opus Musgravi coniectura ἄντυγα.

Ἄμυγμα (⏑) *scissio.* πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας Ai. 621 ch. Sic Lobeckius primus dedit metri causa: libri ἀμύγματα. Schol. ἀμύγματα, σπαράγματα. — ἀμύσσει, ξέει, σπαράττει Gr. Bekk. p. 388, 15. ἄμυξις, σπάραξις idem l. 14. ἀμύσσειν, ξέειν, σπαράττειν, λυπεῖν Hesych. et similia v. ἀμύσσω. Affert Eust. p. 567, 32. Lobeckius, cum Graeci de *capillo scindendo* dixisse non videantur, olim coniecit σπάραγμα: Sophocleam tamen manum optime defendit. Adde Stanl. ad Aesch. Choeph. 22.

Ἀμῡνάθειν (⏑) *opitulari.* ξυμφοραὶ — ἄξιαί τ' ἀμυναθεῖν Oed. Col. 1019. Probo Elmsleii sententiam (ad Med. 186) eius finitionis verba authypotacta esse censentis, ita quidem, ut non complectar ea, *quae genere intransitiva, significatione talia sunt, quae statum vel indolem et naturam notant:* velut φθινύθω, μινύθω, τελέθω, θαλέθω, φλεγέθω: de his, quae actionem significant, unum excipio πελάθω, sed σχεθεῖν, διωκαθεῖν, ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν, ἀλκαθεῖν praesentis forma carere arbitror. De σχεθεῖν res certa est, quidquid dicat Buttm. Gr. t. II. p. 36 coll. Passow. lex. v. σχεθεῖν: sed etiam reliquis in verbis illis melius aoristi quam praesentis aut imperfecti convenire significationem monstravit Elmsleius; accedit, quod Photius ἠμύναθον ἤμυνα explicat et in aliis ut ἀλκαθεῖν iuxta ponuntur ἀλκάθω, καὶ ἀλκάθειν, quae res indicio est, praesens a grammaticis nonnisi infinitivos scriptos reperientibus rationemque aoristorum ignorantibus afflictum esse. Illis doctior adversarius est Lehrs de Arist. Stud. Hom. p. 263.

Ἀμυντέος *defendendus.* ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Ant. 673. *leges defendendae*, v. Wexium. Atticam istam structuram dicit Eust. p. 759, 38.

Ἀμύνω. I. *Formae.* ἀμύνω Oed. Col. 1130. ἀμύνουσι Phil. 598. ἀμύνειν Oed. R. 894 ch. ἤμυναν Oed. Col. 430. Libri etiam ἤμυνον: aptius illud propter coniunctum ἔσχον. *Medium* ἀμύνομαι Oed. Col. 877. ἠμύνατο Trach. 277. ἠμύναντο Ter. IV, 1 (514 D.). ἀμύνασθαι inc. CV. 39 (833 D.). II. *Usus.* 1. *Activi.* Proprie *defendere* significat et *arcere.* οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὔτ' ἔσχον οὔτ' ἤμυναν Oed. Col. 430. τίς ἀνὴρ (ἔσται) θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν Oed. R. 894 ch. *deorum tela ut a vita arceat, quis satis vir est?* Sic quidem nunc Hermannus constituit. Cf. ἀνὴρ et θυμός. Glossae ἀποσοβεῖν explicant. Alii ἀμύνων legebant,

velut schol. Rom. ἀπελαύνων interpretatus. Tralate *remunerari* et *rependere* εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε Oed. Col. 1130. θεῶν βία καὶ νέμεσις, οἵπερ ἐγγὺς ἀμύνουσιν κακά Phil. 598. De struendo verbo cum casu non facit huc Gr. Bekk. p. 125, 16: explicatius loquitur Eust. p. 761, 43. 1135, 10. 2. *Medium* proprie significat *a se arcere, sese vindicare ab aliquo.* εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο Trach. 277. ῥήμασιν δ' ἀμύνομαι Oed. Col. 877. ἐκεῖνον ἠμύνατο Ter. IV. 2. De structura notarunt Gr. Bekk. p. 125, 17. Eust. p. 49, 2. 1116, 30. 1608, 51. 1964, 54. Huc pertinet Suidas et Bibl. Coisl. p. 231. ἀμύνασθαι Θουκυδίδης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης δὲ ἀντὶ τοῦ χάριν ἀποδιδόναι, Σ ο φ ο κ λ ῆ ς δὲ ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ ἀ π α λ ε ξ ή σ α ι· κυρίως γοῦν τὸ ἀμύνομαι ἐπὶ τῶν προηδικημένων καὶ εἰς μάχην μετὰ τοῦτο κεκινημένων λέγεται. Haec Oedipi Colonei versum spectant. De ἀμύνεσθαι et ἀμείβεσθαι significatu similibus et saepe confusis v. Herm. ad Antig. 639. cf. Valck. ad schol. Phoen. 695. Poppo ad Thucyd. I. 42. Vol. VII. p. 291.

Ἀμυχνός. ἀμ. τὸ μὴ μυσαρὸν ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς (inc. CV. 40. s. 834 D.) γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν. *Suidas.* „Tertiam formam Sophocle auctore profert ἀμυγνόν, mendose, ut opinor. Sic μυσαχνός, μυσαχρός, ψυδνός, ψυδρός, de quibus v. doctos viros, quos laudavimus ad Theogn. 124.“ *Brunck.* in lex. Ψυδνός huc advocari non debuit. Est autem a μύζω.

Ἀμφέπω tracto, inde *possideo.* κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Ant. 1105 ch. de Baccho deo tutelari: v. Dissen Expl. Pind. p. 418. — (δὸς) δόμους τ' Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε El. 641. Schol. ἤγουν διέπειν, τὸ διευθετεῖν.

Ἀμφήκης anceps. ἄμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον Gr. Bekk. p. 388, 18. ἄμφηκες λαβὼν ἔγχος Ai. 279, *gladium.* ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 476 ch. Brunckius ἀμφάκης, ex Hesychio: sed cum apud hunc scriptum legatur ἀ μ φ α κ λ ῆ ς, ἀξίνη, Σοφοκλῆς, dorismus ille incertissima fide est. De accentu v. schol. Ven. Il. π. 768.

Ἀμφήμερος tertiana. Prosariorum est ἀμφημερινός, sed illud inprimis atticum. v. Intpp. ad Moer. p. 46. — *Ἀμφήμερον* τὸν ἀμφημερινὸν πυρετὸν Σοφ. Ποιμέσι: Κ ο ν μ ὸ ν φ έ ρ ω ν γ ν ά θ ο ι σ ι ν ἐ ξ ἀ μ φ η μ έ ρ ο υ. Suidas. Est Past. VI. 1 (= 8 D.).

Ἀμφί. Adverbium fuit, nec unquam apud atticos scriptores magnopere celebratum usu est: v. Bernhardy Synt. p. 246. Apud Sophoclem *semel adverbiascit:* ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Trach. 784. *Praepositio* 1. *locali* significatione et dativum habet et paulo crebrius accusativum, *nec satis manifesto* discrimine, nisi dativo *contiguitatem*, accusativo *lon-*

pinguiorem paulo *habitum* significare dixeris; quod aliquantum ambiguitatis habet. Certe Reisigii distinctio enarr. Oed. Col. p. LXXII. ad *proprium* voculae usum non facit. Cum *dativo:* ἀμφὶ μὲν νεῶν — ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Ai. 1255. ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον Ant. 1208. *mediam amplexus tenebat.* ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D. a Brunckiana editione abest, a Bekkero protractum ex schol. Dion. Thr. p. 872, 19.). Cum *accusativo:* δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον Ai. 410. τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ant. 124 ch. κωκυμάτων κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα 1192. ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον — ἱππικαὶ πνοαί El. 708. Sed non potuit cum tertio casu commutari, cum *motus locum versus* significaretur. χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται Helen. IV. 2 (791 D.), quae verba tractavit Valck. Diatr. p. 221. Aliquando accedit ad cognatarum praepositionum ἐπί et παρά significatum, tamen admixta circumdandi vel circa quid faciendi potestate. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1043. ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε Oed. Col. 892. cui loco persimilis est Eur. Herc. f. 980. Herm. quo loco iniuria Elmsleius ἀμφιβωμίαν κρηπῖδα suadet. 2. Tralate dicitur a. *primum* ita, ut via et ratio facile a locali significatione deprompta appareat. τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω Ai. 559. Cogitandum de Homerica περιβάσει heroum suos defendentium: v. Eust. p. 33, 8. 588, 15. 1046, 33. Etym. Gud. p. 48, 10; cf. ἀμφίβασις Apoll. lex. p. 106. Hesych. in v. et Etym. M. p. 89, 3. — ἃ — ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστι Oed. Col. 366 cf. Reisig. en. p. LXXII. κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξει' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν Oed. Col. 1610. cui geminum est τροφῆς — τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφί σοι πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον El. 1133, quo utroque loco significatur *occupari circa aliquem,* Homericum ἀμφιπένεσθαι, ἀμφέπειν, quo etiam Sophocles usus est. Cum *quarto casu:* (ὑμᾶς) ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 168. ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει El. 836 m. — προστῆναι μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. (580 D.) quod quomodo intelligendum sit, docet Athenaeus p. 475 (p. 1063. t. II. Dind.): πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσελιλύσθαι τοὺς δράκοντας καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σῖτα καὶ καρχήσια. Legebatur apud Sophoclem σῖτα, Porsonus correxit. Sed προστῆναι de draconibus parum aptum videtur, ut paene correxerim πρὸς τὴν μέσην. b. *Liberior tralatio* in his inest. Cum dativo *propter* s. *rei causa dicimus* significat, ubi de cura, metu, ira sermo: nam ἀμφὶ μέριμναν et similia tragicorum non sunt: v. Dissen Expl. Pind. p. 359. ἀμφί νιν γνώμενος Trach. 933. ἀμφί σοι ἁζόμενος Oed. R. 155 ch. ἀμφὶ σοὶ βοᾷ

etiam ad substantiva generis neutrius adiunctis v. Lob. ad Ai. 323. p. 270. Suidas ex Sophocle ἀμφίτρητος videtur afferre. Ed. Ald. Iunt. ἀμφιτρῆρος. De tono v. s. ἀγνώς.

Ἀμφιτρίτη n. pr. *ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας* Oed. R. 195 ch. *mare πολύκοιτον Ἀμφιτρίταν* ex Hydroph. II. (597 D.) schol. Ant. I. *πολυάδελφον* explicans, et Hesychius v. *κοιτός*.

Ἀμφιχαίνω inhio. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων — φονίαισιν ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 118 de hoste Argivo Thebas urgente: v. Abresch. ad Aesch. Choeph. 540 et Blomf. in gl. ad v. 538.

Ἀμφίων n. pr. *Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος* Ant. 1140. Thebani dicuntur. *δόμων* Schaeferus *ἀπὸ κοινοῦ* etiam Cadmum spectare vult, quod etsi potest fieri, tamen necessarium non est.

**Ἀμφορεύς urna. πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας* Camic. V. (303 D.) Hesych. v. *κωχεύουσιν*, ubi cum exstet *ἐμφοραιδέομας* Ruhnkenius in Auctario ex Etym. suo Ms. quod exhibet *ἐν φορμῷ δέμας* emendavit. Fortasse verius Dindorfius *ἐν φορῷ*. Hesychius *ἀμφορείῳ, φορτίῳ* quod sic scribit Ruhnkenius: *ἀμφορεῖ, τῷ φορτίῳ*.

Ἄμφω ambo. Mirum, quod glossae *κατὰ πόλεις* ap. Bekk. An. p. 1095 *ἄμφω* pro *ἀμφότεροι* dictum Phliasiis peculiare esse voluerint. *Nom. ἄμφω γ' ὁμοίως* Oed. Col. 418. *ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω* Ant. 147 an. *Accus. ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;* Ant. 766. *Genit. ὡς — κοινά τ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ* Phil. 25. *ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν* Oed. R. 684. *ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν* Oed. Col. 484. *στόνος ἀμφοῖν* Trach. 519 ch. *τοῖς λόγοις ἀμφοῖν ἔνεστι κέρδος* El. 362. *εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται* inc. LXXIV. 2 (746 D.). Vitiose impressi *συγκολλᾶτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται*. In Valckenarii schedis cum ex cod. enotatum fuisset *τεκταίνεται*, reliqua Brunckius correxit. Unus memorabilis locus Oed. Col. 1427. *ὃς — σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ*. Ibi enim *ἀμφοῖν* est *ἀλλήλοιν*. *Dativus. ὑμῖν ἀμφοῖν* Ai. 1243.

Ἀμφώβολα π. Σοφ. αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι Eust. p. 1405, 30. Est inc. CV. 41. s. 835 Dind.

Ἄν particula adverbiascens, rem expositam aliqua incertitudinis vel suspensi animi notione augens. Sed de primitiva particulae vi etiam eis, quae peculiaribus libris Hermannus et Reisigius, in commentariis grammaticis Matthiae et Bernhardy, in lexico Passovius disseruerunt, minime satis patefacta non dicemus: usum demonstrare satis habebimus.

I. Et *verbo* quidem fere semper additur. Antiquissimus et olim praecipuus usus haud dubie *adverbialis* fuit, rem factam incerto quodam loquendi genere narrans indicativo modo coniungi solita. (Nostrum

Ἀμφιδέξιος. Propria *ambidextri* notione praeditum Sophocli non est, sed *utrumque* significat. κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς Oed. R. 1243. Schol. min. ἀμφοῖν χεροῖν. ἐρείσατε — πλευρὸν ἀμφιδέξιον Oed. Col. 1114. Vulgo ἀμφὶ δεξιόν. Illud Brunckius edidit, repertum post in Laur. A. B. et Victor. et aperte falsa est antiqua scriptura.

Ἀμφίδρομος *circumdans*. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 346 m. Schol. ἤγουν κίνησις καὶ φορὰ ἄτακτος ὧδε κἀκεῖσε ἄγουσά με. Potest σαλεύσεως inesse notio, tamen κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται iuncta sunt ἐκ παραλλήλου.

Ἀμφιδύομαι (δύομαι) *induo*. ὅπως μηδεὶς — κεῖνον πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ (πέπλον) Trach. 602.

Ἀμφίθηκτος *anceps*. ἀμφιθήκτῳ ξίφει Ant. 1293 m. Schol. διστόμῳ.

Ἀμφίθρεπτος *concretus*. ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν Trach. 569. Schol. τὸ πεπηγός· θρέψαι γὰρ τὸ πῆξαι. Cf. Iacobs ad Philostr. p. 673.

Ἀμφίθυρος *biforis*. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον Phil. 159 an. cf. Elmsl. ad Med. 133.

Ἀμφικεῖμαι *amplector*. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι ἔκλαον Oed. Col. 1616. *accedo*. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον Ant. 1278 m. *cruentam uxoris necem accedere calamitati*. Hoc ab ea praepositionis ἀμφί repetendum significatione, qua universe *propinquitatem et coniunctionem* exprimit.

Ἀμφικίων *columnatus*. ἀμφικίονες, κίοσι κυκλῷ περιεστυλωμένοι Eust. p. 706, 22. — ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσων Ant. 285.

Ἀμφίκλυστος *fluctu illisus*. ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Trach. 749. πρὸς ἀμφίκλυστον πέτραν 777. Schol. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην.

Ἀμφίλινος = λινόδετος. Hesychius ex Captiv. VIII. 3 (43 D.). πατὴρ δὲ χρυσδὲς ἀμφίλινα χρούπαλα. Sic cod. Brunckius χρύσε' ἀμφίλιν' εἰδύς.

Ἀμφίλογος *controversus*. Πολυνείκης ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 ch. Schol. ἢ τῶν ἀμφισβητησίμων ἢ τῶν ἀμφιβολίας ἐμποιούντων. Posterius ineptum. Potest etiam *controversia altercante cum convicio utroque* cogitari.

Ἀμφίλοφος *cervici impositus*. ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν Ant. 350 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον ὑπάγει. Is ἀμφὶ λόφον legit. Alter ἢ ἀμφίλοφον, τὸ ἀμφιτράχηλον. Brunckii suspicio ὑπάξεται vel Bothii ἄρ' ἄξεται longe probabilior quam violenta simul et ipsa glacie frigidior Hermanni correctio λασιαύχενα θ' ἵππον ἐξεῖ ἀμφὶ λόφον ζυγοῖ. V. ἄγω.

Ἀμφινεικής lite expetitus. τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν Trach. 104 ch. Schol. τὴν περιμάχητον. Cf. Stanl. ad Aesch. Ag. 695. sic etiam ἀμφίνεικος περιμάχητος ἐναντίους ἔχων λόγους ex Trachiniis laudatum explicat Hesychius. Aut erravit, aut scribendum τὰν ἀμφίνεικον Δηϊάνειραν.

Ἀμφινείκητος lite expetitus. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας Trach. 524 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ ἡ περιμάχητος νύμφη.

* *Ἀμφίνεικος* v. ἀμφινεικής.

Ἀμφινοέω ambigo. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ Ant. 372 an. Schol. περισσὴ ἡ ἀμφί, iniuria, v. Hermann.

Ἀμφίον, ἔνδυμα Moin. II (370 D.). ἀμφίον, ἔνδυμα, ἱμάτιον sine Sophoclis auctoritate Gr. Bekk. p. 389, 10. In deminutivis posuit Schaef. ad Greg. Cor. p. 28; et est sane ea forma, nec dedecent talia satyricam fabulam, sed significatu deminutivi naturam exuit.

Ἀμφιπίπτω incumbo. ἀμφιπίπτων στόμασιν Trach. 934 *deosculatus.*

Ἀμφίπλεκτος circumiectus. Activum sensu est Trach. 517 ch. ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες. v. κλίμαξ. et Pors. ad Hecub. 1117.

Ἀμφίπληκτος circumsonans. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων Phil. 682 ch. v. Herm. ἑκατέρωθεν πληττόντων schol. De toto hoc verbalium genere adiri debet Mehlhorn. ad Anacr. p. 242. Potest autem ἀμφιπλάκτων scribendum videri. ἀμφὶ πλήκτρων Laur. a.

Ἀμφιπλήξ ab utraque parte feriens. Proprie ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Trach. 926. Figurate ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ — πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς — ἀρά Oed. R. 417. Active dictum laudant Suidas et Hesych. v. ἀμφιπλήξ. De usu casuum obliquorum neutrius generis nomini adiunctorum v. Lob. ad Ai. p. 270 sq. De tono praecipiunt schol. Ven. Il. ζ. 135. Eust. p. 629, 52. v. ἀγνώς.

Ἀμφιπλίξ. περιβάδην. — πλίσσεσθαι τὸ βάδην διαβαίνειν καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σοφ. Τριπτολέμῳ (IX. 3. 538 D.) δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε. Etym. M. p. 395, 1. Recte sic emendavit Koen. ad Greg. p. 548 ex Rufo Ephesio de part. hom.: vulgo δράκοντα et εἰληφότες. Apud Pollucem II. 172 est εἰληφότα, ap. Etym. Leid. Ms. δράκοντα δ' αἶγον — εἰληφότε. Ceterum ἀμφιπλίξ ex Triptolemo Sophoclis memorant etiam schol. Ar. Ach. 217. Suid. v. περιβάδην et πλίξ. — De tono v. Et. M. p. 781, 40. Eust. p. 842, 44. schol. Ven. Il. φ. 16.

Ἀμφιπολέω circumvagor. (Διόνυσος) θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις Oed. Col. 686 ch. ἀμφιπολευόμενος, *curatus*, explicat Erf. ad Trach. p. 209. *pererrans* Herm. ad Trach. 195. Doederlinus l. c. *versatus circa*, quae quidem propria verbi significatio est, ita tamen ut Nymphas circa Bacchum, non hunc circa Nymphas versari oporteat, quippe maiorem

deum. *Cum aliquo oberrare* explicueris, memor Homericum ἀμφιπολεύειν non solum de famulis circa aliquem versantibus, sed et de *sequentibus* et *circumeuntibus* universe dici pro συνέπεσθαι et συμπεριοδεύειν, v. Eustath. p. 1883, 53.

Ἀμφίπολος *ministra*. Non cadunt in Sophoclem, quae veteres de ἀμφίπολος περίπολος ἐπίπολος disseruere, nec num ἀμφίπολος de femina sola an etiam de mare famulo dicatur: v. Ammon. p. 71. Eust. p. 994, 26. 1090, 57. 1400, 56. 1624, 23. coll. Lobeck. Aglaoph. p. 1235. t. II. Semel exstat ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις — τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ Trach. 857 ch. Recte schol. ὑπηρετησαμένη. Melius etiam nostrum convenit *Vermittlerin*.

Ἀμφίπρυμνος. ἀμφίπρ. πλοῖον τὸ ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον· Hesychius ex Androm. VII. 2 (135 D.).

Ἀμφίπυρος proprie *igne circumdatus*. τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν θέσθ' ἐπίκαιρον Ai. 1384. ἀμφίπυρον θέσθε coniungenda, non ut schol. ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον. Tralate *lucifer*. Ἄρτεμιν ἀμφίπυρον Trach. 213 ch. quippe cum Hecate confusam, ut recte schol. cf. Aristoph. Ran. 1406. Spanh. ad Callim. II. de qua θεοκρασίᾳ inprimis videndus Vir Summus in Aglaoph. t. I. p. 79.

Ἀμφίρυτος *mari circumfusus*. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος Ai. 134 an. Propter sequens ἀγχιάλου illud huius interpretationem continere existimans eiecit Musgravius iniuria. Sed v. Lobeck. coll. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 559.

Ἀμφίστημι. Eae solae huius verbi partes apud Sophoclem leguntur, quae intransitiva significatione praedita sunt. κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις El. 185 m. Libri ἐφίσταμαι, quod et metro nocet et minus elegans est. Illud ab Hermanno emendatione illatum Laur. B. et Eustathius habet p. 1692, 27. Laur. A. ἀφίσταμαι ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν Ai. 711. Tralate dictum: ξὺν ἑπτὰ — λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν Oed. Col. 1314. ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος 1475 ch. de tonitrubus ex omni caeli parte auditis. Schol. περιίσταται ἡμῖν μέγας ψόφος.

Ἀμφιστόμος. ὧν (κρατήρων) καὶ κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους Oed. Col. 474. Schol. τὰς ἑκατέρωθεν ἐστομωμένας, ἢ διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος ταύτας εἶναι, ἢ πρόσωπά τινα θηρίων ἑκατέρωθεν ἔχούσας. Prior explicatio unice vera: cf. Herm. Quid sit *quae os s. marginem cingunt*, ut Hellerus interpretatur, ignoro. Ceterum Suidas v. χοάς mendose λαβὲ ἀμφὶ στόμα.

Ἀμφιτέρμως. ἀποτετερματισμένως ex Amphitr. II. (125 D.) Hesychius.

Ἀμφιτρής *perforatus*. δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Phil. 19. Schol. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετρημένου. De enallage generis, genitivis et dativis

etiam ad substantiva generis neutrius adiunctis v. Lob. ad Ai. 323. p. 270. Suidas ex Sophocle ἀμφίτρητος videtur afferre. Ed. Ald. Iunt. ἀμφιτρῆρος. De tono v. s. ἀγνώς.

Ἀμφιτρίτη n. pr. ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας Oed. R. 195 ch. mare πολύκοινον Ἀμφιτρίταν ex Hydroph. II. (597 D.) schol. Ant. I. πολυάδελφον explicans, et Hesychius v. κοινός.

Ἀμφιχαίνω inhio. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων — φονίαισιν ἀμφιχανὼν λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα Ant. 118 de hoste Argivo Thebas urgente: v. Abresch. ad Aesch. Choeph. 540 et Blomf. in gl. ad v. 538.

Ἀμφίων n. pr. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1140. Thebani dicuntur. δόμων Schaeferus ἀπὸ κοινοῦ etiam Cadmum spectare vult, quod etsi potest fieri, tamen necessarium non est.

*Ἀμφορεύς urna. πιστοί γε κωχεύουσιν ἀμφορεῖ δέμας Camic. V. (303 D.) Hesych. v. κωχεύουσιν, ubi cum exstet ἐμφοραιδέσμας Ruhnkenius in Auctario ex Etym. suo Ms. quod exhibet ἐν φορᾷ καὶ δέμας emendavit. Fortasse verius Dindorfius ἐν φορᾷ. Hesychius ἀμφορείῳ, φορτίῳ quod sic scribit Ruhnkenius: ἀμφορεῖ, τῷ φορτίῳ.

Ἄμφω ambo. Mirum, quod glossae κατὰ πόλεις ap. Bekk. An. p. 1095 ἄμφω pro ἀμφοτεροί dictum Phliasiis peculiare esse voluerint. Nom. ἄμφω γ' ὁμοίως Oed. Col. 418. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. Accus. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; Ant. 766. Genit. ὡς — κοινά τ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Phil. 25. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν Oed. R. 684. ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν Oed. Col. 484. στόνος ἀμφοῖν Trach. 519 ch. τοῖς λόγοις ἀμφοῖν ἔνεστι κέρδος El. 362. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2 (746 D.). Vitiose impressi σύγκολλ' ἄτ' ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται. In Valckenarii schedis cum ex cod. enotatum fuisset τεκταίνεται, reliqua Brunckius correxit. Unus memorabilis locus Oed. Col. 1427. ὅς — σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ. Ibi enim ἀμφοῖν est ἀλλήλοιν. Dativus. ὑμῖν ἀμφοῖν Ai. 1243.

Ἀμφώβολα π. Σοφ. αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι Eust. p. 1405, 30. Est inc. CV. 41. s. 835 Dind.

Ἄν particula adverbiascens, rem expositam aliqua incertitudinis vel suspensi animi notione augens. Sed de primitiva particulae vi etiam eis, quae peculiaribus libris Hermannus et Reisigius, in commentariis grammaticis Matthiae et Bernhardy, in lexico Passovius disseruerunt, minime satis patefacta non dicemus: usum demonstrare satis habebimus.

I. Et *verbo* quidem fere semper additur. Antiquissimus et olim praecipuus usus haud dubie *adverbialis* fuit, rem factam incerto quodam loquendi genere narrans indicativo modo coniungi solita. (Nostrum

ἔχει Phil. 116. εἴ μοι θέμις, θέλοιμ᾽ ἂν 657. εἰ τάδ᾽ ἐν τούτοις (τί) ἂν — προσθείμην πλέον; Ant. 40. εἰ μὲν οὖν τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, — ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 917. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην — Oed. Col. 1662. ἀλλ᾽ εἰ τάδ᾽ ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ᾽ ἂν ἀπαρκοῖ 1766 an. εἴπερ ἔστι — τάχ᾽ ἂν γενοίμεθ᾽ αὐτοῖ — σωτήριοι Ai. 765. Paulo rarius praesente futurove imperfectum in protasi est. καὶ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν, θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν Ai. 942. εἴ τι θέσφατον πατρὶ ἱκνεῖτο — πῶς ἂν δικαίως τοῦτ᾽ ὀνειδίζοις ἐμοί; Oed. Col. 975. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἔτλη, κλύοι τις ἂν Trach. 71. πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ᾽ ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 787. Monkius requirebat εἰ παύσειας, nec sane, si scriptum esset, reprehenderet quisquam. ἔπαυσας sic intelligendum, ut sit *siquidem effecisti, ut nunc postremum locuta sit.* — Praeter libros grammaticos de hoc usu laudare sufficiat Heind. ad Plat. Protag. p. 557 et 573. Matth. ad Eur. Hipp. 47?.

3. Nec raro protasis *coniunctivo* comprehensa est, suspenso illo a particulis ὅταν et ἐάν. Quo facto potentialis optativus persimilis futuro videtur, modo quod sententiam minus graviter profert. ἐάν. κἂν φρονῇς — ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1244. τἄμ᾽ ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι, ἀλκὴν λάβοις ἂν — πόνων Oed. R. 218. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταὔτ᾽, ἔγωγ᾽ ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840. ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ᾽ ὕπερ λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς El. 545. ὅταν. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ᾽ ἂν οὐδ᾽ ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 686. ὅταν δ᾽ ἵκηται — κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην Oed. R. 77.

4. Item protasis *relativum enuntiatum* continet, vel, quod illi affine, *participio* inclusa est. ἀναγκάσαι θεοὺς ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ᾽ ἂν εἷς δύναιτ᾽ ἀνήρ Oed. R. 281. ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι; Ant. 642. ὅτου δ᾽ ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ᾽ ἔθ᾽ οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 520. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν φυσῶντ᾽ ἄνω 900. οὔτ᾽ ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ᾽ ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος 1053. ὅστις ἦν θεσπιῳδῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὃ δ᾽ ἂν λέγοι Trach. 23. — τότ᾽ ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν 150. ὅσον γ᾽ ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν (sc. εἴη ποιῆσαι) 1204. δυςάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν Oed. R. 12. παρ᾽ οὗ τις ἂν σκοπῶν — ἐκμάθοι 285. συνθεὶς τ᾽ ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. τοιόςδε δ᾽ ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι πότ᾽ ἄλλος 1084. χεροὶ τᾶν θιγὼν δοκοῖμ᾽ ἔχειν σφάς 1470. οὔτ᾽ ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς Ant. 185. οὔτ᾽ ἂν φίλον — θείμην ἐμαυτῷ τοῦτο γιγνώσκων 188. τῶν — μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ᾽ ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. οὔτ᾽ ἂν στρατός γε σω-

ἂν φράσω, quod Schaeferus pro *ἐάν* dictum putat, recte sane, dummodo certum esset, *ἄν* pro *ἐάν* tragicis usitatum fuisse. Sed hac ipsa de causa concidit, in qua multum se torsit, Hermanni ratio Oed. R. 1062: *οὐδ᾽ ἂν εἰ 'κ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή* v. l. c. et de p. *ἄν* p. 100. Plenam hanc esse orationem dicit *σὺ δὲ οὐκ ἐκφανεῖ κακὴ οὐδ᾽ ἂν εἰ τρίτης* κ. τ. λ. Nam ad *οὐδ᾽ ἄν* quid subaudiri potest nisi futurum *ἐκφανεῖ*? Scribendum vel cum Hermanno quondam ad Vig. p. 791 *οὐδ᾽ ἐὰν τρίτης* vel quod melius *οὐδέ γ᾽ εἰ τρίτης*.

3. Cum *indicativis imperfecti vel aoristi*. a. In *apodosi conditionali* ut ex tali re concludatur ratio, quae fieri ponitur, etsi nec fiat nec facta sit. Nota temporum discrimina: nec probo, quod Hermannus sic quoque aoristum *de re cito praetereunte* dici ait p. 50. Quam particulae *ἄν* finitionem posuit Gr. Bekk. p. 126, ea ad hunc solum usum apta est. *πῶς ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ᾽ — ἐς τόδ᾽ ἂν τόλμης ἔβη;* Oed. R. 125. *εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων — ἂν ἔφην* 349. *εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι — ἔγνως ἄν* 403. *οὐδ᾽ ἱκόμην — εἰ σὺ μὴ 'κάλεις* 432. *εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε — οὐκ ἄν ποτ᾽ εἶπε* 573. *εἰ δ᾽ αὐτὸς ἦρχον — ἂν ἔδρων* 591. *εἰ — ἦν φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην* 1387. sic certe plerique codd. *ἀνεσχόμην*, Aug. b. Dresd. a. b. Par. B. *ἠνεσχόμην* (sic H.), praebentibus haud male scriptum a Brunckio et habet ita Flor. *Γ*. De Laurentianis non satis constat. Sed et omissio particulae haud male defendi potest. *ἔδρασ᾽ ἄν — εἰ μὴ πρώτισ᾽ ἔχρῃζον* 1438. *εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ᾽ ἂν παρῄνουν* 1512. *ἐγὼ στείχων ἂν ἦν εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσεία — ἐλεύσσομεν* Phil. 1203. *εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ᾽ ἂν ὧδ᾽ ἐγιγνόμην κακός* Oed. Col. 273. *εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἧκον — οὐ μεθῆκ᾽ ἄν* 910. *εἰ — εἶχον ἐνδικώτατα, οὔθ᾽ εἷλκον οὔτ᾽ ἂν ἦγον* 931. *καὶ ταῦτ᾽ ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μὴ — ἠρᾶτο* 955. *εἰ — μὴ 'τύγχανε προςπέμψας; — οὔτ᾽ ἄν ποτ᾽ ὀμφῆς — ἐπῄσθετο* 1353. *εἰ — ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν* Ant. 462—4. *εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ᾽, εἶπον ἄν σ᾽ οὐκ εὖ φρονεῖν* 751. *οὔτ᾽ ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, — βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ᾐρόμην πόνον* 896. *εἰ δὲ — βάξιν κατῄδη — κἂν πάλαι παρῆν* Trach. 87. *εἰ — ἔλευσσες, κάρτ᾽ ἂν ᾤκτισας* 893. *κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ᾽ ἐγώ* Ai. 45. *εἰ ζῶν — κρίνειν ἔμελλε — οὐκ ἄν τις αὔτ᾽ ἔμαρψεν ἄλλος* 439. *καὶ μὴ φρένες — ἀπῇξαν, οὐκ ἄν ποτε — ἐψήφισαν* 444. *κεἰ μὴ θεῶν τις — ἔσβεσεν, — θανόντες ἂν προὐκείμεθα* 1058. *οὐδ᾽ ἂν ἐμνήσθην — εἰ μὴ ἤκουσα* El. 365. *ἦν ἄν, εἰ — ἠπίστασο* 386. *εἰ δὲ — ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν* 547. *εἰ μὴ — ἔβλαστε — οὐκ ἂν — ἐπέστεφεν* 433. *εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἄν* 595. *εἰ φρενῶν ἐτύγχαν᾽ αὐτὴ — ἐσῴζετ᾽ ἂν τὴν εὐλάβειαν* 981. *εἰ — μὴ 'κύρουν ἐγὼ — ἦν*

ἂν 1324. *εἰ — ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν* Scyr. VI. 3 (501 D.).

b. Eadem ratio est, *protasi participio inclusa. τότε γὰρ ἂν θανὼν οὐκ ἦν φίλοισι — τοσόνδ' ἄχος* Oed. R. 1355. *πόσις γὰρ ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν* Ant. 900. *ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ' ἐκόμπεις* Ai. 1208.

c. Non minus frequenter *protasis conditionalis reticetur*. Herm. l. c. p. 20. *οὐ γάρ ἄν ποτε — ἐβουλήθην ἐγώ* Phil. 410. *οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν* 425. *ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰςάπαξ εἰπεῖν* 441. *οὐ γάρ ποτ' — ἂν ἐξηύχησ' ἐγώ* 857. *οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν με* 935. *ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ' εἰ μὴ δόλῳ* 936. *ἐπεὶ οὔποτε — ἐπλεύσατ' ἂν* 1026. *ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην* 1223. *ἀλλ' ἤθελον — ἄν σε πεισθῆναι* 1262. *οὐ γὰρ ἂν — ὧδ' εἷρπε* Oed. R. 83. *οὐδὲ — ἐχρήσατ' ἂν* 117. *οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον* 220. *οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην* 318. *ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν — ἐστειλάμην* 434. *θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν* 1356. *οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον* 1357 m. *οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις — πατέρα ποτ' ἂν προςεῖδον* 1372. *οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην* 1455 ex ipsa morte servatus non essem. *οὐ γὰρ ἄν ποτε — ἀντέκυρσα* Oed. Col. 99. *προςέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος* 126 ch. *οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον* 144 an. *οὐκ ἂν πεσεῖν ἔδοξα* 946. *ἐπεὶ σχολῇ γ' ἂν ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ* Ant. 386. *τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος — οὐκ ἂν μεθεῖτο* Trach. 196. *ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν* Ai. 88. *τίς ἂν — ἀμείνων εὑρέθη* 119. *ἃ πρόσθεν — οὐκ ἔτλη ποτ' ἂν* 405. *τίς ἄν ποτ' ᾤετο — ξυνοίσειν* 425. *οὐκ ἄν ποτ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα* 930. *ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες* 1123. *ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ* El. 315. *ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδὰν* 1273 m. *ὡς — οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον* 1311. *ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην* 1312. *τὸ δὴ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ* 1499. *κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτυχεῖ κακὸς γεγὼς* Alet. VII. 10 (94.). *ἡ πατρόκτονος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ* Phthiot. 624 D. ex Gr. Bekk. p. 128, 3. Brunckio nondum cognitum. Eadem res est, cum sententia profertur interrogative. *πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον;* Ant. 498. *πόθεν γὰρ ἄν ποτε — παρέσχ' εὔνοιαν —;* Trach. 704. Et in eiusmodi optato, quod expleri non posse videmus: *ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην* Trach. 731.

4. Cum *plusquamperfecto* positum eadem est qua cum aoristo potestate, sed rarius reperitur. *καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα* Oed. R. 984. *κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς* Scyr. VI. 7 (501 D.).

III. *Cum modo optativo potentiali* quem vocant, ut *rem secundam loquentis indicium incertam indicet, quae tamen fieri possit.*

1. *In apodosi conditionali*, cum protasis quoque optativo profertur. Aoristi et praesentis exiguum ita dicti discrimen: *aoristus* tamen aliquanto minus finite ad tempus qualecunque, *praesens* magis ad proximum et instans spectat. *Futuri* usus paucissimis exemplis est, in quibus de re *exspectanda* sermo. εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι Phil. 1033. *iam credam.* πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι — εἴ μοι παρείκοι 1046. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰ λάβοιμεν Oed. R. 120. οὐδεὶς — ὅστις ἂν εἰ θεὸς ἄγοι, 'κφυγεῖν δύναιτο Oed. Col. 253 m. οὐ γὰρ ἂν κακῶς — ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα 803. οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειεν, εἰ πύθοιτο 925. ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις 1675 m. Subaudiendum cum Hermanno βαίης, *quo maxime modo mortem oppetas, si exoptatum adipiscare.* ἐν πόθῳ Canteri coniectura est, Brunckio et Elmsleio probata. Libri, ut dedimus, modo quod Par. T. et Farn. εἰ πόθον. — οὔτ' ἂν κελεύσαιμ' — οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Ant. 70. λέγοιτ' ἂν εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος 501. *nisi metus occlusurus esset:* Hermannus *sit*, cetera recte: cogitandum enim *cum quis dicere voluerit.* Schaeferus ἐγκλείσαι: illud non libri solum omnes sed et Eust. tuetur p. 1391, 64. ἀοιδὰς — οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν 875. τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις Trach. 386. κἂν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις 1124. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις —; Ai. 258. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 451. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἄνθρωπ', εἰ λάβοις 1101. εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν El. 326. εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἂν 340. οὐκ ἄν ποτ' οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα — τούτοις ὑπεικάθοιμι 351. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε 405. Olim Hermannus λέγεις cum Ald. Iunt. Laur. Aug. b. c. Lips. utroque Ien. Laud. Bar. 2. quod sensu caret: si indicativo locus, scribendum fuit λέξεις. φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι El. 538. σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις 573.

2. Haud raro *indicativo* conditio, *optativo* ἂν addito conclusio profertur, cum a posita quadam re certa visa mutata sententia ad incertitudinem revolvimur: nam quod contrarium est, cum ab incertis progressi certiores nos fieri sentimus, Sophoclis in fabulis nunc non reperitur. εἰ κείσεται — ἔρροι τἂν αἰδώς El. 241 ch. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει 306. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 369. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τόδ' εὖ κυρεῖ 789. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα 1194. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα Trach. 590. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε — εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς 723. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἂν εἴπερ ὧδ'

ἔχει Phil. 116. εἴ μοι θέμις, θέλοιμ᾽ ἂν 657. εἰ τάδ᾽ ἐν τούτοις (τί) ἂν — προσθείμην πλέον; Ant. 40. εἰ μὲν οὖν τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά, — ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες 917. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην — Oed. Col. 1662. ἀλλ᾽ εἰ τάδ᾽ ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ᾽ ἂν ἀπαρκοῖ 1766 an. εἴπερ ἔστι — τάχ᾽ ἂν γενοίμεθ᾽ αὐτοὶ — σωτήριοι Ai. 765. Paulo rarius praesente futurove imperfectum in protasi est. κεἰ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν, θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν Ai. 942. εἴ τι θέσφατον πατρὶ ἱκνεῖτο — πῶς ἂν δικαίως τοῦτ᾽ ὀνειδίζοις ἐμοί; Oed. Col. 975. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἔτλη, κλύοι τις ἂν Trach. 71. πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ᾽ ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς El. 787. Monkius requirebat εἰ παύσειας, nec sane, si scriptum esset, reprehenderet quisquam. ἔπαυσας sic intelligendum, ut sit *siquidem effecisti, ut nunc postremum locuta sit.* — Praeter libros grammaticos de hoc usu laudare sufficiat Heind. ad Plat. Protag. p. 557 et 573. Matth. ad Eur. Hipp. 471.

3. Nec raro protasis *coniunctivo* comprehensa est, suspenso illo a particulis ὅταν et ἐάν. Quo facto potentialis optativus persimilis futuro videtur, modo quod sententiam minus graviter profert. ἐάν. κἂν φρονῇς — ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1244. τἄμ᾽ ἐὰν θέλῃς κλύων δέχεσθαι, ἀλκὴν λάβοις ἂν — πόνων Oed. R. 218. ἢν γὰρ φανθῇ λέγων σοὶ ταὔτ᾽, ἔγωγ᾽ ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840. ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ᾽ ὕπερ λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς El. 545. ὅταν. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ᾽ ἂν οὐδ᾽ ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 686. ὅταν δ᾽ ἵκηται — κακὸς μὴ δρῶν ἂν εἴην Oed. R. 77.

4. Item protasis *relativum enuntiatum* continet, vel, quod illi affine, participio inclusa est. ἀναγκάσαι θεοὺς ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ᾽ ἂν εἷς δύναιτ᾽ ἀνήρ Oed. R. 281. ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ᾽ ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι; Ant. 642. ὅτου δ᾽ ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν γένοιτ᾽ ἔθ᾽ οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 520. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν φυσῶντ᾽ ἄνω 900. οὔτ᾽ ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ᾽ ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος 1053. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ᾽ ἂν λέγοι Trach. 23. — τότ᾽ ἄν τις εἰσίδοιτο τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν 150. ὅσον γ᾽ ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων κυρῶ (sc. εἴη ποιῆσαι) 1204. δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν Oed. R. 12. παρ᾽ οὗ τις ἂν σκοπῶν — ἐκμάθοι 285. συθείς τ᾽ ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. λέγοις ἂν εὖ φρονῶν 570. τοιόσδε δ᾽ ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι ποτ᾽ ἄλλος 1084. χερσὶ τἂν θιγὼν δοκοῖμ᾽ ἔχειν σφᾶς 1470. οὔτ᾽ ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς Ant. 185. οὔτ᾽ ἂν φίλον — θείμην ἐμαυτῷ τοῦτο γιγνώσκων 188. τῶν — μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ᾽ ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. οὔτ᾽ ἂν στρατός γε συ—

φρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, μηδὲν φόβον πρόβλημα — ἔχων 1054. οὕτω — τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν 1127. σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ 1241. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ πατρῷ' ὁρῶσα πήματ' οὐ δρῴη τάδ' ἄν; El. 250. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα (οὐκ ἂν ἐρῴης) 357. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1296. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια λάγδην πατεῖται Phaedr. III. 1 (606 D.). Exemplorum quae sunt *participii* longe maxima pars sententiam generalem in omne tempus valentem continent, qualem si sermone finito resolveris, particulam cum coniunctivo iungendam postulari videbis: unum Oed. R. 1084 indicativo et particula ἐπειδήπερ opus habebit.

5. Longe frequentius *protasis premitur plane.* μᾶλλον ἂν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους μολεῖν Phil. 46. πρὸς βίαν οὐκ ἂν λάβοις 103. οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν 118. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα 119. πολλὰ γὰρ τάδε γένοιτ' ἂν 306. ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ 491. Hanc librorum lectionem, cuius loco Triclinius substituit παλαιόν, Hermannus olim de coniectura παλαιά γε, recte Brunckius explicuit subaudiendo εἴη: quod nunc etiam Hermannus, ut par erat, probavit. ἐγὼ μὲν — πορευσαίμ' ἂν ἐς δόμους 513 ch. θᾶσσον ἂν — κλύοιμι 628. παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος 669. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ 1040. τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι 1067. οὐκ ἂν μεθείην 1286. κοὐκ ἴσθ' ὅπου ὀργὴν ἔχοις ἂν — εἰς ἐμέ 1293. λέγοιμ' ἂν Oed. R. 95. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις — ὁρμενον 175 ch. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν — ἐνδατεῖσθαι 205 ch. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι 282. οὐ γάρ ἂν πύθοιό μου 333. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας 334. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι 343. σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν παραμείψειεν ἀνήρ 503 ch. οὔποτ' ἔγωγ' ἂν — καταφαίην 505 ch. μακροὶ — ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι 561. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; 599, ubi in participio protasis non quaerenda. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακός 600. οὐκ ἂν τλαίην ποτέ 602. κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ 615. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἴς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὔτ' ἂν μαντείας γ' ἂν βλέψαιμι 857. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις 1004. ποθὲν ἂν ἄνθρα μαρτυρήσειεν 1032. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν 1046. Inepte Ald. et codd. εἰδῆτ' ἂν vel εἴδητε ἄν, hoc a correctore, praeter Laur. c. Aug. c. qui veram scripturam retinuere. οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα 1058. οὐκ ἂν πιθοίμην 1065. ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή 1172. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ 1182. ὡς πυθοίμεθ' ἂν ὅπου ποτ' ἐσμέν Oed. Col. 11 si vera correctio Hermanni ἂν addentis, quod libri omittunt. Sic est *quoniam comperiamus*: sed non minus bene Brunck. Reis. ὡς πυθώμεθα, *ut comperiamus.* Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν 42. ὥστ' οὐχ ἕδρας

— ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι 45. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν 252 m. οὐ σθένοιμεν ἂν 257. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι 404. ὡς — οὔτ' ἂν μείνειεν 426. οὔτ' ἂν ἔλθοι ποτ' αὖθις 427. εἴποις ἂν 432. θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ 492. δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφί σοι 493. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἔρημον ἕρπειν 503. χωροῖμ' ἂν εἰς τόδε 508. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας 566. ὥςπερ ξένον γ' ἂν — ὑπεκτραποίμην 571. χρόνῳ μάθοις ἂν 586. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίατο 608. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα 653. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν — φέροις 657. φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα 729. ἡ δ' οἴκοι πλέον σέβοιτ' ἂν 764. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἀλοῖς 768. κἀκ' ἂν λάβοις 800. ταῦτ' ἂν εἰδείη 886. οὐδεὶς — ἂν ἐμπέσοι ζῆλος 947. οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ὄνειδος οὐδέν 970. τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν 1000. ὅστις ἂν σου τοῦτο προςχρῄζοι μαθεῖν 1170. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου 1220 ch. οὔτ' ἂν ἐξείποιμι 1525. πολλῶν γὰρ ἂν — πημάτων ἱκνουμένων πάλιν σε δαίμων — αὔξοι 1563 ch. ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας 1575. οὐδ' ἂν εἷς φράσειε 1652. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο Ant. 80. οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα — θείμην 187. οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι 240. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἂν 314. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτόν 440. σίδηρον — ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις 472. τοῦτον ἂν — θαρσοίην 664. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν 676. οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην 682. γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον 683. οὐδ' ἂν κελεύσαιμι 727. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις 735. οὔτἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ 743. ὅστις ἂν βλάστοι 913. οὔτ' ἄν νιν ὄλβος — οὐχ ἁλίκτυποι νᾶες ἐκφύγοιεν 942 ch. στείχοιμ' ἂν 1095. οὐκ ἂν μεμψαίμην 1156. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Trach. 2. οὐκ ἂν διείποιμι 22. τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἂν 458. πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας 697. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός 726. τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε φαίη — ἰδεῖν 1061. οὐ γὰρ ἂν γνοίης 1108. τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις 1144. οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1240. μένοιμ' ἂν Ai. 88. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν — ὀρθοῖτο 160 an. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος 185 ch. ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις 212 an. τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον 217 an. ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που 464. ἔχειν σ' ἂν οἶκτον θέλοιμ' ἂν 522. αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη 522. καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός 547. τάχ' ἂν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον 676. οὐδὲν ἀναύδατον φατίξαιμ' ἂν 702 ch. κἂν ὁ μηδὲν ὢν — κράτος κατακτήσαιτο 755. ὁ — σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἂν 803. οὐδεὶς ἂν — τλαίη 900. ἐγὼ — φάσκοιμ' ἂν 1016. τάχ' ἂν — ἐξίκοιτο 1021. οὐκ ἂν — ἄνδρα θαυμάσαιμι 1072. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην 1096. πόλλ' ἂν — σὺ κλέψειας κακά 1116. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν 1309. οὔτἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν 1318. ὡς οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι 1321. οὐ γάρ τι τοῦτον φθεί-

ροις ἂν 1323. ὡς ἐγὼ — νέμοιμ' ἂν 1350. ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι El. 623. ὁ πᾶς ἂν πρέποι — ἐννέπειν τάδε χρόνος 1245 m. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην 1270. ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν 1278 m. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1284. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην 1297. οἵ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβὼν 1317. τελουμένων εἴποιμ' ἂν 1336. οὐκ ἂν μακρῶν — λόγων τόδ' εἴη τοὔργον 1364. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί 1430. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην 1440. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν — γένοιτο — λυτήριον 1482. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Alet. IV. 3 (91 D.). γένος — εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο V. 3 (92 D.). ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ — ἀπεικάσαι Achill. Am. I. 2 (162 D.). ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. I. 2 (255 D.). τίς ἂν πείσειεν Niptr. I. 2. si de loco mutilato iudicare licet. οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο — δεῖξαι Polyx. III. 1 (470 D.). κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν Tyr. XV. 8 (587 D.). οὐδὲν γυναικὸς — μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν Phaedr. V. 1 (608 D.). αἰσχρὴ μὲν — οὐδ' ἂν εἷς φύγοι VIII. 8 (611 D.). οὐκ ἂν πλέον τέρψειας inc. XLIV. 2 (702 D.). ὥσπερ σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ' ἂν LVI. 4 (713 D.). γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς inc. LVIII. 5 (718 D.). ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι LXII. 2 (726 D.). In Creusa autem III. 2 (324 D.). optativus verus est εὐξαίμαν, non potentialis, mendose enim scribitur vulgo εὔξαιμ' ἄν.

6. Similis usus est *interrogationum* potentiali modo comprehensarum. τίνι γάρ ποτ' ἂν — πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος —; El. 220 m. πῶς γὰρ — οὐ δρῴη τάδ' ἂν —; 250. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν 345. τίς ἂν τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι —; 549. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἂν —; 581. πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, εἰ —; 650. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις —; 763. πόθεν ἂν εὕροις πημάτων — ἄρηξιν; 863. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1070 ch. τίς ἂν — φράσειεν —; 1092. πῶς ἂν γένοιτ' ἂν — βλέπειν; 1180. τίς — μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων; 1251 m. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ —; 1305. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ — ξένοι; 1442. τί γὰρ — ἂν — κέρδος φέροι —; 1477. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ — προσβλέποι —; Phil. 41. οὐκ ἂν φράσειας —; 1206. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν —; 1369. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λίποιμ' ἀφεὶς τάδε; Oed. R. 599. πῶς ἂν μόλοι — πάλιν 765. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν —; 773. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; 816. ἆρ' οὐχ — ἂν κρίνων ὀρθοίη —; 828. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν — μάθοιμι —; 924. πῶς δ' οὐκ ἂν (ἥδοιο); 937. τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις —; 964. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος —; 977. τίνων τὸ — ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; Oed. Col. 41. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς — μόλοι; 70. τίν' ἂν σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; 205 ch. τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; 392. πῶς δῆτά σ'

erit. Sed infinitivis *aoristi et praesentis* adiunctum ἄν *futuri* dare vim tralaticia olim opinio erat nostratibus inprimis accepta, quoniam et nobis in interpretanda eiusmodi structura periphrasi uti usus est (*ich würde*) et Latina futura periphrastica (velut φιλῆσαι ἂν δοκῶ *puto me amaturum fuisse*) poni solent. V. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 204. Ceterum infinitivorum *aoristi et praesentis* tenue discrimen est nec ubique: ita ut rei cito praetereuntis significatus haudquaquam sufficiat. Sed tenendum hos infinitivos *conditionalium dictorum* sermonis recti loco haberi et pro re nata modo coniectantis et modeste suae sententiae diffidentis speciem prae se ferre, quale genus recta oratione *potentiali optativo* dicitur, modo rem infectam vel irritam tanquam veram et factam ponere, ita ut *imperfectorum aoristorumque conditionalium* locum tueantur. Protasis conditionalis nonnunquam additur, frequentius omittitur.

1. *Infinitivi obliqui cum* ἄν *pro optativis potentialibus positi.* οἶμαι γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα — τλῆναι τάδε Phil. 532. δεινὰ τὸν Λαερτίου ἐμ᾽ ἐλπίσαι ποτ᾽ ἂν — δεῖξαι 625. ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν κρατύνειν 1047. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ᾽ εἰ τύχοι κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ᾽ ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 88. ἀντέπεμψεν ἔκλυσαν μόνην ἂν ἐλθεῖν — εἰ κτείναιμεν 307. ὥστε μήτ᾽ ἐμὲ μήτ᾽ ἄλλον — βλέψαι ποτ᾽ ἂν 375. οἶδα μήτε μ᾽ ἂν νόσον μήτ᾽ ἄλλο πέρσαι μηδέν 1457. τὴν — οὐκ ἄν ποτ᾽ εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα Oed. Col. 752. οἷς οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί 1003. τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον Ant. 236. (θαρσοίην ἂν τοιοῦτον) εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν, δορός τ᾽ ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν 665. 66. μάλιστά γ᾽· ὥστε μήποτ᾽ ἂν προθυμίαν — λαβεῖν Trach. 666. κάρτ᾽ ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ (ἐμέ) Ai. 256. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1057. ἆρ᾽ οὔ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον El. 605. ὥστ᾽, εἰ πατὴρ ἵκοιτο, μηκέτ᾽ ἂν τέρας νομίζειν αὐτό 1309. μάλιστά σοι μέλειν οἶμαι μάλιστα δ᾽ ἂν κατειδυῖαν φράσαι 1439.

2. *Infinitivi obliqui pro imperfectis vel aoristis* conditionalium modo positis. Etiam optandi formulae, rem quam nobis posse contingere diffidimus spectantes, oblique enuntiatae eadem lege reguntur. εἴ τιν᾽ ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα Oed. R. 584. ὥς σ᾽ ἠθέλησα μηδέ γ᾽ ἂν γνῶναι 1353. ἔχειν σ᾽ ἂν οἶκτον — θέλοιμ᾽ ἂν Ai. 521. Id est, si recta utaris oratione, εἴθ᾽ εἶχες· μὴ δόκει μ᾽ ἂν — θυραῖον οἰχνεῖν El. 305. ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ᾽ ἂν ἄθλιον δέμας 746. Semel exstat *infinitivus perfecti* pro plusquamperfecto conditionali positus. ἴσθι — ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ᾽ ἂν Oed. R. 692 ch. Ceterum in Phil. 1313 scribendum cum Schaefero Mel. Crit.

σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε 1449. χεροῖν ἂν εἴσω σὺν τάχει 1483. Sed non videntur huc esse referenda exempla Ant. 80 et 440 quae supra adscripsimus.

9. Solitarium est ὡς et μή cum potentiali dictum. ὡς ἂν ποταθείην ut volare possim, Oenom. IV. 2 (423 D.). Corruptum est fr. inc. XVIII. 2 (673 D.). — δέδοικα γὰρ μὴ πρὸ λέγοις ἂν Trach. 628. Sed suam optativus consuetudinem retinuit: vereor ne fieri possit, ut prius dicas. Hanc loci recte intelligendi viam primus Schaeferus monstravit.

10. Item *in oratione obliqua maxime post infinitivum* vel ὡς et ὅτι, cum secundariae actioni vel enuntiato includitur, suae significationis tenax est. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς, τότ' ἢ θανεῖν χρείη — ἢ τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 163—167. Sic ordinanda verba: προτάξας ὡς, ἡνίκα ἂν χρόνον τρίμηνον κἀνιαύσιος βεβὼς χώρας ἀπείη, τότε χρείη θανεῖν ἢ ζῆν. καὶ μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα — τὸ φάρμακον τόδ' ἄπυρον — ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ, ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Trach. 684. Sic et explicandus locus Trach. 2. λόγος — ἐστ' ἀρχαῖος —, ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις. Cod. Paris. Laurr. et Suidae cod. Leid. θάνῃ, quod si poeta scripsit, oratione obliqua excidit. Rectae enim conveniret οὐκ ἐκμαθήσει, πρὶν ἂν θάνῃ τις.

11. Unico apud Sophoclem exemplo est ἄν cum εἰ eodem enuntiato coniunctum secundum Hermanni explicationem: εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι — μώραις δ' ἄγραις προςκείμεθα, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Ai. 402 ın. Interpretatur *si poterit occidere*, relegans nos ad sua ad Vig. p. 830 adnotata. Apud alios scriptores earum particularum consociatio non caret exemplis, Sophocli inusitata est; nec video, quid prohibeat, quominus πᾶς δὲ στρατὸς ἂν φονεύοι tanquam apodosis praecedentium videatur, praefixo quod apud poetas frequentissimum, εἰ.

IV. *Cum modo coniunctivo.*

1. Cum *coniunctivo solo sive nude posito* ἄν non dicitur, neque reperitur inde in sententia suis numeris absoluta sive per se stante. Nam quae hic illic memorata emergunt exempla, vitiosam et dudum correctam scripturam habent. V. Schaefer. Mel. Crit. p. 97. Hermann. de p. ἄν l. c. p. 93. Sophoclea haec sunt: ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδῆτ' ἂν οὑπιχώριοι Oed. R. 1046. Sic plerique codd. et Aldus. Unice conveniens εἰδεῖτ' ἂν a Brunckio repositum ex cod. Aug. b. repertum etiam in Laur. c. — τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν Phil. 1379. Manifesto veram scripturam Triclinius servavit, δρῷμεν. In Trach. 943 ch. membranae Brunckii, cod. Harl. Ald. πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. Laur. a. Iunt. 2. et schol. Rom. πότερ' ἂν πρότερ'

ἤδοιο μὲν ἄν, interrumpebat se interpositis πῶς δ᾽ οὐκ ἄν, quare particula huic enuntiato adhaesit, ἀπὸ κοινοῦ ad utramque referenda sententiam. Num Phinei fr. IV (637 D.). οὐδ᾽ ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ huc referendum sit ex uno illo versu non perspicitur. Nec advocanda ea exempla ubi verbum unum pluribus membris sententiae commune est, velut Oed. R. 858. Oed. Col. 1526.

IX. Sed praeter verba modosque etiam aliis vocabulis ἄν applicari nonnullis visum est, et de τάχ᾽ ἄν inprimis pronuntiavit Schaeferus ad Greg. Cor. p. 44. ad Oed. R. 139 Addend. et ad Oed. Col. 965. Matth. Gr. Gr. §. 599. c. vol. II. p. 1199. Et sane vix aliter sentiet, qui illius usus exempla non omnia eiusdem generis esse accurate consideraverit. Nec tamen male Reisigius ad Oed. Col. 960 ἄν dicit ad modum verbi referri, et τάχα ei particulae propter sensus affinitatem agglutinari: non multum enim interest, si ab uno loco discesseris, quem statim tractabimus. τάχ᾽ ἄν τις ἄκων ἔσχε Phil. 305. τάχ᾽ ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1050. χοὗτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι 1067. τάχ᾽ ἂν κἄμ᾽ ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. ἦλθε μὲν δὴ τοὔτο τοὔνειδος τάχ᾽ ἂν ὀργῇ βιασθὲν 523 (*haud dubie, opinor*). σύ μου προὔχοις τάχ᾽ ἄν που τὸν βοτῆρ᾽ ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς — τάχ᾽ ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι Oed. Col. 9ɪ9. ὡς τάχ᾽ ἂν σαφῆ λέξειεν Trach. 386. καὶ τάχ᾽ ἄν μ᾽ ἴσως πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον Ai. 676. τάχ᾽ ἂν γενοίμεθ᾽ αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 765. τάχ᾽ ἂν κακοῖς γελῶν — ἂν ἐξίκοιτ᾽ ἀνήρ 1021. Haec summam lectionis constantiam monstrant. Horum si ea inspexeris quae optativum potentialem quae se ferunt, aperte τάχα cum ἄν ita habent ἐκ παραλλήλου positum ut (velut nos loquimur *es ist leicht möglich, dass*) ἄν aliquid confirmationis ex addito adverbio accipiat. Sed in exemplis indicativi Phil. 305. Oed. R. 523 vis sententiae in adverbio τάχα nititur, cui quasi elevandae mitigandaeque ἄν additur (*vielleicht wohl*): et in his ἄν non minus adverbiascere et ad modum verbi vix valere clarum est. Et ut τάχ᾽ ἂν ἴσως copulari vidimus Ai. 676 sic ἴσως ἄν cum parallelismo sententiae composita sunt: δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ᾽ ἴσως Ai. 988 et ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1244. — V. Herm. l. c. p. 41 et Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 610. A. (p. 254. t. III.). Unus relinquitur locus Oed. Col. 1078. ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα τάχ᾽ ἂν δώσειν τὰν δεινὰ τλᾶσαν δεινὰ δ᾽ εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη. Haec librorum scriptura, modo quod ἀμέτρως ex glossemate αὐθομαίμων. Schol. τάχα ἐνδώσει, φησί, ὁ Κρέων. Hinc Elmsleius ἐνδώσειν et τὰν — τλασᾶν et εὑρουσᾶν, ut πάθη nominativus sit hoc sensu *mox remissura esse mala virginum aerumnosa perpessarum*: simul in codice scholiasten ἀνδώσειν pro lemmate scri-

modocunque feceris: sic iam scholiastes intellexit. — Altero et insolito significatu praeditum est his locis: *μολὼν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω* Ai. 642. *εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω* 797. *μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς;* Oed. Col. 406. *ἐρῆμος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος κρύψω* Ant. 769. *χὥςπερ ἂν θίγῃ (ἄτρακτος) φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα* Trach. 712. *Simulac* interpretatur Hermannus: rectius *ut primum* i. e. uno ictu. *ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ* Ai. 1096 cum explicatione in libris nonnullis addita ἕως. v. Herm. Excludendus hinc locus vitiose scriptus *ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες τὰ μὲν εἴπωμεν* Oed. Col. 189 an. V. *ἅμα.*

d. Cum *coniunctionibus finalibus ὡς et ὅπως:* nam ἵνα cum ἄν sic non dicitur. *ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προςῇ* Phil. 129. *ἐάσωμεν — ἕκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ* 815. *ὡς ἂν εἴπω* Oed. R. 329: non enim recte olim Hermannus *εἰπών* scripsit, nunc ab ipso repudiatum. *ὡς ἂν προςαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα* Oed. Col. 72. *δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω* 581. *ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων* Ant. 215. *ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ — ἐξαλεύσωμαι* Ai. 640. *ὅπως ἂν ἀγγείλῃς σαφῆ* El. 41. *ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς* 1488. *ἡνίκ' ἂν — συνειδῇ* inc. XV. 2, 1 (669 D.). *ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χάρᾳ.* inc. LXXXVIII (768 D.). *πρὶν ἂν φάγῃ* Synd. IV. 2 (149 D.). *ὡς ἂν μὴ — δόξωμεν* inc. C. 11 (779 D.).

e. Cum *coniunctionibus temporalibus adverbiascentibus. οὐδεὶς δ', ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει σῶσαι* Phil. 310. *φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω* 332. *ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν — εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα* 462. *ἴτ', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ — ὁρμώμεθα* 868. *οὐδέποτέ γ'· ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον* 988. *πρὶν ἂν — μόλῃς* 1316. *μήπω γε πρὶν ἂν — ἄτης* 1396 an. *ἕως δ' ἂν οὖν — ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα* Oed. R. 835. *ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς, τίς οὗτος ἔσται;* 1492. *μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ* 1529. *οὐδ' ἐμοὶ — πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ* Oed. Col. 48. *κρύψον — ἕως ἂν ἐκμάθω* 114. *οὐ γὰρ — ἕξει, πρὶν ἂν κεῖνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων* 913. *οὐχὶ παύσομαι, πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων* 1045. *εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ* 1231 ch. *ἀμήχανον — ἐκμαθεῖν — πρὶν ἂν — ἐντριβὴς φανῇ* Ant. 176. *οὐχ — Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν ζῶντες — δηλώσητε* 308. *εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ — φρόνει νιν ὡς ἥξοντα* Trach. 286. *οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ* 414. *πρὶν ἂν τί δράσῃς —* Ai. 107. *πρὶν ἂν δεθεὶς — θάνῃ* 108—110. *οὐ — λήξω θρήνων, ἕς τ' ἂν — λεύσσω* El. 105 m. *οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ* 617. *ἕως ἂν ἐξῇ* inc. C. 5 (779 D.). Optativum in eiusmodi structura nonnisi in obliqua oratione addi sibi patitur, velut Trach. 2.

V. Cum *infinitivo orationis obliquae.* Et infinitivo futuri non magis additur, quam futuro finito. De loco Oed. Col. 1079 post agendi copia

vidimus v. supr. III. 10. Sed et in hac omittitur. *τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος* Phil. 199 an. Cod. Ven. *ἐξήκει.* Flor. *ἐξίκοι.* Schaeferus malebat *ἐξήκῃ*, quod praestabit, si referetur ad *ποτεῖ* ex prioribus repetendum, sed non opus. *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρίν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* Phil. 547. b. *In apodosi conditionali ad imperfecta vel aoristos*, ex re infecta vel irrita ratiocinantibus. V. Schaefer. Mel. Cr. p. 55. Herm. de p. *ἄν* p. 58 sqq. Mehlhorn ad Anacr. Excurs. p. 235. Nec eam omissionem, quae et prosariis omnibus usitatissima est, quemadmodum Latini plusquamperfectis indicativi modi pro coniunctivis utuntur, pro lubidine admissam dixerim: quin ad sententiam saepe nihil interest, res num tanquam facta per se an aliqua conditione posita enuntietur; sed cavendum, ne in discrimine utriusque generis, quod pertenue est, constituendo argutemur. V. etiam Matth. ad Alcest. 923 in locutionibus *χρῆν, εἰκὸς ἦν* sim. haud infeliciter versantem explicandis. Quod de *ε* finalis rara elisione (ut non dicatur v. c. *ἐλάνθαν' ἄν*) Elmsleius scripsit ad Med. 416 not. p. casu non ratione verum esse arbitror. Cf. Herm. l. c. p. 71. Locum geminum Alcest. 923. M. probabiliter emendavit Hermannus. *οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.* (In his protasis inest, *εἰ γὰρ ἐβουλεύσω*) — *κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός* Oed. R. 1368. *ἡ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες* El. 519. *εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην — εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω* 1011. Brunckii cod. C. Aug. c. Bar. 2. Harl. Ien. *πάντα γὰρ ἄν*, unde Brunckius secundum Dawesium (p. 260.) *πάν γὰρ ἄν. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην* 1497. *οὐδ' — ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν* Oed. R. 256. Sed non pertinet huc Ai. 183. v. Herm. l. c. p. 74. c. *Sed etiam ad potentialem optativum ἄν omitti* multis visum est. v. Schaefer Mel. Cr. p. 51 sqq. p. 129 sqq. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 35. Et de scriptoribus non Atticis inprimis sequioris aetatis poetis quis negaverit? At Atticos idem sibi indulsisse nondum satis demonstratum; paucissimis enim, quae vulgo contulerunt, exemplis cum ingenti multitudine eorum quae *ἄν* habent compositis corruptelae potius suspicio oritur. De atticis poetis plane negandum est omitti *ἄν* ad optativum vere potentialem, *id est eum qui rem non factam dicat sed qualis secundum loquentis argumentantisve sententiam fieri posse videatur:* quare quam de omisso additove *ἄν* secundum sensum distinguendo Fritzschius sententiam protulit Ep. Cr. ad Friedem. p. XXXI. plane sequor: illud enim Graecum, hoc barbarum esse aio. Nam eximenda sunt omnia, quorum ex oratione obliqua rationem sollerter deduxit Reisigius de p. *ἄν* p. 132. Optativus enim solus recte ponitur cum non ex nostra sed ex alterius mente aliquid pro-

p. 86. et Porsonum ap. Kidd. p. 220 *παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ᾽ ἂν τυχεῖν νόσου*, pro librorum scriptura *ἐντυχεῖν*, quam cum ita defendit Hermannus, ut interpretetur *scito nunquam eius mali finem fore*, plane illud inest in *ἂν τυχεῖν*.

VI. *Cum modo imperativo non dicitur.* Nam Phil. 119 scribendum fuit *σοφός τ᾽ ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ᾽ ἅμα* ex schol. et Triclinianis. Libri veteres et cod. Harl. vitiose *κέκλησο*. Nam neque *ἄν* neque imperativo universe ibi suum munus est. Et Oed. R. 1438 *ἔδρασ᾽ ἂν εὖ τοῦτ᾽ ἴσθ᾽ ἄν* ad iteratae particulae exempla referendum. V. Herm. de p. *ἄν* p. 176.

VII. *Cum participio positum* reperitur eadem qua infinitivus lege: sed cum haec nonnisi in sententia *a verbo dicendi* pendente obtineat, clarum est ea exempla sola participia monstrare *ἄν* additum habentia in quibus pro infinitivis sunt, velut cum a verbis *οἶδα* et similibus reguntur, vel certe in finitis temporibus explicata aliquid oblique dictum prae se ferunt. *ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα* Phil. 405. = *ὅτι παντὸς λόγου ἂν ἔθιγεν*. *φράζε — ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν* Oed. R. 11. = *ἐπεὶ λέγω πᾶν ἂν προσαρκεῖν θέλειν*. *ὦ — ἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον* Oed. Col. 765. = *ὦ σύ, ὃς δοκεῖς ἐμοὶ φέρειν ἄν*. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον τάχ᾽ ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι* 969 non idem quod *οἱ τάχ᾽ ἄν τι μηνίοιεν*, sed *οἵ μοι δοκοῦσιν ἂν μηνῖσαι*. Sed in Trach. 1097 scribendum duco secundum scholiastam *κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπων, τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι κἀκ τῶνδε*. Ad *ἕρπων* subaudi *ὦ*, *κἄν* est *καὶ ἐάν*. Vulgo *κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπω*: Hermannus *ὤν* et *ἕρπων*, etsi non video quid sit *κἂν ὤν*. — In Oed. Col. 596 librorum plerorumque scripturam *ἀλλ᾽ εἰ θέλοντ᾽ ἄν γ᾽ οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* sensu cassam esse dudum intellectum est. Ven. et Vat. *εἰ θέλοιεν*. Laur. B. *εἰ θέλοντά γε*. quem sequitur Elmsl. Hermannus sola distinctione aliter posita a Reisigio discrepans *ἀλλ᾽ εἰ θέλοντάς γ᾽ οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν*, *quid si, cum te volunt recipere, ne tibi quidem decorum est exsulem esse.* V. Herm. l. c. Schaef. ad Plut. Vit. t. IV. p. 347.

VIII *Reticetur verbum omnium modorum.* Herm. de p. *ἄν* p. 187. *οὐδ᾽ ἂν σύ, σώφρων γ᾽ οὖσα* El. 357. sc. *οὐκ ἤρας*. *οὔτ᾽ ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὔτ᾽ ἐκεῖνα σοῦ* Phil. 115. sc. *πέρσειεν*. *παλαί᾽ ἂν* sc. *εἴη* Phil. 491. *ἥδοιο μέν, πῶς δ᾽ οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ᾽ ἴσως* Oed. R. 937. Heindorfius ad Plat. Phaed. p. 135, quem sequitur Reisigius de p. *ἄν* p. 108 permire distinguit, *ἥδοιο μέν, πῶς δ᾽ οὐκ; ἂν ἀσχάλλοις δ᾽ ἴσως*. Sed initio sententiae *ἄν* nunquam ponitur. Brunckius partim ex scripturae librorum vestigiis *τάχ᾽ ἂν ἥδοιο*. Cum nuntius dicturus esset

ἤδειο μὲν ἄν, interrumpebat se interpositis πῶς δ' οὐκ ἄν, quare particula huic enuntiato adhaesit, ἀπὸ κοινοῦ ad utramque referenda sententiam. Num Phinei fr. IV (637 D.). οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ hoc referendum sit ex uno illo versu non perspicitur. Nec advocanda ea exempla ubi verbum unum pluribus membris sententiae commune est, velut Oed. R. 858. Oed. Col. 1526.

IX. Sed praeter verba modosque etiam aliis vocabulis ἄν applicari nonnullis visum est, et de τάχ' ἄν inprimis pronuntiavit Schaeferus ad Greg. Cor. p. 44. ad Oed. R. 139 Addend. et ad Oed. Col. 965. Matth. Gr. Gr. §. 599. c. vol. II. p. 1199. Et sane vix aliter sentiet, qui illius usus exempla non omnia eiusdem generis esse accurate consideraverit. Nec tamen male Reisigius ad Oed. Col. 960 ἄν dicit ad modum verbi referri, et τάχα ei particulae propter sensus affinitatem agglutinari: non multum enim interest, si ab uno loco discesseris, quem statim tractabimus. τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε Phil. 305. τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ πέμπειν 1050. χοὖτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι 1067. τάχ' ἂν κἀμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν 523 (*haud dubie, opinor*). σύ μου προὔχοις τάχ' ἄν που τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος 1116. θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι Oed. Col. 9 9. ὡς τάχ' ἂν σαφῆ λέξειεν Trach. 386. καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθ', κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον Ai. 676. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 765. τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν — ἂν ἐξίκοιτ' ἀνήρ 1021. Haec summam lectionis constantiam monstrant. Horum si ea inspexeris quae optativum potentialem quae se ferunt, aperte τάχα cum ἄν ita habent ἐκ παραλλήλου positum ut (velut nos loquimur *es ist leicht möglich, dass*) ἄν aliquid confirmationis ex addito adverbio accipiat. Sed in exemplis indicativi Phil. 305. Oed. R. 523 vis sententiae in adverbio τάχα nititur, cui quasi elevandae mitigandaeque ἄν additur (*vielleicht wohl*): et in his ἄν non minus adverbiascere et ad modum verbi vix valere clarum est. Et ut τάχ' ἂν ἴσως copulari vidimus Ai. 676 sic ἴσως ἄν cum parallelismo sententiae composita sunt: δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως Ai. 988 et ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1244. — V. Herm. l. c. p. 41 et Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 610. A. (p. 254. t. III.). Unus relinquitur locus Oed. Col. 1078. ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα τάχ' ἂν δώσειν τὰν δεινὰ τλᾶσαν δεινὰ δ' εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη. Haec librorum scriptura, modo quod ἀμέτρως ex glossemate αὐθομαίμων. Schol. τάχα ἐνδώσει, φησί, ὁ Κρέων. Hinc Elmsleius ἐνδώσειν et τᾶν — τλασᾶν et εὑρουσᾶν, ut πάθη nominativus sit hoc sensu *mox remissura esse mala virginum aerumnosa perpessarum*: simul in codice scholiasten ἀνδώσειν pro lemmate scri-

ptum habere affirmans. Sed librarium errasse ἀ̄ν pro ἐ̄ν scribendo et scholiasten voluisse ἐνδώσει verisimile, quod apud alterum interpretem plenius exstat dictum *τάχα, φησί, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, τουτέστι τὴν Ἀντιγόνην*. Quidquid dicat Hermannus qui libros secutus est, profecto ἄν cum infinitivo futuri non aliter dictum exstat usquam nisi in oratione obliqua, quando etiam in recta futuro utendum esset: v. Schaef. ad Demosth. t. IV. p. 243. Quod cum ab hoc loco alienissimum sit, nec satis placeat durissima quam Hermannus excogitavit l. c. p. 181. ellipsis *δώσειν, καὶ τάχ' ἂν* sc. *διδοίη*, aut cum Schaefero ἄν ad *τάχα* erit referendum aut scribendum *ἀνδώσειν*, quod nove dictum sit pro *ἐκδώσειν*, *redditurum*, sive potius *redhibiturum*. Suidas: *ἀνεδέδοτο, ἀνεπέμπετο*.

X. *Idiomata particulae.*

1. *Persaepe omittitur ἄν.* Et inprimis quidem a. *ad pronomina relativa, adverbia relativa et coniunctiones temporales quando cum coniunctivo structa exstant.* Certe prosae orationi in talibus ἄν addere solenne est, etsi ne in hac quidem omissionis exempla desunt. V. Herm. l. c. p. 6. et p. 113 sqq. Pors. et Elmsl. ad Med. 215. Brunck. ad Oed. Col. 393. Aesch. Sept. 259, quamquam Porsonus quidem familiari sermone additum ἄν requiri nimis praefracte pronuntiavit. Hermannum autem miror ad Alcest. 76 et de p. ἄν l. c. p. 117, ὅς ἄν dicentem semper significare *quicumque*, et soloece ἄν addi cum reddendum sit *is qui*. Tu vide Phil. 833. Oed. R. 281. Oed. Col. 1334. — De usu prosae orationis laudasse sufficit Stallbaum. ad Phileb. p. 61. et ad Phaedon. p. 40. — *τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἱ φανῶσ' αὐθαίρετοι* Oed. R. 1231. Vulgo *αἳ 'ν φανῶσι* cum inaudita elisione, quia nemo ἄν sed ἐν potius detritum putaret. Buttmannus non minus inusitatam crasin ἄ'ν ex *αἳ ἄν* coaluisse existimat. ἄν omittitur in codd. Laur. A. B. C. Pal. Flor. *Γ. Δ.* Aug. b. Dresd. a. in quo ἄν supra scriptum. — *μένε — ἕως ἐγὼ τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις λέξω* Oed. Col. 77. *οὐκ ἂν πριαίμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν* 1662. *πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ* Ant. 615. *ἄμοχθον ἐξαίρει βίον, ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ* Trach. 147. *τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ* 250. *ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς* Ai. 552. *σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν* 799. quod pro ἐάν dictum: aptius esset *σπεύδει*. *οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ* 944. *ἐς τ' ἐγὼ μόλω* 1162. *ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα* Phil. 753. *μὴ στέναζε πρὶν μάθῃς* 905. *ὄφρα με βίος ἔχῃ* El. 218 m. *οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται* 761. *ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει* Phaedr. V. 3 (608 D.). Haec si oratione obliqua optativis enuntiantur ἄν aliquando adsciscere

vidimus v. supr. III. 10. Sed et in hac omittitur. τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Phil. 199 an. Cod. Ven. ἐξήκει. Flor. ἐξίκοι. Schaeferus malebat ἐξήκῃ, quod praestabit, si referetur ad ποτεῖ ex prioribus repetendum, sed non opus. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Phil. 547. b. *In apodosi conditionali ad imperfecta vel aoristos*, ex re infecta vel irrita ratiocinantibus. V. Schaefer. Mel. Cr. p. 55. Herm. de p. ἄν p. 58 sqq. Mehlhorn ad Anacr. Excurs. p. 235. Nec eam omissionem, quae et prosariis omnibus usitatissima est, quemadmodum Latini plusquamperfectis indicativi modi pro coniunctivis utuntur, pro lubidine admissam dixerim: quin ad sententiam saepe nihil interest, res num tanquam facta per se an aliqua conditione posita enuntietur; sed cavendum, ne in discrimine utriusque generis, quod pertenue est, constituendo argutemur. V. etiam Matth. ad Alcest. 923 in locutionibus χρῆν, εἰκὸς ἦν sim. haud infeliciter versantem explicandis. Quod de ε finalis rara elisione (ut non dicatur v. c. ἐλάνθαν' ἄν) Elmsleius scripsit ad Med. 416 not. p. casu non ratione verum esse arbitror. Cf. Herm. l. c. p. 71. Locum geminum Alcest. 923. M. probabiliter emendavit Hermannus. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς. (In his protasis inest, εἰ γὰρ ἐβουλεύσω) — κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός Oed. R. 1368. ἡ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες El. 519. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην — εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω 1011. Bruncki cod. C. Aug. c. Bar. 2. Harl. Ien. πάντα γὰρ ἄν, unde Brunckius secundum Dawesium (p. 260.) πάν γὰρ ἄν. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1497. οὐδ' — ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν Oed. R. 256. Sed non pertinet huc Ai. 183. v. Herm. l. c. p. 74. c. *Sed etiam ad potentialem optativum ἄν omitti* multis visum est. v. Schaefer Mel. Cr. p. 51 sqq. p. 129 sqq. C. F. Hermann. ad Luc. de Hist. Conscr. p. 35. Et de scriptoribus non Atticis inprimis sequioris aetatis poetis quis negaverit? At Atticos idem sibi indulsisse nondum satis demonstratum; paucissimis enim, quae vulgo contulerunt, exemplis cum ingenti multitudine eorum quae ἄν habent compositis corruptelae potius suspicio oritur. De atticis poetis plane negandum est omitti ἄν ad optativum vere potentialem, *id est eum qui rem non factam dicat sed qualis secundum loquentis argumentantisve sententiam fieri posse videatur*: quare quam de omisso additove ἄν secundum sensum distinguendo Fritzschius sententiam protulit Ep. Cr. ad Friedem. p. XXXI. plane sequor: illud enim Graecum, hoc barbarum esse aio. Nam eximenda sunt omnia, quorum ex oratione obliqua rationem sollerter deduxit Reisigius de p. ἄν p. 132. Optativus enim solus recte ponitur cum non ex nostra sed ex alterius mente aliquid pro-

ferentes ratiocinamur. *καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;* Oed. Col. 1174 non *quem reprehendam s. qui mihi reprehensione dignus videatur* sed *quem quis a me reprehendi posse dicat?* *πῶς γὰρ αὖθις ἂν αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰςάπαξ τρέσας;* 1420. 21. *ἄγοιμ' ἂν* Toupius, Schaeferus Mel. Cr. p. 99. *αὖθις ἂν πάλιν* Brunckius olim Hermanno quoque probatum ad Ai. 904. Sed ad Oedipi locum commentans ipse Schaeferus has coniecturas improbavit. Recte. Est enim *quomodo putas fieri posse ut alterum aeque copiosum colligam exercitum?* *τεὰν Ζεῦ δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχοι* Ant 601. Brunckii cod. E. *κατάσχῃ;* sed non deliberationi locus, quid quis debeat facere, sed quid possit. *κατάσχοι ἂν* est *quis possit vincere.* Nunc dicit *quem quis putet posse vincere.* Sed quartus locus his similis non exstat. Nam quod incertus consilii et pudore facinoris plenus Neoptolemus secum colloquens dicit Phil. 883. *παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε* ex mente alterius commode repeti non potest. Ineptum enim in tali animi statu iudicium aliorum respectare ut dicat *hei, quid censeat quis me iam deinceps facere.* Unice convenit *quid faciam:* ita ut vere correxisse putem Schaeferum *τί δῆτ' ἂν,* probatum illud etiam Elmsleio ad Iph. T. 89 et Med. 773. In Oed. R. 829 *ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον* dudum omnes sequuntur Schaeferum qui Mel. Cr. p. 89 correxit *ἂν ὀρθοίη:* sed futuros censeo qui etiam in hoc argutarentur, nisi ad sensum plane ineptum esset *ἀνορθοῦν.* Locum multum vexatum Ai. 904 *ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι,* quo Brunckius *ἀμέτρως ὡς ἂν ἀκμαῖος,* Wakef. et Pors. olim *ὡς ἀκμαῖ' ἂν* scripsere, Hermannus qui olim (ad Ai. 1109.) mira commentus optativum cum *ἂν* dictum de re futura, omisso *ἂν* de praeterita dici interpretationem pro emendatione tentarat, nunc iam repudiato illo praecepto (de p. *ἂν* p. 163.), quod quaevis pagina scriptorum Graecorum refutet, unice veram viam ingressus est, ut *optative* intelligat dictum *ὡς μόλοι utinam veniat.* Sed mutandae distinctiones videntur: *ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη, μόλοι — συγκαθαρμόσαι: utinam veniat mortuum compositurus, si forte adhuc tempestive veniat.* Illi priori placito viri acutissimi iure olim adversati erant Matth. ad Hippol. 468 et Bornem. ad Xen. Symp. p. 130. Denique El. 790. *ἐπείπερ οὔτ' ἐμοὶ κατάξιως πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου,* in quo certatim *κατάξι' ἂν* scribendo mendum tollere sibi visi sunt Bothius, Monkius, Reisigius, Elmsl. ad Heracl. 544, recte explicuit Hermannus ex paedagogi verbis *οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν,* ad quae Clytaemnestra respondet, *ἂν* subaudiendum docendo. v. ad Vig. p. 944. Sed quam prona librariis in illa particula grassandi libido fuerit libri docent, saepe cum

apertissimo mendo vel sententiae vel metri omittentes. Sic οὐ γὰρ οὐδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον Oed. Col. 144. codd. Laur. A. Par. B. F, Ricc. Vat. ed. Iunt. ruente versu anapaestico. — τίνα σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν Oed. Col. 206 pro τίν' ἂν libri omnes, sensu nullo metro adverso. — σιγᾶν γὰρ ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον Cod. Par. Trach. 723 pro σιγᾶν ἄν, etsi γὰρ plane inepte dicitur. In Oed. R. 281 ἀναγκάσαι θεούς, ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνήρ intolerabili hiatu codd. vel optimi Laur. tres, Flor. Γ. Pal.; Brunckì duo et Trin. Mosq. Dresd. b. οὐδ' ἂν εἷς, ut scribendum praeceperat Koenius ad Greg. Cor. p. 56. eod. Aug. b. οὐδεὶς δύναιτ' ἄν. — d. *Ad infinitivos obliquae orationis* [illegible] magis omittitur ἂν quam ad potentialem rectae optativum. Quocirca Schaeferi et Porsoni emendatio ἂν τυχεῖν Phil. 1313 unice vera est. Aiacis autem locum 1082: ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν — ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν optime explicuit Hermannus. Errarunt et alii et Elmsleius in eo, quod de re futura aut imminente cogitarunt: est vero oblique dictum pro αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτὲ εἰς βυθὸν ἔπεσεν. Neque etiam cum Elmsleio δέξεσθαι scribendum El. 435 pro δέξασθαι, cum non tum primum inferias Agamemnoni Clytaemnestra faceret, sed pridem fecisset.

2. *Omissioni simile*, quod iam tetigimus, cum ἂν ponitur κοινῶς ut *ex uno membro sed disiuncto, non coniuncto, subaudiatur in altero.* V. Oed. R. 937. Quae Hermannus huic loco adscripsit, eis iniuria obloquitur Schaef. App. ad Demosth. t. V. p. 686. — ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην. El. 1440. Ex hoc membro in interrogatione subaudiendum ἂν sc. ἐξειδείην. καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν Ant. 665. Ex εὖ δ' ἂν θέλειν in prioribus subaudi ἂν ad ἄρχειν· utrumque enim, et ἄρχειν et ἄρχεσθαι a θέλειν pendere sententia non patitur.

3. Contra *geminatur*, imo *ter ponitur* ἂν ubi semel dicto satis erat. Veterum huius rei meminere Gr. Bekk. p. 128. et Greg. Cor. p. 43, qui atticam eam consuetudinem vocat. Recentiorum primus docuit Stephanus ad Aesch. Pers. 708. At iniuria saepius tragicis hanc sibi dilectam loquendi rationem inutili correctione obtrusit Elmsl. in Cens. Hecubae Porsonianae et ad Med. 416 not. p. Usitatissima iteratio est in optativis potentialibus. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἂν Phil. 116. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν — τύχοιμ' ἂν 222. τάχ' ἂν κἀμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι Oed. R. 139. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων —; 339. συθεὶς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον 446. οὔποτ' ἔγωγ' ἂν πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος μεμφομένων ἂν καταφαίην 505 ch. οὐκ ἂν — ἄλλου δρῶντος ἂν

τλαίην ποτέ 602. *τῷ γὰρ ἂν — λέξαιμ' ἂν* 772. *μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ'* *ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῇδε* 857. *οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν* 862. *ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι* 1053. *τίς ἂν — εὖ πράξειεν ἂν* Oed. Col. 392. *ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;* 784. *πῶς ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;* 981. *οὔτ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην* 1112. *ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ* 1525. *οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα* Ant. 69. 70. *κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν* 676. *ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν* 875. *οὐκ ἴσθ' ὁποῖον ἂν — βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ* 1140. *τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι* Trach. 21. *τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγέννητον ποιεῖν* 740 a Laur. A. firmata coniectura Porsoni est; in ceteris *τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον*. Suidas *τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγέννητον ποιῆσαι*. *κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι* Ai. 155 sq. *τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε* 533. *ἐγὼ μὲν ἂν — φάσκοιμ' ἂν* 1015. *οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν — νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν* 1052. *οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν* 1225. *οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν* 1318. *οὐ τὰν* Elmsl. *οὔκουν* Brunckius ex uno cod. et edd. vett. *οὐκ ἂν* sine *γε* in IV. Iohns. et Bruncki membr. *ὥστ' ἂν — δηλώσαιμ' ἂν* El. 326. *ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν* 687. *τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἴσω φράσειεν ἂν —;* 1092. *τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοις ἂν σιγάν* 1252 sq. *οὐκ ἂν μακρῶν — οὐδὲν ἂν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον* 1364. — Ad imperfecta vel aoristos conditionaliter positos iteratur: *ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε — ἐπέστεφεν* El. 431—33. *κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα* Oed. R. 261. *ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν εἰ μὴ — ἔχρῃζον* 1438. Brunckius distinctione posita alterum *ἂν* ad *ἴσθι* referebat, ubi locus particulae non est. Sed uno tenore pronuntianda etsi *εὖ τοῦτ' ἴσθι* parentheta sunt: nec veteribus, nisi distinctionibus nullis in scribendo usis, talia potuisse elabi puto. *ἦτἂν οὐκ ἂν ἦν* Oed. Col. 1368. *ἀλλ' ἂν εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς — ἰσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν* Ant. 463. *οὔτ' ἂν — βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον* 896. *ἡμεῖς μὲν ἂν — θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ* Ai. 1038. *ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες;* 1123. *ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἔπλευσαι' ἂν* Phil. 1026. *κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ — ἀνῆκ' ἂν εἰς φῶς* Scyr. VI. (501 D.). *οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις* Phaedr. III. 1 (606 D.). *οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν* V. 1 (608 D.). *οὐ γὰρ ἂν — μάθοις ἂν* inc. VI. 1 (659 D.). Haec exempla si quis consideret, partim sola luxuriantis linguae grata quadam negligentia iterari particulam, in aliis autem exemplis in eo causam videbit, quod ab *ἂν* incepta sententia principali protasis inseritur, ut longiore quodam circuitu

facto quasi in memoriam revocanda esset. — Postremo etiam additum obliquae orationis infinitivis geminatur. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι Oed. R. 1227. ἀλλ' ἄνδρα χρὴ — δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1057. Quanquam haec ellipsin habet loquendi ratio: πεσεῖν ἂν καὶ πεσεῖν ἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ. — *Ter positum*, quantum quidem quaerendo reperi, *semel* exstat loco a Gr. Bekk. p. 128, 27 memorato fr. inc. CV. 42 (789 D.). πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ θάνοιμ' ἄν. — Hermanni de hoc particulae usu placita l. c. p. 188 vereor ut probari possint.

4. De *collocatione* particulae notum est neque initio eam sententiae, quod Heindorfio visum, poni et uni earum vocum adhaerere ex quibus sententia, quam spectat, efficitur. V. Herm. l. c. p. 193, cuius observata Sophoclis certe exemplis omnibus concinunt.

5. De *mensura* particulae satis est adire Hermannum Opusc. vol. IV. p. 373, qui *corripi* eam contra Dindorfium adeo manifesto demonstravit, ut addi nihil possit.

Ἄν pro ἐάν (producitur. v. Herm. opusc. vol. IV. p. 173) apud tragicos non dicitur, sed ἤν. Phil. 570 ἂν λέγῃς δέ, μὴ φώνει μέγα Brunckius in ἄν mutavit. ut ἄν μὴ θέλωσιν Oed. R. 281, relegans lectores ad Marklandi notata ad Suppl. 364. In Trach. 669 pro ἂν quod in libris est, dudum editur ἤν. Sic scribendum etiam Cedal. II. si lectio certa, Creus. VI. (321 D.), quod Brunckio est inc. X. 5, 1., et inc. C. 8 (779 D.) fecitque Dindorfius. Denique Oed. R. 1062, si Hermanni sententia vera est, ad ἄν potentiale spectat, aut emendandus locus. Schaeferum non satis mirari possum, qui ne correpto quidem ἂν offensus est, quin pro ἐάν dictum putaret: quanquam ne sic quidem oratio constat.

Ἀνά (⏑ ⏑) inprimis de spatio et locis certis finibus destitutis obeundis vel pervagandis. (*per*) φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας Oed. R. 476 ch. τούσδ' ἀνὰ χώρους Oed. Col. 1061 ch. ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν Ai. 1169 ch. Sed αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν', αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν Oed. Col. 1251 est *a meridie*, velut quod adiungitur, *a septemtrionibus*. — Tmesin patitur secundum certam Hermanni emendationem et adverbiascit *sursum* significans, quae est primitiva voculae significatio, ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ' ὦ πάτερ ἐμὸν στένει Oed. Col. 1707 m. Libri ἀεὶ contra versum; Elmsl. ἔτι, Reisigius ἀεὶ in unam coire syllabam putabat. Praepositio igitur tenui est et maxime in melicis partibus usu: v. Bernhardy. Synt. p. 233. — Anastrophe non afficitur: certe vetabat fieri Aristarchus, v. schol. Il. ε. 824. Eust.

p. 75, 7. schol. Dion. Thr. p. 930. Herod. l. c. Quanquam fuerunt, qui non parerent: v. schol. l c.

Ἄνα pro ἀνάστηθι. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 192 ch. Schol. ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων. De tono Aristarchus praecepit et nota res est: v. schol. Il. ε. 824. Apocopen non pati observat Herodianus Etym. M. p. 95, 47.

* Ἀναγιγνώσκω agnosco. Uno eoque dubio loco est Oed. R. 1348. ὡς σ' ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν. Sic Laur. tres, Pal. inepte ἄν inculcato; omittunt edd. vett. membr. Br. aliiq. codd. Elmsl.: ἠθέλησ' ἄν — ποτέ. Sensum esse intpp. viderunt: utinam te ne novissem quidem: quod cum γνῶναι sit, non ἀναγνῶναι, quemadmodum vel glossator sensit explicans ἀντὶ τοῦ γνῶναι, chorus μή non μηδέ dicere debuit. Cod. Flor. Γ μηδ' ἄν γνῶναι, unde recte Herm. μηδέ γ' ἄν γνῶναί ποτε. Nec impedit, quod mediocris doctrinae homo Eust. p. 957. 56. ἀναγιγνώσκω pro γιγνώσκω dici ait.

Ἀναγκάζω (⏑) cogo. Cum accusativo duplice. κἀμ' ἀναγκάζεις τάδε Phil. 1352. ἀναγκάσαι θεούς, ἅ ἂν μὴ θέλωσιν, οὐδ' ἂν εἷς δύναιτο Oed. R. 281. Cum infinitivo. κεῖνοι κομίζειν δεῦρ' ἀναγκάζουσί με Oed. Col. 595. μέ a κομίζειν suspensum omittitur, v. Herm. οὔκουν τις — πάντ' ἀναγκάσει λεὼν σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος 902. ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν El. 248. Cum participio. οὐκ ἐπαισχύνει γάμους — μ' ἀναγκάζων λέγειν Oed. Col. 983. Passivum semel dictum urgeri et vexari significare videtur. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς El. 214 m. Libri ἐν δεινοῖς; sed controversa sententia. V. Herm.

Ἀναγκαῖος. 1. Quod fieri oportet. τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν Phil. 1301. τἀναγκαῖα τοῦ βίου Thyest. III. 5. quae necessario per vitae cursum accidunt. Apud Brunckium haec particula omissa: est fr. 236 D. 2. Fatalis. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις φέρειν Ai. 480. Captivitatem intelligunt: v. Eust. p. 1089, 37. Loco utuntur Suidas v. ἀναγκαία. Zonar. t. I. p. 178. Schol. Eur. Med. 93.: illustrat, ut omnia, docte Lobeckius. — πρόστρε' ἀναγκαίας τύχης Ai. 790. Schol. ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης δυστυχίας. τέθνηχ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. ἡ μὲν εὖ πίπτουσά τινι dubium num ex hoc loco memoraverit Eust. p. 651, 30. Suidas interpretatur οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ καὶ οὐκ ἐκ ταὐτομάτου, ἐκ βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ; et his similia schol. Mihi qualiscunque fatalis mors dici videtur.

Ἀναγκαίως necessario. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει Trach. 720.

Ἀνάγκη. 1. necessitas cum quam coacti subimus, tum qua quid fieri oportet. πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Phil. 73. Con-

chum significat, nec minus spectat ad Ulixem, quod contra Hermannum recte monuit C. Matthiae Qu. Soph. p. 106. *ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν τάδε* Phil. 534. *πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη* 910. *σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς* 1014. *νῦν πᾶσ' ἀνάγκη ὀκνεῖν* Oed. R. 986. *ταρβεῖν — τἀνθυμήματα πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπό σου* Oed. Col. 294. *ὀκνοῦντ' ἀνάγκη* (sc. *διδάσκειν*) 661. *μή μ' ἀνάγκῃ προςβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν* 1180. *ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυςμαχητέον* Ant. 1093. *ἐν τοῖς κακοῖς πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά* El. 301. *τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προςτρέπει βροτῶν* 1184. *quis hanc tibi necessitatem imposuit*, sc. *ὥςτε δουλεύειν*, v. Herm. *καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη* Trach. 190. *πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν* 294. *καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν* Past. V. 2 (447 D.). *νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν* Phaedr. VIII. 3 (611 D.). *σιγᾶν ἀνάγκη* fr. inc. XV. 1 (669 D.). *ἡ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον* inc. XXXVIII. 3 (696 D.). 2. *vis aerumnae et laboris*. *φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος* Phil. 206 ch. v. Herm. *ἤ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν* 215 ch. *ὑπὸ τῶν βασάνων βοᾷ*, schol. *δουλίας ζυγὸν ἀνάγκας* Ter. VIII. 7 (518 D.). v. *δούλιος*. *Servitus* significatur. 3. *vis fati* cum sortem regens humanam tum sors ipsa fato constituta. *ἔστ' ἀνάγκη Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν* Phil. 1324. *Κενταύρου δολοποιὸς ἀνάγκα* Trach. 829 ch. cf. Herm. *ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί* Oed. Col. 611. *πρὸς τὴν Ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται* Thyest. I (234). Elegantius enim cum Dea Necessitate quam cum aliqua vi occulta pugna congredi Mars dicitur. De qua *προςωποποιΐᾳ* v. Voss. ad hymn. Cerer. 216. p. 68. coll. Dissen. Expl. Pind. p. 441. Iacob ad Luc. Toxar. p. 89. — *ὕβρις — ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν* Oed. R. 877 ch. — Num huic an primae significationi accenseam *ἡ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά* El. 1490, ambiguum. — 4. Formulae *πολλή γ' ἀνάγκη*, *πολλή 'στ' ἀνάγκη*, *πολλή μ' ἀνάγκη*. Haec quidem adstrictioris usus est nec potest dici nisi infinitivus sequatur vel respiciatur antegressus; nec legitur apud Sophoclem. Reliquarum Reisig. not. crit. ad Oed. Col. p. 230. Valckenarium secutus (Phoen. 1668.) unice probat *πολλή γ' ἀνάγκη*, non alia de causa, nisi quod a brevitate commendetur, velut etiam *ἅπασ' ἀνάγκη* sine verbo substantivo addito dicatur. Contra Pors. ad Med. 1008. promiscui usus utramque esse et valde inter utramque fluctuari Elmsleius observarat ad Med. 981. Hermannus ad Trach. 294. recte videtur pronuntiasse *πολλή γ' ἀνάγκη confidentis et concedentis*, *πολλή 'στ' ἀνάγκη affirmantis* esse: addo a libris standum, quippe sensu ubique utrumque ferente. In Trach. 294. *πολλή 'στ' ἀνάγκη* editur ex membr. Brunckii codd. Harl. Laur. A. Paris. Ald. et rell. edd. vett.

Duo codd. Brunckì Ven. Flor. *πολλή τ' ἀνάγκη*, quod in enuntiato non nexo absonum. Idem vitium plerosque codd. insedit El. 301, ubi sententia confitentis et argumentantis ex confessione *πολλή γ' ἀνάγκη* suadet, ut editur ex codd. Brunck. E. Ien. et ed. Ald. Variant libri inter *πολλή τ' πολλή γ' πολλή 'στ'* Oed. Col. 294, sed merito hoc praetulere praeter Reisigium editores recentiores, quippe in optimo cod. Laur. A. ed. Iunt. 2. et Suid. v. *ταρβεῖν* servatum; etsi huius cod. Leid. *πολλή σ'* manifesto vitio.

Ἄναγνος impurus, scelere contaminatus. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος (ἔφυν); Oed. R. 823. Schol. *μιαρός*: oportuit et scripsit fortasse *μυσαρός*. Affert Suid. v. *ἄναγνος*. — *τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον* Oed. R. 1383. *ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον* Oed. Col. 949. Duo codd. *κἄνανδρον*.

Ἀνάγω. 1. de expergiscente *tollo. κινεῖ γὰρ ἁνὴρ ὄμμα κἀνάγει κάρα* Phil. 854. 2. *attollo, sublevo* tralate. *ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια* Ai. 131. 3. *παιᾶν' ἀνάγετε* Trach. 210 ch. *celebrate. Passivum* propria significatione *reducendi* dictum *κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς* Scyr. VI. 7 (501 D.).

Ἀναδείκνῡμι palam monstro. σιγᾶν ἀναυδῶ κἀναδεικνύναι πύλας πᾶσιν Μυκηναίοισιν El. 1450. *πύλας* in *πέλας* mutandum Reiskius censuit, Purgoldus in *τύχας*, Doederlinus *πύλαις* scribendum, quod exstat in cod. Monac. Schol. Iohns. inepte *τὰς τοῦ τάφου πύλας* scribit. *Δέμας* legisse videri posse scholiasten veterem observat Hermannus: sic enim scribit: *κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δείκνυσθαι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου*. Sed ea ad sensum non ad verba spectare neque quidquam mutandum idem recte monet. Patefactis enim portis (id est enim *ἀναδεικνύναι πύλας*, pro *ἀνεῳγμένων τῶν πυλῶν δεικνύναι τὰ ἐντός*) monstrari quae essent intus iubebat. Sic *μυστοδόκος δόμος ἀναδείκνυται* Aristophani dictum Ran. 304.

* *Ἀναδίδωμι.* v. *ἄν* et *δίδωμι*.

Ἀναδοχή susceptio. ὁ δ' ἔλακεν — ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι Trach. 822 ch. Schol. *ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν, ἄνεσιν*. Sed *τελεῖν* est *finire*, *ἀναδοχή* igitur, quod viderunt Hoepfn. et Billerb. *susceptio*, cuius finis oraculo portendebatur. Aliam viam instituit Wakefield.

Ἀναζέω ebullio. ἐκ γῆς ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Trach. 699.

* *Ἀναθαυμάζω identidem miror. κἀνεθαύμασα τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών* Colch. V (319.). Apud Gal. vol. IX. p. 385 legitur *κἂν ἐθαύμασα*. Herm. diss. de Aesch. Prom. sol. p. 24 correxit *κἂν ἐθαύμασας*. Bentleius ad Mill. p. 57. *κἀπεθαύμασα*.

Ἀνάθημα *donarium.* ὅςτις — ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα Ant. 286.

Ἀναίδεια *impudentia.* ἀναιδείας πλέαν El. 597. ἀναιδείας φᾶρος Soph. Inacho X. 3 (274). ap. Hesychium ex Homero interpretatum παρὰ τὸ χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει.

Ἀναιδής *impudens.* *De homine* ὦ θρέμμ' ἀναιδές El. 612. ὦ φθέγμ' ἀναιδές Oed. Col. 867. ὦ λῆμ' ἀναιδές 964. *De re:* πέπονθ' ἀναιδῆ Oed. Col. 518 m. Sic pro vulgata πέπονθ' ἔργ' ἀναιδῆ ex schol. Reis. et Herm. Audacissima figura dicitur νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ δός μοι σεαυτόν Phil. 83. i. e. in breve tempus te mihi da impudens futurus.

Ἀναιδῶς *impudenter.* οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε ῥῆμα Oed. R. 354. Versum cum sequentibus duobus habet Stob. Serm. XIII. 2.

Ἀναιθύσσω, ἀνασείω Hesych. ex Sinon. II (486 D.).

Ἀναιρέω *tollo.* δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών Ai. 233 an. Schol. ἀνελόμενος, βαστάσας. Vivos enim ex caede facta domum retulerat. Eust. p. 107, 3. 1315, 61. 1476, 56 sine Sophoclis nomine meminit. Medium *secum auferre, nancisci.* δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην Oed. R. 1035. (δῶρον) ὃ — παρὰ Νέσσου φθίνοντος ἐκ φόνων ἀνειλόμην Trach. 555. πυρὸς ἀνειλόμην — ἄθλιον βάρος El. 1129 de ossilegio.

* **Ἀναίρω** v. αἴρω ex Ant. 898.

Ἀνακαλέω *iterum iterumque pronuntio.* συλλαβὼν τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον Phil. 789. Schol. ἀνακαλοῦντι interpretatus cum συλλαβὼν coniungebat. Melius est cum Erf. Herm. *multum celebratum* explicare. — Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος El. 683. Victor renuntiatus. Medium est *invocare, obtestari.* νῦν δ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοὶ (sc. θεούς) Oed. Col. 1378. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Trach. 906. Hermannus scriptum Sophocli suspicatur ἀγκαλουμένη: sed huius suspicionis certe nullus in eo fundus reperietur quod Ald. Iunt. 2. habent δαίμονα καλουμένη.

Ἀνακεῖμαι *accumbo.* Athenaeus p. 23 (t. I. p. 52 D.). κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι. ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν· Ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰςαλοίμην (inc. XXXVII. s. 695 D.). Brunckius haec ad Herculem in Taenaro refert. In versus sine violentia redigi non possunt, nec hiatus tolli, sed scribendum arbitror ἐπικείμενος, pone Herculem accubans. Commemorant idem verbum Eust. p. 1404, 6. 1498, 48. Phryn. προπ. σοφ. p. 26, 23. v. Lobeck. ad Phryn. p. 216.

Ἀνακηρύσσω per praeconem pronuntio. κἀνακηρύσσων φόνον τὸν Λαΐειον Oed. R. 450.

Ἀνακινέω resuscito. πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι νόσον Trach. 1249 an.

Ἀνακίνησις commotio. οἷόν μ' — ἔχει ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν Oed. R. 727. Schol. ἤγουν ταραχὴ λογισμῶν ἔχει με.

Ἀνακίρνημι misceo, potionem conficio. κἀνακίρναται ποτόν Thyest. VI. 8 (239) de uva vino maturescente.

Ἀνακλαίω vel *ἀνακλάω lamentor.* ὑμῖν τάδε — ἀνακλάομαι παροῦσιν Phil. 927. De scriptura v. κλάω.

Ἀνακουφίζω allevo, attollo. Proprie (αἰγείρου) κάρα κινεῖτ' ἐν αὔραις, κἀνακουφίζει πτερόν frontes per auras attollit; Aeg. VI (24 D.). sic certe Brunckius constituit. Apud schol. Od. η. 106 legitur κινήσῃς αὔραις ἀνακουφίζει. Tralate πόλις — ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου Oed. R. 23. traductum a nave, quae quin mergatur non multum abest. V. Dorvill. ad Char. p. 307.

Ἀνακούφισις sublevatio, recreatio. ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν Oed. R. 218. Schol. satis male ἐλευθερίαν τοῦ βάρους τῶν κακῶν. De verbis κουφίζειν et ἐπικουφίζειν simili modo dictis v. Iacobs ad Ach. Tat. p. 426.

* *Ἀνακούω* v. ἐνακούω.

Ἀνακτάομαι. ἀνέκτημαι, ἀνείληφα Hesych. ex Creusa VII. 2 (328 D.).

Ἀνακτόρειον urbs *Anactorium.* Steph. Byz. v. Ἀνακτόριον. Ἀκαρνανίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ. καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου· Ἀνακτορείου τῆσδ' ἐπωνύμου χθονός inc. XCVI (775 D.). Sic certe Eugenius a Stephano memoratus scripturus erat. Ipse meliores codd. antestatus per ι scriptum sese reperisse affirmat.

Ἀνάκτορον penetrale, arcanum. (ἀνάγκης) ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανὲς ἀνάκτορον, inc. XXXVIII (696 D.).

Ἀνακωκύω lamentor. ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον Ant. 419. Sine casu κἀνακωκύσας καλεῖ 1212.

Ἀνακωχεύω. A navigatione ad cursum quadrigarum transtulit poeta. δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει El. 722. *sinit praetervehi procellam equestrem.* Zonaras p. 201. Suid. v. ἀνακωχεύειν. Hic ita: ἀνακωχεύειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζειν. καὶ ἀνακωχεύειν τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στείλαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν. (Haec etiam Gr. Bekk. An. p. 391. 9.) — — μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν. Cf. C. Matthiae Qu. Soph. p. 70.

Ἀναλαμβάνω corrigo. *ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι* Phil. 1233. Proprie *resumere* manibus elapsa. Phavor. *ἀναλαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀνακαλέσασθαι* (se colligere) *καὶ ἐς ὀρθὸν στῆσαι.*

Ἀνάλγητος 1. de homine *durus, humanitatis expers.* *ὁ ἀνεπίστρεπτος τοῦ καθήκοντος* Ammon. p. 16. *ὤμοι ἀναλγήτων δισσῶν ἐθρόησας ἔργον Ἀτρειδᾶν* Ai. 927 ch. *ἀναλγήτων, ἀσυμπαθῶν* schol. Affert Suidas v. *ἀνάλγητος.* cf. Monk. ad Eur. Hipp. 1383. 2. de re *non dolens.* *ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων — ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας;* Trach. 126 ch. *res laetas.* Schol. *οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πράγματα πεποίηκε.*

Ἀναλγήτως. ἀναισθήτως, ἀπόνως. Gr. Bekk. p. 391, 14. *τὸν ἄνδρα τόνδε — μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν* Ai. 1312.

Ἀναλίσκω consumo. *τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;* Ai. 1028. tot inutilia verba fecisti. Tralate *tollo, interficio.* *ὡς ἀναλώσαιμί νιν* Oed. R. 1174. *ἀναλῶσαι, ἀφανίσαι* Hesych. ex Past. VI. 2 (452 D.). Cod. *ποιμένεσιν,* pro *ποιμέσιν.* *παῖδας γάρ, οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει* inc. LXXXV. 1 (764 D.). In ea formarum auctarum raritate (apud Sophoclem semel, infrequenter Euripidi, ne semel quidem Aeschylo dictae sunt) lubricum est diiudicare num per *η* augeatur an *ᾱ* retineat. Nam et ratio et grammaticorum testimonia et librorum scriptura, si recte iudicare velis, spectanda sunt. Thomas: *ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα Ἀττικοί, τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα* et *ἀνήλωκα, κοινόν.* Contra Philemon p. 150. *πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα καὶ ἠνάλωκα γράφεται Ἀττικῶς, ἀνάλωκα δ' ἀναύξητον κοινῶς.* Moeris p. 25: *ἀνηλωμένον Ἀττικῶς, ἀναλωμένον κοινῶς.* Suidas v. *ἀναλίσκειν: ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η, ἀδιαφόρως.* Patet igitur iam Veteres varie in libris scriptum reperientes frustra de certa regula cogitasse. Recentiorum vero primus Valckenarius ad Phoen. 591 pronuntiavit secundum Thomam, quod prima natura produci solita augmento nec indigeat nec patiatur augeri. Huic assentitur Piersonus ad Moer. l. c. Brunckius ad Ar. Plut. 380. Fischerus ad Well. III. p. 32 iniuria, ut videbimus, codices testatus optimos; Porsonus, Coraes ad Isocr. t. II. p. 3. et ad Heliod. t. II. p. 173. Matthiae gr. Gr. p. 303 et ad El. 676 (686). alii, quos coacervavit Kuehlstaedt de dial. Soph. p. 124. Et primam verbi syllabam natura produci concedendum Valckenario, v. praeter Sophoclis locos Aesch. Sept. 813. Eur. Med. 325; sed hinc res non conficitur: non per omnia enim sermonis consuetudo regulas iustas sequitur. Mediam quasi sententiam Suidam sectatus Goettlingius tuetur ad Theod. p. 221., apertissime ineptiens, quippe qui etiam *ἀνάλισκον* non *ἀνήλισκον* solum reperiri affirmet, cuius scripturae vix usquam

p. 86. et Porsonum ap. Kidd. p. 220 *παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν νόσου*, pro librorum scriptura *ἐντυχεῖν*, quam cum ita defendit Hermannus, ut interpretetur *scito nunquam eius mali finem fore*, plane illud inest in *ἂν τυχεῖν*.

VI. *Cum modo imperativo non dicitur.* Nam Phil. 119 scribendum fuit *σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα* ex schol. et Triclinianis. Libri veteres et cod. Harl. vitiose *κέκλησο*. Nam neque *ἄν* neque imperativo universe ibi suum munus est. Et Oed. R. 1438 *ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν* ad iteratae particulae exempla referendum. V. Herm. de p. *ἄν* p. 176.

VII. *Cum participio positum* reperitur eadem qua infinitivus lege: sed cum haec nonnisi in sententia *a verbo dicendi* pendente obtineat, clarum est ea exempla sola participia monstrare *ἄν* additum habentia in quibus pro infinitivis sunt, velut cum a verbis *οἶδα* et similibus reguntur, vel certe in finitis temporibus explicata aliquid oblique dictum prae se ferunt. *ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου γλώσσῃ θιγόντα* Phil. 405. = *ὅτι παντὸς λόγου ἂν ἐθίγεν*. *φράζε — ὡς θέλοντος ἂν ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν* Oed. R. 11. = *ἐπεὶ λέγω πᾶν ἂν προσαρκεῖν θέλειν*. *ὦ — ἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον* Oed. Col. 765. = *ὦ σύ, ὃς δοκεῖς ἐμοὶ φέρειν ἄν*. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι* 969 non idem quod *οἱ τάχ' ἄν τι μηνίουσιν*, sed *οἵ μοι δοκοῦσιν ἂν μηνῖσαι*. Sed in Trach. 1097 scribendum duco secundum scholiastam *κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπων*, *τήν γε δράσασαν τάδε χειρώσομαι κἀκ τῶνδε*. Ad *ἕρπων* subaudi *ὦ*, *κἂν* est *καὶ ἐάν*. Vulgo *κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπω*: Hermannus *ὤν* et *ἕρπων*, etsi non video quid sit *κἂν ὤν*. — In Oed. Col. 596 librorum plerorumque scripturam *ἀλλ' εἰ θέλοντ' ἄν γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* sensu cassam esse dudum intellectum est. Ven. et Vat. *εἰ θέλοιεν*. Laur. B. *εἰ θέλοντά γε*. quem sequitur Elmsl. Hermannus sola distinctione aliter posita a Reisigio discrepans *ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν*, *quid si, cum te volunt recipere, ne tibi quidem decorum est exsulem esse.* V. Herm. l. c. Schaef. ad Plut. Vit. t. IV. p. 347.

VIII *Relinquitur verbum omnium modorum.* Herm. de p. *ἄν* p. 187. *οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα* El. 357. sc. *οὐκ ἤρας*. *οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ* Phil. 115. sc. *πέρσειεν*. *παλαί' ἂν* sc. *εἴη* Phil. 491. *ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως* Oed. R. 937. Heindorfius ad Plat. Phaed. p. 135, quem sequitur Reisigius de p. *ἄν* p. 108 permire distinguit, *ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὔκ; ἂν ἀσχάλλοις δ' ἴσως*. Sed initio sententiae *ἄν* nunquam ponitur. Brunckius partim ex scripturae librorum vestigiis *τάχ' ἂν ἥδοιο*. Cum nuntius dicturus esset

Nicandr. Alexiph. 545. Aut hoc aut ἄμμιγα obversatum putaverim Valckenario, cum scribe et ad Herod. VII. 40. ἀναμίξ apud Sophoclem exstare. De tono praecipit Apoll. de adv. p. 549, 29. 562, 10.

Ἀναμίγνυμι misceo. Passivum solum exstat. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι ᾽φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 705.

Ἀναμιμνήσκω in memoriam revoco. ἐγὼ ἀγνῶτ᾽ ἀναμνήσω νιν Oed. R. 1133.

Ἀναμπλάκητος et ἀναπλάκητος *non aberrans*. Haec altera forma semel exstat δειναὶ δ᾽ ἅμ᾽ ἕπονται Κῆρες ἀναπλάκητοι Oed. R. 473 ch. Sic codd. Laur. A. a prima manu, Laur. B. Pal. Mosq. a. Dresdenses, Tricl. schol. Reliqui praeter Aug. c., qui ἀνάμπλακτοι, consentiunt in ἀναμπλάκητοι; illud firmant etiam Zonar. p. 181. et Suidas v. ἀναμπλάκητοι, hic ordine certe literarum. Musgravi de corripienda secunda in ἀναμπλάκητος sententia nuper patronum haud indisertum nacta est C. Matthiaeum Qu. Soph. p. 165 quod longe incertius sit ἀπλακεῖν ἀπλάκημα quam correptio syllabae ante μπλ. Hoc si verum est, iam omnis doctrina prosodiae abiiciatur oportet. Brunckius ἀπλάκητοι praetulit, Abreschii ann. ad Hesych. v. ἀπλάκητοι deceptus, quod ille ἀναμάρτητον valere sibi persuaserat. V. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 19. Si a πλαγχθῆναι esset, ἄπλαγκτος diceretur, quemadmodum πολύπλαγκτος ipse Sophocles posuit. Est autem ab ἀμπλακεῖν, id quod cum πλάζεσθαι cohaeret quidem, sed μ corroborandae stirpi insertum habet, ἁμαρτάνειν significans, unde ἀπλακεῖν scribendum in brevi prima, et ἀπλακητός non ἀπλάκητος. Ἀναμπλακήτους Κῆρας igitur cum explicet schol. Oed. R. 473. αἱ μηδὲν ἁμαρτάνουσαι ἀλλὰ πάντων κρατοῦσαι· ἢ οὕτως, ἄφυκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπροσπέλαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν *media* illa inter tres explicandi rationes probanda est. — Plenior forma ab Hermanno de Em. R. Gr. Gr. l. c. restituta est Trach. 120 ch. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. Herculem dicit. Libri ἀμπλάκητον; Brunckius etiam hic ἀπλάκητον. Viam emendationis monstrat schol. sic scribens: θεῶν γάρ τις αὐτὸν ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅιδου. ἢ ἀμπλακητόν, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλακεῖν (scr. ἀμπλακεῖν). Quanquam ἀναμάρτητον, quatenus δίκαιον significat, a sensu loci alienissimum est, certe constat, scholiasten legisse ἀναμπλάκητον, et a librariis in lemmate erratum esse. Simul autem ille rectam verborum componendorum rationem iniit. Non enim struenda θεῶν τίς σφ᾽ ἐρύκει, ἀμπλάκητον τῶν Ἅιδα δόμων, sed θεῶν τίς σφ᾽ ἐρύκει τῶν Ἅιδα δόμων, ἀναμπλάκητον ὄντα, i. e. non aberrantem, tenentem certum vitae cursum.

ptum habere affirmans. Sed librarium errasse ἀν pro ἐν scribendo et scholiasten voluisse ἐνδώσει verisimile, quod apud alterum interpretem plenius exstat dictum τάχα, φησί, ἐνδώσει ὁ Κρέων τὴν τὰ πολλὰ δεινὰ τλᾶσαν παρθένον, τουτέστι τὴν Ἀντιγόνην. Quidquid dicat Hermannus qui libros secutus est, profecto ἄν cum infinitivo futuri non aliter dictum exstat usquam nisi in oratione obliqua, quando etiam in recta futuro utendum esset: v. Schaef. ad Demosth. t. IV. p. 243. Quod cum ab hoc loco alienissimum sit, nec satis placeat durissima quam Hermannus excogitavit l. c. p. 181. ellipsis δώσειν, καὶ τάχ' ἄν sc. διδοίη, aut cum Schaefero ἄν ad τάχα erit referendum aut scribendum ἀνδώσειν, quod nove dictum sit pro ἐκδώσειν, redditurum, sive potius redhibiturum. Suidas: ἀνεδέδοτο, ἀνεπέμπετο.

X. *Idiomata particulae.*

1. *Persaepe omittitur ἄν.* Et inprimis quidem a. *ad pronomina relativa, adverbia relativa et coniunctiones temporales quando cum coniunctivo structa exstant.* Certe prosae orationi in talibus ἄν addere solenne est, etsi ne in hac quidem omissionis exempla desunt. V. Herm. l. c. p. 6. et p. 113 sqq. Pors. et Elmsl. ad Med. 215. Brunck. ad Oed. Col. 393. Aesch. Sept. 259, quamquam Porsonus quidem familiari sermone additum ἄν requiri nimis praefracte pronuntiavit. Hermannum autem miror ad Alcest. 76 et de p. ἄν l. c. p. 117, ὅς ἄν dicentem semper significare *quicunque*, et soloece ἄν addi cum reddendum sit *is qui.* Tu vide Phil. 833. Oed. R. 281. Oed. Col. 1334. — De usu prosae orationis laudasse sufficit Stallbaum. ad Phileb. p. 61. et ad Phaedon. p. 40. — τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. Vulgo αἱ 'ν φανῶσι cum inaudita elisione, quia nemo ἄν sed ἐν potius detritum putaret. Buttmannus non minus inusitatam crasin ἅ'ν ex αἱ ἄν coaluisse existimat. ἄν omittitur in codd. Laur. A. B. C. Pal. Flor. Γ. Δ. Aug. b. Dresd. a. in quo ἄν supra scriptum. — μένε — ἕως ἐγὼ τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις λέξω Oed. Col. 77. οὐκ ἂν πημαίνοιμ οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν 1662. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Ant. 615. ἄμοχθον ἐξαίρει βίον, ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Trach. 147. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ 250. ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Ai. 552. σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν 799. quod pro ἐάν dictum: aptius esset σπεύδει. οὐκ ἴσασι πρίν τις ἐκβάλῃ 944. ἕς τ' ἐγὼ μόλω 1162. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα Phil. 753. μὴ στέναζε πρὶν μάθῃς 905. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 218 m. οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται 761. ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει Phaedr. V. 3 (608 D.). Haec si oratione obliqua optativis enuntiantur ἄν aliquando adsciscere

Oed. R. 284. El. 625. *accusativus.* ἄνακτα Oed. R. 284. Oed. Col. 1474. 1628. 1646. El. 826 ch. Trach. 363. Pluralis. *vocativus.* ἄνακτες Oed. R. 631. 911. Oed. Col. 835. Ant. 975. *accusativus.* ἄνακτας Oed. Col. 296.

II. *Usus.* 1. *Deorum* compellatio est. ἄναξ Ἄπολλον Oed. R. 80. El. 1368. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος Ai. 689 ch. Λύκει' ἄναξ Oed. R. 203 ch. El. 635. ἄναξ ὁ τῶν ἁπάντων Ζεύς Trach. 274. ὦναξ Ἅιδη Trach. 1075 m. ἐννυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ Oed. Col. 1555 ch. ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ Ai. 683 ch. Pan dicitur. Φοῖβος ἄναξ Oed. R. 96. ἄνακτι Φοίβῳ Oed. R. 284. ἄνακτος Ἡλίου Oed. R. 1426. ἄναξ Ποσειδάν Oed. Col. 717 ch. Ζεῦ ἄνα Oed. Col. 1482 ch. 2. Compellatio est *regum et heroum*, cum nomine adiecto, tum frequentius omisso. ἄναξ Ἡρακλῆς Trach. 154. ἄνακτ' Ἀμφιάρεων El. 826 ch. ἄναξ Ὀδυσσεῦ Ai. 1295. 1300. Phil. 26. ἄναξ — Θησεύς Oed. Col. 555. γῆς ἄνακτα Θησέα Oed. Col. 1626. — καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει Ant. 1242 ch. ὁ Κεφαλλήνων ἄναξ Phil. 264. ἄνακτα χώρας τῆσδε Oed. Col. 1474. ἄνακτα δ' αὐτὸν Oed. Col. 1646. ὁ — Ἑλλάνων ἄναξ El. 474 ch. ἄνακτι τῷδ' ὅπως εὐχὰς ἀνάσχω El. 625 Clytaemnestra Agamemnonem precatura dicit. κτείνει δ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε Trach. 363. Eurytum Iolae. συμφορὰς ἄνακτος Trach. 1034 Herculis. Reliqua permulta exempla colloquii compellationem habent, ἄναξ Phil. 94. 150. 505. 951. Oed. R. 85. 276. 617. 650. 698. 746. 770. 1002. 1173. Ai. 166. 190. 885. Oed. Col. 635. 1501. 1756. Ant. 223. 278. 384. 394. 720. 762. 1078. 1090. ὦναξ Phil. 508. 818. Oed. Col. 1018. 1132. 1175. 1179. 1495. Ant. 559. Ai. 505. 590. Oed. R. 103. 286. 304. 690. 834. 852. 1468. Creus. IV. 1. Plurative: παύσασθ' ἄνακτες Oed. R. 631. Chorus Oedipum et Creontem alloquitur. Sed in Oed. Col. 296 cum exstet τῆσδε γῆς ἄνακτας ἀρκεῖ τοῦτό μοι διειδέναι, solus Theseus significatur. 3. Praeterea *nobiles* ἄνακτες vocantur, inprimis qui Homero δημογέροντες. *Unus* quidem Tiresias solus sic compellatur ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι — Φοίβῳ Τειρεσίαν Oed. R. 284. Sed de pluribus: χώρας ἄνακτες Oed. R. 911. ὦ γῆς ἄνακτες Oed. Col. 834. Θήβης ἄνακτες Ant. 975. His omnibus exemplis chorus senibus et honoratis constans sic vocatur idque probe notavit advocato loco Oed. R. 911., Eust. p. 1425, 48.

Ἀνάξιος *indignus.* Et solum per se et cum genitivo et cum infinitivo ponitur. παῖδα ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ Phil. 997. ἀνάξιοι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν Oed. Col. 1448. ἅπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρός El. 182 mel. Probabiliter ἀναξία ad οἰκονομῶ referri iubet Hermannus, sed neque distinctione propter hoc opus post ἔποικος ponenda, et videndum etiam, ne Homericum ante oculos habuerit poeta ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην, unde concidit argumen-

tum, *ἔποικον* per se indigna esse conditione, nec opus fuisse addi *ἀναξία*. Suidas v. *οἰκονομῶ* habet *ἀναξίως*. Sed v. *ἀναξία* cum libris congruit. *Cum reprehensione* dictum est *ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι* Phil. 437. *Superlativus*. *ἀναξιωτάτη κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει* Ant. 690.

Ἀναξίως indigne. *ἀνὴρ ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως* Phil. 680 ch. *τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως* Ai. 1371.

Ἀναπαιδεύω. *Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη γεροντανωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν* Pel. I (434 D.). „Profert hos versus etiam, sed minus emendate schol. Comici ad Nub. 1498. Medii (secundi) parodia est in Equit. 1098 ubi Demus isiciario: *καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γεροντανωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν*. V. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 33.“ Brunck. *Παιδεία* in pueros cadit: vix dubium igitur quin Sophocles rara et exquisita amans *ἀναπαιδεύειν* de sene dici voluerit qui infantis instar curatur et enutritur.

Ἀνάπαυλα requies. *σπουδὴ — ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν* Phil. 634. *τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα* 866. *φέρω — κἀνάπαυλαν ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν* El. 861. Schol. *ἀνάπαυσιν*, addens et *ἀνάπαυσιν* et *κατάπαυσιν* dici sed non *κατάπαυλαν*. De tono v. Arc. p. 96, 21.

Ἀναπαύω finio, cessare facio. *κἀναπαύσατον τοῦ — πλάνου* Oed. Col. 1115. Libri *κἀναπαύσετον*. Verum in Triclinianis est. *ὦ — ψυχή, ἀνάπαυε βοήν* Trach. 1252 anap.

Ἀναπέτομαι evolo, tollor. *ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν* Ai. 678 ch. quem locum affert et explicat Eust. p. 473, 10. Ante Brunckium *ἀνεπτάμαν* legebatur: illud unus cod. Bruncki et Laur. B. servavit, sed etiam Suidae cod. Oxon. v. *ἔφριξα* et Eustath. p. 452, 31. 526, 46. 961, 42. 1419, 44. 1679, 50. Iure huic consensui fontium cedendum censuere Pors. ad Med. 1. coll. Herm. ad Ai. 275. — Ab inusitato et thematico *ΠΤΗΜΙ* est *ἀνέπταν φόβῳ* Ant. 1292 ch. Locutionibus utrisque illustrandis sunt quae contulere Musgr. ad Ai. l. c. et Seidl. ad Eur. Electr. 177.

Ἀναπλάκητος v. *ἀναμπλάκητος*.

Ἀναπνέω respiro, recreor. Proprie: *ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι* Phil. 871. Tralate *ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν* Oed. R. 1221 ch. de urbe post gravia mala ab Oedipo recreata. Schol. *ἀναψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ*. De morbo: *ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου* Ai. 267. Schol. *ἄνεσιν ἔσχε*.

Ἀναπολέω itero. Non recte Gr. Bekk. Anecd. p. 395, 8. *ἀναπολεῖ, ἀναμιμνήσκεται*. *δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη* Phil. 1222.

Schol. τὰ αὐτὰ λέγειν, ἀπὸ τῶν δεύτερον ἀναπολούντων τὴν ἠροτριασμένην γῆν. Cf. Pind. Nem. VII. 153. Heyn. et Dissen. Expl. Pind. p. 440.; adde Intpp. Hesychii v. ἀνεπόλησα, Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 60. Iacobs ad Philostr. p. 445. Stallbaum. ad Phileb. p. 98.

Ἀναπτύσσω *aperio*. οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει πρὸς φῶς El. 629. de aperienda animi sententia. Schol. ἀνακαλύψαι. de aperiundis arcanis: ὁ πάνθ' ὁρῶν — πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος Hippon. I. 2 (284 D.). cf. Blomf. gl. Aesch. Pers. 259.

Ἀναπτυχή. ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός, νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχάς, Φοίβου παλαιὸν κῆπον inc. XCIII. (655 D. qui Orithyiae fabulae assignavit). Eo Orithyiam raptam Boreas avexisse ferebatur Sophocli. Brunckius ad Phineum referebat versiculos. Hunc locum non addito nomine poetae in mente fortasse habuit Eustathius haec scribens ad Il. p. 679, 49. αἱ δὲ πτύχες καὶ τὰς π ε ρ ι π τ υ χ ὰ ς παράγουσιν καὶ τὰς αὐταῖς ἀντικειμένας ἀ ν α π τ υ χ ά ς, ὡς τὸ ἡ λ ί ο υ ἀ ν α π τ υ χ α ί, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Memoriter vel ex aliis libris Eustathius, qui nullam integram fabulam legit, quae non nunc etiam reliqua sit. Ceterum ἡλίου ἀναπτυχαί interpretationem sapit. Caelum enim tenebricosum ipsum sole oriente quasi reserari et retegi recte dicitur.

Ἀναπτύω *respuo*. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο, κἄτυφε κἀνέπτυε Ant. 996. Schol. ἀνέβαλλε τὰ μηρία ἐκ τοῦ λίπους. „Minime. Hoc dicit, bullivisse adipem et cum crepitu ferventes particulas eiecisse.“ *Hermann*. Passovius in lex. cum ῡ atticis corripi dicit, hoc loco redarguitur. Anceps est ut apud epicos: cf. Ant. 649. Nam Ant. 1217 πτύσας sede iambici versus incerta legitur.

Ἀνάρετος (ᾱ?) *iners*. λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρετος Synd. I (146 D.). Grotius Πιερίσι, quod secutus Dindorfius, et ἀνέραστος, Brunckius ἀνάρσιος. Sententia vulgatae lectionis elegans, sive active sive passive λάθαν Πιερίδων dictam existimes. — Secundum originem α secundae syllabae corripiendum est: numeri produci suadent, sed incerta res in tam brevi particula carminis.

Ἄναρθρος *exarticulatus*. νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος — ἐκπεπόρθημαι Trach. 1093. Male schol. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τὸ σεσῆφθαι αὐτά. Est autem *vi artuum orbatus*.

Ἀνᾰρῑθμητος *immensus*. Nam propria *innumeri* significatione non constat apud Sophoclem. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος Ai. 632. Afferunt hunc et sequentes versus Stob. Ecl. Phys. p. 17., schol. Hes. Theog. p. 280., Suid. v. ἄελπτος et ἀναρίθμητος. Is bene explicat ἄπειρος.

τλαίην ποτέ 602. *τῷ γὰρ ἂν — λέξαιμ' ἂν* 772. *μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῇδε* 857. *οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν* 862. *ἤδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι* 1053. *τίς ἂν — εὖ πράξειεν ἂν* Oed. Col. 392. *ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;* 784. *πῶς ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;* 981. *οὔτ' ἔτ' ἂν παράθλιος θανὼν ἂν εἴην* 1112. *ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ* 1525. *οὔτ' ἂν εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα* Ant. 69. 70. *κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἂν* 676. *ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν* 875. *οὐκ ἔσθ' ὁποῖον ἂν — βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ* 1140. *τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι* Trach. 21. *τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν* 740 a Laur. A. firmata coniectura Porsoni est; in ceteris *τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον*. Suidas *τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιῆσαι. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι* Ai. 155 an. *τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε* 533. *ἐγὼ μὲν ἂν — φάσκοιμ' ἂν* 1015. *οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν — νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν* 1052. *οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν* 1225. *οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν* 1318. *οὐ τἂν* Elmsl. *οὔκουν* Brunckius ex uno cod. et edd. vett. *οὐκ ἂν* sine *γε* in IV. Iohns. et Bruncki membr. *ὥστ' ἂν — δηλώσαιμ' ἂν* El. 326. *ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν* 687. *τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἴσω φράσειεν ἂν —;* 1092. *τίς οὖν ἂν ἀξίαν — μεταβάλοιτ' ἂν σιγάν* 1252 m. *οὐκ ἂν μακρῶν — οὐδὲν ἂν λόγων τόδ' εἴη τοὔργον* 1364. — Ad imperfecta vel aoristos conditionaliter positos iteratur: *ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε — ἐπέστεφεν* El. 431—33. *κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα* Oed. R. 261. *ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν εἰ μὴ — ἔχρῃζον* 1438. Brunckius distinctione posita alterum *ἂν* ad *ἴσθι* referebat, ubi locus particulae non est. Sed uno tenore pronuntianda etsi *εὖ τοῦτ' ἴσθι* parentheta sunt: nec veteribus, nisi distinctionibus nullis in scribendo usis, talia potuisse elabi puto. *ἐπτὰν οὐκ ἂν ἦν* Oed. Col. 1368. *ἀλλ' ἂν εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς — ἐσχόμην νέκυν, κείνοις ἂν ἤλγουν* Ant. 463. *οὔτ' ἂν — βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ᾐρόμην πόνον* 896. *ἡμεῖς μὲν ἂν — θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ* Ai. 1038. *ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες;* 1123. *ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσαιτ' ἂν* Phil. 1026. *κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ — ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς* Scyr. VI. (501 D.). *οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις* Phaedr. III. 1 (606 D.). *οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν* V. 1 (608 D.). *οὐ γὰρ ἂν — μύθοις ἂν* inc. VI. 1 (659 D.). Haec exempla si quis consideret, partim sola luxuriantis linguae grata quadam negligentia iterari particulam, in aliis autem exemplis in eo causam videbit, quod ab *ἂν* incepta sententia principali protasis inseritur, ut longiore quodam circuitu

ad ea, quae infra sunt (*Fallthür*). Musgravium interpretantem *ianuam, quae in aperiendo intus* trahitur, recte refutat Boeckh. ap. Wex. in syll. p. 274, quod ea aetate fores in publicum versus aperiebantur. Et iure idem Hermannum probat, nihil nisi *pessuli retractionem* significari observantem, ut usitatissima illa prolepsi πύλην ἀνασπαστὸν χαλᾶν idem sit quod θύραν χαλᾶν ὥστε ἀνασπαστὸν γίγνεσθαι. Ita etiam Naekius fecit ap. Schopen. diss. de Terentio et Donato p. 19. Rem pluribus enarrat Eust. p. 1358, 57. Cur acuatur ἀνασπαστός, docet Etym. M. p. 269, 3. etsi tota illa de synthetis et parasynthetis doctrina multum incerti habet.

Ἀνασπάω *convello*. Phryn. προπ. σοφ. p. 6, 5. ex comicis profert ἀνασπᾶν γνωμίδιον κωμικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν (scr. ἀνάγειν). Similia ante oculos habuit quale illud est Menandri in Ῥαπιζομένῃ ap. Suid. v. ἀνέσπακεν, quod hic inepte ἀνεύρηκεν, εἴληφεν interpretatur. — σκαιῷ τινι λόγους ἀνέσπα Ai. 295. Musgravius interpretatur *cum contentione vocis proferre*, quod cum fiat, spiritum quasi ex imo pectore hauriri videri. Praeiverat hanc viam Steph. Thes. t. III. p. 917. E. Hermannus mavult *cum iactatione proferre:* Wakefield. Silv. Cr. p. 34. *sermones trahere*, velut dicatur λόγους τείνειν; Lobeckius Eustathium secutus p. 679, 61. ἀνασπᾶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφ. τὸ λόγους ἀνασπᾶν, ὅμοιον τῷ ὀφρῦς ἀνασπᾶν scribentem, ἐπύργου λόγους, *gloriabatur insolenter locutus.* Iure hoc probat Meinek. ad Menandr. p. 153. — Rem expressit Aristid. de Quatuorv. t. II. p. 309.

Ἄνασσα *regii generis mulier.* σὲ τὰν ἄνασσαν Trach. 137 ch. Deianiram dicit. ὦ χαῖρ᾽ ἄνασσα El. 656. Clytaemnestram nuntius. Nude ponitur in allocutione ἄνασσα Trach. 290. *Minervam* sic appellat Aiax Ai. 761.

Ἀνάσσω *regno, rego.* Selectioris usus vox, quae ter in diverbiis, sexies in melicis legitur. — *Cum genitivo* ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Oed. R. 1104 ch. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες Ai. 1081 ut versu priore ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ᾽ ἀνάσσειν Ai. 1080. *Cum significatione loci, quo quis regnat* ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων Oed. R. 1203 ch. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 177 ch. νῦν ὑπὸ γαίας — ἀνάσσει (Amphiaraus) 831 ch. *Nude* sine casu οἱ ἀνάσσοντες Phil. 6. i. q. οἱ βασιλεῖς καὶ στρατηγοί. Non satis certus locus est Oed. R. 904 ch. ubi libri Ζεῦ πάντ᾽ ἀνάσσων. Nam neque adverbialiter πάντα recte cum ἀνάσσω coniungi poterit, nec accusativus esse. Quare Hermannus omisso Ζεῦ πάντων dedit. *Passivum.* παρ᾽ ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Phil. 140 ch. *cui regitur sceptrum* a Iove commissum, id est, *penes quem*

summa potestas: exquisitiore verbo pro vulgari *ἐστί* posito. V. Wunder. Adv. in Phil. l. c.

Ἀνάστασις experrectio. *ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς — ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;* Phil. 276. Schol. *λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.*

Ἀνάστατος extorris. Proprium est igitur *de hominibus.* Gr. Bekk. An. p. 183, 19. *ἀ. ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος.* *Οὐσίαν* mendose scriptum arbitror, corrigendumque *οἰκείαν.* Sic Gr. l. c. p. 211, 10. Falsum est quod p. 392, 31 traditur, *ἀνάστατος, κατεστραμμένος:* nam ne in urbes quidem cadit. — *ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς* Oed. Col. 430. *ἡμεῖς — ἀνάστατοι ξένῳ παρ᾽ ἀνδρὶ ναίομεν* Trach. 39. — *De urbe et domo, desertus.* Gr. Bekk. p. 211, 9. *ἀ ν ά σ τ α τ ο ν τὴν πόλιν ποιήσας, ἀνοικίσας καὶ μεταστήσας καὶ μεταγαγών.* — *ὅθ᾽ ᾕρει τῶνδ᾽ ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν* Trach. 239. *δορὶ ἀνάστατον* iungenda, unde non necessario prolepsin agnoscas, etsi fecit vir Summus ad Ai. 515 p. 299. *ἥδε (ἡ ἀναρχία) ἀναστάτους οἴκους τίθησιν* Ant. 670. cf. Dorvill. ad Char. p. 393. Lips.

Ἀναστενάζω ingemisco. *τοιά μοι — ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ᾽ Ἀτρείδαις* Ai. 912 ch. *diras imprecabare gemens.*

Ἀναστένω ingemisco. *τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;* Phil. 727. *ἔκειτο πολλ᾽ ἀναστένων* Trach. 935.

Ἀναστρέφω revoco. *τὰ μὲν πανοῦργα — χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου (δαίμονες)* Phil. 447. Sisyphus significatur cf. 621. Longe aliter *ἀναστρέφων* fr. inc. CV. 43 (836 D.). a Sophocle dictum refert Hesychius, quippe explicans *ἀρνούμενος,* quo sensu comicis usitatum *στρέφεσθαι.*

Ἀναστροφή reditus. (reversio). *ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν* Ant. 226. Schol. *στρέφων ἐμαυτὸν εἰς ἀναχώρησιν.*

Ἀναστρωφάομαι vagor. *ὡς οὐδέν ἐσμεν — βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι* inc. XXVII. 1, 3 (682 D.).

Ἀναστύφω. *ἀναστύψαι, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ἢ στυγνάσαι.* Hesych. ex Momo fr. III (371 D.).

Ἀνασχετός tolerandus. *ταῦτα δῆτ᾽ ἀνασχετά —;* Phil. 975. *ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν* Trach. 718. *ὡς δεινοῦ — φόβου φανέντος οὐδ᾽ ἀνασχετοῦ βλέπειν* Oed. Col. 1648.

Ἀνασώζω servo. *ἀπὸ φόνου ἔῤῥυτο κἀνέσωσεν* Oed. R. 1352 m. Medium *πρίν σε — κἀνασώσασθαι φόνου* El. 1122 sensu non differt.

Ἀνταράσσω excito. *ἰδού μ᾽ ἀνταράσσει — ὁ κισσός* Trach. 217 ch. Schol. *παρορμᾷ.*

Ἀνᾱτεί sine noxa. Hesych. ἀνατί, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. ita et Gr. Bekk. An. p. 392, 33. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 481. Herm. ἀνατί, id quod Laur. A. B. et schol. Med. 1357., hic quidem propter aetatem sublestae fidei confirmant. Codices in his sine ratione nihil valent. Variae de adverbiis in ει vel ι exeuntibus VV. DD. sententiae sunt. Hemsterhusii ad Polluc. IX. 143. Spanhemii ad Call. t. II. p. 174. Valck. ad Adon. p. 228. Ruhnk. ad Tim. p. 31. Vales. ad Harpocr. p. 11. Goettlingii ad Theodos. p. 229. Sturzii in Opusc. Schneideri ad Plat Rpubl. p. 621. A. Hermannus nos ablegat ad sua ad Ai. 1206 adscripta, in quibus nihil ad ἀνατεί spectans reperitur. Mire miscuerunt, quos attulimus, fere omnes. Nobis quidem insistentibus viam a Viro Summo ad Ai. 1213 (coll. parerg. ad Phryn. p. 515) munitam distinguenda genera plura videntur. Quae a verbis ducuntur cum manifesta futuri temporis specie, ut ἀμεταστρεπτί, ἀστακτί, ἀνοιμωκτί, necessario in ι terminari pronuntiamus secundum similitudinem fallacem quidem eorum, quae gentilitium quendam morem significant, velut λυδιστί ἑλληνιστί: num producatur an corripiatur ι, pro lubitu et commoditate poetae dispensaverunt. Quae a nominibus ducuntur, ea cum tertiae declinationis vel primae speciem referunt, secundum dativorum analogiam iudicanda videntur, ut παμπαιδί sed παγγενεί scribendum censeam, in quo non assentior Lobeckio ad Phryn. p. 515. Nam cum Etym. M. παγγενῆ μετεβλήθη ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίῤῥημα scribit, hoc ipsum, ut Hemsterhusius ad Pollucem l. c. et ad Hesychium v. Κρίσαμις volebat, significavit, παγγενεί ex παγγενῆ factum, eodem sono, sicut illis hominibus visum, alia scriptura. Sic et ἀνατεί i. q. ἄνευ ἄτης scribendum videtur non ab ἄνατος ductum, sed comparandum cum ἀβλαβεί: sin vero brevi ultima opus, exarandum ι. Πανθοινί νηποινί ab adiectivis πάνθοινος νήποινος ducenda arbitror. Sed quae παρασχηματισμόν habent, velut πανσυδί et πανσυδίᾳ, πανστρατί et πανστρατιᾷ, πανομιλί et πανομιλίᾳ, αὐτοποδί et αὐτοποδίᾳ, αὐτοχειρί et αὐτοχειρίᾳ, sibi ι iure deposcere videntur. Quae a secunda declinatione sunt, et pauca et partim parum probata, ut πανοικί, ipsa quoque ι terminari puto. Unum πανδημεί sic scriptum potiore fide videtur. Ceterum ἀνατεί diserte agnoscit Pseudo-Herodianus epimerism. p. 255.

Ἀνατέλλω intransitive *orior.* αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, αἱ δ' ἀνατέλλοντος Oed. Col. 1248 ch. Active pro ἀναπέμπω, ut iam glossator Brunckii explicuit: φῶτα — μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα, *infinita,* i. e. *multa alia excitantem* e turpibus illis, quos in me cruciatus machinatus est, Phil. 1123 m.

Ἀνατίθημι removeo. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα

κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν Ai. 471. Affert Stob. Flor. VII. p. 46. Suid. v. ἦμαρ. Moschop. Dictt. Att. v. ἀνατίθημι. Brunckius ex membr. pro var. lect. et schol. min. κἀνιθεῖσα. Vulgata ab eis ducta, qui calculum promotum retrahunt, tralata ad hos, qui dicta factaque retractant: post Salmas. ad Solin. p. 767. B. Intpp. Hesychii v. ἀναθέσθαι et Valck. ad Hippol. p. 242', B. docte explicuit Lobeck. Cf. Meinek. ad Menandr. p. 32. et Boeckh. ad Pind. Ol. VII. 61. Significat igitur *vel addens vel remittens aliquid de necessitate moriendi.*

Ἀνατλάω *fero.* ἐπεὶ — πατέρα τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατε Oed. Col. 239 mel. non tulistis, i. e. *abominamini.*

Ἄνατος *sine noxa.* ὡς — πόλις δέ σοι κακῶν ἄνατος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός Oed. Col. 790. Sic membr. Br. et edd. vett. ἄναιτος, quod in plerisque libris et Suida v. ἄναιτος ex scholiis legitur, et explicatur glossa cod. Ricc. A. ἤγουν ἀναίτιος eorum inventum est, qui sententiam non caperent. Non absimile tamen veri videtur Dindorfio praef. Scen. Gr. p. XV. Cod. Vat. ἄνετος. χθὼν Thebae sunt, ut non sit opus cum Scaligero τῆςδε scribi. De structura v. ἄλυπος.

Ἀνατρέπω *excito.* ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ Trach. 1005 m. schol. ὅτι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ τούτου, πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας. Alter διήγειρας. Libri ἀμέτρως ἀντέτροφας. — *everto.* οἴμοι λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν Ant. 1261 m. Eust. ad Il. p. 625, 21. τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας.

Ἀναύδακτος v. ἀναύδητος.

Ἀναύδητος de re *indictus*, de homine *silens.* κοὐδὲν ἀναύδητον φατίσαιμ' ἂν Ai. 702 ch. Sic libri et Suid. v. ἄναυδος. Lob. Erf. ἀναύδατον, ille propter Hesychium, apud quem exstat ἀναύδακτον, explicatum ἀνεξήγητον, ἄλεκτον. At Hermannus ἀναύδακτον probam vocem esse et dubitandum ait, an eam non ex hoc ipso loco lexicographus enotaverit, dorismum autem improbat. Sed adeo sibi non constitit, ut Erfurdtium laudaret ad Trach. 964, quod ibi suo monitu pro ἄναυδος dedisset αἰαῖ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται. Nam si αὐδάσω et βοάσω tragici, dixerunt etiam ἀναύδατος, inprimis cum anapaestorum in talibus minorem quam melicorum libertatem esse conveniat.

Ἄναυδος *silens, mutus.* ἀτιμάσας πέμψεις ἄναυδος Oed. Col. 1276. ὄπ' ἄναυδον 1406. Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ Trach. 858 ch. Schol. σιωπωμένη, sed *celatum* amorem Herculis in mente poeta habuit. ἀναλγήτων — ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν Ai. 927 m. *clandestinum.* ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα El. 1275 m. ἄναυδον adverbiascit, pro ἀναύδως dictum. Ceterum loco ambiguo recte lacunae signa ab Hermanno posita sunt. λήθην — κωφήν, ἄναυδον Hybr. I. 2 (595 D.). μέλη βοῶν ἄναυδα dissona, Phil. Troi. IV. 4 (631 D.). χορὸς

ἀναιύδων ἰχθύων inc. XLII. 1 (700 D.). De loco Trach. 964. v. ἀναύδητος.

Ἀναφαίνω in lucem edo: perf. intransitive *exorior*. αἰγές τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν inc. CV. 180 (962 D.). φρυκτωρίαν ἔδειξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα Naupl. V. 7 (379 D.). ὅτε Μοῖρ' ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε Oed. Col. 1225 ch. cf. Herm.

Ἀναχαιτίζω. ἀναχ. ἀναποδίζει, ἐκκόπτει Gr. B. An. p. 393, 20. Phryn. προπ. σοφ. p. 19, 30. ἀνακόψαι ἐς τοὐπίσω. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους τῇ χειρὶ ἀνακρουόντων τοὺς ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντας. Melius Etym. M. p. 101, 9. ἀναχαιτισθῆναι σημαίνει τὸ ἀπειθεῖν (puto ἀπειθεῖσθαι, non habere dicto audientes), κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Denique ἀναχαιτίζειν ἀναπείθειν (scr. ἀπειθεῖν) ἀναχαλινοῦν. ἀνακρούεται, ἀναποδίζει, κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Hesychius ex Helenae ἀπαιτήσει VII. 1 (189 D.). Optime omnium Suidas: ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν. De equis proprium est in posteriores pedes erectis equitem excutientibus. In Phrynichi loco fortasse scribendum ἀπὸ τῶν ἵππων τοὺς ἱππέας κ. τ. λ.

Ἀναψύχω. ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα fr. inc. CV. 44 (837 D.). ap. Hesych. in v.

Ἁνδάνω placeo. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἄν Antig. 500. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλιστ' ἁδεῖν με χρή Ant. 89.

Ἀνδρεία virtus. τιμᾶν — οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών El. 971. In tanto codicum dissensu lubricum est indicare, num ἀνδρεία an ἀνδρία rectius sit, inprimis cum adeo raro etiam apud scenicos poetas emergat vox, et sicubi ῑ producatur, defendi possit exemplo αἰκίας. Varias VV. DD. sententias Frater collegit praef. ad Arrian. t. I. p. 26 sqq. Nam Schneidero (Plat. t. I. p. 115 B. t. III. p. 582 E.) propter ineptam codicum mirationem vix quidquam tribuas; in consensu enim librorum is vel manifesto falsa probare solet. Utraque forma tanquam substantivum analogia plane destituitur. Cave enim ἀνδρία defendas advocatis φατρία et φρατρία, quae non *abstractam* quam vocant, sed *concretam* significationem habent. Ego ἀνδρεία scribendum arbitror, substantivumque factum synesi vocis ἡλικία vel ἀρετή, velut ἀνδρία, si verum est, syncope ortum oportet ex ἀνορία, quod quidem Homero ἠνορέη scribitur, unde parum verisimilis scriptura μονόφθογγος. Quam proposuimus etymologiam sequitur Etym. M. p. 462, 3. eidemque pondus addunt, quod Harpocrationi ἀνδρεία explicatur ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, p. 15. (25); velut Photio παιδεία ἡ τῶν παίδων ἡλικία p. 370, 1. Sic νηπιέη, νηπυτίη, νεοίη Homero dicta de aetate, substantiva ex adiectivis

facta. Confici res videtur testimonio Etym. M. p. 461, 56. ἀνδρεία (non solum ἀνδρήτη, id enim nullius momenti foret) cum diaeresi dictum esse: quo eodem argumento Choeroboscus scripturam δίφθογγον Ἀργεῖος defendit p. 1339 Bekk.: Aeoles enim Ἀργέϊος dixisse. Si quis sequatur Apollonii sententiam de adv. p. 546, 10. ἀνδρία ex ἀνδρός ut ἠνορέη ex ἀνέρος ortum dicentis, certe hoc non commovebitur, incertitudinem iam antiquitus fuisse scripturae. Eandem incertitudinem ostendit etiam, Gr. de Prosod. p. 467. Herm. sic scribendo: πόσα σημαίνει ἀνδρεία. ἀνδρία ἡ ἀρετὴ καὶ ἀνδρεία γυνή, ἀνδρεῖος ἀνήρ, καὶ ἀνδρεῖον φρόνημα. Clarum est scribendum ἀ ν δ ρ ε ί α, ἡ ἀρετή.

Ἀνδρηλατέω *in exsilium ago.* ἀ. ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν Timaeus. ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνῳ φόνον πάλιν λύοντας Oed. R. 100. V. Ruhnk. ad Tim. p. 34. Blomf. gl. Sept. 634.

Ἀνδροκτόνος *viri interfector.* ἀνδροκτόνου γυναικός Eriphyles, Alcm. II. 1. si vera est Valckenari coniectura in Diatr. p. 150 c. duos huc versus referens a Plutarcho servatos Mor. p. 35 et 88.

Ἀνδρόπαις. Suidas: ἀ. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς. Hesych. ἀνδρούμενος ἤδη παῖς. ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σοφ. Troilo III. 2 (551 D.). Versum servavit schol. Pind. Pyth. II. 121: τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα: explicatis παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ φρονήματι. Iure Blomf. in Mus. Cr. Cant. emendavit δεσπότην. Cf. Stanl. ad Aesch. Sept. 539.

* Ἀνδρόπρωρος explicans ἀνδροπρόσωπος ex Trachiniis Hesychius, ubi nunc nihil simile.

Ἀνδροφθόρος *hominem pessumdans* et ἀνδρόφθορος *quod hominis mortui est.* Illud: τῆς ἀνδροφθόρου ἐχίδνης Phil. 266. Hoc vero: (ὄρνιθες) ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Ant. 1009. quod affert Eust. p. 229, 12. et 1248, 47; hic quidem cum vitiosa scriptura βεβρῶτος, quemadmodum etiam in Sophoclis cod. Paris. edd. Ald. Iunt. exstat. De genere loquendi v. Erf. et. Matth. ad Hipp. 67; sed plura longe potuere conferri. Neuter autem animadvertit scribendum esse ἀνδρόφθορος, ut νεοσφάκτονον αἷμα, de quo monuit Lob. ad Ai. p. 270.

Ἀνδρόφρων *virili animo.* ἀνδρόφρων γυνή inc. XXV (680 D.).

Ἀνέδην *plane.* ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως Eust. p. 168, 36. ἀνειμένως Gr. B. Anecd. p. 400, 15. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Phil. 1138 m.

Ἄνειμι *erumpo.* ἱδρὼς ἀνήει χρωτί Trach. 764. Vulgo ἀνίει. Genuinam lectionem Brunckius reposuit ex membr. a manu prima, cod. T. a secunda, item schol. et Iunt. 2. Est et in cod. Harl. et Paris. — ἀνιέναι Oed. R. 270. Schaeferus ab ἄνειμι duci vult, quod sensu in-

columi fieri nequit. v. Herm. Sed mirabile, neutrum ad id attendisse, sic etiam ι debuisse produci.

Ἀνεκτέος quod tolerari debet. ὕβρις· (ἐστί) ἀλλ' ἀνεκτέα Oed. Col. 887. Pluralis videtur, etsi dubitat Elmsl. ad Iph. Taur. 599.

Ἀνεκτός ferendus. ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; Oed. R. 429. λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά Ant. 282.

Ἀνέλπιστος 1. insperatus. θαῦμ' ἀνέλπιστον Trach. 670. 2. spe destitutus. ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος El. 179 m. Iniuria Tricl. ait referri debuisse ad ἐμέ, sed tralatum esse ad proximum βίοτος.

Ἀνεμόεις (ᾱ). Proprie quod est venti. ἀνεμόεσσα αὔρα Trach. 949 ch. Tralate: φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα Ant. 352 ch. Recte Erfurdtius de celeritate consilii interpretatur. Est ᾱ in cod. Aug. b. et Ald.; rell. codd. (nam de Laurr. Pal. Vat. nihil notatur) in ἠνεμόεν consentire videntur, moris Homerici tenaces. Et sic Brunck. Wex. Wunder. qui satis mire dicit communi doricam formam non fuisse praelaturum Sophoclem, qui in antistrophico μηχανόεν posuerit. Quasi haec similia, aut ἠνεμόεις communis forma dici possit. Nunc etiam Herm. ἠνεμόεν dedit. Nollem factum.

Ἄνεμος (⏑) ventus. τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος (sc. σὲ προςῆγε); Phil. 237. ἀνέμων διέξοδοι ventorum mutationes et flatus varii Oenom. V. 1 (424 D.). Tralate βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 137 ch. odii acerbissimi quasi procella, et simili figura ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὑταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ — τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 920 an. Sed priore Antigones loco Hermannus scholiastae interpretationem probat, ὡς ἐπὶ τυφῶνος καὶ καταιγώδους πνεύματος ἐπέπνει τὴν πόλιν ῥιπαῖς ἀνέμων. Is ἐχθίστων non explicuit, quod Hermannus de vento urbi excidium minante dictum esse vult.

Ἀνεμώδης ventosus. ἀνεμώδεα Σκῦρον Scyr. I (496 D.). V. Iacobs ad Philostr. p. 582.

* Ἀνέορτος v. νέορτος.

Ἀνεπίφθονος invidia carens. ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος Trach. 1026 m. Schol. ἀνεμέσητον, ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμφεται.

Ἀνέρεσθαι interrogare. κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε Ai. 307. μή μ' ἀνέρῃ τίς (εἰμί) Oed. Col. 210 m. ἐθέλων πόλλ' ἀνέρεσθαι Oed. R. 1304 an. De accentu v. ἔρεσθαι.

Ἀνέρχομαι redeo. θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Phil. 621. de Sisypho. „De sententia v. Theogn. 702. schol. Il. ζ. 153. Pherecyd. fr. 41." Herm. Similia schol. Cf. Locell. ad Xen. Eph. p. 272. — ἀνελθών scribitur etiam in Polyx. III. 5. ubi alii ἂν ἔλθοι vel ἂν ἐλθών. v. δίκη

Ἀνέστιος *extorris.* ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος Atham. I (5 D). — c ἄπολις καὶ φυγάς Eust. p. 815, 10. ἄοικος Gr. Bekk. An. p. 399, 7.

Ἀνετῶς, ἀνατεταμένως Hesych. ex Tympan. III. 3 (567 D.).

Ἄνευ (⏑) *sine.* 1. Praepositionem aequat. ἄνευ σωτηρίας Phil. 1382. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων Oed. R. 541. ἄνευ φόβου 590. οὐκ ἄνευ μόχθου Oed. Col. 329. ὑφηγητοῦ δ᾽ ἄνευ 503. ἄνευ νόμου 918. ἄνευ σοῦ δ᾽ οὐδὲ σωθῆναι σθένω 1347. οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς 1468 ch. χωροῦντ᾽ ἄνευ σου Ai. 989. ἄνευ φθόνου El. 1458. ἄνευ πόνου Polyid. III (463 D.). ἄνευ δορός inc. XXIII. 15 (678 D.). ἄνευ κακῶν inc. XXVII. 2 (683 D.). ἄνευ πόνου inc. C. 7 (779 D.). 2. Iam adverbiascit, cum sensu praegnante de orbatis aliqua re vel egentibus dicitur. ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 180 m. αἷν οὔποθ᾽ ἡ μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ᾽ ἄνευ τοῦδ᾽ ἀνδρός Oed. R. 1464. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ᾽ ἂν γνώμῃ μάθοι Oed. Col. 404. etiam si nesciret oraculum. ἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης 670 (etiamsi non sponderem, *abgesehen von*). velut iam v. 600. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν, *si nesciam.* ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει 820 *etiamsi hoc non fiat.* τοῦδε pro τῶνδε necessaria Musgravii emendatio est. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος 930 *iniussu* regis vel domini. 3. Significat etiam *clam.* ὅπως μάθῃς ἄνευ τῶνδε Trach. 335. Distinctionibus enim ab Hermanno positis post μάθῃς et τῶνδε nec opus est et per se falsae sunt.

** **Ἀνευρίσκω** *reperio.* χρόνος — πόλλ᾽ ἀνευρίσκει σοφά inc. VII. 3 (658 D.). Apud Stob. Ecl. XVII. legitur ἂν εὑρίσκει. Brunckius ἂν εὑρίσκοι edidit, quod et ipsum potest verum esse.

** **Ἀνευφημέω** *clamorem lugubrem tollo.* ἅπας δ᾽ ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς Trach. 780. Libri ἀνευφώνησεν vel ἀνεφώνησεν. Alia lectio in scholiis memoratur et exstat in cod. Laur. A., ab eo reperta, qui absurdam vulgatam emendaturus esset secundum sensum, ἅπας δ᾽ ἄνευ φωνῆς ἐν οἰμωγῇ λεώς, quod explicatur: tacuisse populum metus causa. Verum eruit Brunck. ex Hesychio: ἀνευφημήσει, ἀνοιμώξει κατ᾽ ἀντίφρασιν, addito Sophoclis Trachin. testimonio. Idem vet. schol. ante oculos habuisse censendus, qui scribit: ἀνευφώνησεν, κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. „Nulla vero in verbo ἀνευφημεῖν antiphrasis. Significat enim *exclamare* εὐφήμει, i. e. clamare *absint male ominata verba.*“ *Hermann.* Haec recte dicta videbis, si cogitaveris totam rem in sacrificio faciendo gestam esse: qui impugnat, Bothius, cum ab Hermanno illius significationis exempla desideret, ipse vellem docuisset ἀνευφημεῖν ab ἀνεύφημος ductum esse, sed non illis, quibus utitur, ἀνηκουστεῖν et ἀντιλέγειν. Non est enim Graecum ἀνεύφημος. *Infausti clamoris* significatione exstat etiam Eur. Or. 1320, etsi intransitive dictum δόμ

ἀνευφήμησεν. Cf. Heind. ad Plat. Phaed. p. 15 et Wyttenb. p. 121. Ceterum apud Hesychium scribendum ἀνευφήμησεν, ἀνῴμωξεν. Futurum enim est οἰμώξομαι.

* Ἀνευφωνέω v. ἀνευφημέω.

Ἀνέφελος *non velatus.* ἀνέφελον ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον — κακὸν El. 1238 m. Schol. φανερόν, ἀνακεκαλυμμένον. — Suid. v. ἀνέφελον.

Ἀνέχω. I. *Formae.* ἀνέχει Ai. 211 an. Oed. Col. 1569 libri et edd. vett.; Tricl. vero ἔχει. ἀνέχουσι Oed. R. 174 ch. ἀνέχουσα Oed. Col. 680 ubi codd. quidam ἔχουσα. Syn leipn. I. 3 (146 D.). — ἀνάσχω El. 626. ἀνασχὼν Trach. 203. *Medium.* ἀνέξομαι El. 1017. ἀνέξει Ai. 75. ἠνείχετο Phil. 409. ἠνεσχόμην Oed. R. 1387 ex Aug. b. Dresd. a. b. Par. B. Herm. ἂν ἐσχόμην Flor. Γ. Ald. et plerique codd. ἀνεσχόμην. De Laurr. siletur. ἠνέσχετο Trach. 275. ἀνάσχεσθε Phaedr. VI. 1 (609 D.). — ἠνσχόμην vitiose membr. et Ald. in Ant. 463. Alii ἰσχόμην. Brunck. ex coniectura. Piers. ad Moer. p. 176 ἠνεχόμην, quod et metrum violat et barbarum est; v. Pors. praef. Hecub. p. XX., quanquam tuetur Buttm. Gr. Mai. t. II. p. 143. Schol. ἠισχόμην et sic Laur. A. Veram scripturam ἂν ἐσχόμην Erf. Herm. ex Eust. p. 529, 18 recepere. — Futurum ἀνέξομαι Hellenicum, ἀνασχήσομαι Atticum dicitur Moeridi p. 26; male intellectum id Piersono. Scilicet permulta Atticistae Hellenica vel communia dixere, quae et Atticis et κοινοῖς dicta essent, Attica alia, quae solis Atticis peculiaria.

II. *Usus.* 1. *Activum* et transitive et intransitive dicitur. Illud a. *tollere.* ὅπως — λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω El. 626; quod dictum a manibus inter precandum sublatis. Schol. perperam ἀ ν έ χ ω, ἐπ' εὐχῆς τὸ ἀνατείνω. b. *sustinere,* et tralate *tegi, occultari.* ἀηδὼν — τὸν οἰνωπὸν ἀνέχουσα κισσὸν Oed. Col. 680 ch. Locus ambiguus et difficilis, in quo cum reperiatur varia lectio οἰνωπὰν ἔχουσα, coniiciat quis ο ἰ ν ω π ὸ ν ἔχουσα. Suidas: ἀ ν έ χ ο υ σ α κισσόν, ἀντὶ τοῦ ἄνω ἔχουσα, quod et ipsum ambiguum. Reisigius ex male intellecto Aristidis loco vol. I. p. 19. explicat ἀνέχειν *superiorem partem tenere.* Sed iure Hermannus observat, non posse aliud quid significari, nisi aut *sustinere* i. e. *ferre vel erigere sublatumque tenere,* aut *retinere et cohibere;* et ad id inclinat, ut *constanter arbores a lusciniis teneri* dicantur; dubitat tamen de scriptura. Mihi lusciniae videntur dici arborum *folia sibi imposita sustinere, inde occultari eis et latere.* Et hoc et Suidam voluisse arbitror et Valck. ad Hipp. 1288., cum in ἀνέχειν praepositionem valere scribunt ἄνω, id est *superne.* c. *sustinere* i. e. *non dedignari.* ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 211. Hunc locum apposito Eur. Hec.

123 recte explicat Herm. ad Oed. Col. l. c., nec male praeivit Gr. de constructione ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 371.: ἀνέχω ἀντὶ τοῦ στέργω καὶ τιμῶ ὡς Εὐριπίδης. sc. Hecuba l. c. d. Hinc est *sustentare*. ἁ δὲ μνᾶσις (Musarum) εὐποτμόνατος, θνατοῖς μελέου ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν Synd. I. 5 (146 D.). vitae memoriam posteris transmittens.

Intransitive dictum cum genitivo a. *emergo*: οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες Oed. R. 174 ch. Memorat locum Hesych. v. ἰηΐους, Et. M. p. 463, 19. Eust. p. 1020, 22. Suid. v. ἀνέχει et ἰηΐων. Maltby ad Morell. v. ἀνέχειν interpretatur *neque sospitales sustinent vel experiuntur partus*. Matthiaeo ἀνέχειν pro ἀνέχεσθαι dictum videtur, ut Eur. Troad. 110 dixerit μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου. Sed ibi ἀνέχειν cum genitivis illis coniungi non debet. Glossa Brunckii ἄνεσιν ἔχουσιν, ἀναπαύονται, quod sequitur Erf.; sed sensui plane adversatur: quasi perpetuis partibus exhaustae uxores fuerint, non sterilitate potius iram numinis expertae, v. v. 27. Quod Gr. Bekk. An. p. 400, 11 dicit, καὶ ἀνέχειν τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὁ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ ἐπανέχειν, bene quadraret ad hunc locum, si legeretur ἰηΐους καμάτους. Nam non de *portando* solum locutum grammaticum id ostendit, quod interpretatur ἀνέχεσθαι; id enim nunquam significat *portare*. Hermannus secundum Suidam interpretatur *non emergunt de partuum doloribus*, i. e. non liberantur partu, sed steriles manent; inque eandem sententiam bene disputat Iacobs ad Philostr. p. 277. — ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνάσχον τῆσδε Trach. 203. Tralatio a sole ducta et sideribus, quae non ἀνατέλλειν modo et ἐπιτέλλειν, verum etiam ἀνιέναι et ἀνέχειν dicuntur. Sic schol.: ἀναφανέν, ἀνατεῖλαν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡλίου. Gr. Bekk. Anecd. p. 400, 4. ἀνέχειν, τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην.

2. *Medium* significat *tolerare*, et vel nude dicitur vel cum participio, de qua structura multi multa, velut Valck. ad Phoen. 550. Markl. ad Max. Tyr. p. 654, 6. Dan. Heinsius Lectt. Theocr. p. 355, Valckenario laudatus, Blomf. gl. Aesch. Pers. 843. Herm. ad Bacch. 783; — item cum casu accusativo (cf. Gr. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 373.). — ἀνέξομαι κλύουσα χὤταν εὖ λέγῃς El. 1017. Schol. ἔσται καιρός, ὅτε με εὐφημήσεις, ἤτοι πεισθήσομαι καὶ ἐπαινέσω σε, ὅταν εὖ λέγῃς. Quae postrema nihili pendenda. Ἀνέξομαι est *oportebit me adhuc audire*, certum est te dicturum, nec impatienter feram. — εἰ παρὼν Αἴας ὁ μείζων ταῦτ' ὁρῶν ἠνέσχετο Phil. 409. συγγνῶτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι Phaedr. VI. 1 (609 D.). — οὐ σῖγ' ἀνέξει Ai. 75. Accusativum subaudias licet: πρατόν νιν ἐξέπεμψεν οὐδ' ἠνέσχετο Trach. 275.

Ἀνήκεστος *insanabilis. sine medela. perniciosus.* ἁ. ἀνίατον, ἀθεράπευτον Gr. B. An. p. 402, 18. ἀθεράπευτον Etym. M. p. 107, 7 et schol.

Oed. R. 98. Similia lexicographi nonnulli. — *ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων* Phil. 186 ch. *μίασμα — ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν* Oed. R. 98. *ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;* El. 876. quo loco Suid. utitur v. *ἀνήκεστον* et Eust. p. 651, 59, simul explicando utilis: *ἡ θαλπωρὴ ἔοικε βεβαίαν ἐλπίδα δηλοῦν καὶ οὐκ ἐν κενοῖς θάλπουσαν, ἣν ὁ μὴ ἔχων θάλπεται ἀνηκέστῳ πυρὶ καὶ ἄλλως δὲ κεναῖς ἐλπίσι θερμαίνεται κατὰ τὸν εἰπόντα τραγικόν.* Schol. *ὡςεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι.* — *τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς* Ai. 52. In marg. Turn. adnotatur *ἀνεικάστου*, de quo v. Herm. Schol.: *χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι.* Sed parabat adhuc interficere. Sperata igitur erat illa infausta voluptas.

Ἀνήκης. *ἀνῆκες*, *ἀνῆκον* Hesych. ex Captiv. VIII. 4 (44 Dind.). Peninflecti oportuit secundum quam *νεήκης ἀμφήκης ξυρήκης* sequuntur *μεγακήτης* et *εὐμήκης* synecdromen, de qua Eust. p. 939, 14. schol. Il. *ν*. 63. Sed apud Hesychium nihili esse arbitror *ἀνῆκον*; corrigo *ἀνήκεστον*, *medela carens.* Cod. *ἀηκές* et *ἀῆκον*.

Ἀνήκουστος auditu nefandus. *ἤκουσ' ἀνήκουστα* El. 1399 ch. Schol. perverse *οὐχ ὡς καταγιγνώσκουσαι τοῦ Ὀρέστου φασί, ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.* Rectius Triclinius.

Ἀνήκω exsurgo. *τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν* Trach. 1014 m. de morbo Herculis gravescente. Schol. *ἀντὶ τοῦ ὁρμᾷ, ὥρμηται μεῖζον.* Non huius loci sunt, quae Gr. Bekk. An. p. 403, 5 tradit.

Ἀνήλιος sole non collustratus. *φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον* Oed. Col. 682 ch. Describitur sacrum nemus, densum arboribus. Ceterum ex Tricl. Brunckius et Reisig. *ἀ ν ά λ ι ο ν*, quod vituperat Herm., quia Glyconios, metri genus tenuius, dorismi minus deceant. Sed nihilo meliore causa *χρυσάνιος* est, quod edidit v. 699, etsi codd. Par. B. Vat. et Tricliniani *χρυσήνιος* ministrabant. Verum in talibus a libris sane standum, donec certius aliquid sciatur de usu dorismi apud scenicos.

Ἀνημερόω paco. *παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν* Thes. (233 a. D.) *exstirpatis feris praedonibus paravi.*

Ἀνήνεμος vento intactus. *φυλλάδα — ἀνήλιον ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων* Oed. Col. 683 ch. de structura Reisigius miscet. v. in *ἄλυπος* allata.

Ἀνήνυτος infinitus, effectu carens. *ἀ. πόνος ὁ πολὺς καὶ ὃν οὐχ οἷόν τε διανύσαι* Gr. Bekk. p. 13, 26 (Phryn. πρ. σοφ.). *ἄπρακτος, ἀτέλεστος* l. c. p. 402, 20. *τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν* El. 162 m. Affert Suid. v. *ἀνήνυτον.* *Perpetuum interpretor.*

Ἀνηνύτως frustra. νῦν δ' ὦ γεραιὲ ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. VI (501 D.).

Ἀνήρ. I. *Formae* I. *diverbiis usitatae.* ἀνήρ Phil. 40. 41. 212 365. 526. 580. 679 ch. 716 ch. 844. ch. 898. 964. 1198 m. 1321. O R. 281. 504 ch. 687. 751. 763. 775. 779. 803. 816. 893 ch. 915. 11 1160. 1189 ch. 1380. 1525. Oed. Col. 32. 394. 569. 573. 636. 14 1632. 1659 m. Ant. 347 ch. 409. 480 bis. 657. 762. 1012. 1078. Tra 3 5. 390. 460. 548. 1148. 1228. Ai. 9. 77. 225 ch. 264. 317. 337. 5 770. 865. 935 ch. 958. 970. 996. 1022. 1041. 1173 ch. 1247. 1334. 13 1354. 1362. 1378. 1392 an. El. 181 m. 312. 695. 952. 985. 1212. 13 Acris. III. 1 (60 D.). XII. 1 (69 D.). Alet. II. 1 (90 D.). Aload. XI. (109 D.). Synd. IV. 2 (149 D.). Inach. I. 2 (255 D.). Pel. I. 3 (434 D Phaedr. III. 3 (606 D.). V. 2 (608 D.). inc. XIV. 1 (668 D.). L. 4 (7 D.). LVIII. 5 (718 D.). LXXXII. 2 (756 D.).

ἀνδρός. Phil. 36. 235. 334. 954. 993. 1027. 1120 m. 1125 ch. 13 Oed. R. 43. 102. 225. 257. 362. 394. 534. 815. 952. 1018. 1044. 14 1444. 1464. Oed. Col. 73. 109. 392. 473. 637. 655. 834. 898. 11 1277. 1414. 1430. 1614. Ant. 175. 230. 454. 675. 723. 733. 1021. Trac 55. 108. 149. 266. 292. 350. 386. 435. 782. 1014 m. 1051. 1103. 11 1246. Ai. 39. 119. 219 an. 220 ch. 313. 441. 776. 793. 804. 1050. 11 1148. 1215. 1236. 1300. El. 45. 552. 657. 662. 673. 679. 714. 14 Ai. Locr. IV. 4 (14 D.). Aload. II (100 D.). Synd. VIII 3 (153 D. Tynd. I. 2 (572 D.). inc. IX (661 D.). CII (780 D.).

ἀνδρί. Phil. 1409. Oed. R. 245. 829. 1113. 1136. 1281. Oed. C 1331. 1470. 1543. Ant. 686. 1156. 1228. Trach. 40. 60. 445. 600. 7 1165. Ai. 18. 78. 516. 809. 1301. 1394 an. Iphig. II. 1 (289 D.). i XVI. 2 (671 D.).

ἄνδρα. Phil. 90. 128. 136 ch. 227. 280. 434. 566. 612. 810. 8 933. 1025. 1212. 1286. Oed. R. 236. 314. 449. 475 ch. 551. 556. 6 837. 846. 948. 1128. 1129. 1433. Oed. Col. 29. 663. 739. 810. 948. 1 1158. 1184. 1348. 1480 ch. 1645. Ant. 187. 398. 409. 664. 706. 717. 7 1274 m. 1320 m. Trach. 35. 178. 229. 736. 808. 1062. Ai. 59. 69. 325. 404. 417 m. 468. 728. 799. 874 ch. 1023. 1050. 1056. 1072. 10 1121. 1129. 1135. 1239. 1275. 1311. 1319. 1323. 1331. 1371. El. 9 1425. 1431 ch. Creus. IV. 6 (325 D.). Phaedr. II. 1 (605 D.). i LXI. 1 (725 D.).

Ἄνδρε nom. dual. Phil. 535. 587.

Ἄνδρες. Oed. R. 1460. Oed. Col. 659. 1370. Ant. 290. 637. 11 Ai. 99. 1217. El. 749. 1096. 1390.

Ἀνδρῶν. Phil. 321. 326. 710 ch. 959. 962. 1039. 1092 m. Oed. R. 33. 57. 500 ch. 1259. Oed. Col. 2. 414. 741. 1017. 1049 ch. 1176. 1252. 1531. Ant. 248. 600 ch. 612 ch. 788 ch. 823 m. 933 an. 1066. Trach. 231. 301. 1215. 1263. Ai. 164 an. 240 an. 719. 1161. 1386 an. El. 20. 23. 1361. 1468. Eriph. II (203 D.) inc. XIX. 1 (674 D.). XXVII. 1, 1 (682 D.).

Ἀνδράσι. Oed. R. 55. Oed. Col. 618. Ai. 478. 1359. El. 75. Eriph. VIII. 1 (209 D.).

Ἄνδρας. Phil. 456. Oed. R. 751. 842. 1250. ubi Laur. A. a prima manu, item B. C. Pal. Flor. Γ. Δ. ἄνδρα, Brunckio, Erf. Elmsl. receptum, sed longe minus exquisitum. Cett. codd. et Ald. ἄνδρας. — Oed. Col. 924. Ant. 62. 222. 297. Ai. 64. 1342. Alex. I. 2 (81 D.). Scyr. III (498 D.). Ter. VII. 9 (517 D.). Phaedr. IV. 1 (605 D.).

Ἄνδρες. voc. Phil. 962. Oed. R. 513. Oed. Col. 732. 1350. 1572. Ant. 162. 835. Ai. 562. 706. 1072. 1297.

2. *Formarum a diverbiis exclusarum* tria tantum exempla prostant: ἀνέρες Phil. 701. ἀνέρων Oed. R. 869 et ἀνέρες vocativus Trach. 1007, nulla scripturae discrepantia et metro cogente. Hae enim formae solae ᾱ producunt. Dindorfius quidem ἀνέρα invexit in diverbiis Ai. 799: v. Herm. Illa sola in mente habuit Lobeckius ad Ai. p. 401, beneque excepit Pors. ad Phoen. 1670, cum Brunckius praefracte negasset, usquam apud scenicos poetas ᾱ produci, quod ambigua mensura esse visum fuerat Valckenario ad v. 1650. Mira in his est Wexii ἀκρισία ad Ant. 762; v. infra, ubi de ᾱ in diverbiis non producto agetur fusius.

II. *Usus*. A significationibus minus pervagatis incipiemus, cuius rei ordinis causa mox patebit. Quatuor praecipuas recenset Eust. p. 1381, 5.: ὁ ἤδη τέλειος τὴν ἡλικίαν, καὶ ὁ συζευχθεὶς γυναικί, καὶ ὁ ἀνδρεῖος, καὶ ὁ φύσει. Quorum prima apud Sophoclem non exstat: praetermissae autem sunt *duae* maxime, *altera*, qua hominis s. humani generis significandi vim habet, altera longe usitatissima, qua homo is dicitur, de quo loquimur, vel quocum nunc ipsum colloquii usus est.

1. Raro *generis humani* consortem notat Singularem numerum hoc sensu solis poetis dici observavit Reis. Enarr. Oed. Col. p. XC. cf. Elmsl. ad Med. 658. — Ἴσοιδ' ἀνὴρ ὢν Oed. Col. 573. δράτω, φροντίτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 764. τἄλλα — οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν Ant. 1156 *ulli mortali*. τὴν ἀβουλίαν, ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόςκειται κακόν 1228. ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. XXVII. 1, 1 (682 D.). ὁλοσχερὴς ἀνήρ inc. L. 4 (708 D.).

2. *Virum* feminae oppositum significat. Hanc quasi solam potestatem vocabulo, quo ab ἄνθρωπος distinguatur, Eranius Philo tribuit

p. 156. γυναῖκε ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Ant. 62. ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ 480, de quo loco errat Valck. τριβῇ ἀνδρῶν γυναικῶν 1066. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν Trach. 1051. ἄνδρες εἰσίν Oed. R. 1460. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες Oed. Col. 1370. ὑμεῖς δὲ μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε Ai. 1151. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς El. 995.

3. Hinc tralatum *virum* animo et viribus significat. cf. Intpp. ad Greg. Cor. p. 202. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ Oed. Col. 393. ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον εἴδωλον Oed. Col. 109 ipsum quoque sic intelligo: τοῦ ποτε ἀνδρός. οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε Ai. 1217. Necdum a me impetro ut aliter intelligam Ai. 77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; etsi praeeunte schol. interpretantur quod sciam omnes *mortalem, nec ultra mortale robur validum.*

4. *Vir* ἀνήρ dicitur, quatenus *uxorem* habet, vel mulieri est idoneus, v. Toup. de Theocr. Epist. p. 339. Valck. ad Hipp. 490. ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν Trach. 55. εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα 108 ch. ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη 149. ἄνδρα καλῶς πράσσοντα 229. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν 292. τὠμῷ τ' ἀνδρί 445. πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή 460. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ 548. Hanc scripturam ab Eldikio incassum tentatam (corrigebat ἂν ᾖ) defendit Hermannus, tuetur Eust. p. 420, 34. 1374, 43. 1384, 58. ἀνὴρ enim est, quo uxor fruitur, πόσις qui honorificum gerit nomen coniugis. — τὸν ἄνδρα τὸν σὸν Trach. 736. ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι Oed. R. 1250. ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά 1281. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν Phaedr. V. 2 (668 D.). Articulum hac significatione recte observat Kuehlstaedt de dial. trag. p. 70 posse omitti: v. Trach. 50. 108. 149. 229. 292. Oed. R. 1250. 1281.

5. Sed pervagata inprimis significatio est, qua *hominem qualemcunque de quo quis loquitur,* significat. Et

a. quando *nude per se* positum sic dicitur, exempla non enumerabimus: tantum scito, omnia eo referri, quae cum de formis ageremus, recensuimus, nisi quae peculiari de causa post sequentur. Unum laudabimus propter ἀντίθετον: ἐγεῖρε κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν Ant. 409. i. q. ἄλλος ἄλλον; cf. Benseler ad Isocr. Areop. p. 149.

b. cum *adiectivo* vel *participio*, item *substantivo adiectivi vice posito.* νοσῶν ἀνήρ Phil. 41. ἄλλος 365. ἥδιστος 526. πένης 580. Aload. XI. 7 (109 D.). ἴσος ἐν ἴσοις Phil. 679. χάλκασπις 716 ch. ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν 844 ch. ἄθλιος 1198 m. εἷς Oed. R. 281. 1380. El. 1334. Trach. 460. ἀγαθὸς ὢν γνώμην Oed. R. 687. ἀρχηγέτης 751. δοῦλος 763. ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ 775. ὑπερπλησθεὶς μέθης 779. ἐπὶ κυλι-

ἥνης ἐμβεβώς 803. ἐχθροδαίμων 816. ἔννους 915. νομεύς 1113.
; Oed. Col. 1632. ἀριφραδής Ant. 347 ch. χρηστός 657. ἄβουλος
ολβος 1012. οὔτις El. 181 m. πρᾶγμα πράσσων μέγα 312. ἄβου-
. ἐμός Trach. 1148. εὐγενής Ai. 520. πολύτλας 935 ch. δύσοργ-
γήρᾳ βαρύς 996. κακοῦργος 1022. πᾶς 1345. μῶρος 1354. ἐχθι-
362. ἐσθλός 1378. φίλος 1392 an. ὁ γηράσκων Pel. I. 3 (434 D.).
: Phaedr. III. 3 (606 D.). οἰνωθείς inc. XIV. 1 (668 D.). ἄπλου-
III. 5 (718 D.). — Ἀνδρός κακοῦ El. 552. Ai. 1050. φίλου
. 662. Phil. 1361. τοιοῦδε Ai. 679. Oed. Col. 392. 637. Phil. 235.
Phil. 334. φλαυρουργου Phil. 36. ἀθλίου 1027. Oed. R. 1413.
ποίου Oed. R. 102. Ai. 1215. ἀρίστου Oed. R. 257. τοὐπιόντος
βλέποντος Oed. Col. 73. εὐχειρος 473. παντός Ant. 175. ἄλλου
θενός 454. τηλικοῦδε τὴν φύσιν 723. ἑνός 733. ἐλευθέρου Trach.
καὶ σώφρονος 434. αἴθοπος Ai. 220 ch. κακοῦ καὶ βαρυψύχου 313.
μισηθέντος 803. ματαίου 1141. εὐτυχοῦς τὸ πρίν Ai. Locr. IV. 4
. εὐγενοῦς Aload. II (103 D.). συγγενοῦς Synd. VIII. 3 (153 D.).
ωντος Tynd. II (572 D.). ἐσθλοῦ inc. IX (661 D.). ἀμνήμονος
0 D.). — Ἀνδρὶ τῷ θανόντι Oed. R. 245. δημότῃ Ant. 686.
rach. 40. τὠμῷ 445. δυσμενεῖ Ai. 18. κλύοντι 1301. τῷ πάντ᾽
1394 an. φηλήτῃ inc. XVI. 2 (671 D.). — Ἄνδρα ὑπόπταν
36 ch. δύστηνον 227. οὐδένα 280. πονηρόν 434. ἄλλον 566.
893. Ai. 1323. 1331. ἰσχυρόν Phil. 933. πολέμιον 1286. ἄδηλον
. 475 ch. συγγενῆ 551. σεμνόμαντιν 556. δίκαιον 614. Oed. Col.
οἰόζωνον Oed. R. 846. ποῖον 1129. κάκιστον 1433. τόνδε τηλι-
Oed. Col. 739. πατροκτόνον κἄναγνον 948. ἄριστον 1102. ἔμπολιν
συγγενῆ δέ 1158. ἄλαστον 1480 ch. ὀλωλότα Ant. 1274 m.
1320 m. τοιοῦτον El. 989. καλῶς πράσσοντα Trach. 229. τὸν
πάντων ἄριστον 808. φοιτῶντα μανιάσιν νόσοις Ai. 59. μηχ-
χρήσιμον 404. ἀμενηνόν 874 ch. δημότην 1050. γλώσσῃ θρα-
121. μωρίας πλέων 1129. ἄνολβον 1135. ἄλλον τινὰ ἐλεύθερον
ἄπρακτον 1275. ἕνα ἄριστον Ἀργείων 1319. ἄνοσον Creus. IV. 6
). γενναῖον Phaedr. II. 1 (605 D.). θνητόν inc. LXI. 1 (725 D.). —
δύο Phil. 535. — Ἄνδρες. ἀνέρες ἀλφησταί Phil. 701 ch. —
ὧν προσπόλων El. 23. ἐλευθέρων Trach. 301. πάντων 1263. Oed.
11. τοιούτων Ai. 164 an. γερόντων 719. κακῶν Phil. 321. 959.
Phil. 326. ἀγαθῶν 710 ch. δικαίων κἀγαθῶν 1039. θεωρῶν Oed.
14. οἵων 1017. Ant. 933 an. δαΐων Oed. Col. 1049 ch. Σπαρτῶν
ἐσθλῶν Eriph. II (203 D.). σωφρόνων inc. XIX. 1. 2 (674 D.). —
άσιν φίλοις Ai. 478. Oed. Col. 618. ἀρίστοις Ai. 1359. — Ἄν-
ἐκδίκους Ai. 1342. λοχίτας Oed. R. 751. λῃστάς 842. ἐκδίκους

Oed. Col. 924. *ἀστίτας* Alex. I. 2 (81 D.). *νέους* Scyr. III (498 D.). *νους* Ter. VII. 9 (517 D.). *μόνους* Phaedr. IV. 1 (607 D.). — *Ἄ δρες ἀσπιστῆρες* Ai. 562. *πολῖται* Oed. R. 513. Oed. Col. 1575. *χθοι τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες* 732. *πολυκτήμονες* Ant. 835. *ἄνερες ἀδικώτα* Trach. 1037 m. — Huc refer gentilitia nomina *Μάγνης ἀνήρ* El. 6 *Δωτιεύς* Acris. XII. 1 (69 D.). *Φοῖνιξ* inc. LXXXII. 2 (756 D.). *ἀνδ Φανοτέως* El. 45. *Αἰνιᾶνος* 714. *Φωκῆς ἄνδρες* 1096.

c. Affine est, cum *genitivus* *ἀνδρῶν* suspensus alicunde *partit* ponitur. *ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν* Phil. 962. *μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίων* 1092 *ἀνδρῶν πρῶτον* Oed. R. 33. *ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρει* 500 ch. *οὐδεὶς ἀνδρῶν* Ai. 240. Oed. R. 1259. *οὐ λόγων ἄλγιστ' ἂν ἀ δρῶν ἐξαναςχοίμην κλύων* Oed. Col. 1176. *ἀνδρῶν γε μοῦνος* 1252. *ἀνδρῶν* Ant. 248. 600 ch. *πολλοῖς ἀνδρῶν* 612 ch. *ὦ φίλτατ' ἀνδρ* Trach. 231. *ἄλλος ἀνδρῶν* 1215. *χαλεπώτατα — ἀνδρῶν πάντων* 1263 *μία ἀνδρῶν ἴλη* 1386 an. *πρίν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν* El. 20. *ὦ φίλτ ἀνδρῶν προςπόλων* 23. *οὔτις ἀνδρῶν* 1361. et inversa structura *ἄνδ Φωκέων τεταγμένοι* El. 749.

d. Cum *pronomine interrogativo* vel *indefinito* *τίς*. *τίς ἔτι ποτ' ἀνήρ* Oed. R. 892 ch. *τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον — φέρει* 1189 ch. *τίν ποτ' ἀνδρῶν* El. 1468. *τίνων ἀνδρῶν πόλιν* Oed. Col. 2. — *ὡς πλεῖστ' ἀνὴρ — ἤθλησα* 569. *ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα* Ai. 1239. *ἐγὼ μή τινα ἀπάξοντ' ἄνδρα* Oed. Col. 663. *Φωκῆς ἄνδρες τινές* El. 1096.

e. Cum *pronomine demonstrativo addito articulo*. *τούτου λέγοντος τἀ δρὸς εἰςήκουσ' ἐγώ* Trach. 350. *τελευτὴ τοῦδε τἀνδρός* 1246. *τούτου ἂν σοι τἀνδρὸς — προνούστερος* Ai. 119. *κείνου χρηστήρια τἀνδρός* 2 an. *τοῦδ' εἰςάκουε τἀνδρός* 776. *φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρός* Oed. R. 53 *ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε* 952. *οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός* 1018. *τούτου τἀνδρὸς οὗ τος ἦν βοτήρ* 1044. *τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός* Oed. Col. 1430. *ἢ τοῦ τἀνδρὸς ἴσχετε* 1614. *ἐκείνῳ τἀνδρὶ* Trach. 600. *τῷδε τἀνδρί* 1165. Ai. 7 Oed. R. 1113. ut Erf. et Herm. recte dedere ex cod. Dresd. a. Bru ckius cum rell. *τῷδε τ' ἀνδρί*, cum inutili ellipsi verbi substantivi. 1136. — *τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα* Phil. 128. *τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τὸν δηλώσειν* 612. *τὸν ἄνδρα τόνδε* 1026. *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον* Oed. 236. *τὸν ἄνδρα τοῦτον* 449. *τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων τὸν ἄνδ* 948. *τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα* 1128. *τὸν ἄνδρ' ἴωσον τόνδε* Oed. C 1184. *τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα* Ant. 664. *τὸν ἄνδρα τόνδε* Ai. 1311. *το τους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω* Phil. 456.

f. Cum *demonstrativo* sed *omisso articulo*. *τίς τοῦδ' ἀνδρός* (*οἶκο* Phil. 954. *ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε* 993. *τοῦδέ γ' ἀνδρός* Oed. R. 815. Εἰ *τἀνδρός*. *ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός* 1464. *τὰ τοῦδέ γ' ἀνδρός* Oed. Col. 6

χ ἄφομαι τοῦδ' ἀνδρός 834. τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός 896. ὦ σπέρμαι' ἀνδρὸς τοῦδε 1277. κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός 1414. τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 1221. τοῦδ' ἀνδρός Trach. 1014 m. ἀνδρὸς τοῦδε 1103. εἴπερ εἰ τοῦδ' ἀνδρός 1191. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε Ai. 39. ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες μάτῃ 441. ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή 1148. τοῦδ' ὑπ' ἀνδρός 1300. ἀνδρὸς τοῦδε El. 1453. — εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρί Ai. 809. σὺν τῷδ' ἀνδρί Phil. 1409. ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε Oed. R. 829. ὡρμωμένῳ τῷδ' ἀνδρί Oed. Col. 1331. ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ — τελευτή 1470. μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε 1543. — πρὸς ἄνδρα τόνδε El. 1432. τόνδ' ἄνδρα Trach. 1062. οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδητε Ai. 417 m. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ Oed. Col. 29. ἄνδρα τόνδε τηλικόνδε 739. — ἄνδρε τώδε Phil. 587.

Consulto huc *nominativum* ἀνήρ distulimus, sive cum articulo solo unam facit sive insuper additum demonstrativum habet; unde simul illud diiudicandum, num ᾱ extra melicorum formas peculiares producatur nec ne. In libris quidem addi fere nunquam videtur articulus scilicetque ἀνήρ sive brevis sive longa prima futura est, unde Valckenaerium secutus Brunckius ὠνήρ sibi finxit. Sed diligentius excussis codicibus etiam hoc fortasse secus esse reperietur, sicut in αὑτός observabimus. Sed cum genitivus ceterique obliqui casus non minus crebro additum habeant articulum, quam omissus apparet, nonne hoc manifesto documento est, plurimis locis omissionem librariis deberi, spiritus et accentus notandae parum curiosis? praesertim cum eandem etiam in aliis observari vocabulis eadem mensura praeditis videamus, velut si ἀρετή, ἀγών, ἀλήθεια pro ἁ'ρετή ἁ'γών ἁ'λήθεια scribitur, etsi de correpta prima nemo dubitat. Et si in melicis Homeri exemplo ἀνέρες ἀνέρων primam producere, ἀνήρ autem fere innumeris locis corripere observarimus, praeter exempla, si cum ceteris comparaveris, satis pauca, in quibus et sensus articulum commendat et mensura versus addito illo sustentatur, num dubitari potest, utro modo scribendum sit? Pauciora autem exempla illa erunt, quam vulgo putatur, etsi plerique in ea sententia sunt, ut articulum addant, quando *et sensu et metro toleretur*. Sed rarissime, si de tragicorum usu quaerimus, *sensu requiritur necessario*, nec creberrime metro; de qua re iam aliqua observata Wolfio sunt Analect. Lit. vol. II. p. 458, cf. Apitz ad Soph. Trach. 335. Illi quidem rei non multum tribuo, quam Reisigius posuit Comm. Crit. in Oed. Col. p. 178., probatque ex parte Hermannus ad Oed. Col. 32, ἀνὴρ ὅδε si sit *eccum ipsum* articulo carere posse. Sed innumeris locis a tragicis omittitur articulus, ubi de certa et definita re agitur, inprimis ubi prosa oratione requiritur vocabulis ἀνήρ, γυνή, τέκνον, ἄνθρωπος addendus. Cuius rei cum in ὁ ἡ τό alia exempla afferemus, tum pauca de multis in ἄνθρω-

πος et γυνή apponemus et hoc loco aliqua recensebimus. Primum tur inepti sunt, qui ubique inserciunt ἀνὴρ ὅδε, ἀνὴρ ἐκεῖνος, cum minus crebro ἀνδρὸς τοῦδε, ἀνδρὶ τῷδε, ἄνδρα τόνδε, sive τοῦδ' ἀνδ τῷδ' ἀνδρί, τόνδ' ἄνδρα reperiantur, quam τἀνδρὸς τοῦδε, τἀνδρί τ τὸν ἄνδρα τόνδε. Deinde ἀνήρ maritum significans articulum non ne sario poscere, supra positis exemplis Trach. 50. 108. 149. 229. 292. (R. 1250. 1281 efficitur. Postremo articulus multis aliis locis abest, additum exspectes. Non loquor de eis, in quibus ἀνήρ praedicati fungitur, quod genus hinc avellendum esse recte observavit Stallba ad Phaedr. p. 196. Talia velim consideres velut τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργ ἐν γήρᾳ βαρύς, ἐρεῖ Ai. 996. De Telamone uno sermo. Hoc qui unum nominativi exemplum est, metro ab articulo addendo tutum. O quorum casuum multa sunt. ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δ μου προκηρύξαντος El. 673. praeconis, non qualiscunque sed certi. ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν Ai. 220 ch. Aiacis. ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἀνδ καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι Oed. R. 1250 ex Laio Oedipum, ex uno viro fili eundemque virum. εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 18. adv sus Aiacem unum. ut ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυ Ai. 59. σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν 799. ἀμετρον ἄνδρα λεύσσειν ὅπου 874 ch. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλὼν Pl 1212 Philocteton. In his non quaero rhetoricum quoddam artificium tae rei generatim et secundum ordinem, cui adscribitur, contempland sicut Stallbaumius, sed nihil nisi ποιητικὴν ἄδειαν agnosco. Sic igi concludimus, ἀνήρ ubi longa syllaba opus sit, scribendum necessari ἀνήρ ubi non sit; ἄνδρες, quod editores aliquot fecere, nusquam a librorum praesidio receperim: non quod verisimile non sit, saepe sic poetis esse scriptum, sed quod argumento demonstrari non potest, c neque a metro firmamentum correctioni accedat, neque non debuerit citum esse ἄνδρες pro ἄνδρες ponere, cum ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας ha rarum sit, ubi prosa oratio τῶν ἀνδρῶν, τοῖς ἀνδράσι, τοὺς ἄνδρας requi Recte igitur ἀνήρ scriptum sive ab Erfurdtio sive ab Hermanno: οὐκ ἔξεδ ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Phil. 212. οὐρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ' ἀνό ματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 844. Brunckius ἁνήρ. περίφαντος ἀνὴρ θαν ται Ai. 225. Sed ipse Hermannus vel in altera editione Aiacis reliq κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν Ai. 1173: etsi in hoc ut prioribus melicor exemplis antistrophicus versus ἀνήρ scribendum esse arguit. Nemo ob ciet, crasin hanc in canticis tolerandam non esse. Crases enim ut rar res, ita minime inauditae sunt in hoc genere, easque cum in καὶ t in ὁ ἡ τό enumerabimus. In diverbiis ἀνήρ recte habet, et quod n morabile est, semper in arsi secunda reperitur, qua re confirmatur P

soni praeceptum de quinto pede senarii: ἢ ζῇ γὰρ ἁνήρ El. 1212. ἔνδον γὰρ ἁνήρ Ai. 9. ἄσιτος ἁνήρ 317. οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος 770. κέλευθον ἁνὴρ 865. ὄλωλεν ἁνήρ 958. ἐφεῖθ' ἁνὴρ 970. εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ 1247. ὅδ' ἐχθρὸς ἁνὴρ 1334. κινεῖ γὰρ ἁνὴρ Phil. 854. τίς ἁνὴρ 964. ἆρ' ἐγγὺς ἁνὴρ Oed. Col. 1483. Sed minime opus articulo ab Hermanno vel aliis addito in his: ἀνὴρ ἐκεῖνος Ai. 264. ἀνὴρ φρονεῖν. ἔοικεν 337. ἀνὴρ κατοικεῖ Phil. 40. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός Oed. Col. 1659. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκεν Ant. 762. 1078. ἀνὴρ ὅδε Oed. Col. 32. 636. Trach. 345. 1228. Phil. 898. Oed. R. 1160. Synd. IV. 2 (149 D.). et ἄνδρες Ai. 99. El. 1390.

Rem non dimittimus, antequam notarimus insignem Wexii ἀκρισίαν ad Ant. 762, constanter omitti in libris articulum affirmantis, ubi sit ἐκεῖνος. Sed omitti etiam aliis qualibuscunque locis nec ulla significationis ratione habita vel pueris notum.

Ἀνήριθμος *innumerabilis*. Forma vocabuli diverbiis conveniens. τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμος Trach. 246. Cod. Par. Laurr. marg. Flor. ἀρίθμιος, quod nihili. Erf. ἀνήριθμον, pedestrem orationem poeticae substituturus. ἀνήριθμος αἰὲν — χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 598 ch. Libri consensu ῃ. Audacter locum refinxit Hermannus. Iungenda autem censeo ἀνήριθμος χρόνῳ τρυχόμενος, id quod ἀναριθμήτῳ χρόνῳ prosa oratione diceretur.

Ἀνθάπτομαι *prehendo, invado*. σπαραγμὸς — πνευμόνων ἀνθήψατο Trach. 775. Proprium de morsu doloris: v. Eur. Med. 55. 1350. Ar. Ran. 474, qui locus tragici cuiusdam imitationem habet παρῳδικὴν et ridiculam. Cf. Blomf. ad Aesch. Pers. 709.

Ἀνθέω. Proprie *floreo*. πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν inc. XL. 1 (698 D.). ap. Eust. p. 835, 9 sine nomine poetae, quod discimus ex Gr. Bekk. An. p. 361, 20. Tralate de *vigendo* et *viribus crescendo* dicitur. De morbo ingravescente medica vox est, velut θάλλω, cf. Wakef. ad Trach. 1079 ubi legitur δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν, ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος). Schol. ἤκμασεν. De hac tota familia sensu figurato usurpata v. Abresch. ad Aesch. Ag. 668. I. H. Vossium ad Hymn. Cer. 278. Wex. ad Antig. 946 (949 H.) et horum fontem omnium Hemsterhus. ad Luc. Nigrin. p. 253. t. I. Bip. — De *animis* dictum ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ φλέγει πάλιν inc. XLVII. 3. (705 D.) emendato a Piers. ad Moer. p. 181, de ὕβρει.

* Ἀνθήλιος v. ἀντήλιος.

* Ἀνθημερόν. Hesychius ex Danae II. 1 (177). ἀνθημερόν, σήμερον ἡμέρᾳ. Brunckius αὐθημερόν. Praecedit autem ordine literarum servato ἀνθ' ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἀνθηρός. Proprie *floridus*, deinde tralatum *fortis*, *validus*, τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος Ant. 950 ch. Scho καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. Sed quaevi ligitur insania. Glossa cod. Dresd. a. interpretatur ἀκμαῖον καὶ σ Cf. ἀνθεῖν et ἄνθος.

Ἀνθίζω. οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὡδ' ἠνθισμένον El. 43. Scho ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν, οἷον ταῖς πολιαῖς ἐνθισμένον variegatum, v. Musgr.)· τοῦτο δὲ ἀπίθανον. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠ μένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. Suid. ἠνθ. ἠσκημένον, τουτέστι πλ νον. Ineptissime Bothius advocat Aesch. Pers. 670 ubi ἀνθοῦν Αἴγαιον νεκροῖς dictum ut ἐπανθεῖν de rebus in superficie fluit Et ipse tamen *coronatum*, ἐστεμμένον explicat, quasi senex co nemini suspectus esse potuerit. Recte Hermannus de toto corp ctum observat; videtur tamen hoc a fucata facie detortum esse, Moschop. Dictt. Att. κεχρωματισμένον interpretatus est.

Ἀνθίστημι *oppono*. Aor. 2. et Medium *obsisto*, *defendo*, solorum usus est apud Sophoclem. ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπὲρ (γῆς) A *defensor*. ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμόν 1083. Male Tricl. μάχης ἐλθεῖν με αὐτῷ καὶ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα τιμωρή Rectius schol. τὸ δὲ ἀντιστάντα βλαβῆναι πάρεστι: *in gravi discrim sistens illi calamitate iram meam feriam*, i. e. irae, si obstitero, instat. τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Ai. 1210. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' ἀνθίσταται Thyest. I (234 D.). οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι Oed. Col. 6

Ἀνθοβοσκός. ἀνθοβοσκόν, ἀνθοτρόφον. Hesych. ex Aethiop (29 D.). Acui iubet Arcad. p. 87, 25.

Ἄνθος. Proprie *flos*. ὁρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἔσ θέων θήκην πατρός El. 884. Tralate *flos pulchritudinis*. ὧν (τῶν των) ἁρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος *frui solet adspectus* Trac De re mala summum vigorem adepta: ἀκήλητον μανίας ἄνθος 995 est ἀκμὴ νόσου. Plane singulari ratione dictum πόθεν ποτ' εὗρον ἄνθος ἀνίας Dionys. I (182 D.). de quo loco sic commenta Bekk. p. 385, 18. doctissimorum interpretum scriniis excussis: πον ἄνθος ἀνίας· εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Διονυσιακῷ ρικῷ ἐπὶ οἴνου, πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ χορὸν σατύρων. ἀν κ. τ. λ. Hinc efficitur ἄνθος ἀνίας ἄλυπον i. q. μὴ λ componenda, ἄνθος autem de *re pretiosa et in deliciis habenda* esse. — Quae in v. ἀνθέω attulimus, iis adde Abresch. Dilucc cyd. p. 489.

Ἀνθρώπειος *humanus.* ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 132. Laudat Stob. Serm. XXXVII. p. 63. et p. 831. Imitatores indicat Lobeckius. De accentu generatim Arcad. p. 45, 1.

Ἄνθρωπος *homo.* Universe dictum de *generis humani consorte.* τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος Oed. R. 977. κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει Ant. 332 ch. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον — αἰνέσαιμ' ἄν. 1141. θαῦμα — ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Trach. 691. ἀνθρώπου φύσιν βλαστών — μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 747. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν 764. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς Oed. Col. 604. πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών Oed. Col. 1155. Mss. et Suid. ἀνθρώπων. Et οὐδέν Laur. A. Par. B. T. Vat. Farn. Suidas. Rell. οὐδέν' scilicet a correctore probabilem vitii medicinam quaerente. Verum schol. servavit. ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον Ai. Locr. III (13 D.). τὰν δ' ἀνθρώπου ζωάν Ter. IX (519 D.). ἀνθρώπου φρενῶν inc. LXXXII. 3 (757 D.). τὴν ψυχὴν ὡς ἂν καὐτὴ ἄνθρωπος ἔχουσα inc. CV. 110, 4. Inprimis frequens hoc sensu *pluralis.* ἐν τῷ μακρῷ — ἀνθρώπων χρόνῳ Phil. 306. *vita humana.* ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν 1300. ᾧ τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ Oed. R. 299. γένος ἄτλητον ἀνθρώποισι 792. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις 1297 an. ὡς ἔδειξα μή ποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισι 1393. ὁπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται 1408. ἀνθρώπων — κάκιστος Oed. Col. 747. μόνοις ἀνθρώπων 1128. κάκιστος ἀνθρώπων 1267. ἀνθρώπων τινί 1518. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295. πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300. τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους 448. θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας 679. ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ai. 394 ch. Ant. 784 ch. ἀνθρώποισι τοῖς πᾶσι 1010. οὔτις ἀνθρώπων 1031. ἀνθρώπων τις 1035. δείξας ἐν ἀνθρώποισι 1227. λόγος — ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Trach. 1. μοῦνον ἀνθρώπων 276. τἀνθρώπων (κάτοιδε) res humanas 439. τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθών 741. Ai. 787. οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν Ai. 481. τὰ πάντα — ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς 1016. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους 1177 ch. ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 231 m. ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί 805. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων 918. προνοίας δ' οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1003. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοί 1115. ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἤχθηρα 1354. δεῖξον ἀνθρώποισι 1374. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Aload. XI. 1 (109 D.). πάντα τἀνθρώπων XIII. 1 (98 D.). φρονεῖν — ἀνθρώποις ἴσα Colch. I (311 D.). ἥδιστον ζῶμεν ἀνθρώπων βίον Ter. VII. 4 (517 D.). ἐν φύλῳ ἀνθρώπων VIII. 2 (518 D.). οὔτις ἀνθρώπων Tyr. X (582 D.). ζώοι τις ἀνθρώπων inc. XXVII. 4 (685 D.). κέρδος ἀνθρώποις XXX. 3

(688 D.). ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι XXXIV. 1 (692 D.). ἐξ θρώπων τι πέπονθεν CV. 110, 5. In his deest articulus, inprimis versui commodus non esset: Ant. 332. et apud pluralem fere perpe El. 1374. Ant. 300. 679. 784. 1227. Sed *legitimam omissionem* h cum in *genitivo partiendi*, velut Oed. R. 299. Oed. Col. 747. 1128. 1 1518. Ant. 1031. 1035. Trach. 276. 741. Ai. 787. El. 231. 805. 1 Ter. VII. 4. Tyr. X., tum in certis loquendi formulis, ut in οὐ ἄνθρωπον Ai. 764 et μὴ κατ' ἄνθρωπον 748. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρω Oed. Col. 604. ἐν ἀνθρώποις Oed. R. 1408. Ant. 448. Sed omitt etiam, cum non de universo genere sermo est, sed de singulis ho nibus, quatenus mortales sunt: Ant. 295. 1141. Trach. 691. Ai. L III. Phil. 306. 1300. Oed. R. 792. 977. 1297. 1393. Ai. 483. El. 1 2. Adstrictius dicitur de *certo hominum genere*, incolis terrae vel quib cum quis versatur. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα Phil. 31. ἐρῆ οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου 485. οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώ χρεών Oed. R. 1488. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις — ἔσεσθαι O Col. 390. Thebanis suis popularibus. ποίοις ἐν ἀνθρώποισιν Trach. 4 Haec articuli patientia non sunt, praeter Oed. R. 1488, quo ipso ta loco abesse recte potest. 3. *Certum unum* hominem significat, inpri quem alloquimur, et nonnumquam cum contemtu vel indignatione. θρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω Trach. 434, ubi articulus, quo care ut solent, libri, ab Hermanno additur. τί φῇς ὤνθρωπε Ai. 778. θρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1132. quo loco plerique co et Eust. p. 681, 6. ὦ omittunt. Aldus et alii codd. addunt, minus ap quod id magis alloquentem quam indignabundum et minitantem decet

Ἀνθρώσκω *exsilio*. [ἄνθρωσκε, ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ (ὠρχοῦτο valg Hesych. ex Momo IV. (372 D.) Cod. κώμῳ.

Ἀνθυπουργέω *rependo*. ἢ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Col III. (313 D.) quod ἀνταποδοῦναι explicant qui afferunt Gr. Bekk. p. 4 19 et Suidas.

Ἀνία (ᾰ) *cruciatus*. ἐμᾶς ἀνίας Phil. 1102 m. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας 972. ἀνίας μοι κατασπείρας 984. τοὖπος ἔρχεταί τινι II ἄλυπον ἄνθος ἀνίας Dionys. I (182 D.).

Ἀνῑᾱρῶς (ᾰ) *moleste*. ὡς ἀνιαρῶς λέγεις Ant. 416. Tragicis ι p duci certissimum, epicis corripitur haud raro. Passim tamen apud ticos ἀνιαρώτερον editum videas: ō primus scripsit Bekkerus apud I mosth. adv. Boeotum de dote initio. Rem expedivit Porsonus Phoen. 1334; praeiverat Etym. M. p. 110, 9. et Gr. de Prosod. p. 4 Herm.

Ἀνιάω *crucio.* ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ Ant. 319. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη 546. φίλους ἀνιῶν Ai. 259. ἡμᾶς δὲ — ἦνία ξυνών 266. ὁδὸς — ἀνιάσασα δὴ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον 974. *Passivum:* τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι Phil. 894. οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι 901. — ι perpetuo producitur, nec, cum in arsi sit, ulla est dubitandi apud Sophoclem copia.

Ἀνίημι *mitto, remitto.* Alter aoristus et transitive dicitur et intransitive. θεοὺς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά Oed. R. 270. Vulgo γῆν, quod et schol. habet, sed explicatio eius αὔξειν docet, et ipsum transitive intellexisse. γῆς Vauvill. et Musgr. coniectura assecuti. V. ἄνεσις. — οὐδ' ἀνίεσαν (γλῆναι) φόνου μυδώσας σταγόνας Oed. R. 1277. οὐδ' ἀνίεσαν στέρνων ἀραγμούς Oed. Col. 1604 nihil *remittebant de planctu.* φυτεύσαντες (γάμοι) πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα Oed. R. 1405 de qua aor. 2. forma praeter grammaticos v. Brunckium. ἄνετέ μ' ἄνετε παρήγοροι El. 222 m. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου Phil. 753. V. Lobeck. ad Ai. 248. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος ἄνες Antig. 1088. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον El. 711. *frena remittens,* v. Herm. συὸς μέγιστον χρῆμ' ἀνῆκε Λητοῦς παῖς Meleag. I (357 D.). — ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ *donec ventus frangatur* probabilis emendatio est Piersoni (Veris. p. 64) et Valckenari (Diatr. n. 234) recepta vulgo Phil. 635. Libri ἄγῃ ῥάγῃ ἄῃ; schol. ἐπειδὰν πραΰνηται. Item ὡς ἀνῇς οἷός περ εἶ Herm. correxit Ai. 1096; *ut desinas esse qualis es.* vulgo ἂν ᾖς. — Passivum significat *permitti arbitrio.* νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Ai. 1193. Musgr. *devovetur;* Herm. *solutus,* i. e. *fato confectus est*' *Italice permissus est,* i. e. in potestatem concessit. Huc ducit participii usus, quod *libere et suo quidque arbitrio agitantem* significat. χρὴ γυναῖκας εἶναι τάςδε μηδ' ἀνειμένας Ant. 575. v. Intpp. ἀνειμένη — στρέφει El. 506.

Ἀνίκητος *invictus.* χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη Oed. Col. 1511. σῶμα — ἀνικήτου θηρός 1564 ch. Cerberi. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν Ant. 777 ch. ubi sua temperarunt Eruditi ab inutilibus coniecturis. — τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 78.

Ἄνιππος *pedes.* λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε Oed. Col. 903.

Ἀνίστημι *attollo, excito.* τί μ' αὖ — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε Ai. 775. τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι Scyr. VI. 2 (501 D.). οὔτοι τόν — πατέρ' ἀνστάσεις El. 136 ch. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον κἀκκινήσεις κἀναστήσεις Trach. 975 an. Vulgatam μὴ 'ξεγείρῃς — κἀναστήσῃς a Dawesio emendatam Misc. Cr. p. 223 non reliquissent modo sed defendissent quidam, nisi ἐξεγείρῃς metrum perderet. — ὅς μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας χερὶ Phil. 662. Schol. ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν ὄντα αὐτῶν

ἐλέσσατα. — *ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε* Oed. Col. 277. *assurgere iussistis.* *ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν ὁ — κοίρανος* 1288. Alter aoristus intransitive *surgo, exsisto* significat. *ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας* Oed. R. 1201 ch. Schol., ut cod. Laur. a. a prima manu, *ἀνέστα;* Elmsl. olim coniiciebat *ἀναστάς* fracta sententiae vi.

Ἀνιστορέω sciscitor. *ἐν γάρ μ' ἀμείψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ* Oed. Col. 995. *ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς* Phil. 253. *ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς* Oed. R. 578. *καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστέρουν μακράν* Trach. 316.

Ἀνόητος stultus. *τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν* Ai. 162 an. De Ai. 745. v. *ἀνόνητος.*

Ἄνοια stultitia. *λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς* Ant. 599 ch. *ἁμαρτίαν* schol. explicat. *φεῦ τῆς ἀνοίας* El. 908. *πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά* 1043. *Ἄνοια* scribendum secundum grammaticos, quos adhibuimus v. *ἄγνοια*, nec Aeschyli solum exemplis tutum hoc et Euripidis, Sept. 404. (384 Well. qui in lexico mutavit sententiam), Andr. 521, sed ipsius Sophoclis in Tereo VII. 5 (517 D.): *τερπνῶς γὰρ αἰεὶ πάντας ἄνοια τρέφει.* Vulgo *ἡ 'νοια;* Brunck. *ἡ 'γνοια.*

Ἀνοίγω aperio. Proprie: *ἀλλ' ἀνοίγετε* Ai. 337. Tralate: *μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς τᾶς σᾶς* Oed. Col. 517 m. Schol. *μὴ ἀναπτύξῃς μου τὰ ἀναιδῆ ἔργα.*

Ἀνοικτίρμων immisericors. *ὁ ἀνηλεὴς καὶ ἀπαραίτητος* Phryn. App. Soph. p. 20, 15. — *κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν* Tyr. XV. 8 (587 D.).

Ἀνοίκτως misere. *νηλέα δὲ γένεθλα — κεῖται ἀνοίκτως* Oed. R. 180 ch.

Ἀνοιμωκτί impune. *ῥήματα — τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν* Ai. 1206. Ald. et libri quidam sequentibus olim Lobeckio et Elmsl. *ἀνοιμωκτεί.* Alii codd. et Eust. p. 723, 28 per *ι* scribunt, hosque aequor propter auctoritatem Apollonii de adv. p. 568. Theodosii p. Herodiani epim. p. 257. v. *ἀνατεί.* Sed *ι* in his verbalibus anceps pro versuum ratione: v. Reisig. Comm. cr. ad Oed. Col. CCI. Schneid. ad Plat. Rpubl. t. III. p. 301. Mira narrat Hermannus ad Oed. Col. 1253, *ι* verbalium corripi. V. *ἀναιεί.*

Ἀνοιστέος nuntiandus. *ὡς ἀνοιστέον σοι τοὔργον εἴη — κοὐχὶ κρυπτέον* Ant. 272. Eadem vis verbi *ἀναφέρειν* ab Intpp. illustratur.

Ἄνολβος infortunatus. *κεῖνος οὐκέτ' ἐστ' ἀνὴρ φαῦλος οὐτ' ἄνολβος* Ant. 1033. Glossa: *μῶρος. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι.* *τοιαῦτ' ἄνολβον ἀνδρ' ἐνουθέτει παρών* Ai. 1135, ubi similia proxime adscriptis schol. *ἄνολβα βουλευμάτων* Ant. 1251 m. Dei donum signi-

Ἀντάρης v. *ἀντήρης*.

Ἀνταυδάω *colloquor*. ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα El. 1470. Tyrwhitti emendationem ζῶντας adscivit Herm. In librorum scriptura ζῶν τοῖς explicanda frustra desudatum est. Hermannus olim et Reisigius ζῶν τοῖς θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷ σ' ἴσα, i. q. ὁμοίως.

Ἀντάω *occurro, obvenio*. ὅπως ἄψοῤῥον ἀντῴη πατρί Trach. 898. Libri, etiam Laur. A. ἀντοίη, quod excusat Neuius ex Hom. Il. η. 423. Cod. Par. Brunckii et Tricl. recte ἀντῴη. μή σοί γε — ἀντήσας θάνοι Ai. 529. Eust. p. 671, 39. 673, 7. 1456, 37. — σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν Ant. 969 ch. structura insolenti et Homerica (Il. α. 31.) pro μετεῖχε τοῦ σπέρματος. Reliquis enim locis apud Sophoclem intransitivum est: σφῷν δ' οὖν θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν Oed. Col. 1446. Edd. ante Brunckium κακῶν. Elmsl. coniecit σφῷ, ut sit: *ne malum vos ullum habeatis*. Monet Herm. ἀντᾶν cum genitivo *adipisci* potius significare, nec de cavendo malo, sed optando bono convenire. Cod. Par. T. Farn. κακόν probatum Brunckio et Herm.

Ἀντειπεῖν v. *ἀντερεῖν*.

Ἀντερείδω. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν Phil. 1389. Spectat Eust. p. 1004, 34: ὅθεν εἴληπται καὶ ἡ ἀντήρης πληγὴ καὶ ἀντερείδειν τὸ ἀντιβαίνειν, gressum facere, *auftreten*.

Ἀντερεῖν *contra dicere*. ἀντεροῦσιν, ἀντιλέγουσιν Hesych. ex Thyest. VII. 5. (244 D.); Brunckius ἀνταίρουσιν, ut apud Hesychium ex ordine literarum corrigendum. — Κρέοντος ἀντειρηκότος; Ant. 47, ubi significatur *vetare*. — οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι El. 369. μηδὲν ἀντειπὼν λέγω; Oed. Col. 1281. Edd. vett. inepte ἀντειπεῖν. οὐδὲν ἀντειπών Ant. 1217. οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί Oed. Col. 1003. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς Ant. 1040. — *Passivum*: κοὐδὲν ἀντειρήσεται Trach. 1174.

Ἀντέχω. Transitive *praetendo*. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν Phil. 819 ch. Brunckius contra libros ἀντίσχοις, ignarus legum numeri dochmiaci. Nec rectius dicatur ἀντίσχοις, si *praetendendi* significatione cum dativo iungi verbum cum Buttmanno neges, quare ab Hermanno servandum non erat. — χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς (ὁρῶμεν Θησέα) Oed. Col. 1647. — Intransitive *obsisto*: πῶς δύσμορος ἀντέχει Phil. 176 ch. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον Aload. I (99 D.). — Medium *niti, sustinere se*: ἔστω τε χαὐτὸς ἀντέχου Phil. 881. Cum genitivo *peto, concupisco*: τοῦ κέρδους ἀντέχεσθαι Creus. IV. 2 (325 D.).

Ἀντήλιος *orientem spectans*. οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες Ai. 792. Ex una Ald. et cod. Bar. Brunckius ἀνθη-

Ἀνοσίως *nefarie.* *ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμέ* Phil. 257.

Ἄνοσος *non aeger.* *ἄνοσον ἀνδρ᾽· ἐμοὶ δ᾽ οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πέν*— *ὢν ἄνοσος* Creus. IV. 6 (325 D.). *λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον* V. 2 (326 D.—

Ἄνους *stultus.* *ἄνους μὲν ἔρχει* Ant. 99. *μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε κ*— *γέρων ἅμα* 281. *τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι* 558. *ἄνους εὑρέθη* — 750. *ἄνους ἐκεῖνος* Ter. IV. 1 (514 D.). *ἀνούστεραι* *ibid.*

Ἀνταῖος. *ἀνταία, ἐναντία, ἱκέσιος* Hesychius. *ὅτε σοὶ παγχάλκ[ων] ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά* El. 188 ch. *τί μ᾽ οὐκ ἀνταίαν ἔπαισεν —[τι]ς* Ant. 1292 mel. Quod in schol. exstat et marg. Turn., *καιρίαν*, ma-nifesta interpretatio vocis est exquisitioris. In *παίειν* *vulneris* signi-ficatio latet, v. Valck. ad Phoen. 1440. cf. Ilgen. Opusc. Philol. vol. I. p. 271. — *Ἀνταίαν, ἔκτοπον, χαλεπήν* Hesychius ex Acris. XIV. 3 (74 D.); *ἀνταίας, πολεμίας, ἐχθρᾶς* idem ex Polyid. VI. 1 (466 D.). Denique Erotianus gl. Hippocr.: *Ἀντεόνθεον τὸν βλάβης ὑπονοούμε-νον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον. Ἄντεον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώ-φρονα, ὡς καὶ Σοφ. ἐν Κλυταιμνήστρᾳ* (I. s. 310 D.), *λέγων: τὸν δὲ ἄντεον περιδινέοντ᾽ οὐχ ὁρᾶτε καὶ δεῖμα προσπνέοντα ἀντίας* (s. *ἀνταίας*) *θεοῦ.* Quae explicando monstro *ἀντεόνθεον* adduntur, satis conveniunt cum Hesychianis; ut recte *ἀνταῖον θεόν* correxerint Blomf. in Mus. Cr. Cantabr. Porro clarum est, post *ἔσεσθαι* distinguendum esse, ut *ἄνθρωπον* sequentibus addatur, quae eo minus corrigo, quia locus Clytaemnestrae ad primam illam notamque signifi-cationem *hostilis* redire videtur, ut graviter turbata sint omnia. — Ac-centum notavit Arcad. p. 44, 2.

Ἀνταίρω. *ἀνταίρουσιν, ἀντιλέγουσιν* Hesych. ex Thyest. VII. 5 (244 D.).

Ἀντακούω *responsum audio.* *ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ᾽ ἀντάκουσον* Oed. R. 544. *σὺ δ᾽ ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται* Ai. 1120, quod *ἀντά-κου᾽ ἓν τοῦτο* scribendum infelicissime coniecit Valck. ad Phoen. 1651.

Ἀνταμείβω s. potius *ἀνταμείβομαι* *respondeo.* *πρὸς δὲ τοὺς φίλους οἷ᾽ ἀνταμείβει ῥήματ᾽, ἣν σ᾽ ἕλω ποτέ* — Oed. Col. 818. cum aposiopesi *δώσεις δίκην*, quomodo librorum scripturam explicandam recte vidit Hermann. — *οὐδ᾽ ἀνταμείβει μ᾽ οὐδέν* Oed. Col. 1275. *ἀλλ᾽ ἀνταμείψεσθε* Phil. 230.

Ἀνταμύνομαι *ulciscor.* *ὡς τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς* Ant. 639. *malum malo reddere.* Pro *ἀνταμείβεσθαι* positum similiter illustratur et Eust. p. 546, 27. s. Valck. ad schol. Phoen. 21. cf. Intpp. Thucyd. I. [4]2 Gr. Bekk. An. p. 217, 12.

Ἀντανίσταμαι. Medium *assurgere adversarium.* *Ἔρωτι — ὅστις ἀντ-ανίσταται πυκτὴς ὅπως ἐς χεῖρας* Trach. 441. Schol. *ἀντιπυκτεύει.*

παιδί μ' ὠνομάζετο; 1021. δύστηνος· ἀντὶ τοῦ; 1155. ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς Oed. Col. 276. ὄνειδος — ἀνθ' ὅτου τάδε — ἡμάρτανον 971. *nullam sponte peccandi causam.* ἀνθ' ὧν — τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι Oed. Col. 1014. ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; Ant. 237. — 5. Semel obtestando inservit, velut πρός. οἵ σ' ἀντὶ παίδων — καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν Oed. Col. 1328. Huius usus explicandi minime probabilem viam iniit Reisig. enarr. p. CLXIII., de loco dici ἀντί ut ἄντα, quasi *filiabus et anima tua, rebus carissimis tibi ante oculos positis.* Verius est, in hac etiam formula ἀντιδόσεως cuiusdam significationem inesse, velut si ὡς obtestandi sensu dicitur. — 6. De abundantia praepositionis cum comparativo coniunctae, velut Trach. 574. Ant. 182. v. Wex. l. c. et Markl. ad Eur. Suppl. 419. — Anastrophes expers esse notum: Apoll. de Synt. p. 309.

Ἀντιάζω 1. cum genitivo *assequor.* οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων El. 857 m. Schol. ἀπολαύσας, τυχών. 2. cum accusativo aut addito aut subaudito *ad aliquem conversum precari*: sine casu *occurrere.* ἀντιάζει, ἀντιοῦται Gr. B. An. p. 403, 6. ἀπαντᾷ, συναντᾷ Hesychius. — Hoc: Ἄρεα — ὃς — φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων Oed. R. 193 ch. Eleganter ἀντιάζω coniecit Hermannus. Illud: ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον Phil. 798. ἀλλ' ἀντιάζω — κατάσχες ὀργήν El. 997. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός, εὐνῆς τε Ai. 487. Schol. παρακαλῶ.

Ἀντιβαίνω reluctor. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν καὶ ἀντιτείνειν, ταὐτὸν τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. Cod. Vat. 1410. ap. Bekk. Anecd. p. 1328., quae eadem habet schol. El. 565. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν El. 565. Vulgo distinguitur post πολλά. Rectius sublata virgula πολλὰ κἀντιβάς coniunguntur. Schol. ἀντιπαρατασσόμενος καὶ μὴ βουλόμενος; alter melius ἀντιτείνας. Videtur militare vocabulum. V. Hemsterhus. ad Plut. p. 350. s. schol. Plut. p. 195 ed. Dind.

Ἀντίβοιος. ἀντίβοιον, ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Hesych. ex Meleagro fr. II. 1 (353 D.).

Ἀντιγόνη n. pr. Ἀντιγόνη voc. Oed. Col. 1. 312. 508. 1417. Ant. 11. illo primo loco τέκνον Ἀντιγόνη. Ἀντιγόνης (ταλίδος) Ant. 625 an. παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 374 an. τήνδ' Ἀντιγόνην 799 an.

Ἀντιδίδωμι redhibeo. ἀπάτα δ' ἀπάταις — πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231. m. Schol. ἡ δὲ ἀπάτη πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς. i. e. *fraus fraudem malo, non bono remuneratur* — ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1053.

Ἀντιδράω facto rependo. ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων Oed. Col. 272. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν 957. πρὸς δὲ τὰς πράξεις —

ἀντιδρᾶν πειράσομαι 963. ὥςτε μή — θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδ[…] κακῶς 1193 Cf. Iacobs. Lectt. Stobens. p. 22.

Ἀντίθυρος ianuae oppositus. Substantive de *vestibulo*: βᾶτε κατ' […]τιθύρων El. 1425 ch. Schol. τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας explicat compar[…] ἀντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.

Ἀντικυρέω obviam fio. οὐ γάρ ἂν πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα O[…] Col. 99. Laudat Suid. v. νηφάλιος θυσία., unde et ὑμῖν desumptum: […]bri ὑμῶν. — ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν 1677 m. Schol. ἐκ[…]θεν, rectius συνέπεσεν. Pro πόντος Reisig νοῦσος, quo non esse opus […] Dorvill. viderat ad Char. p. 497., et refutavit Elmsleius. ἐπείπερ ἀν[…]κυρσα δοξάζων μὲν οὔ Phil. 541. οὐκ οἰόμενος συντεύξεσθαι schol.

Ἀντιλέγω contra dico. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Oed. R. 409

Ἀντιλογέω refuto. πῶς — ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγ[ό]νην Ant. 374 ch.

Ἀντίλοχος n. pr. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Phil. 423.

Ἀντίλυρος cum lyra resonans. καναχὰν — θείας ἀντίλυρον μούσ[ας] Trach. 640. ch. Schol. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντῳδόν.

Ἀντίος, adversus. Proprie dictum: τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Trach. 7[…] *ei sese offerre.* Tralate: ἄδεια μέν, ἀντία δ' οἴσω Trach. 123 ch. Ex[pli]catum locum v. in ἡδύς. De *inimico* vel *adversario* cum dici non vid[e]tur, scribitur ἀνταίας θεοῦ Clyt. III. v. ἀνταῖος. De Ai. 1263 v. ἀν[…]τίος. — ἀντία et ἐναντία adverbiorum modo posita illustravit Wytt[enb.] ad Iulian. in Constant. p. 191 ed. Lips.: de figurata dictione, ut Trach. 123. v. Herm. praef. Suppl. p. XV, et quod confert, Xen. Anab. V 4, 34. Tonum notavit Arcad. p. 40, 21. 41, 27.

Ἀντιοστατέω adversor. πνεῦμα — νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ Phil. 6[…] Schol.: ἐναντίον πνεῖ.

Ἀντίπαις. ὁ πρόςηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡ[λι]κίαν. Gr. Bekk. An. p. 407, 16. — ἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν Synd. I 2 (148 D.).

Ἀντίπαλος Gr. Bekk. An. p. 268. 13.: δύο σημαίνει, ἢ τοὺς ἰσ[…] καὶ ἰσοῤῥόπους ἢ ἁπλῶς τοὺς πολεμίους. Et p. 408, 22.: σημαίνει τ[…] τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἰσόπαλον καὶ τὸ ἰσόστροφον. Prima legitur signifi[ca]tio: πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυςχείρωμα δράκοντι Ant. 125 ch. t[…]tus bellicus ad superandum difficilis *propter adversarium* draconem, ὁμ[…]ρικῶς. v. Herm.

Ἀντιπάσχω contra accipio. κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρη[…] Phil. 580.

Ἀντιπέμπω contra mitto, s. mittendo rependo. οἰκουρί' ἀντέπεμψε […] μακροῦ χρόνου, Trach. 539. Affert Eust. p. 602, 39.

παῖδά μ' ὠνομάζετο; 1021. δύστηνος· ἀντὶ τοῦ; 1155. ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς Oed. Col. 276. ὄνειδος — ἀνθ' ὅτου τάδε — ἡμάρτανον 971. nullam sponte peccandi causam. ἀνθ' ὧν — τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι Oed. Col. 1011. ἀνθ' οὐ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; Ant. 237. — 5. Semel obtestando inservit, velut πρός. οἵ σ' ἀντὶ παίδων — καὶ ψυχῆς ἱκετεύομεν Oed. Col. 1328. Huius usus explicandi minime probabilem viam iniit Reisig. enarr. p. CLXIII., de loco dici ἀντί ut ἄντα, quasi *filiabus et anima tua, rebus carissimis tibi ante oculos positis*. Verius est, in hac etiam formula ἀντιδόσεως cuiusdam significationem inesse, velut si ὡς obtestandi sensu dicitur. — 6. De abundantia praepositionis cum comparativo coniunctae, velut Trach. 574. Ant. 182. v. Wex. l. c. et Matthl. ad Eur. Suppl. 419. — Anastrophes expers esse notum: Apoll. de Synt. p. 309.

Ἀντιάζω 1. cum genitivo *assequor*. οὔτε του τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων El. 857 m. sc. ἀπολαύσας, τυχών. 2. cum accusativo aut addito aut subaudito *ad aliquem conversum precari*; sine casu *occurrere*. ἀντιάζει, ἐναντιοῦται Gr. B. An. p. 403, 6. ἀπαντᾷ, συναντιᾷ Hesychius. — Hoc: Ἄρεα — ὅς — φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων Oed. R. 193 ch. Eleganter ἀντιάζω coniecit Hermannus. Illud: ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον Phil. 798. ἀλλ' ἀντιάζω — κατάσχες ὀργήν El. 997. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός, εὐνῆς τε Ai. 487. Schol. παρακαλῶ.

Ἀντιβαίνω *reluctor*. ἀντιβαίνειν, ἀντισπᾶν καὶ ἀντιτείνειν, ταὐτὸν τῷ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν. Cod. Vat. 1410. ap. Bekk. Anecd. p. 1328., quae eadem habet schol. El. 565. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις ἔθυσεν αὐτήν El. 565. Vulgo distinguitur post πολλά. Rectius sublata virgula πολλὰ κἀντιβὰς coniunguntur. Schol. ἀντιπαρατεινόμενος καὶ μὴ βουλόμενος; alter melius ἀντιτείνας. Videtur militare vocabulum. V. Hemsterhus. ad Plut. p. 350. s. schol. Plut. p. 195 ed. Dind.

Ἀντίβοιος. ἀντίβοιον, ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Hesych. ex Meleagro fr. II. 1 (353 D.).

Ἀντιγόνη n. pr. Ἀντιγόνη voc. Oed. Col. 1. 312. 508. 1417. Ant. 11. illo primo loco τέκνον Ἀντιγόνη. Ἀντιγόνης (παιδὸς) Ant. 625 an. παῖδ' Ἀντιγόνην Ant. 374 an. τήνδ' Ἀντιγόνην 799 an.

Ἀντιδίδωμι *reddibeo*. ἀπάτα δ' ἀπάταις — πόνον, οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 231. m. Schol. ἡ δὲ ἀπάτη πόνον ἔχειν ἀντιδίδωσι τῷ ἀπατήσαντι ἐξ ἀρχῆς. i. e. *fraus fraudem malo, non bono remuneratur* — ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει Ant. 1053.

Ἀντιδράω *facto rependo*. ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων Oed. Col. 272. ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν 957. πρὸς δὲ τὰς πράξεις —

θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρῶ—
ιδρᾶν πειράσομαι 963. ὥςτε μή —
ιῶ; 1193 Cf. Iacobs. Lectt. Stobens. p. 22.
Ἀντίθυρος *ianuae oppositus*. Substantive de *vestibulo*: βᾶσα κατ' ἀ—
θύρων El. 1425 ch. Schol. τὰ ὄπισθεν τῆς θύρας explicat compara—
ντικνήμια, τὰ ὄπισθεν τῶν κνημῶν.
Ἀντικυρέω *obviam fio*. οὐ γὰρ ἂν πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσα Oed.
Col. 99. Laudat Suid. v. νηφάλιος θυσία., unde et ὑ μ ῖ ν desumptum: li-
bri ὑμῶν. — ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν 1677 m. Schol. ἐπῆ-
θεν, rectius συνέπεσεν. Pro πόντος Reisig νοῦσος, quo non esse opus iam
Dorvill. viderat ad Char. p. 497., et refutavit Elmsleius. ἐπείπερ ἀντι-
κυρσα δοξάζων μὲν οὔ Phil. 541. οὐκ οἰόμενος συντεύξεσθαι schol.
Ἀντιλέγω *contra dico*. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Oed. R. 409.
Ἀντιλογέω *refuto*. πῶς — ἀντιλογήσω τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀγαμέ-
μνον Ant. 374 ch.
Ἀντίλοχος n. pr. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος Phil. 423.
Ἀντίλυρος *cum lyra resonans*. καναχὰν — θείας ἀντίλυρον μούσας
Trach. 640. ch. Schol. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντῳδόν.
Ἀντίος, *adversus*. Proprie dictum: τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν Trach. 782.
ei sese offerre. Tralate: ἄδεια μέν, ἀντία δ' οἴσω Trach. 123 ch. Expli-
catum locum v. in ἡδύς. De *inimico* vel *adversario* cum dici non videa-
tur, scribitur ἀνταίας θεοῦ Clyt. III. v. ἀνταῖος. De Ai. 1263 v. ἐναν-
τίος. — ἀντία et ἐναντία adverbiorum modo posita illustravit Wyttenb.
ad Iulian. in Constant. p. 191 ed. Lips.: de figurata dictione, ut Trach.
123. v. Herm. praef. Suppl. p. XV, et quod confert, Xen. Anab. VI.
4, 34. Tonum notavit Arcad. p. 40, 21. 41, 27.
Ἀντιοστατέω *adversor*. πνεῦμα — νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ· Phil. 636.
Schol.: ἐναντίον πνεῖ.
Ἀντίπαις. ὁ πρόςηβος καὶ ἀνδρόπαις καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλι-
κίαν. Gr. Bekk. An. p. 407, 16. — ἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν Synd. III.
2 (148 D.).
Ἀντίπαλος Gr. Bekk. An. p. 208. 13.: δύο σημαίνει, ἢ τοὺς ἰσοπα-
λεῖς καὶ ἰσοῤῥόπους ἢ ἁπλῶς τοὺς πολεμίους. Et p. 408, 22.: σημαίνει τρία,
τὸ ἐναντίον καὶ τὸ ἰσόπαλον καὶ τὸ ἰσόστροφον. Prima legitur significa-
tio: πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυςχείρωμα δράκοντι Ant. 125 ch. tumul-
tus bellicus ad superandum difficilis propter *adversarium* draconem, ὁ —
ρικῶς. v. Herm.
Ἀντιπάσχω *contra accipio*. κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά
Phil. 580.
Ἀντιπέμπω *contra mitto*, s. *mittendo rependo*. οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ
μακροῦ χρόνου, Trach. 539. Affert Eust. p. 602, 39.

…ων ἐξ ἁρμάτων: secundum Homerum enim lora frenorum margini cur-rus illigantur. Sed vere pars pro toto est ἐξ ἀντύγων ὤλισθε El. 736. Schol. ἀντὶ τοῦ ἅρματος.

Ἀνυμέναιος innuptus. Μοῖρ' ἀνυμέναιος Oed. Col. 1224 ch. ubi nu-ptiis carere inter cetera mortis infausta recensetur. ἀνυμέναιος ἄγομαι τὰν ἑτοίμαν ὁδόν Ant. 868 m. ἄγει με — ἄλεκτρον ἀνυμέναιον 907. Adversitis sit ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 950.

Ἀνύμφευτος 1. innuptus. ἄτεκνος τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ El. 161 m. Schol. ἄγαμος. 2. infaustis nuptiis iunctus. μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν Ant. 966 ch. de Cleopatrae liberis infelici connubii sorte natis; nec refert ad huius vocabuli ex-plicationem, utrum post πάθαν an post κλᾶον distinxeris. Bene Schol.: κακόνυμφον γονήν· ὅτι ἐπὶ κακῷ νυμφευθεῖσα δυςτυχεῖς αὐ-τοὺς ἔτεκεν.

Ἄνυμφος. 1. innuptus. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυςμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1174. 2. infaustis nuptiis usus. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γά-μων ἁμιλλήματα El. 483 ch. Suid. v. ἐπέβη et Zonar. p. 131. Schol.: …λεθροι καὶ ἄνυμφοι γάμοι.

Ἀνύτω perficio. De via: τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θαλάμον τήνδ' Ἀντι-γόνην ἀνύτουσαν Ant. 799 an. Glossa Brunckii ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον. …σχολῇ ταχύς Ant. 231. cf. βραδύς. De opere: σιγῇ τοὐμὸν ἔργον …Trach. 318. — De spiritu v. ἀνύω. Post Homerum introductum … linguam vocabulum observat Eust. p. 1216, 64. At Atticis usitatum … Gregorio p. 70. Gr. Bekk. An. p. 411, 28: ἀνύτειν οἱ Ἀττικοὶ … ἡμεῖς, ἀνύειν δὲ τὸ σπεύδειν, quod significat ἀνύτειν Atticis τελεῖν … ut paulo ante dictum v. 26: ἀνύτουσιν, τελοῦσιν, ἀνύουσιν; eadem … habet v. ἀνύτειν. Vide Pors. ad Phoen. 463, vocabulum pluri-… locis inducto ἀνύω obliteratum esse docentem. De vitiosissima …ptura ἀνύττω v. Porson. App. ad Toup. p. 497; Intpp. ad Grego… … Poppo not. crit. ad Thuc. II. 75; Schneider. ad Plat. Rpubl. VI. p. …, C.

Ἀνύω perficio, assequor. Fuse de verbi significationibus agit Eustath. … I. 763, 32. Reperitur apud Sophoclem nonnisi futurum et aori-… activae formae. εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας Phil. 711 ch. non intran-… dictum, ut schol. vult, εὐδαιμονήσει interpretatus, sed in bre-… contracta sententia ἀνύσει ὥςτε εὐδαίμων γενέσθαι. μέ ποτ' ἀνύσειν — Ἅιδαν Ai. 601 ch. Schol. ἐκπρᾶξαι, qui Ἅιδαν mortem significare … putasse. Sed est assequi, devenire, de qua structura cum accu-… interdum addita praepositione v. Hermann. ad El. 1443., cf. Brunck.

Sed significatur *vox resonans, repercussa*, velut φωνῆς — ὄρος παρέπεμψ- ἐμοὶ στόνον ἀντίτυπον 1446 an., ubi Schol. ἀμοιβαῖον, ἀντίμιμον. — L iactu: ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. ἀντίτυπον πτῶμα ἔπεσε Schol. Antiquorum illa librorum scriptura Scholiastae quoque et Eustathio agnita p. 1701, 18. defenditur brevi syllaba vi arseos producta. Triclinius ἀντίτυπος, quod supra scriptum in Laur. a. Porsonus coniiciebat ἀντιτύπᾳ vel ἀντιτύπα.

Ἀντίφονος. *vicissim caedens.* νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα — ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m. *ultionis causa carne mea vesci.* εἰ — μὴ πάλιν δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας El. 240 m. Schol. ἀνταποδώσουσι τοῦ φόνου καταδίκας.

Ἀντιφωνέω *respondeo.* πόλλ' ἀντιφωνεῖς El. 1493. ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος Ai. 760. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν Phil. 1054. οὐ γὰρ εἴχομεν — ἀντιφωνεῖν Ant. 271. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι Trach. 1104.

Ἀντιχαίρω *vicissim gaudeo.* Νίκα τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Ant. 149 ch. Schol. ἀντὶ τοῦ ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα, ὡς ἀντίθεος.

Ἀντλέω *exhaurio.* πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1283. Schol. κενοῖ; deinde ἐπὶ ὕδατος λέγεται τὸ ἀντλεῖν καὶ ἐκχεῖν.

Ἀντλία *sentina.* Prima et propria significatione, de qua v. Lexica et Gr. Bekk. An. p. 203, 9. 411, 9. non legitur; de parte vero infimo navis: ἐμβαλοῦ με — εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν Phil. 480. Cf. Hemst. ad Luc. Timon. p. 340 vol. I. Bip.

Ἄντομαι *precor.* Apud Hesychium nemo vidit corrigendum ἄντομαι, ἄντα ἱκετεύω; vulgo legitur πάντα. Non huc facit glossa apud Gr. Bekk. An. p. 40?, 2. ἀντόμεναι, συμβάλλοντες, sed eo, quod idem verbum Hesychio et aliis etiam ἀπαντᾶν explicatur. — πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Oed. Col. 250 m. ἃ πατρὸς ὕπερ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι 243 m. Illustrant Ilgen. Opusc. Phil. vol. I. p. 272. et Iacobs ad Anthol. Pal. t. III. p. 800.

Ἀντρέπω v. ἀνατρέπω.

*Ἀνατρέφω v. ἀνατρέπω.

Ἄντρον *antrum.* δοκῶ — ἄντρον εἰσορᾶν Phil. 27. — πάραλα τ' ἄντρα Ai. 408 m. παρ' ἄντροις Phil. 1247. τηλεπόροις ἐν ἄντροις Ant. 970 ch. ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας Oed. R. 477 ch. ἐξ ἄντρων Oed. Col. 1567 ch. Omnia praeter Phil. 27. 1247. melicorum sunt.

Ἄντυξ Lexicorum vett. loci, Gr. Bekk. p. 409, 6. Eust. p. 599, 20. 628, 24. noti sunt. Inde primus vocem explicuit Hemsterhus. ad Luc. Dial. Deor. t. I. p. 25. De tono v. Herod. ap. Eust. p. 230, 40. — ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1069. Suid. v. ἄντυγες. Perperam Schol.

** Ἄνω (ᾰ). ἤνεγκον κακότατ᾽, ὦ ξένοι, ἤνεγκον ἄνων μέν, θεὸς ἴστω, τούτων ἐθελητὸν οὐδέν Oed. Col. 526 mel. Herm. Libri ἄκων et ἀνθαίρετον, illud cum detrimento versus choriambici, quem Reisigius pro glyconico forma sane nemini audita venditat, alterum contra metrum versus strophici. Martinus ἤνεγκ᾽ ἀέκων, sequiturque Doederlinus, sed iure videntur Elmsl. et Herm. negare, posse ferri ἤνεγκον et ἤνεγκα paene iuxta posita. Ἄνω verbum tragicis non concedebat Brunckius; sed legitur ap. Aesch. Choeph. 795. Eur. Androm. 1109, ubi v. Matthiaeum, et apud Aristophanem adeo Vesp. 369: et corripitur ᾰ ut vel apud Homerum semel, Il. XVIII. 473. Ἐθελητόν autem expulsum ex poeta fuit adscita interpretatione αὐθαίρετον. Deinde sublata distinctione maxima post ἴστω optimus sensus efficitur: *toleravi calamitatem, sed per deos nihil horum voluntario feci.*

Ἄνω adv. 1. nude *supra* i. e. *in alto*, s. *superiore loco.* τὸν δ᾽ ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας Ai. 235 an., male enim ἄνω ad δήσας referetur. ἤνθει κἀπὶ γῆς ἄνω Oed. R. 416. αἰθέρος ἄνω Phil. 1081 m. θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει Phaedr. IV. 2 (607 D.). ἐν θεοῖς ἄνω inc. XXIII. 12 (618 D.). 2. Usitatius est cum verbo dictum, ut sit vel *superne*, vel *sursum.* ἐκεῖσε — ἄνω μέθες Phil. 803 m. τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις Oed. R. 965. τὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἦμαρ αὔξων ἄνω Oed. Col. 1455 ch. *attollens*, i. e. *in conspectum dans.* ἐπενθοροῦσ᾽ ἄνω καθέζετο Trach. 913. ἄνω cum καθέζετο coniungendum. σταθεὶς ἄνω 1182. in vertice Oetae. τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων ἔσφαζε Ai. 291. capite resupino guttur feriebat. φυσῶν ἄνω — μιανθὲν αἷμα 901. v. Herm. θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1391 an. ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν El. 413. κόνις δ᾽ ἄνω ᾽φορεῖτο 704. 3. Tralate ἄνω *de vivis.* τί με — ἔχεις ἄνω βλέποντα Phil. 1332. ἐτίκ᾽ ἦσθ᾽ ἄνω El. 1158. 4. Cum articulo et substantivo. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Phil. 804. aut *solem* dicit, aut *caeli templum.* μετοικίας οὖν τῆς ἄνω στερήσεται Ant. 881. ἀνθ᾽ ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1055. οἱ ἄνω *vivi* sunt, velut statim οἱ κάτωθεν *mortui.* τοῖς ἄνω θεοῖσιν Ant. 1059.

Ἄνωγα (ᾰ) *iubeo.* σιγᾶν ἄνωγα El. 1450. τί δῆτ᾽ ἄνωγας Phil. 54. τί οὖν μ᾽ ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; 100. πράσσειν ἄνωγας οὖν με κἀνδίκως τάδε; Trach. 1237. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν; Ai. 1343. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος — μίασμα — ἐλαύνειν Oed. R. 96. ἴθ᾽, ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει Oed. Col. 908. Hoc magnam perfecti similitudinem significatione prae se fert; reliquis locis praesens est. — ἠνώγει ῥυτῶν ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά Oed. Col. 1594.

Ἀνώδυνος *doloris expers.* De homine: ἀνώδυνον βλέποντα Phil. 871. De re: τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ᾽ ἀνώδυνον κακόν Ai. 551. versu

a nonnullis addubitato, omisso a Stobaeo, sed a libris et Suida tuto.

Ἄνωθεν desuper. κρᾶτ' ἐμὸν — πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Phil. 990. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματοῤῥόφος inc. CV. 20 (813 D.), ut verissime correxit in Anecdotis Bekkerus p. 362, 21. In codice est τίσω et ἐστὶν ἡ αἱματοῤῥόφος: Brunckius τίς ὧδ' ἁ. — Sed ita etiam dicitur ἄνωθεν, ut cum ἄνω non minus aptum sit, tamen aliqua rei superne demissae adsignificetur notio. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι El. 1047 ch. quod afferunt Suidas v. ἄνωθεν et Eust. p. 694, 27. Aves enim ex caeli templo in terram devolantes cogitantur. ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (sc. ἄντρον εἰσορᾶν δοκεῖς); Phil. 23. propter oculorum obtutum a superiore inferioreve saxi parte, quo delati erant, quasi redeuntem transeuntemque alio. Itaque ut de ἔνερθεν et ὕπερθεν recte monuerit vir Summus ad Phryn. p. 128, tamen ἄνωθεν et κάτωθεν pro ἄνω et κάτω tragicis dicta negaverim, doctum adstipulatorem nactus Schaeferum App. Crit. ad Demosth. t. IV. p. 119.

Ἀνώνυμος ignobilis. ἀφ' ἀνώνυμος πέφυκεν; Trach. 376. Schol. ἄσημος οὕτω καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι.

Ἀνωφελής inutilis. σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ El. 1148. cineres Orestis mortui sic dicuntur.

Ἀνωφέλητος inutilis. οἴμοι — τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου El. 1133. Affert Suid. v. φίλος. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 641. Schol. μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν. Phrynichus App. Soph. p. 4, 24. cum retulit Eupolin passive dixisse de eo, qui iuvari vel non posset vel nollet, pergit: οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου.

Ἄξενος inhospitalis. ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων Phil. 217 ch. Schol. δύσορμον τὸν λιμένα. Sed dicitur navis statio inhospitalis, quod constituta est in loco alias solitario.

Ἄξεστος rudis. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. Schol. legi πάγου memorat, ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου interpretatus. — ἀξέστοις, τραχείας ex Sinon. fr. III (487 D.). Hesych.

Ἀξίνη ligo. ἀξίνας χεροῖν λαβόντες Ant. 1096. De tono Arcad. p. 112, 3.

Ἄξιος dignus. 1. cum casu secundo: τύχη — σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Oed. R. 778. συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται — Πόλυβος ἄξι' οὐδενός 972. Ald. et codd. quidam ἄξιος. ὀργῆς — ἧς ὅδ' ἄξιος Oed. Col. 909. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν Ant. 695. λαχεῖν explicative additum. 2. cum infinitivo obiecti: ἄξιος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Oed. R. 763. ἀξία μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἐχόντα

769. τύχη — θαυμάσαι μὲν ἀξία 777. ἄξιος γὰρ εἶ sc. ὄλβιος γενέσθαι 931. σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Oed. Col. 933. Subandiendum αἰσχύνεσθαι. ξυμφοραὶ — ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν 1019. ἄξιός δὲ θαυμάσαι 1154. οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν Ai. 393 ch. ἄξιος θρήνων τυχεῖν 907. πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν El. 787. 3. Nude dictum significat τὸ προσῆκον, τὸ πρέπον, qualem decet esse. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. ἀξίαν — μεταβαλόντ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων 1251 m. ἀξίαν prolepsi additum pro ὥστε ἀξίαν εἶναι. Schol.: τίς ἄν, φησί, σοῦ φανέντος δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιγήν. — καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ Oed. R. 1004. οἷς οὔτε τις θεῶν — ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 3 (499 D.). Hunc usum spectat Gr. Bekk. An. p. 215, 22. τὸ ἄξιον παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται, quae similiter dicta exstant p. 412, 23. — Cum dativo personae, unde quis qui praemium ferat, dignus de quo genere egerunt Pors. et Schaef. ad Hecub. 309. et Monk. ad Alc. 445., apud Sophoclem non legitur.

Ἀξιόω. I. Formae. praes. ἀξιῶ Phil. 800. Oed. R. 944. ἀξιοῖς Oed. Col. 585. Trach. 410. ἀξιοῖ El. 167 m. ἀξιοῦντα Oed. Col. 1379. impf. ἠξίουν Oed. Col. 957. 1296. ἠξίου Ai. 1093. fut. ἀξιώσω El. 1232 m. aor. ἠξίωσαν Phil. 62. ἀξιώσῃς Ai. 489. ἀξιώσειν Ant. 1233. ἀξιώσαντε Oed. R. 1413. Apud Suid. v. θιγεῖν vitiose scribitur ἀξιώσαντι. Passivum. ἀξιωθήτω Oed. R. 1449. ἀξιωθεὶς Oed. Col. 1354. II. De significatione potissimum triplice egit Buttm. in Ind. Or. Midianae p. 165. 1. dignum et convenicns iudicare, dignari: rarius sine casu, de quo genere v. Valck. ad fr. Callim. p. 133. Pors. ad Hec. 319 et Herm. ad 317. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας; Ai. 1093. Rarum item cum genitivo: οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι Phil. 62., infinitivo epexegeseos causa adiecto. Usitatius cum infinitivo est; nec opus addi accusativum obiecti, quem vocant. οὐ μήν σ' ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι τέκνον Phil. 800. εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν Oed. R. 944. ἀνθ' ὧν παθὼν ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν Oed. Col. 957. τοῖς σοῖς ἐνθακεῖν θρόνοις — ἠξίουν 1296. ἵν' ἀξιοῦντον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν 1379. εἰς πόλιν μόνους οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλὰ — δμωαῖς προθήσειν πένθος Ant. 1233. ποίαν ἐξαξιοῖς δοῦναι δίκην; Trach. 410. μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 489. Et passive: νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι sc. τῆς ἐμῆς ὀμφῆς; Oed. Col. 1354. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε — ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν Oed. R. 1449. Suid. v. οἰκητής. Schol. ἄξιον κριθήτω. 2. Velle et sibi se decrevisse: ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι El. 167 m. τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1232 m. Schol. ἀξιῶ νομίζω φοβηθῆναι; sed rectius erat τλήσομαι (a me impetrabo) φοβεῖσθαι. — ἀξιώσαντ' ἀνδρὸς

a nonnullis addubitato, omisso a Stobaeo, sed a libris et Suida tuto.

Ἄνωθεν desuper. κρᾶτ᾽ ἐμὸν — πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών Phil. 990. τίσις δ᾽ ἄνωθεν εἶσιν αἱματοῤῥόφος inc. CV. 20 (813 D.), ut verissime correxit in Anecdotis Bekkerus p. 362, 21. In cod. est τίσω et ἐστὶν ἡ αἱματοῤῥόφος: Brunckius τίς ὧδ᾽ ἀ. — Sed ita etiam dicitur ἄνωθεν, ut cum ἄνω non minus aptum sit, tamen alia rei superne demissae adsignificetur notio. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι El. 1047 ch. quod afferunt Suidas v. ἄνωθεν et Eust. p. 694, 27. Aves enim ex caeli templo in terram devolantes cogitantur. ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (sc. ἄντρον εἰσορᾶν δοκεῖς); Phil. 28. propter oculorum obtutum a superiore inferioreve saxi parte, quo delati erant, quasi redeuntem transeuntemque alio. Itaque ut de ἔνερθεν et ὕπερθεν recte monuerit vir Summus ad Phryn. p. 128, tamen ἄνωθεν et κάτωθεν pro ἄνω et κάτω tragicis dicta negaverim, doctum adstipulatorem nactus Schaeferum App. Crit. ad Demosth. t. IV. p. 119.

Ἀνώνυμος ignobilis. ἀφ᾽ ἀνώνυμος πέφυκεν; Trach. 376. Schol. ἄσημος οὕτω καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γιγνώσκεσθαι.

Ἀνωφελής inutilis. σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ El. 1148. cineres Orestis mortui sic dicuntur.

Ἀνωφέλητος inutilis. οἴμοι — τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου El. 1133. Affert Suid. v. φίλος. ὅστις δ᾽ ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα Ant. 641. Schol. μὴ παρέχοντα αὐτῷ ὠφέλειαν. Phrynichus App. Soph. p. 4, 24. cum retulit Eupolin passive dixisse de eo, qui iuvari vel non posset vel nollet, pergit: οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελεῖν θέλοντος ἢ δυναμένου.

Ἄξενος inhospitalis. ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων Phil. 217 ch. Schol. δύσορμον τὸν λιμένα. Sed dicitur navis statio inhospitalis, quod constituta est in loco alias solitario.

Ἄξεστος rudis. κῶλα κάμψον τοῦδ᾽ ἐπ᾽ ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. Schol. legi πάγου memorat, ἐπὶ τοῦ λιθίνου βάθρου interpretatus. — ἀξέστοις, τραχείας ex Sinon. fr. III (487 D.). Hesych.

Ἀξίνη ligo. ἀξίνας χεροῖν λαβόντες Ant. 1096. De tono Arcad. p. 112, 3.

Ἄξιος dignus. 1. cum casu secundo: τύχη — σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Oed. R. 778. συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται — Πόλυβος ἄξι᾽ οὐδενός 972. Ald. et codd. quidam ἄξιος. ὀργῆς — ἧς ὅδ᾽ ἄξιος Oed. Col. 909. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν Ant. 695. λαχεῖν explicative additum. 2. cum infinitivo obiecti: ἄξιος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Oed. R. 763. ἀξία μαθεῖν κἀγὼ τά γ᾽ ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ᾽

Inepte schol.: ἀοιδοῦ λέγει, ἐπεὶ ἐμμέτρως ἔλεγε τὰ αἰνίγματα, procul dubio vulgo venditatum aenigma versibus conscriptum pro genuino habens. Neque vero ᾄδειν de solis versibus proferendis dicitur, nec ἀοιδός usquam.

Ἄοικος 1. *extorris.* ἀοίκους ἀπάτορας τ' ἀλωμένας Trach. 299. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 524. 2. *inhospitalis.* προςκύσαντι τὴν ἔσω ἄοικον εἰςοίκησιν Phil. 530. Schol. δύςοικον, antrum ingratum ad habitandum.

Ἄοινος *vino carens.* ἀ. ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἴνῳ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων Gr. Bekk. An. p. 413, 29. — οὐ γὰρ ἂν — ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν νήφων ἀοίνοις Oed. Col. 100. Cur ἄοινοι Furiae dicantur, advocatis Pausan. Corinth. p. 52 et Gr. Bekk. p. 282, 21. explicuit Reisigius, sed vide praeterea Wyttenb. ad Plut. de San. Tuend. p. 132. F. Cum apud Phrynichum App. Soph. p. 9, 26. scriptum esset ἄοινος σημαίνει μὲν σοφὸς ἐπὶ τοῦ νήφοντος ἀπὸ οἴνου, Brunckius in Lex. Soph. probabiliter refinxit ἄοινος ὁ μὲν Σοφοκλῆς κ. τ. λ., ut ipse ille spectetur Oedipi locus.

Ἄοκνος *impiger.* φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω τροφῆς ἄοκνον Ai. 560. Schol. Pal. ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστήν. Sed dubitari potest, num φύλακα τροφῆς an ἄοκνον τροφῆς coniungenda sint. ἄοκνον μεγάλαν προςορῶσα δόμοισι βλάβαν Trach. 839 ch. Schol.: τὴν οἰκείαν (scr. ὀξεῖαν, ut Herm.) καὶ ἀμέλλητον· ἢ πολύοκνον, ὅ ἐστι πολύφοβον, κατ' ἔλλειψιν τοῦ π. Recte habet prior explicatio, ut docuit, cum olim ὄκνος coniecisset, Hermannus. — Media in thesi anapaestica Trach. 839 corripitur, in arsi iambica producitur Ai. 560.

Ἀολλής. ἀολλής, ἠθροισμένος καὶ πεπυκνωμένος Eust. p. 179, 21. 883, 42. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς Phil. 1455. Tricl. ἀολλέες. οἳ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον Trach. 511 ch. Cum non nisi duo fuerint, Hercules et Achelous, scholiasta: καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο (f. ἐπὶ δυοῖν) τὸ ἀολλεῖς. Explicuit Herm.

Ἄορνος. λιμνὴ (scribitur λιμήν) περὶ Τυρσηνίαν — εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφοκλῆς φησί Gr. Bekk. An. p. 413, 32. Habetur fr. inc. 840 D. Clarum est, nomen λίμνης Ἀόρνου nomen a Sophocle esse positum alicubi. Quomodo enim, si non fecisset, νεκυομαντείου ibi constituti mentionem fecisset?

Ἀπαγγέλλω *renuntio.* εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς Oed. R. 958. Apud schol. exstat scriptum ἐπαγγέλλειν.

Ἀπαγριόω *effero.* μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον Phil. 226. ferum et immanem sui adspectum dicit, quod etiam schol. expressit.

Ἀπάγω abduco. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη Oed. R. 1521. σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1074. ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με Oed. R. 1340 m. ἀπάγετε 1341. quod propter hiatum non liberum Hermannus putat esse vitii suspicione. ὀμόσας ἀπάξειν Phil. 929. μ' ἀπάξειν cod. Ven. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα Oed. Col. 663. Medium *secum abducere*: τί μ' ἄγετε, τί μ' ἀπάγεσθε; Phil. 1018. Turn. με omittit, Steph. ἀπάγετε, Cant. τί μ' ἀπάγετε.

Ἀπαίδευτος *rudis*. ὡς ἂν μὴ ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. C. 11 (779 D.).

Ἀπαιδία (ῐ) *orbitas*. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Oed. R. 1024.

Ἀπαιόλημα (ᾰ) *fraus*. ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα, ἢ θεόν τινα απατητικόν Gr. Bekk. 419, 13. Est inc. CV. 49 s. 841 D. Comica vox, quam in satyrica fabula positam fuisse credibile. Apud Hesychium v. ἀπαιόλημα legitur ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα, cum ridiculo vitio; scribendum enim ἀπάτημα.

Ἄπαις *orbus*. ἀνακαλουμένη — τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Trach. 907. Schol. οὐσίαν de συνουσίᾳ Herculis interpretatus ineptit. Nec de ademta liberorum procreandorum spe dici, cum tot liberis floreat Deianira, iure admonuit Musgr. Hermanni coniectura διπαιδας, ut domus a duplici prole possessa cogitetur, nimis arguta est, quam quae vera esse possit. *Domum iustis heredibus*, qui legitimae uxoris liberi sunt, *carentem* intellige, cum metuat Deianira, ne ab Ioles prole sui olim liberi bonis evertantur. — ἄπαις τε κἄγυναιξ κἀνέστιος Atham. I (5 D.).

Ἀπαΐσσω v. ἀπᾴσσω.

Ἀπαιτέω *deposco*. τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρός Phil. 362.

Ἀπαιών *tristis*. ἀκτὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιποῦσα λίμνης Polyx. II. 1 (469 D.). De historia totius loci emendati v. Iacobs lect. Stobens. p. 5.

Ἀπᾰλέξασθαι *a se arcere*, se defendere. οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι Ai. 166 an. Schol. ἀντιπίξασθαι. Idem Hesychio memoratur ἀποφυλάξασθαι explicatum ex Hippon. III. 1 (286 D.). In Gr. Bekk. An. p. 415, 3. ἀπαλῆξαι, κωλῦσαι scribendum ἀπαλεξῆσαι.

Ἀπαλλᾰγή *effugium*. ὡς πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή Ant. 1319. Schol. οὐδεὶς γὰρ αὐτὸ (τὸ θανεῖν) ἐκφεύξεται.

Ἀπαλλάσσω. I. *Formae*. ἀπαλλάσσει Ant. 592 ch. ἀπαλλάξει 765. ἀπαλλάξῃ Phil. 868. ἀπαλλάξειαν El. 284. — ἀπήλλαγμαι 773., ubi Suid. v. προστάτης, ἀπηλλάγην; cod. Ven. ἀπηλλάχθαι, librario scripturo ἀπηλλάχθην. ἀπηλλάχθαι Ant. 396. El. 1330. ἀπαλλαχθῇ Oed. Col. 790. ἀπαλλαχθεὶς Ant. 244. ἀπαλλαχθέντε El. 1327. At ἀπαλλα—

ζεντος Ant. 418; ut in hoc quoque verbo prior passivi aoristus longe crebriore usu sit. v. Valck. ad Phoen. 979. Pors. ad 986. — II. *Usus. removeo, libero,* inde *relinquo*, illud de re, hoc de homine dictum; illud cum accusativo, vel cum praepositione ἐξ. οὐδ᾽ ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ᾽ ἐρείπει θεῶν τις Ant. 592 ch. Schol. alter recte: τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστίν. μηδέ σ᾽ ἐκ γόων — ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί El. 284. ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτέ Phil. 868. Schol.: γράφεται κόπου ἀπαλλαχθῶμεν, unde Brunck. veram scripturam κόπου γ᾽ ἀπαλλαχθῶ ποτέ sibi visus est elicere. τὰ δ᾽ οὖν κόρα τάδ᾽ οὐκ ἀπαλλάξει μόρου Ant. 765. Dresd. a. Aug. b. μόρων, cum gl. θανάτων. 2. Passivum *liberari, defungi aliquo.* ὡς — πόλις δέ σοι κακῶν ἄναιος τῆσδ᾽ ἀπαλλαχθῇ χθονός Oed. Col. 790. v. Herm. ἐγὼ δ᾽ ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι κακῶν Ant. 396. ἡμέρᾳ — τῇδ᾽ ἀπήλλαγμαι El. 773. ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1327. si *renuntiaveritis* s. *abstinueritis* longa oratione. ἀπηλλάχθαι δ᾽ ἀκμή 1330. οὔκουν ἐρεῖς ποτ᾽, εἶτ᾽ ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; Ant. 244. quasi *onere, quod fers, deposito.* Schol.: δηλώσας τὸ πρᾶγμα ἄπιθι ἀθῷος, bene ad sensum, verbis male. καὶ τοὐδ᾽ ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ (σκήπτου) Ant. 418. gl. Brunqki πεπαυμένου. Adversus Schaeferi olim coniecturam ἀπαλλαγέντες (Mel. Cr. p. 85.), quae post in cod. Vat. reperta est, recte tuetur receptam scripturam Erfurdt.

Ἀπάμαω *demeto.* ἀπάμησον ὡς τάχιστα (τὸν πόδα) Phil. 739. Schol.: θέρισον, κόψον. De qua locutione v. Wakefield. ᾱ corripitur contra ac fit in ἀμητός, v. Meinek. ad Euphor. p. 110.

Ἀπαμελέω *negligo.* εἴ μοί τι τόξων τῶνδ᾽ ἀπημελημένον παρεῤῥύηκεν Phil. 648. Ald. Iunt. 1. ἀπημελημένων vitiose.

Ἀπαμπλακεῖν *peccare.* στέργημα γὰρ δοκοῦσα προςβαλεῖν σέθεν ἀπήμπλακε Trach. 1129. Nemini eorum, qui ἀπλακεῖν solum probant, in mentem venit ἀπαπλακεῖν scribere.

Ἀπάνθρωπος explicatum σκληρός, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων Hesychio ex Soph. inc. CV. 50 (842 D.).

Ἅπαξ *semel.* κλύειν ἂν οὐδ᾽ ἅπαξ ἐβουλόμην Phil. 1223. εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον Oed. R. 690 ch. οὐς γήτης ὅπως — σπείρων μόνον προςίδῃ κἀξαμῶν ἅπαξ Trach. 33. ἅπαντα τἀγένητα πρῶτον ἦλθ᾽ ἅπαξ inc. LXX. 3 (739 D.). Cum opposito: πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ ἤρασσε Oed. R. 1275. Eust. p. 634, 11. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ᾽, οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν Oed. Col. 1210. — De tono v. ἀπρίξ.

Ἀπαππαπαῖ. Phil. 736 Hermannus edidit ex παπαῖ productum, velut ἀπαππαπαππαπαππαπαπαῖ, quod aliquantum decurtatum exstat rursus v. 744. Libri interiectionem illam doloris ἀπαπαπαῖ scriptam habent, prae-

ter Brunckii membr. et Harl. in quibus ἀπαῖ παῖ παῖ, et cod. Ven. in quo sexies παπαῖ et postremo παπαῖ.

Ἀπαράσσω *abscindo.* οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει — τοῦ στυγεροῦ Trach. 1012 m. *caput* quasi *de vita tollere* i. e. ipsum, qui loquitur, Herculem. Schol. τὴν κεφαλήν μ' ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι τοῦ μοχθηροῦ βίου.

Ἀπαρθένευτος, ἀκέραιος, καθαρά Hesych. ex Hippon. III. 2. (287 D.); idem, modo quod καθαρός scribitur, sine Sophoclis testimonio habet Gr. Bekk. An. p. 418, 11.

Ἀπαρκέω *sufficio.* ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ Oed. Col. 1766 an.

Ἀπαρνέομαι *infitior.* φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή Ant. 439. Erravit olim Hermannus μὴ οὐ scribendum esse iudicans. Geminum est κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή Ai. 96. Quo loco cum Suidas μὴ οὐχί afferat, perspicuum est iam Veterum nonnullis μὴ οὐ cumulari placuisse, etsi in libris nunc non reperitur. — οὔτ' ἀπηρνήθη κοτέ Trach. 480. — *Passivum:* χὴ ναῦς γὰρ ἄξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται Phil. 523. *non recusabitur, quominus fiat.*

Ἄπαρνος *qui infitiatur.* Vocabulum σεμνότερον dicit καὶ πολιτικώτερον τοῦ ἔξαρνος Phryn. App. Soph. p. 8, 26. — ἄπαρνος δ' οὐδεὶς καθίστατο Ant. 431.

Ἀπαρχή *primitiae.* V. Lex. Vett. Etym. Gud. p. 63, 13. Proculum ad Hes. Theog. 334. ταυροκτονεῖ — λείας ἀπαρχὴν βοῦς Trach. 758. Pluralis alias usitatior ipse quoque non plus semel apud Sophoclem exstat: κἀκ μάχης ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι Trach. 182. Quae Buttmannus in Lexil. vol. I. p. 100. et Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 40. B. ad Cons. ad Apoll. p. 114. C. habent, Sophoclis usum non tangunt.

Ἅπας sing. *quisque*, in collectivis *universus*; plur. *ad unum omnes.* 1. *Adiectivum* substantivis additum. Μηλιεὺς ἅπας λεώς Trach. 193. ἅπαν κατ' ἄρθρον 766. ἅπας λεώς 780. ἅπαν τὸ χρῆμα 1126. ἅπαν τοὔργον Ai. 277. τὸν ἅπαντα λόγον Oed. Col. 1227 ch. ἅπαν τὸ χρηστὸν Aload. X. 2 (108 D.). γένους ἅπαντος Ai. 1157. πλευρὰν ἅπασαν Trach. 922. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι Oed. R. 984. ἁπάντων κακῶν ὄργανον Ai. 372 m. ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 132. ἁπάντων θεαμάτων 971. ἅπαντα νουθετήματα Electr. 335. ὁδῶν ἁπασῶν Trach. 872. Cod. Par. errore scriptoris ὁδόν. λείας ἁπάσας Ai. 26. ἁπάντων θνατῶν El. 242, quod et substantivum potest haberi. ἅπαντα τἀγένητα inc. LXX. 3 (739 D.). — 2. Substantive dictum: ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν Trach. 675. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων Oed. Col. 1004. ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Oed. Col. 811. Est ἐξ ἁπάσης ἀφορμῆς, v. Reisig. Huic simile οὐκ ἐξ ἅπαντος

δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Ant. 312. Plurative: κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας El. 596. Suid. v. στόμαργος. τῶδε — τιμᾶν ἅπαντας χρεὼν 971. ἅπανθ' ὁ — χρόνος φύει Ai. 632. ἅπαντα δυσχέρεια Phil. 890. τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω Ant. 494. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος Trach. 274. τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ Trach. 489. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν Ai. 372 ch. nisi ex sqq. subaudiendum κακά. ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ Acris. I. 2 (58 D.). De Oed. R. 598 v. πᾶς. 3. Horum exemplorum adverbiascunt Oed. Col. 811. Ant. 312. Trach. 489. — Tonum notavit Arcad. p. 116, 25. Aspirari vocabulum contra regulam visum quibusdam grammaticis, Herodianus autem defendebat ab ἅμα πᾶς compositum, Etym. M. p. 655, 24. Ultima Atticis producebatur, v. Regul. Prosod. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 439. Bekk. Anecd. p. 416, 11. idque bene defendit Meinekius ad Menandr. p. 51. cf. Ahlwardt. ad Pind. Ol. II. 81. Sed apud Sophoclem non legitur nisi locis ambigua mensura.

Ἀπᾴσσω *avolo.* ἀπῇξεν, ἀφώρμησεν Gr. Bekk. An. p. 421, 22. τοῦ δ' ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Trach. 189. εἰ μὴ — φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν Ai. 443. Schol. vet. εἰ μὴ δὲ ἔκστασιν τοῦ θέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαί μου. Aliud scholion ἀπῇξαν sine ι scriptum barbare ἀπήγαγον interpretatur. ἀπαῖρξαν apud nonnullos scribi et scholia testantur et legitur in Cod. Bar. et Regio Brunckii. γνώμης μ' ἀπῇξαν Abreschius suspicatus est Anim. ad Aesch. IV. p. 28.; γνώμην ἔπλαζον olim Lobeckius, sed bene intelligi posse fatetur vulgatam. Sensus est: *nisi oculi et mens perversa consilium meum fefellissent.* — ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἐπτοῦ σκιαςφόρου Colch. V. 4, 1 (319 D.). ut ingeniose emendavit Hermannus Diss. de Aeschyli Prom. Sol. p. 24. Legebatur ἀπῇξε πέμφιξιν οὐ πέλας φέρων: Bentleius ad Mill. p. 57. ἀπῇξε πέμφιξ Ἰονίου πέλας πόρου.

Ἀπατάω *fraude fallo.* οἶά μ' εἰργάσω, οἷ' ἠπάτηκας Phil. 917. ὅπως Κυπρίδα ἀπάτασεν (Κύπρις), οὐ λέγω Trach. 499 ch. — νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος Phil. 937. οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ Oed. R. 594. *prava opinione deceptum* significat. ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 794. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; El. 165 m. Recte eos reprehendit Hermannus, qui hoc active dici putarunt, velut scholiasten secutus Musgravius: est enim *quid nuntiorum mitto, quod non fallatur,* h. e. quos nuntios non frustra mitto. Huius rei iam Triclinio aliquid suboluit.

Ἀπάτη *fraus.* ἀπάτα δ' ἀπάταις — παραβαλλομένα Oed. Col. 229 m. v. explicatum secundum schol. in v. ἀντιδίδωμι. ἐλπίς — πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων Ant. 613 ch. *multos desideratis fraudat.* Schol.: τὰ ἀδύνατα γὰρ ἐλπίσαντες ἐσφάλησαν. ἔρωτας δὲ λέγει καὶ τὰς ἐπιθυ-

μίας. Alter: ἀντὶ τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, recte uterque. — ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας Phil. 1121 ch. ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 626. Recte schol.: ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. v. Herm. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών Phil. 1212. τὸν — ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 124 ch. In El. 827 ch. χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν ἀπάταις codd. Ald. Iunt.; ἀπάταις omisso γυναικῶν Tricl. Illud interpretationem vocis ἕρκεσι esse videns Brunckius delevit. Accentum notavit Arcad. p. 113, 27.

Ἀπάτωρ patre orbus. ἐγὼ ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ Oed. Col. 1385. ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Trach. 299 de eis, quarum patria non esset. Is dicitur, qui omnino orbatus parentibus est, Poll. III. 2.

Ἀπαυδάω veto. ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι Gr. B. An. p. 419, 3. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ Phil. 1277. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ — μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά, ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων Oed. R. 236. Ad alterum membrum ex ἀπαυδῶ subaudiri κελεύω monuit Elmsleius, isque mos et Graecorum et Latinorum communis est. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 728. quod copiose illustrat Summus Interpres.

Ἄπαυστος perpetuus. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων ἄταν Ai. 1166 ch.

Ἀπειθής immorigerus. ἀνυπότακτος, ἄπειστος (vulgo ἄπιστος) Hesychio explicatum ex Captiv. VIII. 5 (45 D.). Anglus nescio quis in *Quarterly Rev.* n. XVIII. p. 363. vocem a Sophocle et Atticis abiudicavit, spreta non Hesychii solius sed etiam Eustathii auctoritate; satisque defensa est a Matthiaeo ad Eur. Or. 31. Uno Aeschyli loco ἀπειθῶν non ἀπιθέω, quod ille solum probat, metro convenit.

Ἀπεικάζω. coniicio. πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει Trach. 140. libri. Hermannus ἐπεικάσαι simili modo a Suida v. ἱρόν erratum esse de Oed. Col. 16. observans, ubi hodie σάφ' εἰκάσαι legitur. V. ἐπεικάζω. Haud dubie recte retinebitur in Achill. Am. I. 2 (162 D.). ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι (compararverim), ὅταν πάγου φανέντος — κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες. — Pinguius defendit Apitz. ad Trach. l. c.

Ἀπειλέω (ᾰ) minor. ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν Oed. R. 450. χωρῶν ἀπειλεῖ νῦν Oed. Col. 1042, quod affert Eust. p. 694, 30. — ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; Oed. Col. 821. — De scriptura διφθόγγῳ dubitasse quidam olim videntur: quibus scrupulum eximit Choeroboscus Cod. Barocc. 50 ap. Bekk. An. p. 1331.

Ἀπειλή minatio, minae. Singularis semel dictus est: τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; Ant. 749. Schol. ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη; — Pluralis: πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν Oed. Col. 664. Distinctionem post

ἀπειλαί vulgo positam, erroris et inanium suspicionum causam recte videre tollendam esse Reisig. et Herm. v. καταπειλέω. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς Oed. Col. 662. τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι Ai. 246 ch. quem versu n Suidas affert v. ἐρέσσουσιν. ἐκηλά που τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν El. 777. ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε Ant. 387. Accentum notavit Arcad. p. 109, 10.

Ἀπείλημα comminatio. ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα Oed. Col. 666. — ἀπειλήματα τὰς ἀπειλάς, ὡς ἐπιθυμήματα τὰς ἐπιθυμίας Phryn. App. Soph. p. 25, 32.

Ἄπειμι absum. I. Formae. Ἄπεστι Phil. 161. Oed. R. 75. 1496. Trach. 191. El. 509. ἄπεστιν Oed. R. 1238. ἀπῇ Ant. 1155. ἀπείη Trach. 164. Brunck. ex cod. B. confirmaturque ab Laur. A. in quo ἀπείη scriptum. Rell. ἀπίῃ vel ἀπήει cum versus et sensus vitio. ἀπών Oed. R. 1285. ἀπόντος El. 308. ἀπόντες Ant. 1096. ἀπούσας El. 298. ἀπῆσθα Phil. 379. — II. Usus. 1. absentem esse, de homine. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν; Phil. 161 an. ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει 379. ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 75. χρόνον τρίμηνον ἡνίκ' ἂν — ἀπείη Trach. 164. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν; 191. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει El. 308. ἄπεστ' ἐκεῖνος 509. — 2. De re abesse. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν Oed. R. 1238. non conspicitur. κακῶν ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; 1496. ἐὰν δ' ἀπῇ τούτων τὸ χαίρειν Ant. 1155., qui unus locus casum verbo additum habet. 3. Singulatim proprietatis verborum causa considerandus locus est Ant. 1096. ἴτ' ὀπάονες, οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες, quod praesentes et absentes significare nequit, quod absentibus nihil imperatur. Est autem omnes, quotquot estis. Non viderat hoc, quem advocat Hermannus, Dorvill. ad Char. p. 600, qui τοὺς ὄντας interpretatur παρόντας. Aperuit vero Vir Summus ad Phryn. parerg. p. 754, et exsecutus uberius est Langius in parerg. IV. Vindiciarum tragoediae Rom. p. 49. Et in hunc modum Sophocles dixisse videtur etiam El. 298. μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Schol.: τὰς ἀπούσας καὶ τὰς παρούσας, ἤχουν ἃς εἶχον καὶ αἳ ἔμελλον ἀποκύψειν. (Scribe ἀνακύψειν, exoriri.) Alter: τὰς οὔσας ἃς γινώσκουσα ἐλπίζω, τὰς ἀπούσας, ἃς ἀγνοοῦσα οὐκ ἐλπίζω, acumine ineptissimo. Hermannus (reliqui tacent): „spem dicit, quam et in se ipsa et in illo absente repositam habebat." At neque in se ullam poterat, sed omnes in Oreste, neque αἱ οὖσαι possunt τὰς ἐν ἐμοὶ οὔσας significare. Longe aptius igitur: omnes, quotquot erant, spes fefellit.

Ἄπειμι abeo. ἄπειμι Oed. R. 444. 447. Phil. 124. El. 1039. Trach. 43. Ai. 1138. ἄπει Phil. 1056. Oed. R. 431. Ant. 244. Omnia tra-

μίας. Alter: ἀντὶ τῶν κούφων ἐπιθυμιῶν, recte uterque. — ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας Phil. 1121 ch. ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Ant. 626. Recte schol.: ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀπάτης, ὅ ἐστιν ἀποτυχίας, ἀχθόμενος. v. Herm. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών Phil. 1212. τὸν — ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα El. 124 ch. In El. 827 ch. χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν ἀπάταις codd. Ald. Iunt.; ἀπάταις omisso γυναικῶν Tricl. Illud interpretationem vocis ἕρκεσι esse videns Brunckius delevit. Accentum notavit Arcad. p. 113, 27.

Ἀπάτωρ *patre orbus.* ἐγώ ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ Oed. C. 1385. ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας Trach. 299 de eis, quarum pater vivus non esset. Is dicitur, qui omnino orbatus parentibus est, Poll. III. 2.

Ἀπαυδάω *veto.* ἀπαγορεύω, ἀπολέγομαι Gr. B. An. p. 419, 3. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ Phil. 1277. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ — μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά, ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων Oed. R. 236. Ad alterum membrum ex ἀπαυδῶ subaudiri κελεύω monuit Elmsleius, isque mos et Graecorum et Latinorum communis est. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν Ai. 728. quod copiose illustrat Summus Interpres.

Ἄπαυστος *perpetuus.* τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσούντων μόχθων ἄταν Ai. 1166 ch.

Ἀπειθής *immorigerus.* ἀνυπότακτος, ἄπειστος (vulgo ἄπιστος) Hesychio explicatum ex Captiv. VIII. 5 (45 D.). Anglus nescio quis in *Quarterly Rev.* n. XVIII. p. 363. vocem a Sophocle et Atticis abiudicavit, spreta non Hesychii solius sed etiam Eustathii auctoritate; satisque defensa est a Matthiaeo ad Eur. Or. 31. Uno Aeschyli loco ἀπειθῶ non ἀπιθέω, quod ille solum probat, metro convenit.

Ἀπεικάζω. *coniicio.* πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει Trach. 140 libri. Hermannus ἐπεικάσαι simili modo a Suida v. ἱρόν erratum esse de Oed. Col. 16. observans, ubi hodie σάφ' εἰκάσαι legitur. V. ἐπεικάζω. Haud dubie recte retinebitur in Achill. Am. I. 2 (162 D.). ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι (*compararerim*), ὅταν πάγου φανέντος, — κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες. — Pinguius defendit Apitz. ad Trach. l. c.

Ἀπειλέω (ᾰ) *minor.* ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν Oed. R. 450. χωρῶν ἀπείλει νῦν Oed. Col. 1042, quod affert Eust. p. 694, 30. — ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; Oed. Col. 821. — De scriptura diphthongi dubitasse quidam olim videntur: quibus scrupulum eximit Choerobosci Cod. Barocc. 50 ap. Bekk. An. p. 1331.

Ἀπειλή *minatio, minae.* Singularis semel dictus est: τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; Ant. 749. Schol. ποίαν ὠφέλειαν ἔχει ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη; — Pluralis: πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν Oed. Col. 664. Distinctionem post

Ἀπείρων. *inexpertus, ignarus.* ἀπείρων, ὦ Κιθαιρὼν οὐκ ἔσει Oed. R. 1089. Trin. Flor. Δ. ἄπειρος. Nec scholiastae diserte testantur ἀπείρων. Observat Hermannus, et ἄπειρος et ἀπείρων, prout vel a πέρας vel a πεῖρα factum sit, et *infinitum* et *inexpertum* significare. Cum Hesychius ἀπείρονας ex Soph. Thyeste (VII. b. s. 245 D.) afferens ἀπειράτους explicet, haud dubie ἀπειράτους intellexit, quo sensu ἄπειρος in Polyxena posuit Sophocles, et ἀπείρονα *terram* vocavit Pindarus Pyth. II. 117. Heyn. secundum Homerum, agnosciturque Eustathio p. 690, 42; item de somno perpetuo idem p. 1580, 10.

Ἀπελαύνω *propello, expello.* ὅς γε — τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας Oed. Col. 1358. ἀτὰρ δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν 93. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην 605.

Ἀπεννέπω *veto.* τί τόδ' ἀπεννέπεις γέρον; Oed. Col. 209 ch. Cod. Ven. ἐπεννέπεις, Tricl. ἐννέπεις. ἀ π ε ν ν έ π ε ι ς ex Vat., ut metro opitularetur, Hermannus; quod nec tragicorum videtur, nec necessarium. Nam quod Hermannus luce clarius esse dicit, v. 236. antistrophen legi, id perquam incertum esse arbitror, cum quod tot strophae et μικτὰ κατὰ στίχον interponuntur, tum quod ibi sola Antigona habet, quae in stropha inter Oedipum et chorum distributa leguntur.

Ἀπερεί *velut.* ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ El. 182 m. Affert Suid v. ἀναξία et οἰκονομῶ.

Ἀπερίτροπος *non redux.* οὔτε γὰρ — παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος El. 176 ch. Sic libri et Zonaras p. 204. Suidas in ἀνεπίτροπος et ἀπερίτροπος habet ἀνεπίτροπος. Idem in verbo περιτροπέων ἀπερίτροπος interpretatur ἀνεπίστροφος, ut schol.: ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος. „*non reditum* intellige. De Plutone aliud verbum adhiberi debebat, sed quoniam in illo *negligentiae* significatio latet, non opus erat illo." Hermann (?).

Ἀπερύκω. *prohibeo.* ἀπερύκοι Ζεὺς κακὰν φάτιν Ai. 185 ch. Suid. v. δύσποτμος et φάτις. — πρόσθεν δ' ἀπερύκου Oed Col. 166 an. Schol. μὴ διαλέγου, *abstine verbis.*

Ἀπέρχομαι *abscedo.* ἥδε (νόσος) ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται Phil. 797. Buttmannus a Wakefieldio decipi se passus est, ut ὀξεῖα ad vim doloris referret. ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων Ant. 812 an. ὡς δ' ἀπήλθομεν Oed. Col. 1643. ἄπελθε 815. El. 1020. ἄπελθ' ἄπελθε καὶ Creus. VII. 1 (327 D.). ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Eriph. VI (207 D.), ut emendavit Valck. ad Hippol. p. 313. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ' αἰτεῖν, ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ Oed. Col. 1166, 67. Sic libri, modo quod τε ab Heathio additum. Omissionem hanc copulae parum apte defendit Reisig. refutatus ab

Hermanno. Propter elisionem in fine senarii Vauv. Both Elmsl. ἐλθεῖν μόνον. Defendit eam Herm. El. D. M. p. 26. Nec μολόντα abundat, ut Schaefero visum ad Ai. 1183. v. Doederlinum. — πατὴρ ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὰς ἐμοί Aeg. I, 1 (19D.). De divisione Atticae inter Pandionis filios Aegeus loquitur. v. Meurs. Regn. Att. II. 15.

Ἀπέσχης. τόξον ἀπέσχη s. rectius καὶ τόξ' ἀπέσχη Hesych. ex Troil. (III. 3. 552 D.). explicans ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκαις τόξα; quae emendanda ex Gr. Bekk. An. p. 422, 33. ἀπέσχη, γυμνὰ θήκης τόξα. Quis tonum vocabuli plane solitarii notaverit, ignoro.

Ἀπευθύνω. rego. πρὶν ἀπευθύνειν πόλιν Oed. R. 104. Schol. recte κυβερνᾶν, v. Markl. ad Suppl. 442. Et de nave: ὡς ναοφύλακες νυκτεροῦ ναυκληρίας πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν Synd. VI (151 D.). πλῆκτρα enim perperam ναυτικὰ σκεύη interpretatur Pollux x. 133., qui versus servavit, cum deberet πηδάλια. Aliter dictum plane Ai. 72. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. Schol. ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα ἢ ἐπιβάλλοντα μετὰ εὐθύνης. Lobeckius olim ingeniose coniiciebat δεσμοῖσιν ἐντείνοντα, ex Eur. Andr. 721. Virg. Aen. IV. 306. Ov. Met. XI. 252. Sed tuetur vulgatam Suidas v. ἀπευθύνει, cui nunc accedit Gr. Bekk. An. p. 423, 20. ἀπευθύνει, κολάζει. Nihil est nisi *manus adstringere vinculis*, ideoque perficere, ne sua libertate utantur.

Ἀπευνάζω *consopio*. Librorum est in Trach. 1232. σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ. Hermanno in ἀπ' εὐνασθέντος mutatum, quod scholiasten legisse suspicatur, cum scribat σὺ γάρ με ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ. Cum facile subaudiatur ἤδη ad ἀπευνασθέντος, non efficitur veram esse emendationem.

Ἀπεχθής *invisus*. πατὴρ — ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο Ant. 50. Schol. ἀπεχθής διὰ τὸ γενόμενον λοιμόν. Male; diu enim post mortuus. Sed significantur facta eius et calamitates omnes, quibus sui reliquit memoriam detestabilem.

Ἀπήνη *rheda*. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία Oed. R. 753. κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς 803. Affert Suid. v. πωλικῆς. ὕπτιος ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται. 812. De tono v. Arcad. p. 111, 15.

Ἀπιθέω *dicto audiens non sum*. οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις Phil. 1432 an. Hanc unam formam verbi Etym. M. p. 122, 41. Gud. p. 65, 39. Atticis concedit, uterque thema opinantes esse πιθεῖν, quod nullum fuit, praetexendo Herodiani auctoritatem, qui de verbis nominalibus, qualia sunt ἀπιθεῖν et ἀπειθεῖν, nihil dixerat. Utrumque Atticis usitatum esse satis demonstrarunt Matthiae ad Eur. Or. 34. et Elmsl. ad *Heracl.* 968. cf. eundem ad Med. 897. Sophocli, etsi ἀπειθής habet, pro-

ductior tamen verbi forma dicta non videtur. Valckenarius ad Her. VI. 108. ἀπειθεῖν ex prosae adeo scriptoribus expulsurus erat, ut substitueret ἀπιστεῖν.

Ἀπία (ᾱ). γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται Oed. Col. 1305. Nomen Peloponneso ab Apide Sicyoniorum rege inditum, teste Paus. II. 5. Ex his, quae Aesch. Suppl. 270 de hoc rege refert, intelligi observat Hermannus, nomen illud τὸν ἤπιον significare, ut fabula ad humaniorem vitae cultum repertum spectare videatur. Quare primam productam melius convenire, quam correptam secundum epicos. — At plane ὁμηρικῶς de *terra remota* ἀπίαν Sophocles Oed. Col. 1682 m. πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπίαν γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι; quamquam ᾰ hic etiam produci docet antistrophicus versus 1710. — De utroque vocabulo consule Ilgen. Opusc. Phil. vol. I. p. 326. et Buttm. Lexil. I. p. 67.

Ἀπιστέω 1. *non credo.* πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδε Phil. 1334. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι Ai. 920. 2. *non pareo.* Gr. Bekk. An. p. 424, 32. ἀπιστεῖν τὸ ἀπειθεῖν· λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν καὶ ἀπείθειαν. ἀπιστεῖ, ἀπειθεῖ interpretatus Hesychius enotavit ex Aeth. III. 3 (30 D.). — Ita τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. ἀπιστοῦσαν τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις 377 an. πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην 652. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Trach. 1173. Apud Schol. altera scriptura exstat προστήσεις, quam bonam esse, si scribatur προστήσει γ' ἐμοί observat Herm. cf. ad Ai. 1133. μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί Tr. 1214. σμικροῖς ἀπιστεῖν 1219. ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις 1230. Consensus librorum est. Nec usquam ἀπειστεῖν apparet, quod olim non *parendi* significatione solum Graecum visum nonnullis est, v. Markl. ad Suppl. 389. Breviorem scripturam iam Stephanus defendit Diatr. in Isocr p. 148 (306 Dind.), et Valck. ad Herod. VI. 108, hic tamen longius iusto progressus: v. etiam Heind. ad Plat Theaet. p. 275. Bene Elmsleius ad Heracl. 968. πείθεσθαι et *credere* et *dicto audientem esse* significare observat ut non sit quod miremur, si ἀπιστῶν et incredulus et immorigerus dicatur.

Ἀπιστία *mala fides.* θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία Oed. Col. 617.

Ἄπιστος 1. *infidus.* τὸ τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ἐνων Phil. 856. τὸ ἐλπίδων ἄπιστον est τὸ ὑπ' ἐμῆς ἐλπίδος ἀπιστηθέν, v. Schaef. Mel. Cr. p. 137. τοῖς πολλοῖσι — ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν Ai. 668, a Suida memorata sententia v. ἄημα et λιμήν. 2. *Immorigerus.* ἄπιστος explicans ἀπαράπιστος (scr. ἀπαράπειστος), ἀπειθής Hesychius ex Troilo (III. 4. 553 D.) enotavit, quemadmodum etiam

Euripides Iph. Taur. 1368. et Hecub. 1125, ubi v. Porsonum. Huc spectat Gr. Bekk. An. p. 424, 31: ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος.

Ἄπλαστος *immanis.* ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην Lemn. V. ap. Hesych. v. ἀξύμβλητον, Ernst. p. 1405, 57. Gr. Bekk. An. p. 413, 13. hi sine fabulae nomine. Hesychius interpretatur ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατὸν (f. ᾧ), ἢ ἀσυνάντητον. Fortasse non a πελάζω sed a πλάσσω repetendum est: v. Muetzell de Em. Theog. Hesiod. p. 54.

Ἄπλᾱτος *cui appropinquari non potest.* Rei gravis et metuendae significatio voci adhaesit, v. Herm. ad Elmsl. Med. 149. Opusc. p. 177. t. III. — Νεμέας ἔνοικον λέοντ', ἄπλατον θρέμμα Trach. 1083. Cod. Par. ἄπλειστον, unde ἄ π λ α σ τ ο ν scribendum suspicere. τὸν αἰὼ ἄπλατος ἔχει Ai. 249 ch. Suid. cum ἄπλαστος habeat, eadem nascitur coniectura; sed idem v. αἶσα ἄ π λ α τ ο ς retinuit, ut Phavor. p. 76. duo codd. Iohns. et Ald. Alii, ut Barocc. ἄπλητος. rell. ἄπλαστος, ut vulgabatur ante Graevium Lectt. Hesiod. c. XVIII. p. 88. De perpetua confusione vocabulorum ἄπλετος, ἄπλητος, ἄπλαστος, ἄπλατος, v. Piers. ad Moer. p. 25; de ipso ἄπλατος Buttm. Gr. vol. II. p. 268. I. H. Vossium ad h. Cer. 83. et inprimis Muetzell. de Em. Theog. Hes. p. 54.

Ἄπλετος *immensus.* ἄπλετον, ἄπειρον Gr. Bekk. An. p. 425, 7. cf. schol. Apoll. Rh. I. 574. Hesych. in v. — ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Trach. 978 m. *aestuo animo, continere me non possum*, v. Apitz. Accusativus est βάρος ἄπλετον.

Ἀπληγίς (ᾰ): τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἀπλοΐδα καλεῖ. Σοφ. τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς (vulg. Θεσσαλικῆς) ἀπληγίδος. Etym. M. p. 123, 13 (fr. inc. CV. 51. 843 D.). Valck. ad Phoen. 328. corrigebat Θεσσαλίδος ἀπληγίδος, minime suavibus numeris.

Ἄπληστος *insatiabilis.* τῆς ἀπλήστου — σὺν χαρᾷ βοῆς El. 1328.

Ἁπλοῦς *unus, simplex.* μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ Oed. R. 606. ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Trach. 616. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 270. Allert Suidas v. ἐξ ἁπλῶν. De structura v. Lobeck. p. 261. — Adverbiascit: οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον Oed. R. 519—21. Schol.: τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν. *non una ex parte, sed multifariam*, i. e. *graviter nocet.* φέρειν εἴς τι illustravit Markl. ad Suppl. 295.

Ἄπλουτος, *non dives.* γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. LVIII. 5 (718 D.).

Ἁπλῶς *simpliciter, nude.* ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην inc. LII. 3 (709 D.).

Ἀπό ab. I. *Adverbiascit.* 1. *in tmesi.* ἀπό μ' ὀλεῖς Phil. 806. ἀπὸ γάρ βίον αὐτίκα λείψω 1143 m. ἀπὸ νῦν με λείπει ἤδη 1162 m. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1192 m. Mirum sane, non exstare nisi in Philocteta tmesis exempla. 2. *quando seiunctum quid et sepositum* ab aliis significat. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων Phil. 183 ch. qui locus viam ostendit ab adverbiali dictione ad praepositionem. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς 1128 ch. neque τῶν πολλῶν εἷς, *unus de multis*, neque ὑπὸ πολλῶν *communiter iussus ab omnibus* significatur, sed *unus praeter ceteros*. Hinc illae locutiones sunt: σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Oed. Col. 904. *detractis frenis.* Tricl. ἀπαί, scilicet ne labaret metrum. Veram explicandi rationem iam Wesselingius invenerat Obss. I. 30. et ad Diod. XIX. 26. cf. Poll. I. 214. Phryn. App. Soph. p. 24. Bast. Ep. Cr. p. 210. et Musgr. l. c. ἀπ' ἐλπίδων *secus ac speraram* El. 1116. ἀπὸ γνώμης λέγεις Trach. 388. *secus ac sentio*, non consentiente me. V. Schaef. Mel. Cr. p. 51. et ad Gregor. Cor. p. 210. Lobeck. ad Phryn. p. 9. 3. *a parte aliqua* significat. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν (κέλευθον) Ai. 864. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν Oed. Col. 1247 ch. et αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν 1250 ch. ἀφ' οὗ μέσος στάς Oed. Col. 1591. Libri ἐφ' οὗ inepte: illud Brunckio debetur duce quidem schol. repertum: ut κἀπὸ λαΐνου ταφοῦ dicitur v. 1592, *medium* horum locorum *partem* tenens. 4. *Tempus ex quo quid fit*, significatur. ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν Oed. R. 351. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε 758. ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 558. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω Ai. 596 ch. Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος 1355. Quanquam adverbii et praepositionis vis minime potest ubique accurate distingui. — II. Tanquam *praepositio* 1. amotionem a loco et segregationem ab aliis significat, cui usui tales loci, quales sunt Phil. 183. 1128 praelusere. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε Phil. 1006. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1134 m. τά σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα Oed. R. 204 ch. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων 241. 819. ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει 734. ἀποσπάσας — περόνας ἀπ' αὐτῆς 1269. (ab Iocastae corpore). Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας Oed. Col. 414. ἀφ' ἧς (γῆς) σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1012. ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Trach. 155. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 754. λείπου μηδὲ σὺ — ἀπ' οἴκων 1263. ἀπ' ἄκρας ἥκε πυργώδους πλακός 272. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν 508 ch. Βακχείας ἀπὸ Θήβας 509 ch. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν 526. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν — ἀπ' ἀμπέλου 701. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς Οἰχαλίας 855 ch. σκεδάσαι τῶνδ' ἀπὸ βλεφάρων ὕπνον 986 an. τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι 682 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 692 ch. Τεῦκρος πάρεστι Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν 707. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτω ἐκφύγω El. 383. χαλᾶτε πᾶν

κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν 1460. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Aload. XII. 1 (110 D.). ῥεῖ ἀπὸ Πεῤῥαιβῶν (Achelous) Inach. XI. 1. (265 D.). ἀπ' αἰθέρος Polyx. IV (471 D.). Vitiose scriptum γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀπ' οἴκων Oed. R. 1518 in Ald. et membr. Bruncki, it. Mosq. a. at ἄποικο- supra scriptum in membr. in Livin. et Aug. b. cum gl. ἐξόριστον. ἀπ' οἴκων etiam Laur. a. supra scripto ον. In Flor. Δ. ad ἀπ' οἴκων adnotatur γρ. ἄποικον. — Huc referendum etiam ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας ἔλαβεν Oed. R. 1349 m. Tricl. omittit ἀπό. — 2. Hinc proxime abest *significatio ortus et generis.* ἀφ' οὗ σθ' ἀφ' ὧν εἶ; Oed. R. 415. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1364 m. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου Oed. Col. 245 m. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς 577. Br. κἀξ, inutili coniectura. ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνει δίκαιος 941. ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1371. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. παῖς (ἂν ἦν) ἀπ' ἄλλου φωτός 901. μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1208. οἰωνοὺς ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν El. 1049 ch. Suid. v. ἄνωθεν. οὐκ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον Scyth. I. 1 (491 D.). πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. XI. 2 (583 D.). De ortu populari: εἷς ἀπὸ Σπάρτης El. 691. ἕνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 697. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 229. — 3. *Actioni* inservit significandae *ab aliquo homine profectae vel referendae ad eum.* Non est tamen id quod ὑπό: hoc enim de ipso auctore, ἀπό de eo dicitur, quod occasionem et opportunitatem, vel etiam rationem et causam faciendi continet, unde saepe quidem, nec tamen perpetuo confunduntur. V. Herm. ad El. 65. ὡς μάθω, τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἐρεῖς Phil. 556. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. i. q. ἐμῆς. ἀλλ' ἐνέχει τύχα τᾶδ' ἀπὸ μείζονος 1086 ch. v. Herm. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που Oed. R. 43. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 512 ch. i. q. τὸ κατ' ἐμέ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν 682 (sc. τὸ μὴ ἔνδικον δάπτει). χρησμὸς ἦλθε — οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. a crudeli numine in me delatum malum. κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἐσχηκὼς μέγα; 1023. i. q. παρ' ἄλλου λαβών. τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ Oed. Col. 294. καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν — κυρεῖν ἐμοί 1291. κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύων 1302. ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν 1531. Male Schaef. Mel. Cr. p. 83 et ad Soph. l. c. quamquam haud improbante Elmsleio ὑπ' ἀνδρῶν emendaturus erat: eadem enim plane sententia est Oed. R. 512. Oed. Col. 1291. El. 100. 1461. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. non *quae a patre inde facta sunt,* sed *quae a patre tanquam fonte repetuntur.* κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 100. ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα 425. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοί

Ἀπό *ab*. I. *Adverbiascit*. 1. *in tmesi*. ἀπό μ' ὀλεῖς Phil. 806. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1143 m. ἀπὸ νῦν με λείπει ἤδη 1162 m. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί 1192 m. Mirum sane, non exstare nisi in Philocteta tmesis exempla. 2. *quando seiunctum quid et sepositum* ab aliis significat. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων Phil. 183 ch. qui locus viam ostendit ab adverbiali dictione ad praepositionem. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθεὶς 1128 ch. neque τῶν πολλῶν εἷς, *unus de multis*, neque ὑπὸ πολλῶν *communiter iussus ab omnibus* significatur, sed *unus praeter ceteros*. Hinc illae locutiones sunt: σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Oed. Col. 904. *detractis frenis*. Tricl. ἅπαι, scilicet ne labaret metrum. Veram explicandi rationem iam Wesselingius invenerat Obss. I. 30. et ad Diod. XIX. 26. cf. Poll. I. 214. Phryn. App. Soph. p. 24. Bast. Ep. Cr. p. 210. et Musgr. l. c. ἀπ' ἐλπίδων *secus ac speraram* El. 1116. ἀπὸ γνώμης λέγεις Trach. 388. *secus ac sentio*, non consentiente me. V. Schaef. Mel. Cr. p. 51. et ad Gregor. Cor. p. 210. Lobeck. ad Phryn. p. 9. 3. *a parte aliqua* significat. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν (κέλευθον) Ai. 864. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν Oed. Col. 1247 ch. et αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν 1250 ch. ἀφ' οὗ μέσος στὰς Oed. Col. 1591. Libri ἐφ' οὗ inepte: illud Brunckio debetur duce quidem schol. repertum: ut κἀπὸ λαΐνου ταφοῦ dicitur v. 1592, *mediam* horum locorum *partem* tenens. 4. *Tempus ex quo quid fit*, significatur. ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν Oed. R. 351. ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε 758. ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ Ant. 558. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω Ai. 596 ch. Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος 1355. Quanquam adverbii et praepositionis vis minime potest ubique accurate distingui. — II. Tanquam *praepositio* 1. amotionem a loco et segregationem ab aliis significat, cui usui tales loci, quales sunt Phil. 183. 1128 praelusere. ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε Phil. 1005. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1134 m. τά σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα Oed. R. 204 ch. ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων 241. 819. ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει 734. ἀποσπάσας — περόνας ἀπ' αὐτῆς 1269. (ab Iocastae corpore). Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας Oed. Col. 414. ἀφ' ἧς (γῆς) σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1012. ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Trach. 155. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 754. λείπου μηδὲ σὺ — ἀπ' οἴκων 1265. ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός 272. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν 508 ch. Βακχείας ἀπὸ Θήβας 509 ch. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν 526. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν — ἀπ' ἀμπέλου 701. ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς Οἰχαλίας 855 ch. σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ βλεφάρων ὕπνον 986 an. τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι 682 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 692 ch. Τεῦκρος πάρεστι Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν 707. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτω ἐκφύγω El. 383. χαλᾶτε πᾶν

κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν 1460. ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Aload. XII. 1 (110 D.). ῥεῖ ἀπὸ Περραιβῶν (Achelous) Inach. XI. 1. (265 D.). ἀπ' αἰθέρος Polyx. IV (471 D.). Vitiose scriptum γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀπ' οἴκων Oed. R. 1518 in Ald. et membr. Brunckii, it. Mosq. a. at ἄποικον supra scriptum in membr. in Livin. et Aug. b. cum gl. ἐξόριστον. ἄποικον etiam Laur. a. supra scripto ον. In Flor. Δ. ad ἀπ' οἴκων notatur γρ. ἄποικον. — Huc referendum etiam ὅς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας ἔλαβεν Oed. R. 1349 m. Tricl. omittit ἀπό. — 2. Hinc proxime abest *significatio ortus et generis*. ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; Oed. R. 415. φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν 1184. ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1364 m. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου Oed. Col. 245 m. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγώς 577. Br. κάξ, inutili coniectura. ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνει δίκαιος 941. ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον 1371. παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου Ant. 193. παῖς (ἂν ἦν) ἀπ' ἄλλου φωτός 901. μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο Ai. 1208. οἰωνοὺς ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν El. 1049 ch. Suid. v. ἄνωθεν. οὐκ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον Scyth. I. 1 (491 D.). πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. XI. 2 (583 D.). De ortu populari: εἷς ἀπὸ Σπάρτης El. 691. ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο 697. v. Pflugk. ad Eur. Hel. 229. — 3. *Actioni* inservit significandae *ab aliquo homine profectae vel referendae ad eum*. Non est tamen id quod ὑπό: hoc enim de ipso auctore, ἀπό de eo dicitur, quod occasionem et opportunitatem, vel etiam rationem et causam faciendi continet, unde saepe quidem, nec tamen perpetuo confunduntur. V. Herm. ad El. 65. ὡς μάθω, τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἐρεῖς Phil. 556. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1077 m. i. q. ἐμῆς. ἀλλ' ἐνέχει τύχα τᾶδ' ἀπὸ μείζονος 1086 ch. v. Herm. εἴτε του θεῶν φήμην ἀκούσας, εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά που Oed. R. 43. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν 512 ch. i. q. τὸ κατ' ἐμέ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν 682 (sc. τὸ μὴ ἔνδικον δάκνει). χρησμὸς ἦλθε — οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. a *crudeli numine in me delatum malum*. κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1023. i. q. παρ' ἄλλου λαβών. τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ Oed. Col. 294. καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν — κυρεῖν ἐμοί 1291. κἀπὸ μαντέων ταύτῃ κλύων 1302. ἄδηλον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν Σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν 1531. Male Schaef. Mel. Cr. p. 83 et ad Soph. l. c. quamquam haud improbante Elmsleio ὑπ' ἀνδρῶν emendaturus erat: eadem enim plane sententia est Oed. R. 512. Oed. Col. 1291. El. 100. 1461. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. non *quae a patre inde facta sunt*, sed *quae a patre tanquam fonte repetuntur*. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται El. 100. ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα 425. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ

dedit τῆσδ' ἄπ' Ἰδαίας χθονός. Cur igitur σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν edidit Oed. Col. 1531. ἔχθρας ἀπὸ γυναικός El. 425. χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν Ai. 201. Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν 707.? — Unus locus est Oed. R. 712. ubi sensus cum pronomine adiectivo sequente, non cum substantivo praecedente praepositionem coniungi postulet, ut dubites de idonea retrahendi accentus causa: χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἄπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο. Opposita sunt αὐτὸς ὁ Φοῖβος et οἱ αὐτοῦ ὑπηρέται, ut ἀπ' αὐτοῦ divelli non possint. Haud dubie tamen propter interpositum γε et praepositionem elisione affectam accentus non cessit retro, quam ipsam miror Hermanno non esse visam corrigendi causam, qui ubique rationes suas veterum auctoritati anteferat. 3. *Non retrahitur accentus, si in tmesi positum adverbiascit ἀπό verbo praemissum*, quippe proxime cum eo coniungendum; contra est et eadem quidem ipsa de causa, cum subsequitur praepositio, quod genus tragicis non fuisse usitatum reperio. Generatim rem tractavit Buttm. Gr. Mai. p. 300. Diserta praecepta sunt schol. Il. α. 258. θ. 4. ν. 188 et 327. Quamquam haec nihili pendit Hermannus (v. Censurae Elmsl. 1143. p. 240. Opusc. t. III.), ut ederet ἄπο μ' ὀλεῖς Phil. 1. ἄπο νῦν με λείπετ' ἤδη 1162., quorum prius fecisse videtur propter ictum metricum in primam incidentem, sed secundo exemplo non magis ea convenit excusatio, quam duobus locis, quibus ἀπό retinuit: ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1143. et κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ 1192. 4. Et si optimos sequimur auctores, ne sic quidem retrahemus accentum, cum ἀπό pro ἄπωθεν dictum *remotum aliquid alicunde, vel etiam contrarium* significat; haec enim iure monuit discernenda esse Spitz. ad Trach. 377. Illius generis est ἀπὸ ῥυτῆρος sine frenis Oed. Col. 904.: huius οὐκ ἀπὸ γνώμης Trach. 388. ἀπ' ἐλπίδων El. 1116. In Trach. l. c. libri et edd. vett. ἄπο, quamquam de Laurr. tacetur; in El. potiores certe libri et edd. Ald. Iunt.; sed in Oed. Col. libri omnes ἀπό. Gramm. Bekk. An. p. 425, 25. ἄπο, πόῤῥω, μακράν. Eadem habet Suidas, p. 270. Scholiastae Veneti testimonium ad Il. β. 292 ambiguum est: sed clare iubetur gravari ἄπο ἐὰν δηλοῖ τὸ ἄποθεν Schol. δ. 77. ζ. 40. η. 152.; adde Eust. p. 166, 29. Schol. Dion. Thr. p. 931. Sed haec est recentiorum doctrina: Aristarchum contra sensisse clarum est ex schol. β. 831. δ. 46. ν. 52. inprimis σ. 64. Libros passim fluctuare et ipsi vidimus et Schaeferus et Bastius ostenderunt l. c., quamquam anastrophes in hoc genere admittendae defensores.

Ἀποβάθρα. ἀποβατηρία ἢ κλίμαξ νεώς ex Mysis VI. 2 (364 D.). enotavit Hesychius. Eodem modo explicat Phryn. App. Soph. p. 12, 31.

ὅτου. Plerique et optimi libri *κἀφ' ὅτου*. — III. *Crasin* praepositionis cum secundum locum tenens cum altero vocabulo coalescit, memorabimus, ubi opus fuerit. Illud unum adnotamus, ut in universum non videtur *ἀ* propter vocalem praegressam elidi, ut in *ἰ* fit, scribi quidem lege contractionis *τἀπό*, sed non *ἡ 'πό*, *ἢ 'πό*, sed exscribendum esse utrumque *ἢ ἀπό*, *ἡ ἀπό*, coalescere pronuntiando. — IV. *Anastrophe*. 1. Convenit inter omnes, *ἀναστρέφεσθαι ἀπό* cum substantivum inde pendens proxime praecedit. Schol. Ven. Il. ε. 739. ζ. 357. η. 63. λ. 370. ν. 221. alibi. Etym. M. p. 123, 30. 342, 10. Gr. de Prosod. ap. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 459. Herod. ap. Ioann. Alex. *τον. παραγγ.* p. 27. — *φήμης ἄπο* El. 65. *Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο* 697. *ὀμμάτων ἄπο* 1222. quo loco utitur Eust. p. 509, 33. *οὐ πολλῶν ἄπο* Phil. 643. *τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο* Oed. R. 712. *ὧν ἔφυν ἄπο* 1356. *τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο* 1400. *θυμάτων ἄπο* Oed. Col. 903. *μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο* Ai. 1208. *κακῶν ἄπο* Alet. VII. 1 (94 D.). *πνευμάτων ἄπο* Colch. VI. 2 (320 D.). *οὐρανοῦ δ' ἄπο* Teucr. II. 1 (507 D.). *τῶν τε φυσάντων ἄπο* Ter. VII. 8 (517 D.). *αὐχένων ἄπο* Tyr. XV. 4 (587 D.). Nam quod eidem observant, praepositionem ultima elisa anastrophen non pati nisi sequente distinctione (v. Apoll. et Arist. ap. schol. Il. σ. 400. coll. 191. et φ. 246), apud Sophoclem et tragicos universe non ita dicitur. 2. Sed si *substantivo et adiectivo interponitur praepositio*, neque fieri, nisi perrare, potest, ut proxime illa cum adiectivo secundum sensum copulanda sit, et Aristarchus *ἀναστρέφεσθαι* iubebat utique. v. Eust. p. 279, 40. schol. Il. β. 389 et 877. Quamquam ibi tres memorantur sententiae, cum dicitur Apollonius et Herodianus fecisse, sive substantivum praecessisset, sive adiectivum, Ptolemaeus autem Ascalonita cum adiectivum. Cf. Reiz. de Acc. Incl. p. 109. — Non videtur idonea ratio, prohiberi anastrophen, quando aliud vocabulum intercessisset, quamquam Grammaticis placuit: schol. Il. η. 163. ε. 308. Etym. M. p. 124, 1. cf. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 107., cuius etsi argumenta probabilia sunt, vix tamen valebunt contra usum linguae, cui iure Veteres plus quam rationi tribuebant. Ambigo igitur, num recte scribatur cum libris *χθονὸς μολὼν ἄπο Ἑλληνίδος* Ai. 420. In aliis manifesto falsa est Hermanni in Sophocle edendo tonosis, neque ipse a se dictis de Em. R. Gr. Gr. p. 108 convenienter egit. In Trach. 508 ch. scripsit: *ὁ δὲ Βακχείας ἄπο ἦλθε παλίντονα Θήβας τόξα — τινάσσων*, *ἀπό* sine anastrophe positum legibus linguae plane repugnare affirmans. Sed cur praepositio adiectivo *Βακχείας* accommodetur potissimum, nulla causa est, cum Bacchicae Thebae cum vi dictae non sint, neque aliis urbibus cognominibus opponi possint. Sed ne haec quidem ratio cogitari potest in Ai. 429., ubi

Ἀποθαυμάζω demiror. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον Oed. Col. 1582. Rarum verbum praeterea legitur Aesch. Ag. 309.

Ἀπόθεος. ἀπόθεα, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν Hesych. ex Thyest. VII. 7 (246 D.).

Ἀποικέω seorsum habito, discedo. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο Oed. R. 998. De structura v. Valck. ad Adoniaz. p. 238.

Ἀποικία colonia. οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Laoc. III. 6 (342 D.).

Ἀποικίζω amoveo. καλῶ τὸ Ταρτάρου — ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ Oed. Col. 1392. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Trach. 951 m.

Ἄποικος extorris. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον Oed. R. 1518 gl. in Aug. b. ἐξόριστον. Libri plerique ἀπ' οἴκων. V. ἀπό.

Ἀποιμώζω deploro. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1209. τί δ' ἀποιμῶξαι κακάς Phil. 278. Cod. Ven. ποῖά μ' οἰμῶξαι, ut coniecerat Stephanus.

* *Ἄποινα* audaci emendatione et incerta intulit Herm. Ai. 602. v. ποία.

Ἀποίχομαι discedo. ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Trach. 42.

Ἀποκαίριος inopportunus. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον Phil. 155 ch. Schol. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον.

Ἀποκαλέω cum convicio compello. τὸν τοῦ μανέντος — ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 714.

Ἀποκάμνω defatigor. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν Oed. Cod. 1773 an. Subaudiendum δρᾶν, significaturque *negligere.*

* *Ἀπόκειμαι* v. ξυναποικέω.

Ἀποκλαίω s. — κλάω *deploro.* στόνον ἀντίτυπον — ἀποκλαύσειεν Phil. 699 ch. Medium *sua cum aliquo deflere mala:* κἀποκλαύσασθαι κακά Oed. R. 1467.

Ἀποκλῄω abdo. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας Oed. R. 1388. Libri ἀποκλεῖσαι. Emendavit Elmsleius. v. κλῄω et κλῇθρον.

Ἀποκλίνω inclino. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; Oed. R. 1192 ch. gl. codd. Lips. recte: ἐκπεσεῖν, ἐκτραπῆναι. Schol. πεσεῖν, ἀποβαλεῖν. Sensus est, omnem humanam felicitatem opinione tenus exsistere, et ubi sibi visus aliquis felix sit, statim ad exitium vergere. Cf. C. Matthiae Quaest. Sophocl. p. 23.

Ἀποκρίνω segrego, eligo. δεινά μ' — δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, ἢ γῆς ἀπῶσαι — ἢ κτεῖναι Oed. R. 640. Cod. Ven. ἄπο κρίνας. De producta secunda raro exemplo Erf. et Hermann. videndi.

Ἀπολείπω relinquo, desero. ἀπὸ γάρ με λείπει ἤδη Phil. 1162 m. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1143 m. ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος El. 178 m. Suid. v. ἀρκῶ. — Passivum: τοῦ σοῦ μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου El. 1160.: sepulcro tibi iungi volo, v. Elmsl. ad Med. 35.

Ἄπολις urbe patria exsul. ἐν ᾗ (ἀκτῇ) με προὔβαλον ἄφιλον, ἐρῆμον, ἄπολιν Phil. 1006. κάθηκας ἄπολιν Oed. Col. 1359. Paulo aliter ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι, τόλμας χάριν Ant. 367 ch. Schol.: ἄπολις ἐκεῖνος καὶ ταπεινὸς (hoc explicationem prioris vocabuli continet) ἐν τῇ πολιτείᾳ. De accentu v. Etym. M. p. 333, 22. 518, 33. Gud. p. 327, 3.

Ἀπόλλυμι. I. ***Formae.*** Activum. ἀπολλύναι Oed. R. 1441. ἀπολλύντων El. 1397. ἀπώλλυς El. 1352. ἀπωλλύτην Oed. R. 1454. hoc imperfectum rarum esse observavit Blomf. ad Aesch. Pers. 658. — ἀπολεῖς El. 821 m. Trach. 1004 m. bis. ἀπό μ' ὀλεῖς Phil. 806. — ἀπώλεσα Troil. III. 2 (551 D.). ἀπώλεσας El. 798. 1154. 1155. Ach. Am. IV (165 D.). ἀπώλεσεν El. 26. Erig. II. 2 (226 D.). ἀπώλεσαν Phil. 1340. El. 201 m. ἀπόλωλα Phil. 732. 735. 911. 966. 1172 m. — Medium s. passivum: ἀπόλλυμαι Phil. 311. El. 296. Ai. 336. 435. 980. ἀπόλλυται Phil. 1430. Oed. R. 1251. Ant. 710. ἀπόλλυσθαι Phil. 1355. ἀπωλλύμην Oed. Col. 275. ἀπωλόμην El. 677. 1313. ἀπώλου El. 1126. ἀπώλετο Phil. 444. Ant. 5. — II. *Usus.* Activum et *perdere*, *pessumdare*, et *interficere*, aoristus etiam *amittere* significat. Perfectum cum medio, quod solius aoristi causa ita dicitur, nam significationi non minus passivi nomen convenit, semper est *perire* et *perisse*, vel proprie de morte, vel tralate, si quis miseriam suam deplorat. — 1. *pessumdo.* τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι Oed. R. 1441. ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. De quo imperfecti usu v. in κτείνω, et Brunckium l. c. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς Phil. 806. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς Trach. 1004 m. ἀπολεῖς El. 821 m. *perdes, si ita loqui pergas.* χεροῖν — αἵ μ' ἀπώλεσαν El. 201 m. οἵ μ' ἀπώλεσαν Phil. 1340. ὥς μ' ἀπώλεσας θανών El. 798. ὥς μ' ἀπώλεσας 1154. ἀπώλεσας δῆτα 1155. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς 1352. ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. II. 2. 2. *interficio.* ἰὼ στέγαι φίλων ἐρῆμοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι El. 1397. 3. *amitto.* ἵππος εὐγενής — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26. τὰ παιδίχ', ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας Ach. Am. IV. τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα Troil. III. 2. — Medium. Praesente impf. aor. *pereo* significat. ἀπόλλυμαι τάλας Phil. 311. τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται (δένδρα) Ant. 710.: versus lepide in diversam detortus sententiam a Comico apud Athen. p. 344, A. Affertur ab Antiphane πεπαρῳδημένον Eust. p. 1612, 17. ex Athen. p. 23, A.

Ἀποθαυμάζω demiror. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον Oed. Col. 1582. Rarum verbum praeterea legitur Aesch. Ag. 309.

Ἀπόθεος. ἀπόθεα, ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν Hesych. ex Thyest. VII. 7 (246 D.).

Ἀποικέω seorsum habito, discedo. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο Oed. R. 998. De structura v. Valck. ad Adoniaz. p. 238.

Ἀποικία colonia. οἱ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας Laoc. III. 6 (342 D.).

Ἀποικίζω amoveo. καλῶ τὸ Ταρτάρου — ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ Oed. Col. 1392. αὔρα, ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων Trach. 951 m.

Ἄποικος ex'orris. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον Oed. R. 1518 gl. in marg. b. ἐξόριστον. Libri plerique ἀπ' οἴκων. V. ἀπό.

Ἀποιμώζω deploro. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1209. οὐδ' ἀποιμῶξαι κακά; Phil. 278. Cod. Ven. ποῖά μ' οἰμῶξας, ut coniecerat Stephanus.

* *Ἄποινα* audaci emendatione et incerta intulit Herm. Ai. 602. v. ποίνα.

Ἀποίχομαι discedo. ᾠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Trach. 42.

Ἀποκαίριος inopportunus. τὸ γάρ μοι μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον Phil. 155 ch. Schol. οὐκ ἄτοπον, οὐκ ἄκαιρον.

Ἀποκαλέω cum convicio compello. τὸν τοῦ μανέντος — ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Ai. 714.

Ἀποκάμνω defatigor. οὐ γὰρ δεῖ μ' ἀποκάμνειν Oed. Col. 1773 an. Subaudiendum δρᾶν, significaturque negligere.

* *Ἀποκεῖμαι* v. ξυναποικέω.

Ἀποκλαίω s. — κλάω deploro. αἰῶνα ἀντίτυπον — ἀποκλαύσειν Phil. 1109 ch. Medium sua cum aliquo deflere mala: κἀποκλαύσασθαι κακά Oed. R. 1467.

Ἀποκλῄω abdo. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας Oed. R. 1388. Libri ἀποκλεῖσαι. Emendavit Elmsleius. v. κλῄω et ... ρον.

Ἀποκλίνω inclino. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει, ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; Oed. R. 1192 ch. gl. codd. Lips. rec. ἐκπεσεῖν, ἐκτραπῆναι. Schol. πεσεῖν, ἀποβαλεῖν. Sensus est, omnem humanam felicitatem opinione tenus exsistere, et ubi sibi visus aliquis felix sit, statim ad exitium vergere. Cf. C. Matthiae Quaest. Sophocl. p. 23.

Ἀποκρίνω segrego, eligo. δεινά μ' — δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, ἢ γῆς ἀπῶσαι — ἢ κτεῖναι Oed. R. 640. Cod. Ven. ἄπο κρίνας. De producta secunda raro exemplo Erf. et Hermann. videndi.

I. 2 (32 D.). Sic Harpocr. v. ἀπομάττων. Brunckius ἀπομακτῆρα, quo non opus, quia ignoramus, anne praecesserit substantiva appellatio, quo referatur δεινότατος.

Ἀπόμνυμι *iurando testor.* ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Phil. 1273.

* Ἀπομολεῖν v. ἐπιμολεῖν.

Ἀπόμορφος. ἀπόμορφα, ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν inc. CV. 53 (845 D.). explicatum a Gr. Bekk. An. p. 432, 6.

Ἀπονέμω *impertio*, inde *recito.* γραμμάτων πτύχας ἔχων ἀπόνειμον Synd. V. 1 (150 D.).

Ἀπόνητος *aerumnis carens.* δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι El. 1054 ch. Ex Iunt. in vulgatas editiones influxit ἀποίνητοι, quod sine vitii suspicione affert Lobeck. ad Phryn. p. 759.

Ἀπονίνημι *commodum creo:* med. *fructum capio.* μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο El. 204 m. Suid. ὀναίατο in voce cognomine versum afferens.

Ἄπονος *sine labore.* θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ (ἔθανε) Oed. Col. 1581.

Ἀπονοσφίζω 1. *spolio.* ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων Phil. 967. 2. *fallo, vito.* τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα Oed. R. 480 ch. Schol. ἐκφεύγων. Memorat Eust. p. 694, 29. 1390, 44.

* Ἀπόνως. In Oed. Col. 301. libri praeter Vat., in quo ἐμπόνως, δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν ἀπόνως τ' ἐλθεῖν πέλας; ruente metro. Tricl. κἀπόνως, sequente Brunckio; Reisig. αὐτὸν ἐλθεῖν; Elmsl. Herm. de illius coniectura αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν. — κἀπόνως, *haud gravate*, probum esset, si in libris exstaret, v. Herm.

Ἀπονωτίζω. ἀπενώτισαν, ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα Hesych. ex Phin. V. 1 (638 D.).

Ἀπόξενος *solitarius.* εἰς τὸν ἀπόξενον ὅρμον Θρῄκιον κλύδωνα Oed. R. 196 ch. Eust. ad Dion. Per. 146. Schol. alter δυσχείμερον, alter ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν, hic quidem haud paulo melius.

Ἀποξενόω. Medium *peregre abeo, hospes fio.* ὅστις — φυγὰς ἀπεξενοῦτο El. 767. Schol. ἐν ξένῃ ἀπεδήμησε. V. Valck. ad Hippol. 1085.

Ἀποπαύω *finem facio:* medium *desino, requiesco.* ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν Ai. 1185 ch. (sc. ἐμέ). ἀλλ' ἀποπαύετε μήδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε Oed. Col. 1774 m. θρῆνον positum διὰ μέσου, ut ad utrumque verbum referatur. — οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι ἀνάριθμος ὧδε θρήνων El. 224 m. Apud Suid. v. ἄνετε scriptum est παύσομαι.

Ἀποπερκόω. De *uva nigrescente* cum maturescit: κἀποπερκοῦται βότρυς Thyest. VI. 6 (239 D.). v. Niclas ad Geopon. IX. 19.

Ἀπόπληκτος *attonitus.* τί — σιωπῆς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει; Phil. 721. Libri ἀποπλήκτως. Illud Brunckius de coniectura, ut videtur: sensit

enim numeros non esse ferendos. ἀποπλήκτῳ ποδί explicans . μανιώδει Hesych. ex Thyest. VII. 8 (247 D.).

Ἀποπλήσσω. Passivum *in deliquium animi* vel *vertiginem incido*. ὑπτία δὲ κλίνομαι — κἀποπλήσσομαι Ant. 1174.

Ἀπόπτολις *exsul*: cum ultro tum coactus. κεῖθεν ἦλθ' ἀπόπτολις; Oed. R. 1000. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις (sc. εἰμί) Oed. Col. 208 m. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν Trach. 644. Schol. ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως male; debuit ὃν ἀπὸ τῆς οἰκείας εἴχομεν ἀποδημοῦντα.

Ἄποπτος *remotus*. ἀ. ἀθεώρητον, ὑψηλότατον Gr. B. An. p. 433, 9. — ὡς πλεῖστον εἴη τοὐδ' ἄποπτος ἄστεως Oed. R. 762. Suid. v. ἄποπτος, male explicans πόρρωθεν ὁρώμενον, ἢ ἀθεώρητον, ὑψηλότατον. κἂν ἄποπτος ᾖς Ai. 15. schol. ἀόρατος: sed πόρρωθεν ὁρώμενον Lobeckius, ἄποπτος pro ἄνοπτος sero demum et ab indisertis scriptoribus in consuetudinem adductum esse demonstrans. Versum afferunt Suid. v. ἄποπτος et Eust. p. 198, 26. κτανὼν πρόσθες ταφεῦσιν — ἄποπτον ἡμῶν El. 1481. — Adverbiascit: ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Phil. 465. Suidas si hunc locum spectavit, cum interpretatur ἐξ ὑψηλοῦ τόπου, erravit. Recte Triclinius μακρόθεν.

Ἀπόπτυστος *detestabilis*. ἔῤῥ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ Oed. Col. 1383. V. Iacobs Add. ad Anthol. Pal. t. III. p. LX. — Phrynichus App. Soph. p. 11, 8: ἀ. ὁ αὐτὸς τῷ κατάπτυστος, ὁ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἄξιος.

Ἀποπτύω *abominor*. ἀπέπτυσε λόγους Hesychius ex Phaedra (IX. 5. 616 D.), explicans ἀπεμύξατο τοὺς λόγους, ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. πτύω similiter dictum Ant. 1217, ubi schol. item πτύσας per ἀποστραφείς interpretatur. V. Ruhnk. Ep. Cr. p. 149. Valck. ad Adon. p. 400. Schaef. ad Long. p. 386.

Ἀπορέω (ᾰ) *consilii inops sum*. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ Oed. R. 485 ch. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; Phil. 886. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω Trach. 1233. Triclinius articulo offensus ἐπαπορεῖν; cod. Harl. τὠπορεῖν, quae crasis mirum est quod Brunckio probata non sit.

Ἀπορθόω *rego*. σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς Ant. 632. Schol. ὀρθῶς καθηγῇ. Musgravio optativus videtur, Hermanno indicativus: hoc rectius.

Ἄπορος *consilio carens, difficilis*. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. *nescio quid dicam*. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν Oed. R. 691 ch. Glossa Brunckii: ἴσθι δὲ δεδεῖχθαί με παράφρονα, ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά, ἐάν σε παραλογίζωμαι. Affert Suid. v. παραφρόνιμον, ubi ἐπιφρόνημα, in cod. Leid. vero ἐπὶ φρόνημα legitur. — τὰς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος Oed. Col. 515 ch.

τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος ἐπιμένει —; 1715 m. *ἄπορος* Reisigius delevit, ut huc ex versu 1733 retractum; sequitur Hermannus lacunae signo posito. *ποῖ δῆτ' αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος αἰῶνα τλάμον' ἕξω;* 1733 ch. — *(ἄνθρωπος) ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον* Ant. 357 ch. — *μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη* Phil. 843 ch. Libri *πυκνοῖσιν*, in Laur. A. Ven. Harl. *πυκινοῖσιν;* verum vidit Triclinius. Recte schol. alter: *ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον.* Alter: *γρ. π υ κ ι ν ο ῖ σ ι ν* (scr. *πυκνοῖσιν*), *ἵν' ᾖ, ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἄπορον.* „inextricabilia sapientibus in eo consilio mala conspici planum est." *Herm.*

Ἀποῤῥέω diffluo, evanesco. *ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ (δαίμων,* i. q. *εὐδαιμονία)* El. 988. *ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος* Ai. 519. Affert Eust. p. 981, 30. Illustrant Lobeckius, Wyttenb. ad Plut. p. 199, a. Iacobs ad Anth. Pal. t. III. p. 625.

Ἀπόῤῥητος vetitus. *ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει;* Ant. 44. Neque deest *ὄν*, neque absolute positum *ἀπόῤῥητον*, id quod multis, ut Iacobsio ad Philostr. p. 552, Matthiaeo ad Eur. Or. 30 et ipsi Hermanno fraudem fecit, sed appositum est infinitivo *θάπτειν* per epexegesin, *ὅπερ ἀπόῤῥητόν ἐστι;* quod *ἐστί* cum in dicto explicatiore commode absit, non minus bene *ὄν* apposito non additur. — Vocabulum illustrat Ruhnk. ad Tim. p. 46.

Ἀποῤῥίπτω abiicio. Proprie: *ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι* Ai. 998. Suid. v. *ἀπωστός.* Schol.: *ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρῴας δηλονότι.* Illustrat Valck ad Phoen. 979. Duo Iohns. codd. *ἀ π ο ῤ ῥ ι φ ή σ ο μ α ι;* v. Pors. Adversar. p. 195. — Tralate: *καλῶς δ' ἤδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἀπηγγελλόμην* El. 1006. *repudiaturam.*

Ἀποῤῥοιβδέω strepo. *οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοάς* Ant. 1008. Schol.: *ἀπηχεῖ, ἀφίησι.* Apud alterum praefigitur lemma *ῥοιβδεῖ.* De oscinum cantu dictum.

Ἀποσβέννυμι exstinguo. *τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους.* Scyr. II. 1 (497 D.). Apud Plutarchum bis eo loco usum p. 34. d. 72. e. hoc altero loco ex interpretatione *κατισχύνων* legitur.

Ἀποσείω decutio. *τειχέων — θριγκοὺς ἀποσεισαμένη* Past. VI. 11. ex Herod. *π. μον. λέξ.* p. 11, 4. ignotum Brunckio, emendatum a Dindorfio praef. p. IX. (est fr. 451 D.).

Ἀποσημαίνω significo. *ἀ π ο σ η μ ῆ ν α ι, ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι* Gr. Bekk. An. p. 83, 21. ex Phaeac. I (602 D.).

Ἀποσκεδάννυμι dissipo. pello. *τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος* Oed. R. 138. Schol. *ἀποπέμψω.* De futuro attico olim minus noto monuere Brunckius l. c. et Erf. ad v. 233.

Ἀποσκολύπτω. „ἀποσκόλυπτε, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλουε, φασὶ δὲ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Hesychius ex Momo V. (373 D.). Hinc emendandus Gr. Bekk. An. p. 435, 24. ἀποσκολύψαι, ἀφελεῖν τὸ δέρμα καὶ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ. Scribendum Σοφοκλῆς δὲ ἀποσκόλυπτε τὸ ἀποκόλουε ἐν Μώμῳ. Menelaus enim Sophoclis fabula nulla. Cum Grammatico Bekkeri ex parte convenit Eustath. p. 952, 13.: δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς.

Ἀποσκοπέω respicio. πρός σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει Oed. Col. 1197. Librorum haec scriptura a Stephano inde in τανῦν mutata: quae cum male explicaretur, Hermannus de coniectura μοι τανῦν. Restituendum τὰ νῦν et praepositio εἰς ad utrumque membrum referenda communiter: *rege animum tuum non secundum praesentes illas iniurias, sed secundum vetera illa mala.*

Ἀποσπάω divello. Schol. Pal. ad Ai. 1003. ἀποσπᾶν τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. Ponitur cum accusativo rei; interdum accusativo vel genitivo addito eius, unde quid divellitur. 1. *Proprie* dictum: πῶς σ' ἀποσπάσω τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1003. Suid. v. κνώδοντος. εἰ δέ τίς σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ 1155. ἀποσπάσας εἱμάτων περόνας ἀπ' αὐτῆς Oed. R. 1268. ὅς με ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει βίᾳ Oed. Col. 870. οἴχεται τέκνων ἀποσπάσας μου — ξυνωρίδα 899. — 2. *Figurate.* ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας Oed. R. 1432. Schol.: ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέστησας, ἀπήγαγες; quod ψεῦσαί τινα ἐλπίδος dicitur Ai. 1361. Paulo aliter ἀποσπάσας — ἐμῆς οἴχει φρενὸς αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων El. 799.

Ἀποστάζω destillo. Cum figura: τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει — μένος Ant. 949 ch. Glossa cod. Dresd. a. ἀπορρεῖ πρὸς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας. Schol.: οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. Sed non de sola Lycurgi sed cuiusvis insania intelligendum: *gravem insaniae vim exserit, s. vis inde redundat.*

Ἀποστατέω discrepo. Proprie: μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ Oed. R. 743. Tralate: οὔκουν πάγος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 980. Schol. ἐχωριζόμην, *non discessi a tuis consiliis.*

Ἀποστείχω abeo. ἀποστείχοιμ' ἂν El. 789. εἴσω δ' ἀποστείχουσα Trach. 690.

Ἀποστέλλω. I. *Formae.* *Praes. act.* ἀποστέλλουσι Phil. 448. *fut.* ἀποστελῶ Phil. 125. 1281. *aor.* ἀπέστειλεν Oed. Col. 1319. El. 659. ἀποστείλητε El. 71. — *Passivi aor.* ἀπεστάλην Oed. Col. 739. ἐπεστά-

λην ex nonnullis libris Brunckius: ἀπεστάλη Oed. R. 115. Libri ἀπεστάλη etiam Oed. Col. 556. (Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἀπεστάλη πάρα) quod cum ferri nequeat, inde a Turnebo editum ἀποσταλείς. A cod. Par. F.; secundum Laur. A. optimo versus plane abest. Haud dubie errat Hermannus ἀποσταλείς damnans, quia participio oratione finita resoluto ἀπέσταλται, non ἀπεστάλην dicendum fuerit: ea enim centies apud omnes permutantur poetas. Sed probabilis tamen eius coniectura ὃς ἐστάλη. — II. *Usus.* 1. *mitto*, maxime cum mandato, *remitto, dimitto.* τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν Phil. 125. ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ 1281. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός Oed. Col. 1319. Paulo aliter Phil. 448 dictum: τὰ δὲ δίκαια — ἀποστέλλουσ' ἀεί sc. εἰς Ἅιδην, *ad inferos detrudunt.* — 2. Tralate, *dimitto.* μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς, ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων El. 71. versus a Suida memorati v. ἀρχέπλουτον. „Ἀρχέπλουτον non pendet a praecedente verbo ἀποστείλητε; sed ab alio suppresso verbo, v. c. κατασκευάσατε, cf. v. 435. Ai. 1034. Brunck. ad Apoll. Rhod. I. 168." *Maltby ad Morell. p.* 145. Neque hunc probo nec Elmsleium ad Bacch. 859, δέξασθε subaudiri iubentem; neque faciunt huc de zeugmate verborum observata Brunckio ad Oed. R. 271. El. 435. Ai. 1034. Elmsl. ad Heracl. 312. Boeckh. ad Pind. Pyth. IV. 105. Nihil subaudiendum. Ἀποστέλλω id significare puto, quod latine *dimittendi* verbo dicitur, *facere, ut aliquis ab aliquo certo modo affectus abeat*, ut *impunitum dimittere, male mulcatum dimittere*, similia; quod Graecis ἀφιέναι solet esse. Dein non τῆσδε γῆς coniungenda, sed ἄτιμον τῆσδε γῆς, quod cum *imperium Mycenarum* significet, optima exit sententia: *facite, ut ne discedam ex hoc negotio imperii immunis, sed Pelopidarum splendoris restitutor.* — 3. Passivum semel est *mitti*: ἄνδρα τόνδ' ἀπεστάλην πείσων ἕπεσθαι Oed. Col. 739.; semel *discedere*: πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη Oed. R. 115. Schol. ἀπῆλθε καὶ ἀπεδήμησεν. De Oed. Col. 556. v. στέλλω.

Ἀποστερέω. I. *Formae: Act. praes.* ἀποστερῶν Oed. R. 323. *perf.* ἀπεστέρηκας Phil. 919. 1267. ἀπεστέρηκε El. 938. *aor.* ἀπεστέρησα Oed. R. 1381. ἀποστερήσῃς El. 1268 m. Laur. B. ἀποστερήσεις. — *Pass. perf.* ἀπεστερήμεθα Ai. 769. ἀπεστερημένη El. 803. ἀπεστερημένην Hybr. I (595 D.). — II. *Usus.* 1. *Privandi* significatione accusativum eius, qui amittit, et genitivum rei amissae adsciscit, sed etiam accusativum rei vel nudum vel genitivo addito eius, qui privatur, sibi adiungi patitur. Similia Gr. Bekk. π. συντάξεως. Anecd. p. 119, 6. — *Illud:* τῶν ὁ πάντλήμων ἐγὼ ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν Oed. R. 1381; et *passive*: σοῦ τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρός El. 803. *Hoc:* ἀπεστέρηκας τὸν βίον Phil.

Ἀποσκολύπτω. ἀποσκόλιπτε, ἀπολέπιζε καὶ ἀκροκόλουε, φασὶ δὲ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Hesychius ex Momo V. (373 D.). Hinc emendandus Gr. Bekk. An. p. 435, 24. ἀποσκολύψαι, ἀφελεῖν τὸ δέρμα καὶ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ. Scribendum Σοφοκλῆς δὲ ἀποσκόλυπτε τὸ ἀποκόλουε ἐν Μώμῳ. Menelaus enim Sophoclis fabula nulla. Cum Grammatico Bekkeri ex parte convenit Eustath. p. 952, 13.: δοκεῖ δὲ Αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον, ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς.

Ἀποσκοπέω respicio. πρός σ' ἀποσκοποῦσα Oed. R. 746. εἰς ἐκεῖνα μὴ τὰ νῦν ἀποσκόπει Oed. Col. 1197. Librorum haec scriptura a Stephano inde in ταννῦν mutata: quae cum male explicaretur, Hermannus de coniectura μοι ταννῦν. Restituendum τὰ νῦν et praepositio εἰς ad utrumque membrum referenda communiter: *rege animum tuum non secundum praesentes illas iniurias, sed secundum vetera illa mala.*

Ἀποσπάω divello. Schol. Pal. ad Ai. 1003. ἀποσπᾶν τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. Ponitur cum accusativo rei; interdum accusativo vel genitivo addito eius, unde quid divellitur. 1. *Proprie* dictum: πῶς σ' ἀποσπάσω τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1003. Suid. v. κνώδοντος. εἰ δέ τίς σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ 1155. ἀποσπάσας εἱμάτων περόνας ἀπ' αὐτῆς Oed. R. 1268. ὅς με ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας ἐξοίχει βίᾳ Oed. Col. 870. οἴχεται τέκνων ἀποσπάσας μου — ξυνωρίδα 899. — 2. *Figurate.* ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας Oed. R. 1432. Schol.: ἐπεὶ τῆς προσδοκίας με ἀπέστησας, ἀπήγαγες; quod ψεῦσαί τινα ἐλπίδος dicitur Ai. 1361. Paulo aliter ἀποσπάσας — ἐμῆς οἴχει φρενὸς αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων El. 799.

Ἀποστάζω destillo. Cum figura: τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει — μένος. Ant. 949 ch. Glossa cod. Dresd. a. ἀποῤῥεῖ πρὸς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας. Schol.: οὕτω καὶ τοῦ Λυκούργου ἀπὸ τῆς μανίας ὀργὴ ἀποβαίνει. Sed non de sola Lycurgi sed cuiusvis insania intelligendum: *gravem insaniae vim exserit, s. vis inde redundat.*

Ἀποστατέω discrepo. Proprie: μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ Oed. R. 743. Tralate: οὔκουν πάγος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός Ant. 980. Schol. ἐχωριζόμην, *non discessi a tuis consiliis.*

Ἀποστείχω abeo. ἀποστείχοιμ' ἂν El. 789. εἴσω δ' ἀποστείχουσα Trach. 690.

Ἀποστέλλω. I. *Formae.* *Praes. act.* ἀποστέλλουσι Phil. 448. *fut.* ἀποστελῶ Phil. 125. 1281. *aor.* ἀπέστειλεν Oed. Col. 1319. El. 659. ἀποστείλητε El. 71. — *Passivi aor.* ἀπεστάλην Oed. Col. 739. ἐπεστά-

Ἀποσύρω abstraho. ἀποσύρει, ἀποσπᾷ Hesych. ex Mys. VI: 3 (365 D.).

Ἀποσώζω servo ex. παύσοντας ἄλγους κἀποσώζοντας νόσου Phil. 1363. Huic librorum scripturae ab Heathio subrogatum est κἀποσώσαντας; illam defendit Hermannus.

Ἀποτέμνω abscindo. Cum tmesi: κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ χερί Phil. 1192. Brunckius κἄρθρα; Schaef. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα τ' ἄρθρα, contra libros uterque et metri legem.

Ἀποτίβατος intractabilis. ἀποτίβατος ἀγρία νόσος Trach. 1024 m. Schol.: ἀπροσπέλαστος. Vox semel dicta.

Ἀπότιμος contemptus. ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 215 ch. Hesychius: ἀπότιμος, ἄτιμος. Pauca praepositionis ea vi in compositis praeditae Musgr. contulit: longe plura ex uno Sophocle afferri potuerunt. Cf. et Etym. M. p. 131, 29. Intpp. Gregorii p. 523. Herm. ad Eur. Iph. Taur. 925 et quem is laudat, Valck. ad fr. Callim. p. 7.

Ἀποτίνω (ῑσ) rependo. μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες Ant. 1331 an.

Ἀπότομος praeruptus. ὕβρις; — ἀκρότατ' εἰςαμβιβάσασιν ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν Oed. R. 877 ch. Flor. *Γ.* ἀπότιμον adscripto γρ. ἀπότομον, Dresd. a. ἄποτμον, ut olim Hermannus coniecerat; quae vocabula etiam alibi confusa, ut Eur. Alc. 118. 1003. cf. Herm. et Monk. Qui interpretum ἀπότομον cum ἀκρότατον coniungebant, interpretabantur ἀποῤῥῶγα s. δύςβατον ἀκρώρειαν; sed cum ἀνάγκαν coniungendum. De totius loci, Alcibiadem, ut videtur, spectantis sensu v. nunc Hermannum.

Ἄποτος sine potu. ἄσιτος ἀνὴρ ἄποτος Ai. 317.

Ἀποτρέπω averto. καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι οὐ πῦρ οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; Trach. 1010 m. Haec sola vera scriptura in Ald. Brunck membr. Harl.; Par. B. ἀναστρέψει, Par. T. ἀνστρέψει, Vat. ἐπιτρέψει ut olim edidit Brunckius, non ut *admovere* significaret, quod Hermanno visum, sed ut sit *dare, committere*. De Laur. A. et Par. F. silent. Ἀποτρέψει bene explicat Hermannus *tela in me avertet*, sc. me feriet telo, ut Philoctetes Neoptolemo suadet Phil. 738; sed nollem addidisset „*ab eis caedibus, quas quisque in aliis facit.*" Quasi Graecos omnes, a quibus sibi opem ferri Hercules vult, caedem facere oporteret.

Ἀπότροπος abominandus. ὅ τις ἂν ἀποτρέποιτο Hesychius, Sophoclis auctoritate usus, Oed. R. 1314 m.: ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον. — τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅιδαν Ai. 602 ch. Schol. Pal.: τὸν ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸν ἀποστροφῇ καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον. Tamen hunc fortasse Eustathius locum spectavit p. 1764, 7. explicans κεχωρε-

σμένος καὶ οἷον ἐξόριστος. — ō in arsi consentaneum produci, nisi soluta sit: id autem in utroque loco Sophocleo factum reperitur.

Ἀποτρύω *fatigo*. *Activa forma*: φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Trach. 124 ch. Laudat Suid. v. ἀποτρύειν. Spem dicit in ipsius Deianirae animo insitam, a qua ne desciscat, chorus suadet. Schol.: οὐκ ἀπογνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν. — *Media*: Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ant. 339 ch. Schol. γεωπονεῖ ἢ ἀποσχίζει τὴν γῆν. Certe deponens est, de quo monuerunt explicando Ruhnk. ad Tim. p. 47. Intpp. Gregorii p. 534., Wernickius ad Tryphiod. p. 96. Ionibus vindicatur τρύω: Gregorius τετρυμένον, τὸν καταπεπονημένον explicat. Sed Sophocles haud dubie de Tellure *aratrorum ductibus quasi sulcanda* dixit.

Ἄπουρος *remotus*. καλλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 194 ch. subaudito δός. gloss. τῆς πατρίδος τῆς ἐμῆς δηλαδὴ μακράν. Mendose pars librorum ἔπουρον. Praeter hunc locum ἄπουρος non legitur tragicis: sed illustrando optime facit oppositum πρόσουρος Phil. 686, *vicinum* significans. Copiam orationis in hac sententia merito extulit Reisig. Enarr. Oed. Col. p. LVI.

Ἄπους *claudus*. ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν Phil. 628.

Ἀποφαίνω *ostendo*. ἀποφανθείς, ἐν τῷ φανερῷ καταστάς Hesych. ex Acris. XIV. 6 (76 D.).

Ἀποφανόω *manifestum reddo*. ἀποφανῶσαι, ἐς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτω Σοφοκλῆς inc. CV. 54 (846 D.). ap. Gr. Bekk. An. p. 439, 10.

Ἀποφάσκω *nego*. δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα Oed. R. 485 ch. „Cum aut *credibilia* atque *incredibilia*, aut *affirmantia* et *negantia* inter se opponi debuerint, ex utroque genere aliquid sumpsit, δοκοῦντα, quae crederentur, et ἀποφάσκοντα, quae *negarent*.“ *Hermann*. Bene illustravit verbum Musgr. sed erravit accusativos putans singularis numeri esse δοκοῦντα et ἀποφάσκοντα, quae a ταράσσει suspenduntur. Schol.: οὔτε πιστὰ οὔτ' ἄπιστα.

Ἀποφέρω *asporto*. ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀποίσειν Oed. R. 1179. item *aufero*: καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα Trach. 611. κομίσεις schol.

Ἀποφεύγω *defugio*. κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν Phil. 1151 ch. Triclin. ἀμήρως ἀποφυγεῖν. In Oed. Col. 1736 ch. libri omnes καὶ πάρος ἀπεφεύγετον, σφῷν (vel σφῶν) τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. Cum nec temporis ratio constet, ut Brunckius ἀπεφύγετον, Elmsl. ἀπεφυγέτην, Reisigius ἀπεφύγετε scripserint, hic sequentibus audacter mutatis, nec pronomen σφῷν explicationem ullam admittat, ut iam scholiasta adscripserit: κακῶς ἡ ἀντωνυμία, διὸ τὸ χ: leni mutatione totum locum refinxit Her-

manans inter Antigonam et chorum distribuens: *X. καὶ πάρος ἀπέφυγε — Ἀντ. τί; X. τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς.* *Cho.* Etiam ante effugit — *Ant.* Quid? *Cho.* res vestra, ne affligeretur. Recordari iubet puellas, paulo ante Creonti sese ereptas esse.

Ἀπόφημι nego. καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ Oed. Col. 318. dubitantis Ismenae sermo: *modo aio apud me, modo nego.*

Ἀποφθίνω. Intransitive *intereo: ὅπου κἀποφθίνει τὰ χρηστά* Phil. 455. Transitive *occido: τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι χρῄζων* Trach. 706. *ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ — ἀποφθίσαι* Ai. 1006. Suidas v. *ἀποφθίμενον* et libri *ἀποφθίσειν*, quam scripturam grammaticis deberi Hermannus haud iniuria existimat: et Suidas quoque eo ducit, ut *ἀποφθίσαι* ab eo lectum videatur, *ἀνελεῖν, θανατῶσαι* interpretatus. v. *μέλλω.*

Ἀποφράγνυμι munio. εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα Ant. 241. *κύκλῳ σαυτὸν ἀσφαλίζῃ ἢ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα* schol. *Caves tibi de isto facinore diligenter.* Inest enim *secernendi* vis, ut nihil se illa re attingi velle significetur.

Ἀποψύχω exspiro. ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1010. Schol. *ἀπέθανεν.* Plane *ἐμφατικῶς* Sophocles. Memorat Suid. v. *τύχη, ἄντυγες, πρισθείς;* Eust. p. 622, 23. 824, 43. 1964, 29.

Ἄπρακτος infentatus. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμί Ant. 1022. v. Herm. Stephanus coniiciebat *ἄπρατος.*

Ἀπρίξ firmiter. ἐμπεφυκότως Timaeus p. 47. *ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς;* Gr. Bekk. An. 440, 13; quibus fere eisdem utitur Etym. M. p. 132, 48. expressis etiam Gudiano p. 70, 39. Recte uterque et schol. Ai. l. c. a *πρίζω* ducit, falso Eust. p. 166, 32 a *πέρξ.* — *κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί* Ai. 303. Orationis in his copiam longe rectius Hermanno l. c. et ad Eur. Suppl. 1155. explicuit Lobeck. — *Cum figura* dictum: *τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται* Creus. IV. 4 (325 D.). De explicando vocabulo consuli etiam possunt Bos. et Hemsterh. ad Luc. Necyom. t. III. p. 337. Bip.; Ruhnk. ad Tim. p. 47., quem, cum Creusae loco utatur, Aiacis mirum est immemorem fuisse: Intpp. Moeridis p. 84. — De tono magno consensu statuunt Herod. *π. μον. λεξ.* p. 46, 5., Arcad. p. 184, 1., schol. Il. *α.* 148. *λ.* 251., Orion p. 64, 24., Eust. p. 842 44., Etym. M. p. 781, 46., Gud. p. 201, 31 et 544, 24.

Ἀπροσδόκητος inexspectatus. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας El. 1085 Affert Thomas v. *ἐπαγγέλλω.*

Ἀπροσήγορος intractabilis. ἀπρ. ἄνθρωπος, ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα Gr. Bekk. An. p. 440, 17. — *πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα* Oed. Col. 1279. *ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον* Trach. 1083 leo Nemeaeus dicitur, quod male scho-

liasta explicat ἀναγόρευτον, ἀδιήγητον. Melius Wakefieldus, cui adde Valck. ad Hipp. 96. — Prima cum in arsi posita sit utrobique, producitur.

Ἀπρόςμαχος invictus. (ᾰ quippe in thesi) ἀπρόςμαχον τέρας Trach. 1088. Cerberus.

Ἀπροςόμιλος morosus. (ᾱ in arsi) ἀπροςόμιλον γῆρας Oed. Col. 1238 ch. Affert Eust. p. 790, 62.

Ἅπτω. Inter ἅπτω et ἅπτομαι accurate discrimina posuit Lob. ad Ai. 698.; nec tamen illud magis apud Sophoclem legitur omnino, quam cum dativo structum, quod loquendi genus Pindaro familiare illustravit Boeckh. Expl. Pind. p. 111. — ἅπτομαι significat attingere et inhaerere. Proprie dictum: οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς Oed. Col. 826. Viam translationis praemunit ἧπταί μου (νόσος) Trach. 1006 m.; schol. καθήψατο.: et νῦν δ' ἔσχατόν σου (φωτός) τοὐμὸν ἅπτεται δέμας Oed. Col. 1547, ultimum te adspicio. Figurata dictio est: θανόντων οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται Oed. Col. 959. μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων Ant 179. οὐ — σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεται Thyest. II. 2 (235 D.).

Ἀπυνδάκωτος ἀπύθμενος explicatum a Polluce X. 79, Hesych. v. ἀπυνδάκωτος, Suid. v. πύνδαξ, Demetr. Phal. de eloc. p. 114., Eust. p. 870, 27., Etym. M. p. 133, 50. ubi corrupte scriptum, ex Triptolemo III. 2 (541 D.). In proverbium enim Sophoclis versus abierat: ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Ἄπυρος intactus igne. τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον — σώζειν Trach. 682. cf. Valck. ad Adon. p. 227. — ἀπύρου, ἀθύτου explicans ex Mysis affert Hesychius. (VI. 4. 466 D.).

Ἄπυστος clandestinus. ἄπυστα, ἀνήκουστα Etym. M. p. 133, 48. Gr. Bekk. An. p. 441, 9. fortasse ex Oed. Col. 490: ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν, quod Suidas etiam memorat v. ἄπυστα.

Ἀπύω (— ⏑ ⏑ —) dico, indico. τίς ἄν μοι — τὸν ὠμόθυμον — ἀπύοι Ai. 871 ch. Schol.: εἴποι. Prima producitur, ut in senario Ar. Eq. 1029, anapaestico Eur. Hec. 151, dochmiaco Or. 1250. Bacch. 942 (982 Elmsl.), et passim apud Aeschylum Prom. 595, Sept. 130. Pers. 122; et ἠπύω Ionum: Hom. Il. ξ. 399. Od. κ. 83. ρ. 271. Cf. Pors. ad Suppl. Marklandi 813. Incredibiliter ineptit Blomf. gl. Prom. 613.

Ἄπωθεν procul. ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις Ant. 1191. Moschop. Dictt. Att. ab Hermanno emendatus ω diserto testimonio firmat, ceteroqui metro certum, ut in ἄπωθεν ἑρπούσῃ Trach. 813, quod discedentem significat. ἐπιούσῃ explicans scholiastes ἐφερπούσῃ legisse credendus, velut v. 810. et 812 cod. Harl. pr. ἀφέρπεις et ἀφέρπειν habet ἐφέρπεις, ἐφέρπειν. Scriptura apud scenicos indubitabilis; apud pro-

sarios magna ambiguitas ex conflictione duorum canonum, v. Lobeck. ad Phryn. p. 9. — De accentu adverbiorum in $\overline{\vartheta\epsilon\nu}$ ab aliis exeuntium in ῶ terminatis consensus est.

Ἀπωθέω. I. *Formae.* 1. *Activi*: ἀπωθεῖ Trach. 30. ἀπώσει Oed. R. 234. recte Brunckius ex uno Britannorum, T. et Aug. *c.* item Dresd. b. et, ut videtur, Flor. Γ. et nunc sequitur Herm., qui olim ex rell. (sed in Pal. supra scriptum ει) cum Reisigio Comm. Cr. p. 348. ἀπώσῃ. ἀπῶσε Palam. I. 1 (380 D.). ἀπώσῃ Phil. 1107 ch. ἀπῶσαι 1187 m. Oed. R. 641. ἀπώσαντες Ai. 441. 2. *Medii.* ἀπώσομαι Trach. 215 ch. 1239. El. 932. ἀπώσει El. 422. ἀπώσαιτο El. 1317. 3. *Passivi.* ἀπωσθῆναι Oed. R. 670. — II. *Usus.* *Activum* est *amovere* et *repudiare*, i. e. a se amovere, nec ea significatione quidquam a medio differt. Non dicitur nisi tralate. γῆς ἀπῶσαι πατρίδος Oed. R. 641. *in exsilium pellere*, unde passive dictum γῆς ἀπωσθῆναι βίᾳ 670. — ὅσοι τόδ' ἔλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον ἀπῶσαι Phil. 1187 m. νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Trach. 30. *Altera* significatione dictum τοὐδ' ἀπώσαντες κράτη Ai. 441. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καί τις — ἀπώσει τοὔπος Oed. R. 234. ἀπώσῃ soloecum, ut Brunckius, non dixerim, striblligo tamen est non ferenda propter indicativum et coniunctivum pari conditione compositos. μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ Phil. 1107. οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν Trach. 215. κοὐκ ἀπώσομαι 1239. *faciam.* εἴ μ' ἀπώσει El. 422. εἴ τις ὠφελεῖ γ', οὐκ ἀπώσομαι 932. οἵ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών 1317.

Ἀπώμοτος *abiurandus.* βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον Ant. 384. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος 390. *etsi iureiurando negaveram.* Gr. Bekk. An. p. 441, 14.: ἀ π ώ μ ο τ ο ν, ἀπηγορευμένον, φευκτὸν καὶ ἀποίητον, cum Eupolidis auctoritate.

Ἀπωστός *pulsus.* ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Ai. 998. *extorris patria pellar.* Placet γῆς ab adiectivo suspendi, non a verbo.

Ἀπωτέρω. ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ Oed. R. 137. Suid. v. ἀπωτέρω. Laium spectari scholiasta dicit, quod coniugem olim eius et imperium teneat Oedipus. Aptius est universe significari *qui me non proxime attingunt*, inprimis *cives Thebani*, quibus opponitur *mea ipsius causa.*

Ἄρα (⏑⏑) De hac et interrogativa particula ἆρα disputatio Hermanni est in praef. ad Oed. Col. p. XVI sqq., qua Vir summus nunquam versus causa ἆρα dictum pro ἄρα studuit ostendere, sed vim coniecturae faciendae perpetuo retinere ἄρα, interrogandi ἆρα. Apollonius de coni. p. 494, 10. p. 526, 22. et Schol. Dion. Thr. p. 968, 23. cum ἀπορηματικὸν ἄ ρ α, ἐπιφορητικὸν ἢ παραπληρωματικὸν ἄ ρ α dicit, prosarios se-

quitur, in quibus etiamsi hic illic ἀρα pro ἄρα scriptum reperias, emendatio metro non coarguente tuta est. Sed diserte testatur confundi Etym. Gud. p. 71, 54., unde recentiores acceperunt, Dorvill. Vann. Cr. p. 227., Valck. ad Phoen. 569. Nec tamen usquam ἄρα pro ἀρα dicitur, sed ἀρα pro ἄρα, unde in v. ἀρα rem tractandi locus erit.

1. Prima et antiquissima particulae ratio et inprimis Homerica illa est, ut progredientem secundum naturalem causarum et eventuum legem indicet narrationem. Hinc illud ortum, quod rei generatim et universe memoratae ultra diligentius exponendae servit: cui affine est et coniunctum, quod a sententia aliquid tale continente, v. c. comparativa, ad rei caput et originem reflectit orationem, ut fit in ὡς ἄρα.

2. Sed inprimis *atticus* ille usus est, *ut ex rebus qualibuscunque datis aliquid suspicando colligamus*, quae non tam est *argumentatio*, quam *coniectura*, στοχασμός, et *reputatio* secum facta. Quare raro cum οὖν commutari ἄρα potest. *ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ* Oed. Col. 394. Nihil refert, si cum nonnullis haec interrogando proferas. *τἄρ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν* 883 ch. Interrogando prolata, etsi Hermannus fecit, haec sensu carent. Talis enim est sententia: *siquidem ita feceris, ego hanc, quam colo, ne civitatem quidem amplius esse arbitrabor*; h. e. eversa igitur erit eius auctoritas. *μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι* Oed. 1743 ch. *ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν προὔκλαιον* Trach. 958 ch. *ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν* Ai. 262. *μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν* El. 762. *sic frustra venisse videmur.* *πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν* 1446. *ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα* Colch. V. 2 (317 D.). Locus Lacaenarum II. 1 (337 D.). corruptus est. In Oed. Col. 589 cur codicis Laur. A. scripturam *τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ τοῦ βίου* (*sic igitur*), a Reis. Elmsl. receptam tanquam sensui non accommodatam repudiet Hermannus, ambigo.

3. Eandem in *interrogationibus* significationem suam retinet, quod quomodo ab ἆρα differat, perite explicuit Hermannus l. c. p. XVI. Nobis cum *also*, tum *denn* dicere mos est. *τίς σε τέκνον τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων ἄρα* Oed. R. 1099. ch. In libris post μακραιώνων distinguitur, ut scribendum esset ἆρα: sed versus trochaicus est. *οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;* Oed. R. 1444. *οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα:* Oed. Col. 1433. Nihil in his magni, gravis, insperati inest. *τίς ἄρα με πότμος — ἐπαμμένει;* 1714 m. *ἰὼ — Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις;* Ant. 1271 m. *cur me tandem miserum perdere pergis?* *τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;* 1282 m. Iniuria ambigebat Hermannus, num ἄρα ex Ald. retinendum sit. Ferri posset, quoniam ἄρα nonnunquam a fronte sententiae removetur, sed ni-

hil elegantiae inest in illis, quibus delectatur Hermannus, iambicis ischiorrhogicis. *τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει — ἐτέων ἀριθμός —;* Ai. 1164 ch.

4. Tacitam apud animum considerationem continet, *adsignificata re insperata, gravi, vel opinione frustra suscepta:* qui usus inprimis in formulis *ἦν ἄρα* et *οὐκ ἦν ἄρα* conspicitur apertius. Cui adsignificationi, cum *ethica* sit, qualem per se in particulis quaerere ineptissimum est, iniuria omnia tribuit, qui nuper librum de particulis Graecis scripsit, Hartungus vol. I. p. 417: qui nisi suis inventis cum ignoratione aliorum simulata et contra dicentium contemptu pertinaciter inhaereret et de millenis exemplis pauca delibasset, ipse fallaci specie deceptum sese vidisset. Neque ille, quod quis suspicetur in tanta alios obiurgandi ferocia, hanc doctrinam invenit, sed dudum observatum idem magis quidem sobrio iudicio ab Heindorfio ad Plat. Phaed. p. 54., Stallbaumio ad Plat. Phaed. p. 60. Rpubl. p. 89., Iacobsio ad Aelian. H. An. t. II. p. 45; cf. C. F. Hermann. ad Luc. de H. Conscr. p. 16. — *λέγοντες, εἴτ' ἀληθές, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην* Phil. 345 *sive vera, sive, quod mirum mihi accidisse fateor, falsa.* *ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με* Phil. 966. *Hic est igitur ille!* *ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν* 984. *ὦ τλάμων — ἄρ' ἐγὼ καὶ μόχθῳ λωβατός* 1089 m. *miser ego, ultra quam speravi.* *πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις* Oed. Col. 1694 m. *quod nemo crediderit, vel malorum desiderium est.* *ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς τότ' ἄρα — ἔπαισεν* Ant. 1259 m. *κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν* Trach. 61. *κἀδόκουν πράξειν καλῶς· τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ* 1162. *κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν δεσπότιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν* Ai. 280 an. *ἔμελλες — στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν* Ai. 909 ch. *μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων* 914 ch. *πῶς σ' ἀποσπάσω — κνώδοντος, — ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας* 1005 i. q. *ἔμελλες ἐκπνεῖν fato constitutum erat,* cum dolore mediae insertum orationi (*also wirklich*), plane ut *ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα ἵν' ἦμεν ἄτης* El. 924. (*leider unwissend*). *ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με ἔσαιν' Ἐρινύς* Teucr. III. 3 (508 D.). Hoc dicendi genus paroemiographi adamant, iam ab Homero inde cultum; v. Schaef. ad Plut. IV. p. 366.

5. Eadem adsignificatio inest in *interrogatione* vel, quod frequentius, *exclamatione.* *τόδε δ' αὖ θαῦμά μ' ἔχει — πῶς ποτε, πῶς — ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν* Phil. 684 ch. *ὅρα. τίς ἄρ' ἦν;* Oed. Col. 118 ch. (*wer war's nur?*) *ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας* Ant. 1163. *ergo revera,* quod quis non sperarat, *recte coniecisti*: solum ὡς significaret *quam vere coniecisti.* *ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον* Trach. 868. *οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν* 992 an. *εἴπερ*

γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 360. ᾤμοι ἐμᾶς αἴας, οἷος ἄρ' αἰχμάχθης 892 ch. ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucr. III. 1 (508 D.). ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. IX. 1 (603 D.). Et sic intelligendi etiam hi duo loci: ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν El. 1176; quae secum admirans Orestes dicit: *Quam nihil igitur meorum malorum scivi!* Et ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων Trach. 502 ch. Transgreditur a minore ad maius: *Sed ad hanc demum uxorem expugnandam quanti concertatores exorti sunt!* — De Ai. 889. v. ἄρα. In Trach. 728. cod. Harl. mendose σιγᾶν ἄρ' ἁρμόζοι σε pro ἄν.

6. Adiungam hic τοι ἄρα in τἄρα coalescens et οὔτοι ἄρα in οὔτἄρα misceri solitum, quia significatio prohibet, quominus in τοι et οὔτοι recenseatur. Saepe haec vitiose scribuntur τ' ἄρα et οὔτ' ἄρα. χωρήσομαι τἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 396. Ante Herm. τ' ἄρ' edebatur. δυςτάλαινα τἄρ' ἐγώ Oed. Col. 1444 libri omnes. Et sic cum Elmsleio scribendum Ai. 1347.: σὸν τἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. Eo non modo significatio (*tuum igitur certe facinus dicetur*) sed etiam scripturae vestigia ducunt. Iunt. et codd. nonnulli σὸν γὰρ ἄρα. Mosc. a. σὸν γὰρ ἄρα. Dresd. b. σὸν γάρ. Laur. A. σὸν ἄρα. Laur. B. σὸν ἄρα. Erf. σόν γ' ἄρα, ut legendum videbatur Porsono ad Phoen. 1366 et olim Hermanno ad Orph. Argon. 1176. Hic tamen nunc interrogative scripsit σὸν ἄρα — κεκλήσεται; quod per se bonum est, sed minime probabili argumento Elmsleii rationem oppugnat editor. — οὐτἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Phil. 1237. Wakef. οὐκ ἄρα. Libri οὔτ' ἄρα, quod quo ducat primus Schaeferus vidit. οὐτἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Trach. 321. Libri οὔτ' ἄρα vel οὔτ' ἄρα: v. Herm. praef. Oed. Col. p. XXIV. — Sed non persuadet Elmsl. et Reisig. τἄρα scribendum esse Oed. Col. 539. ubi libri σαί τ' ἄρ' εἰσ' ἀπόγονοί τε καὶ κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί, duobus versibus choro continuatis, quorum posterior uni Oedipo convenit, prior interrogative proferendus sed corrigendus fuit. Et Tricl. αὐτάρ εἰσιν: Par. B. αὖτ' ἄρ εἰσίν: Vat. αὖτ' ἄρ' εἰσίν. Ex his vestigiis eruit Herm. haec: Χο. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; Οἰδ. κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.

Ἄρα συνδεσμὸς ἀπορηματικός Apollonio de coni. p. 490 sqq. Longe plurimis locis interrogationem orditur talem quidem, ad quam quid responsi laturi simus, ambiguum est. Sic recte iam schol. Dion. Thr. p. 969, 16.

1. ἄρα solum quaestioni praefixum. ἆρ' ἔστιν, ὥςτε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Phil. 652. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; 964. ἆρα δεύτερον δολούμεθα; 1272. Libri οὐκ ἄρα praeter Laur. A. in quo οὐκ ἄρα, utrumque, cum

sententiae pariter et versus detrimento. Porsonus praef. Hec. p. X. ἆρ᾽ οὐ vel ἆρα scribi iubet, quorum hoc solum verum est. ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ἀφ᾽ ὧν εἶ; Oed. R. 415. ἆρ᾽ ἂν — μάθοιμι 924. ἆρ᾽ οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014. ἆρά μου μέμνησθε 1401. ἆρ᾽ ἄν τις αὐτῷ πομπὸς — μόλοι; Oed. Col. 70. ἆρ᾽ ἔστιν; ἆρ᾽ οὐκ ἔστιν; 317. ἆρ᾽ ἂν ματαίου τῆσδ᾽ ἂν ἡδονῆς τύχοις; 784. ἆρ᾽ ἐγγὺς ἁνήρ; ἆρ᾽ ἔτ᾽ ἐμψύχου — κιχήσεταί μου; 1483. πῶς; ἆρα θείᾳ — τύχῃ; 1581. ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι Ζεὺς — τελεῖ; Ant. 2. ἆρ᾽ ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 401. ἆρ᾽ ἀχνύμενος ἥκει —; 623 an. ἆρ᾽ ἴστε —; 874. ἆρ᾽ οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται — 1035. Sermo interruptus reticentia resumitur v. 1037. — ἆρ᾽ οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃν λέγῃς, λέγων; 1044. ἆρ᾽ εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω —; 1197. ἆρ᾽ οἶσθα δῆτα —; Trach. 76. ἆρ᾽ ἀνώνυμος πέφυκεν; 376. ἆρ᾽ ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν —; 984 an. ἆρ᾽ ἠμπόληκας; Ai. 957. ἆρ᾽ ὑμιν οὗτος ταῦτ᾽ ἔδρασεν ἔνδικα; 1261. ἆρα — ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1283. ἆρ᾽ ἐστιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; El. 80. ἆρ᾽ ἔχει καλῶς; 780. ἆρ᾽ ὑμιν — κἀνακωκῦσαι δοκεῖ; 794. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 806. ἆρα — ὀρθά τ᾽ εἰσηκούσαμεν 1087.

2. ἆρα cum negatione οὐ colligatum efficit, ut *responsum affirmans* exspectari videatur (*nonne*). ἆρ᾽ οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου; Oed. R. 540. ἆρ᾽ οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; 823. ἆρ᾽ οὐκ ἀπ᾽ ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ᾽ ἀνδρὶ τῷδ᾽ ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. ἆρ᾽ οὐκ ἄμεινον, ἢ σύ, τἀν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. ἆρ᾽ οὐχ ὕβρις τάδε; 887. ἆρ᾽ οὐκ Ἐρινὺς τοὐτ᾽ ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1013. ἆρ᾽ οὔ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον —; El. 604.

3. Ἆρα μή id est fere quod *μῶν*, *non spero fore* (*doch wohl nicht*). ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι᾽ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; El. 438. Statim sibi ipsa Electra respondet οὐκ ἔστιν. — ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει Ant. 628. Quo loco, qui Electrae illud bene explicuerat, Schaeferus, mirum est, quomodo ἆρα habuerit συλλογιστικόν, Mel. Cr. p. 66. 92., ut Valck. ad Hipp. 1315. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 73.

4. Aliquoties reperitur ἆρα ubi ad sententiam melius ἆρ᾽ οὐ conveniat. Notarunt Schaef. Mel. Cr. p. 89. Herm. ad Vig. p. 823. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 476. ad Protag. p. 496. Stallb. ad Rpubl. VIII. p. 223. — ἆρ᾽ ἐστι ταῦτα δὶς τόσ᾽ ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 270. ἆρ᾽ ἔφυν κακός; Oed. R. 822., quippe statim consequente ἆρ᾽ οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; ἆρ᾽ ἄθλιον τοὔνειδος — ὠνείδισ᾽ εἰς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος; Oed. Col. 757. Ineptum est *num forte miserum in te meque et omnem ostram gentem conieci opprobrium?* Callidus simulator, quasi invitus

γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Ai. 360. ὤμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰσχύνθης 892 ch. ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου Teucr. III. 1 (508 D.). ζῇς ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών; Phaedr. IX. 1 (603 D.). Et sic intelligendi etiam hi duo loci: ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν El. 1176; quae secum admirans Orestes dicit: *Quam nihil igitur meorum malorum scivi!* Et ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων Trach. 502 ch. Transgreditur a minore ad maius: *Sed ad hanc demum uxorem expugnandam quanti concertatores exorti sunt!* — De Ai. 889. v. ἄρα. In Trach. 728. cod. Harl. mendose σιγᾶν ἄρ' ἁρμόζοι σε pro ἄν.

6. Adiungam hic τοι ἄρα in τἄρα coalescens et οὔτοι ἄρα in οὔταρα misceri solitum, quia significatio prohibet, quominus in τοι et οὔτοι recenseatur. Saepe haec vitiose scribuntur τ' ἄρα et οὔτ' ἄρα. χωρήσομαι τἄρ', οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ El. 396. Ante Herm. τ' ἄρ' edebatur. δυστάλαινα τἄρ' ἐγώ Oed. Col. 1444 libri omnes. Et sic cum Elmsleio scribendum Ai. 1347.: σὸν τἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. Eo non modo significatio (*tuum igitur certe facinus dicetur*) sed etiam scripturae vestigia ducunt. Iunt. et codd. nonnulli σὸν γὰρ ἄρα. Mosc. a. σὸν γὰρ ἄρα. Dresd. b. σὸν γάρ. Laur. A. σὸν ἄρα. Laur. B. σὸν ἄρα. Erf. σόν γ' ἄρα, ut legendum videbatur Porsono ad Phoen. 1366 et olim Hermanno ad Orph. Argon. 1176. Hic tamen nunc interrogative scripsit σὸν ἆρα — κεκλήσεται; quod per se bonum est, sed minime probabili argumento Elmsleii rationem oppugnat editor. — οὔταρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα Phil. 1237. Wakef. οὐκ ἄρα. Libri οὔτ' ἄρα, quod quo ducat primus Schaeferus vidit. οὔταρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Trach. 321. Libri οὔτ' ἄρα vel οὔτ' ἄρα: v. Herm. praef. Oed. Col. p. XXIV. — Sed non persuadet Elmsl. et Reisig. τἄρα scribendum esse Oed. Col. 539. ubi libri σαί τ' ἄρ' εἰσ' ἀπόγονοί τε καὶ κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί, duobus versibus choro continuatis, quorum posterior uni Oedipo convenit, prior interrogative proferendus sed corrigendus fuit. Et Tricl. αὐτάρ εἰσιν: Par. B. αὖτ' ἄρ εἰσίν: Vat. αὖτ' ἄρ' εἰσίν. Ex his vestigiis eruit Herm. haec: Χο. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί; Οἰδ. κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί.

Ἆρα σύνδεσμος ἀπορηματικός Apollonio de coni. p. 490 sqq. Longe plurimis locis interrogationem orditur talem quidem, ad quam quid responsi laturi simus, ambiguum est. Sic recte iam schol. Dion. Thr. p. 969, 16.

1. ἆρα solum quaestioni praefixum. ἆρ' ἔστιν, ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Phil. 652. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; 964. ἆρα δεύτερον δολούμεθα; 1272. Libri οὐκ ἄρα praeter Laur. A. in quo οὐκ ἆρα, utrumque, cum

sententiae pariter et versus detrimento. Porsonus praef. Hec. p. X. ἀρ' οὐ vel ἄρα scribi iubet, quorum hoc solum verum est. ἀρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; Oed. R. 415. ἀρ' ἂν — μάθοιμι 924. ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014. ἀρά μου μέμνησθε 1401. ἀρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς — μόλοι; Oed. Col. 70. ἀρ' ἔστιν; ἀρ' οὐκ ἔστιν; 317. ἀρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; 784. ἀρ' ἐγγὺς ἁνήρ; ἀρ' ἔτ' ἐμψύχου — κιχήσεταί μου; 1483. πῶς; ἀρα θείᾳ — τύχῃ; 1581. ἀρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς — τελεῖ; Ant. 2. ἀρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; 401. ἀρ' ἀχνύμενος ἥκει —; 623 an. ἀρ' ἴστε —; 874. ἀρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἀρα φράζεται — 1035. Sermo interruptus reticentia resumitur v. 1037. — ἀρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας, ἃν λέγῃς, λέγων; 1044. ἀρ' εἰμὶ μάντις; ἀρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω —; 1197. ἀρ' οἶσθα δῆτα —; Trach. 76. ἀρ' ἀνώνυμος πέφυκεν; 376. ἀρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν —; 984 an. ἀρ' ἠμπόληκας; Ai. 957. ἀρ' ὑμιν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα; 1261. ἀρα — ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; 1283. ἀρ' ἔστιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; El. 80. ἀρ' ἔχει καλῶς; 780. ἀρ' ὑμιν — κάνακωκῦσαι δοκεῖ; 794. ἀρά μοι καλῶς ἔχει; 806. ἀρα — ὀρθά τ' εἰςηκούσαμεν 1087.

2. ἄρα cum negatione οὐ colligatum efficit, ut *responsum affirmans* exspectari videatur (*nonne*). ἀρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου; Oed. R. 540. ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; 823. ἀρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 828. ἀρ' οὐκ ἄμεινον, ἢ οὔ, τὰν Θήβαις φρονῶ; Oed. Col. 795. ἀρ' οὐχ ὕβρις τάδε; 887. ἀρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1013. ἀρ' οὔ σοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον —; El. 604.

3. Ἄρα μή id est fere quod μῶν, *non spero fore* (*doch wohl nicht*). ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; El. 438. Statim sibi ipsa Electra respondet οὐκ ἔστιν. — ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει Ant. 628. Quo loco, qui Electrae illud bene explicuerat, Schaeferus, mirum est, quomodo ἆρα habuerit συλλογιστικόν, Mel. Cr. p. 66. 92., ut Valck. ad Hipp. 1315. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 73.

4. Aliquoties reperitur ἄρα ubi ad sententiam melius ἀρ' οὐ conveniat. Notarunt Schaef. Mel. Cr. p. 89. Herm. ad Vig. p. 823. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 476. ad Protag. p. 496. Stallb. ad Rpubl. VIII. p. 223. — ἀρ' ἐστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 270. ἀρ' ἔφυν κακός; Oed. R. 822., quippe statim consequente ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; ἀρ' ἄθλιον τοὔνειδος — ὠνείδισ' εἰς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος; Oed. Col. 757. Ineptum est *num forte miserum in te meque et omnem ostram gentem conieci opprobrium?* Callidus simulator, quasi invitus

loqueretur, Creon haec dicit: *nonne miserum est, quod tibi mihique exprobrare cogor?*

5. Sed inverso ordine verborum poetae ἄρα *a fronte interrogationis removent*. Levior fit ordinis usitati violatio, cum allocutio praefigitur, ut in illo Ant. 628. ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων — πάρει; quod sic dici oportuit: ὦ παῖ, ἆρα μὴ πάρει λυσσαίνων. Nam minus recte hunc locum interpretatur Hermannus praef. Oed. Col. p. XVII. Alia haec sunt: βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς; Ai. 726. Sic verba compone: ἆρ' ὁ πέμπων βραδεῖαν ὁδὸν ἡμᾶς ἔπεμψεν. Male vulgo post βραδύς distinctione maxima interpungitur. Hermannus p. XXI. exclamationem iubet esse, quae interrogatio est, ut οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προςμῖξαι θρασύ; Phil. 106. οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ; 114. ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, δυςαίων; Oed. Col. 149 ch. Sed omni exceptione maior locus est οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσί, πλὴν ὅδε; Ai. 1217. quem, etiamsi quis maxime vellet supra memoratos ex confusis formis ἄρα et ἆρα explicare, sic interpretari non posset: aperte significatur ἆρ' οὐκ εἰσίν. Id ipsum est in codd. Ien. et Mosq. b.

6. Relinquuntur autem aliquot exempla manifesto sine interrogatione prolata, quibus cum omnes machinas Hermannus admoverit, ut pro *exclamatoria interrogatione* venditaret, nec quomodo ea vis in ἆρα inesse possit, demonstravit, nec cuiquam persuadebit aliam quam *coniectandi apud se de re gravi et insperata maxime* significationem inesse. Sic rectius illud decretum constabit, ἆρα versus lege nonnunquam pro ἄρα dici. οἴμοι ταλαίνης ἆρα τῆςδε συμφορᾶς El. 1170. ᾤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης Ai. 959. ὦ Πόλυβε — καὶ τὰ πάτρια — δώμαθ', οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε Oed. R. 1395. Haec exclamatio est, sed animi cum miratione indignabunda apud se cogitantis. ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος Oed. Col. 410. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις 862. Iure in poeta recensendo interrogandi signum omisit Hermannus, male apposuit in praefatione p. XIX. οἷον ἆρ' ὁδοῦ τῆς Ἄργους ἀφωρμήθημεν 1402, quod proxime cum Oed. R. 1395 convenit. ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ inc. XV. 2 (669 D.). sententia non absoluta: certe ξυνειδῇ non referendum ad ἐσθλὸς ὤν. Quare fortasse transponendum ἦ δεινὸν ἦν ἆρ'. Duo exempla sunt cum *interrogatione* proferenda, in quibus nihilominus συλλογιστικὸν reperitur ἆρα pro ἄρα dictum, quia quaestioni instituendae praefixum τίς. τίνος ποτ' ἆρ' ἔρξει (libri ἔπραξε) χειρὶ δύςμορος; Ai. 889 ch. ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; inc. LIII. (710 D.), ubi τίς, cum statim sequatur exclamationem ὦ θεοί, inclinari non

potuit. Quae cum ita sint, et alia ut Phil. 108. 114. neque sensus causa patiantur et ea medicina non egeant, lubricum negotium est cum Elmsleio scribere οὐτἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε Oed. Col. 409. Recte libri οὐκ ἄρα; syllogistico ἄρα in ἆρα producto: nec de hoc loco quidquam in praef. Oed. Col. l. c. perfecit Hermannus. De Ai. 1347. Elmsleii sententia vincit: v. ἄρα.

Ἀρά (ᾰ) 1. *exsecratio.* Rarior singularis plurali numero. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι Oed. Col. 869. ἄφωνος ἀρᾶς est qui *diris abstinet.* Libri γῆς; τῆς a multis certatim repositum; male Reisig. σῆς. στυγερὰν ἔχε δύςποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Phil. 1106 ch. *averte diras in alios.* Schol.: καταρῶ τοῖς ἄλλοις καὶ μὴ ἡμῖν — τελοῦσ' ἀραί El. 1409 ch. τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάςδ' ἀρὰς Oed. R. 295. ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων 744. οὔτις ἄλλος ἢ 'γὼ — τάςδ' ἀρὰς ὁ προςτιθείς 820. οὐ μὰν ἐν ἐμοὶ προςθήσεις τάςδ' ἀρὰς Oed. Col. 152 ch. πικρὰς ἀρὰς ἠρᾶτο 956. κακὰς Ant. 423. τοιάςδ' ἀρὰς σφῷν — ἐξανῆκ' ἐγὼ Oed. Col. 1377. ἀρὰς ἅς σοι καλοῦμαι 1386. ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται 1409. — 2. *vindicta ex diris.* ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μένει σ' ἀπιστήσαντα Trach. 1229. Et aliquanto propius ad προςωποποιΐαν accedens: μητρός τε καὶ — πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆςδε δεινόπους ἀρά Oed. R. 418., ubi ambigo, scribendumne sit Ἀρά, ut Erinys intelligatur, quod iam Wunderlichio visum Obs. in Aesch. p. 89., quamvis adversetur Erfurdtius. Certe vel Hermannus edidit ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἀρά El. 111 an., quem versum Suidas affert v. Περσεφόνη. Infelix ibi coniectura est Musgravii Ἄτα, quod nec eo sensu dicitur et metrum perdit: suborta illi, quod Ἀρά et Ἐρινύες illo loco distinguuntur, quamquam hae sese ipsae Ἀράς vocant Aesch. Eum. 414. — De accentu constat secundum Etym. M. p. 134, 11. ab αἴρειν τὰς χεῖρας origine repetentem.

Ἀραγμός *planctus.* στέρνων ἀραγμοὺς Oed. Col. 1605.

Ἀραῖος. 1. transitive *qui diras imprecatus est.* μετῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰςαεὶ βαρὺς Trach. 1192. Suid. v. ἀραῖος. — 2. *Qui cum precibus et imprecationibus coniungitur aliqua necessitate:* πρὸς ἀραίου Διός Phil. 1167 m. Schol. ἱκέσιον Δία comparans explicat ᾧ πάντες προςευχόμεθα ἢ ὃν ἐπικαλούμεθα ἀρώμενοι. — 3. Passive, *quem dirae tangunt.* ἀραῖον, κατάρατον Hesych. ὥςπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες Oed. R. 276. ὥςπερ με εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς Eustathius explicat p. 1809, 14., qui εἷλες legit. ἀραῖος — ὀλοίμην Oed. R. 642. Suid. v. ἀραῖος. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι μενῶν δόμοις ἀραῖος 1291. Hoc quomodo transitive explicari posse putet Elmsl. ad Med. 595, ignoro. πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι Ant. 859 m. quae de misera

sua conditione omnibus quasi detestabili visa Antigone dicit; fortasse etiam sese patris et matris diris tactam, ut schol.: ἐπικατάρατος διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα. — Locum Polyid. VI. 2 (467 D.). ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραιός μοι νέκυς si recte interpretatur Hesychius v. ἀραῖος, οἷον ἀρὰν προσετρίβετο, *transitive* significat: sed ambigo. Quod addit, καὶ κατ' εὐχῆς male a Wakefieldo correctum καὶ κατευχάς, sic explicandum, ut ex more veterum, qui lexica condidere, τίθεται subaudiatur, valetque eo, quod ἀραῖος etiam εὐκταῖον significat. — De tono monet regula Arcadii p. 42, 28.

Ἀραιός. ἀραιάς βλαβεράς Hesychius ex Alcmaeone IV. 2 (97 D.). Rectius puto Homerico exemplo πηρούς explicaturum fuisse. Sed ἀραῖος et ἀραιός iam antiquitus fuisse confusa ostendit Etym. M. p. 134, 23.: ἀραιήν, ἀσθενῆ, ἀδύνατον, παρὰ τοῦ ῥαίω — ἢ βλαβερὰν ἢ εὐκταίαν. Herodianus l. c. p. 134, 20 aspero usurus erat spiritu (coll. Arcad. p. 198, 28. et Piers. ad Moer. p. 179.); alii contradicebant l. c. v. 37., nec videtur pervicisse. De tono Arcad. p. 44, 5.

Ἀράομαι 1. *precor.*, de qua significatione permutatisque ἀρά et εὐχή cf. Valck. ad Phoen. 70. — τὴν ἐγὼ — θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 48. ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 509. σφῷν δ' οὖν ἐγὼ θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν Oed. Col. 1447. — 2. *exsecror*, *diras imprecor.* παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην Oed. R. 251. ἀραῖος ὡς ἠράσατο 1291. εἰ μή μοι πικρὰς — ἀρὰς ἠρᾶτο Oed. Col. 956. τοιαῦτ' ἀρῶμαι 1391. τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου 1408. ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις Ant. 424. — Gr. Bekk. An. p. 442, 16. ἀρᾶται, εὔχεται ἢ καταρᾶται ἢ ἐπιθειάζει. In versu Pherecratis, quem deinde in exemplum addit, scribendum κἀπιθειάζει πατρί pro κἀπιθειάζει τῷ πατρί. — ᾱ cum sequitur σ, producitur.

Ἀραρίσκω *firmo.* ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας El. 144 m. ἄρερεν Herm. ex schol. Rom. pro ἄραρε; etiam Laur. A. ἄραρεν. Monkius ad sensum comparat Hom. Od. ε. 95. ἦραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Quod si cui non placeat ἄρεσε scribi posse cum Brunckius dicit, pessime fecit: nec enim prius non agnoscitur ab omni fontium genere, libris, scholiasta, Suida v. ἄραρέ με, Eust. p. 725, 55; nec ἄρεσε ad sententiam aptum est. Recte autem idem hic et ad Andr. 254. monuit, mediam aoristi transitive significantis corripi, perfecti ἄραρα intransitive dici soliti produci. Nam neo apud Homerum transitive positum exstat ἄρηρα v. ap. Nitzsch. ad Od. ε. 247.; et quod participium ἀραρυῖα alteram ᾱ corripit, versus commoditate pervictum; quin et hoc Hesiodo producitur Theog. 608., et in trisyllabis formis productio perpetua

scribiturque ῆ. Hoc perfecto ἄραρα Sophocles usus non est. Scribendum autem ἄραρα apud tragicos dudum monitum a Brunckio ad Med. 326. Valck. ad Hipp. 1090. Porsono ad Or. 1323. Blomf. ad Aesch. Prom. 361. Quamquam ἄρηρα Aeschylo tribuitur ab indocto scholiasta Hesiodi Scut. 271., et Elmsleius, ut solebat singularia captare et damnatis patrocinari, hoc probat ad Med. 728. Sed post collatos in usum Matthiae codd. Euripidis rem certam esse puto. Hunc vide ad Med. 326. 1182. Hipp. 1088. Or. 1325. Andr. 255. In El. 942 ἀραρών media producta iure a Scaligero inde ἀραρώς exaratur; in Heracl. 398. codd. et Ald. ἄρηρε feruntur habere, sed duo apud Elmsl. libri veram scripturam servarunt.

Ἀράσσω (ᾰ) *ferire* (*fodere*). 1. ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα Oed. R. 1276. quem versum prave scriptum exhibet Plut. de Am: Lib. p. 476, D. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί Ant. 52. ἀραχθὲν ἕλκος 961 ch., loco dubio et difficili libri habent et explicatur a scholiasta et Triclinio τυφλωθέν; quod insani hominis esse, si voluisset, dicit Hermannus, violenter totum locum refingens et communius vocabulum τυφλωθέν rariore ἀραχθέν expulsum affirmans. v. ἄτερθε. — 2. *figurate* dictum: χολωθεὶς — ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν Phil. 374. Schol.: ἔβαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν Ai. 712. Schol. ἔπληττον, ἐβλασφήμουν. Affert Suid. v. ἤρασσον. ἐξαράσσω sic ab Aristophane dictum comparat Lobeckius. Ceterum hic locus additis adverbiis ἔνθεν κἄνθεν viam monstrat verbi a corpore huc illuc trahendo corripiendoque ad convicia et obiurgationes transferendi. Haud male verbum nostratium et cognatae stirpis conferas *reissen*.

Ἄρατος (⏑–) ἄρατον ἕλκος Ant. 960 ch. καταράσιμον schol.

Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον θηλυκῶς δὲ Σοφ. Ἰνάχῳ (X. 6. 269 D.): πάντα δ' ἐριθῶν ἀραχνᾶν βρίθει. Suid. et Gr. Bekk. An. p. 442, 3., apud quem παρ' Ἀττικοῖς scribendum pro παρὰ καλλίοις. Non esse perpetuum illud discrimen, nisi quod ἀράχνης de tela aranearum non dicatur, ἀράχνη autem utroque modo, iam Aeschyli loci ostendunt, Ag. 1471. 1497. cf. Blomf. gl. 1469. Barker. ad Etym. M. p. 1084. Valck. ad Adon. p. 373. Boeckh. ad Pind. fr. p. 682.

Ἀργεῖος *Argivus*. Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς Oed. Col. 1318. Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος El. 683. In Ant. 15. Ἀργεῖος στρατός vitiosa scriptura est. Ἀργεία γένος Acris. IV. 1 (161 D.). — Ἀργείας χθονός Inach X. 9. (270 D.), qui solus apud Sophoclem locus Ἀργεῖος adiective dictum refert. — Ἀργείων στρατός Ant. 15. sic Aug. b. Ald. Eust. p. 487, 3. et nunc Laur. A., reliqui Ἀργεῖος, quod in Laur. A. supra scri-

ptum. Ἀργείων El. 525. Ἀργείων στρατῷ Ai. 95. Phil. 418. Naupl. V. 1 (379 D.). Ἀργείων φάτιν Ai. 186 ch. Ἀργείων ὕπο 493. Ἀργείων πάρα 648. τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων 761. μέγιστον Ἀργείων 1310. ἄνδρ' — ἄριστον Ἀργείων 1319. ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ 1362. ἀπ' Ἀργείων Phil. 556. — τοῖσιν Ἀργείοισιν Phil. 550. πᾶσιν Ἀργείοις Phil. 67. π. Ἀργείοισιν Ai. 67. τοῖς π. Ἀργείοις 709. Ἀργείοισι Phil. 932. Ai. 435. 1219. ἐν Ἀργείοις μέσοις Phil. 626. ἐν Ἀργείοις 1053. Ai. 44. Ἀργείοις El. 1451. Ai. 415 ch. — Ἀργείους Eriph. VII (208 D.). τοὺς πάντας Ἀργείους Phil. 47. κατ' Ἀργείους Lac. II. 2 (337 D.). — De tono v. schol. Il. φ. 471.

Ἄργεμος, ἄργεμον. ἀργέμων, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων, οἱ δὲ ὀφθαλμιῶν. Hesychius ex Herc. Taenar. III. 2 (221 D.). Convenit Eust. p. 1430, 60., et ἄργεμον λεύκωμα explicat etiam Etym. M. p. 135, 35. Eustathius Didymum testatur, etiam ceterorum, puto, doctrinae fontem. Inde considerata Hesychii glossa ambiguum videbitur, utrum ἄργεμος, qui morbus est oculorum, an ἄργεμον, quae sunt leucomata morbo effectae Sophocles posuerit. Cf. Abresch. ad Aesch. Choeph. p. 663.

Ἀργέω iners sum. Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται Iphig. I. 2 (288 D.). χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). Iners domus dicitur, quae non habitata quasi officio non fungitur.

Ἀργής candidus. τὸν ἀργῆτα Κολωνόν Oed. Col. 676 ch. Schol. λευκόγεων. Argillaceum solum oleis gignendis bonum esse secundum Musgr. Reisigius ostendit enarr. p. XCVIII.; nec probabile est τὸ λεπτόγεων, aridum solum intelligi, ut fecit contra illos disputans Poppo Comm. ad Thucyd. vol. VII. p. 36. — ἔχριον ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ Trach. 672 libri omnes. εὐείρου Valck. ad Phoen. 994. cum Brunckio, εὐέρου recte Lob. ad Ai. p. 342, πόκον omnes, ne ι dativi elideretur, quod tamen ipsum Schaeferum non offendit. Hermannus ἀργῆτι plene scribit. synizesin enim fieri, non elisionem: qualem inauditam Tragicis neque hic videtur firmasse nec El. D. Metr. p. 55, ubi nihilo certiora videas. Neuius et Apitzius ἀργῆτα ad πέπλον referunt, idque recte haud dubie. — De accentu v. Arcad. p. 23, 21.

Ἀργία otium. πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος Palam. I. 4 (380 D.).

Ἀργινεφής albus. ὀπὸν ἀργινεφῆ Rhizot. I. 2 (479 D.).

Ἀργίπους albis pedibus. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν Ai. 233 an. Schol., ut solent, dubitat, utrum ταχύποδας an λευκόποδας interpretetur. De genere compositorum illo satis advocasse Viri Summi parerg. ad Phryn. p. 665.

Ἀργόθεν *ex Argis.* τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν φῶτα βάντα Ant. 106 ch. Lacunae explendae causa Brunckius ἐξ Ἀργόθεν metro glyconico vitiato, sed talia illa aetate ignorabantur: Erf. in ed. mai. ἀπ' Ἀργόθεν, Hermannus Ἀργόθεν ἐκ. Passovius apud Wex. in syll. Ἰασόθεν, cuius interpretatio fuerit Ἀργόθεν, sed nemo dum Ἴασον substantivum fuisse demonstravit. Eiusdem alteram coniecturam Ἀργειόθεν refutavit Hermannus. — De tono accurate disseruit Apoll. de adv. p. 605, 9.

Ἀργολιστί *Argivo more.* μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς Ulix. Insan. I. 2 (411 D.). De tono v. Apoll. l. c. p. 544, 25. 545, 13.

Ἀργός *segnis.* γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Phil. 97. ἀργήν Par. F. et Eust. p. 486, 26. 779, 17. Suidas vero v. ἀργός et schol. cum ceteris libris ἀργόν. — κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο Oed. Col. 1601. *infectum.* Theognidem comparat Schaeferus v. 597, si probetur ibi Eldikii coniectura ἀργά pro ἔργα; Iacobs. ap. Doederlinum illud Eur. Phoen. 778.: ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν. Reisigius *neglectum* interpretatur, ut Oed. R. 287. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην a scholiasta οὐκ ἀργῶς explicatum. Sed hoc ipsum longe elegantius interpretabimur *ne hoc quidem infectum esse sivi*, οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην ὥστε ἀργὰ εἶναι. — In Pandorae fr. II. 3. (432 D.) haud dubie recte a Brunckio scriptum καὶ πρῶτον ἀργὸν πηλὸν ὀργάζων χεροῖν pro ἄρχον vel ἄρχων: *lutum non subactum* dicitur. Huschkius diss. de Archil. p. CCVI. ἀρχόν, comparans *principem limum* Horatii Carm. I. 16, 13. — De tono v. Arcad. p. 46, 21.

Ἄργος *urbis et terrae nomen.* παλαιὸν Ἄργος El. 4. ὡς — Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον Oed. Col. 381. Ante Brunck. καθέξων legebatur. Idem locum interpolavit, bene explicatum ab Hermanno. τὸ κοῖλον Ἄργος Oed. Col. 379. 1389. Epig. V. (197 D.). κατ' Ἄργος Oed. Col. 1169. Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν 1303. ἐς Ἄργος 1418. Inach. XI. 5 (265 D.). — Ἄργους Oed. Col. 1327. 1403. In. II. 3 (256 D.). ἐν Ἄργει Synd. VIII. 4 (153 D.). Lac. III. 2 (339 D.). Ἄργει κοίλῳ Tham. V. 2 (230 D.). Θαμύρᾳ scriptum ap. schol. Oed. Col. 378. Br. (= 379).

Ἄργυρος *argentum.* οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 295. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς 322. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε Oed. R. 124.: *nisi Thebis interfector Laii data pecunia subornatus esset.* Triclinius: εἰ μή τις τῶν πολιτῶν διέφθειρεν αὐτὸν χρήμασι πείσας, rectius quam scholiasta Creontem tangi existimans, etsi nihil prohibet, quominus universe dictum videatur. De tono v. Arc. p. 72, 5.

Ἄρδην. 1. Proprie *urceo alte sublato*. Eust. p. 707, 37: ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίγνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασίν, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Addit auctorem Euripidem. Eadem ab origine repetit Etym. M. p. 137, 46, sed perperam ὁμοῦ interpretatur; item Gud. p. 74, 40 hoc quidem auctore Philoxeno. De origine et accentu v. optimum auctorem Apoll. de Adv. p. 611, 23 sqq. Herod. π. μον. λεξ. p. 28, 7. Hesychius: ἄρδην, φοράδην, ἢ παντελῶς ἢ ἀθρόως ἢ ἐξ ὁλοκλήρου. — ἐξ εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Ant. 426. *Vase alte sublato copiose libat*, nihil ut relinquatur. — 2. Tralate *penitus*. cf. Schneider. ad Xen. Anab. VII. 1, 12. C. F. Hermann. ad Luc. de H. Conscr. p. 110. ἐς ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος Ai. 1258. *summa vi*.

Ἀρέσκω *placeo*. ὅστις τάδ' ἐστ' ἀρέσκοντα Oed. R. 274. δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή 89. καὶ ταῦτ' ἀρέσκει 211. τῷ τοῦτ' ἤρεσεν El. 401. ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς Ai. 1222. Aug. b. ἤρκεσκε, Aug. c. ἤρκεσεν. Semel *cum accusativo* ponitur metro conveniente: οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 581, quem versum afferunt schol. Ar. Plut. 69 et Greg. Cor. p. 67. atticam eam structuram vocans uterque, sicut Moeris p. 175., Lesbonax Valckenarii p. 182., eandem etiam Graecis tribuens Asianis: cf. Intpp. Moeridis l. c., Brunck. ad Ar. Plut. 353. Heindorf. ad Plat. Cratyl. p. 29. Monk. ad Hipp. 184. Sed utrumque dicendi genus tanquam probum agnoscit Herodianus p. 465. — *Passive* legitur: ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μήδ' ἀρεσθείη ποτέ Ant. 496. Haec librorum scriptura, cum ἀρέσκεσθαι nunquam verbum neutrum sit, vera esse non potest. Elmsl. ἀρέστ' εἴη, Hermannus ἀρεσθείην, quod elegantius.

Ἀρεστός *placitus*. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκων Gr. Bekk. An. p. 80, 20. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν Ant. 496. Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη Oed. R. 1096 ch.

Ἀρετή *virtus*. 1. νικᾷ γάρ ἁ'ρετή με τῆς ἐχθρᾶς πολύ Ai. 1336. In Aug. b. et Stob. ed. princ. Serm. XVII. (XIX) ἀρετή. In quibusdam codd. et Eust. p. 842, 10. 879, 7. 1198, 38. 1910, 29. ἡ ἀρετή ut nunc edidit Hermannus: ἡ 'ρετή certe falsum est, sed ἁ'ρετή, sicut olim scripserat, probabilius v. ὁ. — ἀρετῆς ἕκατι Phil. 665. πάσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων Trach. 642 ch. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς Ai. 610 ch. μέγιστα Ven. et alii quidam libri contra versus legem. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. I (202 D.). — ἀρετῇ δὲ πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Phil. 1411. — 2. *Praemium virtutis* significare videbatur Musgravio et Martino: ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1406 de Hercule dictum, quod student efficere ex Suida, Gr. Bekk. Anecd. p.

443, 33. Plat. Symp. p. 208. d. Pind. Ol. VII. 163. Sed recte Hermannus ostendit, ἀρετήν non dici nisi *praestantiam*, nec quidquam dicit Hercules, nisi *virtutem suam assecutam esse immortalitatem*. Verba sic componenda ἀρετὴν ἔσχον ἀθάνατον i. e. ὥστε γενέσθαι ἀθάνατον.

Ἀρήγω defendo, opitulor. κυρίως τὸ μετ' εὐχῆς βοηθεῖν Etym. M. p. 141, 14. — ἀλλ' ἀρήγετ', ἐς τ' ἐγὼ μόλω Ai. 1162. Affert Etym. v. ἔς τε. ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν El. 519. ἔλθετ' ἀρήξατε El. 115 an. ἀρήξατ' εἰςελθόντες εἰ δύνασθέ τι Ai. 322., de qua structura v. Elmsl. ad Med. 1242. τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ Ai. 986. ἀρήξαντα accusativum esse, sive μοι, sive, ut apud Suidam v. σοί, με legatur in prioribus, recte monet Elmsl. addend. ad Heracl. 693.

Ἄρηξις auxilium. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; Oed. Col. 833: πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν οὐ πημάτων ἄρηξιν El. 864. Suid. v. ἴασις. Schol. προςκαίρους θεραπείας interpretatur.

Ἄρης n. pr. I. *Formae.* Ἄρης Oed. Col. 1067 ch. 1676 ch. Ant. 139 ch. 942 ch. 958 ch. Ai. 692 ch. Trach. 650 ch. El. 96 an. 1235. 1377 ch. Thyest. I. (234 D.). Phryg. I. bis. (649 D.). inc. LVIII 9 (720 D.).

Ἄρεος. El. 1415. Oed. Col. 951. Ant. 125 ch. Hoc solum esse Sophocleum excluso Ἄρεως, primus advertit Brunck. ad Oed. Col. 947. (= 951), contra Koenium disputans, qui illo ipso loco formam a Gregorio Aeolensibus adiudicatam apud Sophoclem legi dixerat. Eundem Brunckius in forma Ἄρεως sequitur ad Ar. Av. 835; rectius autem Ἄρηος Aeolum perhibetur: v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 302, B. Elmsleius si ad Oed. Col. adscripsit, non dici Ἄρεος, nisi metri causa, addere debuit, apud Sophoclem unum illud metro convenire. Nam El. 1415. Oed. 951. Ἄρεος in senariis legitur et arsi quidem duas priores syllabas complectente, ut de anapaesto vel synizesi cogitari nequeat: in Antigona 125. Ἄρεος eadem lege trochaeum aequat. Nec ullo tragicorum loco certas sedes Ἄρεως habet: ut Eur. Alc. 516 in una editione Lascaris reperitur, etsi metrum utrumque patiebatur, sicut Aesch. Sept. 64. 110. Apud prosarios Attici sermonis auctores aliquanto certiore fide est, velut de Platone post Schneideri curas constat ad Rpubl. vol. I. p. 228. Grammaticorum Atticis vindicat Ἄρεως Etym. M. p. 140, 12. Ex Herodiano autem ap. Eust. p. 518, 22., etsi paulo obscurius refertur eius disputatio, hoc constat, Ἄρεως dictum quidem esse Atticis, non ut solum obtineret tamen: in eaque sententia et Buttmannum esse video Gr. Mai. add. vol. II. p. 404. et Matth. vol. I. p. 194. Quare iniuria Dindorfium existimo Ἄρεως scripsisse Ar. Ran. 1032. Av. 839., quorum *illo loco* nullius, hoc incertae auctoritatis est.

Ἄρει Ai. 607 ch.

Ἄρη Oed. Col. 1050 ch. Nam Ἄρην soli Vat. et Laur. B.; ut 1393 rursus soli Vat. et Ven. Ai. 247 ch. Ἄρη Brunckius ex suis duobus, ut tribus Iohns. Rell. ut ed. Ald. Ἄρην, quod ad Persas 84. adnotationem scribens magis Atticum Brunckius iudicarat. Ἄρεα poetica diaeresi Oed. R. 190 ch. Ἄρην semel tutum est propter sequens ἰώ, ne hiatus admittatur, Ai. 1175: codd. et hic fluctuantur: Suid. v. ὤφελε Ἄρην. Igitur Ἄρη non testatius solum apud Sophoclem, sed tutissimum etiam propter illud Ἄρεα. Probabat hoc Valck. ad Phoen. 136. 943. 1013. Sed Ἄρην defendit Porsonus ad Phoen. 134 (= 136) bene eatenus, quod illo certe loco plurimos testes habet. Nam et 950 (943) libri fluctuant, quod vel de prosa oratione certum est: v. Bekker. ad Plat. vol. II. p. 46. Sed quod metro flagitari Ἄρην Porsonus affirmat Aesch. Sept. 45., secus est, atque etiam libri Ἄρην, Ἄρη τε et Ἄρην τε tueri videas. Iure igitur Ἄρη restituit Dindorf. praef. Scen. Gr. p. VII. Ceteris Aeschyli locis Ἄρη aut magis altero commendatur a libris, aut certe non minus. Sed editores haudquaquam sibi constiterunt

Ἄρης primam nonnunquam producit extra trimetros. V. Kuehlstaedt. de Dial. trag. p. 71. Fit hoc apud Sophoclem in anapaestis El. 96., in choriambicis Ai. 247. 607. Ant. 139.

II. *Usus.* 1. *Deum belli* et discordiae malorumque universe omnium significat. Nec tamen omnia exempla pariter manifestam personae notionem exhibent. ὃν — φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν El. 96. τὸ δυσέρωτον αἷμα φυσῶν Ἄρης 1377 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης Ai. 692. cf. Musgr. et inprimis Lobeck., in cuius disputatione cum cetera optima sint, non videtur tamen probare debuisse scholiastae explicationem Ἄρης ἡ λύσσα, ἡ μανία. Scilicet quam iniecerat rabiem Mars discordiarum et malorum omnium auctor, eam rursus depulit. ἄχος potius λύσσαν significat, sic dictam illam, quod Aiacis familiaribus gravem genuerat calamitatem. Huic simillimum est νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Trach. 650 ch. Bello finito Mars eius concitator Herculis laborum finem fecerat. Ἄρεα — ὅς νῦν — φλέγει με Oed. R. 190 ch., ubi pestilentia ad eum auctorem refertur. Ἄρεος εὔβουλον πάγον Oed. Col. 951. καλῶ δ' Ἄρη, τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1393. τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα μέγας Ἄρης Ant. 139 ch. ἀγχίπολις Ἄρης 958. Salmydessi quasi *accola* dicitur propter bellicam Thracum circum habitantium ferociam. τοὺς εὐγενεῖς γὰρ — φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν Phryg. I. 2 (649 D.). Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν λογίζεται ib. 4. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται Thyest. I (234 D.). τυφλὸς — Ἄρης οὐδ' προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά inc. LVIII. 9 (720 D.). Bellum si-

gnificatur, sed belli auctor Mars nominatur per *προσωποποιίαν*. — 2. *discrimen bellicum.* *πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι* Ant. 125. *πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ᾽ ἐν Ἄρει* Ai. 607, quae duo exempla a prima ad alteram significationem viam muniunt. *ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρην* Ai. 1175 ch. *τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν* Oed. Col. 1050 ch. *δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης* 1067. *pugna cum accolis*, nisi aliter intelligendum. — 3. *caedes.* *πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῖνδε τυπείς* Ai. 247 ch. Schol. alter *τὸ λευσθῆναι*, alter *τὸν θάνατον*, rectius utrumque coniunxissent, *τὸν λεύσιμον θάνατον*. *ὅτῳ μήτ᾽ Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν* Oed. Col. 1676 m. Schol. *πόλεμον* explicat, ego *φόνον* interpretor, nullo ut violentae mortis genere periisse Oedipus dicatur. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 342. — 4. *animus bellicus et fortitudo.* *κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν* El. 1235. Et sic fortasse intelligas Oed. Col. 1067.

* *Ἀρητός.* Hesychius: *ἄρητον, βλαβερόν, πολυχρόνιον. Σοφοκλῆς συνώνυμον, ὕστερον.* Emendarunt *ἀρητόν* recte: ingeniose etiam Scaliger *Σίνωνι* pro *συνώνυμον*. Malim vero *Οἰνομάῳ*, ut sit fr. VII. Dindorfius non recepit (ᾰ?).

Ἄρθρον *artus.* *ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον* Phil. 1187 m. *ipse pes.* *κρᾶτ᾽ ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ* 1192 m. *ἄρθρα — ἐνζεύξας ποδοῖν* Oed. R. 718. ubi articuli pedum intelliguntur, velut *ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά* 1032, et *μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται* Trach. 779. Generatim *de membris corporis*: *προσπτύσσεται χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον* Trach. 766. Mire *oculorum in capite quasi compages* significatur: *ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων* Oed. R. 1270. Argutius quam verius scholiasta: *ἐκέντησε τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τουτέστι τὰς κόρας.*

Ἀριθμέω (ᾰ) *numero.* *πάντ᾽ ἀριθμήσας* Phaedr. VII (601 D.). vulg. *ἀριθμῆσαι*.

Ἀριθμός *numerus.* 1. Proprie *πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ᾽ ὀλωλότων* Ant. 894. *εἰ λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν* Oed. R. 844. *ἐτέων ἀριθμός* Ai. 1185 ch. adsignificata *multitudine*. *ἐφεῦρε — σταθμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα* Naupl. V. 2 (380 D.). ex emendatione Heathii. — Adverbiascit: *εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς* Acris. XI. 4 (68 D.). *numero bis sexaginta.* — 2. Tralate *ταῦτ᾽ οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων, ἀλλ᾽ ἔργα δεινά* Oed. Col. 383. Schol.: *οὐ μέχρι λόγων προκόπτοντα*: *non numerus verborum*, i. e. non verba inania, ut qui homines nihili sunt *ἀριθμός* dici solent. Cf. Eur. Troad. 478. Heracl. 992. ibiq. Elmsl. Eust. p. 201, 28. 1113, 2. — Media in arsi producitur. Corripitur Oed. R. 844.

Ἄριστα v. ἄριστος.

Ἀριστεία (⏑) *principatus virtutis.* εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Ai. 438. Schol.: ἔμελλε κρίνειν, τίς ὁ κρατῶν ἐστὶ διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας.

Ἀριστεῖον *praemium virtutis.* ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος Phil. 1415. γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ Ai. 459. Structurae huius exempla v. ap. Schaefer. Mel. Cr. p. 115. — De accentu generis v. Arcad. p. 121, 8.: qui diserte docuerit, non novi.

Ἀριστερός (ᾰ) *laevus.* 1. Proprie. ἐξ ἀριστερᾶς Phil. 20. οὐξ ἀριστερᾶς ὅδε Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 7. λύων ἡνίαν ἀριστερὰν 733. — 2. Cum figura. οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ — ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. Schol. Vet.: ἀριστερὰ οἱ παλαιοὶ τὰ μωρὰ ἐκάλουν, δεξιὰ δὲ τὰ συνετά. Schol. Pal.: ἄτοπα, ἀπρεπῆ, vix recte. Locutionem, quacum haud inepte contendas nostrum *links sein*, i. e. *errare*, *peccare*, pluribus Musgr. explicuit. Utuntur eo loco Suid. v. ἀριστερά et δεξιά, Zonar. t. I. p. 304. — Tonum observavit Arcad. p. 71, 5.

Ἀριστεύς *princeps.* ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστών Ai. 1283. Suid. v. πρὸς αἵματος. Hesione paulo minus usitate in principibus numeratur. Est autem ἀριστεύς *in suo genere princeps*, h. l. εὐγενέστατος; quod ignobilem ortum Teucro Agamemnon exprobrarat, accommodatissimum. cf. ἄριστος. Ceterum Laur. A. a prima manu ἀριστέων.

Ἀριστεύω *praecello.* πάντ' ἀριστεύσας δορί Ant. 195. πάντ' ἀριστεύων χεροῖν Trach. 488. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 430. Audax verborum novator Sophocles hoc dixit pro λαβὼν τῷ ἀριστεύειν: v. Herm.; nam aut accusativi adiectivorum adverbiascentes significationis generalis, velut τὰ πρῶτα, τὰ πάντα, τὰ πολλά sic verbis solent addi, aut substantiva adiectivo nullo addito. — στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας Ai. 1279.

Ἀριστόμαντις. Ἕλενος ἀριστόμαντις Phil. 1322. Comparamus, etsi id huius consilii non est, ἀληθόμαντις Aesch. Ag. 1212, ὀρθόμαντις Pind. Nem. I. 92. ἐνυπνόμαντις Aesch. Choeph. 30.: quae non significant ὀρθός, ἀληθὴς μάντις, sed ὀρθὰ μαντευόμενος, ἀληθῆ μαντευόμενος, ut Sophocleum illud non τὸν ἄριστον μάντιν, sed τὸν ἄριστα μαντευόμενον, τῇ μαντείᾳ ἀριστεύοντα. De quo genere universe disputat Vir Summus parerg. ad Phryn. p. 600.

Ἄριστος. 1. *Adiectivum: optimus*, cum factis, tum moribus, tum rerum statu et conditione. *nom.* οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; Oed. R. 440. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ 1433. μάντις ὡς ἄριστος El. 1473. ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστὼν Ai. 1283. ἀριστεὺν probarant Lobeck. et Pors. falso decepti acumine. ἐκ πατρῴας ἥκων

γενεᾶς ἄριστος Ἀχαιῶν Ai. 623. Iungenda sunt ἥκων ἄριστος. — σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι El. 1078 ch. — *gen.* ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς Phil. 1268. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς Scyr. II. 2 (497 D.). ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τε Oed. R. 257. πατρὸς πάντων ἀρίστου El. 357. πάντων ἀρίστου φωτός Trach. 176. — τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος 1095. — *dativus* non exstat. — *acc.* ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων Ai. 1319. Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον Phil. 1329. τόνδ' ἄριστον ἄνδρα Oed. Col. 1102. τὸν πάντ' ἄριστον Θησέα 1458. πάντων ἄριστον ἄνδρα Trach. 808. — *voc.* ὦ βροτῶν ἄριστε Oed. R. 46. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ Ai. 1360. — *dual. voc.* ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα Oed. Col. 1690 ch. — *plur. nom.* non legitur. — *gen.* τῶν ἀρίστων βουλευμάτων Ant. 179. — *dat.* τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν Ai. 1359. ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. — *acc.* (νόμιμα) τῶνδε φερομέναν ἄριστα El. 1086 ch.

2. *Substantive dictum.* δέδοικα μὴ τοὺς — νόμους ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν Ant. 1101. πάντων ἄριστον μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest. III. 1. (om. D.), si hoc Sophoclis. ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν Phil. 985.

3. *Adverbium* ἄριστα *optime*, inprimis de rerum statu et habitu. Pleraque exempla facile ad obiectivam rationem referuntur. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Phil. 623. *conspiret vobiscum*, i. e. *propitius sit*, v. Hermann. ἤκου' ἄριστα 1297. *optima fama erat.* ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν Oed. R. 407. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν 1046. οὐχ — ἄριστ' εἰργασμένα 1369. μετὰ — μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν — ὀρθοῖτο Ai. 160 an.

Ἀριστόχειρ *virtute princeps.* ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 915 ch. ἤγουν ὁ κρίνων, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα, schol. Pal. Affert locum Suid. v. ἀριστόχειρ.

Ἀρῐφρᾰδής *prudentissimus.* ἀριφραδὴς ἀνήρ Ant. 347 ch. Libri, etiam Laurr. Par. F., περιφραδής. Illud exquisitius Erf. eruit ex Eust. p. 135, 25: qui etsi fabulae nomen nullum addit, Antigonam certe in mente habuit. Non legit enim ullam, quae ne nunc quidem exstet, et si quando rariores voces affert, e grammaticorum commentariis hausta prodere solet.

Ἀρκάς *Arcas.* Παρθενοπαῖος Ἀρκάς Oed. Col. 1322. γυνὴ τίς ἦν; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς Inach. VIII (262 D.). ut emendavit Toup. Ep. Cr. p. 52 et Em. in Suid. t. II. p. 465. Hesychius: Ἀρκὰς κυνῆ, ἀρκαδικὸς πῖλος (ἅ).

Ἄρκεσις *praesidium.* καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Oed. Col. 73.

Ἀρκέω. I. *Formae.* ἀρκῶ El. 179 m. ἀρκεῖ Oed. Col. 296. Trach. 708. Ai. 80. Amphitr. I (124 D.). ἀρκείτω Ai. 76. ἀρκεῖν El. 314. 1356. Ai. 587. Phil. 339. Oed. Col. 263 499. ἀρκέσω Ant. 543. ἀρκέσει Ant. 308. Ai. 1221. Trach. 1206. ἀρκέσοι Ai. 714 libri potiores. Alii ut Tricl. Brunck. non minus recte ἀρκέσει. ἤρκεσεν Oed. R. 1207 ch. ἀρκέσαιμι Ai. 1102. ἀρκέσειεν Phil. 281. ἄρκεσον Ai. 811. ἀρκέσαι Ai. 531. ἀρκέσας Ai. 434. ubi Suid. ex scripturae compendio male intellecto ἀρκέσειν (in v. οὐδ' ἔργα). — II. *Usus.* De verbi significatione universe egit Buttm. Lexil. t. I. p. 3. 1. *Personale* a. *malum prohibere, auxilio esse* significat, aut nude aut cum dativo personae dictum, item cum accusativo rei, etiam infinitivo addito. ἄνδρα δ' οὐδένα — ὅστις ἀρκέσειεν Phil. 281. Dativus ex seq. κάμνοντι συλλάβοιτο assumendus. τὰς Ἀθήνας — ξένον σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν Oed. Col. 263. ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις El. 314. ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι Ai. 531. *ut hoc prohiberem.* ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι — καταξανθεὶς θανεῖν 714. Schol.: ἐπὶ τοῦ Τεύκρου, ὡς οὐκ ἀρκέσοι ἑαυτῷ τὸ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. Conf. et θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι Ai. 587: τινί enim vel σοί subaudiendum: non amplius debere se dis Aiax ait, ut opituletur cuiquam, vel Tecmessae. ἐκ τῶνδέ μοι σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, — ἄρκεσον Ai. 811. — b. *perficio.* οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Ai. 434. Suid. v. οὐδ' ἔργα. Schol. vet.: δείξας, βοηθήσας, ποιήσας. Triclinius accusativum adverbiascere affirmans ineptit. — c. *sufficio, par sum,* cum dativo. οἶμαι γὰρ ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σὰ — ἀλγήματα Phil. 339. ὦ μέγας λιμήν, αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1207. οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 308. *non sola morte defungemini.* ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα Trach. 1206. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ Ai. 1102. οὐκέτ' ἀρκῶ El. 179. *non par sum ferendae aerumnae.* Affert Suid. v. ἀρκῶ. Rarior verbi est cum participio dicti usus: ἔνδον ἀρκείτω μένων Ai. 76. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγὼ Ant. 543. Et in obliqua oratione: ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι — μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν Oed. Col. 499. — 2. *Impersonale* ἀρκεῖ *satis est* et *suppetit.* Aut nude dicitur, aut cum dativo personae, addito nonnunquam per infinitivum subiecto. τοὺς — ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι δεδιέναι Oed. Col. 296. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι El. 1356. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ Trach. 708. *cum non suppetat auxilium.* ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν Ai. 80. εἰ — οὐκ ἀρκέσει ποθ' ἡμῖν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν Ai. 1221. Sic Br. ex membr. aliisque codd. et Aldo. Alii codd. propter praecedens φανούμεθα aberrantibus librariis ἀρκέσοι, plane contra linguae legem. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. I (124 D.).

Ἀρκτέος 1. ab ἄρχομαι, *incipiendus.* ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα Ai. 840.

2. ab ἄρχω. Legitur in Oed. R. 628. et Oedipus Creonti obloquenti dicit, ἀρκτέον γ' ὅμως. Schol. ἀλλὰ χρὴ βασιλεύειν. Et sic active etiam glossae et Triclinius, probantque unice Buttm. Gr. Mai. t. I. p. 460 et Hermann. olim, quia verbalia illa omnia, siquidem a transitivis originem ducant, significationem illorum sequantur. Nec sane exemplis prolatis ab Heindorfio ad Plat. Phaedon. p. 46 aut ex Aristoph. Lys. 501, quae Brunckii erat opinio, quidquam contra probari potest. Sed Hermannus olim ἀρκτέον ad Creontem spectare putabat, subaudiendo σοῦ: *sub imperio haberi oportet* (te). Hoc si verum est, quomodo Creon respondere potuit οὔτοι κακῶς ἄρχοντος? Debuit enim ἄρχοντα. Rectius Schaeferus l. c. et Append. ad Ar. Plut. Hemsterhus. ed. Lips. p. 525. *passive* dictum putat, solvendamque orationem ἄρχεσθαι χρή *parendum est*, aptis tamen exemplis cum non esset usus, contra Hermannum ne Erfurdtio quidem persuadere potuit. Nunc Hermannus emendationem tentat, ἀρκτέος γ' ὅμως. Ea non opus; ἀρκτέον recte habet, non modo propter illud a Schaefero monitum, quod ἄρξομαι significare potest *parebo, feram imperium*, sed propter exemplum plane geminum Dinarchi c. Demosth. p. 176, 108. Bekk. οὐ καταπληκτέον ἐστίν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Ἄρκτος *septemtriones*. οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Trach. 130 ch. Utramque ursam intelligi putat schol. ab Hermanno refutatus. ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Palamedes invenisse fertur Naupl. V. 11 (379 D.). — De accentu generis v. Arc. p. 79, 9.

Ἀρκτοῦρος *Arcturus* sidus. ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον Oed. R. 1137. *a vere ad auctumnum usque.* Sidus enim Arcturi illis locis pridie Idus Septembres oriri Musgravius docet ex Plin. H. N. XVIII. 47. — De tono docet Arcad. p. 73, 10.

Ἀρκύστατον *cassis*. ἄρκυς τὸ δίκτυον, ἐκ τούτου δὲ τὸ ἀρκύστατον, schol. El. 1468., ubi figurate dicitur: τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις πέπτωκα —; — Asperari iubent vulgo ἀττικῶς: v. Moeridis Intpp. p. 179. Eust. p. 1535, 18; sed rarius vocabulum est, quam de quo certa pronuntiari liceat.

Ἅρμα *currus*, inprimis curuli certamini instituendo. ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται El. 692. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων 704. v. κροτητός.

Ἁρματηλάτης *quadrigarum rector*. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα El. 690.

Ἁρμόζω 1. transitive *compingo*, inde *iungo, apto*. βάσει βάσιν ἁρμόσαι Oed. Col. 198 m. Schol.: τὸ ὁδηγῆσαί σε καὶ τὸ ἁρμόσαι σου τὴν βάσιν τῇ καθέδρᾳ. Rectius intelligitur Antigone ipsa gressum suum Oe-

libro accommodans. ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που (virus Nessi) Trach. 684 de illinendo veneno. Inde *passive:* τούτοισιν (νόμοις), οὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται Oed. Col. 912. i. e. *iudicabitur.* οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῷδε τ' ἦν ἡρμοσμένα Ant. 566, de Haemonis et Antigones matrimonio: ἁρμόδια καὶ προσήκοντα schol. Minus apta Camerarii ratio: *non sic inter hunc illamque transactum est,* in qua ὡς explicatur parum probabiliter. — 2. intransitive dicitur *aptum esse, convenire:* cf. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 46. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας Ant. 1303 m. Scholiasta transitive explicat subaudiendo τίς, male. Sensus est: *hoc a mea culpa nunquam in alium conveniet,* i. e. transferetur, μεθαρμοσθήσεται. εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς Oed. R. 902 ch. *nisi haec in manifestum exemplum cedant omnibus eventui congruentia.* Sic iam schol.: εἰ μὴ φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται. — σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε Trach. 723. ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ — νῦν χρόνῳ El. 1283. *quae mihi convenire videbuntur.* — Formam recentioris Atticismi molliorem a tragicis abesse constat. V. Lobeck. ad Phryn. p. 241.

Ἁρμονία *compages.* ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας Tham. IV. 2 (232 D.).

Ἁρμός *compages.* ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες Ant. 1201. Schol.: ὡς λίθου ἀποσπασθέντος, ὅπως εἰσελθῃ ὁ Αἵμων, ἢ ὑμεῖς ἀποσπάσαντες ἀθρήσατε. Prius illud verum: per intervallum enim lapidum divulsorum Haemon ad Antigonen penetrarat et mox aditurus est Creon. Alteram rationem aliter distinguens Schaef. sequitur.

Ἄρνειος *quod arietis est.* ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου Ai. 302. inter cadavera pecudum. Affert Suid. v. ἐρειπίοις. De accentu generis v. Arcad. p. 44, 8.

Ἀρνέομαι 1. *infitior.* εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι Oed. R. 571. οἵ τε φύντες (ἐχθροί) ἀρνοῦνται στυγεῖν Aload. XI. 5 (109 D.). — 2. *recuso.* μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν Phil. 118.

Ἀρνήσιμος *infitiandus.* ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον Phil. 74.

Ἄρνησις *infitiatio.* ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Oed. R. 578. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι El. 517.

Ἄρνυμαι *nanciscor.* νῦν δὲ — τοιάδ' ἄρνυμαι Ant. 894. Schol. λαμβάνω. sc. mercedem. ὧν ἐγὼ μεθύστερον — τὴν μάθησιν ἄρνυμαι Trach. 708. καιρός τοι — πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil. 827 ch. Schol.: ἡ μετ' εὐκαιρίας σύνεσις πολλῶν ἐπικράτειαν ἐν ἑτοίμῳ καρποῦται; et ἄρνυται, ἀποφέρεται. Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 49.

Ἀροτός *seges* et ἄροτος *annus.* μήτ' ἀροτὸν αὐτοῖς γῆν ἀνιέναι τινα Oed. R. 270. Non recte ἄροτον vulgo scribi puto, sed de *fruge* ἀρο-

τός, de *anni tempore* ἄροτος verum esse arbitror, ut de ἀμητός et ἄμητος diserte praecipit schol. Il. τ. 222. Et Eustathius cum p. 811, 27 in anni tempore significando propenacui observat, alteri significationi suum servari tonum una videtur efficere. — *Annum* significat δωδέκατος ἄροτος Trach. 822, quem locum haud dubie Hesychius spectat, cum scribit ἀροτούς, τοὺς ἐνιαύτους, οὕτω Σοφοκλῆς, quanquam falso accentu, qui corrigitur in Anecd. Bekk. p. 446, 6. cum ipsius quoque Sophoclis testimonio, et ab Eustathio l. c. Vide, ut his defungar, Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 42. Motus Hesychii auctoritate δωδεκάτους ἀροτούς Erfurdtius dederat duritie structurae non ferenda.

Ἄροτρον aratrum. ἰλλομένων ἀράτρων Ant. 340 ch. De tono v. λουτρόν.

Ἄρουρα arvum. Proprie: γύτης — ἔκτοπον λαβὼν ἄρουραν Trach. 32. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον Ai. 1265, quo dicitur Cresphontis fraus per anachronismum, v. Apollod. II. 6, 4. Pausan. IV. 3, 3. Memorat locum Eust. p. 361, 26. — Tralate: μητρῴαν ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1257. Schol.: ὅτι ἐξ ἐκείνης ἐσπάρη καὶ εἰς ἐκείνην ἔσπειρεν. Cf. Herod. π. μον. λέξ. p. 13, 14.

Ἀρόω aro. Proprie dictum nunc non legitur. Iam enim aliquid metaphorae habet ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. 1 (298 D.). Usitatissima autem tralatione, nec sermoni solum tragicorum familiari, sed vel in legibus Atheniensium quodammodo solenni dictum: τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν, ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη Oed. R. 1497. ὑμῖν — πατὴρ ἐφάνθην, ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην Oed. R. 1485. V. Hemsterhus. ad Luc. Tim. t. I. p. 372 Bip. Dorvill. ad Char. p. 345 Lips. et in Vann. Crit. p. 209. — De verbo flectendo consule Summum Virum ad Phryn. p. 227.

Ἁρπάζω rapio. 1. *per vim dolumve* proprie. ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Phil. 640. οὐδ᾽ εἰ θέλουσ᾽ οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους Ant. 1028. τοὐπιόντος ἁρπάσαι Oed. Col. 756. Cum in Antig. 311. vulgo legatur ἵν᾽ εἰδότες, τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον, τὸ λοιπὸν ἁρπάξητε, forma bonis scriptoribus aliena (v. Lob. ad Phryn. 241.) Lobeckius ἁρπάσητε, Hermannus ex Laur. A. Aug. Vat. ἁρπάζητε dedit, probatum Elmsleio ad Med. 31. not. 2. — 2. *Forte arripere.* ὅταν χεροῖν κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες Ach. Am. I. 4 (162 D.). — 3. δέδορκά σε πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. Schol. alter πεῖραν κατ᾽ ἐχθρῶν ἁρπάσαι, *consilia adversum inimicos inire* interpretatur, contra legem sermonis: alter τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν βλάβην προυφαρπάσαι, quod sequitur Abresch. An. ad Aesch. p. 122.; id vero ab Ulixis alienum consilio, qui explorandi, non praevertendi consilii causa processerat. Hermannus

explicat *opportunitatem tentandi hostis capere.* Lobeckius autem ostendit, locutionem a re venatica canumque solertia desumptam Ulixis in indagandis hostium consiliis sagacitatem significare. Unde et struendae sententiae ratio haec: *ὁρῶ σε θηρώμενον ἁρπάσαι.*

Ἅρπη *falx.* *ἅρπην, δρέπανον* ex Momo (scribitur *Νόμῳ*) Gr. Bekk. An. p. 446, 12 interpretatus affert (fr. VI. 374a. D.). — De tono v. Arcad. p. 113, 7.

Ἀῤῥαγής. *ἀῤῥαγὲς ὄμμα, οὐ δάκρυον, ᾧ τρόπῳ φασὶν κατεῤῥάγη μου δάκρυον.* Hesych. ex incerta Sophoclis fabula (inc. CV. 57. 847 D.).

Ἄῤῥηκτος *impenetrabilis.* *ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος* Ai. 573. De hoc Aiacis scuto v. a Lobeckio collata.

Ἄῤῥητος 1. *indictus* i. q. *ignotus.* In artis Tiresiae documentis recensetur: *ὦ πάντα νωμῶν — διδακτά τε ἄῤῥητά τε* Oed. R. 301, loco inepte a Triclinio exposito. *ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις* Ant. 552. Mortem elegisse sibi Antigonen Ismene dicit, quamvis a sese monitam. 2. *nefandus dictu.* Viam monstrat *τὰ μὲν λελεγμένα ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι* El. 1000. *propter honorem tui, indicta quasi essent, servabo verba.* *ὦ δείπνων ἀῤῥήτων ἔκπαγλ' ἄχθη* El. 196 m. de coena, in qua occisus Agamemno. *πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;* Ai. 213. Eust. p. 1461, 30. Suid. v. *ἄῤῥητον.* *ἄῤῥητ' ἀῤῥήτων τελέσαντα* Oed. R. 465. v. Brunck. *ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος* Oed. Col. 1005. Quomodo in Sinone fr. IV (488 D.). *ἄῤῥητον* dictum sit, non liquet. Hesychius enim addit *ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόῤῥητον, ἄφωνον, αἰσχρόν.*

Ἀῤῥώξ *non fractus:* *στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν* Ant. 251. Prava distinctio post *ἀῤῥὼξ* olim posita corrigebatur Elmsleio ad Bacch. 1135. *ὁ δ' ἐν θ' ὅπλοις ἀῤῥῶξιν, Ἡφαίστου τέχνῃ* Ach. Am. VI (168 D.). ap. Choerob. Bekk. p. 1267. Legitur *ἐνθ'* et *ἀρῶξιν,* qua scriptura certe non opus, item *τεχνίτου,* quod posterius emendavit Dindorf. Possit etiam *τέχνης.* Non est causa, cur hoc non ad *ἀῤῥὼξ* referatur, alia, nisi quod hoc neutrius generis capax non est, unde arripuit Choeroboscus l. c. ut ab *ἀῤῥήκτοις* per metaplasmum factum esse diceret, idem diserte de tono monens, qui quidem iam ex comparato *ἀποῤῥὼξ* constaret: v. Arcad. p. 19, 11. Schol. Il. *β.* 755. Vide Lobeck. progr. de adi. mot. anom. p. III. p. 3.

Ἄρσην 1. *virili genere, vir.* *παίδων τῶν ἀρσένων* Oed. R. 1459. *οἱ ἄρσενες* Oed. Col. 340. *ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά* Trach. 206 ch. *θῆλυς μὲν αὐτός, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων* Atr. I (144 D.). 2. Tralato de *alastro mare.* *πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον* Trach.

1186, cui defendendo non Spanhemium ad Callim. p. 562 adhibebimus, sed Hermannum comparantem *ure mares oleas*, Ovidii Fast. IV. 741., ab emendatoribus non capientibus mutatum in *ure maris rorem*. Erfurdtius *ἰσχυρόν* interpretatur, quod nec oleastro aptum, nec conveniunt, quae comparat, *ἄρσην βοή* et *ἄρσην κτύπος*. 3. Item tralate *gravisonum* significat. *κτύπος ἄρσην πόντου* Phil. 1441 an., quo utitur Eust. p. 10, 22. *Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας ἄρσενας χοάς* Polyx. II. 2 (469 D.). Ante Musgr. legebatur *ὀξυπλῆγος*. — De scriptura *ἄρσην* an *ἄῤῥην* apud tragicos constat. Nec in libris ullum mollioris formae vestigium, nisi quod in Oed. R. 1459. Brunckius ex quatuor suis et Dresd. a. *ἀρσένων* scripsit, reliquis suis cum ed. Ald. *ἀῤῥένων* exhibentibus. Laurr. P. C. *ἀρσένων*, ut pravam scripturam in A. reperiri colligas. Quod schol. Eur. Hipp. 309 versum illum ex Atreo referens *ἄῤῥενας* scribit, id nullius momenti est. — De tono v. Arcad. p. 9, 6 et 25.

Ἀρτακεύς Artacensis. *Ἀρτακῆς* inc. XCVII (776 D.). v. Steph. Byz. v. *Ἀρτάκη*. Debuerunt enim *Ἀρτακηνοί* dici homines (ᾰ?).

Ἀρτάμος. *κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως*. Gr. Bekk. p. 447, 5. (inc. CV. 58. 848 D.). Rarae vocis ex Lycophrone meminit Eust. p. 577, 45. De tono v. Arc. p. 60, 23.

Ἀρτάνη laqueus. Gr. Bekk. An. p. 447, 7. *κυρίως ἡ τῶν* (scr. *διὰ τῶν*) *καλωδίων ἀγχόνη. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλ.* (Capt. VIII. 6. 46 D.). *ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ*. Prudentius Etym. M. p. 53, 3., recordatus sic plus semel dixisse Sophoclem. Nam *χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην* legitur Oed. R. 1266. et *πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον* Ant. 54. Accentum generis observavit Arcad. p. 110, 27.

Ἄρτεμις nomen Deae. *Ταυροπόλα Ἄρτεμις* Ai. 172 ch. *τάς τε πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας* Oed. R. 207 ch. de Diana eadem Hecate dictum, ut *Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν ἐλαφοβόλον ἀμφίπυρον* Trach 212 ch. Quanquam Lucinam Hermannus interpretatur, verbo recte, sensu secus. *γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν* Oed. R. 161 ch. *τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν* El. 553. *δέσποιναν Ἄρτεμιν* 616. *Ἄρτεμιν τὴν αἰὲν ἀδμήταν* 1230 m. — De tono Herod. π. μον. λέξ. p. 8, 18. Arc. p. 32, 3.

Ἀρτηρία. *Viscera et medullae* significantur Trach. 1043, ubi de veneno *βέβρωκε σάρκας πνεύμονάς τ', ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν*. *Arteriam* enim *asperam* dici, ut putat Herm., alienissimum.

Ἄρτι modo. Eorum, quae Grammatici tradiderunt An. Bekk. p. 206, 11. 447, 11., Moeris et Phrynichus, quaeque uberrime persecutus est Vir Summus ad Phryn. p. 18, etiam a Sophocle plena peti potest confirmatio. Nunquam de *re futura* dicitur. *De praesente*: *ἄρτι κουφίζειν δοκῶ* Phil. 725. *χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα* Oed R. 742. ἄρτι

Βακχείαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Trach. 218 ch. *ἔνδον γὰρ ἁνὴρ ἄρτι τυγχάνει* Ai. 9. *οἷον ἄρτι κῦμα — ἀμφίδρομον κυκλεῖται* 344 ch. *εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς* 592. *Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι* 707. *πάρεστ᾽ ἐκεῖνος ἄρτι* 785. Haec omnia aut *nunc ipsum*, aut *tum* significans habent ἄρτι. Posterius est praesens in praeterito. — Cum *perfecto*: *βεβᾶσιν ἄρτι* El. 1378. *γυνὴ τέθνηκε* Ant. 1268.; cum *imperfecto*: *ἄρτι βλαστάνεσκε* Scyth. l. 2 (491 D.). prout restituit Valck. Diatr. p. 224.; cum *aoristo*: *ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ᾽ ἔπη* Ai. 1251. — De tono generis huius adverbiorum v. Apoll. de Adv. p. 545, 18. 572, 31.

Ἀρτίκολλος conglutinatus. *προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος, χιτών* Trach. 765. Schol.: *ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκεκολλημένος*, ut *ἀρτίκολλος τέκτονος* is coniunxerit, perquam Sophocleo more, et cum structura elegantiore tum aptiore sensu, quam secundum Hermanni rationem interpretantibus: *adstringebatur lateribus vestis velut statuarii*, i. e. ut quam statuarius exprimit.

Ἀρτίπους. ἐγγὺς — ἀρτίπους θρώσκει δόμους Trach. 58. Schol.: *ἀρτίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ*, recte. Wakef. ex Il. IX. 505 *celeriter incedentem* interpretatur, velut Hesychius *ἄρτιος τοῖς ποσίν, ὑγιόπους*, et Gr. Bekk. An. p. 448, 16. *ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.*

Ἀρτίχριστος recens illitus. *ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που (τὸ φάρμακον)* Trach. 684. Schol.: *παραυτὰ χριόμενον.* (ῐ in thesi).

Ἀρτίως modo. Quod Phrynichus App. Soph. p. 11, 19 discrimen a nonnullis inter ἄρτι et ἀρτίως constitutum, hoc ut de re praeterita, illud de praesente dicatur, aliis plane contra sentientibus, sobrio iudicio esse improbare significat, id etiam a Sophoclis usu alienum est. Cum *praesente* dicitur: *οὗδε δ᾽ ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι* Oed. R. 78. *ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον* Ant. 1283. *ἥτις λέγεις με ἀρτίως* El. 339. *ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως* Ai. 663. *ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως* 722. *οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους — ἀρτίως;* 1300. *κλύω τινὸς οἴκτου — ἀρτίως ὁρμωμένου* Trach. 8?0. — Cum *perfecto praeterito*: *πέπονθα δεινὰ τοῦδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρὸς ἀρτίως* Oed. Col. 896. *λόγος δ᾽, ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί* 1152. *τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουν πεφάνθαι* Ant. 557. *ἢ ζῶντ᾽ ἐσόψεσθ᾽ ἢ τεθνηκότ᾽ ἀρτίως* Trach. 803. *ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας* Ai 25. *ἀρτίως πεπαυμένην κακῶν* 774. Perfecto etiam hoc explicandum *Αἴας ὅδ᾽ ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται* Ai. 882. i. q. *νεωστὶ ἐσφαγμένος.* — Cum *aoristo*: *ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως* El. 782. *ἀρτίως θανών* Orestes dicitur, quod modo audiverant de eius morte. *ἐμόλετ᾽ ἀρτίως* 1225 m. *οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως* Trach. 345. *ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως* 1071. *τοιόνδ᾽ ἀποφθισθέντα? ἀρτίως φίλου* Ai. 921. *ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως* Oed.

R. 243. *ἅπερ τοῦδ' ἀρτίως ἠρασάμην* 251. *ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασοῦ* 474 ch. *οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει — ψυχῆς πλάνημα* 726. quod eadem breviloquentia attica *ἀρτίως ἀκούσαντα* coniuncta habet, qua *εὐθὺς καθισταμένου πολέμου αὔξεσθαι* Thucydides et *μεταξὺ θύων* Aristophanes dixit. *τὴν μὲν ἀρτίως ἔπεμψα* Oed. Col. 822. *φασὶ — κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως* Ant. 8. *τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε* 245. *ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτήν* 487. — Cum imperfecto: *ὃδ' ἀρτίως ἔδρων* Trach. 661. *ᾧ γὰρ ἀρτίως ἔχριον* 671. *ὥσπερ ᾖτου μ' ἀρτίως* Phil. 753. *ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα* Oed. R. 1054. Participium imperfecto solvendum est: *ὕπεστί μοι θράσος — κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων* El. 472. *ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι* Oed. R. 745.

Ἄρτος panis. *Ὀρίνδου ἄρτου μέμνηται Σ. ἐν Τριπτολέμῳ* (fr. V. 532 D.). *ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὃ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ.* Athen. p. 110, e. — Tonum Arcadius notavit p. 79, 12.

Ἄρτυμα condimentum. *ἀρτύματα, οὐχ ἡδύσματα* ex Soph. Phaeac. II. (601 D.). Antiatt. Bekk. p. 82, 32: accuratius Athenaeus p. 67. f. *ὅτι ἀρτύματα εἴρηται παρὰ Σοφοκλεῖ· καὶ βορᾶς ἀρτύματα. — καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων* Cedal. V. (305 D.). ex Herod. *π. μον. λέξ.* p. 30 28. ubi vitiose ex compendio scriptum *τῷ ἀρτυμάτῳ.*

Ἀρτύω (*ῡσ*) *apparo.* *σκευάζω* Gr. Bekk. p. 448, 19. Eust. p. 1148, 38. 1462, 1. Proprium est de *cibis condiendis.* *ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς* Phaeac. II. (601 D.). Quod Valck. et Brunck. particulam ex comoedia quadam desumptam iniuria Sophocli assignari putabant, nulla causa est, siquidem Phaeaces satyricam fuisse fabulam certissimum videtur.

Ἄρυθμος, incongruus. *ἀρύθμων, ἀσυμφώνων* Hesychius ex Aegistho quidem secundum Musuri interpolationem, qualis Sophoclis fabula non fuit. Cod. *αἰ^{θω}_{γι}*. Iure Dind. (f. 25) aut *Αἰγεῖ* aut *Αἰθίοψι* scribendum putat. — Versu coactum Sophoclem dixisse credendum, et illo quidem loco producta per arsin media, quam communem esse oportet.

Ἄρυστις i. q. *πρόχους.* v. Athen. p. 783 f. et Hesychium v. *ἀρύστεις.* *τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσα* inc. XLV. 2 (703 D.). De accentu generis v. Arcad. p. 35, 17. *ἀρύστιχος* Sophoclem dixisse incompertum.

Ἀρχαιόγονος origine antiquus. *ἀρχαιογόνων Ἐρεχθειδᾶν* Ant. 968 ch.

Ἀρχαιόπλουτος antiqua opulentia praeditus. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια El. 1385. Affert Suid. v. ἑδώλια.

Ἀρχαῖος antiquus. 1. quod non est amplius. οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας Oed. Col. 110. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός Trach. 552. — 2. quod antiquo tempore factum est. τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; Oed. R. 1033. ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν ὁρῶμαι πήματα Ant. 589 ch. — 3. quod ex antiquo tempore permansit. λόγος — ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Trach. 1. πατρὸς ἀρχαῖον τάφον El. 881. νάρκισσος μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα Oed. Col. 690 ch. hinc *ipsa vetustate sancitus:* Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις Oed. Col. 1384. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1628. Hermannus: *quae firma maneat, antiqua futura.* Mihi placet: *fides perpetuo apud te usu sacrata.* 4. antiquissimus, *uralt.* παῖδες ἀρχαίου Σκότου Furiae, Oed. Col. 106. 5. Refertur etiam ad originem et maiores ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα Ai. 1271. i. q. ἀρχῆθεν. De affinibus ἀρχαῖος et παλαιός compositis παραλλήλως, velut Trach. 552, ubi male coniecit Wakefieldus ἀγρίου pro ἀρχαίου, infelicius Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. ἀχρείου i. q. ἀμόρφου, vide Schaeferum l. c. et ad Plin. Epp. p. 145. — De tono consule Etym. M. v. ἀχαΐδες, Gud. p. 98, 44., Arcad. p. 43, 1.

Ἀρχέπλουτος opum fundator. (ἀποστέλλετε) ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων El. 72. Suid. v. ἀρχέπλουτον. De forma v. Lobeck. Add. ad Phryn. p. 767.

Ἀρχή 1. *imperium.* ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα Oed. R. 49. τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα 383. ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας 593. τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχήν 737. τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν 905 ch. de Iove. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ Oed. Col. 374. οὔτε σφιν ἀρχῆς ὄνησις ἥξει 452. ἀρχῆς θεσμός Ai. 1083. *ius imperii.* Plurative: πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177. τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων 740. ἵμερος — τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν 792 ch. amor imperio non cedere dicitur, i. e. Haemon patri. — 2. *initium, origo.* ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος Oed. R. 121. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Ai. 275. κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου Phil. 247. — 3. *Adverbiascunt* haec: ἀπ' ἀρχῆς Ai. 1076. οὐξ ἀρχῆς φίλος Oed. 385. ἀρχήν autem cum negatione praefracte negando servit, *omnino* significans. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92., quod respicit Eust. p. 1089, 20. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην Phil. 1223. ἀρχὴν ἂν — τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποτε — ἐπέστεφεν El. 431. Schol.: ἀρχήν, ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ καταρχάς, ὅλως. v. Herm. ad Ant. l. c. Reiz. ad Vig. n. 67. p. 723, horumque fontes Sylburg. praef. ad Paus. p. 928. Hemsterh.

ad Luc. t. I. p. 267 Bip. Lennep. ad Phalar. p. 94 Lips. Locell. ad Xen. Eph. p. 164. — De tono v. Arcad. p. 115, 24.

Ἀρχηγετέω auspicari. *μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ᾽ ἔρδειν κἀπὸ τῶνδ᾽ ἀρχηγετεῖν* El. 83. Fons significationis a Diis *ἀρχηγέταις*, gentium et tribuum auctoribus et tutelaribus (Gr. Bekk. An. p. 449. 14) repetendus. Apollinem consiliorum auspicem colebant Chalcidenses Siciliae, quasi viarum ad colonias mittendas monstratorem, Thucyd. VI. 3. Cf. Spanh. ad Callim. h. Apoll. 55.

Ἀρχηγέτης rex. *οἱ ἀνὴρ ἀρχηγέτης* Oed. R. 751. Schol.: *ἀρχηγὸς τῆς τάξεως, βασιλεύς.* Aeschylus eo sensu saepius *ἀρχηγέτην*, velut Sept. 990. (Blomf. 1001, qui cur versum insititium dicat, nemo facile coniecerit). Lucem haec significatio accipit ab *ἀρχηγός* eodem modo dicto Aesch. Agam. 250 et epigr. Simonidis ap. Thucyd. I. 132. — *ἡγέτης* etsi in usu fuisse non videtur, aliaque a praepositione maxime composita *ῃ* prae se ferant, unde acuuntur, *ἐξηγητής*, *ὑφηγητής*, illo tamen tono *ἀρχηγέτης* dici oportuit, sicut *ἐργάτης*, *ἐχέτης*.

Ἀρχηγός generis princeps, inde simul *heros tutelaris.* *τόνδ᾽ ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι* Oed. Col. 60. cf. Blomf. gl. Aesch. Agam. 250. Accentum generis tetigit Arcad. p. 88, 1.

Ἀρχῆθεν antiquitus. Atticis alienum fertur visum Phrynicho App. Soph. p. 7, 12., cf. p. 450, 4., ubi imperite solus excipitur Aeschylus. At tragicorum sermo et Platonis Aristophanisque multum discrepat. Cf. Lob. ad Phryn. p. 93. *νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος* Andromed. V. 4 (132 D.). ut emendavit Scaliger. — De accentu v. Etym. M. p. 13, 3.

Ἄρχω. I. *Formae.* 1. *Activi praes.* *ἄρχω* El. 512. *ἄρχεις* Oed. R. 579. Ai. 1086. *ἄρχει* Oed. Col. 66. Trach. 443. *ἄρχοις* Ant. 735. *ἄρχοι* Ant. 154 ch. *ἄρχε* Ai. 1086. El. 1311. *ἄρχειν* Oed. R. 585. Ant. 665. 732. *ἄρχων* Phil. 848 ch. Ai. 914. 1213. inc. LXXXIX (769 D.). *In* Pand. II. scr. *ἀργόν.* *ἄρχοντος* Oed. R. 629. *ἄρχοντες* Ai. 653. — *impf.* *ἦρχον* Oed. R. 591. *fut.* *ἄρξεις* Oed. R. 54. Chrys. s. Cris. I. (650). *ἄρξει* Ant 521. *ἄρξομεν* Ai. 1047. — *aor.* *ἦρξεν* Trach. 869. *ἄρξασα* El. 542. *ἄρξαοι* Lacaen. II. 2 (337 D.). — 2. *Passivi praes.* *ἄρχομαι* El. 256. *ἄρχεται* Oed. Col. 67. *ἀρχόμεσθα* Ant. 63. *ἄρχοιτο* Ai. 1054. *ἄρχεσθαι* Ant. 665. — 3. *Medii praes.* *ἄρχηται* inc. LVIII. 1, 1. (715 D.). *aor.* *ἠρξάμην* Oed. Col. 631. — II. *Usus activi et passivi.* 1. *principem esse rei faciundae*, qua significatione aut nude aut cum gen. vel acc. coniungitur. *ἄρξασά τι λυπηρόν* El. 542. *ἄρχ᾽ αὐτὸς ὥς σοι θυμός* 1311. *οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον* Trach. 869. *causa fuit.* Nec enim, quanquam subinde videtur, *ἄρχειν* et *ἄρχεσθαι* confunduntur: v.

Hermann. *über Böckhs Beh. d. Inschr.* p. 127. Engelhardt. ad Plat. Lach. p. 92. *μέγας ἄρ᾽ ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων* Ai. 914 ch. *ἄρξαιμι Φρυξὶ τὴν κατ᾽ Ἀργείους ὕβριν* Lac. II. 2. (337 D.). *ὁ Θήβας δ᾽ ἐλελίχθων Βάκχιος ἄρχοι* Ant. 154 ch. cf. Erf. Eadem in causa deus inde *ἔξαρχος* vocatur Eur. Bacch. 141. Schol.: *ἀρχέτω τῆς ἐμῆς χορείας.* 2. *regnare, imperium tenere*, plurimum sine casu, nonnunquam genitivo eius, cui praesumus, aut accusativo adverbiascente addito: cf. Dissen expl. Pind. p. 365. — *ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω* El. 512. Primus recte distinxit Hermannus: olim enim *ἄρχω καθυβρίζουσα* iungebantur. *εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς* Oed. R. 54. *ἄρχεις δ᾽ ἐκείνῃ ταὐτά* 579. *pari es imperio.* *ἄρχειν ἑλέσθαι* 585. *εἰ δ᾽ αὐτὸς ἦρχον* 591. *οὔτοι κακῶς ἄρχοντος* (*ἀρκτέον*) 629. *ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ ᾽πὶ τῷ πλήθει λόγος;* Oed. Col. 66. *ἐκ τοῦ — βασιλέως τάδ᾽ ἄρχεται* 67. *ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή* Ant. 521. locus duplicis structurae patiens. *καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ᾽ ἂν ἄρχεσθαι θέλειν* 665. *τῆσδ᾽ ἄρχειν χθονός* 732. *γῆς* (*ἂν*) *ἄρχοις* 735. *πάντως θανόντος γ᾽ ἄρξομεν* Ai. 1047. *ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε* 1086. *τοιοῦτος ὢν ἄρξεις* (*σύ* Brunckius inseruit) *τοῦδε τοῦ κρέως* Cris. I. nam ex Crisi verba esse, probabiliter ille censuit, quippe a Venere dicta de Helena Paridi monstrata. — *κἀκ τῶνδ᾽ ἄρχομαι* El. 256. *οὔτ᾽ ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ᾽ ἔτι* Ai. 1054. *οὕνεκ᾽ ἀρχόμεσθ᾽ ἐκ κρεισσόνων* Ant. 63. Num huc an ad tertiam significationem referatur illud Trach. 443: *οὗτος* (Amor) *ἄρχει καὶ θεῶν, ὅπως θέλει, κἀμοῦ γε*, incertum. 3. *alicuius rei potentem esse.* *οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων* Phil. 848 ch. 4. *Participium* maxime secunda significatione in substantivi naturam transit: *ἄρχοντές εἰσιν, ὥστ᾽ ὑπεικτέον* Ai. 653. *αὐτὸς ἄρχων — Αἴας ἔπλει* 1213. *θεὸς ἐμοὶ ἄρχων* inc. LXXXIX, quae verba a Philone t. II. p. 448 suae sententiae interposita Grotius in senarii formam redegit, qui anapaesto vitiatur. — 5. *Medium incipere* significat: *ἔα μ᾽ ἐν οἴοιν ἤρξάμην* Oed. Col. 631. sc. *γενόμενος.* *ἔργου παντὸς ἣν τις ἄρχηται καλῶς* inc. LVIII. 1. 1.

Ἀρωγή (*ᾰ*) *auxilium, praesidium.* Melicorum solorum est. *ἀνὴρ ἀνόμματος οὐδ᾽ ἔχων ἀρωγάν* Phil. 845 ch. *κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν* 1130 m. *διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις* Oed. Col. 1096 ch. Duplex auxilium Apollinis est et Dianae. Inepte schol. ad *γῆν* et *πολίτας* refert.

Ἀρωγός auxiliator. 1. *adiectivum.* *ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας* Ai. 350 m. *ναῦται* dicuntur. *τὰ σὰ βέλεα ἀρωγὰ προσταθέντα* Oed. R. 206 ch. 2. *Substantivum.* *καλεῖ δ᾽ ἀρωγοὺς τὰς ἀεὶ — παρθένους* Ai. 822. *ὅς γ᾽ ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός* Phil. 1201 m. *Λατοῦ — οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο* Oed. R. 127. *ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τε* Oed. Col.

1016. πρῶτον μὲν — τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν 1288. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος Ai. 200 an. Schol. ἐπιμεληταί. εὐμενῆ ἀρωγὸν — μολεῖν El. 440. πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί 849 m. Suid. v. παραγάγης. Schol. ἀρωγαί, idque nunc iniuria recepit Herm. ἀρωγοί Orestem spectat: ἐλπίδες κοινότοκοι sunt, quae in fratre repositae fuerunt. γενοῦ πρόφρων ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων 1373. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγός 1384 ch., Orestes Agamemnonis ultor. De re dictum: σοὶ θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά El. 454.

Ἄρωμα (ᾰ) ἀρώματα, ἀροτριάματα, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν, τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Hesych. ex Acris. XIV. 7 (77 D.). Emendandus Hesychius videtur: ἀπὸ τοῦ ἀροῦν. καὶ τὰ ἄλφιτα κ. τ. λ. Praeterea ἀρόματα scriptum exstat, id quod iam propter seriem literarum in ἀρώματα mutandum, sicut solum hoc versus fert Arist. Pac. 1158.

Ἀρὼξ v. ἀῤῥώξ.

Ἀρώσιμος *cultus patiens.* ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι Ant. 565. ἀρώσιμαι membr. Brunckii, Ald. et excerpta post Greg. Cor. edita p. 677. At Moschop. Dict. Att. v. ἀρόω, ἀρόσιμοι, de qua scriptura consule Lobeck. ad Phryn. p. 227. De transferendo vocabulo ab agro colendo ad connubium v. ἀρόω.

Ἀσάλπικτος *tubae sonitus expers.* ἀσάλπικτον ὥραν, τὸ μεσονύκτιον· ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Hesych. ex Lemn. V. 2 (351 D.)

Ἀσάμινθος (⏑⏑) *vannus balnearia* ex Eumel. I (213 D.). Hesychius affert v. αἵματος ἆσαι, explicans ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο. De spiritu monet Arcad. p. 199, 2., de accentu generis idem p. 49, 25.

Ἀσαφής *obscurus.* ὡς πάντα — κἀσαφῆ λέγεις Oed. R. 439.

Ἀσεβής *impius.* ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ Oed. R. 1382. τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ 1441. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ Oed. Col. 827.

Ἀσεπτέω *impie facio.* χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1329. ἀσεβεῖν explicat Triclinius.

Ἄσεπτος *impius.* ἄσεπτον, τὸ ἀσεβές Gr. Bekk. Anecd. p. 451, 13 et Hesych. in v. εἰ μὴ — τῶν ἀσέπτων ἔρξεται Oed. R. 890 ch. ἄσεπτον, ἀσεβές Hesych. ex Captiv. VIII. 7 (47 D.).

Ἄσημος *obscurus, ignotus.* πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν Ant. 991. Affert Eust. p. 821, 42. 1716, 54. τῷ δ' ἄσημα περιβαίνει βοῆς 1194. i. q. ἄσημος βοή, de quo usu v. Iacobs ad Achill. Tat. p. 718. Male schol. τὰ κακὰ σύμβολα τῆς βοῆς περιστοιχίζεται; est enim de quo non statim recte conicias. Plane ita ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω Trach 863. — Tralate: ἐμάνθανον φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ant. 1000. *irrita fuisse sacra animadverti, nihil ut inde au-*

significari liceret. Sic iam schol. alter intellexit, cum scriberet ἀσήμων, κατασήμων, ἢ ἀφ' ὧν οὐχ οἷόν τ' ἦν σημειώσασθαι. — ἄσημος ὀργάνης τις ἦν Ant. 252. Schol.: ἄγνωστος.

Ἀσήμων *obscurus.* γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι Oed. Col. 1664.

Ἀσθενής *infirmus.* μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν Oed. Col. 1037 *uni imparem.*

Ἀσία (ᾰ). Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται Mys. III. 1 (360 D.). γᾶς Ἀσίας Oed. Col. 700 ch. quo loco oriens et occidens Asiae et Peloponnesi nominibus componuntur.

Ἄσιτος *cibi expers.* ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος — θακεῖ Ai. 317. πολλὰ μὲν — ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη Oed. Col. 350.

Ἀσκέπαρνος. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col. 101. quod Suidas affert v. ἀσκέπαρνος. Schol. ἄγλυφον (ineptum hoc), καὶ ἀπελέκητον καὶ ἄξυστον (f. ἄξεστον), οὐκ εἰργασμένον. Ἄξεστον recte schol. Victorii. *Rudi opere confectum*, αὐτουργητόν interpretatur Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 219; sed v. Valck. ad fr. Callim. p. 17.

Ἄσκευος *imparatus.* ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα Oed. Col. 1033. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36.

Ἀσκέω. 1. *facio usu et exercitatione.* δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰςελθὼν πόλιν Oed. Col. 917. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν El. 1013., quod schol. pro medio dictum venditat, quo non opus, extrinsecus assumpto τοῦτο. 2. *fallacias* et *simulationem usu adscitam* adsignificat. ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά Trach. 383. Schol. μηχανᾶται. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες inc. CV. 77. (865 D.), non significat *dicendo exercitatos*, sed τοὺς τῷ λέγειν τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντας, quod quomodo in γύνανδρον conveniat, multis locis docet Aristophanes. Hinc universe *de falsa et subornata specie* dicitur: οὐκ Ὀρέστου (σῶμα) πλὴν λόγοις ἠσκημένον El. 1208. Suid. v. ἠσκημένον. Schol. κατεσκευασμένον. — 3. De corporis cultu et ornatu dictum id est fere, quod κοσμεῖν. ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον El. 444., quo utitur loco Eust. p. 1835, 52. Scholiasta squalorem monens significari recte advocat huc ἀεικῆ στολήν v. 184. Similiter ἐξασκεῖν ἐσθῆτι dictum Oed. Col. 1599, quo loco Musgravius consulendus, et Blomf. gl. Pers. 187. Matthiaeum miror, qui certissimae Porsoni emendationi ἠσκημένοι pro ἠσθημένοι Hel. 1539. refellendae illud profert argumentum, quod quis bonis vestibus, non laceris ἀσκεῖται: quasi *subornando ad fallendum* homini non possint optime convenire lacerae.

Ἀσκληπίδης *Aesculapio genitus.* τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν Phil. 1317. Libri plerique Ἀσκληπιαδῶν. Toup. Em. in Suid. t. I. p. 168. Ἀσκληπιῶν coniiciebat, Podalirium sic et Machaonem dici posse af-

firmans. Porsonus cum in praef. ad Hecub. p. XXXV. violentam tentasset transpositionem, in Append. ad Toup. p. 446. τοῖν παρ' ἡμῖν scribi iussit, a reliqua versus parte corrigenda abstinens. Erf. Ἀσκληπιδαῖν, Elmsl. τοῖν — Ἀσκληπιοῦ coniecit in Cens. Hecubae Porsoni p. 69. Ἀσκληπιδῶν Brunckius ex Aldina et membr., quam veram esse scripturam vincit Etym. M. p. 210, 11. Est etiam in codd. Laur. A. B. Ven. et Triclinianis.

Ἀσκληπιός n. pr. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου Phil. 1423. De accentu v. Eust. p. 463, 25. 860, 10. 1447, 44. Arcad. p. 40, 25. Hermanni quondam commento de propenacuendo vocabulo iure adversatur Spitzner. de Vers. Her. p. 84.

Ἄσκοπος 1. *quod oculos effugit.* ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν Oed. Col. 1678 m. Schol.: ἀφανῶς διὰ χάσματος ἀπολομένῳ. Doederlinus *Orci tenebras* interpretatur, *in quibus nihil conspicitur.* Sed videtur ἀσκόπως, *nemo ut videret*, interpretandum esse. 2. tralate *cuius ratio iniri nequit:* id quod ex significatione τοῦ ὄψει μὴ ἐφικτοῦ (*unabsehbar*) facili transitu efficitur. Primum enim *a locis ad tempus* traducitur: τὸν ἄσκοπον χρόνον βιβὼς ἐν ἡμερῶν ἀνηρίθμιον Trach. 246. Minime recte Hermannus explicat *incredibilem.* Deinde ad *facta:* πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 21. Schol. et Suid. ἀπροσδόκητον, ἄθετον Hesychius Sophoclis addita auctoritate, sed significatur *incomputabilis*, de cuius natura et causis non coniicias. ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Phil. 1098 m. Schol. ἀπροσδόκητα, commemorans una aliam scripturam ἄψοφα, quod λαθραῖα explicat. Idem in vulgata inest, quam ἀπροόρατα interpretamur. At *incredibilem* significat ἄσκοπος ἁ λώβα El. 853 ch. quod schol. et Suid. male ἀπροόρατος ὁ θάνατος interpretantur; *immensa* enim mortis, qua Orestes periit, *diritas* dicitur. εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα 1307 schol. rursum ἀπροσδόκητα; rectius πέρα πίστεως explicueris.

Ἄσμενος *lubens.* οὐ νιν — ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ Trach. 752. ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 18. τοί γ' ἄσμενοι — λιπόντες ᾤχοντο Phil. 271. De spiritu v. Arcad. p. 177, 15., de accentu Etym. M. p. 155, 23. Ab ἥδομαι nonnulli ducebant.

Ἀσόλοικος. ἀσ. ἥμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον Hesych. ex Troilo III. 6 (555 D.).

Ἀσπάζομαι *consaluto.* νῦν με πᾶς ἀσπάζεται Oed. R. 596. Adsignificat sese gratum omnibus esse. στρατὸς — ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Phil. 357.

Ἀσπάθητος. ἀσπάθητον χλαῖναν, τὴν δοράν, παρ' ὅσον οὐχ ὕφανται Hesychius, τὴν ἀνύφαντον Gr. Bekk. An. p. 453, 18 et Eust.

p. 787, 7. σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν καὶ τὸ ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. Pollux VII. 36 ex. Hesychio emendatus. Sophoclis est inc. CV. 59 (849 D.).

Ἄσπετος *ingens*. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα Trach. 957 ch. Hercules ipse morbo cruciatus *prodigium* dicitur.

Ἀσπιδίτης *clipeo armatus*. ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον Naupl. II. 1 (376 D.). Selectiorem et convenientem metro formam prae Homerico ἀσπιδιώτης elegit poeta. De tono v. ἀγρώστης.

Ἀσπιδοῦχος *clipeo armatus*. ὡς ἀσπιδοῦχος Naupl. II. 2 (376 D.).

Ἀσπίς *clipeus*. ἀσπὶς μὲν ἡμίλιγδος ὡς πυκνὸν πατεῖ Captiv. II (33 D.). ex Poll. X. 190, 9. v. explicantem Hemsterhusium. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις Ai. 1101. Eust. p. 851, 59. cf. Lobeck. p. 394. Ἄρεα — ὅς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με Oed. R. 191 ch. v. μεσόμφαλος. ἄσκευον ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. quem locum cum priore illo sine delectu compararunt Brunck. et Elmsl. ad Oed. R. l. c., et horum fons Valckenar. ad Phoen. 328. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε — τιθῇ Oed. Col. 1521. i. q. ἀντὶ πολλοῦ στρατοῦ. — De tono v. Etym. M. p. 157, 26. Arcad. p. 33, 11. 16.

Ἀσπιστήρ *miles*. ἄνδρες ἀσπιστῆρες Ai. 562.

Ἄσπλαγχνος *ignavus*. δηλώσω πατρὶ μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς Ai. 467. Affert Suid. v. ἄσπλαγχνος. ἀκάρδιος καὶ δειλός interpr. schol. Pal.

Ἆσσον *propius*. στείχουσαν ἡμῖν ἆσσον Oed. Col. 813. ἆσσον ἔρχεται Κρέων ὅδ' ἡμῖν 726. τὰς κόρας — ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας 1100. Memorat Eust. p. 394, 29. ἔτ' ἆσσον ἥκεις Ant. 1200. τύμβου προσεῖρπον ἆσσον El. 888. Cum pleonasmo dictum ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον Ant. 1195, ubi μᾶλλον abundat.

Ἄισσω v. ἀΐσσω.

Ἀσταγής *non destillans*. κρύσταλλον ἀσταγῆ Ach. Am. I. 4 (162 D.). Explicant *quod non guttatim sed pleno flumine* funditur: v. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 228. Sed convenit glaciem *solidam* dici, unde non stillat aqua.

Ἀστάκειος. τὸν Ἀστάκειον παῖδα Synd. VIII. 6. (153 D.), Astaci filium Melanippum. V. Iacobs. Anim. ad Athen. p. 68. De tono v. Αἰάκειος.

Ἀστακτί *non stillando*, i. e. *copiose*. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον Oed. Col. 1253. ξύμπαντες ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες 1642. quod affert Suid. v. ἀστακτί. Priore loco Bothius, ne corriperetur ι, ἀστακτα scripsit. Quid de Hermanno dicam, nescio, qui priori loco adscripsit, adverbia illa a nominibus ducta ambiguam, a verbis ne-

cessario brevem vocalem habere. Quasi ἀστακτί a verbo non esset, velut ἀνοιμωκτί. Et ipse secum pugnat: vide adnotata ad Ai. 1206. et Reisig. ad Oed. Col. p. CCI. Poetica libertas effecit, ut haec adverbia corriperent ultimam, rectius producerent: v. Apoll. de adv. p. 571, 4. simul de accentu praecipientem.

Ἄστειπτος pede intentatus. ἀκτὴ — Λήμνου βροτοῖς ἄστειπτος Phil. 2. Schol.: ἀπάτητος, ἀδιόδευτος, hoc male. Affert Suid. v. ἄστειπτος.

Ἀστένακτος non ingemiscens. ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς Trach. 1063. v. ἀεί. ἀλλ' ἀστένακτος — ἔρξον 1190. De transitiva verbalium ab ᾰ privativo compositorum significatione v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 239.

Ἀστεργής noxius, gravis. πείσεται — ἀστεργὲς οὐδέν Oed. R. 229. Schol.: βαρύ, ἐπαχθές. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργήν Ai. 764.

Ἀστεροπητής fulgurator. πυρφόρος ἀστεροπητής Phil. 1183 an. De tono v. ἀγρώστης.

Ἀστιβής inaccessus. ἀστιβὲς ἄλσος — ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 126 ch. Suid. v. ἀστιβής. χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω Ai. 642.

Ἀστίτης urbis incola. Steph. Byz. v. ἄστυ: ἀπὸ τοῦ ἀστός (f. scr. ἄστεος). ὁ ἀστίτης, quod auctoritate munit Alexandri Sophoclei I. 1 (81 D.). οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει, et I. 2 (81 D.) βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. De accentu v. ἀγρώστης et Arcad. p. 27, 1.

Ἄστολος χιτών Hel. IV. 1 (791 D.) a Valck. restitutum in diatr. p. 221, cuius dicti explicatio petenda a Plut. comp. Lyc. et Num. p. 168, de Lacaenis φαινομηρίσιν agente.

Ἄστομος. πῶλοι ἄστομοι El. 714 et Eust. p. 335, 20. equi sunt nimia currendi ferocia sensum oris amittentes. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 1008. At in Acris. XIV. 8 (78 D.). teste Hesychio ἄστομον Sophocles τὸν μὴ δυνάμενον λέγειν dixit.

Ἀστός incola urbis. 1. *Nude.* ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ Oed. R. 222. v. Ruhnk. ad Tim. p. 251. Elmsleius ut cod. Ven. et Parisiensis illi ignotus αὐτός. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας Oed. R. 1489. ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν Oed. Col. 169 an. ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι Ant. 27. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς 186. κηρύξας ἔχω ἀστοῖσιν 193. — 2. *Contra positum alteri.* ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι Oed. R. 817. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 13. ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 932. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν κυρεῖς; Trach. 186. τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων El. 963. — 3. *Addito attributo* q. d. τοῖσδ' ἀστοῖσιν Oed. R. 392. ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ 776. ἀστοῖς τοῖσδε Oed. Col. 289. ἀστῶν τῶνδε 1525. ὦ πάντες ἀστοί Ant. 1168. De accentu v. Arc. p. 79, 16.

Ἀστραπή 1. *fulgur.* ἀστραπὴ φλέγει Oed. Col. 1464 ch. Suid. v. οὐρανία. ὦ Ζεῦ πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων Oed. R. 201 ch. ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν El. 1062 ch. βροντὴ δ' ἐῤῥάγη δὲ ἀστραπῆς Teucr. Ii. 2 (507 D.). — 2. tralate *fulgor.* ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. III. 2. Hippodamia Pelopis amore incensa loqui videtur. Cf. Iacobs. et Welcker. ad Philostr. p. 289 et 313. De tono v. Arcad. p. 102, 20. 113, 15.

Ἀστράπτω *fulgeo.* Proprie: οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε Teucr. II. 2 (507 D.). Cum metaphora: πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός Oed. Col. 1069 ch. *micat,* in celeriter quippe properantibus.

Ἀστραφής *irretortus.* ἀ. σκληρός Hesych. ex Mys. VI. 5 (367 D.). Probabile est de irretorto dictum oculo esse.

Ἄστρον *astrum.* τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον Oed. R. 795. ἐκμετρούμενος non cum Herm. ad χθόνα retulerim, sicut ἔφευγον, sed absolute crediderim poni, ἐκμετρούμενος τὸ κατ' ἐμέ, *viam, qua eram iturus.* Iam schol.: ἐπὶ (debuit κατά) τὰ ἄστρα ἐπορευόμην, ἀπὸ τῶν ἄστροις τὸν πλοῦν τεκμαιρομένων. — ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Ant. 1132 ch. v. χοραγός. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. Brunck. secundum schol. ineptam comminiscitur hypallagen, quasi pro ἄστρα εὐφρόνης dictum sit. Nec melius Musgr. et Monk. de caelo universe dictum putant, quod fieri recte Hermannus negat, nisi ubi altitudo caeli spectetur. Est autem εὐφρόνη ἀστερόεσσα, v. Seidl. ad Eur. El. 651. Herm. ad Vig. p. 879. 890 et ad Soph. El. 748. 846. — ἐς τ' ἂν λεύσσω — ἄστρων ῥιπάς El. 105 an. quod Suid. affert v. ῥιπάς. ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα Naupl. V. 9 (379 D.). Transfertur ad *caelum* significandum: τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος Trach. 1096. Item figurate dictum de *splendore gestorum:* τοῖς ἐχθροῖσιν ἄστρον ὣς λάμψειν El. 66.

Ἄστροφος *non retro versus.* ἀπελθεῖν ἄστροφος Oed. Col. 491. *non respiciens.* v. Blomf. gl. Aesch. Choeph. 93.

Ἄστυ *urbs.* οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος Oed. R. 1378. τόδε πατρῷον ἄστυ 1450. Suid. v. οἰκητής. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 928 an. τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας Trach. 1144. ἄστυ Καδμεῖον μολών Oed. R. 35. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται Oed. Col. 67. κατ' ἄστυ 78. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 298. θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 761. τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν 1321. πρὸς ἄστυ Θήβης 1374. ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως Oed. R. 762. Elmsl. et Herm. dederunt ex Iunt. 2. contra libros et Suidam v. ἄποπτος. Sequuntur igitur Schaeferi decretum ad Or. Porsoni 719., ἄστεως sibi solum apud tragicos probari affirmantis. Quanquam Elmsleius l. c. ἄστεος ut πόλεος poetarum licen-

tia dictum existimat. At *πόλεος* est ubi versui expedit, *ἄστεος* plane contra: nunquam enim necessarium est, multis locis nocet. Et quam proni ad errandum librarii fuerint, illud ostendit, quod etiam ubi versum pessumdat, aut in plurimis aut in omnibus libris consensu *ἄστεος* exhibetur: velut Eur. Phoen. 856. Bacch. 795. El. 244. In Phoen. 363 (374 Pors.) nihil interest, *ἄστεος* an *ἄστεως* scribatur; pariter Or. 789. At Or. 749 (751) *ἄστεος* versui nocet, nec minus tamen in quinque codd. et Ald. reperitur, *ἄστεως* autem in codd. Flor. ap. Matth. omnibus. Recte decrevisse Schaeferum putamus.

Ἀστυνόμος. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 353 ch. In schol. cum legatur *τὴν τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν*, indicio illud est, fuisse qui *ἀστρονόμους* scriberent. Recte Moschop. Dictt. att. v. *ἐδιδάξατο* et alter schol. *ἀστυνόμους* agnoscunt, hic *τὰς ἐν τῇ πόλει τῶν νόμων δίκας* interpretatus. Melius *civitatum regendarum morem et consilium* explicueris.

Ἀσύμβλητος v. *ἀξύμβλητος.*

Ἀσφάδαστος non palpitans. ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι (με κοιμίσαι) Ai. 820. *ἀσκαρίστῳ, σπασμὸν μὴ ἔχοντι* schol. Aiacis vox est in gladium incubituri.

Ἀσφάλεια firmitas. ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν Oed. R. 51. Bene schol. *ποίησον τὴν πόλιν ἀσφαλῆ εἶναι, ὡς καὶ μὴ καταβληθῆναι.* Non *rationem* igitur urbem erigendi, sed *consilii finem et eventum* dativus indicat.

Ἀσφαλής firmus. De re usitatius. *ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς* Creus. I. 2 (322 D.). *οὐ γὰρ — γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις* Phaedr. III. 1 (608 D.). *λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ* Oed. Col. 1290. Laur. A. *ἀσφαλεῖ*, ceteri libri *ἀσφαλῆ*. Dudum vera scriptura recepta est. *ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα* Ant. 450, quae qualia sint, v. Intpp. et Xenoph. Mem. IV. 4, 19. *τοὺς μὲν ἄλλους ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦτο* El. 731. De *homine* minus frequens. *φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς* Oed. R. 617., quam sententiam Eustathius posuit p. 127, 19. 483, 5. aliisque locis apud Hermannum legendis. Coniungenda *ἀσφαλεῖς φρονεῖν: ἀναμαρτήτους* interpretor. Si *cautos et providos* mavis, vide Heindorf. ad Plat. Soph. p. 323 (p. 231 a.). *οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι* Ai. 1230. *fiducia dignissimi.*

Ἀσφαλῶς 1. *tuto. ἐλθεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς* Oed. Col. 1167. *τὰ μὲν — πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ — ὤρθωσαν πάλιν* Ant. 162. — 2. *certo. ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς* Oed. R. 613.

Ἀσχάλλω. ἀ. ἀδημονεῖν, λυπεῖσθαι, χαλεπαίνειν, ἀγανακτεῖν explicat Gr. Bekk. Anecd. p. 457, 15. *τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν ἥδοιο μὲν πῶς*

δ' οὐκ ἄν; ἀοχάλλοις δ' ἴσως Oed. R. 937. *laetitiam dolore mixtam sentiet.* Leni spiritu notari observavit schol. Il. ω. 94. ubi etiam Eustathius conferendus.

Ἄσωτος *perditus.* τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 189 ch. Suid. v. ἄσωτος et Σίσυφος et Eust. p. 384, 6. cf. Blomf. gl. Aesch. Ag. 1597.

Ἀταλάντη (⏑⏑) n. pr. πιστὸς Ἀταλάντης γόνος Oed. Col. 1324. Accentu cum adiectivo congruit.

Ἀτάλλω *sustento, alo.* τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων Ai. 556. Suid. v. ἀτάλλω et κούφη. Zonaras cum t. I. p. 537. ἀτάλλων, τρέφων explicet, hunc fortasse locum respexit. A tenuioribus plantis desumptum, ut monet schol., illustravit Lobeckius.

Ἀτάομαι (ᾰ) *gravi clade afficior.* ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Ai. 262. Recte schol. sic interpretatur, ut Aiace morbo liberato Tecmessa non minus graviter dolere dicatur. ἴδοιμί νιν — καίπερ ὧδ' ἀτώμενος 377. Suid. v. ἀτώμενος. οὔτ' εὐτυχοῦσα — οὔτ' ἀτωμένη Ant. 17. Respicere hoc videtur Etym. M. p. 168, 25. Elmsleius ad Med. p. 124 not. ex Hesychii glossa ἀσωμένη, λυπουμένη illud Sophocli donandum receptae scripturae loco suspicatur. τοὺς πλείονας ἀτωμένους ἴδοις ἄν, ἢ σεσωσμένους Ant. 314. Versum cum priore affert Etym. M. l. c. v. et ἄτη.

Ἀτάρ 1. *tamen vero.* πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά —; Trach. 54. Sic sermoni abrumpendo et alio flectendo servit: ἀτάρ — τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι Oed. R. 1052. — 2. *at vero.* δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε — βοσκήματα Trach. 758. De accentu v. Etym. M. p. 172, 28. et unde illa hausta sunt schol. Il. γ. 1., Callimachi auctoritatem secutum: nam quae de pleniore, eadem de tenuiore forma vera esse necesse est. Adde diserte praecipientem Arcad. p. 184, 22.

Ἀταρβής *impavidus.* ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θεᾶς Trach. 23. De structura non satisfacit Schaef. Mel. Cr. p. 137. v. μεσόμφαλος.

Ἀτάρβητος *impavidus.* ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητος ὁρμᾷ Ai. 195 ch. Libri ἀτάρβητα, ita quidem, ut in nonnullis adscribatur ἀτάρβητος, quod cum elegantia orationis commendatur, tum a Suida v. ἀτάρβητος, apud quem ἀταρβήτως legitur, ut apud Zonar. p. 338. Metra ut in epodis, minus certa.

Ἄτᾰφος *insepultus.* ἄταφος ἔπιτνε Oed. Col. 1729 m. ἐᾶν δ' ἄκλαυτον ἄταφον Ant. 29. Eust. p. 1466, 12.

Ἅτε v. ὥστε.

Ἄτεγκτος *immotus* (prece). ὁ ἄπιστος (scr. ἄπειστος, illud enim solis poetis ita dictum convenit) καὶ ἀναίσθητος — λέγεται δὲ ἄτεγκτος κυ-

ρίας καὶ ὁ ἄβροχος, ἐξ οὗ ὁ μὴ δακρύων; Etym. M. p. 163, 33. et Gr. Bekk. An. p. 458, 13. — ὡδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; Oed. R. 336. Eust. p. 441, 26. gl. ἀμείλικτος, σκληρός. Cf. etiam Ruhnk. ad Tim. p. 248. Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 44, A. Schneider. ad Plat. t. I. p. 116.

Ἄτεκνος orbus. ἄτεκνος — αἰὲν οἰχνῶ El. 160 m. Media, ut in arsi, producitur.

Ἀτελεύτητος irritus. ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ; Oed. R. 336. gl. ἄπρακτος. v. ἄτεγκτος.

Ἀτελής irritus. De re: τὰ μὲν λελεγμένα ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι El. 1000. μὴ ἀτελὴς εὐχή Phil. 771. πέλῃ adiicit Herm., sed vitiatus locus: desunt ultima versus in libris. κομπεῖν δ' ἐστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Phil. 831 m. Schol. εὐτελῆ, male quidem; debuit enim ἄπρακτα. Sed illa ex Thyeste VII. 9 (248 D.). ab Hesychio sententia profertur, ut quod explicet ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα.

Ἀτενής tenax. κισσοῦ ὡς ἀτενής Ant. 820 m. *hederam firmiter adhaerentem* dicit. Musgravius distinxit, τάν, κισσὸς ὥς, ἀτενὴς πετραία βλαστὰ δάμασεν: sed saxo minus bene convenit adiectivum, quod *durum* significat, sed de *homine* dictum: ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος Phryn. App. Soph. p. 20, 16. cf. Ruhnk. ad Tim. p. 52.

Ἄτερ sine. Achaeorum vocabulum pro χωρίς fuisse fertur in gl. sec. civ. ap. Bekk. p. 1095. — παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Phil. 696 ch. σοῦ μολεῖν ἄτερ 801. σὺ τοῦδ' ἄτερ 1420. τῆσδ' ἄτερ Ant. 562. πημονῆς ἄτερ Trach. 48. λαμπρᾶς ἄτερ στεροπᾶς Ai. 250. γυμνὸν τῶν ἀριστείων ἄτερ 459; v. Schaef. Mel. Cr. p. 115. ταφῆς ἄτερ 1367. αἰσχύνης ἄτερ El. 605. ἄτερ ἐμᾶν χερῶν 854 m. In Ant. 4. ἄτης ἄτερ significare videtur *praeter culpam*, ut taceam de ea; v. ἄτη. Unicum in τερ finitum adverbium est. V. Herod. π. μον. λέξ. p. 47, 1.

Ἄτερθε absque. Excipi aliquid de numero indicat. ἂν (ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν αἰὼν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε Ai. 630 ch. γε inculcat Tricl. etiam in tribus codd. Iohns. repertum. Hesychius: ἀτέρθε γε, χωρίς, quod ex hoc loco conflatum Abreschius, ἄτερ γε scribendum existimat Lobeckius.

Ἄτερος v. ἕτερος.

Ἄτη. I. *Formae.* ἄτη Oed. R. 1284. ἄτα Phil. 699 ch. ἄτης Ant. 4. Trach. 1071. 1094. Ai. 360. 356. 955. El. 924. 990. ἄτας Oed. R. 164 ch. Oed. Col. 202 m. Ant. 580 ch. 610 ch. 621 ch. Ai. 892 ch. ἄτῃ El. 1290. Ai. 123. Ant. 1084. ἄτᾳ Oed. Col. 530 m. ἄτην Ant. 185. 1245 an. Oed. Col. 93. Trach. 997 an. 1264 an. ἄταν Ant. 620 ch. Trach.

848 ch. Ai. 194 ch. 629 ch. 1168 ch. El. 228 ch — *dual.* ἄτα *nom.* Oed. Col. 5 36 m. ἄται libri plurimi, sed etiam ἄτα scriptum in Brunckii T. et membr. supra scripta Aldinae lectione ἄται, it. Laur. B. Par. F. T. Ricc. B. Farn. In Laur. A. ἄτα scribitur. Qui ἄται scribebant, α produci ignorabant. ἄτα acc. Ant. 529 optimus Laur. A. Ricc. ἄτας membr. Brunckii, Aldus. — *plur.* ἆται Oed. Col. 1246 ch. Olim ἄται editum. Laurr. Par. B. F. Vat. Ven. αἶτι. Verum est in Par. A. T. Ricc. Farn. Ter. IX. 1 (519 D.). ἆται voc. Ant. 855 m. ἄταις El. 228 ch. Oed. R. 1205 ch. ἄτας El. 2(8 an. 217 m. Ai. 835. Phryg. I. 3 (649 D.). Vocabulum graviore significatione praeditum melicis accommodatius visum esse ex his clarum est; inprimis plurali numero. Octies decies in diverbiis, bis et vicies in melicis, quater in anapaestis legitur omnino. Horum dualis exempla duo sunt, melicorum alterum, alterum diverbiorum, pluralis duo diverbiorum, anapaestorum unum, sex melicorum. Prima syllaba, in qua ᾱ duo coaluerunt, producitur (cf. Etym. M. p. 163, 42. inprimis autem Herod. π. μον. λέξ. p. 42, 21.), erravitque Graefius ad Bucol. p. 9. Diverbiorum exempla, praeter Ant. 4. 185. 1084. Oed. Col. 93., ᾱ in arsi habent. De anapaestis dubitari non potest. Choricorum et canticorum in arsi sunt El. 228. Ai. 194. 629. Phil. 699. Oed. R. 1205. Oed. Col. 202. 530. 536. Ant. 580. 610. 620. 621. Ter. IX. 1 (519 D.). Aliorum locorum numeri etsi in thesi positum ᾱ produci iubent, El. 217. Trach. 848. Ai. 892. Oed. R. 164. Ant. 855. In Oed. Col. 1246 nihil interest. Penacuitur consensu: v. Etym. M. l. c. varias et plerasque absurdas originationes referentem, Arcad. p. 113, 17.

II. *Usus.* 1. *calamitas* dicitur nefarii vel stulti facinoris culpa contracta: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 227. νῦν δὲ στεναγμός, ἄτη, θάνατος — οὐδὲν ἐστ' ἀπόν Oed. R. 1284. κέρδη μὲν — τοῖς δεδεγμένοις, ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν Oed. Col. 93. Oedipum enim expellendo ipsi illud malum genuerunt. τὴν ἄτην ὁρῶν στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας Ant. 185. Malevolentiam in nonnullis civium sese animadvertisse ratus Creon haec dicit. De ἄτῃ σωτηρίας contraria v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 118. — ὅτῳ φρένας θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν Ant. 620 ch. ἄτῃ πατάξαι θεῖον 1084. v. Herm. οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών 1245 an. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ Ai. 123. πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος 300. Documenta insani facinoris intuebatur. οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς φεύγοντες ἄτας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. I. 3 (649 D.). Sic etiam illud a multis tractatum ἄτης ἄτερ Ant. 4. explicandum puto, si quidem maxime placet cum Boeckhio ap. Wex. l. c. illa verba distinctione utrinque posita separatim dici hoc sensu: *ut taceam nefariorum facinorum culpam.*

Hermanni rationem non capio. — 2. Affinis significatio *calamitatis* est *doloso vel iniuste datae*, inprimis a diis mortalibus iniquis. V. Valck. ad Eur. Hipp. 276. *ἁ δ' ἐρχομένα Μοῖρα προφαίνει δολίαν — ἄταν* Trach. 848 ch. *evenit, quod in fatis erat, patefacta fraus exitiosa Nessi.* Recte sic Herm. scholiasten redarguens. *ἄταν οὐρανίαν φλέγων* Ai. 194 ch. *malum divinitus missum.* *οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν* 629 ch. *ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν γέροντι πατρί* 835. *οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει* Ant. 580 ch. Etiam *ὤμοι δύσφρονος ἄτας* Oed. Col. 202. huc retulerim, etsi non scelera imprudenter commissa, quod Reisigio visum, sed caecitatem suam Oedipus deplorat, ipsam tamen deorum iniquitate immissam significans. *ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας* El. 217. *perseverabo in odio malorum hominum*, Clytaemnestrae et Aegisthi. — 3. Saepe nihil amplius significat, quam *malum* et *infortunium*. *τίς ἄτας, τίς ἐν ἀγρίοις πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου* Oed. R. 1205. Praesens calamitas cum pristina fortuna contenditur. *πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ* Oed. Col. 530. *τόνδε — ἄται κλονέουσιν* 1246. *ἐκτὸς ἄτας* Ant. 610 ch. *πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας* 621. *μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις* El. 228 ch. *ne mala malis augeas.* *οὐκ εἰδεῖτ' ἄρα, ἵν' ἦμεν ἄτης* 924. *τίς — ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;* 990. *ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ — στέναζε* 1290. *τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι* Trach. 1264. Herculi. *μὴ — πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει* Ai. 356. Eust. p. 1461, 63. optime explicat advocato Homeri *πῆμα κακοῦ*: schol. *πῆμα mortem*, *ἄτην insaniam* interpretatur. Memorat Suid. v. *πῆμα*. *ὤμοι ἐμᾶς ἄτας* Ai. 892. *Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος* 955. *τὰν ἄπαυστον ἄταν* 1168 ch. — 4. *Concreta*, quam dicunt, significatione *malum*, *causam mali*, *rem calamitate nos affligentem* significat, *morbum*: *δακέθυμος ἄτα* Phil. 699 ch. *τίς ὁ χειροτέχνης, ὃς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει* Trach. 997. *ἔθαλψεν ἄτης σπασμός* 1071. *τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι* 1094.; *Sphingem*: *προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει* Oed. R. 164 ch.; *filias suas δύο ἄτα* dicit Oedipus Col. 536, quasi *duas noxas*, et Creon Antigonen ait et Ismenen seso aluisse *δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων* Ant. 529. *ματρῷαι λέκτρων ἆται* sunt *γάμοι ἀτηροί* Ant. 855 m. Cum figura *προσωποποιίας* dicuntur *ποικιλομήτιδες ἆται* Ter. IX. 1.

* *Ἀτήριος* Brunckius de coniectura intulit Ant. 4.

Ἀτηρός *noxius*. *λόγοισι πιστός, ἀτηρὸς λάθρᾳ* Phil. 1256. *ἀτηρᾷ φρενί* Trach. 263. De duplice forma *ἀτήριος* et *ἀτηρός* v. Brunck. l. c.

Ἀτίζω (ῐ) *desperno*. *πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών* Oed. Col. 1155. cf. Monk. ad Eur. Alc. 1042. *ἄτιζε* Elmsleii coniectura e *de Ai.* 1108. v. *ἀτιμάω*.

Ἀτιμαγέλης ὁ ἀπουτάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτω Σοφ. Gr. Bekk. An. p. 459, 31 (fr. inc. CV. 60. s. 850 D.).

Ἀτιμάζω contemno et contemtim facio. Ab ἀτιμοῦν distinguunt Ammonius p. 26. Gr. Herm. p. 340, sed hoc, quod publicum morem et leges spectat, apud tragicos non legitur: cf. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 231. ἃ νῦν σὺ τήνδ᾽ ἀτιμάζεις πόλιν Oed. R. 340. ὥς σ᾽ ἀτιμάζει πατήρ Ant. 568. μηκέτ᾽ ἐκφοβοῦ, μητρῷον ὥς σε λῆμ᾽ ἀτιμάσει ποτέ El. 1417. cod. C. apud Brunck. et edd. vett. mendose ἀτιμάσῃ. οὔποτ᾽ οὐδ᾽ Αἴαντ᾽ ἀτιμάσουσ᾽ ἔτι Ai. 98. μή μ᾽ ἀτιμάσῃς Oed. Col. 49. cf. Elmsl. μηδέ μου κάρα — εἰσορῶν ἀτιμάσῃς 287. μή τοι μ᾽ ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν — σὺν σοί Ant. 540. μή μ᾽ ἀτιμάσητέ γε Oed. Col. 1411. ἀλλ᾽ αὐτὸν — οὐκ ἄν γ᾽ ἀτιμάσαιμ᾽ ἄν Ai. 1318. ἀλλ᾽ ἀτιμάσας πέμψεις Oed. Col. 1275. τὸν δ᾽ ἀτιμάσας ἔχει Ant. 22. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ᾽ ἀτιμάσασ᾽ ἔχε 77. *Passivum:* οὐκ ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι Ai. 1321. οὐκ ἀτιμασθήσομαι Oed. R. 1081.

Ἀτιμάω contemno. μή νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος Ai. 1108. Ex scholio ἀτίμα, ἤγουν ἀτίμους ποίει· ἀτιμάζω γὰρ τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῶ τὸ ἄτιμον ποιῶ nec efficitur, quod Elmsleio visum est in not. ad Ai. Mus. Cr. Cantabr. fasc. III., illius scholii scriptorem ἀτίμου legisse, nec ἄτιζε corrigendum. Nec si revera ille legit, protinus ita scripsisse poetam credibile est in tanta vocabulorum illorum confusione: v. Schaef. ad Plut. Vit. t. VI. p. 349., Bast. Ep. Cr. p. 139. Et si ἀτιμᾶν Homericum, mirum non videbitur, quod Sophocles, Homeri in innumeris vocabulis et locutionibus imitator, illud quoque cum aliis ex communi Graeci sermonis fonte delibavit, velut etiam Pindarus fecit Pyth. IX. 139.

Ἀτιμία turpitudo. ἐπίστω γ᾽ οἷ μ᾽ ἀτιμίας ἄγεις El. 1024. ἀτιμίας 1025.

Ἄτιμος contemptus, ignominia affectus. 1. cum casu. καί μ᾽ ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Oed. R. 789. Suid. v. ἄτιμος. De hac significatione v. Elmsl. ad Aesch. Prom. 781. Aliquoties enim τιμή *concedentis*, ἀτιμία *denegantis* est, etsi miscet Wexius ad Ant. 21. καὶ μή μ᾽ ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀποστείλητε γῆς El. 71. v. ἀποστέλλω. 2. Nude. *De homine:* ἐμὲ — ἄτιμον ἔβαλον Phil. 1017. quod ἐξέβαλον significare etiam schol. agnoscit. At τὸν ἐναγῆ φίλον — ἐν αἰτίᾳ ἄτιμον βαλεῖν Oed. R. 657 ch. est ἐμβαλεῖν τῇ αἰτίᾳ. γῆς ἄτιμον τῆσδ᾽ ἀπωσθῆναι βίᾳ 670. ὡς μή μ᾽ ἄτιμον — ἀφῇ γε Oed. Col. 1280. τανῦν δ᾽ ἄτιμος ὧδε προκεῖμαι Ai. 422 m. θανὼν ἄτιμος — ἐμασχαλίσθη El. 436. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; 1205. i. q. ἀτιμάζομαι. De ratione dicendi exponemus in μεσόμφαλος. ἄτιμος οὐδενὸς σύ 1206. ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ᾽ ἀπόλλυμαι Ai. 435. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ᾽ ἐμοῦ φανεῖ Oed. Col. 51. — De

re: οὐδὲν γάρ — οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐστι Ant. 5. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι 78. sc. τὰ τῶν θεῶν, ut recte cepit schol.: non despicio fas. Ceterum ἄτιμον et ἀτίμητον copiose illustravit Valck. ad Adon. p. 230.

Ἀτίμως ignominiose. οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. ψυχὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας Ant. 1056. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον El. 1172. ἀτίμως διατετιλμένης φόβης Tyr. XV. 7 (587 D.).

Ἀτλητέω (ᾰ) impatienter fero. πάρειμ' ἀτλητῶν Oed. R. 515. Respicit Eust. p. 567, 27; affert Suidas v. ἀτλήτῳ.

Ἄτλητος intolerabilis. ὡς — γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν Oed. R. 792. ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτὰν Ai. 222 ch.

Ἄτμητος (⏑̄). ἀ. ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον explicat Hesych. afferens ex Amphitr. III (126 D.).

Ἀτμίζω (ᾰ) fumo. λάμπει — βωμὸς ἀτμίζων πυρί Laoc. I. 1 (340 D.).

Ἄτομος indetonsus. Οἴτης ἄτομον λειμῶνα Trach. 199. Schol. alter male: τὸν ἀπόρθητον; rectius alter: ἄμεινον δὲ τὸν ἀφιερωμένον θεοῖς καὶ ἀγεώργητον, ὃν οὐδὲ βοτὰ καταβόσκεται.

Ἄτρακτος (ᾰ) sagitta. νευροσπαδὴς ἄτρακτος Phil. 290. Scholiastam recte emendavit Herm. τὸν βαλόντ' ἄτρακτον Trach. 711. Etym. M. p. 165, 6., apud quem vitiose βάλλοντα scribitur. Ex eo, quod is cum aliis ab ἀτάρακτος factum vocabulum scribit, accentus agnoscitur.

Ἀτρείδης Atrida. Singularis vocativo casu Ἀτρείδη Ai. 1328. Pluralis: Ἀτρεῖδαι Ai. 246 ch. 440. 939 ch. Phil. 314. 594. 860. 1269. Ἀτρειδῶν El. 641. Ai. 295. 737. 825. 1298. Phil. 321. 404. 562. 904. 1278. Ἀτρειδᾶν Phil. 395 ch. Ai. 928 ch. inc. LXXXVI. (705 D.) Ἀτρείδαις El. 1057 ch. Ai. 612 ch. 705 ch. 913 ch. Phil. 323. 581. 1370. Ἀτρείδαιν Ai. 97. Ἀτρείδας Ai. 57. 456. 464. 652. Phil. 361. 389. 453. 508 ch. 582. 1376. Prima syllaba communis est, ut in arsi producatur, corripiatur in thesi: nec melica in hac re a diverbiis discrepant. De his praeterea observandum, ut productionem quartae arsi, ita correptionem secundae thesi maxime reservari. Producitur enim ᾱ in arsi quarta septies; Ai. 295. 652. 737. Phil. 389. 562. 589. 904. in arsi secunda bis: Ai. 97. 464. In melicis ter producitur: Phil. 508. Ai. 912. 928. Correptam videbis septies in melicis: Ai. 246. 939. Phil. 395. El. 1057. Ai. 612. 705. inc. LXXXVI. (765 D.): vicies in diverbiis: Ai. 57. 440. 456. 825. 1298. 1328. Phil. 314. 321. 323. 361. 404. 453. 581. 594. 860. 1269. 1278. 1370. 1376. El. 641. eaque omnia in thesi secunda.

Ἄτρεστος *imperterritus.* τὸν ἐν δαταῖς ἄτρεστον μάχαις Ai. 358 m. ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄτρεστον εὕδοντα Oed. R. 586. Locis versuum communibus positum est.

Ἀτρεύς n. pr. Ut fit ante τρ literas, prima ea, quam aliquoties posuimus, lege communis est. Corripitur Ἀτρέως El. 1500 an. Producitur Ἀτρέως Phil. 1012 arsi iambici versus quinta, item 1339. 1362. Nam Ἀτρέα sede prima Ai. 1272 necessario nec tribrachum, nec dactylum, nec anapaestum facit.

Ἀτρύγετος *sterilis.* ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ὑπὲρ οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 2 (423 D.), quos versus traduxit Aristoph. Av. 1337, cuius scholiastae Sophoclei loci notitia debetur.

Ἄτρυτος *inexhaustus.* ἀρτίως πεπαυμένην κακῶν ἀτρύτων Ai. 775. Schol. Pal.: πολυτρύτων, πάνυ κακούντων, deceptus ille commenticio illo ᾰ intensivo. Eust. p. 1517., 12 ἄτρυτον ἄνθρωπον dicit ὃν οὐ τείρουσιν οἱ πόνοι. Ita tralatione ad aerumnas facta ἄτρυτοι πόνοι erunt, *qui nunquam quasi defatigantur, ne maneant.* Intensivum ᾰ in hoc vocabulo non magis cernitur quam in aliis, quae docte illustravit Valck. ad Adon. p. 230.: illustravit etiam Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 114, D.

Ἄτρωτος *vulnere carens.* ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν ἐξ ἐμῆς χερός Oed. Col. 910.

Ἀτταταῖ doloris interiectio. Legitur Phil. 733, ubi Brunck. et Buttm. ex Tricl. ἀτταταί. Libri inflectunt, sicut praeceptum a grammaticis est, principe Herod. π. μον. λέξ. p. 27, 13., quem gregatim sequuntur Arcad. p. 183, 19. Etym. Gud. p. 451, 19. Gr. Herm. de Prosod. 174. p. 460. Verum restituit Herm. in Phil. 779 ex cod. Brunckii B., in quo tamen acui fertur. Membranae et edd. vett. ἀτταταταῖ, Erf. ἀταττατταί, quod si accentum correxeris, cum ratione non pugnat, Buttm. ex Tricl. vitiose ἀταττταί.

Ἀτύζω *pavidum reddo.* ὄρνις ἀτυζομένα El. 146 ch. luscinia. τεταραγμένη schol.: melius *pavidam* dicas. Affert Suid. v. ἀτυζόμενος.

Αὖ 1. *iterum* et *rursus* de re saepius facta. ἡ δ᾽ αὖ μιαρὰ βρύκει (νόσος) Trach. 983 m. θρώσκει δ᾽ αὖ — ἀγρία νόσος 1022 m. ὦ Παλλάς, τόδε μ᾽ αὖ λωβᾶται 1025 m. ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ᾽ αὖ 1072. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν 1078. Dubiam sententiam haec habent: στάζει γὰρ αὖ μου φοίνιον τόδ᾽ ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Phil. 772. τίς αὖ παρ᾽ ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος Oed. Col. 1496. ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει El. 506.: sed possunt sane de iterata re intelligi. — 2. De re nova vel mutata dicto non semper congruit *rursum*; est enim, ubi *iam* vertas. ὦ σχῆμα πέτρας — αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρός

σε φιλός Phil. 940. τί ποτ᾽ αὖ μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ ἔσται; 1078 m. οὐκ ἂν φράσειας, ἥντιν᾽ αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις; 1206. τίς αὖ παρ᾽ ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς 1247. τίν᾽ αὖ σὺ τήνδε φωνεῖς — φάτιν El. 320. νῦν δ᾽ αὖ τίν᾽ ἥκεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 358. τί δ᾽ ἐστὶν — νέορτον αὖ 1503. καὶ παρεμπήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός; — Trach. 1114. καὶ νῦν τί τοῦτ᾽ αὖ φασὶ — κήρυγμα θεῖναι Ant. 7. νῦν δ᾽ αὖ μόνα δὴ νὼ — σκόπει, ὅσῳ κάκιστ᾽ ὀλούμεθα 58. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης 983. τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1157. τί δ᾽ ἔστιν αὖ; 1266. νῦν δ᾽ αὖ μέγα πένθος εὕρηται Ai. 607 ch. νῦν αὖ πάρα λευκὸν — πελάσαι φάος 693 ch. θεῶν δ᾽ αὖ θέσμι᾽ ἐξήνυσε 698 ch. τί μ᾽ αὖ τάλαιναν — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε 775. δοῦπον αὖ κλύω τινά 858. ch. — 3. vicissim. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός Oed. Col. 1540. σέ τ᾽ εἰκὸς — μαθεῖν, σέ τ᾽ αὖ τοῦδε Ant. 721. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ᾽ αὖ θεῶν ἄμοιρον — τέκνον 1057. δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον Trach. 1165. πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής, νῦν δ᾽ ἐγὼ μέγ᾽ αὖ φρονῶ Ai. 1067. — 4. Hinc saepe dialecticae oppositioni conficiendae adhibetur, contra significans, qua de re δέ praecedit frequenter. Ὀδυσσεὺς δ᾽ ἔστιν αὖ κἀνταῦθα Phil. 428. ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ᾽ αὖ δύνῃ πάλιν 1315. εἰ δ᾽ αὖ τιν᾽ ἄλλον οἶδεν Oed. R. 230. εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε 233. οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασιν ποίοις — πατέρα ποτ᾽ ἂν προσεῖδον — οὐδ᾽ αὖ τάλαιναν μητέρα 1373. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα — οὐδ᾽ αὖ σύ El. 899. οὐδ᾽ αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ᾽ ἐγώ 1023. εἰ δ᾽ αὖ — εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί Oed. Col. 978. τὸν δ᾽ αὖ ξύναιμον — ἐκκεκηρῦχθαι Ant. 198. τλῆμον, μενεῖς αὖ 229. Quid? manebisne? καί αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις 597 ch. ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι — τὸ δ᾽ αὖ ξυνοικεῖν τῇδ᾽ ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; Trach. 542. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας — κομίζεται Ai. 62. νῦν δ᾽ αὖ — μέγα πένθος εὕρηται 607 ch. (opp. πρὶν δή). τοὺς δ᾽ αὖ μεγίστους — ἴδοις ἂν Ai. Locr. IV. 1 (14 D.). ἔρως ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, οὐδ᾽ αὖ γυναῖκας Phaedr. IV. 2 (607 D.). χρόνος αὖ — πολλ᾽ ἀνευρίσκει σοφά inc. VII. 1 (658 D.). Quid significationis insit in Erid. 1 (199 D.) ἐγὼ δὲ πεινῶσ᾽ αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω, non satis clarum est. — 5. Notanda similium adverbiorum cumulatio. δαίνυται γάρ αὖ πάλιν Trach. 1078. αὖθις αὖ πάλιν εἶσειμι Phil. 940. quod affert Suid. v. αὖθις et πάλιν. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ᾽ ἄγοιμι Oed. Col. 1420. ἂν olim a Schaefero propositum Mel. Cr. p. 99. sed mox abiectum. πάλιν αὖ, eidem frequentius dictum, apud Sophoclem non legitur. Sed Reisigius C. Crit. in Oed. Col. p. 360. aiens αὖθις αὖ πάλιν de re saepius iterata dici, Sophoclis loco Phil. 940. redarguitur. Neque enim de iterata ingres-

sione in antrum, sed de mutata rerum Philoctetae miseraque conditione sermo est.

Αὐαίνω sicco, inde *consumo*. ἄφιλος αὐανῶ βίον El. 819. Schol.: ξηρανῶ, ἤτοι μετὰ σκληρότητος διαβιβάσω. Simile est ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος Phil. 942. Vulgo et apud Suidam v. ὀρειβάτης, αὖ φανοῦμαι: veram scripturam ex schol. eruit Canterus. Significatur *exsanguis et quasi marcens vita*: v. Kuster. ad Ar. Thesmoph. 853. — Asperae prolationis, cuius testes sunt Gr. Bekk. An. p. 462, 15. Eust. p. 1306, C. 1416, 14., quanquam hic compositum ἀφαυάνθην in documentum edit, quod nihilo certius est, quam si in contrariam partem afferas λεύκιππος et ἀντήλιος, in libris vestigium non exstat.

Αὐγάζω lustro. ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων Phil. 217. Schol. ὁρῶν. ἥτις ἐν λειμῶνι ποταμιῶν ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ' ὑπὸ κούφαις αἰθέρος; διατετιλμένης φόβης Tyr. XV. 6 (587 D.). Medium sensu deponens epicis recentioribus usitatissimum, veteribus activa forma minus frequens, de quibus adnotavit Elmsl. ad Bacch. 596. coll. Abresch. ad Aesch. Ag. 1132. Sed passive dictum Sophocli, siquidem sic componenda verba ἥτις ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν αὐγασθεῖσα ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον. αὐγάζεσθαι *collustrari*, pereleganter de imagine dicitur in pellucido fonte conspecta.

Αὐγή fulgor. βροντᾶς αὐγαῖς Phil. 1184 m. vitiosa librorum scriptura βρονταῖς αὐταῖς expulsa ex schol. reposuit Valck. Anim. ad Ammon. p. 78. Tralatum ad *oculorum* fulgorem: ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω Ai. 70. Accentum generis observavit Arcadius p. 104, 27.

Αὐδάω I. *Formae. pr.* αὐδῶ Oed. Col. 223 m. 868. El. 226 ch. αὐδᾷς Phil. 895. El. 845 m. sed Phil. 1394 iure ineptissimum iudicans Dindorfius eiecit. αὐδᾷ Oed. Col. 1626. αὔδα Oed. Col. 212 ch. Oed. R. 93. Ai. 361. αὐδῶν Oed. R. 1271. 1289. αὐδᾶν Oed. R. 1409. Oed. Col. 630. Ant. 914. El. 126 ch. — *imperf.* ηὔδας Oed. R. 392. 934. ηὔδα Oed. R. 568. Oed. Col. 25. Ant. 227. — *fut.* αὐδήσει Oed. R. 846. — *aor.* αὔδασον Oed. Col. 204 ch. αὐδῆσαι Trach. 170. — Passivum *pr.* αὐδῶμαι Phil. 240. αὐδᾶσθαι 428. — *imperf.* ηὐδᾶτο Oed. R. 527. 731. 940. — *aor.* αὐδηθεὶς Trach. 1096. *Medium praes.* αὐδῶμαι Phil. 841. ch. αὐδωμένου Phil. 130. — *imperf.* ηὐδᾶτο Ai. 759. — II. *Usus* activi et medii promiscuus. Nam ποικιλῶς αὐδωμένου Phil. 130. οἶσθα γὰρ ἂν αὐδῶμαι 841. Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Ai. 759 aperte active dicta sunt, etsi postremum illud exemplum passive intelligi posse putabat Boeckh. Expl. Pind. p. 134 et Not. Cr. ad Ol. II. 99. cf. Herm. ad

Pind. p. 283 t. III. Heyn. Primum autem ex Philocteta exemplum hac ipsa de re memoravit Eust. p. 806, 54. Nec diverbiorum et canticorum, quod in verbo paulo reconditioris usus suspicere, ullum discrimen. 1. Plurimum significat *dicere* in colloquendo vel admonendo. *ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ* Phil. 895. *ἐς πάντας αὔδα* Oed. R. 93. *εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει* 846. *ηὔδας* 974. *αὐδῶν τοιαῦτα* 1271. *αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι* 1289. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν* 1409, quod affert Stob. p. 338 ed. Schow. *πᾶς γάρ τις ηὔδα* Oed. Col. 25. *αὔδασον τίς ἔφυς βροτῶν* 204. *αὔδα* 212. *δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ* 223. *ψυχὴ γάρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη* Ant. 227. *μὴ — αὔδα τάδε* Ai. 361. *εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν* El. 126 ch. *εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ* 226. ch. *τί φῄς; αὐδᾷς δὲ ποῖ;* 845. Libri *ποῖον*. Optima illa correctio Hermanni est, lucem accipiens ex prioribus Electrae verbis *μηκέτι παραγάγῃς, ἵν' οὔ*, a choro interpellatis. Passive dictum: *ηὐδᾶτο μὲν τάδε* Oed. R. 527. *ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτα* 731. *ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ* 940. — 2. *compellare, iubere*. *αὐδῶ σιωπᾶν* Oed. Col. 868. *αὐδᾷ μολεῖν οἷ γῆς ἄνακτα Θησέα* 1626. *τίν' αὐδᾶν ξύμμαχον; (χρή)* Ant. 914. *compellare ut opem ferat*. Affinis *passivi* significatio, cum est *vocari, nomen habere*. *ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος* Trach. 1096. *αὐδῶμαι δὲ παῖς Ἀχιλλέως* Phil. 240. *χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν* 428. *vocari mortuum*, i. e. *esse*. — 3. *Proloquendo palam facere*. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη* Oed. Col. 630. Et hinc oritur augustior illa significatio, qua de *oraculorum et fatidicorum responsis* dicitur. *τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι* Trach. 170. *πῶς δ' οὐχ — ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον* Oed. R. 392., de Tiresia, ut *πῶς — οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;* 568.

Αὐδή *vox*. Clitoriorum in Arcadia vocabulum pro *φωνή* usitatum fuisse fertur in Gloss. sec. urbes ap. Bekk. p. 1096. Mirum quidni Achaeis, quibus *αὔω* tanquam proprium tribuitur. Accentum tetigit Arcad. p. 105. 20. Propria *vocis* significatione diverbiis et canticis commune est. *αὐδὰ τρυσάνωρ* Phil. 208 ch. *φάσκειν τ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους — κλύειν* 1397 an. *γιγνώσκω — τὴν σὴν αὐδήν* Oed. R. 1326. *αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν* Oed. Col. 324. *αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν* Ai. 954. *οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά* El. 186 ch. de quo dicto distinctiones immutaturus Herm. argutatur, *νόστοις αὐδά* de Agamemnonis reducis voce dici non potuisse, quem, cum non praesciret, quid sibi instaret, vocem flebilem non potuisse edere. Sed recte distinguitur. *Νόστοις* enim quidni significet *μετὰ νόστον* s. *νοστήσαντος*: *flebilem*, inquit, *cum rediisses, et quod maius est, in cubiculo paterno vocem misisti, Agamemno*. — *ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν* El. 1273 ch.

quod minime de nuncio accepto intelligendum cum Const. Matthiae in Lex. Soph. p. 75; certe argumentum ab imperfecto parum recte dicto desumptum centenis Tragicorum Homerum secutorum exemplis convincitur. Unum quo *dictum, sermonem, nuntium* significari oportet, exemplum est Oed. Col. 240 m. ἔργων ἀκόντων ἀΐοντες αὐδάν.

Αὐθαδία superbia. εἴ — νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν Oed. R. 549. Suid. v. εἴ τοι. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Ant. 1015. Sic libri omnes et cod. Reg. Stobaei. Hunc editor Grotius interpolavit, ignarus alteram in αὐθάδης produci, quod primus vidit Bentl. ad Menandr. fr. LXXX. Vocabulum explicuit Stanl. ad Aesch. Prom. 79.

** *Αὔθαιμος consanguineus.* δεινὰ δ' εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη Oed. Col. 1080 ch. de Antigona dictum secundum certam Bothii emendationem. Libri αὐθομαίμων, quod nec sensui nec metro aptum.

Αὐθαίμων consanguineus. Fratrem significat ὦ Διὸς αὐθαίμων Trach. 1030 m.

Αὐθαίρετος sponte sumptus. τῶν δὲ πημονῶν μάλιστα λυποῦσ', αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι Oed. R. 1231. Hemsterh. ad Callim. fr. CXX (t. I. p. 488 Ern.) emendabat αὐτάγρετοι, cuius scripturae vestigia in scholiis deprehendisse sibi videbatur et ipse et Wakefield. Silv. Cr. t. II. p. 30. Sed in eo quod habent, αὐθόρμητοι, ἑκούσιαι, nihil inest simile. De Oed. Col. 527. v. ἐθελητός.

Αὐθημερόν ex Danae (II. 1. 177 D.). Hesychius, vitiose scripto ἀνθήμερον cum explicatione σήμερον, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ. Acuenda vero vox secundum Herodianum ap. Io. Alexandr. ap. Dind. ad Ar. Ran. 848. et Etym. Gud. p. 499, 36. Quod proxime praecedit apud Hesychium ἀνθ' ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, id nec significatu simile est, nec ordo literarum toties desertus argumento esse potuit, recte vulgo ἀνθήμερον scribi.

Αὖθι. σὺ δ' αὖθι μίμνων Polyx. I. 1 (468 D.). Homerico more pro αὐτόθι dictum, prout poetam secuti universe praecipiunt Ammon. p. 27. Gr. Bekk. An. p. 463, 7. De tono v. Apoll. de adv. p. 545, 18. Αὖθι i. q. αὖθις v. αὖτε.

Αὖθις 1. *iterum*, de repetita actione. φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμα Phil. 342. ἦλθετ' ἐπήλυδες αὖθις 1175 m. λέγ' αὖθις Oed. R. 359. αὖθις φράσον 361. οὐχὶ βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν Oed. Col. 365. οὔτ' ἂν — ἔλθοι ποτ' αὖθις 428. πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι 1420. τί δ' αὖθις — δεῖ σε θυμοῦσθαι 1422. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον 1438. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις 1440. κοὔποτ' αὖθις Ant. 804. m. αὖθις εἴπατε 1175. κωκύσασα — Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε 1289. *secunda vice* inter

pretor, etsi etiam *rursus* potest. κοὔποτ' αὖθις ὕστερον Ai. 845. εἴτ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις 1076. — 2. *rursus*, de re in pristinum statum restituta. αὖθις ἐκπέμψει πάλιν τοῦτον Phil. 127. αὖθις αὖ πάλιν εἴσειμι πρὸς — ψιλός 940. *revertor*. τάδε τὰ τόξ' αὖθις πάλιν δώσω 1216. *reddam*. αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε Oed. Col. 233 ch. ὡς καὶ φιλήσων αὖθις Ai. 665. πότερον ἐκείνους — αὖθις πάλιν καλῶμεν Trach. 341. *revocemus*. πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ. Pel. I. 3 (434 D.). v. Spohn. Lectt. Theocr. p. 32 cf. Matth. ad Eur. Heracl. 728. — 3. *rursus* de re mutata, nova in alterius locum succedente. δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Phil. 82. ὧν μαθόντες αὖθις εἴσιτον 537. Nam extra morabantur. ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις 833 ch. *quae responderis*. ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ Oed. R. 132. obscura enim tum temporis res. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται, καὖθις φίλα Oed. Col. 621. νῦν τ' αὖθις πειρᾷ μετασπᾶν 776. εἰσορῶ τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπόλου μένας 1100. τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὧδ' — ἐπαμμένει; 1714 m. πῶς δῆτ' αὖθις — αἰῶνα τλάμον' ἕξω 1732 m. τύμβον χώσαντες, αὖθις πρὸς — νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν Ant. 1190. κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν Ai. 298. extra enim versabatur antea. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί 1338. — 4. De re tempore posteriore dictum *rursus* i. q. *post*. ὡς δ' ἦκεν αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν Trach. 269. οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυποίμεθα Ai. 1065. χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἐναντίος 1262 i. q. τῷ ὕστερον χρόνῳ. — 5. Hinc aliquando *iam*, *porro*, *contra* significat sermoni continuando et nectendo constitutum. οἷ' ἔργα δράσας — ὁποῖ' — ἔπρασσον αὖθις Oed. R. 1403 i. q. καὶ ἔδρασα καὶ πάλιν ἔπρασσον. χρόνος ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δ' ἐπ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω Oed. Col. 1455 ch. *modo haec, rursus illa*. ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν — μεταίτιος, σοί τ' αὖθις Trach 1224. τοῦτο μὲν — τοῦτ' αὖθις Ant. 167. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς Aload. XI. 2 (109 D.). κἂν τοῖνδέ γ' αὖθις εὗρε πεντηκοντάδας Naupl. V, 5 (379 D.). Sic videtur mutilata particula intelligenda. χρὴ 'σται δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις Triptol. IX. 1 (537 D.). non videtur enim dubium haec dici de Triptolemi itinere et peregrinationis cursu, de quo etiam fr. 527 et 528 memorant. — 6. Coacervantur αὖθις πάλιν Phil. 127. 342. 1216. Oed. Col. 365. Trach. 341. Ai. 298. πάλιν αὖθις Pel. I. 3. (434 D.). αὖθις αὖ πάλιν Phil. 940. Oed. Col. 1420 v. αὖ. — De tono v. αὖθι et adde Aristarchum ap. schol. Il. κ. 324. Etym. M. p. 169, 8. Scriptura utrum αὖθις an αὖτις vera sit, ambigua res. Veteres dissensisse illud indicio est, quod quidam ineptissimum illud, quod refert Ammon. p. 27. Suidas v. αὖθις et Tzetzes ad Hes. ἔργ. 157, discrimen excogitarunt. Alios αὖτις Homero et Ionibus, αὖθις Atticis

tribuisse videmus, haud dubie scriptis libris et *παραδόσει* aliquid, aliquid illi, quae Atticis fuisse credebatur, aspirandi consuetudini concedentes: v. Gr. Bekk. An. p. 463, 8. Eust. p. 1175, 63. Helladius Chrestom. p. 24. Tzetzes l. c. Greg. Cor. p. 473. Editorum plerique tacite in *αὖθις* praeferendo conspirant, et unice probant Schaefer. ad L. Bos. Ind. p. 866. Elmsl. ad Oed. Col. 234. Quid contra dici possit, bene exposuit Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 316. Sed a libris et paradosi longe munitius est *αὖθις*. In El. 64. *αὖτις* Laur. B. Phil. 127. Laur. A. ut 541. idem et Ricc. In Oed. Col. 234 solus Par. F. supra tamen scripto τ veram scripturam servavit, ut v. 1440 deteriores libri B. T. Brunckii, Vat. Farn. Reliquis locis consensus est. Non magis nunc libri Euripidis in Matthiaei usum collati discrepant, etsi singuli faciunt, quibus plus iusto concessit Seidlerus l. c. Aeschyli codd. in *αὖθις* conspirare dicuntur: sed cum pauci sint nec ii accurate collati, nimium iis non tribuam.

Αὐθόμαιμος germanus. *οἱ δ᾽ αὐθόμαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν;* Oed. Col. 336. De Oed. Col. 1080 v. *αὔθαιμος*.

Αὔλειος quod aulae est. *ὁ ἐκτὸς αὐλείων θυρῶν — ἐξέπεμπον* Ant. 18. Eust. p. 1347, 56. *αὔλειον θύραν* a Siciliensibus Graecis vocari dicit, quam *αἴθουσαν* Homerus. Accentus *κτητικῶν* usitatus est.

Αὐλή. *ὁ διαπνεόμενος τόπος αὐλὴ λέγεται.* Athen. p. 189. 6. reliquas a recentioribus inventas esse significationes affirmans. Primitiva igitur *locorum agrestium* significatio videtur, *antrorum*, *convallium*, *stabulorum* etiam. *πολὺς αὐλὰς ἔνεδρος ναίει* Phil. 152 ch. *φοιτᾷς δ᾽ ὑπερπόντιος ἔν τ᾽ ἀγρονόμοις αὐλαῖς* Ant. 782 ch. maritimis ibi et terrestribus, inprimis agrorum locis oppositis patet Wexii interpretationem *landbeschlates Gehöft* falsam esse. Qui si, quae de *ἔναυλος*, *πάραυλος*, *σύναυλος* recte observavit, non dici apud Sophoclem illa de pecudibus sed hominum sede, haec etiam de *αὐλή* ipso affirmaturus erat, erravit. Legitur enim Ion. II. s. potius Oen. II. (417 D.). *βουστάθος αὐλᾶς ἐπιχειρεύει.* Sic enim propter Hesychii verba v. *χειρεύει* legendum puto. Toup. Ep. Cr. p. 102 *βουστάθας αὐλάς* emendavit. — Tralate dicitur *aula domus* et *domus ipsa.* *αἵ τ᾽ εἴσω στέγης, αἵ τ᾽ ἐκτὸς αὐλῆς* Trach. 202. *καὐδ᾽ ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια στορνύντα* 897. *πατρῴαν ἄξει πρὸς αὐλάν* Phil. 714 ch. *ἀλλάξαι (φῶς) ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς* Ant. 937 ch. — De tono docet schol. Il. τ. 23.

Αὐλήτης. *πρὶν τιν᾽ αὐλητῶν ὁρᾶν* Past. III. 1 (445 D.). Quinam sint hi, Hesychius docet v. *αὐλήτην, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων.* Recte apud hunc penacute scribitur, falso ap. Harpocr.

v. Νάννιον et alios. Est enim a nomine, non verbo factum: v. in ἀγρώστης et ἀλήτης allata. Fefellit acuentes αὐλητής *tibicen*.

Αὔλιον antrum. δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Phil 19. Huc facit Athenaei explicatio, quam v. αὐλή apposuimus. τῷδ' ἐν αὐλίῳ 942. ὦ πληρέστατον αὔλιον λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ 1076 m. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε 1134 m. *ab antro me ad vos adducetis*, v. Herm. — Formam et tonum vox deminutivorum habet, significatione caret.

Αὐλίς n. pr. ἐν Αὐλίδι El. 554. Acui dicunt schol. Il. β. 496. Steph. Byz. p. 290. Eust. p. 265, 5. coll. Lob. ad Ai. p. 244. Nam quod passim Αὖλιν legitur, id ex Euphorione etiam prolatum schol. l. c. a metaplastica forma Αὖλις repetendum significat, quae nominativo casu non exstat, ut hunc acui oporteat.

Αὐλίσκος tibiola. φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι inc. LXXX. 1 (753 D.). Versus a Cicerone usurpatos ad Att. II. 16. Sophocleos esse scitur ex Longino p. 10. Weisk. Proverbium fuit de his dictum, qui intente et cum spiritu aliquid faciunt, non sine ridiculi specie. De tono generis v. Etym. M. p. 807, 8.

Αὐλός tibia. ὁ καλλιβόας αὐλός Trach. 638 ch. οὐκ ἀπώσομαι τὸν αὐλόν Trach. 216 ch. γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Ai. 1181 ch. τοὺς ἐλύμους αὐλούς Niob. VII. 3 (398 D,). *Phrygias* interpretatur Athenaeus p. 176, f. De tono v. Arcad. p. 53, 7.

Αὐλών convallis. τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος Gr. Bekk. An. p, 463, 29., et αὐλῶνες φάραγγες ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη ib. 33. Cf. Eustath. p. 1157, 84. Bernhardy. ad Dion. Perieg. p. 536. — ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. III (493 D.). apud Athen. p. 189. d. observantem de feminino genere poetis usitato, ut Eustath. p. 1483, 55. quanquam ne hoc quidem perpetuum est. Sed non sunt *maritimae* sed *depressae convalles*, quas hinc expressit Virgilius Georg. III. 276. cf. Abresch. Diluc. Thuc. p. 471.: scilicet aequore vix altiores. — Cum metaphora dictum ποντίους αὐλῶνας (*valles*) Trach. 100 ch. vel de mari, propter fluctuum incurvam figuram convallibus similem, vel propterea, quod Graeciae maria insulis montuosis et praecipitibus distincta undecunque ingentibus saxorum molibus coarctantur. Hoc probo. In scholiis nihil aptum invenio. Alterum est: τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους στενούς· ἐκ δὲ τούτων τὰ πελάγη φησίν. Alterum: ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους· αὐλὼν γάρ, τὸ στενόμακρον πέλαγος. Sophocles igitur utroque genere dixisse τὸν et τὴν αὐλῶνα videtur; sed cum in Laur. A. in Trachiniarum versu ποντίας supra scripto ου legatur, sua Athenaei fides constat. Alii poetae selectiorem usum neglexerunt, v. Bern-

hardy. ad Dion. Perieg. p. 536. — Tonus periecticorum est et praecipitur ab Arcadio p. 12, 24.

Αὐλῶπις. Sopholes ap. Hesych. (inc. CV, 61. s. 851 D.). τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν dixit: — De tono cum quis consideiat οἰνώψ ἑλικώψ παραβλώψ dissensus esse non poterit.

Αὔξω. 1. *proprie augeo.* εἶτ' ἦμαρ αὔξει μεσσὸν ὄμφακος τρόπον Thyest. VI. 5 (239 D.). Inde passivum *cresco.* οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται Oed. R. 172 ch. — 2. tralate *augeo* i. q. *magnificum reddo, opes addo, laudibus tollo.* Proxime a propria significatione abest τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν Ant. 191. et χρόνος — τὰ δ' ἐπ' ἦμαρ αὔξων ἄνω Oed. Col. 1455. ch. πάλιν σε δαίμων δίκαιος αὔξοι 1563 ch. Schol. τιμωρίαν ὑπίσχειν explicat, rectius Herm. — οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Trach. 117 ch. Male αὔξει pro αὔξεται dici opinati sunt, nec ὥσπερ πέλαγος accusativus est. ὥσπερ est *quasi* comparationis: *quasi Creticus quidem pontus* Herculis vitam laboribus gravat. — σέ γε — Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν Oed. R. 1092 ch., quod ipsum quoque Musgravius intransitiva significatione donat. Rectius schol. μεγαλύνειν, λέγειν explicat omissumque ἡμᾶς.

Ἄυπνος insomnis. ὕπνος ἄυπνος Phil. 837 ch. *irritabilis* est, ex quo facile susciteris. Affert Eust. p. 1297, 26. 1837, 62. 1843, 37. ἔχων ἀύπνους ἄγρας Ai. 867 ch. de piscatoribus noctu vigilantibus. Cum metaphora dictum est οὐδ' ἄυπνοι κρῆναι μινύθουσιν Oed. Col. 691 ch. — De Oed. Col. 1574 v. ἀένυπνος.

Αὔρα, aura. ἀνεμόεσσα αὔρα Trach. 950 ch. κόμη δὲ αὔρας — ἀσσεται Oed. Col. 1263. ἐν αὔραις Aeg. VI. 3 (24 D.). τίς οὐδ' ἐν αὔραις τρέφεται Phil. 1145 ch. Schol.: τίς θρέφεται ἐξ ἀνέμων μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐποροῦν. Olim αὔρα scribebatur vulgo, ut exstat Etym. Gud. p. 93, 37 et 41.; sed v. Pors. ad Hecub. 441 et Schaef. in Ind. v. αὔρα.

Αὔριον cras. De crastino die vel cum articulo vel cum praepositione dicitur. ἦ γ' αὔριον Trach. 941. τὰν αὔριον πανσέληνον Oed. R. 1090 ch. *Crastinum* enim *plenilunium* quominus significetur nihil obstare recte monuit Erf. τῆς ἐς αὔριον ἡμέρας Oed. Col. 573. τὸ δ' ἐς αὔριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει inc. XXVII. 4. 2 (685 D.). — De tono v. Etym. Gud. p. 499, 36. Arcad. p. 199, 24,

Αὐτάγγελος. πῶς — Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἑτοῖμος Phil. 564. Schol. ἀφ' ἑαυτοῦ ἄγγελος, perperam. αὐτάγγελος (ἦλθον) Oed. Col. 334. Significat eum, qui ipse nuntius vel cum mandato venit, cum alio misso uti possit. Ammon p. 2.: αὐτάγγελος ὁ ἑαυτ...

ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ δι' ἑτέρου. Valckenario placet τὰ ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ego scribo ὁ τὰ ἑαυτοῦ αὐτὸς διαγγέλλων, et sic fere legitur in cod. Gud. Kulenkampii: αὐτάγγελος δέ, ὁ αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μηδὲν ὑφ' ἑτέρου πεμπόμενος. Cf. et Abresch. Diluc. Thucyd. p. 300. Schaef. Mel. Crit. p. 21.

Αὐτάδελφος germanus. τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα Ant. 499. τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον 692. In circumscriptione: ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. Schol.: ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γεγονώς. V. Etym. Gud. p. 8, 8. et Wex. l. c.

Αὐτάρκης idoneus. αὐτάρκει τάχ' ἐμπλέξειν βοῇ Oed. Col. 1060 ch. *pugnam assequendo consilio satis facturam*, i. e. fortem. — De tono v. Etym. M. p. 171, 37. Gud. v. αὐτάρκως. Arcad. p. 117, 25.

Αὖτε rursum. ἥδ' αὖθ' ἕρπει Trach. 1006 m. Sed in Antig. 458. κέρδος; αὖτ' ἐγὼ λέγω dudum scribitur. Adverbium an non potius αὖθι quam αὖτε scribendum sit, ambigo. Commendatur hoc attica aspiratione, nisi quis etiam αὖτις potius iudicet, et agnoscitur ab Eust. p. 1062, 51. 1879, 54. et Gr. Bekk. p. 1347. cod. Barocc. 50. fol. 106. Quod eius scripturae memoria in libris tota evanuisse videtur, in vocabulo inprimis Homerico non miror.

Αὐτίκα 1. *statim.* τῷ (σοφίσματι) νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκεῖ Phil. 14. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα — αἱμάξω πεσών 990. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω 1143 m. τά δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακά Oed. R. 1229. αὐτὸς δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν Oed. Col. 324. ὡς αὐτίκ' Ἄργος — τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον 381. οὔ τί πω ὡς αὐτίκα *nondum ut statim*, i. e. *mox.* 1373. Διὸς — μ' αὐτίκ' ἄξεται βροντὴ πρὸς Ἅιδην 1460. χῶρον μὲν αὐτίκ' ἐξηγήσομαι 1516. ὡς κατ' ὄμμαι' αὐτίκα θνήσκῃ — τῷ νυμφίῳ Ant. 756. αὐτίκ' ἐξερῶ Trach. 153. ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ 198 ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα 591. καί νιν αὐτίκα — ἐξόψεσθε 802. τὰ δ' αὐτίκα — δεῖ πωλοδαμνεῖν Ai. 544. ἄνδρες αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον El. 1390. αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἑλῶ ῥυτῆρι κρουνῶν inc. CV. 153 (938 D.). — 2. *hoc ipso tempore, illico.* Hanc significationem in mente habuisse videtur Timaeus, cum scriberet p. 55: αὐτίκα, ἅμα καὶ τότε εὐθέως, quod corrigit Ruhnkenius. ἅμα ad praesentia, τότε εὐθέως (olim *statim*) ad incerto tempore sed mox aliquando futura refertur. θυγάτερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει Oed. Col. 225 m. τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν 434. Inde similibus coacervatis gravius dicitur εἴ τίς σε — αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι παρανοιάς Oed. Col. 996. — De tono singulatim qui praeceperit, non novi.

Αὐτογέννητος. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός Ant. 856 m. Vat. αὐτογεννῆτ', Ald. αὐτογένητ'. Schol.: αὐτουσίας τοῦ

πατρὸς αὐτογενῆς. Concubitus cum matre dicit, ex qua ipse generatus Oedipus erat.

Αὐτόγνωτος ultro susceptus. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά Ant. 867 ch. Etym. M. p. 173, 38 sic refert: αὐτόγνωτος· σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσεν ὀργά, Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος, quibus eisdem verbis scholiastes utitur: cf. Schaefer. ad v. 875. Erf. olim in ed. min. erravit.

Αὐτοδαής. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ Ai. 685 ch. De saltationibus illis, valde obscura re, v. Lobeckium. αὐτοδαῆ schol. αὐτομαθῆ, ἃ ἐκ φύσεως ἔχεις, οὐ διδακτά explicat. Saltatorius enim Pan deus.

Αὐτοέντης. interfector. Phryn. App. Soph. p. 15, 11. τὸν αὐτοέντην a Sophocle dictum refert, quem πολιτικώτερον dicas αὐθέντην. — τὸν αὐτοέντην — ἐν κοίτῃ πατρὸς (ἴδω) El. 264. Libri αὐτοφόντην, quod expulit Brunckius altero apud scholiasten reperto. τοὺς αὐτοέντας πατρὶ τιμωρεῖν Oed. R. 107. Plura de hoc vocabulo vide ap. Valck. Diatr. p. 189. et Lob. ad Phryn. p. 120. — De tono v. Etym. M. p. 169, 28.

Αὐτόθεν illinc. σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε Oed. Col. 1139. *illinc mihi consalutatus esto*; quae nolens suo contactu Theseum inquinari Oedipus dicit. De tono v. Apoll. de Adv. p. 573, 14.

Αὐτόκλητος proprie *ultro accitus*, i. e. *sponte veniens*. οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος Trach. 391. V. Abresch. Dil. Thucyd. p. 301.

Αὐτόκτιστος. Hesychius αὐτοκτίστους δόμους ex Cedalione (IV. 1. 308 D.) afferens explicat οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς μὴ ᾠκοδομημένους. Non concedam Blomfieldo gl. Prom. 300, αὐτόκτιτος esse scribendum.

** *Αὐτοκτονέω sua se invicem manu occidere.* ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν αὐτοκτονοῦντε — μόρον κατειργάσαντο Ant. 56. Libri omnes ἐπαυτοκτονοῦντε: Coraes αὐτοκτονοῦντε, contra pronominis reflexivi usum, Hermannus αὐτοκτονοῦντε correxit, id quod dubio omni maius est secundum Lobeckii doctrinam parerg. ad Phryn. p. 623. Schaeferus contra σταδιοδραμοῦμαι similiaque contulerat, de quibus ipse quoque Vir Summus expedivit p. 618. Schneideri sive nescio cuius coniectura αὐτῷ κτονοῦντε inepta est.

** *Αὐτόλιθος.* Pollux cum X. 120 ex Andromeda (VI. s. 133 D.) αὐτοχειλέσι ληκύθοις afferat explicans ἀλαβάστοις μονολίθοις, bene Hemsterhusius αὐτολίθοισι ληκύθοις emendavit.

Αὐτόλυκος n. pr. Thamyr. V. 1 (230 D.).

Αὐτόμοιρος, μονόμοιρος Hesych. ex Thyeste VII. 10 (249 D.).

Αὐτομόλως, προδοτικῶς Hesych. ex Phaedr. IX. 6 (617 D.).

Αὐτόνομος qui sui iuris est. αὐτόνομος — Ἀΐδαν καταβήσει Ant. 815. Schol. μετ' ἐλευθερίας. Quod addit, ἰδίῳ καὶ καινῷ τρόπῳ, Seidlerum patronum habet. Gravior tamen altera sententia: ultro enim et de industria Antigone mortem quaesiverat. — De tono ut in nominali vocabulo non ambiguum.

Αὐτόξυλος rudi ligno factus. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα Phil. 35. Schol. μονόξυλον: melius Eustath. p. 1332, 17. ὅμοιον δὲ — καὶ τὸ παρὰ Σοφ. αὐτόξυλον ἔκπωμα, καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος εἴργασται. Cf. Iacobs. ad Epigr. Delect. p. 27.

Αὐτόπαις genuinus filius. τῷ Διὸς αὐτόπαιδι Trach. 823 ch. Schol.: γνησίῳ παιδί. Quae Gr. Bekk. An. p. 467, 15. refert, αὐτόπαιδα, αὐτὸν τρόπῳ τινὶ παῖδα ὄντα. οὕτω Σοφοκλῆς, quae omisso Sophoclis testimonio etiam apud Hesychium scripta exstant, aliud quid spectare necesse est, eritque fr. inc. 964 D.

Αὐτόποιος per se satus. φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον Oed. Col. 703 ch. oleae dicuntur Atticae indigenae. Apud Elmsl. in annot. errore scriptum αὐτοποιόν, sed in libris rectus accentus servatur.

Αὐτόπρεμνος radicitus. τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται Ant. 710. Affert Eust. p. 1409, 38. et ex Athen. p. 23. idem p. 1612, 17. Antiphanem risisse memorat. — Cf. Blomf. gl. Sept. 71.

Αὐτός. De hoc pronomine universe v. Herm. opusc. t. I. p. 308. Bernhardyus certe, ut magniloqui soleant, nihil egit in Synt. p. 286.

I. *Ipse.* 1. *Nude* positum. *nom.* αὐτός Phil. 89. 119. 290. 461. 666. 686 ch. 944. 1000. 1316. Oed. R. 7. 221. 458. 544. 557. 574. 587. 591. 704. 725. 856. 1039. 1179. 1208 ch. 1247. 1364 m. 1381. 1447. 1485. 1498. 1499. Oed. Col. 463. 565. 568. 597. 911. 916. 934. 1025. 1282. 1358. 1516. 1524. 1527. 1550. 1585. Ant. 52. 394. 703. 750. 1053. 1245. Trach. 191. 248. 252. 481. 743. 1055. 1204. 1217. Ai. 128. 259. 265. 460. 729. 1069. 1071. 1078. 1213. 1274. 1344. 1366. El. 413. 652. 1141. 1145. 1311. Alet. IV. 1 (91 D.). Atr. I. 2 (144 D.). Hel. I. 1 (186 D.). Oenom. III. 3 (421 D.). inc. LXXXI. 2 (754 D.). αὐτή Oed. R. 1078 Ant. 484. Trach. 817. 1143. El. 400. 984. 1001. 1297., vitiose repositum a Brunckio El. 981 pro verissima librorum scriptura αὕτη. In cra καὐτός Phil. 96. 319. 493. 881. 1354. Oed. R. 22. 927. Oed. Col. 10 1151. 1744 m. Ant. 795 an. 1082. 1231. El. 28. Ai. 340. 384 m. E II. 2 (226 D.). καὐτή inc. CV. 110. 4. — *accus.* αὐτόν Phil. 428., *ipsum* longe significantius quam *eum*; Oed. R. 926. Oed. Col. 301. I 1157. 1204. Ant. 433. Trach. 1167. El. 36. Acris. IX. 2 (66 D.). A

VIII. 3 (106 D.). — *Plur.* αὐτοί Trach. 281. αὐταί Oed. Col. 1754 an. αὐτοῖς Phil. 275. αὐτά Oed. R. 342. Reliqui casus sic non leguntur. — 2. *Cum nomine.* ὁ τλήμων αὐτός Phil. 161 an. αὐτὸς ὀὐδυσσεύς Phil. 568. αὐτός τ᾽ ὁ πρέσβυς Oed. R. 805. αὐτὸς μόνος Ai. 1262. αὐτὸ τοὔργον Lemn. V. 3 (352 D.). v. Hesych. v. αὐτὸ δείξει, et Valck. ad Hipp. 626. αὐτοῦ Διός Phil. 392 ch. πρὸς αὐτοῦ Ζηνός 482. Φοίβου γ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ Oed. R. 712. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός Oed. Col. 797. πρὸς αὐτῷ γε τῷ δεινῷ Oed. R. 1169. αὐτὸν τὸν θεόν Oed. Col. 1287. ἄνακτα δ᾽ αὐτόν 1646. ἐς αὐτὸν καιρόν Ai. 1147. ὑπ᾽ αὐτὴν ἐσχάτην στήλην El. 710. αὐτὸ στόμιον Ant. 1202. πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1389. αὐτοὶ θεοί Oed. Col. 1507. αὐταὶ ῥιπαί Ant. 920 an. αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς El. 1321. αὐτοῖσιν ὅπλοις Amphiar. IV. 2. (781 D.), qui inter incerta retulit. Sed αὐτῶν δ᾽ ἀγώνων Oed. Col. 1085 ch. suspectum est, βρονταῖς αὐταῖς Phil. 1184. vitiosa scriptura. v. αὐγή. — 3. *Cum pronomine.* ἐγὼ δὲ καὐτός Phil. 319. αὐτὸς σύ Oed. R. 379. 957. El. 1462. ἐγὼ — αὐτός 587. Ant. 1099. σύ τ᾽ αὐτός Oed. Col. 489. σὺ δ᾽ αὐτός Aethiop. I. 2 (26 D.). σοὶ καὐτῷ Phil. 617. ἐμοὶ — αὐτῷ Oed. Col. 956. σοὶ αὐτῷ 1127. αὐτόν τέ με Phil. 1299. σέ τ᾽ αὐτόν Oed. Col. 872. aliae librorum quorundam scripturae καὐτὸν et γ᾽ αὐτόν ad sententiam non quadrant; 1419 libri σέ γ᾽ αὐτόν, scribendum autem cum Brunckio σέ τ᾽ αὐτόν, ut Ant. 1323 σέ τ᾽ αὐτάν. ἐμὲ — αὐτόν τε Oed. Col. 1013. με — αὐτόν Oed. Col. 1157. 1542. ὑμῶν αὐτῶν Oed. Col. 1497. Cum adiectivo pronomine: αὐτὸς ὅδε Oed. R. 531. ὅδ᾽ αὐτός Trach. 58. τοῦτ᾽ αὐτό Phil. 1011. Oed. R. 547. 548. 1013. Oed. Col. 581. Trach. 407. τοὐμὸν αὐτῆς El. 244. τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ Oed. R. 416. τοῖς οἷσιν αὐτοῦ 1248. αὐτὸν ἐκεῖνον Trach. 286. αὐτὸ τοῦτο Phil. 77. κατ᾽ αὐτὸ τοῦτο 436. οἷς αὐτοῖς Phil. 316. αὐτὰ ταῦτα Trach. 597. — 4. *Cum pronomine et substantivo.* ὅδ᾽ ἄναξ αὐτός Ant. 1242 an. χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε Phil. 23. — Αὐτὸς αὑτοῦ, αὐτὸς αὑτῷ, αὐτὸς αὑτόν v. αὑτοῦ. αὐτὸς σεαυτοῦ v. σαυτοῦ. αὐτὸς ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ v. ἐμαυτοῦ. — 5. *De significatione.* Longe creberrime verum pronomen est distinguendae subiectae notioni primariae ab aliis minus gravibus s. secundariis. V. Herm. l. c. p. 309. Interdum significat μόνος. ut ὦ μέγας λιμήν, αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρί Oed. R. 1208 ch. ubi contra libros Br. Herm. αὐτός. In ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω Oed. R. 342 est αὐτόματα, ut recte schol. *Adverbiascit:* δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Ant. 1202. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς El. 1321. ἐς αὐτὸν καιρόν Ai. 1147. πρὸς αὐτὸ τέρμα El. 1389.; praeter haec in omnibus exemplis formularum quibus αὐτὸ τοῦτο et τοῦτ᾽ αὐτό accusativo casu dicuntur. *Omittitur* σύν in αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. αὐτοῖσιν ὅπλοις Amph. IV. 2., cuius usus

pauca de innumeris exemplis inutili opera congessit Monk. ad Eur. Hipp. 1184. Rectius consules Matth. ad Hipp. 1203. et Lob. ad Phryn. p. 99.

II. In obliquis casibus *αὐτός* significat *is*, et subiectae notioni s. rei, de qua quis loquitur revocandae constitutum est. Nec in principio sententiae legitur, nec post minores, si recte eas posueris, distinctiones, in quo genere ab editoribus multum peccatur; sed quominus versum incipiat in continuo sermone, nihil obstat. In melicis rarum est. Sed nominativus casus ab hoc vocabuli usu excluditur, ut quae huc advocaveris exempla rectius aliter explicare quaeras. In Ai. 1262. *ὅτ' αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου — ἦλθ' ἐναντίος*, *ipse potissimum* Aiax dicitur occurrisse, ut reliquorum ducum notetur ignavia. In Phil. 686 ch. *ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος* Philoctetae ita depingitur solitudo, *ipse ut solus sui vicinus* esse dicatur, displicetque acumen Hermanni, qui cum *πρόσουρος vicinum* significans a tragoedia alienum, et hoc ut *ἔπουρος* ab *οὖρος* repetendum dicat, videat quomodo *ἄπουρος* explicet. De Oed. R. 1078. et Ant. 480 videndus Hermannus, quanquam posteriore loco *αὕτη* cod. Laur. A., quod fortasse praeferas. — *Genitivus* exstat in his: *παρ' αὐτοῦ* Oed. Col. 584. *μετ' αὐτοῦ* Ant. 73. *ἀπ' αὐτοῦ* 408., quod Dorvill. ad Char. p. 399 contra sensum loci *ἀφ' αὐτοῦ* scribendum affirmavit. *ἀπ' αὐτῆς* Oed. R. 1269. *αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις* Oed. Col. 1019 in principio versus. *ὠδῖνας αὐτοῦ* Trach. 42. *τὸ κάλλος αὐτῆς* 465. *σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο* 775. *ὡς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσα* Ai. 311. *γενοίμεθ' αὐτοῦ — σωτήριοι* 766. *κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης* 1114. *ἐχθροῖσιν αὐτοῦ* El. 448. *φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψανα* 1102. At *παισὶ τοῖς αὐτοῦ* iure scribitur inde a Stephano in Oed. Col. 1398, etsi *αὐτοῦ* in Laur. A. et omnibus ceteris libris exstat. — *Dativus*: *οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα — ἐπινωμῶν* Phil. 167 an. Libri videntur *αὐτῷ* tueri, mutavit Brunckius. v. C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 109. *Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος* 423. *κοὐκ ἔστιν αὐτῷ* Oed. R. 849. *ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως;* 1025. *λυσσῶντι δ' αὐτῷ* 1258. *ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς — μόλοι;* Oed. Col. 70. *τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας* 484. *ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ — μέτα* Ant. 48. *κἄξεστιν αὐτῇ* 503. *ὅτ' αὐτῷ* Ai. 789. *τύχῃ κακῇ μὲν αὐτῇ γε* Trach. 327. *μὴ πρέποντ' αὐτῷ* 383. *μὴ σταίη — ὄχημα ναὸς αὐτῷ* 653 ch., quod exemplum quod cantici est, notandum. *μέλλοντι δ' αὐτῷ* 753. *οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτο* 813. initio versus positum *αὐτῇ*. *ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος* El. 292. *κειμήλι' αὐτῇ* 430. *προσφιλῶς αὐτῇ* 434. de quo recte intelligendo cf. Herm. *λειήρ' αὐτῇ* 439. *δὸς αὐτῷ* 443. *πέμψαι τάδ' αὐτῇ* 452. *πάρεστιν αὐτῷ* Aload. XI. 12 (109 D.). *πρὶν αὐτῷ* Tynd. I. 2 (572 D.). Phthiot. III. 2 *(624 D.)*. In Oed. R. 509 ch. *φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε*

κόρα olim non sine sensus detrimento deletum nunc restituit Hermannus. Oed. R. 612. τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον et αὑτῷ et αὐτῷ paribus fere momentis commendantur: αὑτῷ Br. Herm. αὐτῷ Elmsl. praetulit. Sed inc. XV. 2 (669 D.). dudum recte, quamvis in sententia non perfecta emendatum ὅταν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ. — Accus. ταύτην γὰρ ἔχειν — λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 164 an. πρὸς αὐτὸν 193 an. οὐκ εἶδον αὐτὸν 443. ἐατέλιον αὐτὸν 493. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 576. ἐάσωμεν — ἔκηλον αὐτὸν 815. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν 991. Tricl. ξυλλάβετε τοῦτον: Laur. A. B. Ven. ξυλλάβετ' αὐτόν. ἀφέτε γὰρ αὐτὸν 1043. ὀυξελέγχων αὐτὸν ἔστιν Oed. R. 297. ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει 469 chor. notabile igitur. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα — θανεῖν 713. ἔφασκεν αὐτὸν — ἐννέπειν 842. τύραννον αὐτὸν — στήσουσιν 939. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία 1024. πρὸς αὐτὸν 1421. κατ' αὐτὸν Oed. Col. 18. φασὶν αὐτὸν 1166. ἐφύσας αὐτὸν 1191. ἀλλ' ἔα αὐτὸν 1194 cum rarissima synizesi; libri etiam αὐτὸν et σεαυτὸν prae se ferunt; Rothius ridicule explicat, ut pro αὐτομάτως dictum sit, magis adhuc ridicule Staegerus in interpret. Germ., hic quidem gravissimo sono in pronomine eius minime consorte posito: *aber ihn! sed hunc potissimum!* Nihil vidi ineptius. εἰ — μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν Oed. Col. 1351. θωΰξεν αὐτὸν 1620. καλεῖ γὰρ αὐτὸν 1622. ὁρῶμεν αὐτὸν 1650. οὐ γάρ τις αὐτὸν 1654. ἔκρυψεν αὐτὸν Ant. 285. μήπω ποτ' αὐτὸν — λακεῖν 1081. χωρεῖ πρὸς αὐτὸν 1212. ἐπιστρατεύειν αὐτὸν Trach. 75. κύκλῳ γὰρ αὐτὸν — λεὼς κρίνει 193. ὄψει δ' αὐτὸν 198. ὅς αὐτὸν ἐλθόντα 261. ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτὸν 268. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα — ἔχοντα 271. ὁθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον 276. πρὶν κεῖνος αὐτὸν 603. εἴ ποτ' αὐτὸν 607. μόνη γὰρ αὐτὸν 709. ὀπτῆρ' αὐτὸν φράζει Ai. 29. θανεῖν γὰρ αὐτὸν — θέλω 106. φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην 527. προσειπεῖν αὐτὸν 534. αἶρ' αὐτὸν 541. αὐτίκ' — αὐτὸν — δεῖ πωλοδαμνεῖν 544. στείχοντα — αὐτὸν 710. ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν — μῆνις 743. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει 751. ἔπηξα δ' αὐτὸν 808. οὐχὶ — δῆτ' αὐτὸν ἄξεις 965. ὁθούνεκ' αὐτὸν 1031. ὧν οὕνεκ' αὐτὸν 1041. κάτ' αὐτὸν εἰσιδών τις 1131. ἔχ' αὐτὸν 1159. ἀλλ' αὐτὸν — οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμι 1318. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν 1367. ἀρωγὸν αὐτὸν El. 446. τὸ λοιπὸν αὐτὸν — στέφωμεν 450. θανεῖν χρῆν αὐτὸν 569. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορα 941. κἀντεῦθεν αὐτὸν 1109. ἀλέκτωρ αὐτὸν ἐπὶ inc. LXV. 2 (730 D.). καταπεσεῖν αὐτὸν inc. LXXVIII (751 D.). Eustathii verba, non Sophoclis recta oratione usi, videntur. In Oed. Col. 121 ch. viam praemonstrantibus libris λεύσσετ' αὐτὸν vel λεύσατ' αὐτὸν habentibus rectius λεύσσ' αὐτὸν scribetur, quam quod Hermannus dedit λεῦσσέ νιν, vel Brunckii λεύσατέ νιν: nam quod offensioni esse αὐτὸν Hermannus affirmat, sicut in Latino carmine *eius*, de quo Bentleium dixisse scimus ad Hor. Carm. III. 11. 18, illud quidem minimi faciendum

dum. Diversa enim linguarum indoles, et αὐτῷ αὐτόν a canticis non plane abesse vidimus. — αὐτήν. τὸ δεύτερον αὐτὴν χρεὼν — ἁλῶναι Phil. 1425. λυσσῶσαν αὐτήν Ant. 488. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον 651. κοὐχ ἡ Λυδία πέρσειεν αὐτήν Trach. 433. ὁρῶμεν αὐτήν 926. κλιθεῖσαν αὐτήν 1216. κακὸν — εἰς αὐτὴν ἰόν El. 366. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰςιδεῖν 409. ἔθυσεν αὐτήν 525. 566. λευκὸν αὐτὴν ἰοὺκ ἐπαίδευσεν γάλα Peliae I (433 D.). In Trach. 625.: οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν προςδέγμαι' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως non erigitur pronuntiando pronomen, nec *ipsam* sed *eam* significat. Falso enim et nostro plane, non Graeco more distinguitur post προςδέγματα: est enim sententia obiecti ratione a verbo οἶσθα suspensa, cui cum infinitivum substitueris, non distingues utique, nec igitur in ὡς vel ὅτι faciendum. — αὐτό. ἀλλ' ἐκφέρ' αὐτό Phil. 647. κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω Ant. 458. Sic recte Brunckius ex suis: male edd. vett. et Dresd. a. αὐτ', quod est αὐτε. ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβών Ai. 571. ἀλλ' αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων 645. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ El. 1262 m. initio versus et in cantico. τέρας νομίζειν αὐτό 1309. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ — ἀπεικάσαι Ach. Am. I. 2 (162D.). — *Dualis.* ἵλεως αὐτοῖν κλύε El. 1368. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν Oed. R. 682. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν Oed. Col. 424 in versus principio, ut ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην 431. δίδωσιν αὐταῖν 447. ἀμφὼ γὰρ αὐτὼ accus. Ant. 760. — *Pluralis. Genitivus.* αὐτῶν βελῶν Phil. 277. principio versus, ante quem pessime vulgo distinguitur, quasi adverbialiter dictum, quali ex genere sunt genitivi q. v. consequentiae, a verbo recte segregetur. χόλον καὶ αὐτῶν Phil. 328. ἄγοιγ' ἀπ' αὐτῶν 330. μὴ — ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς Oed. R. 975. ἄρχει τις αὐτῶν Oed. Col. 66. νέκυς — ποτ' αὐτῶν αἷμα πίεται 628. κοὔπω τις αὐτῶν Trach. 461. κατ' αὐτῶν Ai. 297. χροάς τις αὐτῶν El. 707. εἴ τις αὐτῶν 1452. οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν Alet. VI. 3 (93 D.). ἐξ αὐτῶν Enig. II. 2 (226 D.). — *Dativus.* τί δ' ἀλλ' αὐτοῖσι Phil. 606. ἄμ' αὐτοῖς 971. 1015. μήτ' ἄροτον αὐτοῖς Oed. R. 270. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς — ἔνι 598. ἐν δ' αὐτοῖσιν 752. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Oed. Col. 368. τοιοῦτον αὐτοῖς 951. ἐπ' αὐταῖς 1607. ξυμφέροντ' αὐταῖς 1631. ἐπ' αὐτοῖς Ai. 446. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν 951. οἷ' αὐτοῖς φρονῶ El. 326. ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι 526. παρ' αὐτοῖς 1321. *Accusativus.* ὅτ' αὐτούς El. 699. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Phil. 597. σωτῆρας αὐτούς 728. ξυμπάντας αὐτούς 1031. ἐᾶ κακοὺς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι 1355. βλέπων μὲν αὐτούς Oed. Col. 280. τὸ θεῶν αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα 609. οὐδείς ποτ' αὐτοὺς — ἂν ἐμπέσοι ζῆλος 946. — αὐτά. αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ Oed. R. 132. ἀλλ' αὔτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν Phil. 64. ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα 373. περιστέλλουσιν αὐτά 445. αὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην 666. σῶζ' αὐτά 755. μή σοι γενέσθαι πολύπον'

αὐτά 766. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ — λαβὼν ἔχω 1218. οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν Ai. 439. νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεῖδαι — ἔπραξαν 440. ποῖ βλέπων ποῖ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1269. Haec significatio est, qua aliis maxime pronominibus postponi solitum αὐτοῦ αὐτῷ αὐτόν a se invento nomine ἐπιταγματικόν dixit Aristarchus ap. Apoll. de pron. p. 79, a. Inclinatum unquam αὐτόν atticis fuisse nullo nec testimonio scriptorum neque ex libris constat; apud Homerum constans omnium consensus in ea re fuit Il. μ. 204.: v. schol. it. Apoll. l. c. p. 77. Characem p. 1153.

III. Cum articulo maxime compositum ὁ αὐτός significat *idem*, de uno duo praedicari iuncta indicans. Casu nominativo masculini generis librorum in omittendo articulo magna esse concordia solet; sed ea ipsa res vestigium veri habet, ut graviter erraverit Brunckius ubique secundum Ionum morem ὠὑτός scribens. μὴ — οὐκέθ' ἀὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇ; Phil. 517. αὐτός est in Laur. A. Ricc. Vat. T.; Brunckius ὠὑτός quasi cum ceteris codd.; sed certum est in nullo exstare. οὐχ ἁὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 905. Libri et Brunckius, ut in Phil. l. c. ἁὑτός Schaeferus correxit. In Ach. Am. I. 8 (162 D.). ex Stob. flor. LXIV. petito, cuius nulla est certa fides, non minus verum est ἁὑτός esse scribendum. — Formae ταὐτό et ταὐτόν ita differunt, ut hoc perpetuo sit ante vocales usu et ubi positione opus, illud, ubi syllaba finali brevi. Iniuria enim Elmsl. ad Eur. Suppl. 423. Med. 650. Soph. Oed. R. 734. ταὐτό quasi precario admissum, ταὐτόν legitimum esse pronunciavit, nec rectius assentitur Matth. ad Suppl. l. c. cf. ad Phoen. 499.: etsi concedunt esse aliqua brevioris formae exempla dubio maiora. Sophoclis unum habent Trach. 425. Praeterea ταὐτό necessario scribitur Oed. R. 734. ταὐτόν et ταὐτό pariter versus fert Oed. R. 1405, ubi ex libris editum ταὐτόν. Sed ταὐτόν scribendum fuit propter insequentem vocalem Oed. Col. 618. Phil. 542. 1240. Oed. R. 325. Oed. Col. 1420: cf. Eur. El. 517. Ar. Nub. 662. 1286. — ταὐτοῦ πατρός Ant. 509. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν El. 317. ἐν ταὐτῷ 1488. Alet. VI. 3 (93 D.). ἐν πόνῳ ταὐτῷ Oed. Col. 1361. ἐν ταὐτῷ λόγῳ 1651. τὸν αὐτὸν ἀριθμόν Oed. R. 844. τὸν αὐτὸν δαίμονα Oed. Col. 1339. τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Ai. 432. τὸν αὐτὸν ἄνδρα Phil. 128. — τῶν αὐτῶν Ant. 920 an. Tr. 543. τοῖς αὐτοῖς Tr. 440. El. 904. Acris. VIII. 12 (65 D.). ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς Ai. 84. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς — κακοῖς Ant. 1063. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις inc. XVI. 1, 3 (670 D.). τά γ' αὐτὰ κρέσση Oed. R. 586. — ταὐτά recte scriptum ex uno cod. a Brunckio Oed. R. 284.: ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν; vulgo male ταῦθ', velut μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν 575. Eadem cum dativo verbi ratio est Ai. 672: ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε; Oed.

R. 579: ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτά; et 840. λέγων σοι ταὐτά. v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 548. Probabili coniectura ταὐτά pro ταύταν Phil. 842 ch. corrigit Herm. diss. de pron. αὐτός p. 335. — Exempla illa Abreschio praeter alios (Dil. Thuc. p. 737) et Buttmanno (ad Phil. 119) sine addito articulo *idem* significare visa omnia alios explicatus habent. Ionicae id poesi proprium: qui eam consuetudinem olim non plane abiudicarat ab Atticis, Schaeferus ad Greg. p. 303. cf. Mel. Cr. p. 3 et 65., is errorem suum revocavit App. Demosth. t. III. p. 61. coll. Herm. ad Ant. 920. Omnium diligentissime de hac re egit Matthiae Add. ad Eur. t. VII. p. 502. — σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. ad significationem pronominis *ipse* revocandum, estque *tu vero ipse* asseverandi formula. In Phil. 1314 οὗτος ἥλιος scribendum. Oed. R. 458. φανήσεται δὲ — ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, quanquam nunc ὡὐτός scripsit Hermannus, vetus librorum auctoritas longe elegantiorem sententiam habet: *ipse et unus quidem pater et frater declarabitur.* νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι Oed. R. 557 *consilio ipse sum adhuc* h. c. *ipse mihi consto:* Herm. ὡὐτός contra libros. ὦ μέγας λιμήν, αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1208 ch. *ipse solus suffecit;* etiam hic Herm. contra librorum fidem ὡὐτός. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὑταὶ ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 920 an. *ipsa illa animi ingenerata impotentia* significatur, quod plane congruit cum Oed. R. 557, nec minus illo novatores expertum est. Nihil hoc loco agit Wexius. In Phil. 498 εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον ἥκω tantum abest ut *eundem* interpretemur *nuntium*, ut uno subrogato vocabulo αὐτάγγελον veram sententiam demonstrari putemus. In El. 905. Ach. Am. I. 8 (162 D.). ἀυτός scribendum fuisse vidimus. Quod olim opponi solebat, ἁὐτός in codd. nusquam legi, iam concidit post adnotata a Bekkero ad Plat. t. I. I. p. 51, I. ad Demosth. p. 11, not. e. p. 299, not. p.

Αὐτόσσυτος sponte veniens. α. αὐτοκέλευστον Hesych. et Gr. Bekk. An. p. 467, 31., hic sine nomine fabulae, e Scyr. VII. 2 (503 D.).

Αὐτόστολος. αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι Phil. 494. i. q. αὐτὸν στελλόμενον.

Αὐτοσφαγής a semet vel a suis caesus. αὐτοσφαγῆ πίπτοντα Ai. 838. Quod sequitur τὼς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο, non *sua manu* sed *a suis caesum* significans, illustravit Lobeckius.

Αὐτοῦ in ipso loco, illic, hic. 1. *Proprie:* αὐτοῦ μέν οὔπερ κἀφάνης Oed. Col. 77. τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δημόταις 78. Colonensibus, loci quem insederat Oedipus, accolis. αὐτοῦ 192 ch.: consistere enim Oedipum chorus iubet; est igitur ἐπίσχες, μὴ πόῤῥω πρόβαινε, *halt.* ἐκεῖ αὐτοῦ μίμνε 1043. αὐτοῦ βαιὸν ἀμμείνασα Tr. 334. μηδ' αὐτοῦ θάνω

799. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ El. 81. — 2. Figurate: ἅλις ἔμοιγ', ἅλις — φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν αὐτοῦ μένειν Oed. R. 686 ch. Recte schol.: φαίνεταί μοι ἀρκούντως ἔχειν τὸ πρᾶγμα, φαίνεται ἐμοί, ἔνθα ἐπαύσατο ἡ φιλονεικία, αὐτοῦ, ἤγουν ἐκεῖ, μένειν. Creonti filias ab Oedipo abducturo chorus ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε Oed. Col. 860: non illico consiste, sed ne quid ultra aude.

Αὑτοῦ. I. Pronomen reflexivum tertiae personae, *sui*. τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα Phil. 890. τὸ — ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν Oed. R. 63. Posset etiam αὐτόν ferri, *ipse unus dolore tangitur*. αὐτὸς καθ' αὑτοῦ (σημαινέτω) 228. εἴ τις — ἀπώσει τοὔπος ἢ χαὐτοῦ 234. παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνών 457. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις αὑταῖς — εἰσὶν ἄλγισται φέρειν 675. ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων 1270. τῆσδε — ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὑτῆς θ' ὁρώσης Oed. Col. 34. εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; 310. ὁ νοῦς ὅταν αὑτοῦ γένηται 666. Plerique hic libri αὐτοῦ, in his Laur. A. Ricc. Farn., probatque Elmsl.: erit igitur *ubi illuc animum adverterint*. Aptius est αὑτοῦ, *sui compos*, de qua formula v. Valck. Adn. ad N. T. p. 292. Opusc. t. II. αὑτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσε 988. τὸν ἄνδρ' ἴασον — τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν 1184. παισὶ τοῖς αὑτοῦ 1398. Laur. A. ut plerique alii libri αὐτοῦ. τῆς αὑτοῦ πάτρας Ant. 182. τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι 642. ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον — εἴασε 692. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (ὄλωλε) 1162. Laur. A. αὐτοῦ. αὑτῷ χολωθεὶς 1220. παίσασ' — αὐτόχειρ αὑτήν 1299. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὑτοῦ Trach. 144. felici emendatione Hermannus, cui nullius momenti argumentis repugnat novissimus editor. Libri χώροισιν αὐτοῦ; Flor. αὐτοῦ; utramque scripturam scholiastes agnoscit. τὴν αὑτοῦ σκοπῶν πρᾶξιν 150. ἐξεῖλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς 244. ὅρκον αὑτῷ προσβαλών 254. ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει 674. αὑτὴν διηίστωσε 878. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε 887. Flor. αὐτῆς. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη 906. πρὸς αὐτῆς Aldina. λύει τὸν αὑτῆς — πέπλον 920. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς (τέθνηκε) 1122. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (ἔπραξε) Ai. 890. αὑτῷ δὲ τερπνὸς (τέθνηκε) 946. αὑτοῦ κρατῶν 1078. πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ 1366. ὡς πατὴρ — ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην El. 562. βοᾶν ἔα τά θ' αὑτῆς 793. χὤταν περ αὑτῆς εὐγενεστάτη φανῇ inc. LVI. 7 (713 D.). ἣν ὁ Βουκέρως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν — νέμει inc. XCIV. 3 (782 D.). αὐτὸς παρ' αὑτοῦ μανθάνειν inc. C. 7 (779 D.). In his omnibus et sensus nulla ambiguitas, quominus recte dici reflexivum pronomen videatur, et nulla aut exigua, quod mirere, scripturae diversitas. Paulo magis dubitari de his potest: οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος, ὥστε σὸν

ποι' ἢ κᾆμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ El. 954. Ante Brunckium αὐτῷ legebatur; ille ut libri Lipsienses et Herm. αὑτῷ, recte, quia in libris est. Sed clarum est, utrumque sententiam aptam habere; illud *quo facto ipse sibi calamitatem inferret*, hoc, quod obliqua oratione alterius cuiusdam loquentis, non facientis, iudicium continet, *quae ipsi calamitas foret*. τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον Oed. R. 612. *vitam suam*. Pars librorum et Elmsl. αὐτῷ minus recte. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν — οὐδέ τιν' αὑτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Phil. 167. Sic recte Brunckius, αὑτῷ enim, a schol. agnitum, qui ἑαυτῷ explicat, *medicum sibi ipsi mederi* significaret. Hermanni editio haud dubio errore αὐτῷ retinuit.

II. αὑτοῦ pronominum ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ vices tuetur. Elmsleius quidem ad Heracl. 144. a prima et secunda persona plane amovendum esse αὑτοῦ αὑτῷ αὑτόν decrevit: cui cum Hermannus ad Trach. 451. aut iusto longius, aut quo non deberet progressum esse obiecisset, quippe si αὑτοῦ a prima et altera persona abiudicetur, non intelligi, quomodo de tertia dici possit, iam exortus est, qui rem inchoatam absolveret Bernhardy Synt. p. 287. Nam si obscure ὥσπερ ἐκ τοῦ τρίποδος τοῦ Δελφικοῦ locutum recte licet intelligere, etiam αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ et similia dicenda esse decrevit. In illa vetere sententia post Salmas. ad Inscr. p. 14. Abresch. An. ad Aesch. lib. I. p. 175. Diluc. Thuc. p. 716. Dorvill. ad Char. p. 159. Ruhnk. ad Tim. p. 92. Toup. Em. ad Suidam t. III. p. 50. Koen. ad Greg. p. 4. Schaef. Reisig. Coni. in Ar. p. 206. Fritzsch. Qu. Luc. p. 156. iure perstiterunt. Brunckius etiam, ut erat calidior, σεαυτῷ et ἐμαυτῷ prae illa, quam putabat, elegantia contempsit ad Ar. Nub. 1455. Eur. Or. 633. Et habet antiquos et bonos testes Timaeum l. c. Theodosium ap. Bekk. in varr. lectt. ad Apoll. de Synt. p. 405. Choeroboscum ad Theod. f. 264 l. c. utrumque Apollonii disciplinam secutum. Et mirum sane, Atticos ita dicere non potuisse, cum vel Homero vindicarit αὑτοῦ Ptolemaeus Ascal. ap. schol. Il. ι. 342., cf. Apoll. de pron. p. 101. de Synt. p. 141.: quanquam locupletiores testes plene scribebant ἑ αὐτοῦ, Apoll. de pr. p. 102. de Synt. p. 140. Eust. p. 103, 22. 1202, 8., Aristarchum secuti. Sed non potuisset hoc Ptolemaeus excogitare, nisi in communem usum αὑτοῦ receptum esset. Mediam quandam ineptissime viam ingressus Blomf. αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ σεαυτοῦ dictum a tragicis abiudicat, recentiori Atticismo vindicaturus, quo facto callide a prosariis scriptoribus manum abstinet, apud quos ea confusio perpetua. — Ergo pro ἐμαυτοῦ etc. ponitur αὑτοῦ: ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος Oed. R. 138. Elmsl. cum quibusdam

libris, ut Mosq., et Suida v. *ἀπωτέρω*, *αὑτοῦ*. Trin. *αὑτῷ*. *ἐπεὶ καθ᾽ αὑτόν γ᾽ οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν* Oed. Col. 970. *πλέω — αὐτὴ πρὸς αὑτήν* El. 277. Laur. A. *αὐτὴν πρὸς αὑτήν*. *τούς γ᾽ αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους (οὐκ ἐῶ θάπτειν)* Ai. 1111. Laur. A. Bar. 2. Mosq. a. *αὐτοῦ*. De hyperbato v. Bast. Ep. Cr. p. 212. Reisig. C. Crit. in Oed. Col. p. 311. — Pro *σεαυτοῦ* etc. dicitur *αὑτοῦ*: *σὺ δ᾽ — αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ* Oed. Col. 934. cum eodem, quod modo tetigimus, hyperbato. *τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ᾽ ἀπήλασας* 1358. Laur. A. veram scripturam servavit, reliqui libri *αὐτοῦ*. *εἰ δ᾽ αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις* Trach. 451. — Igitur cum hic usus et a ratione et a grammaticorum veterum disciplina satis habeat firmamenti, nec librorum convincatur documentis, dictatoriis quorundam edictis aut simulata doctrinae specie non videtur convelli posse.

III. Semel *καθ᾽ αὑτοῖν* est *κατ᾽ ἀλλήλοιν*. *πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ — καθ᾽ αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ᾽ ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω* Ant. 145 an. Schol.: *ἀντὶ τοῦ κατ᾽ ἀλλήλων*. Hesychius: *ἑαυτούς*, *ἀλλήλους*, cuius vide Interpretes, et adde Hemsterh. Misc. Obss. X. p. 209. Abresch. ad Xen. Eph. p. 164. Locell. Heindorf. ad Plat. Parmen. p. 211. Non iniuria autem propter *ἑαυτούς* pro *ἀλλήλους* dictum Menander ab Eustathio reprehensus est p. 1547, 29.: dedecet enim comoediarum scriptorem liberiorem gravioris poeseos usum consectari, nec de industria illud, sed negligentia fecit is, quem saepe Grammatici propter inquinatam sermonis Attici puritatem reprehenderunt. Vide etiam Schaef. ad Aesop. p. 96. Stallbaum. ad Plat. Lys. p. 125.

Αὐτουργός qui quid ipse facit. *ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερὶ* Ant. 52. Ingeniosa est, sed non necessaria Reisigi coniectura in Oed. Col. 1299 (p. 353). *οὔτ᾽ εἰς ἔλεγχον χειρὸς αὐτουργοῦ μολών* pro *οὔτ᾽ ἔργου*, quam amplificationem elegantia destitui dicit. — De tono praecipit Arcad. p. 87, 19.

* *Αὐτοφόντης* v. *αὐθέντης*.

Αὐτόφορτος. *αὐτόφορτοι*, *αὐτοδιάκονοι· κυρίως δέ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις* (sc. *φορτηγοί*), Hesychius ex Thyeste VII. 11 (250 D.).

Αὐτόφωρος ab ipso aliquo deprehensus. *πατὴρ — ἀπώλετο πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων* Ant. 51. Schol. *ἐμφανεστάτων*. *καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτός, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη*. Horum alterum solum recte dicitur: ipse enim nefandorum facinorum sibi conscius factus Oedipus periit.

* *Αὐτοχειλής* v. *αὐτόλιθος*.

Αὐτόχειρ. *αὐτοφονευτής* Gr. Bekk. An. p. 199, 21. Similia lexica vetera. *αὐτόχειρ καὶ ὁ ἑαυτὸν ἀνελὼν καὶ ὁ ἕτερον αὐτοχειρίᾳ καὶ μὴ δι᾽ ἄλλου φονεύσας*. Anecd. Bachmanni vol. II. p. 65, 28. Melius Gr.

Bekk. l. c. p. 468, 6.: *οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνελόντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πράξαντος ὁτιοῦν τῇ ἑαυτοῦ χειρί.* Haec explicat Herm. ad Ant. 1160. Illa significatione generali *sua aliquid manu conficientis* legitur: *ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγώ* Oed. R. 1331 m. *εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου — ἐκφανεῖτε* Ant. 306. *αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ ἕλουσα* 891. *Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται* 1160. Versum litera X appicta grammatici notarunt, propter proximam interrogationem *πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;* poetam non recte aut apte locutum existimantes. *παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτήν* Ant. 1299. *τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' αὐτόχειρα* Trach. 1184. *κἀδόκει — Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν* Ai. 57. *αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον τοὔργον* El. 1007. Olim *αὐτοχειρί* quasi adverbium hoc. Monuit de correctione Pors. ad Or. 1037: repertumque post *αὐτόχειρι* in codd. Mon. et Laur. A. — Hinc etiam deflexum *αὐτόχειρι σὺν μιάσματι* Ant. 172. i. q. *τῆς αὐτοχειρίας*, *mutuae caedis nefario scelere.* Melius hoc brevissima Hermanni, quam memoravimus, disputatione explicabitur, quam loquacitate Wexii. — Sed *auctorem caedis* significat: *ζητεῖν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου* Oed. R. 266. *τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου* El. 943. Nude: *εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδε — τὸν αὐτόχειρα μὴ σιωπάτω* Oed. R. 231. Ante Herm. distinguebatur post *αὐτόχειρα.* Et *interfectorem* ipsum: *σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς* (*ἔφυς*). Alcm. II. 2 (om. D.).

* *Αὐτοχειρί* v. *αὐτόχειρ.*

Αὔτως. Adverbii ad explicandum difficilis exempla Sophoclea haec sunt: *οἴμοι, δύ' αὔτως δείν' ἔλεξας* Phil. 424. Libri, etiam Laur. A. *αὔτως*, Steph. *αὐτός*, quod sensu caret, Brunck. *αὐτώ* ex schol. *αὔτως δὲ καὶ σὺ ξεῖνε* Oed. R. 931. Libri *αὔτως*, correxit Herm., ut *κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὔτως ἐγώ* Ant. 85. *αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆς — ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις — σέλμασιν ναυτίλλεται* 711. *αὔτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον* Ai. 1158. Codd. et Eust. p. 413, 45 *αὔτως*, hic *οὕτως* interpretatus, quod ipsum apud Suidam legitur v. *πλόκος*. *αὔτως, ὧδ' αὔτως, ὥς μ' ὤλεσεν* Trach. 1029 m. Scripturam igitur librorum minime accurate collatorum fluctuare verisimile est, sed testatior longe est aspero spiritu notata: idque etiam de Aeschyli et Euripidis codicibus certum. Nec plane contemnendus ille consensus est, cum longe saepius omiserint, quam addiderint librarii asperum spiritum. Grammaticorum alii, quorum Aristarchus fuisse credendus (v. Buttm. Lexil. p. 34. t. I.) *αὕτως*, quod ab *αὕτη* ductum idem quod *οὕτως* significaret, et *αὔτως*, *μάτην* distinguunt: v. Phavor. v. *αὔτως* et *οὕτως*, Etym. M. p. 172, 34. et fortasse Trypho etiam apud Apollon. l. c. Alii autem, quorum princeps Apollon. de adv. p. 585, 20., non convenire asperum

rati, vel ab ἀ privativo et οὕτως, quae Heraclidis sententia est ab Apollonio relata, vel ab ἀέτως repetebant, velut Etym. M. l. c. Zonaras p. 349. Eustath. p. 187, 28., qui secundum optimos Homeri correctores, Apollonium puta et Herodianum αὐτῶς Ionice vel Aeolice ψιλοῦσθαι affirmat. Si significationem consideramus, etsi accentus mirus videatur, quod etiam Apollonius animadvertit, omnia eo inclinare recte dicit Hermannus, ut non οὗτος sed αὐτός origo adverbii fuerit. Nunquam enim idem significat, quod οὕτως, sed *hoc ipso modo*, ὁμοίως, ὡσαύτως. Nec profecto a feminino αὕτη adverbium procudi potuit. Concedamus igitur Buttmanno, Homeri libros iam antiquitus incerta fuisse scriptura; recte tamen Wolfius nunc ubique tenui spiritu scripsit, asper autem grammaticorum argutiis vel librariorum inscitiae, οὕτως comparantium, tribuendus est. Ceterum significatio altera, μάτην, quae quomodo cum primitiva cohaereat, bene Hermannus docuit, apud Sophoclem non exstat.

Αὐχενίζω cervices caedo. τοὺς μὲν ηὐχένιζε Ai. 291. Schol. et Suid. v. ηὐχένιζε: τὸν τράχηλον ἐπέκοπτε, ἐλαιμοτόμει.

Αὔχημα causa gloriandi. χθονὸς αὔχημα μέγιστον Oed. Col. 714 ch. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημα 717 ch. — σεμνολόγημα interpretatur Gr. Bekk. An. p. 468, 9.

Αὐχήν cervix. κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1206. Ἡρακλεῖ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἱςαλοίμην inc. XXXVII (695 D.). v. ἀνακεῖμαι. — αὐχένων ἄπο Tyr. XV. 4 (587 D.). De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 4.

Αὐχμηρός squalidus. ἀ. στυγνὸν ἢ σκοτεινόν Gr. Bekk. An. p. 468, 10. αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. VI. 2 (422 D.).

* Ἀφαγιστεύω v. ἐφαγιστεύω.

* Ἀφαγνίζω v. ἐφαγνίζω.

Ἀφαιρέω adimo. Activum enim et medium ea potestate promiscue dicuntur. Illud legitur: τὸν βίον μή μου ἀφέλῃς Phil. 921. Sic libri praeter Laur. tres, qui cum Triclinio μή μ' ἀφέλῃς, unde cave ne exsculpas μὴ μἀφέλῃς cum Elmsleio ad Med. 56, qui ante longe probabilius με μὴ ἀφέλῃς coniecerat ad Oed. R. 1522. v. μή. Hermannus librorum plerorumque scripturam servavit, sed Laurentiani paene cogunt, ut με μὴ ἀφέλῃς probemus. — Medium legitur: τἄμ' ἀφαιρεῖσθων ὅπλα Ai. 100. εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με Phil. 376. τί μ' ἄνδρα πολέμιον — ἀφεῖλου μὴ κτανεῖν 1287. Aoristi ἀφειλάμην ab Atticistis damnati (v. Valck. ad schol. Phoen. p. 601. Wessel. ad Herod. p. 594 et 620. Alberti ad Hesych. t. I. p. 1279. Piers. ad Herod. Philet. p. 431.)

apud Sophoclem non est vestigium. — De verbo cum casu posito v. Koen. ad Greg. p. 94. Valck. Diatr. p. 203.

Ἀφανδάνω *displiceo.* σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ Ant. 497. Affert Eust. p. 28, 42. 1417, 18.

Ἀφἄνής *obscurus, arcanus.* σὺν ἀφανεῖ λόγῳ Oed. R. 657 ch. Schol., cuius verba corrupta, et Suid. λόγων. Significatur autem *crimen incertum, documento destitutum:* quam in rem bene Hermannus Antiphontem advocat p. 66 Bekk. ἀφανεῖ μόρῳ Oed. Col. 1679 m. τὰν ἀφανῆ θεόν Oed. Col. 1553 ch. Proserpinam precatur. — μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ Oed. R. 131. ὅςτις τἀφανῆ περισκοπεῖ inc. XC. 1. (770 D.); utrobique *res ignotae, inventu arduae* dicuntur.

Ἀφανίζω. *abscondo, tollo.* Gr. Bekk. An. p. 468, 25. ὅλως τὸ ἀπελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι, ὅπερ ἐκάλουν ἀϊστῶσαι. Spectant haec et propriam et figuratam verbi vim. V. Toup. Em. in Suid. vol. I. p. 92. — *Proprie* dictum: ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο (cadaver) Antig. 255. τοὖτ' ἠφάνισται Trach. 673 (villus, quo pallium Deianira inunxerat). — *Tralate:* οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος Oed. Col. 1710 m. de dolore, qui ferendo quasi amovetur ab aliquo.

Ἄφαντος proprie *non visus.* ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν 832., ut nullum mei reliquam vestigium. Tralate est *inexspectatus.* ἔφην' ἄφαντον φῶς Phil. 297, de igne silicibus prolicienda. ἀπροςδόκητον schol. Affert Eust. p. 152, 13. 1149, 52., Suid. v. ἄφαντον. Ceterum vox minus Attica dicitur Moeridi et Thomae, poeticum sermonem non curantibus.

Ἄφαρ (⏑⏑) *continuo,* et inter se cohaerentes, et celeriter consecutas res significat. V. Lobeck. ad Phryn. p. 18. Eustath. p. 158, 35.: αὐθωρὸν καὶ συνάπτως. — ἄφαρ βέβακε Trach. 134 ch. 826 ch. ἴδ' οἷον — προςέμιξεν ἄφαρ τοὔπος — ἡμῖν 818 ch. insperatum eventum significans. Schol.: προςεῤῥάγη ὀξέως. μὴ — θάνοιμι μοῦνον εἰςιδοῦσ' ἄφαρ 954 ch. Singulare, etsi in aliis etiam vocabulis similia observantur, in solis ἄφαρ exstare Trachiniis.

Ἀφαρπάζω *rapio.* ὧν (a florentibus iuventa) ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Trach. 545. Adsignificatur fructus et oblectatio.

Ἄφᾰτος *ingens.* ἰὼ σκότου νέφος — ἄφατον Oed. R. 1314 m. μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος — Διόβολος Oed. Col. 1463 ch., quo utitur loco Eustathius p. 692, 53. 720, 29. 1188, 30.

** Ἀφαυρός *invalidus.* τί δῆτ' ἀφαυρῷ φωτὶ προςτάσσεις ποιεῖν; Oed. Col. 1022. Sic Brunckius ex Turn. Steph. pro librorum scriptura ἀμαυρῷ, quam retinentes Reisigium et Elmsleium reprehendit Herm. Inepte enim *obscurum* sese et *ignobilem* Creon diceret, cum comitibus

destitutus consiliis suis perficiendis impar sit. — De tono v. Schol. Cantabr. Hes. Theog. 832. Eust. p. 1444, 7. Arcad. p. 72, 20. Method. ap. Etym. M. p. 6, 38. Gud. p. 3 et 118, 40.

Ἀφεγγής luce carens. ὦ φῶς ἀφεγγές Oed. Col. 1546. *lux* dicitur *vitae*, quae caeco iam nulla erat. ἴλαος, ὦ δαίμων — εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Oed. Col. 1478 ch. metaphorice *atrum*, i. e. infaustum dicitur. Haec vera scriptura est in Laur. B. Ricc. Par. A., supra scripto in hoc θ. Ceteri enim libri ἀφθεγγές, Farn. ἀφθεγές.

Ἀφειδέω non parco, negligo. ψυχῆς ἀφειδήσαντε El. 968. ἀφειδήσας, ἀμελήσας Gr. Bekk. An. 469, 22. Aliter, sed ut eodem redeat φείδεσθαι et ἀφειδεῖν, dictum εἴ τις τοὖδ' ἀφειδήσοι πόνου Ant. 410. v. Hermann. Orationis obliquae lege non satis perspecta olim Schaef. Mel. Cr. p. 85 et Erf. l. c. ἀφειδήσαι correxerunt, mutarunt autem sententiam Schaef. ad h. l. et Erf. ad Ai. 304.

Ἀφελής simplex. Ex Phrixo (III. 648 D.) non addita interpretatione commemorat Antiatt. Bekk. p. 83, 23.

Ἀφέλκω abstraho. ἀφελκόμαι δύστηνος Oed. Col. 848. Libri ἀφέλκομ' ὁ δύστηνος, praeter Laur. B. in quo ἀφελκόμεθ' ὦ. Elisio reprobandae scripturae causa non est, sed sensus loci.

Ἀφέρπω abeo. τί σῖγ' ἀφέρπεις; Trach. 810. ἐᾶτ' ἀφέρπειν 812. Utroque loco ἐφ— cod. Harl. ἀφέρπειν ἄστροφος Oed. Col. 491. ἄφερπε νῦν Ai. 1140.

* *Ἄφεσις* v. φύσις.

Ἀφεψιάομαι. ἀφεψιασάμην, ἀφωμίλησα Hesych. explicat ex Antenorid. III. 1 (142 D.). v. Turneb. Adv. p. 669.

Ἄφθεγκτος silens: ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει Oed. Col. 155 ch. sic dicto propter tremendas Furiarum cerimonias. V. Reisig. Enarr. p. L.

Ἄφθιτος non exolescens, aeternus. Γᾶν ἄφθιτον Ant. 339 ch. Tellus, propter frugum proventus nunquam exolescentes. ἄφθιτος βία inc. LXIII. 4 (678 D.). vis Veneris. ἀφθίτους γνώμας ex Mys. VI. 6 (368 D.). Hesychius affert ἀμετατρέπτους interpretatus, quod ἀμεταστρέπτους corrigendum.

Ἄφθογγος silens. ἧστο ἄφθογγος Ai. 304. De Troili l. l. v. ἄφθονος.

** *Ἄφθονος.* ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόνους γάμους Troil. I. 1 (548 D.). Apud schol. Pind. Nem. III. 60. legitur ἀφθόγγους, quod intelligi non potest. Probabiliter emendatur ἀφθόνους *quibus nuptiis nemo invideat*, de Peleo et Thetide.

Ἀφίημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens:* ἀφιέναι Ai. 783. *fut.* ἀφήσω Oed. Col. 861. ἀφήσεις Oed. Col. 838. ἀφήσει 1467. Laur. A. ἀφ' ἧς,

recta sciiptura supra scripta; Par. ἀφῇς. ἀφήσομεν El. 1008. *aor.* 1. ἀφῆκα Ant. 1072. ἀφῆκας Phil. 1333. Oed. R. 1177. *aor.* 2. ἀφῇς Ai. 491. Phil. 484. Oed. R. 860. ἀφῇ Ant. 1075. Oed. R. 198 ch. Oed. Col. 1281. ἀφῆτε Oed. Col. 735. Ald. ἀφεῖτε, eodem quo toties reperitur ἀφεῖς, τιθεῖς pro ἀφίῃς, τίθῃς, vitio. ἄφες El. 1280. Phil. 969. Oed. R. 320. ἄφετε Ant. 878. Herm. ex Vat.; in Laur. A., Bruncki B. T., Dresd. A. ἀφεῖτε, in Aug. et Laur. B. ἀφῆτε; Brunckius ἄπιτε. Certum est ἄφετε Phil. 1043. ἀφείς Ai. 490. Suid. v. χειρίαν ἐφῇς; Laur. B. ἐφείς, Laur. A. idem, ᾱ supra scripto. Phil. 120. Oed. R. 599. 707. Oed. Col. 918. 1534. ἀφέντα Ai. 741. — *Passivi perf.* ἀφεῖται Ant. 1150. aor. ἀφεθῆναι, si vera est Bruncki correctio Ach. Am. I. 6 (162 D.). Grot. ἀφῇ. — *Medii aor.* ἀφοῦ Oed. R. 1521. — II. *Usus* 1. Activi prima significatio *mittendi* est, ab arcu et telo facta tralatione. σοῦ — ὥςτε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Ant. 1072. ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ 1075. μηδ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν Oed. Col. 735. Hinc *portendendi* potestas inest. τί μὰν ἀφήσει τέλος; Oed. Col. 1467 ch. — 2. *mittere, dimittere ex manibus.* ἄφες μοι — τὰ τόξα Phil. 969. οὐκ ἀφήσεις Oed. Col. 838. οὔ τοι σ' ἀφήσω 861. inde passivum ὁ χυμὸς οὐδ' ἀφεθῆναί πως θέλει Ach. Am. I. 6. — 3. *dimittere eum qui venit.* οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν El. 1008. — 4. *dimittere adsignificato sui potestatem misso fieri, aut in hunc aliis.* χειρίαν ἀφεὶς τι— Ai. 490. ἣν — τελευτήσας ἀφῇς 491. εἴρξαι — Αἴαντα, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν 741. μηδ' ἀφιέναι μόνον 783. μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον Phil. 484. ἄφετε γὰρ αὐτόν 1043, rectius enim significabit *abscedite ab eo, sinite,* quam *ex manibus dimittite.* τί μ' οὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν Phil. 1333. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 198 ch. ἄφες μ' ἐς οἴκους 320. ὡς μή μ' ἄτιμον — ἀφῇ γε Oed. Col. 1280, cui exemplo compares in v. ἀποστέλλω dicta de El. 71. ἄφετε μόνην ἐρῆμον Ant. 878. — 5. *missum facere, non curare.* τὰ — περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες El. 1280, quo versu utitur Suid. v. περιττά, quod propter literarum ordinem περισσά scribendum animadvertit Hermannus. πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς Phil. 120. πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε; Oed. R. 599. πέμψον, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς 860. ἀφεὶς τὰ τῆςδε τῆς γῆς κύρια Oed. Col. 918, leges et instituta *negligens.* τὰ θεῖ' ἀφείς 1534. — 5. Inde illud repetendum, quod ἀφεῖναί τί τινι est *tradere,* passivum *amitti.* πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ; Oed. R. 1177. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα Ant. 1150. Schol.: ἀπολέλυται πάντα τὰ ποιοῦντα αὐτὸν μακαριστόν, quod fortasse ἀπόλωλεν corrigendum. — 6. Rursus a missum faciendo oritur illud σὺ νῦν ἀφεὶς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι ἐμοῦ 'πάκουσον Oed. R. 707. Iungenda ἐμοῦ ἐπάκουσον περὶ ὧν λέγεις, virgulis utrinque sublatis. Significatur

autem securus. — Medium uno loco reperitur Oed. R. 1521, ubi *τέκνων δ' ἀφοῦ*; quod nisi *amoris* haberet et *desiderii* adsignificationem, vix discreparet ab *ἄφες*.

Ἀφικνέομαι (ῐ praeter auctas formas). 1. Propria *veniendi adveniendi redeundi* potestate non leguntur nisi perf. plusq., aor. et futurum, quoniam in re tam simplici non placet formas separatim afferre. *πρός σ' ἱκέτις ἀφῖγμαι* Oed. R. 920. *ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι* 932. *τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα* Oed. Col. 798. Suid. v. *ὑπόβλητον*. *τίνας χώρους ἀφίγμεθα* Oed. Col. 2. *ἱκέτης — ἀφιγμένος* 640. *τί δῆτα — ἀφιγμένος κυρῶ* 1310. *τοῖς ἀφιγμένοις ξένοις* Phil. 317. *παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος*; Oed. R. 935. — *ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὴν καταῤῥάκτην ὀδόν* Oed. Col. 1586. — *ὦ φθέγμ', ἀφίκου* El. 1216. Orestes enim significatur. *καὶ — τοῦτ' ἀφικόμην* Oed. R. 1005. *ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου* Oed. Col. 881 ch. *ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα* Ai. 1320. *ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο* Trach. 652 ch.; quod fortasse *redeundi* vim habet, de qua dixere Seidler. ad Eur. Electr. 6. et Heind. ad Plat. Protag. p. 462. — *ἀφίξεται ταχύς* Oed. Col. 307. 2. Figurate dictum *pervenire* ad finem vel terminum significat, inde et de re *facta* vel *eventu* universe dictum. *χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ* Oed. Col. 1528. Sic Par. et Ricc. edd. vett.; ceteri libri cum numerorum detrimento *ἀφίκῃ*. *ὡς πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο* 1618. *κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο* Ai. 48. *rem perfecit*. *κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι* Oed. R. 265. v. *πᾶς*. *ἰδὼν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην* 833. *θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται* Ant. 925 m.

Ἀφίλητος *non dilectus*. *οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε — κυρήσῃς* Oed. Col. 1699 m. v. *γάρ*.

Ἄφιλος. De homine *amico carens*. *ἄφιλος αὐανῶ βίον* El. 809. *ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον* Phil. 228. *προὐβάλου ἄφιλον, ἐρῆμον* 1006. *ἄθεος ἄφιλος — ὀλοίμαν* Oed. R. 663 ch. *ἄκλαυστος ἄφιλος — ἄγομαι* Ant. 868 m. *παρ' ἀφίλοις Ἀτρείδαις* Ai. 611 ch. apud Atridas *te amico* carentes, i. e. *ingratos tibi*. Apud Suid. v. *τὰ δὲ πρὶν* legitur *π α ρ ὰ φ ί λ ο ι ς*, quam scripturam, etsi ineptissima est, etiam schol. Rom. commemorat. — De re *ingratum*. *ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον* Oed. Col. 186 m. *γῆρας ἄφιλον* 1238 ch. *quod amatoribus caret*, i. e. *acceptum nemini*. Male Eust. p. 790, 62.: *ὧν (κακῶν) ἓν λέγει καὶ τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἀμελεῖσθαι τὸν γέροντα*: in quibus verbis *ἀμελεῖσθαι* Sophocleum *ἀ π ρ ο σ ό μ ι λ ο ν* spectat, *οἰκεῖοι* autem *ἄ φ ι λ ο ν*. — *ἔργα ἄφιλα* Ai. 611 ch.

Ἀφίστημι. Sola leguntur aor. 2. et perfectum praesentis significatione *discedendi alicunde* vel *deserendi* praedita potestate. *μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς* El. 766. *τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης* 900. Sine casu: *ἀν-*

θρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω Trach. 434. Tralate: σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Phil. 853. *animo attendere iubeo.*

Ἀφνεός *opulentus.* ἀφνεωτέραις χερσὶν El. 449. Eust. p. 623, 60. 1769, 53. Nec tamen priore illa disputatione, quod ipsi videbatur, ipsum quoque ἀφνεός dictum esse efficitur, in quam rem melius Aeschylum auctorem attulisset: diserte etiam testatur Etym. M. p. 178, 15. — Aspero spiritu notari dicit Phav. p. 131. Dind.; sed non memorat intra aspera λέξ. π. πνευμ. p. 213.

Ἀφόβητος *non metuens.* Δίκας ἀφόβητος Oed. R. 885 ch. Non est active dictum; *imperterritum* significat.

Ἄφοβος 1. *metu carens.* τὸν ἄφοβον — στρατὸν Oed. Col. 1327. 2. ἐν ἀφόβοις θηρσὶ Ai. 358 m. *minime formidabilibus*, v. Herm. Schol.: τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι προβάτοις, quae eadem Suidas v. ἄφοβος.

Ἀφορμάω. Activum *aggredior.* τί τήνδ' ἀφορμᾷς πεῖραν Ai. 283. Sic membr. Br., quidam alii libri, Aldus, Suid. v. χρήματα, et ut videtur, codd. Laurr. ex quibus cum Aldina collatis nulla enotatur discrepantia. Suid. v. πεῖραν, ἀφορμῇς, sed Ms. ap. Porson, Adv. ἀφορμαῖς i. e. ἀφορμᾷς. Ceteri libri ἐφορμᾷς, Brunckio probatum. Prius autem in nocturno Aiacis exitu aptius. — Medium *proficiscor.* οἷον ἀφ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν Oed. Col. 1403.; hinc *exorior:* οὐ γὰρ ἅλι' ἀφορμᾷ ποτε Oed. Col. 1468 ch. de fulgure non inania portendente.

Ἄφορμος *redux.* ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε Oed. Col. 233 ch. Tangit Eust. p. 488, 35. Schol. ἀφορμηθεὶς explicat.

Ἀφοσιόομαι. ἀφοσιωμέναι (scr. ἀφωσιωμέναι), ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι, Hesych. ex Thyest. VII. 12 (251 D.).

* Ἀφράδμων v. ἀφράσμων.

Ἄφρακτος *non munitus.* ἄφρακτος φίλων Ai. 893 ch. Schol. vet. Suidas et Phav. in v. ἄφρακτος: ἀφύλακτος, οὐ πεφυλαγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις.

Ἀφράσμων. Hesychius: ἀφράδμων, ἀσύνετος, ἀμαθής, ex Triptolemo IX. 5 (542 D.). Scribendum ἀφράσμων, cum propter literarum ordinem, tum maxime ob Gr. Bekk. An. p. 472, 13. ἀφράσμων, ἀσύνετος. Σοφοκλῆς. Rarius enim hoc et propterea grammaticis enotatum.

Ἄφραστος *quod cerni non potest.* ἀφράστῳ τῇδε πέδῃ Trach. 1046. quam τυφλὴν ἄτην vocat v. 1094. *de quo quis coniicere non potest.*: φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Trach. 691. A φράζομαι utrumque, non a φράζω repetendum.

Ἀφράστως inexspectato. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον El. 1254 m.

Ἀφρίζω spumo. ἤφριζον — ἱππικαὶ πνοαί El. 709.

Ἀφροδίσιος Veneri aptus. Ἀφροδισία λάταξ Inach. III (257 D.). a Toupio emendatus locus Ep. Cr. p. 67. Ἀφροδισίαν ἄγραν Dan. III (178 D.).

Ἀφροδίτη dea. χρυσάνιος Ἀφροδίτα Oed. Col. 699 ch. ἄμαχος — θεὸς Ἀφροδίτα Ant. 794 ch. Tonum notavit Arcad. p. 114, 8.

Ἀφροντίστως incogitato. ἥκει δόμους ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως Trach. 365. ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 348. euphemismus est pro μανικῶς, quod a vet. schol. adnotatum uberius explicuit Lobeck.

Ἀφρόνως stulte. κἀφρόνως ἠμείψατο Ai. 753.

Ἀφρός spuma. ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Trach. 699. Tenui esse spiritu adnotavit Arcad. p. 197, 10. Accentus pericoticorum est, sed qui accuratius notaverit, nescio.

Ἀφροσύνη dementia. ἐν ἀφροσύνᾳ καθελόντες Ant. 379 an. τὸ νέον — κούφας ἀφροσύνας φέρον Oed. Col. 1232 ch.

Ἄφρων demens. οὐ γὰρ αὖθ' ἄφρων ἔφυν El. 929. Tonum notavit Arc. p. 15, 3. — Omnia haec vocabula ᾰ ante φρ positum prae se ferentia corripiunt in thesi, in arsi producunt.

Ἀφυής simplex, non eruditus. ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλοντα Phil. 1002. Schol.: ἄκακον ἀπὸ φύσεως, i. e. vafro ingenio minime praeditum. — ἀφυεῖ respuit, tanquam vulgare, tragicorum usus.

Ἄφυκτος inevitabilis. ἄφυκτ' ἔχων βέλη Trach. 264. ἰοὺς ἀφύκτους Phil. 105. κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1380 ch., de Furiis, v. κύων. περιώσι ἄφυκτά τε μήδεα Fati, Phaedr. I. 1 (604 D.). Productioris scripturae ἄφευκτος, quam ipsam non protinus abiiciendam docuit Vir Summus Parerg. ad Phryn. p. 726., etsi damnat eam Moeris p. 29. (qua de re sobrio iudicio usus C. F. Hermannus est ad Luc. de Hist. Conscr. p. 355), apud Sophoclem vestigium non est.

Ἀφύλλωτος fronde carens. ἀφ. πέτραν, ἄπορον, ἄδενδρον Hesych. ex Iobat. II (281 D.).

Ἀφώνητος silens. τὰ πολλὰ — ῥήματα — παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά Oed. Col. 1285.

Ἄφωνος silens. μὴ — δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε γῆς ἀρᾶς Oed. Col. 869. v. μεσόμφαλος. — σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι Ai. 171 an., quem locum tangit Thom. M. v. ἀποδράς.

Ἀφώνως tacite. ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες Oed. Col. 130 ch., id est εὐφημοῦντες. Iniuria Doederlinus ἀφώνως εὐφήμου στόμα φρ. ἱέντες non de silentio interpretatur, sed de fau-

sto emine. Eustathium p. 723, 29. Valckenarius olim ἀφώνως non legisse suspicabatur.

Ἀχαιός. *Achaeus.* 1. *Graecum* significat plurimum, more Homeri. Ἀχαιοί Phil. 591. Ἀχαιῶν Phil. 59. 1227. 1234. 1290. 1390. Ai. 557. 624 ch. 1212. inc. CV. 104 (894 D.). Ἀχαιοῖς Ai. 570. 1032. 1077. 1217. Phil. 605. 612. Ἀχαιούς Phil. 619. 904. Ai. 978. El. 561. 2. *Achaeorum* in Peloponneso avem El. 691. — De tono v. Etym. M. p. 180, 26. Arcad. p. 43, 19.

Ἀχάλκευτος *non fabrefactus.* ἀ χ ά λ κ ε υ τ α τ ρ ύ π α ν α τὰ Φρύγια πυρεῖα Hesychius ex Phin. V. 3 (640 D.). v. Wyttenb. ad Plut. de Am. Mult. p. 96, C.

Ἄχαλκος *aere carens.* Ἄρεα — ὅς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με Oed. R. 191 ch. i. q. ἄνευ ἀσπίδων χαλκῶν. v. μεσόμφαλος.

Ἀχανής. ἀ χ α ν έ ς, τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον, | ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σοφ. Phryn. App. Soph. p. 28, 28 (inc. CV. 62. 852 D.). Cf. Valck. ad Adon. p. 233.

Ἀχείρωτος *nativus.* φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον Oed. Col. 703 ch. de olea. Male ἀχείρητον Laur. A. Par. F. Pollux II. 154.: ἀ χ ε ί ρ ω τ ο ν Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον. Num haec eadem spectet Gr. Bekk. An. p, 474, 4. ἀ χ ε ί ρ ω τ ο ν, ἄμωμον incertum. Illam vim vocabuli a Polluce agnitam magis in ἀχείριστον quam in ἀχείρωτον cadere affirmans Doederlinus *invictum* explicat.

Ἀχελῷος (ᾰ) fluvius Inach. XI. 4 (265 D.) Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν Tr. 508 ch. ποταμός, Ἀχελῷον λέγω Tr. 9. ubi utroque loco deus fluvialis dicitur. Accentus adiectivorum in ῷος legitimus est, cf. Arc. p. 42, 24.

Ἄχερδος (ᾰ) *pirus silvestris.* κοίλης τ' ἀχέρδου Oed. Col. 1596 Probabile est arborem qualis a Sophocle fingatur in illis locis fuisse superstitem. Inepte quidam dubitarunt, an non proprium nomen Ἄχερδος sit. V. Interpp. adde Sturz. ad Pherec. p. 122.

Ἀχέρων *Acheron,* flumen inferorum. ἀκτὰν Ἀχέροντος Ant. 806 m. ἐκτάς Polyx. II (469 D.). Ἀχέροντι νυμφεύσω Ant. 810 m. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 177 ch.

Ἄχθομαι *aegre fero.* οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδών Phil. 667; lacunam posuit ibi Hermannus, versum prioribus male coniungi animadvertens. τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι 958.

Ἄχθος. *onus et molestia.* λύπης — ἄχθος El. 119 an. Suid. v. σωκῶ., Apoll. lex. Hom. v. σῶκος., Etym. Ms. ap. Villois. l. c.; cf. ἀντίῤῥοπος. ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Ai. 931 ch. v. ἀνύω. Affert versum Suid. v. ὑπερβριθές. Haec tralata sunt ab *onere* portando

sive *sustinendo*, quod exstat El. 1105.: *πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι* quo urna significatur, in qua Orestis cineres inesse dicebantur. — 2. *quidquid angit et animo molestum est.* *μυρίον ἄχθος ᾧ ξυνοικεῖ* Phil. 1153. *τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;* Ant. 1157. Schol. *συμφοράν.* *ὦ δείπνων ἀῤῥήτων ἔκπαγλ' ἄχθη* El. 197 m. In scholiis vel lemma omissum, vel irrepsit interpretandi quaedam formula, legitur enim *ἔκπαγλα πάθη*, ad sententiam bene. *περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί* El. 1233 m. Triclinius male *ἄχθος γῆς* comparat; sunt *γυναῖκες αἷς ἀεὶ ἄχθομαι*, *quas aegre tolero*; non probo Hermannum *nimiam Clytaemnestrae severitatem* interpretatum.

Ἀχίλλειος (ᾰ) Achilleus. *τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων* Phil. 62. Ai. 42. 1218. 1316. Deinde Hesychius v. *Ἀχίλλειον.*: *Ἀχιλλείων* *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν* (v. 819) *καὶ Ἀχιλλείων Σοφοκλῆς Σκύθαις* (IV. 1. 494 D.). Potuisset *ὅπλων* excidere propter similes literarum ductus *σοφ.* Sed si consideraveris Erotianum p. 96.: *Ἀχιλληΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς*, clarum est, tragicum in Scythis pariter atque Aristophanem Ionica forma *Ἀχιλληΐδες κριθαί* abstinuisse, sed illum accuratius locutum *Ἀχιλλείων κριθῶν* fecisse mentionem, hunc *Ἀχιλλείων* non addito substantivo, iniuria autem apud Hesychium *Ἀχιλλείων* eiici, ne bis idem dicatur, cum inserendum potius *κριθῶν* fuerit. Hordeum istud *τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας κριθάς* interpretatur Galenus gl. Hipp. p. 446, melius quam Gr. Bekk. An. p. 474, 11. *ἁδραὶ καὶ ἀδιάφοροι*, et v. 14. *αἱ εὐτελεῖς*. Aristophanem miro errore grammaticum dici Franzius putat l. c. p. 86., quippe *λέξεων Ἀττικῶν* collectorem. — Quae Hesychius in fronte illius glossae posuit, *Ἀχίλλειον πλάκα* (f. scribendum *Ἀχιλλείαν*), *τὴν Ἀχιλλέως νῆσον*, *τὴν Λευκὴν λεγομένην*, num ad Sophoclem spectet, ambiguum, etsi in Scythis eius insulae haud inepta mentio fuerit. — De tono v. *Αἰάκειος.*

Ἀχιλλεύς n. pr. *Ἀχιλλεύς* Ai. 437. *Ἀχιλλέως* Phil. 4. 50. 57. 241. 260. 364. 538. 578. 928. 1055. 1204. 1221. 1282. 1296. 1419. Ai. 1320. *Ἀχιλλέα* Phil. 331. 358. — *ε* genitivi ubi versui congruum est, quiescit Phil. 57. 364. 578. 1055. 1221. 1282. 1296; reliquis locis enuntiatur. *ᾰ* accusativi producitur. De fr. inc. CV. 124, de cuius loci sententia cf. Wyttenb. ad Plut. de Disc. Adul. et Am. 51, C., iudicare non licet, cum Eustathius p. 1237, 22. non verba Sophoclis sed sententiam posuerit.

Ἀχιλληΐς v. *Ἀχίλλειος.*

**Ἀχιλλήϊος* *quod Achillis est.* *Ἀχιλλήϊον δόρατρς* ex Ach. Am. III, 3 (164 D.) affertur. Sed forma suspecta est, nec a metro prorsus igno-

to praesidium habet, ut Heathii iudicium versus illos ne Sophoclis quidem esse putantis ab Hermanno probari videatur ad Eur. Iph. Taur. 210.

Ἄχνη *tenuissimum quodque, aut detritum alicunde, aut superficiem insidens*, cognatum cum χνοῦς. — θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας Oed. Col. 687 ch. *rore* plantis superfuso. ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Trach. 844 ch. *rorat lacrimas:* quod affert Eust. p. 217, 1.; cf. χλωρός et Seidl. ad Eur. Iph. Taur. 227. At plane recondito modo ἄχνη dicta secundum Hesychium in Captiv. VIII. 8. (48 D.); sic enim ille: Ἄχνην Λυδῆς κερκίδος. ἄχνην, τὸ ἄκρον, κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον; quod alia apud eundem glossa illustratur: ἀ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ λεπτὸν ξύσμα. Recte igitur κάταγμα interpreteris, utrumque repetendo ab ἄγνυμι. Minime autem cum nonnullis corrigendum ἄχνην, τὸ ἄχυρον, qua significatione iam ante posita singulatim vox legitur. Etym. M. p. 181, 48. et Suidas: ἄχνη, πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ καὶ ξηροῦ. — Accentus ab Arcadio notatur p. 110, 18.

Ἄχνυμαι *doleo.* ἀχνύμενος — ἥκει μόρον Ἀντιγόνης Ant. 623 an. De accusativo praeter Musgr. l. c. v. Valck. ad. Eur. Hipp. 1279. Schaefer. ad L. Bos. p. 26.

Ἀχόρευτος *non laetabilis.* ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη El. 1058 ch. δυσχερῆ καὶ λυπηρά schol.

Ἄχορος *choreis carens.* μοῖρ' ἀνυμέναιος ἄλυρος ἄχορος Oed. Col. 1224 ch. de morte.

Ἄχος (ᾰ) 1. *dolor*, et *quo quis dolet*. οὐκ ἦν φίλοισιν — τοσόνδ' ἄχος Oed. R. 1355. οὔτοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη El. 151 ch. ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακεν Ai. 199 ch. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης 692 ch. ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος Oed. Col. 1710 m. λήγετε τοῦδ' ἄχους 1720 ch. Suid v. ἄχος. — ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει Ai. 928 ch. recte schol. Pal. ἐν τῇδε τῇ λύπῃ. — ἄχη τέκνου κλύουσα Ant. 1232. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1273 m. — τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων Ai. 153 an. γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα 936 ch. — κρυπτᾷ δ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος El. 155 ch. Iungenda ἥβᾳ κρυπτᾷ ἀχέων, *in iuventute a malis semota.* Eustathius p. 440, 38. ἀχέων quibusdam pro feminino ἀχέουσα dictum visum esse narrat, qui inde natus error, quod libri hos versus Electrae tribuunt. Memorat etiam Suid. v. ἀχέων. πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων El. 842 ch. καὶ ante δεινῶν in libris et Suida v. ἴστωρ omissum. Triclinius ἀχαιῶν habet, etiam ἀρχαίων scribi adnotans. Erf. ἄχθει. Herm. nunc et Dind. secundum schol. et Triclinii interpretationem αἰῶνι substituit, Dindorf. autem servato ἀχέων, deleto propter debilem sententiam δεινῶν. — *Morbi*

malum ἄχος vocatur Trach. 1027 m.: *ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν τὰ μάτηρ ἄθεος.* — 2. Solitarium est, quod dicitur *τυφῶς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος* Ant. 414. Iure schol. et Eust. p. 151, 19. 345, 41 (eadem habet Eudocia in Violeto p. 400 et Phavor. v. *Τυφωέα*). it. 1196, 50 *caelum contristatum* dici existimarunt. Quaesitum hoc Hermanno visum, ut *ingens malum* vellet intelligi. v. *οὐράνιος*.

Ἀχρεῖος inutilis. *ἀχρεῖον οἰκητῆρα — τόπων τῶν ἐνθάδε* Oed. Col. 633. *ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν* Hel. V. 1 (190 D.). *ἔργ' ἀχρεῖα* Scyr. V. 3 (500 D.), sunt *quibus nihil utile efficitur.* *πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὔτ' ἀχρείων τὸ λίαν κακός* Tyr. XI. 2 (583 D.). *ἀχρεῖον* mala est in multis bonis Iacobsii coniectura Trach. 552. — De tono v. Schol. Il. β. 296. Eam tonosin atticam vocat Arcad. p. 87, 7.

Ἀχρήματος sumptu carens. *ἀχρήματον, ἀδάπανον* Hesych. ex Scyr. VII. 3 (504 D.).

Ἀχρημοσύνη paupertas. *ἀχρημοσύνᾳ βίου* Brunckii probabilis coniectura est pro *τερμοσύνᾳ*, inc. VII. 2. (658 D.), nisi *τλημοσύνᾳ* corrigas. Sententia apud Veteres pervulgata est.

Ἀχώ v. *ἠχώ*.

Ἀψάλακτος non attrectatus. *ἀ. ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος* Hesych. ex Scyth. IV. 2 (495 D.). Apud Gr. Bekk. p. 475, 31. qui ipse quoque *ἀψηλάφητος* explicat, male scribitur *ἀψάλλακτος*. Verbum est *ψαλάσσω*: *ὑποψαλάσσω* et ipsum *ἀψάλακτος* Comicus in Lysistrata posuit, hoc posterius v. 275.

Ἄψαυστος qui non tetigit. Sic Phrynichus App. Soph. p. 18, 4.: ἐπὶ τοῦ μὴ θιγόντος μηδ' ἁψαμένου. — *ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε ἄψαυστος ἔγχους* Oed. R. 969. *ἀφόβητος* et *ἀμφίπληκτος* ita dicta Sophocli esse active, ad Pors. ad Hec. 1125 provocans observat Erfurdt.; quae duo inter se dissimillima sunt.

Ἀψεγής non reprehensus. *μήποτε — ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι* El. 487 ch. Schol. *τὸ πολὺν ψόγον ἔχον* interpretatur.

Ἀψευδέω mendacio abstineo. *φράζω — πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν ἀεί* Trach. 469.

Ἀψεφής. ἀ ψ ε φ έ ς, *ἀφρόντιστον* explicant Hesychius et Gr. Bekk. p. 476, 1., ille addito Phaedrae nomine IX. 7 (618 D.).

Ἄψοῤῥος redux. ἄ ψ ο ῤ ῥ ο ι, *ὀπισθόρμητοι* Gr. B. An. p. 476, 7. — *ἐκ δόμων ἄψοῤῥος εἰς δέον περᾷ* Ant. 382. *οὐ πάλιν ἄψοῤῥος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;* Oed. R. 431. Contumeliosam vocem Musgr. vocat, perperam facta ab *ἔῤῥω* originatione. Versum affert Suid. v. ἄπει. — *οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα;* Ai. 362. Suid. v. ἀφοῤῥός. Adver-

biascit: *ὅπως ἄψοῤῥον ἀντῴη πατρί* Trach. 898. *ἄψοῤῥον ἥξομεν πάλιν* El. 53. *ὦ παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον; non abscedetis?* 1424.

Ἀψόφητος quietus. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Ai. 314. *abstinens lamentatione.* Schol. solito doctior illud Electrae 36. *ἄσκευος ἀσπίδων* commemorat, quod aliquantum dissimile, v. *μεσόμφαλος.*

Ἄψοφος quietus. ἄψοφον φέρει βάσιν Trach. 963 ch. De Phil. 1098 v. *ἄσκοπος.*

Ἄψῦχος inanimatus. ἄψυχον ὕλην inc. LXXII. (743 D.). ex Plutarcho An. Seni ger. resp. p. 802. Sed Plutarchus sententiam retulit, non verba poetae, quare frustra Gatakerus in senariorum formam ea redigere studuit. v. *ἄκμων.*

B.

Βᾰδιστέον eundum. σοὶ βαδιστέον πάρος El. 1494.

Βαθμός limen. βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός inc. L. 5 (708 D.). Brunckius Herculi Taenario, satyricae fabulae assignat. (ᾰ in arsi.)

Βᾰ́θος profunditas. εἴ — χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει Ai. 130. Sic libri Brunckii fere omnes, duo Iohns., duo Dorvill., edd. et Mss. Suidae, Stob. Serm. p. XXII. p. 115., ed. Flor. prior, Turn. Brunck. Herm. Pauci libri *βάρει*, ut Aldus, adscripto tamen altero. Glossa *περιουσίᾳ καὶ μεγέθει*, quod haud dubie melius in *βάθει* convenit. Lobeck et Schaef *βάρει* receperant, quod minus proprium et usitatum esset; repugnat Valck. ad Phalar. p. X., nec iniuria Brunckius monet, *βάρει* correctoris manum videri, magis illud cum verbo *βρίθειν* conspirare rati. Rursum *βάθει* adiectivo *μακροῦ* commendatur. Crebro illa vocabula confundi docent Intpp. Herodiani Hist. Rom. II. 14. Sed *βαθύπλουτος* (Arist. Georgis VIII. p. 98 Dind. Crinagor. Anth. Pal. t. II. p. 636. Alciphr. III. 10) *βαθυκτέανος* et ipsum *βαθὺ πλουτεῖν* secundum illud Tyrtaei, *πλουτοίη τε Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον* III. 6, ab Homerico illo *βαθὺ λήιον* et ubertate segetum repetenda adeo infixa Graecis poetis sunt, ut Sophoclem ab eo usu descivisse credibile non sit. Lis dirimitur eo, quod etiam optimus liber Laur. A. (et Ricc.) *βάθει* habent. — Diversa compararunt Dorvill. ad Char. p. 232. Abresch ad Aesch, Pers. 1046

Βαθρον omnis locus quo quis consistit. 1. *Terra* et *solum*: *τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος βάθρον* Ai. 135 an. *γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον* Phil. 988. saxum insulae Lemni; itaque etiam *inferorum sedes*, *γῆς ἀλί-*

πητον βάθρον Oed. Col. 1658. — 2. *gradus, sedes*, vel natura vel arte facta. βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col 101. Suid. v. ἀσκέπαρνον· βάθρων ἐκ τῶνδε μ' ἐξάραντες. 264. βάθρων ἵστασθε Oed. R. 142., sedebant enim in gradibus arae supplicum more. τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον Oed. Col. 1587. Suid. v. ὁδός, Eust. p. 156, 32; locus, quo descensus ad inferos esse credebatur, gradibus exstructus deorsum ducentibus. v. καταῤῥάκτης. σ' — αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἐλῶ inc. CV. 153, 1 (938 D.). — Hinc est ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προςέπεσες, ὦ τέκνον Ant. 847 ch., quod non est Δίκης ἕδος, sed ὅροι significantur et νόμιμα, cum Terminis comparati. A *sede* etiam facta tralatio, qua *domus* significatur. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 847.

Βαθύῤῥιζος *profundas radices agens.* βαθυῤῥίζου δρυός Trach. 1185.

Βαθύῤῥους *profundo flumine.* τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον Trach. 556.

Βαθύς *profundus.* οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν Ai. 1179 ch. Glossae πολλήν, μεγάλην, cum illa Aldinae et codd. Bar. 1. Aug. c. scriptura conveniens. Reliqui libri, etiam Laur. A. B. βαθειᾶν, quod Hermannus, ut Brunckius, praetulit, etsi illud elegantissima est et plane Sophoclea sententia, contra βαθειᾶν κυλίκων, quasi *capacissimorum poculorum*, nescio quid habet ridiculi. Sed ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. IV. 1 (149 D.). optime dictum in fabula satyrica.

Βαθυσκαφής *alte effossus.* βαθυσκαφεῖ κόνει El. 427.

Βαίνω. 1. *Formae. praes.* βαίνεις Oed. Col. 217 m. ex cod. T. Brunckius; vulgo μένεις. βαίνετε Oed. Col. 226 ch. *perf.* βέβηκα El. 1428. βέβηκας El. 1140. βέβηκε Ant. 246. 1078. Trach 41. 871. βέβακε Trach. 135 ch. βέβηκεν Ant. 762. Oed. R. 1073. Oed. Col. 81. 82. 619. 1675. et sic etiam v. 1681 in fine versus, syllaba ancipite et distinctione posita scribendum. βέβακεν Oed. Col. 1055 ch. Trach. 526 ch. βεβήκαμεν Oed. Col. 52. βεβᾶσι Trach. 344. βεβᾶσιν El. 1378 ch. βεβήκῃς El. 1046. βεβήκῃ Phil. 492. recte editum a Brunckio ex cod. B., et sic Laur. C. Cod. T. Ricc. βεβήκει, ceteri, etiam Laur. A. βεβήκοι: Elmsleius ad Ai. 278 βέβηκε coniiciebat, quo opus non est. βεβηκώς Oed. Col. 1361. βεβώς Trach. 164. 246. Ant. 983. βεβῶτος El. 303. Oed. R. 772. βεβηκότα Oed. R. 959. βεβῶσαν Oed. Col. 314. βεβώτων Phil. 277. βεβηκόσιν El. 967. βεβῶσι Ant. 67. βεβώσας Phil. 280. — *fut.* βάσει Phil. 823 ch. — *aor.* ἔβην Ai. 36. 974. ἔβαν Phil. 1200 m. Ai. 855 ch. ἔβας Ai. 183. ch. Oed. R. 152 ch. ἔβη Oed. R. 125. ἔβα

120 ch. ἔβημεν Oed. R. 148. ἔβητον Oed. Col. 1693 m. βαίην Oed.
832. βαίη Oed. R. 81. Ai. 904. βᾶθι Phil. 1181 ch. Oed. Col. 1488
. bis. βᾶτε Oed. Col. 845 ch. bis. Alterius quidem loco in libris ἐμβᾶτε
gitur, quod et metro et sensu iubente Elmsl. Herm. secundum Tricl.
n βᾶτε mutarunt. Oed. Col. 1544. El. 1427 ch. inc. LX. 2. 1 (724 D.).
βάτω Ai. 1393. βῆναι Oed. Col. 1229. 1571 ch. Tr. 194. βάς Oed. Col.
379. Inach. XI. 5 (265 D.). sed scribitur ὑποβάς, nec certum, Stra-
bonisne hoc an Sophoclis sit. βᾶσα Trach. 923. βάντος Ai. 1216. βάντι
El. 74. βάντα sing. Ant. 107 ch. βάντα plur. Trach. 115 ch. In his
summa est de dialecto constantia; unum illud miror, quod non ἔβατον
reperitur. Nam βᾶναι plane inauditum videtur.

II. *Usus.* 1. *Proprie* dictum universe est *incedere*, qua de re et *ire*
et *abire* et *consistere alicubi* significat. a. Simpliciter *ire* s. *incedere*:
βᾶθί νυν ὦ τάλαν Phil. 1181. ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός 1200., quod
et *veniendi* vim habere possit. τῇδε βᾶτε Oed. Col. 1544. βᾶτε κατ' ἀν-
τιθύρων El. 1427. καὶ δὴ βέβηκα 1428. οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω Trach.
194. βέβηκε Δῃάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδῶν ἁπασῶν 871. κἀγὼ δρομαία
βᾶσα 923. πῶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ; Ai. 855. ἣν (ὁδὸν) δὴ νῦν ἔβην 974.
βᾶτ' εἰς ὁδόν inc. LX. 2, 1 (724 D.). — b. *abire*, *discedere*, *recedere*.
αὐτῶν βεβώτων Phil. 277. ναῦς πάσας βεβώσας 280. τί ποτε βέβηκεν ἡ
γυνή Oed. R. 1073. ἦ βέβηκεν ἡμιν ὁ ξένος; Oed. Col. 81. βέβηκεν 82.
ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας 226. τὸν — κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι ὁρ-
μωμένῳ τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας 1571. recedere Cerberum precatur, ut
pura Oedipo via relinquatur. ἔβα Ant. 120. *fugit*. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε 246. ἀνὴρ — βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 762. ἀνὴρ βέβηκα
δεινὰ θεσπίσας 1078. σοὶ — μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος El. 74. βε-
βῶτος ἐκ δόμων 303. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑποστέγοι 1378. ἡνίκ' ἂν —
ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς Trach. 164. τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν 246.
καὶ δὴ βεβᾶσι 344. κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν 526 ch. Sic etiam paul
mutata significatione κύματα dicuntur βάντ' ἐπιόντα τε Trach. 115 c
cedentes alter alteri. — c. *venire*, *accedere*. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτ
βαίη Oed. R. 81. *utinam bene ominatus veniat*. δεῦρ' ἔβημεν 148. ἀγλ
ἔβας Θήβας 152 ch. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν Oed. Col. 314.
κοῖλον Ἄργος βὰς φυγάς 379. βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι 845. ἰὼ καὶ
1488. πάλαι φύλαξ ἔβην Ai. 36. i. q. ἥκω. ὡς, ἀκμαῖος εἰ βαίη,
904. σούσθω, βάτω 1393. τὸν λεύκασπιν — φῶτα βάντα πανσαγί
107. — d. Nonnunquam *versari* est, quasi incedendo constitui
Boeckh. Expl. ad Pind. p. 134. Viam ad hanc potestatem veri
mus hanc: τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν Oed.
— κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε Trach. 41. Non intelli

verbi Brunckius ὅκοι dedit. ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὕπερ οὐκ ἐγώ; Ai. 1216. Brunck. Erf. ποῖ, probante Porsono ad Hecub. 1070, et sic Brunckii codd. et Dresd. b. Reliqui, etiam Laurr. A. B. ποῦ, recte, quanquam displicet Hermanni explicatio, quod quaesita videtur. Nusquam nec moratum esse nec constitisse Aiacem dicit, nisi sub imperio Agamemnonis. — 2. Cum *tralate* dicitur a. ab *eundi* et *incedendi* significatione sumptum est, cum *versari* in aliqua rerum conditione, vel simpliciter *esse* indicat. Rationem monstrat Ant. 983. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης, v. Musgr. et Brunck.; sententia illa Eustathius utitur p. 796, 57. — πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Oed. Col. 619. *ventus* quasi *movet sese* i. e. *intercedit*. Inutilissima est Wakefieldi coniectura πέφηνεν, ad Eur. Ion. 829. ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν Oed. Col. 1055. V. Hermannum: aliter Reisigius Enarr. p. CXXXV., qui de proverbio tamen consuli potest. ἐν πόνῳ τοιῷδε βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί 1361. ὅταν — ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς El. 1046. ἐπεί σ' ἐφηύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν 1084. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσιν Ant. 67. *regibus et magistratibus*: v. Eustath. p. 686, 18. 789, 13., quanquam hoc loco sicut Philemon p. 161. sententiam Euripidi tribuit; 818, 59. 881, 29. Moschop. Dictt. Att. v. τέλος. Hinc sunt etiam haec: τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν El. 967. *felici rerum statu utentibus*. οὕτοι κατάμεμπτ' ἔβητον Oed. Col. 1693., a scholiasta bene explicatum οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι, quod cum Electrae loco Elmsleius comparavit. Nec Reisigi nec Hermanni rationem probo. Electrae illud attigit Valck. ad Herod. VII. 164. In locutionibus ab *eundo* derivatis pono etiam illud Aiacis οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας Ai. 183, quod *peccare*, *errore teneri* significat, v. ἀριστερός. — b. Ab altera *discedendi* et *abeundi* potestate detortum illud, quod βαίνειν *intercidere* significat et *evanescere*, etiam *mori*. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα Νὺξ — ἀλλ' ἄφαρ βέβακε Trach. 135. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν Oed. R. 832. ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα 959. v. Erfurdt. ὃν (πατέρα) δὴ παλαί' ὧν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Phil. 492. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Oed. Col. 1229., quod exemplum rationem verbi transferendi monstrat, velut Electr. 1140: πάντα γὰρ συναρπάσας, θύελλ' ὅπως, βέβηκας. — βέβηκεν; Oed. Col. 1675. — c. A tertia verbi proprie dicti modo deflexum est, cum tralate *procedere aliquo in agendo* significat. ὅρα ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει Phil. 823. vide *quid faciendum sit*. πῶς οὖν ὁ λῃστὴς — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος 772. Num ad primam an ad hanc tertiam verbi transferendi rationem referam illud Oed. Col. 217: λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις,

ius haereo. Potest enim significare in extrema necessitate versaris. – [illegible]
est etiam ad ultima confugere cogeris. Denique ambigo, propriene [illegible]
translate dictum putem τῶν δ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβηκεν Oed. – [illegible]d.
ol. 1681, quod de extremo maerore dictum est.

Βαιός. 1. *exiguus* de mensura et spatiis, ὀλίγος. βαιᾷ τῇδ' ὑπ[illegible] [illegible] στέγῃ Phil. 286. Membr. Brunckii, cod. Laur. A. Ricc. Harl. βαιῇ. βαιᾶ[illegible] Phi[illegible]il. κύλικος Captiv. VIII. 9, 2 (49 D.). Adverbiascit βαιὸν δ' ἔνερθεν [illegible] 20. — 2. Transfertur inde ad res in sensum non cadentes. βαιάν μ[illegible] βαιὰν πέμπε λόγων φάμαν Phil. 834 ch. ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά Ai. [illegible] ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. I. 2 (255 D.). In [illegible] genere adverbiascit τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου Ai. 90. Br[illegible] significat tempus: χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν Trach. 44. Et adverbiasc[illegible]nti ratione βαιὸν ἀμμείνασα Trach. 334. βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου Oed. Col. 398. Diversa subaudiri iubent Musgr. et Elmsl.: ille διά, hic ἐν-τός, sed nihil deest. Huc refer etiam βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ ὁρῶμεν αὐ-τὸν γῆν — προσκυνοῦντα Oed. Col. 1650. — 3. Proxima tralatio est de *homine*: μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν ὀρθοῖτο Ai. 160 an. Proverbium laudatur ab Eustathio p. 992, 4. de *humilibus et spernendis*. De *re*: ῥάκη προθέντες βαιὰ Phil. 274., 1093, 50. Etym. M. p. 81, 28. Non ita facile iudicium de Oed. R. 750: πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας —; Recte quidem Musgr. [illegible] id est εὐτελῆ. *tenuiter*, sine magno comitatu, velut Suid[illegible] nuem interpretatur, i. e. sed videtur *ignobilitas* qua[illegible] v. βαιοί hoc loco usus addito εἰς illustrat; sed videtur *ignobilitas* [illegible] dam adsignificari. Reliquus unus locus est scriptura vexatior Oed. Col. 1201. edd. et pars librorum ἔχεις γὰρ οὐ βίαια τἀνθυμήματα τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος. Quare Heathii suspicionem οὐ βίαι' ἐκ[illegible] (*iracundia es plenus*, *ex quo excaecasti te*) probarunt sensu bonam. Sed Musgravi emendatio [illegible] Pors. ad Med. 585., Schaef. Reis. Elmsl. οὐχὶ βαιά, quam commendat eadem sententia versata praeferenda, in quibus οὐχὶ βίαια, et Hesychius, [illegible] codd. Laur. A. Par. F., Σοφ. Οἰδιπ. Τυράννῳ. οὐ βαιά, ἀντὶ τοῦ bens βαιόν, ὀλίγον, μικρόν. Hoc Elmsleius corrigit οὐ βαιός, ἀντὶ τοῦ τοῦ ἄφθονος καὶ πολλός. ut respiciatur Oed. R. 750. Quae ratio ut [illegible] αφιλος καὶ μόνος, ita longe leniore medicina Brunckius, Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ lentissima, Sic *minime spernenda* significabu[illegible] et deinde ἄφθονα καὶ πολλά. οὐ βίαια servantes explicant, quod in [illegible] tur. Hellerus et Doederlinus *non satis graviter de tuis rebus medi*[illegible] cabulo βίαιος nemo quaesiverit. Etym. M. p. 417, 29. Eustath. tus es. — De accentu praecipiunt οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σ[illegible] 1067, 23.

Βαίτη. ἔστι μὲν ποδήρης χιτών,

τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ. Pollux VII. 70. Est inc. CV. 63 (853 D.). De accentu vide Arcad. p. 114, 18.

Βάκκαρις. παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις· — μνημονεύει δὲ τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς (inc. CV. 64. 854 D.) Athenaeus p. 690. C. — Ratio propenacui iubet, corrigendusque Luc. Lexiph. §. 8. βακχαρίδι exhibens: v. Lobeck. diss. II. de mut. term. nominum p. 2.

Βακχᾶς. ἐν Ὑδροφόροις Σ. τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν schol. Soph. Phil. 1199 (fr. I. 597 D.). Quo testimonio colligi observat Lobeck. ad Phryn. p. 435. illi inclinamento nondum tam firmiter, quam postea adhaesisse significationem sordidarum rerum et humilium. De tono cf. eundem.

Βάκχειος et *Βακχεῖος* *Bacchius.* ὁ Βακχεῖος θεός Bacchus ipse Oed. R. 1105. Βάκχειος βότρυς Thyest. VI. 2 (239 D.). ὁ δὲ Βακχείας ἀπὸ ἦλθε — Θήβας Trach. 508 ch. Brunckius contra libros Βακχίας, quod et a Laurr. non agnoscitur cum Aldina ab Elmsl. collatis. De Trach. 218. 701. Ant. 154. v. Βάκχιος. De tono docet Etym. Gud. p. 100, 29, et is quidem nomen Dei significare videtur, sed adiectivum κτητικόν iure propenacute scribitur.

Βακχειώτης v. *Βακχιώτης.*

Βακχεύς i. q. *Βάκχος.* Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν ἐνναίων Ant. 1109 ch. libri ὦ Βακχεῦ.

Βακχεύω *debacchor, furo.* ὃς — βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Ant. 136 ch. Schol. bene ἐνθουσιῶν. Nam quae insuper addit, ad ἐπέπνει referenda sunt.

Βάκχη *Baccha.* Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν Antig. 1109 ch. — De tono v. Arcad. p. 115, 23.

Βάκχιος *Bacchius.* Haec forma unice a metro commendatur saepius: ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βάκχιος ἄρχοι Ant. 154 ch. versu Adonio. Libri, etiam Laurr. Βακχεῖος. Βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Trach. 218 ch: Numeri iambici librorum etiam scripturam Βακχείαν tolerant, sed illa scriptura suaviores reddit. Βακχείας ἀπ' ἀμπέλου Trach. 701, quod in libris, etiam Laur. A. exstat, quarta trimetri sede adulterinum agnoscitur. Igitur haec brevior forma longe certiore est, quam productior, auctoritate; haec enim nusquam, illa aliquoties versu postulatur. Utramque tuentur Dorvill. Misc. Obss. vol. X. p. 439. Valck. ad Phoen. 21.; de tenuiore disseruit Hermann. ad Eur. Bacch. 130 (114). De accentu v. Arcad. p. 41, 29.

Βακχίς *Bacchica.* Κωρύκιαι Νύμφαι στείχουσι Βακχίδες Ant 1116 ch.

De forma et discrimine, quo ab affini *Βακχάς* seiungitur, v. Herm. ad Bacch. l. c.

Βακχιῶ bacchor. κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV (782 D.). Baccho et comitibus visitatam dicit.

Βακχιώτης bacchator, cognomen Liberi. ἵν' ὁ Βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει Oed. Col. 684 ch. Vulgo et in libris praeter Laur. B. Βακχειώτης, quod versus Glyconius non fert. Illud ex Laur. B. recepit Herm. dudum ita scribendum suspicatus El. D. Metr. p. 528. Qui vulgatam nescio quo modo tuetur Reisigius, analogia, cuius sese defensorem iactat, destituitur: v. Herm. ad Oed. Col. l. c., in cuius tamen disputatione si verum est, non a *Βακχεῖος* fieri *Βακχειώτης*, sed a *βακχιοῦν Βακχιώτης*, audaci etiam et parum verisimili conamine scribendum erit *Βακχιωτής*: v. ἀγρώστης, et Eust. p. 1724, 36. schol. Il. ε. 158. Etym. M. p. 61, 55. Philemo §. 12. Verum rectius ducitur a *Βάκχιος*, quod cum ipsum testatius sit, quam *Βακχεῖος* s. *Βάκχειος*, convenit etiam *Βακχιώτης* recte dici. Ad significationem confer *δεσμώτης*, quod non *vinctum* modo, sed et *carceris custodem* significat, id est active *vincientem*, quanquam et ipsum nominale: v. schol. Ai. 105.

Βάκχος deus. τὸν χρυσομίτραν — οἰνῶπα Βάκχον εὔιον Oed. R. 211 ch. De tono certa res, et notavit Arcad. p. 135, 19.

Βαλβίς carceres stadii v. circi. Pollux III. 147. Gr. Bekk. p. 220, 31. Eust. p. 1404, 55. Zonaras t. I. p. 373. schol. Apoll. Rh. III. 1273. schol. Eur. Med. p. 1215., quanquam is discrepat aliquantum: v. Koch. ad Moer. p. LXXXIII. Sed idem Pollux nonnunquam etiam de loco, ubi cursus finiatur, dictum fuisse observat. Ita dictum βαλβίδων ἐπ' ἄκρων νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Ant. 132 an. De summa parte mari mihi, ut Musgravio, non modo longe elegantius a *fine curriculi* (ut hic, *escensionis*), quam cum Hermanno a limine repetendum videtur, sed paene cogitur hoc fieri verbis ἄκρων ἤδη, quorum illud de limine parum apte, hoc absurde diceretur. — De mensura ultimae et tono omnia absolvit Spohn. Comm. de extr. Odyss. parte p. 171.

Βαλλήν. Sextus Empir. adv. Gr. p. 286.: οἱ παρὰ Σοφοκλεῖ ποιμένες ἰὼ βαλλὴν λέγοντες ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί. Hesychius: βαλλήν, βασιλεὺς Φρυγιστί. Assignatur Pastoribus tanquam fr. II (444 D.). Eandem vocem apud Aeschylum Pers. 644 libri uno λ scriptam monstrant, et consentiunt schol. et Eust. p. 1854, 25 et 381, 17, ubi βαληναῖον ὄρος affert. — Tonus est nominum in ῆν et notatur ab Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 5. Arcad. p. 9, 1.

Βάλλω. I. *Formae. praes.* βάλλει Phil. 205 ch. Ant. 1173. βάλλω Phil. 289. βάλλουσαν Trach. 912. *fut.* βαλεῖς Phil. 67. βαλεῖτε Ai.

1223. 1287. — *aor.* ἔβαλεν Phil. 674 ch. si vera Wakef. coniectura, de qua post dicetur. ἔβαλον plur. Phil. 1017. βάλῃς Oed. R. 975. inc. CV. 140 (927 D.). βάλῃ Ant. 408; sic libri Laur. A. Ricc.; plerique βάλοι, sed utrumque sermonis lex fert. βάλοι Trach. 936. Phil. 289. Salm. V. 4 (483 D.). ubi nunc recte secundum Hermannum legetur λάβοι. βαλεῖν Ai. 1312. Oed. R. 622. 657 ch., ubi libri ἐκβαλεῖν, veram lectionem Suidas servavit. βαλών El. 559. Ant. 1055. Oed. Col. 476, ubi Tricl. λαβών, pro perpetua horum verborum confusione. βαλοῦσα Ai. 52. βαλόντι Salm. I. 3 (482 D.). βαλόντα Trach. 706. 711. Etym. M. p. 165, 6. βάλλοντα, contra versum pariter atque sententiam. — II. *Usus. Proprie* dictum significat 1. *ferire* universe, inprimis de telo vel eo, qui telo utitur, vel qui aliquid iacit. βαλόντι χάλκειον κάρα Salm. I. 3. ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος Phil. 289. eodemque versu τόξον — βάλλον πελείας. τὸν γὰρ βαλόντ᾽ ἄτρακτον Trach. 711. ut τὸν βαλόντ᾽ ἀποφθίσαι χρῄζων Trach. 706. retento huius verbi usu Homerico, ut de *vulnere eminus inflicto* dicatur, v. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 61. — 2. De rebus in loca et spatia cadentibus est vel *proiicere:* ἀνθ᾽ ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1055. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἠμᾶς Ai. 1287 de insepulto. τὸν ἄνδρα — μὴ τλῇς ἄθαπτον — βαλεῖν 1312. — vel *eiicere:* γῆς ἔξω βαλεῖν Oed. R. 622. ἐμὲ ἄτιμον ἔβαλον 1023. — vel *coniicere:* Ἰξίονα δέσμιον ὡς ἔβαλεν — Κρόνου παῖς Phil. 674. Quod enim in libris est ἔλαβε δέσμιον, significaret ἐδέσμευσεν, sed dicendum erat de Ixione rotae illigato. ὡς μήτε κρούσῃς μήθ᾽ ὑπὸ χεῖρα βάλῃς inc. CV. 140, si certa de sensu coniectura —; denique *iniicere* vel *imponere* aliquid aliquo: δεμνίοις — στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Trach. 912. — *Tralatum* a feriendi significatione et telo 1. de *convicio et maledicto* dicitur. κακοῖς βαλεῖτε Ai. 1223. cf. Musgr. ad v. 1231. Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 6. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 184. — de *rebus sensus ferientibus*, inprimis *auditis:* βάλλει μ᾽ ἔτυμα φθογγά του Phil. 205 ch. καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι᾽ ὤτων Ant. 1173. de *olfactu perceptis:* ὀσμὴν ἀπ᾽ αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες Ant. 408. De Salm. V. 4. v. λαμβάνω. — 2. Ab altera propriae significationis parte et quidem a *proiiciendo* traducitur id, quod *forte* vel *temere iacere dicta* significat. ἔπος τι τυγχάνει βαλών El. 559. Ab *iniiciendo* est, cum de *adspectu* offerendo vel sensu qualicunque excitando usurpatur. δυσφόρους ἐπ᾽ ὄμμασιν γνώμας βαλοῦσα Ai. 52. Falsa enim caedium specie Minerva Aiacem deliniverat. λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς Phil. 67., quod pro ἐμβαλεῖς dictum esse observavit Buttmannus. Huic plane contrarium dicendi ratione, sensu affine est, cum *homo aliquo coniici*, id est aliqua re v. c. suspicione *implicari* dici-

tur. ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Trach. 936. τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ — ἄτιμον βαλεῖν Oed. R. 657 ch. v. Brunck. et Erf. Denique hinc ad *cogitationem* deflectitur animo susceptam. μὴ νῦν ἔτι — μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς Oed. R. 975., quod genus loquendi apud epicos inprimis frequens, etsi de suis cuiusque cogitatis medii formam praeferunt. — Suo separatim loco memorandum fuit, quod βαλών (a manu iniicienda depromptum) velut ἔχων et λαβών circumlocutioni adhibetur. οἰὸς νεώρου νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών (ἔρεψον) Oed. Col. 476.

Βάναυσος illiberalis. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην Ai. 1100. v. Etym. M. p. 187, 40., qui ex compendio scribendi ἐκτήσω exhibet, a Brunckio emendatum; et Valck. Anim. ad Ammon. p. 215. — Accentum compositi notavit Arcad. p. 76, 21.

Βάξις. Proprie *dictum*, *sermo*. μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν Ai. 489. ab inimicis convicio me peti. κλύοις ἄν — κεχρυμμένην μου βάξιν El. 628, quod de *ambiguitate precum* Musgravius intelligendum esse monet. μὴ — σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν 632, quod Moschop. memorat Dictt. Att. v. μάτην. Hinc *responsum fatidicum* significat. εἰ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε Tr. 87. cum circumlocutione dictum pro θέσφατα: nam de *fama* oraculi inepte diceretur. — Transfertur ad *famam*, sermonibus quippe hominum sparsam. φέροντι τήνδε βάξιν Oed. R. 519., quod affert Suidas v. βάξιν. ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος διῆλθ' Ἀχαιούς Ai. 977. fama dicitur celerrime per omnes pervagata, v. Herm. βάξιν καλὴν λαβόντε El. 994.

Βάπτω imbuo. Proprie: ᾗ μελαγχόλους ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας Trach. 571. Et de tinctura: χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα 577. Tralate de caede facta: ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. v. Abresch. Anim. ad Aesch. p. 528.

Βάρβαρος barbarus. Semel substantive dicitur synesi vocabuli ἀνήρ facta, quod ipsum inprimis usitatum prosae orationi. νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Andromed. V. 2 (132 D.). — Adiective dictum de *homine*: Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ Trach. 251. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς Ai. 1268. ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα 1271. διεμπολώμεθα — ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους Ter. VII. 9 (517 D.). φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος Ter. II (512 D.). nisi forte βαρβάρων corrigendum. — De re et primum de *locis* et *sedibus* hominum: κατὰ βάρβαρον αἶαν El. 95 m. ποῦ γῆς; πατρῴας εἴτε βαρβάρου; Trach. 235. Hoc Trachiniarum loco Schaeferus utitur, ut demonstret, quomodo factum sit ut ἡ βάρβαρος non addito γῇ diceretur, id quod minime pervulgatum: v. l. c. et Mel. Crit. p. 41. App. Cr. ad Demosth. vol. I. p. 567. De aliis rebus dicuntur haec: βάρβαρον γλῶσσαν Ai. 1242. βαρ-

βάρους εὐοσμίας Laoc. I. 2. (340 D.), quod apud Harpocr. v. *Ἀγυιεύς* vitiose scriptum *βαρβάρων εὐοσμίας*; verum servavit schol. Ar. Vesp. 870. Sic enim, non *βαρβαρικός* de more et rebus in more positis bonis scriptoribus dici usitatum esse ostendit Schaef. Mel. Cr. p. 40. Et ita scribendum coniicimus Lac. I. (336 D.): *στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐχὶ βάρβαρον.* Apud Pollucem IX. 49. *κοὐκ ἀβάρβαρον* legitur, a Blomfieldo emendatum *κοὐκ ἀβόρβορον*, facili correctione, sed minus, ut videtur, apta, quod *casa immunda* recte dici non potest *coeno plena*. *κοὐχὶ βάρβαρον* si poeta scripsit, *a luxu et magnificentia barbaris usitata alienam* significavit.

Βαρβαρόω efferο. (*ὄρνιθας*) *κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ* Ant. 988. Schol. alter *ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ*, alter *ἀτάκτῳ* hic rectius.

Βαρίβας nauta. Gr. Bekk. An. p. 84, 10.: *Σ. ἐν Ποιμέσι* (VI. 453 D.) *βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα.* Brunckius non ex emendatione, sed exemplo minus recte scripto usus *βαρίδαν* dedit. Emendarunt Schaef. et Bast. ad Greg. Cor. p. 522, irrisi a Blomfieldo ad Pers. 160. *βαριβάταν* scribente, sed plene defensi profligatusque irrisor a Summo Viro ad Phryn. p. 609.

Βαρκαῖος Barcaeus. *Βαρκαίοις ὄχοις* El. 717. Hesychius v. *Βαρκαίοις*, cuius v. Intpp. t. I. p. 677. — De accentu totius generis observavit Arcad. p. 43, 12.

Βάρος. Et *gravitatem s. molestiam*, et *rem molestias creantem* significat. Ex illo genere haec sunt: *βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει* Oed. Col. 1144. *καὶ τῆς ἄγαν — ἔστι σιγῆς βάρος* Ant. 1241. cf. v. 736. et 1236. *ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν* Ant. 1259 m. *graviter me afflixit.* *τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος* El. 927. *αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος* Trach. 324. *ἐπί μοι — βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν* 978. v. *ἐμμέμονα.* *τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος;* Ai. 208 an. cf. Herm. — Ex altero significandi genere sunt: *ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος* Oed. Col. 410. *ἄθλιον βάρος* El. 1129. ossa Orestis sunt. *βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι* inc. XXVII. 1, 3 (682 D.). secundum Homericum illud *ἄχθος ἀρούρης* homines sunt. — Probabili emendatione Hermannus *ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βάρη* Phil. 187 ch. In libris distinguitur post *ἔχων*, scribitur *βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος ἀχώ*, quod Hermannus *ἃ δ' ἀθυρόστομος* correxit. In illa librorum scriptura neque numeri satis bene constant, nec orationi membratim divisae congruunt. Boeckhius de metris Pindari p. 323. *βαρεῖ* ad *λιμῷ* referendum scripturus erat. Secundum Hermanni rationem *μεριμνήματ' ἔχων* significat *μεριμνῶν*, pendet-

que inde *βάρη* hoc sensu: *immedicabile vulnus curans.* — De Ai. 130. v. *βάθος*, de eiusdem fabulae v. 214. v. *πάθος*.

Βαρυάλγητος graviter dolens. *πάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα* Ai. 198 ch. Suid. v. *καγχαζόντων*.

Βαρυαχής (*ᾰ*?) *maestissimus.* *βαρυαχεῖ μόρῳ* Oed. Col. 1557 ch. *ᾱ* utrum producatur an corripiatur ad metrum dochmiacum nihil interest. Scholiasta *β α ρ υ η χ ε ῖ* scribit. Et ab *ἠχεῖν* etiam Elmsleius et Reisigius vocabulum repetunt, quoniam certum brevis *ᾰ* exemplum non exstet, producti duo, Ar. Av. 1733. Nub. 279., quorum altero tonitru, altero Oceanus *βαρυαχής* vocatur. Ne Hermannus quidem vocabulum ad *ἄχο*[illegible] compositum reperit, nisi *δυςαχής* quorundam librorum scripturam Aesch. Eum. 145. Sunt vero plura formae productioris, quam putabat Elmsleius exempla, *βαρυηχής* Qu. Smyrn. I. 154. Oppian. Halieut. IV. [illegible] *καταχής* (*καταχὲς ὕδωρ* i. q. *καταστάζον ἠχῶ*) Theocr. Idyll. I. 7. [illegible] ea omnia Sophocleo dissimillima exemplo sunt: in quo si verum [illegible] Elmsleius, *ἦχος* de gravi planctu maestitiae indice intelligendum.

Βαρυβρεμέτης graviter tonans. *Διὸς βαρυβρεμέτα γένος* Ant. 1104 [illegible] Bacchus.

Βαρυβρώς gravi morsu crucians. *στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτα* Ph[illegible] 688 ch. loco vexato et ambiguo, quem ob sententiam non optime con[illegible]stantem nec aequata cum antistrophicis metra lacunosum Hermann[us] existimat. Huic suspicioni satis favent scholii verba: *β α ρ υ β ρ ῶ τ*[illegible] *τὸν ἐσθίοντα βαρέως τὸ σῶμα αὐτοῦ.* — De tono v. *ἀγνώς*.

Βαρύνω premo. Solum *passivum* legitur, significans et *vexari* [illegible] *aegre ferre.* *κακοῖσιν, οἷς ἐγὼ βαρύνομαι* Trach. 151., quod usurp[avit] Priscianus XVIII. 20. *κακνέτω τις, εἰ βαρύνεται, τῶν ἔνδον ὄντων* E[l.] 810. *κἀγὼ βαρυνθεὶς* Oed. R. 781. gl. *χολωθείς*, ut *χόλῳ βαρυνθεὶς τ*[illegible] *Ἀχιλλείων ὅπλων* Ai. 41. *μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ* Phil. 878., qu[ae] cum Priscianus XVIII. 20. afferat in Putschiana editione sic exhibit[a] *Σοφ. ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ· μὴ βαρυνθῶσιν κ. τ. λ.* a Brunckio [illegible] liquiis Philoctetae ad Troiam inserta esse observavit Hermannus.

Βαρύποτμος gravi sorte laborans. *ὦ βαρύποτμε* Phil. 1085 [illegible] *βαρύποτμα κακά* Oed. Col. 1450 ch. Utroque loco de scriptura [illegible] non constat, ut de mensura syllabae tertiae constitui nihil possit. Cor[r]ipi eam putabat Porson. ad Phoen. 1367.

Βαρύς 1. *Subiective dictum gravatus.* *οὐδὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς* Oed. R. 17. *αἰῶνα βαρὺν* Trach. 5. *κοὐ νόσῳ βαρὺν* 234. *ἀνὴρ δύςοργος, ἐν γήρᳳ βαρὺς* Ai. 996. id quod *βαρυνθείς*. Afferunt Zonaras t. I. p. 577. Suid. v. *δύςοργος*. Sic interpretor Phil. 1034.: *βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε*, aerumnis vexatum enim consentaneum est morose lo-

qui. Dein huc refer βαρεῖαν βάσιν Trach. 962., *maestum incessum* significans; Herm. βραδεῖαν coniiciebat, alii *lentum* interpretantur. — 2. Obiective dictum semel *proprie* dictum exstat. τυπάδι βαρείᾳ inc. LXXII. 2, 2. (743 D.). de fabris dictum aes subigentibus. Tralate de homine et *molestum ac gravem* et *infensum* significat. μενῶ σ' ἐγὼ — εἰσαεὶ βαρύς Trach. 1192. Suid. v. ἀραῖος. δυσμενῆ — καὶ βαρύν σ' εὕρω' ἐμοί Oed. R. 546. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν θυμοῦ περάσῃς 673. τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Alet. III. 2 (90 D.). Item de *mente, voluntate, dictis.* μῆνιν βαρεῖαν Ai. 641. Oed. Col. 1330. ὀργῇ βαρείᾳ Phil. 368. νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς Ant. 763. ἡ δ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ παρεῖναι 1236. βαρεῖα αὐδὰ τρυσάνωρ Phil. 207 ch. βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν τήνδ' εἶπε 1034. Denique de *rebus externis molestis.* βαρείας του νοσηλείας, Phil. 39. *gravis tabi.* ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ Trach. 727. βαρεῖαν ξυμφοράν 743. βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Ai. 746. ᾤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης 959. νόσου βαρείας Phil. 1314. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς Oed. Col. 403. ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 441. v. Schaef. Mel. Cr. p. 115. Est epexegesis. ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς inc. XVI. 2 (671 D.). facile suscipitur ab homine fraudulento periurium. Huc refer etiam βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με λέγοντες Oed. Col. 1206. ἡδονή Theseo et Antigonae in eo erat, quod impetrarant, ut Oedipus cum Polynice colloquium iniret: desiderio igitur illi sese cedere quanquam aegerrime ferentem dicit: νικᾶτέ με ἡδονήν coniungenda, non cum Doederlino νικᾶτε λέγοντες ἡδονήν: νικᾶν enim est pervincere, ἐκνικᾶτε τὸ καθ' ἡδονὴν ὑμῖν ὄν, ἐμοὶ δὲ βαρύ.

Βαρύστονος gravi gemitu defletus. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι Oed. R. 1233.

Βαρύψῡχος demisso animo. πρὸς κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 312. Recte schol. alter: μικροψύχου, καταπεπτωκότος τὴν ψυχήν: quod si quis consuluerit illustrando vocabulo a Lobeckio collata p. 269., nemo minoris scholiastae lectionem τοῦ βαρυψύχου probabit.

Βᾰ́σᾰνος explorandi via. πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ Oed. R. 492 ch. *quomodo explorem.* σοφὸς ὤφθη βασάνῳ δ' ἡδύπολις 510 ch. Hanc significationem praeter alteram *tormentorum*, prosariis usitatiorem, agnoscit Gr. Bekk. An. p. 226, 17. — De *manibus conserendis*, qua ratione vis utriusque congredientis exploratur: τάχ' εἰς βάσανον εἶ χερῶν Oed. Col. 839 ch. Schaeferus eodem modo dictum ἔλεγχος confert. — De tono generis v. Arcad. p. 64, 10.

Βᾰσῐ́λεια regiae stirpis mulier. μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν βασίλεια Ai. 1281. — De tono v. Arcad. p. 95, 19.

Βασίλειος regius. τοῖς βασιλείοισιν — νόμοις Ant. 378 an.

Βᾰσῐλεύς rex. Iupiter ὁ πάντα κραίνων βασιλεύς Tr. 127 ch. De hominibus: ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ Oed. R. 1202 ch. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας Ant. 155 an. παῖς ὁ Δρύαντος, Ἠδωνῶν βασιλεὺς 946 ch. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. V (439 D.). — ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος Oed. R. 257. τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως Oed. Col. 67. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; Ant. 1157. Aliquantum ambiguitatis est in scriptura pluralis. οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 188 ch. a Lobeckio inde ab omnibus criticis probatum est, forte ut factum arbitrer, ut olim Hermannus, e Brunckiano credo exemplari, βασιλῆς retinuerit. Ipsum illud βασιλῆς in Laur. A fertur exstare, βασιλεῖς in Ald. Dresd. a. Lips. a. b. et quatuor Iohns. codd. — διπλοῖ βασιλῆς Ἀτρεῖδαι Ai. 938 ch. Brunckius (βασιλῆς quidem scribens) ex cod. D., id quod et Iohns. tres prae se ferunt.; Ald. βασιλῆες, Laur. A. βασιλῆες, in quo veri vestigium, quodque nec ipsum plane abiudicatur ab tragicis a Lobeckio ad v. 186, etsi cum illo loco tum Eur. Andr. 1002. M., ubi in codd. omnibus reperitur, metro officit. τούς τε διοσάρχας ὀλέσας βασιλῆς Ai. 383 m. scribendum secundum Laur. A., Draconem p. 115, 18 et Triclinianum βασιλῆς. Ceteri codd. vett. Ald. Brunck. Lob. Herm. βασιλεῖς. Gregorius Corinthius p. 100. non satis disertus testis est, inclinamentum illud solius esse nominativi, etsi visum Lobeckio et Schaefero. Sed locupletior longe auctor accusativo idem assignat Herodianus apud Choeroboscum Bekkeri p. 1195., Aiacis illo versu βασιλῆς legi affirmans et apud Xenophontem νομῆς, quod utrumque tanquam singulare enotaverat. Alia eius scripturae vestigia indicavit Matth. Gr. Gr. t. I. p. 184.

Βασίλη i. q. βασίλεια. Hesychius: βασιλ (sic) ἡ βασίλεια Σ. Ἰφιγενείᾳ (III. 3. 292 D.). Scribendum βασίλη, non βασιλῆ, ut visum Buttmanno Gr. §. 119. n. 51., idemque restituendum Pindaro Nem. I. 39, ubi perperam βασιλῆ Boeckhius Not. Cr. p. 514. Vide Stephanum v. Ἀγάμεια: ὡς πρέσβεια πρέσβη, καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη, οὕτως Ἀγάμεια Ἀγάμη· δύναται δὲ καὶ Ἀγάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεια ἐκ τοῦ Πηνελόπη. Nesciebant igitur, productiorne an brevior forma primitiva esset.

Βᾰσῐλίς, regiae stirpis mulier. σκαλμῷ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς Troil. II (549 D.). λεύσσετε — τὴν βασιλίδα μούνην λοιπὴν Ant. 932. Hanc librorum scripturam Toupius probante Porsono App. ad Toup. Emend. Suid. p. 441. correxit τὴν βασιλίδα τὴν scribendo, ut proceleusmaticum in anapaestos tragicos eosque legitimos inferret. Triclinius τὴν βασίλειαν dederat; Erf. olim τὴν βασιλὴν τὴν, Bothius nuper τὴν βασίλειαν τὴν μόνα λοιπήν; sed quomodo μόνα pro μόνον dici potuerit,

non docuit. Hermannus olim τὴν βασιληΐδα scripserat; nunc prudentius sane scripturam librorum retinet, paroemiacum versum esse affirmans, cuius in medio systemate apud Sophoclem pertenuis vel adeo nullus usus est. — Accentum observavit Arcad. p. 31, 22.

Βάσις 1. *gressus*. κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8, Suid. v. βάσις. ἐπέγνως — ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα 19. *circumeuntem*. οὐκ ἔχων βάσιν Phil. 686 ch. *claudus*. οἱ τήνδε τ' ἔμπνουν βάσιν παύσοντας ἄλγους 1364. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν 1389. ἐν ἀσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἁρμόσαι Oed. Col. 198 m. v. ἁρμόζω. βαρεῖαν ἄψοφον βάσιν Trach. 963 ch. Sic etiam rectius intelligas, quam de adventu ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις 960. — Traductum ad rotarum circumactionem τροχῶν βάσεις El. 708. — 2. *iter*, *adventus*. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42., quod plane ut ὁδόν τινα ἔρχεσθαι dictum. Et sic contra scholiasten, ἵστασαι explicantem ἱστᾷς et κωλύεις, Brunckiumque et Hermannum cum Lobeckio et Porsono intelligendum puto τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Trach. 338. v. ἐφίστημι.

Βάρκᾰνος ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀχάριστος dixisse Sophocles fertur apud Hesychium, fr. inc. CV. 65 (855 D.).

Βαστάζω. Proprie dictum *porto*: ἃ βαστάζω χεροῖν Phil. 651. νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν El. 1118. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε 1207. — *attollo*. Τεύκρῳ — ὥς με βαστάσῃ πεπτῶτα Ai. 814. τίς σε βαστάσει φίλων 903.; utrumque de corpore Aiacis sepeliendo. αὐτὸς σὺ βάσταζε El. 1462. de velamento tollendo. — *Tenere* et *contrectare manibus*. Suidas: βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. — καὶ χερσὶ βαστάσασα El. 893. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν καὶ βαστάσαι με Phil. 653. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν, τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν Phil. 1112 m. de arcu et sagittis nemini adhuc concessis. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε Oed. Col. 1107. Oedipus loquitur filias amplexaturus. Absurda est Dorvillii ratio ad Char. p. 384: *sinite corpus meum vobis portandum dari.* — Tralate de *sustinendo negotio molesto* dictum semel est: νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Ant. 216.

Βᾰτός *pervius*. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά Aload. XI. 7 (109 D.).

Βαυβάω. βαυβᾶν, τὸ κοιμᾶσθαι π. Σοφ. (inc. CV. 66. 903 D.). Eust. p. 1761, 27.: ἡ δὲ προὐκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Idem ex Syleo Euripidis Antiatt. Bekk. affert p. 85, 13.

Βᾰφή. *infectio*. κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην στόμα Ai. 637. Eust. p. 1636, 12. Qui liberius poetarum loquendi genus non perspicerent, cum καρτερεῖν ferrum non pos-

sit, *βαφὴν* cum sequentibus colligarunt. Sed *καρτερεῖν* est *firmum fortemque* esse. Quare etsi docte *βαφὴν* ipsam illustravit Lobeckius, tamen cum non videam, ferrum in aquam mersum quomodo asperitatem abiicere possit, rationem eius probare non possum. At scholiasta molliri ferrum ait oleo mersum, quod probat Herm. advocato teste Plinio H. N. XXXIV. 41. Mihi ut Brunckio *ὡς σίδηρος βαφῇ ἐκαρτέρουν* coniungenda videntur. Musgravius *ἀβαφής* coniiciebat.

Βέβαιος certus. ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα βέβαια 1073. id est *μὴ σφαλλόμενα. ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βεβαία* Phil. 71. *εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον* Trach. 618. Eust. p. 808, 18. — *firmus, permanens: ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι* Eriphyl. I (202 D.). — De tono v. Arcad. p. 44, 3.

Βέβηλος. 1. *profanus*; de qua potestate vocabuli nota omnia: v. schol. Oed. Col. 10. Etym. M. p. 193 extr. Eust. p. 156, 29. 1003, 40. Gr. Bekk. An. p. 223, 24. 323, 15. hic quidem sic scribens: *βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια μηδὲ ἱερά. οὕτω Σοφοκλῆς.* Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 60. Spanhem. ad Callim. h. Apoll. 2. — *θάκησιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ ἄλσεσιν θεῶν* Oed. Col. 10. — 2. Etym. M. p. 194, 5. a Brunckio emendatum ex schol. Oed. Col. l. c., quam emendationem iterum fecit Reisigius Enarr. p. XXVII: *Σοφ. ἐν Συνδείπνῳ* (IX. 2. s. 154 D.). *βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.* — De tono generis v. Arcad. p. 55, 12.

Βέλος. 1. *telum* proprie dictum. *ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος* Phil. 1283. *πρὸς θεῶν, μέθες βέλος* 1284. *ἔγχος — ἐχθίστων βελῶν* Ai. 643. de *gladio* dictum: exemplis firmat Musgravius. *δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων* Ai. 1192 ch. *τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη* Phil. 198 ch. *τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν* 1136 m. cf. *ἀλκή. γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε* 1190 m. *δέχου — βέλη τάδε* 1271. *βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους* 1392. — *ἄψυχ' ἔχων βέλη* Trach. 264. *τὰ σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα* Oed. R. 205 ch. Formam bene defendit contra Elmsleium Hermannus, quae contracte pronuntientur etiam scribendo contrahi iubentem. Sed ne opus quidem contractione in versu iambico. — 2. Traductum inprimis est ad *animi et iracundiae* impetum. *θεῶν βέλη* Oed. R. 894 ch. v. *θεός. Tela deorum* sunt *mala* ab iratis data. *τὴν θείαν δίκην*, codd. Lips. — Paulo aliter dictum *θυμὸς — τάνδ' αἰχμὰν βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε;* Trach. 880 ch. v. *αἰχμή*. Deianira ipsa *αἰχμὴ βέλους* dicitur, quae Herculem pessumdedisset. Schol. Rom. *βέλος*. — 3. *Fulmen* significat. *ἔνσεισον, ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ* Trach. 1077. *πολλὰ — στράψαντα — χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη* Oed. Col. 1511. — 4. Inde factum, ut *intemperies* etiam *caeli graviter feriens* eo nomine *di-*

ceretur: *δύςομβρα φεύγειν βέλη* Ant. 356 ch. Ingentes et subitos imbres significare observat Eust. p. 692, 55.

Βελτίων melior. *μανθάνειν βελτίονα* inc. C. 5 (779 D.).

Βερέκυντα βρόμον Past. VI. 4 (454 D.). Phrygiam tibiam Sophocli dictam esse scribit Hesychius, *Βερεκύνταν* corrigere in tanta licentia metaplasmi temerarium esset; *βερέκυντα* proxime abest a *κίνδυνι*, de quo et similibus eruditissime disseruit Lobeck. de adi. motione anomala diss. IV. p. 4. Sed accentus mutandus fuit, qui vulgo in penultima fertur.

Βῆμα 1. *gradus, sedes.* *τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω* Oed. Col. 193. Suid. v. *ἀντιπέτρου βήματος.* *sedes saxea* est: cf. Reisig. Enarr. p. LVIII. — 2. *gressus*; *ὃν — γᾶ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα — Ὀρέσταν* El. 159 ch. Schol. *ὁδῷ, πομπῇ*, hoc verius.

Βῆσσα saltus, convallis. *β ῆ σ σ α ν, κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν. καὶ μεσότητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν. ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. οἱ δὲ βήσσας, τόπους βαθείς* Gr. Bekk. An. p. 226, 5. et eadem fere Etym. M. p. 198, 47. Sed certo non est a *βαίνειν*, sed a *βαθὺς βάσσων β ῆ σ σ α* fit, ut ab *ἧττων ἧττα*, quorum tamen quoddam est a quantitate discrimen. — *ἐν εὐανέμοις βάσσαις* Ai. 197 ch. Non sunt *ventis perflatae*, sed *εὐάνεμον παρέχουσαι*; v. Lobeck. *μινύρεται — ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις* Oed. Col. 679 ch. Suidae edd. vett. et cod. Lugd. *βήσσαις*: ubique enim apud illum dorismus obliteratur. Huc grammatici interpretatio facit, *τ ὸ ἔ ν υ δ ρ ο ν.* — De tono v. Gr. Herm. de Prosod. p. 425., coll. Etym. M. p. 196, 49.

Βία. 1. *vis corporis robore illata*, quae rara significatio. *ὑμεῖς (βραχίονες) Νεμέας ἔνοικον — βίᾳ κατειργάσασθε* Trach. 1084. Etiam adverbialiter dictum *β ί ᾳ φ έ ρ ε ι ν*, de quo mox dicetur, quodam modo huc spectat. Hinc circumlocutioni servit. *θήρειος βία* Trach. 1048. Schol.: *λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν.* — 2. Usitatius est de *rebus animi.* In quo genere *primum* de *vi insita* dicitur, qua quis natura praeditus est. *μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν* Ai. 1313. quod *μένος*, *iracundiam*, vel *τὸ αὐτεξούσιον* Agamemnonis interpretatur Lobeck. *Κύπρις — ἐστὶ δ' ἄφθιτος βία* inc. XXIII. 3 (678 D.). *vis animos ad parandum cogens.* *μὴ μάχου βίᾳ* Lacaen. II. 3 (337 D.). Et in circumlocutione Homerica *ἥ τ' Ὀδυσσέως βία* Phil. 314. 598. *τῆς Ὀδυσσέως βίας* Phil. 321. *Ἰφίτου βίαν* Trach. 38. *διφυῆ — στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βίαν* Trach. 1060, de Centauris violenti animi impotentibus. Longe usitatius est de *vi illata.* *ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν* El. 248. *τοῖςδε δουλεύω βίᾳ* 1183. contra. *θεῶν βίᾳ καὶ νέμεσις* Phil. 597. *κλέψαι τε χάρπάσαι βίᾳ* 640. *βίᾳ συλῶσί σε* 971. *εἴ μ' οὗτος — ἀπάξεται βίᾳ* 976. *Τροίαν κατασκάψαι βίᾳ* 998.

ὅς σ' ἀποστελῶ βίᾳ 1281. γῆς ἄτιμον — ἀπωσθῆναι βίᾳ Oed. R. 670. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς Oed. Col. 441. ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας — ἐξοίχει βίᾳ 871. ἄξω βίᾳ 878. χειρωθεὶς βίᾳ 907. παρίστασαι βίᾳ 920. βίᾳ ἄγοντα φώτων ἀθλίων ἱκτήρια 926. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 939. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1345. βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ai. 493. εἰ δέ τις βίᾳ σ' ἀποσπάσειε 1155. πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Aethiop. I. 1 (26 D.). ἐς βίαν ἄγον inc. XXIII. 6 (678 D.). Huc adnumero πῶλοι βίᾳ φέρουσιν El. 715, quod ne referas ad corporis vim, sed ferocia potius tam vehementer excurrentium significatur, ut cohiberi non possint, quod nos *durchgehen* dicimus, quod et Eur. Hipp. 1224 exstat. φοροῦσιν contra libros, Suidam v. ἄστομος et Zonar. p. 313. Porsonus Adv. p. 210, male. — 3. Suo loco compono locutiones quibus *adverbiascit* βία. νόμου βίᾳ Ant. 59. *invita lege.* βίᾳ πολιτῶν δρᾶν 79. 898. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ; Oed. Col. 819. βίᾳ φίλων 858. ἐμοῦ βίᾳ 947. Crebrius **πρὸς βίαν** dicitur, addito et omisso genitivo; hoc significat βιαίως et explicatur ita in gl. Oed. R. 805; quare πρὸς βίαν et ἀνάγκῃ coniungere placuit Eur. Heracl. 881. — ὥστε — μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας El. 1454. κἀξ ὁδοῦ με — πρὸς βίαν ἠλαυνέτην Oed. R. 805. πρὸς βίαν πορεύομαι Oed. Col. 849. πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης 1187. πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν Phil. 90. οὐ γὰρ — ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται 92. — πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις 103. εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις Trach. 387. τὸ πρὸς βίαν πιεῖν inc. XLIII (701 D.). Alterum aliquo invito vel vetante quid fieri significat. πρὸς βίαν ἐμοῦ Oed. Col. 663. πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ Ai. 1306. Rarior porro loquendi in eadem sententia formula est **ἐκ βίας**, ter dicta Sophocli et in Philocteta quidem. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες Phil. 559. ὡς ἄνδρ' — ἐκ βίας ἄγει 933. ἐμ' — οὐδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; 973. Item βίᾳ sic aliquando dicitur, ut ad instrumentalis casus rationem non commode revocetur: τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ 610. δυψῆν βίᾳ inc. XLIII (701 D.).

Βιάζομαι. Tanquam deponens forma media *vim infero*, passivum idem *vim patior* et *cogor* significat. *Illud*: ὅστις δ' ὑπερβὰς — νόμους βιάζεται Ant 659. λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα Ai. 1139. μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest III. 1 (om. D.). ἡ τύχη βιάζεται Phaedr. X. 2 (603 D.). — *Hoc* vero: βιάζομαι τάδε Ant. 66. ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1060. τοὔνειδος — ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν Oed. R. 524. iracundia quasi *nolenti expressum.* βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς El. 565. Virgula distinguere cum Herm. et edd. vett post πολλά falsum est, utut verba composueris: sed πολλὰ κἀντιβάς mihi quoque coniungenda videntur ὑπερβάτως. — De usu verbi confer Toup. ad Longin. p. 365., et Buttm. Ind. Or. in Mid. p. 168.

Βίαιος vehemens. *βιαίας νόσου* Ant. 1127 ch. De Oed. Col. 1201 v. *βαιός.* — De tono v. Etym. M. p. 198, 51.

Βιβάζω eveho. *ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν* Oed. Col. 382. Brunckius pro *ἢ — ἢ* scribendo *καὶ — καὶ* sententiam corrupit. *τιμήν* alter scholiasta *τιμωρίαν* interpretatur, vitiose: rectius alter *honorem*, est autem *laus victoriae.* Brunckius Homeri sermonis memor sibi persuaserat *βιβῶν* neutrum esse significans *ire.* In alia omnia Elmsl. abit, alterum membrum interpretatus *ἢ ἡττηθησόμενον ὑπ' αὐτῶν*, quae sententiam non male reddunt, sed non verba. Etsi enim potest fieri, ut metaphora a Gigantibus caelum scandentibus sumpta videatur, *βιβάζω* tamen transitive significat, hic ut sensus sit: *Argivos aut victoria parta Thebis potituros, aut Thebanos aucturos gloria, cum ipsi vincantur.*

Βιβρώσκω. Proprie *vescor.* *ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος* Ant. 1009. Ald. Iuntt. cod. Paris. mendose *βεβρῶτος.* Verum est ap. Eust. p. 229, 12. et in Laur. A. sed omisso accentu et ο supra scripto. Nec peti alteri scripturae praesidium potest ex Eust. p. 1248, 47. — Tralate significat *exedere et conficere:* *ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας* Trach. 1043. de pallio venenato.

Βίδη Hesychius: *βίδην, εἶδος χρούματος.* *Σοφ. Ἀκρισίῳ* (XIV. 9. 79 D.). *ὡς* (scr. *ὥςτ'*) *ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.* *ἄλλοι βίθυν.* cf. *βυδοί* (*ῦ*?).

Βιόδωρος vitam sustentans. *βιόδωρος αἶα* Phil. 1147 m. cf. Valck. ad Hippol. 750. Ruhnk. ad Tim. p. 11.

Βίος. 1. proprie *vita humana*, quatenus *genus vitae, victus, cultus* spectatur. *πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ* Phil. 182 ch. *τὸν βίον σκοπεῖν* 503. *εὐκλεᾶ θέσθαι βίον* 1408. *ἐν συμφοραῖς βίου* Oed. R. 33. *ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον* 39. *κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον* 248. *τῷ πολυζήλῳ βίῳ* 381., quo utitur Suid. v. *πλεονεξία* et *πολύζηλος.* — *οὗτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος* 518., ut *μακρὸν βίον* Creus. IV. 2 (325 D.). *ῥᾷστα τὸν βίον φέρει* 983. *εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει* 1060.; de *felici* enim *vitae statu* servando dictum est. *ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;* 1124. *ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην* 1125. *ἀλλαγᾷ βίου* 1206 ch. *σπάνιν σχεῖν τοῦ βίου* 1461. *τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου* 1487. *βίου τι λῷστος* 1513. *τέρμα τοῦ βίου* 1530. *κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον* Oed. Col. 91. *βίου πέρασιν — ἢ καταστροφήν τινα* 102. Suid. v. *πέρασις βίου.* *βίου τροφάς* 339. 447. *τροφάν* 1684 m. *τροφεῖα* 342. *τὰ λοῖσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου* 589. *βίον τοιοῦτον γηρᾶναι* 873. *τὸν βίον λαμπρὸν ποιεῖσθαι* 1146. *ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον* 1355. *τὸν καθ' ἡμέραν βίον* 1366. *βίου τελευτή* (*θέσφατος*) 1472. *ῥοπὴ βίου* 1504. Eust. p. 1266, 40.

ὅς σ' ἀποστελῶ βίᾳ 1281. *γῆς ἄτιμον — ἀπωσθῆναι βίᾳ* Oed. R. 670. *πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς* Oed. Col. 441. *ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας — ἐξοίχει βίᾳ* 871. *ἄξω βίᾳ* 878. *χειρωθεὶς βίᾳ* 907. *παρίστασαι βίᾳ* 920. *βίᾳ ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια* 926. *βίᾳ τε κοὐχ ἑκών* 939. *κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ* 1345. *βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν* Ai. 493. *εἰ δέ τις βίᾳ σ' ἀποσπάσειε* 1155. *πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ* Aethiop. I. 1 (26 D.). *ἐς βίαν ἄγον* inc. XXIII. 6 (678 D.). Huc adnumero *πῶλοι βίᾳ φέρουσιν* El. 715, quod ne referas ad corporis vim, sed ferocia potius tam vehementer excurrentium significatur, ut cohiberi non possint, quod nos *durchgehen* dicimus, quod et Eur. Hipp. 1224 exstat. *φοροῦσιν* contra libros, Suidam v. *ἄστομος* et Zonar. p. 313. Porsonus Adv. p. 210, male. — 3. Suo loco compono locutiones quibus *adverbiascit βία*. *νόμου βίᾳ* Ant. 59. *invita lege*. *βίᾳ πολιτῶν δρᾶν* 79. 898. *τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;* Oed. Col. 819. *βίᾳ φίλων* 858. *ἐμοῦ βίᾳ* 947. Crebrius **πρὸς βίαν** dicitur, addito et omisso genitivo; hoc significat *βιαίως* et explicatur ita in gl. Oed. R. 805; quare *πρὸς βίαν* et *ἀνάγκῃ* coniungere placuit Eur. Heracl. 881. — *ὥστε — μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας* El. 1454. *κἀξ ὁδοῦ με — πρὸς βίαν ἠλαυνέτην* Oed. R. 805. *πρὸς βίαν πορεύομαι* Oed. Col. 849. *πρὸς βίαν παρασπάσει γνώμης* 1187. *πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν* Phil. 90. *οὐ γὰρ — ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται* 92. — *πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις* 103. *εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις* Trach. 387. *τὸ πρὸς βίαν πιεῖν* inc. XLIII (701 D.). Alterum aliquo invito vel vetante quid fieri significat. *πρὸς βίαν ἐμοῦ* Oed. Col. 663. *πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ* Ai. 1306. Rarior porro loquendi in eadem sententia formula est **ἐκ βίας**, ter dicta Sophocli et in Philocteta quidem. *ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες* Phil. 559. *ὡς ἄνδρ' — ἐκ βίας ἄγει* 933. *ἐμ' — οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;* 973. Item *βίᾳ* sic aliquando dicitur, ut ad instrumentalis casus rationem non commode revocetur: *τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ* 610. *διψῆν βίᾳ* inc. XLIII (701 D.).

Βιάζομαι. Tanquam deponens forma media *vim infero*, passivum idem *vim patior* et *cogor* significat. *Illud*: *ὅστις δ' ὑπερβὰς — νόμους βιάζεται* Ant 659. *λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα* Ai. 1139. *μὴ βιάζεσθαι θεούς* Thyest III. 1 (om. D.). *ἡ τύχη βιάζεται* Phaedr. X. 2 (603 D.). — *Hoc* vero: *βιάζομαι τάδε* Ant. 66. *ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε* 1060. *τοὔνειδος — ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν* Oed. R. 524. iracundia quasi *nolenti expressum*. *βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς* El. 565. Virgula distinguere cum Herm. et edd. vett post *πολλά* falsum est, utut verba composueris: sed *πολλὰ κἀντιβάς* mihi quoque coniungenda videntur *ὑπερβάτως*. — De usu verbi confer Toup. ad Longin. p. 365., et Buttm. Ind. Or. in Mid. p. 168.

ceretur: δύςομβρα φεύγειν βέλη Ant. 356 ch. Ingentes et subitos imbres significare observat Eust. p. 692, 55.

Βελτίων melior. μανθάνειν βελτίονα inc. C. 5 (779 D.).

Βερέκυντα βρόμον Past. VI. 4 (454 D.). Phrygiam tibiam Sophocli dictam esse scribit Hesychius, Βερεκύνταν corrigere in tanta licentia metaplasmi temerarium esset; βερέκυντα proxime abest a κίνδυνι, de quo et similibus eruditissime disseruit Lobeck. de adi. motione anomala diss. IV. p. 4. Sed accentus mutandus fuit, qui vulgo in penultima fertur.

Βῆμα 1. *gradus, sedes.* τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω Oed. Col. 193. Suid. v. ἀντιπέτρου βήματος. *sedes saxea* est: cf. Reisig. Enarr. p. LVIII. — 2. *gressus;* ὃν — γᾶ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται εὐπατρίδαν Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα — Ὀρέσταν El. 159 ch. Schol. ὁδῷ, πομπῇ, hoc verius.

Βῆσσα saltus, convallis. βῆσσαν, κοιλάδα ὕδωρ ἔχουσαν. καὶ μεσότητα ὀρῶν, τὴν συνάγκειαν. ἄλλοι τὸ ἔνυδρον. οἱ δὲ βήσσας, τόπους βοσίμους Gr. Bekk. An. p. 226, 5. et eadem fere Etym. M. p. 196, 47. Sed certo non est a βαίνειν, sed a βαθὺς βάσσων βῆσσα fit, ut ab ἥττων ἧττα, quorum tamen quoddam est a quantitate discrimen. — ἐν εὐανέμοις βάσσαις Ai. 197 ch. Non sunt *ventis perflatae*, sed εὐάειαν παρέχουσαι; v. Lobeck. μινύρεται — ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Oed. Col. 679 ch. Suidae edd. vett. et cod. Lugd. βήσσαις: ubique enim apud illum dorismus obliteratur. Huc grammatici interpretatio facit, τὸ ἔνυδρον. — De tono v. Gr. Herm. de Prosod. p. 425., coll. Etym. M. p. 196, 49.

Βία. 1. *vis corporis robore illata*, quae rara significatio. ὑμεῖς (βραχίονες) Νεμέας ἔνοικον — βίᾳ κατειργάσασθε Trach. 1084. Etiam adverbialiter dictum βίᾳ φέρειν, de quo mox dicetur, quodam modo huc spectat. Hinc circumlocutioni servit. Θήρειος βία Trach. 1048. Schol.: λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν. — 2. Usitatius est de *rebus animi.* In quo genere *primum* de *vi insita* dicitur, qua quis natura praeditus est. μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω τοσόνδε μισεῖν Ai. 1313. quod μένος, *iracundiam*, vel τὸ αὐτεξούσιον Agamemnonis interpretatur Lobeck. Κύπρις — ἐστὶ δ' ἄφθιτος βία inc. XXIII. 3 (678 D.). vis animos ad parandum cogens. μὴ μάχου βίᾳ Lacaen. II. 3 (337 D.). Et in circumlocutione Homerica ἥ τ' Ὀδυσσέως βία Phil. 314. 588. τῆς Ὀδυσσέως βίας Phil. 321. Ἰφίτου βίαν Trach. 38. διφυῆ — στρατὸν θηρῶν ὑβριστήν, ἄνομον ὑπέροχον βίαν Trach. 1086, de Centauris violenti animi impotentibus. Longe usitatius est de *vi illata.* ἡ βία γάρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν El. 248. τοῖςδε δουλεύω βίᾳ 1183. *coacta.* θεῶν βία καὶ νέμεσις Phil. 597. κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ 640. βίᾳ στελοῦσί σε 971. εἴ μ' οὗτος — ἀπάξεται βίᾳ 976. Τροίαν κατασκάψαι βίᾳ 986.

ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην 1548. *ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός* 1689 m. *ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος — βίου* 1719 ch. *λωβᾶται βίον* Ant. 54., quod de *luctuoso* potissimum mortis genere dictum. *τίς γὰρ βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος;* 544. *ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου* 577. *μοῖραν ἐξήκειν βίου* 887. *τὸν βίον τελεῖν* 1101. *vivere. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην* 1141. *ὁποῖον στάντα* coniungenda, secundum schol. recte scribentem *ὁπωςδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς εἴτ' ἐναντίως. τελευτὴν τοῦ βίου* Trach. 79. *ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ* 146. *ἄζηλον εὕροισαι βίον* 283. Suid. v. *ἄζηλον. δοῦλον ἴσχουσιν βίον* 301. *τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν* 465. *λυμαντὴς βίου* 790. *ὠρφανισμένος βίου* 938. Sententiam a Wakefieldi coniectura *βίον* tuitus est Hermannus. *τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου* Ai. 468. *ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος* 550. *αἳ (χεῖρες) τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον* El. 200 m. *pessumdederunt. περιρρείτω βίος* 354. vita omnibus bonis affluat. *βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;* 384. *ζῶ βίον μόχθηρον* 589. *δυστυχῆ τρίβει βίον* 592. *ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ* 640. *εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς* 758.: nam etsi *vitae* solius Clytaemnestra meminit, incolumitatem tamen omnis fortunae significat, quam tueatur Orestis morte, quamvis domestico malo. *ἄφιλος αὐανῶ βίον* 809. *λύμῃ βίου* 1186. *ὅταν δὲ δαίμων — πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον* Ai. Locr. IV. 5 (14 D.). *μελέου βίου βραχὺν ἰσθμόν* Synd. I. 4 (146 D.). *τἀναγκαῖα τοῦ βίου* Thyest. III. 5 (236 D.). *πολλά σε ζηλῶ βίου* Ter. VI. 1 (516 D.). *ἥδιστον ζῶμεν — βίον* Ter. VII. 4 (517 D.). *πρὶν τελευτήσῃ βίον* Tynd. I. 2 (572 D.). *μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου* Phaedr. IX. 1 (612 D.). *ἀχρημοσύνᾳ (τλημοσύνᾳ) βίου* inc. VII. 8 (658 D.). *τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον* Herm. in Oed. Col. 1615., ubi plerique libri *τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον*, Par. T. Farn. *βίωτον*, Laur. A. Par. F. *τὸ λοιπὸν ἤδη βίοτον:* Tricl. inculcat *αὖ*, quod in *εὖ* mutabat Brunckius suadente Wesseling. Obss. p. 97.; Schaef. et Reisig. ex Suid. v. *τητᾶσθαι, τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου.* — 2. Aliquando confunditur cum *ζωή*, *vita animali*, qua spiritum ducimus, quae distinguit secundum Aristotelem Ammonius p. 30. Eranius p. 164. *ὄφρα με βίος ἔχῃ* El. 218 m. i. e. *ἕς τ' ἂν ζῶ. τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος* 812. *ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰσήκουον* 939. *βίῳ εἰσήκουον* est *ἐν βίῳ ὄντα* s. *ζῶντα. ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον* 1120. *παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι;* 1319. *Ὀρέστην — βίον λελοιπότα* 1436. *μὴ φείσῃ βίου* Phil. 739. *ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω* 1143 m. *ὦ πούς, — τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω* 1173 m. *Πάριν — νοσφιεῖς βίου* 1413. *κείνου βίον σώσαντος* Trach. 85. *οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει* 1011 m. Groddeckius *βίον* de Hercule ipso iubebat intelligi, sed non agitur de vivis, quatenus vitae ali-

Βίαιος vehemens. *βιαίας νόσου* Ant. 1127 ch. De Oed. Col. 1201 v. *βαιός.* — De tono v. Etym. M. p. 198, 51.

Βιβάζω eveho. *ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν* Oed. Col. 382. Brunckius pro *ἢ* — *ἢ* scribendo *καὶ* — *καὶ* sententiam corrupit. *τιμήν* alter scholiasta *τιμωρίαν* interpretatur, vitiose: rectius alter *honorem*, est autem *laus victoriae.* Brunckius Homeri sermonis memor sibi persuaserat *βιβῶν* neutrum esse significans *ire.* In alia omnia Elmsl. abit, alterum membrum interpretatus *ἢ ἡττηθησόμενον ὑπ' αὐτῶν*, quae sententiam non male reddunt, sed non verba. Etsi enim potest fieri, ut metaphora a Gigantibus caelum scandentibus sumpta videatur, *βιβάζω* tamen transitive significat, hic ut sensus sit: *Argivos aut victoria parta Thebis potituros, aut Thebanos aucturos gloria, cum ipsi vincantur.*

Βιβρώσκω. Proprie *vescor.* *ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος* Ant. 1009. Ald. Iuntt. cod. Paris. mendose *βεβρῶτος.* Verum est ap. Eust. p. 229, 12. et in Laur. A. sed omisso accentu et ō supra scripto. Nec peti alteri scripturae praesidium potest ex Eust. p. 1248, 47. — Tralate significat *exedere et conficere:* *ἐκ μὲν λαγόνας βέβρωκε σάρκας* Trach. 1043. de pallio venenato.

Βίδη Hesychius: *βίδην, εἶδος κρούματος. Σοφ. Ἀκρισίῳ* (XIV. 9. 79 D.). *ὡς* (scr. *ὥστ'*) *ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν. ἄλλοι βίθυν.* cf. *βυδοί* (ῠ?).

Βιόδωρος vitam sustentans. *βιόδωρος αἶα* Phil. 1147 m. cf. Valck. ad Hippol. 750. Ruhnk. ad Tim. p. 11.

Βίος. 1. proprie *vita humana*, quatenus *genus vitae, victus, cultus* spectatur. *πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ* Phil. 182 ch. *τὸν βίον σκοπεῖν* 503. *εὐκλεᾶ θέσθαι βίον* 1408. *ἐν συμφοραῖς βίου* Oed. R. 33. *ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον* 39. *κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον* 248. *τῷ πολυζήλῳ βίῳ* 381., quo utitur Suid. v. *πλεονεξία* et *πολύζηλος.* — *οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος* 518., ut *μακρὸν βίον* Creus. IV. 2 (325 D.). *ῥᾷστα τὸν βίον φέρει* 983. *εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει* 1060.; de *felici* enim *vitae statu* servando dictum est. *ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα;* 1124. *ποί-μναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην* 1125. *ἀλλαγᾷ βίου* 1206 ch. *σπά-νιν σχεῖν τοῦ βίου* 1461. *τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου* 1487. *βίου τε λῴο-νος* 1513. *τέρμα τοῦ βίου* 1530. *κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον* Oed. Col. 91. *βίου πέρασιν* — *ἢ καταστροφήν τινα* 102. Suid. v. *πέρασις βίου.* *βίου τροφάς* 339. 447. *τροφάν* 1684 m. *τροφεῖα* 342. *τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου* 589. *βίον τοιοῦτον γηρᾶναι* 873. *τὸν βίον λαμπρὸν ποιεῖσθαι* 1146. *ἃ τόν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον* 1355. *τὸν καθ' ἡμέραν βίον* 1366. *βίου τελευτή* (*θέσφατος*) 1472. *ῥοπὴ βίου* 1504. Eust. p. 1266, 40.

2. contemtim βλάβη *homo nocentissimus* vocatur, quasi damni vivi et vigentis similis. ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη El. 293. κεῖνος ἡ πᾶσα βλάβη Phil. 618. Suid. v. ἄναλκις et ὑλακτεῖ. Cuius tralationis via monstratur exemplo El. 774: ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι, quae de Electra filia Clytaemnestra dicit. — 3. Θεῶν ποδώκεις βλάβαι Ant. 1091 cum Dirae sint, non minus recte initiali scribentur maiuscula, quam Ἄτη et Δίκη deae et Ποιναί Erinnyum cognomentum. — De tono v. Etym. Gud. p. 376, 1. Arcad. p. 104, 12.

Βλάπτω damno afficio. ὅταν δέ τις θεῶν βλάψῃ El. 686. Suid. v. ἰσχύων et θεός, Stob. Ecl. 1, 4. p. 124. εἴ τις θεῶν βλάπτοι Ai. 451. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι, βλάπτειν τὸν ἐσθλόν 1324. ὥςτε μήτ' ἐμέ, μήτ' ἄλλον — βλάψαι ποτ' ἄν Oed. R. 375. Aldus βλέψαι, id quod olim typothetae erroribus fortuitis adscriptum nunc repertum est in Laur. A. C. et adscripto ᾱ in Laur. B. Flor. Γ. Memorat Eust. p. 675, 50.

Βλαστάνεσκον v. βλαστάνω.

Βλαστάνω. Praesentis apud Sophoclem pertenuis, reliquorum praeter aoristum formarum nulla memoria. Illud semel exstat Oed. Col. 617, et βλαστάνεσκε imperfecti censendum loco Scyth. I (492 D.). Praeterea deponentis debetur formae βλαστουμένη Thyest. VI. 7 (239 D.). — 1. Proprie dicitur de plantis *succrescere.* ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ — οὐκ ἐπακούω — πώποτε βλαστόν Oed. Col. 702 ch. *olea.* ἄνω βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν El. 414. — 2. Figurata dictione a. est *gigni* et *ingigni* natura. βλαστάνει δ' ἀπιστία Oed. Col. 617., cui cum contrarium ponatur θνῄσκει δὲ πίστις rectius *pullulare* quam *crescere* interpreteris. Tralatio a plantis sumpta, ut de Argo navi et Argonautis peregrinam originem prodentibus ἡ βλαστὸς οὐκ ἐβλαστεν οὐπιχώριος Colch. IV. 1 (314 D.). οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 296. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς 559. Vulgatum βλαστῇ corrigendum, cum non sit βλαστῶ verbum, monuit Schaeferus ad El. 1061. Ant. 912. Haerent aliquando vitia firmissime: illud βλαστῇ etiam apud Plutarchum reperitur Phoc. I. p. 742, a. et de Ira cohib. p. 460, D. et Gregorium p. 417., illa sententia utentes. Apud Eust. p. 720, 7. exstat βλαστοί, non minus mendose. — ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων; El. 231 m. de *more,* ut ἃ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα 1085 ch. — b. de hominibus *genitum esse,* vel addito nomine originis vel omisso; ut interdum circumlocutioni, velut πεφυκέναι adhibitum, nihil nisi *esse* significet. Viam tralationis a plantis factam ostendit El. 954: ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐάσαι. — ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε Oed. R. 1376., quod βλαστόντων ὅπως ἔβλαστον dicendum fuit, passum hypallagen generis ex attractione: v. Lobeck. ad Ai. p. 220. οὐ

quod genus teneant. *Caput e vita tollere*, i. e. ipsum interficere dici monet Herm. *θάνατον ἢ βίον* Ai. 789. *ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον* 1010. *ἱμείρει βίου* inc. XXXI. 2. 1 (683 D.). — 3. Aliquando *victum* et *vitae tolerandae adiumenta* significat. *ἀπεστέρηκας τὸν βίον* Phil. 919. *τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃς* 921. *ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας* 1266. Fuerunt, qui dubitarent satis inepte, scribendumne esset *βιόν*. — Prava scriptura est *τὸν σὸν ἐξόρθου βίον* pro *πότμον* Ant. 82., ab eo profecta, qui *πότμον* primam corripere ignoraret. — De tono v. Arcad. p. 37, 24.

Βιοστερής; victu carens, inops. κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα Oed. Col. 751. Suid. v. *βιοστερής*.

Βιοτή. 1. *vita*. *πανδάκρυτον — βιοτάν* Phil. 685 ch. *ὅστις βιοτὰν ἀποβάλλει* inc. XXXIV. 4 (692 D.). — 2. *victus*. *ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν* Phil. 164 an. *πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά* 1144 m. — De accentu vocabulorum *βιοτή* et *βίοτος* v. Etym. M. p. 678, 36. Eust. p. 94, 32. 1087, 4. Arcad. p. 114, 3.

Βίοτος 1. *vita*. *τὸν παρ' αὐτῷ (αὑτῷ) βίοτον* Oed. R. 612. v. Erf. *τὸν αἰεὶ βίοτον* Oed. Col. 1580. v. *ἀεί*. *τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον* 1615 librorum certe plerorumque scriptura, v. *βίος*. *θνατῶν βιότῳ* Ant. 610 ch. *βίοτον εὐαιῶν' ἔχειν* Trach. 81. *τό — βιότου πολύπονον* 117. *ἀεθλόπονον δ' ὀδυνᾶν — βίοτον* 1018 Musgr. coniecit secundum schol., *ἴσον* interpretantem; codd. *ὀδύναν* et *βιότου*, quod posterius nescio quomodo tuetur Apitzius p. 310. Groddeckius rursum de Hercule *βίοτον* dici putabat. *ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος* El. 179 m. *vitae tolerandae robur et firmitas*. — 2. *victus et cultus*. *καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος* El. 385. — De tono v. *βιοτή* et add. Arcad. p. 82, 15.

Βιόω vivo. *οἷον (βίον) βιῶναι σφὼ — χρεών* Oed. R. 1488.

Βιώσιμος vitam tolerandam spectans. *τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;* Ant. 562. *numquid est, quod ut vitam tolerare velim, efficiat?*

Βιωτός i. q. *βιώσιμος*. *ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός* Oed. Col. 1689 m. De loquendi formula cf. Fratrem ad Arrian. t. I. p. 155.

Βλάβη. 1. *damnum*. *ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις* Phil. 1302. *πεπονθέναι (τι) — εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 517. locutio a Marklando illustrata ad Eur. Suppl. 295. *λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη* Oed. Col. 1189. *ὅσῳπερ μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη* Ant. 1038. *ἄοκνον — προσορῶσα δόμοισι βλάβαν* Trach. 839. ch. *βλάβην ἔχειν* Ai. 1304. *χἠ δίκη βλάβην φέρει* El. 1031. *μείων βλάβη* Aload. IX. 2 (107 D.). olim *μείζων* lectum. *ἢν αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων* Creus. VI. 2. (321 D.). —

1648. Ant. 914. Trach. 223 ch. Ai. 393 m. 900. El. 1068 ch. 1180. *βλέπων* Phil. 110. Oed. R. 348. 747. 1121. 1371. Ai. 1269. *βλέπουσα* Trach. 312. Phil. 1001. *βλέποντος* Oed. Col. 73. Ai. 1046. *βλέποντα* Phil. 871. 1333. Oed. R. 419. Oed. Col. 1440. Ai. 941. *βλέποντε* dual. nom. Ant. 976. *βλέποντες* Ant. 1250 m. Oed. R. 923. — *imperf.* *ἔβλεπον* Oed. R. 1470. (sing.) — *aor.* *ἔβλεψα* Ter. VII. 2 (517 D.). *βλέψῃ* Ant. 421. *βλέψαιμι* Oed. R. 858. *βλέψειας* Trach. 697. Par. B. pro *ἂν βλέψειας*, *ἐμβλέψειας* et sic et Vat., Laur. A. *ἐκβλέψειας*. *βλέψειεν* Trach. 904. *βλέψας* Ai. 338. *βλέψασα* El. 876. 947. — II. *Usus.* 1. *cerno oculis* significat. *ὀμνύντες βλέπειν* — *Ἀχιλλέα πάλιν* Phil. 357. *τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ᾽ ἥδιστον βλέπειν* Oed. R. 999. Stob. Flor. tit. LXXIX. *θάκησιν εἴ τινα βλέπεις* Oed. Col. 9. *ὡς ὑμᾶς* — *λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω* 327. *ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, οὐδ᾽ ἀνασχετοῦ βλέπειν* 1648. *ἥκομεν δύ᾽ ἐξ ἑνὸς βλέποντε* Ant. 976. caecus Tiresias ducis pueri videntis adminiculo usus. *ὦ* — *θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους* 1250 m. *κακὸν τόδ᾽ ἄλλο δεύτερον βλέπω* 1281 m. *τὰ δ᾽ ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστι* Trach. 223 ch. *ἐπεί νιν* — *ᾤκτισα βλέπουσα* 312. *τόνδε γὰρ βλέπω θυραῖον ἤδη* 591. *ὥστε πρίονος ἐκβρώματ᾽ ἂν βλέψειας* 697. *οὐδεὶς γὰρ τλαίη βλέπειν φυσῶντ᾽ ἄνω* Ai. 900. *βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα* 1021. Hinc *μὴ βλέποντες caeci* vocantur, *βλέπων* autem, quisquis oculorum ministerio utitur. *εἰ καὶ μὴ βλέπεις* Oed. R. 302. *εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων* 348. *ὥσπερ ἡνίκ᾽ ἔβλεπον* 1470. *καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;* Oed. Col. 73. Deinde hinc ortum est, quod *aliquo vultu esse* significat: v. Erf. ad Phil. 110. *πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;* Phil. 110. *οὐκ οἶδ᾽ ὄμμασιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ᾽ ἂν προσεῖδον* Oed R. 1371. Porro quod *adspicere oculis.* s. *oculos aliquo conferre* dicitur. *οὗτος, βλέφ᾽ ὧδε* Trach. 401. v. Apitz. p. 185. *δεῦρό μοι φώνει βλέπων* Oed. R. 1121. *κἀπ᾽ ἐμοὶ βλέψας* Ai. 338. *πρὸς ἕσπερα βλέπω* Erid. I. Postremo inde deflexum est *ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ᾽ ἀεὶ ψυχή* Phil. 1001., *quae semper aliquid rimatur:* v. Musgr. et Herm. — 2. *Animo cerno, animadverto, observo.* *σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις, ἵν᾽ εἶ κακοῦ* Oed. R. 413. *βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ᾽, ἔπειτα δὲ σκότον* 419., quod illustrarunt Musgr. et Iacobs., hic ad Anthol. Gr. vol. II. p. 3. p. 203. *οὐ γάρ φρονοῦντά σ᾽ εὖ βλέπω* 626. *ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες* 923. *καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν τῶνδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίω βλέπειν;* El. 1180.: mala sua Electra memoraverat. *ὁρῷ. βλέπ᾽ εἰ καίρια φθέγγει* Phil. 850 m. ingeniose Hermannus. *Videt* (i. e. expergiscitur). *adverte igitur, num tempestiva dicas.* libri *βλέπει καίρια φθέγγει*, ut *βλέπει* secundum *ὁρᾷ* plane sit otiosum. Brunckius de coniectura *ὁρᾷς, βλέπει.* — *πολλάκις ἔβλεψα ταύτην τὴν γυναικείαν*

ἔστ᾽ ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ Ant. 903. Ante Schaeferum legebatur βλαστοῖ. ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν Ai. 748. Eust. p. 415, 15. γεγὼς exhibet. Dictum explicat Lobeckius. ἐπεὶ δὲ βλάστῃ Amphitr. I (124 D.). Vulgo βλάστοι, v. ἐπεί. — πεφυκέναι significatur: εἰ μὴ πλημμελεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε El. 432. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; 1070 ch., probanda enim Erfurdtii interpretatio. οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. VIII. 4 (518 D.). — Altera ratione dicta haec sunt: τὴν φύσιν — ἐξ ὧν ἔβλαστες Phil. 1295. ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστὼν Ai. 1234., velut εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας El. 580. ὧν δ᾽ ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν Trach. 400. οὐκ ἀπὸ μιᾶς ἔβλαστον, ἀλλ᾽ ὁ μὲν Νηρηΐδος ἄρτι βλαστάνεσκε Scyth. I., prout eiecto κοίτης ante ἔβλαστον olim posito emendavit Valckenarius Diatr. p. 224; quanquam cum ex tetrametris haec videantur esse, in ἀπὸ μιᾶς mendum residet. κακῶν ἄπο βλαστόντας Alet. VII. 2 (94 D.). — c. De *generatis animalibus* semel dictum: οἰωνοὺς — ἀφ᾽ ὧν τε βλάστωσιν El. 1049 ch. Olim βλαστῶσιν lectum, idque etiam Laur. A. B. tuentur. — Corripitur ε augmenti, cuius rei tria exempla collegerat Erf. ad Ant. 296, unum (El. 432) Elmsl. ad Med. 288, his locis: El. 231. 432. 1084 ch. Phil. 129. Scyth. I. 1.; fortasse etiam Ter. VIII. 4. si hic versus dactylicus potius, quam creticus dimeter hypercatalectus est. Cf. Porson. ad Hecub. 302.

Βλάστη. Singularis proprie *germen pullulans* significat. κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichneut. II (296 D.). Deflexum inde est ad saxeum quasi, quo Niobe devincta, corticem: τάν, κισσὸς ὡς ἀτενής, πετραία βλάστα δάμασεν Ant. 821 m. — Pluralis transfertur ad significandam *originem hominum.* παιδὸς δὲ βλάστας Oed. R. 717. ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον Oed. Col. 976. τῆς κεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει Trach. 381. De accentu in libris recte scripto, quod monuit Schaeferus ad Oed. R. l. c. dissensus fuit secundum Arcadium p. 114, 23.; quod enim ad marginem ex cod. altero enotatum est, βλαστή, non βλατή veram scripturam esse apertum est. Nec sane omnia substantiva generis motione affecta accentum mutant.

Βλαστός *planta.* ὁ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος Colch. IV. 1 (314 D.). de peregrina specie. v. βλαστάνω.

Βλεπτός *adspiciendus.* τί δῆτ᾽ ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἢ προσήγορον Oed. R. 1337 m.

Βλέπω. 1. *Formae.* Passivi nulla pars exstat. *Activi praesens:* βλέπω Oed. R. 626. Oed. Col. 327. Ant. 1281 m. Trach. 591. Ai. 509. 1021. El. 942. Erid. I (199 D.). βλέπεις Oed. R. 302. 413. Oed Col. 9. βλέπει Phil. 850. libri praeter Flor., in quo βλέπ. Herm. βλέπ᾽ εἰ. βλέπε Trach. 401. βλέπειν Phil. 357. Oed. R. 999. Oed. Col. 280. 281.

1648. Ant. 914. Trach. 223 ch. Ai. 593 m. 900. El. 1068 ch. 1180. βλέπουσα βλέπων Phil. 110. Oed. R. 348. 747. 1121. 1371. Ai. 1269. βλέποντα Trach. 312. Phil. 1001. βλέποντος Oed. Col. 73. Ai. 1046. βλέποντε dual. Phil. 871. 1333. Oed. R. 419. Oed. Col. 1440. Ai. 941. βλέποντε nom. Ant. 976. βλέποντες Ant. 1230 m. Oed. R. 923. — imperf. ἔβλε-πον Oed. R. 1470. (sing.) — aor. ἔβλεψα Ter. VII. 2 (517 D.). βλέψῃ Ant. 421. βλέψαιμι Oed. R. 858. βλέψειας Trach. 697. Par. B. pro ἂν βλέψειας, ἐμβλέψειας et sic et Vat., Laur. A. ἐκβλέψειας. βλέψειεν Trach. 904. βλέψας Ai. 338. βλέψασα El. 876. 947. — II. Usus. 1. cerno ocu-lis significat. ὁρῶντες βλέπειν — Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 357. τὰ τῶν τε-κόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν Oed. R. 999. Stob. Flor. tit. LXXIX. θά-κησιν εἴ τινα βλέπεις Oed. Col. 9. ὡς ὑμᾶς — λέγε δεύτερον μόλις βλέ-πω 327. ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν 1648. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε Ant. 976. caecus Tiresias ducis pueri videntis adminiculo usus. ὦ — θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους 1230 m. κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω 1281 m. τὰ δ' ἀντίστροφα δή σοι βλέ-πειν πάρεστι Trach. 223 ch. ἐπεὶ νῦν — ὤκτισα βλέπουσα 312. τόνδε γὰρ βλέπω θυραῖον ἤδη 591. ὥστε πολλοὺς ἐχθρῶν' ἂν βλέψειας; 697. οὐδεὶς γὰρ τλαίη βλέπειν φρονοῦντ' ἄνω Ai. 900. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα 1021. Hinc μὴ βλέποντες caeci vocantur, βλέπων autem, qui-quis oculorum ministerio utitur. εἰ καὶ μὴ βλέπεις Oed. R. 302. εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων 348. ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον 1470. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Oed. Col. 73. Deinde hinc ortum est, quod aliquo vultu esse significat: v. Erf. ad Phil. 110. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; Phil. 110. οὐκ οἶδ' ὄμμα-σιν ποίοις βλέπων πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον Oed R. 1371. Porro quod adspicere oculis. s. oculos aliquo conferre dicitur. οὗτος, βλέφ' ὧδε Trach. 401. v. Apitz. p. 185. δεῦρό μοι φώνει βλέπων Oed. R. 1121. κἀπ' ἐμοὶ βλέψας Ai. 338. πρὸς ἔργα βλέπω Erid. I. Postremo inde deflexum est ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Phil. 1001., quae semper aliquid rimatur: v. Musgr. et Herm. — 2. Animo cerno, animadverto, observo. σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ Oed. R. 413. βλέ-ποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον 419., quod illustrarunt Musgr. et Iacobs., hic ad Anthol. Gr. vol. II. p. 3. p. 203. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω 626. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες 923. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; El. 1180.: mala sua Electra memoraverat. ὁρᾷ. βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Phil. 850 m. ingeniose Hermannus. Vide (i. e. expergiscitur). adverte igitur, num tempestiva dicas. libri βλέπει καίρια φθέγγει, ut βλέπει secundum ὁρᾷ plane sit otiosum. Brunckius de coniectura ὁρᾷς, βλέπει. — πολλάκις ἔβλεψα ταύτην τὴν γυναικὸς

φύσιν Scr. VII. 2. Ex hac significatione illa deflexa, quod *βλέπειν* dicuntur *homines sagaces et acuti*: *δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ* Oed. R. 747. gl. *ἀληθής, ἀληθεύων*: et *mentis compotes* universe: *ἐγὼ ἦν ἐν τῇ νόσῳ, αὐτὸς μὲν ἥδετο — ἡμᾶς δὲ τοὺς βλέποντας ἠνία ξυνών* Ai. 266. si recte hoc Hermannus in locum vulgatae scripturae *φρονοῦντας* subrogavit. Adscriptum est in Laur. A. pro varia lectione, explicatur a scholiasta. Ne proprie intelligatur, sicut Lobeckius vult, qui pro *ζῆν* utrumque dici affirmat, hoc facit, quod elegantius antitheton est *ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ* et *ἡμᾶς τοὺς βλέποντας*. Deinde *βλέπειν* est *aliquo consilio aliquid respicere, curare, exspectare*. *ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ', οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον* Oed. R. 858, cui exemplo, quod viam traducendi verbi monstrat, similia addidit Musgr. *ἡγεῖσθε δὲ βλέπειν μὲν (θεούς) πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν, βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς* Oed. Col. 280. *τί χρή με — εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν* Ant. 914. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅτι βλέπω* Ai. 509. *ἐς τί μοι βλέψασα* El. 876. quae tria exempla praesidii vel auxilii exspectandi adsignificationem habent, cui affine etiam illud *οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων* Ai. 393 m. V. illustrantem Lobeckium. *εἰς σὲ δὴ βλέπω, ὅπως τὸν αὐτόχειρα — μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν* El. 942. *te intueor*, i. e. a te exspecto. *εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν* El. 947. — 3. Denique quod vivi sensuum et mentis compotes sunt, *βλέπειν* simpliciter est *in vivis esse*: cuius usus pauca (et unum Sophoclis, Oed. Col. 1440) exempla attulit Monk. ad Alcest. 144. *οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις* Oed. Col. 1440. *ὃ οὐκ ἐξιδεῖν ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι* Phil. 871, *ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα* 1333. *κεὶ βλέποντα μὴ 'πόθουν* Ai. 941. *εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν, πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν* 1046. *τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα* El. 1068 ch.

Βλέφᾰρον. 1. *palpebra*. *βλέφαρον κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι* Phin. II. (635 D.). 2. *oculus*. Singularis semel tralate dicitur, ut sol vocetur *χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον* Ant. 104 ch.: cui exemplo Lunam *νυκτὸς ἀφεγγὲς βλέφαρον* vocatam Eurip. Phoen. 546. apte Erfurdt. contulit. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 138. Pluralis usitatissimus de oculis hominis: *νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας* Ant. 790 ch. *λύει κελαινὰ βλέφαρα* 1287, quod schol. *ἀπόλλυται* interpretatur: v. *λύω*. *ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα* Oed. R. 1276. *σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα* Ai. 85. *οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον* Trach. 107 ch. *σκεδάσαι — βλεφάρων θ' ὕπνον* 986 m. Brunckius secundum Heathii coniecturam *καὶ βλεφάρων ὕπνον*. — De tono observavit Arcad. p. 122, 29.

Βλίζω. βλίζειν καὶ Ἀττικῶς βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, τουτέστιν ἐκπιέζειν καὶ θλίβειν. Σοφ. (inc. CV. 67. s. 856 D.). ἡ σφηκίαν βλίττουσιν εὑρόντες τινά. Etym. Leid. Ms. Valckenarii. Scribendum autem βλίζουσιν, quod sciolorum ignorantia obliteravit, ne Sophocles non attice loqueretur. — Cf. Ruhnk. ad Tim. p. 63.

Βοάω. 1. *clamo.* βοῶν, στενάζων Phil. 11. βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν 216 ch. βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους Oed. R. 1252. βοῶν, ἰύζων Trach. 784. De scriptura λακών vel λάσκων v. Herm.; δάκνων Porsonus, nescio qua sententia. ἐμμανὴς βοᾷ El. 287. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα 1056 ch. βοᾷ τις ἔνδον 1398. βοᾷ τις; Acris. I. 1 (58 D.). Hinc est *cum clamore vocare*: ὤμοι τάλαιν'· Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ Ai. 333. ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα Λίχαν Trach. 769. cf. Iacob. ad Lucian. Toxar. p. 125. et *cum clamore iubere*: βοᾷ διοίγειν κλῇθρα Oed. R. 1287. — 2. de *clamore mystico* et *sacrificiali* dictum. ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη — ἦμα Rhizot. I. 6 (479 D.). — 3. de *cantibus et hymnis.* βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Trach. 211 ch. μέλη βοῶν ἄναυδα καὶ ῥακτήρια Phil. Troi. IV. 4 (631 D.). v. ῥακτήριος. — 4. de *gravi lamentatione.* Τεύκρου — βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 955., quod Suidas affert v. ἐπίσκοπον, explicat Lobeckius. τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἔα τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά El. 792.

Βοή clamor, cum exclamantis vocantisve, tum gaudentis aut dolentis. βοῆς τε καὶ δυσφημίας γέμων Phil. 864. τίς — θόρυβος ἵσταται βοῆς 1247. βοῆς δὲ τῆς σῆς Oed. R. 420. ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μακρύνων βοήν Oed. Col. 490., recte de *tacitis precibus* intellectum ab Intpp. praeter Doederl. Spec. p. 93., *longas preces* explicantem, quae nihili ratio est, etsi scholiastes eandem viam iniit. τίς ποθ' ἡ βοή Oed. Col. 891. οἶμαι — αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ 1060 ch. (Theseum), clamor ut bellicus pro pugna conserta dicatur. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή Oed. Col. 1618. τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς Ant. 1194. v. ἄσημος. χὴ μάτην πολλὴ βοή 1237. ἀνάπαυε βοήν Trach. 1252 an. ἢ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν; Ai. 328. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; 876. Eust. p. 1157, 54. v. πάραυλος. τάχ' ἂν χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1126. ᾐσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ 1298. *clamor* est *altercantium et conviciantium.* οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με; El. 620. i. e. *silenter* v. εὔφημος. πολυγλώσσῳ βοῇ 631. εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς 788. ἴσχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα 1275 m. ἀπαλλαχθέντε — τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς 1328. ἴτω δὲ Πυθιὰς βοά Pel. II. 7 (435 D.). τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή inc. CV. 26 (819 D.). — Semel de oscinum voce dicitur: οὐδ'

ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς Ant. 1028. — Apud Stephanum Byz. unde vulgo βοὴν Κυκρῖτιν Sophoclem dixisse effici volunt in Peleo III. 2 (440 D.). vel Pastoribus V, 7 (452 D.). aut duae glossae in unum confusae aut mendosus locus. *Κυκρῖτις, ἧς ὁ Κύκρος ἐβασίλευσε, Σοφ. ἐν Πηλεῖ, καὶ ἐν Ποιμέσι, βοὴν Κυκρῖτιν.* Scribendum aut *Κυκνῖτις γῆ* s. *χώρα, ἧς ὁ Κ. ἐ.*, aut *Κυκρῖτις, ἣν ὁ Κύκρος ἐβόησε*, aut tandem sublatis virgularum distinctionibus *καὶ ἐν Ποιμέσι βοὴν Κυκρῖτιν* sc. *εἶπε*. De tono v. Arc. p. 103, 19.

Βοΐκλεψ *παρὰ Σοφ. ὁ Ἑρμῆς.* Athenaeus p. 409, c. (inc. CV. 68. s. 857 D.) Epitome βοόκλεψ, ut cod. C. et Eust. p. 1401, 14; cod. A. βοοίκλεψ. P. U. L. βοΐκλεψ, et sic ante Dindorfium edebatur, qui in Athenaeo edendo βούκλεψ excudi iussit. — De tono v. quos nominavi, Athenaeum et Eustathium l. c. et adde Herodianum Hermanni p. 321. Sed rectius penacute scribi videtur βοΐκλεψ. Arcadius gravari dicit, scribitur autem apud illum βούκλεψ, quod nullius fidei.

Βοιώτιος. *ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον* inc. CV. 69 (858 D.). ap. Zenob. Prov. II. 65. explicantem *ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἡρμοσμένων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινομένων.*

Βοιωτός *Boeotus*, gentile nomen. *Βοιωτὸς ἄλλος* El. 698. De tono Arc. p. 82, not. 17.

Βολή proprie *iactus*. Palamedes fertur docuisse *καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς* Naupl. VII. 7 (381 D.). Tralate a *solis radiorum coniectu*, *τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον* Ai. 864. *viam orientem versus ferentem.* Schol. Pal. vitiosam scripturam *μολῶν* affert, quam a Triclinio esse Brunckius affirmat; Aldi *μολῶν* fortuitus error est; Laur. A. *βολῆς*, supra scripto *ῶν*. Docte explicat Lobeck., cuius dictis adde Brunckii verba ad Or. 1263 adscripta.

Βομβέω *susurro.* *βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος* inc. XXXV (693 D.). ex Od. XI. 632; sed eleganti ab apum examine facta tralatione.

Βορά *cibus.* *βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν* Phil. 274. *καί — τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν* 308. *αἷν* (filiabus) *οὔποτ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα* Oed. R. 1463. Non iungenda cum Erfurdtio *τράπεζα βορᾶς*. *βορᾶς ἀρτύματα* Phaeac. II (600 D.). Aliquid metaphorae ostendunt exempla *praedam* significantia, haud dubie ab avium et ferarum pastu: *οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς* Ant. 30. Eust. p. 719, 19. Postrema non significant *βορᾶς ἕνεκα*, ut visum Brunckio, sed *ad vescendum, ut volupe est.* *ἐπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς* Ant. 1004. *εἰ θέλουσ' — αἰετοὶ βορὰν φέρειν νιν — ἐς Διὸς θρόνους* 1027. Hinc igitur illud est de Dea Venere: *ψυχή τις οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ*

βορά; inc. XXIII. 8 (678 D.). Ceterum *β ο ρ ά* Grotii emendatio est, libri enim Stobaei *β ο ρ ό ς* habent.

Βορέας ventus. *ἢ Νότου ἢ Βορέα* Trach. 113 ch. De tono, etsi vix opus, monuit tamen Herod. *π. μον. λ.* p. 34, 12.

Βορεάς Boreae filia. *τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς* Ant. 972 ch. Eust. p. 1037, 56.

Βόρειος borealis. *βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται* Oed. Col. 1242 ch. Cave *βόρειος* cum *ἀκτά* coniungas, quasi *litus ad septentriones conversum.* *ἀκτὰ κλονεῖται βόρειος κυματοπλὴξ χειμερία* est *κλονεῖται πληγεῖσα κύμασι βορείοις χειμῶνος ὥρᾳ.*

Βόσκημα. 1. *victus.* *ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα* El. 346. Schol.: *τοῦτο μόνον ἐμὲ βοσκέτω, τὸ μὴ λυπεῖν ἐμὲ αὐτήν,* quem secutus post Heathium Hermannus interpretatur: *mihi hoc tantum esto pabulum, mihi non dolorem creare;* faceret enim, ait, si obsecuta Aegistho et matri pietatis erga patrem oblivisceretur. Bothius ineptam codd. Lipss. scripturam *τ ο ῦ μ ε,* quae etiam in Laur. A. a prima manu inest, secutus ineptius interpretatur: *mihi quidem victus sit me modo non cruciandi,* quasi victus modicus, quo usi fame non vexemur, *victus* dici possit quasi *non cruciatorius.* De victu etiam interpretatur Reisigius Enarr. Oed. Col. p. CXIII. Hermannianae rationi illud obstat, quod nemo audiens, qui sciret, Electram aerumnis vexatissimam esse, intelligeret, quomodo dolore non vexari ipsi pro pabulo possit esse. Hermannus cum dubitaret *βόσκημα* de victu dictum esse, non recordabatur Aristophanei illius *αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα,* Ran. 899. Non potest alia, nisi de victu ratio probari: sed cum *τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν* non possit significare *τὸ μὴ πεινῆν,* id quod *τὸ μὴ λυπεῖσθαι ἐμέ* dicendum fuit, secundum accuratam interpretationem scholiastae alterius, *ἐμοὶ ἔστω τροφὴ ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα καὶ τὴν πεῖνην ἀπελαύνουσα,* cum Erfurdtio scribendum *λ υ π ο ῦ ν.* *Vel parcissimo victu* sese contentam dicit. — 2. Plurative *pecudes.* *ἑκατὸν — συμμιγῆ βοσκήματα* Trach. 759., quae verba affert Eustath. p. 49, 9.

Βόσκω alo. Proprie dictum non legitur. Sed a victu proxime absunt tralata haec: *τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου* Oed. R. 1425., quae memoriter affert Tzetzes Chil. XII. 492: *τὴν πάντα γοῦν βόσκουσαν ἡλίου φλόγα.* Wakefield. Silv. Cr. t. I. p. 129 correcturus erat *δ έ ρ κ ο υ σ α ν,* immemor praesens *δέρκω* tragicis indictum esse. De *sorte:* *βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυςαμερίας* Ter. VIII. 5 (518 D.). Legebatur ante Gesnerum *κοσμεῖ.* Sed *βόσκει* etiam Gaisfordi codices A. B. Stobaei tit. LXXXVI. p. 171. t. II. Lips. De *spe:* *ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν* inc. XXIX. (687 D.), unde

passivum est *ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι* Ant. 1231. De *iuventa succrescente*: *τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὑτοῦ* Trach. 143. v. *αὑτοῦ*. *τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου νέαν ψυχὴν ἀτάλλων* Ai. 555., quam locutionem ipsam quoque a tenuioribus plantis pullulantibus sumptam illustravit Lobeckius. Alia figura *aeger morbum* dicitur *alere*: *βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον* Phil. 313. *οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν* 1152 ch. Rursus aliud *μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται* Atr. I. 1. (144 D.), *qua sustentatur*, i. e. quae totam quasi eius indolem et naturam efficit. v. Valck. ad Phoen. 399. Hemsterh. ad Luc. Dial. Mort. t. II. p. 419 Bip.

Βοσπόρειος Bosporius. *οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ* Phin. IV. (637 D.) ap. Steph. Byz. v. *Βόσπορος*, diseitum eius scripturae testem, ceteroqui metro tutae: *Σοφ. ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον.*

Βοσπόριος Bosporius. *ἀκταὶ Βοσπόριαι* Ant. 956 ch. *Βοσπορίων ποταμῶν* Ai. 869 ch.

Βοσπορίτης accola Bospori. *πηλαμὺς — πάροικος Ἑλλησποντίς, ὡραίῳ θέρους τῷ Βοσπορίτῃ* Past. IV. 3 (446 D.). ap. Athen. p. 319. b. Ante Dind. legebatur *πηλαμίς*. Accentus paronymorum est. v. Arcad. p. 27, 1.

Βόστρυχος cincinnus. *ὁρῶ — νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον* El. 889. Suid. v. *νεωρῆ*. Etym. M. p. 205, 31. — *βοστρύχων ἄκρας φόβας* El. 441. Suid. v. *φόβας*. Tonum generis observavit Arcad. p. 85, 5.

Βοτήρ pastor. *τὸν ἄνδρα, τὸν βοτῆρα* Oed. R. 837. *τούτου — ἦν βοτὴρ* 1044. *ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρα* 1048. *ἄξει τις — τὸν βοτῆρά μοι* 1069. *τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ* 1111. *τὸν βοτῆρ' ἰδὼν* 1116. *συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας* Ai. 228 ch. *βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστικὰς* Alex. I. 2 (81 D.). Aliquando *canes pastoritii* eo nomine vocantur: *κύνας βοτῆρας* Ai. 290., quod qui laudat Suidas *ὑφ' ἓν* dici monet, ut *κύνες ποιμενικοὶ* significentur.

Βοτόν pecus, inprimis *ovis*, si quando singulari numero dicitur. *σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην* Trach. 687. — *ὀλέσας Δαναῶν βοτὰ* Ai. 145 an. *συγκατακτὰς βοτὰ καὶ βοτῆρας* 227 ch. *ἐν μέσοις βοτοῖς* 317. *ἔστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς* 448. Est pro *ὧδε ἐν βοτοῖς*, v. Hermann. — De tono observavit Arcad. p. 123, 17.

Βότρυς uva. *Βάκχειος βότρυς* Thyest. VI. 2 (239 D.). *κἀποπεγκοῦται βότρυς* 6. De tono v. Herod. *π. μον. λέξ.* p. 31, 18. Arcad. p. 91, 50.

Βούβαλις. Eustathius p. 1625, 46.: *Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει, ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη γηγενῆ βούβαλιν* (inc. CV. 70. s. 859 D.). Inde simul de accentu

constat, de quo et Arcadius adnotavit p. 31, 9. Longe enim usitatius, ut grammaticis illud notabile videretur, ὁ βούβαλος.

Βουθερής pascuus. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι Trach. 187., est quem boves, id est armenta depascuntur. Schol. et Hesychius βου intensivum, ut in βούπαις et βουλιμία deprehendisse sibi visi ineptiunt. Incertum est, num hunc versum respiciat Eust. p. 222, 20.

Βουθοίη urbs Illyridis. Etym. M. p. 207, 16.: Σοφ. Ὀνομακλεῖ (Οἰκλεῖ, Ἰφικλεῖ, res plane incerta; Brunckius Iphiclis posuit fr. II. Dind. in incerta retulit 795). *Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν* (scr. προχοαῖσιν) ἐνάσθη.

Βουθυτέω sacrifico. βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμόν Oed. Col. 892.

Βούθυτος sacrificialis. βούθυτον ἑστίαν Oed. Col. 1491. Similiter dicta alia collegit Blomf. gl. Choeph. 255.

Βούκερως tauricornis. βούκερως Ἴακχος inc. XCIV. 2 (782 D.).

Βουκολέω custodio. Ravennas Aristophanis scholiasta ad Eccles. 80. scribit, Aristophanem βουκολεῖν dixisse velut τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰάκχῳ Σοφοκλέους. Scribe Ἰνάχῳ, eritque fr. XII. Brunckius non habet. Apud Dind. est fr. 263.

Βουκόλος pastor. βουκόλων ἀλάστορα λέοντα Trach. 1082. βουκόλων φρουρήματα Ai. 54. ξυναρπασθεῖσαν βουκόλων ὕπο Tyr. XV. 2 (558 D.). — De tono v. Eust. p. 1018, 46. Arcad. p. 56, 7. eoque etiam redeunt originationes in Etym. M. propositae partim secundum Didymum, p. 208, 11.

Βούκρᾱνος v. βούπρῳρος.

Βούλευμα consilium ex deliberatione captum maxime: raro enim *alteri datum* significat. Uno enim loco id genus significationis exstat: ἣν ἐκλίπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν El. 955. Item *singularis numerus* infrequens: ὡς μάθω, τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις Phil. 556. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; Ai. 44. Hoc, quod longe significantius, codd. Brunckii, Erfurdtii et Dorvillii (ap. Hemsterhus. ad Ar. Plut. 144.), item edd. vett. βούλημα Laur. A. B., duo ap. Brunck. libri, et schol. Ar. Plut. 490. De crebra vocabulorum illorum confusione v. Hemsterhus. l. c. et Lobeck. ad Ai. l. c. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι Oed. R. 557. — Pluralis usitatior: ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦνεκα βουλεύματ' ἐστί, κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα Phil. 551. 52. Διὸς — φράσων βουλεύματά σοι 1401 sq. πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα inc. XXIII. 17 (678 D.). τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων Oed. R. 45.; gl. Triclin. τὰς ἀποβάσεις: ζῆν est successu florere. Memorat Suid. v. ζώσας. ὅστις — μὴ τῶν ἀρίστων

ἄπειραι βουλευμάτων Ant. 179. *ἰώ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων* 1251 m. *γενοῦ — ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων* El. 1373. *οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπίς* Trach. 722.

Βουλευτέος deliberandus. τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βουλευτέον El. 16.

Βουλεύω. I. *Formae. Activi praesens*: *βουλεύεις* inc. CV. 73 (862 D.). *βουλεύει* Ant. 279. *βουλεύουσι* El. 639. *βουλευέτω* inc. 750 D. ap. Brunckium deest. *βουλεύειν* Oed. R. 619. 1417. Ant. 1164. Thyest. V. 2 (234 D.). *βουλεύων* Phil. 421. El. 989. — *perf. βεβουλευκὼς* Oed. R. 701. — *aor. βουλεῦσαι* Ant. 486. *βουλεύσας* Ai. 1034. *βουλεύσασα* Tr. 804. *βουλεύσαντι* Ant. 267. *βουλεύσαντα* Oed. R. 606. — *Medii praes. βουλεύει* Phil. 1213. Ant. 768. — *fut. βουλεύσει* El. 1035. — *perf. βεβούλευμαι* El. 935. *βεβούλευσαι* Oed. R. 738. *βεβούλευνται* El. 377. *βεβουλεῦσθαι* Oed. R. 1367. Trach. 586. — *aor. ἐβουλεύσω* Oed. R. 537.

II. *Usus.* Activi et medii ullum discrimen esse ex Sophocleis quidem exemplis effici non potest, et si dicas, *βουλεύειν* esse *decernere, consilium cepisse*, *βουλεύεσθαι apud sese deliberare*, quod refellitur Ant. 279., ubi *βουλεύειν* est *incertum esse consilii*, certe sine sententiae detrimento alteri alterum subrogari potest. Nec verbi cum casu vel infinitivo ponendi diversitas ulla. *Nude* per se dictum est: *βουλεύων σοφῶς* Phil. 421. *δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 619. *οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς* 1367. cf. Markl. ad Suppl. 248. *ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν* 1417. *ἐμοί τοι — ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι* Ant. 279. *δοκεῖς — οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς* Trach. 586. *οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;* El. 1035. — *Cum quarto casu*: *τοιαῦτα πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ καὶ δρῶσ' ἐλήφθης* Trach. 804. *στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον* Ai. 1034., de qua formula v. Wyttenb. ad Iul. Or. in Const. p. 185. Schaef. *μῶν τι βουλεύει νέον;* Phil. 1213. *ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα* Oed. R. 606. *οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει* 701., quae commemorat Eust. p. 694, 26. *τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι* Ant. 267. *τἄλλα βουλεύειν πάρα* 1164. *τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ* Thyest. V. 2. *σὺ καὶ γέροντα βουλεύεις* i. q. *ἀρχαϊκά*, inc. CV. 73. v. Eust. p. 1923, 62. *ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω* inc. 750. non plane perspicuam sententiam habet; tamen *τἀμά* ad utrumque verbum referri videtur. — Semel *cum genitivo* dicitur: *κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου* Ant. 486. Recte schol. *τοῦδε τάφου βουλεῦσαι* iungit; Hermannus *ἴσον βουλεῦσαι τ. τ.* Quod confert exemplum Eur. Phoen. 550., alienum est; ibi enim *ἴσον δωμάτων ἔχειν* obiective, *ἴσον βουλεύειν* adverbialiter dictum. Ut nos, Schaeferus sentit ad Plut. t. VI. p. 469. — *Cum infinitivo*: *ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν* Oed. R. 537. *τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;* 738. *μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;*

Ant. 768. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 377. Ven. Aug. b. βεβούλευνται, hic cum gl. βεβούλευται αὐτοῖς; rectam scripturam ceteri libri tuentur et Eust. p. 694, 26. 1326, 57. εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν 639. ἦ βεβούλευμαι τελεῖν 935. τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν 989.

Βουλή 1. *consilium captum.* βουλῆς — οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς; El. 1036. Respondet haec Electra ad Chrysothemidis verba οὐδὲ βουλεύσει πάλιν. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις; Ai. 723. Suid. v. ἐγκαταζεύξας. *consilium mutasse* Aiacem dicunt. Hinc *decreta fati* dicuntur μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν Phaedr. I. 2 (604 D.). — 2. *alteri datum:* ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς Phil. 1231. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος inc. LXVIII. 2 (735 D.). secundum verba Plutarchi de Garrul. p. 511. f. eodem modo intelligi potest.

* *Βούλημα* v. βούλευμα.

Βούλομαι. I. *Formae. praes.* βούλομαι Phil. 94. 225. 1257. 1359. Oed. R. 623. Oed. Col. 364. 465. 486. 505. 1211. Ant. 1040. Trach. 231. El. 329. 1032. βούλει Phil. 233. 751. 1222. Ant. 753. 1153. Tr. 1213., nec usquam discrepatur. βούλεται Ant. 503. Oed. Col. 1185. Ai. 1060. βούλεσθε Ant. 1025. — βουλοίμην El. 1296. βουλοίμεσθα Phil. 525. Brunck. ex B. βουλόμεσθα, Ricc. βουλοίμεθα. — βούλου Oed. R. 1057. 1522. Oed. Col. 1535. Trach. 486. Ai. 752. El. 1250. Phthiot. II. 3 (622 D. ap. Brunck. desideratur). — *impf.* ἐβουλόμην Phil. 1223. Brunckii cod. B. ἠβουλόμην, contra tragicorum usum et insuavibus numeris. — *fut.* βουλήσομαι Oed. R. 1077. Oed. Col. 1291. Ai. 666. βουλήσει Ai. 1293. — *aor.* βουληθείς Oed. Col. 736. El. 1089.

II. *Usus.* In definienda verborum βούλεσθαι et θέλειν significatione non assentior Buttmanno (Lexil. vol. I. p. 27.) et Nitzschio (ad Plat. Ion. 84). Ille quidem recte θέλειν generalius significare dicit et amplius quasi valere, ut nonnunquam ponatur, ubi legitimus verbi βούλεσθαι usus sit. Sed illud, Atticos certe scriptores et poetas spectantes verum esse negamus, θέλειν significare *propositum quoddam, quod exsequamur, consilium;* βούλεσθαι *autem optandi et inclinandi aliquo notionem vel solam continere vel adsignificatam.* Nobis contra θέλειν *proclivitatem quandam animi, desiderium quoddam libenter faciendi* significare videtur (*Lust haben*); βούλεσθαι *consilium aliquod secundum deliberationem apud nos constitutum et propositum* (*sich entschliessen, sich vornehmen*). Est vero, ubi ea verba commutentur. — 1. Legitima significatio prostat: βούλομαι καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν Phil. 94. *haec mihi sententia stat.* Affert Suidas v. βουλομένῳ. φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι Phil. 225. Possit reddi *lubet audire:* verius est au[illegible]

humatur: *ὦ γαῖα, δέξαι με* Phil. 808. *κρύψω τόδ' ἔγχος — γαίας ὀρύξας, ἔνθα μή τις ὄψεται* Ai. 644. *ὑπὸ γαίας* est *apud inferos* El. 829 ch. — 3. *locus*, quo quis constitit. *σφάζ' ἐπὶ γαίας* Ai. 231 an. *humi.* De *Tellure dea* non dicitur, etsi *Γῆ* ea vi frequens est. Sed melicorum et diverbiorum in usu formae utriusque nullum discrimen. — Tonum, quod vix opus, enotavit Arcad. p. 97, 23.

Γαιάοχος terram continens. Secundum Homeri usum dicitur *τὸν πόντιον γαιάοχον Ῥέας φίλον υἱόν* Oed. Col. 1074 ch. Sed aliter *Ἀθάνα, γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν Ἄρτεμιν* Oed. R. 160 ch. Terrae enim Boeotiae tutrix significatur, cuius rei testis scholiasta alter scribens: *ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν πολιοῦχον, ὥστε τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πόλεως εἴληφεν.* Ineptit alter de Hecate cogitans, forensi numine, quo spectat *ἀγορᾶς θρόνος*, sed non *γαιάοχος*.

Γάλᾰ lac. λευκὸν γάλα Peliae I (433 D.). — *νεοῤῥύτους πηγὰς γάλακτος* El. 883. De tono generis v. Arcad. p. 118, 11.

Γᾰλήνη quies. ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 887. a tranquillitate maris ductum. — De tono v. Arcad. p. 111, 17.

Γαμβρός uxoris fratrem significat: *Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν* Oed. R. 70., ubi schol. *γαμβρόν, ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ κηδεστήν.* Vocabulum late patentis significationis universe *τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενῆ* indicare apud tragicos Eustathius observavit p. 527, 43: velut *sororis maritum πενθερός* significat Eur. El. 1283. Seidl. (1286.) et, quod Sophocleo exemplo bene congruit, Agamemno Helenae *γαμβρός* vocatur in Rheso 257. Praeterea etiam *πενθερόν* et *γαμβρόν* confudisse Sophocles memoratur in Iphigenia. V. Seidler. ad El. l. c. Valck. ad Phoen. 431. Monk. ad Hippol. 631. — De tono v. Etym. M. p. 221, 8.

Γᾰμέω uxorem duco. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 746. Aug. b. *γαμεῖν*, quod si probes, corrigendum *ὥς σ' ἔτι.* *κᾆτα τίς γαμεῖ;* Oed. R. 1500. futurum est. *εὖ γὰρ ὡς γαμεῖν ἔχεις* inc. 632 D. Brunckio ignotum: ad Philoct. Troi. refert Herm. praef. Phil. p. X. — *ἐγὼ δέ νιν ἄκων ἔγημα* Oed. Col. 991. *οὐ χἀτέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;* Trach. 460. *ἔγημεν ὡς ἔγημεν* Troil. I. 1 (548 D.). *τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα* inc. L. 1 (708 D.). *ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;* Oed. R. 577. v. *ἔχω.* — Medium *nubere* significat: *ἐχθροῖς γαμεῖσθαι* El. 594. De tribus verbi generibus recte dicendis post Valck. Anim. ad Ammon. p. 59. (praetereo Porsoni ad Med. 264 adnotata) v. Herm. Cens. Medeae Elmsleianae ad v. 257.

Γάμος. Accentum notavit Arcad. p. 51, 13. Singularis et pluralis numerus promiscui usus sunt in *matrimonio qualicunque* universe dicendo; singularis non dicitur nisi de *certo certorum hominum*, ut longe plurali

igitur dicit, *post, si locutus ero, abeundi veniam dari conveniens videbitur:* quanquam etiam βούλομαι ad sententiam bene quadrat. — 2. Magis ad *libendi* significationem haec propendent: ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην Phil. 1223. κἄξεστιν αὐτῇ (τῇ τυραννίδι) δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται Ant. 503. *quidquid collibuerit:* etsi etiam *quidquid decreverit* recte dicatur. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν Oed. R. 1522., quod Suid. ut proverbium affert, et ipsum prioris significationis patiens. ὅτῳ δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται, πάρα Ai. 1060. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Trach. 232. Deinde est ubi *placere* significet. εἰ βούλεσθε Ant. 1025. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα 1153. Concedendae sententiae vis inest: *si tibi videtur.* Memorant Athenaeus VII. p. 280. b. XII. p. 547. c. Eust. p. 957, 17. 1606, 23. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Phil. 751. — Denique *malle* significat semel quidem, nam versus Phil. 94. alia ratio: εἴ με πρὸς ἁπάσης τι, βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς Ai. 1233. μᾶλλον enim non *magis* significat, sed *potius*.

Βούνομος bubus depastus. ὁ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν El. 175 ch. Ald. βουνόμαν, Laur. A. Iunt. βουνέμον. Veram scripturam ceteri omnes, etiam Lipss. ap. Herm. et Suid. v. βούνομον tuentur. — πόλις — φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις Oed. R. 26. Etiam hoc nominativo ἀγέλη βούνομος scribendum fuit; est enim βοῶν νεμομένων.

Βούπρῳρος tauriformis. Achelous fluvius dicitur ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος ex Trach. 13. ap. Strabonem X. p. 45. (t. IV. p. 105.), quod cum longe librorum scripturae elegantia praestet, etsi negat Apitzius, inde a Brunckio receptum est. Libri βούκρανος. Sed alterius recensionis vestigium in hoc non cerno, quod vult Hermannus.

Βοῦς bos. μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς Ai. 1232. v. πλευρά, et Pors. ad Hec. 820. Schaef. ad Long. p. 414. βοῦς ἐργάτης Synd. IV. 3 (149 D.). ῥινὸν βοός Amphiar. VI. 4 (122 D.). Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός Lemn. IV (348 D.). Deteriorem scripturam ἁλός Grotius secutus. Sed vide Ruhnk. Ep. Cr. p. 197. — δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων — βοῦς Trach. 758. ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας Ai. 175 ch. τοὺς ζῶντας — συνδήσας βοῶν Ai. 62. ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις Ai. 367. — Denique Antiatt. Bekk. p. 84, 18.: Βοῦ, ἀντὶ τοῦ βοός Σοφ. Ἰνάχῳ (fr. X. 7. s. 277 D.). Idem ex Aeschylo antestatur Choeroboscus Bekkeri p. 1096; cf. Spohn. Comm. de extr. Odyss. parte p. 129 et Lobeck. de adi. motione anomala diss. IV. p. 10. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 35. Arcad. p. 126, 4.

Βουστάς. βουστάδας Hesychius Sophoclem posuisse ait in Oeneo (fr. II. 417.): recte enim ita emendavit Dind., quod in codice scriptum

ἐστ ἱστι. Lacuna inest, quam interposito αὐλάς probabiliter expleveris, ut *cortes et stabula bovilla* intelligi debeant. V. Lobeck. de Gr. ling. voc. monosyll. p. 11.

Βρᾰβεύς *iudex certaminis.* ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων El. 680. Suid. v. βραβεῖς. οἱ τεταγμένοι βραβῆς 699., quod affert Eust. p. 419, 2. Huc respicit Thomas v. βραβεύς, addens βραβευτής abiiciendum esse, significari autem utroque ἀγωνοθέτην. Brunckius βραβῆς. Suidas et Thomas cum libris βραβεῖς, verum servavit Laur. A., utrobique βραβῆς exhibens, supra scripto εῖ, altero loco etiam accentu omisso.

Βρᾰδύνω *moror.* πρᾶξον καὶ μὴ βράδυνε Phil. 1386., active, *ne nos morare.* Passivum: ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται El. 1493. πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται Oed. Col. 1624. Cf. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 546.

Βρᾰδύς *tardus.* De homine: ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς Ai. 726. κεἰ βραδὺς εὕδει Oed. Col. 307. v. εὕδω. χρόνῳ βραδύς 879. *senectute tardus.* Deteriores libri βραχύς, quasi festinaret Creon. Aliud in scholiis legitur ex interpretatione ortum, βαρύς, i. e. βαρυνθείς. — ἴσμεν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς Trach. 596. *tardi sumus tempus sermone terentes.* Sed in Ant. 231. ἤνυτον σχολῇ βραδύς deterior scriptura quamvis omnium librorum est, quae genuinam ταχύς, a scholiasta servatam expulit, cum aliquis σχολῇ ταχύς ita fuisset interpretaturus. — De re: σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών Trach. 394. i. q. βραδέως. βραδεῖαν ὁδόν Ai. 725. *iter tarde confectum.* βραδεῖα — ἐν λόγοισι προσβολή inc. LXX. 1 (738 D.). — In Ant. 232. Cod. Par. pro βραχεῖα, βραδεῖα vitiose scriptum habet.

Βραδυτής *tarditas.* βραδυτῆτος ὕπερ Ant. 923 an. Aug. b. ὕπο, hoc ex interpretatione, et βραδύτητος. — Acui iubent Etym. M. p. 103, 1. Arcad. p. 28, not. 40., eaque Aristarchi regula fuisse videtur, quod de quo diserte praecepit δηϊοτής (schol. Il. γ. 20), ubique cum illo componitur, velut ταχυτής et ἀδροτής s. ἀνδροτής. V. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 269. Adversatus quidem Aristarcho receptae consuetudinis defensori Herodianus est rationis propugnator: sed ipsa illius verba apud Eust. p. 26, 40. satis clare produnt, non pervicisse rationem istam antiquitatis totius observationi contrariam. Quod Buttmannus (vol. II. p. 324 not.) vult, hunc et alios de obliquis casibus inflectendis non pugnasse, nominativum acuendum negasse, neque ex illo Eustathii loco neque ex altero p. 669, 48. ullum habet praesidium.

Βραχέως v. βραχύς.

Βραχίων *brachium.* ὦ φίλοι βραχίονες Trach. 1080. lacertos intuens Hercules dicit, quibus multa fortiter fecisset. — De tono v. Arcad. p. 18, 6.

Dualis semel legitur: *σκέψασθε — τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν* Ai. 1007. Hector et Aiax significantur.

Pluralis perfrequens. 1. *Nude* dictus: *ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς* Ant. 829 an. *θνητοὶ δ' ἡμεῖς* olim coniecit Schaeferus. — *ὦ δύστανα γένη βροτῶν* Phil. 178 ch. *τὰ βροτῶν εἰδότες* Oed. R. 499 ch. *ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος* 831. *ἰὼ γενεαὶ βροτῶν* 1186 ch. *μόχθοις — τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν* Oed. Col. 105. *ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν;* 833. *φρένας χρηστὰς — βροτῶν* Ant. 299. *βροτῶν στίβος* 769. *ὦ πόροι βροτῶν* 1262 m. *αἰῶνα — βροτῶν* Trach. 2. *μαντεῖαι βροτῶν* El. 489 ch. *βροτῶν παροιμία* Ai. 649. *Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν* Niptr. I. 3 (401 D.). — *τιθεῖσα — τὸν νόμον βροτοῖς* El. 570. Memorat Aelianus ap. Suid. v. *ὁμοῦ*. *ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα* 1055 ch. *fama mortalium ad inferos permeans*. Schol. *χθονία βόασον* coniungit. *ἀκτὴ — βροτοῖς ἄστειπτος* Phil. 2. *ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην* 93. *πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται* 500. *μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος* 956. *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς* 1429. *βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον* Ant. 384. *βροτοῖς οὔτε — νεκροῖσιν μέτοικος* 844 m. *μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς* 1145. *μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν* Trach. 133 ch. *τὰν βροτοῖς πάθη* Ai. 823. *βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον — καθέξει* 1145 an. *ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ* 1245. *τοῖς βροτοῖς* quidam libri et Stobaei edd. Serm. CXXIII. praeter principem, in qua recte *τις*. *τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς* 1337. Sic membr. Brunckii, cod. D. et tertius illius, item Laur. A. a secunda manu et Aldus. Refl. libri, Suid. v. *ἔμπληκτοι* et Zonaras p. 698 minus eleganter *βροτῶν*: de sententia v. *ἔμπληκτος*. *ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι* 1397 an. *εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς* Epig. II. 3 (195 D.). *Ζεὺς — φίλος βροτοῖς* Polyx. III. 5 (470 D.). *ἐν βροτοῖσιν* inc. XXIII. 12 (678 D.). XXIV. 1 (679 D.). *οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς* XXVII. 3, 1 (684 D.). *τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν* XCIV. 2 (782 D.). — *λόγοι — κατώρθωσαν βροτούς* El. 408., quod respiciunt Eustath. p. 623, 30. Suid. v. *πολλά τοι*. *βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν* Trach. 556. *χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς* Ai. 1359. *ἀριθμήσας βροτούς* Phaedr. VII. 1 (610 D.). — 2. Saepe *βροτῶν* *sine articulo partitive dictum* ab aliquo nomine vel pronomine suspenditur. *πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν* Phil. 85. *μή του βροτῶν* 170 ch. *τοῖσι σώφροσιν βροτῶν* 304. Eust. p. 29, 36. 977, 40. 1374, 17; respicit idem p. 1632, 36. *οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν* 387. *βροτῶν μόνον* 664. *ὦ βροτῶν ἄριστε* Oed. R. 46. *οὐκ ἔστιν βροτῶν — ὅστις* 427. *τίς — βροτῶν* 437. *πολλοὶ βροτῶν* 981. *βροτῶν οὐδένα* (s. *οὐδέν*) 1195 ch. *τὸν — θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν* 1346 m. *οὐδεὶς — βροτῶν* 1415. *τίς ἔφυς βροτῶν;* Oed.

Βρίακχος· *θηλυκῶς ἡ βάκχη ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα· Σοφ.: ἔχω δὲ χεροῖν ἄγραν (ἀγρίαν) βρίακχον* Etym. M. p. 213, 26 (inc. CV. 71. 850 D.).

Βρίθω 1. *onustum* quasi et *plenum* esse. *πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει* Inach. X. 6 (269 D.). 2. Tralate *valere*. *εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει* Ai. 130. Eust. p. 54, 28. Cf. praeter Interpp. et v. *βάθος*, Dissen. Expl. Pind. p. 371. 446. Blomfield. gl. Sept. p. 121.

Βρόμος *sonitus*. Sonum ignis proprie sic dici ferunt Suidas in v. et Phavor. p. 139 Dind. Sed *Βερέκυντα βρόμον* Past. VI. 4. (454 D.) de tibiis dictum videtur, et Hesychio explicatur *Φρύγιον αὐλόν*. — Accentum notavit Arc. p. 59, 23.

Βροντή *tonitru*. *Διὸς πτερωτὸς — βροντή* Oed. Col. 1461. *βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς* Teucr. II. 2 (507 D.). *πέμφιγι βροντῆς* Salmon. V. 4 (484 D.). *βροντᾶς αὐγαῖς* Phil. 1184 m. Libri *βρονταῖς αὐταῖς*: illa certa est Valckenarii emendatio. *ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τινα* Oed. Col. 95. *αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς* 1510. *πολλαί* mendose Laurr. A. B. Par. T. Ricc. edd. vett. Tricl. *τὰ πολλά*. — Tonum notavit Arcad. p. 114, 22.

Βρότειος *humanus*. *βρότειον οὐδέν* Oed. R. 709. v. *ἔχω*; locus enim neque a Brunckio l. c. et ad Ar. Lys. 173, neque a Toupio recte intellectus est Em. in Suid. t. II. p. 118 not. — *βρότειον γένος* (*θνηπολῶν*) Andromed. V. 3 (132 D.).

Βροτός *mortalis*. De accentu v. Etym. Gud. p. 106, 13. Arcad. p. 78, 22. *Adiective* dictum non videtur, praeter Ant. 829 et fortasse Phil. 85. Oed. R. 903. El. 454. 891., post memoranda. Item *singularis numerus* infrequens reperitur. *οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτόν, ὅστις* Oed. Col. 252 m., ut apud Triclin. scriptum: libri *βροτῶν*, quod defendit Reisigius et sane usitatius est, ut videatur huc posse advocari Elmsleii praeceptum ad Ai. 998 prolatum. Melius dici *θεῶν τις*, *ἐχθρῶν τις*, quam *θεός τις*, *ἐχθρός τις* recte refutavit Hermannus ad Ai. 977. (= 998): sed in *βροτός* alia res. Nam *θεός* substantivum est, *βροτός* non item; et cum ad substantivi usum desciscit, vel plurali numero adiectivum vel pronomen insuper addi rarum, ut singulari plane inusitatum censendum sit. — *οὐκ ἂν πριαίμην — βροτόν* Ai. 472. *εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν* Lac. II. 1 (337 D.). *βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν* Tyr. XI. 3 (583 D.). *θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός* inc. I (656 D.). *ὄλβον βροτοῦ* Alet. VI. 1. (93 D.), iure quis eximat aptius scribendo *βροτῶν*, quod Gaisfordus fecit ex cod. A. Stobaei, qui versiculum servavit tit. CV. p. 361 (t. III. p. 315 Lips.).

Dualis semel legitur: σκέψασθε — τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν Ai. 1007. Hector et Aiax significantur.

Pluralis perfrequens. 1. *Nude* dictus: ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς Ant. 829 an. θνητοὶ δ' ἡμεῖς olim coniecit Schaeferus. — ὦ δύστανα γένη βροτῶν Phil. 178 ch. τὰ βροτῶν εἰδότες Oed. R. 499 ch. ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος 831. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν 1186 ch. μόχθοις — τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Oed. Col. 105. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 833. φρένας χρηστὰς — βροτῶν Ant. 299. βροτῶν στίβος 769. ὦ πόνοι βροτῶν 1262 m. αἰῶνα — βροτῶν Trach. 2. μαντεῖαι βροτῶν El. 489 ch. βροτῶν παροιμία Ai. 649. Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν Niptr. I. 3 (401 D.). — τιθεῖσα — τὸν νόμον βροτοῖς El. 570. Memorat Aelianus ap. Suid. v. ὁμοῦ. ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα 1055 ch. *fama mortalium ad inferos permeans.* Schol. χθονία βόασον coniungit. ἀκτὴ — βροτοῖς ἀστείπτος Phil. 2. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην 99. πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται 500. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος 956. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς 1429. βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον Ant. 384. βροτοῖς οὔτε — νεκροῖσιν μέτοικος 844 m. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς 1145. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν Trach. 133 ch. τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 823. βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον — καθέξει 1145 an. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ 1245. τοῖς βροτοῖς quidam libri et Stobaei edd. Serm. CXXIII. praeter principem, in qua recte τις. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς 1337. Sic membr. Brunckii, cod. D. et tertius illius, item Laur. A. a secunda manu et Aldus. Rell. libri, Suid. v. ἔμπληκτοι et Zonaras p. 698 minus eleganter βροτῶν: de sententia v. ἔμπληκτος. ἡ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσι γνῶναι 1397 an. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. II. 3 (195 D.). Ζεὺς — φίλος βροτοῖς Polyx. III. 5 (470 D.). ἐν βροτοῖσιν inc. XXIII. 2 (678 D.). XXIV. 1 (679 D.). οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς XXVII. 3, 1 (684 D.). τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν XCIV. 2 (782 D.). — λόγοι — κατώρθωσαν βροτούς El. 408., quod respiciunt Eustath. p. 623, 30. Suid. v. πολλά τοι. βροτοὺς μισθοῦ 'πόρευε χεροῖν Trach. 556. χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς Ai. 1359. ἀριθμήσας βροτούς Phaedr. VII. 1 (610 D.). — 2. Saepe βροτῶν *sine articulo partitive dictum* ab aliquo nomine vel pronomine suspenditur. πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Phil. 85. μή του βροτῶν 170 ch. τοῖσι σώφροσιν βροτῶν 304. Eust. p. 29, 36. 977, 40. 1374, 17; respicit idem p. 1632, 36. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν 387. βροτῶν μόνον 664. ὦ βροτῶν ἄριστε Oed. R. 46. οὐκ ἔστιν βροτῶν — ὅστις 427. τίς — βροτῶν 437. πολλοὶ βροτῶν 981. βροτῶν οὐδένα (s. οὐδέν) 1195 ch. τὸν — θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1346 m. οὐδεὶς — βροτῶν 1415. τίς ἔφυς βροτῶν; Oed.

Col. 204 ch. *τὸν εὐσεβῆ βροτῶν* 280. *οὐκ ἄλλος βροτῶν* 1125. *κοὐκ ἄλλον βροτῶν* 1131. *τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν* 1137. *εἴ τις βροτῶν* 1660. *βροτῶν οἱ πολλὰ δεινοί* Ant. 1032. *ἐπ' ἄλλον βροτῶν* 1301 m. *μόνον βροτῶν* Trach. 260. *τίνος — βροτῶν* 309. *μηδεὶς βροτῶν* 601. *μή τις — βροτῶν* 797. *παρὰ τοῖσι βροτῶν* 980 m. *τοῖς πολλοῖσι — βροτῶν* Ai. 668. *μούνᾳ βροτῶν* El. 150 ch. *εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων* 192 ch. *ἄλλος οὔτις — βροτῶν* 282. *τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν* 399. *τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν* 454. ut *φιλτάτου βροτῶν* 891. *τίς — βροτῶν* 659. 886. *τίνος βροτῶν* 871. *τοῦ — βροτῶν* 914. *πᾶς τις — βροτῶν* 972. *τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προστρέπει βροτῶν;* 1184. Ante Brunckium *ἀνάγκη* legebatur inepte, sed ita etiam Laur. A. *βροτῶν — θνήσκειν ὁ μέλλων* 1477. *τοὺς εὐσεβεῖς βροτῶν* Alet. VII. 6 (94 D.). *οἱ πονταῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν* Scyr. IV. 1 (499 D.). *ὅστις βροτῶν* Ter. IV. 3 (514 D.). *οὐδ' ἂν εἷς βροτῶν* Phaedr. VIII. 2 (611 D.). *τοὺς πολλοὺς βροτῶν* inc. XXIX (687 D.). *κεῖνοι βροτῶν* LVIII. 8, 2 (719 D.). *τὰ πλεῖστα — βροτῶν* LXVI. 2 (732 D.). *ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι* inc. C. 11 (779 D.). — Alio modo dictum *φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν* Oed. Col. 282; a quo si *βροτῶν* abesset, nemo desideraret. V. Lobeck. ad Ai. 1345. — 3. Cum *adiectivo* raro componitur. *τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν πάντων* El. 454. 891. *πάντων βροτῶν* Phil. 85. *πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς* Oed. R. 902., quae minus recte *πᾶς* substantive dictum habere dixeris. *εἰς ποίους βροτούς* Ai. 985. *τῶν ταλαιπώρων βροτῶν* Scyr. IV. 1. *ἀπαιδεύτων βροτῶν* inc. C. 11.

Βρόχος restis. βρόχῳ μιτώδει — καθημμένην Ant. 1207. v. Stanl. ad Aesch. Suppl. 406. De tono v. Arcad. p. 84, 29.

Βρυάζω. βρυαζούσης λεαίνης ἐν Ἀθάμαντι, ἀκμαζούσης, ἢ ἐγκύμονος. Hesychius. Altera explicatio verior; cf. Eust. p. 1631, 62. Brunckius Athamantis fr. II. 2. esse voluit: sed plane incertum est, ex Aeschyli an ex Sophoclis fabula sumptum sit.

Βρύκω mordeo, crucio. ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει Trach. 983 an. morbus Herculis acerbissimos dolores procreans dicitur; miram Passovii explicationem convicit Hermannus. *βρύκομαι τάλας* Phil. 735. Vat. *βρύκομαι*, rell., etiam Laur. A. *βρύχομαι*. Schol.: *βρύχομαι, ἐσθίομαι, κατασκελλίσκομαι.* Moeris *βρύκω* atticum, *βρύχω* commune dicit. At Hermannus ex Valckenarii adnotatis ad Ammon. p. 32., collatis cum eis quae Piersonus ad Moer. p. 99. et Hesychii Interpretes dederint, illud constare videri dicit, *mordere βρύκειν, frendere βρύχειν* dictum esse, nec quidquam egisse Buttmannum ad Phil. l. c., qui incertum verborum esse discrimen affirmans *βρύχειν mandendi* significatione reperiri aiebat in Cyclope Euripidis v. 358. et 371. Nempe in Aldina ita legitur; du-

bitare videtur, utra scriptura verior sit, Matthiae: Casaubonus autem dudum correxerat. Sed βρύκειν longe testatius est apud Aristoph. Lys. 301. 367. Pac. 1311. Av. 26. et ex hoc versu etiam ap. Suid. v. βρύκουσα et Eust. p. 1859, 38. Et hunc si attente legeris, ne Hermanni quidem sententiam probabis, sed Moeridem sequeris, βρύχειν, utut dicatur, ab Atticis abiudicantem. Quippe βρύκειν neque est *edere* neque *mordere* simpliciter, sed, quod recte monet Eustathius, τραχέως μετὰ ποιοῦ τινὸς ἤχου ἐσθίειν; unde et *mordendi* et *frendendi* significationes quomodo ex una quasi radice procreatae sint, facile est ad intelligendum. His optime congruit Etym. M. p. 216, 12.: βρυγμός, ἡ σύντομος ἐδωδή. ἢ τρισμὸς ὀδόντων, ἢ μυλῶν ἀκόνησις· ἐκ τοῦ βρύκω βρυγμός, ὡς νύσσω νυγμός, et βρύκω — τὸ συνερείδειν τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, quae fere eadem habet Hesychius: βρύκων, συνερείδων τοὺς ὀδόντας μετὰ ψόφου, et βρύκειν — λαβρῶς ἐσθίειν, ἀπὸ τοῦ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, quae postrema inprimis pulchre cum Eustathii verbis concinunt, nec indigent emendatione, sicut Sallierio visum ad Moer. l. c. Etymologi autem verba fontem habent Phrynichum App. Soph. p. 30, 28.: βρυγμός, ἡ σύντομος ἐδωδή, ἐπὶ τῶν τραχέως ἐσθιόντων, παρὰ τὸ βρύκειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν. Haec recte perspexerat, cuius et ipsius non nisi excerptos et breviatos habemus commentarios, Ammonius, dum recte intelligatur, et Moeris: v. βρυχῶμαι. Hinc iam Homerus tralate βρύκειν dixit de equi malis frendentibus, cuius mentem minime intellexit Sallierius ad Moerin l. c.: inde tragici accepere de morborum dolore mordente usurpantes, velut etiam Erycius dixit Anthol. Pal. IX. 233., cf. Iacobs. ad Epigr. Delect. p. 430. Apud Thomam igitur βρύκειν τοὺς ὀδόντας, οὐ τρίζειν scribendum: vulgatur βρύχειν. Hoc etsi recentioribus relinquendum, tamen apud hos etiam alterum non inauditum, velut Lycophr. Cass. 545. Aelian. H. An. IV. 34. Quod erant, qui βρύχω et βρύκω significatione distinguerent, inde factum, quod βρυχᾶσθαι et βέβρυχα esse sensu affinia existimabant.

Βρῦτος: τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτόν τινες καλοῦσιν, ὡς Σοφ. Τριπτολέμῳ· βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον. Athen. p. 447, b. p. 991. t. II. Dind. Est Triptol. VI. s. 533 D. Ante hunc βρυτὸν scribebatur, quod falsum esse Athenaeus arguit. Apud Gr. Bekk. p. 222, 5 scribendum βρῦτος, ζῦθος. Vulgo βρύτος.

Βρυχάομαι *rugio, clamo*. Proprium de leonis voce secundum Ammon. p. 32.: apud quem cum scribatur βρύχειν δὲ διὰ τοῦ $\overline{\chi}$, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι, postremum recte emendavit βρυχᾶσθαι scribendo Valck.; sed in ceteris erravit. Una enim virgula post λέοντος posita adiuvandus locus, cuius sententiam perspicies, si memineris sic

ἡμῖν ἐστιν 1321. οὔτε γὰρ σύ 1420. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει 1429., si de loco mutilo iudicari licet. ἐγὼ φανῶ. ἐπαξίως γάρ Oed. R. 133. ἐρῶ. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν — οὐδέν 228. οὔτ' ἔκτανον γάρ 277. Φοῖβος γὰρ — ἀντέπεμψεν 305. ῥῦσαι —· ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν 314. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον 346. νῦν μὲν γὰρ — φέρω 590. φίλον γὰρ — ἐκβαλεῖν 611. χρησμὸς γὰρ ἦλθε 711. ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις — καλεῖ 779. διδάξω σ'· ἣν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοι ταὐτά 839. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ 994. τῆς γὰρ πέφυκα μητρός 1082. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει 1112. ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδα 1133. οἶμαι γάρ 1227. πείσει —· ὅπως γάρ 1241. φοιτᾷ γάρ 1255. οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν 1259. λέγεις. ἐγὼ γάρ εἰμι 1475. λέξω —· οὐδὲ γὰρ κρίνουσι Oed. Col. 79. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ τὸ φατιζόμενον 137 an. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις — κατεικασθέντε —· ἐκεῖ γάρ 340. τίς — στόλος; ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 360. πραξάτω. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι 499. φράσω. καὶ γὰρ ἄλους ἐφόνευσα 553 m. ἐξεπίσταμαι. σκευή τε γὰρ σή 561. ἄπελθ'. ἐγὼ γάρ 815. οὐ γάρ ποτ' ἕξει 913. ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 968. οἵους ἐρῶ τάχ'· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι 984. μὴ θαύμαζε —. ἐπίσταμαι γάρ 1123. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν —. σοῦ γὰρ βραχὺν τιν' αἰτεῖ μῦθον 1163. νῷν ὕπεικε —· οὐ γάρ σε — βίᾳ παρασπάσει 1187. γνώσει —· ἔχεις γάρ 1201. εἶκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλόν 1203. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος 1303. εἰκαθεῖν —· εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν 1333. εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι —· οὐ γάρ ἐστι 1374. μή τις Διὸς κεραυνός —; πάντα γὰρ — εἰκάσαι πάρα 1499. καθύβρισαν. θεοὶ γάρ 1533. ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε 1583. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔσχετε 1613. οὐδ' ἂν εἷς φράσειε —· οὐ γάρ τις αὐτὸν — κεραυνὸς ἐξέπραξεν 1654. οὐδὲ γὰρ ὢν ἄφιλητος ἐμοί ποτε καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς 1699 m.; γὰρ ὢν palmaria Hermanni emendatio est librorum scripturae γέρων. Ζεὺς γὰρ — κόμπους ὑπερεχθαίρει Ant. 127 an. ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ — ἔλιπον 141 m. ἐμοὶ γάρ 178. οὐδαμοῦ λέγω. ἐγὼ γάρ 184. ἱκάνω —· πολλαὶ γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις 225. φράσαι θέλω σοι —. τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασα 238. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γάρ 249. κἂν ἐγίγνετο πληγή —· εἷς γάρ τις ἦν 262. ὅς — προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἴχομεν — ἀντιφωνεῖν 270. ἐξεπίσταμαι —· οὐδὲν γὰρ — ἔβλαστε 295. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων 313. οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμ'. ἐπεὶ γὰρ ἥκομεν 403. λέγω. ὅστις γὰρ ἐν — κακοῖς ζῇ 459. καὶ γὰρ οὖν — ἐπαιτιῶμαι 485. ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν 657. οὐκ ἔστιν — τιμιώτερον. τί γὰρ — ἄγαλμα μεῖζον 699. μετάστασιν δίδου. γνώμη γάρ 715. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοί 889. ψαύων τὸν θεὸν —. παύεσκε μὲν γὰρ 952 ch. ἐμάνθανον —. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών 1001. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ 1045. εἰ κατηργυρωμένος λέγω. φανεῖ γάρ 1065. ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες 1150. ἡγοῦμαι νεκρόν. πλούτει τε γάρ

1153. κοὐδὲν παρήσω — ἔπος. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν —; 1179. ὄκνον ἄλγιστον ἴσχον —· μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι Trach. 9. μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ — εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον 62. exemplum enim dicti ea res est, non argumentum. πολλὰ γὰρ ὥςτε — κύματα — ἴδῃ 112 ch. οὐδ' ἠνέσχετο —· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο, Ζεὺς τἂν ξυνέγνω 277. χωροῦσι πρός σε. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο 284. ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν πάντων ἄπειρος 307. ὡς (δῶρα) ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν 495. ἦλθον — συγκατοικτιουμένη. κόρην γάρ 533. τίς — δύναιτο —; ὁρῶ γάρ 544. φράζε —· οὕτω γὰρ εὔγμαν 607. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γάρ 627. ὑμῖν θαῦμα —. ᾧ γὰρ τὸν — πέπλον ἔχριον 671. μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον. ἐγὼ γάρ 677. δέρκομαι φάτιν ἄφραστον —. τὸ γὰρ κάταγμα 692. ὁρῶ δέ —. πόθεν γάρ 704. τὴν μάθησιν ἄρνυμαι. μόνη γάρ 709. ἐσπᾶτο γάρ 783. προὔκλαον. ξένων — βάσις 960 ch. ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο πέπονθα. δείξω γάρ 1067. εὖ δέ σε ἐκφέρει — ἔνδος γάρ Ai. 9. κεῖνον γὰρ — ἰχνεύω 20. νυκτὸς γὰρ πρᾶγμ' ἔχει περάνας 21. ἴσμεν γὰρ οὐδέν 23. ἐφθαρμένας γὰρ — εὑρίσκομεν λείας 25. μηδὲ συμφορὰν δέχου —· ἐγὼ γὰρ — ἀπείρξω 69. πᾶς χαίρει —· τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι 154 an. ἐκπεύσει. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς — Αἴας ἀπελωβήθη 215 an. ἅπαν μαθήσει τοὔργον —· κεῖνος γάρ 278. ἁλίσκεται —· κἀγὼ γάρ 635. σωζόντων κάτω. ἐγὼ γάρ 646. σημήνατε. ἐγὼ γὰρ εἶμι 675. κυδάζεται. στείχοντα γὰρ — ἀμφέστησαν 710. τοσοῦτον οἶδα. ἐκ γὰρ συνέδρου 736. εἰ — θέλοι. ἐλᾷ γάρ 743. τὰ γὰρ περισσὰ — σώματα πίπτειν ἔφασκε 745. ἄνους — εὑρέθη. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει 751. μηδὲν — ἐξάρῃς μένος. εἰ γάρ — 1046. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν —· δέος γάρ 1058. μὴ δρᾷ — κακῶς· εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος 1134. εἴθ' ὑμιν — νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν;· τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι 1244. μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ. τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος — παρέστης 1362. νῦν ἔξεστι σοι — λεύσσειν —· τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος — τόδε El. 4. σημεῖα φαίνεις — ὥςπερ γὰρ ἵππος 25. δηλώσω —· ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν μαντεῖον 32. οὐ μὲν — ἴσθι —· οὐ γάρ σε — μὴ γνῶσι 42. παρ' ἀνδρὸς — ἥκων· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων 46. ἐγὼ δ' — ἀπόλλυμαι. μέλλων γάρ 297. ἐξερῶ σοι πᾶν —· μέλλουσι γάρ σε 371. λίσσομαι —· εἰ γάρ μ' ἀπώσει 422. σκέψαι γάρ 434. ὡς ἔμολες αἰανή —· εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη 498 ch. πατὴρ γὰρ — τέθνηκεν 515. ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις 563. ὅρα μὴ — τιθῇς. εἰ γὰρ κτενοῦμεν 572. ἀλλ' εἰςόρα —· εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον 575. κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας. — εἰ γὰρ πέφυκα 598. ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω 633. ἃ γὰρ προςεῖδον — δὸς τελεσφόρα 634. φράσω. κεῖνος γάρ 671. ἓν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰςεκήρυξαν 680. κεῖνος γάρ 688. ὁμοῦ

γὰρ — φράζον 708. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν —· ἐπεὶ γὰρ ἦλθον 881. μὴ κατοκνήσῃς —· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν ἔτι 945. στέναζε· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε χαίρειν παρέσται 1291. οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1312.

5. Interrogatione usi ratiocinando ex alterius animo eliciunt, quae argumento probanda sunt; unde *syllogistica* particulae γάρ *potestas* nascitur, explicativae et affinis et contraria. Pauca de ea notavit Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CXCIII. Inprimis in ἦ γάρ et οὐ γάρ patescit. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς; Phil. 249. Respondet Neoptolemus πῶς γὰρ κάτοιδα 250. ἦ γάρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις —; 322. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις; 650. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες Oed. R. 1039. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι; 1173. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούςδε τοὺς τόπους; Oed. Col. 64. ἦ σὺ γὰρ φανεῖς ἐμοῦ; 867. ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; Ai. 1112. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ El. 1212. — πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; Oed. R. 1017. Sonus in negatione praecipuus est: *ergo non*. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ Ant. 728. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβῆναί σε χρή; Ai. 1327. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Oed. R. 1029. *nempe pastor eras*. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; Oed. Col. 221 ch. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδα —; 386. εἰσὶ γὰρ ἀπόγονοι τινές; 539 ch. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; 1579. ἐλπίδων γὰρ ἔς τίν' ἔτι με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει; 1746 m. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Ant. 726. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ; 730. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός; 732. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων; 740. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 766. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος; 1049. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐτῆς — μητρός —; Trach. 1114. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; Ai. 1105. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1169.

In his exemplis omnibus γάρ explicandi vim retinet, si exemeris interrogationis formam; quo facto alia serio confirmantur, alia cum irrisione, velut Ant. 726. 730. 732. 740. 1049.

Sed cum τίς γάρ, τί γάρ, ποῦ γάρ, πῶς γάρ et similia dicuntur, non explicandi potius quam fortius affirmandi cum continuatione sermonis sensus inest, ut in nonnullis δέ desiderare videaris: v. Herm. ad Vig. n. 343. coll. Elmsl. ad Med. 121. 560.

τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; Phil. 647. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; 1391. τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει —; Oed. R. 1189 ch. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν —; 1334 m. τί γὰρ κακὸν ἄπεστι; 1498. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Oed. Col. 310. δύστανε, τί γάρ; 544 m. *quid ergo?* i. e. profecto, v. Herm. ad Vig. p. 729. τί

rarius reperiatur. *ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου* Ant. 633. *εὔωρος γάμος* Erid. II. 1 (200 D.). *οὔτι τοῦ γάμου μέρος λαχοῦσαν* Ant. 908. *τὸν Οἰνέως γάμον* Trach. 789. *ἄγαμον γάμον* Oed. R. 1214 ch. *γάμον ἔχειν* Creus. III. 1 (324 D.). — *γάμοι ἀνόσιοι τέκνων* Oed. Col. 949. *ὦ γάμοι, γάμοι* Oed. R. 1403. versus Longino memoratus de Subl. XXIII. *μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματα* El. 434 ch. *γάμων ἐπαξίων τεύξει* 959. *ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ᾽ ἀκμάς* Oed. R. 1492. *πόλις — γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ* Oed. Col. 530 m. *οἱ γάμων ἔμπειρός* 755. *πρὸ γάμων* Trach. 503 ch. *κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων* 543. *νέων ἀϊσσόντων γάμων* 840 ch. *ἰὼ δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας* Ant. 862 m. — *εἰ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι* Oed. R. 825. *οὔτ᾽ ἐν τοῖσδ᾽ ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν* Oed. Col. 993. — *ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς — διῆκας* Oed. Col. 966. Singularis numerus ferri non posset. *μητρὸς — γάμους* 982. *Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ* Ant. 571. *ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους* Trach. 1129. Hoc unum exemplum est, quo non *matrimonium*, sed *coniux* significatur. V. Intpp. Tryphiodori p. 182. ed. Wernickii. *ἔγημεν ἀφθόνους γάμους* Troil. I. 1 (548 D.).

Γαμψῶνυξ aduncis unguibus. *τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδὸν* Oed. R. 1199 ch. *Sphingem.* V. Valck. ad Phoen. 1030. — Falso scribitur *γαμψώνυξ, ἀκρώνυξ κατῶρυξ.*

Γάρ particula non causae afferendae sed *demonstrandae rei adhibitis rationibus idoneis* constituta. Hoc recte Hartungus cetera multa inutiliter argutatus de Partic. L. Gr. t. I. p. 458. Nam non argumenta solum sententiarum ponit *γάρ*, sed etiam explicationem praecedentibus uberiorem addit et ratiocinationi inde faciendae servit (l. c. p. 462.).

1. Plurimum praemittitur et pronuntiatur, quod demonstrandum erat, et argumentum et res eo demonstrata manifesto constat: ut inversa oratione *διότι*, *quod* apte subrogetur. *δέδοικ᾽ ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ· πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτόν* Phil. 492. *πλέωμεν — ἡ ναῦς γὰρ ἄξει* 523. *σέ γ᾽ εἰσάξω. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν* 670. *στάζει γὰρ αὖ — αἷμα* 772, si mutila sententia recte intelligi potest. *τὸν ἄνδρ᾽ ἔοικεν ὕπνος — ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται* 811. *θήραν — ἄλλως ἔχομεν —· τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος* 830 m. *οἴσουσί σ᾽ οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος* 875. *οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν τό τ᾽ ἔνδικόν με — ποιεῖ* 913. *νῦν καλὸν — κορέσαι στόμα —· ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω* 1143 m. *πατέρα ματεύων (ἐν Ἅιδου). οὐ γὰρ ἐν φάει γ᾽ ἔτι* 1196 m. *πάντα — φράσεις μάτην· οὐ γάρ ποτ᾽ εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα* 1265. *δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά* 1344. *μὴ νῦν — μέλλετε πράσσειν· καιρὸς καὶ*

λασσε Oed. Col. 815. ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου, πέπονθα δεινά 896. σὺ δ', εἲ γὰρ οὐ δίκαιος —, τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον 1004. χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν, στείχωμεν ἤδη 1537. κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 32. ἐὰν δέ τοι ληφθῇ —, τοῦτο γὰρ τύχῃ κρινεῖ, οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει 328. εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν 718. τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥςτε τοξότης ἀφῆκα — τοξεύματα 1071. ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν, οὔτ' εἶπε κρύπτειν, οὔτ' ἀπηρνήθη Trach. 479. σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον Ai. 811. εἰ δ' οὖν, ἐγὼ γὰρ καὶ τὸ σόν, κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι El. 567. νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆςδ' ἐκείνου τε — νῦν ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν 773.

b. Deinde γάρ ponitur ὑπερβάτως. Levia sunt τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 686. τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα Oed. R. 671.; etsi σόν praeponi propter sententiae vim oportebat. Sed illud memorabile, quod ex principali sententia in secundariam reiectum γάρ est Oed. R. 255.: οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν: debuit enim dici οὐδὲ γὰρ εἰ. Sed alienum est, quod Erfurdtius ad Ant. 686. adscripsit, ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία, Oed. R. 1024. πρίν enim praepositum aliquanto gravius efferretur, quam par erat.

c. Est ubi non *secundo* loco, sed *tertio*, *quarto*, *quinto* positum sit: de qua re observarunt Hemsterh. ad Luc. Dial. Mort. t. II. p. 526. Bip., Abresch. Lectt. Arist. p. 255., Schaeferus Mel. Cr. p. 76., Naekius in Choeril. p. 5., Elmsl. ad Oed. Col. 115., Meinekius ad Menandr. p. 7. Eximenda vero exempla ea sunt, quae aliter positam particulam exhibere nequibant, velut post praepositionem et casum, ἐφ' οἷς γάρ Oed. R. 569. ἄνευ γνώμης γάρ Oed. Col. 600. ἐν τοῖς γάρ Ant. 657.; vel post particulam aliam in principio non solitam poni, velut ὁ μὲν γάρ Trach. 349. Ai. 751. — *Tertio* igitur loco positum in his exstat: προβοᾷ τι γὰρ δεινόν Phil. 218 ch., quod quamvis contra libros scripsit Wunderus advocato exemplo Eur. Iph. Taur. 1036.; libri προβοᾷ γάρ τι contra versum. χὴ ναῦς γὰρ ἄξει 523. τοῦ πόνου γάρ 875. οὐκ ἐν νηὶ γάρ 879. οὔτ' ἔκτανον γάρ Oed. R. 277. πόλει μάχει γάρ Oed. Col. 841. σὺν πόθῳ γάρ 1108. τὰ πολλὰ γάρ τοι 1283. ἑπτὰ λοχαγοὶ γάρ Ant. 141 an. τὰ δεινὰ γάρ 243. οὐχ ἥδε γάρ 728. τὸ μαντικὸν γάρ 1042. τό τ' εἰκαθεῖν γάρ 1083. τούτων ἔχω γάρ Trach. 337. χάρις χάριν γάρ Ai. 518. τὰ σκληρὰ γάρ 1098. ἡ σοὶ γάρ 1112. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν 1242. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γάρ El. 483 ch. ὃς ἦν γάρ μοι 1189. τὸ γὴν γὰρ Acris. VIII. 1 (65 D.). τὴν τοῦδε γάρ inc. L. 1 (708 D.). De

ἔχει νοῦν Ant. 67. ἡδέως — κἀλγεινῶς ἅμα. τὸ μὲν γὰρ — πεφευγέναι ἥδιστον 433. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγματα —. οὐ γάρ τι νῦν — ἀλλ' ἀεὶ ζῇ ταῦτα 452. Κρέοντ' ἐρῶτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών 545. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι 563. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών· οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει 580. cui si ornatum poeticum sententiae detraxeris, talis erit: εὐδαίμονες οἱ μηδὲ γευσάμενοι κακῶν· διότι οἱ ἅπαξ ἀτυχοῦντες θείᾳ τύχῃ διὰ παντὸς κακοδαιμονῶσιν. — γνώμας, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι· ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς — ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι 633. σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν —· τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ 686. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 737. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος —· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεός 793 ch. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος 976. οὐδὲ — θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδα 1030. παρὼν ἐκλύσομαι· δέδοικα γάρ 1100. εἴπατε· κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι 1176. οἶμαι — ἔσω στένειν· γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος 1235. οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδα Trach. 22. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς —· λέχος γὰρ — ξυστᾶσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω 27. εἰπέ —· ποθουμένῃ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι 103 ch. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ· κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει 193. εὖ δὲ προσφωνούμεθα —· ἄνδρα γὰρ καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη 229. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν 316. λέγε — καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ 415. οὐδὲ τοῦτο γίγνεται (fieri potest). πολλοὶ γάρ, — οἱ φράσουσ' ἐμοί 456. δέδοκται — συνθανεῖν ἅμα. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν 718. ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γάρ 928. ἐποικτείρω δέ νιν —· ὁρῶ γάρ Ai. 125. σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα λέγει 150 an. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν — ὀρθοῖτο 160 an. δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν· τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται 320. ἕλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ — ἄξιος βλέπειν 391 m. πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ —. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω 428. τί μή; καὶ γὰρ τὰ δεινὰ — τιμαῖς ὑπείκει 654. ὅπως — ὀρχήματα — ἰάψῃς· νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι 686 ch. αὑτῷ δὲ τερπνός (τέθνηκε)· ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσαθ' αὑτῷ 946. ὑβριζέτω· Αἴας γὰρ — οὐκέτ' ἐστὶν 951. σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 954. κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς — μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν· οὐ γὰρ — νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν 1052. εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς — φῶτες ἀσφαλέστατοι 1229. οὐ — ἄλλον τιν' ἄξεις δεῦρο —; σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ· τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω 1241. νὼ δ' ἴξιμεν· καιρὸς γάρ El. 75. τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν —· ταῦτα γὰρ φέρει νίκην ἐφ' ἡμῖν 84. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ 166 m. ἄνετε με — παράγοροι· τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσε-

sus in unum contrahendi λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γάρ δυςάλωτος οὐδείς, et antistrophici μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον· οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον, id quod eodem utriusque loco positae voculae atonae γάρ et τοι cogunt. In Oed. Col. 524. Oed. R. 508. perversa versuum Brunckio placitorum ratio dudum sublata est.

8. Aliis particulis ita plerumque iungitur γάρ, ut eas sequatur; quare ἀλλὰ γάρ v. ἀλλά; καὶ γάρ v. καί; μὲν γάρ v. μέν; τε γάρ v. τε; τοίγαρ v. τοί.

γὰρ δή fortius est quam δή. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλοις Oed. R. 582. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά Oed. Col. 1609. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς — χωρεῖ Ant. 155. cf. ἀλλὰ γάρ. εἰ γὰρ δή τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω 655. ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 794. γάρ explicativum est.

γὰρ οὖν, de quibus particulis observatum est ab Elmsleio ad Oed. Col. 495., nam, ut nunc est significant, ut γάρ ipsum quoque explicativa vi dicatur. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι Oed. Col. 984. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἴσθι 989. οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Phil. 298. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι Ant. 485. καί adverbiascit. εὖ γὰρ οὖν προκήδομαι 737. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 767. 1240. Sed eximendus versus Oed. Col. 1201. v. βαιός.

Γάρος garum. ταρχηροῦ γάρου Triptol. IV (531 D.). Meminit de genere Herodianus Piersoni p. 437.: ὁ γάρος ἀρσενικῶς — Σοφοκλῆς. Mensuram primae syllabae attigit Herod. π. μον. λέξ. p. 35, 19.; accentum idem et Arcadius p. 196, 13.

Γαστήρ venter. γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης inc. LXIII, 2 (727 D.). γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 3 (148 D.). γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα Phil. 287. εἴ ποτε ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 704 ch. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 21. Arcad. p. 19, 27.

Γε. Qui de innumeris pauca excerpsit exempla Hartungus (de Partic. p. 344.) postquam eos vituperavit, qui γε ad μείωσιν vel ad ἔμφασιν retulerunt, sequentes Apollonium de coni. p. 517, 24. Gr. Bekk. An. p. 838, 10. 971, 13., quorum ille pulchre perspexit, quomodo μείωσις et ἔμφασις in unum conveniant, et Hermannum ad Med. 800. Opusc. t. III. p. 215., ipse mirabiles quasdam significationes ἠθικῶς in omnibus particulis indagans γε condensationem quandam hostium impetibus propulsandis idoneam, firmitatemque et robur praevalidum (p. 349. 350.), quin ferociam fortitudinis (p. 365.) indicare pronuntiat, quales hucusque in nominibus quidem et verbis sed non particulis quaerebantur. Idem tamen post eo revolvitur, ut ἐμφατικῶς explicet omnia.

πόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ ἔβας 182 ch. sc. *εἰ μὴ θεῶν τις ἦν ὁ βλάψας*, vel similis certe sententia. *οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην* 1100. sc. *μέγα φρονῶ. κλέπτης γὰρ αὐτῷ ψηφοποιὸς εὑρέθης* 1114. *ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν* 1309. sc. *εἰ μὴ εἴων σε εἰπεῖν. οὐ γάρ τι τοῦτον — φθείροις ἄν* 1322. sc. *μὴ ἀτίμαζε. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς* El. 1036. sc. *οὐ βουλεύσομαι πάλιν. οὔτε γάρ ποτε μητρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος* El. 1134. sc. *παρέσχον δῆτα. οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην* 1297. sc. *οὐκ ἂν βουλοίμην.* Interrogandi formulae etiam sine negatione pari sunt sententia. *τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη κλύων* Oed. R. 339. *τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ᾽ ἄτερ βιώσιμον;* Ant. 562. *πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων ἔτι ποτὲ — ἐπίπονόν γ᾽ ἔχοι πόνων λατρείαν;* Trach. 825 ch. *οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους —;* Ai. 1299. *τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ ᾽μαυτῷ πονεῖν;* 1346. — Abest negatio in sententia affirmante: *πάντα γὰρ φράσεις μάτην* Phil. 1264. sc. *πέπαυσο*, fac desinas loqui. *καιρὸς γὰρ καλεῖ* Phil. 464. sc. *στέλλωμεν. νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ* 636. sc. *οὐ στέλλομεν. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω* 1218. sc. *δοῦναι νοῶ δῆτα. θνήσκουσι γάρ* Oed. R. 118. sc. *οὐκ ἔστιν οὐδείς. τὸ γὰρ κέρδος τελῶ ᾽γώ* 231. sc. *μὴ σιωπάτω. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ᾽ ἀπαιδία* 1024. sc. *ἔστεργε δῆτα. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν* 1151. sc. *οὐκ ἐννέπω. νῦν γὰρ θεοί σ᾽ ὀρθοῦσι* Oed. Col. 395. sc. *εἶ ἀνήρ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται* 591. sc. *δι᾽ οὐδενὸς ποιῶ. αἵδε γὰρ χέρες — ἔσωσαν* 1104. sc. *οὐκ ἔστι. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον* Ant. 243. sc. *στοχάζω δῆτα. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν* 551. sc. *οὐ μεταλήψει θανάτου. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος* 1042. sc. *λέγω δῆτα. δίκαια γάρ* Trach. 408. sc. *λέγω δῆτα. σὺ γάρ μ᾽ ἀπ᾽ εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ* 1232. sc. *ὡς νοσῶν φράζω. ταρβῶ γάρ, ὦναξ* Ai. 590. sc. *πολλὰ θροῶ. νικᾷ γὰρ ἁρετή με τῆς ἔχθρας πολύ* 1336. *εἰκὸς γὰρ — καὶ πράσσειν κακῶς* El. 1015. sc. *νουθετῶ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ᾽ ἡγήσει σὺ νῷν* 1027. sc. *δεῖ σ᾽ ἐπισπέσθαι. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς* 1192. sc. *ἐποικτείρω δῆτα.* Sic in incipiendo sermone vel quaerendo usitatum *γάρ* correlativam quasi particulam habet respondendi vel sermonis continuandi provincia praeditam *δῆτα.*

3. Verum non semper argumentum, quod rei probandae idoneum videatur omnibus, affertur. Saepe tale ponitur, quod dicenti quidem persuasioni accommodatum videtur, nec tamen obtruditur tanquam certum aliis: subinde miratio rei aut aliorum incredulitatis adsignificatur. Multis locis Latinorum *quippe*, aliis *nempe*, nostratium *ja*, *doch wohl* aut *denn wohl* convenit. *πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν ἀνελθεῖν* Phil. 620. *quippe credam! οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι* 841 ch. *quid verbis opus? scis quippe. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν* 1152 ch. *οὐ γάρ με τἄλγος*

Ant. 552. *ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω* 653. *ἐρήμης γε* (*πόλεως*) 735. *ἤνυσα γε* — *ἐμέ* 743. *ἐχθρός γ'* (*ἀνήρ*) Ai. 78. *χρηστός γ' ἴσει* 1348.

3. *Pronominibus*. a. *personalibus*. *οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης* Phil. 246. *σύ γε tu vero* Phil. 892. Oed. R. 335. 445. 931. Oed. Col. 985. 1443. El. 386. 1135. *σοῦ γε* Phil. 520. Ant. 745. Ai. 1247. *σοί γε* Phil. 339. 654. 1042. Oed. R. 1446. Oed. Col. 654. Ant. 573. Ai. 1102. Trach. 1241. *σέ γε* Phil. 670. 1104 ch. 1379. Oed. R. 1091 ch. 1101 ch. Oed. Col. 1193. Ant. 377 an. Trach. 320. *ὑμεῖς γε* Oed. R. 1046. Oed. Col. 1278. *ἐμοῦ γε* Oed. R. 565. Oed. Col. 409. Ant. 70. Trach. 444. El. 510. 1018. *ἐμοί γε* (*κἄμοί*) Oed. Col. 264. Herm. *ὑφ' ἕν*. *ἐμέ γε* Trach. 1226. Ai. 872 ch. El. 144 m. *ἡμῶν γε* Ai. 859. Huc adde *αὐτός*. *πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ* Oed. R. 1169. *τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γε* Trach. 327., quo loco recte Herm. contra Schaeferum (ad Oed. Col. 1118.) addi *γε* negat, ubi vim non habeat. b. *Reflexivo* additur: *καθ' αὑτόν γε* Oed. Col. 970. ubi significat *ἐμαυτόν*. — c. *Possessivo* semel: *σός γέ τοι κλεινόμενος* Oed. Col. 1326. — d. *Demonstrativis*: *χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γε* Phil. 23. *καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη* 38. *ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;* 106. *τοῦτο γ' ἔρξας* 117. *τοῦτο*, quod unum est, et *δύο δωρήματα* contraria sunt. *τοῦτό γε* 231. adverbiascit; *hac quidem in re*. *ἐπίστω τοῦτό γε* 417. Oed. R. 849. Oed. Col. 25. 404. 603. Ant. 534. Ai. 531. 548. *κεῖνός γε* Phil. 422. 566. Oed. R. 855. *κατ' αὐτὸ τοῦτό γε* Phil. 436. *μὴ δῆτα τοῦτό γε* 752. *τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα* Oed. R. 383. *αὕτη γε μέντοι — τύχη* 442. *τοῦδέ γ' ἀνδρός* 815. *ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ* 930. *κείνου γε δή σοι παῖς ἐκλῄζετο* 1171. *μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου* 1522. *τάδε γε μωμένου* Oed. Col. 840 ch. *τῶνδέ γ' ἐστερημένος* 861. *τοῦδέ γε* Trach. 72. 1103. El. 379. 595. *τῆσδέ γε* Trach. 304. *ταῦτά γε* 423. *κεῖνόν γε* El. 913. — e. *Relativis*: *ὅς γε quippe qui* Phil. 659. 1199 m. 1372. Oed. R. 35. Oed. Col. 1356. *ὅ γε* El. 929. *ὅν γε* Phil. 250. Oed. R. 853. Oed. Col. 1174. El. 433. *ἥ γε* 899. *οἵ γε* Oed. Col. 428. *ἅ γε* Phil. 1231. Oed. R. 342. Oed. Col. 1151. El. 911. *τά γε* Oed. Col. 885. si mutila sententia de significatione pronominis coniecturam admittit. *ὅστις γε* Phil. 1266. *ὅτῳ γε* Oed. Col. 814. — f. *Indefinito* semel adiectum est: *εἴπερ τι γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος* Oed. R. 369. Interrogativo *τίς* apud Sophoclem adiectum non reperitur: disputavit de ea re Herm. ad Phil. 439. Pflugk. ad Eur. Hec. 774. — g. *Correlativis* denique adiectum: *ὅσον γε χρῄζεις* Oed. R. 365. *ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι* 1239. *ὅσον γ', ἄναξ, ἤκουσα* Ant. 1090. v. Herm. *εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω* Phil. 1389. *ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν* Trach. 1204. *τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος* Oed. R. 836. *τοσοῦτόν γ' οἶδα* 1455. *τοσοῦτόν γ' ἴσθι* Phil. 1289.

ὥςτε μὴ σιγᾶν πρέπειν 1116. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προςβαλεῖν σέθεν ἀπήμπλακε 1129. καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ — σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 34. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει 157 an. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι — Ζεύς 185 ch. ἀρήξατε —· φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις 323. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω 509. αἶρ' αὐτὸν —· ταρβήσει γὰρ οὐ 541. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησα 1048. οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύετο γυναικός 1090. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με 1107. Possit, sed non sane commode subaudiri ζῶ δῆτα. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν 1138. ἄφερπέ νυν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν ἀνδρὸς ματαίου 1140. κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος 1315. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἕξομαι 1344. ἤδη γὰρ εἶδον — λόγῳ μάτην θνήσκοντας El. 62. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης — ἄχθος 118 m. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός 173 ch. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρῖσαν — ἔχων ἀπερίτροπος 174 ch. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω 210 an. εἰ γὰρ ὁ μὲν — κείσεται — ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδώς 237 ch. σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα 245. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα 312. *quippe solet: nos es pflegt ja;* minus recte subaudiatur οὐδὲν ποιεῖ δῆτα. — οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή 359. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις 400. τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι. ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν 518. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα 778. ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις 784. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν; μόνη γάρ εἰμι 803. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων — κρυφθέντα 826 ch. Consolandi gratia chorus: *At sane*, inquit, *Amphiaraus apud inferos summo honore est.* οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν 929. μηκέτ' ἐλπίσῃς —· οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ Αἴγισθος 952. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν — θανεῖν 993. οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον 995. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι 1020. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1045. *nempe aliquando consilium meum laudabis.* οὐ γὰρ ὡς ἐν δυςμενείᾳ γ' οὐδ' ἐπαιτεῖται τάδε 1112. καὶ γὰρ — ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων 1158. μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα 1247. μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι 1303. χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰςορᾶν δοκῶ 1353. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν 1443.

4. Sed non semper argumento documentove demonstrandi vim habente res probatur, sed saepe sic etiam γάρ dicitur, ut *priora pluribus adiectis copiosius explicet*, quare in principiis maxime longiorum narrationum poni solet. Nos dicimus *nämlich:* latinum *enim* eadem potestate praeditum. Pauca nec satis explicate de hac particulae vi adscripsit Elmsl. ad Bacch. 477. — οἶμαι γάρ Phil. 532. πλέων γάρ 543. οὗτος γάρ 592. ἥκει γὰρ αὕτη 748. λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος με 755. οὐ γάρ ποτε — ἐξηύχησα 857. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ — ἐφαίνετο 872. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 903. οὐ γάρ 1038. σὺ γὰρ νοσεῖς 1310. ἀνὴρ γὰρ

t. III. p. 93. ἀμνηστεῖ σε coniiciebat. Cum libris etiam Suidas facit v. ἀμνηστεῖ. καὶ μὴν ποιήσω γε 1034. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν 1179. σφῷν δ' ἐννέπω γε 1359. Hermannus tolerabilem sensum in particula non dispiciens ἐννέπω 'γώ correxit; si quid video, male: v. *hyperbaton* γε. εἴπερ πέφυκά γε Aload. IX. 2 (107 D.). καὶ κλίνεταί γε Thyest. VI. 6 (239 D.). — Cum *coniunctivo*: κοὺ μὴ στερηθῇς γε Oed. R. 771. ὡς μὴ — οὕτω μ' ἀφῇ γε Oed. Col. 1281. μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1411. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε 1434. προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενί Ant. 84. codd. Par. Aug. b. aliique minus boni προμηνύσεις. ὅπως — ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Trach. 618. — Cum *optativo*: οὐκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον Oed. R. 583. De Ai. 451. alius disserendi locus erit. — Cum *imperativo*: παῦσαί γε μέντοι Ai. 478. ξυλλάβετέ γ' αὐτόν Phil. 999. ὅρα γε μήν Oed. Col. 593. ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα El. 337. συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν 403. Suidas v. ἀλλὰ νῦν et v. συγγένεσθε particulam non habet. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γε 1024. ὅρα γε μέντοι 1235. Μύνου τ' ἐπιστρέφου γε Captiv. VIII. 17 (57 D.). scr. γ' ἐπιστρέφου τι. — Cum *infinitivo* non substantive dicto: νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν Phil. 1041. κλύειν γ' ἔφασκον Trach. 425. πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων El. 1498. — Cum *participio*: πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης Phil. 93. μὴ δόλῳ λαβόντα γε 107. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων γ' — εἰμ' ἐγώ 114. *ergo ne sum quidem ego ille*. ζῶντός γ' ἐκείνου 411. οὐ γάρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν με 936. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται; Trach. 73. A plerisque libris γε abest, a Brunckio additum aptissime ex cod. B.; est etiam in Vat. Nos dicimus *oder gar todt*; Latini vix accurate possunt: *vel, quod vix tamen putes*. μὴ — φρονῶν γ' ἀποστραφῇς Oed. R. 326. ματεύουσά γ' ἥτις ἡ τύχη 680 m. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο 848. τοῖς φυτεύουσιν γ' ὁμοῦ 1007. μὴ λέγων γε τοὔνδικον 1158. κἀκούσας γ' ἐμοῦ τοιαῦτα Oed. Col. 1354. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον 1438. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ Ai. 530. θανόντος γ' ἄρξομεν 1047. τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γε 538., quod ut τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ 544. substantive potius dictum.

6. *Adverbio* additur. οὐχὶ νῦν γε El. 542. οὔτοι μάτην γε 763. καὶ πρίν γε φωνεῖν 980. εὖ γ' ὦ τέκνον Phil. 327. πλήν γε 439. El. 897. τὰ νῦν γε Phil. 245. Oed. Col. 1747 ch. Trach. 1097. τοὐνθένδε γε Phil. 883. οὐδέποτέ γε 987. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω 1261., quam formulam bene explicuit Fritzsch. Qu. Luc. p. 120. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς 1280. ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς Oed. R. 363. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος 629. μάλιστά γε 994. Trach. 666. ἥκιστά γε Oed. R. 1386. πρίν γ' ἂν ἐνδείξω Oed. Col. 48. τοῖς νῦν γε — μαντεύμασιν 388. πέρα γε 657. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος 930. ὡς τάχιστά γε 1418. ὀλβίως γε 1718 ch.

σύ γε Ant. 241. 1051. οὐ γάρ τι νῦν γε μᾶλλον 452. librorum quidem omnium et aliorum testium scriptura est, sed veri similis Hermanni correctio τε. ἔγωγ' ἐγὼ γε ἐν τοῖς Ant. 780. Ai. 386. οὔκουν πάρος γε Ant. 986. αὐτοί γε μᾶλλον κατοικτίσαιμι Trach. 334. φρενόθεν γε Ai. 182 ch. ἀλλὰ νῦν γε 284. οὐκ ἂν ἐπῄνεσας γε 1321. ubi v. Lobeck. σύ γε μέντοι τοῦδ' ἐκεῖ στάσιν 1344. Thomas p. 325. γε omittit. νῦν γε μικρὸν τοῦδε 1355. Huc referenda adverbiascentia quaedam: πολλῷ γε μᾶλλον Oed. R. 1159. πολλῷ γε sc. ἄπειμι φρονῶ Oed. Col. 796. — Suo separatim loco quae tractentur dignae sunt interrogandi formulae, a quibus γε alienum visum nonnullis: v. Elmsl. ad Med. 1334. not. f. Herm. Cens. Opusc. vol. III. p. 254. et ad Philoct. 439. — πῶς γ' ἂν — φέγγος; Oed. Col. 981. Unum hoc Sophocleum exemplum adverbii.

7. *Praepositionibus* subiicitur. ἐκ γε τῆσδε γῆς Trach. 798. Phil. 524. Erf. olim ex Gernhardi coniectura ἐκ τε. οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης Oed. R. 357. πρός γ' ἐμοῦ 376. Trach. 330. 735. ἐν γε ταῖς Θήβαις Oed. R. 1367. ἐκ γ' ἐμοῦ Oed. Col. 51. Ant. 207. Trach. 461. ἐν γ' ἐμοί Oed. Col. 151 ch. πρός γε πρεσβειῶν Tr. 876. πρός γε τῇδε El. 602. Sensu nomen vel pronomen particula spectat, sed praemissae praepositioni eadem, sed perpetua lege, de qua in articulo vidimus, adhaerescit.

8. Denique post *coniunctiones* vi quadam sublevandas infertur. αὐτί γε Phil. 1087 ch. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν Oed. R. 361. 1131. non sic quidem, ut. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα 570. Ald. et Tricliniani τοσόνδε, quod recepit Brunckius: sed parum commode adversativa particula deest. De δέ γε, quod προσληπτικόν dicunt doctores veteres, quippe *assumptioni* constitutum, secundum Apollonium explicuit Reisig. ad Oed. Col. 1534. Et sic scribendum cum Fritzschio Qu. Luc. p. 121.: τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου Oed. Col. 825. vulgatur τήνδε τ' οὐ. — ὥσπερ γ' ἡ φάτις Oed. R. 715. ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ — τελῶνται Oed. Col. 1409. ὁπότε γε — κατεῖχον 1696 m. μηδέ γε μάτευε 1740 ch. οὐχ ὥς γε Ant. 566. οὐκ ἄν γε 743. ἐπεί γε δή 914. *quoniam quidem*, velut ἐπεί γε μὲν δή Trach. 484. ἐγὼ δέ γε ἄνδρ' ὅπωπα Ai. 1129. εἴπερ γε El. 1207. οὐδέ γε 1339. Soloecum autem esse οὐδέ γ' εἷς, quod Schneiderus ὁ ἀσοφόκλειος tragico impertivit Oed. R. 280., observavit Schneiderus ad Plat. Rpubl. t. II. p. 56. — Est ubi restrictivis coniunctionibus praemissum abundare videtur. πεμφθείς γε μέντοι Phil. 93. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν Oed. R. 442. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία 778. ῥώμης γε μέντοι δεῖται 1292. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. μισῶ γε μέντοι 491. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 390. ὅρα γε μέντοι 1235., ex necessaria Blomfieldi correctione, cum μὲν δή, quae librorum scriptura

…; de rebus adhuc faciendis non dicatur. *παῦσαί γε μέντοι* Ai. 478. *ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο* 1349., si *ἀλλά γε* coniungas. Fortior ita his est addita particula, sed vix quisquam desideraret omissam. Similis res est in *καὶ μήν γε* Oed. R. 987. in *γε δή* (v. Hoogeveen. Doctr. Part. p. 224.) Ant. 914., *γε μήν* El. 961. Oed. Col. 592., ita quidem, ut *μήν* ad sententiam necessarium sit, *γε* confirmet; in *γε μὲν δή* Trach. 484.; *γέ τοι δή* Oed. R. 1171. Sed in *γέ τοι* Phil. 812. Oed. Col. 1326. Ant. 1051. Trach. 1202., et cum crasi *πρέπον γε τἄν* Ai. 530. utroque opus, *γε* ut extollendo, *τοί* copulando serviat, *tamen* significans. V. Fritzsch. Ep. Cr. ad Friedemannum p. XXVII. Reliquum particulae usum, *ἀλλά — γε, ὅμως — γε, εἰ — γε, οὐ — γε, οὐ δή που — γε* v. in *ἀλλά, εἰ, ὅμως, οὐ*. Unum addimus, de *ἄν γε* coniunctis non recte constituere Dindorfium innoxiae particulae hostem, qui *ἄν* produci sibi persuasisset, in praef. ad Sophocl. p. LVI.

B. Altera particulae ratio est, cum *in responsionibus maxime loquentis alterius verba spectat*, ut repetendum inde sit aliquid ad sententiam, in qua inest, absolvendam; sic duarum orationum quasi intermedio ponitur loco connectendae utrique serviens. Observarunt aliqua in hoc Pors. ad Or. 1234. Fritzsch. Qu. Luc. p. 120.; bene etiam Brunckio adversatus ad Med. 1362. scripsit Elmsleius, in responso, quod additamentum quoddam priorum contineat, post primum fere vocabulum *γε* solere poni; causam non addidit, sed patet. primo enim loco ponitur id, in quo maxima sententiae vis cernitur, et huic necessario *γε* attollendae dictioni constitutum adhaeret. *οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς* Philoctetes Neoptolemo respondet dicenti *αἰσχρὸς φανοῦμαι*, v. 895. — *Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ* Ulixes Philoctetae dicit v. 986. Respondet hic *οὐδέποτέ γε*, 987. — *μή πω γε* Phil. 1395. Hercules caelo demissus ituros interpellat, ut assumendum sit ex eorum sermone *στεῖχε*. Tiresias Oedipo: *εἴπω τι δῆτα κἄλλο* Oed. R. 364. Respondet *ὅσον γε χρῄζεις* 365. — Oedipus: *τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;* 562. Creon: *σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος* 563. — Chorus: *γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;* 679. Iocasta: *μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη* 680. sc. *κομιῶ*. — *οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;* nuntius v. 993. Oedipus *μάλιστά γε* 994. — *τεκοῦσα τλήμων* (sc. *δίδωσι*); Oedipus: *θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν* famulus 1175. — *ἑσθῶ;* Oedipus: *λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας* chorus Oed. Col. 195 ch. — *αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί;* chorus: *κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί* Oedipus 540 m. — *ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται* Oedipus: *τά γ' οὐ τελεῖ* chorus 885. — *δοκεῖς παρεικαθεῖν;* Creon: *ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα* chorus Ant. 1090. — *ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;* Deianira: *ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ* Lichas

Tr. 398. — *ἄπειμι* Lichas. *οὔ, πρὶν γ' ἂν εἴπῃς* nuntius 414. — *ταὐτ' ἔπλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι;* chorus: *δεινῶς γε* nutrix 895. — Aliud genus est, cum *colloquentium alter sermoni prioris aliquid subiicit uberius rem illustraturum.* Nuntius *φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν;* Oedipus: *ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής* Oed. R. 1011. Codd. *ταρβῶ;* illud ex Aldina Erfurdtius, quod in responsione participiis potissimum Graeci subiiciant *γε*. Et sane sic fieri oportet; nam cum *γε* causam quandam indicet, secundario enuntiato sive explicativo insit oportet, quibus in breve cogendis participia constituta sunt. Idem aliis locis fit. *ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν* Ant. 400. Et cum Antigone dixisset v. 513. *οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο,* Creon respondet *πορθῶν γε τήνδε γῆν* 514. Sed alia sunt, in quibus usitatissima verbi substantivi ellipsis admittitur, Phil. 33. 35., item ea, in quibus *γε* vocabulo respondendi simpliciter confirmando adiicitur, ut *σύ γ' ὦ τέκνον* Phil. 327. *ἄγαν γε* Trach. 892. Ai. 962. *δεινῶς γε* Trach. 895. *μάλιστά γε* Trach. 666. *φρονεῖν γε* El. 311., quibus omnibus *vel* substitui licet. Cf. Elmsl. Cens. nov. ed. Iph. Taur. Marklandi ad v. 806. p. 201. Lips. Stallbaum. ad Plat. Sympos. p. 27.

C. Iam de *proprietate sermonis* in particula *γε* observanda dicendum.

1. *Iterari* videtur praeter necessitatem. *πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;* Oed. Col. 981. *τό τ' ἆκον* et *τόδ' ἆκον*, quod Reisigio placuit, in libris nonnullis scripta sunt. Elmsleius *πῶς ἂν* dedit, particulam in interrogatione non ferens. Neutra tamen abundat. Hoc dicit Oedipus: *Quomodo quidem, quod me certe nolente factum est, iure vituperes?* *οὐκ ἂν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ* Ant. 743. Laurr. Ricc. Aug. b. *οὐκ ἂν ἕλοις*, unde non colligas, ut Dindorfius facit, *ἂν* ancipitem habere mensuram, sed scribas fortasse cum Elmsleio et Hermanno *οὔτἂν*. Sed recte defendatur *γε* ex hyperbato. Alia exempla, quorum scriptura incerta, velut Phil. 1026. Oed. R. 1030. Oed. Col. 1280. alibi considerabuntur. Ceterum nihil offensionis habere in eadem sententia iteratum *ἂν* docuerunt Lob. ad Ai. p. 303. Heindorf. ad Plat. Euthyd. §. 15. Matth. ad Phoen. 550. et Alcest. 390. Herm. ad Ai. 1318. et ad Oed. R. 1030. Stallbaum. ad Phileb. p. 213. Matth. ad Eur. Phoen. 554. Klotz. Quaest. Crit. p. 25.; et ante hos iam observatum a Valckenario fuit ad Phoen. 557. Exemplorum ab hoc quidem congestorum unum eximendum Oed. Col. 379. (388 H.), in quo quippe est *ἔγωγε*.

2. *Non tenet suum ubique locum.* Initio versus semel Hermannus posuit El. 1252 m. *τίς οὖν ἂν ἀξίαν || γε σοῦ πεφηνότος;* at hos versiculos aut in unum contrahendos, aut priori adiiciendum *γε* censeo, sicut

antistrophico τάν. At vere ὑπερβάτως positum his in exemplis reperitur: οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ Oed. R. 712. Debuit enim ἀπ' αὐτοῦ γε dici, cum Apollo ipsius opponatur interpretibus s. ὑποφήταις, qui ὑπηρέται illic dicuntur. ὥσπερ γ' ἡ φάτις κρατεῖ 715. Legitima verborum positio haec erat: ὥσπερ ἥ γε φάτις. ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ 930. Potest quidem ad pronomen referri particula, sed haud paulo tamen gravior haec est sententia παντελής γε ἐκείνου δάμαρ οὖσα. πῶς δ' οὐχί (οἶδα) παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015. Debuit potius dici εἴ γε παῖς ἔφυν, siquidem filius sum: nec enim παῖς pronuntiando erigendum. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. Vel καὶ μήν γε vel εὖ γε φρονοῦσα dicendum fuit. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο 1131. Verius erat οὔ γε, ὥστε εἰπεῖν, quanquam insolitatum videtur, ut quis suspicetur scribendum οὐχ ὥστε μ' εἰπεῖν. ὅσπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος Oed. Col. 27. Brunckius εἴπερ γ' ἐστίν. Probum vocat vulgatum verborum ordinem Schaeferus, et recte, si usum, non severiorem paulo rationem consideres. In Ant. 732., ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; nolim γε ad χρή referre, quae Hermanni sententia est Opusc. t. III. p. 254.; nam oportet adeo iam inest in γὰρ χρή. Ad ἐμοί refer. μάτην γάρ, ἄν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται Phil. 1260. ἄν γε ex more usitato copulanda fuere. ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην El. 290. Aut ἀξίαν γε aut δίκην coniungenda. Sic explico etiam σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν 1359., ubi Herm. ἐννέπω 'γὼ edidit; referendum autem γε ad τοῖν. ὦ τλῆμον Ἑλλάς — ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ στερήσεται Trach. 1103. Rectius erat εἴ γε τοῦδ' ἀνδρός aut εἰ ἀνδρός γε τοῦδε. εἰ σοῦ γ' ἴδ' ἀνήρ Ai. 1247. Sic denique recte habet ille versus inutili coniectatione ab Hermanno tentatus Ai. 799.: σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν. θέλοντάς γε enim iungenda; quo facto offensionis causa tollitur. Sed non sunt cum hyperbato dicta Trach. 67. El. 1212. Ai. 84. Ceterum solus adhuc Hermannus de hac legitimi positus vicissitudine observavit ad Ai. 799.

3. Multis locis ambigua est in hac particula, aut tamen sollicitata scriptura. Maxime confundi solent in libris γε et τε. τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβον γ' οὐδεὶς τύπος Phil. 29. Sic Tricl. recte. Ceteri στίβου τε, quod vitiosum, non quod indictum sit καὶ — τε, sed quod τε cum negatione coalescere in οὔτε solet. ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως λέγεις; Phil. 439. Libri paucis exceptis ποίου τε plane absurde. Brunckius ex Florentis Christiani coniectura δέ. μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς 524. Erf. ex Gernhardi quondam coniectura ἔκ τε non male, sed praeter necessitatem. ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε 1026. ἔξοιδά γε Laur. A. edd. vett. Turn. Steph. At Cod. Harl. ἔξοιδά τε. Illud, quod unice verum

industria postpositam gravioris momenti vocabulo *γάρ*, si introspexeris, reperias. — *Quarto* loco legitur: *τοὺς ἐκ Διὸς γάρ* El. 649. *ἐν τῷ φρονεῖν γάρ* Ai. 550. *τὸ μὴ φρονεῖν γάρ* 551. *ξὺν τῷ δικαίῳ γάρ* 1104. *καὶ τὰ πρὶν γάρ* Phil. 1252. *τοῖς ἐν γένει γάρ* Oed. R. 1430. *ἃ μὴ φρονῶ γάρ* 1520. *καὶ τῆς ἄγαν γάρ* Ant. 1241. Etiam haec aut praepositionem cum casu praemissam vel vocabulum praecipuo sono insignitum monstrant. — *Quinto* loco semel legitur: *ὡς οὐκ ἔτ᾽ ὄντος γάρ* Phil. 872.; sed placet iunctim scribere *οὐκέτι*, ut quartum locum obtineat *γάρ*. — *Sexto* item semel: *καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην* Phil. 1437 an. Male Buttmannus post *πλοῦς*, Ruhnkenius Ep. Cr. I. p. 23. post *ὅδε* distingui iubebant.

d. Deinde intra paucorum versuum spatium iteratur, quin et duobus sese subsequentibus infertur, qua re offensus Porsonus ad Med. 139. unum quidem, quod ex Sophocle exemplum protulit, tanquam in subditicio versu repertum ex hoc numero eximendum iudicat Ai. 551. At multa sunt. *κεῖνον γάρ, οὐδέν᾽ ἄλλον ἰχνεύω πάλαι. νυκτὸς γάρ* — Ai. 20. 21. *θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει. μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς — Αἴας ἀπελωβήθη* 215. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ᾽ ἐστιν εἰς ὅτι βλέπω, πλὴν σοῦ. σὺ μὲν γάρ* 509. *σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ᾽ ἂν μάθοιμ᾽ ἐγώ. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω* 1241. *ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;* Phil. 1143 m. *εὖ γὰρ οὖν λέγεις. καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος* Ant. 1240. *τὸ ζῆν γὰρ — παντὸς ἥδιστον γέρας. θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δὶς* Acris. VIII. 1 (65 D.). *αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ· ἡ γὰρ σιωπή* — inc. XIII (667 D.). In eodem versu recurrit: *ἔγνωκα γάρ, σάφ᾽ ἴσθι. Λαΐου γὰρ ἦν* Oed. R. 1117. quorum illud respondenti cum affirmatione, alterum explicativum est. Tertio versu: *ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές —· ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας* Ai. 23. *οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι —· ἔτικτε γάρ* Oed. Col. 984. *εἰ γὰρ δὴ τά γ᾽ ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. ἐν τοῖς γάρ* Ant. 655. Vicissitudines *στιχομυθιῶν* huc advocari non debent. Verum *γάρ* iteratum nunquam idem significat. Aut prius affirmat vel argumento confirmat, alterum rem copiosius exsequitur, aut permutantur haec inter se munera.

e. *In fine versus* semel positum exstat. *τὸ γὰρ κέρδος τελῶ ᾽γώ* Oed. R. 231. In *principio* aliquoties nunc legitur; quae exempla rectiore versuum divisione amovenda puto. Nam commode contrahentur Oed. R. 1101. 2. *τις θυγατὴρ, Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι*, quos versus inserto *που* iterato *τις* non admodum probabiliter Herm. correxit. In Trach. 986. uno tenore scribendum *οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἄν*, et in antistrophico *ἀλλ᾽ ἐπί μοι μελέῳ*. Item Oed. Col. 1720. ver-

sus in unum contrahendi λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυςάλωτος οὐδείς, et antistrophici μηδέ γ' ἄγαν φλέγεσθον· οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον, id quod eodem utriusque loco positae voculae atonae γάρ et τοι cogunt. In Oed. Col. 524. Oed. R. 508. perversa versuum Brunckio placitorum ratio dudum sublata est.

8. Aliis particulis ita plerumque iungitur γάρ, ut eas sequatur; quare ἀλλὰ γάρ v. ἀλλά; καὶ γάρ v. καί; μὲν γάρ v. μέν; τε γάρ v. τε; τοίγαρ v. τοί.

γὰρ δή fortius est quam δή. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος Oed. R. 582. ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά Oed. Col. 1609. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς — χωρεῖ Ant. 155. cf. ἀλλὰ γάρ. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω 655. ἔγνωκε γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη Ai. 794. γάρ explicativum est.

γὰρ οὖν, de quibus particulis observatum est ab Elmsleio ad Oed. Col. 495., *nam*, *ut nunc est* significant, ut γάρ ipsum quoque explicativa vi dicatur. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι Oed. Col. 984. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα 989. οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει Phil. 298. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι Ant. 485. καί adverbiascit. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 737. εὖ γὰρ οὖν λέγεις 767. 1240. Sed eximendus versus Oed. Col. 1201. v. βαιός.

Γάρος garum. ταρχηροῦ γάρου Triptol. IV (531 D.). Meminit de genere Herodianus Piersoni p. 437.: ὁ γάρος ἀρσενικῶς — Σοφοκλῆς. Mensuram primae syllabae attigit Herod. π. μον. λέξ. p. 35, 19.; accentum idem et Arcadius p. 196, 13.

Γαστήρ *venter.* γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης inc. LXIII. 2 (727 D.). γαστρὸς καλεῖσθαι παῖδα Synd. III. 3 (148 D.). γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα Phil. 287. εἴ ποτε ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν 704 ch. — De accentu v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 21. Arcad. p. 19, 27.

Γε. Qui de innumeris pauca excerpsit exempla Hartungus (de Partic. p. 344.) postquam eos vituperavit, qui γε ad μείωσιν vel ad ἔμφασιν retulerunt, sequentes Apollonium de coni. p. 517, 24. Gr. Bekk. An. p. 838, 10. 971, 13., quorum ille pulchre perspexit, quomodo μείωσις et ἔμφασις in unum conveniant, et Hermannum ad Med. 800. Opusc. t. III. p. 215., ipse mirabiles quasdam significationes ἠθικάς in omnibus particulis indagans γε *condensationem* quandam *hostium impetibus propulsandis idoneam*, *firmitatemque et robur praevalidum* (p. 349. 359.), quin *ferociam fortitudinis* (p. 365.) indicare pronuntiat, qualia hucusque in nominibus quidem et verbis sed non particulis quaerebantur. Idem tamen post eo revolvitur, ut ἐμφατικῶς explicet omnia.

Addi autem et *postponi* quidem γε ei solet, quod notione ad unam potissimum rem coercenda et restringenda augetur aliqua vi et audientis animo quasi commendatur vehementius. Latini *certe*, *quidem*, *vero*, nos *ja*, *doch*, *wohl* dicimus, sed est ubi neutra lingua commode converti possit. Divisione in hac materia non opus est, nisi ea, quod γε vel *unius enuntiati verbo uni* confirmando adiungitur, vel *medias quasdam inter duas sententias partes suscipiens* praegressis quibusdam repetendis coniungit utramque.

A. γε *in sententia una uni additum.*

1. *substantivo.* καὶ στείβου γ' οὐδεὶς τύπος Phil. 29. νεώς γε 446. οὐ θέμις γε 801. Oed. Col. 650. ἐν φάει γε 1196 m. ὕπνῳ γ' εὕδοντα Oed. R. 65. ἐν τύχῃ γέ τῳ 80. δείματός γε 294. Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 712. σπουδῆς γε 778. μαντείας γε 857. παῖς γε 1015. σωτήρ γε 1030. θεσφάτων γ' ὄκνῳ κακῶν 1175. ῥώμης γε 1292. θαῦμά γ' οὐδέν 1319. πατρός γ' ἂν φονεύς 1357 m. οὐδ' ἄστυ γε 1378. θεοῖς γ' ἔχθιστος 1519. οὐκ ἄνευ μόχθου γε Oed. Col. 329. Κρέοντά γε 397. Θῆβαι γε 923. ἀνδρῶν γε μοῦνος 1252. τέλος γε μέντοι Ant. 233. ἐπ' ἀργύρῳ γε 322. κλέος γε 498. τιμάς γε 741. αἰτίαν γε 1296. μύθοις γε Trach. 67. νόσον γε 491. θυτήρ γε 1182. φορᾶς γε 1202. ὀφθαλμοῖς γε Ai. 84. φόβοισί γε 527. ἄνδρα γε 799. πόνου γε πλῆθος 863. στρατός γε 1054. πατρός γε 1388 an. εὐνοίᾳ γε El. 226 ch. οὐ δίκῃ γε 551. δίκης γε 573. ὠφέλειά γε 932. λόγῳ γε 961. 1208. φύσιν γε 1012. ἐν δυσμενείᾳ γε 1113. πατήρ γε Scyr. VI. 6 (501 D.). Huc refer *adiectivorum substantivorum vices tuentium* exempla: εἷς γε Oed. R. 845. δεινόν γε El. 333. Phil. 1209. Ai. 1106. καλόν γε El. 390. τὸν ἄγχιστόν γε 1094. παῦρά γε 1429 ch. κακόν γε Phil. 444. χρηστά γε 580. κακούς γε Trach. 1101. τἄλλα γε 1201. ἄλλα γε Phil. 651. ἄλλο γε Trach. 627. *participii:* θέλοντάς γε Oed. Col. 596. τοῦ τεθνηκότος γε El. 544. *infinitivi:* τὸ σωθῆναί γε Phil. 109.

2. *adiectivis* additum γε. πολλή γ' ἀνάγκη El. 301. σώφρων γ' οὖσα 357. θυραίαν γ' οὖσαν 508. κενόν γε 1008. ἔμψυχός γ' ἐγώ 1212. ἀξίαν γε — σιγάν 1252 m. στειπτή γε φυλλάς Phil. 33. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα 35. poculum, *at sane rudi arte confectum.* δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος 745. σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι 800. ἕν γέ μοι εὔχος ὀρέξατε 1188 m. ἄθλιός γ' ἀνήρ 1198 m. σοί που φίλος γ' ὤν 1371, ἑκόντα γε 1378. σὺ δ' ἄθλιός γε Oed. R. 372. σοφός γ' ὁμοίως 563. ἀρκτέον γ' ὅμως 628. οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν 810. τῷ μακρῷ γε ξυμμετρούμενος χρόνῳ 963. μέγας γ' ὀφθαλμός 987. δεινόν γ' ὄνειδος 1035. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. λέχριός γ' — ὀκλάσας Oed. Col. 195 ch. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 360. κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί 540 m. ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις

eum qui ridetur significat: μή — γέλως — ξένῳ γένωμαι τῷδε Oed. Col. 906. cf. Schaefer. App. Dem. t. I. p. 781. — Accentum observavit Arcadius p. 93, 17.

Γέμω refertus sum. Proprie dictum videtur in Pandora I. 2 (429 D.). πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης. qui versus sic quidem scripti sensu carent, emendandi via haudquaquam facilis; puto tamen ἐκπιὼν σύ et γέμον τε scribi posse. Aliquid tralationis inest: πόλις — θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 4., quo versu usi sunt Aristot. de Mundo c. 6. Plut. de Multit. Amic. p. 95, C., quo loco cf. Wyttenb.; idem de Superst. p. 169, E.; de Virt. Mor. p. 445, D.; Qu. Symp. I, 5. p. 623, C.; Themistocl. p. 307.; Eust. p. 878, 23. 1085, 46.; Suid. v. πόλις; Schol. Plat. p. 10.; Gr. Hermanni p. 467. — βοῆς τε καὶ δυςοσμίας γέμων Phil. 864.

Γενεά. Varias vocabuli significationes tetigit Gr. Bekk. An. p. 231. 11. 1. *genus* et *ortum* significat. γενεᾷ τίμιος Ant. 939 ch. ἐκ πατρῴας γενεᾶς ἄριστος Ai. 623 ch. — 2. *genus ipsum hominum*, cum *universe*: ἰὼ γενεαὶ βροτῶν Oed. R. 1186 ch. — tum de *singularum gentium progenie*: ναὸς ἀρωγοὶ — γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν Ai. 201. οὐδὲν ἐλλείπει (ἄτας) γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Ant. 581 ch. οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος 591 ch. Schol.: τὸ γένος τὸ ἐπιγιγνόμενον οὐκ ἀπαλλάσσει τὴν γενεάν, ἀλλ' ἀεὶ ἐν συμφορᾷ ἐστί. — ὦ γένος, ὦ γενεὰ τάλαινα El. 1405 ch. Pelopidae sunt; schol.: ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου. — 3. *proles viri certi*: τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς Ai. 189 ch. Ulixis, quem Sisyphi ferebant. Afferunt Suid. v. ἄσωτος et Σίσυφος, Eust. p. 1701, 59. Incertum quo sensu dixerit Sophocles ἀείζως γενεά fr. inc. CV. 13. (806 D.) ap. Gr. Bekk. An. p. 347, 25. — Accentus periecticorum legitimus est.

Γενέθλη progenies. ὦ γενέθλα γενναίων El. 127 m. Chorum alloquitur Electra. γένεθλα Laur. A. a prima manu: post γενναίων codd. et Ald. πατέρων. alii τοκέων adiectum monstrant, quod tanquam interpretis commentum dubium eiecit Herm. El. D. Metr. p. 435. — Eodem modo dictum ὦ φιλία γενέθλα El. 219 m., quod Suidas affert v. [illegible] — Media utrobique, cum in thesi sit, corripitur. Accentum [illegible] observavit Arcad. p. 107, 22.

Γενέθλιος natalis. οὔτε βλάστας γενεθλίους — εἶχον Oed. Col. 976. de paterna maternave stirpe se plane ignarum fuisse dicit Oedipus. (ῑ, ut in [illegible], producitur).

Γένεθλον proles. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ κεῖται Oed. R. 180 ch. τὰ θνητῶν γένεθλα 1425. *genus humanum.* — παῖ Διὸς γένεθλον Ant. 1135 ch. Bacchus. Sensum deleta post παῖ virgula bene explicuit Herm.

est enim *γένεθλον* praedicatum, ὁ ἐκ Διὸς γενόμενος παῖς. — ὦ γᾶς γενέθλον Οἰταίου πατρός Phil. 451. edd. vett. et libri, ut videtur, γενέθλεον, praeter Laurr. tres, Ricc.; item Triclin. et Steph. Byz. v. Οἴτη.

Γενειάς barba. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο Trach. 13. Suidas v. *γενειάς*.

Γένειον barba, os inferius. φοίνιαι — γλῆναι γένει' ἔτεγγον Oed. R. 1277. — γένειον ὧδε διηλιφὲς φοροῦντα Synd. III. 1 (148 D.). Sententia docet, dici aliquem, qui ciborum avide devoratorum adipe perunctam faciem gerat: qui cum adolescens fuisse indicetur, barbae mentio aliena, et *os*, inprimis *mentum et maxillae* intelligendae. — In obtestandi formula est πρὸς γενείου El. 1199. et ap. Eust. p. 129, 15. — Accentum notavit Arcad. p. 121, 5.

Γένεσις origo. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου Trach. 379. Stephanus scribi etiam γένεσις adnotat, quod nusquam adhuc comparuit.

Γενέτης filius. ὁ Διὸς γενέτας Apollo Oed. R. 470 ch. Sed quod de γαμβρός et πενθερός olim notavimus, idem de hac voce certum est. Nam *patrem* rectius dici γενέτην consentaneum est, fecitque Euripides Or. 1002. Callimachus epigr. p. 22. Sed *filium* eidem Euripidi significat Ion. 913. et epigr. adesp. auctori A. Pal. t. II. p. 167., eaque analogia latius patet. Nam αἰειγενέτης iam Homero passive dictum est, velut γηγενέτης, id quod γηγενής apud Euripidem Phoen. 128., εὐγενέτης pro εὐγενής apud Leonidam Alexandr. Anth. Pal. t. II. p. 119., τέχος εὐγενέτειρα *fausto omine procreata* ep. adesp. 788. A. Pal. t. II. p. 26. Et si recentiorum poetarum vocabulis in τηρ et ειρα exeuntibus mire luxurians sermo γενετήρ et γενέτειρα de *parentibus* maxime crebro usu trivit, tamen etiam de *filia* posuit γενέτειρα Euphorio fr. XLVII. v. Meinekium p. 112. — De accentu praecipiunt Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. Il. *ε*. 332. Etym. M. p. 436, 1.

Γενῄς ligo. οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 249. Hesychius γενῇδα, ἀξίνην, πέλεκυν, sed non ex hoc loco, id quod ex casu accusativo intelligi licet. Bene Musgr. de duobus monet ligonum generibus, altero, quod pede premitur, altero, quod supra caput elevari solet.

Γενναῖος. 1. Hominem primum *ortu generosum* significat. γενναία τοι Trach. 308. Specie enim Iole nobile genus prae se ferebat. ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε Oed. R. 1469., quod male vulgo *non incestis parentibus ortum* explicant: v. *γονή*. εἰ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος Oed. Col. 76. Suid. v. *δαίμων*. εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις Alet. IV. 1 (91 D.) Nobile enim genus facile quis de se praedicat, virtutem non item, nisi impudens sui iactator. τοὺς ἐκ γενναίων γεγῶτας Alet. VII. 3 (94 D.)

ὦ *γενέθλα γενναίων* El. 127 m., quod eo tempore eisque moribus recte dicebatur, quibus forma corporis et honesta animi indoles hereditarium nobilium bonum putabantur. Deinde *generosum animum* hominis indicat. *δεῖ σε — γενναῖον εἶναι* Phil. 51. *τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν* 473. *ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον* 788. *ὦ γενναῖε* 790. Oed. R. 1510. *γενναῖός περ ὤν* Phil. 1057. *ὡς ἀνὴρ γενναῖος* Oed. Col. 1632. *ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν* Ai. 1334. *ἄνδρα γενναῖον* Phaedr. II. 1 (605 D.). Inde cum irrisione dictum *ἡ λόγοισι γενναία γυνή* El. 279. — 2. De re dictum inprimis *honestatem ingeneratam* significat, sive *praeclaram indolem*. *τὸ γενναῖον* Oed. Col. 8. *τὸ σὸν γενναῖον* 575. *ὄναιο — τοῦ τε γενναίου χάριν* 1046. Inde *quod honestatis indicium* est: *γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος* Phil. 1388. Neglecta in hoc vocabulo caesura adeo perculit Porsonum et alios, ut alii alia tentaverint. V. Herm. l. c. et El. D. M. p. 37. 82. Hoc modo explicandum etiam illud Oed. Col. 1636. *τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν: ferentes quod generosum est*, in quo ferendo generosa indoles conspicitur, quam interpretationem optime firmavit Hermannus Euripidis versu *ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε* Alcest. 627. Reliqui interpretes notabiliores *τὸ γενναῖον* adverbiascere putabant, pro *γενναίως* dictum. — Plane solitarium est *χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη* Ai. 918. *ἡ ἰσχυρά* schol.

Γεννάω procreo. Proprie: *ὁ γεννήσας πατήρ* El. 1404. *τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη* Oed. Col. 376. Tralate de *corpore alendo*, velut vulgo dicitur *τρίχας, γένειον, ὀδόντας φῦναι* —: *ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν* Ai. 1056. *φύσῃ* gl. in Brunckii libris tribus. Illustravit Lobeckius.

Γέννημα. De *liberis*: *παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα* Ant. 623 an. *γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις*; Trach. 314. nobilis alicuius Iole Oechaliensis proles vocatur. Scholiastae verba *δῆλον ὅτι προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ* rem non tangunt. *τῶν Λαΐου — τις ἦν γεννημάτων* Oed. R. 1167. ad sensum dictum, cuius rei exempla collegerunt Pors. et Schaef. ad Eur. Phoen. 1730. et hic ad Aristoph. Plut. p. XXXIV. ed. Lips. — Sed *genus et indolem ingenitam* significat *δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός* Ant. 467., quae verba sic ordinanda, *τὸ γέννημα τῆς παιδὸς δηλοῖ ὠμὸν (ὄν)*. — Antiquam et probam vocem esse negat Phryn. p. 286., sed non universe de prole animantium cogitasse significandi grammaticum, sed de frugibus, perite docuit Vir Summus Lobeckius.

Γεννητής genitor. *πῶς εἰ τοῦδε γεννητῶν ἔφυν* Oed. R. 1015. *Ἥλιος — ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν* inc. XCI. 2 (772 D.). — De tono v. *γελαστής*.

εἴ γε Ant. 241. 1051. οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές 452. librorum quidem omnium et aliorum testium scriptura est, sed veri similis Hermanni correctio τε. ἄγαν γε λυπεῖς Ant. 569. Ai. 586. οὔκουν πάρος γε Ant. 980. αὐτοῦ γε βωμὸν ἀμμείνασα Trach. 334. φρενόθεν γε Ai. 182 ch. ἀλλὰ νῦν γε 284. οὐκ ἂν ἐνδίκως γε 1321. ubi v. Lobeck. εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο 1349. Thomas p. 335. γε omittit. νῦν γε κἀπὸ τοῦδε 1355. Huc referenda adverbiascentia quaedam: πολλῷ γε μᾶλλον Oed. R. 1159. πολλῷ γε sc. ἄμεινον φρονῶ Oed. Col. 796. — Suo separatim loco quae tractentur dignae sunt interrogandi formulae, a quibus γε alienum visum nonnullis: v. Elmsl. ad Med. 1334. not. *f*. Herm. Cens. Opusc. vol. III. p. 254. et ad Philoct. 439. — πῶς γ' ἂν — ψέγοις; Oed. Col. 981. Unum hoc Sophocleum exemplum adverbii.

7. *Praepositionibus* subiicitur. ἔκ γε τῆσδε γῆς Trach. 798. Phil. 524. Erf. olim ex Gernhardi coniectura ἔκ τε. οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης Oed. R. 357. πρός γ' ἐμοῦ 376. Trach. 330. 735. ἔν γε ταῖς Θήβαις Oed. R. 1367. ἔκ γ' ἐμοῦ Oed. Col. 51. Ant. 207. Trach. 461. ἔν γ' ἐμοί Oed. Col. 151 ch. πρός γε πρᾶξιν Tr. 876. πρός γε τήνδε El. 602. Sensu nomen vel pronomen particula spectat, sed praemissae praepositioni eadem, sed perpetua lege, de qua in articulo vidimus, adhaerescit.

8. Denique post *coniunctiones* vi quadam sublevandas infertur. εὖτέ γε Phil. 1087 ch. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν Oed. R. 361. 1131. *non sic quidem, ut.* τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα 570. Ald. et Tricliniani τοσόνδε, quod recepit Brunckius: sed parum commode adversativa particula deest. De δέ γε, quod προςληπτικόν dicunt doctores veteres, quippe *assumptioni* constitutum, secundum Apollonium explicuit Reisig. ad Oed. Col. 1534. Et sic scribendum cum Fritzschio Qu. Luc. p. 121.: τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου Oed. Col. 825. vulgatur τήνδε τ' οὐ. — ὥςπερ γ' ἡ φάτις Oed. R. 715. ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ — τελῶνται Oed. Col. 1409. ὁπότε γε — κατεῖχον 1696 m. μηδέ γε μάντευε 1740 ch. οὐχ ὥς γε Ant. 566. οὐκ ἄν γε 743. ἐπεί γε δή 914. *quoniam quidem*, velut ἐπεί γε μὲν δή Trach. 484. ἐγὼ δέ γε ἄνδρ' ὄπωπα Ai. 1129. εἴπερ γε El. 1207. οὐδέ γε 1339. Soloecum autem esse οὐδέ γ' εἷς, quod Schneiderus ὁ ἀσοφόκλειος tragico impertivit Oed. R. 280., observavit Schneiderus ad Plat. Rpubl. t. II. p. 56. — Est ubi restrictivis coniunctionibus praemissum abundare videtur. πεμφθείς γε μέντοι Phil. 93. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν 1041. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν Oed. R. 442. σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία 778. ῥώμης γε μέντοι δεῖται 1292. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν σοι Ant. 233. μισῶ γε μέντοι 491. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν El. 390. ὅρα γε μέντοι 1235., ex necessaria Blomfieldi correctione, cum μὲν δή, quae librorum scriptura

in antistrophico *τάν*. At vere *ὑπερβάτως* positum his in exemplis reperitur: *οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ* Oed. R. 712. Debuit enim *ἀπ' αὐτοῦ γε* dici, cum Apollo ipsius opponatur interpretibus s. *ὑποφήταις*, qui *ὑπηρέται* illic dicuntur. *ὥςπερ γ' ἡ φάτις κρατεῖ* 715. Legitima verborum positio haec erat: *ὥςπερ ἥ γε φάτις*. *ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ* 930. Potest quidem ad pronomen referri particula, sed haud paulo tamen gravior haec est sententia *παντελής γε ἐκείνου δάμαρ οὖσα*. *πῶς δ' οὐχί (οἶδα) παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;* 1015. Debuit potius dici *εἴ γε παῖς ἔφυν*, *siquidem filius sum:* nec enim *παῖς* pronuntiando erigendum. *καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω* 1066. Vel *καὶ μήν γε* vel *εὖ γε φρονοῦσα* dicendum fuit. *οὐχ ὥςτε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο* 1131. Verius erat *οὔ γε, ὥςτε εἰπεῖν*, quanquam insitatum videtur, ut quis suspicetur scribendum *οὐχ ὥςτε μ' εἰπεῖν*. *εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος* Oed. Col. 27. Brunckius *εἴπερ γ' ἐστίν*. Probum vocat vulgatum verborum ordinem Schaeferus, et recte, si usum, non severiorem paulo rationem consideres. In Ant. 732., *ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆςδ' ἄρχειν χθονός;* nolim *γε* ad *χρή* referre, quae Hermanni sententia est Opusc. t. III. p. 254.; nam *oportet adeo* iam inest in *γὰρ χρή*. Ad *ἐμοί* refer. *μάτην γάρ, ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται* Phil. 1260. *ἂν γε* ex more usitato copulanda fuere. *ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην* El. 290. Aut *ἀξίαν γε* aut *δίκην* coniungenda. Sic explico etiam *σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν* 1359., ubi Herm. *ἐννέπω 'γώ* dedit; referendum autem *γε* ad *τοῖν*. *ὦ τλῆμον Ἑλλάς — ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ στερήσεται* Trach. 1103. Rectius erat *εἴ γε τοῦδ' ἀνδρός* aut *εἰ ἀνδρός γε τοῦδε*. *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνήρ* Ai. 1247. Sic denique recte habet ille versus inutili coniectatione ab Hermanno tentatus Ai. 799.: *σῴζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν*. *θέλοντές γε* enim iungenda; quo facto offensionis causa tollitur. Sed non sunt cum hyperbato dicta Trach. 67. El. 1212. Ai. 84. Ceterum solus adhuc Hermannus de hac legitimi positus vicissitudine observavit ad Ai. 799.

3. Multis locis ambigua est in hac particula, aut tamen sollicitata scriptura. Maxime confundi solent in libris *γε* et *τε*. *τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τύπος;* Phil. 29. Sic Tricl. recte. Ceteri *στίβου τε*, quod vitiosum, non quod indictum sit *καὶ — τε*, sed quod *τε* cum negatione coalescere in *οὔτε* solet. *ποίου γε τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;* Phil. 439. Libri paucis exceptis *ποίου τε* plane absurde. Brunckius ex Florentis Christiani coniectura *δέ*. *μόνον θεοὶ σῴζοιεν ἔκ γε τῆςδε γῆς* 524. Erf. ex Gernhardi quondam coniectura *ἔκ τε* non male, sed praeter necessitatem. *ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε* 1026. *ἔξοιδά γε* Laur. A. edd. vett. Turn. Steph. At Cod. Harl. *ἔξοιδά τε*. Illud, quod unice verum

Tr. 398. — ἄπειμι Lichas. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς nuntius 414. — ταὖτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; chorus: δεινῶς γε nutrix 895. — Aliud genus est, cum *colloquentium alter sermoni prioris aliquid subiicit uberius rem illustraturum.* Nuntius φεύγεις εἰς οἴκους μολεῖν; Oedipus: ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής Oed. R. 1011. Codd. ταρβῶ; illud ex Aldina Erfurdtius, quod in responsione participiis potissimum Graeci subiiciant γε. Et sane sic fieri oportet; nam cum γε causam quandam indicet, secundario enuntiato sive explicativo insit oportet, quibus in breve cogendis participia constituta sunt. Idem aliis locis fit. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν Ant. 400. Et cum Antigone dixisset v. 513. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο, Creon respondet πορθῶν γε τήνδε γῆν 514. Sed alia sunt, in quibus usitatissima verbi substantivi ellipsis admittitur, Phil. 33. 35., item ea, in quibus γε vocabulo respondendi simpliciter confirmando adiicitur, ut εὖ γ' ὦ τέκνον Phil. 327. ἄγαν γε Trach. 892. Ai. 962. δεινῶς γε Trach. 895. μάλιστά γε Trach. 666. φησίν γε El. 311., quibus omnibus ναί substitui licet. Cf. Elmsl. Cens. nov. ed. Iph. Taur. Marklandi ad v. 806. p. 201. Lips. Stallbaum. ad Plat. Sympos. p. 27.

C. Iam de *proprietate sermonis* in particula γε observanda dicendum.

1. *Iterari* videtur praeter necessitatem. πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Oed. Col. 981. τό τ' ἄκον et τόδ' ἄκον, quod Reisigio placuit, in libris nonnullis scripta sunt. Elmsleius πῶς ἂν dedit, particulam in interrogatione non ferens. Neutra tamen abundat. Hoc dicit Oedipus: *Quomodo quidem, quod me certe nolente factum est, iure vituperes?* οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ Ant. 743. Laurr. Ricc. Aug. b. οὐκ ἂν ἕλοις, unde non colligas, ut Dindorfius facit, ἂν ancipitem habere mensuram, sed scribas fortasse cum Elmsleio et Hermanno οὔτἄν. Sed recte defendatur γε ex hyperbato. Alia exempla, quorum scriptura incerta, velut Phil. 1026. Oed. R. 1030. Oed. Col. 1280. alibi considerabuntur. Ceterum nihil offensionis habere in eadem sententia iteratum ἂν docuerunt Lob. ad Ai. p. 303. Heindorf. ad Plat. Euthyd. §. 15. Matth. ad Phoen. 550. et Alcest. 390. Herm. ad Ai. 1318. et ad Oed. R. 1030. Stallbaum. ad Phileb. p. 213. Matth. ad Eur. Phoen. 554. Klotz. Quaest. Crit. p. 25.; et ante hos iam observatum a Valckenario fuit ad Phoen. 557. Exemplorum ab hoc quidem congestorum unum eximendum Oed. Col. 379. (388 H.), in quo quippe est ἔγωγε.

2. *Non tenet suum ubique locum.* Initio versus semel Hermannus posuit El. 1252 m. τίς οὖν ἂν ἀξίαν || γε σοῦ πεφηνότος; at hos versiculos aut in unum contrahendos, aut priori adiiciendum γε censeo, sicut

tentabat. De formulis πολλή τ' ἀνάγκη et πολλή γ' ἀνάγκη, quorum illud El. 301. a libris plerisque exhibetur sensu cassum, dictum est in v. ἀνάγκη. In Trach. 1201. τἄλλα γ' ἔργασαι in μ' ἔργασαι Triclinius mutavit, cuius etiam inepta correctio est οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ non minus perversae scripturae librorum ὑφηγητοῦ δ' Oed. Col. 503. Hermanno ὑφηγητῶν ἄνευ aut ὑφηγητοῦ δίχα scribendum videbatur. Vitiosa scriptura veterum edd. est οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας Oed. Col. 110., quanquam ab Elmsl. et Reisigio recepta; sic enim οἰκτείρατε subaudiendum esset, ad sensum inepte. Recte vero libri οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας, *haec enim, quam videtis, antiqua Oedipi species non est.* ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνήρ Oed. R. 763. Brunckius ex codd. A. B. T. K. Aug. (it. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Dresd. a.); in C. D. (Dresd. b.) ὅδ' ἀνήρ; Aldus ὡδ' ἀνήρ, inepte. Brunckii autem scriptura sententiam efficit ipsa glacie frigidiorem. ὁ τ' ἀνήρ scholiasta legit, emendavit Hermannus, recepit Elmsleius. τοῦδε τἀνδρός pro vulgato γ' ἀνδρός Oed. R. 815. inutilis correctio Elmsleii est ad Med. 1334., not f., confutata ab Hermanno. Sed Oed. Col. 825. Fritzschius emendatum dedit: v. in δέ γε.

Γεγωνῶ loquor. τί γεγωνῶ; Oed. Col. 213 m. vulgo γεγωνῶ. Alterum est in cod. Laur. A. Par. F. Ricc., diserte testante idem Eustathio p. 709, 43. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο Phil. 238. Apud Homerum recte inflectebat Aristarchus, gravabat Ptolemaeus Ascalonites ap. schol. Il. μ. 337.; cf. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 315. Sed a ceteris poetis utramque formam receptam esse idem scholion documento est.

Γείνασθαι. De patre: οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ Oed. R. 1020. πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο Ai. 1151. De matre: μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο El. 253. ἥ σ' ἐγείνατο Alcm. II. 2 (om. D.). Praesente γείνομαι tragici abstinuerunt.

Γείτων vicinus. Adiective dictum: Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί Ai. 414 ch. γείτονάς τε Νυμφάς Trach. 214 ch., quod, quomodo intelligi debeat, ab Hermanno annotata ad v. 634. docent. — Substantive: ἀλκὴν γειτόνων Oed. Col. 1522., quod *praesidium adversum vicinos* significat; quanquam alii aliter distinguunt. — De figurato vocis usu v. Blomf. gl. Sept. 343. De accentu v. Arcad. p. 16, 23.

Γελαστής irrisor. οὐχ ὡς γελαστής — ἐλήλυθα Oed. R. 1422. Suid. v. γελαστής. De accentu v. schol. Il. ε. 158. Etym. M. p. 436, 11.

Γελάω rideo. I. *Formae. activi:* γελῶ Ant. 547. γελᾷς El. 868. γελᾷ Phil. 1110 ch. Ai. 376. 936 ch. γελῶσι Phil. 258. El. 1142. γελώντων imperativus Ai. 940. γελᾶν El. 1292. Ant. 479. Ai. 79. 990. γε-

est, primus recepit ex calce ed. Turn. Canterus. ἀνδρός τ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος Oed. R. 257. bene editum ex Aug. a. b. Dresd. b. Ante Erfurdtium secundum ceteros libros, etiam Laur. A. Flor. tres ἀνδρός γε, non male, sed ut illud tamen longe sit significantius. Plane ita καί σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ Oed. Col. 1120. ex Hermanni emend. ad Trach. 327. scribitur, cum libri habeant pro τοῦτ' ἐμοί, τοὐμόν, Triclinius γε et τοὐμὸν ἔσται δή, Reisigius totum locum vehementius refinxit. σοῦ τ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ Oed. R. 1030. Libri plerique σοῦ γ' ὦ; sed copulativa particula, ut nuntii et Oedipi dicta inter se concilientur, utique opus. Quare Elmsl., ut cod. Flor. Γ. habet, δέ, Hermannus olim τε. εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας Oed. Col. 261. recte Brunckius edidit ex schol. Rom.; libri τάς τ'. ὡς μή γ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην — ἀφῇ γε 1280. Edd. vett. μήτ' ἄτιμον; libri et Triclinius μή μ' ἄτιμον, quos sequitur Reisigius iteratum pronomen με aliquot exemplis defendens; μή γε Hermannus. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ Trach. 1210. Sic Schaeferus; libri ὥςτε. — Contra alibi minus recte γε in libris scriptum. ἐγῷδα, τῆςδε τε μαντεῖ' ἀκούων — τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφατα Oed. Col. 453. Libri optimi τῆςδε γε, quod idoneam rationem non habet. τε ex quatuor codd. Brunckius. αἰτοῦ σύ τ' αὐτός, κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ 489. Sic recte ex tribus codd. Reis. Herm. Elmsl. Vulgo σύ γ' αὐτός, quod a sensu alienissimum. αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν 1312. Apertum mendum γε omnes libri tuentur de Reiskii sententia sublatum. μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ 1419. Libri rursum μή σέ γε, defensum a Schaefero advocata formula καὶ μή γε, cui locum hic non esse observat Elmsleius. στείχωμεν ἤδη μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα 1538. Vulgo μηδέ γε: non male tanquam προςληπτικόν tuetur Reisigius paulisper mutatam illam scripturam μὴ δέ γε, quod in libris plerisque est; Par. A. Ricc. μηδέν γε. μηδ' ἔτι ab Hermanno est, asyndeton figuram placido sermonis generi non satis convenire arbitrato. ὅπως μάθῃς — οὕςτινας τ' ἄγεις ἔσω, ὧν τ' οὐδὲν εἰςήκουσας ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ Trach. 335. Sic Erf. triplici γε, quod in libris est, offensus, quod per se quidem vituperabile non est, sed non convenit ad sententiam οὕςτινας τ' ἄγεις et ἐκμάθῃς ὧν οὐδὲν εἰςήκουσας coniungi postulantem. εἰ δέ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα Ai. 451. Vulgatur γ' ἄν; Mosq. a. τ' ἄν, unde τἄν scribendum recte monuit Elmsleius. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰςήκουον El. 940., quam librorum scripturam recte Triclinius explicuit ἐν βίῳ, nec tamen opus, quasi puerulis legendi imperitis tragici edantur, post βίῳ incidi; Brunckius et Schaeferus ex Iuntinis θάλλοντά γε, Reiskius olim θάλλοντ' ἔτ' εἰςήκουον

tentabat. De formulis *πολλή τ' ἀνάγκη* et *πολλή γ' ἀνάγκη*, quorum illud El. 301. a libris plerisque exhibetur sensu cassum, dictum est in v. *ἀνάγκη*. In Trach. 1201. *τἄλλα γ' ἔργασαι* in *μ' ἔργασαι* Triclinius mutavit, cuius etiam inepta correctio est *οὐδ' ὑφηγητοῦ γ' ἄνευ* non minus perversae scripturae librorum *ὑφηγητοῦ δ'* Oed. Col. 503. Hermanno *ὑφηγητῶν ἄνευ* aut *ὑφηγητοῦ δίχα* scribendum videbatur. Vitiosa scriptura veterum edd. est *οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας* Oed. Col. 110., quanquam ab Elmsl. et Reisigio recepta; sic enim *οἰκτείρατε* subaudiendum esset, ad sensum inepte. Recte vero libri *οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας*, *haec enim, quam videtis, antiqua Oedipi species non est.* *ἄξιος γὰρ ὅδε γ' ἀνήρ* Oed. R. 763. Brunckius ex codd. A. B. T. E. Aug. (it. Bar. 1. Laud. Bodl. 2. Dresd. a.); in C. D. (Dresd. b.) *ὅδ' ἀνήρ;* Aldus *ὡδ' ἀνήρ*, inepte. Brunckii autem scriptura sententiam efficit ipsa glacie frigidiorem. *ὁ γ' ἀνήρ* scholiastes legit, emendavit Hermannus, recepit Elmsleius. *τοῦδε τἀνδρός* pro vulgato *γ' ἀνδρός* Oed. R. 815. inutilis correctio Elmsleii est ad Med. 1334., not f., confutata ab Hermanno. Sed Oed. Col. 825. Fritzschius emendatum dedit: v. in *δέ γε*.

Γεγώνω loquor. *τί γεγώνω;* Oed. Col. 213 m. vulgo *γεγωνῶ*. Alterum est in cod. Laur. A. Par. F. Ricc., diserte testante idem Eustathio p. 709, 43. *γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο* Phil. 238. Apud Homerum recte inflectebat Aristarchus, gravabat Ptolemaeus Ascalonites ap. schol. Il. *μ*. 337.; cf. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 315. Sed a ceteris poetis utramque formam receptam esse idem scholion documento est.

Γείνασθαι. De patre: *οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ* Oed. R. 1020. *πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο* Ai. 1151. De matre: *μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο* El. 253. *ἥ σ' ἐγείνατο* Alcm. II. 2 (om. D.). Praesente *γείνομαι* tragici abstinuerunt.

Γείτων vicinus. Adiective dictum: *Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί* Ai. 414 ch. *γείτονάς τε Νυμφάς* Trach. 214 ch., quod, quomodo intelligi debeat, ab Hermanno annotata ad v. 634. docent. — Substantive: *ἀλκὴν γειτόνων* Oed. Col. 1522., quod *praesidium adversum vicinos* significat; quanquam alii aliter distinguunt. — De figurato vocis usu v. Blomf. gl. Sept. 343. De accentu v. Arcad. p. 16, 23.

Γελαστής irrisor. *οὐχ ὡς γελαστὴς — ἐλήλυθα* Oed. R. 1422. Suid. v. *γελαστής*. De accentu v. schol. Il. *ε*. 158. Etym. M. p. 436, 11.

Γελάω rideo. I. *Formae. activi:* *γελῶ* Ant. 547. *γελᾷς* El. 868. *γελᾷ* Phil. 1110 ch. Ai. 376. 936 ch. *γελῶσι* Phil. 258. El. 1142. *γελώντων* imperativus Ai. 940. *γελᾶν* El. 1292. Ant. 479. Ai. 79. 990. *γε-*

λῶν Ai. 1022. *γελῶντας* El. 1287. — *passivi.* *γελῶμαι* Ant. 832 m. *γελᾶσθαι* Oed. Col. 1425. *γελώμενος* Phil. 1012. Reliquae verbi partes non leguntur.

II. *Usus.* 1. Proprie dictum, ut laeti animi documentum risu datum referat: *ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται* Ai. 376. Suid. v. *ξὺν τῷ.* *ἥδιον γελᾶν* 990. *ἦ μέμηνας — κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;* El. 868. risus est insanientis, quidque faciat ignari. *χαίρειν καὶ γελᾶν ἐλευθέρως* 1292. — *Malignum gaudium* adsignificatur: *γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα* Ai. 936. *οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς* 940. *εὐτυχοῦντι — γελᾶν (πάρεστι)* 990. *τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν — ἐξίκοιτο* 1022. *οἱ μὲν — γελῶσι σῖγ' ἔχοντες* Phil. 258. *γελῶσι δ' ἐχθροί* El. 1142. *γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν* 1287. Hac significatione casus non adiungitur, nam *κακοῖς γελᾶν* Ai. 1022. est *propter mala* ridere, v. Elmsl. ad Bacch. 840. — 2. Transfertur ad *irrisionem*, protervitatis (*ὕβρεως*) vel contemptus indicium; itaque vel accusativum adsciscit vel genitivum personae, illud enim recte conieceris ex passivo *οἴμοι γελῶμαι* Antig. 832 m. *τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα* Oed. Col. 1425. *γελώμενος πρὸς σοῦ* Phil. 1012 m. Genitivus reperitur secundum rectam distinguendi rationem ab Hermanno profectam Phil. 1110 m. *γελᾷ μου, χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν:* quanquam virgula, dum recte intelligas, opus non est. Praepositio ponitur Ai. 79. *εἰς ἐχθροὺς γελᾶν.* Nude dictum est *καὶ διδρακυῖαν γελᾶν* Ant. 479. Deinde cum *παρηχήσει* s. *παρονομασίᾳ* Attica dictum *γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ* Ant. 547. v. Lobeck. monogr. fig. gramm. p. 7.

Γέλως. 1. *risus* et *sincerus* quidem a maligno animo alienus: *γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα* El. 1302. Triclinius cum codd. Ien. Aug. b. (hic supra scripto *ον*) *φαιδρῷ.* Veram scripturam praeter Laur. A. Eust. tuetur p. 455, 45. *malignus:* *ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις* Ai. 375 m. Mosq. b. Suid. v. *ἄλημα, γέλων,* quod propter insuaviores numeros Elmsleius, rectius eo confutat Lobeckius, quod bisyllaba forma non nisi adigente metro apud tragicos exstet dicta. *γελᾷ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα* Ai. 937. *φῦσαι — πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων* Ant. 643. *οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;* Ai. 79. *εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ* Ant. 547. Irridendi in verbo, risus in nomine significatio inest, v. Lobeck. monogr. fig. gr. p. 7. — *Σαρδάνιον γέλωτα* huc refer, quem in Daedalo Sophocles posuit fr. II (171 D.). — 2. *Irrisio.* *συντιθεὶς γέλων πολύν* Ai. 296. cod. Ien. *πολὺν γέλων.* *οἴμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα* Ai. 360. materiem enim et causam irrisionis sese inimicis dedisse Aiax veretur. Ipsum

… γυῖθλα γενναίων El. 127 m., quod eo tempore eisque moribus recte …litatur, quibus forma corporis et honesta animi indoles hereditarium nobilium bonum putabantur. Deinde *generosum animum* hominis indicat. …ει — γενναῖον εἶναι Phil. 51. τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ' αἰσχρὸν ἐχ…ρόν 473. ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον 788. ὦ γενναῖε 790. Oed. R. 1510. γεν…αῖός περ ὤν Phil. 1057. ὡς ἀνὴρ γενναῖος Oed. Col. 1632. οὐδ' ἐχθρὸς …ανήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν Ai. 1334. ἄνδρα γενναῖον Phaedr. II. 1 (…5 D.). Inde cum irrisione dictum ἡ λόγοισι γενναία γυνή El. 279. — 2. De re dictum inprimis *honestatem ingeneratam* significat, sive *prae…clarum indolem*. τὸ γενναῖον Oed. Col. 8. τὸ σὸν γενναῖον 575. ὄναιο — …οῦ τι γενναίου χάριν 1046. Inde quod *honestatis indicium* est: γεν…ναῖον εἰρηκὼς ἔπος Phil. 1388. Neglecta in hoc vocabulo caesura adeo …culit Po…onum et alios, ut alii alia tentaverint. V. Herm. l. c. et …. D. M. p. 37. 82. Hoc modo explicandum etiam illud Oed. Col. 1636. τλάντας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ χωρεῖν: *ferentes quod generosum est*, … quo ferendo generosa indoles conspicitur, quam interpretationem …time firmavit Hermannus Euripidis versu ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε Alcest. 627. Reliqui interpretes notabiliores τὸ γενναῖον adverbiascere …tabant, pro γενναίως dictum. — Plane solitarium est χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη Ai. 918. ἡ ἰσχυρά schol.

Γεννάω procreo. Proprie: ὁ γεννήσας πατήρ El. 1404. τὸν πρόσθε …γεννηθέντα Πολυνείκη Oed. Col. 376. Tralate de *corpore alendo*, velut …vulgo dicitur τρίχας, γένειον, ὀδόντας φῦναι —: ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα …γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν Ai. 1056. φύσῃ gl. in Brunckii libris tri…bus. Illustravit Lobeckius.

Γέννημα. De *liberis*: παίδων τῶν σῶν νέατον γέννημα Ant. 623 an. …γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Trach. 314. nobilis alicuius Iole Oechaliensis proles vocatur. Scholiastae verba δῆλον ὅτι προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ rem non tangunt. τῶν Λαΐου — τις ἦν γεννημάτων Oed. R. 1167. ad sensum dictum, cuius rei exempla collegerunt Pors. et Schaef. ad Eur. Phoen. 1730. et hic ad Aristoph. Plut. p. XXXIV. ed. Lips. — Sed *genus et indolem ingenitam* significat δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός Ant. 467., quae verba sic ordinanda, τὸ γέννημα τῆς παιδὸς δηλοῖ ὠμὸν (ὄν). — Antiquam et probam vocem esse negat Phryn. p. 286., sed non universe de prole animantium cogitasse signi…ficanda grammaticum, sed de frugibus, peritus docuit Vir Summus Lobeckius.

Γεννητής genitor. πῶς; εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν Oed. R. 1015. Ἥλιος — ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν inc. XCI. 2 (772 D.). — De tono v. γελαστής.

est enim *γένεθλον* praedicatum, *ὁ ἐκ Διὸς γενόμενος παῖς.* — *ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός* Phil. 451. edd. vett. et libri, ut videtur, *γενέθλιον*, praeter Laurr. tres, Ricc.; item Triclin. et Steph. Byz. v. *Οἴτη.*

Γενειάς barba. *ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο* Trach. 13. Suidas v. *γενειάς.*

Γένειον barba, os inferius. *φοίνιαι — γλῆναι γένει᾽ ἔτεγγον* Oed. R. 1277. — *γένειον ὧδε διηλιφὲς φορεῦντα* Synd. III. 1 (148 D.). Sententia docet, dici aliquem, qui ciborum avide devoratorum adipe perunctam faciem gerat: qui cum adolescens fuisse indicetur, barbae mentio aliena, et *os*, inprimis *mentum et maxillae* intelligendae. — In obtestandi formula est *πρὸς γενείου* El. 1199. et ap. Eust. p. 129, 15. — Accentum notavit Arcad. p. 121, 5.

Γένεσις origo. *πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου* Trach. 379. Stephanus scribi etiam *γενεσίς* adnotat, quod nusquam adhuc comparuit.

Γενέτης filius. *ὁ Διὸς γενέτας* Apollo Oed. R. 470 ch. Sed quod de *γαμβρός* et *πενθερός* olim notavimus, idem de hac voce certum est. Nam *patrem* rectius dici *γενέτην* consentaneum est, fecitque Euripides Or. 1002. Callimachus epigr. p. 22. Sed *filium* eidem Euripidi significat Ion. 913. et epigr. adesp. auctori A. Pal. t. II. p. 167., eaque analogia latius patet. Nam *αἰειγενέτης* iam Homero passive dictum est, velut *γηγενέτης*, id quod *γηγενής* apud Euripidem Phoen. 128., *εὐγενέτης* pro *εὐγενής* apud Leonidam Alexandr. Anth. Pal. t. II. p. 119., *τύχῃ εὐγενέτειρα fausto omine procreata* ep. adesp. 788. A. Pal. t. II. p. 26'. Et si recentiorum poetarum vocabulis in *ηρ* et *ειρα* exeuntibus mire luxurians sermo *γενετήρ* et *γενέτειρα* de *parentibus* maxime crebro usu trivit, tamen etiam de *filia* posuit *γενέτειρα* Euphorio fr. XLVII. v. Meinekium p. 112. — De accentu praecipiunt Apoll. de adv. p. 545, 25. schol. Il. ν. 382. Etym. M. p. 436, 1.

Γενῇς ligo. *οὔτε του γενῇδος ἦν πλῆγμ᾽, οὐ δικέλλης ἐκβολή* Ant. 249. Hesychius *γενῇδα, ἀξίνην, πέλεκυν*, sed non ex hoc loco, id quod ex casu accusativo intelligi licet. Bene Musgr. de duobus monet ligonum generibus, altero, quod pede premitur, altero, quod supra caput elevari solet.

Γενναῖος. 1. Hominem primum *ortu generosum* significat. *γενναία τις* Trach. 308. Specie enim Iole nobile genus prae se ferebat. *ἴθ᾽ ὦ γονῇ γενναῖε* Oed. R. 1469., quod male vulgo *non incestis parentibus ortum* explicant: v. *γονή.* *εἶ γενναῖος, πλὴν τοῦ δαίμονος* Oed. Col. 76. Suid. v. *δαίμων.* *εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις* Alet. IV. 1 (91 D.). Nobile enim genus facile quis de se praedicat, virtutem non item, nisi impudens sui iactator. *τοὺς ἐκ γενναίων γεγῶτας* Alet. VII. 3 (94 D.).

(512 D.). — 7. Ita de *bestiis*: ἱππείῳ γένει Ant. 341 ch. ἰχθύων πλωτῷ γένει Inc. XXIII. 9 (678 D.). — 8. Audacter de *uno homine* dictum. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος; Ai. 771. — 9. Item solitarium est cum hominum aetates sese subsequentes significat: οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος Ant. 592 ch.

Γένυς. 1. *mala.* ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Ant. 121 ch. Schol.: παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ μέλη τοῦ ἀετοῦ γένυς εἰπών. 2. Hinc tralatum *aciem securis ipsamque securim* significat. ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφήκης γένυς El. 476 ch., qua Agamemno occisus. ξίφος ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε Phil. 1190 m. ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά El. 189 ch., quod Suidas affert v. γένυς. — Accentum enotavit Arcadius p. 92, 3.

Γεραιός et γερανός. 1. Adiective *senilis* et *senex*. γεραιὸν — σῶμα σὸν Oed. Col. 200 m. πατρὶ γεραιῷ 1687 m. ὦ γεραιὲ Τειρεσία Ant. 978. 1032. ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου Ai. 1372. — 2. Substantive in alloquendi formulis: ὦ γεραιέ Trach. 183. Oed. R. 9. 1009. Oed. Col. 293. 1509. Scyr. VI. 4 (501 D.). γεραιέ Oed. R. 990. ὦ γεραιά Trach. 870. — Comparativus *natu maiorem* significat: γονῇ πεφυκὼς γεραιτέρᾳ Oed. Col. 1296. — Correptae syllabae mediae, quod apud Euripidem perfrequens (v. Markl. ad Suppl. 42. Elmsl. ad Med. 133. Monk. ad Hippol. 170.), apud Sophoclem certum exemplum non est. Nam strophici versus, qui secundum Hermanni suspicionem respondent versibus Oed. Col. 200. 201., interciderunt. De accentu monet Etym. M. p. 417, 29. — γεραός i. q. γεραιός semel dictum est Oed. Col. 238 m.: γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμόν, ubi Hermannus ἀλαόν infersit ieiuna sententia. Vocabulum Reisigius adstruxit epigrammate Phaniae 5. ap. Brunck. Anal. vol. II. p. 53. — De accentu v. Arcad. p. 38, 11.

Γέρανος *grus*. γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί Amyc. I (113 D.). De accentu generis v. Arcad. p. 62, 23.

Γέρας. 1. *honos*. εὐκλείας γέρας Phil. 476. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας El. 677. *victoriae praemium*. — 2. *munus honoris causa datum*. οὐχ ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμὰ νείμειεν Phil. 1050. Herculi arcus et sagittae sunt, olim Philoctetae a possessore donata. πατρὸς γέρας συλῶντες 1349. arma Achillis Neoptolemo abiudicata. Tricliniani γέρας πατρός. — 3. *munus* universe. αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν Ai. 812. λαχεῖν γέρας cod. Ien. τὸ ζῆν γὰρ — ἥδιστον γέρας Acris. VIII. 1 (66 D.). — Οἰδίπους τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα Oed. Col. 1393. εἰ σοὶ προσφιλῶς — δοκεῖ γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς El. 435.; inferias dicit Agamemnoni a Clytaemnestra missas. Minime probabilis Buttmanni correctio est βρότειον γέρας Androm. V. 3. (132 D.);

Γεννήτωρ genitor. *Ἴναχε γεννᾶτορ* Inach. II. 1 (256 D.).

Γένος. 1. *genus populare.* *ποίας πάτρας — ἢ γένους* Phil. 222. Graecos enim esse suspicatur. *ἐγένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου Σκύρου* 239. *Αἰνιὰν γένος* El. 696. *κἀργεία γένος* Acris. IV. 1 (61 D.). — 2. *genus et stirps unius.* *ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει* Oed. R. 1016., quod compares cum hoc: *φανέντ' ἄναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου* 1383.; non enim *gens* dicitur, sed *stirps* a patre Polybo vel Laio repetenda. *οὐκ ἂν γένοιτο — ὅπως — οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος* Oed. R. 1059. *ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει* 1070. *gentis* significatio aliena est. *ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος* 1085. *ἧκέ μοι γένει — πενθῶν* Oed. Col. 742. *γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων* Ant. 174. *γένει μέγαν* Synd. III. 2 (148 D.). Ex his exemplis adverbiascunt Phil. 239. El. 696. Synd. III. 2., nec ulla alia significatio vocabuli adverbialem usum admittit. — 3. Hinc *nobilitatem* universe indicat: *γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιόν* Alet. V. 2 (92 D.). *σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις* Scyr. II. 1 (497 D.). — 4. *gens* et *cognatio* universa. *τοῖς ἐν γένει* Oed. R. 1430. opponitur *τοὺς ἔξω γένους* Ant. 656. *τό τε Λαβδακιδᾶν γένος* Oed. Col. 221 m. *τὴν πάλαι γένους φθοράν* 370. *ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;* 602. quanquam etiam stirpem hoc et genus significare possit. *τὸ πᾶν γένος* 758. *γένος τὸ σόν* 872. *ἀρὰς ἠρᾶτο — τὠμῷ γένει* 956. *θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι* 969. *τῶν τ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι* Ant. 1022. *πρὶν — κἀξερημῶσαι γένος* El. 998. Agamemnonis domus tota; affert Suid. v. *ἀντιάσας.* *ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν κλαύσω* 1111. — 5. *Proles, liberi.* *γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος* Ai. 1157. *γένους ἐπάρκεσιν* Oed. Col. 448. *quum quis opem a filiis exspectet.* *τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι — ἔφθαρται γένος* El. 755. Solus enim Orestes, qui mortuus nuntiabatur, spectatur. *ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος βλαστεῖν ἐᾶσαι* 953. *εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν* Oed. R. 261. *Διὸς βαρυβρεμέτα γένος* Ant. 1104 ch. Bacchus: genus loquendi contra novatorum conatus defendit Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 533. *κημοῖσι — φθείρει γένος* Pel. III. 1 (438 D.). — 6. Universe *dii et homines* dicuntur. *θεῶν γένος* Ai. 392 m. *βρότειον γένος* Andromed. V. 3 (132 D.). *ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος* inc. XXVII. 1 (682 D.). Sed et certi quidam *homines* sic dicuntur, cuius usus viam sternunt exempla quale est *ὦ δύστανα γένη βροτῶν, οἷς μὴ μέτριος αἰών* Phil. 178 ch. — *ὡς γένος δ' ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν* Oed. R. 791. *γένος τὸ πᾶν* Oed. Col. 777. Atheniensium gens tota. cf. Monk. ad Alcest. 915. *ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας* Ai. 350 m. *nautae,* Aiacis comites. *κλειναί τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος* 848. *τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος* Ant. 1042. *φιλάργυρον γὰρ πᾶν τὸ βάρβαρον γένος* Ter. II

καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς οὐ γάρ γέροντα βουλεύεις, ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα, quoniam neque alias, nisi quas nunc adhuc habemus, fabulas legit, et nomen eius nesciat, ex qua desumptus versiculus est, ab aliquo veterum doctorum de usu vocabuli rariore monitum accepisse clarum est. Cf. Valck. ad Phoen. 103. Abresch. ad Aesch. Sept. 628.

Γέτης Geta. Χαρυαβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν Tript. 528 D., Brunckio enim ignota particula erat, ab Herodiano π. μον. λέξ. p. 9, 29. memorata. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 215 et 1351.

Γεύομαι gusto. γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 831. Suid. v. Πεινῆν. Cum Thomas p. 524. κεύεσθε afferat, confudisse videtur versum cum Euripideo Hecub. 387. Recte Schaeferus utrumque verbum cum genitivo στρατοῦ coniungendum esse dicit App. ad Dem. t. IV. p. 334. — Paulo alia tralatione dicitur ἐμπύρων ἐγευόμην Ant. 992, quod iure Brunckius de periculo ex sacrificio divinandi facto interpretatur, quis ad Ranas 462. adnotatis usus. Rursus alia figura est μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Trach. 1091. cf. Monck. ad Hippol. 659.

Γῆ. Pluralis atticis poetis indictus. 1. *terra generatim.* τὸ μήτε γῆ — μήτε φῶς προσδέξεται Oed. R. 1427. — οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; Oed. R. 108. In his enim formulis universam terram, unde aliqua eligatur pars, significari putamus. ποῖ γᾶς φέρομαι; 1309 an. ποῖ γᾶς; Phil. 1195 ch. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς — φέρει El. 910. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; Trach. 235. ποῖ γᾶς ἥκω; 983 an. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 86 an. v. ἰσόμοιρος. τὰ μεσόμφαλα γᾶς — μαντεῖα Oed. R. 480 ch., quem versum Eustathius affert p. 694, 29. 1390, 44. v. μεσόμφαλος. τὸν ἄθικτον γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν Oed. R. 899 ch. Affert Suid. v. γῆς ὀμφαλός. διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον Oed. Col. 1658. *terra dehiscens.* βὰς ὑπὸ γῆς Inach. XI. 2 (265 D.). δι' Ὀλύμπου — καὶ γῆς Rhizot. II. 4 (480 D.). γάρος περισσὸν γῆς inc. XXVII. 1, 3 (682 D.). — ἴλαος, ὦ δαῖμον — εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Oed. Col. 1477 ch.; *terra Attica* enim dici sic posse non videtur. — Ab hac significatione *triplex* alia deflexa est. a. ut *Tellurem Deam* indicet; cuius rei viam aperit Ant. 338. θεῶν — ὑπερτάταν Γᾶν — ἀποτρύεται ch. Dea enim ponitur, sed praedicantur talia, quae ad terram frugiferam conveniant. Cf. Intpp. et adde Dissen. Expl. Pind. p. 403. Inde haec sunt: ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός Phil. 392 ch., versus allatus ab Eust. p. 46, 11. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40., Furiae. Affert Suid. v. Εὐμενίδες. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου Oed. Col. 1570 ch. *Mors* est, non Cerberus: v. Herm. ad v. 1574. ὁρῶμεν αὐτὸν Γῆν τε προσκυνοῦντα Oed. Col. 1650. Sic enim scribendum censemus. — b. *terra culta et fruges fundens.* φορβάδος γᾶς Phil. 693 ch. Affert Eust.

p. 978, 4. 1088, 35., et respicit idem p. 539, 13. 775, 6. 862, 64. *φορβὴν ἱερᾶς γᾶς σπόρον* 700 ch. Eust. p. 789, 10. *μήτ' ἀροτὸν αὐτῆς γῆς ἀνιέναι τινά* Oed. R. 270. Libri *γῆν* durissima structura. *φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος* Oed. Col. 616. Specioso sed falso acumine *ἐς ψυχῆς* coniecit Coraes; sed vide Schaef. Mel. Cr. p. 46. — c. *terra, quatenus superiorum et inferorum* locis dispertita est. Sic non dicitur nisi genitivus a praepositionibus *ἐπί, κατά, ὑπό* et adverbio *κάτω* suspensus. *ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι* El. 1409 ch. *κεύθει κάτω δὲ γῆς* Oed. R. 968. *ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος* Oed. Col. 1698 n. Reisigius *καθειμένος γῆς σκότον* coniungi iubet, et contra usum linguae et frigide. *τῷ κατὰ γᾶς* 1772 an. *οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών* Phaedr. X. 2 (601 D.). Contrarium est *τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω* Oed. R. 416. — 2. *Certam quandam terram* significat. a. Non adsignificatur *civitatis* notio. *γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν* Oed. R. 665 ch. *Φωκὶς — ἡ γῆ κλῄζεται* 733. *Λιγυστικὴ γῆ* Triptol. I. 3 (527.). — *ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ* Phil. 1029. El. 67. *ὦ γῆ Φεραία* inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). — *κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς* El. 1125. *θεοὶ σῴζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς ὑμᾶς* Phil. 524. *ἔκπλει — ἐκ τῆσδε γῆς* 573. *Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν* 977. *γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον* 988. rupes insulae Lemni. *τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς Βάκχον* Oed. R. 210 ch. *γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής* 229. *γῆς τῆσδε — μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά* 236. *τινα τῆσδε γῆς* coniungendum, *incolarum neminem*. *γῆς — ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης* 254. *ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι* 353. Huc retuli propter detrimenta frugum et pestilentiae; possit tamen etiam civitas cogitari. *σὲ — ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά (Ἀρά)* 418. *ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι* Oed. Col. 45. Recte schol.: *οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν*. *εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ* 85. *πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει* 298. cf. *ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον* Ant. 928 an.; *urbs est, terrae caput*. *ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων* 400. 401. *πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον* 442 — quod in civitatis adsignificatae exemplis ponendum erat, nisi contra ponerentur *πόλις* et *γῆ*. *γῆς ἄδειαν* 448. *quod tuto per terras commeare possim*. *κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον* 578. *γᾶς ἔπαυλα* 675 ch. *γᾶς Ἀσίας* 700 ch. *τῆσδε γῆς ἐγχώριοι* 875. Sic recte vocantur non *πολῖται*. — *ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε* 1703 m. *γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες* 1711 m. *καλῶς ἐρήμης ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος* Ant. 735. *ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος* Ai. 847. cf. *γῆς ἀγυιαίου πέδον* Herm. (211 D.). *ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος* 963. *ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον* Trach. 798. *πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς* Aeg. I. 2 (19 D.). *τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον* ib. 5. *εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης* Ter. VI.

καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς· *οὐ γὰρ γέροντα βουλεύεις*, ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα, quoniam neque alias, nisi quas nunc adhuc habemus, fabulas legit, et nomen eius nesciat, ex qua desumptus versiculus est, ab aliquo veterum doctorum de usu vocabuli rariore monitum accepisse clarum est. Cf. Valck. ad Phoen. 103. Abresch. ad Aesch. Sept. 628.

Γέτης Geta. Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τὰ νῦν Tript. 528 D., Brunckio enim ignota particula erat, ab Herodiano π. μον. λεξ. p. 9, 29. memorata. Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 215 et 1351.

Γεύομαι gusto. γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ Ai. 831. Suid. v. *Πονῶν.* Cum Thomas p. 524. κεντεῖτε afferat, confudisse videtur versum cum Euripideo Hecub. 387. Recte Schaeferus utrumque verbum cum genitivo στρατοῦ coniungendum esse dicit App. ad Dem. t. IV. p. 334. — Paulo alia tralatione dicitur ἐμπύρων ἐγευόμην Ant. 992., quod iure Brunckius de periculo ex sacrificio divinandi facto interpretatur, suis ad Ranas 462. adnotatis usus. Rursus alia figura est μόχθων μυρίων ἐγευσάμην Trach. 1091. cf. Monck. ad Hippol. 659.

Γῆ. Pluralis atticis poetis indictus. I. *terra generatim.* τὸ μήτε γῆ — μήτε φῶς προσδέξεται Oed. R. 1427. — οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; Oed. R. 108. In his enim formulis universam terram, unde aliqua eligatur pars, significari putamus. ποῖ γᾶς φέρομαι; 1309 an. ποῖ γᾶς; Phil. 1195 ch. οὐκ οἶσθ', ὅποι γῆς — φέρει El. 910. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; Trach. 235. ποῖ γᾶς ἥκω; 983 an. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 86 an. v. ἰσόμοιρος. τὰ μεσόμφαλα γᾶς — μαντεῖα Oed. R. 480 ch., quem versum Eustathius affert p. 694, 29. 1390, 44. v. μεσόμφαλος. τὸν ἄθικτον γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν Oed. R. 899 ch. Affert Suid. v. γῆς ὀμφαλός. διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον Oed. Col. 1658. *terra dehiscens.* βὰς ὑπὸ γῆς Inach. XI. 2 (265 D.). δι' Ὀλύμπου — καὶ γῆς Rhizot. II. 4 (480 D.). γάρος περισσὸν γῆς inc. XXVII. 1, 3 (682 D.). — ἴλαος, ὦ δαῖμον — εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Oed. Col. 1477 ch.; *terra Attica* enim dici sic posse non videtur. — Ab hac significatione *triplex* alia deflexa est. a. ut *Tellurem Deam* indicet; cuius rei viam aperit Ant. 338. θεῶν — ὑπερτάταν Γᾶν — ἀποτρύεται ch. *Dea* enim ponitur, sed praedicantur talia, quae ad terram frugiferam conveniant. Cf. Intpp. et adde Dissen. Expl. Pind. p. 403. Inde haec sunt: ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός Phil. 392 ch., versus allatus ab Eust. p. 46, 11. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40., *Furiae.* Affert Suid. v. Εὐμενίδες. ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου Oed. Col. 1570 ch. *Mors* est, non Cerberus: v. Herm. ad v. 1574. ὁρῶμεν αὐτὸν Γῆν τε προσκυνοῦντα Oed. Col. 1650. Sic enim scribendum censemus. — b. *terra culta et fruges fundens.* φορβάδος γᾶς Phil. 693 ch. Affert Eust.

p. 978, 4. 1088, 35., et respicit idem p. 539, 13. 775, 6. 862, 64. φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον 700 ch. Eust. p. 789, 10. μήτ' ἄροτον αὐτῆς γῆς ἀνιέναι τινά Oed. R. 270. Libri γῆν durissima structura. φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος Oed. Col. 616. Specioso sed falso acumine ἰσχὺς ψυχῆς coniecit Coraes; sed vide Schaef. Mel. Cr. p. 46. — c. *terra, quatenus superiorum et inferorum locis dispertita est.* Sic non dicitur nisi genitivus a praepositionibus ἐπί, κατά, ὑπό et adverbio κάτω suspensus. ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι El. 1409 ch. κεύθει κάτω δὴ γῆς Oed. R. 968. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1698 m. Reisigius καθειμένος γῆς σκότον coniungi iubet, et contra usum linguae et frigide. τῷ κατὰ γᾶς 1772 an. οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών Phaedr. X. 2 (601 D.). Contrarium est τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω Oed. R. 416. — 2. *Certam quandam terram* significat. a. Non adsignificatur *civitatis* notio. γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν Oed. R. 665 ch. Φωκὶς — ἡ γῆ κλῄζεται 733. Λιγυστικὴ γῆ Triptol. I. 3 (527.). — ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ Phil. 1029. El. 67. ὦ γῆ Φεραία inc. LXXXII. 4, 1 (758 D.). — κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγάς El. 1125. θεοὶ σῴζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς ἡμᾶς Phil. 524. ἔκπλει — ἐκ τῆσδε γῆς 573. Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν 977. γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον 988. rupes insulae Lemni. τάνδ' ἐπώνυμον γᾶς Βάκχον Oed. R. 210 ch. γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής 229. γῆς τῆσδε — μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά 236. τινα τῆσδε γῆς coniungenda, *incolarum neminem.* γῆς — ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης 254. ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι 353. Huc retuli propter detrimenta frugum et pestilentiae; possit tamen etiam civitas cogitari. σὲ — ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά (Ἀρά) 418. ὥστ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed. Col. 45. Recte schol.: οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν. εὖτε τὴν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ 85. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 298. cf. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον Ant. 928 an.; *urbs est, terrae caput.* ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων 400. 401. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον 442.; quod in civitatis adsignificatae exemplis ponendum erat, nisi contra ponerentur πόλις et γῆ. γῆς ἄδειαν 448. *quod tuto per terras commeare possim.* κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον 578. γᾶς ἔπαυλα 675 ch. γᾶς Ἀσίας 700 ch. τῆσδε γῆς ἐγχώριοι 875. Sic recte vocantur, non πολῖται. — ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε 1703 m. γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες 1711 m. καλῶς ἐρήμης ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Ant. 735. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 847. cf. γῆς ἀγυιαίου πέδον Herm. II (211 D.). ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος 963. ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς πόρθμευσον Trach. 798. πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς Aeg. I. 2 (19 D.). τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον ib. 5. εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. VI. 2

(516 D.). ὅρια — τῆσδε γῆς Phrix. I (647 D.). — ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ Oed. R. 110. ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ — ὑπερέπτα Ant. 110 an. . Civitati quidem bellum inferens Polynices cum aquila tamen in terra considente confertur. πέπηγε (ξίφος) δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι Ai. 806. — αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 112 an. ὃς γῆν πατρῴαν ἠθέλησε — πρῆσαι κατάκρας 199. τιν' ἀπίαν γᾶν Oed. Col. 1683 m. πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν Trach. 801. μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν El. 159 ch. — b. *Civitas* adsignificatur. ὃν ἁ κλεινὰ γᾶ ποτε Μυκηναίων δέξεται El. 157 ch. i. q. πόλις Μυκηνῶν. σὲ — ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει Oed. R. 47. *cives* quippe. εἴ τις θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν Oed. Col. 1010. — οὐ μηδὲ κληδὼν — Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ πω Phil. 256. Graeci enim homines videntur dici, ad quos sui fama non pervenerit. εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς Oed. R. 54. Λάϊος ποθ' ἡγεμὼν γῆς τῆσδε 104. γῆς ἴσον νέμων 579.; non enim de *agrorum*, sed de *regni* parte loquitur. τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς 1043. ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι 1223. *cives honoratissimi*. τοὺς τῆσδε γῆς ἄνακτας Oed. Col. 295. τῆσδε γῆς σωτῆρα 463. ὦ γῆς ἄνακτες 835. ὁ κραίνων ἐκ τῆσδε γῆς 866. ἰὼ γᾶς πρόμοι 888 ch. ἀφεὶς τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια 919. *civitatis* leges et morem. γᾶς τᾶσδε δαμούχοις 1089 ch. ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος 1289. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1305. Peloponnesiorum principes. γῆς ἐμφυλίου 1387. quasi cognatae i. e. patriae. γῆς ἄνακτα Θησέα 1626. ὦ γᾶς πατρίας πολῖται Ant. 800 m. ποίμαν πατρῴας γῆς Trach. 162. siquidem de regno sermo. μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς El. 71., quem locum explicuimus in v. ἀποστέλλω. — ἐγῇ τῇδε τιμωροῦντα Oed. R. 136. ταῦτα — γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο Oed. Col. 636. γῇ τῇδε δασμὸν — τίνει 641. ἐφορὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις 1097 ch. *civitati et civibus*, utrisque a Creonte graviter laesis. ἱππεία, ὡς ἔμολες αἰανῆ τᾷδε γᾷ El. 497. — ἐπ' ἐμὰν γᾶν — κατ' ὀρθὸν οὐρίσας Oed. R. 695 ch. καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Ant. 287. *civitatem et leges*, cum zeugmate dictum, de quo v. Herm. πορθῶν γε τήνδε γῆν 514. καὶ γῆν πατρῴαν — ἔπερσε κἀδούλωσεν Trach. 466. Hic memoramus de *exsilio* dicta, quae rectius ad communionem cum civibus, quam soli usum sublatum spectant. γῆς φυγάδας Oed. R. 309. ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν; 622. γῆς ἀπῶσαι 641. φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς 658. γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι 670. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδε 1436. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον 1518. γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην Oed. Col. 357. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην 605. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς 1294. γῆς ἐξέωσεν (ἐμέ) 1298. ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1309. ἀπωστὸς γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι Ai. 998. — 3. *Solum*, et in quo consistitur, et secundum naturam et habitum spectatum. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ Oed. Col. 483. de libatione enim

dicitur v. μελάμφυλλος, et cf. schol. Pind. Pyth. I. 52. Arist. Thesmoph. 1006. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος Ant. 250. ἐκ δὲ γῆς — ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί Trach. 698. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν 701. ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων Oed. R. 1266., qui locus unus adverbiascentem significationem habet. Ceterum verissima ista scriptura in codd. Dresd. a. Aug. c. prostans a Brunckio corrupta est, qui scripsit ἐπεὶ δέ γ' ἡ τλήμων ἔκειτο. Aldus ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειθ' ὁ τλήμων; Brunckii codd. B. D. Aug. b. Dresd. b Laurr. tres. Flor. Γ. Pal. ἐπὶ δὲ γῇ. — ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς πυρφόρος Ant. 134 ch. v. ἀντίτυπος. — 3. Semel de *cineribus mortui* dictum exstat. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 237 m. mortuus enim Agamemno significatur. — De circumlocutione vocabulo γῆ adhibito facta et redundantia quae videri possit, velut γῆς ἄστυ Oed. Col. 298. Ant. 928. γᾶς ἔπαυλα Oed. Col. 675. γῆς πέδον Ai. 847., quaedam notavit Reisig. C. Cr. in Oed. Col. p. 181. — Falsa denique scriptura est μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆςδε γῆς ἀρᾶς ἔτι Oed. Col. 869. Brunck. σοί γε τῆς, Reisig. τῆςδε σῆς, longe verius Elmsl. Herm. τῆςδε τῆς.

Γηγενής *terra genitus*. ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Tr. 1047. γηγενῆ βούβαλιν teste Eustathio p. 1625, 44., haud dubie ἄγριον, *ferum* Sophocles dixit inc. CV. 70 (859 D.).

Γῆθεν. 1. *ab imis fundamentis*. τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐῤῥιζωμένον Oed. Col. 1587., qui locus idem χαλκόπους ὀδὸς dicitur v. 57. *gradibus ab ima terra substructus est in profundum*, quo descensus ad inferos credebatur esse. 2. De *inferis* dictum γῆθεν εὐμενῆ ἀρωγὸν — μολεῖν El 445. mortuum enim Agamemnonem significat. — De tono v. Etym. M. p. 13, 3. cf. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 183.

Γηθέω *gaudeo*. Apud Sophoclem solum perfectum exstat praesentis vi praeditum, σὺ μὲν γέγηθας ζῶν Phil. 1010. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; Oed. R. 368. χαρᾷ γεγηθὼς El. 1425. Suid. v. προάστειον. κἀπὶ συμφοραῖσί μου γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο El. 1222. audax dicendi ratio pro δάκρυον χαρᾶς σημαντικόν.

Γῆρας. 1. proprie *senectus*. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας Oed. Col. 614. γῆρας ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον 1238. Eust. p. 790, 62. τὸν Ἀΐδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν Iob. I. 2 (230 D.). γῆρας διδάσκει πάντα Tyr. XIV (586 D.). οὐκ ἔστι γήρας τῶν σοφῶν inc. XXX. 1 (688 D.). — γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον inc. XL. 3 (698 D.). — γήρως προςόντος σῶζε τὴν εὐφημίαν Eriph. V (206 D.). Apud Stob. Ecl. t. CXVIII. p. 485. legebatur γήρᾳ. Illud Brunckius dedit. Gaisfordus p. 385. t. III. Lips. coniecit προςῆκον, Dindorfius in Soph. Gr. προςήκων. — οἱ δὲ σὺν γήρᾳ

βαρεῖς ἱερῆς Oed. R. 17. ἐν γήρᾳ βαρύς Ai. 996., quanquam hic quidem non est necesse βαρύς interpretari βαρυνθείς; potest enim amplificatio esse illius quod praecedit, ἀνὴρ δύσοργος. — ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ Oed. R. 1113. τὸ μέν τις οὐ νέος οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει Oed. Col. 707 ch. γήρᾳ σημαίνων coniungenda sunt, spectantque Archidamum Peloponnesiorum ducem, sicut νέος Xerxem: de qua re exposuit Reisig. enarr. p. CIII. — λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει Oed. Col. 809. Suid. στρέφῃ cum explicatione ἀπαίδευτος εἶ. *Opprobrium senectuti vivis,* inquit, *quoniam te docendum non praebes.* μεγάλοι δὲ λόγοι — γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Ant. 1332 an. *senili aetate*, i. e. senes ipsos. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ — γνῶσι El. 42. αἰδέσαι μὲν πατέρα — ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων Ai. 501. λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ 614 ch. τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὼ νοῦς ὁμαρτεῖν Thyest. V. 1 (238 D.). πάντ᾽ ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά Scyr. V. 2 (500 D.). — 2. tralate *vetustatem* significat. ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει Oed. Col. 1515. i. e. ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθησόμενα. — ἀλλ᾽ οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. II. (59 D.) *non senescit*, i. e. non durat. Hinc rursum translatum est θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν Oed. Col. 958. Suid. v. θυμός. *non senescere ira* dicitur cum vehementiam suam retinet. Par. et Ricc. B. οὐδὲν ἔστι γῆρας, quod Brunckius et Reisigius probarunt. — De forma vocabuli unum memorabile est, quod nuper Hermannus Elmsleii quoddam placitum secutus, cum πλέῳ scribere coepisset, plane contra γήρᾳ defendit, qualem dativum nec ratio nec veterum praecepta tuentur.

Γηράσκω senesco. 1. proprie. ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε El. 960. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VII (64 D.). πάλιν — παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ Pel. I. 3 (434 D.). — σὲ καὶ γένος τὸ σὸν — Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναί ποτε Oed. Col. 874. quam verbi dicendi rationem conferas, sed non tanquam gemino, cum Aesch. Pers. 615., ubi θάλλειν βίον legitur. Formam γηρᾶναι probant Atticistae, Moeris p. 115.; abiicitque alteram Hesychius scribens γηρᾶναι, γηράσαι. — 2. tralate de *vi*, *opibus*. μέγας ἐν τούτοις θεὸς οὐδὲ γηράσκει Oed. R. 872 ch. τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος Oed. Col. 731. v. Intpp. Hesychii l. c.

Γηροβοσκός altor senectutis. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί Ai. 567. Memorant Suid. v. γηροτροφῶ et μυχός, Eust. p. 600, 13. 1456, 22. Accentum notavit Arcadius p. 87, 25.

** *Γηρόλας.* Hesychius: Ἱερόλας, ἰσιούς (ἱερεύς Adr. Heringa) Σοφ. Αἰχμαλωτίσι (VIII. 15. 55 D.), ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γέροντος λέγει. Postrema Heringa sic emendavit ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροίαν ἢ γεροντίαν λέγει: hoc ex Eustathio, qui τὸν πρὸς πατρὸς πάπ-

κον sic vocatum apud Lacedaemonios scribit p. 971, 23. 'Illud certum est, in Captivis fabula obscurum illud iam veteribus vocabulum a Sophocle dictum non esse. Sed probabilis Dindorfiii emendatio est ὡς καὶ τὸν γέροντα γ η ρ ό λ α ν λέγει.

Γῆρυς vox. γ ῆ ρ υ ς, φωνή Hesychius: γ ῆ ρ υ ν, φωνήν Suidas et Gr. Bekk. p. 232, 16. — παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος Oed. R. 188 ch. Suid. v. ὅμαυλος. *Miscentur paeanes et gemitus*, inquit: v. v. 5. Accentum notavit Arcad. p. 92, 3.

Γήτης agricola. γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών Trach. 32. Penacui propter originem a nomine γῆ repetendam oportuit. v. ἀλήτης.

Γίγας gigas. ὁ γηγενὴς στρατὸς Γιγάντων Trach. 1048. Quanquam cum Gigantibus terrigenis Hercules congressus esse non traditur. Aliter dictum ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). Aegeus loquitur, et Pallantis filii eo nomine appellantur propter animi feritatem, significata memoria discordiarum inter Aegidas et Pallantidas.

Γίγνομαι. I. *Formae. praes.* γίγνεται Oed. R. 1408. Oed. Col. 260. 613. 621. Ant. 232. 646. Trach. 425. 455. Epig. II. 3 (195 D.). γίγνονται Phil. 388. γίγνοιτο Phil. 116. 346. γίγνου Oed. Col. 292. γίγνεσθαι 393. — *impf.* ἐγιγνόμην Oed. Col. 273. ἐγίγνετο Oed. R. 127. Ant. 260. De scriptura notandum, quod Phil. 116. cod. Brunckii B. γένοιτο habet, idem γενέσθαι contra versum Oed. Col. 393.; in Trach. 425. 455. olim editum γίνεται incertum an ex libris, primusque correxit Brunckius. Reliqua non habent scripturae discrepantiam. Nam et in ceteris tragicis et Thucydide fortior illa forma sola satis constat; paucula illa vitiosae scripturae apud Platonem exempla non moveant nisi ridicule superstitiosos scriptorum codicum cultores. Turpissime autem Bekkerus egit, qui in Lysia, Isocrate, Isaeo, Andocide edendis praeter Lys. p. 323, 9. 384, 20., cum saepissime certe in bonis libris alteram scripturam inveniri constet, γίνομαι et γινώσκω ne semel quidem monito lectore excudendum curavit. Ceterum cf. Kuehlstaedt. de Dial. trag. p. 132. — *Perfecti* non exstat nisi participium, γεγώς El. 24. 765. Phil. 1268. Oed. R. 1168. 1181. 1393. Oed. Col. 375. 577. 1134. 1318. Trach. 1053. 1119. Ai. 467. 1268. 1278. Alet. VII. 10 (94 D.). Scyr. II (497 D.). γεγῶτα Ai. 992. γεγῶτας Alet. VII. 4. — *fut.* γενήσομαι Phil. 1056. γενήσει Phil. 78. γενήσεται Phil. 655. Trach. 1202. Cod. Paris. φθονήσεται, ex propinquitate vocabuli φθόνησις Ai. 1044. — *aoristi* indicativus propter augmentum versui senario parum commodum non legitur. γένωμαι Oed. Col. 907. γένῃ Phil. 762. Oed. Col. 588. Ai. 585. 1071. γένηται Ai. 77. 567. Phil. 1345. Oed. Col. 666. 1411. Cedal. II. (308 D.) sic certe recte Suidas v. ὅτου σκιᾷ; Photius autem p. 338, 15. [illegible]

γένησθε Oed. Col. 86. — γενοίμην Phil. 528. Polyx. III. 7. (470 D.) et γενοίμαν Ai. 1196 ch. Oenom. IV. 1 (423 D.). γένοιο Ai. 546. 547. γένοιτο Phil. 306. 324. 669. 768. Oed. R. 250. 600. 714. 816. 845. 930. 1058. Oed. Col. 424. 612. Ant. 370 ch. 648. 683. El. 345. 549. 1180. 1482. Trach. 813. 901. 950. Ai. 86. 371. 514. 520. 803. 1226. 1243. Inach. I. 2 (255 D.). Phaedr. III. 1 (606 D.). inc. LVIII. 5 (718 D.). γενοίμεθα Ai. 766. γένοισθε Oed. Col. 1551. — γενοῦ El. 1372. Phil. 938. Oed. R. 53. 957. Trach. 1053. 1195. Sed Oed. R. 697. cum Ald. Laur. a. γενοῦ, Brunckii cod. T. γίνου prae se ferat, Brunckius γίγνου ediderit, Elmsleius coniecerit γενοῦ μοι vel γένοιο, Hermannus satis perspicue demonstravit, illud γενοῦ s. γίνου ab interpretis manu profectum esse. — γενέσθαι El. 415. Phil. 766. 1323. Oed. R. 721. Oed. Col. 282. Trach. 452. 1165. 1197.

II. *Usus.* 1. Pervagatum est, cum *quod vel quale quid ante non fuerit*, *fieri* γίγνεσθαι significat. πολλὰ γὰρ τάδε γένοιτ' ἂν Phil. 306. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες — διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί 388. Suid. v. διδάσκαλον inepte poetas significari existimat. πῶς ἂν ὑμιν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἴσθεσθε προςφιλῆ 528. μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά 766. δεῖ γενέσθαι ταῦτα 1323. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται 1345. τὰ νῦν ἴσος γενοῦ Oed. R. 53. Stob. Serm. XLVIII. 6. οὐδεὶς ἀρωγὸς — ἐγίγνετο 127. εἰ ξυνέστιος γένοιτο 250. cf. Ant. 370., ubi μηδ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο. οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν 600. φονέα γενέσθαι πατρός 721. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτο 816. ὀλβία — γένοιτο 930. οὐ σημάντωρ γενοῦ 957. οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα 1058. *non committam.* χὠπόσα αἴσχιστα — ἔργα γίγνεται 1408. Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες Oed. Col. 86. Suid. v. ἀγνώμονες. — τί δόξης — ὠφέλημα γίγνεται 260. Suid. v. δόξα. — οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός 273. μηδαμῶς γίγνου κακός 292. ὅταν — οὔ μοι ταφεὺς γένῃ 588. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 613. τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται 621. μὴ γελῶς ἐγὼ ξένῳ γένωμαι 907. εὐδαίμονες γένοισθε 1551. ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά Ant. 232. Plut. de Aud. Poet. p. 48. A. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα 260. ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται 646., in qua sententia ψυχρὸν παραγκάλισμα separari non debent; non enim dicitur *amplexum frigescere*, sed *oriri inde frigidam amplexationem.* τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον 648. ὅταν θέλῃς γενέσθαι χρηστός Trach. 452. ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται 455.; quacum sententia compara οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν Ai. 371 βρυχᾶτο — ὅτι γένοιτ' ἐρήμη 900.; non quod *orba esset*, sed *futura esset*, s. *fieret*, facinoris sui causa. εἴτ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο — αὔρα 950 ch. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς 1053. *fias velim*, i. e. *te talem ostende.* Affer,

Suidas v. πρεσβεύεσθε. — δεῖ σ' αὖ γενέσθαι — σύμμαχον 1165. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του 1195. *licet alius patris filius fias*, i. e. *te alius filium nuncupes*. φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν 1197. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται 1202. Non est idem quod ἔσται. — τί μὴ γένηται; Ai. 77. γένοιτο μεντἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου 86. γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος· τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός Ai. 546. 547. Suid. v. ὦ παῖ. Stob. Serm. CXCVIII. p. 673.; cf. Lobeck. ὥς σφιν γένηται γηροβοσκός 567. γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 766. ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἂν (σφαγεύς) 803. ὕβρισι φορβὴ — γενήσεται 1044. μὴ — ὑβριστὴς γένῃ 1071. οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου 1226. θανών, ὦ κατάσκιον — γενέσθαι χθόνια El. 415. τίς ἂν — λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων 549. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1180. γενοῦ πρόφρων ἀρωγός 1372. εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς Epig. II. 3. ἐκ [illegible]βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. I. 2. ὅτι ἂν γένηται Cedal. II. γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτης Oenom. IV. 1. πῶς Διὸς γενοίμην — [illegible] Polyx. III. 7. οὐ — γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις Phaedr. III. 1. γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ inc. LVIII. 5. — 2. Iam illorum quaedam proxime absunt a *verbi substantivi* notione: alia vix aliter intelligi possunt. κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 78. θηρατέ' ἂν γένοιτ' ἂν 116. λέγοντες — ὡς οὐ θέμις γίγνοιτο 346. *fas esse negabant*. ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος 669. Si abesset protasis, ad primae significationis exempla referri posset. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος 1056. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος Oed. R. 845. ineptum enim acumen esset primam hic significationem quaerere. φυγὴν δέ του μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου Oed. Col. 282. i. q. μηδέπω τινὰ φυγεῖν. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη 393. *positam vim esse*. γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Ant. 683. i. q. καλῶς ἔχοι. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ Ai. 520. γενοίμαν, ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα 1196 ch. τοῦτο δ' οὐχὶ γίγνεται Trach. 425. μὴ φανῇς κακὸς γεγώς 1119. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. κακὸς γεγώς Alet. VII. 10. — 3. Hinc cum dativo compositum *obtingere* significat. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν, γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριος Phil. 768. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε 324. recte scripsit Brunckius, defendit Hermannus, cum libri θυμῷ et χειρὶ habeant. σοὶ τοῦτο — γενήσεται 655. ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖς γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι Oed. Col. 424. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν 613. ἐάν τις ὑμῖν ἐς δόμους νόστος γένηται 1411. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ Trach. 813. τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν — πατρίς Ai. 514. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν 1243. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν El. 345. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακὸν — γέ-

νοιτ' ἂν — λυτήριον 1482. — 4. *Ortum et genus* significat, cui rei inprimis perfecti participium constitutum est. De *populari genere*: Ἐτεοκλέος, Ἀργεῖος γεγώς Oed. Col. 1318. De *homine*, et quidem *non addita paterni generis mentione*: ἴσθι δύσποτμος γεγώς Oed. R. 1181., quod non est δυστυχὴς ὤν, sed *infausto natus omine*, ut ἄθλιος γεγώς Oed. Col. 1134. ὁ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς Oed. Col. 375. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Trach. 1053., de qua pleonasmi specie, cum revera nullus sit, Schaeferus videndus ad v. 1066. Sed *additur genus*: ἔστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς El. 765., quod affert Moschop. dictt. Att. v. ψυχή. κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς Oed. R. 1168. ἔνθεν ἦν γεγώς 1393. κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγώς Oed. Col. 577. ἐκ κείνου γεγώς Ai. 467. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 992. οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς 1268. ἐκ — Τελαμῶνος γεγάς 1278. ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς Phil. 1268. ἔκ τε γενναίων ἅμα γεγῶτας Alet. VII. 4. ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς Scyr. II. 2. Unum *aoristi* hac significatione dicti apud Sophoclem prostat exemplum: πρὸς παιδὸς θανεῖν, ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα Oed. R. 714. — 5. In *idiomatis* verbi notandum, quod *circumlocutioni faciendae* adhibetur, non tali solum, qualis reperitur Oed. Col. 588. El. 415. Ant. 683. Phil. 78., sed manifestioribus etiam. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ — κτείνας γένῃ Phil. 762. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 585. — Deinde *locutiones* quaedam notandae: ἐν σαυτῷ γενοῦ Phil. 938., quod Brunckius mutavit e membr. scribendo ἐν σαυτοῦ: sed v. Abresch. ad Aesch. vol. I. p. 173. et Valck. ad suas et Hemsterhusii orationes p. 383. Etiam Laurr. tres σαυτῷ. — ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται Oed. Col. 666.

Γιγνώσκω. I. *Formae. praes.* γιγνώσκω Phil. 1374. Oed. R. 1325. γιγνώσκετε El. 1322. γιγνώσκων Oed. Col. 945. Ant. 188. γιγνώσκουσα El. 976. γιγνώσκειν Phil. 403. In Phil. 1374 primus Brunckius ex membr. γιγνώσκω dedit; in El. 976. 1322. item edd. vett γινώσκουσα et γινώσκετε, sed e libris nihil enotatum. Ceteris locis nihil diversitatis observatum est. v. γίγνομαι. — *perf.* ἔγνωκα Oed. 1115. 1117. Oed. Col. 96. 559. Ant. 1082. Ai. 794. *fut.* γνώσει Oed. R. 613. Ant. 985. Oed. Col. 856. 1199. γνώσεται Ant. 775. γνωσόμεσθα Ai. 662. γνωσοίατο Oed. R. 1274. — *aor.* ἔγνων Ai. 36. Oed. Col. 895. Ant. 991. ἔγνως Trach. 1211. Oed. R. 403. ἔγνω Trach. 928. γνῷ Ant. 1076. γνῶσι El. 43. γνοίης Oed. R. 615. 1068. Trach. 1108. γνοίη Phil. 768 ch. γνοίην Phil. 325. γνῶθι Phil. 1150. ch. Oed. Col. 1029. γνῶναι Ai. 1398. Oed. Col. 136 an. El. 746. 1332. γνοὺς Oed. R. 1477. El. 721. Optativi γνῴην temere probati a Blomfieldio ad Aesch. Ag. 1331., cum ab atticistis damnetur nec apud optimum quemque scriptorem certas sedes habeat (v. Lobeck. ad Phryn.

p. 346.), apud Sophoclem memoria non exstat. — ἔγν in ami producitur.

II. *Usus.* 1. *cognoscere audiendo vel experiendo significat.* *ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν* Phil. 325. *παθὼν ἔγνως ἄν* Oed. R. 403. *γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι* 1477. *ἔγνωκά σε* Oed. Col. 559. *γνώσεται — ὅτι πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἅιδου σέβειν* Ant. 775. *ἦ πολλὰ — ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι* Ai. 1398 an. — 2. *agnosco.* *οὐ γάρ σε — μὴ γνῶσ'* El. 43. *ὥστε μηδένα γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἄν* 746. *ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα* 1332. *κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ* Oed. R. 615. *τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ* 1115. *ἔγνωκα γάρ* 1117. *οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο* 1274. *γιγνώσκω — τὴν σὴν αὐδήν* 1325. *ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου* Oed. Col. 895. — 3. *video, animadverto, intelligo.* *ὥστε γιγνώσκειν* Phil. 403. *λεύσσων δ' ὅπου γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ — προσενώμα* 708 ch. *γνῶθ', εὖ γνῶθι* 1150 ch. *ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις* 1374. *ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς* Oed. R. 613. *εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ* 1068. *ἔγνωκα μὲν νῦν, ὥς με — πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγε* Oed. Col. 96. *οὔπω δύναμαι γνῶναι ποῦ — ναίει* 136 an. *γνώσει τάδε* 856. *γιγνώσκων δ' ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς — ἂν ἐμπέσοι ζῆλος* 945. *γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει* 1029. *γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν* 1199. *γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος* El. 721. *γιγνώσκειν ὡς ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν* 976. *ἐν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε* 1322., de qua verbi dicendi ratione v. Valck. ad Phoen. 257. Abresch. Lectt. Aristaenet. p. 18. *γιγνώσκων ὅτι ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα* Ant. 188. *γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων* 985. *σπῶντας — φοναῖς ἔγνων* 991. *ἵνα — γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν* 1076. *ut discat.* *ἔγνωκα καὐτός* 1082. *ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε* Trach. 928. *οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς χαίρειν προθυμῇ* 1108. *ἔγνως* 1211. *recte dicis;* proprie: intelligis, quid velim. *ἔγνων scio* Ai. 36. *ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;* 662. *ἔγνωκα γὰρ — ἠπατημένη* 794.

Γλᾰμῠρός. *τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν* Polyid. V. (465 D.) ap. schol. Arist. Ran. 596., cuius schol. Ravennas verba *κατὰ φορβάν* omittit. cf. Suid. v. *γλάμων: ὁ ἀκάθαρτος. Σοφ. ἐπὶ ὀρνέου.* Haec ex illo scholio exscripta; sed non de lippo locutum, sed *γλαμυρός* pro *λαμπρός* posuisse Sophoclem manifestum est.

Γλᾰρίς *scalprum.* Pollux. X. 147.: *Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ* (fr. 1. s. 477 D.). Idem VII. 118.: *καὶ λατύπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζων λείας καὶ γλαρίδας.*

Γλαυκός caeruleus. γλαυκᾶς — ἐλάας Oed. Col. 706 ch. i. q. χλωρᾶς. cf. Intpp. ad Eur. Troad. 799. γλαυκῆς ὀπώρας Trach. 700. v. ὀπώρα. — γλαυκᾶς εὐανέμου λίμνας Laoc. II. 2 (341 D.). γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 3 (423 D.). — Accentum enotavit Arcad. p. 50, 6. schol. Il. σ. 39.

Γλαυκῶπις caesiis oculis praeditus. χὰ γλαυκῶπις Ἀθάνα Oed. Col. 711 ch. De tono v. αὐλῶπις, et Eust. p. 768, 42.

Γλαῦξ strix. γέρανοι κορῶναι γλαῦκες Amyc. I (118 D.). — Vocabulum solitarium notavit Herod. π. μον. λέξ. p. 41, 21. Atticis inflecti, Dorice et Hellenice acui dicitur ap. Eust. p. 88, 4. 1451, 62.

Γλήνη pupilla. φοίνιαι δ' ὁμοῦ γλῆναι γένει' ἔτεγγον Oed. R. 1277. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 32. Arcad. v. 111, 13.

Γλοιάς ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδίκη παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ γλοίης τὸ αὐτό. Hesychius. Est inc. CV. 74 (863 D.). „Corrupta haec sunt. γλοιάδα ἵππον si dixit Sophocles, significationem arcessere malim a nomine γλοιός; quo utitur Comicus Nub. 448.; intelligamque de *equo lapsui obnoxio.*“ *Brunck.* in lex. Ea significatio ex Aristophaneo exemplo elici non potest. Pro πολυδίκη fortasse emendandum φιλοδακνής, id quod certe cum κακοήθης paulo melius convenit quam *lapsui obnoxius*. Gr. Bekk. Anecd. p. 233, 7.: γλοιάζειν τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι. οἱ δὲ διαγελᾶν.

Γλουτός clunis. ῥυτῆρι κρούων γλουτόν inc. CV. 153, 2 (938 D.). ap. Phot. p. 493, 13. et Hesych. v. ῥυτῆρι κρούων. — Tonum observavit Arcad. p. 78, 11.

* *Γλύκιος v. Λύκιος.*

Γλυκύς dulcis. Proprie dictum non legitur. ὦ γλυκὺς Ἅιδας Trach. 1029. οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρόν Ant. 29. γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον Ai. 1181 ch. πόνῳ γλυκεῖ El. 1134. πόνου (f. κόπου) μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς inc. XVII (672 D.). ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου σκότου Furiae Oed. Col. 106. Non coniunctum cum substantivo: ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς Ai. 946., quod laudant Suid. v. γλεῦκος et Eust. p. 1521, 40. ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ Oed. R. 1335. τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ 1390. τοὖν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ Oed. Col. 773.

Γλῶσσα. 1. proprie *lingua in ore*: τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Ai. 234 an. — 2. Transfertur ad *linguae ministerium*, quod in *loquendo* cernitur. Sed exemplorum alia aliis propius a primitiva significatione absunt: γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται inc. XVIII. 3 (673 D.). νέος ποτὲ γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Phil. 97.; quod affert Eust. p. 486, 26. 779, 17. et Suidas v. ἀρ-

γόν. — τὴν γλῶσσαν — πάνθ' ἡγουμένην Phil. 99. παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα 408. φωτὸς — γλώσσῃ δὲ δεινοῦ 438. cf. γλώσσῃ σὺ δεινός Oed. Col. 810. χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε 1055 ch. ὅστις ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος 501. Eust. p. 1391, 64. ἵνα — γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν 1076. οὔτἄρα — διοίσει γλῶσσαν Trach. 322. καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Ai. 198 ch. ἄνδρα γλώσσῃ θρασύν 1121. οἱ γλώσσῃ θρασεῖς Phryg. I. 2 (649 D.). γλώσσης μελίσσῃ τῷ κατεῤῥυηκότι Ach. Am. VI. 2. (167 D.); sic certe scribendum videtur, vulgo autem μελίσσης et τῷ scribunt, ineptissime insuper incidentes post γλώσσης et μελίσσης. — Magis absunt a primitiva vocabuli potestate haec: τί τὴν ἄβουλον — στάσιν γλώσσης ἐπήρατε —; Oed. R. 635., de altercatione dictum. ὅστις γὰρ — γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν (δοκεῖ) Ant. 704. κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω El. 1166., quod etiam γνώμης legi observat schol. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Ai. 581., quod affert schol. Arist. Plut. 69. et Greg. Cor. §. XXIII. p. 67. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ 1097. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει 1103. Stob. Serm. XI. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω 1242. δειλία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Aloud. III (101 D.). γλώσσῃ σοφόν XI. 10 (109 D.). i. e. *sapienter loquentem.* ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Creus. I. 2 (322 D.). ἐν γλώσσῃ τί μοι παρηγορεῖ (χειρωνακτήρ) Hel. I. 1 (186 D.). ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει Eriph. VIII. 1 (209 D.). Ab his aliquantum haec distant: ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν El. 586. *omnia moliris dicendo.* ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 951 ch., quod de dicto malim quam de lingua intelligi. Fortasse etiam Ai. 198. ex prioribus huc trahendum. — *Loquacitas s. inanis loquela* significatur sed nonnisi addito epitheto: πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην inc. XIV. 3.; plane ut *convicium* simili modo adsignificatur in γλώσσαις κακαῖς Trach. 280.; *iactatio* in μεγάλης γλώσσης κόμπους Ant. 127 an., quo versu usus Libanius epitaph. Iuliani t. I. p. 561. Reisk. — *Adverbiascit* in his formulis: ἐν ὄμμασιν δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Trach. 744. τῷ τῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω Oed. Col. 940.; de qua locutione v. Blomf. gl. Aesch. Agam. 786. — Relinquitur una difficilior sententia Phil. 1125 ch.: ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν, εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Buttmannum explicantem *viri fortis est, quod rectum est iuste eloqui, sed qui illud dixit, acerba maledicta addere non debet,* bene confutavit Hermannus, cuius in interpretatione priora probo: *viri est, quod utile est, iustum dicere.* Sed aliter videtur de insequentibus statuendum esse. Coniungenda dicit εἰπόντος ὀδύναν hoc sensu: *ob eum autem,*

qui dixit, non cum invidia et maledictis premere dolorem suum. Ita γλώσσης ab ἐξῶσαι pendebit. Sed εἰπόντος ὀδύναν contorta oratio est. Mihi εἰπόντος absolute dictum videtur, *si quis dixerit*, et iungenda ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν, quae est γλωσσαλγία Eur. Med. 522., *acerbe dicta invidiae plena.*

Γλωχὶν cuspis sagittae. πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Trach. 678.

Γνάθος maxilla, os. χριμπτὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου Past. VI. 1 (448 D.). γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης inc. LXIII. 2 (727 D.). — De accentu generis cavit Arcad. p. 49, 8.

* *Γνάπτω* v. *κνάπτω.*

Γνήσιος genuinus. De liberorum ortu: ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Aload. X. 1 (108 D.). Ad quod cum responderi videatur v. 2. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν, via transferendi vocabuli patefit. Sed Clemens Alex. Strom. VI. p. 741., versus istos praeter Stobaeum afferens, pro γνησίαν τὴν ἴσην habet, id quod interpretationem redolet. — Translate dictum est γνησίου φρονήματος Iphig. II. 2 (289 D.).

Γνῶμα ratio. οὐδ' — ἔχοις ἂν γνῶμα μὴ πεπειραμένη Trach. 590. i. e. *non certa uteris sententia, nisi expertus.* Vocabulum paulo rarius pluribus exemplis firmat Abresch. Ag. 1361. Inutili coniectura id pro γνώμαν rescripsit Bothius nuper in Phil. 842. (812).

Γνώμη. 1. *mens, ratio, intelligentia, prudentia.* τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνῶμα Phil. 139 ch. Tricl. Laur. A. γνώμας; Flor. Γ. Vat. Ricc. καὶ γνώμα γνώμας. Illud est in Brunckii membr. Harl. Ald. schol. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται 1344. v. Herm. ὡς προμνᾶταί τί μοι γνώμα Oed. Col. 1078 ch. *animus augurator.* γνώμη — πρόσεστι Ant. 715. εἰ μὴ 'γὼ (ἔφυν) — γνώμας λειπομένα σοφᾶς El. 465 ch. καὶ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες — γνώμης ἀπῇξαν Ai. 443. ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν Oed. Col. 600. *antequam perspexero.* γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος Ant. 1236. οὐκ ἀνόητος ὑπάρχω schol. — γνώμῃ κυρήσας Oed. R. 399. ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν (ὄνειδος) 524. *quam ex animi persuasione.* ηὐδᾶτο μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι 527. *nescio quo consilio.* ἡ γνώμη πλανᾷ; Oed. Col. 317. edd. vett. γνώμη πλανᾷ, Tricl. γνώμη; verum exstat in Laur. A. quanquam scriptum ita πλανᾷ. Aliam ex Suida, ait Hermannus, elicias scripturam (in ἀφ' ἑστίν), ἡ γνώμη πλανᾷ. — κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι Oed. Col. 404. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ 1255. *cogitaramus.* ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα Ai. 1017. v. Schaef. (ad 1038). — οὐ γνώμαν ἴσχεις El. 207 ch. *non intelligis.* πάντων γνώμαν ἴσχων Phil. 826 ch. τούτων γνώμας προδιδάσκειν Ai. 163 ch. *rectam rationem impertire.* σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς Ant. 631. γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν inc.

XXI (676 D.). — 2. *sententiam et consilium* cum captum tum datum aliis significat. ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει γνώμη τε φίλων Phil. 1453 an. οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν Oed. R. 601. Est διάθεσις νοῦ, quemadmodum Hesychius interpretatur. κἄνευ τῆς ἐμῆς γνώμης Oed. Col. 671. *ne de me dicam.* οὐ γάρ σε παρασπάσει γνώμης 1188. *non abducet a sententia.* εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 537. οὐκ οἶσθ' ὅποι — γνώμης φέρει 910. ποῦ γνώμης ποτ' εἶ Ant. 42. cf. οὐκ ἔχω — ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς Ant. 330. γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι 636. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις Trach. 388. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης 710. *nisi animus fallit:* proprie *nisi capto consilio fraudor.* ἀπ' ἀλλόθρου γνώμας 842 ch. v. ἀλλόθρους. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 479. *patere sententiam tuam tibi eripi:* quanquam hoc etiam ad *mentis* significationem revocari potest. πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης 731. — τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος Phil. 1177 ch., *quid faciamus mutata sententia.* κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι 1434. γνώμην ταύτην corrigendum videbatur Elmsleio ad Heracl. 1053. propter Aristophanis Eccl. 658.; contra Toupius Aristophanem ex Sophocle emendandum censebat. Subaudiendum autem ψῆφον. Ceterum v. Hemsterh. ad Thom. M. p. 443. v. θέσθαι. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ Oed. R. 608. *propter sententiam documentis destitutam.* συμβαλοῦ γνώμην Oed. Col. 1153. *reputa.* ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant. 176. animum (*Herz*) sentiendi rationem (*Sinnesweise*) consilia (*Absicht*); aptissime nectuntur ex se invicem. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Ant. 385. *sententia ante praecepta iterata cogitatione tollitur.* εἰ ταύταν — γνώμαν ἴσχεις Phil. 842 ch. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 950. *sententiam mutare velis.* — ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά Phil. 430. Herm. partim ex Suida ἀλλ' οὐχ αἱ. v. ἐμποδίζω et θαμά. — τοὺς ἐλευθέρους φυτεῦν γνώμαισι δούλοις Trach. 53. *servorum consilio.* ταῖς ἐμαῖς γνώμαις Oed. R. 525. *secundum meum consilium*, i. e. a me subornatus. πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν Ant. 749. *inania refellere.* Errat schol. ἀπειλὴ πρὸς μωρὸν ἄνθρωπον λεγομένη interpretatus. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Ai. 52. Suid. v. γνώμη. *ludibria oculorum ad mentem alio flectendam fallendamque.* γνώμας ὑποστήσας σοφάς 1070. ἀφθίτους γνώμας Mys. VI. 6 (368 D.). ex Homeri expressum ἀφθίτοις μήδεσι: ἀμεταστρέπτοις Hesychius interpretatur. — 3. Segregavimus *casus adverbiascentes.* σὺ τοῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός El. 536. *stulti.* εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην — εἶναι 1010. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν Phil. 898. *si recte perspicio.* ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ Oed. R. 687. εἴπερ ἐγὼ μάντις ἔφυν καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις 1087 ch. non i. q. γνώμην

ἴδρις i. e. συνετός, quemadmodum schol. explicat et Hermannus olim defendit ad Trach. 102., sed est *ex animi sententia, quantum cupio.* — γνώμῃ σοφὸν φῦναι Ai. 1353. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι 943. — Accentus regula exstat ap. Etym. M. p. 214, 16. Arcad. p. 110, 13.

Γνώμων explicans συνετός Hesych. ex Sophocle affert. Est inc. CV. 75 (864 D.).

Γνωρίζω *agnosco.* τοὔργον ὡς οὐ γνωρίσοιμί σου τόδε δόλῳ προσέρπον Oed. R. 538. Sic libri omnes. Hermannus cum olim ad Ai. 557. videndum esse monuerat, ne communes horum verborum futuri formas tragici subinde in usum vocarint, nunc Elmsleio ad Iph. Taur. 18. et l. c. obsecutus γνωριοῖμι dedit: quod mihi post diligentem Summi Viri operam parerg. ad Phryn. p. 746. minime videtur probandum.

Γνωστός *quod intelligi potest.* οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν Oed. R. 361. Libri consentiunt. Nec minus certum est γνωστός ex Hermione (III. s. 212 D.) allatum ab Antiatt. Bekk. p. 87, 25. explicante γνώριμος. Illo autem loco Elmsleius, quam scilicet atticam scripturam putaret, γνωτόν dedit, quod cum *notum*, non *qui nosci possit* significet, ne sententiae quidem aptum est. Rursus apud Grammaticum Bekkeri fortasse γνωστά, et γνώριμα scribendum erit: cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 458 not.

Γνωτός *notus.* γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες Oed. R. 58. dictum ab Eust. memoratum p. 645, 16. 1451, 1. 1898, 57.; Suida v. γνωτός. — ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν Oed. R. 397. i. q. ἔγνωκας οὔτ' ἐξ οἰωνῶν οὔτε θεῶν τινός. — ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. I. 2 (255 D.). Hanc formam quam solam Atticis usitatam dicit Elmsleius, antiquam atticam vocat Buttm. Gr. Mai. §. 102., not. 7. ab antiqua Atthide plane abiudicat Blomf. ad Pers. 403.: qui quem testem producit Dorvill. ad Char. p. 403., ex eo nihil discitur. Ceterum secundum tragicorum usum haec sensu differunt, ut non possint cum κλαυστός et κλαυτός contendi. Apud Thucydidem utriusque formae exempla exstant: v. Poppo Not. Crit. ad l. III. 94. Et tenuiorem cum altera ἀναλογώτερον dicat Eustathius p. 400, 25. hoc ipso utramque in usu fuisse significat.

Γοάομαι *defleo.* ἀμφί νιν γοώμενος Trach. 933. γοᾶτο δ' εὐνάς Oed. R. 1249. Brunckius ἐγοᾶτο, in eius cod. B. scriptum 'γοᾶτο, quod cum versus prior consona finiatur, admitti non potest. — πολλὰ μέν σ' ἐγὼ κατεῖδον πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Trach. 51. De qua dicendi ratione cum per saturam quaedam congessissent Porsonus ad Phoen. 300. et Seidl. ad Iph. Taur. 1061., nuper absolutissime exposuit Lobeck. monogr. fig. gramm. p. 16.: quam disputationem in

novam Aiacis editionem receptum iri speramus. — Activum *γοᾶν* senescens Graecitas habet, velut Crinagoras Anth. Pal. t. I. p. 500. Eutolmius p. 491.

Γογγύλος *rotundus.* *γογγύλον μόρον* inc. XL. 2. ap. Athen. p. 51. d. Eust. p. 835, 10., apud quem *στρογγύλος* legitur, et Gr. Bekk. An. p. 361, 20. — Accentum generis notavit Arcad. p. 56, 14. Etym. M. p. 11, 4. 40, 8.

Γονεύς *parens.* Pluralis solus reperitur. *τῶν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων* El. 143 m. *γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας γόων* 234 m. v. *ἔκτιμος* et Seidl. ad Eur. El. 442. Eust. p. 1514, 22.; Suid. v. *ἔκτιμος*, Zonaras p. 653. *γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν* Oed. R. 436. *τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν* 1495.

Γονή. 1. *ortus et genus.* *ὦ γονῇ γενναῖε* Oed. R. 1469. Erfurdtium et Hermannum explicantes *qui non ex incertis parentibus natus*, non probo, quod id opprobrium ne in Oedipum quidem, qui loquitur, cadit. Nec Apitzius recte *γενναιότατον* explicat ad Trach. 166., sed interpretor *ingenita nobilitate conspicuum*, quemadmodum contra plane dicitur *ὁ μηδὲν ὢν γοναῖσιν* Ai. 1073. — *γονῇ πεφυκὼς — γεραιτέρᾳ* Oed. Col. 1296. *natu maior.* *ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν* Ant. 966 ch. *infausto procreati connubio.* *οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος* El. 153 ch. *ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων* 1224 m. Male schol.: *γοναὶ σώματος φιλτάτου τοῦ Ἀγαμέμνονος.* Orestes compellatur, ut dictum sit pro *σῶμα ξυναίμου φίλτατον.* — Hoc exemplum viam transferendi munit vocabuli, ut 2. *prolem* significet ipsam. *γονὰς κατηκόους φύσαντες* Ant. 637. *εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί* Oed. Col. 1194. *male morati filii.* *Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους* Ant. 940. Recte schol.: *ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός· ὅ ἐστιν, ἔγκυος ἦν.* (Ante Brunckium *ἔγγυος* legebatur.) Sic de animalibus etiam: *ἔνεστι (Ἀφροδίτῃ) ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ*, *prole terrae* i. e. animalibus terrestribus, inc. XXIII. 10 (678 D.). *Ἰλλυρὶς γονή* ex Triptol. IX. 12. memoratum incertissima fidei documenta habet. v. *γύης.* — Accentum notarunt Ammon. p. 125., Philemo p. 78., Arcad. p. 112, 8.

Γόνος *proles.* *ὁ Πηλέως γόνος* Phil. 333. *ὁ Λαέρτου γόνος* 366. inc. CV. 114 (784 D.). *ὁ Τυδέως γόνος* Phil. 414. *Αἰγέως γόνος* Oed. Col. 555. *πιστὸς Ἀταλάντης γόνος* 1324. *ὁ Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος* Trach. 1106. *Ἀλκμήνης γόνος* Ai. 1282. *τόκος* est in cod. Barocc. edd. Tricl. Turn. Similiter etiam alibi peccatum esse adscribit Lobeck. — *τοῦ δυσμόρου πατρῴου Οἰδίπου γόνου* Ant. 1005. *τὸν Ἀχιλλέως γόνον* Phil. 1205. *τὸν αὑτοῦ γόνον* Ant. 570. *τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον* Trach. 952 ch. — Transfertur vero ad animalium fetum. *αἰγός τ' ἐπιμαστίδιον*

γόνων ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν inc. CV. 180, 3. v. ὀρτάλιχος. Quo sensu ...dictum sit γόνον τε μήλων (cod. γόνοισιν μήλων) κἀφροδισίαν ἄγραν Dan. III. (178 D.) ambigo. — Suum sibi locum vitiose scriptus versus po... ...ulat Phil. 422. Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅσπερ ἦν γόνος. Nihil in... ...gentius quam Antilochum Nestoris quondam fuisse filium dici. Nihil in... ...alis aliis contra historiae fidem legi observat ὅσπερ ἦν μόνος. Scholiasta ...queritur Brunckius. Quod Musgravio placuit, ὃς πατρὶ μόνος Homeri te... ...stimonio Il. ι. 81. coargui clarum est. Rectius Hermannus emendavit, ...ῖος πατρὶ, γόνος. — De accentu vocabuli v. Philem. p. 73. Ammon. I... 125. Eust. p. 1410, 10. 1412, 24.

Γόνυ genu. προσπίτνω σε γόνασι Phil. 483. in genua provolutus ob...secro. Nam si Neoptolemi genua dicerentur, quod voluisse videtur Her...mannus sequentia interpretatus etsi non possum ad genua tua accidere, ...ae vix posset ferri. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι κλαίον Oed. Col. 1604. — Reliquae vocabuli formae, de quibus multa ab Euripidis in...terpretibus dicta sunt, apud Sophoclem non exstant. Accentum v. ap. Arcad. p. 118, 24.

Γόος fletus, gemitus luctuosus. Singularis rarus. 1. de homine: γόο... δὲ μηδὲν εἰςίτω δάκρυ Trach. 1189. πρὸς τέλος γόων ἀφίκοντο Oed. Col. 1618. γόων οὐκ ἀσήμονες φθόγγοι 1664. κἀπακούσωμεν γόων El. 81. ου... λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων 104 an. πτερύγας ὀξυτόνων γόων 236 m. ...μηδέ σ᾽ ἐκ γόων — ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί 283. τῶνδε ληξάσῃ γόων 345. τῶν μακρῶν γόων 367. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων 371. οὔτε τάφου ...ἀντιάσας οὔτε γόων παρ᾽ ἡμῶν 858 m. Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλου...τίζεται Oed. R. 30., quem versum Eust. p. 1194, 32. respicit. γόοισιν ...ἐξῴμωξεν Ant. 423. οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς El. 137 ch. παμμήκεις γόους Oed. Col. 1605. ἀοιδὰς καὶ γόους Ant. 874. ἀοιδαί istae θρῆνοι sunt. ...εἰ πάλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν — στένειν 1232. γόους τοιούςδε Ai. 312. ...ἐφ᾽ ἑπτακαιδεκάτους γόους δάκρυε 576. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους 952. ...μητρὸς ἠχούσης γόοις Polyx. II. 2. (469 D.), et quod ipsum quoque ...pitur, γόους sua ratione constat. — 2. Semel legitur de flebili lusci...niae cantu. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ai. 617., quod praeter Trach. ... solum singularis numeri apud Sophoclem exemplum est. De Phil. ...7. v. θρυλέω. — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 41, 31. Arcad. ...8, 3.

Γοργίς. γοργάδων, ἁλιάδων Hesych. ex Daed. IV. 1 (174 D.). ...hae sunt Oceanides, v. Intpp.

Γοργῶπις torve tuens. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά Ai. 445. Mi...nervam quam eandem Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην Sophocles vocavit inc. ...? (724 D.).

Γοῦν certe quidem. Cum contineat in se *γε*, tacite simul respicit ad ante dicta, unde aliquid colligitur. *ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι* Oed. R. 408. *τὴν γοῦν — φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου* 1425. *φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με* Oed. Col. 320. *γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦτα* Ant. 775. *ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ* Ai. 523. *δακρυρροεῖ γοῦν* inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.). Inprimis usitatum est in responsionibus *στιχομυθιῶν*. *τὰ γοῦν σά* El. 1491, quo loco *γοῦν* esse *ἀργόν* inepte dicit Thomas p. 195. *τὸ γοῦν ἐμόν* Oed. R. 626. *τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα* Oed. Col. 24. *τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν* (*ἀδελφὸν θάψω*) Ant. 45. *σοὶ γοῦν* (*ἐξίσταται νοῦς*) 561. *ὁ γοῦν λόγους σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε* 744., qui versus in edd. vett. male cum interrogatione profertur. *πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ* Trach. 725. Sic ex T. et Aut. 2 recte Brunckius, et est ita in Laur. A. B. modo quod *γ' οὖν* scribitur; vulgabatur *δόξει γοῦν ἐμοί*, quod certe *δοκεῖ* oportebat esse. Simili se *γε* ratione collocatur particula, ut praepositionem et articulum, quamvis proxime cum nomine colligata sequatur.

Γραῖκες v. *Γραικός*.

Γραικός Graecus. *Ῥαικοὺς οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται* Photius p. 480, 15. Sed Eust. p. 890, 14.: *Γραικοὺς ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ Ἀλκίφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ̄ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα τοῦ γ̄, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ.* Sophoclis est inc. CV. 148 (933 D.). Graecorum nomen vetustissimum, cum vix a poetis usurpatum fere evanuisset, post Alexandri demum tempora revocatum in usum esse constat, v. Marm. Oxon. I. 10. Aristot. Meteorol. I. 10. Steph. Byz. et Etym. M. v. *Γραικός*, et quae Sturzius collegit de dial. Maced. p. 8. not. 3. Videtur autem et *Ῥαικῶν* et *Γραικῶν* nomen, quae fortior forma est, antiquitus usitatum fuisse, ita quidem, ut de distinctione quaerentibus grammaticis in mentem venisse barbaris, i. e. Romanis alterum, alterum Graecis poetis assignare haud improbabilis suspicio sit. De tono v. Steph. Byz. v. *Γραικός*, Arcad. p. 50, 6. coll. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 283. — Sed metaplasmo quodam inde factum *Γραῖκες*, de quo Steph. Byz. v. *Γραικός*: *Γραῖκες δὲ παρ' Ἀλκμᾶνι αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν* (Past. VI. 5. s. 455 D.).

Γραῖος vetus. *γραίας ἀκάνθης πάππος* inc. CV. 139 (748 D.). v. *πάππος*. Substantive dicitur, ut intelligatur *γυνή*. *χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα* Trach. 867. Non videtur *γραῖα* a *γραῖος* seiungendum. Eadem enim versus commode pangendi licentia correptionem ultimae peperit, qua *ἄγνοια*, *ἱερεία*, *παλίῤῥοια* producunt; corripiuntur etiam *δῖα* (v.

Draconem p. 79, 17. Arcad. p. 194, 28.) et *κτητικά* aliqua, *Ἑκτόρεια* Rhes. 762. *Πολυδεύκεια* Etym. M. p. 461, 45. et communis etiam usus *Διομήδεια* Arist. Eccl. 1029. Non prohibet accentus, quem circumflexum fuisse, cum correpta, acutum, cum longa opus esset ultima, puto.

Γράμμα 1. *litera*. *Φοινικίοις γράμμασι* Past. VI. 12 (460 D.). 2. *scriptum quodvis*. *γραμμάτων πτυχὰς — ἀπόνειμον* Synd. V. 1 (150 D.). *recita*. *γράμμα κηρύκειον* inc. CV. 108. (897 D.); *mandata praeconis scripta* videntur dici secundum Etym M. 511, 33.

Γραφή scriptura. *χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν* Trach. 680.

Γραφεῖον stilus? *γραφίοις ἐνημμένοις* Hel. II. 2. (187 D.); particula adeo corrupta, ut sensus nulla ratio constet.

Γράφω scribo. Proprie dictum: *ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω* inc. XXXVI (694 D.). Tralate *passivum* dicitur et *medium*. *οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι* Oed. R. 411. Suïd. v. *γεγράψομαι*: *non censebor cliens*. Explicuit Musgr. ex Suid. v. *ἀπροστασίου* et Hesych. v. *προστάτου*. — *ταῦτ᾽ ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω* Phil. 1309. Suid. v. *ἐπίστω* habet *γράφε*, Eustathius autem p. 806, 56. perperam *γράφου* pro *γράφε* dici existimat. *ἐγγράφεσθαι* eodem sensu dictum ab Aeschylo Prometh. 791. Cf. Boeckh. Explic. Pind. p. 198.

Γύα, γύη v. *γύης*.

Γύαλον convallis. *ὦ κοίλας πέτρας γύαλον* Phil. 1070 m. *antrum*. Affert hoc Eust. p. 526, 40. 944, 24. — *βᾶθι — εἴτ᾽ ἄκραν ἐπὶ γύαλον — ἀγίζων, ἵκου* Oed. Col. 1489. Laur. A. Par. B. T. *ἐπιγύαλον*. Haec sensu cassa sunt. Suidas: *ἄκραν ἐπὶ γύαλον*, *ἐπ᾽ ἄκραν πέτραν*. Schol.: *ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἄκραν, ἵν᾽ ᾖ ἐπ᾽ ἄκραν πέτραν*. Schol. Ms. Laur.: *γύαλον ἀντὶ τοῦ πέτραν*. Haec et Suidae inventum inepta sunt, quod *extrema saxi pars* *γύαλον* dici non potuit. Hermannus lacuna posita *ἄκρον* scripsit, quod ipsum, ut vult, *extremam campi partem* significare non posset, etiamsi commode significaret, quod secus est. Reisigium ex parte secutus bene rem gessit Const. Matthiae Quaest. Soph. p. 158 sqq., scribendo *εἴτ᾽ ἄκραν ἢ ᾽πὶ γύαλον, εἴτε* et *ἤ* sese excipientibus, praepositio ut ad utrumque referatur communiter, quemadmodum etiam scholiasta intellexit, tamen ut *ἤ* non habuisse videatur.

Γύης arvum. 1. Proprie dictum. *κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην* Phoen. I (643 D.). *οἱ δὲ πλησίοι γύαι* Oed. Col. 58. *πρεσβείων Ἄργους τε γύαις* Inach. II. 3 (256 D.). *ἐπ᾽ Οἰνέως γύαις* Meleag. I. 1 (357 D.). *νῦν δ᾽ οὔτε μ᾽ εἰς Δωδῶνος οὔτε Πυθικὰς γύας τις ἂν πείσειεν* Niptr. I. 1 (401 D.). In cod. Steph. Byz. Coisliniano v. *Δωδώνη* *γυ̅* scribitur ceteris adustis, sed veri similis est correctio illa. 2. Tra-

latum ad *arva genitalia.* ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι Ant. 565. Alii legunt. ἀρώσιμαι γύαι, Brunckii membr. ἀρώσιμαι γύαι, Exc. cod. Par. post Greg. Cor. p. 677. ἀρώσιμαι γνῶμαι. Moschopulus denique dict. att. v. ἀρόω, ἀρόσιμαι γυῖαι. Et hic quidem scripturae vitio, de quo bene exposuit Valck. ad Phoen. 648.: etsi γυῖαι cadentis aetatis fuisse credibile secundum observata a Iacobsio ad Anth. Pal. t. III. p. 517. In Excerptis Parisinis ἀρώσιμος et ἁλώσιμος confusa arbitror, cui posteriori γνῶμαι bene convenit, et sententia talis crebra est apud tragicos. Ceterum minime, ut Passovius affirmat in lex., solitarium est γύης apud Euripidem, sed legitimum et apud tragicos regnat. Hoc primus decrevit Elmsl. ad Eur. Heracl. 839., postquam γύης non insitatum esse apud tragicos Musgravius observarat. Assentitur Hermannus ad Alcest. 602., corrigi iubens Aesch. Prom. 377. (369 Well.). Corrigi etiam facile poterit Sophoclis illud *Πυθικὰς γύας* in Niptris. Sed ea sententia melius quam ab Elmsleio factum est, firmari potuit. Namque τὴν γύην versus nullo loco necessario postulat, quanquam probabili emendatione sic scripseris in Triptol. IX. 12., v. *Ἰλλυρίς*, et fortasse etiam Past. VI. 7., v. *Κυκνῖτις:* respuit idem in Heraclidarum versu; et masculino genere πάντα γύην in Sophoclis Colchidum versu distincte scribitur. Deinde singularis numerus certa fide caret. Denique ὁ γύης tanquam a technicis enotatum prodit Theodos. Can. p. 977. et Eustathius p. 1572, 19.: γύη δὲ ἢ γύης ἀρσενικόν, μέτρον γῆς. οἱ δὲ παλαιοί, φασί, ὅτι γύης καὶ μέτρον γῆς καὶ μέρος ἀρότρου. ὥστε ἀρσενικὸν ὁ γύης. Antiqua igitur et proba est masculina forma, quam anadrome a genitivo τῆς γύης, quae recentioribus usitata forma erat, facta explicare grammatici studuerunt, Etym. M. p. 241, 21. — Accentum generis enotavit Arcadius p. 103, 9.

Γυμνός. Proprie *nudus* i. e. *sine pallio.* ἃς — γυμνὴ χαλκοῖς ἤμα δρεπάνοις Rhizot. I. 7 (479 D.). Tralate *nudatus*, *spoliatus.* γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ Ai. 459. ea loquendi forma, de qua exposuit Schaeferus Mel. Cr. p. 115. — De accentu v. Arcad. p. 62, 22.

Γυμνόω nudo. σῶμα γυμνώσαντες εὖ Ant. 406.

Γυναικεῖος muliebris. χεὶρ γυναικεία Trach. 894 ch. uncis versum inclusit, tanquam alterius editionis, Hermannus. τὴν γυναικείαν φύσιν Ter. VII. 2 (517 D.). γυναικεῖον μόρον Ant. 1278. — De accentu v. Arcad. p. 45, 6.

Γυναικόμιμος mulierum morem imitans. γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν inc. XLVIII (706 D.).

Γύνανδρος mollis, effeminatus. οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες inc. CV. 77. (965 D.), quod Tryphoni memoratum est π. τρόπων, ta-

quam ὀνοματοποιίας exemplum τῆς κατ' ἐναλλαγήν, de quo genere v. Summum Virum ad Phryn. p. 185. not. Sententia plane Aristophanea est.

Γυνή. 1. *Mulierum genus universe.* κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή Ai. 577. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα inc. XVI. 1. 1 (670 D.). κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστι — γυναικός Epig. II. 3 (195 D.). ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI (694 D.). οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν Trach. 550. ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος El. 294., qua sententia Eust. utitur p. 1072. 41. 1507, 32. κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1235. γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Ai. 286. Apud Aristot. Polit. I. 13. scriptum γυναικί. Alteram consentientium librorum scripturam tuetur Libanius t. IV. p. 146. Eust. p. 395, 44. 1423, 28. Stob. Serm. CLXXIII. p. 589. Suid. v. βαβαί, aliique ignobiliores testes a Lobeckio collecti. τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν ἐν γυναιξὶ δεῖ στέγειν Phaedr. VI. 2 (609 D.). Male scribebatur olim γυναικί. — ἄνδρας γυναῖκας Phaedr. IV. 2 (607 D.). His in plurativi numeri exemplis etsi singulae quaedam cogitantur mulieres, velut Tecmessa Ai. 286., Clytaemnestra El. 294. 1235., Phaedra Phaedr. VI. 2., tamen sententia de quibuscunque ponitur universe. — 2. *Certae mulieres* dicuntur, aliquando maribus contra positis. γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων Oed. R. 928. τί ποτε βέβηκεν ἡ γυνή 1074. Iocasta. φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα 1078. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή Ant. 521. εἴπερ γυνὴ σύ 737. ἡ γυνὴ φρούδη 1229. γυνὴ τέθνηκε 1268. γυνὴ τίς ἥδε; Inach. VIII (261 D.). φορβὰς γυνή Phoen. II. (645 D.) apud Eust. p. 1083, 35., explicantem ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν, i. e. *corpore quaestum faciens.* Αἰχμαλὶς γυνή Trach. 8. ἥδε γὰρ γυνὴ δούλη 62. τίς ἡ γυνὴ δήτ' ἐστίν 399. τίς ἂν γυνὴ δύναιτο —; 542. γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα 1051. Deianira. ἥτις εὐγενὴς γυνή El. 249. ἡ λόγοισι γενναία γυνή 279. τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν 431. γυνὴ μέν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς 985. ἀνδρόφρων γυνή inc. XXV (680 D.). — ὦ φίλα γύναι Trach. 222 ch. ὦ ταλαίφρων γύναι Ai. 887 ch. ὦ γύναι Oed. R. 642. 767. 964. Ai. 261. El. 759. 1095. γύναι Oed. R. 678 ch. 700. 726. 755. 800. 933. 1054. Trach. 192. 229. 250. 365. 392. 877 ch. Ai. 286. 670. 920. Epig. II. 1 (195 D.). Acris. VI. 1 (63 D.). — ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικός El. 425. κἄξ ἧς ἔφυ γυναικός Oed. R. 459. ποίας — γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; 989. γυναικὸς οὕνεκα Ant. 645. γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα 674. Pors. ex Eust. p. 759, 38., qui Aristophanis potius versum Lysistr. 450. respexisse videtur, γυναικῶν scribi volebat. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον 742. γυναικὸς ὢν δούλευμα 752. πρὸς τῆςδε τῆς γυναικὸς Ai. 637. ἀνδροκτόνου γυναικὸς Alcm. II. 1 (om. D.). — Λυδῇ γυναικὶ Tr. 70. γυναικὶ — κακῇ 438. τῇδε τῇ γυναικὶ 447.

γυναικὶ τῇδε 471. *τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν* Ant. 736. — *οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν* Oed. R. 1263. *γυναῖχ' ὁρῶ* Oed. Col. 312. *γυναῖκα δ' ἐξελόντες* Hel. II. 1 (187 D.). *στέργε τὴν γυναῖκα* Trach. 486. *γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν* 550. *ὥστε μή τινα στέρξαι γυναῖκα* 574. *ὁρῶ — τὴν γυναῖκα* 611. — *Dualis: γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν* Ant. 61. — *Pluralis: ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες* Oed. R. 174. *αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες* Oed. Col. 1370. *μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας παρέστατε* Ai. 1161., quod affert Eust. p. 668, 38. aliisque locis, quae apud Herm. et Lobeckium inspici possunt. — *τῶνδε χώραν γυναικῶν* Trach. 240. *τόκοις ἀγόνοις γυναικῶν* Oed. R. 27. *γυναικῶν παῖδας* 271. *κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν* Ant. 676, id est unius Antigones, velut *ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν* El. 828 ch. unam Eriphylen, et *περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν* El. 1234. unam Clytaemnestram spectat. *πασῶν γυναικῶν* Ant. 690. *ἀνδρῶν, γυναικῶν — κωκύματα* 1066. Creontis intellige et Eurydices. In hoc schemate omitti copulativam particulam observatum est a Kustero ad Ar. Ran. 156. et Schaefero ad Long. p. 403. — *νύμφας γυναῖκας μητέρας τε* Oed. R. 1407. de una Iocasta. *κακὰς — γυναῖκας υἱέσιν στυγῶ* Ant. 567. de Antigona et Haemone. *χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε* 575. de quo dicto v. Toup. ad Suid. v. *ἀμπαλίνωρος*, Coraen ad Isocr. p. 241., Wakef. Silv. Cr. I. p. 34. — *ἐνθέους γυναῖκας* 953 ch. Bacchas. — *ξέναι γυναῖκες* El. 650. *ὦ φίλταται γυναῖκες* 1219. 1390. *φίλαι γυναῖκες* Trach. 224. *ὦ γυναῖκες* El. 246. 364. 980. 1087. Trach. 201. Phaedr. VIII. 1 (611 D.). inc. LVIII. 9, 1 (720 D.). *γυναῖκες* Trach. 384. 660. 670. — 3. *nuptae mulieris* significatio est. *ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ* Trach. 147. *ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή* Ai. 1148. *σὴ γυνή* Oed. R. 1172. *μήτηρ καὶ γυνή* Ant. 53. de eadem Iocasta. *γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις* 647. — *τῆς σῆς γυναικός* Ai. 1091. 1291. *ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα* Oed. R. 950. *γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν* Phaedr. V. 1 (608 D.). *γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς* inc. XXIV. 2 (679 D.). — *ξὺν παιδὶ σὺν γυναικί* Tr. 256. *ἀνδρὶ καὶ γυναικί* Oed. R. 1281. — *λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον* Oed. R. 260. *γυναῖκα δ' οὐ γυναῖκα* 1256. Pluralis eo sensu dictus non exstat.

Δ.

Δαῆναι cognoscere. *ὃ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη* El. 164 m. Schol.: *ὧν ἔπαθε, δηλονότι ὑπ' ἐμοῦ καλῶν* (beneficiorum), *καὶ ὧν ἔμαθε.* Possunt vero etiam mala, quae degener mater ei minata erat, et ab altera parte nuntii ab Electra missi, ut properaret hortantes, in-

telligi. δαῆναι τὸ ἐπέγνωθεν εἰδέναι cum significare dicit Eust. p. 1506, 12., id certe hoc exemplo non comprobatur.

* Δαί. τί δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Ant. 318. et in edd. vett. et in membr. Brunckii et codd. Laur. A. Ricc. Dresd. a. scribitur, et adscripsit Triclinius διὰ τὸ μέτρον, unde correctorem agnoscas. Nam δαί tragicis ipsis metri causa dictum esse ut putaret, ille multum certe aberat. τί δέ nunc scribitur ex cod. Aug. b. et Plut. de Garrul. p. 509, d.; in cod. E. est πῆ δέ. δαί autem a tragicis abire iubemus, pronis in errorem librariis αι et ε miscentibus assignantes, secuti Porsonum ad Med. 1008. cf. Matth. ad Med. 1001. El. 242., quo loco retractat, quae olim ad Hecub. 1232. adscripserat; item Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 6. De usu particulae apud Platonem v. Schneider. ad Rpubl. p. 468, a. Wexius Antigonae editor δαί retinuit, fortius esse dicens quam δέ.

Δαιμονίζομαι. δεδαιμονισμένον Sophocles Danae fr. V. (180 D.) apud Antiatt. Bekk. p. 90, 31. explicantem τεθειωμένον i. e. ἀποθεωθέντα.

Δαιμόνιος divinus. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ El. 1261 m. sc. τὸ παρῶσαι σε πρὸς ἡμέτερα μέλαθρα. Tralate *permirum et stupendum* significat. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Ant. 372 an.: *quasi de portento divinitus misso ambigo.*

Δαίμων. 1. *deus unus* vel *certus*. χὼ πανδαμάτωρ δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν Phil. 1454 an. Schol.: τινὲς τὸν Ἡρακλέα, ἔνιοι τὴν τύχην. Elmsl. ad Heracl. 900. quamvis dubitans Iovem significari putat, cumque hoc et Buttmanno ego quoque facio. Hermannus *fatalem necessitatem dei cuiuspiam voluntate constitutam* dici existimat, quam a caeca necessitate differre, cui Μοῖρα praesit: simul Iovem πανδαμάτορα dici inepte. Mihi non ineptius videtur, quam Aeschyleum eiusdem cognomentum παναίτιος, parum recte autem distingui puto fatum a Deo dispensatum et caecam fati necessitatem. ῥῆμαθ' ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 239 an. οὐδείς ad utrumque nomen referendum κοινῶς. ὦ δαίμων Oed. Col. 1477 ch. Iupiter Fulgurator. — δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος Oed. Col. 713 ch. Neptuni. τῷ τε δαίμονι τῷ τ' ἀνδρὶ σύμμαχος πέλω Oed. R. 244. Apollinis, ut δαίμον' ὄντα El. 648. τὸν ἐν Λινδῶ δαίμονα Niptr. 401, 4. D.: nam apud Brunckium hic versus non exstat. — 2. Plurative de *deis pluribus* vel *quallibuscumque*. δαιμόνων ἕδη σέβειν Oed. R. 886 ch. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. δαιμόνων δείκνυσί τις 1258. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων Oed. Col. 467. Furiarum. ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος 640. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον 868. καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας 1393. οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων 1452 ch. ὕβριν — στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες Trach. 279. εὖ περιστέλλου-

σιν αὐτά (τὰ κακά) δαίμονες Phil. 445. καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν 460. πότμος — δαιμόνων 1104. δαίμονας λέγων πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι Ant. 282. ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην; 912. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Ai. 1109. οὐ χρὴ τάδ' εἴπω δαίμονας θνητῶν πέρι πράσσειν Alet. VII. 5 (94 D.). Articulum in significandis cum certis, tum omnibus deis, ut fit in θεός, fere perpetuo omitti videmus. — 3. numen significatur *ad hominis sortem et res constituendas efficax*; cum bono tum malo sensu dictum. καὶ σὲ — δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι Oed. R. 1479. τοῖς αὐτοῖσί τοι οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ El. 905. ὅταν δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. IV. 4 (14 D.). ὦ δαῖμον inc. XXVII. 3. 1 (684 D.). Quae quidem de maligno et inimico deo dicta non sunt; sed sunt haec: ᾧ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει Ant. 826 m. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει; Oed. Col. 1747 m. nisi ad *sortis* significationem hoc trahere malis. ἀπ' ὠμοῦ δαίμονος Oed. R. 828. τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων 1301 an. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου; 1311 m. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; 1328. ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός El. 1146. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ Ai. [illegible] νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι 1194 ch. Non est Pluto, neque Mars, quae Musgravi sententia erat: sed ne *fatum* quidem cum Hermanno intelligo. Item male in hunc modum Musgravius interpretatur illud Aiacis 239. — δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. I. 5 (572 D.). — 4. Hinc illud deflexum, quod *sortem* universe et *infortunium* significat. δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχής —, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 987. τοῦ λῴονος δαίμονος Phil. 1087. τῷ παρόντι δαίμονι El. 1298. *sorti quae nunc obtigit*: felix autem erat. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες Oed. Col. 1330., quod etiam de infortunio intelligas. οἷς οὔτε δαίμων (i. q. μοῖρα) οὔτε τις θεῶν — νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 2 (499 D.). — αἰαῖ· δαίμων, δαίμων Phil. 1171 ch. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τάδε Ai. 534. εἰ γενναῖος — πλὴν τοῦ δαίμονος Oed. Col. 76. Affert Suid. δαίμων. *Caecitatis calamitatem* dicit. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα Oed. R. 1194 ch. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη Trach. 910. ἰὼ δαῖμον 1021 m. Hercules de malorum magnitudine queritur. μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα Tyr. XIII. 1 (585 D.). *malum praesens ne in vulgus emanare sine*. Cf. Valck. ad Hippol. 809. Kuster. ad Arist. Plut. 6. Monk. ad Alcest. 944. — 5. Generatim numen est, τὸ θεῖον. τοίγαρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα Oed. Col. 1372. πάλιν σε δαίμων δίκαιος αὔξοι 1563. ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος 1763 an. ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς Oed. R. 34. *in rebus divinitus immissis*. Sphingem dicit. — Adverbia

...ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Oed. Col. 1445. Homericum θεῶν ἐν γούνασι. — Diverbiorum igitur et canticorum discrimen significationis non ...beri agnoscitur. Neque etiam certum discrimen inter θεός et δαίμων ...eperias, de quo Lennepius dixit ad Phal. Ep. p. 370.: nam δαίμων uti... pro θεός dicere sibi poetae sumserunt, quanquam non item θεός ...no δαίμων, si de numine maligno et infortunii auctore sermo.

Δαίνυμαι. 1. *comedo.* ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα (Tydeus) Synd. VIII. 5 (153 D.). 2. tralate *mordeo* de cruciatu vulneris et morbi. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν Trach. 1078. — φοινίας — ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο Trach. 768. 3. Item tralate de *fruendo* et *potiundo* dictum. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τις ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; El. 533.

Δαίομαι *flagro.* ὅπως — ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Trach. 762. Schol. ἀνεκαίετο.

Δάϊος. 1. *hostilis*; ea vi non legitur nisi in canticis; in diverbiis δήϊος vel δῄος dicendum esset, quorum illud apud Aeschylum est, δάϊος autem apud Sophoclem. ἐγχέων φόβημα δαΐων Oed. Col. 704 ch. δαΐων ἀνδρῶν 1048 ch. τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις Ai. 358 m. — 2. *miser*; qua potestate etiam in trimetris dorismo donari observat Hermannus ad Ai. 771., ubi legitur ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, qui versus a Moschopulo affertur in scholiis ad Il. β. 23. δαΐα Suid. v. δαΐα, sed cod. Leid. communem formam exhibet. Illud vero non recte observavit Hermannus, *hostem* significans vocabulum δήϊος scribi, nisi δήϊον τέρας de Typhone dictum Aesch. Prom. 352. contra libros corrigere velis, quod equidem facere non ausim. Rectius igitur δάϊον et *hostilem* et *miserum*, δήϊον *hostilem* significare dicemus.

Δαίς. *coena.* δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν Tript. IX. 6 (539 D.). Hesychius: ἡ δὲ ἐρίνων εὐωχία. ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. — οὔτε δαιτὸς οὔτε κέρνιβος θιγών inc. L. 7 (708 D.). θανὼν παρέξω δαῖτ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην Phil. 945. πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην El. 276. De *lautiorum epulis* Homerus cum δαῖτα nunquam posuerit, tragici novatores exstiterunt: v. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 164. De tono v. Arcad. p. 92, 20.

Δακέθυμος *animum excrucians.* δακέθυμος ἄτα Phil. 699 ch. morbosus Philoctetae pes dicitur. Musgravius mire de puero cogitabat nutricis adminiculo indigente. Memorat illa verba Eust. p. 575, S. 1506, 64. 900, 43.

** **Δάκετος** *morsus.* Probabili et ingeniosa emendatione Brunckius fr. inc. LXXV. 1. (747 D.): μονοσμαρεῖ δ' ἐθάλφθην δακέτῳ pro ἐν s. δ' ἂν καὶ τῷ, quod legebatur apud Plut. Mor. p. 1093, d.

Δάκνω mordeo. Proprie dictum non est apud Sophoclem: nam illud *σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ* inc. CV. 115. (902 D.), apud Eust. p. 1493, 19. de malitioso homine cum cane subdola comparato dici videtur. Nec *ἴσχε δακὼν στόμα σόν* Trach. 972. *labra morde* magis veri morsus quam silentii significationem habet. — Transfertur autem ad *dolorem*, *iniuriam*, *opprobrium*: v. Spanhem. ad Ar. Nub. 12 Valcken. ad Hipp. 1303. — *οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει* Phil. 1342. *τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει* Ai. 1098. et inde Stob. Serm. CXVI. p. 258. *ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;* Ant. 317. — *μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος* Trach. 1107. Sic compone: *μὴ τοσοῦτον δύσοργος, ὡς θυμῷ δάκνει.* Versum omittunt membr. Brunckii et Harl. — *χοὔτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών* Trach. 253; quae sententia cum plane conveniat cum altera Phil. 378., *δηχθεὶς πρὸς ἁξήκουσεν οὐδ' ἠμείψατο*, falsam esse Buttmanni sententiam manifestum est, *δηχθεὶς* sic absolute dictum ferri posse negantis. — *ᾰ* in arsi producitur fr. inc. CV. 115. in thesi corripitur.

Δάκρυον lacrima. *δάκρυ* enim semel dictum Sophocli: *γόον δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ* Trach. 1189. — *γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο* El. 1222. *δι' ὄμματος ἄστακτα λείβων δάκρυον* Oed. Col. 1253. *χαρᾷ ἐφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενον* inc. CIII (786 D.). Rectius *χαρᾷ με* et *ἐκκαλουμένη*. v. *ἐκκαλέω*. — *πηγὰς δακρύων* Ant. 797 an. *ἀδινῶν χλωρὰν — δακρύων ἄχναν* Trach. 845 ch. *ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων* 850 ch. *καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα* 915. *πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων* El. 894. *δακρύων χάριν* Scyr. VI. 6 (501 D.). *δάκρυσι μυδαλέα* El. 162 m. Affert Suid. v. *μυδαλέας*: quod non necessario ad *δάκρυ* refertur. *τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι* Scyr. VI. 2 (501 D.). *φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη* Ant. 523 an. v. *εἴβω*. — Prima syllaba in thesi posita corripitur, Ant. 523. 797. Trach. 845. 850.: in arsi iambica non soluta et dactylica producitur, Trach. 915. Scyr. VI. 2 et 6. El. 162., sed non in arsi iambici versus soluta, El. 1222. Oed. Col. 1253. inc. CIII. — De accentu generatim praeceptum est Arcadii p. 121, 20.

Δακρυῤῥοέω lacrimas fundo. *δακρυῤῥοεῖ δύστηνος* Trach. 325. Ante Brunckium *δακρυῤῥόει* legebatur. *δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων* inc. LXXXII. 3. 2 (757 D.). *οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα* El. 1305. Schaef. Mel. Cr. p. 113. *χαρᾷ* coniecit. *εἶδέ με — δακρυῤῥοοῦντα* Trach. 793. *οὐ δὴ κλύω — τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοούντοιν* Oed. R. 1473.

Δακρύω lacrimo. Et transitive et intransitive dicitur. *καὶ σφὼ δακρύω* Oed. R. 1486. *ὃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν* Oed. Col. 1360. *ἅ τ' ἐν τάφῳ πετραίῳ — δακρύεις* El. 149 m. *ὦ παῖ, τί δακρύεις;* 818 ch.

ἄλις, ἐν᾽ ἐξήκεις δακρύων Oed. R. 1515. ὄμμα σε τόδε — στένει δακρῦον Oed. Col. 1708 m. Sic primus Reisigius. Libri vel δάκρυον vel δακρύον, Triclinius δακρύῤῥοον, quod ipsum pro sincera scriptura affert Valck. ad Phoen. 373. — ἐπεὶ ᾽δάκρυσα κεῖνον Phil. 360. πότερα τἀμάντου κακὰ πρόσθεν δακρύσω —; Oed. Col. 1257. ἆρα — δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ —; El. 794. κἀγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ Phil. 367. ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή Oed. R. 66. Hoc solo loco prima in arsi est et producitur: in thesi corripi mos est. Mediam semper longam esse adnotavit Pors. ad Med. 1218.

Δάλιος *Delius*. Δήλιος enim apud Sophoclem non legitur. ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος Ai. 690 ch. ἰήιε Δάλιε Παιάν Oed. R. 154 ch.

Δάμαρ *coniux*. ἐκείνου γ᾽ οὖσα παντελὴς δάμαρ Oed. R. 930. proprie *consummata*, i. e. *legitimis iuncta nuptiis*. gl. τέκνα ἔχουσα, cui sese in nova editione ineptiens Bothius applicat. ἁ δὲ — φίλα δάμαρ Trach. 647 ch. ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Ant. 961 ch. μητρυιὰ significatur. δάμαρτα τὴν Κρέοντος 1166. ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ᾽ ἐπεικάζειν κυρῶ κείνου; El. 653. δάμαρτα θ᾽ Ἡρακλέους Trach. 405. ταύτην πρόσθου δάμαρτα 1214. — Non de legitima uxore, sed de muliere, quacum quis concubitu consuevit, bis dictum. δάμαρτ᾽ ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν Trach. 428. et ἐγὼ δάμαρτα; 429. — Tonum notavit Arcad. p. 19, 15. Gr. Herm. p. 538.

Δαμάω *domo*. Activum semel legitur *constringendi illigandique* potestate. τὰν (Niobam) κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλαστὰ δάμασεν Ant. 821 m. Schol.: ὅτι περιεκεκάλυπτο πανταχοῦ τῇ πέτρᾳ. Passivum cum *interficiendi* adsignificatione: ἐδάμη El. 834 m. Agamemno. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς Phil. 335. i. q. κατατοξευθείς. *Expugnare et subiicere* significat: ὡς ταύτης πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα Trach. 432. λέγεται χρῆναί σφ᾽ ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι Phil. 200 an. Troiam sagittis Herculis.

Δανάη n. pr. Δανάας δέμας Ant. 935 ch. nota circumlocutione. De accentu v. schol. Il. σ. 44. Herod. ap. Arcad. p. 103, 9. coll. Lehrs. de Aristarchi Stud. Hom. p. 293.

Δαναός *Graecus*. Eo sensu plurale tantum est. λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους Ai. 138 an. Δαναῶν βοτά 144 an. τῶν μεγάλων Δαναῶν 223 ch. ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς ἀρωγός Phil. 1201 m. — De accentu v. Arcad. p. 38, 14.

Δανοτής *aerumna*. παύσεθ᾽ ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος ex Lacaenis Herod. affert π. μον. λέξ. p. 40, 11. (fr. 338 D. Brunckius non novit.); addens illis notioribus substantivorum in οτης acutorum exemplis.

Δάπτω mordeo, de iniuria illata et dolore inde genito: *δάπτει μ'* *καὶ τὸ μὴ 'νδικον* Oed. R. 681 ch.

Δάρδᾰνος n. pr. *τὸ Δαρδάνου πέδον* Phil. 69. urbs Troia. — Accentum notavit Arcad. p. 64, 20.

Δᾱρόν diu. *πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου* Trach. 65. *δαρὸν* *ἀπόνητοι* El. 1054 ch. sc. *ἔσονται*. *δηρόν* tragicis indictum esse observavit Pors. ad Or. 26., et in hoc, ut aliis, atticos *δωρίζειν* Apoll. de adv. p. 495, 10.

Δᾱρός diuturnus. *πολύν με δαρόν τε δὴ κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον* Ai. 409 m., quod memorat Eust. p. 409, 39. — De tono cavit Arcad. p. 69, 3.

Δάσκιος spisso crine. *δασκίου γενειάδος* Trach. 13. *densam barbam* dicit. De originatione vocis ineptiunt veteres, velut Etym. M. p. 248, 51.; *δᾶ* non est ex *δασύς* contractum, sed intensivum, quod etiam *δια* et *ζα* scribitur.

Δασμός vectigal. *σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν* *Sphingi datum tributum* dicitur Oed. R. 36. Suid. v. *σκληρᾶς ἀοιδοῦ*. *Commodum qualecunque* dicitur, quasi reditus simile: *χἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει* Oed. Col. 641. Oedipus dicitur, tantam praesidii accepti mercedem pollicitus.

Δᾰσύστερνος piloso pectore. *τοῦ δασυστέρνου — Νέσσου* Tr. 554.

Δαύλιος Daulius. *κἀπὸ Δαυλίας* Oed. R. 734. de *σχιστῇ*, loco Phocidis v. Intpp. Praepositio *διὰ μέσου* posita est.

Δάφνη laurus. *Arbor* dicitur: *χῶρος βρύων δάφνης ἐλάας ἀμπέλου* Oed. Col. 17. *Folia:* *πολυστεφὴς — παγκάρπου δάφνης* Oed. R. 83. *δάφνην φαγών* inc. XCVIII (777 D.). Prima his in exemplis, ut in ther, corripitur. Accentum notavit Arcad. p. 110, 19.

Δέ. *Μέν* et *δέ* nobis eam praecipuam vim videntur habere, ut duas sententias per verba in eis gravitate sensus eminentia ita colligent arctius, ut prior alterius additae pondere et vi adversativa ex parte elevari vel tolli videatur; in adversativo igitur genere *μέν* et *δέ* easdem, quas in copulativo *τε* et *καί*, partes agunt.

1. Ostenditur igitur particulae vis in primis tum, cum membrum sententiae prius *μέν* praefixum antefert. Et saepe quidem eadem iterantur opposita vocabula, vel similia, velut El. 88. 949. 1349. Oed. R. 4. 25. 66. 218. 258. 522. 677. 1135. Oed. Col. 139 ch. 281. 351. 616. 1315. Ant. 93. 200. 612. 665. 889. 1057. Trach. 161. 228. 786. 947 ch. 1185. 1254. Ai. 137. 500. 843. Phil. 258. — Alia sunt, quae ne ipsa quidem exscribi opus, Phil. 280. 289. 308. 359. 364. 448. 451. cui sententiae opposita sequitur v. 459. 471. 501. 515. 526. 536. 541. 553. 601. 622. 672 ch. 828 m. 832 ch. 1010. 1014. 1032. 1063. 1068. 1125 ch. 1202.

1269. 1292., ubi cum inchoasset sententiam Neoptolemus τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, Philoctetes pergit v. 1294. ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας. 1300. 1315. 1356. 1410. opposita sententiae pars sequitur v. 1417. Oed. R. 16. 25. 33. 47. 62. 221. 230. 246. 261. 404. 419. 574. 590. 674. 690 ch. 715. 733. 769. 775. 782. 785. 793. 834. 846. 937. 1127. 1233. 1239. 1247. 1360 m. 1449. Oed. Col. 16. 92. 295. 341. 345. 366., oppositum versui 361. 372., oppositum versui 368. 378. 401. 463. 472., quem versum interrogando Oedipus pronuntiat, postquam membrum oppositum a choro prolatum fuit v. 470. 498. 534. 620. 672. 737. 1021. 1159. 1272. 1337. 1347. 1354., cui respondet v. 1350. 1437. 1518. 1537. Antig. 15. 26. 78. 87. 139 ch. 164. 198. 256. 327. 434. 442. 480. 551. 553. 555. 558. 614 ch. 864 ch. 902. 918. 1088. 1092. 1208. Trach. 4. 18. 40. 52. 63. 123 ch. 141. 263. 266. 282. 301. 308. 451. 468. 532. 690., oppositum habens v. 686. 781. 798., opposito v. 796. 834 ch. 841 ch. 901 ch. 1146. 1221. 1256 an. 1262 an. 1267 an. Ai. 32. 121. 232 an. 235 an. 267. 289. 291. 432. 450. 484. 502. 619 ch. 657. 669. 753. 755. 792. 922. 1000. 1017. 1039. 1257. 1272. 1351. 1375. 1379. 1383. El. 51., oppositus versui 39. 73. 97 an. 185 m. 187 ch. 239 m. 328. 363. 440. 453. 540. 637. 668. 680. 686. 714. 724. 752. 757. 843. 894. 939. 986. 988. 1001. 1220. 1263. 1285. 1301. 1330. Alet. VII. 3 et 8 (94 D.). Atr. I. 2 (144 D.). Creus. I. 2 (322 D.). Mys. III. 2 (360 D.). Oenom. III. 3 (421 D.). Polyid. IV. 1 (463 D.). Ter. VII. 6 (517 D.). inc. XXIII. 3 et 10 (678 D.). — His similia sunt μὴν — δέ Oed. Col. 28. et μέντοι — δέ, siquidem probabilis Hermanni emendatio El. 1235.

2. Minus arcte coagmentantur sententiae, cum δέ non habet, cui respondeat, praegressum μέν, quod tamen in prioribus lateat et omissum sit oportet: v. Herm. ad Philoct. 86. — Phil. 329. 354. 371. 377. 387. 462. 498. 502. 581. 604. 616. 681 ch. ubi libri τόδε, Buttmannus τὸ δέ, Hermannus τόδε δ' αὖ; quod metro bene convenit, sed sensui non melius Buttmanniano τὸ δέ, quanquam negat Hermannus. 707 ch. 710 ch. 823 ch. 947. 959. 999. 1017. 1024. 1026. 1042. 1050. 1100. 1119 m. 1209. 1229. 1241. 1245. 1277. 1299. 1305. 1320. 1375. 1386. 1397. 1403. 1426. — Oed. R. 19. 76. 149. 175 ch. 216. 222. 249. 252. 258. 263. 273. 293. 314. 328. 338. 348. 370. 402. 449. 531. 553. 712. 740. 748. 752. 787. 798. 819. 821. 928. 970. 974. 978. 1038. 1076. 1078. 1080. 1082. 1249. 1256. 1258. 1294. 1345 m. 1511. Oed. Col. 24. 321. 323. 493. 589. 606. 945. 1152. 1300. 1317. 1385. 1393. 1428. 1652. 1678 m. Ant. 29. 55. 117 ch. 134 ch. 205. 250. 253. 272. 431. 464. 588 ch. 604 ch. 668. ubi ex Laur. A. Hermannus δέ pro vulgato γάρ. 681. 684. 688. 710. 718. 1018. 1022. 1048. 1166. 1191. 1211. 1216. 1225. 1231.

certatim a doctis mutata est, ut scriberetur τὴν δέ τ᾽ οὐ (Quaest. Lucian. p. 121.).

δὲ δή. ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ᾽ ἀδελφῷ — πορεύσομαι Ant. 8. Sed Phil. 807. libri plerique τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς, Laurr. Flor. τί δὴ πλ. φρ., B. Vat. σε τί δή, Harl. τί πλέον, quae omnia me. coarguuntur. Erf. ἢ τί δή, Hermannus εἴ τι δή, quod verius.

δ᾽ οὖν nectendi sermonis cum ratiocinatione vim habet (so denn). σὺ δ᾽ οὖν — ῥῦσαι Oed. R. 310. τὰ δ᾽ οὖν — συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται — Πόλυβος 971. σὺ δ᾽ οὖν λέγε El. 879. ἔστω δ᾽ οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον Oed. Col. 1207. σφῷν δ᾽ οὖν ἀρῶμαι μή ποτ᾽ ἀντῆσαι κακόν 1447. εἰ δ᾽ οὖν sin contra Ant. 718. Oed. R. 851. τὰ δ᾽ οὖν κόρα τάδ᾽ οὐκ ἀπαλλάξει μόρου Ant. 765. μετοικίας δ᾽ οὖν τῆς ἄνω στερήσεται 881. ἐμοὶ δ᾽ οὖν ἥ τ᾽ ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι 1236. Brunckius ex vestigiis exstantibus in quibusdam libris, qui ἔμοι δ οὖν exhibent, ἔμοιγ᾽ οὖν dedit. σὺ δ᾽ οὖν — χρῶ χειρί Ai. 114. σὺ δ᾽ οὖν ἄκουε τοὔργον Trach. 1147. χαλεπώτατα δ᾽ οὖν 1263 an. Sed in Antig. 684. dubitari non potest, quin recte Hermannus scholiastae scripturam receperit σὺ δ᾽ οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν; vulgatur σοὶ δ᾽ οὖν, Brunckius σοῦ, quod in Laur. A. exstat supra scripto ι. — De illis particulis coniungendis disseruerunt Hemsterhus. ad Luc. Dial. Marin. XIV. Herm. ad Suppl. 843. Matth. ad v. 821. Elmsl. ad Oed. Col. 507. Reisig. Enarr. p. CLXXV.

δέ et ἀλλά quando iuxta ponuntur, ἀλλά adverbium est et cum sequentibus colligandum, velut τοιαῦτα δ᾽ ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν El. 329.

13. Δέ saepe reperiri, ubi non minus commode τε dicatur, observavimus. Haec et in libris et ab editoribus confunduntur. In Phil. 632. pro πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Erf. secundum Wakef. inutili correctione τε scripsit. Contra in Oed. R. 78. cum recte legatur et in codd. omnibus εἰς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας, οἵδε τ᾽ ἀρτίως Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι, schol. οἱ δέ γ᾽ ἀρτίως. Oed. R. 1224. οἷ᾽ ἔργ᾽ ἀκούσεσθ᾽, οἷα δ᾽ εἰσόψεσθε mutavit Elmsl., οἷά τ᾽ scribendo, sed errasse sese fassus ad Med. 21. 1039. Vitiosa scriptura erat Oed. R. 18. οἱ δέ τε; recte Erf. οἵδε τε ex Suid. v. λεκτός; aberrarant librarii respicientes οἱ δέ versu proximo referendum ad id, quod praecessit οἱ μέν. Errore omissum in libris plerisque (solus Flor. Γ. ἐξ ὀμμάτων δ᾽ ὀρθῶν δέ, hoc posterius mendose) δέ addidit ex Suida v. ὀρθῆς Erfurdtius Oed. R. 528.: ἐξ ὀμμάτων δ᾽ ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς — κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα. In Phil. 1004. Triclinianum est καὶ νῦν δέ με; recte editum καὶ νῦν ἐμέ. In Trach. 736. cum in libris sit τὸν ἄνδρα τὸν σὸν

ponitur. Quod cum fit, primum δέ cum aliquo praegresso μέν vel subaudiendo adversative connexum, alterum continuandae orationi constitutum est. In tali sermone saepe a participiis ad finitas formas transiri observavit Schaef. ad Medeam Pors. 1313. et ad Dion. de C. V. p. 31. ἥδομαι μέν — νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον, οὔσουσί σ' οὐδὲ Phil. 874. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δέ 959. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. κεῖνος δέ 1125 ch. φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, φθίνουσα δ' ἀγέλαις —· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς — ἐλαύνει Oed. R. 25. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται· νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται ἀνοίκτως· ἐν δ' ἄλοχοι 179 ch. πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής. εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε 228—33. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες· ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία 752. ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν —, μήτηρ δὲ Μερόπη —, ἠγόμην δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος 775. τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον· θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας — ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον 781. ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται· κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δέ — (sin igitur) 812. κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν, ὁ δὲ θανὼν κεύθει —· ἐγὼ δέ 967. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα κεύθει· τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ —· τῶν δὲ πημονῶν 1227. νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας 1360 m. Perperam Elmsleius ἀνοσίων τε. — παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν Oed. Col. 323. πολλῷ γε (ἄμεινον) —· τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα —· ἐν δὲ τῷ λέγειν κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα 798. ὁ ξεῖνος — χρηστός, αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν 1018. καλῶ τὸ — ἔρεβος, καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη 1392. ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ, λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις· σημεῖα δέ Ant. 255. τυφὼς — πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης —· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον 415. ἤγουν —· εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην· — ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 991. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν· ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον 1092. κωκύσασα μὲν — Μεγαρέως κλεινὸν λάχος, αὖθις δὲ τοῦδε· λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα 1287. λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄψυκτ' ἔχων βέλη — λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν· φωνεῖ δὲ — ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο· δείπνοις δ' — ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν Trach. 264. ὤν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτο —· εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι· θέμις δέ 805. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν —, τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν, κοινὰ δέ 946 ch. τοὺς μὲν — τρέφει, τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις· ἡμεῖς δέ 1143. τὰ δὲ νῦν — οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν, αἰσχρὰ δ'

ἐκείνοις, χαλεπώτατα δέ 1264 an. *τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ᾽ ἄνω τρέπων ἔσφαζε — τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο, — τέλος δέ* Ai. 291. *ὅστις — θεοῖς ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ με — στρατός· ἔχθει δὲ Τροία* 453. *ἡμεῖς μὲν ἂν προὐκείμεθ᾽ αἰσχίστῳ μόρῳ· οὗτος δ᾽ ἂν ἔζη· νῦν δέ* 1037. *οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ — ὄντα βάρβαρον· Ἀτρέα δὲ — προθέντ᾽ ἀδελφῷ δεῖπνον —· αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης* 1270. *ὑπὸ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ᾽ ἅμα — ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν· ἐκ δ᾽ ἐμεστώθη δρόμος κτύπου —· κόνις δ᾽ ἄνω ᾽φορεῖτο* El. 701. *᾽φείδοντο κέντρων οὐδέν —· κεῖνος δ᾽ ἔχριμπτ᾽ ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ᾽ ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον* 710. *λανθάνει στήλην ἄκραν παίσας· ἔθραυσε δὲ — χνοάς —, σὺν δ᾽ ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ — πῶλοι διεσπάρησαν* 734. *οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ· νῦν δ᾽ ἦν τὰ πρόσθε στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως — ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν* 906. *γυνὴ μὲν — ἔφυς· σθένεις δ᾽ ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί· δαίμων δέ* 986. *οὔτε γάρ ποτε πατρὸς σύ γ᾽ ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος, οὔθ᾽ οἱ κατ᾽ οἶκον ἦσαν, ἀλλ᾽ ἐγὼ τροφός· ἐγὼ δ᾽ ἀδελφὴ — προσηυδώμην ἀεί· νῦν δ᾽ ἐκλέλοιπε πάντα* 1137. *ἔσχον ὀργὰν — νῦν δ᾽ ἔχω σε· προὐφάνης δὲ φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν* 1274 m. *ὅπου δὲ μὴ τἄρισθ᾽ ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι, νικᾷ δ᾽ ἐν πόλει τὰ χείρονα* Eriph. III. 1 (204 D.). *μὴ βιάζεσθαι θεούς, στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν ἀμηχάνων δ᾽ ἔρως πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν* Thyest. III. 1 (om. D.). *κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ᾽· εἰσὶ δ᾽ οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ᾽· ἐμοὶ δέ* Creus. IV. 4 (325 D.). — Raro *δέ* prius adnectendae sententiae, alterum oppositioni inferendae constitutum est. *τοῖσι γενναίοισί τοι τό τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές· σοὶ δ᾽ ἐκλιπόντι τοῦτ᾽ ὄνειδος οὐ καλόν· δράσαντι δὲ — πλεῖστον εὐκλείας γέρας* Phil. 475. Non potuit dici *τοῖσι γενναίοισι μέν*. Sequentia enim regulam illam generatim ante positam ad Neoptolemum referunt, ut prius *δέ* sit *ὡσαύτως δέ:* at post *ἐκλιπόντι* *μέν* potuit interiici. — Exstant etiam *δέ — μέν — δέ* coniuncta; prius *δέ* sententiam prioribus applicat, quae sequuntur *μὲν — δέ* inter se accuratius mutuo vinculo iunguntur. *χρόνῳ δ᾽ ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι — ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς* Trach. 18. *παίδων δὲ τοὺς μὲν — τρέφει, τοὺς δ᾽ αὖ τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις* 1143.

5. Nec semper cum particula *μέν* coniungitur *δέ*, sed etiam cum aliis consortium habet, inprimis cum copulativis *καί* et *τε*, ut vel in eadem sententia proxime appositum inferatur hisce. Hoc genus a tragicis abiudicabat Porsonus ad Or. 614., in Phil. 1346. pro *καὶ σοῦ δ᾽ ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε* corrigendum affirmans *καὶ σοῦ δέ*. Sed defenderunt similibus in partes vocatis Herm. ad Vig. p. 847. Schaeferus ad Long. p. 350. Seidlerus ad Eur. El. 1112.; et legitur plane

quod *timendi* significatione praeditum esse constat, notandum *nude* dici sine casu Phil. 1252. Oed. R. 11. 234., ubi *φίλου δείσας* est *περὶ φίλου*. 1414. Oed. Col. 1621. Ant. 992. 1174. Trach. 305. 457. Ai. 308. Cum *quarto casu* dictum est Phil. 226. 491. Oed. R. 448. 767. Oed. Col. 266. 610. 1467 ch. Ant. 455. El. 1264. 1301. Ai. 580.; quo tamen loco *προθυμίαν* ita positum *διὰ μέσου*, ut et *δέδοικα* et *ἀκούων* possit spectare, Ai. 1089. Synd. VII. 2. Cum *sententia pendente*: *δέδοιχ᾽ ὅπως μὴ ᾽κ τῆς σιωπῆς τῆσδ᾽ ἀναῤῥήξει κακά* Oed. R. 1074. *δέδοικα γάρ, μὴ ἄριστον ᾖ* Ant. 1100. *δέδοικα γάρ, μὴ πρῴ λέγοις ἄν* Trach. 627. Optativi vim cum *ἄν* coniuncti scholiastae non perspectam Schaeferus explicuit. v. *μή*. *δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν᾽ ᾖ μοι πάντα* Trach. 660. *δέδοικα μὴ ᾽κ θεοῦ πλήγη τις ἥκῃ* Ai. 271.

Δεῖ impersonale et *oportet* et *opus est* significans. Usitatissima eius verbi dicendi ratio cum *accusativo et infinitivo* est, vel, si non inest in sententia suum infinitivi subiectum; raro additur *dativus* opus habentis: paulo crebrius *genitivo casu* id quo opus est adiicitur. Formas verbi in his distinguemus. 1. *τί δεῖ λέγειν* Phil. 11. *δεῖ σε — γενναῖον εἶναι* 50. *αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι* 77. *τί δ᾽ ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ᾽ ἄγειν;* 102. *τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν —;* 426. *δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς* 576. *λέγονθ᾽ ἃ μὴ δεῖ* sc. *λέγειν* 579. *δεῖ δέ σε — λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα* 583. *κρύπτων ἃ μὴ δεῖ* sc. *κρύπτειν* 897. *δεῖ γάρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν* 903. *καί σε δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς* 970. *Τροίαν σ᾽ ἑλεῖν δεῖ* 986. *δεῖ γενέσθαι ταῦτα* 1323. *ἅπερ παθεῖν με δεῖ* 1383. *δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 619. *ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν* sc. *σὲ φρονεῖν* 627. *γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι* 825., quod significat *in fatis esse*, de qua verbi potestate v. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 125. *εἰ τοῦτο δεῖ μ᾽ ἀπαγγεῖλαι σαφῶς* 958. *πῶς — οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;* 976. *οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε* Oed. Col. 22. *εἴκοντας ἃ δεῖ* sc. *εἴκειν* 169 m. *χὤτι δεῖ πρόστασσε δρᾶν* 495. *οὐδὲ — δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν* 510., quod affert Suid. v. *τέκεα* et *τοῖς τεκοῦσι*. *οὐδὲν δεῖ πονεῖν* 1026. *ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι* 1036. *τί δεῖ μάτην κομπεῖν* 1150. *τί δ᾽ αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι* 1422. *μὴ πεῖθ᾽ ἃ μὴ δεῖ* 1444. *οὐ γὰρ δεῖ μ᾽ ἀποκάμνειν* 1773 an. *δεῖ μ᾽ ἀρέσκειν τοῖς κάτω* Ant. 75. *οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν* 312. *εἴπερ δεῖ* sc. *ἐκπεσεῖν* 675. *ὅπως — ἐκμάθῃς ἃ δεῖ* sc. *μαθεῖν* Trach. 336. *δεῖ γὰρ — λέγειν* 479. *ὄγκον γὰρ ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον* 814. *δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον* 1165., quem locum tangit schol. Il. σ. 100. *τί γὰρ δεῖ ζῆν με* Ai. 386. *δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτόν)* 545. *ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν* El. 331. *ἤκουσεν ὧν δεῖ* 783. *δεῖ με δουλεύειν πάλιν* 804. *οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν ἔτι* 945. *τῷ σῷ δικαίῳ — ἐπισπέσθαι με δεῖ* 1026. *φυλάξαι δεῖ με τοῦτο* 1496. *δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ* Ai. Locr. I. 1.

καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως, οἵᾳ νόσῳ ξύνεστιν Oed. R. 302. Inest etiam hyperbaton; sic enim dicendum fuit *εἰ καὶ μὴ βλέπεις μέν*. Hinc plane omisso *μέν* in apodosi *δέ* reperitur, quam rationem perspexit quidem, sed inutilissima distinguendi et dividendi subtilitate obscuravit Hartungus de Partic. L. Gr. vol. I. p. 174. — *καὶ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως* Ant. 234. *εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται τιμαῖς σεβίζειν, ἥ δὲ τοῦθ' ὑπερφέρει* Oed. Col. 1011. v. *ὁ ἡ τό* demonstrativum. — Apodosin sententiae a *relativo* inceptae *δέ* comitatur, de qua ratione dixit Buttm. Exc. ad Or. in Mid. p. 147. Herm. ad Philoct. 86.: *ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θεᾶς, ὁ δ' ἂν λέγοι* Trach. 23. *τὴν δὲ τέρψιν, ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι* 817. Male vulgo et libri *τήνδε*. Emendandi viam cod. Harl. monstrat, *ταύτην δέ* exhibens: quanquam inepte adversatus Apitzius. *ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, — τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ* Phil. 86. cum hyperbato, *μέν* enim ad *οὕς* applicandum erat. *τοὺς δέ* pro *τούσδε* Buttmannus emendavit. *οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ' ἔφασκ' εἶναι κράτος* Oed. Col. 1334. v. *ὁ ἡ τό* demonstrativum. — Iam protasin *circumstantialem*, quam vocant, excipit *δέ*: *ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν* Oed. R. 1267. Sententiam non intellectam Brunckius foede interpolando corrupit. *ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ* El. 285. Hinc detortum est *comparationis* et *similitudinis* conferendae genus. *πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος — Βορέα τις — κύματα πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον* Trach. 112 — 118 ch. *ὥσπερ ἵππος εὐγενὴς — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν —, ὡσαύτως δὲ σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις* El. 28. *ὄρνιθος — ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· οὕτω δὲ χαὔτη — ἐξῴμωξεν* Ant. 420 — 23. Vide interpretum Heind. ad Plat. Phaed. p. 73. Schaef. Mel. Cr. p. 59. Iacobs. praef. ad Aelian. H. Anim. p. XXVI. Poppo Comment. ad Thucyd. I. p. 122. vol. VII.; et grammaticorum, qui nunc sunt, Herm. ad Vig. p. 785. Matth. §. 616. 3. p. 1246. Bernhardy. Synt. p. 487.

7. Dein *interrogandi* formulis cum maiore vi proferendis additur, inprimis pronominibus adiectivis adverbiis interrogandi, sed et aliis quaestionibus solo vocis sono extollendis. Ex illo genere haec sunt: *τί δ', ὃς παλαιὸς — φίλος τ' ἐμός, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν;* Phil. 419. *τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο* 594. *τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμόν —;* 741. *τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ;* 884. *τί δ' ἐργασείεις* 989. *πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος — συμπίπτει φόνῳ;* Oed. R. 112. *τί δ' ἔστιν;* 319. *τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;* 437. *τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη —;* 525. *τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' — ἐνθύμιον;* 739. *ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;* 841. *τί δ' ἐστι* 938. *τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρω-*

p. 190. — *δείξει* Oed. R. 1294. Lemn. V. 3 (352 D.). *δείξουσιν* El. 1358. — *aor.* *ἔδειξα* Oed. R. 1392. *ἔδειξας* Phil. 1294. *ἔδειξε* et *ἔδειξεν* Phil. 605. Ai. 1174. Ant. 300. Naupl. V. 7 (379 D.). Ter. VIII. 2 (518 D.). *δεῖξον* El. 1374. *δείξῃς* Phil. 490. *δείξῃ* Trach. 606. *δεῖξαι* Phil. 626. Trach. 619. Oed. R. 278. Polyx. III. 2 (470 D.). *δείξας* Ant. 1227. — *Passivi* nulla pars exstat praeter *δεδειγμένα* Naupl. V. 7 (379 D.). — *ῡ* praesentis indicativi producitur, v. Oed. R. 1258. Oed. Col. 1147. El. 417.; item participii secundum legem linguae Trach. 1240. quanquam in ambigua versus sede; *ῠ* imperativi et infinitivi corripitur, Oed. Col. 1529. Oed. R. 1427.

II. *Usus.* 1. Proprie significat *aliquid commonstrare videndum.* *πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ* Phil. 490. *δέσμιον δ' ἄγων ἔδειξ' Ἀχαιοῖς* 605. *ἐμὲ — δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις* 626. *λυσσῶντι — δαιμόνων δείκνυσί τις* Oed. R. 1258. *δείξει δὲ καὶ σοί* 1294. Ipse enim sese caecatum et obrutum malis monstraturus Oedipus erat. *ἄγος ἀκάλυπτον δεικνύναι* 1427. de eodem. Ita *δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον* Ai. 66. est *furentem Aiacem ipsum monstrabo.* *ὁ δ' αἰεὶ τὠπιόντι δεικνύτω* Oed. Col. 1529., locum ubi sepultus Oedipus. *ὅπως δ' ὁ πρῶτος — ἡμεροσκόπος δείκνυσι* Ant. 254. *πρὶν κεῖνος αὐτὸν — δείξῃ θεοῖσιν* Trach. 606. pallium induendo. *τὸ δ' ἄγγος δεῖξαι* 619. *δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων* 1067. *τὸν παῖδα — Τελαμῶνι δείξει* Ai. 566. — 2. Hinc facili transitu *in lucem edere, patefacere, docere* significat. *ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ* El. 417. i. e. narrans coniectori patefecit. cf. Abresch. ad Xen. Eph. p. 229. Locell., Hesiod. Opp. 612., quem Virgilius expressit Georg. II. 261., inprimis Casaub. ad Theophr. Char. p. 289. *ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς* Oed. R. 1392. de noscendo genere. *τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον* Trach. 1240. *ὅς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρην* Ai. 1174 ch. *bellum docuit*, i. e. belli causa fuit; v. Lobeckium longe potiora conferentem quam inani loquacitate homo Bernhardy ad Dion. Perieg. 1170. *φρυκτωρίαν ἔδειξε κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα* Naupl. V. 7. *invenit.* *πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις* Ant. 300. *οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι* Oed. R. 278. *indicare:* nam plane idem quod *λέξαι* significare non concedam Valckenario ad Phoen. 531. — 3. *Manifestum reddere*, cum facto et exemplo, tum argumentis et ratione. Illud frequentius. *τὴν φύσιν δ' ἔδειξας* Phil. 1294. *δείκνυμι δέ* Oed. Col. 1147. *tibi exemplo sum.* *δείξεις τάχα, εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή* Ant. 37. *δείξας — τὴν ἀβουλίαν ὅσῳ μέγιστον — πρόσκειται κακόν* 1227. *δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς* Ai. 554. *exempla fortitudinis editurus.* *νύκτες ἡμέραι τε — αἵ ταῦτά σοι δείξουσιν* El. 1358., quod quidem etiam secundae significationis potest censeri. *καὶ δεῖξον — τἀπι-*

τίμια τῆς δυςσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1374. *facto monstra.* χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν Oed. R. 614. ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον Lemn. V. 3. τοῖς πᾶσι δεῖξαι Polyx. III. 2. μὲ' ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἁμέρα τοὺς πάντας Ter. VIII. 2. *Ratione et documento alicui probare quid* videtur significare ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ. δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι Oed. R. 748.

Δείλαιος miser. Proprium est de homine. τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος Ant. 1226. ἔχω μαθὼν δείλαιος 1258 m. δείλαιος ἐγώ 1294 an. ὄλωλα δὴ δείλαιος El. 1474. δείλαιος ἔλεῳ φρενὶ — κατεύχετο Trach. 760. δείλαιος — τἀπορεῖν ἔχω 1233. ἄγὼ κλύων δείλαιος Ai. 979. nisi δύστηνος legendum ex Laur. A. δείλαιε τοῦ νοῦ Oed. R. 1347. δειλαία δειλαίων κυρεῖς El. 839 ch. δειλαία στενάχουσα 1065 ch. ὀργάνων — οἷς ἐχρῆτο δειλαία Trach. 902. — De re *miserandus.* σῶμα δειλαίας σποδοῦ El. 748. *cineres mortui.* τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος Oed. Col. 515 ch. *gravis et calamitosus* (cf. δύστηνος et τλήμων) θρώσκει δειλαία — νόσος Trach. 1022 ch.

Δείλη vespera. δείλῃ δὲ — τέμνεται ὀπώρα Thyest. VI. 7 (239 D.). Accentum notavit Arcad. p. 108, 18.

Δειλία ignavia. τῆς δὲ — δειλίας στυγῶ El. 1016. τὸν δειλίᾳ προδόντα σε Ai. 993. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών Oed. R. 536. οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς; Ai. 75. οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 343. μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν Atr. I. 1 (144 D.).

Δειλός ignavus (timidus). βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασούς Ai. 1294. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς — φανεῖς 1341. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυςάλγητος φρένας inc. XXXI. 2, 2 (689 D.). — τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. *ignavum lucrum*, est enim turpe lucrum concupiscere ignavorum. libri δεινά: illud legit et explicuit scholiastes. — De accentu v. Arcad. p. 52, 27.

Δεῖμα. 1. *terriculamentum.* ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Phil. 915. *qui totus terror es*, i. e. formidabilis. Bene explicuit Herm., confutans Valckenar. ad Hipp. 406., παιπάλημα coniectantem. ἐκ δείματός του νυκτέρου El. 402. longe elegantius enim de *visu terrente* quam ipso terrore dicetur. Cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 387. — 2. *pavor.* εὐμναστον ἀνδρὸς δεῖμα Trach. 108 ch. *metus sui memoriam ingerens.* δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι Oed. Col. 361. ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν 1464 ch. εἴ τι δείματός γ' ἔχει μέρος Oed. R. 294. *si quid metuit.* ἐννυχίου δείματος ἦν μοι προβολὰ — Αἴας Ai. 1191 ch. δείματι πάλλων Oed. R. 151. *tremens.* δεῖμα προςπνέοντα Clytaemn. II (310 D.). λυτηρίους εὐχὰς — δειμάτων ὧν νῦν ἔχω El. 626.

9. Facili hinc transitu in *ordiendo sermone* universe, inprimis *narratione* positum reperitur. Notarunt Erf. ad Antig. 1181. et Wex. l. c. (1174). *ἐγὼ δέ* Phil. 319. Ant. 1181. *σὺ δέ* Ant. 527. Trach. 1147.

10. Aliquando extra principalis orationis nexum ponitur quasi *παρενθέτως*. *κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην* Trach. 533. *πῶς ὀλοῖσθ'· ὀλεῖσθε δέ* Phil. 1024. Libri omnes fracta sententia *ὀλεῖσθε δέ*. Illud Brunckio debetur. *ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ· καὶ ταῦτ' ἐπίστω* 1308. *εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω, εἰ μή —* Ant. 305. *εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν* inc. XXIII. 14 (678 D.). Simili modo dictum Trach. 523 ch., nisi interpolatus locus est, quem duplicis habere recensionis vestigia Hermannus existimat. De Trach. 736. v. 5. 13.

11. Postremo velut *γε* singulis pronominibus cum vi efferendis applicatur. *ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν* El. 147. Brunckio si fides habenda, in membr. *σέ σ' ἔγωγε* exstat, ut ipse edidit. Hoc longe rectius statuit Porsonus ad Or. 614. *ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ τοῦτ' ἀρέστ' εἴη* Oed. R. 1097 ch. *ὦ Βακχεῦ — σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς* Ant. 1113 ch. *οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς;* Oed. Col. 106. i. q. *οὗτοι δέ. — τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ* Trach. 1162. Libri *τόδ' ἦν;* emendavit Wyttenb. Bibl. Cr. III. 2. p. 11. *τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου* Oed. Col. 825. v. 5. 12. Eadem emendandi ratione indiget Alet. VII. 8. (94 D.): *τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους, τοὺς δὲ τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίσαι (ἐχρῆν)*. Legitur *τούσδε τήν*, quasi praesentes adessent. Sed alia quaedam exempla traiectionem habent unde explicentur: Oed. Col. 508. 592. Ai. 1388., qua admissa, legitimam sermonis cum adversativa quadam significatione mixtam continuandi vim habere videbitur *δέ*, non applicari ad pronomen.

12. Subiunctum aliis particulis *δέ* suis locis memorabitur. Paucis praeponitur, nisi rursus praecedat alia, quod genus ipsum quoque ab hoc loco alienum.

δὲ γάρ ut *ἀλλὰ γάρ* coniungi videntur. *ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως* Ai. 663. cf. Herm. Porsonus olim *ἐγῷδ', ἐπίσταμαι γάρ* coniecit ap. Kidd. p. 220.

δέ γε. *τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα* Oed. R. 570. *τοσόνδε* Brunckius ex codd. quibusdam, in quibus Aug. b.; Triclinius *τόσον δέ γε*. *ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ἐπαινῶ* Ai. 1129. *ego autem certe*. Dixerunt de his particulis coniunctis Herm. ad Oed. R. l. c. Reisig. ad Oed. Col. 1534. Bornem. ad Xen. Conviv. p. 112. Et recte puto emendasse Fritzschium *τὴν δέ γ' οὐ μακροῦ χρόνου* Oed. Col. 825., quo loco librorum scriptura *τήνδε γ' οὐ*

certatim a doctis mutata est, ut scriberetur *τήν δέ τ' οὐ* (Quaest. Lucian. p. 121.).

δὲ δή. *ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ — πορεύσομαι* Ant. 80. Sed Phil. 807. libri plerique *τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς*, Laurr. Flor. Γ. *τί δὴ πλ. φρ.*, B. Vat. *σε τί δή*, Harl. *τί πλέον*, quae omnia metro coarguuntur. Erf. *ἢ τί δή*, Hermannus *εἴ τι δή*, quod verius.

δ' οὖν nectendi sermonis cum ratiocinatione vim habet (so dem). *σὺ δ' οὖν — ῥῦσαι* Oed. R. 310. *τὰ δ' οὖν — συλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται — Πόλυβος* 971. *σὺ δ' οὖν λέγε* El. 879. *ἴστω δ' οὖν ὅπως ἐμοὶ φίλον* Oed. Col. 1207. *σφῶν δ' οὖν ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακόν* 1447. *εἰ δ' οὖν* sin contra Ant. 718. Oed. R. 851. *τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου* Ant. 765. *μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται* 881. *ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι* 1236. Brunckius ex vestigiis exstantibus in quibusdam libris, qui *ἔμοι δ οὖν* exhibent, *ἐμοὶ γ' οὖν* dedit. *σὺ δ' οὖν — χρῶ χειρί* Ai. 114. *σὺ δ' οὖν ἄκουε τοὔργον* Trach. 1147. *χαλεπώτατα δ' οὖν* 1263 an. Sed in Antig. 684. dubitari non potest, quin recte Hermannus scholiastae scripturam receperit *σὺ δ' οὐ πέφυκας πάντα προσκοπεῖν*; vulgatur *σοὶ δ' οὖν*, Brunckius *σοῦ*, quod in Laur. A. exstat supra scripto *ι*. — De illis particulis coniungendis disseruerunt Hemsterhus. ad Luc. Dial. Marin. XIV. Herm. ad Suppl. 843. Matth. ad v. 821. Elmsl. ad Oed. Col. 507. Reisig. Enarr. p. CLXXV.

δέ et *ἀλλά* quando iuxta ponuntur, *ἀλλά* adverbium est et cum sequentibus colligandum, velut *τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν* El. 329.

13. *Δέ* saepe reperiri, ubi non minus commode *τε* dicatur, observavimus. Haec et in libris et ab editoribus confunduntur. In Phil. 632. pro *πάντα λεκτά*, *πάντα δὲ τολμητά* Erf. secundum Wakef. inutili correctione *τε* scripsit. Contra in Oed. R. 78. cum recte legatur et in codd. omnibus *εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἵδε τ' ἀρτίως Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι*, schol. *οἱ δέ γ' ἀρτίως*. Oed. R. 1224. *οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθε* mutavit Elmsl., *οἷά τ'* scribendo, sed errasse sese fassus ad Med. 21. 1039. Vitiosa scriptura erat Oed. R. 18. *οἱ δέ τε*; recte Erf. *οἵδε τε* ex Suid. v. *λεκτός*; aberrarant librarii respicientes *οἱ δέ* versu proximo referendum ad id, quod praecessit *οἱ μέν*. Errore omissum in libris plerisque (solus Flor. Γ. *ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν δέ*, hoc posterius mendose) *δέ* addidit ex Suida v. *ὀρθῆς* Erfurdtius Oed. R. 528.: *ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς — κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα*. In Phil. 1004. Triclinianum est *καὶ νῦν δέ με*; recte editum *καὶ νῦν ἐμέ*. In Trach. 736. cum in libris sit *τὸν ἄνδρα τὸν σὸν*

σθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ, Hermannus probabiliter τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω, quanquam ille articulum plane damnans fallitur; possit enim illud τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα tanquam parenthesi interpositum explicari, cuius generis exempla olim attulimus. In Ai. 931. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν omissa particula scribendum cum Laur. A. Flor. Γ. Ven. Augg. schol. Rom. Pro eo γε est in multis libris. Trach. 142. emendandum diximus.

14. Postremo de *positu et loco particulae* agendum. Connectendo sermoni constitutam haud procul abesse a principio sententiae debere clarum est, quoniam usu invaluit, ut primum in ea locum non teneret. Consentaneum autem eis potissimum vocabulis subiici, in quibus cum sensu ipso, tum sono vinculum quoddam cum oppositione contrariorum intercedens notatur. Ab hoc lege *primum* illud discedit, quod articulo et praepositioni et particulis sententiae formam regentibus (velut εἰ, ὅτε, ἐπεί) subiici solet, etiamsi ad nomen insequens spectat. Notanda igitur exempla ea sunt, quae *nomini*, non *articulo* illatum δέ monstrant. ὅςτις — τὴν τέχνην δὲ ἔφυ τυφλός Oed. R. 389. τὸν τελευταῖον δ' ὅλον Oed. Col. 490. Sin praepositio cum articulo vel pronomine et nomine coniuncta ineat, etiam praeponi articulo potest. ἐν δὲ τοῖςδ' ἴσος Oed. R. 677. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ 752. ἐκ δὲ τῶν Oed. Col. 746. *Deinde* pro versuum componendorum commodiore libertate etiam in hac vocula sibi maiorem licentiam iure poesis deposcit. Igitur *pluribus verbis postponitur*. εἰ μὴ θέλοι δέ Phil. 614. σὺν τύχῃ δέ 764. φόνον φόνου δέ 947. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν 959. τὸ καλῶς δ' ἔχον Oed. R. 881 ch. ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος 1282. ἄνευ σοῦ δέ Oed. Col. 1347. στόνῳ βρέμουσι δέ Ant. 588 ch. τὰ πρὶν δ' ἔργα Ai. 609 ch. πρὶν ἰδεῖν δέ 1398 ch. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. I (202 D.). κάλλιστα τύχῃ δ' ἐν καλοῖσι σώμασι inc. CV. 154 (939 D.). ἃ ν δ' ἔρῃ Oed. R. 749. propter crasin facilius excusatur. De hoc particulae positu v. Schaef. ad Oed. R. 749. Erf. Obss. in Athen. p. 226, Elmsl. ad Eur. Bacch. 165. Poppo de Eloc. Thucyd. vol. I. p. 302. Fritzsch. Quaest. Luc. p. 100. Verum tertio loco poni eam necesse, quando praepositio cum casu tam accurate coniungitur, ut interponi nihil possit. Sic in interrogandi fit formulis: παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; Oed. R. 934. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Oed. Col. 1506. Recte Herm. El. 1414. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ δέ; scripsit. δέ in libris omissum versum claudum reddit. Tricl. inepte inculcavit γε. Brunckius sequentia correxit τά γ' ἐν δόμοισι μέν pro τὰν δόμοισι μέν scribendo, quod antistropha falsum arguit esse. Elmsl. κυρεῖτε coniecit. v. Herm. In Oed. R. 525. nunc ex Laur. A. Pal. et vestigiis Laur. B. Flor. Γ. rectius scribitur τοῦ πρός

δ' ἐφάνθη; olim πρὸς τοῦ δέ. Nec aliter dici potuit in Polyx. IV. 2 (471 D.). ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους. — *Porro* aliquando ponitur ὑπερβάτως. De traiectione interrogandi formularum vidimus. Alia haec sunt: τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παραστάναι Ai. 116. debuit enim τοῦτο δέ σοι, cum pronomen σοι sono et vi careat plane. ὅτι λέξω δ' ἀπορῶ Oed. R. 485 ch. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν 528. rectius erat ἐξ ὀρθῶν δ' ὀμμάτων. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε Oed. Col. 508. pro σὺ δ', Ἀντιγόνη. — ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον 598. παῖ, σὺ δὲ πατρὸς — φιλότητι θιγών Ai. 1388. ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε Ant. 1074. φέρω δ' ὅμως Oed. Col. 421. pro ὅμως δὲ φέρω. — *Tandem* aliquando *in fine versus* ponitur: Phil. 447. Oed. R. 29. 553. 785. 1224. Oed. Col. 17. Ant. 1018. El. 440. 1005.; ita quidem, ut ultima eius versus verba cum sequenti arcte cohaereant, quare aut proxime praecedere aut sequi distinctionem videmus. Ab *initio* versus ne in melicis quidem positum reperitur; nam quod olim sic rem ordinaverat Hermannus Oed. R. 1090. (1097.), nunc mutata versuum distribuendorum ratione sublatum videmus.

Encliticum olim nonnullis visum δέ, ut Choeroboscus testis est p. 229, b. cf. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 77., nec sane absonum hoc in ea particulae significatione. Sed cum non videantur persuasisse communiter omnibus qui in ea sententia erant, inutile est vestigia eius scripturae hic illic in codd. et Aldina latentia colligere.

ΔΕΑΣ. δέατος δέους explicans ex Cedal. IV. 2 (305 D.). Hesychius affert, et hoc locupletior testis Herod. π. μον. λέξ. p. 30, 27. ὑπὸ τοῦ δέατος. Quod apud hunc scriptum, ἐν Κηδεμόνι σατυρικῷ Dindorfius correxit. Idem Herodianus δέας ipsum dictum esse nomini testimonio suo confirmat.

Δέδια et δέδοικα. Praesens enim non comparet. I. *Formae.* δέδοικα Phil. 491. 1252. Oed. R. 767. 1074. Ant. 1100. Trach. 305. 627. 660. A. 271. 580. El. 1264. δέδοικας Trach. 457. Synd. VII. 2 (152 D.). δέδια senariis minus convenit; in melicis est Oed. Col. 1467. In Phil. 771. libri omnes et Aldus (solus B. ἀλλ' οὐ) ἀλλὰ δέδοικ' ὦ παῖ, cum detrimento senarii; Brunckius ex Triclinio ἀλλ' οὖν δέδοικα; sed ut haec est metro consulturi cuiusdam correctio, sic in versu mutilo neque Wunderi neque Hermanni emendationes certissimae sunt, quanquam ingeniose hic ἀλλὰ δέος, ὦ παῖ, ut δέδοικα huic scripturae explicandae adscriptum olim fuerit. — *Futurum* non legitur. *Aoristus*: δείσῃς El. 1301. δείσητε Oed. R. 1414. δείσας Oed. R. 234. 448. Ant. 992. Ai. 1089. δείσασα Ai. 308. Ant. 455. 1174. δείσαντες Oed. R. 11. Oed. Col. 266. Phil. 226. δείσαντας Oed. Col. 610. 1621. — II. De usu verbi,

quod *timendi* significatione praeditum esse constat, notandum *nude* dici sine casu Phil. 1252. Oed. R. 11. 234., ubi *φίλον δείσας* est *περὶ φίλου*. 1414. Oed. Col. 1621. Ant. 992. 1174. Trach. 305. 457. Ai. 308. Cum *quarto casu* dictum est Phil. 226. 491. Oed. R. 448. 767. Oed. Col. 266. 610. 1467 ch. Ant. 455. El. 1264. 1301. Ai. 580.; quo tamen loco *προθυμίαν* ita positum *διὰ μέσου*, ut et *δέδοικα* et *ἀκούων* possit spectare, Ai. 1089. Synd. VII. 2. Cum *sententia pendente*: *δέδοιχ᾽ ὅπως μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ᾽ ἀναῤῥήξει κακά* Oed. R. 1074. *δέδοικα γάρ, μὴ ἄριστον ᾖ* Ant. 1100. *δέδοικα γάρ, μὴ πρῷ λέγοις ἄν* Trach. 627. Optativi vim cum *ἄν* coniuncti scholiastae non perspectam Schaeferus explicuit. v. *μή*. *δέδοικα, μὴ περαιτέρω πεπραγμέν᾽ ᾖ μοι πάντα* Trach. 660. *δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πλήγη τις ἥκῃ* Ai. 271.

Δεῖ impersonale et *oportet* et *opus est* significans. Usitatissima eius verbi dicendi ratio cum *accusativo et infinitivo* est, vel, si non inest in sententia suum infinitivi subiectum; raro additur *dativus* opus habentis: paulo crebrius *genitivo casu* id quo opus est adiicitur. Formas verbi in his distinguemus. 1. *τί δεῖ λέγειν* Phil. 11. *δεῖ σε — γενναῖον εἶναι* 50. *αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι* 77. *τί δ᾽ ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ᾽ ἄγειν;* 102. *τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν —;* 426. *δεῖ δ᾽ αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς* 576. *λέγονθ᾽ ἃ μὴ δεῖ* sc. *λέγειν* 579. *δεῖ δέ σε — λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα* 583. *κρύπτων ἃ μὴ δεῖ* sc. *κρύπτειν* 897. *δεῖ γάρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν* 903. *καί σε δεῖ στείχειν ἅμ᾽ αὐτοῖς* 970. *Τροίαν σ᾽ ἑλεῖν δεῖ* 998. *δεῖ γενέσθαι ταῦτα* 1323. *ἅπερ παθεῖν με δεῖ* 1383. *δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν* Oed. R. 619. *ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν* sc. *σὲ φρονεῖν* 627. *γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι* 825., quod significat *in fatis esse*, de qua verbi potestate v. C. Fr. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 125. *εἰ τοῦτο δεῖ μ᾽ ἀπαγγεῖλαι σαφῶς* 958. *πῶς — οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;* 976. *οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε* Oed. Col. 22. *εἴκοντας ἃ δεῖ* sc. *εἴκειν* 169 m. *χὤτι δεῖ πρόστασσε δρᾶν* 495. *οὐδὲ — δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν* 510., quod affert Suid. v. *τέκεα* et *τοῖς τεκοῦσι*. *οὐδὲν δεῖ πονεῖν* 1026. *ἃ δεῖ μ᾽ ἀθρῆσαι* 1036. *τί δεῖ μάτην κομπεῖν* 1150. *τί δ᾽ αὖθις δεῖ σε θυμοῦσθαι* 1422. *μὴ πεῖθ᾽ ἃ μὴ δεῖ* 1444. *οὐ γὰρ δεῖ μ᾽ ἀποκάμνειν* 1773 an. *δεῖ μ᾽ ἀρέσκειν τοῖς κάτω* Ant. 75. *οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν* 312. *εἴπερ δεῖ* sc. *ἐκπεσεῖν* 675. *ὅπως — ἐκμάθῃς ἃ δεῖ* sc. *μαθεῖν* Trach. 331. *δεῖ γὰρ — λέγειν* 479. *ὄγκον γὰρ ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον* 814. *δεῖ σ᾽ αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον* 1165., quem locum tangit schol. Il. α. 100. *τί γὰρ δεῖ ζῆν με* Ai. 386. *δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτόν)* 545. *ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν* El. 331. *ἤκουσεν ὧν δεῖ* 783. *δεῖ με δουλεύειν πάλιν* 804. *οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν ἔτι* 945. *τῷ σῷ δικαίῳ — ἐπισπέσθαι με δεῖ* 1026. *φυλάξαι δεῖ με τοῦτο* 1496. *δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ* Ai. Locr. I. 1.

(11 D.). τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. V. 2 (238 D.). τὸ γὰρ — αἰσχρὸν δεῖ σιγᾶν Phaedr. VI. 2 (609 D.). πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ Phthiot. H. 1 (622 D.). προςλαμβάνειν δεῖ inc. C. 4 (779 D.). In Ichneut. I. (295 D.) haud dubie *δεῖ*, cum nunc legatur *δεῖται*, latet: cetera varie emendationibus tentata sunt. v. ἐνήλατα. — οἴομαι δὲ δεῖν οὐδέν Oed. Col. 28. — κἄδει διακονεῖσθαι Phil. 286. εἴτ' ἔδει τε καὶ ποτὸν λαβεῖν 292. ἀπῇσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει 379. τούςδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει 416. οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών Oed. R. 1185. ubi contra positum consimili significatione χρῆν. οὓς μὲν οὐκ ἔδει ὀψοίατο 1273. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν 1334 m. Horum exemplorum *opus esse* significant haec: Oed. Col. 22. 495. 1026. 1150. Trach. 814. Ai. 386. Phil. 286. 292. — 2. Cum *dativo et infinitivo* ponitur: νῦν σοι τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη Oed. Col. 725. et cum *dativo* personae, *genitivo* rei: ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; El. 602. πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ inc. XX. 1 (675 D.). Schoemannus ad Isaeum p. 380. non dici cum dativo, nisi significat *opus esse* existimans priore illo exemplo redarguitur. Non enim *opus est, ut ostendatis* Antigona dicit, sed *oportet* i. e. *decet, debetis*, προςήκει. — 3. cum *genitivo opus esse* interpretantur Latini. ἔστιν ὧν δεῖ Phil. 643. οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ 1038. τί δῆτα σοῦ δεῖ; 1049. δεῖ δ' οὐ τοιούτων Oed. R. 406. εὐβουλίας δεῖ Ant. 1085. τοῦ σκότου δεῖ El. 1486. — μαντείας ἔδει Oed. R. 394. Sed *δεῖ μέ τινος*, de quo v. Valck. ad Hipp. 23. Pors. Adv. p. 239., Sophocleum non est. — 4. Deinde ab infinitivo suspenditur finalis sententia, aut sola impersonale verbum sequitur. Illud fit Phil. 77., quod iam apposuimus, hoc vero in his: τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Phil. 54. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου 'τράφης Ai. 553. Observavit Brunckius ad Phil. l. c. Hermannum ex duabus locutionibus illam conflatam esse dicentem, ex ὅρα ὅπως δείξεις et δεῖ σε δεικνύναι non probo. — 5. *Participium* aliquando substantivi naturam induit. πρὸ τοῦ δέοντος Phil. 889. ἐκ δόμων ἀφορμῶς ἐς δέον περᾷ Ant. 382. ἐς δέον πάρεστι Oed. R. 1417. Cf. Krueger. ad Xen. Anab. p. 229. — *γε δεῖν* pro *ἰδεῖν* Oed. R. 1528. probabil. emendatio est C. Matthiae Qu. Sophocl. p. 36.

Δείκνυμι. 1. *Formae. praes.* δείκνυμι Oed. Col. 1147. δείκνυσι El. 417. Oed. R. 1258. Ant. 254. δείκνυσιν Oed. R. 614. δεικνύτω Oed. Col. 1529. δεικνύναι Oed. R. 1427. δεικνύς Trach. 1240. — *fut.* δείξω Trach. 1067. Ai. 66. 800. δείξεις Ai. 554. Ant. 37. Oed. R. 748. δείξει Ai. 566., ut Brunckius certe ex paucis codd. scripsit, rell. enim, etiam Laur. a. Florr. δείξῃ, quod ab ὅπως suspensum est. Apud Moschop. π. σχεδῶν p. 25., δείξεις legitur, sed in Ms. δείξῃ scriptum testatur Porsonus Adv.

tiorum in talibus luxuriantium *ἐδρακόμην* apud Sophoclem non reperiuntur. In Oed. R. 1425. infelix erat Wakefieldi coniectura *δέρκουσαν* pro *βόσκουσαν*, activum enim praesens tragicis indictum est; non felicior Corais est *προςδέρξεται* pro *προςδέξεται* Oed. R. 1428.

Δερμηστής. *Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὴν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ* (VII. 2. 397 D.). *Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀποδέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅςτις τὰ δέρματα ἐσθίει, δερμιστής.* Harpocratio in v. Bekkerus nunc *δερμηστής* edidit. In brevius contracta eadem fere habet Gr. Bekk. p. 240, 14. Controversia illa de significatione ex diversa scriptura orta videtur, incertique fuisse grammatici, rectiusne *δερμιστής* sit an *δερμηστής*, quorum illud Aristarchus de *angue pellem mutante* intellexisse credendus est; rectius Didymus de *verme* quippe *pelles rodente.* De accentu v. Eust. p. 855, 39. Etym. M. p. 436, 1. Secundum Tyrannionem futilium distinctionum auctorem, scribendum esset *δερμήστης*: v. schol. Il. *χ*. 67. cf. *λ*. 454. *ω*. 82.

Δέρος pellis. Exquisitior haec forma prae altera *δέρας*, v. Porson. et Elmsl. ad Med. 5.: sed cum ubique fere scriptura librorum fluctuet, vulgo parum sibi editores constiterunt. — *σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος* Ai. Locr. VI. 2 (16 D.). De hac pelle discrepant schol. Arist. Av. 936. et Pollux. VII. 70., hic de pelle loricae usibus serviente interpretatus, ille doctos haud dubie et antiquos *ὑπομνηματογράφους* secutus *ἐπὶ τοῦ δέρματος*, inquit, *τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ.* Signum illud fuit, ut ei parcerent Graeci Troiae expugnatores. v. Quintum Smyrn. XIII. 291. Strab. XIII. p. 607.

Δέσμιος vinctus. *ὃν — δέσμιον ἄγων ἔδειξ᾽ Ἀχαιοῖς* Phil. 604. *Ἰξίονα δρομάδα κατ᾽ ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν — Κρόνου παῖς* 674 ch. Schol. *δρομάδα δέσμιον* coniuncte ad Ixionem refert, cum *δρομάδα ἄμπυκα* potius *rotam* significent et *δέσμιον ἔβαλεν* Ixionem spectent sola. Versus illi corrupte scripti sunt; Hermannus verborum mutavit ordinem, rectius autem *δέσμιον* plane eiicit Dindorf. praef. Scen. Gr. p. XIX. — *χοῖρον ὥςτε δεσμίαν* Herc. Taen. I. 2. (217 D.). — *τοὺς δὲ δεσμίους ᾐκίζετο* Ai. 292.

Δεσμός vinculum. Singularis semel et tralate dictus. *ζεύχθη — πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ* Ant. 948 ch. Antrum enim Pangaei dicitur teste Apollod. III. 5. Pluralis proprie dicitur. *τοὺς ζῶντας — δεσμοῖσι συνδήσας* Ai. 62. *τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα* 72. *ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθείς* Acris. III. 1 (60 D.).

Δέσμωμα. Photius p. 22, 15. v. *ἐσφηκωμένον.* *Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· τετράπτεροι γάρ,*

τίμια τῆς δυςσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1374. *facto monstra. χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν* Oed. R. 614. *ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον* Lemn. V. 3. *τοῖς πᾶσι δεῖξαι* Polyx. III. 2. *μ' ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἀμέρα τοὺς πάντας* Ter. VIII. 2. ***Ratione et documento alicui probare quid*** videtur significare *ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ. δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι* Oed. R. 748.

Δείλαιος ***miser.*** Proprium est de homine. *τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος* Ant. 1226. *ἔχω μαθὼν δείλαιος* 1258 m. *δείλαιος ἐγώ* 1294 an. *ὄλωλα δὴ δείλαιος* El. 1474. *δείλαιος ἵλεῳ φρενὶ — κατεύχετο* Trach. 760. *δείλαιος — τἀπορεῖν ἔχω* 1233. *ἁγὼ κλύων δείλαιος* Ai. 979. nisi *δύστηνος* legendum ex Laur. A. *δείλαιε τοῦ νοῦ* Oed. R. 1347. *δειλαία δειλαίων κυρεῖς* El. 839 ch. *δειλαία στενάχουσα* 1065 ch. *ὀργίων — οἷς ἐχρῆτο δειλαία* Trach. 902. — De re ***miserandus.*** *σῶμα δειλαίας σποδοῦ* El. 748. ***cineres mortui.*** *τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος* Oed. Col. 515 ch. ***gravis et calamitosus*** (cf. *δύστηνος* et *τλήμων*) *θρώσκει δειλαία — νόσος* Trach. 1022 ch.

Δείλη ***vespera.*** *δείλῃ δὲ — τέμνεται ὀπώρα* Thyest. VI. 7 (239 D.). Accentum notavit Arcad. p. 108, 18.

Δειλία ***ignavia.*** *τῆς δὲ — δειλίας στυγῶ* El. 1016. *τὸν δειλίᾳ προδόντα σε* Ai. 993. *δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών* Oed. R. 536. *οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;* Ai. 75. *οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;* El. 343. *μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν* Atr. I. 1 (144 D.).

Δειλός ***ignavus*** (timidus). *βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς* Ai. 1294. *ἡμᾶς σὺ δειλοὺς — φανεῖς* 1341. *ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυςάλγητος φρένας* inc. XXXI. 2, 2 (689 D.). — *τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται* Ant. 326. ***ignavum lucrum***, est enim turpe lucrum concupiscere ignavorum. libri *δεινά*: illud legit et explicuit scholiastes. — De accentu v. Arcad. p. 52, 27.

Δεῖμα. 1. ***terriculamentum.*** *ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα* Phil. 915. ***qui totus terror es***, i. e. formidabilis. Bene explicuit Herm., confutans Valckenar. ad Hipp. 406., *παιπάλημα* coniectantem. *ἐκ δείματός του νυκτέρου* El. 402. longe elegantius enim de ***visu terrente*** quam ipso terrore dicetur. Cf. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 387. — 2. ***pavor.*** *εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα* Trach. 108 ch. ***metus sui memoriam ingerens.*** *δείμ' ἐμοὶ φέρουσά τι* Oed. Col. 361. *ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν* 1464 ch. *εἴ τι δείματός γ' ἔχει μέρος* Oed. R. 294. ***si quid metuit.*** *ἐννυχίου δείματος ἦν μοι προβολὰ — Αἴας* Ai. 1191 ch. *δείματι πάλλων* Oed. R. 151. ***tremens.*** *δεῖμα προςπνέοντα* Clytaemn. II (310 D.). *λυτηρίους εὐχὰς — δειμάτων ὧν νῦν ἔχω* El. 626.

Δειμαίνω metuo. ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν ἀμφὶ σοί Oed. Col. 493. δειμαίνειν ἄγαν Tr. 89. δειμαίνων τὸ σὸν μὴ στέργον ἀλγύνοιμι 481.

Δειματόω conterreo. ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Synd. II. (147 D.).

Δεινόπους cum infortunio adveniens. (σε) πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς ἥδε δεινόπους ἀρά Oed. R. 418. gl. ap. Brunck.: φοβερὰ τὴν ἐπιδημίαν. Affert Suidas v. δεινόπους.

Δεινός. Vocabulum variae potestatis *acris* et *vehementis*, *gravis* et *metuendi*, *calamitosi* etiam, *periti* et *callidi* significatione praeditum est. I. *Adiective* dicitur. δεινὸς ὁδίτης Phil. 147 an. *metuendus.* οὐδὲν δεινὸν 723. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος 745. δεινὸν γάρ 746. οἶκτος δεινός 953. Trach. 297. λέγειν σὺ δεινός Oed. R. 545. affert Suid. v. δεινὸς et λέγειν. θεήλατον μάντευμα δεινόν 992. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος 1297 an. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν Oed. Col. 139 an. κἄστιν τι δεινὸν σῆμα Trach. 46. ὁ δεινὸς ἵμερος 476. *vehementissima libido.* ὁ δεινὸς ὄρνις Ai. 634. δεινὸς ἡνιοστρόφος El. 721. *callidus.* δεινὰ φύσις Oed. Col. 212 ch. Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς Ai. 932. γλώσσῃ σὺ δεινός Oed. Col. 810. δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά 1067 ch. τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ Ant. 686. ἀ μοιριδία τις δύνασις δεινά 941 ch. τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει — μένος 949 ch. δεινὸς — ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά Aload. XI. 6 (109 D.). δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον inc. LXXIII (744 D.). λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. *homo loquacissimus.* Item *adiective* intelligenda exempla, quibus infinitivus subiectum, δεινός praedicatum est. δεινόν γέ σε — λελῆσθαι El. 333. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν 760. ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν 1028. τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; Trach. 459. φρονεῖν ὡς δεινόν Oed. R. 316. δεινὸν μὲν τὸ — κακὸν ἐπεγείρειν Oed. Col. 511 ch. ἦ δεινὸν — καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν 1083. *grave et indignum facinus.* Brunckius contra libros et scholiastae fidem δειλὸν correxit, in qua emendatione admodum debilis sensus et ne species quidem veritatis. δεινὸν δὲ — τούςδε μὲν πημαίνειν καλῶς Alet. VII. 1 (94 D.). — φωτὸς — γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ Phil. 438. ὡς δεινοῦ τινὸς φόβου φανέντος Oed. Col. 1647. δεινοῦ λόγου κατῆρξας Trach. 1135. πανουργίας δεινῆς Phil. 916. δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα Trach. 1089. δεινῆς συμφορᾶς Oed. R. 1527. — μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ Oed. R. 1457. Etiam substantive dicta possunt esse πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Oed. R. 1168. et ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Ant. 1084., i. q. δεινόν ἐστι, quem versum non recte distinxit virgula post θυμόν posita Hermannus, qui contra Erfurdtium iure monuerat non comparari posse ἐν δεινῷ et ἐν καλῷ. — δεινὸν ἰσχύος θράσος Phil. 104. *tantum virium fidu*

cia. προβοᾷ τι γὰρ δεινόν 218 ch. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας 1366. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην Oed. R. 1035. τὸ δεινὸν μῖσος Oed. Col. 1394. τὸ δεινὸν τοῦτο Ant. 96. δεινὰν μορφὰν El. 192 ch. ἔργον δεινόν Trach. 703. δεινὴν νόσον 976 an. δεινὴν πρᾶξιν Oed. Col. 566. με — δεινὸν χέρας Ai. 359 m. *fortem.* δεινὸν ἔπος 760. δεινὸν μένος 1045. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει 1103. sic Ald. et codd. meliores. Tricl. interpretationem illius vocabuli, μέγαν verbis poetae admiscuit. ἐρῶ — δεινὸν οὐδέν Synd. VIII. 1 (153 D.). ὄλεθρον δεινόν Creus. II. 2. — *Plur.* πάντα δεινά Phil. 500. quod affert Suidas v. ἀκροσφαλὴς et θάτερα. οὔκουν τάδε — δεινά 624. δειναὶ Κῆρες Oed. R. 471. δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν 1267. δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν Oed. Col. 337. v. Herm. ἔργα δεινά 384. δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται 1245 ch. At Ant. 326. recte nunc editur τὰ δειλὰ κέρδη. — δεινῶν ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 659. Apud Suid. v. ἄημα legitur δεινόν. Admodum blanditur Lobeckii coniectura λείων. Sed tamen Schaeferus rectam vulgatae scripturae explicandae rationem docuisse censendus: ἄημα πόντον ἐκοίμισε sc. *cessando.* Compares praeter Horatianum illud de Austro, quo *non arbiter Hadriae maior, tollere seu ponere vult freta,* Ciceronis sententiam de N. D. II. 40.: *sol tristitia quadam contrahit terram, tum vicissim laetificat* sc. remota tristitia. — δεινοῖς λόγοις El. 480 ch. ἐν δεινοῖς ὀνείροις 490 ch. δεινᾶν στυγνῶν τ' ἀχέων 842 m. Suid. v. ἰστουρ. — ἔργα δεινά Tr. 720. δύο δεινά Phil. 424. τὰ δείν' ἐκεῖνα Ant. 404. δείν' ἔπη Oed. R. 513. ἄλλα — καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα 790. δεινὰ κακά Oed. Col. 601. δεινὰ πάθη 1079 ch. — *Comparativus.* κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον Ant. 332. — *Superlativus.* δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων ξυμφορῶν Captiv. I. 2 (32 D.). Hoc quod (apud Harpocr. v. ἀπομάκτω exstat, si verum est, intercidit cum versu proxime praecedente id, quo δεινότατος referebatur. Brunckius δεινότατον ἀπομακτῆρα. δεινοτάτῳ ὕδρας φάσματι Trach. 833 ch. δεινοτάτας κελεύθους El. 1152. — 2. *Substantive* dictum singulari numero rarum est, si *accusativum* excipias. Nam in Phil. 455. recte videtur, quanquam contra libros, edi κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὠ δειλὸς κρατεῖ. Quod Buttmanno visum δεινότητα opponi χρηστότητι, secus est. Rectius hic commemorabitur ἢ δεινὸν ἄρ' ἦν (*grave est*), ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ inc. XV. 2. 1. (669 D.), etsi de sententia non perfecta vix potest indicari. — *Accusativi* haec exempla: φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν El. 368. δεινόν γ' εἶπας Ai. 1105. δεινόν γε φωνεῖς Phil. 1209. τὸ δεινόν, οὐφοβεῖτο Oed. R. 722. δεινὸν δ' αὔσας 1260. ἐς δεινόν 1312. ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ Eriph. IV. 2 (205 D.). ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. I. 1 (322 D.). *Pluralis* exempla etiam crebriora sunt. τὰ δεινὰ γάρ τοι

προστίθησ' ὄκνον πολύν Ant. 243. πολλὰ τὰ δεινά 332. βροτῶν χοἰ πολλὰ δεινοί 1033. τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 654. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν Acris. VI. 1 (63 D.). ἐν τοῖσι δεινοῖς El. 26. δεινοῖς ἠναγκάσθην 214 m. libri ἐν addunt, unde Hermanno aliter corrigendi subnata suspicio. ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας 216 m. τὰ δείν' ὁρᾶν Phil. 502. δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας Oed. R. 484 ch. gravia miscet vaticinia, v. Schaef. ad L. Bos. Ellips. p. 324. Affert Suid. v. δεινά. δεινὰ βρυχηθείς 1265. ὦ δεινὰ δράσας 1327. δείν' ἐπερρώσθη λέγειν Oed. Col. 667. πέπονθα δεινά 896. δεινὰ τολμᾶν Ant. 906. δεινὰ θεσπίσας 1078. εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. I. 1. (11 D.) ap. Stob. ecl. phys. I. 4. et Theoph. ad Autol. p. 258.

Δεινῶς graviter. δεινῶς ἀθυμῶ Oed. R. 747. δεινῶς γε Trach. 895. in responsione i. q. καὶ μάλα. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφάν El. 191 ch. *horrificam sceleris formam.* δεινῶς δακρῦσαι El. 795.

Δεινῶψ grave tuens. ὦ πότνιαι δεινῶπες Oed. Col. 84. Furiae. De tono v. ἀγλαώψ.

Δεῖπνον coena. προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων Ai. 1273. ἐν δείπνοις ὑπερπλησθεὶς μέθης Oed. R. 779. δείπνοις ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος Trach. 267. ὦ δείπνων ἀῤῥήτων — ἄχθη El. 196 m. coena dicitur, post quam occisus est Agamemno.

Δειράς cacumen. Πὰν — πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθι Ai. 682 ch. χιὼν — τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας Ant. 826 m. de Niobe in saxum conversa, ex quo cum nives defluunt liquefactae, lacrimare illa dicitur. — In Phil. 489. librorum scriptura Τραχινίαν τε δειράδα καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν metrum perdit. Porsonus, quod refert Elmsl. ad Ar. Ach. 612., corrigebat δειράδ' ἢ τόν. Erf. cum Hermanno olim δεράδα, quod Eur. Iph. Taur. 1209. firmari videbatur, ubi δεράδος metro postulari putes. Sed nunc et Hermannus mutavit sententiam et in Philocteta corrigendum puto Τραχινίαν δειράδα τε καί cum hyperbato particulae τε. ποτὶ δειράδ' ἔρχομαι inc. LXXV. (747 D.) Brunckius pro δειρήν scripsit probabiliter; certe δείρη vel δειρή de iugo montis incerta fide videtur, etsi Suidas δειρά καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν habet. Scribendum enim δειράς καὶ δειράδες.

Δέκα decem. δέκα 'μῆνας Trach. 44. ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. V. 4. (379 D.) de Palamede numerorum et mensurarum inventore.

Δέκατος decimus. ἔτος δέκατον Phil. 312. Βοιωτὸς — δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον El. 698.

Δεκέτης decem annorum. δεκέτει χρόνῳ Phil. 706 ch. edd. δεκετῆ χρόνον, cod. Harl. δεκέτη χρόνῳ, Ven. δεκαέτει χρόνῳ, Flor. Par. Laur.

tres Ricc. δεκέτει χρόνῳ, modo quod in Laur. B. Ricc. ι subscriptum non exstat, in Laur. A. duplex accentus, gravis et inflexus repeitur. De hoc enim non magis constat secundum libros, quam ex veterum notationibus. Etym. M. p. 765, 20. et Choerob. ad Theodos. p. 1375. Bekk. attice gravari dicunt; schol. Il. ψ. 266. Ptolemaeum Ascalonitam gravasse, alios, in quibus haud dubie Aristarchus, et paradosin acuere; sed οἰέτης consensu gravari affirmat schol. Il. β. 765. At Ammonius p. 136. Philemo p. 28. Moschopulus p. 41. ed. Titz. secundum significationem differre aiunt, ut acute de homine, gravatum de re dicatur. Phavorinus denique p. 325. Aelium Dionysium praefracte negasse ait, eiusmodi vocabula acuto proferri accentu, at Herodianum utrumque admisisse. Secundum librorum plurimorum consensum apud Platonem certe gravari vult Schneiderus ad Rpubl. p. 460. E., 539. A., 615. A. Ea discrepantia, quae, cum latissime in libris pateat, tolli vix potest, nonnullis a diversa flectendi ratione pendere videtur, prout δεκέτου an δεκετοῦς dicatur, velut Goettlingio de Acc. p. 88.; sed Etymologo non assentior in ου attice exire genitivum affirmanti, quod etiam Lobeckio dubitabile visum ad Phryn. p. 408.; de plurali certus testis Choeroboscus est l. c.

* Δελήτιον *esca.* δ. τὸ δέλεαρ. Σοφ. ἔχε τὸ δελήτιον. ἢ Σώφρων. Etym. M. p. 254, 53 (inc. CV. 78. 866 D.). Recte Brunckius a Sophocle abiudicat.

Δέλτος *tabella.* τοιαύτην — δέλτον λιπὼν ἔστειχε Trach. 47. παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα 156. χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν 680. Cum metaphora: θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους Tript. VIII (535 D.). cf. Valck. ad fr. Callim. p. 246. Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 709. — Accentum notavit Arcad. p. 79, 13.

Δέλφαξ (ᾰ) *porcus.* ἐσθίειν ἐθέλω τὸν δέλφακα Hybr. II. (506 D.) ab Athenaeo allatum in testimonium masculini generis p. 657, a.

Δελφικός *Delphicus.* Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας Oed. Col. 414. Δελφικῶν ἄθλων χάριν El. 672.

Δελφίς i. q. Δελφική. Δελφὶς πέτρα Oed. R. 464 ch. Plane ita de oraculo loquitur Theocr. Epigr. I. 4.

Δελφοί n. pr. Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας Oed. R. 734.

Δέμας. 1. *corpus.* οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας Oed. Col. 110. οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας ἔρημον ἕρπειν 502. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας 1547. *corpus*, cum caecus esset, luce caelesti quasi imbui Oedipus dicit. — ὥστε μηδένα γνῶναι — ἂν ἄθλιον δέμας El. 746. ἱδρὼς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Phil. 812. οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν — δέμας Oed. R. 1388. κατέσχισεν δέμας Oed. Col.

memoriam revocat. σῖγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες Oed. Col. 111. sc. διό σε σιγᾶν δεῖ. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι — ἔφθαρται γένος El. 754. (*ut nunc habet*). Ita cum μέν compositum exstat. ἔπεσχον — μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Phil. 350. δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ λόγον κρύψαι — μηδένα 583. Eadem res in ἀλλὰ — δή v. ἀ λ λ ά. γὰρ — δή v. γ ά ρ. καὶ — δή v. κ α ί. τε — δή v. τε. Iam nonnunquam *nectendo sermoni per interrogationem* constituitur; sane enim in interrogandi formulis alias alia significat. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; El. 377. σὺ δή, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — στῆναι Phil. 276. Minime enim σὺ δή cohaerent; sed hic sensus est: *haec cum talia essent, quomodo me experrectum esse putas?* οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε; Ant. 722. *Nempe docebimur?* cum irrisione dictum. Et cum vocabulo interrogative dici solito: πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Phil. 1219. τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω; Ant. 899. *cuius legis igitur?* Postremo sermonem institutum procedere facit per responsionem ad verba alterius respectantem. Oed. Col. 913. iam alia de causa apposuimus. Oed. Col. 170 an. cum Oedipus dixisset πρόσθιγέ νύν μου, Antigone respondet ψαύω καὶ δή. El. 308. Electra dicit ἱστόρει τί σοι φίλον. respondet chorus καὶ δή σ' ἐρωτῶ. El. 1429. Electra: ἦ νοεῖς ἔπειγε νῦν. Respondet Orestes καὶ δὴ βέβηκα.

3. Iam significatio particulae tertia *determinativa* non tempori neque actioni secundum temporum spatia definiendae servit, sed *rerum mensurae* et *dignitati*, qua de re non, ut prioribus illis significationibus, cum ἤ δ η, sed cum δ ῆ τ α recte componitur. *Pronomina* sequitur *personalia*. ἔστι νῷν δὴ — πατρὸς ἔμφυτον αἷμα — στενάζειν Oed. Col. 1066 m. *Nobis certe*, dicit, *si cui*. ἐγὼ δὲ δὴ τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ — πορεύσομαι Ant. 80. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα (κρίνω) 437. οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἁνὴρ — δηλοῖ Ai. 864. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι — χανεῖν 1205. adsignificato contemptu. — *Demonstrativa*: ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε Trach. 1081. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνίξ τε χοὶ ξυνναυβάται — δρῶσιν Phil. 561. Sed Oed. Col. 110. El. 377. ἤδη non pronomen spectat. — *Interrogativa*: εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Trach. 403. *cur potissimum?* χωρεῖ τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων Ant. 158 an. — *Relativa*: ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκῃ Phil. 491. ὅς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν 606. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν Oed. R. 399. πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ — εἶμι 492 ch. *quod quidem idoneum documentum sit.* ἐν — θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκατῄθομεν Ant. 1187. exiguas enim et fere putredine evanidas fuisse significat Polynicis reliquias. ἀνιάσασα δὴ ὅλος

Δεξίωμα amicitiae testatio. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου Oed. Col. 625. Levibus causis gentium foedera et amicitiam bello mutatum iri dicit.

Δέομαι egeo. τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη Oed. R. 1148. ῥώμης — τινὸς δεῖται 1293. ὥςτε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι Oed. Col. 576. — *oro.* μή μου δεηθῇς Oed. Col. 1172. δεῖται falsa scriptura est in Ichneut. I. v. δεῖ.

Δέον v. δεῖ.

Δέος metus. ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1053. Stob. Serm. CXLI. p. 410. δέος — ᾧ πρόςεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ 1058. Eust. p. 1036, 13. ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1063. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ Oed. Col. 223. i. q. μὴ δείσητε. οὔπω δέος εἰς ἄλιβαντα καταπεσεῖν inc. LXXVIII. 1 (751 D.). v. ἄλιβας. In Phil. 771. probabilis Hermanni suspicio est ἀλλὰ δέος. v. δέδοικα.

* *Δεράς* v. δειράς.

Δέρκομαι video. Praesens: δέρκομαι φάτιν ἄφραστον Trach. 690. τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος δέρκομαι El. 1105. δέρκου θαρσῶν Phil. 146 an. — *Imperfectum:* ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον El. 887. *Perfectum* nonnunquam praesentis vim habet: ὅςτις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε Oed. R. 389. σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ 413. Brunckius οὐ et δεδορκώς. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας Oed. Col. 898. σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα Ai. 352 m. δέδορκα φάσμα El. 1458. et participium ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα Ai. 85., de qua emphasi v. Iacobs. ad Philostr. p. 602. τυφλὸς ἐκ δεδορκότος Oed. R. 454. Hoc participium adiectivi naturam induit, *visu praeditum* significans, cuius significationis etiam perfecti finiti exempla haec sunt: Oed. R. 389. 413. quae posuimus, dein τὸ — τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα Ai. Locr. I. 4 (11 D.). *Oculorum ministerio uti* significatur inc. LXXXI. 1. (754 D.): μύω τε καὶ δέδορκα. At veram perfecti vim in his exemplis agnoscere licet: ἀεὶ — δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 1. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Trach. 744. cf. Markl. ad Suppl. 684. — Uno loco δεδορκώς *vivum* videtur significare: κἄμ' ἐπαυχῶ — δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι El. 66. Recte schol. ζῶντα interpretatur: mortuum enim sese esse simulaturus Orestes erat. Eustathius autem p. 191, 42. 1259, 64. hac sententia poetae usus medium dicit esse passive usurpatum, ut iunxerit ἐχθροῖς δεδορκότα, i. e. *visum.* — *Aoristus.* οἷον οὔτινα Τροία — δέρχθη Ai. 420 m. οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη inc. LVIII. 8, 2. (719 D.) de epoptis. Ceterae verbi formae, Euripideum ἔδρακον, Pindari ἐδράκην, poetarum recen-

γάρ. δὲ δή v. δέ. καὶ δή v. καί et Herm. ad Ai. 49. μὲν δή et μὲν οὖν δή v. μέν.

Δηάνειρα et *Δηϊάνειρα* n. pr. Haec melicorum forma semel legitur τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν Trach. 104 ch. Altera: δέσποινα Δηάνειρα Trach. 49. 179. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν 404. Δηάνειρα τέκνον Οἰνέως 662. βέβηκε Δηάνειρα 871.

Δῆγμα morsus. Tralate ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ inc. LIX. 1 (721 D.). Illustrat Wyttenb. ad Plut. de Sent. Prof. in Virt. p. 77, B.

Δῆθεν scilicet. Significat non esse rem qualis proferatur, v. Markl. ad Eur. Suppl. 321. Valck. ad Herod. V. 20. et veterum schol. Apoll. Rhod. I. 998. item Thucydidis I. 92. III. 111. — τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Trach. 381. cf. Scaligerum ap. Schaef. l. c.

Δήϊος v. δάϊος.

Δηλαδή scilicet manifesto, sine irrisione dictum. δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι — ὑμᾶς χρεών Oed. R. 1501.

Δήλημα noxa. γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα Oed. R. 1495.

Δήλιος v. Δάλιος.

Δῆλος apertus, manifestus. 1. solum positum. δῆλον ἔμοιγ' ὡς — στίβον ὀγμεύει Phil. 162. δῆλον sc. ἐστί Ai. 890. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. XI. 1 (521 D.). In Acrisii fr. III. (60 D.) Brunckius secundum Grotium, ut videtur, dedit δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνήρ, κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει. Rectius puto Gaisfordum secundum veteres δῆλον scripsisse, sed distinguendum ita: δῆλον γάρ· ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει: *res manifesta; homo vinctus omnia secundum domini voluntatem loquitur.* — 2. Adiectivum est. τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 322. λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. — 3. Notandum δῆλος cum participio dictum, cuius structurae ratio patescit ex ὡς aliquando addito. καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 319. — δῆλος δέ μοὔστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1204. δῆλος — ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων Phil. 999. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Oed. R. 673. καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. — Accentum notavit Arcad. p. 52, 29.

Δηλόω manifestum (perspicuum) *facio. Praesens act.*: δηλοῖ δὲ τοὔργον Ai. 348. κέλευθον οὐδαμοῦ δηλοῖ 865. πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. δηλῶ δέ Oed. Col. 144 an. Tricl. δῆλον δέ, eadem sententia. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20. δηλοῖς ὥς τι σημανῶν νέον 242. i. q. δῆλος εἶ. δηλοῖ τὸ γέννημα 467. Brunckius pro δηλοῦται dictum putabat: rectius Wunderlich. obss. in Aesch. p. 95. (v. Herm.) δηλοῖ ὄν explicat, cf. 242. σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν

νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοί, κελαινόρινες (fr. II. 1 (27 D.). Coniungenda *νῶτον ἐν δεσμώμασι σφηκοί* i. e. *ὥσπερ δεσμώμασιν ἐσφιγμένοι.* Ultima duo vocabula male a Sophocle abiudicat Brunckius, memorata etiam ab Etym. M. p. 385, 1. ubi vitiose *μελαινόρινες* scriptum.

Δεσμώτης vinctus. δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 105. — De tono consentiunt schol. Il. ε. 158. Philemo p. 23. Etym. M. p. 61, 55. cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 545.

Δεσμῶτις vincta. δεσμῶτιν ἄγων — ποιμνάν Ai. 230 an. — De tono v. Arcad. p. 35, 24.

Δεσπόζω dominor. πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ τῶν Εὐρύτου τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων Trach. 362. Sic Ald. et, si ex silentio fides, Laur. cum illa collati. *τὸν Εὔρυτον τῶνδε* Ven. Flor., duo Brunckii, Tricl. et, ut videtur, cod. Harl.: Brunckius *τὸν Εὔρυτον τόνδε* ex cod. B., quod ineptum est, quasi praesens adstaret Eurytus. Hermannus *τῶν Εὐρύτου τόνδε*, ut *εἶπε* Licham spectet, qui dixerit Herculem Euryto regnum voluisse adimere. Probabilis esset emendatio, si *δεσπόζειν εἶπε* significare posset *regnare velle dicebat.* Nam quod de verbo finito et participio verum est, *ἔκτεινα, κτείνας conatum* significare, illud in infinitivum non cadit. Aut Ven. Harl. Tricl. scriptura recipienda *τὸν Εὔρυτον τῶνδε*, ut *τῶνδε* sit *τῶν ἐκεῖ*, aut corrigendum *τὸν Εὔρυτον σῶν*, hoc sensu: *ubi incolumem Eurytum regnare indignabundus Hercules dicebat.*

Δέσποινα domina. δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν Trach. 408. *δέσποινα Δηάνειρα* Trach. 49. 179. *ὦ φίλη δέσποινα* 472. *φίλη δέσποινα* Trach. 430. Ant. 1177. et in alloquenda dea Ai. 38. *ὦ δέσποινα* Trach. 434. 481. *δέσποινα* Tr. 369. Cognomen Dianae est: *οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν* El. 616.

Δεσπότειρα i. q. *δέσποινα* inc. CV. 80 (868 D.).

Δεσπότης dominus, maxime familiae. *τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθροῦμεν* Ant. 1204. nuntius enim Creontis servus loquitur. *τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότην ἀπώλεσα* Troil. III. 2 (551 D.). Sic correxit Blomf.; vulgo *δεσπότης.* — *οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος — λέξεις;* Oed. R. 945. *ὦ φέριστε δεσποτῶν* 1149. *καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ* Ai. 495. *τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόταις δουλεύομεν* Past. VI. 1 (447 D.). *ὦ δέσποτα* Oed. R. 1178. Ant. 1263. *δέσποτα* Phil. 135 ch. Oed. R. 1132. 1165. *δέσποτ' Αἴας* Ai. 361. *ὦ δέσποτ' Αἴας* 480. 582. — Hinc compellatio regum et deorum est. *τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι — ἔφθαρται γένος* El. 754. *δεσπότῃ Κρέοντι* Ant. 1193. *regi,* s. certe *κυρίῳ.* *Ἥλιε δέσποτα* Rhizot. II. 1 (480 D.). Cf. Valck. ad Hippol. 88.

quam minus distincte de vocabulis brevem penultimam habentibus regulam affert Etym. M. p. 436, 10., eam ad verbalia revocat Apoll. de adv. p. 545, 25.

Δημοῦχος. Dearum cognomentum est *σὺν ταῖςδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς* Oed. Col. 459., non quod praesidio sint populo, quae Brunckii sententia erat, sed quod apud Athenienses sede accepta inprimis religiose colebantur. Hinc *incolae* sic dicuntur: *γᾶς τᾶςδε δαμούχοις* Oed. Col. 1089 ch. Sed *δημοῦχος χθονός* Oed. Col. 1350. Theseus est, populi imperium tenens. Reisigius coniectabat *ἄνδρες τῆςδε δημοῦχοι χθονός.* — De accentu v. Arcad. p. 90, 15.

* *Δήν* nescio quis scribere tentavit inc. LXXV. (747 D.), ubi vulgo *δ' ἂν καὶ τῷ*, ex quo ingeniose *δακέτῳ* Brunckius refinxit. v. *δάκετος.*

Δῃόω vasto. *τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί* Oed. Col. 1321. Edd. et codd. Ven. Par. A. *τάχα* pro *πυρί.*

Δήπου nempe, scilicet. *τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο* Oed. R. 1042. *τὴν αἰχμάλωτον — κάτοισθα δήπου* Trach. 417. *Nempe nosti*, ut spero. Rem sibi, qui loquitur, certissimam videri significat. *οὐ δήπου* (vix crediderim, *doch wohl nicht*) Ant. 377 an. v. Schaef. ad Theocr. I. 68. Reisig. C. Cr. in Oed. Col. 110. Stallb. ad Apol. Socr. p. 23.

Δηρόν et *δηρός* v. *δαρόν* et *δαρός.*

Δῆτα. Determinativam particulae *δή* significationem haec sibi communem esse voluit.

I. Ponitur in dictis et responsis quando res cum persuasione loquentis certissima affirmatur. *οὐ δῆτα — ποικίλως αὐδωμένου δέχου τὰ συμφέροντα* Phil. 130. *Nempe* (*natürlich*) *nuntii verba, prout commodum videbitur, interpretaberis.* *ἰὼ — δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς* 750. *κομιζέτω δῆτα* Oed. R. 445. *faciat, nemo prohibet.* (*immerhin.*) *ἰὼ* Chorus Oedipo accinit miseratione plenus Oed. Col. 541. Respondet Oedipus *ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.* — *ὥς μ' ἀπώλεσας θανών. ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα* El. 1155. *quum perdidisti me. nempe certissime perdidisti* ipsa sibi sententiam suam confirmans ait Electra. *πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν* cum Aegisthus quaesivisset, *πάρεστι δῆτα* Electra respondet El. 1447. *ἀλγοῦσα μὲν δῆτα* in simili re Antigona Ismenae Ant. 547. Quae eadem quasi *provocandi ad rem manifestam* significatio inest in *ἦ δῆτα, μὴ δῆτα, οὐ δῆτα, φεῦ δῆτα,* suis locis memorabitur. — 2. *Irrisionem acerbam* habet in interrogationibus quibusdam. *εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;* Oed. R. 364. Male Brunckius *τί δῆτα;* quanquam ex codd.; nam sic Laur. a. b. Ludificaturus Oedipum vates dicit: *visne scilicet alia dicam non minus invisa?* *καὶ δῆτ' ἐτόλμας*

νόσον Oed. Col. 550 m. — δευτέρῳ λόγῳ Phil. 49. i. q. *post illa*, v. Herm. — τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι Oed. R. 282. *Ισπειον βαιῆς* κύλικος ὥ τε δεύτερα Captiv. VIII. 9 (49 D.). — 2. *loco et honore secundus* πολὺ δεύτερον Oed. Col. 1230 ch. — τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς Phil. 1428. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης Oed. Col. 352. κἄστι πρὸς τὰ χρήματα — τἄλλα δεύτερα Creus. IV. 6 (325 D.). — 3. Adverbii exempla haec sunt: τὸ δεύτερον Phil. 1425. δεύτερον Phil. 896. 1272. Oed. Col. 327. 767. Trach. 874. Ai. 89. 737.

Δεύω fundo significat Ai. 369 m. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα. v. Lobeck.; et Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 348.

Δέχομαι. I. *Formae. praes.* δέχει Phil. 1305. δέχεται Rhizot. I. 3 (479 D.). δέχονται Ant. 1006. δέχηται El. 1454. δέχου Ai. 68. 575. Phil. 131. 765. 1271. δέχεσθαι Oed. R. 217. 818. Oed. Col. 488. — *imperf.* ἐδέχου Oed. R. 1391. — *perf.* δέδεκται Ant. 885. δεδεγμένοις Oed. Col. 92. — *fut.* δέξεται Oed. Col. 4. El. 158 ch. Tript. I. 3 (527 D.). δέξεσθε Trach. 918. — *aor.* ἐδεξάμην El. 658. Oed. R. 1163. Oed. Col. 544 m. Trach. 625. Ai. 646. ἐδέξατο Amphiar. IV. 1 (781 D.). δέξατο Oed. R. 1107 ch. δέξαιτο Ai. 983. δεξαίατο Oed. Col. 44., quae etiam v. 949. librorum scriptura est, ubi Herm. Elmsl. δ ε ξ ο ί α τ ο. δέξαι Phil. 808. Trach. 1075. in melica exclamatione diverbiis inserta. El. 1156. δέξασθε El. 68. δέξασθαι 435. Oed. Col. 633. — II. *Usus.* 1. *accipio dante altero*, cum proprie tum tralate dictum; quorum illud aliquando *in manus sumere* licet interpretari. ἰδοὺ δέχου Phil. 765. δέχου δὲ χερσὶ τῆς ἐμῆς βέλη τάδε 1271. εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν Oed. R. 1107 ch. *filium sustulit.* ἐδεξάμην δέ του 1163. ἐδεξάμην δῶρον Oed. Col. 544 m. Iocastae dicit matrimonium. τὸν παῖδα — δέχου Ai. 575. ἐξ οὗ χερὶ τοῦτ' ἐδεξάμην παρ' Ἕκτορος δώρημα 646. Haec proprie dicta. Tralatione eaque propiore sunt haec: ἵνα — στόμια δέχηται τἀμά El. 1454. Fortasse etiam sic explices illud El. 435. εἴ σοι — δοκεῖ γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς; *num videntur libationes illae mortuo placere posse.* σοι exquisitiore ratione dicendi cum verbo δέξασθαι iungendum videtur, pro παρὰ σοῦ positum: cf. Schaef. l. c. et ad Hec. Pors. 533. κἆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοί Ant. 1007. *respuunt.* Deflectitur autem verbum ad *dicta et facta* significanda, *quae attente et benevole audiuntur vel feruntur.* οὐ — δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Phil. 131. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι Oed. R. 217. σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει Phil. 1305; item ad *credendi* et *reputandi* vim: θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Ai. 68. v. Herm. — 2. *recipio loco aliquo, in terram, domum, vas.* δόμοις δέχεσθαι Oed. R. 818. ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου;

τέλους i. e. τελέως Ai. 670. — 3. A spatio permeando deflexum est, cum instrumentalis casus vices tenet. διὰ πολυῤῥάφου στρέφων πόρπακος Ai. 572. sc. clipeum. ἴθι — πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με Phil. 1082 m. i. e. πνεύματι ὀξυτόνῳ. δι' ὧνπερ ὤλετο (χειρῶν) Oed. R. 822. διὰ χειρῶν λαβών Ant. 907. non ἐν χερσί, de qua formula statim dicetur, sed χερσί, de manibus et potestate. δι' ὁσίων χειρῶν θιγών Oed. Col. 471. δι' ὄμματος ἀστακτὶ λείβων δάκρυον 1252. διὰ ψήκτρας — καθαίροντ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. VI. 1 (422 D.). Paulo aliter haec dicuntur: ἰὼ δύστηνε — διὰ πόνων φανείς Phil. 750. i. e. τοῖς πόνοις. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 390. δι' ἐμοῦ σώζειν Trach. 1016 m. τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας 1121. v. Herm. θυμοῦ δι' ὀργῆς Oed. R. 344. παίω δι' ὀργῆς 807. iratus. εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον i. q. ὀργιζόμενος Oed. Col. 909. ἦλθον postulat Blomfieldus: ἧκον Hermannus defendit adhibito Aesch. Suppl. 483. v. Brunck. ad Eur. Bacch. 433. Adverbiascens etiam διὰ τάχους θανεῖν i. q. ταχέως Ai. 809. hic ponam: non potest enim ad temporis notionem accommodari. — 4. Interdum ab ἐν non differt. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1243 an. corpus Haemonis mortui. Hinc tralata sunt διὰ στέρνων ἔχειν *animatum esse* Ant. 635. ὁρᾷς μέ τἄκνηστα διὰ φρενῶν φράσαι 1047. τἄκνηστα διὰ φρενῶν iungenda, *quae quis animo celat.* — 5. Relinquitur formula illis significationibus non accommodata δι' οὐδενὸς ποιεῖ Oed. Col. 590., quod idem atque οὐδενὸς ποιεῖ significans enotavit Phryn. App. Soph. p. 35, 3. — II. *cum accusativo.* 1. *propter.* δι' ἅ νιν εἰςιδεῖν θέλω Oed. R. 768. ἔχω γὰρ ἅ 'χω διὰ σέ Oed. Col. 1131. 2. *in* de loco in quo quis moratur dictum, sed tralate. νόμοι δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Oed. R. 836 ch. διά delet Elmsl. plane dispari usus exemplo Aesch. Agam. 1209. — III. *Adverbiascit* in tmesi. διὰ κάρα τεμών Synd. VIII. 6 (153 D.). διὰ κῦμα τεμών Inach. XI. 6 (265 D.). — Anastrophes utique immune esse διά consensu traditur ab Herod. ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 27. schol. Dion. Thr. p. 930. Bekk. Eust. p. 960, 64. Etym. M. p. 123, 22. Διαί apud Sophoclem non legitur.

Διαβάλλω *criminor.* μή με διαβάλῃς στρατῷ Phil. 578. Tricliniani codd. et Laur. A. διαβάλλῃς, marg. Turn. et cod. T. Brunckii διάβαλλε, quod iniuria praetulit Buttmannus. De dativo illo v. Pflugk. ad Eur. Hec. 863., illoque doctiorem Wyttenb. ad Plut. de Aud. poet. p. 37, B.

Διάβορος. Active *rodens:* νόσῳ διαβόρῳ Phil. 7., quod Eust. respicit p. 329, 41. ἡ τάλαινα διάβορος νόσος Trach. 1074. Passive *confectus rodendo:* ἠφάνισται (villus lanae) διάβορον πρὸς οὐδενός Trach. 673. Compositum est a βορός, unde propenacutum.

Διαγιγνώσκω *internosco.* ἐν τῷ διέγνως τοῦτο El. 1177.

Διάγω perago: τὸ λοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάξετον Oed. Col. 1615. *vitam produco:* χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην El. 772. Enotavit Moschop. Dictt. Att. v. διάγω. V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 121.

Διαδέχομαι excipio. νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Trach. 30. Affert Schol. Ai. 866. et ex hoc Suidas v. πόνος, sed vitiose scriptum ἀπωθεῖται δεδεγμένον.

Διάδοχος excipiens. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον Phil. 855. De hoc adiectivi dicendi genere v. Markl. ad Eur. Suppl. 69. Matth. ad Hec. 583.

Διαζάω vitam tolero. ἀφ' ὧν διέζων Phil. 531.

Διαίρετος divisus. μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον Trach. 162. Memorat Eust. p. 793, 3.

Διαΐσσω v. διάσσω.

Διαϊστόω de medio tollo. αὐτὴν διηΐστωσε Trach. 878.

Δίαιτα victus. τῆς οἴκοι διαίτης Oed. Col. 353. *domi degendae vitae,* adsignificata lautitia victus. πτωχῷ διαίτῃ 755. Tralate i. q. ὁ μ ι λ ί α. φιλοτασίῳ διαίτᾳ El. 1062 ch. — De accentu v. Arcad. p. 96, 16.

Διαιτάομαι dego. ἡνίκα — τοῖν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ Oed. Col. 773. ξένον πάρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών 932.

Διακονέω ministro. κἄδει τι — μόνον διακονεῖσθαι Phil. 287. schol. ὑπηρετεῖσθαι ἐμαυτῷ, recte; *sibi ministrare* medium significat, ut Ar. Acharn. 1017. Elmsl.

Διάκονος minister. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Anten. II (141 D.). *nuntium.* ἢ τέθνηκεν, ἢ, τὰ τῶν διακόνων, ὡς εἰκός, οἶμαι — ἤπειγον Phil. 495. *quod est nuntiorum* i. e. pro eorum socordia. V. Hermann. — De tono colligitur ex Etym. M. p. 268, 25.

Διακωλύω impedio. ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1768 an.

Διαμπερές penitus. εἴθε πως διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις Phil. 780. Erravit Wakef. στέρνων διαμπερές iungendo, qua de re inutilis est eius coniectura ἔ χ ο ι τ ο; similiter Tyrwhittus fecit ap. Elmsl. ad Bacch. 992. — Tonum docet Etym. M. p. 358, 52.

Διαπεραιόω. ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 717. de *gladiis stringendis* dictum. Affert Suidas v. διεπεραιώθη.

* *Διαπέτομαι pervolo.* πᾷ μοι φθογγὰ διαπέταται φοράδην Oed. R. 1310 an. in edd. vett. codd. Flor. Δ. Θ. Pal. et, ut videtur, in Laur. a. est. Laur. b. c. Flor. Γ. διαπέπταται. Brunckii E. διέπταται. Brunckius de coniectura πέτεται. Musgr. et Seidl. διαπωτᾶται, Dind. olim φθογγὰ δ' ᾄσσει φοράδην scripsit, nunc in Poetis Scenicis διαπέταται ut alienum seclusit; eiecit Hermannus.

Διαπορθέω tralate dictum de *homine perdito.* οἴχωχ' ὄλωλα διαπεπόρθημαι Ai. 880. Versu utuntur Herod. ap. Koen. ad Greg. p. 66., Suidas v. *οἴχωκα*, Moschop. ad Il. *β*. 219. sed hic vitiose scripto et sine auctoris nomine; v. Lob. ad Ai. l. c. Heind. ad Plat. Protag. t. IV. p. 571.

Διαπράσσω *conficio* i. e. interimo. τοῦ δὲ διαπεπραγμένου Trach. 781. Thomas Mag. v. *διαπεπραγμένον*. Abresch. Anim. ad Aesch. Pers. 265. et Blomf. gl. v. 265. Wyttenb. ad Plut. Apophthegm. Reg. p. 183, E.

Διαπρύσιος ὄτοβος tonitru dicitur quasi longinqua spatia penetrans Oed. Col. 1476 ch. Suid. v. *ἀμφίσταται* et *ὄτοβον*. V. Intpp. Hesychii in v.

Διαπτύσσω *relego.* οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 705. Eust. p. 237, 22.

Διαῤῥαίνομαι *diffluo.* ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ Trach. 14. Suid. v. *γενειάς*.

Διαῤῥέω *fluo* i. e. evanesco. χάρις διαῤῥεῖ Ai. 1246. Stob. Serm. CCLXXI. p. 877. v. Wesseling. ad Her. IV. 198. πάλιν διαῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται inc. LVI. 8. (713 D.) de lunae fulgore interlunio evanescente.

Διαῤῥήγνυμι *perfringo* i. e. perfodio. πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 821. In schol. memoratur scriptura *ἀναῤῥήξαντα*.

Διαῤῥοιζέω *cum sibilo s. strepitu penetro.* ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διεῤῥοίζησεν (ἰός) Trach. 565. Ex scholiorum vetere scriptura *διαῤῥοίζησεν* coniicias *διὰ ῥοίζησεν*.

Διάσημος *manifestus.* διάσημα γὰρ θροεῖ Phil. 209 ch. Schol. *φανερά*.

Διασκεδάννυμι *dissipo, perimo.* τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν Oed. Col. 626. civitatum amicitia bello perimetur. ὂν βραχεῖ τὸν ὄγκῳ — διασκεδῶ 1343. de victoria, qua alterius opes intercidunt. κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Ant. 287. v. Herm.

Διασπείρω *dissipo.* πατρῴαν κτῆσιν — ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1283. Aliquanto magis proprie dicitur μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 997. *fel igne excidebat.* μυελὸν ἐκραίνει — κρατὸς διασπαρέντος Trach. 779. Eust. p. 976, 8. 1193, 10. — πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον El. 738. discucurrerunt.

Διΐσσω. *δ ι α ΐ σ σ ω* enim quatuor syllabis non legitur, scripturam *αΐσσω* autem satis elevavimus. — De Diana Hecate *circumvagante* dictum ξὺν αἷς (αἴγλαις) Λύκι' ὄρεα διΐσσει Oed. R. 208 ch. Tralatum ad *dolorem viscera mordentem* σπασμὸς διῇξε πλευρῶν Trach. 1073.

Διάστροφος *distortus.* *διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας* Trach. 791. i. q. *διεστραμμένον* (*brechend*). Tralatum inde *φρένες διάστροφοι* Ai. 442. *mens perversa*; ex hoc loco *φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου* Thomas affert p. 221.

Διατελής *continuus.* *αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς* Oed. Col. 1510.

Διατίλλω *cvello* (detondeo). *διατετιλμένης φόβης* Tyr. XV. 7. (587 D.) de iuba eqnae detonsa, qua superbire credebantur. Versns ab Aeliano servatos Hist. An. XI. 18. tractavit Iacobs. Exerc. crit. in Athen. t. I. p. 123. Sed cum genitivi illi cum prioribus (*ἥτις θερισθῇ θέρος ξανθόν*) compositi aliquid otiosi habere videantur, et codex unus *διατετιλμένη* feratur habere, paene correxerim *διατετιλμένη φόβην*, quod cum participio *αὐγασθεῖσα* coniungendum.

* *Διατορέω* *διατορεύω* *διατρέω*. Ex Ichnentis I. (295 D.) apud Pollucem X. 34. legitur *ἑκλάτα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται.* *διατορεύσασθαί σε δεῖ* Valckenarius, *διατορῆσαι* vel *διατρῆσαι* Lobeckius conicoit ad Phryn. p. 178.

Διάτορος *perforatus.* *διατόρους ποδῶν ἀκμάς* Oed. R. 1034.

Διατριβή *oblectamentum.* *χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἐφεῦρε* Palam. I. 2 (380 D.).

Δίαυλος *cursus in stadio duplicatus.* *δρόμων διαύλων τε* El. 681. Suid. v. *βραβεῖς*.

Διαφανής *clarus.* *αἰαῖ· τάδ' ἤδη διαφανῆ* Oed. R. 754.

Διαφέρω activum *perfero* significat: *ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν* Oed. R. 321. Aliter plane in Trach. 322. legitur *οὔταρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν.* schol. de voce mittenda, Hermannus *a sese non differre loquendo*, i. e. *non magis quam antea loqui* interpretatur. Recte puto Neuium de *voce proferenda* explicare, quippe *per adaperta labra* mittitur. — *Medium.* *παῖδα — εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων* Ai. 506. Musgravius explicat *peraget*, comparans *ἅπαις διοίσει* Rhes. 982. et *διαφέρειν αἰῶνα* Herod. III. 40. Etiam Hesychius, cum quo schol. concinit, *διοίσεται διάξει, βιώσεται* interpretatus medium pro activo a Sophoole dici videtur significare. Aliud scholion *κομισθήσεται, χωρισθήσεται* Erf. et Lob. sequuntur; non enim pupillos continuo servire tutoribus. Hermannus explicat *iactari, huc illuc trudi.* Maxime placet Musgravii ratio.

Διαφθείρω *perimo* et *perdo.* *ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ* Oed. R. 438. *ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς* Phil. 1058. res bene gesta ne irrita fiat, Ulixes metuit. *τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν* El. 298. Apud Eust. p. 191, 29. *διέφθορας*, apud Suidam

ἀλλ- δὲ δή v. δέ. καὶ δή v. καί et Herm. ad Ai. 49. μὲν δή et μὲν οὖν δή v. μέν.

Δηάνειρα et *Δηϊάνειρα* n. pr. Haec melicorum forma semel legitur τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν Trach. 104 ch. Altera: δέσποινα Δηάνειρα Trach. 49. 179. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν 404. Δηάνειρα τέκνον Οἰνέως 662. βέβηκε Δηάνειρα 871.

Δῆγμα *morsus*. Tralate ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ inc. LIX. 1 (721 D.). Illustrat Wyttenb. ad Plut. de Sent. Prof. in Virt. p. 77, B.

Δῆθεν *scilicet*. Significat non esse rem qualis proferatur, v. Markl. ad Eur. Suppl. 321. Valck. ad Herod. V. 20. et veterum schol. Apoll. Rhod. I. 938. item Thucydidis I. 92. III. 111. — τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν Trach. 381. cf. Scaligerum ap. Schaef. l. c.

Δήϊος v. δάϊος.

Δηλαδή *scilicet manifesto*, sine irrisione dictum. δηλαδὴ χέρσους φθαρῆναι — ὑμᾶς χρεών Oed. R. 1501.

Δήλημα *noxa*. γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ᾽ ὁμοῦ δηλήματα Oed. R. 1495.

Δήλιος v. Δάλιος.

Δῆλος *apertus, manifestus*. 1. solum positum. δῆλον ἔμοιγ᾽ ὡς — στίβον ὀγμεύει Phil. 162. δῆλον sc. ἐστί Ai. 890. ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον Ter. XI. 1 (521 D.). In Acrisii fr. III. (60 D.) Brunckius secundum Grotium, ut videtur, dedit δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνήρ, κῶλον κοδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει. Rectius puto Gaisfordum secundum veteres δῆλον scripsisse, sed distinguendum ita: δῆλον γάρ· ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει: *res manifesta; homo vinctus omnia secundum domini voluntatem loquitur*. — 2. Adiectivum est. τόδ᾽ ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 322. λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320. — 3. Notandum δῆλος cum participio dictum, cuius structurae ratio patescit ex ὡς aliquando addito. καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν Ai. 319. — δῆλος δέ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1204. δῆλος — ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων Phil. 999. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Oed. R. 673. καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς 1008. — Accentum notavit Arcad. p. 52, 29.

Δηλόω *manifestum* (perspicuum) *facio*. *Praesens act.*: δηλοῖ δὲ τοὔργον Ai. 348. κέλευθον οὐδαμοῦ δηλοῖ 865. πάνθ᾽ ὅσ᾽ ἂν δηλοῖ θεός Oed. R. 77. δηλῶ δέ Oed. Col. 144 an. Tricl. δῆλον δέ, eadem sententia. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ᾽ ἔπος Ant. 20. δηλοῖς ὥς τι σημανῶν νέον 242. i. q. δῆλος εἶ. δηλοῖ τὸ γέννημα 467. Brunckius pro δηλοῦται dictum putabat: rectius Wunderlich. obss. in Aesch. p. 95. (v. Herm.) δηλοῖ ὂν explicat, cf. 242. σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν

R. 554. δίδασκε Oed. Col. 566. 600. διδάσκετε Oed. Col. 469. — fut. ἐγὼ διδάξω σε Oed. R. 839. Oed. Col. 1514. Ant. 979. — aor. ἃ (ῥήματα) δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 240 an. μεγάλοι δὲ λόγοι — γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Ant. 1332 an. γήρᾳ est ἐν γήρᾳ, non τοὺς γέροντας. ἔχεις διδάξαι δή με Oed. Col. 23. δίδαξον κἀμέ Oed. R. 6.. ἐπεὶ δίδαξον Oed. Col. 973. δίδαξον El. 344. 524. 575. Trach. 64. 3.. 668. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Trach. 232. — Passivi pr.. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Phil. 1373. sine te doceri, v. Pfl.. ad Eur. Hec. 299. πολλά καὶ μαθεῖν σε δεῖ — καὶ διδάσκεσθαι μ.. Phthiot. II. 2 (622 D.). — fut. διδαξόμεσθα δὴ πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 722. — aor. οὐδὲ — διδαχθῆναι θέλεις θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά El. 322. — Medium semel legitur. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 354. αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε Coraes Prodr. Bibl. Gr. p. λϛ, recte, id est excogitavit apud se, reperit. Affert Moschop. Dictt. Att. v. ἐδιδάξατο, explicans ἐφεῦρε, vitiose enim ἔφευγε vulgo scriptum. De hoc medii usu v. Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 4. Valck. ad Xen. Mem. IV. 4, 5. et ad Ammon. Animadv. p. 70. Ruhnk. ad Tim. p. 83. C. Matthiae Qu. Soph. p. 94. Boeckh. Explic. Pind. p. 184.

Δίδυμος geminus. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινὺν El. 1069 ch. διδύμας ἁλὸς Ant. 955 ch. Ponti et Bospori. Eustathius huius sententiae meminit ad Dion. Per. 148., διδύμαν θάλασσαν alicubi a Sophocle positum esse adnotans, et p. 581, 18. διδύμων πελαγέων (pro κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλός) sine auctoris nomine parum fida memoria affert. — ὦ δίδυμα τέκνων ἄριστα Oed. Col. 1690 ch. sic Par. T. Farn. ed. Turn. Ceteri libri δίδυμα et ἄριστα, quod recepit Reisigius. διδύμαιν χεροῖν El. 199 an. — De accentu v. Arcad. p. 61, 16.

Δίδωμι. I. Formae. Passivi haec tantum leguntur: δοθήσεται Phil. 763. δοθείσας 1301. — Activi praesens: δίδωμι Oed. Col. 646. δίδως Oed. R. 1025. Ai. 1333. δίδωσι Phil. 1325. Oed. R. 1173. Oed. Col. 447. Trach. 817. διδῶσι inc. LXXVI. 2 (749 D.). διδοίης Oed. R. 583. Oed. Col. 648. διδοίη 781. διδούς 1289. Trach. 601. 1207. Ai. 355. El. 30. inc. XLIV. 2 (702 D.). διδούσης Oed. R. 1081. — perf. δέδωκας Phil. 660. δέδωκασι Phil. 372. — fut. δώσεις Ant. 228. 315. δώσοιμι El. 240 m. Brunckius ἀμέτρως ex D. δώσουσιν. δώσειν Oed. Col. 1078 ch., si librorum scriptura vera, v. ἄν. Ant. 456. El. 528. δώσων Oed. Col. 581. — aor. 1. indicativo dicitur solo. ἔδωκα Oed. R. 1157. Ant. 893. ἔδωκας El. 1340. Trach. 200. Oed. R. 1156. 'δωκεν Ai. 1282. aor. 2. ceteris modis. δοίην Oed. R. 1161. δοίη Oed. Col. 873. 1103. δοῦν Phil. 316. Scripturae δῴην, damnatae ab Atticistis (v. Moer. p. 117. Lobeck. ad Phryn. p. 345.) apud Sophoclem non est vestigium. δὸς

Phil. 84. El. 443. 636. 646. 1108. Ai. 478. 534. Oed. Col. 1628 m. Trach. 1055. 1107. δότε El. 1112. Oed. Col. 102. 1107. δοῦναι Phil. 63. 370. 664. 1217. Oed. Col. 1487. Ant. 303. Trach. 359. 409. δούς Phil. 960. Oed. R. 1038. 1143. Oed. Col. 859. δόντι Phil. 664. δοῦσα quod anapaestum versui infert Triptol. IV. (531 D.) non opus cum viro quodam docto ἀλοῦσα corrigi, dum cum eodem scribas ταρχηροῦ pro ταριχηροῦ.

II. *Usus.* 1. *dare* significat *aut in manus, aut ita certe, ut alter re potiatur.* σε — οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Phil. 63. locutio ex duabus conflata, οὐκ ἠξίωσάν σε τῶν ὅπλων et οὐκ ἠξίωσάν σοι τὰ ὅπλα δοῦναι. δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά 370. δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε 372. οὐ δοθήσεται πλὴν σοί 763. οὐ δὲ — μ' αὐτῷ δίδως; Oed. R. 1025. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ 1038. παῖδά μοί τινα δούς 1143. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδε 1156. ἔδωκα 1157. εἶπον ὡς δοίην πάλαι 1161. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι; 1173. δώσων — τοὐμὸν δέμας σοι δῶρον Oed. Col. 582. ὥςπερ τις εἴ σοι — μηδὲν διδοίη 781. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις 1628. εἰπεῖν τι δώσεις; Ant. 315. *dabis responsum, quod referam his, qui me miserunt.* ὦ Ζεῦ — ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ χαράν Trach. 200. τὴν παῖδα δοῦναι 359. διδούς γε τόνδε (πέπλον) 601. δός μοι — εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1055. ἔκκριτον δέ νιν δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Ἀλκμήνης γόνος Ai. 1282. ἄγω, δὸς αὐτῷ El. 443. de donis sepulcralibus, ut κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα Ant. 893. δὸς — τεῦχος ἐς χεῖρας λαβεῖν El. 1108. δόθ' ἥτις ἐστί 1112. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε; 1340. οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταρχηροῦ γάμου Tript. IV. πιεῖν διδούς inc. XLIV. 2. Proxima est *reddendi* significatio: ταῦτα — δόντι δοῦναι Phil. 664. v. Herm. οὔ τί που δρῶναι νοεῖς; 1217. — 2. Hinc *transferuntur* haec. a. Paucis quibusdam locis εὖ διδόναι *faustum rerum eventum dare* significat. ὦ Ζεῦ διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ Oed. Col. 648. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης Oed. R. 1081., quem versum antestatur Plut. de fort. R. p. 318, D. Non aptissime contendit Erfurdtius Horatianum *fortunae filius.* De formula εὖ διδόναι consule Pflugk. ad Eur. Andr. 751. — b. Saepe *dandi* quidem inest significatio, sed ut interpretemur *facere, ut obtingat:* maxime cum Di memorantur hominum sortem regentes. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖεν ποτ' — ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν Phil. 316. ὃς ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν — φάος μόνος δέδωκας 660. θεαί, βίου δότε πέρασιν Oed. Col. 102. Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναι 873. τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη 1173. τὴν δὲ τέρψιν ἣν τὠμῷ δίδωσι πατρί, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι Trach. 817., quod tamen etiam ad primam significationem referri licet, ut τελεσφόρον χάριν

τούςδ' ὑπερβαίνειν νόμους Ant. 445. *inventa scilicet tu es.* Aliquanto levius sed tamen perstringens Ulixen Agamemno dicit τοιούςδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Ai. 1339. item Chrysothemin Electra τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ El. 1026. — 3. Sine irrisione dicta haec sunt: οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; Phil. 108. ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά; 975. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον — ἔρρει Oed. R. 558. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων; 1014. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν — ; 1337 m. Tricl. Ald. Br. contra metrum τί δῆτ' ἐμοί. ποῖ δῆτ' αἰῶνα τλάμων ἕξω; Oed. Col. 1734 m. ἆρ' οἶσθα δῆτα —; Trach. 76. πότερα κείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν καλῶμεν —; 341. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον; 1209. οὐχ ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο —; Ai. 985., quo loco Elmsleium offendit particula in principio versus posita; satis hoc defendit Herm. l. c. et El. Doctr. Metr. p. 118. — ἀλλὰ δῆτα v. ἀλλά. ποῦ δῆτα, πῶς δῆτα, τίς δῆτα v. in ποῦ, πῶς, τίς.

Δηώ Cereris cognomen. ὃς μέδεις — Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Ant. 1108 ch. de Libero dictum. V. Io. Henr. Vossium ad hymn. Cer. 47. et 122.

Διά. I. *cum genitivo.* 1. Proprium est de *spatio emetiendo vel transeundo.* δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου Phil. 19. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος φέρεται Oed. Col. 1263. οἴκτου δι' οἴκων ἀγρίως ὁρμωμένου Trach. 861. ὑπαίθρια διὰ θυρῶν Ai. 294. πῦρ — Ἑκάτης ἔγχος, τὸ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται Rhizot. II. 3 (480 D.). ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. III. 5 (437 D.). — 2. Proxime a spatiis tralata haec sunt, motus cuiusdam, quamvis figuratam significationem habentia: ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Phil. 1001. v. Musgr. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός Oed. R. 1387. de auditis rebus aurem quasi permeantibus. καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων Ant. 1173. ἀνὴρ δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 727. δι' ὠτὸς ἂν πικρά γε — ἐννέπειν — συμφέροι 1429 ch. βραδεῖα — ἐν λόγοισι προςβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. LXX. 1, 2 (737 D.). Item *viae* adsignificatio inest in his: διὰ τύχης τοιᾶςδ' ἰών Oed. R. 773. *emensus fortunam* i. e. perpessus. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς — δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες El. 1501 an. διὰ δίκης ἰὼν πατρί Ant. 738. v. Markl. ad Eur. Suppl. 112. Valck. ad Phoen. 482. Brunck. ad Oed. R. 773. Elmsl. ad Eur. Med. 842. Bergler. ad Ar. Ran. 1459. Huc etiam refero βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Teucr. II. 2. (507 D.), significat enim tonitru fulgure mixtum. Hinc locutiones quaedam explicandae: χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι Phil. 285. *tarde praeteribat:* scil. quasi longum intervallum emensurus. ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου 748. *per intervalla redit.* δι' αἰῶνος *semper* El. 1013. διὰ παντός i. q. ἀεί Ai. 691 ch. διὰ

tit. CCLVII. p. 849. discrepantia scripturae *πρότερα, δίειπέ μοι, τίν' αἴρεσιν λάβοις.*

Διεκπεραίνω confício. πρὶν αὐτῷ — βίος διεκπερανθῇ Tynd. I. 3 (572 D.).

Διεμπολάω, divendo, cum metaphora *prodo et circumvenio. τί με κατὰ σκότον διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;* Phil. 575. *λάθρα ἀπατᾷ* schol. a *mercimonio clam vendendo* facta tralatio. — *ὠθοίμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα* Ter. VII. 7. (517 D.) de puella collocanda dictum. Apud Stob. tit. LXVIII. p. 283. *διεμπολούμεθα* scribitur, quam nihili vocem expulit Valck. v. *ἐμπολάω.*

* *Διεμπολέω* v. *διεμπολάω.*

Διεξέρχομαι proprie *peragro,* inde *obeo, perfero. ὅσους — διεξελθὼν πόνους* Phil. 1405.

Διέξοδος transitus, mutatio. ἀνέμων διέξοδοι Oenom. V. 1. (424 D.) apud Diog. Laert. IV. 35. Suid. v. *διέξοδοι* et *λήθουσι.*

Διεργάζομαι perdo. μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ Oed. Col. 1419.

Διέρπω permeo. πῦρ διέρπειν Ant. 265. in purgationibus criminum recensetur. V. Intpp. l. c. et ad Hor. epod. XVI. 17.

Διέρχομαι permeo, penetro. De *fama: ὀξεῖα γάρ σου βάξις — διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας* Ai. 978. *οὐ μηδὲ κληδὼν μηδαμοῦ διῆλθέ που* Phil. 256. Hoc traductum a verbis ore prolatis: *γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται* inc. XVIII. 3 (673 D.). De *dolore corporis: διέρχεται, διέρχεται* Phil. 733. 34. De *veneno per corpus fuso: σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας* Trach. 714. De *amore: ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε* Trach. 477. v. praeter Musgr. Markland. ad Eur. Suppl. 288. Abresch. ad Aesch. Prom. 650. — In Oed. Col. 580. Tricliniani *διέρχεται.* v. *διοίχομαι.*

Διέχω disto, i. e. de tempore *intercedo. οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς* Oed. R. 717.

Διήκω permeo, pervagor. πολὺ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας Oed. Col. 307.

Διηλιφής inunctus. γένειον ὧδε — διηλιφὲς φοροῦντα Synd. III. 1 (148 D.). v. *γένειον.*

Διήνεμος. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Trach. 326. Schol. *ἔρημον. ὑψηλήν, ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσαν φησιν.* Hae duae sunt diversorum interpretationes. Alteram non sic debere intelligi, quasi *Oechaliam ventosam* Homerus dixerit, quae Brunckii sententia de Il. β. 730. erat, sed ut qualescunque urbes, ut mos erat, editis locis conditas *ἠνεμοέσσας* vocare amaverit, docet Hermannus. Nec tamen assentior

probanti alteram scholiastarum rationem, ut *vastata et quasi perflata ventis* Oechalia dicatur.

Διίημι emitto, edo. ὅςτις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος Oed. Col. 967. *memorasti*, adsignificata facti impudentia.

Διίστημι. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς — βάθρον Oed. Col. 1653 *terra dehiscens.*

Δικάζω iudico. Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι Oed. R. 1214 ch. gl. καταδικάζει. Est *ulciscitur, poenas repetit.*

Δίκαιος iustus. 1. *Adiective dictum.* μηδὲν δίκαιον Phil. 407. τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν 1125 ch. v. Herm. δίκαιον ἄνδρα Oed. Col. 614. ἄνδρα δ. 811. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Oed. Col. 765. v. λόγος. φαίνει δίκαιος 942. σὲ τὸν δίκαιον 996. εἰ γὰρ δίκαιος 1004. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ 1031. δικαίαν χάριν παρασχεῖν 1494 ch. *debitam gratiam.* δαίμων δίκαιος 1563. φανεῖται — δίκαιος ὢν Ant. 658. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην 667. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον 724. οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν Trach. 347. *infidus.* ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν 410. πῶς μὴ δίκαιος; 411. γνώμην δικαίαν σχοῦσα El. 541. δικαία γλῶσσα Aload. III (101 D.). σπουδῆς δικαίας Thyest. II. 2 (235 D.). — σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24. dubitabilis propter δικαίαν δίκην sententia; olim Hermannus emendarat. — δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Phil. 82. δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν 1039. δίκαια κρίτη El. 468 ch. — 2. *Substantive dictum.* De *homine* non legitur nisi semel. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς Ant. 786 ch. De *iusti notione* et *re iusta* universe: πῶς δίκαιον Phil. 1231. ξὺν τῷ δικαίῳ 1235. δίκαιόν ἐστι 1304. οὐ γὰρ δίκαιον Oed. R. 609. Phaedr. II (605 D.). ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν Ai. 1104. οὐ δίκαιον 1323. τὸ μὲν δίκαιον — ἢ σὺ κρίνεις (ἐστί) El. 330. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν 456. v. Herm. τῷ σῷ δικαίῳ 1026. i. e. *ei, quod tibi iustum* videbitur. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Trach. 52. Etiam plurali numero non de *recte factis* solis, sed etiam de *notione iusti* dicitur, nullo, si cum singulari contuleris, discrimine. τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Phil. 448. *quidquid est iustorum hominum.* ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. δίκαι' ἔλεξας Oed. R. 280. οὔτε — δίκαια πράσσεις Oed. Col. 829. οὐ δίκαια δρᾷς 835. δίκαια (δρῶ) 836. πῶς δίκαια; ib. δίκαι' ἀσκοῦσαν — πόλιν 917. κεὶ δίκαι' ὅμως λέγω 961. δίκαια προςχρῄζουσιν 1204. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία Ant. 663. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 739. δίκαια γὰρ Trach. 409. τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aethiop. I. 3. (26 D.) de qua sententia vide Valck. Diatr. p. 166. et Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 22, F. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀν-

Διαπορθέω tralate dictum de *homine perdito*. οἴχωκ' ὄλωλα διαπεπόρθημαι Ai. 880. Versu utuntur Herod. ap. Koen. ad Greg. p. 66., Suidas v. οἴχωκα, Moschop. ad Il. β. 219. sed hic vitiose scripto et sine auctoris nomine; v. Lob. ad Ai. l. c. Heind. ad Plat. Protag. t. IV. p. 571.

Διαπράσσω *conficio* i. e. interimo. τοῦ δὲ διαπεπραγμένου Trach. 781. Thomas Mag. v. διαπεπραγμένον. Abresch. Anim. ad Aesch. Pers. 265. et Blomf. gl. v. 265. Wyttenb. ad Plut. Apophthegm. Reg. p. 183, E.

Διαπρύσιος ὄτοβος tonitru dicitur quasi longinqua spatia penetrans Oed. Col. 1476 ch. Suid. v. ἀμφίσταται et ὄτοβον. V. Intpp. Hesychii in v.

Διαπτύσσω *retego*. οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ant. 705. Eust. p. 237, 22.

Διαρραίνομαι *diffluo*. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ Trach. 14. Suid. v. γενειάς.

Διαρρέω *fluo* i. e. evanesco. χάρις διαρρεῖ Ai. 1246. Stob. Serm. CCLXXI. p. 877. v. Wesseling. ad Her. IV. 198. πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται inc. LVI. 8. (713 D.) de lunae fulgore interlunio evanescente.

Διαρρήγνυμι *perfringo* i. e. perfodio. πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ Ai. 821. In schol. memoratur scriptura ἀναρρήξαντα.

Διαρροιζέω *cum sibilo s. strepitu penetro*. ἐς δὲ πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν (ἰός) Trach. 565. Ex scholiorum vetere scriptura διαρροίζησεν coniicias διὰ ῥοίζησεν.

Διάσημος *manifestus*. διάσημα γὰρ θροεῖ Phil. 209 ch. Schol. φανερά.

Διασκεδάννυμι *dissipo*, *perimo*. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν Oed. Col. 626. civitatum amicitia bello perimetur. ὃν βραχεῖ σὺν ὄγκῳ — διασκεδῶ 1343. de victoria, qua alterius opes intercidunt. κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Ant. 287. v. Herm.

Διασπείρω *dissipo*. πατρῴαν κτῆσιν — ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην El. 1283. Aliquanto magis proprie dicitur μετάρσιοι χολαὶ διεσπείροντο Ant. 997. *fel igne excidebat*. μυελὸν ἐκραίνει — κρατὸς διασπαρέντος Trach. 779. Eust. p. 976, 8. 1193, 10. — πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον El. 738. discocurrerunt.

Διάσσω. δ ι α ι σ σ ω enim quatuor syllabis non legitur, scripturam illam autem satis elevavimus. — De Diana Hecate *circumvagante* dictum ξὺν αἷς (αἴγλαις) Λύκι' ὄρεα διάσσει Oed. R. 208 ch. Tralatum ad *dolorem viscera mordentem* σπασμὸς διῇξε πλευρῶν Trach. 1073.

Διάστροφος distortus. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Trach. 791. i. e. διεστραμμένον (*brechend*). Tralatum inde φρένες διάστροφοι Ai. 442. men*tes perversa*; ex hoc loco φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου Thomas affe[rt] p. 221.

Διατελής continuus. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς Oed. Col. 1510.

Διατίλλω vello (detondeo). διατετιλμένης φόβης Tyr. XV. 7. (587 D.) de iuba equae detonsa, qua superbire credebantur. Versus ab Aelian[o] servatos Hist. An. XI. 18. tractavit Iacobs. Exerc. crit. in Athen. t. I p. 123. Sed cum genitivi illi cum prioribus (ἥτις θερισθῇ θέρος ξαν-θόν) compositi aliquid otiosi habere videantur, et codex unus διατετιλ-μένη feratur habere, paene correxerim διατετιλμένη φόβην, quam cum participio αὐγασθεῖσα coniungendum.

* *Διατορέω διατορεύω διατρέω.* Ex Ichnentis I. (295 D.) apud Pol-lucem X. 34. legitur ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖ. δια-τορεύσασθαί σε δεῖ Valckenarius, διατορῆσαι vel διατρῆσαι Lobe-ckius coniecit ad Phryn. p. 178.

Διάτορος perforatus. διατόρους ποδοῖν ἀκμάς Oed. R. 1034.

Διατριβή oblectamentum. χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας ἔφηνε Pa-lam. I. 2 (380 D.).

Δίαυλος cursus in stadio duplicatus. δρόμων διαύλων τε El. 681. Suid. v. βραβεῖς.

Διαφανής clarus. αἰαῖ· τάδ' ἤδη διαφανῆ Oed. R. 754.

Διαφέρω activum *perfero* significat: ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Oed. R. 321. Aliter plane in Trach. 322. legitur οὔτ' ἄρ τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν. schol. de voce mit-tenda, Hermannus *a sese non differre loquendo*, i. e. *non magis quam antea loqui* interpretatur. Recte puto Neuium de voce *proferenda* ex-plicare, quippe *per adaperta labra* mittitur. — *Medium.* παῖδα — εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Ai. 508. Musgravius explicat *perager*, comparans ἄπαις διοίσει Rhes. 982. et δια-φέρειν αἰῶνα Herod. III. 40. Etiam Hesychius, cum quo schol. con-cinit, διοίσεται διάξει, βιώσεται interpretatus medium pro activo a Sophocle dici videtur significare. Aliud scholion κομισθήσεται, χωρι-σθήσεται Erf. et Lob. sequuntur; non enim pupillos continuo servire tu-toribus. Hermannus explicat *iactari, huc illud trudi.* Maxime placet Musgravii ratio.

Διαφθείρω perimo et *perdo.* ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ Oed. R. 438. ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς Phil. 1058. res bene gesta ne irrita fiat, Ulixes metuit. τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 298. Apud Eust. p. 191, 29. διέφθορας, apud Suidam

locutione. δώσεις δίκην Ant. 228. ὡς δοῦναι δίκην 303. δίκην δώσειν 455. El. 528. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην Trach. 409. Quomodo a prima ad hanc significationem perventum sit, duo exempla monstrant: σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 573. *si tibi accideret, quo digna es* (Cod. Ien. δίκη γε τυγχάνοι), et χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην El. 1497. *hoc iuris in omnes valere oportet*, i. e. puniendi omnes ita sunt. — 4. Solitarium est, cum δίκην est *instar*. πώλου δίκην Tyr. XV. 1 (587 D.). Σειρίου κυνὸς δίκην inc. CV. 156 (941 D.). — De tono v. Herod. π. μον. λέξ. p. 14, 1.

Δικρατής. δικρατεῖς λόγχας στήσαντε Ant. 146 an. Eteocles sunt et Polynices. Schol.: ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένας; ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν καὶ ἡ ἑκατέρου λόγχη οὐκ εἰς κενὸν ἀπεπέμφθη, ἀλλ' ἐκράτησε τοῦ ἑτέρου: ex quibus media vera explicatio est. δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι Ai. 246 ch. Recte schol. δισσοὺς interpretatur neo profecto alia de re compositum a verbo κρατεῖν repetitum est, nisi quod illic *vis*, hic *potentia* quodammodo adsignificatur.

Δικτυόκλωστος *in retis modum nexus*. σπείραισι δικτυοκλώστοις Ant. 346 ch. schol.: τοῖς σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, οἱ συγκλείουσι τὰ δίκτυα. Postrema omitti satius fuit. *Rete ipsum funibus contextum* significatur.

Δίκτυον *rete*. μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν inc. XV. 126, 1 (783 D.). v. μολιβδίς. Tralate de *illecebris*: ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται inc. XVI. 1, 2 (670 D.).

Δίλοφος *biceps*. ὑπὲρ διλόφου πέτρας Ant. 1113 ch. montis Parnassi cacumina dicuntur; v. schol. Eur. Phoen. 233. Elmsl. ad Bacch. 306. 559.

Διόβολος *a Iove iactus*. κτύπος Διόβολος Oed. Col. 1463 ch. *tonitru*. Respicit Eust. p. 691, 53. 720, 29. 1188, 30.

Διογενής *a Iove ortus*. Διογενὲς τέκνον Ai. 91. Minerva.

Διοίγω *aperio*. ἰδοὺ διοίγω Ai. 339. ἐκκύκλημα fieri observat schol. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα Oed. R. 1287. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1295. Male schol. Ai. l. c. ἀνοίγω interpretatur; ut illic de diductis eccyclemate parietibus, ita in Oedipo de foribus ab utraque parte apertis dicitur, ut quasi medium inter eas spatium adaugeatur.

Διοιδα *accurate scio*. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι Oed. Col. 296.

Διοίχομαι *transeo* i. q. *finior*. χὠ λόγος διοίχεται Oed. Col. 580. Tricl. διέρχεται. Sensus est *finita mea oratio*, i. e. *non erit amplius, quod dicam*. v. Herm. ad Eur. Suppl. 546. — *pereo, occido*. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται Ai. 952.

R. 554. δίδασκε Oed. Col. 566. 600. διδάσκετε Oed. Col. 469. — *fut.* ἐγὼ διδάξω σε Oed. R. 839. Oed. Col. 1514. Ant. 979. — *aor.* ἃ (ῥήματα) δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν Ai. 240 an. μεγάλοι δὲ λόγοι — γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Ant. 1332 an. γήρᾳ est ἐν γήρᾳ, non τοὺς γέροντας. ἔχεις διδάξαι δή με Oed. Col. 23. δίδαξον κἀμέ Oed. R. 698. ἐπεὶ δίδαξον Oed. Col. 973. δίδαξον El. 344. 524. 575. Trach. 64. 393. 668. πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι, δίδαξον Trach. 232. — *Passivi praes.* διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Phil. 1373. *sine te doceri*, v. Pflugk. ad Eur. Hec. 299. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ — καὶ διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. II. 2 (622 D.). — *fut.* διδαξόμεσθα δὴ πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε Ant. 722. — *aor.* οὐδὲ — διδαχθῆναι θέλεις θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά El. 322. — *Medium* semel legitur. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Ant. 354. αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξε Coraes Prodr. Bibl. Gr. p. λϛ, recte, id est *excogitavit apud se*, *reperit*. Affert Moschop. Dictt. Att. v. ἐδιδάξατο, explicans ἐφεῦρε, vitiose enim ἔφευγε vulgo scriptum. De hoc medii usu v. Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 4. Valck. ad Xen. Mem. IV. 4, 5. et ad Ammon. Animadv. p. 70. Ruhnk. ad Tim. p. 83. C. Matthiae Qu. Soph. p. 94. Boeckh. Explic. Pind. p. 184.

Δίδυμος *geminus*. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν El. 1069 ch. διδύμας ἁλὸς Ant. 955 ch. Ponti et Bospori. Eustathius huius sententiae meminit ad Dion. Per. 148., διδύμαν θάλασσαν alicubi a Sophocle positum esse adnotans, et p. 581, 18. διδύμων πελαγέων (pro κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς) sine auctoris nomine parum fida memoria affert. — ὦ διδύμα τέκνων ἄριστα Oed. Col. 1690 ch. sic Par. T. Farn. ed. Turn. Ceteri libri δίδυμα et ἄριστα, quod recepit Reisigius. διδύμαιν χεροῖν El. 199 an. — De accentu v. Arcad. p. 61, 16.

Δίδωμι. I. *Formae. Passivi* haec tantum leguntur: δοθήσεται Phil. 763. δοθείσας 1301. — *Activi praesens:* δίδωμι Oed. Col. 646. δίδως Oed. R. 1025. Ai. 1333. δίδωσι Phil. 1325. Oed. R. 1173. Oed. Col. 447. Trach. 817. διδῶσι inc. LXXVI. 2 (749 D.). διδοίης Oed. R. 583. Oed. Col. 648. διδοίη 781. διδούς 1289. Trach. 601. 1207. Ai. 355. El. 30. inc. XLIV. 2 (702 D.). διδούσης Oed. R. 1081. — *perf.* δέδωκας Phil. 660. δέδωκασι Phil. 372. — *fut.* δώσεις Ant. 228. 315. δώσοιμ' El. 240 m. Brunckius ἀμέτρως ex D. δώσουσιν. δώσειν Oed. Col. 1078 ch., si librorum scriptura vera, v. ἄν. Ant. 456. El. 528. δώσων Oed. Col. 581. — *aor.* 1. indicativo dicitur solo. ἔδωκα Oed. R. 1157. Ant. 893. ἔδωκας El. 1340. Trach. 200. Oed. R. 1156. 'δωκεν Ai. 1282. *aor.* 2. ceteris modis. δοίην Oed. R. 1161. δοίη Oed. Col. 873. 1103. δοίην Phil. 316. Scripturae δῴην, damnatae ab Atticistis (v. Moer. p. 117. Lobeck. ad Phryn. p. 345.) apud Sophoclem non est vestigium. δός

manu vibratis dictum sit, quae posterior Hermanni est sententia, incertum. Mihi neutrum horum, sed a duobus Atridis *duplex* eorum exercitus dici videtur adsignificato *impetu* in παλτός, ut δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι duo sunt, sed *reges* esse adsignificatur. Sic τρίπαλτα πήματα quasi triplici impetu assultantia dixit Aeschylus Sept. 972. — Haec respicit Eust. p. 674, 13. vitiose scripto φονεύς, item Suid. et Zonar. v. δίπαλτος.

Δίπλαζω duplicatus sum. τό τοι δίπλαζον μεῖζον κακόν Ai. 261. (ῐ, ut in thesi).

Διπλοῦς. 1. *duplex* proprie dictus. παίει — μάστιγι διπλῇ Ai. 238 an. διπλοῖς κέντροισι Oed. R. 809. 2. *duplex* tralate dictum. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1257. ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν; 938. πρὸς διπλῆς μοίρας Ant. 170. μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος 53. v. Lennep. ad Phal. p. 114. Lips. διπλῆ φύλοπις El. 1060 ch. *a duobus conflata.* ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Trach. 616. διπλῆν κτήσει χάριν Phil. 1356. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν El. 1407. *duplica*, i. e. itera plagam. διπλᾶς ἀγωγὰς μολεῖν Oed. Col. 1096. de iuncto Apollinis et Dianae auxilio. 3. *Duo.* ξίφους διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1218. *remoras gladii*; v. Lob. ad Ai. 814. ἡλίου διπλῆ — ἐνθάκησις Phil. 17. v. Herm. ὦ διπλοῖ στρατηλάται 782. μή μέ ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ, διπλῇ δέ Oed. R. 607. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις 1135. *cum duobus gregibus.* ἔνθα δύστηνος διπλοῦς ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι 1249. cum breviloquentia, *alterum ex altero, ex primo secundum.* διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά 1320. διπλᾶς ὄψεις ἀράξας Ant. 51. παῖδες διπλοῖ El. 529. *duo*, Hermione et Nicostratus, qua in re Hesiodum Sophocli praeivisse scholiasta adnotavit. Eodem redit πρὸς Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς Oed. R. 20. Minervae Oncaeae et Ismeniae, v. Intpp. — 4. A nostra consuetudine aliena sunt ἔπεμψα — διπλοῦς πομπούς Oed. R. 288. *duas legationes*, plus uno enim viro erat in utraque. Magis adhuc abest ἀδελφῶν μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Ant. 14. *cum sese invicem occidissent*, ut *duae* quidem, sed non in *uno* facinus perpetrarent. — 5. Adverbiascit διπλῇ. εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ Ant. 721. Vulgo legitur διπλᾶ, quod durius et fere inusitato modo *utriusque* significaret sermonem. Sed Laur. a. διπλᾶι, Laur. b. διπλᾷ. Praeterea in illo sequentis versus vocabulo primo οἱ adscriptum ἧι, quod non videtur ᾗ significare, sed cum ad illud διπλᾶι corrigendum pertineret, errore librarii articulo insequenti appositum est. Quare Hermannus διπλῇ dedit.

* *Δίπτυχος duplex.* δίπτυχοι ὀδύναι Ach. Am. III. 2. (164 D.), incertum an Sophoclis sit.

δοῦναί σφιν Oed. Col. 1487. — ταῦτά μοι — εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα El. 636. Deum precatur. ταῦτα δὸς — ὥσπερ ἐξαιτούμεθα 646. οὓς ἂν θεοὶ διδῶσι inc. LXXVI. 2. Item passive: τὰς μὲν ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας Phil. 1301. Suid. v. τύχη. — c. *rei alicuius potestatem concedere*, vel etiam *sui ipsius*. Hoc exstat: δός μοι σεαυτόν Phil. 84. Trach. 1107., hoc quidem loco adsignificata *cedendi* et *placationis* notione, quae sequentibus efficitur μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύσοργος· δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 478. *sine te moveri.* Paulo diversa sunt νῦν δ' ἄλλοισι δούς, ὡς εἰκός, ἔκπλει Phil. 960. Schol. ineptit. Wakef. Erf. scripserunt τοῖς ἄλλοις σε δούς et numeris insuavibus nec satis conveniente sententia. Musgr. explicat *cedens*, Buttmannus χώραν subaudiri vult; quorum illud (de illa vi formulae v. Bos. Ell. p. 127. Valck. Diatr. p. 233, c. Iacobs. ad Philostr. p. 363.) vix fieri potest, hoc nullo modo. Rectius Hermannus *aliis id, quibus par est, tribuens.* — δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν Phil. 1326. — *Obiective dicuntur* haec: ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν Oed. Col. 447. *quantum per naturam licet.* τούτων — δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι 646. τὸ μηδαμά ἐκεῖσθεν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε 1107. διδοὺς ἐμοὶ λέξαι τ' ἀκοῦσαί τε 1290. δός μοι προςειπεῖν αὐτόν Ai. 534. — Rursus aliter dictum ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 714. *fac mutes animum.* — d. Semel est *addere* s. *adhibere.* μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος Ai. 355. v. Lobeck. — e. A significationibus iam commemoratis ducuntur suo tamen loco seorsim componendae *locutiones quaedam verbo* δ ι δ ό ν α ι *proferri soli ac.* ἀ κ ο ὴ ν δ ο ῦ ν α ι. ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς El. 30. *accurate attendens.* Suid. v. μεθάρμοσον. — δ ί κ η ν et δ ί κ α ς. οἱ μολόντες δώσεις δίκην Ant. 228. ὡς δοῦναι δίκην 303. ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν 456. v. Herm. οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην El. 528. — δώσοντ' ἀντιφόνους δίκας El. 240 ch. — λ ό γ ο ν. εἰ διδοίης — σαυτῷ λόγον Oed. R. 583. *si tecum reputares.* — χ ά ρ ι ν δ ο ῦ ν α ι, i. q. χαρίζεσθαι et εἴκειν, v. Lobeck. ad Phryn. p. 18. προςνέμεις δέ μοι χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς Trach. 1207. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως Ai. 1333. — ὀργῇ χάριν δούς Oed. Col. 859. — Denique si ἂν δώσειν Oed. Col. 1078. vera scriptura est, *reddendi* hoc vel dimittendi vim habet; sed dubia res. v. ἄν.

Διειπεῖν accurate, distincte enarrare: v. Ast. ad Plat. Legg. VII. p. 371.; male vulgo διηγήσασθαι explicant. — τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Oed. R. 394. Suid. v. τοὐπιόντος. ὅν γε Λοξίας διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν 854. τρόπον — πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 22. In Ai. 258. cum consensu ceterorum testium legatur πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, notabilis est apud Stob. ed.

Διφρευτής curru vectus. τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω Ai. 844. — De tono v. Etym. M. p. 436, 14.

Διφρηλατέω curru pervehor. τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 832. Sol.

Διφρηλάτης auriga. ἔστε νιν διφρηλάται — ἔλυσαν El. 743.

Δίφρος currus. Singularis semel dictus est. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ Amphiar. IV. 2 (781 D., qui in incertis posuit, nec iniuria propter tragicum certe versuum colorem). ἐκ τροχηλάτων δίφρων El. 50. παγχρυσέων δίφρων 500 ch. ὅθι κατέστησαν δίφρους 700. πρὶν — ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι 713. ὠρθοῦτο — ἐξ ὀρθῶν δίφρων 732. ἐκπεπτωκότα δίφρων 740. Affert Eust. p. 642, 32. — Accentus compositi vocabuli est, v. Etym. M. p. 279, 30.

Διφυής duplici natura. διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Trach. 1085. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 800.

Δίχα 1. *bifariam.* τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεῤῥήγνυ Ai. 232 an. Latera scindebat. — 2. Inde tralatum est *diverso modo, separatim a.* εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 537. v. Schaef. ad Gnom. p. 9. Stallb. ad Plat. Protag. p. 98. Est *etiamsi tu dissentias.* — 3. *Scorsim, procul.* οἰκεῖν δίχα Oed. Col. 608. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός 1729 m. *solus.* ἐκ κύκλου — Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 737. *secedens.* v. Dissen. Expl. Pind. p. 370. ἀπώλου σῆς κασιγνήτης δίχα El. 1126. ὑμᾶς — ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. *vos a ceteris segregatos,* i. e. *potissimum.* — 4. *Absque.* ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα Phil. 31. De similibus dictis ἐκ παραλλήλου v. Reisig. Comm. Cr. ad Oed. Col. p. 229. et Pflugk. ad Eur. Androm. 18. ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων Phil. 195 an. δίχα τοῦδε πλέοντες 829 m. μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα Trach. 1052. Ad *voluntatem* et *rem gerendam* spectant πόλεως δίχα Oed. Col. 48. *iniussu* civitatis. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 755. *non adiutus* ab divis. Affert Suid. v. ὁμοῦ. — De tono v. Etym. M. p. 279, 52.

Διχοστατέω dissideo. διχοστατῶν λόγος inc. LXXIV. 2, 1 (746 D.).

Διχόστομος duplici acie. δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Aeh. Am. III. 1 (164 D.).

Διψάω sitio. διψῆν βίᾳ inc. XLIII. 2 (701 D.). διψῶντι inc. XLIV. 1 (702 D.). v. etiam μαιμάω.

Δίψιος aridus (sitiens). διψίαν κόνιν Ant. 246. 425. Memorant horum alterutrum Hesych. v. διψία κόνις, explicans ξηρά, et Eust. p. 666, 57. Plane aliquid aliud schol. Apoll. Rh. IV. 14. ex Ixione Sophoclis profert fr. I (279 D.). παρὰ τὸ ἴψαι Σοφ. ἐν Ἰξίονι δίψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον· καὶ Ὅμηρος· πολυδίψιον Ἄργος ἐκοίμησεν, πολλάκις βεβλαμμένον. Non credendum, πολυΐψιον olim a

probanti alteram scholiastarum rationem, ut *vastata et quasi perflata ventis* Oechalia dicatur.

Διίημι emitto, edo. ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος Oed. Col. 967. *memorasti*, adsignificata facti impudentia.

Διίστημι. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς — βάθρον Oed. Col. 1658. *terra dehiscens.*

Δικάζω iudico. Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι Oed. R. 1214 ch. gl. καταδικάζει. Est *ulciscitur, poenas repetit.*

Δίκαιος iustus. 1. *Adiective* dictum. μηδὲν δίκαιον Phil. 407. τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν 1125 ch. v. Herm. δίκαιον ἄνδρα Oed. Col. 614. ἄνδρα δ. 811. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Oed. Col. 765. v. λόγος. φαίνει δίκαιος 942. σὲ τὸν δίκαιον 996. εἰ γὰρ οὐ δίκαιος 1004. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ 1031. δικαίαν χάριν παρασχεῖν 1494 ch. *debitam gratiam.* δαίμων δίκαιος 1563. φανεῖται — δίκαιος ὢν Ant. 658. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην 667. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον 724. οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν Trach. 347. *infidus.* ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὢν 410. πῶς μὴ δίκαιος; 411. γνώμην δικαίαν σχοῦσα El. 541. δικαία γλῶσσα Alead. III (101 D.). σπονδῆς δικαίας Thyest. II. 2 (235 D.). — σὺν δίκῃ χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ Ant. 24. dubitabilis propter δικαίαν δίκην sententia; olim Hermannus emendarat. — δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα Phil. 82. δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν 1039. δίκαια κράτη El. 468 ch. — 2. *Substantive dictum.* De *homine* non legitur nisi semel. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς Ant. 786 ch. De *iusti notione* et *re iusta* universe: πῶς δίκαιον Phil. 1231. ξὺν τῷ δικαίῳ 1235. δίκαιόν ἐστι 1304. οὐ γὰρ δίκαιον Oed. R. 609. Phaedr. II (605 D.). ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν Ai. 1104. οὐ δίκαιον 1323. τὸ μὲν δίκαιον — ἢ σὺ κρίνεις (ἐστί) El. 330. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν 456. v. Herm. τῷ σῷ δικαίῳ 1026. i. e. *ei, quod tibi iustum* videbitur. εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Trach. 52. Etiam plurali numero non de *recte factis* solis, sed etiam de *notione iusti* dicitur, nullo, si cum singulari contuleris, discrimine. τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Phil. 448. *quidquid est iustorum hominum.* ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. δίκαι' ἔλεξας Oed. R. 280. οὔτε — δίκαια πράσσεις Oed. Col. 829. οὐ δίκαια δρᾷς 835. δίκαια (δρῶ) 836. πῶς δίκαια; ib. δίκαι' ἀσκοῦσαν — πόλιν 917. καὶ δίκαι' ὅμως λέγω 961. δίκαια προσχρῄζουσιν 1204. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία Ant. 663. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ 739. δίκαια γάρ Trach. 409. τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aethiop. I. 3. (26 D.) de qua sententia vide Valck. Diatr. p. 166. et Wyttenb. ad Plut. de Aud. Poet. p. 22, F. τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντ-

572, — Falsa librorum plurimorum scriptura est δόξει γοῦν ἐμοί, quod certe δοκεῖ γοῦν ἐμοί dici oportebat, Trach. 715., ubi Brunck. ex cod. T. et ed, Iunt. recte δόξῃ γοῦν ἐμῇ dedit, quod nunc etiam in Laur. a. b. repertum,

II. *Usus*, A. *personalis*, 1. *videri qualecunque*. ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι καταοχολάζειν Phil. 126. ἐπειδὴ — δοκεῖ λήθη τις εἶναι 865. πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν 948. δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι 1358. ἴσθι — δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον Oed. R. 346, κλάων δοκεῖς μοι — ἀγηλατήσειν 401. εἰ δὲ μὴ 'δοκεῖς γέρων εἶναι 402. καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι — δοκεῖ 405. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. (ταῦτα) μάτην — σοι δοκεῖ λελέχθαι 1039, εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν 1661. κάκιστος εἶναι — δοκεῖ Ant. 181. σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν 465, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν 554. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν — ἔμμεν 618 ch. λέγειν φρονούντως — δοκεῖς 678. Κρέοντι ταὔτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν 905. ἤδη καὶ δοκῶ (sc. λέγειν) 1049. ἥ γ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προςεῖναι 1236. τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Trach. 57. εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ 59. εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον 583. δοκεῖς — οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς 586. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν Ai. 591. οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1074. εἰ δοκῶ — δυςφορεῖν ὑμῖν ἄγαν El. 246. εἴ σοι προςφιλῶς δοκεῖ γέρα τάδε — δέξασθαι νέκυς 434. εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς 540. ἆρ' οὔ μοι δοκεῖ χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον 604, κεἰ μὴ δοκῶ σοι (αἰσχύνην ἔχειν) 607. ἆρ' ὑμῖν — δακρῦσαι δοκεῖ 795, οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν 1030. ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι πένης ὢν ἄνοσος Creus, IV. 6. ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν inc. LXXXIII. ex Valckenarii emendatione. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. C. 12. — 2. *Sibi videri*, ἔδοξα — τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι El. 78. Eust. p. 642, 34. εἰ σαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν 1044. πατέρα γὰρ εἰςορᾶν δοκῶ 1353. ἄρτι κουφίζειν δοκῶ Phil. 725. δοκοῖμ' ἂν — τῆς νόσου πεφευγέναι 1033, δοκῶ προλεύσσειν 1344. χεροῖν τᾶν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφας Oed. R. 1470. τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς; Oed, Col. 964. ὅςτις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ Ant. 703. Sententiam in brevius contractam habet Eust. p. 237, 22, πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; Trach. 401. οὐδ' εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα 589. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Ai. 43. κἀδόκει μὲν — Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν 56. κἄρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ 256., subaudiendum enim αὐτός, ἀνδρ — δοκῶ Τεύκρου κλύειν 954. — 3. Inde orta significatio *putandi*, dubio carens illa, quando verbum cum accusativo obiecti aut eiusmodi infinitivo compositum est, cui non eadem subiecta notio sit. Alias quidem saepe incertum est, utrum *sibi videri* an *putare* quis dicatur, quae etiam sensu ita affinia sunt, ut

δίκην ἰδεῖν 1256. *οὐδὲν — φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν* Trach. 346. i. e. *μ-ηδὲν ὀρθῶς δίκαιον. ὥστε τὴν δίκην πατεῖν* Ai. 1314. *πέρα δίκης* El. 51 *δοιεν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει* 1031. *τὴν ἁπλῶς δίκην* inc. LII. 3 (7 D.). — Frequentius hoc sensu adverbiascit, cum dativo casu positu tum additis praepositionibus *ἐν, πρός, σύν*. — *σοῦ γὰρ ἔρχομαι δί-καθαρτής* El. 70. *ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας* 551. *οὐ δίκῃ στένω* 1203. *ἐπ-πειν δίκᾳ* 1246 m. Sic Brunck. ex schol. et Triclinianis. Rell. *δικα* vel *δίκαια*, in Laur. a. tamen addito *γρ. δίκα. αἰσχρῶς — κοὐ δίκ-λαβὼν ἔχω* Phil. 1218. *ἡ δ' οἴκοι* (patria) *πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν* Oed. Col. 764. Ante Turnebum *δίκη* edebatur, quod inani argutatione repe-tivit Reisigius. Verum est etiam in cod. Laur. a. *ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόν-προσκείσαι δίκῃ* Ant. 94. *τοὺς δίκῃ νικῶντας* Ai. 1227. nisi hoc litem po-tius significat. — *ἐν. εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον* Trach. 1058. — *σύν. σὺν δίκῃ* Ant. 23. *ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ* Trach. 278. *σὺν δίκῃ ξύνεστι* El. 600. Scholiasten *εἰ μέρος αὐτῇ ξύνεστι σὺν δίκῃ* explicantem probo. *σὺν δίκῃ λέγειν* 1030. — *πρός. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;* Oed. R. 1014. *πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις* El. 1202. Aliter dicitur *ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τι* Oed. Col. 552., i. e. *δικαίωμα*, excusationem a iustitia facti. — 2. *Dea Iustitia. εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα* El. 468 ch. *ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν* 518. *ἥ τε σύμμαχος Δίκη* Oed. R. 274. *Δίκας ἀφό-βητος* Oed. R. 885 ch. *Δίκα δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι* 1214 ch. si recte emendavit Hermannus; abest a libris *Δίκα. ἡ παλαίφατος Δίκη ξύν-εδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις* Oed. Col. 1384. *custodem* interpretatur Her-mannus. Alia vide apud Intpp. et Boeckh. Expl. ad Pind. p. 180. et doctiora colligentem Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 3. *ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη* Ant. 447. *fas inferorum. ὑψηλὸν Δίκας βάθρον* 847 ch. v. *βάθρον*. — *Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος* Ai. Locr. I. 2 (11 D.). Et Grotius et Brunckius haec in senarii formam studuit redigere: cf. *φάος* et Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conv. p. 161, F. Toup. Emend. in Suid. I. p. 136. *τὸ χρύσεον δὲ τῆς Δίκης δέδορκεν ὄμμα* vulgo est inc. III. 1.: sed Aiaci Locro vindicat Stob. ecl. phys. p. 124.; memorat etiam Athenaeus p. 546, b (11 D.). — 3. *Causam et litem* significat. *οἳ — Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ ἔκριναν* Phil. 1350. *εἰ κἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς — ἐψήφισαν* Ai. 444. *ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ* Phthiot. III. 1 (624 D.). *διὰ δίκης ἰὼν πατρί* Ant. 738. *δίκην ὄφλοι* Polyx. III. 5 (470 D.). De Ai. 1227. memoravimus. — 4. *Poenam* notat. *οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην* Oed. R. 552. *τίσουσί γ' ἀξίαν δίκην* El. 290. *κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην* Ai. 113. *ἐφ-τρέπῃ δίκας ἀρνύμην τῶν φονευσάντων πάρα* El. 34. *δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας* 240. Haec duo sola exempla sunt *pluralis numeri* in eiusmodi

tivus *absolute* ponitur: *ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί* El. 402. *ut mihi videtur*; de qua re erudite egit Fritzsch. Qu. Lucian. p. 26. — 2. Aliquando *satius videri*, *placere alicui aliquid* dicitur, vel *decrevisse aliquem apud se*, *πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ* El. 327. Suid. v. *ὑφειμένῃ* versum Euripidi tribuit. *ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι* Phil. 548. *τὰ δεύτερ᾽ — ἂν λέγοιμ᾽, ἅ μοι δοκεῖ* Oed. R. 282., quae *facienda viderentur*. *ᾧ δοκεῖ γε* Ant. 323. *si quis apud sese constituit*. *ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν* Trach. 368. *θεοῖς γὰρ ὧδ᾽ ἔδοξέ που* Ai. 484. *ὅταν — θεοῖς δοκῇ τάδε* Tynd. I. 6. Sic participium *decreta* significat. *δοκοῦντ᾽ ἐμοί*, *δοκοῦντα δ᾽ ὃς κραίνει στρατοῦ* Ai. 1029., siquidem hi pluralis sunt nominativi subaudito *ἐστί*; sin accusativi singularis relati ad *λόγον*, viam certe praemuniunt eius usus. *τὰ μὲν δόξαντα* El. 29. — C. *Passivi* perfectum, quod solum Sophocli dictum est, *rem dudum certam et decretam* significat. *Ζεὺς ἴσθ᾽ — ὅτῳ δέδοκται ταῦτα* Phil. 978. *πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν — ;* 1258. *numquid apud te constitutum est?* *ἔδοξε* esset *decrevistine?* *οὕτω δέδοκται;* 1261. *δέδοκται κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα;* Trach. 716. Participium subaudito *ἐστί* eandem sententiam reddit: *οὕτως ἄρα — ταῦτά σοι δεδογμένα;* Oed. Col. 1433. *δεδογμέν᾽, ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν* Ant. 572. — D. *Ellipsin* verbi *δοκεῖ* agnoscere licet in formulis *ὡς ἰδόντι* Oed. Col. 76. *ὡς ἐμοί* Ant. 1146. Ai. 389 m. certe secundum Reisigium En. Oed. Col. p. XLIII. sequentem Gr. in Bekk. Anecd. p. 74, 3. Sed non opus ad ellipsin in his confugere. v. *ὡς*.

Δόκησις opinio. *δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε* Oed. R. 681 ch. *species sermonum suspicionem incertam gignens* i. e. speciosus sermonis habitus, v. Herm. Respicit Eust. p. 694, 17. 793, 4. — *δόκησιν εἰπεῖν* Tr. 426. oppositum habens *ἐξακριβῶσαι λόγον*, sententia certa uti. *ποίαν δόκησιν;* 427. *κόμψευε τὴν δόκησιν* Ant. 324. Schol. *σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει.* Hoc Moschopulo auctore, qui bis affert *π. σχεδῶν* p. 20. et p. 62., ut exquisitius Hermannus recepit. Vulgo et in libris plerisque *τὴν δόξαν*, Aug. b. *τὸ δόξαν*.

Δολερός dolosus. *δολερᾶς φρενός* Phil. 1099 m. *ἐκ δολερᾶς ματρός* El. 123 m.

Δολιόπους dolose incedens. *δολιόπους ἀρωγός* El. 1384 ch. Orestes ita vocatur fallaci specie in domum intromissus.

Δόλιος dolosus. *δόλιος Ὀδυσσεύς* Phil. 604. *δόλιον ἀγυρτήν* Oed. R. 388. Stob. Serm. X. 19. *νύκτωρ — δόλιος ὁρμᾶται μόνος* Ai. 47. *δόλιαν — ἄταν* Trach. 847 ch. — Dei cognomentum est: *Ἑρμῆς δόλιος* Phil. 133. v. Intpp. ad Ar. Plut. 1158.

Διόλλυμι 1. *perdo*, cum de morte, tum de calamitate qualibet. *αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν* Oed. R. 442. *ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν* Ant. 222. *ὅτι τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν* Trach. 465. *ν* finale ex cod. Flor. edd. Ald. Iunt. diserte enotatur, et puto etiam in Laur. a., quippe cum Aldina collato exstare, etsi neglexerunt eam scripturam Angli Elmsleianarum schedarum editores. *θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς — νόσος* Tr. 1023 m. *ἐμπολὰς μακρὰς — κέρδαναν ἢ διώλεσαν* Scyr. IV. 6 (499 D.). — *Passivum*: *ἦν φρύω — διόλλυμαι* Oed. R. 1159. *ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι* Trach. 1041. *πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι* Ai. 825. *τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦ — ἐγὼ διόλλυμαι* Dan. I. 2 (176 D.). *στενάχουσα διόλλυσαι* El. 139 m. *τῷ τρόπῳ διόλλυται* 669. *σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται* inc. VIII (660 D.). *κακῶν — οἷς ἐγὼ διωλλύμην* Phil. 252. *ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο* Oed. R. 225. *κἀπεὶ διώλετο* Ant. 168. — 2. Activum semel significat *de memoria amittere s. oblivisci*. *ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα* Oed. R. 318. gl. *ἐπελαθόμην*. v. Brunck. ad Eur. Bacch. 782. Hipp. 381.

Διόμνυμι *deiero*. *ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν* Tr. 254. *se iure iurando obstrinxit*. *ὥσπερ ὑπάγων διώμνυτο* 377. *οὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω*; Ai. 1212. Suid. v. *ὑψηλοτέρας*. Aliam scripturam *διωρίσω*, a scholiasta commemoratam, indicat Lobeckius; standum autem a codd., qui in *διωμόσω* consentiunt. Laur. a. tamen adscripto *γρ. διωρίσω*. — Medium ab active sensu non differt, solum illud in usu affirmat esse Passovius.

Διόνυσος n. pr. *ὁ βακχιώτας Διόνυσος* Oed. Col. 684 ch. *ἐκ Διονύσου* Ant. 947 ch.

Διοπτεύω *introspicio*. *πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος* Ai. 300. codd. nonnulli mendose *διοπτεύσει*. Affert versum Suid. v. *θωΰσσοντες*.

Διορίζω *definio, constituo*. *τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν* Oed. R. 723., quod respicit Eust. p. 694, 28. *οἱ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν* 1083. gl. *ἔταξαν*. Melius *ἐποίησαν*; in *διά* inest discriminis significatio inter pristinum et praesentem statum rerum suarum intercedentis.

Δῖος *divus*. *δίας Ἀθάνας* Ai. 744. 758. *δῖός τ' Ὀδυσσεύς* Phil. 344. Homerico more dicitur *δῖος*, dignitatis ornandae causa, etsi inimicus Neoptolemi, qui loquitur. — De accentu v. Arcad. p. 37, 21. cf. schol. Il. ζ. 121.

Δίπαλτος. *πᾶς — στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι* Ai. 402 m. Schol.: *ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, οἷον περιδέξιός με φονεύοι. πάντι σθένει, ὡς Δίδυμος. ἢ — λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησι.* Transitivam vim illustrat Lobeckius. Num de manibus, an de hastis utraque

λύσατε δόμοις Trach. 204 ch. Brunckius de coniectura *δόμοι*. — δόμοις — ἐγκεκλῃμένον καλῶς 575. τά γ᾽ ἐν δόμοισιν 622, τὰν δόμοισιν El. 1414. μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Tr. 839 ch. i. q. ἐν δόμοις. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις 946 ch. Ἀφροδισία λάταξ — ἐπεισκύπτει δόμοις Inach. III. 2 (257 D.). τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοή; inc. CV. 26 (819 D.). — 2. Proximum est, quod *rem familiarem et domesticarum rerum conditionem* significat. Rarus ita singularis. οἷς — σεισθῇ θεόθεν δόμος Ant. 580 ch. *domus felicitas eversa est.* ὡς δόμους νέμοιμι σούς Ai. 995. δόμους — Ἀτρειδῶν ἀμφέπειν El. 641. — καταστάτην δόμων El. 72. τὰ μὲν ἐκ δόμων 1059 ch. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1282. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ Oed. R. 934. φανεῖ ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1066. certe hoc neque *domum ipsam* nec *gentem* significat, sed *inter domesticos et familiares.* ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ᾽ Ἐρινύν Trach. 891 ch. — 3. Aliquando *gens* est *ipsa.* τὸν σὸν ἄθλιον δόμον Oed. Col. 371. Apud Suid. v. οἷα scriptum τὸν τρισάθλιον δόμον. σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1346. ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 596 ch. — 4. *Patriam* et *sedem avitam* significat. τέρπεσθαι δόμῳ Phil. 458. Non interpretor *res domesticas.* Suidas v. στέργω habet μόνῳ, nec deterius hoc illo. — πορεύσαιμ᾽ ἂν ἐς δόμους Phil. 513. οὐχ ἵν᾽ εἰς δόμους ἄγῃς Oed. Col. 788. ἐς δόμους νόστος 1410. ὅπως μολούμεθ᾽ ἐς δόμους 1739 m. εἰς δόμους τε κὰκ δόμων Trach. 34. Invertit ordinem ex cod. B. Brunckius. ἐς δόμους ἥξειν 184. ἐλθόντ᾽ ἐς δόμους 261. ἐς δόμους σωθέντα 607. πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 504. πρὸς δόμους ἄγων 565. ὅταν δόμους ἔλθωσιν El. 63. δόμων δὲ σὲ — λαμπρὸν ἐξέπεμψα 1119. domo enim ablegaverat Oresten Electra. — αὐτοστόλον πέμψαντα μ᾽ ἐκσῶσαι δόμοις Phil. 494.: quo loco magis Buttmannum probo idem quod v. 311. σῶσαί μ᾽ ἐς οἴκους dici putantem, quam Hermannum, qui ad Poeantem refert, *ut ipse me domui suae sospitem reddat.* Nec opus cum Buttmanno δόμους corrigi. τοὺν δόμοισιν διαιτᾶσθαι Oed. Col. 773. opponitur id exsilio. ὁ δ᾽ ἐν δόμοις τύραννος 1340., qui domi regnat.

Δόξα, 1. *sententia, opinio.* δόξα μοι παρεστάθη Oed. R. 911. οὐ δὴ δόξης ποτὲ τῆσδ᾽ ἐπιβάντες Phil. 1449 an. schol.: ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ Trach. 715. *certe, de mea quidem sententia.* Sic Brunck. ex T. et Iunt. 2., et sic Laur. a. b. Vulgo δόξει γοῦν ἐμοί absque sensu. In Ant. 324. nunc Hermannus τὴν δόκησιν scripsit pro librorum lectione νῦν τὴν δόξαν vel τὸ δόξαν. v. δόκησις. Libris patrocinatur nunc Dind. praef. Scen. Gr. p. XVII. — δόξῃ τοπάζω Erig. I. 2 (225 D.). — 2. *fama* inprimis *honesta.* τί δῆτα δόξης ὠφέλημα γίγνεται Oed. Col. 259.

Δοξάζω opinor. δοξάζων μὲν οὔ Phil. 541.

Δοριάλωτος v. δουριάλωτος.

Δορίληπτος bello captus. λείαν, ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. τὴν δουρίληπτον — νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 878. Ien. δουρύκτητον. Laur. a. δορίληπτον.

Δόρπον coena. τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Chrys. (Cris.) II (65 D.). De tono v. Arcad. p. 64, 4.

Δόρυ. Ab *hastae* significatione ad *rei bellicae*, *pugnae*, *fortitudinis militaris* notionem, qualia facile discernas, detorquetur. *Nominativus* non legitur, *accusativus* semel: μάχης — ἧς νῦν ἔχονται κἀπαναίρονται δόρυ Oed. Col. 425. — *Genitivi* δόρατος (Ἀχιλλήτου) unum exemplum legitur Ach. Am. III. 3. (164 D.); sed haec vix Sophoclea sunt, addubitaruntque Heathius et Hermannus esse. — ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ Oed. Col. 1522. Reis. δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων iungit, refutatus ab Hermanno, quod socii possint esse, qui vicini non sint, Oedipum autem adversus *vicinos Thebanos* auxilium polliceri. Iungenda igitur secundum Brunckium ἀλκὴν γειτόνων, *auxilium adversus finitimos* et δόρυ ἐπακτόν erunt *subsidia ab exteris arcessita.* δορὸς ἐν χειμῶνι Ant. 666. ἥδε (ἡ ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταῤῥήγνυσι 670. δορὸς τροπὰς iungenda; hostilia arma in fugam rapi dicit. ἰὼ — λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. Schol.: ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός Ai. 180 ch. *de socia hasta questus*, sc. quod adiutus ab eo fueris ingratus. v. Herm. ἐν χρείᾳ δορός 942. *cum eius virtute opus fuerit.* τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 992. i. q. ἐξ αἰχμαλώτου γυναικός. ἐν τροπῇ δορός 1254. hoc *active* intellige *de fuga hasta quasi facta.* δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. III. 1 (164 D.). *cuspis hastae bifida.* ἄνευ δορός inc. XXIII. 15 (678 D.). — *Dativi* triplex forma. Δούρατι semel de *trabe navali* et *nave* ipsa figura partis pro toto dictae: ποντοπόρῳ δούρατι Phil. 712 ch. Δορί usitatissimum et legitimum est, nisi quando versus ultimam produci postulat. τετίμηται δορί Oed. Col. 1306. ἀριστεύσας δορί Ant. 195. ἤγει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν Trach. 239. καθῃρέθη — Οἰχαλία δορί 478. πατρίδ' ἤστωσας δορί Ai. 510. δορὶ βούλου κρατεῖν 751. ὥς ἕλοι δορί 1035. schol. ineptam aliam scripturam ὡς ἐλοιδόρει commemorat, quod est in Flor. Γ., etiam in Laur. a. adscribitur. προὔκαμες δορί 1249. — Δόρει nuper in medio senario restitui coeptum in syllaba ultima necessario producenda. δόρει διαςκεδῶσιν Oed. Col. 626. Libri veteres δορί, Tricl. ἐν δορί, quod Elmsleio non minus bonum videtur. δόρει κρατοῦντα Oed. Col. 1315. δόρει κρατῆσαι 1388. Libri, Triclinius, Elmsleius, ut

Διφρευτής curru vectus. τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω Ai. 844. — De tono v. Etym. M. p. 436, 14.

Διφρηλατέω curru pervehor. τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ai. 832. Sol.

Διφρηλάτης auriga. ἔστε νιν διφρηλάται — ἔλυσαν El. 743.

Δίφρος currus. Singularis semel dictus est. ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ Amphiar. IV. 2 (781 D., qui in incertis posuit, nec iniuria propter tragicum certe veisuum colorem). ἐκ τροχηλάτων δίφρων El. 50. παγχρυσέων δίφρων 500 ch. ὅθι κατέστησαν δίφρους 700. πρὶν — ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι 713. ὠρθοῦτο — ἐξ ὀρθῶν δίφρων 732. ἐκπεπτωκότα δίφρων 740. Affert Eust. p. 642, 32. — Accentus compositi vocabuli est, v. Etym. M. p. 279, 30.

Διφυής duplici natura. διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Trach. 1085. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 800.

Δίχα 1. *bifariam.* τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ Ai. 232 an. Latera scindebat. — 2. Inde tralatum est *diverso modo, separatim* a. εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω El. 537. v. Schaef. ad Gnom. p. 9. Stallb. ad Plat. Protag. p. 98. Est *etiamsi tu dissentias.* — 3. *Seorsim, procul.* οἰκεῖν δίχα Oed. Col. 608. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός 1729 m. *solus.* ἐκ κύκλου — Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Ai. 737. *secedens.* v. Dissen. Expl. Pind. p. 370. ἀπώλου σῆς κασιγνήτης δίχα El. 1126. ὑμᾶς — ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 164. *vos a ccieris segregatos*, i. e. *potissimum.* — 4. *Absque.* ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα Phil. 31. De similibus dictis ἐκ παραλλήλου v. Reisig. Comm. Cr. ad Oed. Col. p. 229. et Pflugk. ad Eur. Androm. 18. ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων Phil. 195 an. δίχα τοῦδε πλέοντες 829 m. μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα Trach. 1052. Ad *voluntatem* et *rem gerendam* spectant πόλεως δίχα Oed. Col. 48. *iniussu* civitatis. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 755. *non adiutus* ab divis. Affert Suid. v. ὁμοῦ. — De tono v. Etym. M. p. 279, 52.

Διχοστατέω dissideo. διχοστατῶν λόγος inc. LXXIV. 2, 1 (746 D.).

Διχόστομος duplici acie. δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον Ach. Am. III. 1 (164 D.).

Διψάω sitio. διψῆν βίᾳ inc. XLIII. 2 (701 D.). διψῶντι inc. XLIV. 1 (702 D.). v. etiam μαιμάω.

Δίψιος aridus (sitiens). διψίαν κόνιν Ant. 246. 425. Memorant horum alterutrum Hesych. v. διψία κόνις, explicans ξηρά, et Eust. p. 666, 57. Plane aliquid aliud schol. Apoll. Rh. IV. 14. ex Ixione Sophoclis profert fr. 1 (279 D.). παρὰ τὸ ἴψαι Σοφ. ἐν Ἰξίονι δ ί ψ ι ο ν φησὶ τὸ β ε β λ α μ μ έ ν ο ν· καὶ Ὅμηρος· π ο λ υ δ ί ψ ι ο ν Ἄ ρ γ ο ς ἐ κ ο ί-ν..., πολλάκις βεβλαμμένον. Non credendum, π ο λ υ ί ψ ι ο ν olim a

Δούλιος servilis. δούλιόν γ' ἕξειν τροφήν Ai. 494. Ald. schol. Flor. Γ. Laur. a. a prima manu δούλιον, Aug. b. δούλειον, Laur. a. a secunda manu et Laur. b., ut vulgatur, δουλίαν. Ven. Dresd. b. δουλίαν γ', ex quo effici videtur, ut δούλιόν γ' scribendum sit. De Ter. VIII. 7. v. δουλεία. δούλειος autem, ut ab adiectivo ductum, analogia caret, metro coacti poetae posuerunt, velut Eur. Hec. 56. Andr. 302. Contra sentiebat Valck. ad Phoen. 196., quem mirum est ἵππιος comparasse: ne Βάκχιος quidem simile est. De Elmsleio non miror ad Med. 99.

Δοῦλος. 1. Adiectivum et *servum* et *quod est servi* significat. ἀνὴρ δοῦλος Oed. R. 764. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην Oed. Col. 921. πόλις δὲ δούλη Trach. 282. δοῦλον ἴσχουσιν βίον 301. εἰ σῶμα δοῦλον inc. XXII (677 D.). — γνώμαισι δούλαις Trach. 53. — 2. Substantivum fit intellecto ἀνήρ et γυνή. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος Oed. R. 410. Suid. v. ζῶ et Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283. δοῦλος οὐκ ὠνητός 1123. ἦ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1168. ὅςτις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 475. Affert Eust. p. 55, 27. οὐ — δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο Ant. 513. τις ἄλλος Dresd. a correctore. ἥδε — γὰρ γυνὴ δούλη μέν Trach. 63. δοῦλος ὡς — ψαύοιτο 266. πέμπων (Iolen) οὐδ' ὥστε δούλην 366. νῦν δ' εἰμὶ δούλη Ai. 484. δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς 999. ταῦτ' οὐκ ἀκούων μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1214. ἐγὼ — ὁ δοῦλος 1268. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν Phil. 983. δοῦλον ὄντα Aload. VIII. 3 (106 D.). κείνου 'στι δοῦλος inc. LIV. 2 (711 D.). Sententia paulo immutata usus Zeno ap. Plut. de Aud. poet. p. 33, c.

Δουλόω in servitutem redigo. τὸν ἀγχιστῆρα — δουλώσειν ἔτι Trach. 256. γῆν — ἔπερσε κἀδούλωσεν 467. τοὺς σὲ δουλώσας ἄγειν Ant. 202.

Δοῦπος sonitus. δοῦπον αὖ κλύω Ai. 858 ch. — χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 621 ch. *planctus.*

Δουριάλωτος bello captus. σὲ λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 210 an. Ante Brunckium contra numeri legem δοριάλωτον legebatur, estque id et in libris praeter Flor. Γ. Δ. et in Suid. v. ἀνέχει, modo quod δοριάλωτον exstat, cuius scripturae defensor Wesseling. ad Diod. XII. p. 538. XVI. p. 97., optimis eam libris firmari pronuntians, refellitur a Schweighaeusero ad Appian. III. p. 159. Nec sinit aliter ratio.

Δουρίληπτος v. δορίληπτος.

Δράκαυλος. Ex Tymp. III. 5. (569 D.) laudatur ab Etym. M. p. 287, 14. his additis: ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προςημερεύουσα τῇ θεῷ. Ad συναυλίζονται igitur subaudiendum αἱ θυγατέρες. Cf. Hesychium et Suidam.

Δράκων draco. αἰόλος δράκων ἑλικτός Trach. 12. ὃν (ἰὸν) — ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων 831 ch. hydra Lernaea. λέων δράκων τε Ach. Am. II. 2 (163 D.). ναίων — ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1112 ch., Thebanos inter ex draconis dentibus satis ortos. πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυςχείρωμα δράκοντι Ant. 126 ch. Rursus ea imagine Thebani dicuntur. τὸν χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Trach. 1090. σπείραισι δρακόντων Rhizot. II. 6 (4 0 D.). δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. IX. 3 (538 D.). — Longe aliter δράκοντα in Phil. Troi. IV. 1. (628 D.) dictum esse Hesychius memorat, τὸ κηρύκιον significans, quod rectius κ η ρ ύ κ ε ι ο ν, *caduceus* scribetur.

Δράμημα cursus. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 193 ch. gl. παλινδρομῆσαι. Affert Suid. v. νωτίσαι. Ceterum δ ρ ό μ η μ α Flor. Γ. Pal.: cf. Aesch. Pers. 252. Eur. Or. 996. Phoen. 1379. Troad. 695. Non commemorarem, nisi δ ρ ά μ η μ α legibus linguae repugnare dixisset Blomf. ad Aesch. l. c., scilicet etiam πέσημα tragicis adempturus. Huic iam satis responsum puto a Lobeckio ad Phryn. parerg. p. 619.

Δραπέτης fugitivus. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς Ai. 1264. Significatur fraus qua Cresphontes Messenia potitus est. Hoc Eustathius tanquam ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου exemplum laudat p. 361, 26. Nobis inficetum videtur, et magis adhuc oporteret videri, nisi Lacedaemonios perstringendo civibus suis placiturus Sophocles fuisset. — *Mancipium* dicitur δραπέτης ἀνήρ Acris. III. 1 (60 D.).

Δραπέτις. δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. (184 D.) de lepore dictum fuga latebras quaerente. De tono v. Arcad. p. 35, 24.

Δρασείω molior. οὔτε φωνῆς οὔτε δρασείεις σοφά Phil. 1229. τί ποτε δρασείεις φρενί; Ai. 582. ὥς τι δρασείων κακὸν Ai. 319.

Δράσσω comprehensum (inde firmiter) teneo. ἀπρὶξ ἔχεσθαι explicat Eust. p. 939, 21. — τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος Ant. 235. Laur. a. Vat. Aug. b. πεφραγμένος, quo scholion spectat ἠσφαλισμένος. Pergit scholiasta: γράφεται καὶ δ ε δ ρ α γ μ έ ν ο ς, ὅπερ πρὸς τὸ ἐ λ π ί δ ο ς συνάψεις.

Δραστέος faciendus. ἐκμαθεῖν τί δραστέον Oed. R. 1443. μόνῃ τε δραστέον τοὔργον El. 1007. ὁποῖα δραστέ' ἐστὶν Tr. 1194.

Δράω. I. Formae. Praesens. δ ρ ῶ non dictum. δ ρ ᾷ ς Phil. 893. 895. 962. 1395. v. αὐδάω. Oed. R. 1008. Oed. Col. 833. 835. 839. 858. Ai. 74. 281. δ ρ ᾷ Trach. 815. 1127. δ ρ ῶ σ ι ν Phil. 562. Ant. 919. — δ ρ ῷ μ ι Phil. 883. δ ρ ῴ η ς Ant. 70. δρῴη El. 250. δρῷμεν Phil. 1379. ex Tricl. nunc necessario editur, libri δρῶμεν. — δ ρ ᾷ ς *coni.* Phil. 111. δρᾷ 891. Ant. 35. δρῶμεν Phil. 951. 962. δρῶσι Oed. R. 530. — *imp.* δ ρ ᾶ Ai.

alteram altera vis haud dubie originem habeat. τῷ νιν αὐτίκ' αἱρήσειν δοκῶ Phil. 14. δοκῶ γὰρ — ἄντρον εἰσορᾶν 27. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς — στῆναι τότε 276. ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; 368. δοκῶν θρόνοις παραστατήσειν — πέλας 399. εἴ τιν' ἂν δοκεῖς ἄρχειν ἑλέσθαι 584. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδε 729. τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ 1111. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἕξειν —; Oed. Col. 300. τὴν ἐγὼ οὐκ ἄν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξα 753. εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν 832 ch. δοκῶ 883 m, καί μοι πόλιν κένανδρον — ἔδοξας εἶναι 922. δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν 999. Hac ratione dictum postponi solet: h. l. praeponitur, v. Schaef. l. c. (995). ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν Ant. 323. Subaudiendo τούτῳ etiam ad impersonalem usum hoc referri poterit. τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ 758. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1099. *putas hoc esse obsequi*, cum sit turpissimum? οὐδὲ νῦν δοκῶ Trach. 340. στέργημα — δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν 1128. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1161. De hoc usu verbi cum infinitivo futuri v. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 200. et Schaef. ad Dion. de C. V. p. 55. ἄνδρα χρὴ δοκεῖν πεσεῖν ἂν — ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ Ai. 1057. μὴ δοκῶμεν — οὐκ ἀντιτείσειν 1064. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Eust. p. 752, 34. ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν 258. μὴ δόκει μ' ἂν — θυραῖον οἰχνεῖν 304. ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ — φέρειν; 438. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. δοκῶ μέν 537. δοκῶ μέν, οὐδεὶς Aload. VIII. 1. συνοπάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς Laoc. V. 3. ταῦτα — χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν Ter. VII. 12. Sic dicuntur *infinitivus* et participia: σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Ai. 922. ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστιν Trach. 587. τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν Oed. R. 1191 ch. Male Musgr. interpretatur *in gloria versari*, v. Herm. Illi argutius quam verius patrocinatur C. Matthiae Qu. Soph. p. 23. — δοκοῦντα ταῦτ' ἦν Oed. R. 126. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα 485 ch., qui accusativi sunt a ταράσσει suspensi, significantes *quae neque credat quis, neque redarguat*, proprie quae *negent*, v. ἀποφάσκω. — B. *Usus impersonalis* verbi tum nude tum cum tertio casu dicti sic demum recte agnoscitur, cum subiecta notio (*subiectum*) certa nulla est, sed pronomina τόδε, τοῦτο, ἐκεῖνο, nec additur *quale* quid videatur. 1. *videri*. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ Oed. R. 435. ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ Ant. 71. Tricl. ὁποία, quod non minus bonum, libri ὁποῖα, sed ἴσθι ab οἶδα esse nequit; codd. Par. ἴσθι ποία. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ 76. εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε 98. εἰ δοκεῖ, πλέωμεν Phil. 522. εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν 641. μεῖναι, εἰ τούτῳ δοκεῖ 1064. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν 1388. πείσομαι δ' ἃ σοὶ δοκεῖ Trach. 1170. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Ai. 1136. ἄρχειν δοκεῖ μοι El. 1356. Infini-

tivus *absolute* ponitur: ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί El. 402. *ut mihi videtur*; de qua re erudite egit Fritzsch. Qu. Lucian. p. 26. — 2. Aliquando *satius videri, placere alicui aliquid* dicitur, vel *decrevisse aliquem apud se*, πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ El. 327. Suid. v. ὑφειμένῃ versum Euripidi tribuit. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα — τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Phil. 548. τὰ δεύτερ' — ἂν λέγοιμ', ἅ μοι δοκεῖ Oed. R. 282., quae *facienda videntur*. ᾧ δοκεῖ γε Ant. 323. *si quis apud sese constituit*. ἔδοξεν οὖν μοι πρός σε δηλῶσαι τὸ πᾶν Trach. 368. Θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που Ai. 484. ὅταν — θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 6. Sic participium *decreta* significat. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ Ai. 1029., siquidem hi pluralis sunt nominativi subaudito ἐστί; sin accusativi singularis relati ad λόγον, viam certe praemuniunt eius usus. τὰ μὲν δόξαντα El. 29. — C. *Passivi* perfectum, quod solum Sophocli dictum est, *rem dudum certam et decretam* significat. Ζεὺς ἴσθ' — ὅτῳ δέδοκται ταῦτα Phil. 978. πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν —; 1258. *numquid apud te constitutum est?* ἔδοξε esset *decrevistine?* οὕτω δέδοκται; 1261. δέδοκται κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα; Trach. 716. Participium subaudito ἐστί eandem sententiam reddit: οὕτως ἄρα — ταῦτά σοι δεδογμένα; Oed. Col. 1433. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Ant. 572. — D. *Ellipsin* verbi δοκεῖ agnoscere licet in formulis ὡς ἰδόντι Oed. Col. 76. ὡς ἐμοί Ant. 1146. Ai. 389 m. certe secundum Reisigium En. Oed. Col. p. XLIII. sequentem Gr. in Bekk. Anecd. p. 74, 3. Sed non opus ad ellipsin in his confugere. v. ὡς.

Δόκησις opinio. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε Oed. R. 681 ch. *species sermonum suspicionem incertam gignens* i. e. speciosus sermonis habitus, v. Herm. Respicit Eust. p. 694, 17. 793, 4. — δόκησιν εἰπεῖν Tr. 426. oppositum habens ἐξακριβῶσαι λόγον, sententia certa uti. ποίαν δόκησιν; 427. κόμψευε τὴν δόκησιν Ant. 324. Schol. σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. Hoc Moschopulo auctore, qui bis affert π. σχεδῶν p. 20. et p. 62., ut exquisitius Hermannus recepit. Vulgo et in libris plerisque τὴν δόξαν, Aug. b. τὸ δόξαν.

Δολερός dolosus. δολερᾶς φρενός Phil. 1099 m. ἐκ δολερᾶς ματρός El. 123 m.

Δολιόπους dolose incedens. δολιόπους ἀρωγός El. 1384 ch. Orestes ita vocatur fallaci specie in domum intromissus.

Δόλιος dolosus. δόλιος Ὀδυσσεύς Phil. 604. δόλιον ἀγυρτήν Oed. R. 388. Stob. Serm. X. 19. νύκτωρ — δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. δολίαν — ἄταν Trach. 847 ch. — Dei cognomentum est: Ἑρμῆς δόλιος Phil. 133. v. Intpp. ad Ar. Plut. 1158.

Δολόμυθος *dolose commentus.* δολόμυθα κέντρα Trach. 836 ch. dolosa Nessi commenta dicuntur.

Δολοποιός *doli auctor.* δολοποιὸς ἀνάγκα Trach. 829 ch. dolosa Nessi machinatio.

Δόλος *dolus.* δόλος — ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Phil. 1104. δόλος ἦν ὁ φράσας El. 190 ch. *docuit.* ἐκ δόλου El. 271. *dolose.* δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν Phil. 101. ἐν δόλῳ — ἄγειν 102. δόλῳ λαβόντα 107. εἰ μὴ δόλῳ (ἕλειν) 936. Suid. v. κακοπινέστατον. τοὔργον δόλῳ προσέρπον Oed. R. 539. δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ Oed. Col. 1030. δόλῳ ἔκτεινεν Trach. 276. σὺν δόλῳ Ai. 1224. δόλον σκότῳ κρύψας El. 1388 ch. — πρὸς βίαν καὶ μὴ δόλοισι Phil. 91. δόλοις ἑλών 1212. ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν ἀπεστέρηκας 1266. πότερα δόλοισιν ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; Oed. R. 960. Suid. v. συναλλαγή habet δειλοῖσι, sed vera scriptura est in cod. Leid. τὸν προδόντα σε — δόλοισιν Ai. 994. δόλοισι κλέψαι El. 37. πλούτου (με) εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν 639.

Δολόω *dolo utor.* ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Phil. 129. *specie composita.* Passivum est *decipi:* ἆρα δεύτερον δολούμεθα; Phil. 1272.

Δολῶπις *fallaci vultu.* ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη Trach. 1039.

Δόμος. 1. *domus* proprie dicta. Singulari numero non dicitur, Στύγιον δόμον si excipis, Oed. Col. 1560. Eust. p. 718, 35. ἴωμεν ἐς δόμους Oed. R. 861. σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος 1006. δόμους στείχειν ἐμούς Oed. Col. 649. ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν πατρῴους 761. ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους Ant. 1074. δόμους παραστείχοντες 1240. ἐγγὺς θρώσκει δόμους Tr. 58. Erf. secundum Wakefieldi coniecturam δόμοις. ἥκει δόμους ὡς τούσδε 364. ἣν ἔπεμψας εἰς δόμους 416. ποίμνας εἰς δόμους κομίζεται Ai. 63. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν 80. sic nonnulli codd, etiam Flor. Γ. Laur. A. supra scripto ἐν δόμοις, quod in plerisque libris et Aldina est. ἐπάξας ἐς δόμους 298. τῶν ἐπελθόντων δόμους El. 1289. εἰ δ' ἐς δόμους ἄγεις με 1485. αὐτοκτίστους δόμους Cedal. IV. 1 (306 D.). — δόμων ἔσω El. 40. βεβῶτος ἐκ δόμων 303. δόμων ἐντάφια — φέρουσαν 316. οἱ' ἂν οὔτε τις δόμων ἀπώναιτο 1317. τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Oed. R. 632. δόμων τῶνδ' ἔσω 679 ch. ἐκ δόμων περᾷ Ant. 382. δόμων Ἀμφίονος 1140. Ἅιδα δόμων Trach. 121 ch. ἐκ δόμων πορεύεται 391. χωρεῖν πρὸ δόμων 956 ch. — τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας; Oed. R. 422. ἢ κἂν δόμοισι τυγχάνει — παρών; 757. δόμοις δέχεσθαι 818. μενῶν δόμοις 1291. ἐν δόμοισι — στήσω σε Oed. Col. 1344. γονάς — ἐν δόμοις ἔχειν Ant. 638. γυνὴ — ξύνευνος ἐν δόμοις 647. εἰν Ἅιδου δόμοις 1226. τὰ δ' ἐν δόμοις 1264 m. ἐν δόμοισιν Οἰνέως Trach. 6. ἐν δόμοις λείπει — δέλτον 155. 686. El. 1324. ἀνελ-

λύξατε δόμοις Trach. 204 ch. Brunckius de coniectura δόμοι. — δόμοις — ἐγκεκλῃμένον καλῶς 575. τά γ' ἐν δόμοισιν 622, τὰν δόμοισιν El. 1414. μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν Tr. 839 ch. i. q. ἐν δόμοις. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν ἐδόμοις 946 ch. Ἀφροδισία λάταξ — ἐπισκήπτει δόμοις Inach. III. 2 (257 D.). τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή; inc. CV. 26 (819 D.). — 2. Proximum est, quod *rem familiarem* et *domesticarum rerum conditionem* significat. Rarus ita singularis. οἷς — σεισθῇ θεόθεν δόμος Ant. 580 ch. *domus felicitas eversa est.* ὡς δόμους νέμοιμι σούς Ai. 995. δόμους — Ἀτρειδῶν ἀμφέπειν El. 641. — καταστάτην δόμων El. 72. τὰ μὲν ἐκ δόμων 1059 ch. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ 1282. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ Oed. R. 934. φανεῖ ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ant. 1066. certe hoc neque *domum ipsam* nec *gentem* significat, sed *inter domesticos et familiares.* ἔτεκεν μεγάλαν ἁ νέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 891 ch. — 3. Aliquando *gens* est *ipsa.* τὸν σὸν ἄθλιον δόμον Oed. Col. 371. Apud Suid. v. οἷα scriptum τὸν τρισάθλιον δόμον. σωτὴρ δόμων Ἀγαμέμνονος El. 1346. ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 596 ch. — 4. *Patriam* et *sedem avitam* significat. τέρπεσθαι δόμῳ Phil. 458. Non interpretor *res domesticas.* Suidas v. στέρξω habet μόνῳ, nec deterius hoc illo. — πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους Phil. 513. οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς Oed. Col. 788. ἐς δόμους νόστος 1410. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους 1739 m. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων Trach. 34. Invertit ordinem ex cod. B. Brunckius. ἐς δόμους ἥξειν 184. ἐλθόντ' ἐς δόμους 261. ἐς δόμους σωθέντα 607. πρὸς δόμους μολεῖν Ai. 504. πρὸς δόμους ἄγων 565. ὅταν δόμους ἔλθωσιν El. 63. δόμων δὲ σὲ — λαμπρὸν ἐξέπεμψα 1119. domo enim ablegaverat Oresten Electra. — αὐτοστόλον πέμψαντα μ' ἐκσῶσαι δόμοις Phil. 494.: quo loco magis Buttmannum probo idem quod v. 311. σῶσαί μ' ἐς οἴκους dici putantem, quam Hermannum, qui ad Poeantem refert, *ut ipse me domui suae sospitem reddat.* Nec opus cum Buttmanno δόμους corrigi. τοῖν δόμοισιν διαιτᾶσθαι Oed. Col. 773. opponitur id exsilio. ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος 1340., qui domi regnat.

Δόξα. 1. *sententia, opinio.* δόξα μοι παρεστάθη Oed. R. 911. οὐ δὴ δόξης ποτὲ τῆσδ' ἐπιβάντες Phil. 1449 an. schol.: ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ Trach. 715. *certe, de mea quidem sententia.* Sic Brunck. ex T. et Iunt. 2., et sic Laur. a. b. Vulgo δόξει γοῦν ἐμοί absque sensu. In Ant. 324. nunc Hermannus τὴν δόκησιν scripsit pro librorum lectione νῦν τὴν δόξαν vel τὸ δόξαν. v. δόκησις. Libris patrocinatur nunc Dind. praef. Scen. Gr. p. XVII. — δόξῃ τοπάζω Erig. I. 2 (225 D.). — 2. *fama inprimis honesta.* τί δῆτα δόξης ὠφέλημα γίγνεται Oed. Col. 259.

Δοξάζω opinor. δοξάζων μὲν οὔ Phil. 541.

Δοριάλωτος v. δουριάλωτος.

Δορίληπτος bello captus. λείαν, ἥπερ δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπή Ai. 146 an. τὴν δουρίληπτον — νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 878. Ien. δουρύκτητον. Laur. a. δορίληπτον.

Δόρπον coena. τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Chrys. (Cris.) II (651 D.). De tono v. Arcad. p. 64, 4.

Δόρυ. Ab *hastae* significatione ad *rei bellicae, pugnae, fortitudinis militaris* notionem, qualia facile discernas, detorquetur. *Nominativus* non legitur, *accusativus* semel: μάχης — ἧς νῦν ἔχονται κἀπαναίρονται δόρυ Oed. Col. 425. — *Genitivi* δόρατος (Ἀχιλλήτου) unum exemplum legitur Ach. Am. III. 3. (164 D.); sed haec vix Sophoclea sunt, addubitaruntque Heathius et Hermannus esse. — ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ᾽ ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ Oed. Col. 1522. Reis. δορός τ᾽ ἐπακτοῦ γειτόνων iungit, refutatus ab Hermanno, quod socii possint esse, qui vicini non sint, Oedipum autem adversus vicinos *Thebanos* auxilium polliceri. Iungenda igitur secundum Brunckium ἀλκὴν γειτόνων, *auxilium adversus finitimos* et δόρυ ἐπακτόν erunt *subsidia ab exteris arcessita.* δορὸς ἐν χειμῶνι Ant. 666. ἥδε (ἡ ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταῤῥήγνυσι 670. δορὸς τροπὰς iungenda; hostilia arma in fugam rapi dicit. ἰὼ — λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. Schol.: ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ληπτέον, οἷον τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός Ai. 180 ch. *de socia hasta questus,* sc. quod adiutus ab eo fueris ingratus. v. Herm. ἐν χρείᾳ δορός 942. *cum eius virtute opus fuerit.* τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 992. i. q. ἐξ αἰχμαλώτου γυναικός. ἐν τροπῇ δορός 1254. hoc *active* intellige *de fuga hasta* quasi *facta.* δορὸς διχόστομον πλῆκτρον Ach. Am. III. 1 (164 D.) *cuspis hastae bifida.* ἄνευ δορός inc. XXIII. 15 (678 D.). — *Dativi* triplex forma. *Δούρατι* semel de *trabe navali* et *nave* ipsa figura partis pro toto dictae: ποντοπόρῳ δούρατι Phil. 712 ch. *Δορί* usitatissimum et legitimum est, nisi quando versus ultimam produci postulat. τετίμηται δορί Oed. Col. 1306. ἀριστεύσας δορί Ant. 195. ἥρει τόνδ᾽ ἀνάστατον δορὶ χώραν γυναικῶν Trach. 239. καθῃρέθη — Οἰχαλία δορί 478. πατρίδ᾽ ἠίστωσας δορί Ai. 510. δορὶ βούλου κρατεῖν 751. ὡς ἔλοι δορί 1035. schol. ineptam aliam scripturam ὡς ἐλοιδόρει commemorat, quod est in Flor. Γ., etiam in Laur. a. adscribitur. προὔχαμες δορί 1249. — *Δόρει* nuper in medio senario restitui coeptum in syllaba ultima necessario producenda. δόρει διασκεδῶσιν Oed. Col. 626. Libri veteres δορί, Tricl. ἐν δορί, quod Elmsleio non minus bonum videtur. δόρει κρατοῦντα Oed. Col. 1315. δόρει κρατῆσαι 1388. Libri, Triclinius, Elmsleius, ut

ante notavimus. Longe rectius Herm. *δόρει*, quod iam plurali *δόρη* commendatur in Rheso lecto, defensumque ab eo est in ed. Erf. mai. Aiacis p. 628.; accedit non modo Etym. M. p. 284, 38. et Zonar. p. 264. eam Aristophani reddendam testantes in Pace (356), id quod nunc libro Ravennate firmatur, sed locupletior de ipso Sophocle testis Choeroboscus Bekkeri p. 1364., ex quo etiam ignotam ante Momi Sophoclei particulam cognovimus (fr. VII. s. 374 D., apud Brunckium sex leguntur): *τὸ σὺν δόρει [καὶ] σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὅτι ἀπὸ τοῦ δορός ἐστιν.* Longe nobiliorem Sophoclis fabulam a grammatico non produci, si quis recordetur saepe veteres doctos memoriter libris suis usos rariora pro pervulgatis consectari, nemo mirabitur. Praeterea Aristophanem, qui Sophoclea *παρῳδικῶς* perstrinxerat, una cum Sophocle illius formae auctorem memorare voluit.

Δορύξενος foedere sociatus. δ. ὁ ἐκ πολεμίου φιλιωθείς τινι καὶ ξένος αὐτῷ γεγονώς Eust. p. 405, 39. 485, 22. ex Aelio Dionysio; v. Poll. III. 60. Intpp. Hesychii t. I. p. 1025. et schol. Soph. El. l. c. — *ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων* El. 46. Affert Eust. p. 405, 45. *ἡ δορύξενος — ἑστία* Oed. Col. 638. Suid. v. *δορύξενος*. Hospitium domi paratum Oedipo Theseus dicit; *publicum* quidem, ut *δορύξενος ἰδιοξένῳ* opponatur. Cf. Valck. ad Ammon. p. 199. Abresch. Dil. Thuc. p. 275. Blomf. ad Aesch. Choeph. 554.

Δορυσσοῦς hastam vibrans. δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως Oed. Col. 1315. Rectum accentum Reisigius restituit ex Hesychio, apud quem *δορυσσόος*. Vulgo *δορύσσους*.

Δορύσσω depugno. δορυσσόντων μόχθων Ai. 1167. i. q. *πολεμικῶν*, ut explicat Suid. v. *δορυσσόντων*. Ex hoc fortasse loco memorat Eust. p. 1292, 19., comparans *θωρήσσεσθαι* et *αἰχμάζειν*. Plura Lobeckius et Elmsl. ad Eur. Heracl. 774.

Δόσις munus. δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. I. 5 (572 D.). *τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν* Oed. R. 1518.

Δουλεία servitus. δουλείας ζυγά Ai. 924. In Ter. VIII. 7. (518 D.) aut *τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκῃ*, aut *δουλίας — ἀνάγκας* legendum: vulgatur *δουλείας ἀνάγκας*.

Δούλειος v. *δούλιος*.

Δούλευμα mancipium. γυναικὸς ὢν δούλευμα Ant. 752. Haemonem increpans Creon dicit.

Δουλεύω servio. τοῖςδε δουλεύω βίᾳ El. 1183. *τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόταις δουλεύομεν* Past. V. 1 (447 D.). *gregibus suis se servire pastores* dicunt. *δουλεύειν πάλιν* El. 804.

Δούλιος servilis. δουλιόν γ' ἕξειν τροφήν Ai. 494. Ald. schol. Flor. Γ. Laur. a. a prima manu δούλιον, Aug. b. δούλειον, Laur. a. a secunda manu et Laur. b., ut vulgatur, δουλίαν. Ven. Dresd. b. δουλίαν γ', ex quo effici videtur, ut δούλιόν γ' scribendum sit. De Ter. VIII. 7. v. δουλεία. δούλειος autem, ut ab adiectivo ductum, analogia caret, metro coacti poetae posuerunt, velut Eur. Hec. 56. Andr. 302. Contra sentiebat Valck. ad Phoen. 196., quem mirum est ἵππιος comparasse: ne Βάκχιος quidem simile est. De Elmsleio non miror ad Med. 99.

Δοῦλος. 1. Adiectivum et *servum* et *quod est servi* significat. ἀνὴρ δοῦλος Oed. R. 764. πόλιν κένανδρον ἢ δούλην Oed. Col. 921. πόλις δὲ δούλη Trach. 282. δοῦλον ἴσχουσιν βίον 301. εἰ σῶμα δοῦλον inc. XXII (677 D.). — γνώμαισι δούλαις Trach. 53. — 2. Substantivum fit intellecto ἀνήρ et γυνή.. οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος Oed. R. 410. Suid. v. ζῶ et Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283. δοῦλος οὐκ ὠνητός 1123. ἦ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1168. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας Ant. 475. Affert Eust. p. 55, 27. οὐ — δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο Ant. 513. τις ἄλλος Dresd. a correctore. ἥδε — γάρ γυνὴ δούλη μέν Trach. 63. δοῦλος ὥς — φαίνοιτο 266. πέμπων (Iolen) οὐδ' ὥστε δούλην 366. νῦν δ' εἰμὶ δούλη Ai. 484. δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου φανείς 999. ταῦτ' οὐκ ἀκούων μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1214. ἐγὼ — ὁ δοῦλος 1268. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν Phil. 983. δοῦλον ὄντα Alead. VIII. 3 (106 D.). κείνου 'στι δοῦλος inc. LIV. 2 (711 D.). Sententia paulo immutata usus Zeno ap. Plut. de Aud. poet. p. 33, c.

Δουλόω in servitutem redigo. τὸν ἀγχιστῆρα — δουλώσειν ἔτι Trach. 256. γῆν — ἔπερσε κἀδούλωσεν 467. τοὺς σε δουλώσας ἄγειν Ant. 202.

Δοῦπος sonitus. δοῦπον αὖ κλύω Ai. 858 ch. — χερόπλακτοι δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι Ai. 621 ch. *planctus.*

Δουριάλωτος bello captus. σε λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας Ai. 210 an. Ante Brunckium contra numeri legem δοριάλωτον legebatur, estque id et in libris praeter Flor. Γ. Δ. et in Suid. v. ἀνέχει, modo quod δορυάλωτον exstat, cuius scripturae defensor Wesseling. ad Diod. XII. p. 538. XVI. p. 97., optimis eam libris firmari pronuntians, refellitur a Schweighaeusero ad Appian. III. p. 159. Nec sinit aliter ratio.

Δουρίληπτος v. δορίληπτος.

Δράκαυλος. Ex Tymp. III. 5. (569 D.) laudatur ab Etym. M. p. 287, 14. his additis: ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Ad συναυλίζονται igitur subaudiendum αἱ θυγατέρες. Cf. Hesychium et Suidam.

Δράκων draco. αἰόλος δράκων ἑλικτός Trach. 12. ὃν (Ἰόν) — ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων 831 ch. hydra Lernaea. λέων δράκων τε Ach. Am. II. 2 (163 D.). ναίων — ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Ant. 1112 ch., Thebanos inter ex draconis dentibus satis ortos. πάταγος Ἄρεος ἀντιπάλῳ δυςχείρωμα δράκοντι Ant. 126 ch. Rursus ea imagine Thebani dicuntur. τὸν χρυσέων δράκοντα μήλων φύλακα Trach. 1090. σπείραισι δρακόντων Rhizot. II. 6 (4 0 D.). δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. X. 3 (538 D.). — Longe aliter δράκοντα in Phil. Troi. IV. 1. (628 D.) fictum esse Hesychius memorat, τὸ κηρύκιον significans, quod rectius κηρύκειον, *caduceus* scribetur.

Δράμημα cursus. παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Oed. R. 193 ch. gl. παλινδρομῆσαι. Affert Suid. v. νωτίσαι. Ceterum δρόμημα Flor. Γ. Pal.: cf. Aesch. Pers. 252. Eur. Or. 996. Phoen. 1379. Troad. 695. Non commemorarem, nisi δράμημα legibus linguae repugnare dixisset Blomf. ad Aesch. l. c., scilicet etiam πόνημα tragicis ademturus. Huic iam satis responsum puto a Lobeckio ad Phryn. parerg. p. 619.

Δραπέτης fugitivus. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς Ai. 1264. Significatur fraus qua Cresphontes Messenia potitus est. Hoc Eustathius tanquam ἀναχρονισμοῦ εὐμεθόδου exemplum laudat p. 361, 26. Nobis infacetum videtur, et magis adhuc oporteret videri, nisi Lacedaemonios perstringendo civibus suis placiturus Sophocles fuisset. — *Mancipium* dicitur δραπέτης ἀνήρ Acris. III. 1 (60 D.).

Δραπέτις. δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. (184 D.) de lepore dictum fuga latebras quaerente. De tono v. Arcad. p. 35, 24.

Δρασείω molior. οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά Phil. 1229. τί δ' αὖ δρασείεις φρενί; Ai. 582. ὥς τι δρασείων κακὸν Ai. 319.

Δράσσω comprehensum (inde firmiter) teneo. ἀπρὶξ ἔχεσθαι explicat Eust. p. 939, 21. — τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος Ant. 235. Laur. a. Vat. Aug. b. πεφραγμένος, quo scholion spectat ἠσφαλισμένος. Pergit scholiasta: γράφεται καὶ δεδραγμένος, ὅπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάψεις.

Δραστέος faciendus. ἐκμαθεῖν τί δραστέον Oed. R. 1443. μόνῃ τε δραστέον τοὔργον El. 1007. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν Tr. 1194.

Δράω. I. Formae. Praesens. δρῶ non dictum. δρᾷς Phil. 893. 895. 902. 1395. v. αὐδάω. Oed. R. 1008. Oed. Col. 833. 835. 839. 858. Ai. 74. 281. δρᾷ Trach. 815. 1127. δρῶσιν Phil. 562. Ant. 919. — δρῴμι Phil. 883. δρῴης Ant. 70. δρῴη El. 250. δρῷμεν Phil. 1379. ex Tricl. nunc necessario editur, libri δρῶμεν. — δρᾷς coni. Phil. 111. δρᾷ 891. Ant. 35. δρῶμεν Phil. 951. 962. δρῶσι Oed. R. 530. — *imp.* δρᾶ Ai.

1153. Oed. R. 1064. Sic Br. ex suis tribus, itaque Laur. a. a prima manu, b. c. Dresdd. Aug. b. Plerique δρᾶν. Ant. 1094. δράτω Ant. 764. δρᾶτε Ai. 676. — *δρᾶν* Phil. 118. 668. 792. 876. 909. 1225. 1236. Oed. R. 588. 645. 1409. Oed. Col. 48. certe *πρίν γ' ἂν ἐνδείξῃς τί δρᾶν* ex codd. quamvis paucioribus Reisig. et Herm. dedere, non δρῶ, quod hoc interpretationem redolet. De loquendi ratione v. Lob. ad Phryn. parerg. p. 772. — Oed. Col. 443. 495. 660. 736. 1177. Ant. 79. 503. 1086. 1093. Trach. 490. 614. Ai. 114. 452. 1060. 1352. El. 16. 248. 297. 328. 381. 459. 610. Ach. Am. I. 9 (162 D.). inc. C. 6 (779 D.). CV. 18 (811 D.). — *δρῶν* Phil. 95. 580. Oed. R. 72. 77. 552. Oed. Col. 942. Ant. 239. 319. Tr. 412. Ai. 463. 1259. 1303. inc. LXVIII. 1. 1. *δρῶσα* El. 576. 902. 1186. 1249 m. Ant. 465. Tr. 805. *δρῶντος* Oed. R. 602. Oed. Col. 1600. *δρῶντι* Oed. R. 296. *δρῶντα* Phil. 1240. Oed. R. 642. 1129. Oed. Col. 1191. *δρῶσαν* El. 342. 937. Tr. 589. *δρῶντες* Ant. 271. 630. Ai. 1064. *δρῶσι* El. 488 ch. Camic. IV (302 D.). *δρῶσιν* Oed. R. 269. *δρῶντας* Ant. 325. — *Imperf.* *ἔδρων* El. 595. Trach. 661. 681. 685. Oed. R. 591. Oed. Col. 980 bis. *ἔδρας* Oed. Col. 1035. *ἔδρα* Oed. R. 1272. El. 568. *ἔδρων plur.* Oed. Col. 1381. — *Perf.* *δέδρακα* Oed. R. 645. Ant. 532. *δέδρακας* Phil. 912. Oed. Col. 915. *δέδρακεν* Ant. 478. *δέδρακε* Oed. R. 559. *δεδράκασι* Phil. 315. *δεδρακότα* Oed. R. 246. Trach. 1062. *δεδρακυῖαν* Ant. 479. *δεδρακότα* nom. pl. neutr. Oed. Col. 268. *δεδρακέναι* Ant. 238. — *Plusquampf.* non legitur. — *Futurum.* *δράσω* Oed. Col. 1770 an. Oed. R. 235. Tr. 1180. El. 458. *δράσεις* El. 457. Trach. 304. Phil. 1215. *δράσει* Phil. 970. *δράσετε* Oed. Col. 826. *δράσειν* Trach. 1176. Phil. 593. Oed. Col. 1633. *δράσων* Trach. 159. *δράσοντος* Oed. R. 145. — *Aor.* *ἔδρασα* Oed. R. 1438. Ant. 239. El. 898. *ἔδρασας* Ai. Locr. I. 1 (11 D.). *ἔδρασε* Trach. 893. 1050. *ἔδρασεν* Phil. 928. Oed. Col. 1634. Ai. 1261. 1304. *coni.* *δράσω* Ai. 796. 903. 1003. Oed. Col. 1256. Phil. 747. 896. 957. 1052. 1334. *δράσῃς* Ai. 107. *δράσῃ* Oed. Col. 399. *δρᾶσαι* Phil. 906. Oed. R. 640. 738. Ant. 266. 439. *δράσας* El. 741. Oed. R. 1327. 1402. *δράσαντι* Phil. 476. Oed. Col. 492. *δράσασαν* Trach. 1098. — *Passivi* solum *participium praesentis* exstat dictum. *δρώμενον* El. 40. *δρώμενα* 1325. Phil. 552. 562. Oed. Col. 1640. *δρωμένων* El. 85. *δρωμένοις* Tr. 585. Oed. Col. 1146.

II. *Usus.* Longe plurimis locis simpliciter *facere* significat *δρᾶν*, nec notabimus nisi quae memorabile quiddam habent.

1. De *elocutione* notandum a. *Rem magnam et gravem moliri* significat. *ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε* Trach. 159. *μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι* El. 297. *μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή* 328. de *ultione.* *περισσὰ δρᾶν* ad-

significatam habet *πολυπραγμοσύνην* Trach. 614. — b. *Exsequi quod quis praeceperit.* *καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων* Trach. 681. *δρῶν ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός* Oed. R. 77. — c. *Praegnante* sensu dictum *τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν* Oed. Col. 443. adsignificata ignavia. — d. Variis opponitur. *συνδρᾶν.* *τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν* El. 488 ch. *ἀντιδρᾶν.* *δρῶντά σε — ἀντιδρᾶν κακῶς* Oed. Col. 1191. — *πάσχειν* et *ἀντιπάσχειν.* *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται* Phil. 668. *οὐθ' οἷ' ἔπασχεν, οὐθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά* Oed. R. 1272. *τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα* Oed. Col. 268. v. Intpp. Utitur eo dicto Aristides t. II. p. 231. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ* Ant. 919. *εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ* Ai. Locr. I. 1. *δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά* Phil. 580. — *ξυνειδέναι.* *τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι* Ant. 266. — *φρονεῖν.* *δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα* 764. — *βουλεύειν.* *πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ καὶ δρῶσ' ἐλήφθης* Trach. 805. — *φωνεῖν, αὐδᾶν, λέγειν* et nomen *λόγος.* *οὐδὲν — σύ γε δρᾷς οὔτε φωνεῖς* Phil. 893. *οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς, ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ* 895. *δρῶν ἢ τί φωνῶν* Oed. R. 72. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν* 1409. Apud Stob. Serm. XVII. 4. p. 398. Schow. legitur *καλά.* Suid. v. *ἀλλ' οὐδέ γε* habet *ἃ μηδὲ δρᾶν ἢ καλόν:* cod. Leid. *μή* pro *μηδέ.* *δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις* inc. LXVIII. 1. 1. *οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις* Oed. Col. 1146. — *ἀκούειν.* *οὐκ ἀκούειν ἔστι καὶ μὴ δρᾶν* Oed. Col. 1177. — *εἶναι.* *τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν* Oed. R. 587. Memorat Eust. p. 611, 22. *μέλλειν.* *δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι* Phil. 563.

2. *Verbi* cum aliis vocabulis *componendi* ratio. a. cum *binis accusativis.* *τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαι με — δεδράκασι* Phil. 315. *τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;* 906. *τί μ', ὦ ξένε, δέδρακας;* 912. *οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως* 928. *δεινά μ' Οἰδίπους — δρᾶσαι δικαιοῖ* Oed. R. 640. *εἴ σέ τι δέδρακα* 645. *αὐτός αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς* Oed. Col. 858. *δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με* Ai. 1303. *τί γάρ σ' ἔδρασεν* 1304. *Cum dativo et accusativo* non dicitur. Nam *οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν* Oed. R. 1402. est aut *παρ' ὑμῖν,* ut glossator vult, aut dativus ethicus; et *ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;* Ai. 1261. est *num haec eiusmodi fecit, quae vobis recta viderentur?* — b. Pro accusativo rei dicitur etiam cum *adverbio.* *μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς* Ai. 1133. *ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν* Oed. R. 551. Stob. ecl. I. 4. p. 104. Heer. — c. *Participia* dicuntur *substantive;* *τὸν δεδρακότα* Oed. R. 240. *παντὸς δρῶντος* Oed. Col. 1600. cf. Herm. ad Trach. 195. Exspectatur potius *δρωμένου,* est enim *πάσης ὑπηρετήσεως.* Sed significatur *τὸ ἐνεργοῦν* (*das Thätigsein*). *κράτος τῶν δρωμένων* El. 85. *τὰ δρώμενα* 1325. *facta.* *εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρω-*

μένοις Trach. 585. *οὐ λόγοισι — μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις* Oed. Col. 1146. *μανθάνων τὰ δρώμενα* 1640. *rem gestam.*

Δρέπᾰνον falx. ἃς (ῥίζας) — χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις Rhiz. I. 7 (479 D.).

Δρίλων fluvius. Δρίλωνος ἐπὶ προχόαισιν (ναῖεν) Iphicl. s. Oicl. XI (795 D.). Legitur *ἐν Ὀρομαχλεῖ* ap. Etym. M. p. 207, 17. Nullum illorum nominum ulla fide est.

Δρῖος silva. κατά τε δρία πάντα καθαίρων Trach. 1068 m. de se Hercules, ferarum exstirpatore. v. Iacobs. ad Anth. Pal. t. I. p. 259. 263.

Δρομαῖος currens. δρομαία βᾶσα Tr. 923. De tono v. *ἀρχαῖος.*

Δρομάς currens. δρομάδα καὶ ἄμπυκα Phil. 674 ch. *rota.*

Δρόμος cursus. 1. universe. *οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ* Ai. 873 ch. *a recto cursu declinare*, v. Lobeck. *οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος* inc. LXVIII. 2 (735 D.). 2. Inprimis de *curriculo* cum *stadii* tum *quadrigarum* dicitur. Illud: *δρόμον προκηρύξαντος (ἀνδρός)* El. 674 *δρόμου* ex Aug. c. Mosq. et Livin. vulgatae praetulit Herm. *δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα* 676. Suidas v. *δρόμοις* et Zonaras p. 568 *δρόμῳ δ' ἰσῶσαι* et *τὰ πράγματα.* v. *φύσις. δρόμων, διαύλων* 681. Suid. v. *βραβῆς.* — Hoc vero: *τελοῦντες ἕκτον θ' ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον* El. 716. *τοὺς μὲν ἄλλους ἀσφαλεῖς δρόμους ὠρθοῦτο* 731. *μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον* 744. — 3. *circus* ipse, in quo decurritur, *ἱππόδρομος. πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου* El. 703. *πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον* 738.

Δρωπός. δ ρ ο π ά, δρεπτά Hesych. ex Palam. II. 2 (428 D.). Blomfieldus coniecit *ἄ δ ρ ο π α, ἄδρεπτα*, quo non opus.

Δρόσος ros. πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας Ai. 1187 ch. Tonum notavit Arcad. p. 75, 4.

Δρύας n. pr. *παῖς ὁ Δρύαντος* Ant. 945 ch.

Δρῡμός quercetum. ὦ τρεῖς κέλευθοι — δρυμός τε Oed. R. 1399. de via *σχιστῇ* silvis umbrosa. De ῡ producto correptove v. Herm. ad Orph. Arg. 681.

Δρυοπαγής quernа ligna coniungens. δρυοπαγῆ στύλον (f. *σ τ ύ λ ο ν*) *τὸν πάσσαλον* explicans Hesychius affert ex Phil. Troi. IV. 2 (629 D.).

Δρῦς quercus. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Tr. 763. *ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.* schol. Ita iam Aristarchus explicuit ap. schol. Il. λ. 86. Addit Herm., proprie *πεύκην* intelligi. *τῆς βαθυρρίζου δρυός* Trach. 1185. *ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι σχίζουσι κάρα* El. 98 an. *ἐξοφόρους δρύας* Meleag. II. 2 (354 D.). In Rhizot. II. 6. (480 D.) de Hecate cum vulgo legatur *στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων*, scribendum *δ ρ υ ΐ*, nemo enim *δρυσὶ στε-*

φανοῦται, nec πίτυσι, δάφναις, μύρτοις, sed πίτυι, δάφνῃ, μύρτῳ: viamque emendandi monstrat, qui illa verba servavit, schol. Apoll. Rh. II. 1213.: ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται, — καὶ Σοφοκλῆς παρεισάγει τὸν χορὸν λέγοντα. — In Trach. 1158. πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός *quercus* significatur *vaticinans*. *Dodonaea*, quam hinc memorat Eust. p. 335, 44. 1057, 42. — De accentu v. Arcad. p. 92, 16.

Δύη calamitas. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη Ai. 918. v. γενναῖος. *passionem* tamen intelligi malim secundum Odyss. XIV. 338. δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ Ant. 1295 m. v. Intpp. — De tono v. Arcad. p. 103, 23.

Δύναμαι. I. *Formae*. *Praesens*. δύναμαι Oed. R. 1304. Oed. Col. 134 an. Ant. 797 an. δύνασαι Ai. 1143 an. Sed δύνῃ, quam indicativi formam Atticistae condemnarunt (v. Phryn. p. 359. Thom. M. p. 252.) libri omnes et in trimetris quidem habent Phil. 787. Hermannus δύνᾳ dedit, non tam propter Porsoni auctoritatem magis hoc atticum vocantis (ad Hec. 253. ubi coniunctivum esse, sicut Andr. 238. dudum Lobeckius docuit, etsi nunc dissentit Hermannus), quam propter similem scripturam ἐπίστᾳ a Schaefero ad Phil. l. c. comparatam. Quod idem aperte δύνᾳ exstare dicit Phil. 838. secus est, ut quod sua emendatione illatum sit, quanquam post in Laur. a. repertum δύναι: ceteri libri δύναιο, et possit δύνῃ scribi coniunctivo modo. Utroque loco inauditum quoddam δύναι intulit Elmsl. ad Oed. R. 792. Buttmanno et Kuehlstaedtio de dial. trag. p. 119. ionicum δύνῃ tragicis adimendum non videtur. Ego apud Sophoclem ipse quoque δύνᾳ probo, non propter commenticium illum atticismum, sed propter schol. Il. ξ. 199., qui disertе testatur propter simile inclinamentum ab Aristarcho comparata fuisse ἐπίστᾳ, de qua nemo dubitat, et δύνᾳ. Choeroboscus autem, cum quomodo effectum δύνῃ sit exponat apud Etym. M. p. 484, 34. de attico more non pronuntiat, nec si δύνασαι inprimis atticum fuit, nec unquam non dictum ab his, qui in exemplum dicendi cesserunt, protinus quidquid hinc distat a tragicis abiudicandum est. — δύνασθε Ai. 322. δυναίμην Ant 682. δύναιο Oed. R. 697 ch. v. Herm. Phil. 838. δύνᾳ scribendum, δύναιο sensus non patitur. δύναιτο Oed. R. 281. 315. 979. Oed. Col. 254 m. Trach. 543. 740. El. 687. Aload. XI. 8 (109 D.). Camic. I. 2 (290 D.). Polyx. III. 1 (470 D.). inc. LVI. 4 (713 D.). δύνασθαι Oed. Col. 497. Ant. 451. δυνάμενοι Oed. Col. 443. — *Futurum*. δυνήσομαι Phil. 732. δυνησόμεσθα 1390. δυνήσει Ant. 90. — *Aoristus*. ἐδυνήθημεν Ai. 1046. At ἐδυνάσθησαν Oed. R. 1212 ch. libri plerique. Brunck. ex B. et Herm. ἐδυνάθησαν.

Dresd. b. ἐδυνήθησαν. Illud a tragicis abiudicat Elmsleius l. c. repertum praeterea in Eur. Ion. 866 (881 H.).

II. *Usus.* 1. Plerisque locis cum *posse* significet, exscribi non opus. Sunt Phil. 732. 787. 838. 1380. Oed. R. 281. 315. 697. 979. 1212. 1304. Oed. Col. 134. 254. 497. Ant. 90. 682. 797. El. 687. Trach. 740. Ai. 1046. Aload. XI. 8. Camic. I. 2. Polyx. III. 1. inc. LVI. 4. — 2. Selectiora elocutione haec sunt: a. δύνασθαι *a se impetrare*, τλῆναι. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο; Tr. 542. Sic intelligo, quod perperam, ut videtur, pro θέλειν dictum esse putarunt (v. Koen. ad Gregor. p. 136.), Antigonae illud v. 451. οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. Non de Creonte loquitur, *sed sese ipsam* dicit *non potuisse impetrare a se, ut Creontis edicta iure divino sanctiora putaret.* ὄντα dicit, quod generatim de omnibus, quicunque fuerint, igitur de se quoque pronuntiat. — b. Praegnanter significat *aliquantum posse, satis valere.* ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι Ai. 322. Sic intelligo οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρὶ δυνάμενοι τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Oed. Col. 443. *qui patri suo filii, quamvis optime valentes, auxilium ferre recusarunt;* fortasse etiam ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας Ai. 1143. *quantum maxime potes, s. pro virili parte.* — c. Componuntur et opponuntur verba ἔχειν: ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο Oed. R. 315. ὁρᾶν: λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν Oed. Col. 497. ἐπίστασθαι: οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Ant. 682. — 2. In ratione verbi coniungendi cum aliis vocabulis primum observandum, etsi Atticistae δύνασθαι cum futuro dici vetant, dictum tamen Sophocli esse εἴ σέ γε πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω Phil. 1380. πείθειν Schaeferus corrigebat Schaef. Mel. Cr. p. 99. Sed post et ipse multa exempla eius rei attulit in Lipsiensi editione Gnomicorum Brunckii p. 16., et plane explicuit Vir Summus parerg. ad Phryn. p. 747. Sed attractionem in hoc genere temporum, qualem defendit Herm. diss. de praec. quibusd. Attic. p. 281. Opusc. t. I., non agnosco. — De ipsius δύνασθαι temporibus permutatis aliquis cogitet Phil. 732. ἀπόλωλα — κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι: ut δύναμαι dici debuisse videatur. Sed Philoctetes *sese sentire* exclamat, *fieri non posse*, ut compescat dolorem.

Δύνἄμις *vis.* ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν; Oed. R. 938. Quaerit Iocasta, quomodo res una tam diversa valeat efficere.

Δύνᾶσις *potentia.* τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασίᾳ κατάσχοι; Ant. 600 ch. ἁ μοιριδία τι; δύνασις δεινά 941 ch. Extra dorismum non legitur.

Δυναστεία dominatio. ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας Oed. R. 593. Suam sic, hominis privati, potentiam Creon vocat, cum sollicitudine regni comparatam.

Δυνάστης dominus. ἀγήρῳ — χρόνῳ δυνάστας Ant. 604 ch. Iuppiter. Accentus ille, quem in ultima ferri oportebat secundum Apoll. de adv. p. 545, 23. et Etym. M. p. 436, 12., quem fideiussorem habeat, ignoro.

* *Δυνάστις* nescio cuius coniectura est Synd. I. 2 (146 D.). v. μνῆσις.

Δυνατός. 1. *quod potest fieri.* οὐ δυνατόν Ai. 163 an. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; 985. — 2. *potens.* τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐρίσιτὰ πλάθειν El. 213 ch. Affert Suid. v. πλάθειν, Eust. p. 1887, 14.

Δύνω v. δύω.

Δύο duo. δύο φέρει δωρήματα Phil. 117. Eust. p. 753, 60. δύ' αὔτως δεῖν' ἔλεξας 424. ἄνδρε γὰρ δύο χωρεῖτον 535. Sic Brunckii B. rell. δύω. ὀλώλαμεν δύ' ὄντε Oed. R. 1505. δύ' ἐξ ἐμοῦ — παῖδε, δύο δ' ἄτα Oed. Col. 534—37 m. ἐστερήθημεν δύο Ant. 13. δύω Ricc. et supra scripto ō Laur. a. ἀδελφοὶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν ὤλοντο 55. δύω vulgatur in Ald. et est in plerisque codd., ἀμέτρως, sed δύο Brunckii T. Laur. a. a prima manu, Laur. b. Ricc. τρέφων δύ' ἄτα 529. ἥκομεν — δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε 976. δύ' οὖσαι Trach. 536. δύο — ἡμέρας 939. Eust. p. 801, 1. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν Ai. 233 an. 'δύο Λίβυες El. 691. δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ 1077 ch. εὐφρόνας δύο inc. LVI. 3 (713 D.). Si exempla elisionis consideres et excipias exempla, δύο in fine versus positum exhibentia Phil. 535. El. 691. Trach. 939. inc. LVI. 3., in ceteris ne tolerari quidem versus lege formam videbis a grammaticis damnatam δύω: v. Br. ad Ar. Ran. 1405. Pors. ad Eur. Or. 1550. cf. Matth. Gr. Gr. vol. I. p. 262. Nec ulla fide a libris illa firmatur. — σὺν δυοῖν ἄλλοιν Phil. 539. ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν Oed. R. 581. τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν 1280. Ald. Iunt. δυεῖν, sed a libris destituuntur, quorum Laur. b. δοιοῖν habet. οἷν δυοῖν Oed. R. 1373. θιγγάνω δυοῖν Oed. Col. 331. δυοῖν κακοῖν 497. παίδοιν δυοῖν 822. δυοῖν ἀδελφοῖν Ant. 13. ἐκ δυοῖν Trach. 937. Br. ex cod. B. δυεῖν. δυοῖν βροτοῖν Ai. 1007. ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν 1283. δυοῖν ἐρίζειν El. 459. οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον 1312. Triptol. VI (533 D.). οὐ δυεῖν nihili est, sed nondum inventa emendatio. Reliquum est synizesis exemplum vehementioris δυοῖν monosyllabum Oed. R. 640. Etsi ne ego quidem, qui atticorum poetarum omnium de synaloepha synizesi et crasi exempla in numerato habeo, plane simile exemplum reperi, tenendum arbitror quod codd. omnes et Suidas tuentur, qui in ipsa v. δυοῖν Oedipi versum affert. Coniecerant

τοῖν δυοῖν κρίνας Reis. Coni. Ar. p. 70., τοῖνδ' ἀποκρίνας Elmsleius. — Ceterum clarum est, formam genitivi δυεῖν atticam dictam apud Sophoclem certa fide carere. Iam veteres de antiquitate eius dubitabant, v. Eust. p. 802, 26., et recentissimis adeo vindicat apud eundem Heraclides p. 1907, 50. Nec Phrynichus praefert, sed probum tantum dicit esse genitivo casu δυεῖν. Qui olim δυεῖν receperant, velut Seidlerus in El. 95. Herm. in Hec. 45. dudum mutarunt, credo, sententiam, certe Hermannus fecit. Matthiae quidem sobrio usus iudicio ad Hec. l. c. adeo sibi non constitit, ut plus semel etiam contra libros δυεῖν ediderit, velut El. 95. 532.; aliis locis libri inter utramque scripturam distrahuntur, velut Med. 1279. Hec. 45. Hel. 652. Iph. Taur. 867. Rem confecisse credendus Schneiderus est, qui ne apud Platonem quidem satis certa fide constare δυεῖν ostendit ad Rpubl. V. p. 92. t. II.

Δυοκαιδεκάμηνος duodecim mensium, annuus. παντᾷ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι χρόνον Trach. 645 ch.

Δύρομαι defleo. δύρομαι γάρ Oed. R. 1218 ch. Libri contra versum ὀδύρομαι. Illud ex emendatione Porsoni est ad Hec. 734. Elmsleius quidem solum δύρομαι, non ὀδύρομαι tragicorum esse decrevit. v. ὀδύρομαι.

Δυςάθλιος aerumnosus. ὦ δυςάθλιαι τροφαί Oed. Col. 331. Mendicum Oedipi cultum et habitum dicit.

Δυςαίων miser vita. ἦσθα δυςαίων Oed. Col. 149 ch.

Δυςάλγητος durus, inhumanus. δυςάλγητος γὰρ ἂν εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν Oed. R. 12. Suid. v. ἀνάλγητος habet δυςανάλγητος monstrum ex utroque vocabulo confusum. Explicat ἀσυμπαθής. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυςάλγητος φρένας inc. XXXI, 2, 2 (689 D.). V. Intpp. Greg. Cor. p. 163. Schaef. App. Demosth. t. II. p. 70.

Δυςάλωτος captu difficilis. κακῶν γὰρ δυςάλωτος οὐδείς Oed. Col. 1721 ch. *Nemo mali expers.* Affert Suid. v. ἄχος.

Δυςαμερία infelicitas. μοῖρα δυςαμερίας Ter. VIII. 5 (518 D.).

Δυςάνεμος procella excitatus. κελαινὰν θῖνα καὶ δυςάνεμον Ant. 587 ch. Hesych. Suid.: δυςτάραχον, τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. Schol.: τὴν ὑπ' ἀνέμων ταραχθεῖσαν. δυςάνεμον θῖνα graviter languet. Iacobs. δυςανέμῳ coniecit, quod coniungeretur cum στόνῳ βρέμουσιν. Nobis quoque haec coniunctio verborum probatur, ut tamen δυςάνεμον retineri velimus; δυςάνεμον βρέμειν inprimis elegans dicendi ratio. Ceterum δυςήνεμον Triclíniani, dorismum libri veteres. Respicit haec Eust. p. 732, 28.

Δυςαπάλλακτος difficilis ad removendum. ἐν δυςαπαλλάκτοις ὀδύναις Trach. 955 ch. δυςιάτους schol. Rom.

Δύςαυλος pernoctanti gravis. *δυςαύλων πάγων αἴθρια* Ant. 354 ch. exquisitius dictum quam *πάγους αἰθρίους δυςαύλους.* *δύςαυλος, δυςαύλιστος Σοφ. Ἀλεξάνδρῳ.* Hesychius. Est fr. IV. 1 (84 D.).

Δυςβουλία imprudentia. *τὴν ἐξ ἐμοῦ δυςβουλίαν* Ant. 95. i. q. *ἐμήν.* *ἔθανες ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυςβουλίαις* 1255 m.

Δυςγένεια ignobilitas. *τὴν δυςγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται* Oed. R. 1079.

Δυςδαίμων infortunatus. *ἐμὲ τὸν δυςδαίμονα* Ant. 274. *τὸν δυςδαίμονα Λίχαν* Trach. 769. *δυςδαίμονι μοίρᾳ* Oed. R. 1302 an.

Δυςειδής deformis. *δυςειδὲς σῶμα* Aload. XI. 9 (109 D.).

Δυςέριστος cum exitio controversus. *τὸ δυςέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης* El. 1377 ch. *τὸ δὲ ἔριν γιγνόμενον κακόν, τὸ δὲ κακὸν οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησι· ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις.* Schol. bene.

Δυςημερία v. *δυςαμερία.*

Δυςήνεμος v. *δυςάνεμος.*

Δυςθέατος infaustus adspectu. *ὦ δυςθέατον ὄμμα* Ai. 983. v. *ὄμμα.* Affert Eust. p. 409, 46.

Δύςθεος dis invisus. *ὦ δύςθεον μίσημα* El. 281. Affert Suidas v. *δύςθεος.*

Δυςθεράπευτος intractabilis. *δυςθεράπευτος Αἴας* Ai. 603 ch.

Δυςθρήνητος flebilis. *ἔπος ἤσει δυςθρήνητον* Ant. 1196.

Δυςθυμία animi aegritudo. *τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυςθυμίαι* Tyr. XII (584 D.). Inde vocabulum enotavit Antiatt. Bekk. p. 89, 19.

Δύςθυμος animo aeger. *σῷ δυςθύμῳ ψυχᾷ* El. 211 ch. Est nostrum *missmuthig*, nec recte schol. *σκληρῷ, βαρυθύμῳ.* — *οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις δύςθυμος* El. 540. Suid. v. *δύςθυμος.*

Δύσις occasus siderum. *κυνὸς ψυχρὰν δύσιν* Naupl. V. 11 (379 D.).

Δυςκάθαρτος inexpiabilis. *ἰὼ δυςκάθαρτος Ἅιδου λιμήν* Ant. 1270 m. De sepulcro deque labe Antigonae morte concepta explicat Musgr. *Portum Orci*, ut *λιμένα* aliquoties, de *inferorum locis* ipsis dici Hermanno concedam, sed *inexpiabilem* vocari puto propter infaustam Labdacidarum sortem, propter iteratas et semper novas calamitates nunquam ab inferorum Deorum execratione requiescentem. — Utitur eo loco Eustath. p. 1691, 46.

Δυςκλεής infamis. *πατὴρ ὡς — ἀπεχθὴς δυςκλεής τ' ἀπώλετο* Ant. 50.

Δύςκλεια infamia. *μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυςκλείᾳ* Ai. 143 an. *κακῇ φήμῃ* schol. neglecta praepositione. Sunt autem *περὶ δύςκλειαν ἀποσκοποῦντες* sive *δυςκλεεῖς ποιήσαντες ἡμᾶς.* *φιλεῖ γὰρ ἡ δύςκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον* Epig. I. 1 (194 D.). *invisis mala fama facilius quam bona paritur.*

Δυςκλεῶς ignominiose. δυςκλεῶς θανεῖν El. 994.

Δυςκόμιστος intolerandus. πότμος δυςκόμιστος Ant. 1326 m.

Δύςκριτος difficilis dijudicatione, δύςκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Trach. 945 ch.

Δυςλόγιστος inexputabilis (unbegreiflich). καὶ πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα Ai. 40. Schol. vet.: τὸ δὲ δυςλόγιστον ὅμοιον τῷ πρᾶγος ἄσκοπον (v. 21.), hactenus bene, sed inepte pergit ἀγνοεῖ γὰρ ἔτι τὴν μανίαν.

Δυςμαχέω frustra relucto. θεοῖσι δυςμαχοῦντες Trach. 492. *impie reluctare* Hermannus.

Δυςμαχητέον. ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυςμαχητέον Ant. 1093. In cod. Aug. b. ἀνάγκη scribitur, ad priora relatum illud. *Non esse contra necessitatem pugnandum* ait, quippe omni *eventus spe* destitutis.

Δυςμένεια infensus animus. ἡ — ἐκ σοῦ δυςμένεια El. 609. ἐν δυςμενείᾳ οὖσα i. q. δυςμενής 1113.

Δυςμενής infensus. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρείδαις δυςμενής Phil. 581. θανὼν — ὥςτε δυςμενὴς ἐμασχαλίσθη El. 436. *ut hostis.* v. μασχαλίζω. Non libri modo, sed etiam Photius et Suidas v. μασχαλίσματα, et Etym. M. v. ἀπάργματα p. 118, 29. tuentur δυςμενής, quod elevaturus erat Musgr. corrigens δυσσεβής. — ἐπ' ἀνδρὶ δυςμενεῖ Ai. 18. πολέμιον δυςμενῆ θ' ἡγούμενος Phil. 1307. δυςμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί Oed. R. 546. ἄνδρα δυςμενῆ χθονός Ant. 187. substantive dictum. Affert Stob. Serm. XXXIX. p. 550. πτύσας ὡςεί τε δυςμενῆ μέθες τὴν παῖδα 649. καίπερ ὄντα δυςμενῆ Ai. 122. δυςμενῶν θήραν ἔχων 561. i. q. πολεμίων. μή τις δυςμενῶν ἀναρπάσῃ 966. Suid. v. κενῆς. τάςδε δυςμενεῖς χοάς El. 432. Hoc unum exemplum est de *re* non *homine* dicti vocabuli. — *Superlativus.* παρ' Ἕκτορος δώρημα δυςμενεστάτου Ai. 647. ἢ τῷ δυςμενεστάτῳ βροτῶν El. 399. — Accentus adeo totius generis est, ut mirer singulatim observatum Etym. M. p. 292, 14.

Δυσμή occasus. ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν Oed. Col. 1248 ch.

Δύςμοιρος infelix. ὦ πάτερ δύςμοιρ' ὁρᾶν Oed. Col. 328. codd. praeter Par. A. δύςμορ', metro adversante.

Δύςμορος infelix. ἐγὼ δ' — ἡ δύςμορος El. 274. πῶς δύςμορος ἀντέχει; Phil. 176 ch. ἐγὼ δ' ἁ δύςμορος 359. νῦν δ' ἠπάτημαι δύςμορος 937. οὐδέν εἰμ' ὁ δύςμορος 939. τί δράσω δύςμορος 1052. πῶς ὁ δύςμορος εἰς φῶς — εἶμι 1336. δύςμορος Oed. Col. 224 ch. exclamatio est, *hominem infelicem!* μεθ' ἡμῶν δύςμορος πλανωμένη 348. ἡ σὴ δύςμορος παραστάτις 565. ἥδε, δύςμορος 753. Triol. ἥδ' ἡ δύςμορος. ἐρῆμος πρὸς φίλων ἡ δύςμορος Ant. 910. ὁ δύςμορος αὑτῷ χολωθείς 1219. γῆν — δύςμορος ἔπερσε Trach. 466. ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύςμορος 772. αἴλινον ἔσει

δύςμορος Ai. 618 ch. τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύςμορος; 889 ch. ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων — νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν δύςμορος 1182 ch. δύςμορον γένος Tecmessa vocatur Ai. 771. — δυςμόρου τ' ἐμοῦ Oed. Col. 332. δυςμόρου ματρός Ant. 857 m. τοῦ δυςμόρου — Οἰδίπου γόνου 1005. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυςμόρου τε σῆς τροφῆς El. 1174. — φωτὶ δυςμόρῳ Phil. 273. ἀλλά μοι δυςμόρῳ Oed. R. 665 ch. Quod Hermannus coniecit μ' ἁ δυςμόρος, frigidissimum est. ἐᾶτέ με δύςμορον εὐνάσαι Trach. 1001 m. τὴν δύςμορον νύμφην ὁρῶ Τέκμησσαν Ai. 870. — ὦ δύςμορος Ai. 365 m. ὦ δύςμορ' Αἴας 906. — ἀμφὶ — δυςμόροιν παίδοιν Oed. Col. 366. δύςμορ' Οἰδίπους 563. ὦ δύςμορε 803. ἔστι τῶν δυςμόροιν στενάζειν 1668 m. — δυςμόρου γε δύςμορα (σκῆπτρα φωτός) Oed. Col. 1111. unum hoc pluralis exemplum.

Δύςνιπτος indelebilis. χαλκῆς ὅπως δύςνιπτον ἐκ δέλτου γραφὴν Trach. 680.

Δύςνοια malevolentia. τέκνων ὅσων δύςνοια μὴ προςεστι El. 644. De structura expedivit Hermann.

Δύςνους malevolus. τὸν τῇδε δύςνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει Ant. 212. — De tono operae pretium duxit adnotare Theodosius p. 30, 13.

Δύςοιστος gravis perpessu. δυςοίστων πόνων ἆθλα Phil. 506 ch. — πῶς βίου δύςοιστον ἕξομεν τροφάν; Oed. Col. 1684 m. cum hypallage dictum pro πῶς δυςοίστου βίου τροφὴν ἕξομεν. v. μεσόμφαλος.

Δύςομβρος gravis imbre. δύςομβρα βέλη Ant. 355 ch. Ingentes et subitos imbres intelligendos monet Eust. p. 692, 55.

Δύςοργος iracundus. καίπερ οὐ δύςοργος ὤν Phil. 377. memorat Suid. v. δύςοργος. ἀνὴρ δύςοργος Ai. 996. Suid. v. δύςοργος, Zonar. t. I. p. 577. μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει θυμῷ δύςοργος Tr. 1108. τοσοῦτον δύςοργος iungendo.

Δυςοσμία odor gravis. βοῆς τε καὶ δυςοσμίας γέμων Phil. 864. καὶ τάχ' ἂν κεραυνίῳ πέμφιγι βροντῆς καὶ δυςοσμίαν λάβοι Salm. V. 4. (483 D.) ex emendatione Hermanni diss. de Aesch. Prom. Sol. p. 24.

Δυςούριστος infaustus. ἰὼ σκότου νέφος — δυςούριστον Oed. R. 1316. Male schol.: ὅρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον, δυςπεριόδευτον, nihilo melius glossa δυςπερίληπτον. Est autem ab οὖρος, quasi vento saeviter secundo advectus.

Δυςπάρευνος infausto matrimonio iunctus. τὸ δυςπάρευνον λέκτρον Trach. 788. Suid. v. ἐνδατούμενος. Eius cod. Leid. δυςπάνευνον.

Δυςπέλαστος infractabilis. δυςπέλαστον ἀμαθία κακόν inc. X. 2 (663 D.).

Δυςπετής difficilis. μαθεῖν — οὐ δυςπετὴς Ai. 1025.

Δυςπινής squalidus. δυςπινεῖς στολάς Oed. Col. 1593. Suid. v. δυςπινῆ.

Δύςπνους graviter spirans. δυςπνόοις — Θρῄσσαισιν — πνοαῖς Ant. 584 ch. de Boreae flatu. Inde de *homine anhelante* δύςπνους ἱκάνω Ant. 224.

Δυςπόνητος aerumnosus. τὴν δυςπόνητον — ἀμφ᾽ ἐμοὶ τροφήν Oed. Col. 1610. laborem victus curandi dicit.

Δύςπονος infeliciter laboriosus. πόνοι βροτῶν δύςπονοι Ant. 1262 m.

Δύςποτμος infelix. δύςποτμός τε καὶ κακή Oed. Col. 1435. — ὦ δύςποτμε Oed. R. 1068. El. 1190. ubi cod. Aug. c. δύςμορε. — στυγερὰν ἔχε δύςποτμον ἀρὰν ἐπ᾽ ἄλλοις Phil. 1105 ch. δυςπότμου χάριν χλιδᾶς Oed. R. 888 ch. ταύτας ὁρώσῃ δυςπότμους Trach. 298. ἰὼ δυςπότμων — γάμων κυρήσας Ant. 861 m. Media, ut in thesi fieri par est, corripitur.

Δυςπραξία 1. *irritus incepti eventus.* οἴμοι κελεύθου τῆς τ᾽ ἐμῆς δυςπραξίας Oed. Col. 1401. — 2. *infortunium.* βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις Ai. 746. Apud Stob. ecl. phys. I. p. 114. est δυςπραγίαις.

Δυςπρόςοιστος intractabilis. πατρὸς τὸ δυςπρόςοιστον κἀπροςήγορον στόμα Oed. Col. 1279. Schol. δυςπροςπέλαστος. cf. Reisig. item Elmsl. ad Eur. Med. 274.

Δυςπρόςοπτος infausto adspectu. δυςπρόςοπτ᾽ ὀνείρατα El. 452.

Δυςπρόςωπος foedus adspectu. μου κάρα τὸ δυςπρόςωπον εἰςορῶν Oed. Col. 287. Sed Laur. a. b. Farn. Ricc. b. δυςπρόςοπτον, quod minus elegans dicas, sed ab optimo fere codicum firmatur, ut recipiendum videtur fuisse.

Δυςσέβεια impietas. οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ Trach. 1236. τἀπιτίμια τῆς δυςσεβείας El. 1375. Affert Suidas v. ἐπιτίμια et τἀπιτίμια. παντὸς ἔργου δυςσέβειαν εἰδέναι Ant. 301. i. e. πᾶν ἔργον δυςσεβές. ἐπεὶ — τὴν δυςσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην 915. Recte Wunderl. Obss. in Aesch. p. 65. explicuit *impietatis crimen pie faciendo contraxi.* Et iam schol. εὐσεβῆ πράξασα ἔργα ἀσεβεῖν ἔδοξα.

Δυςσεβέω impie facio. ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυςσεβεῖν —; Trach. 1235. δυςσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν Aload. VIII. 2 (108 D.).

Δυςσεβής impius. πῶς δῆτ᾽ ἐκείνῳ δυςσεβῆ τιμᾷς χάριν; Ant. 510. Haec vera scriptura est in tribus Brunckii codd. Aug. b. Dresd. a. Ricc. δυςσεβῆ τιμαί (sic). Viam corruptelae inferendae monstrat Laur. a. in quo δυςσεβῶς suprascripto βῆ. Sed ante Hermannum nemo sensum perspexit. ἐκείνῳ ad Eteoclem refertur, et δυςσεβῆ χάριν τιμᾶν oxymoron habet pro ἀσεβεῖν εἰς. — τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυςσεβεῖ Ant. 512. (θεοὺς) βλέπειν — πρὸς τοὺς δυςσεβεῖς Oed. Col. 281. τοὺς μὲν δυςσεβεῖς κακῶν τ᾽ ἄπο βλαστόντας Alet. VII. 1 (94 D.). πολλοὶ γὰρ ᾠδύσαντο δυςσεβεῖς ἐμοί Niptr. IV. 2 (408 D.). — *Superlativus.* Ἀτρέα δ᾽, ὅς αὖ σ᾽ ἔσπειρε

δυςσεβέστατον Ai. 1272. vulgo *Ἀτρεία* et *δυςσεβέστατον* coniungunt; rectius hoc referas ad *σέ*, v. Herm. *δρῶντα — τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων* Oed. Col. 1192. v. *κακῶς*.

Δυςτάλαινα (*δυςτάλας* non comparet) *miserrima*. *ὦ δυςτάλαινα* Oed. R. 1236. Trach. 306. Ai. 404. *δυςτάλαινα τἄρ᾽ ἐγώ* Oed. Col. 1444. *αἰαῖ δυςτάλαινα* 1731 m. *τάλαινα, δυςτάλαινα καρδίαν* Trach. 648 ch. *πατρὸς τὴν δυςτάλαιναν δαῖτ᾽ ἐπωνομασμένην* El. 276. coenam, inter quam Agamemno occisus est.

Δυςτέκμαρτος ad indagandum difficilis. ποῦ τόδ᾽ εὑρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυςτέκμαρτον αἰτίας Oed. R. 109. Respiciunt Moschop. dictt. att. v. *ἴχνος*, Suid. et Zonar. v. *δυςτέκμαρτον*, schol. Eur. Hec. 1035. Media in thesi corripitur. Cf. Hermann. ad Orph. Argon. 12.

Δύςτεκνος. (*Λάϊος*) *τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν. αὐτοῦ δύςτεκνον παιδουργίαν* Oed. R. 1248. Iocasten Laius reliquit, ut ex suo ipsa filio infandum genus liberorum pareret. (ϒ ut in thesi).

Δύστηνος 1. *miserrimus. δύστανος — νοσεῖ νόσον ἀγρίαν* Phil. 172 ch. *εἱλυόμην δύστηνος — πρὸς τοῦτ᾽ ἂν* 291. Sic libri omnes, schol. ad v. 702. et Suidas v. *ἄτρακτος*. Erf. et Wakef. Canteri coniecturam admiserunt, *δ ύ σ τ η ν ο ν*, quod etiam Dindorfius admisit; hoc ad *πόδα* referendum, et elegantius sane est. Nec satis successit Schaefero *τάλας* et *δύστηνος* iuncta exemplis firmare. Hermannus *τάλας* tanquam exclamationem distinctione utrinque posita mediae orationi exemit. *δύστηνος ὦ τάλας ἐγώ* Phil. 734. Rursus Wakef. *δύστηνον*, quod ad praecedens verbum *διέρχεται* accommodaretur. *ὦ δύστανος ἐγώ* 1137 m. *κεῖνός γ᾽ ὁ δύστηνος* Oed. R. 855. *δύστηνος* (*ἐγώ*) 1155. *ἔνθα δύστηνος — τέκν᾽ ἐκ τέκνων τέκοι* 1249. *δύστανος ἐγώ* 1308 an. *τὸ δύστηνον κάρα* Oed. Col. 561. *ἀφέλκομαι δύστηνος* 848. Libri vett. *ἀφέλκομ᾽ ὦ*, praeter Laur. b. in quo est *ἀφελκόμεθ᾽ ὦ*. Verum Triclinius servavit. *φανεὶς δύστηνος* 978. *ὄλωλε γὰρ δύστηνος;* 1579. *ὦ δύστηνος* Ant. 375 an. Aug. b. *δύστηνε*. *ἰὼ δύστανος* 843 m. *γυνὴ — δύστηνος* 1268. *ἐγὼ — δύστηνος* Trach. 16. *δακρυῤῥοεῖ δύστηνος* 325. Cod. Flor. *δύστηνον*, credo quod sequitur *διήνεμον πέτραν*. *ὦ δύστηνος* 376. *μόνη — δύστηνος ἐξαπορθεῖσα* 710. *ἡ δύστηνος εἰςορωμένη* 905. *ὁ παῖς δύστηνος ἐλείπετ᾽ οὐδέν* 932. *ἰοὺ δύστηνος* 1133. *ἰώ μοί μοι δύστηνος* El. 77. *μή σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι* Ai. 529. *ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα* El. 80. *ἀπωλόμην δύστηνος* 667. *ἤκουσ᾽ ἀνήκουστα δύστανος* 1399 ch. — *ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ* Phil. 749. *δύστηνε δῆτα* 750. *ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε* Oed. R. 1071. *φεῦ φεῦ δύστανε* 1303 an. *δύστανος* contra metrum Aldus, codd. Laud. Bodl. 2. Trin. Mosq. a. Dresd. b. Flor. Γ. Δ. Θ. Pal., et, ut videtur Laurr. tres. *δύστανε, τί γάρ;* Oed. Col. 547. — *τὸν δύστηνον*

ἐμὸν πατέρα El. 94 m. σὲ τὸν δύστηνον Oed. Col. 749. ἄνδρα δύστηνον Phil. 227. με τὴν δύστηνον Ant. 913. δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν Trach. 111 ch. ὁρᾶτε τὸν δύστηνον 1069. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; Ai. 109. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ 111. ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον 122. τὸ δύστηνον λέχος Ant. 1210. — ὡς κείνῳ δυστάνῳ El. 851 ch. δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Trach. 945 ch. τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ Ai. 836. τῷδε δυστήνῳ ποδί Phil. 1363. — τοῦδε δυστήνου πλάνου Oed. Col. 1116. δυστήνου πατρὸς Οἰδιπόδα Ant. 375 an. δυστήνου νεκροῦ Ai. 1149. τἀμὰ δυστήνου κακά Oed. Col. 345. — ὦ δύστανα γένη βροτῶν Phil. 178 ch. δυστάνοις αἰκίαις El. 501 ch. — 2. Adsignificatur *detestatio*, ut δύστηνος non *misericordia dignus* dicatur sed *dis hominibusque invisus*. ἆρα — κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα El. 796. Indignabunda loquitur propter foedam Clytaemnestrae impietatem. ἔμ', ὦ δύστηνε, — νοεῖς ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδε —; Phil. 1004. δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Ai. 1269. Teucer inimicum Agamemnonem maledicto petit. Sic intelligendum videtur ὦ παῖ παῖ δυστανοτάτας ματρός El. 120 ch., quam τὴν θεομυσῆ interpreteris. Affert Suid. v. δύστηνος; schol. τῆς ἐξωλεστάτης explicat, bene addito οὐ γὰρ ἐπ' οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος. Quin etiam de *rebus* sic videtur dictum. ἄταν ἐπάγων — δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων Ai. 1170 ch. et de horrendis Apollinis vaticiniis ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὔφάνη Oed. R. 790. Conferri de hac re potest praeter Musgr. ad Eur. Herc. fur. 1049. Ruhnk. ep. Cr. II. p. 139. et in praef. ad Schelleri lex. p. XI. — 3. De *dorismo* scripturae ambigua res. In melicis partibus reperitur δυστανοτάτας El. 120. δυστάνῳ El. 851. Trach. 945. δυστάνοις El. 501. δύστανος 1399. Phil. 172. 1137. Ant. 843. δύστανον Trach. 111. Ai. 1170. δύστανα Phil. 178. δύστανε Oed. Col. 547. vix ulla notabili discrepantia scripturae, nisi quod Phil. 1137. Steph. Turn. Cant. δύστηνος, idem in Ai. 1170. cod. Aug. b. Et recte habet dorismus, si secundum affectus gravitatem ponderes. Quod in exclamatione Electrae 77. ἰώ μοί μοι δύστηνος consensu omnium legitur, factum inde est, quod non est in cantico, sed colloquio medio interponitur. Sed in anapaestis choricis legitur δύστανε Oed. R. 1303. sed ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρός Ant. 375.; in anapaestis ab Oedipo pronuntiatis δύστανος Oed. R. 1309., quod si secundum animum eius graviter affectum indices, aptum videtur. Priora choricorum anapaestorum exempla simillima sententia sunt, ut dialecti discrimen faciendum fuisse non appareat. — In Trach. 1002. nunc puto eiectum iri ab omnibus versum inutilem ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι, in quo ὕστατον εὐνάσαι secundum Scholiasten Hermannus scripsit. Id in Laur. a. verbo praecedentis versus δύσμορον pro

discrepante scriptura appositum et εὐνᾶσαι (pro εὐνάσαι) scriptum bis; totum versum inepte inculcatum omissum in cod. T. Brunckius testatur.

Δυστομέω exprobro maledicendo. σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν Oed. Col. 990. Brunckius δυσστομεῖν dedit, quod refutarunt Reisig. C. Crit. p. 323. et Elmsleius; etiam multo ante Bentleius, et Porsonus App. ad Toup. Em. in Suid. p. 436. Ceterum Ricc. a. Laur. b. edd. vett. διστομεῖν.

Δυςτράπελος pertinax. δυςτράπελος Αἴας Ai. 897. Eust. p. 644, 33. Zonar. t. I. p. 678. Plut. Symp. Qu. IX. 6. p. 741, a.

Δυςτυχέω infelix sum. κεἰ νῦν δυστυχῶ Ai. 677. ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν Oed. Col. 1448. — κείνοις ὁ τύμβος δυςτυχῶν ὁ σὸς βαρύς Oed. Col. 403. Brunckius de sepulcro apud exteros intelligebat, et videtur hoc significare schol ad v. 458. sic scriptum: χρησμὸς γὰρ ἦν, ὡς ἦν οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐγκρατεῖς γένωνται, ἔσοιτο αὐτοῖς ποτὲ σωτὴρ πολιορκουμένοις ὑπὸ Θηβαίων. Melius Elmsl. et Herm. *iustis honoribus* carentem interpretantur; metuisse enim Thebanos, ne ab exteris hominibus iusta mortuo fierent, itaque manes sibi iratos haberent. — τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί Ant. 1144. — πότερα νομίζεις δυςτυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ Oed. Col. 804. Schol.: ἀντὶ τοῦ· ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυςτυχεῖς ἢ ἐγώ. — εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυςτύχησεν Oed. R. 262. *si liberorum stirpem reliquisset.* Recte schol. vet. ὥςτε μὴ παιδοποιήσασθαι. Triclinius ineptit.

Δυςτυχής infelix. ὁ δυςτυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός El. 1147. — δυςτυχῆ τρίβει βίον El. 592. αἰῶνα — ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Trach. 5. ἠχεῖ τις — δυστυχῆ κωκυτόν 863. Inepte schol.: οὐ μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξακουστόν. Est autem *ploratus gravis mali index.* — ὦ δυςτυχής El. 922. — δυςτυχεῖς πεφυκέναι Alet. VII. 4 (94 D.). — ἆρα δυςτυχεστάτην κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν; Ant. 1197. *longe infeliciorem.* v. Herm. ad Vig. p. 718.

Δυςφημέω male ominata loquor. δυςφημῶ μὲν οὔ El. 893. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυςφημεῖς; 1173. Ex scholiastarum adnotatis postrema sola apta sunt: τὰ δύςφημα ταῦτα, ἃ λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἁρμόζει. Sunt autem δύςφημα illa quae Orestes dixerat, ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον. De accusativo v. Schaefer. ad Hec. Pors. 177.

Δυςφημία eiulatus; is enim cum inter sacra maxime profertur, male ominatus est. κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυςφημίαις Phil. 10. — Longe aliter dictum est μή γε πλείω τῶνδ' ἔχειν δυςφημίας Hel. VI. 2 (185 D.). Aut *infamiam* significat, aut *detestationes:* sic ἔχειν erit ἀνέχεσθαι.

Δυςφιλής ingratus. δυςφιλὴς πίνος Oed. Col. 1260.

Δυςφορέω graviter fero. εἰ δοκῶ — δυςφορεῖν ἄγαν El. 247

Δύςφορος gravis ad ferendum. παιδὸς δύςφορον ἄταν Ai. 628 ch. λέγω — τὰ δύςφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 87. Afferunt Suid. et Zonar. v. δύςφορα. Glossae explicant τὰ δοκοῦντα σχέτλια, τὰ δυςχερῆ, ἤγουν ἡ ζήτησις τοῦ φονέως, scholia τὰ δύςφημα. Rectius τὰ χαλεπὰ διαπράττειν. δυςφόρους ἐπ' ὄμμασιν γνώμας βαλοῦσα Ai. 51. Recte schol. Pal. παραφόρους interpretatur. τί μοι τῶν δυςφόρων ἐφίει; El. 141 ch. Dedita enim opera luctui indulgere Electra videbatur. Afferunt Suid. v. ἐφίει et Zonar. p. 935.

Δυςφόρως moleste. τά γ' ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα Oed. R. 770. gl. βαρέως διακείμενα. δυςφόρως τοὔνειδος ἦγον 783. gl. βαρέως, χαλεπῶς.

Δύςφρων. ὤμοι δύςφρονος ἄτας Oed. Col. 202 m. Docet Hermannus *caecitatem* suam ab Oedipo deplorari, non scelera ab imprudente commissa, quod putabat Reisigius, miro commento Comm. Cr. p. 264. explicans ἄφρονος, id quod de mente hominis, non de calamitate aliqua sic dici potuit. — ἰὼ φρενῶν δυςφρόνων ἁμαρτήματα Ant. 1247 m. sunt κακῶς φρονοῦντος ἁμαρτίαι.

Δυςχείρωμα quod magno molimine vincitur. πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ δυςχείρωμα δράκοντι Ant. 126 ch. v. ἀντίπαλος.

Δυςχεραίνω molestus sum. ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυςχεράναντα Oed. Col. 1284. oratio vel *grata* vel *acerba*.

Δυςχέρεια molestia. δυςχέρεια — πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος Phil. 471. Suid. v. φορά. Molestum se avehendi negotium dicit. δυςχέρεια τοῦ νοσήματος 888. ἅπαντα δυςχέρεια 890.

Δυςχερής gravis. μὴ τῷ θανόντι δυςχερὲς ποιῶ Ai. 1374. ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυςχερής El. 917. Aliam scripturam δ υ ς μ ε ν ή ς schol. adnotavit. Memorat Eust. p. 645, 16. Ceterum μητρί ad utrumque adiectivum refertur κοινῶς. — πᾶσι θαῦμα δυςχερὲς παρῆν Ant. 254. Non puto *difficile ad coniiciendum* dici, sed *gravem rem*, metus ut significatur, qui conspicientes incesserat.

Δυςώδης foetidus. χωλός, δυςώδης Phil. 1021. De se propter vulneris foetorem Philoctetes. De tono praecepit Arcad. p. 25, 23. cf. Etym. M. p. 458, 29.

Δυςώνυμος male ominatus, inde *infaustus*. ἢ μητρόθεν — δυςώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Oed. Col. 532 ch. μητρόθεν δυςώνυμα coniungenda. ποῦ — κεῖται — δυςώνυμος Αἴας; Ai. 897. Attigit hoc Eustathius p. 640, 34. — Aliter dixisse δυςώνυμον Sophocles videtur Aload. XI. 9. (109 D.): (πλοῦτος) δυςειδὲς σῶμα καὶ δυςώνυμον γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν εὔμορφόν θ' ὁρᾶν. Hic cum εὔμορφον respondeat δυςειδεῖ, γλώσσῃ σοφὸν δυς-

ωνύμῳ, nihil videtur relinqui, nisi ut *δυςώνυμον* *infantem*, *indisertum* significare putemus, *τὸν χαλεπῶς δυνάμενον λέγειν.*

* *Δύω* v. *δύο.*

Δύω s. *δύνω.* Hoc enim praesenti tempore solum usitatum Sophocli. *ὡς ἂν — ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν* Phil. 1315. — *στενὴν ἔδυμεν ψαλίδα* Lac. I (336 D.). *δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον* Ant. 1202. *nos inscientes, penetrantes* rima quadam, v. Herm. *αἰθέρα δῦναι μέγαν* Ai. 1171 ch. Suid. v. *ὤφελεν.* De zeugmatis figura v. Musgravium.

Δώδεκα duodecim. ταυροκτονεῖ μέν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, λείας ἀπαρχήν, βοῦς Trach. 757.

Δωδέκατος duodecimus. δωδέκατος ἄροτος Trach. 822 ch.

Δωδών n. pr. loci. *τὴν — φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι* Trach. 171. Affert Steph. Byz. in fr. de Dodona, respicit Eust. p. 286, 43. 365, 13. *εἰς Δωδῶνος (γύας)* Niptr. I. 1 (401 D.). *Δωδῶνι ναίων Ζεύς* I. 3 (401 D.). *τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμονα* I. 4 (401 D.). De forma cf. Wesseling. ad Diodor. t. I. p. 282. Meinekius ad Euphor. p. 47. 57. Nominativum exstare negat Stephanus l. c.; cui tamen ne nimium tribuamus, Lobeckius effecit diss. IV. de adiect. motione anomala p. 7. De accentu praecepit Choeroboscus Bekkeri p. 1228.

Δωδωνίς Dodonaea. τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερείας Δωδωνίδας Niptr. I. 4 (401 D.).

Δῶμα domus. Aeolensium vocatur in glossis secundum civitates compositis apud Bekk. p. 1095. Singulari numero non admodum usu frequentatur. 1. *domus* proprie dicta, quae usitatissima significatio. *δῶμα Πελοπιδῶν τόδε* El. 10. regiam enim demonstrat. *ὦ πατρῷον δῶμα* 69. *δῶμα πάκτου* Ai. 576. Affert Eust. p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62. — *ὦ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα* Oed. R. 1395. *τὰ τοῦ τυράννου δώματ' Οἰδίπου* Oed. R. 925. *πρὸς δὲ δώματα χωρῶμεν ἤδη πάντες* Trach. 331. *τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου* El. 651. — *δωμάτων ἔξω περᾷ* Oed. R. 530. *τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων* 944. *ἐκ δὲ δωμάτων πάρα* Ant. 1166. *δωμάτων εἴσω* Trach. 896. *ἄλλῃ τε κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη* 903. *βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι* El. 1378. *στεῖχε δωμάτων πάρος* Ai. 73. — *δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς* El. 254. — 2. De *dis* dictum, et *templum* quidem: *ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα* Oed. R. 71. de *Orci dei sede ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης* El. 110 an. — 3. *urbs. δῶμα Καδμεῖον* Oed. R. 29. Sic certe plerique et meliores codd., etiam Laur. a. Olim vulgatum *Καδμείων* ferri non potest, nisi *δώματα* scribatur. — 4. *gens. εἴπερ — ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων*

Oed. R. 1226. et de *puellis in matrimonio collocandis* διεμπολώμεθα — αἱ δ᾽ εἰς ἀήθη δώματα Ter. VII. 10 (517 D.).

Δωρεά donum. ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων Ai. 1011. Accentus, qui est periecticorum, a quonam accuratius notatus sit, non reperio.

Δωρέομαι dono, remuneror. Deponens est, sed aoristum passiva et forma et significatione admittit, sicut βιάζομαι. Exstat is Ai. 1008., ᾧ δὴ τοῦδ᾽ ἐδωρήθη πάρα. Suid. v. ἄντυγες habet οὗ δή. v. Herm. — τὰ νῦν δωρούμεθα El. 450. τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1375. εἴ σοι — πλήρη δ᾽ ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις, τότε δωροῖτο Oed. Col. 783.

Δώρημα munus. μέγ᾽ ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας Oed. Col. 653. *beneficium* est, quo Athenienses pro hospitalitatis munere affecturus Oedipus erat. Simili tralatione dictum τοῦτό γ᾽ ἔρξας δύο φέρει δωρήματα Phil. 117., quod Eustathius affert p. 753, 60. — ἐδεξάμην παρ᾽ Ἕκτορος δώρημα Ai. 647. ἔκκριτον δέ νιν κείνῳ δώρημ᾽ ἔδωκεν 1282. πέπλον, δώρημ᾽ ἐκείνῳ Trach. 600. τὸ σὸν φέρων δώρημα 755. τὸ σὸν μόνης δώρημ᾽ ἔλεξεν 773. — οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων; Tr. 665. De hac structura v. Valck. ad Phoen. 941. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 30. Bernhardy Synt. p. 86. 92. 110. τίς Οἰδίπουν — σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν; Oed. Col. 4. Affert Galen. protrept. c. 5. v. Valck. Diatr. p. 195.

Δωρητός dono datus. ἣν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν Oed. R. 384. Memorat Suidas v. δωρητός et χειρίζω.

Δωρικός Doricus. Ἄργος Δωρικὸν Oed. Col. 1303. Respicit versum Eust. ad Dion. Perieg. 419.

Δωρίς Doriensis. Μερόπη Δωρίς Oed. R. 775. Minus proprie dictum τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος Oed. Col. 701 ch. Peloponneso. v. Intpp. et Dorvill. ad Char. p. 569.

Δῶρον munus. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος Oed. Col. 713 ch. ἦν μοι παλαιὸν δῶρον — θηρός Trach. 552. τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ, τὸ πόμπιμον 869. σφαγεύς — δῶρον ἀνδρὸς μάλιστα μισηθέντος Ai. 804. ποδωκὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4 (403 D.). θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο inc. LXXVI. 1 (749 D.). — δῶρον — τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών Oed. R. 1022. ἐμοὶ τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν Oed. Col. 433. ἐδεξάμην τὸ δῶρον 545 m. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν — δέμας σοὶ δῶρον 583. κάθαπτε — ἡλίου ἀλαμπὲς δῶρον Trach. 689. — ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα Ai. 650. sententia multum celebrata: v. ἄδωρος. — ἀντὶ δώρων δῶρα — προσαρμόσαι Trach. 494. εἴ μοι τὰ σὰ μέλλοι τις οἴσειν δῶρα El. 352. κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις εἴτ᾽ ἐλαφηβολίαις Ai. 178 ch. Cum ψευσθεῖσα δώροις pro δώρων dici non potuerit, elegans est Musgravii coniectura

ψευσθεῖσ' ἀδώροις. Consentiunt autem libri et schol. in vulgata scriptura, quam emendaturus erat δώρων scribendo Georg. Lecapenus Ms. apud Porsonum. Probabilis est Hermanni explicatio *decepta, ob dona spoliis, vel ob venationem*, ut ψευσθεῖσα absolute ponatur.

Δωτιάς Dotiensis. βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος Pel. V (439 D.).

Δωτιεύς Dotiensis. Δωτιεὺς ἀνήρ Acris. XII. 1 (69 D.). ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός Lemn. I. 1 (345 D.). Haec a Steph. Byz. v. Δώτιον servata emendavit Heringa Obss. p. 235.

E.

Ἒ luctus et *miserationis* significandae interiectio, iterari solita. ἒ ἒ Oed. Col. 147 ch. Trach. 1000 m. 1011 m. 1021 m. 1071 m., quo loco a praegresso versu dochmiaco primus Hermannus separavit. ἒ ἒ ἰὼ δαῖμον est Tr. 1021. ἒ ἒ αἰαῖ El. 817. ἒ ἒ ἰώ 830. in antistrophico.

Ἔα ἔα interiectio *admirationis metu mixtae.* ἔα ἔα ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Oed. Col. 1475 ch.

Ἐάν si. 1. Servit *enuntiationi conditionali* eiusmodi, qua, quod ponitur ut eventus rei confirmet, iubetur exspectari. In apodosi igitur vel futurum, vel imperativum, vel aoristum praesentis, sive indicativo, quod rarius, sive potentiali optativo dici consentaneum. ἐὰν δοκῆτέ μοι κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν τοῦτον Phil. 126. δράσαντι — γέρας (ἐστίν) ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. κἂν — οὕτω φρονῇς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1243. ὅς σε — ἀποστελῶ βίᾳ, ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ 1282. Usitatius est εἴτε: ἐάν dictum, quod eventus iudex futurus erat, num rem passurus esset Neoptolemus, necne, plane ut ἐὰν δέ τοι ληφθῇ τε καὶ μή, — οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με Ant. 327. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, στυγεῖς Phil. 1306. De futuris enim argumentatur ex his, quae ipsi iam acciderant. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; (sc. γενήσεται) 1391. De v. 1430. v. θνήσκω. — τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη δέχεσθαι —, ἀλκὴν λάβοις ἂν Oed. R. 216. ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω 340. κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον, φάσκειν (i. q. φάθι) 461. Affert Aristides t. II. p. 367. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς ψήφῳ 605. De Oed. R. 1062. v. εἰ. ἐὰν — θέλητέ μου — ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε Oed. Col. 458. κἂν πάντα λεύσσῃς, — γνώσει 1199. σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν 1212. ἐάν γ' αἱ τοῦδ' ἀραὶ πατρὸς τελῶνται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε 1400. ἂν codd., illud, cum deesset syllaba versui, Brunckius primus dedit.

πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν 1532. i. q. εἰώθασι καθυβρίζειν. ἐχθίων ἔσει σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. ἐὰν δ' ἀπῇ — τὸ χαίρειν, τἄλλ' — οὐκ ἂν πριαίμην 1154. Eust. p. 757, 31. ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ, πορθμῶν Trach. 567. ἐὰν γὰρ αἷμα — ἐνέγκῃ — ἔσται κηλητήριον 569. κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ 594. ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ κἂν μηδὲν ἕρπων, τήν γε δράσασαν — χειρώσομαι 1097. Libri ὠ et ἕρπω, Herm. ὢν et ἕρπων, indicativo potius καὶ τὸ μηδὲν εἰμί opus fuisse affirmans. Sed assumpto ἕρπων ex scholiasta, ut subaudiatur ὦ cum circumlocutione, aptissime dicta omnia. Non fatetur se esse perditum, ut ulcisci nequeat, sed quando vel eventus sese talem esse monstret, nihilo minus satis fore virium ad Deianiram ulciscendam. ἐπαίνου τεύξεται — ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν Ai. 524. ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς 1047. ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν 1056. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει 1098. οὐ δίκαιον βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς 1324. ἵππος — κἂν ᾖ γέρων, — θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 25. αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς 583. (sc. λέξεις). λύπη δ', ἐὰν ζῶ 812. ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ — λύσεις 926. Adde sententiam in compendium redactam ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν El. 1475. est enim ἐὰν καὶ σμικρὸν ᾖ. κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινεῖται Aeg. VI. 2. (24 D.) si recte emendatum. v. κινέω. — σιγᾶν ἀνάγκη κἂν καλὸν φέρῃ στόμα inc. XV. 1, 2 (669 D.). ἐστὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ LIV. 2 (711 D.). In inc. C. 8. (779 D.) scribendum ἤν: Vulgatur ἄν. De Phil. 1430. v. θνήσκω. — 2. *Si* interrogandi particula, *si forte* s. *num forte*. ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα — μεμηχάνηται Trach. 581. Eust. p. 799, 3. ἐάν που, persimili sententia. Θήβας δ' ἡμᾶς — πέμψον, ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον Oed. Col. 1767 an. — Ultimam in ἐάν produci nemo ante Elmsleium credidit (ad Eur. Bacch. 815.), qui etiam ἐὰν αἱ reliquerit Oed. Col. 1407. (1409 H.) pro Brunckiano ἐάν γ' αἱ. Refutavit hoc Hermannus.

Ἑαυτοῦ *sui*. Reflexivum est tertiae personae pronomen, nec cum primae secundaeve personae pronominibus, ut quae et totidem syllabis et eadem mensura constent, nec cum reciproco ἀλλήλοιν commutatur. δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν Phil. 1326. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706. v. Herm. ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν Trach. 787. κρύψασ' ἑαυτήν 899.

Ἐάω. 1. *Formae. Praesens activi.* ἐῶ El. 622. ἐᾷς Ai. 1110. ἐᾷ Phil. 809. Oed. Col. 408. 952. ἐᾷ 1163. ἐῶ coni. Ai. 423. ἐῴη Phil. 442, quem locum tetigit Eust. p. 205, 26. Scholiasten vulgatam ante oculos scripturam habuisse, non ἐῶν, docuit Hermannus. — ἔα Phil. 1355.

1383. Oed. R. 1451. Oed. Col. 599. 631. 802. Ant. 95. Trach. 343. El. 793. 1475. *ἐᾶτε* Phil. 1044. Oed. R. 1070. Oed. Col. 1541. Trach. 812. 1001 m. 1002 m. El. 133 m. — *ἐᾶν* Phil. 757. Oed. R. 256. Ant. 29. 205. Trach. 1073. Ai. 741. 1027. 1343. 1373. — *Impf. εἴα* Trach. 88. v. Apitz. — *Futurum. ἐάσω* Oed. Col. 364. 1137. *ἐάσεις* Oed. R. 676. El. 620. *ἐάσει* Ant. 534. *ἐάσειν* Phil. 806. 1241. El. 1200. Ai. 1305. — *Aoristus. εἴασε* Ant. 694. *ἐάσωμεν* Phil. 814. *ἔασον* 878. Oed. R. 1467. Oed. Col. 1184. *ἐᾶσαι* El. 954. — *Passivi. ἐάσθω* Trach. 328. *ἐᾶσθαι* Oed. Col. 369. leguntur. Imperativi syllabae *ἔα* coalescunt aliquando pronuntiatione. Res indubitabilis est in *ἔα* Ant. 95. Oed. R. 1451., fortasse eadem ratio in *ἐᾶτε* Trach. 1001. sed magna dubitatio insolitae synizesis simul et crasis *ἔα αὐτόν* Oed. Col. 1194. Codd. et edd. pleraeque *ἀλλ' αὐτόν*, quod quomodo lepidissime a nonnullis explicatum sit, in *αὐτός* vidimus; Farn. Laur. a. Par. B. T. *αὐτόν*, Ricc. *σεαυτόν*. Illud Dawesius coniecit, recepit Brunckius. Reisigius *ἔασον*, quod magis etiam a literis librorum scripturae recedit; sunt etiam vel duriores synizeses. Recte igitur *ἔα αὐτόν* retentum ab Elmsleio et Hermanno existimo. — *ᾱ* in *ἐᾶν* semper producitur. V. Valck. ad Il. *χ*. 398. Opusc. t. II. p. 60.

II. *Usus.* Dicitur vel sine casu obiecto, vel cum accusativo, vel cum infinitivo, nec est structurae pro significatione diversitas. 1. Significat imprimis *sinere*, i. e. concedere sive non obstare, quominus aliquid fiat. Ita dicitur Phil. 757. 809. 814. 1044. 1355. 1383. Oed. R. 256. 1070. 1451. 1467. Oed. Col. 802. 1137. v. Herm. 1184. 1541. Ant. 95. 205. 534. 694. El. 133. 620. 622. 793. 954. 1209. 1475. Tr. 812. 1001. 1002. Ai. 423. 1110. 1305. 1343. 1373. — 2. Hinc cum *negatione* dictum est *vetare, prohibere* maxime dictis, sed etiam factis: cf. Abresch. ad Aesch. Prom. 21. quamvis parum distincte agentem. *ὅπου μηδεὶς ἐῴη* Phil. 442. *οὐκ ἐῷ τοὔμφυλον αἷμά σε* Oed. Col. 408. *Ἄρειος πάγον, ὃς οὐκ ἐᾷ τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει* 952. *ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς ἡμᾶς προταρβεῖν* Trach. 88. *τάφου μεληθεὶς τοῦδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ* Ai. 1163. *etiamsi omnes prohibuerint.* — 3. Deinde interpreteris aliquando *mittere, omittere, linquere, liberam alicui potestatem faciendi dare. τούτους δ' ἔα* Trach. 344. *sine abire, ἄφες. οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ — νόσος* 1073. *οὔ φημ' ἐάσειν* Phil. 806. *τούτους δ' ἔασον* 878. *abscedere iube. καίτοι σ' ἐάσω* 1241. *οὔκουν μ' ἐάσεις* Oed. R. 676. *desinesne molestus esse. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει, τὰ νῦν δ' ἔα* Oed. Col. 599. *absiste. ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην* 631. *Αἴαντα — μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν* Ai. 741. *τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν, ὅπως ἔχει* 1027. *ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον* Ant. 29., quae *relinquere proiectum*

sine sepultura significant. — Passive dicitur hoc modo: ἡ δ᾽ οὖν ἐάσθω Trach. 328. *Κρέοντι — θρόνους ἐᾶσθαι* Oed. Col. 369. *Omitto narrare* significat *τὰ μὲν παθήματα — παρεῖσ᾽ ἐάσω* Oed. Col. 364.

Ἕβδομος septimus. ἕβδομος, *Μάγνης ἀνήρ* El. 695. *τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ᾽ ἤδη δρόμον* 716.

Ἐγγελάω rideo. *καθ᾽ ἡμῶν ἐγγελῶν* Oed. Col. 1341. *ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις* El. 269. *ἐγγελῶσα φροῦδος* 797.

Ἐγγενής 1. innatus. *νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμιν ἐγγενής* El. 1320. — 2. *genere propinquus.* *ἡ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενής* Oed. R. 1168. *τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ᾽ ὁρᾶν — εὐσεβῶς ἔχει* 1430. *familiare et domesticum malum.* *πτωχάς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας* 1506. Haec scriptura si vera est, indignitatem rei significat, cum timeatur, ne vagantium mendicorum victu utantur regiae gentis puellae. Sed exemplum Eur. Heracl. 224. non simillimum est, scripturamque illam adeo elevavit Hermannus, ut maxime quidem probabilis videretur eius coniectura *ἐκστεγεῖς*, dum certior esset eius vocabuli fides. — *ὅρα κατ᾽ Ἄργος εἴ τις ὑμιν ἐγγενής ἐστι* Oed. Col. 1169. *εἰ γὰρ δὴ τά γ᾽ ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους* Ant. 655. — 3. A *gentis* significatione proxime abest *popularis origo.* *ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος* Oed. R. 452. — 4. *Deorum gentilitiorum* et *popularium* cognomentum est. *ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς — ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι* Ant. 199. cf. Musgr. *πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν* El. 420. — *ἐγγενής* et *συγγενής* quomodo affinia et diversa sint, nondum satis exposuerunt Abresch. ad Aesch. Sept. 588. Reisk. ad Oratt. Gr. t. III. p. 710.

Ἐγγενῶς more ingenito. *εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων* Oed. R. 1225. Non recte *γνησίως* schol.

* *Ἐγγίζω* v. *ἐφίημι.*

* *Ἔγγονος* v. *ἔκγονος.*

Ἐγγράφω inscribo. *δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα* Trach. 156. *oraculum* inerat.

Ἐγγύθεν ex propinquo. *πλοῦν μὴ ᾽ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ᾽γγύθεν σκοπεῖν* Phil. 465. v. Herm. *ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν* 652. *καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ᾽ ἐγγύθεν* Ai. 540. Non est pro *ἐγγύς*, dicitur enim adduci *ex proximo*, ut statim affuturus sit. *ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός* ino LXX. 1, 3 (737 D.). — Sed *prope* significat, qualem meram paragogen ex *ἐγγύς* vocat Apoll. de adverb. p. 598, 13.: *οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.* Oed. R. 1269. V. Valck. Diatr. p. 33. c. — De accentu vide Apoll. l. c. p. 605, 23.

Ἐγγύς prope. 1. *De locis:* *ἆρ᾽ ἐγγὺς ἁνήρ* Oed. Col. 1483. *ἐγγὺς δ᾽ ὅδ᾽ αὐτὸς — θρώσκει δόμους* Trach. 58. *ἐγγὺς ὢν* Ai. 1025. *μή πού τις*

ὑμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 886. ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν Synd. VII. 4 (152 D.). τὴν παρουσίαν τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. V. 3. (406 D.). Tralate dictum: προςέρχεται τόδ' ἐγγύς Phil. 777 m. de morbi dolore ingravescente. — *Comparativus* et *superlativus* proprie dicti non leguntur. πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω Oed. Col. 1219 ch. *Multa*, inquit, *dolori propius vita deposuit s. admovit*, hoc est, saepe res humanas eo adduxit, ut plus doloris quam voluptatis haberent. λύπας genitivus est, ut recte cepit Elmsl., non accusativus, qui Doederlino videbatur. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται Ant. 924 an. Wexius verba sic componit: τοῦτο, ὅ ἐστι θανάτου ἔπος, ἐγγυτάτω ἀφῖκται: *mortis vox proxima insonuit*. Hanc *mortis vocem* ego nullam esse aio. Melius est sic ordinare: τοῦτο τοὔπος ἐγγυτάτω θανάτου ἀφῖκται, *non multum a morte abest*, i. e. *minitatur eam*. Sic schol. explicans θάνατον ἀπειλεῖ. — Accentum adverbii observavit Arcad. p. 197, 28.

Ἐγείρω *suscito*. μηδὲ θρῆνον ἐγείρετε Oed. Col. 1775 an.

Ἐγερτί *excitando*. ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν Ant. 409. Schneideri olim infelix coniectura fuit ἐγερσικινῶν; nec tamen debebat Erfurdtius aliud eo modo compositum vocabulum desiderando analogiae uti praesidio. Quippe exstat ἐγερσικύβηλις s. ἀγερσικύβηλις ap. Gr. Bekk. p. 336, 15., quod utcunque scribatur, analogiam satis firmat. Praeterea dissensum fuisse doctorum in voce obscura et recondita explicanda verba grammatici docent. — De accentu et ancipite ultima syllaba v. ἀσταχτί.

Ἐγκαλέω *crimini do*. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς Oed. R. 702. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον — ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Phil. 328. v. Herm. et Erf., hunc ad Oed. R. l. c. (695). Inutilis Ruhnkenii coniectura exstat, ἐγχαλῶν. ἐγκαλῶν ἐμοὶ φόνους πατρῴους El. 768.

Ἔγκαρπος *frugifer*. πόλις — φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Oed. R. 25. Schol.: σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ. — ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί Trach. 237. Schol.: ἔγκαρπα δέ, θυμιάματα τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. Eustathius πάγκαρπα θύματα ex El. 624. comparat p. 789, 17., quae mira essent propter urbem captam sacra. Valckenarius in Diatribe p. 144. recte animadvertit *lucum consecrari* dici, quae τεμενία φυλλάς est v. 751. τέλη autem πρόςοδοι sunt.

Ἐγκαταζεύγνυμι *consocio*. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Ai. 723. Schol. συνθείς, ut Suidas v. ἐγκαταζεύξας. De animo mutato dictum est.

Ἐγκατασκήπτω iniicio. ἐγκατασκῆψον βέλος κεραυνοῦ Trach. 1077.

Ἔγκειμαι incidi. ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις Phil. 1302. Schol.: ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν, recte, modo quod de calamitate voluntario contracta universe dictum oportuit.

Ἔγκλημα crimen. ἦ γάρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις Phil. 323. ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Trach. 360.

Ἔγκληρος consors. οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον Ant. 808 m. φθιμένᾳ τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι 831 an. Cum rectius *homo* dicatur ἔγκληρος, quam *res* ea, qua potitur, Schaeferus olim σύγκληρα coniecit multisque exemplis σύν a librariis varie corrumpi firmavit. Possit hoc habuisse videri scholiastes scribens τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν κοινά, ὅμοια. Erfurdtius ἔγκληρα explicat *propria Diis*, quae illis obtigerint, comparans ἔμμορος, quod etsi μέτοχον significare solet, ab Hesychio tamen εἱμαρμένος explicatur. Ego simili intellexerim ratione, ἔγκληρα, τὰ ἐν κλήρῳ ὡσεὶ κείμενα, i. e. τὰ κλήρου ὄντα. Eo postrema scholiastae verba redeunt, ὅμοια, τοῦ ἑαυτοῦ κλήρου καὶ τύχης.

Ἐγκλῄω includo s. secludo. δόμοις — ἐγκεκλῃμένον καλῶς Trach. 576. Vulgo ἐγκεκλεισμένον. Verae scripturae vestigium, de qua v. κλῄω et κλῇθρον, est in Laur. a. b. ἐγκεκλειμένον exhibentibus. ὑμᾶς οὗτος — ἐγκεκλῃμένους ἐῤῥύσατο Ai. 1253. *intra munimenta navium compulsos.* Laur. a. ἐγκεκλειμένους, Herm. Elmsl., quod posuimus, idque Flor. tres videntur habere. ἐντός pro οὗτος, quod est in cod. Barocc., satis elevavit Lobeckius, et quos laudat, Abresch. Anim. ad Aesch. t. I. p. 173., et Valck. ad Herod. VI. p. 500. Bene enim ἐγκλῄω genitivum sibi addi patitur. — Tralate dicta haec: ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. id quod σιωπᾷ. Libri ἐγκλείσας videntur habere. λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος 501. Schaef. olim ἐγκλείσαι coniecit, sed oblique dictum ἐγκλῄσοι, *nisi metus occlusurus esset*, v. ἄν, ubi me nolente ἐγκλείσοι scriptum. Futurum tuetur etiam Eust. p. 1391, 64. De ῃ an ει silentium est.

Ἐγκλίνω cedo. θέλων ἐγκλίνεται Phaedr. IV. 5 (607 D.). Iupiter Amori.

Ἐγκονέω propero studiose. ἐγκόνει, σύγκαμνε Ai. 967. ἄπιθι, σπεῦδε schol., quarum posterior vera explicatio. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Ai. 798. ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε Trach. 1245. Cf. Blomf. gl. Aesch. Prom. 998.

Ἐγκοτέω succenseo. ἐνεκότουν inc. CV. 83 (871 D.).

Ἐγκρατής potens. τόξων ἐγκρατής Phil. 75. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; Oed. R. 941. *imperium tenet.* εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν Oed. Col. 1026. *potiti* quibus voluerunt. ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνει

Ant. 711. Plerique libri ἐγκρατής, quod de gubernatore Erfurdtius, adverbii loco dictum pro *firmiter* Hermannus explicat. Hoc rectius est, sed scribendum ἐ γ κ ρ α τ ῆ. Sic Aug. b. Dresd. a. Ricc. Laur. b. Vat.; in Laur. a. idem a secunda manu; prima enim ἐγκρατεῖ dederat. — *firmus*. τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον Ant. 470.

Ἐγκρύπτω *occulto*. σπονδὴ — κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη inc. CV. 30, 1 (823 D.).

Ἐγκυρέω s. ἐγκύρω *incido*. τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι El. 852 m. Suid. v. τμητοῖς. V. ὁλκός.

* Ἐγρεμάχης *bellator*. τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα pro ὀρειβάταν Triclinii lectio est Oed. Col. 1057 ch. Hermannus utrumque retinuit.

Ἐγχειρέω *aggredior*. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς El. 1015. Suid. v. εἰκός.

Ἐγχείρημα *conamen*. ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου Oed. R. 540.

Ἐγχέω *infundo*. ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. IV. 1 (149 D.).

Ἔγχος 1. *telum*. ἄψαυστος ἔγχους Oed. R. 969. ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν 1255. ἕλκος ἀραχθὲν ἐγχέων Ant. 963 ch. Locus ambiguitatis plenus nec persanatus utique, v. ἀράσσω et ἄτερθε. Sed *telum* certe illud constat, *radius* enim *textorius* est, siquidem omnino ita scribi debet. ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος 1221. *gladium*, quam vocabuli vim exemplis firmavit Brunckius ad Ai. 643., ubi legitur κρύψω τόδ' ἔγχος. Alia exempla eius apud Sophoclem significationis haec sunt: ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Ai. 95. ἄμφηκες λαβὼν ἔγχος 280. ἐν γὰρ — χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος 891. Sed magis generatim significare videtur οὐ πῦρ, οὐδ' ἔγχος Trach. 1010 m., de quibus compositis v. Blomf. gl. Aesch. Ag. 824. ἀνεπίφθονον εἴρυσαν ἔγχος 1026 m. Nec in Oed. Col. 704., ubi ἐγχέων φόβημα δαΐων legitur, aliter quam de *armis hostilibus* universe dictum putandum est. — 2. Facta *tralatione* dicitur πῦρ — τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. II. 2 (480 D.). Scaliger olim coniecit φέγγος, sed recte illud defendit Valck. Diatr. p. 167. Sic *faces* dicuntur haud dubie propter flammam *cuspidis* instar acuminatam. A *teli coniectu* dictum audacius, quod Etym. M. v. ἔγχος memorat p. 313, 2. ὁ δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον· τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται. Hoc vulgo in incertis reliquiis numeratur CV. 84. s. 872 D. Sed referendum ad Nausicaam est, de *pila* dictum: puellas enim pila ludentes in ea fabula introduxerat, qui ipse Nausicaae partes agens summam eius artificii peritiam ostendit, Sophocles. Haec ante annum scripseram, cum in eandem suspicionem incidisse legi adolescentem ingeniosum Bergkium Comm. de Soph. fr. p. 22. Pergit Ety-

mol. l. c. *καὶ τὸ πῦρ, οἷον ἔγχος ἱέμενον, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον.* Hoc Brunckius ad Rhizotomorum fr. II. retulit, Dindorfius in incertis posuit, estque fr. 873. — Sed longe audacissime a telo bellico ad *consilium malo avertendo* captum transfertur: *οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται* Oed. R. 170 ch. gl. *οὐδ' ἔνεστι μηχανῆς, ἐπινοίας δύναμις.* Affert Suidas v. *ἔγχος.*

'Εγχρίμπτω accedo. μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν El. 898. De scriptura minus bona *ἐγχρίπτω* v. Wessel. ad Herod. II. 59. Est tamen ea in Laur. a. Flor. *Γ. Δ.* et Aldina.

'Εγχώριος indigena. τῆσδε γῆς ἐγχώριοι Oed. Col. 875. De deis indigetibus: *θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις* Trach. 182. *ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι* El. 67.

"Εγχωρος indigena. πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος Oed. Col. 125 ch. Libri contra versus glyconici legem *ἐγχώριος.* Vocabulum ex Eust. p. 488, 34. et Poll. IX. 1. §. 71. illustrat Reisig. C. Crit. p. 195. — *οὐδέ τιν' ἐγχώρων (ἔχων)* Phil. 687 ch. *νόμοις ἐγχώροις* inc. XIX. 2 (674 D.).

'Εγώ ego. I. *Formae.* 1. *Singularis nominativus ἐγώ* in trimetris observatur: Phil. 5. 25. 86. 124. 132. 239. 254. 261. 317. 319. 359. 373. 451. 477. 534. 579. 581. 599. 622 bis. 968. 978. 1038. 1047. 1202. 1277. 1391. 1423. Oed. R. 6. 18. 31. 60. 219. 232. 237. 244. 258. 264. 293. 317. 321. 328. 332. 341. 396. 409. 574. 583. 587. 599. 763. 820. 830. 844. 857. 968. 973. 974. 1002. 1058. 1061. 1062. 1076. 1080. 1135. 1138. 1371. 1389. 1394. 1478. Oed. Col. 53. 270. 362. 504. 662. 906. 908. 943. 952. 990. 1002. 1014. 1199. 1266. 1300. 1325. 1339. 1340. 1514. 1539. Ant. 65. 71. 78. 80. 164. 173. 184. 191. 395. 454. 458. 459. 460. 494. 535. 551. 553. 567. 681. 724. 886. 979. 984. 1098. 1151. 1155. 1177. 1181. 1196. Trach. 4. 15. 24. 49. 72. 86. 141. 188. 285. 313. 429. 468. 540. 677. 707. 710. 860. 910. 923. 1110. 1154. 1156. Ai. 31. 45. 61. 59. 69. 85. 112. 121. 281. 287. 308. 311. 336. 432. 482. 531. 566. 635. 663. 675. 755. 790. 797. 855. 960. 972. 979. 1015. 1067. 1109. 1121. 1128. 1158. 1234. 1241. 1267. 1301. 1310. 1377. El. 243. 274. 295. 306. 364. 370. 513. 518. 539. 555. 566. 612. 614. 633. 753. 797. 873. 911. 922. 930. 931. 939. 1000. 1023. 1032. 1037. 1040. 1119. 1133. 1136. 1137. 1141. 1194. 1200. 1212. 1248. 1278. 1305. 1311. 1323. 1326. 1343. 1354. 1491. Synd. VII. 1 (152 D.). VIII. 1 (153 D.). Er. I (199 D.). Polyx. III. 6 (470 D.). Ex anapaestis haec sunt: Phil. 192. Oed. Col. 134. 137. Ant. 795. Canticorum haec: Phil. 499. 828. 1089. 1137. Oed. R. 501. Oed. Col. 552. 700. Ant. 858. 1294. 1304. 1305. Trach. 523. 967. Ai. 596. 894. El. 464. 1262. 1273. — *Genitivus ἐμοῦ* solorum trimetrorum videtur. Phil. 231. 316. 369. 370. 533. 767. 997. 1021. 1026.

1266. Oed. R. 12. 145. 235. 250. ubi Markl. infeliciter coniiciebat μὴ οὐ. 516. 564. 580. 708. 714. 772. 1004. 1038. 1415. 1434. 1449. Oed. Col. 83. 332. 386. 456. 564. 594. 663. 744. 867. 915. 947. 965. 1352. 1354. ubi Laur. b. Ven. Vat. μου parum apte. 1371. 1385. Ant. 521. Trach. 393. 421., ubi Bothius τοῦτό μου. 444. 1139. 1212. Ai. 450. 568. 1306. El. 341. 647. 790. 865. 897. 1369. 1455. Polyx. III. 3 (470 D.). — μου. τὸν βίον μή μου 'φέλῃς Phil. 921. sic plerique libri; Flor. Γ. Laurr. Tricl. μή μ' ἀφέλῃς, unde μὴ μἀφέλῃς Elmsl. ad Med. 56. Scribendum vero με μὴ ἀφέλῃς, et eximendum hoc ex genitivi exemplis, v. μή. — Phil. 930. 1040. 1255. χὠ λόγος τοιόςδε μου 1371. libri plerique. Ven. τοιόςδ' ἐμοί, membr. Br. et Aldus τοιόςδ' ἐμοῦ, Tricl. Laur. a. Flor. Γ. τοιόςδε μοι, quae omnia habebunt, quibus placeant. — Oed. R. 333. 514. 547. 738. Sed v. 841. libri ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον, Tricl. μοι, Brunck. Erf. δ' ἐμοῦ, quod non minus bene ferri potest. — 1115. 1522. Oed. Col. 356. 588. 599., ubi Laur. b. ὅταν μάθῃς με νουθέτει, ceteri μου. 825. 1484. Trach. 1044. 1106. El. 297. Thomas Mag. v. διέφθορεν μοι, quod restituendum putabat Pors. Adv. p. 208., sed contra librorum fidem et Eustathii auctoritatem p. 191, 29., item Suidae v. μέλλω. El. 628. 877. 1213. In Antig. 83. μὴ 'μοῦ videtur Schaeferus dare voluisse, et rectius fortasse ob oppositum τὸν σὸν πότμον; sed μοῦ quod apud eum editur, fortuitum puto errorem. Praeterea μου Trach. 1003. in anapaestis, Phil. 1110. et Oed. Col. 170. in canticis legitur. — *Dativus* ἐμοί trimetros occupavit Phil. 70. 74. 390. 540. 627. 764. 767. 876. 953. 1319. 1367. 1370. 1381. Oed. R. 226. 346. 592. 658. 802. 1239. 1358. 1373. Oed. Col. 6. 47. 86. 325. 361. 423. 432. 496. 728. 760. 785. 806. 849. 970. 975. 1120. 1362. 1434. 1610. Ant. 11. 32. 178. 278. 436. 495. 573. 633. 688. 697. 732. 1001. 1146. 1236. Trach. 46. 157. 202. 297. 448. 456. 705. 795. 895. 1038. 1149. 1160. 1173. 1177. 1218. 1228. Ai. 14. 80. 305. 338. 427. 488. 509. 514. 574. 804. 864. 922. 945. 951. 956. 971. 1028. 1115. 1131. 1136. 1140. 1294. 1317. 1325. El. 355. 394. 402. 421. 454. 460. 522. 608. 630. 643. 668. 805. 962. 1115. 1143. 1147. 1352. 1428. 1481. Aeg. I. 2 (19 D.). Acris. XII. 1 (69 D.). Creus. IV. 6 (325 D.). Scyr. VII. 6. (501 D.), ubi iniuria olim καί μοι editum. Praeterea El. 926. quamvis contra libros ἐὰν δ' ἐμοὶ πίθῃ Brunckius recte videtur dedisse, cum sententiae vis in pronomine insit, non in verbo. — Anapaestorum sunt: Phil. 191. 1445. Oed. Col. 1757. Trach. 1254. El. 117. Ai. 1389. Melicorum: Phil. 1007. Oed. R. 1337. 1356. Oed. Col. 1206. Ant. 369. Ai. 199. 389. 686. 691. 1166. 1180. El. 164. 836. 1224. — Μοι in diverbiis: Phil. 22. 84. 112. 126. 238. 289. 332. 342. 403. 488. 492. 547. 555. 569. 581. 645.

648. 657. 796. 988. 1037. 1249. 1353. 1385. 1387. Oed. R. 58. 282. 401. 443. 518. 701. 768. 825. 836. 911. 957. 1011. 1064. 1069. 1121. 1289. 1420. 1434. 1452. 1472. 1512. Oed. Col. 101. 296. 329. 399. 435. 574. 576. 579. 588. 591. 606. 650. 742. 770. 776. 914. 921. 966. 988. 101[illegible]. 1123. 1132. 1139. 1197. 1286. 1297. 1346. 1417. 1416. 1437. 1438. 14[illegible]. 1473. 1504. 1507. 1628. Ant. 227. 442. 446. 542. 562. 631. 897. 90[illegible]. 987. 1272. 1275. Trach. 9. 18. 25. 64. 76. 183. 348. 368. 552. 599. 6[illegible]. 681. 807. 1055. 1206. 1223. Ai. 94. 510. 526. 528. 534. 571. 672. 963. 984. 1063. 1205. 1289. El. 256. 278. 287. 327. 344. 351. 368. 405. 517. 528. 544. 602. 618. 624. 635. 764. 768. 775. 800. 806. 875. 890. 1027. 1038. 1099. 1189. 1221. 1285. 1303. 1308. 1331. 1356. 1465. 1474. Herc. Taen. II. 2 (218 D.). inc. XVIII. 1 (673 D.). XXIII. 14 (678 D.). LXXXIII. 2 (761 D.). Anapaestorum sunt: Oed. R. 1306. 1310. Melicarum partium: Phil. 137. 142. 150. 152. 154. 821. 824. 839. 1073. 1076. 1098. 1163. 1188 bis. Oed. R. 155. 158. 163. 169. 665. Oed. Col. 1077. 1448. 1553. Ant. 870. Trach. 98. 990. 1018. Ai. 866. 1191. 1194. El. 126. 141. 195. 470. 1056. 1079. 1266. De exclamationibus *οἴμοι*, *οἰμοιμοῖ*, *ὤμοι* s. *ὤμοι*, quae *μοι* pronomen continere videantur, v. *οἴ* et *ὤ*. Elisionem *μοι* non patitur, etsi videri ita potest Ai. 190 ch. ubi *μὴ μή μ'* *ἄναξ* legitur. Apud Suidam *μή μοί μ' ἄναξ* bis legitur, sed vel apud hunc ex cod. Leid. vera scriptura cum Sophoclis libris congruens restitui potest. Sententiam, duas locutiones commixtas habentem, Hermannus explicuit. — *Accusativus ἐμέ* in diverbiis legitur: Phil. 88. 238. 257. 299. 347. 518. 577. 619. 956. 972. 1004. 1015. 1023. 1267. 1283. 1340. Oed R. 312. 338. 352. 374. 441. 462. 619. 847. 1045. 1433. 1479. Oed. Col. 428. 788. 804. 806. 816. 841. 989. 1012. 1424. Ant. 292. 743. 755. 919. El. 771. 866. 975. 1033. 1173. 1348. 1472. Trach. 469. 550. 917. 1115. 1162. 1210. 1226. Ai. 824. 827. Oenom. III. 3 (421 D.). Melicorum sunt El 144. 178. Ai. 872. Oed. Col. 241. — *Με* in diverbiis legitur Phil. 13. 46. 66. 75. 100. 225. 249. 268. 271. 276. 307. 311. 314. 343. 349. 356. 376. 468. 470. 479. 484. 486. 490. 494. 499. 520. Ibi contra libros Brunckius pro more suo *σοῦ γ' ἔμ' ἐνδεέστερον* dedit. 528. 559. 572. 578. 628. 653. 662. 747. 753. 756. 775. 798. 803. 805. 806. 808. 867 bis. 868. 877. 882. 889. 899. 905. 906. 911. 914. 916. 917. 922. 928. 929. 933. 936. 946. 976. 987. 995 bis. 1005. 1018 bis. 1054. 1215. 1226. 1294. ubi contra libros Brunckius, quem Buttmannus sequitur, *αὐτόν τ' ἐμέ*, quo propter praegressum et coniunctum *αὐτόν* non opus. 1332. 1340. 1342. 1383. Oed. R. 65. 66. 73. 276. 358. 386. 412. 461. 596. 605. 607. 608. 622. 639. 645. 669. 676. 726. 779. 786. 788. 791. 804. 807. 823. 825 bis. 827. 951. 976. 994. 1013. 1121. 1025. 1039. 1067. 1083. 1151.

1316. 1325. 1370. 1410. 1432. 1435. 1440. 1451. 1518. 1521. Oed. Col. 7. 11. 21. 22. 49. 93. 113. 140. 210. 265. 270. 277. 286. 321. 442. 501. 577. 592. 600. 631. 634. 767. 769. 815. 819. 866. 869. 961. 983. 986. 987. 1006. 1036. 1156. 1180. 1206. 1274. 1275. 1281. 1288. 1297. 1364. 1369. 1409. 1411. 1439. 1441. 1512. 1517. 1537. 1541. 1544. Ant. 48. 75. 95. 528. 540. 546. 752. 907. 913. 1047. 1172. 1194. 1282. Trach. 10. 21. 161. 175. 224. 313. 338. 349. 458. 703. 792. 798. 1001 bis. 1052. 1059. 1073. 1193 bis. 1196. 1232. Ai. 18. 285. 354. 386. 391. 394. 402. 446. 458. 489. 581. 676. 774. 781. 841. 987. 1105. 1107. 1293. 1303. 1343. 1346. El. 253. 258. 304. 331. 375. 387. 398. 419. 422. 463. 510. 524. 542. 546. 593. 606. 610. 621. 640. 767. 772. 798. 802. 804. 915. 945. 1024. 1026. 1101. 1154. 1197. 1256. 1282. 1307. 1340. 1345. 1351. 1442. 1485. 1496. Ach. Am. II. 1 (163 D.). Hel. I. 2 (186 D.). Niptr. I. 1 (401 D.). inc. XXXII. 1 (690 D.). — In anapaestis *μι*: Phil. 1451. Oed. Col. 188. 1761. 1773. Trach. 992. In canticis: Phil. 134. 135. 156. 205. 207. 681. 833. 1083. 1134. 1157 bis. 1160. 1162. Oed. R. 193. 694. 896. 1334. 1340. Oed. Col. 529. 1686. 1724. 1730. 1746. Ant. 800. 804. 809. 826. 832. 863. 1271 bis. 1292. Trach. 1020 bis. 1025. 1029. 1075. Ai. 190. 359. 409. 411. 601. El. 129. 133. 215. 485. 1267. 1268. — Praeterea diverbiis reddendum est *μι* ex libris omnibus Oed. Col. 1023.: *ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ (προςτάσσω) πομπὸν δέ με χωρεῖν ἵν' — ἥκων αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί.* Verum explicandi viam animadverterat Erfurdtius ad Trach. 615., qui πομπόν με χωρεῖν dici vidit pro χωρεῖν προπέμψαντά με: suboluerat que eiusmodi aliquid Brunckio, ut simili sensu sed perinutili correctione scriberet *πομπὸν δ' ἐμοί.* Quod Hermannus dicit sic emendandum fore *πομπόν τί με*, id et aliis locis multis ipse refutavit et facile falsum agnoscitur particulae *δέ* exemplis consideratis. Quam ipse explicationem probat, *πομπὸν ἐμὲ χωρεῖν tibi me comitem esse volo*, cum verbo *προςτάσσω* conciliari non potest. Prior ita explicuit Schaeferus.

De *enclisi* primum illud refero, Hermannus quibus de causis *μού μοί μέ* accentu imposito scribat, cum penacuta vel inflexa vox praecedat, ignorari. Charax enim apud Bekk. p. 1150. diserte ita fieri vetat, et ex Romani grammatici verbis, quem ille refutat, nihil sequitur aliud, nisi quorum sectam hic sequeretur, eos in tali generi orthotonesi patrocinatos, ut *καλοῦ μοῦ*, non *καλοῦ μού* scribendum putarent. Dein post *praepositiones*, nisi ubi adverbiascentes a verbo segregentur composita per tmesin, non inclinari pronomen grammatici consentiunt. V. Apoll. de Pron. p. 52, c. schol. Ven. Il. α. 368. Charax in Hort. Adon. p. 228, b. (1154 Bekk.). incertus ibid. p. 229, b. Discitur tamen ex Charace Menandrum sibi sumpsisse, ut diceret *πρός με*: id quod poe-

Phil. 8. 463. Oed. R. 39. 42. 86. 103. 242. 765. 921. Oed. Col. 555. 1042. 1203. Trach. 319. 868. Ant. 253. Ai. 215. 720. El. 17. 41. 264. 349. 486. 865. 886. 1310. 1364. Horum exemplorum duo eo loco positum ἥμιν habent, ut aliquo graviore sono attollendum videatur, et inclinetur tamen: ἀλλ' ἥμιν εἶκε Oed. Col. 1203. ἀλλ', ὦ τάλαιν', λέγ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Tr. 319. Sed et saepe ἐγώ addi, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ dici videbimus ἀδείᾳ ποιητικῇ, ubi secundum morem nostrum inclinari obliquos casus, nominativum omitti consentaneum erat, et illa exempla traiectionem vocabulorum habent. Alterum enim sic ordinandum: ἀλλ' εἶκε ἥμιν, alterum ἀλλ', ὦ τάλαινα, λέγ' ἥμιν ἐκ σαυτῆς, nec in ἥμιν vis sententiae inest, sed in ἐκ σαυτῆς. Deinde *duodevicies* de mensura ultimae in impari iamborum sede positae iudicari non potest: Oed. R. 306. Oed. Col. 25. 34. 81. 562. 727. 1158. 1251. Ant. 730. 1093. Trach. 200. Ai. 664. 813. 882. El. 303. 646. 937. 1435. 1446. Horum exemplorum scriptura apud Hermannum varia; ἡμῖν scribit Oed. Col. 25. 34. 562. 727. 1158. 1251. Trach. 200. Ai. 664. ubi recte inclinavit Lobeckius. 813. 882. El. 303. 646. 1446.; semel ἡμίν, El. 1435. ceteris locis ἥμιν. De codicibus neque loquuntur quidquam, nec satis illis fidei. *Duodecies* ἡμιν ante consonam legitur, ut mihi quidem scribendum videtur: Phil. 12. 728. 1068. 1166. Oed. R. 53. Ant. 483. Trach. 538. Ai. 229. 276. 777. 1203. El. 1193. Nam vulgo quidem, ut in re ambigua plerumque ἡμῖν editum legimus, ἥμιν ut apud Hermannum non scribatur nisi Ant. 483. Ai. 276. 777. *Accusativus inclinatus* ἡμας, ut ὕμας, ubi sensu videtur posci, nunquam sic positus exstat, ut corripiatur ultima manifesto, sed vel in impari sede vel ante consonam. Illud fieri videmus Ai. 725. 1223. 1380. Oed. R. 15. El. 993. Oed. Col. 1144. Horum ἡμᾶς vulgo pleraque scribi videmus, ἥμας Hermanno Ai. 725. 1223. Non adeo certa propter sensum scriptura aliis locis est. Nam Oed. R. 1255. Ant. 1074. Ai. 125. 142. non minus bene recti toni ratio constat, edіditque Hermannus ἡμᾶς. Ante consonam accusativus inclinandus videtur Ai. 585. Oed. R. 131. 1404. Oed. Col. 1103. 1766. Et ἥμας Hermannus dedit El. 1395. Ai. 585.; ceteris locis ἡμᾶς neque propter causam ullam conspicuam, neque sensus discrimine ullo. Praeterea de nonnullis exemplis aliis iudicare lubricum negotium est, ut quae haud male aliquam in pronomine vim repositam monstrare putentur, ut bene ἡμᾶς servasse existimem Hermannum Ai. 21. Oed. R. 96. Quippe σημασίας ἕνεκα inclinari ἥμας et ὕμας more Ionum docent grammatici, Apoll. de pron. p. 43, a. 45, a. (cf. p. 123, a. et 125, a.) idem de Synt. p. 130 et 135. Arcadius p. 139. Charax ap. Bekk. p. 1150., codicum autem neque fidei satis neque constantiae, ut hos potissimum sequi possimus. Cum igitur singu-

laris numeri formas orthotonumenas et inclinatas non raro *ποιητικῇ*, quam Apollonius dicit, *ἀδεῶς* ita misceri videamus, ut pleniores et recto tono utentes dicantur versu maxime adigente, ubi rectius constare inclinatas putes, quid mirum pluralis formas eadem toni inconstantia cerni? Sunt vero exempla quaedam dubitationis aliquantum habentia. In Phil. 817 ch. legitur *ὕπνε — εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις*, cui antistrophicus respondet *ὧν δ' ἂν κἀμείβῃ μ' αὖθις*. Si chorus ipse fuisset dormiturus, longe rectius futurum fuisse videtur *ἥμιν*: sed ex Philoctetae somno lucrum clandestinae profectionis facturis bene dicitur *ἡμῖν*: *nobis quidem secundo flatu properes*, nam de isto velim ne expergiscat. In Phil. 951. *ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ, ἤδη 'στι* legitur. Ferri commode posset, dum versus pateretur, *ἥμας*: sed necessarium non est, cum propter oppositi quandam speciem in *ἡμᾶς* et *τοῖς τοῦδε λόγοις*, tum propter poetici sermonis libertatem. Nec de transpositione cum Porsono cogitandum. Certe hoc unum esset productae syllabae inclinatae exemplum: quae res cum ne in *ὑμας* quidem et *σφάς* cadat, neque apud Homerum ullum productionis documentum compareat, verisimile certe videbitur, quod initio posuimus, inclinata *ἥμιν* et *ἥμας*, *ὕμιν* et *ὕμας* ultima correpta dici. De veteribus doctoribus ut dicamus, longe testatior peninflexus quam penacutus tonus est. Illum tuentur Apollonius p. 123, a. Etym. M. v. *ἄμμι* p. 84, 15. Eustath. p. 1824, 44. 1891, 28.; hunc Charax p. 1150. Bekk. Gaza III. p. 178. Sed aliquando ultimam correptam acui, quae est Gazae sententia, etsi, quando id fiat, non docet, Hermannus quoque cum in libro de Em. R. Gr. Gr. p. 79. decrevit, et passim ita in tragicis edendis scribi curavit: quippe qui in *ἥμιν ὕμιν* inclinandis eandem atque in ceteris eiusmodi praecedentis vocabuli rationem habendam esse sibi persuasisset. Sed Gazae quidem nulla nisi ex antiquioribus fides; Apollonius l. c. non de Ionum et Homeri consuetudine loquitur, quae in tragicorum consuetudinem influxit, sed de Alcmane et Sophrone. Aelii, quem Herodianum esse putamus, verba p. 233, b. nunc emendatius leguntur apud Arcadium p. 145., unde nullam prorsus praecedentis vocabuli rationem in inclinandis quatuor morarum vocibus habendam esse constat; scribendum vero *ἔδωκαν ἥμιν* apud eum, non *ἧμιν*. Altero autem Arcadii loco p. 141., quo plane contrarium videatur doceri, exemplum *μεταμέλει ἡμῖν* aperte vitiosum est, cum non conveniat huic, quod grammaticus dicit, encliticas praecedente paroxytono vocabulo suum servare accentum, ut emendandum sit *μεταμέλει τινί* vel simile quiddam. Quin manifesto adversatur Apollonius l. c. p. 124, b. *ὅσαις ὕμιν* scribi apud Iones et Dores ostendens, quod secundum Hermanni doctrinam *ὑμίν* scribendum fuit, inclinari etiam pronomina illa praecedentis

sine sepultura significant. — Passive dicitur hoc modo: ἡ δ' οὖν ἐάσθω Trach. 328. Κρέοντι — θρόνους ἐᾶσθαι Oed. Col. 369. *Omitto narrare* significat τὰ μὲν παθήματα — παρεῖσ' ἐάσω Oed. Col. 364.

*Ἕβδομος *septimus*. ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ El. 695. τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον 716.

*Ἐγγελάω *rideo*. καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν Oed. Col. 1341. ἐγγελῶσα τοῖς ἐγγελῶσα φροῦδος 797.

*Ἐγγενής 1. *innatus*. νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὕμιν ἐγγενής El. 1320. — ποιουμένοις El. 269. ἐγγελῶσα — ἤ κείνου τις ἐγγενής Oed. R. 1168. ταῖ— 2. *genere propinquus*. ἡ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενής Oed. R. 1168. ταῖ— ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν — εὐσεβῶς ἔχει 1430. *familiare et do*- *mesticum malum*. πτωχάς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας 1506. Huec scr—i- ptura si vera est, indignitatem rei significat, cum timeatur, ne vagar—n- tium mendicorum victu utantur regiae gentis puellae. Sed exemplu—m Eur. Heracl. 224. non simillimum est, scripturamque illam adeo elev— a- vit Hermannus, ut maxime quidem probabilis videretur eius coniectu—ra ἐκστεγεῖς, dum certior esset eius vocabuli fides. — ὅρα κατ' Ἄργος εἰ —τις ὕμιν ἐγγενὴς ἔστι Oed. Col. 1169. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσ—μα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Ant. 655. — 3. *A gentis* significati—ne proxime abest *popularis origo*. ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος Oed. R. 452.— — ὃς γῆν πατρ—ῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς — ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι Ant. 199. cf. M—gr. 4. *Deorum gentilitiorum* et *popularium* cognomentum est. ὃς γῆν πατρ— πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν El. 420. — ἐ γ γ ε ν ή ς et σ υ γ- γ ε ν ή ς quomodo affinia et diversa sint, nondum satis expos—runt Abresch. ad Aesch. Sept. 588. Reisk. ad Oratt. Gr. t. III. p. 710.

*Ἐγγενῶς *more ingenito*. εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπε- σθε δωμάτων Oed. R. 1225. Non recte γνησίως schol.

* *Ἐγγίζω* v. ἐφίημι.

* *Ἔγγονος* v. ἔκγονος.

*Ἐγγράφω *inscribo*. δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα Trach. 156. ομ culum inerat.

*Ἐγγύθεν *ex propinquo*. πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκ πεῖν Phil. 465. v. Herm. ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 652. καὶ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν Ai. 540. Non est pro ἐγγύς, dici enim adduci *ex proximo*, ut statim affuturus sit. ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφ ino LXX. 1, 3 (737 D.). — Sed *prope* significat, qualem meram ragogen ex ἐγγύς vocat Apoll. de adverb. p. 598, 13.: οἱ παρῆμε γύθεν. Oed. R. 1269. V. Valck. Diatr. p. 33. c. — De accentu Apoll. l. c. p. 605, 23.

*Ἐγγύς *prope*. 1. *De locis*: ἆρ' ἐγγὺς ἁνήρ Oed. Col. 1483. ἐγ θρώσκει δόμους Trach. 58. ἐγγὺς ὢν Ai. 1025. μή

ψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1012. τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ Trach. 1162.

2. Contra inclinatae formae exstant, ubi melius convenire rectum tonum dixeris. Huc refer exemplorum quae inclinatum post praepositionem pronomen monstrant, Trach. 990. Deinde ea sequantur, quae pronomen alii cuidam notioni oppositum habent. ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυςβουλίαν Ant. 95. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις τάχ' ἂν ποτε Oed. R. 1115. ᾔσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε αὐτόν τέ με Phil. 1299. Brunckius et Buttmannus αὐτόν τ' ἐμέ, quod probarem, si libri subministrarent. Quod Hermannus dicit, aliud esse ἐμὲ αὐτόν, aliud αὐτόν με, de forma verum est. — ὡς μᾶλλον ἄν ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν Phil. 47. Hermanni ratio, encliticam saepe praeferri dicentis, ubi apertum sit, de quo dicatur, nescio in quem locum non cadat, qui quidem pronomen personale contineat. μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον Ant. 83. Schaeferus rectum restitui tonum volebat: videtur autem Antigona res suas de industria elevare. — Longe acutius de hac ἀδείᾳ ποιητικῇ rectas et inclinatas pronominum formas commutandi disputavit Apollon. de Synt. II. 14. de Pron. p. 51 sqq., quam Bernhardy Synt. p. 275.

3. Deinde inculcatur pronomen saepius praeter necessitatem. οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπίσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ Phil. 349. V. Valck. ad Phoen. 500. Fritzsch. Qu. Luc. p. 14. Non memoramus crebriora illa exempla, in quibus copulativae disiunctivaeve particulae interponuntur. Nec Reisigius audiendus qui El. 638. ex cod. Mon. μή με πλοῦτον — εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν μ' ἐφῇς scribi scilicet antiquius posse nescio quomodo dicit. Vix idem recte dederit μή μ' ἄτιμον — οὕτως μ' ἀφῇ γε Oed. Col. 1280. etsi libri id feruntur habere: v. Herm.

4. Saepe μοι et ἡμῖν ethicum, quam vocant, vim habent, non in aliqua sermonis necessitate, sed in sensu loquentium positam, qua sibi aliquid cordi esse, seve propius eo tangi indicant. Hunc dativum iniuria Marklandus existimabat πλεονάζειν, v. ad Eur. Iph. Aul. extr.; cf. praeter grammaticos huius aetatis Schaef. ad Greg. Cor. p. 2. — ὅρα ποῦ στάσει — πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Phil. 823 ch. ποῦ, τέκνον, εἴ μοι Oed. Col. 849. ἀλλ' ἱστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Ai. 1063. εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα; κάλει El. 1466. ὡς μιάσματος τοῦδ' ἡμῖν ὄντος Oed. R. 242. ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; Oed. Col. 81. σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους, ἔκηλος αὐτοῦ μίμνε 1042.

5. ἡμεῖς pro ἐγὼ dicitur. ἡμεῖς — ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι Oed. R. 435. ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω 1458. Sed imperite Triclinius τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἡμᾶς ῥέπον Oed. R. 847.

is igitur ad tertiam significationem retulit. *ναυλόχους λιπὼν ἕδρας* Ai. 455. i. e. *τὸν ναύσταθμον. τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον* Phil. 157 ch. codd. Ricc. Flor. *ἐνέδρα*, ex interpretatione. *οὐρανίας ἕδρας προλιπών* 1400 an. — 3. *Sessio*, aliquando *mora*. *τίνας ποθ' ἕδρας τάςδε μοι θοάζετε;* Oed. R. 2. v. *θοάζω*. — *τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν* 13. *ὥςτ' οὐχ ἕδρας γῆς τῆςδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι* Oed. Col. 45. Additum *γῆς τῆςδε*, ne scholiastae interpretationem *ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀναστήσομαι ἐντεῦθεν*, quod ad primam significationem pertinet, probemus efficit. Elmsl. ex Musgravii coniectura *ἕδρας γε τῆςδ' ἂν* edidit, Reisigius *γῆς* ex abundantia quam epexegeseos explicuit, qualis cernitur in *γῆς πέδον, γῆς ἔπαυλα*. Haec diversa sunt. Ego *διατριβὴν* et *οἴκησιν* intelligo. Ita *εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆςδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ*. v. 84. *κάμπτειν* enim etsi de *compoucudis ad sedendum artibus* proprium est, ineptiret. tamen poeta, si adnuentibus deabus *sedem* illam *saxeam* a se occupatam Oedipus diceret; hoc potius dicit, illorum propitia voluntate effectum esse, ut in Attica terra tanquam habitator considerct. *σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι* Oed. Col. 112. *οὐ γάρ ἦδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου* 1165. *τήνδ' ὁ προςθακῶν ἕδραν* 1168., quod dictum est ut Oed. R. 2. deque Polynicis supplicis ad aram sessione. *εὐθὺς ἐξ ἕδρας* Ai. 767. *cum assurrexisset*. *οὐχ ἕδρας ἀκμή* 798. *τυραννίδος θάκοισιν ἡδίστην ἕδραν* Aload. XI. 3 (100 D.). — Cum in thesi positum sit praeter illud inc. LXXXII. 5., hoc loco uno prima manifesto producitur, ut consuetudo tragicorum fert.

Ἑδρᾶνον sedes. Pluralis solus legitur. *οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — ἄκοντά τις ἄξει* Oed. Col. 173 ch. *σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν — ἔκθορε* 232 ch. Adsignificatur *sessio* et *mora*: *ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων* Ai. 192 ch. Affert hoc Suid. v. *ἑδράνων* et *μακραίωνι*. Phavor. p. 323. Dind. *ἑδρέων* habet nescio an fortuito errore, etsi non addito Aiacis fabulae nomine.

Ἕδρασμα v. *ἑδώλιον*.

Ἑδώλιον sedes. Plurale tantum videtur. *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια* El. 1385 sen. ch. Libri plerique Ald. Iunt. 1. *ἑδράσματα*, sed *ἑδώλια* schol. R. et Suid. v. *ἑδώλια*. altero ad explicandum vocabulo usus, unde fons mendosae scripturae patescit. Nunc *ἑδώλια* etiam ex Laur. a. Flor. *Γ. Θ.* constat, in quo adscriptum *γρ. ἑδράσματα*. — *τὰ Τροίας εἰςορῶν ἑδώλια* Synd. VII. 1. (152 D.), quasi *substructiones*, i. e. moenia et munimenta. — *ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος* Ai. 1256. Schol. Pal. *ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν*.

Ἕζομαι consideo. *ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι* Oed. R. 32. *θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον* Ai. 244 ch. Explicuerunt Lob. et Herm. *κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην*

recte scribitur, tenendaque scriptura ea, ut duo vocabula maneant. Huc facere videtur Apollonii praeceptum de adverbio p. 594, 10. ἔγωγε et ἔμοιγε attice dici retracto accentu observantis, ἐμοῦγέ s. ἔμουγε et ἐμέγε non memorantis; quocum plane convenit Etym. M. p. 315, 7. — *Dativus* ἔμοιγε. Cum aliqua vi dicitur δῆλον ἔμοιγε Phil. 162 m. ἅλις ἔμοιγε Oed. R. 685 m. ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός Oed. Col. 1688 m. ἡδέως ἔμοιγε Ant. 432. οὕτως ἔμοιγε τοὐδὲ τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος 461., quae duo exempla fortasse ἐμοί γε scribi patiantur. ἔμοιγ' ὅμως ἔχθιστος ἔσται Ai. 1351. δύςκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ Trach. 945. Sed Oed. Col. 264. rectius κἀμοί γε ceteri editores, quam κἄμοιγε Hermannus, quod iam falso accentu tenetur. — Accusativus ἐμέγε vel ἔμεγε si quando dictus est, certe apud Sophoclem non exstat. — 2. Separatim apponenda exempla pronomen in *responsione* exhibentia. Et ἔμοιγε sic semel dicitur. οὐ δῆτ' ἔμοιγε Ant. 758. At ἔγωγε perfrequens. οὔ φημ' ἔγωγε Phil. 982. δέδοικ' ἔγωγε 1252. ἔγωγ' Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με 1376. ἔγωγέ τοῖς νῦν — μαντεύμασιν Oed. Col. 388. ἔγωγέ τοί σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα Tr. 233. φανῶ μὲν ἔγωγε 1016 m. ὄμνυμ' ἔγωγε 1178. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 313. Praeterea in breviatis formulis legitur οὐ δῆτ' ἔγωγε Phil. 725. Oed. R. 1161. Trach. 1198. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε Phil. 900. οὔκουν ἔγωγε 1375. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγε Oed. R. 1163. κἄγωγ' ἀκούειν 1170. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν Oed. Col. 844. ἔγωγε sc. ἄνωγα Trach. 1238. Ai. 1344. ἔγωγε sc. ἐξηρόμην Ai. 104. ἔγωγε sc. ὑπερμαχῶ Ai. 1326. Horum unum praecipua vi sententiae in oppositione praeditum est El. 313.

Ἐδεστός. Proprie *devoratus*. πρὸς οἰωνῶν δέμας ἐδεστὸν αἰκισθέντα Ant. 206. v. αἰκίζω. Tralate *confectus*, *exesus*. ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει Tr. 674. villus lanae.

Ἕδος *sedes*. δαιμόνων ἕδη Oed. R. 886. πατρῷα ἕδη θεῶν El. 1366. Valckenarius recte videtur Thomae interpretes reprehendere, ἕδη *simulacra* explicantes; de qua vi vocabuli exposuit Ruhnk. ad Tim. p. 93. In Oedipo Rege eandem Musgr. rationem ingressus ab Hermanno probatur, qui de hermis ab Alcibiade delectis cogitasse Sophoclem existimat. De spiritu observavit schol. Il. α. 534.

Ἕδρα 1. *sedes*, i. e. sedile, in quo consident. ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθε Oed. Col. 36. ὅπου θεῶν — ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν 90. τί μ' αὖ — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε Ai. 775. id quod tamen non minus recte de *sessione* dictum intelligi potest, quam illud ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν inc. LXXXII. 5. (759 D.), ut Brunckius quidem emendavit: nam vulgatum ἤδη — ἕδρα sensu caret. — 2. *locus commorationis*. Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥςτ' ἔχειν ἕδραν Trach. 1142. Schol. Rom. ἕδρα, διατριβῆς

ʼκοινωσάμην 535. *ὡς — ἠθελησάτην — αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ* Ai. 1366.

Ἔθνος gens. *Συρῶν ἔθνος* Tymp. II (564 D.). De *feris bestiis: χαροπῶν ἔθνη θηρῶν* Phil. 1132 m. *θηρῶν ἀγρίων ἔθνη* Ant. 344 ch.; ut paulo ante *φῦλον ὀρνίθων*, hoc a more civitatis Atheniensium ductum, apud quos *φυλαί* aliquando *γένη* et *ἔθνη* dicuntur: v. Dissen. Expl. ad Pind. p. 400. — Prima syllaba, ut par est, in arsi producitur, in thesi corripitur.

Ἔθος consuetudo. *τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ᾽ ἔθος* Phil. 882.

Εἰ. I. *Conditionalis protaseos* particula indicium est, *si* significans.

1. Cum *indicativo praesentis et futuri item praeteritorum ἄν additum non habentium ratiocinationi servit ex re data factave faciendae.* Praesens habet: *εἴ τι χρῄζεις, φράζε* Phil. 49. *εἰ κερτόμησαί; ἐστι τἀληθῆ λέγω* sc. *λέγω* 1220. *εἰ δὲ μὴ — λέγων κυρῶ, πέπαυμαι* 1264. *ὦ φίλτατ᾽ εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα* 1274. *εἰ δὲ τῷ ξένῳ προσήκει — τίς — ἀθλιώτερος* Oed. R. 814. *εἰ δέ τις — πορεύεται, κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα* 882. *εἰ μὴ λέγω τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν* 944 *θάκησιν εἴ τινα βλέπεις, — στῆσόν με* Oed. Col. 9. *ὅσον λῆμ᾽ ἔχων ἀφίκου — εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν* 881 ch. *εἰ τάδ᾽ ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ, ταῦτ᾽ ἂν ἀπαρκοῖ* 1765 ch., quod mixtum ex certo paulo incertius ratiocinantibus dicendi genus, velut *οὐδ᾽ εἰ δοκεῖς ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα* Trach. 589. *ἀποστείχοιμ᾽ ἄν, εἰ τάδ᾽ εὖ κυρεῖ* El. 789. *φράσαιμ᾽ ἄν, εἰ τὸ τῶνδ᾽ εὔνουν πάρα* 1194. — *εἴ τι — μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι* Trach. 445. *εἰ — οὐκ ἐᾷς θάπτειν* sc. *φέγεις* Ai. 1110. *εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον* El. 31. *εἰ δ᾽ ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν — ἐστὶ πάντ᾽ ἀκουστέα* 331. *ἐλθεῖν* (sc. *κελεύω*) *εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ* 381. *πευσόμεσθ᾽, εἰ χρή* 391. *εἰ — δοκῶ φρονεῖν κακῶς, — τοὺς πέλας ψέγε* 540. *εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον* 575. *μὴ — εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς* 638. *κινείτω τις, εἰ βαρύνεται* 810. *εἰ — τυγχάνεις δοκοῦσά τι φρονεῖν, φρόνει τοιαῦτα* 1044. *παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν* 1407. *χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε* 1449. Ibi enim optativus potentialis pro imperativo est. *εἰ δ᾽ ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω* 1459. — Cum *perfecto: ἡ χάρις, — εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ* Phil. 554. *εἴ μοί τι τόξων παρεξέφυγκεν* (sc. *λαβεῖν θέλω*) 648. *εἰ δ᾽ αὖ τις ἄλλον οἶδεν — μὴ σιωπάτω* Oed. R. 230. Quanquam hoc ad praesentis significationem vergit, ut *εἰ γὰρ οἶδά γ᾽, οὐκ ἀρνήσομαι* 571. *εἴ σέ τι δέδρακ᾽, ὀλοίμην* 644. *εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, λέγειν φρονούντως — δοκεῖς* Ant. 678. *καὶ μὴν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς* Trach. 457., quod ipsum quoque *δέδοικα* praesentis significationem habet. *εἰ πέπαυται, κάρτ᾽ ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ* Ai. 256. *εἰ δ᾽ ἀπεστερήμεθα, οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος* 769. *εἰ γὰρ πέφυκα — ἴδρις, — τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν* El. 599.

βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον Oed. Col. 100. Affert Suid. v. *ἀσκέπαρνος. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο* 302. *Aoristus* dubitabili loco ab Hermanno illatus emendatione Oed. Col. 195 ch., ubi scripsit *ἑσθῶ;* Edd. vett. *ἦ 'σθῶ.* Laur. a b. Farn. Vat. *ἡσθῶ*, Laur. b. *ἧσθο*, Ricc. *ἧσθω* cum gl. *καθεσθῶ*, Brunckii membr. *ἦ 'στῶ*, B. *ἧσθω*, F. *ἧστω.* Elmsl. Reisig. *ἦ στῶ* ediderunt, *ἑσθῆναι* malae notae iudicantes, quod adversus Phrynichum tamen p. 269. et Thomam p. 483. ex poetarum consuetudine non male vindicat Hermannus. Veterrimam librorum scripturam librarii cum non caperent, varie corruptam iam glossa *καθεσθῶ* arguit, isque emendandi fons.

** *Ἐθελητός voluntarius. ἄνων μὲν — τούτων ἐθελητὸν οὐδέν* Oed. Col. 527 m. Hermanni emendatio est, cum vulgata et librorum scriptura metrum perdat, nec priora corruptela vacare videantur. v. *ἄνω.*

Ἐθελοντής voluntarius. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ Ai. 24. *θελοντής* quanquam Laur. a. b. Ricc. habere feruntur, scribi tamen ab Elmsleio non debuit post Lobeckii disputationem ad Phryn. p. 7.

Ἐθέλω volo. Quid differre videantur *ἐθέλω* et *βούλομαι*, in hoc verbo pertractando expositum est, nec usquam id discrimen a Sophocle violatum est. *Praesens* propter anapaestum a diverbiis excluditur. In anapaestis utrumque usurpatum esse, quanquam aliquando scripturae diversitas rem cognitu difficilem reddat, Lobeckius observavit ad Ai. 24. *τόπον προςιδεῖν ἐθέλεις* Phil. 145. Flor. *ἐθέλοις. σ' ἐθέλων πόλλ' ἀνέρεσθαι* Oed. R. 1304. Sic Brunck. ex B. et Hermannus, hic quidem anapaestis convenire *ἐθέλειν* potius quam *θέλειν* affirmans. Ceteri codd. omnes et edd. vett. *θέλων.* Melicorum exempla duo sunt. *οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε* El. 130. Aug. a. b. Ien. Flor. Γ. Laur. a. a prima manu *οὐδ' αὖ θέλω*, cum versus damno; in Laur. a. supra scriptum *οὐδὲ θέλω.* De metro versus ex Hybri II (596 D.). *ἐσθίειν ἐθέλων* (vel *ἐθέλω*, nam apud Athen. p. 657. a. libri discrepant) *τὸν δέλφακα* iudicari non potest. — *Imperf. ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι* Phil. 1262. *ὅτ' αὐτὸς ἤθελον* Oed. Col. 597. *ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν* Ai. 88. *ἀλλ' ἤθελον μέν* Ai. 1379. *οὐκ ἤθελες θέλοντι προςθέσθαι χάριν* Oed. Col. 771. *θάνατον, οἷον ἤθελεν* Ai. 947. *ἔπραξεν οἷον ἤθελεν* Oed. Col. 1702 m. *ὥςπερ ἤθελον τὸν ἄνδρ' — ἐκβαλεῖν* Ai. 1370. cupiebant, quippe ira exstimulante. — *Aoristus. οἷν — ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν* Phil. 425. *οὐ λόγων ἀκοῦσαι — ἠθέλησέ* Ai. 1049. *ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γνῶναι* Oed. R. 1348. *ὃς γῆν πατρῴαν — ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι — ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι* Ant. 200. *οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ*

futurum indicativi significant. — Cum *imperfecto*, ut tamen apodosis non habeat *ἄν*: *εἰ δ' οὖν — ταῦτ' ἔδρα — θανεῖν χρῆν αὐτόν* El. 567. *κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν* Ai. 941. *ὡς εἴ τις — ἐλπίσιν κεναῖς ἐξήρετο — στόμια δέχηται τἀμά* El. 1452. — Cum *aoristo*: *πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν* Trach. 71. *κεἰ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν — φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος* Oed. Col. 667. *εἰ — εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ — πῶς γ' ἂν τό γ' ἄκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;* 978. *πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ' ἔπαυσας — βοῆς* El. 788. v. *ἄν*. *καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν* 1415. *εἰ δεῖν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ* Ai. Locr. I. 1 (11 D.).

2. Cum *imperfecto aoristo* et *plusquamperfecto* etiam ita coniungitur, ut apodosis *ἄν* habeat, quo facto *sumtio ficta* indicatur. v. *ἄν*. *οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατε — εἰ μή τι κέντρον ἦγε* Phil. 1028. *στείχων ἂν ἦν σοι —, εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα — ἐλεύσσομεν* 1203. *πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μή — ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;* Oed. R. 124. *οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν — ἐᾶν* 255. *εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων, καὶ τοὔργον ἂν σοῦ — ἔφην* 348. *εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν* 402. *οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις* 432. *εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων* 591. *καλῶς ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα* 985. *εἰ ἦν — φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην* 1386. quae nondum mihi persuadeo ab Hermanno quamvis contra librorum scripturam in *ἠνεσχόμην* recte mutari; illi enim plerique *ἀνεσχόμην*. *ἔδρασ' ἂν — εἰ μὴ τοῦ θεοῦ — ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν* 1438. *εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρῄνουν* 1511. *εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός* Oed. Col. 272. *εἴ μοι θέμις γ' ἦν* (sc. *ἔστειχον ἄν*) 650. *εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον — ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν* 910. *οὐδ' εἰ — εἶχον ἐνδικώτατα, οὔθ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον* 929. *ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μὴ 'μοὶ πικρὰς — ἀρὰς ἠρᾶτο* 955. *εἰ μὲν — μὴ 'τύγχανε — προσπέμψας — οὔτἂν ποτ' ὀμφῆς — ἐπῄσθετο* 1350. *εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν* Ant. 751. *εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐκίπετο — βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον* 897. *εἰ — πλησία ἔλευσσες, οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας* Trach. 893. *εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε —, οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν* Ai. 437. *ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονοῦσ' ἐτύγχανες* El. 386. *ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες* 519. *εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν* 546. *εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν* 980. *εἰ — μὴ 'κύρουν — φυλάσσων, ἦν ἂν* 1323. *εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν* Scyr. VI. 1. (501 D.). *Plusquamperfectum* semel tantum in protasi est, sed imperfectum significatione aequans.: *εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη, — κἂν πάλαι παρῆν* Trach. 86. — *Aoristus*: *κοὐκ ἄν, εἰ κείνῳ γένος*

εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεςφόρα 637. — Cum *futuro*: εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα, λύπην — βαλεῖς Phil. 66. εἰ γὰρ — τόξα μὴ ληφθήσεται, οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον 68. εἴ με — αἰσθήσεται, ὄλωλα 75, ἡ ζημία — εἰς μέγιστον (φέρει), εἰ κακὸς κεκλήσομαι Oed. R. 521. εἰ δ' ἡσυχάζων προςμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται 620. τρύχει — καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προςάψει 667 ch. v. Herm. εἰ — λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτάνον 843. εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει — ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 846. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν — εἰ μὴ τάδε — ἁρμόσει 901 ch. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν 1166. εἴ σοι — ἐμμενεῖ (μέγ' ἂν λέγοιμι δώρημα) Oed. Col. 654. ὑμῖν ἂν εἴη καιρὸς — ἐξάγειν, εἰ — μὴ πορεύσεται 831. πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω 1183. ὅν, εἰ σὺ — ξυμπαραστήσει —, διασκεδῶ 1342. σφὼ δ' εὐοδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1437. Laur. a. Par. F. τελοῖτε, non prorsus male, ut ait Hermannus, sed minus apte. εἰ καὶ δυνήσει γε (ἐρέσεις) Ant. 90. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ 93. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως 234. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐκφανεῖτε, οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει 306. εἰ δὲ μὴ φανεῖτε τοὺς δράσαντας, ἐξερεῖτε 324. αὐτὴ δ' ἀνὴρ (ἔσται), εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη 481. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ — ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους 655. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆςδέ γε ζώσης ἔτι Trach. 304. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι — ἐξαποφθερεῖ 709. ἡ δυςσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ 1236. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Ai. 1134. πικροὺς ἔοιγμεν — ἀγῶνας κηρῦξαι —, εἰ πανταχοῦ φανούμεθα — κακοί 1220. Sic recte membr. Brunckii, Laur. a. b. aliique codd. et Aldus. Plerique φανοίμεθα. οὐκ ἂν — κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου, εἰ τοὺς — νικῶντας ἐξωθήσομεν 1228. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἡμᾶς 1287. εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι 1293. μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων, πέμψειν El. 371. εἰ γάρ μ' ἀπώσει — μέτει πάλιν 422. εἰ σωφρονήσεις, δράσεις 457. μαντεῖαι οὐκ εἰσίν, εἰ μὴ τόδε φάσμα — εὖ κατασχήσει 492 ch. εἰ — ἐλπίδ' ὑποίσεις, τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει 822 m. ὅρα μὴ — μείζω κακὰ κτησώμεθ', εἴ τις — ἀκούσεται 992. εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ 1033. ὢ τάλαιν' ἐγώ — εἰ στερήσομαι ταφῆς 1201. εἰ δ' ἐφέξετον, φροντίζεται 1361. λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. LXXXII. 1 (755 D.). Mixtum genus ostendunt, indicativo et optativo coniunctis: σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε — εἰ μή τι λέξεις Trach. 729. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν Phil. 1379. ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω Oed. R. 644 ch. εἰ γὰρ — κείσεται —, ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς El. 241 m. εἰ γὰρ — μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 368. εἰ γὰρ κτενοῦμέν —, σύ τοι πρώτη θάνοις ἂν 572. Qui optativi, praeter Oed. R. 664., qui verus est, paulo lenius idem, quod

futurum indicativi significant. — Cum *imperfecto*, ut tamen apodosis non habeat ἄν: εἰ δ᾽ οὖν — ταῦτ᾽ ἔδρα — θανεῖν χρῆν αὐτόν El. 567. κεἰ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν, θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν Ai. 941. ὡς εἴ τις — ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῄρετο — στόμια δέχηται τἀμά El. 1452. — Cum *aoristo*: πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ᾽ ἔτλη, κλύοι τις ἄν Trach. 71. κεἰ δειν᾽ ἐπερρώσθη λέγειν — φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος Oed. Col. 667. εἰ — εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ — πῶς γ᾽ ἂν τό γ᾽ ἄκον πρᾶγμ᾽ ἂν εἰκότως ψέγοις; 978. πολλῶν ἂν ἥκοις — ἄξιος τυχεῖν, εἰ τήνδ᾽ ἔπαυσας — βοῆς El. 788. v. ἄν. καλῶς, Ἄπολλον εἰ καλῶς ἐθέσπισεν 1415. εἰ δειν᾽ ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. I. 1 (11 D.).

2. Cum *imperfecto aoristo* et *plusquamperfecto* etiam ita coniungitur, ut apodosis ἄν habeat, quo facto *sumtio ficta* indicatur. v. ἄν. οὔποτ᾽ ἂν στόλον ἐπλεύσατε — εἰ μή τι κέντρον ἦγε Phil. 1028. στείχων ἂν ἦν σοι —, εἰ μὴ πέλας Ὀδυσσέα — ἐλεύσσομεν 1203. πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μή — ἐπράσσετ᾽ ἐνθένδ᾽, ἐς τόδ᾽ ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 124. οὐδ᾽ εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν — ἐᾶν 255. εἰ δ᾽ ἐτύγχανες βλέπων, καὶ τοὔργον ἂν σοῦ — ἔφην 348. εἰ δὲ μὴ ᾽δόκεις γέρων εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν 402. οὐδ᾽ ἱκόμην ἔγωγ᾽ ἄν, εἰ σὺ μὴ ᾽κάλεις 432. εἰ δ᾽ αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων 591. καλῶς ἂν ἐξείρητό σοι, εἰ μὴ ᾽κύρει ζῶσ᾽ ἡ τεκοῦσα 985. εἰ ἦν — φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην 1386. quae nondum mihi persuadeo ab Hermanno quamvis contra librorum scripturam in ἠνεσχόμην recte mutari; illi enim plerique ἀνεσχόμην. ἔδρασ᾽ ἂν — εἰ μὴ τοῦ θεοῦ — ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν 1438. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ᾽ ἂν παρῄνουν 1511. εἰ φρονῶν ἔπρασσον, οὐδ᾽ ἂν ὧδ᾽ ἐγιγνόμην κακός Oed. Col. 272. εἴ μοι θέμις γ᾽ ἦν (sc. ἔστειχον ἄν) 650. εἰ μὲν δι᾽ ὀργῆς ἧκον — ἄτρωτον οὐ μεθῆκ᾽ ἂν 910. οὐδ᾽ εἰ — εἶχον ἐνδικώτατα, οὔθ᾽ εἷλκον, οὔτ᾽ ἂν ἦγον 929. ταῦτ᾽ ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μὴ ᾽μοὶ πικρὰς — ἀρὰς ἠρᾶτο 955. εἰ μὲν — μὴ ᾽τύγχανε — προσπέμψας — οὔτἂν ποτ᾽ ὀμφῆς — ἐπῄσθετο 1350. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ᾽, εἶπον ἄν σ᾽ οὐκ εὖ φρονεῖν Ant. 751. εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτίκετο — βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον 897. εἰ — πλησία ἔλευσσεν, οἷ᾽ ἔδρασε, κάρτ᾽ ἂν ᾤκτισας Trach. 893. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε —, οὐκ ἄν τις αὔτ᾽ ἔμαρψεν Ai. 437. ἦν ἄν, εἰ σύ γ᾽ εὖ φρονοῦσ᾽ ἐτύγχανες El. 386. ἦ χρῆν σ᾽ ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ᾽ ἐτύγχανες 519. εἰ δέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 546. εἰ φρενῶν ἐτύγχαν᾽ αὕτη μὴ κακῶν, ἐσῴζετ᾽ ἂν τὴν εὐλάβειαν 980. εἰ — μὴ ᾽κύρουν — φυλάσσων, ἦν ἂν 1323. εἰ μὲν ἦν κλαίουσιν ἰᾶσθαι κακά, ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλαίειν ἂν ἦν Scyr. VI. 1. (501 D.). *Plusquamperfectum* semel tantum in protasi est, sed imperfectum significatione aequans.: εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη, — κἂν πάλαι παρῆν Trach. 86. — *Aoristus*: κοὐκ ἄν, εἰ κείνῳ γένος

haef. et Erf. scribendum iudicarant lege obliqui sermonis non perspe-a. Optativo futuri usus est, quod in κινῶν inest imperfectum ἐκίνει: quod i praesens esse posset κινεῖ, legeremus etiam huic consentaneum con-iunctivum ἦν τις ἀφειδήσῃ. τὰ δεῖν᾽ ἐπηπείληο᾽ ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306. Legebatur et in plerisque libris est (φανοίην Flor. Δ. Brunckii E.) φανείην, quod de coniectura correxit Piersonus, Fu-turum esse docuit Buttm. Gr. Mai. t. I. s. 93. 3., quo non animadverso φανείη probat Pors. ad Hec. 848., quae est vitiosa quorundam codd. scri-ptura. Ab his diversus Antigonae locus est v. 501., ipse quoque conie-cturis tentatus: τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ᾽ ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος. Schaeferus ἐγκλείοι, occluderet, Erfurdtius ἐγκλείσαι. Vera vulgata est. *Nisi occlusurus metus esset os*, inquit, nec *dicentium* sed *dicturorum*, εἴ τις λέγειν βούλοιτο, τῶν λεξόντων.

6. Cum *coniunctivo* dictum paucis nec omnibus satis certis exemplis firmatur; non ut intersit aliquid inter hanc et particulae ἐάν cum coniun-ctivo dicendae rationem, quod argutius quam verius persequitur Herm. ad Oed. Col. 1445. et de part. ἄν l. II. c. 7., sed ausi sunt illud tra-gici morem Homerici sermonis pone secuti. Nec potest omnino particu-larum esse significationis discrimen, si sententiae conformatio modos ver-bi regit: ut non alia de causa coalescere ἐάν, ὅταν, ὁπόταν Graeci maluisse existimandi sint, nisi ut modorum differentia etiam externo quodam par-ticulae quasi signo addito manifesto constaret. Hinc intelligitur, cur εἰ, ἐπεί, ἐπειδή et eiusmodi alia in melicis maxime tragoediae partibus cum coniunctivo dicta reperiantur, quippe a sermonis Attici regula maiore li-centia aliquantum diversis; inprimis recentioris tragoediae et Euripidis ille mos est. Quam Schneiderus ad Plat. Civit. VIII. p. 579. d. inter εἰ et ἐάν cum coniunctivo dicta distinctionem posuit, eam a me non intelligi ingenue profiteor. Et fere nullius illud apud Platonem esse fidei ipse fatetur ad V. p. 473 a; quodque altero illo loco exemplum advocat Legg. XII. p. 958. d. alienum est, ut in quo non εἰ sed εἴτε legatur. Nec magis probo Wexii decreta syll. ad Antig. p. 187. — τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ᾽ ἐπ᾽ ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 198 ch. Laur. c. Dresd. b. ἦν τι, quod cum etiam Elmsl. probasset, mutasse se sententiam significavit ad Eur. Bacch. 204. 858. ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερ-πλησθῇ μάταν 874 ch. Brunckii solus T. ἦν fertur habere, rell. omnes et Aldus εἰ. δυςτάλαινα τἄρ᾽ ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ Oed. Col. 1445. For-tius εἰ esse, quam ἐάν, et uti eo Antigonam non dubitantem, quin fratre caritura sit, Hermanno concedam, ita tamen ut *quandoquidem* significet et cum *indicativo* dicatur, εἰ στερήσομαι. Relinquitur igitur, ut εἰ στερη-θῶ dictum sit pro ἐὰν στερηθῶ. Libri in εἰ consentiunt, itaque etiam Gr.

nem rediit, non facturus, puto, si codd. Laur. a. b. Flor. *Γ. Δ. Θ.* in *λέγεις* conspirare tum cognitum fuisset. Nec tamen ideo probandum duco, *οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ* inc. LVIII. 6. (718 D.). — *Aoristo* adiungitur *εἰ.* *ὅς — κατευνάσειεν — εἴ τις ἐμπέσοι* Phil. 692 ch. v. Herm. *εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι* 1032. *ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν* Oed. R. 121. *οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πύθοιατο* Oed. Col. 925. *οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν* (sc. *ἐνέγκαιτο*) Trach. 462. *εἰ σὺ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι* (*ἂν* praecedit ante) Ai. 170 an. *μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις* 1101. *εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν* El. 325. *ὡς, εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἂν* 339. *φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι* 538. *οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα — μάθοις ἄν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν* inc. VI. 2. (659 D.). Sic explicandam Hermannus docuit sententiam Oed. Col. 1675 m. *ὡς μάλιστ' ἄν, εἰ πόθῳ λάβοις,* varie tentatam. Subaudiendum *βαίης* ex illo, quod praecedit, *βέβηκεν*, aut *λάβοις, quomodo maxime mortem accipias, si accipias.* *Optata* in apodosi proponitur res: *εἰ δέ τις βίᾳ σ' ἀποσπάσειε — κακὸς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός* Ai. 1154. *Indicativus* in apodosi reperitur: *εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο — οὔτοι — φόνον φανεῖ* Oed. R. 851. *τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ καλῶς λέγοι* Ant. 1019.

5. Cum *optativo obliquae orationis* ita plerumque dicitur, ut apodosis infinitivo reddatur. Qui cum *ἂν* additum habet, sententiae oratione recta dictae eadem particula opus est addita; cum non habet, indicativo usuri erant oratione recta loquentes. *εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα* sc. *ἄγειν ὑπέσχετο* Phil. 614. *λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν* Oed. R. 87. *ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος — γένοιτο — παθεῖν* 249. *Φοῖβος ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν — εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον — κτείναιμεν* 308. *ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους ἴδοιμι σωθέντα — στελεῖν χιτῶνι* Trach. 607. *εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν* 1179. *ἀνδρί τοι χρεὼν μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι* Ai. 517. *εἶπε — εἶρξαι Αἴαντα — εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ* 742. *ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι βλάπτειν τὸν ἐσθλόν* 1323. *ὥστ' εἰ πατὴρ ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν τέρας νομίζειν αὐτά* El. 1308. Sed non includitur apodosis infinitivo, quandoquidem non ipsa verba, sed mens loquentis refertur. Ita etiam optativum futuri *εἰ* sibi addi iubet, quod non fit alias. *λόγος καλὸς προσῆν, εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών* Phil. 353. *siquidem futurum esset, ut caperetur per me Troia.* *οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με* 376. *δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι* Oed. Col. 353. *ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ — εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου* Ant. 410. Olim *ἀφειδήσοι*

Schaef. et Erf. scribendum iudicarant lege obliqui sermonis non perspecta. Optativo futuri usus est, quod in κινῶν inest imperfectum ἐκίνει: quod si praesens esse posset κινεῖ, legeremus etiam huic consentaneum coniunctivum ἥν τις ἀφειδήσῃ. τὰ δεῖν' ἐπηπείληθ' ἔπη, εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος Ai. 306. Legebatur et in plerisque libris est (φανοίην Flor. Δ. Brunckii E.) φανείην, quod de coniectura correxit Piersonus. Futurum esse docuit Buttm. Gr. Mai. t. I. s. 93. 3., quo non animadverso φανείη probat Pors. ad Hec. 848., quae est vitiosa quorundam codd. scriptura. Ab his diversus Antigonae locus est v. 501., ipse quoque coniecturis tentatus: τούτοις πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσοι φόβος. Schaeferus ἐγκλείοι, occluderet, Erfurdtius ἐγκλείσαι. Vera vulgata est. *Nisi occlusurus metus esset os*, inquit, nec *dicentium* sed *dicturorum*, εἴ τις λέγειν βούλοιτο, τῶν λεξόντων.

6. Cum *coniunctivo* dictum paucis nec omnibus satis certis exemplis firmatur; non ut intersit aliquid inter hanc et particulae ἐάν cum coniunctivo dicendae rationem, quod argutius quam verius persequitur Herm. ad Oed. Col. 1445. et de part. ἄν l. II. c. 7., sed ausi sunt illud tragici morem Homerici sermonis pone secuti. Nec potest omnino particularum esse significationis discrimen, si sententiae conformatio modos verbi regit: ut non alia de causa coalescere ἐάν, ὅταν, ὁπόταν Graeci maluisse existimandi sint, nisi ut modorum differentia etiam externo quodam particulae quasi signo addito manifesto constaret. Hinc intelligitur, cur εἰ, ἐπεί, ἐπειδή et eiusmodi alia in melicis maxime tragoediae partibus cum coniunctivo dicta reperiantur, quippe a sermonis Attici regula maiore licentia aliquantum diversis; inprimis recentioris tragoediae et Euripidis ille mos est. Quam Schneiderus ad Plat. Civit. VIII. p. 579. d. inter εἰ et ἐάν cum coniunctivo dicta distinctionem posuit, eam a me non intelligi ingenue profiteor. Et fere nullius illud apud Platonem esse fidei ipse fatetur ad V. p. 473 a; quodque altero illo loco exemplum advocat Legg. XII. p. 958. d. alienum est, ut in quo non εἰ sed εἶτε legatur. Nec magis probo Wexii decreta syll. ad Antig. p. 187. — τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 198 ch. Laur. c. Dresd. b. ἤν τι, quod cum etiam Elmsl. probasset, mutasse se sententiam significavit ad Eur. Bacch. 204. 858. ὕβρις φυτεύει τύραννον, ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν 874 ch. Brunckii solus T. ἤν fertur habere, rell. omnes et Aldus εἰ. δυστάλαινά τἄρ' ἐγώ, εἰ σοῦ στερηθῶ Oed. Col. 1445. Fortius εἰ esse, quam ἐάν, et uti eo Antigonam non dubitantem, quin fratre caritura sit, Hermanno concedam, ita tamen ut *quandoquidem* significet et cum *indicativo* dicatur, εἰ στερήσομαι. Relinquitur igitur, ut εἰ στερηθῶ dictum sit pro ἐὰν στερηθῶ. Libri in εἰ consentiunt, itaque etiam Gr.

Bekk. An. p. 144, 26. Brunckius *ἤν* dederat. *ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν* Ant. 706. Libri plerique *κἤν τις*, Livineii autem, item codd. Dresd. et Augg. *κεἴ τις ᾖ*, quod etiam Laur. a. Ricc. *κεἴ τις εἰ* exhibentes tuentur, nec minus Thomas p. 267., eoque id certius, quod pro imperitia sua ipsum illud metro adversari affirmat. Oenomai fr. VII. (418 D.) perperam olim *εἰ* exhibere credebatur: inest autem pronomen *ἕ*, quod vide. Sed nullis admotis machinis modorum imparilitas defendi potuit Oed. R. 233., ubi olim secundum Reisigium C. Cr. in Oed. Col. p. 348. Hermannus dederat *εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε καί τις ἢ φίλου δείσας ἀπώσῃ τοὖπος*. Recte Brunckius *ἀπώσει* secundum Bar. L suum T. Aug. b.; idem nunc restituit Herm. repertum in Laur. a. a secunda manu, et, ut videtur, Flor. Γ. sed Dresd. a., ut Triclinianus, nulla fide censendus. Porro minime vera coniectura *οὐδ' ἂν εἰ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος* Hermannus olim, nunc *οὐδ' ἂν εἰ 'κ* aphaeresi inaudita dedit Oed. R. 1062., ubi libri *οὐδ' ἂν ἐκ*, quod ferri, cum *ἂν* pro *ἐάν* positum neque tragicum sit, et producatur perpetuo, non potuit. Recte *οὐδ' ἐάν* ex ipsius Hermanni emendatione ad Vig. p. 831. Elmsleius et Neuius. *οὐδ' ἂν* etsi ad suppressum quendam optativum referri vult Hermannus, nemo tamen poterit aliter, quam cum futuro *ἐκφανεῖ* coniunctum cogitare. Pronos autem ad errandum in hac particula cum verbi modo coniungenda fuisse et librarios et grammaticos Byzantinos ostendit Vir Summus ad Phryn. Parerg. p. 724., unde et quae Bastius ep. crit. p. 131. et Schaeferus in Meletematis de *εἰ* cum coniunctivo authypotactorum copulando decreverant, iam refutata a Iacobsio ad Anthol. Pal. t. III. p. 105., plene iudicari poterunt.

7. *Subauditur verbum.* *εἰ δὲ μή (θέμις ἐστί), πάρες* Phil. 657. *πρόχειρον εἴ τί σοι — πάρα ξίφος —, πάταξον* 737. *εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον, οἴσουσί σ' οἵδε* 874. *εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε* 1230. *εἰ — πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν* Oed. R. 896 ch. *πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ* 1516. *αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ* Oed. Col. 489. *ἀλλ' εἰ θέλοντας γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* 596. sc *ἐστίν*, ὅρα. v. Herm. *εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν τάξω φυλάσσειν* 644. cf. 645. *φαύσω, — εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα* 1133. *ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, — ἄγω τὸν Ἄργους — στρατόν* 1325. *πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος — δεῦρο Θησέα πόροι* 1457. *τί δὲ — εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ — ἂν — προσθείμην πλέον;* Ant. 39. *εἰ δ' ἐγὼ νέος, — χρή* 724. *κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς* 1308. *εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι* Trach. 52. *δίδαξον, εἰ διδακτά μοι* 64. *οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών* 67. *δίδαξον, εἰ διδακτόν* 668. *εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι* 806. *ᾗ τομώτατος (ὁ σφαγεύς) γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή* Ai. 803. *φίλοι*,

εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν El. 126 ch. λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή 879. εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι 932. ἤδει (φράσει), εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών 1094. πῶς, τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον, σκότου δεῖ; 1485. εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII (677 D.). His locis omnibus εἶναι subauditur: eoque etiam Oed. Col. 489., quod unum refragari exemplum videtur, revocari poterit. Ad ellipticum usum pertinet etiam εἰ cum participio, ut nunc ex verisimili Elmsleii emendatione legitur Ai. 179. ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός. Libri ἤ τινα. Elmsleius quidem pleonasmum vocat: rectius ellipsin Hermannus, Matthiae Gr. Gr. p. 1094. et Schaef. App. Dem. t. II. p. 268.; possit, nec minus recte, ad interrogativum genus referri. Idem est τίς — τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι Ai. 870 ch. ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν, ἢ βελέων τι προπέμψατε Phil. 1189 m.

8. Praeterea haec singulatim advertenda. *Duplex* aliquando *protasis* est, interposita apodosi. εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις El. 572. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα, οὐκ ἔστιν ὡνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός Ai. 769. Deinde *protasis et apodosis inter duos colloquentes distribuuntur.* Creon: εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; Oedipus: ἀρκτέον γ' ὅμως Oed. R. 628. Porro *ex prioribus apodosis assumitur:* Ulixes: πότερα δὲ κερτομῶν λέγεις τάδε; Neoptolemus: εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν Phil. 1220. Nuntius: καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς. Oedipus: πῶς ὦ γεραιέ; Nuntius: εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν Oed. R. 1010. Certe hoc elegantius dicendi genus est, quam particulam interpretari *quandoquidem*. Creon: πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Antigone: οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. Creon: εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 511. sc. τιμᾷς δῆτα. Creon: ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. Haemon: εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι 737. Menelaus: ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; Teucer: εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών Ai. 1110.

II. *Εἰ* significat *siquidem* et *quandoquidem*, quod ubi fit, non fit ratiocinatio, sed refertur εἰ ad unum quoddam vocabulum alterius enuntiati, quod circumlocutione amplius exponitur cum dubitandi quadam adsignificatione. V. Herm. ad Vig. p. 833. Matth. ad Med. 88. εἰ σὺ τὰν — Τρωάδα γῆν μ' ἤλπισας ἄξειν Phil. 1158 m. (sc. λέγω τοῦτο). εἴ ποτε ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν Oed. R. 164 ch. εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει 443. πῶς δ' οὐχὶ (τρέμω) παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν 1015. τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον, ἢ δεδρακότα, εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν Oed. Col. 269. ἵν' οὑμὸς — τέκνος — αἷμα πίεται, εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς 629. Non concluditur: nam non admittitur contrarium εἰ δὲ Ζεὺς μηκέτι Ζεύς, οὐ πίεται. — θαρσεῖν ἐπαινῶ,

Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε 671. *εἴ τι θέσφατον πατρὶ — ἱκνεῖτο, — πῶς ἂν — τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί;* 973. *ἵνα — μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἔφυτον* 1380. *χρόνῳ φανέντα χαρτόν, εἴ τι καὶ φέρεις* Trach. 227. *ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι — κακὸν μέγ' ἐκπράξασα* 663: *εἰ φιλητέον, φίλει κείνους* Ant. 520. *εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών* 1244 an. *οἴκτειρε παῖδα — εἰ — διοίσεται μόνος* Ai. 505. *εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν, πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν* 1046. *καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις* Ai. 1138. i. e. *τὸ πυθέσθαι τινά. αἰσχύνομαι μέν, — εἰ δοκῶ — δυςφορεῖν ὑμῖν ἄγαν* El. 246. *ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεὼν ταύτην προςαυδᾶν* 265. *ὥςτε τῷ τεθνηκότι τιμὰς προςάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις* 348. *οὔτοι μάτην γε — εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια προςῆλθες* 764. *ποῦ φαέθων Ἅλιος, εἰ ταῦτα — κρύπτουσιν* 814 ch. *πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος — κέκευθεν* 864 m. *ἔφρασας ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν* 1259 m. *εἴ μοι θέμις — Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων* inc. XXIII. 14 (678 D.). *οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον — θαυμάσας ἔχω, οὔτ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη* Oed. Col. 1141. *ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν Αἴας — ἠνείχετο* Phil. 408. *πολλά σε ξηλῶ βίου, μάλιστα δ' εἰ μὴ γῆς πεπείρασαι ξένης* Ter. VI. 2 (516 D.). *σὺ δ' ἄνδρα θνητόν, εἰ κατέφθιτο, στένεις* inc. LXI. 1 (725 D.). *γᾶ φθίνουσα τρύχει, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προςάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν* Oed. R. 666 ch. In his, quae postrema memoravimus, dictis animi motum significantibus *εἰ* commode interpreteris *ὅτι*, *quod*. — Hinc est, quod *εἰ cum optativo* aliquando significet *quoties* s. *quandocunque*. *εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἔκλαεν* Trach. 904. Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 1185.

III. *Optandi formulis additur.* *εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν — ἁγνείαν λόγων* Oed. R. 863 ch. Cetera exempla *εἰ γάρ* monstrant, quod infra tractabitur. Inutili ex hoc genere coniectura Phil. 324. tentavit Valck. ad Phoen. 761. Sed finitimum huic significationi est, cum *εἰ dummodo* interpretamur, in qua particula saepe inest, velle nos esse quiddam, quod vereamur, ne sit aliter. *τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς, εἰ δὴ καλῶς* Trach. 27. *εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς* Ant. 90. Num huc referam ambigo El. 362.: *τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆςδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν*. Nam id ex conditionali etiam dicendi genere explicari potuit.

IV. *Interrogationem indirectam* q. v. introducit *εἰ*, *num* s. *si forte* significans. *πρὶν ἂν μάθω, — εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος* Phil. 333. Infelix Locellae coniectura est *ἦ* pro *εἰ*, ad Xenoph. Ephes. p. 135. *τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;* 442. *πρὶν μάθοιμ' εἰ μὴ πάλιν γνώμην μετοίσει* 949. *ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα* 1377. *εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς*

ratio constet, recte Erfurdtius ex vestigiis Triclinianorum et codicis Aug. b. *εἰ μὴ λέγω τἀληθές*, priorem versum vocabulo *γέρον* addendo explens. — *εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγω* Phil. 1263. v. El. 31.

εἰ γάρ γε *utinam enim.* *εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη* Oed. R. 80. *εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ γ' ὁμοῦ* El. 1408. Libri *εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ*, quod nisi distinguatur post *εἰ γάρ*, explicari non potest: hoc autem aptum non est. Correxit Hermannus. Extra optandi formulas est *certe siquidem.* *εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι* Oed. R. 571.

εἰ γὰρ δή *siquidem enim.* *εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους* Ant. 655.

εἴ γε *certe si.* *οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει* Phil. 109. *εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν* 1379. *εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεκα — Κρέων — μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται* Oed. R. 383. *οὔκ, εἰ διδοίης γ', ὡς ἐγώ, σαυτῷ λόγον* 583. *εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη* 586. *ἀλλ' εἰ θέλοντάς γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* Oed. Col. 596. *εἴ μοι θέμις γ' ἦν* 650. *εἴ σοί γ' ἅπερ φὺς ἐμμενεῖ* 654. *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ — ἔτ' ἴσχει μνῆστιν* Ai. 1247. *ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο* El. 386. *εἰ δίκης γε τυγχάνοις* 573. *εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι* 932. *εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών* 1094.

εἰ δέ *sin.* *εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι* Trach. 806.

εἰ δ' οὖν *sin igitur.* *εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου* Oed. R. 851. *εἰ δ' οὖν — κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα* El. 567. In Ant. 718. subaudito ex prioribus *μὴ τοιοῦτος ἔφυ* perelegans reticentia (*ἀποσιώπησις*) reperitur: *εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.* Modeste loquitur Haemon patrem ne offendat veritus. V. Brunck. et Erfurdt.

εἰ — εἴτε et *εἰ — ἤ* v. *εἴτε* et *ἤ*.

εἰ καί. 1. *etsi.* *εἰ καὶ μὴ βλέπεις* Oed. R. 302. *εἰ καὶ μὴ κλύεις* 305. *etsi forte non audivisti.* *εἰ καὶ τυραννεῖς* 408. *εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω* El. 537. *λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι* inc. LXXXII. 1 (755 D.). — 2. *si vel, si adeo.* *πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν* Trach. 71. *δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών* Ai. 1106. — 3. *etiamsi.* *εἰ καὶ μακρὰ πέρ' ἐστίν, ἐργασθήσεται* Trach. 1208. *εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι* Oed. R. 283. Sic usitatius *καὶ εἰ* dicitur. — 4. *num etiam.* *πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις* Phil. 949.

εἰ μέν sequente *δέ.* *εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δέ σου μαθεῖν δικαιῶ τοῦτο* Oed. R. 574. *εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δέ* Oed. R. 1511. *εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον — ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν — · νῦν δέ* Oed. Col. 909. *εἰ μὲν τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχανε — οὔτἂν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο. νῦν δέ* 1350. *εἰ μὲν*

πων ἔφυν κάκιστος, ἀλγῶ 747. δεῦρ' ἄγειν, — εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις εἶναι 938. ἐγὼ δέ, σός, κεἰ μὴ σὸς — σός γέ τοι καλούμενος 1325. Nam *κεἰ* non est *etsi* sed *et, si*. εἰ μὴ — ἐκφανεῖτε — οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Ant. 308. λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσοι φόβος 501. ἡμῖν — εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, λέγειν φρονούντως — δοκεῖς 677. οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με Trach. 242. πρὸς — Δηάνειραν (λέγειν δοκῶ) —, εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια 405. ἐπηπείλησε — εἰ μὴ φανοίην Ai. 306. κεἰ μὴ φρένες — ἀπῇξαν —, οὐκ ἄν ποτε δίκην — ἐψήφισαν 442. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν, θανόντες ἂν προὐκείμεθα 1038. καὶ σοὶ προσέρπον — ὁρῶ τὸ φάρμακον, εἰ μὴ νοῦν καταχτήσει τινά 1235. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει 1296. οὐδ' ἂν ἐμνήσθην — εἰ μὴ — ἤκουσα El. 366. εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ — ἔβλαστε — οὐκ ἄν ποτε — ἐπέστεφεν 431. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν — εἶσιν ἁ — Δίκα 464 ch. μαντεῖαι — οὐκ εἰσίν — εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει 493 ch. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου Polyid. I. 2 (462 a. D.). Legitimus is particulae negantis locus est, ut proxime verbum praecedat; ita cum aliquae interponuntur inter *εἰ* et *μή*, nonnunquam hyperbaton efficitur. Interponitur autem his locis: εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα Phil. 66. Hyperbaton est, et monuit Herm. εἰ δὲ μὴ ἐργάσει ordinem legitimum vocabulorum esse. εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται 68. εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον Oed. R. 255. cum hyperbato. εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν 261. εἰ σὺ μὴ 'κάλεις 432. εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα 1424. εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται Oed. Col. 831. εἰ — τῆσδε δημοῦχος χθονὸς μὴ 'τύγχανε 1350. εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1367. cum hyperbato. εἰ δὲ ταῦτα μὴ φανεῖτε Ant. 324. εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν Ai. 1046. εἰ δὲ μὴ 'στί σοι φίλον 1379. εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων El. 371. εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ πάλαι φυλάσσων 1323. μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ter. VI. 2 (516 D.).

εἴ τι μή et εἰ μή τι. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετο Oed. R. 124. εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο 969. εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει Oed. Col. 1451 ch. εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Trach. 583. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι 709. — εἰ μή τι λέξεις παιδί Trach. 729. *τι* enim non pendet a *λέξεις*, sed sicut Latinum *forte* incertius pronuntiandae rei constitutum est. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31.

εἰ δὲ μή. sic nude: Phil. 657. 950. Oed. R. 402. Oed. Col. 1661. Trach. 372. 584. 1190. 1194. El. 244. Aload. IX. 2 (107 D.). Niptr. II (402 D.). In Oed. R. 944. cum in libris plerisque et scriptis et impressis legatur εἰ δὲ μὴ λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν, in quibus neque ultima versiculi pars nuntio assignanda fuisse videtur, nec particulae *δέ* sua

Ai. 258. 450. 1036. 1138. 1154. Niptr. II (402 D.). Quod olim scripsit Hermannus εἴ τις δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν Oed. R. 1345 m. pro vulgato ἔτι δὲ καί, iam reiecit rursum. Memorabiliora propter sermonis usum haec sunt: νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἴσχον, εἴ τις Αἰτωλίς γυνή Trach. 8. si qua, gravissimas. οὐδὲ — ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ᾽, ἀλλ᾽ εἴ τις βροτῶν, θαυμαστός Oed. Col. 1660. Ad tertium Sophocleum exemplum πρὸς πόλιν — σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν᾽ Ἑλλάδος, μέγα Oed. Col. 738., conferri merentur, quae Schaef. et Elmsl. adscripserunt; ante hos iam de illa loquendi formula disputarat Valck. ad Phoen. 1589.

Casuum obliquorum *genitivus* εἴ τινος legitur Phil. 617. *dativus* εἴ τῳ El. 233 m. Trach. 3. Ai. 803. *accusativus* εἴ τινα Ai. 1376. Oed. R. 311. 584. Oed. Col. 9. Camic. I. 1 (299 D.). Ellipsin habet illud, quod modo apposuimus exemplum Oed. Col. 738. *Pluralis nominativus* εἴ τινες legitur El. 638. *accusativus* εἴ τινας Phil. 1115 ch.

εἴ τοι *siquidem.* εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναι — οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς Oed. R. 549. Affert versum Suidas v. εἴ τοι. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς 551. Affert versum corrupte scriptum Stob. Ecl. I. 4. p. 104. Heer. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ Ant. 512.

Crasin κεἰ vide in καί.

Εἴβω *destillo.* Ἰσμήνη φιλάδελφα κάτω δάκρυ᾽ εἰβομένη Ant. 523 an. Optimi codd., membr. Br. Laur. A. Ricc. ut Ald. δάκρυα λειβομένα plane contra versum; Aug. b. λειβομένη. Verum Triclinius servavit.

Εἰδέναι v. οἶδα.

Εἰδοθέα n. pr. Cadmi sororis huius meminisse fertur Sophocles Tymp. III. 1 (565 D.).

Εἶδος *forma.* κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Trach. 1058. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1168. ea circumlocutione, in qua δέμας usitatius. — Leni spiritu notari observarunt Etym. M. p. 420, 38. Gud. p. 242, 40.

Εἰδυῖα v. Ἰδυῖα.

Εἴδωλον *imago.* σκιᾶς εἴδωλον Tyr. XV. 6 (678 D.). — *species*, adsignificata *labe prioris habitus praestantioris*: κοὐκ οἶδ᾽ ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν, εἴδωλον ἄλλως Phil. 935. De se Philoctetes loquitur. οἰκτείρατ᾽ ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ᾽ ἄθλιον εἴδωλον Oed. Col. 110. Adsignificatur *res nullius pendenda*: ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλα — ἢ σκιάν Ai. 126. Genus humanum dicit. Memorant Stob. Serm. CCXLVI. p. 807. et Suidas v. εἴδωλον, illustrat Lobeckius.

Εἴθε *utinam.* Cum indicativo dictum imperfecti vel aoristi optatum significat, cui assequendo impares sumus, cum optativo tale, quod ex-

pleri possit. εἴθε et εἰ γάρ felicius Hermanno distinxit Nitzsch. ad Hom. Od. I. 265. εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν Oed. R. 1217 ch. εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην — εἶναι El. 1010. — εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ Oed. R. 1068. εἴθε — αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι Oed. Col. 1083 ch. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο — αὔρα Trach. 949 ch. cod. Par. ἴνθ'. εἴθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἴχοιτ' ἄλγησις ἥδε Phil. 780. edd. vett. εἴθε πον, Laur. a. c. Tricl. εἴθε σον. εἴθ' ὑμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Ai. 1243. εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰςίδοιμί πως Alcm. I (95 D.). ap. Porphyr. Qu. Hom. I. Sed Eustathius p. 1448, 6. eodem versu usus πως omittit nec fabulae nomen addit. — Falso legebatur Phil. 1081 ch. εἴθ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με. Sed nec εἴθε cum coniunctivo dici potuit, et producta prima dochmii syllaba elegantius vitatur ut cum versu antistrophico congruat mensura. Recte iudicavit de hoc loco Matth. ad Hecub. 424.; duo Euripidis exempla εἴθε sic cum coniunctivo dicti emendavit Hermannus. Idem feliciter emendavit ἴθ' αἰθέρος ἄνω.

Εἰκάζω proprie *comparo*, inde *coniicio*, *opinor*. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι — ἔπη ὀργῇ λελέχθαι — δοκεῖ Oed. R. 404. ὡς σάφ' εἰκάσαι Oed. Col. 16. Plerique codd., schol., edd. Triclinianae et Suidas ὡς ἀπεικάσαι. v. ἀπεικάζω. Laur. a. ἀπεικάσαι. πάντα — εἰκάσαι πάρα 1500. ἔστιν μὲν εἰκάσαι 1673 m. Libri οὐκ ἔστιν contra sententiae rationem: manifestum enim, de quo loquuntur. Reisigius servata vulgata distinxit οὐκ ἔστιν, εἰκάσαι: *non est* (Oedipus), *videlicet*. Sed neque aptum illud, quasi adhuc de vivo an mortuo coniectura fieret, et misere friget εἰκάσαι. Illud Hermannus reperit. Cum Iunt. 2. non habeat μέν, aliam idem suspicionem protulit ὃ κἄστιν εἰκάσαι. — τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Ant. 1229. *cui rei comparaveris* i. e. quid dicas de hac re. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς Oed. R. 82. *si licet coniicere*. v. Blomf. ad Aesch. Pers. 251. — Auctarum formarum unum exemplum est αὐτὸς εἴκασας καλῶς El. 652. Libri enim in hac scriptura consentiunt: nisi quod Flor. Θ. εἰκάσας habet. Brunckius ᾔκασας restituit, quod consensu omnes atticum dicunt. Vide schol. Dion. Thr. p. 804. Etym. M. p. 166, 36. 121, 38. 400, 26. coll. 419, 30., quo loco Apollonius satis insolenter ι subscribi fertur vetuisse; Moeris p. 182. Eust. p. 38, 3. 50, 18. Apud Aristophanem aucta forma certissime constat; v. Valck. ad Phoen. 165. et Brunck. ad Ar. Nub. 350.; apud Platonem ne altera quidem librorum caret auctoritate, etsi Ruhnkenius ad Tim. p. 95. a librariis illatam arbitratur. V. Schneider. ad Civit. V. p. 473. c. Sed Thucydidis nomini non nimium dandum est, quod Kuehnast editius fecit de dial. tr. p. 122.: verbum enim apud illum semel auctum reperitur II. 54. Tragicorum quidem libros fluctuare videmus, ut tamen non aucta scriptura plurimos fideiussores habeat; v. Aesch. Choeph. 624.

Suppl. 285. Sept. 427. Agam. 1217. Eur. Heracl. 672. Phoen. 421., v. Matth. Editores sibi minime constiterunt. Mihi quidem probabilis videtur Blomfieldi sententia, auctam formam recentioris atticismi et scriptorum, qui inprimis habiti pro sermonis regula sunt, videri.

Εἰκαθεῖν cedere. ἀλλ' εἰκάθω δῆτα Phil. 1336. τί σοι θέλεις δῆτ' ὑπεικάθω Oed. R. 651 m. τάδ' εἰκαθεῖν Oed. Col. 1180. μῆνιν βαρεῖαν ὑπεικαθεῖν ὡρμωμένῳ τῷδ' ἀνδρί 1330. *ab ira in eum absistere.* τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν Ant. 1083. τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν El. 388. τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν 1002. quod affert Suid. v. εἰκάθειν. εἰκαθόντα συμπράσσειν Trach. 1167. Cum in ἀμυναθεῖν significaverimus probari nobis Elmsleii sententiam (ad Med. 186.) hoc et eiusmodi alia verba authypotacta esse et praesente carere, ut ἀμυναθεῖν, εἰκαθεῖν scribendum sit, non ἀμυνάθειν, εἰκάθειν, hunc locum, quo aliquanto accuratius ea de re disputaremus, delegimus. Excludimus autem ea omnia, quae *genere intransitiva, significatione talia sunt, quae statum aut indolem rei et naturam indicent:* velut φλεγέθω, quod iniuria Hermannus εἰκάθω defensurus antestatur ad Antig. 1083., μινύθω, τελέθω, θαλέθω, φθινύθω, πελάθω, ναίθω et μεταναίθω, φαέθω, βαρύθω, ἠερέθομαι, νεμέθομαι, ut quorum omnium et praesentia omnibus nota exstent, et significatio talis sit, quae rei non momento temporis absolutae nec cito conversae in aliam conditionem, sed manentis et perpetuae sensum moveat. Sunt autem huius quaestionis plura capita, nondum satis omnia in consilium adhibita. Primum est de *significatu verbi.* Qui si talis est, qualis illorum, quorum modo mentionem fecimus, intransitivorum, etiamsi praesentis indicativi nullum manifesto exemplum constaret, tamen in authypotactis numeranda esse negaremus. Longe aliud est in ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν et ἀπειργαθεῖν, σχεθεῖν et κατασχεθεῖν: non quod defensio, cessio, retentio, cohibitio non possit per longius quoddam tempus manens cogitari; sed quod illa intransitiva aut necessario paulatim et pedetentim faciendi notionem una continent, velut πελάθειν, μινύθειν, φθινύθειν, aut indolem natura ingenitam, quae nec tolli ullo modo nec in brevius cogi possit, velut θαλέθειν, φλεγέθειν; haec autem omnia aut repente orti consilii incipiendaeve actionis cogitationem movent, velut ὑπεικαθεῖν, εἰκαθεῖν (*converti ad cedendum*, cum modo restiteris), aut eventus et facti momenti, velut ἀμυναθεῖν, εἰργαθεῖν, σχεθεῖν. Deinde ratio habenda *inclinamenti*, quod non magis necessario praesentis esse videtur quam ασκον, εσκον, ισκον, quanquam sunt praesentia in εθω et υθω exeuntia, sicut etiam sunt in ασκω. Quin aliquid solertiae quaesitum a primis Graecae linguae conditoribus in eo videtur, quod cum syllabas σκ, εσκ imperfecto significando constituerint, finitima illis αθ, εθ aori-

pleri possit. *εἴθε* et *εἰ γάρ* felicius Hermanno distinxit Nitzsch. ad Hom. Od. I. 265. *εἴθε σ' εἴθε μήποτ' εἰδόμαν* Oed. R. 1217 ch. *εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην — εἶναι* El. 1010. — *εἴθε μήποτε γνοίης, ὃς εἶ* Oed. R. 1068. *εἴθε — αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι* Oed. Col. 1083 ch. *εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτο — αὔρα* Trach. 949 ch. cod. Par. *ἔνθ'*. *εἴθε σοῦ διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε* Phil. 780. edd. vett. *εἴθε που*, Laur. a. c. Tricl. *εἴθε σου*. *εἴθ' ὑμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν* Ai. 1243. *εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰςίδοιμί πως* Alcm. I (95 D.). ap. Porphyr. Qu. Hom. I. Sed Eustathius p. 1448, 6. eodem versu usus *πως* omittit nec fabulae nomen addit. — Falso legebatur Phil. 1081 ch. *εἴθ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με.* Sed nec *εἴθε* cum coniunctivo dici potuit, et producta prima dochmii syllaba elegantius vitatur ut cum versu antistrophico congruat mensura. Recte iudicavit de hoc loco Matth. ad Hecub. 424.; duo Euripidis exempla *εἴθε* sic cum coniunctivo dicti emendavit Hermannus. Idem feliciter emendavit *ἴθ' αἰθέρος ἄνω*.

Εἰκάζω proprie *comparo*, inde *coniicio*, *opinor*. *ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι — ἔπη ὀργῇ λελέχθαι — δοκεῖ* Oed. R. 404. *ὡς σάφ' εἰκάσαι* Oed. Col. 16. Plerique codd., schol., edd. Triclinianae et Suidas *ὡς ἀπεικάσαι*. v. *ἀπεικάζω*. Laur. a. *ἀπεικάσαι*. *πάντα — εἰκάσαι πάρα* 1500. *ἔστιν μὲν εἰκάσαι* 1673 m. Libri *οὐκ ἔστιν* contra sententiae rationem: manifestum enim, de quo loquuntur. Reisigius servata vulgata distinxit *οὐκ ἔστιν, εἰκάσαι*: *non est* (Oedipus), *videlicet*. Sed neque aptum illud, quasi adhuc de vivo an mortuo coniectura fieret, et misere friget *εἰκάσαι*. Illud Hermannus reperit. Cum Iunt. 2. non habeat *μέν*, aliam idem suspicionem protulit *ὃ κἄστιν εἰκάσαι*. — *τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας;* Ant. 1229. *cui rei comparaveris* i. e. quid dicas de hac re. *ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς* Oed. R. 82. *si licet coniicere*. v. Blomf. ad Aesch. Pers. 251. — Auctarum formarum unum exemplum est *αὐτὸς εἴκασας καλῶς* El. 652. Libri enim in hac scriptura consentiunt: nisi quod Flor. Θ. *εἰκάσας* habet. Brunckius *ᾔκασας* restituit, quod consensu omnes atticum dicunt. Vide schol. Dion. Thr. p. 804. Etym. M. p. 166, 36. 121, 38. 400, 26. coll. 419, 30., quo loco Apollonius satis insolenter ι subscribi fertur vetuisse; Moeris p. 182. Eust. p. 38, 3. 50, 18. Apud Aristophanem aucta forma certissime constat; v. Valck. ad Phoen. 165. et Brunck. ad Ar. Nub. 350.; apud Platonem ne altera quidem librorum caret auctoritate, etsi Ruhnkenius ad Tim. p. 95. a librariis illatam arbitratur. V. Schneider. ad Civit. V. p. 473. c. Sed Thucydidis nomini non nimium dandum est, quod Kuehlstedtius fecit de dial. tr. p. 122.: verbum enim apud illum semel auctum reperitur II. 54. Tragicorum quidem libros fluctuare videmus, ut tamen non aucta scriptura plurimos fideiussores habeat; v. Aesch. Choeph. 624.

iussit Elmsleius l. c., cum tribuissent Porsonus et Casaubonus. *καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος* Ar. Nub. 1482. Coniuncti aoristi praetervidendi non sunt. Platonica exempla Civit. p. 375. a. Euthyphr. 15, d. Gorg. 483, a. aut praesens adiunctum monstrant, aut sensus utriusque temporis usum commode permittit. Timaeus p. 87. praesens agnoscit *διωκάθειν, διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα.* Codd. nonnulli Civ. p. 475, a. *διώκειν* exhibent, interpretationem redolens. Hesychius, ut solet, *διωκάθειν, διώκειν.*

4. *εἰκαθεῖν.* Notio verbi aoristo bene congruit; quippe ut cedamus, brevissimo illo temporis puncto, quo decrevimus facere, absolvitur. Sophoclea exempla posuimus, suntque omnia eiusmodi, ut aoristum libenter ferant. Ceteri tragici eo verbo abstinuerunt. Epicorum recentiorum Apoll. Rh. I. 505. II. 590. et *ὑπείκαθον* IV. 339. posuit; Oppianus autem Halieut. v. 500. *ὑπεικαθέων* participio usus satis clarus testis est. Compositorum *παρεικαθεῖν* Sophocles dixit Oed. Col. 1336., ubi cum *αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικάθειν* vulgo edatur, additum aoristum alterum indicio verae scripturae esse bene iudicavit Elmsl. ad v. 1015.; minime enim frequens ea dicendi ratio Sophocli, quae Euripidi usitatissima, ut aoristi et praesentis optativos, coniunctivos, infinitivos pari ordine componat. Ita Phil. 1334—36. legitur *πῶς ἀπιστήσω λόγοις τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν· ἀλλ' εἰκάθω δῆτα;* Item *παρεικαθεῖν* scribendum Antig. 1089.; vulgo penacute; et *ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτε — τούτοις ὑπεικάθοιμι* exstat El. 353., quod *non cesserim* significans rectius videtur, quam si *non cedam* vertas. Veterum Suidas *εἴκαθεν ὑπεχώρει* et *εἰκάθειν εἴκειν κατὰ παραγωγήν* scribit cum Sophoclis auctoritate El. 1002; item *ὑπεικάθων, ὑποχωρῶν, καὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ Σοφοκλεῖ* (El. 353.); quod cave spernas. Infinitivi enim et facilius affingi potuerunt quam praesentia, et in accentu labi proclive erat: at illud negligendum non est, nusquam dici *εἰκάθω, εἴκω, ὑποχωρῶ:* patet enim lexicorum conditores praesentis nullam reperisse memoriam. Suidae illis verbis haud dissimilia schol. Oed. Col. 1336. habet: *εἰκάθειν, παραγώγως ἀντὶ τοῦ εἴκειν.* Schol. Laur. Ant. 1083. explicat *τὸ ὑποχωρεῖν γὰρ δεινόν,* et Triclinius *τὸ εἰκάθειν καὶ ὑποτάσσεσθαι τῷ μάντει.* Melior auctor haud dubie Photius est p. 394, 5. *παρεικάθη παρεῖθη* scribens; ι in altero cod. omittitur, in altero *παρείκαθι, παρεῖθι* (sic) exstat.

5. *εἰργαθεῖν* aoristus est apertissime. Nam apud Homerum semper et in sententia primaria et rem uno quasi impetu celeriter peractam significante reperitur, de imperfecto ut ne cogitari quidem possit; et ubique aoristis adhibitis a grammaticis explicatur: v. Il. V. 147. ubi

sti supplementa esse voluerint. Tertium momentum facit *sententia dicti et adiunctae aliorum verborum partes*, manifestas temporum notas prae se ferentes. Quartum a *testimoniis veterum* petitur: qui quanquam qualibuscunque vocabulorum formis nominativos et praesentia tempora affinxerunt, aliquid tamen eatenus fidei faciunt, quando aoristorum aut imperfectorum indicativis, illorum praesentiumve infinitivis utuntur ad sensum illorum verborum explanandum. Quod quintum est, non exstare illorum ullius, quae authypotacta esse putamus, praesens, omnes consentiunt: nec id momentum rei facere ipsi diximus, nisi ubi alia certae fidei documenta adsint. Iam haec singula in singulorum verborum usu perpendemus.

1. ἀλκαθεῖν. Gr. Bekk. An. p. 383, 31. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. Vide quae olim in ἀλκαθεῖν scripsimus.

2. ἀμυναθεῖν. Ratio iubet de *momento* et *eventu defensionis* cogitare uno brevissimo tempore absolutae, quo quis tutus redditus est. Exempla verbi non ante tragicos dicti haec sunt. ὦ ξεῖνος, ὦναξ, χρηστός, αἱ δὲ συμφοραὶ αὐτοῦ πανώλεις ἄξιαί τ' ἀμυναθεῖν Soph. Oed. Col. 1019. Libri in penacuendo vocabulo consentiunt. λέξας — τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον Aesch. Eum. 416. ὄνομα γάρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυναθεῖν χρεών Eur. Iph. Aul. 899. Libri penacute. Non sensui modo optime convenit aoristus, sed etiam quod praecedit ἀλλ' ἄμυνον v. 892., et quod sequitur οὐκ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν, v. 900. ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν χρῄζεις, τὸ πραχθέν Eur. Andr. 1080 (1055 M.). Libri in ἀμυνάθειν videntur consentire; Pflugkius ἀμυναθεῖν edidit. ἦ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε ἔδεισας; ib 722 (712 M.). Recte ἀμύναιτο melius convenire ad sententiam, quam ἀμύνοιτο Elmsleius dicit l. c. ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῃ πάσῃ τέχνῃ Arist. Nub. 1323. Videamus testimonia. Hoc Aristophanis loco cod. Porsoni L. et Iunt. a. ἀμύνασθε habet, quod interpretis esse sed verae scripturae pariter et sensus testimonium non magis dubitari potest, quam quod in gl. Reg. 4. ap. Brunckium est, βοηθήσατε. Imperiti scholion est τὸ ἀμύνειν καὶ ἀμυνάθειν λέγουσι. Photius p. 70, 14. ἠμύναθον, ἤμυνα. Hesychius quidem, ut solent vulgo, ἀμυνάθειν, ἀμύνειν, βοηθεῖν, et Etym. M. p. 8, 19. cum ceteris etiam ἀμυνάθω agnoscit.

3. διωκαθεῖν aut incipiendi cursus aut currendo assequendi notione praeditum est. Tragici non dixerunt, praeter Eur. Erechth. XX, 15. μήποτε — αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν. Dind. in tragicis Gr. inflexit, vulgo penacute scribebatur. Sententia utrumque patitur. Aeschylum et Philemonem a διωκάθει et διωκάθουσα immunes esse iure

126. et aliis locis aliquot, quos Dammii index monstrat. Infinitivi suam naturam aperte prae se ferunt, Il. XXIII. 466. Od. V. 320. Apoll. Rh. I. 876. Apud Pindarum infinitivus exstat Ol. I. 71. Pyth. IV. 75.; alii modi Ol. IX. 88. Pyth. VI. 19. X. 62. Isthm. III. 72. fr. Prosod. II. 6. passim falso accentu. Explicatur praesente *φυλάσσεσθαι* schol. Pyth. IV. 75., sed aoristo *σχοίη* Pyth. X. 62.; et aoristum non patitur modo sed vel postulat sententiae tenor Ol. IX. 88, ubi tres codd. Bodlei. *ἔσχε*, fragm. Prosod. II. 6. Tragicorum Aeschylus *σχεθεῖν* et *κατασχεθεῖν* dixit Prom. 16. Sept. 75. 411. 435. Suppl. 1052. Choeph. 819. Eum. 819., Sophocles *σχεθεῖν* uno loco Tham. V. 1. (230 D.), *κατασχεθεῖν* Ant. 1185. *κατασχεθόντες* El. 754., Euripides Phoen. 408. Med. 1016. Alcm. XVIII., scriptor Rhesi 598., Aristophanes Eq. 320. Haec omnia aoristum admittunt, deposcunt autem necessario Soph. Tham. V. 1., ubi de parienda prole dictum *ἔσχεθε κοῦρον*, El. 754., ubi *μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον* est *postquam cohibuimus*; Aesch. Eum. 819. de accipiendo honore dictum, Choeph. 819. de animo adsciscendo, Prom. 16. de impetrando a sese, Sept. 75. de potiendo, Choeph. 819. de patrocinio et liberatione a malis, in quibus verbis eandem atque Soph. El. 754. participii rationem constare video: *ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίας κατασχεθὼν εὐμενεῖ βίᾳ κλίσας*, *manu imposita*; quod adiuncto *κλίσας* magis etiam perspicuum redditur: porro Eur. Med. 1016. *πρὶν σφῷν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας, πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν*, quae et pluribus aoristis enuntiantur et vim futuri exacti habent; clarissimum autem omnium est Alcm. XVIII.: *γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμίαν σχέθῃ τις ὑμῶν.* Inepte igitur Etym. M. p. 739, 51. imperfectum vocat et a *σχῶ* factum *σχέθω*, cum ipsum illud *σχῶ* in usu nunquam fuerit et thematicum praesens esse vel a Pseudo-Herodiano *π. αὐθυποτάκτων* p. 1086. haud obscure significetur. Apud Hesychium cum *σχέθον* recte explicetur *κατέσχον*, statim insequens *σχέθων, κατέχων* vix dubito, quin corrigendum sit *σχεθών, κατασχών.* Et hoc verbum *αὐθυπότακτον* esse nunc cum Elmsleio consentiunt Matth. ad Eur. Med. 1016. Schaef. ad Med. 1023. Dindorf. ad Ar. Eq. 320. Nec sine gravi offensa hominum communem Graecitatis fontem Homerum perpetuo respicientium fieri potuit, ut attici poetae ab illius usu in verbo fere quotidiano et tralaticio desciscerent.

Εἰκαῖος *supinus.* *τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή* Iph. I. 1 (288 D.).

Εἰκαστός *comparandus.* *μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας*; Trach. 696.

Eust. p. 533, 5.: *ἀπεῖρξεν*, *διεχώρισεν*, XI. 437. ubi Eust. p. 854, 33.: *ἀπεῖρξεν*, *ἀπήγαγεν*, *ἀπεκόλλησε* et schol. Ven. *ἐχώρισεν*, *διέσπασε*. XXI. 599., ubi quod apud Eustathium scribitur *ἀπῆργε* vitiosum est. Od. XXI 221. Eustathio explicatur *ἀποέρξας ἤτοι ἀπαγαγών* p. 1907, 7. Ne apud Apollonium quidem Rhodium non potest pro aoristo accipi. Nam *τῆμος μέν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτός, εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν* Arg. III. 1171. non *τῆμος* — *ἐπεί* proxime coniungenda habet, sed *τῆμος ἐμέλοντο*, quod pendet ab aoristo *ἐπεὶ ἔργαθε*, *quia noctis caligine adhuc fuerant impediti, quominus facerent aliter.* Praeter hunc locum, etsi *ἐέργω* et *εἴργω* crebro prostant, *εἰργαθεῖν* apud illum non reperitur. Cum alio aoristo coniunctum legitur Hom. Il. V. 147. Apud Aeschylum autem cum praesente compositum suo iure utitur. Nam cum dixit *κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ* (non pugno, si quis *κατειργάθου* scribat in illa accentus mediorum incertitudine) Eum. 536., recte consociantur causa facti, quae est aliquoties iterata praeconis vox, et eventus una simul absolutus, ut in concionem coëat et taceat populus congregatus: *fac ut assideat.* Sensus necessario postulat aoristum in *τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν* El. 1263, nec minus *τοῦτο νῦν πεπράξεται, ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ* Oed. Col. 866. *nisi ante prohibuerit*; sic recte Elmsleius. Nec pugnat *Καπανεὺς τοσόνδ' ἐκόμπασεν, μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν* Eur. Phoen. 1191. Pors. Scholiastae quidem praesentibus utuntur ad explicandum et unus sapienter *εἴργω κοινόν, εἰργάθω ποιητικόν*, quod Valckenarius emendari *ἀττικόν* scribendo vult. Hesychius: *ἐέργαθεν, ἐχώρισεν, ἢ φανῆναι ἢ ὁμοιωθῆναι*, quod alienum existimantes interpretes graviter labuntur. Sequentia *δόξαι, κωλῦσαι, γνῶναι* transpositione sananda sunt et sic scribenda *κωλῦσαι δόξαι ἢ γνῶναι.* In *εἴργαθε* explicando miscet idem scribens *διεῖργεν, ἐκώλυεν, ἔπρασσε, διεῖλε, διέκοψεν*, velut in *ἀποέργαθεν, ἐχώριζεν, ἠφόριζεν*, quod posterius manifesto mendo liberabimus corrigentes *ἀφώριζεν*.

6. *σχεθεῖν* et composita apud Homerum cum significatione tum forma *σχεθέειν* aoristi naturam adeo manifestam produnt, ut nemini iam contrariae sententiae patrocinari in mentem venire possit. Eustathius et scholia Veneta perpetuo aoristis ad explicandum utuntur, velut *ἔσχον, ἀνέπαυσε, ἐπαύσατο, ἐσκέπασε, ἐκώλυσε*: v. ad Il. IV. 113. VII. 188. 277. XI. 702. XV. 653. XVI. 340. XIX. 119. 418. XXIV. 374. schol. min. ad Od. VIII. 542. Eust. ad X. 95. schol. Apoll. Rh. III. 48. Sensu ambiguum est Il. VII. 277., sed quia cum alio aoristo coniungitur, de significatione facilis suspicio; praeterea vide X. 461. XIII. 163. XIV. 490. XV. 653. XIX. 119. XXIV. 374. Od. IX. 294. XIV. 494. hymn. Cer.

764. Ai. 207. 461. ἰὸν accus. El. 366. Oed. R. 324. ἰόντα sing. Phil. 1205. Oed. Col. 1768 an. ἰόντος Oenom. III. 5 (421 D.). ἰόντες Ai. 793. — *Imperfectum.* ᾔει inc. L. 8 (708 D.). ἴσαν Homerico more in libris scribitur Trach. 512., nisi quod manifesto vitio Cod. Par. ἴσων, minus perspicuo Harlei. ᾔσαν. Schol. libros sequitur. Brunckius cum Erf. ex Bentleii coniectura ᾔεσαν deletis verbis sequentibus ἐς μέσον, scilicet versus antistrophici causa, in quo emendando Hermannus rem gessit melius. *Imperfectum medii* ἰέμεσθα circumferebatur Ant. 428., quod omni analogiae adeo adversatur, ut neque Brunckii (ad Oed. R. 1242.) nec Bastii decretis (Ep. Cr. p. 232.) quisquam moveri posse videatur, ut graecum putet, recteque iudicarint Bernhardy ad Dion. Perieg. p. 766. et Dind. ad Markl. Suppl. 699. Lips. Cum ἱέμεσθα nunc et in Laur. a. repertum sit, iure id praetulit Hermannus.

II. *Usus.* 1. Tralatitia *eundi* significatio est. Qua cum constet inprimis indicativum praesentis eiusque potissimum singularem numerum futuri vim sibi vindicasse, quem unum Atticum usum vocant (v. Intpp. Moeridis p. 15.), tragicorum certe Aeschylus Homericum morem praesentis significatione ponendi non prorsus omisit. V. Herm. Opusc. vol. II. p. 326. Apud Sophoclem nihil eiusmodi certo constat. πρὸς ναῦν εἶμι Phil. 132. 459. εἶμ' ἐπὶ ναῦν 622. εἶτα πῶς — εἰς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι 1337. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν Oed. R. 897 ch. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ 1007. εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα Oed. Col. 504. ἀλλ' εἶμι Trach. 82. 388. εἶμι πρὸς — λουτρά Ai. 639. ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσε 797. — οὐκ εἶ πάλιν Phil. 963. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους Oed. R. 637. Horum alia consilium vel voluntatem adsignificant, velut Oed. R. 637. 897. Phil. 963. 1337., alia significant *in eo esse, ut facias*, et his quidem perspicuum redditur, quomodo praesentis forma futuro tempori indicando accommodari potuerit. In reliquis modis futuri nota nulla inest. ἡμεῖς δ' ἴωμεν Phil. 463. 529. 1050. ἴωμεν Phil. 633. ἴωμεν ἴωμεν 1165 ch. ἴωμεν ἐς δόμους Oed. R. 861. δεῦρ' ἴτε 1480. ἴθι στέγης ἔσω 1515. ἴθι Oed. Col. 801. ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει 908. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον El. 1095. ἴθ' ὡς τάχος πάλιν Oed. Col. 1400. ἀλλ' ἴθι Phil. 723. ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς Ant. 1200. ἴθι χαίρων Iol. I. — εἰ μὴ Ὀδυσσέα — ἰόντ' ἐλεύσσομεν Phil. 1205. ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου Oed. R. 460. Πυθώδ' ἰὼν 603. δεῦρ' ἰὼν 1402. *huc profectus*: possit etiam *venire* reddi. ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 461. ἰὼν πέλας μητρὸς Oed. R. 782. τέκτονος παρὰ σταθμὸν ἰόντος Oenom. III. 5. ζητεῖτ' ἰόντες ἀνδρὸς ἔξοδον κακὴν Ai. 793. πρὸς λέκτρον ᾔει inc. L. 8. ἴσαν ἐς μέσον Trach. 512. de pugna congredientibus. — Admiscetur etiam *abeundi redeundi veniendi* significatio. ὁ δ' οὖν ἴτω Oed. R. 669. *dimittatur incolumis.* νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶμι Oed.

Εἰκῆ temere. εἰκῆ κράτιστον ζῆν Oed. R. 979. gl. ὡς ἔτυχε (rectius ὡς ἂν τύχῃ), ἁπλῶς καὶ ἀφροντίστως καὶ μὴ πρὸς μαντείας ὁρῶντα.

Εἰκός v. ἔοικα.

Εἰκότως aequiter. τοῦτ᾽ ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν Oed. Col. 433. πῶς γ᾽ ἂν τό γ᾽ ἆκον πρᾶγμ᾽ ἂν εἰκότως ψέγοις; 981.

Εἴκω concedo. εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου Ant. 714. v. θυμός et μετάστασις. εἶκε τῷ θανόντι 1016. ἀλλ᾽ ἡμῖν εἶκε Oed. Col. 1203. — στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Oed. R. 673. εἴκοντας ἃ δεῖ Oed. Col. 169 an. — εἴκειν δ᾽ οὐκ ἐπίσταται κακοῖς Ant. 468. εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν Ai. 652. κοὐκ ἀρκέσει ποθ᾽ ἡμῖν — εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς; 1222. In his si accusativus additur, is adverbiascit. Sed aliquando etiam *factitivum* verbum est: ὁπηνίκ᾽ ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ Phil. 463. schol. διδῷ, συγχωρήσῃ. Cod. Harl. ἥκοι. Flor. Γ. ἥκει. Laur. a. ἥκῃ supra scripto ad primam syllabam ī.

Εἰλύω volvo. Passivum, quod vulgo *medium* vocant, de incessu claudicantis Philoctetae incerto et difficili dicitur: πρὸς δὲ τοῦτο — εἰλυόμην δύστηνος Phil. 291., quae memorat cum prioribus Suidas v. ἄτρακτος. De eodem illo chorus εἷρπε — τότ᾽ ἂν εἰλυόμενος παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας 695. Cf. Valck. ad Adoniaz. p. 247, c. — Mediam syllabam veteres produxerunt; recentioribus communem visam ostendit Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III., p. 588.

Εἷμα amiculum. ὑφ᾽ εἵματος κρυφεὶς Ai. 1124. εἵματος διὰ πτυχῶν Pel. III. 5 (437 D.). — εἱμάτων περόνας Oed. R. 1268.

Εἰμί, I. Formae. Praesens. εἰμί Phil. 132. 459. 622. 1337. Oed. R. 495 ch. 897 ch. 1007. Oed. Col. 504. Trach. 86. 388. Ai. 639. 675. 797. 1380. Quam scripturam acerrimus analogiae propugnator Apollonius defendisse dicitur a Choerobosco ad Theodos. p. 1366., ἰμί, quod ἴμεν ἔτι sola in usu essent, cui adversabatur propter constantem παράδοσιν Herodianus, eius hodie vix reperitur vestigium, nec ullum certe in scenica Graecorum poesi. — εἶ Phil. 963. 1352. Tr. 83. Oed. R. 637. Oed. Col. 839 ch, εἶσι Phil. 1184 m. El. 467 ch. Oed. R. 1458. Oed. Col. 1354. inc. CV, 20. (813 D.) olim ἐστίν vulgatum. — ἴω Ant. 315. ἴῃ Phil. 25. ubi libri omnes εἴη: verum Brunckius ex schol. προβαίνοι (scr. προβαίνῃ) eruit. ἴωμεν Phil. 462. 529. 633. 1050. 1165 bis. schol. perperam ἴομεν, Oed. R. 861. — ἴθι Phil. 478. 723. 740. 821 chor. bis. Oed. R. 46. 47. 1468. 1515. Oed. Col. 801. 908. 1400, El. 1095. Tr. 1059. 1136. Ai. 967. 982. Iol. s. Iob. 1 (282 D.). ἴτω Phil. 120. Oed. R. 669. 1458. Ant. 1310 m. bis. 1313 m. bis Trach. 206 ch. Pol. II. 7 (435 D.). ἴτε Oed. R. 1413. 1480. Oed. Col. 106 bis. 248 m. Ant. 1200. Ai. 830. — ἰών Phil. 353. Oed. R. 460. 603. 773. 782. 1402. Oed. Col. 624. 1395. Ant. 738.

Phoen. 526. Brunck. ad Oed. R. l. c. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 36. Dissen. Expl. ad Pind. p. 502. — 5. Cum *participio* dictum, et quidem *futuri*, *voluntatem* et *consilium faciendi* indicat. *οὐκ εἶ ξυνέρξων* Trach. 83. *εἶ ξυμμαχήσων* Phil. 1352. — 6. At participium *ἰών* nominativo casu dictum verbis additur subdita quidem, sed non expressa eundi notione, ut res qualiscunque manifestius narretur. *συντιθεὶς γέλων πολύν, ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών* Ai. 297. *δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών* Ant. 764. Neutrum commode Latine vertitur: significatur autem altero nocturna Aiacis vagatio, altero Haemonis abeuntis pervicacia. Magis etiam eius rei ratio patet in his exemplis: *εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών* Phil. 353. *ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν — πᾶσι Καδμείοισι* Oed. R. 1395. De hoc usu sermonis observavit Dorvill. ad Char. p. 380.: nec tamen omnia exempla eidem regulae subiicienda fuerunt.

Εἰμί. I. *Formae.* 1. *Praesens*, indicativus: *εἰμί* Phil. 90. 114. 239. 261. 581. 939. 1019. 1020. 1038. 1201 m. Oed. R. 90. 557. 1086 ch. 1169. 1360 m. 1476. Oed. Col. 394. 577. 737. 879. 1082 ch. Ant. 396. 1022. 1197. Trach. 374. 446. Ai. 484. 587. 1278. El. 364. 539. 667. 803. 1181. 1205. 1491. Niptr. IV. 1 (408 D.). Ter. VII. 1 (517 D.). In Phil. 261. fortuito, puto, errore Hermanni editio *εἶμι*. Idem *εἰμί*, quod in libris est, eiecit Oed. Col. 210 m. quanquam incertissimam horum emendationem esse fassus. — *εἶ* Phil. 238. 959. Oed. R. 367. 371. 390. 413. 415. 673. 676., quod etiam ab *εἶμι* recte ducas. 919. 931. 1008. 1036. 1068. 1180. Oed. Col. 75. 214 ch. 222 ch. 562. 807. 849. 941. 1004. Ant. 42. 320. Trach. 142. 306. 320. 415. 1190. Ai. 334. 379. 1096. 1238. El. 152 ch. 153 ch. 382. 1141. 1347. 1486. Alet. IV. 1 et 2 (91 D.). inc. CV. 115 (902 D.). — *ἔστι, ἔστιν, ἔστ', ἔσθ'.* Phil. 41. 69. 70. 420. 518. 571. 629. 637. 639. 643. 651. 658. 757. 831. 977. 1225 bis. 1292. 1301. 1324. Oed. R. 89. 274. 297. 370. 427. 428. 503 ch. 849. 917. 991. 1045. 1047. 1286. 1369. 1409. 1501. Oed. Col. 28. 38. 46. 48. 52. 54. 97. 317 bis. 322. 378. 507. 579. 606. 650. 700 ch. 726. 759. 791 bis. 1035. 1119. 1170. 1171. 1177. 1269. 1272. quo loco quo Hermannus iure scripserit *οὐκ ἔστ' ἔτι*, non video. 1346. 1666 m. bis. Ant. 5. 220. 380. 383. 393. 563. 657. 661. 668. 688. 698. 733. 746. 749. 763. 1012. 1141. Trach. 46. 475. 941. Ai. 39. 56. 270. 543. 634. 649. 712. 765. 770. 784. 922. 1041. 1048. 1082. 1136. Electr. 80. 169 ch. 348. 837 m. 909. 929. 942. 1031. 1169. 1195. 1200. 1210. 1228. 1330. 1338. 1345. 1471. 72. Epig. II. 2 (195 D.). Camic. IV. 1 (302 D.). Creus. II. 1 (323 D.). IV. 4 (325 D.). Polyid. I. 2 (462 a D.). Ter. V. 2 (515 D.). Phaedr. VII. 2 (610 D.). Phil. Troi. I (626 D.). inc. XI. 1

Col. 1354. ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω Ant. 315. εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον — εἶμι Ai. 1380, *venire*: ἴθι ἴθι μοι παιών Phil. 821 ch. οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς — μ' εἶσι φλογίζων 1184 m. *fulgure deferatur*. τίσις δ' ἄνωθεν εἶσι inc. CV, 20. inepta enim *imminendi* significatio. εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα El. 467 ch. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χεροῖν Oed. Col. 839 ch., quod aliquantum figuratae dictionis monstrat. — 2. Tralata a proxime memorato exemplo est *aggrediendi* et *suscipiendi* significatio. πρὸς ὅσον δὴ βασάνῳ ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Oed. R. 495. *aggrediar ad convellendum*, v. Intpp. Deinde *imminere* et *properare* significat. εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 366. ἐάν πως διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον τοῖσιν ὁμαίμοις Oed. Col. 1768. *procedere* et *pergere*: ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρὸν Oed. R. 324. Paulo aliter dicuntur ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω Oed. R. 1458. ἴτω, ἴτω, φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν Ant. 1310. 1313. *bene procedere*, *succedere*: ὡς — κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Phil. 25. Scholiastarum unus recte προβαίνῃ explicat, nam προβαίνοι cum ἴῃ non optime concinit. Porro de tempore *procedere* et quasi *pergere* explicueris. μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν Oed. Col. 624. Sic explicandum puto ἡ ἰοῦσα ἡμέρα apud Eurip. Phoen. 1637. (1651 P.), quod an aliud quidquam, nisi τὴν οὖσαν significet, dubitabat Matthiae, nec probandus utique Porsonus, τὴν ἐπιοῦσαν interpretatus. Postremo de *sonis musicis* dicitur. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγὰ Trach. 206 ch. Schol. ἠχείτω, rectius erat προχωρείτω. — ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ Pel. II. 5. — 3. Seorsim tractandum hortativum ἴθι, *fac*. ἴθι Phil. 478. ἴθ' ὦ παῖ 740. ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστε, ἀνόρθωσον πόλιν· ἴθ', εὐλαβήθητι Oed. R. 46. 47. ἴθ', ὦναξ, ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε 1468. 1469. ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον Trach. 1059. ἴθ', ὦ τέκνον 1136. ἴθ', ἐγκόνει Ai. 987. ἴθ', ἐκκάλυψον 981. Hoc memorat sermonis usum observaturus schol. Il. β. 8. — ἴτε. ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν Oed. R. 1413. ἴτ' ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου Oed. Col. 106. ἴτ' — ὦ Ἀθῆναι 107. ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν 248 m. Huius tralationis via et ratio agnoscitur inprimis ex Ai. 830., ubi cum dicatur ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες, γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, quasi gustaturas sanguinem et sitientes Furiae ingruere videntur. Huc spectat probabilis Hermanni emendatio ἴτ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί με Phil. 1081 m. Libri εἶθε. Hinc etiam deflexum adverbiascens ἴτω, *fiat* (*meinetwegen*): ἴτω, ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφεὶς Phil. 120 — 4. Iam *locutionibus* quibusdam efficiendis adhibetur. διὰ δίκης ἰὼν πατρί; Ant. 738. διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰὼν Oed. R. 773. quasi *permeans* i. e. *expertus* eiusmodi fortunam. V. Markl. ad Eur. Suppl. 112. Valck. ad

eo processimus, in eum nos quasi locum contulimus. — ἐστί Oed. R. 947. 1480. Trach. 1006 m. ἐστε Oed. Col. 1448. — εἰσί Oed. R. 108. Oed. Col. 1194. Trach. 241. Ai. 1217. Creus. IV. 5 (325 D.). Phaedr. IX. 1 (612 D.). εἰσίν Oed. R. 675. 1460. Ant. 565. El. 490 ch. Eriph. I (202 D.). εἰσι Phil. 418. Oed. Col. 337. Phryg. I. 3 (649 D.). εἰσιν Ai. 653. Oed. Col. 473. εἴσ' Phil. 320. Oed. Col. 337. Trach. 281. Ant. 217. Est etiam εἰσ' in sententia nunc ab Hermanno aliter constituta Oed. Col. 539 m. — *Coniunctivus* ὦ. Trach. 1097. Hermannus ὤν, subtilius quam verius de particularum εἰ et ἐάν discrimine disserens. — ᾖς Ai. 15. 1096., ubi Hermannus pro ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ olim dedit ὡς ἂν ᾖς οἷός περ ὤν. — ᾖ Phil. 988. Oed. R. 580. 672. 747. 768. Oed. Col. 1182. Ant. 706. 769. 1101. Trach. 661. Aload. VIII. 1 (106 D.). — ἦτε Ant. 215. — ὦσι Oed. R. 1461. — *Optativus* εἴην Oed. R. 13. 77. 780. Oed. Col. 1048 ch. 1113. Ai. 1309. El. 232 m. 305. 1441. — εἴης Phil. 540. — εἴη Phil. 390. Oed. R. 762. 970. 1097 ch. Oed. Col. 830. 1168. Ant. 273. Dol. I (184 D.). — εἶεν Phil. 546. El. 1442. et adverbiascente significatione El. 524. Phil. 1292. Ai. 101. Oed. Col. 477. 1310. Id nunquam ante vocalem positum reperitur. — *Imperativus* ἴσθι Ant. 71. Palam. III (426 D.). ἔστω Phil. 901. 1238. Oed. Col. 1207. El. 355. 461. — *Infinitivus* εἶναι Oed. R. 349. 403. 550. 588. 1001. Oed. Col. 60. 928. 939. Ant. 181. Phil. 51. 866. Pel. IV (436 D.). ἔμμεν Ant. 619 ch. Libri ἔμμεν'. Illud adversus Elmsleii quandam suspicionem defendit Herm., et videtur agnoscere Eust. p. 453, 26. — *Participium* ὤν El. 237 m. 661. 1334. 1401. 1483. Trach. 160. 285. 410. 614. 1034. 1148. 1192. Ai. 277. 754. 906. 979. 1025. 1073. 1210. 1277. 1351. 1362. 1378. Phil. 371. libri ibi ὢν κύρει, quod cum ob sententiae rationem κυρεῖ corrigi nequeat, quanquam fecit Porsonus ad Med. 1138. et scholiasta sic legisse videatur, Brunckius recte videtur emendasse ἦν κυρῶν. — 377. 483. 794. 1067. 1335. 1371. Oed. R. 247. 415. 534. 687. 1126. 1369. 1397. Oed. Col. 42. 573. 855. 963. 1035. 1040. 1297. Ant. 390. 668. 750. 752. Atham. I (5 D.). Capt. VIII. 18 (30 D.). Alet. III. 2 (90 D.). Synd. VIII. 4 (153 D.) Hel. V. 1 (190 D.). Eriph. IV. 1 (205 D.). Thyest. V. 1 (238 D.). Creus. IV. 7 (325 D.) Crit. s. Chrys. I (650 D.). inc. XV. 2, 1 (669 D.). C. 6 (779 D.). — οὖσα Trach. 379. 554. 1051. Oed. R. 930. Oed. Col. 764. Ant. 1176. El. 367. 1113. — ὄντος Phil. 872. Oed. R. 242. El. 302. Ai. 1236. Dan. I. 2 (176 D.). — οὔσης Oed. Col. 983. — ὄντι Oed. R. 353. — ὄντα Phil. 262. 358. 413. 443. 502. 662. 762. 1002. Oed. R. 1528. Oed. Col. 562. 571. 749. 952. 1159. 1406. Ant. 451. 1307 m. El. 648. 1118. Trach. 262. 966. Ai. 122. 558. 1271. 1317. 1354. Aload. VIII. 3

(106 D.). Naupl. II. 1 (376 D.). — οὖσαν Oed. R. 781. Oed. Col. 933. Ant. 863. El. 333. 508. 574. — ὄν El. 1234. — ὄντι Oed. R. 1505. — οὔσαιν Oed. Col. 446. — ὄντες Ant. 1096. El. 1322. Past. V. 1 (447 D.). — οὖσαι Trach. 536. — ὄντων Thyest. IV. 2 (237 D.). Electr. 811. Niptr. V. 3 (406 D.). — ὄντας Phil. 1291. Ant. 1044. El. 531. Ai. 125. 1254. Alet. VII. 3 (94 D.) Ter. XI. 2 (521 D.). — οὔσας El. 297. — ὄντα pl. El. 925. 1490. — οὖσι Trach. 330.

2. *Imperfectum* ἦν primae personae Phil. 1203. Oed. R. 801. 1855. 1393. Oed. Col. 772. 977. 1368. Ai. 1377. Trach. 413. El. 1012. cum consensu librorum. At ἦ primae personae, quod solum ferendum sibi persuaserat Elmsleius, iure nunc secundum Brunckii codd. legitur Oed. R. 1123., diserte firmatum a Porphyrio schol. Il. ε. 533.: item v. 1389., ubi exstat in codd. Lipss. et a secunda manu in Laud. Idem Porphyrius ἦ ex Niobe affert VII. 4. (399 D.). Elmsleius quidem refellitur Eur. Alc. 671., ubi ἦν ante vocalem scriptum exstat. Hermannus cum olim ἦ aoristum, ἦν imperfectum esse decrevisset, quod accurate considerato uno loco Oed. R. 1122. 1123. satis refutatur, nunc secundum Schneideri disputationem praef. ad Plat. Civ. t. I. p. XLIV. sententiam suam retractavit. — ἦσθα Phil. 246. 379. 1255. Oed. R. 1000. 1029. 1122. 1368. Oed. Col. 149 ch. 1546. Ant. 751. El. 3. 547. 1135. 1158. summo librorum consensu: eaque forma sola metro convenit Phil. 246. 1255. Oed. R. 1029. 1122. 1368. Oed. Col. 149. El. 547. 1135. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 149. — ἦν tertiae personae. Phil. 410. 565. 686 ch. 966. 1023. Oed. R. 139. 255. 256. 262. 562. 682. 732. 764. 774. 1016. 1117. 1127. 1179. 1260. 1356. Oed. Col. 343. 368. 650. 770. 968. 1368. 1578. Ant. 262. 268. 272. 403. 411. 900. 1146. Ai. 264. 914. 1066. 1191. 1267. 1280. 1303. 1315. 1334. 1356. Trach. 9. 22. 246. 257. 267. 315. 506 ch. 515 ch. 517 ch. 518 ch. 552. 561. 575. 681. 685. 773. 886. ch. 984. 1149. 1152. 1162. El. 190 ch. 193 ch. 304. 386. 530. 531. 563. 689. 691. 775. 837 m. 966. 918. 1189. 1324. 1409. Polyid. IV. 1. (464 D.). Scyr. VI. 1. et 3. (501 D.). — ἦμεν Ant. 264. El. 924. — ἦσαν Oed. R. 752. Trach. 300. El. 529. 1136. — ἥμην quod ἦν significet, codd. Laur. a. Flor. Harl. ed. Ald. habent Trach. 24. pro ἥμην longe significantiore a scholiasta agnito. Item libri omnes ἦμην Ai. 664. praeter Laur. a., in quo supra scriptum ἡμῖν, idque in Laur. b. additum habet γρ· ἥμην. ἡμῖν monstrante Suidae ed. Basil. v. ἐχθαρτέος reponendum viderunt Bentleius et Kusterus, hic ad Suid. v. ἦμην quanquam is quoque in h. v. ἥμην, nec aliter utroque loco ed. Medid. et cod. Leid. Damnant id Atticistae: v. Lob. ad Phryn. p. 152. Sturz de Dial. Alexandr. v. 169.

3. *Futurum. Indicativus.* ἔσομαι vulgo non legitur. ἔσσομαι (

κέλιζον, v. Etym. M. p. 381, 33.) et quidem elisa syllaba ultima, *ἔσσομ'* circumfertur El. 808. Sed ibi *ἔσομαι* cum hiatu Mon. Ven. Flor. *Δ*., *ἔσομ'* Flor. *Γ*. Laur. a. a prima manu, b. c.; *ἔσσομ'* Laur. a. a correctore, Flor. *Θ*. Dawesius transpositionem tentabat, *ἔσομαι ξύνοικος*, Hermanno placet *εἴσειμ'*. — *ἔσει* Phil. 730. Oed. R. 1090 ch. 1146. Oed. Col. 820. Ant. 86. 1054. Ai. 1348. De scriptura non satis constat. Phil. 730. libri *ἔσῃ* videntur habere, sed non accurate enotatum est praeter Flor. *Γ*. et Ald.; item *ἔσῃ* Oed. R. 1090. libri omnes, quod expulit Brunckius, pariter atque Ai. 1348.; de ceteris exemplis ex editorum silentio idem colligas. — *ἔσται* Phil. 458. 490. 881. 1079 ch. 1144 m. 1226. Oed. R. 420. 621. 1493. 1495. Oed. Col. 410. 659. 1216 ch. 1435. Ant. 633. Tr. 572. Ai. 1142 an. 1352. El. 1294. Epig. II. (195 D.), et cum contractione satis dura *χρῆ 'σται* pro *χρεία ἔσται* Oed. Col. 505., quod falso vulgo *χρῆσται* scribitur vel *χρῆσται*, iniuria defensum a Wolfio Anal. lit. vol. I. fasc. 2. p. 456. et Reisigio Synt. crit. p. 32., sed cupidius etiam damnatum ab Elmsleio. Convelli autem non potest, quippe altero Sophoclis exemplo communitum a schol. l. c., scilicet Triptol. IX. 1. (537 D.). — *ἔσσεται* futili emendatione Sophocli restitutum ibat Schneiderus ὁ *ἀσοφόκλειος* Oed. Col. 1120., ubi cum in libris legatur *καί σοί τε τοὔργον τοὐμὸν ἔσται βραχύ*, syllaba una deficiente, Triclinius *δὴ* inseruit post *ἔσται*, Brunckius dedit *ὡς*, Reisigius *ἐστ' αἰνεῖν*, Hermannus, quem Elmsleius secutus est, *τοῦτ' ἐμοί τ'*, haud paulo probabilius. — *Optativus ἐσοίμην* Oed. R. 793. *ἔσοιτο* Trach. 937. — *Infinitivus ἔσεσθαι* Oed. Col. 391.

II. *Usus*. 1. *Verbum substantivum* est, *esse aliquid et exstare* significans. Nec vero ea significatione continuo accentu recto vulgo notatur, nec ubi is reperitur, protinus illa verbo vis est, velut cum *οὐκ* et *ἀλλά* praecedunt, aut propter praegressi vocabuli rationem reiici accentus non potest. a. *πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν* Oed. R. 1169. *οὐ βλέπεις, ἵν' εἶ κακοῦ* Oed. R. 413. *ποῦ, τέκνον, εἶ μοι;* Oed. Col. 849. *ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;* Ant. 42. *ποῦ ποτ' εἶ;* Ai. 334. *οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἶ κακοῦ;* 379. *κοὔπω οὐχ ἕκας που* Phil. 41. *ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία πρὸς τόνδε πιστή* 70. *ἔστι δ', ὦ τέκνον, θέμις* 658. *Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς* 977. *ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν* 1225. *οὐξελέγχων αὐτὸν ἔστιν* Oed. R. 297. *ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι* 370. *de te verum non est*. *κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής* 503 ch. *ἔστιν τις ὑμῶν, — ὅστις κάτοιδε* 1047. *νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;* 1286. *οὐκ ἔστιν οὐδείς* 1501. *ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν;* Oed. Col. 317. *οὐκ ἔστιν ἄλλη* 320. *μόνης τόδ' ἔστι δῆλον Ἰσμήνης κάρα* 322. *καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος* 378. *fama increbruit*. *ἔστ' ἔποικος* 507. *ὁ χῶρος ἔσθ' ὅδε* 650. *est hic locus ille*. Cave componas ita: *ὅδε ἐστὶν ὁ χῶρος*, sed *ἔστιν ὁ χῶρος ὅδε*. *ἔστιν δ'*

οἷον ἐγὼ — οὐκ ἐπακούω, φύτευμα 700 ch. ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὡς ἕδρας 1035 ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμιν ἐγγενὴς ἔστι 1170. τί δ' ἔστι σοι; 1171. *quid tibi accidit.* ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι 1272. οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ 1608. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος Ant. 220. μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν 668. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός 733. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν; 749. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα Trach. 46. ἔστιν γὰρ οὕτως 475. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος Ai. 784. οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον 1041. ἆρ' ἔστιν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; El. 80. ἔστι μέγας οὐρανῷ Ζεύς 169 ch. εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις 348. quod cur inclinetur vulgo nescio. τί δ' ἔστιν; 909. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον 929. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου — τάφος; 1209. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1210. τί δ' ἔστιν 1228. ὅδ' ἔστι 1345. — οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή Phil. 32. rectius ἔστι τις scribatur. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος Oed. R. 369. item. ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων Oed. Col. 297., etsi verbi substantivi exemplum est, necessario tamen sine accentu scribitur, ut ποῦ 'στον Oed. Col. 1109. — ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν Oed. R. 314. ὅπου ποτ' ἐσμέν Oed. Col. 12. ὦ θεῶν μαντεύματα, ἵν' ἐστέ Oed. R. 947. ποῦ ποτ' ἐστέ; 1480. πόθεν ἐστέ Trach. 1006 m. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; Oed. R. 108. τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες Tr. 241. iure inclinari posset. μαντεῖαι — οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 490 ch. κρατῆρές εἰσιν Oed. Col. 473. Scribunt vulgo εἰσὶν reiecto accentu, ut εἴσ' οὔπερ εἰσι, quod εἰσὶ scribendum erat, 337. ἦν ἂν ὑμιν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα El. 1324. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι 1442. ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ Ant. 71., quod iniuria ab οἶδα repeti posse putabat Erfurdtius. Recte scholiastarum unus τοιαύτη γενοῦ, ὁποία καὶ βούλει. ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον Oed. Col. 1207. χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον Ant. 411. ἧς ὁ πλοῦς οὔδ' ἦν χάριν El. 531. ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα 563. quod non minus bene ad copulae vim referas. οὐ γὰρ ἦν λύσις στρατῷ ibid. ἡνίκ' ᾖσθ' ἄνω 1158. τοὐμὸν ἔσται τῇδε 1294. ξυμφορᾶς ἔξωθεν εἴην (ἄν) 1441. ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον Phil. 354. πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν 371. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες 752. τίς ἦν ποτε ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους 754. ὁθοὕνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει 1016. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος 1127. ἔνθεν ἦν 1179. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1386. εἴην ὅθι δαΐων ἀνδρῶν — ἐπιστροφαὶ — Ἄρη μίξουσι Oed. Col. 1048 ch. τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ 1578. οὔτε τοῦ γενῇδος ἦν πλῆγμα Ant. 249. ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ Trach. 561. ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. I. 3. (649 D.). τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Aload. V. 1. (103 D.) ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός Polyid. IV. 1. (464 D.). — ὄντος Αἰγίσθου πέλας El. 302. τῶν ἔνδον ὄντων 821. τά τ' ὄντα πρόσθεν 925. ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς; 1401. Phil. 794. καὶ νέρθεν ὢν Trach. 1192. χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ Ai. 558. ἐκποδὼν μὲν ὢν 979. ἐγγὺς ὢν 1025. κἀνθάδ'

ὤν 1351. ἐνθάδ' ὤν Oed. Col. 1040. ἐκτὸς ὄντα πημάτων Phil. 502. ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντα 662. τῶν ἐγγὺς ὄντων Niptr. V. 3. (406 D.). τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν El. 297. *quotquot fuerunt*: cf. ὀπάονες, οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες Ant. 1096. v. ἄπειμι. — ἔσται τάδε Phil. 881. τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται; 1079 m. πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; 1144 m. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών Ai. 1142 an. Adde locutionem πολλή 'στ' ἀνάγκη Oed. Col. 294. Trach. 294., quae cur inclinate scribatur, cum verba sic sint ordinanda ἔστι πολλὴ ἀνάγκη, ignoro. — Seorsim etiam pono loquendi formulas verbo substantivo et relativis confectas. ἔστιν ὧν δεῖ Phil. 643. ἔσθ' ὅτε i. q. *aliquando* Ai. 56. ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει El. 1031. εἰσὶ δ' οἵτινες αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρα Creus. IV. 5 (325 D.). — οὐκ ἔσθ' ὅπως — ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι Phil. 518. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει Ant. 329. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις Oed. Col. 1374. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Thyest. II. 1 (235 D.). — ταύτην πότ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς Ant. 746. — οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Oed. R. 448. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν Ai. 1048. οὐδ' ἔστ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός 1082. — κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἄν Phil. 1292. οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε Oed. R. 427. — οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπων βίον — αἰνέσαιμ' ἄν Ant. 1141. οὔτις ἔσθ' ὃς οὐ Ai. 712. — οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη Phil. 196 an. — οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγε (με) Oed. Col. 97. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί El. 1471. οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν — οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμον ἔσθ', ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν Ant. 5. 6. — b. Hinc deflexum *primum* illud, quod εἶναι *vivere*, οὐκ εἶναι *mortuum esse* significat. Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; Phil. 420. ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν 443. εἴπερ ἔστι τῇδε θἠμέρᾳ Ai. 765. *si superstes est*. θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με Ant. 863 m. Illud Aiacis v. 1396. subditicium est. — οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι Ant. 563. ἤνἰκ' οὐκέτ' ἐστίν El. 942. οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος Ai. 770. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἔστιν 951., quod scribunt ἐστίν. ὡς ἔτ' οὐκ ὤν Trach. 160. ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος Ai. 1236. τὸν οὐκέτ' ὄντα — Ἀχιλλέα Phil. 358. ὡς οὐκέτ' ὄντος 872. ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον Oed. R. 956. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός 1368. τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι Dan. I. 2 (176 D.). τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα Ant. 1307 m. *perditum* potius et *afflictum* significat, sicut ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ Oed. Col. 394. Via eius tralationis his monstratur: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Phil. 413. οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1196 m. ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα 1296. — c. Iam variae fiunt *praepositionibus* adhibitis locutio-

nes, saepe inclinatum ex usu, sed contra rationem verbum monstrantes. εἶναι ἐν *versari in:* v. Abresch. Auctar. An. ad Aesch. t. II. p. 405. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Oed. R. 562. νῦν δ' ἔστ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ; 1286. φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστίν Tr. 1112. ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ Ai. 264. ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσα El. 1113. ἐν κακοῖς — ὄντες οὐ γιγνώσκετε 1322. *penes aliquem esse:* ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς — ἤδη 'στί Phil. 951. Simile est ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν Oed. R. 314. *in te sumus*, i. e. *in te omnem spem repositam habemus.* ἐν ὑμῖν κείμεθα Oed. Col. 247 m. — εἶναι πρός τινι *proximum esse.* πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Oed. R. 1169. ἀμφί τινι εἶναι *circumstare.* ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ νῦν ἐστί Oed. Col. 367. εἶναι κατά τι *versari in.* καθ' ὕπνον ὄντα Trach. 966. εἶναι ἐπί τινι *accessisse aliquo.* καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49. Item de *consilio* in aliquem *capto:* ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; Ai. 44. Item *penes aliquem esse.* μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε Phil. 991. — d. εἶναι pro παρεῖναι dictum, v. Dorvill. ad Char. p. 600., qui male sic explicat Ant. 1096. Rectius sed tralate dicta afferas τὴν οὖσαν ἡμέραν Oed. R. 781., quod quomodo intelligi debeat, versus sequens docet θατέρᾳ δ' ἰών. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα — κακά El. 1490. πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι Trach. 330. — e. cum *infinitivo* finitimum est ἐξεῖναι, ἐνεῖναι, δυνατὸν εἶναι, et modo *fieri posse* aliquid, tum etiam *copiam rei fie.i* significat. v. Valck. ad Eur. Hippol. 1326. Sic dictum acui debere ἔστι, cum editionum vulgo nulla constantia eius rei sit, iure observavit Reisigius Emend. in Aesch. Prometh. 756. οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον Phil. 69. οὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 757. κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Oed. R. 849. ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν 1253. τί δῆτ' — ἔτ' ἐστ' ἀκούειν ἡδονῇ 1339 ch. ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε Oed. Col. 604. οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν 759. ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι — λαχεῖν τοσοῦτον 793. οὐκ ἀκούειν ἔστι 1177. ταῦτα μὲν — ἔστι μοι κομπεῖν 1346. ἔστιν, ἔστι νῷν δὴ — στενάζειν 1666 m. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 661. ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε 688. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστι Ai. 922. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν γνῶναι 1397 an. vulgo ἐστίν. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά Scyr. VI. 1 (501 D.). τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἔστι inc. LVIII. 8. 4. (719 D.), quod si εἶναι *contingere* significet, in ultima tonum repositum recte habebit: id quod, quia non est dictum τὸ ζῆν, minus verisimile videtur. Semel additur ὥστε. ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν Phil. 652. — f. Denique οὐκ ἔστι aliquando *rei cum asseveratione quadam et pervicacia negandae causa* dicitur. Usitatius hoc Euripidi: v. Musgr. ad Eur. El. 1059. et Bothium

alienorum bonorum impudentissimum furem ad v. 992. *οὐκ ἔστιν* Ant. 289. Trach. 706. El. 440. *οὐκ ἔστι ταῦτα* Trach. 449. Ai. 465.

2. *Copulandis* servit et constitutum est *notionibus subiectae* et *praedicatae*. Quanquam in hoc genere etiam quaedam a verbi substantivi vi absunt proxime. Et cum *adiectivo* dictum adeo frequens adest, ut aliqua de multis exempla attulisse satis sit. *εἴμ' ἑτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν* Phil. 90. *ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν* 651. *εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον* Oed. R. 264. *στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ* 673. *ἄγχιστος γὰρ εἶ* 919. *καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς* 1008. *ἐπείπερ εἶ γενναῖος* Oed. Col. 75. *εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ* 807. *κεἰ μοῦνός εἰμι καὶ χρόνῳ βραδύς* 879. *εἰ γὰρ οὐ δίκαιος* 1004. *ἦμεν δ' ἑτοῖμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν* Ant. 264. *ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι* 565. *κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί* 1022. *ἄπειρος εἶ* Trach. 142. *οὐ σιγηλὸς εἶ* 415. *κἂν ἄποπτος ᾖς* Ai. 15. *εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν* 543. — *ἀλλ' ἔστιν εὔνουν* (*τὸ τῶνδε*) El. 1195. *ποτὸν κρηναῖον εἴπερ ἐστὶ σῶν* Phil. 21. *κοὐδέν ἐστ' ὑπόστεγον* 34. *ἐμοὶ δὲ — οὐδέν ἐστ' ἀργήσιμον* 74. *εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές;* 467. *δῆλος — ἐστὶν ἀλγεινῶς φέρων* 999. *δίκαιόν ἐστιν* 1304. *οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν* Oed. R. 56. *εἰ καὶ τρίτ' ἐστί* 283. *ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου* 540. *οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν* 624. *τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος* 815. *εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων* Oed. Col. 1333. *ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας* Ant. 475. *πόνος περισσός ἐστι* 776. *κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν* 1011. *εἴ τις — λογίζεται, μάταιός ἐστιν* Trach. 941. *ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν* Ai. 668. — *Ἕλληνές ἐσμεν* Phil. 233. *ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν* Oed. Col. 1448. *ἄρχοντές εἰσιν* Ai. 653. — *μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα* Oed. Col. 1182. *ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός* Ant. 706. — *δυσάλγητος γὰρ ἂν εἴην* Oed. R. 13. *κακὸς ἂν εἴην* 77. *πλαστὸς ὡς εἴην πατρί* 780. *εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν* Ai. 1309. i. q. *ἄφρων*. *οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος εἴην* Oed. Col. 1113. — *ἐμοὶ — εἴη φίλος* Phil. 390. *ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως* Oed. R. 762. *τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;* Oed. Col. 1168. — *ὅτι σοι πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες* Phil. 546. — *ἵν' ᾖ τυφλός* Oed. R. 1388. — *τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι* Phil. 1255. *κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* Oed. R. 1000. *κρείσσων γὰρ ἦσθα* 1368. *ὀμμάτων ἦσθα φυτάλμιος* Oed. Col. 149 ch. *οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν* El. 547. *οὔτε — σύ γ' ἦσθα — φίλος* 1135. — *Ὀδυσσεὺς — πλεῖν ἦν ἑτοῖμος* Phil. 565. *ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος* 686 ch. *ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών* Oed. R. 139. *καὶ τίς ἦν λόγος;* 684 m. *ἄξιος — ἦν* 764. *θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον* 975. *εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος* Ant. 262. *τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμα* 403. *Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός* 1146. *μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων· χρόνος πημάτων*

Ai. 914 ch. *κἀμοὶ γὰρ ἦν — ἔχθιστος* 1315. *γενναῖός ποτ' ἦν* 1334. *ὅσον τοῦτ' ἐχθρὸς ἦν* 1356. *ἔθ' ἁγνὸς ἦν* Trach. 257. *ἡνίκ' ἦν οἰνώμενος* 267. *τάδ' ἦν πρόῤῥητα* 681. *ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον* 1149. *ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον* 1152. *ἀλλ' ἦν ἄν (καλὸς ὁ σὸς βίοτος)* El. 386. *εἷς ἦν Ἀχαιὸς* 691. *νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός (δαίμων)* 906. *πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες* Oed. R. 752. quamvis enim non flectitur, pro adiectivo tamen est numerale. — *ὧδ' ἔσει σιγηλός* Phil. 730. *ἐχθίων ἔσει* Ant. 86. *χρηστός γ' ἔσει* Ai. 1348. — *τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;* Phil. 1226. *ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν — σύμφωνος* Oed. R. 420. *τίς οὗτος ἔσται;* 1493. *ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς — ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι* Ant. 633. *ἔχθιστος ἔσται* Ai. 1352. *εἰκός ἐστι* El. 649. 1480. *ἦν* Oed. R. 256. Oed. Col. 343. El. 530. Phil. 360. — b. *Substantivum* copula adiungitur subiecto. *οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης;* Phil. 246. *αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις* 1023. *ἔστ' ἀνάγκη* 1324. *ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής* Oed. R. 390. *πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι* 1001. *ποιμὴν γὰρ ἦσθα* 1029. *οὐκ ἦν φίλοισι — τοσόνδ' ἄχος* 1355. *ἄνδρες εἰσὶν* 1460. *ἃ τοῖς γονεῦσιν ἔσται — δηλήματα* 1495. *ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν — λόγων* Oed. Col. 383. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν* 958., nisi potius *ἔστιν* scribendum, ut verbum substantivum referat. *ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε* Ant. 215. — *πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως* Oed. Col. 368. *εἴ μοι θέμις γ' ἦν* 650. *ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός* 770. *ὑμῖν ἂν εἴη καιρὸς ἐξάγειν* 830. *ὅστις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός* Ant. 657. *ἔργον γάρ ἐστι — σέβειν;* 726. *ἔσται φρενός σοι — κηλητήριον* Trach. 572. *ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν* 984 an. *πρόσθεν οὗτος ἦν αἴθων ὑβριστής* Ai. 1060. *δείματος ἦν μοι προβολὰ θούριος Αἴας* 1191 ch. *ἡ φύσει μὲν ἦν βασίλεια* 1280. *μωρός ἐστ' ἀνήρ* 1354. *οὐθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός* El. 1136. *τὸ — μέλλειν κακὸν — ἐστί* 1339. — c. Adde *participia*: *περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί* El. 1236 m. *εἷς — μάνθαν' ὢν ἀνήρ* 1334. *μάντις ὢν ἄριστος* 1473. *ξένον παλαιὸν ὄντα* Trach. 262. *πιστὸς ὢν κείνῳ* 285. *ἢν εὑρεθῇς — μὴ δίκαιος ὢν* 410. *δύ' οὖσαι μίμνομεν* 536. *παῖς ἔτ' οὖσα* 554. *πομπὸς ὢν* 614. *οἷος ὢν* 1031. *γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα* 1051. *ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ* 1148. *καίπερ ὄντα δυσμενῆ* Ai. 122. *ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο* 125. *ὡς κοινωνὸς ὢν* 277. *ἀρχαῖον ὄντα — βάρβαρον Φρύγα;* 1271. *τοιοῦτος ὢν* 1277. *ὄντα — τοιόνδε* 1317. *τοιοῦτον ὄντα* 1354. *τούτῳ — ὢν ἔχθιστος* 1362. *ἀνὴρ — ἐσθλὸς ὢν* 1378. *αὐτὸς ὢν νέος ποτέ* Phil. 96. *ὄντα δεσπότην* 262. *οὐ δύσοργος ὢν* 377. *ὢν ἀκμάτωρ* 483. *ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον* 762. *νιν ἀφυῆ τ' ὄντα* 1002. *γενναῖός περ ὢν* 1057. *κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμὴν* 1291. *ὃς εὔνους ὢν* 1335. *σοί που φίλος γ' ὢν* 1371. *εἷς ὢν* Oed. R. 247. *ὄντι — ἀνοσίῳ μιάστορι* 353. *ἐχθρὸς ὢν* 415. *φονεὺς ὢν* 534. *ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ* 687. *ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ* 930. *ξύναυλος*

ὢν Ἠ. 1219. κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν 1397. ὀλώλαμεν δύ' ὄντε 1505. θνητὸν ὄντα 1528. οὔσαιν παρθένοιν Oed. Col. 446. ὄνθ' ὡς εἶ 562. ξένον ὄντα 571. ἀνὴρ ὢν 573. ὄντα μὲν ξένον 749. οὖσα σὴ πάλαι τροφός 764. τύραννος ὢν 855. ἀξίαν οὐκ οὖσαν πόλιν 933. Ἄρεος — πάγον — ξυνῄδη χθόνιον ὄντα 952. τηλικόσδ' ὢν 963. οὔσης ὁμαίμου σῆς 983. πιστὸς ὢν 1035. ἔμπολιν οὐκ ὄντα 1159. ὢν φύσει νεώτερος 1297. ὄντ' ἄναυδον 1406. ὢν ἀπώμοτος Ant. 390. θνητὸν ὄντα 451. φανεῖται — δίκαιος ὢν 658. ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός 750. γυναικὸς ὢν δούλευμα 752. ταγοὺς ὄντας 1044. κακῶν — οὐκ ἄπειρος οὖσα 1176. ὢν ἄπαις Atham. I (5 D.). μικρὸς ὢν Capt. VIII. 18 (39 D.). ὢν βαρύς Alet. III. 2 (90 D.). ξεῖνος ὢν Synd. VIII. 4 (153 D.). ἀχρεῖος ὢν Hel. V. 1 (190 D.). θνητὸς ὢν Eriph. IV. 1 (205 D.). γέρων ὢν Thyest. V. 1 (238 D.). πένης ὢν Creus. IV. 7 (325 D.). ἀσπιδίτην ὄντα Naupl. II. 1 (376 D.). ὄντες δεσπόται Past. V. 1. (447 D.). θνητοὺς ὄντας Ter. XI. 2 (521 D.). τοιοῦτος ὢν Cris. I (650 D.). ἐσθλὸς ὢν inc. XV. 2. 1 (669 D.). παῖς ὢν C. 6 (779 D.). — d. Copula cum *articulo* et *participio* coniungitur. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων — εἴμ' ἐγώ Phil. 114. ὅδ' ἦν ἄρα ὁ ξυλλαβών με 966. τίς ἔσται μ' ἐκλύσων τάδε; 1226. ὅστις ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών Oed. R. 140. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς; 735. τίς ἦν — ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν 754. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ — τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς 819. ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε 1476. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας Oed. Col. 1119. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν; 1168. ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα Ant. 189. ὅστις ἦν ὁ δρῶν 239. τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; 248. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ ξειργασμένη 380. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε 446. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί Ai. 518. οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε 1259. ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα 1267. δόλος ἦν ὁ φράσας El. 190 ch. εἴτε βροτῶν (sc. τις) ἦν ὁ ταῦτα πράσσων 193 ch. — e. Cum *pronomine* dicitur, *demonstrativo*: ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος Phil. 261. καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι Oed. R. 557. ὅδ' ἐστίν — κεῖνος 1145. εἰ γὰρ οὗτος εἶ 1180. Ἀπόλλων τάδ' ἦν 1329 m. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ; Oed. Col. 222 ch. τάδ' ἐστίν El. 652. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο 1169. ἦ σὺ κεῖνος εἶ 1347. *indefinito*: ἦν δή τις Phil. 569. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων Oed. R. 1167. ἄσημος οὑργάτης τις ἦν Ant. 252. *relativo*: ὅστις ἐστί Oed. R. 236. ὃς εἶ 1036. 1068. Oed. Col. 562. ὅς εἰμι 578. ὅστις ἦν 930. Ant. 1175. ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντα Oed. Col. 1577. ὃς εἶ φύσιν Ai. 1238. ἥτις εἶ Trach. 320. ἥτις ἐστί El. 1112. *possessivis*: ὦ φῶς — ἦσθ' ἐμόν Oed. Col. 1546. ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον Ant. 393. σός εἰμι 631. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμός Ai. 543. — f. cum *numeralibus*. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες Oed. R. 752. — εἰ καὶ τρίτ' ἐστί Oed. R. 283. — g. cum *verbalibus* in τεος exeuntibus *gerundii* Latini modo dicitur. ὅτ' ἦν ἐργαστέον Trach. 685.

ὁποῖα δραστέ᾽ ἐστίν 1194. *μή σοι πρόνοι᾽ ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα* Oed. Col. 1182. *ὡς ἀνοιστέον σοι τοὔργον εἴη* Ant. 273. *ἀμυντέ᾽ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις* 673. *τόνδ᾽ ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον* Ai. 1119. *εἰρκτέον τάδ᾽ ἐστίν* 1229. — h. Seorsim memorandae locutiones *οὐδέν* et *μηδέν*, *οὐδείς* et *μηδεὶς εἶναι*, quae et *interiisse*, et *perisse* s. *perditum esse*, et *nihili esse* significant. Sunt haec: Phil. 951. 1019. 1201. El. 1118. Trach. 1097. Ai. 754. 1073. 1210. 1254. Accuratius ea tractata vide in v. *οὐδείς* et *μηδείς*. — i. Denique *subauditur* praedicata ex prioribus notio, *ἀλλ᾽ ἦν ἄν* El. 386. sc. *καλός*. *ἀλλ᾽ ἦν φύσιν γε* 1012. sc. *τοιάδε*.

3. Proxime abest a copulae significatione *εἶναι cum casu* dictum: omnia enim eiusmodi dicta ad notiones praedicatas revocare licet. a. Cum *dativo* iungitur *εἶναι habendi* significatione; nec sic modo, ut de rebus et possidendo dicatur, sed etiam ut de mente et consilio. *ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦνεκα βουλεύματ᾽ ἐστί* Phil. 551. *ᾧ μή ᾽στι δρῶντι τάρβος, οὐδ᾽ ἔπος φοβεῖ* Oed. R. 296. *εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί* Oed. Col. 1194. *οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖς δ᾽ ἔφασκ᾽ εἶναι κράτος* 1334. *ἀλλ᾽ εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου* Phaedr. IX. 1 (612 D.). *οὐκ ἔστ᾽ ἀποστροφὴ βροτοῖς* inc. XXVII. 3, 1 (684 D.). Frequentius id genus loquendi, cum dativi pronominum habentis personam susceperunt. *ἔστ᾽ ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ᾽ ὁμιλία — πιστή* Phil. 70., quod verbis aliter compositis ad substantivi *εἶναι* notionem revocari potest. *κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς — στόλος* 488. nisi *μοι* dativus ethicus est. *ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ᾽ αἰπεινὸν βάθρον* 989. *αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ* 1023. *τί ποτ᾽ αὖ μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ ἔσται* 1079 m. *ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἁλούς* 1321., nisi quis hoc ad periphrasticam verbi flectendi rationem accommodaverit. *ἦν ἡμῖν — Λάϊός ποθ᾽ ἡγεμών* Oed. R. 103. *ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν* 774. *καὶ μὴν τοσοῦτόν γ᾽ ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος* 836. *κἄμοιγέ που ταῦτ᾽ ἐστίν* Oed. Col. 264. *πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως* 368. *οὐκ ἔστι σοι ταῦτα* 791. *καί μοι πόλιν κένανδρον — ἔδοξας εἶναι* 922. *πόσις μὲν ἄν μοι — ἄλλος ἦν* Ant. 900. *ἵν᾽ ἦν μοι παντὸς αἰανοῦ λιμήν* 937. *μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός* Trach. 9. *ἦν μοι παλαιὸν δῶρον* 552. *φέγγος οὐκέτ᾽ ἐστί μοι* 1134. *πατὴρ γὰρ οὐκέτ᾽ ἐστί σοι* 1136. *ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ᾽ ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω* Ai. 509. *ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυποῦν μόνον βόσκημα* El. 355. *ἐμοὶ δ᾽ οὔτις ἔτ᾽ ἐστί (μελέτωρ)* 837 m. *ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν* 937. *ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν* 1189. Hinc deflexa haec sunt, quae *putandi* adsignificationem habent: *τῷ γὰρ κακῶς παθόντι μυρίαι μία νὺξ ἐστίν* Naupl. III. 2. *videtur*. *ταῦθ᾽ ὅτῳ παρ᾽ οὐδέν ἐστι* Oed. R. 983. *qui nihili putat*. — b. Cum *genitivo* dicitur varie. Primum *originem* significat, cum cuius quis populi est, tum quorum progenies; et additur, et frequentius omittitur praepositio. *εἰ*;

ἀπὸ Σπάρτης El. 691. ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας 694.: sed contra ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου Σκύρου Phil. 239. i. q. Σκύριος. Alterum genus: ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Trach. 300. ἀῤ οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; Oed. R. 415. ἀφ' ὧν μὲν εἶ Oed. Col. 941.: contra τοῦ πότ' εἰσι καὶ τίνες; Trach. 241. τίνος πότ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν 309. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 379. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρός 1190. τίνος εἶ σπέρματος — πατρόθεν Oed. Col. 214 ch. σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν Alet. IV. 2. ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι inc. C. 12., nisi hoc partitive potius dictum. *Veniendi* ab aliquo, qui miserit, significat παρά τινος εἶναι. παρὰ φίλου γὰρ ὢν ἀνδρός El. 661. *Origo facti* significatur genitivo: τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα El. 918. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτα Ai. 39. *Ius possessionis et dominii:* Λαΐου γὰρ ἦν — πιστός Oed. R. 1117. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ; 1122. Hinc dicitur πόλις γὰρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Phil. 386. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός Ant. 733. ἔστι τοῦ λέγοντος Oed. R. 917. cf. Brunck. Abresch. An. ad Aesch. Eum. 734. Seidler. ad Eur. El. 1098. *Convenire aliquid alicui et ab eo exspectari:* τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου διειπεῖν Oed. R. 278. τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν 393. Hic finitimum est τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Alet. VI. 1., *quid multis verbis opus?* Denique in *partiendi* significatione ponitur: εἴτ' οὖν θεός, εἴτε βροτῶν ἦν ὁ ταῦτα πράσσων El. 192 ch. Subaudiendum τις. inc. C. 12. alio loco memoravimus.

4. Cum *participiis coniunctum* εἶναι omnibus verborum fere temporibus circuitu quodam reddendis constitutum est, quale σχῆμα Χαλκιδικόν Lesbonax vocat p. 179. Quanquam ἦν aliquando mediam quendam copulae et verbi substantivi dignitatem habet, ut circumlocutioni significationem *durandi* sive *manendi* inferat. εἶναι *cum participio praesentis:* θάλλοντές εἰσι νῦν Phil. 418. Ζεύς ἐστί — ὅτῳ δέδοκται 978. i. q. Διὶ δέδοκται. ὅτοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντα Oed. R. 274. ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης 708. i. q. ἔχει. v. ἔχω. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον; 991. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. οὐδέν ἐστ' ἀπόν 1285. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον Oed. Col. 1582. cf. σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων Tyr. XIII. 2. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους —; Ai. 1299. — ἂν ἦ θέλουσα Oed. R. 580. ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ 747. ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν Ai. 1309. μηκέτ' εἶναι ζῶσαν Trach. 732. Sic igitur *praesens* periphrasticum nascitur. At *participio futuri* addito *futurum:* Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται Phil. 458. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον Oed. Col. 659. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα 1435. *Imperfectum* ἦν

cum *participio praesentis* dictum *imperfectum* periphrasticum reddit: *οὐκ ἦν ἔτι ζῶν* Phil. 410. *δοκοῦντα ταῦτ' ἦν* Oed. R. 126. *ἵν' ῃ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν* 1389. *πρέπον γε τἄν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ* Ai. 530. *δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με* 1303. Sed Trach. 22. *ἦν ἀταρβής* coniungenda, *θακῶν* autem *ἀπολύτως* dictum videtur, i. q. *παρεδρεύων*. Nec circumlocutio est *νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν σοι* Phil. 1203., quanquam scholiastae visum est, qui explicet *ἐπορευόμην ἄν*, sed *abiens s. abeundo iam prope navem essem*. — *εἰμί* cum *participio perfecti perfectum* finitum circumscribit. *μόνη γάρ εἰμι σοῦ τ' ἀπεστερημένη* El. 803. *ὅς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς* Ai. 1278. — *τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον* Ai. 727. *ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχονῆς εἰργασμένα* Oed. R. 1374., quod tamen non necessario pro *εἴργασται* dici putes, velut *τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα* Oed. Col. 268. *καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς;* Oed. R. 735. — *οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ* Ant. 320. — *μή πολλ' ἄγαν εἰρημέν' ᾖ μοι* Oed. R. 768. *δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάντα* Trach. 661. — *ἔσομαι* cum *participio perfecti futurum exactum* refert. *τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται* Oed. R. 621. *ὁθούνεκ' — ἔσοιθ' ἅμα — ὠρφανισμένος* Trach. 937., *quod futurum esset, ut utroque parente orbaretur*, id quod recta oratione utentibus dicendum erat *orbatus ero*. — *ἦν* cum *participio perfecti plusquamperfectum* circumscribit. *χοὖτος τεθνηκὼς ἦν* Phil. 433. *ἔνθεν ἦν γεγώς* Oed. R. 1393. *οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα* Ant. 566. *τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν* Trach. 246., adsignificata producti temporis et manendi notione, velut in *κοινὰ — ἦν ἂν ἐκπεφυκότα* Oed. R. 262. — *δόμοις γὰρ ἦν — ἐγκεκλῃμένον καλῶς* Trach. 575. — Cum *participio aoristi* dictum *εἰμί* a praesente finito vix differt. *προδείσας εἰμί* Oed. R. 90. *οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ* 970. i. e. *θάνοι ἄν*. Sed *ἦν aoristum* aequat. *τίς ἦν ποτὲ ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους —;* Oed. R. 754. — *ἔσομαι futurum* efficit. *οὐ σιωπήσας ἔσει* Oed. R. 1146. *ἦ μὴν σὺ — λυπηθεὶς ἔσει* Oed. Col. 820. *νέκυν ἀντιδοὺς ἔσει* Ant. 1054., quod si quis futurum exactum esse dicat, non adversabor. Cum *participiis futuri* *εἶναι* sic non dicitur. Nam Phil. 1226. circumlocutionem non habet, in aliis quibusdam *εἶ* ab *εἶμι* repetendum exemplis. Addo ab hoc usu *περιφράσεως* ortum videri illud *θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν* Oed. R. 1356 ch.

5. Iam ad *singula* quaedam in *verbi εἶναι usu* observanda pergimus.

a. Nihil usitatius *ellipsi copulae*, praecipue *praesentis:* reliquae enim raro omittuntur partes. Tractarunt hoc caput Valck. ad Phoen. 976. Dorvill. ad Char. p. 149. Intpp. Greg. Cor. p. 152. Schaef. ad L. Bos. p. 606. *ἑτοῖμος εἰπεῖν* sc. *εἰμί* Oed. R. 92. *οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὐθ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων* Ai. 393 m. *χωρεῖν*

ἑτοῖμος 800. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν sc. εἶ Oed. Col. 139 an. v. Schaefer. ad Gnom. Brunckii ed. Lips. p. 22. — ἐ σ τ ί tam crebro abest, ut omnia exempla afferre inepti foret: Phil. 1196 m. Oed. R. 376. 378. 379. 463 ch., quod memoratu ceteris dignius, quia in τίς solo per se posito omittitur ἐστί, cuius rei praeterea unum apud Sophoclem exemplum prostat Oed. R. 1056., ubi inepte τί δ' ὅντιν' εἶπε secundum Brunckii cod. B. scripsit Elmsleius. — 518. 987. 993. El. 301. Paulo audacior omissio cum in membro sententiae opposito aliud verbum inest: δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Trach. 63. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ El. 987. Nec indignum memoratu, cum participia verbo illo carent: δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Ant. 572. οὕτως ἄγ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα Oed. Col. 1431. v. Matthiae Gr. vol. II. p. 1104. not. — ἐ σ μ έ ν omissum. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι; Ant. 630. cf. Schaef. Mel. Cr. p. 114. Seidler. ad Eur. Electr. 37. — ε ἰ σ ί omissum. ἀλλ' ὁ μὲν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοί Oed. R. 499 ch. — ἔ σ τ ε *imperativus* omissus. ὑμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς Phil. 1069. — ε ἶ ν α ι omissum. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον, ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν Oed. R. 1051. — ἦ ν omissum. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα Oed. R. 742. — ᾖ omissum visum Brunckio et Schaefero Mel. Cr. p. 43. in versu mutilato Phil. 770. v. δέος. *Participia* quoque aliquando absunt: non Phil. 28. 31. ea enim sine illis commode intelliguntur, sed in his: ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόῤῥητον πόλει; Ant. 44. Recte ἀπόῤῥητον ὄν explicabat Matth. Gr. p. 1112. et ad Or. 30., quod apponitur cum epexegesi ad θάπτειν. Erfurdtio ad σφε referri videbatur. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρός Ant. 467. sc. ὄν, ut recte Wunderlich. Obss. in Aesch. p. 95. explicuit; male Brunckius δηλοῖ pro δηλοῦται dictum existimabat. De hac ellipsi egerunt Valck. ad Herod. V. 39. Schaef. ad L. Bos. p. 730. et quos collegit Frater ad Arrian. I. 29. p. 137. Sed non est ellipsis, cum τυγχάνειν et κυρεῖν participio alias addi solito aliquando carent. Nec unquam εἶναι cum verbum substantivum est, omitti patitur: v. Herm. ad Phil. 1150.

b. Deinde notamus σχῆμα Πινδαρικόν Trach. 517 ch.: ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, de quo prudentius Dorvillio ad Char. p. 364. 497. 750. disseruerunt Valck. ad Herod. V. 12. Buttm. Gr. Mai. t. I. p. 552. Herm. l. c. et ad Eur. Ion. 1161. coll. Bentl. ad Hor. Carm. I. 24, 8. III. 16, 7. Serm. I. 6, 131. et aliis locis multis. Quanquam praeponi ceteris sententiae partibus sic dictum verbum necessario solere non magis credam Hermanno, quam Schaeferus ad Plut. t. V. p. 142., recte ad obsoletas prisci sermonis reliquias, velut ἔστιν οἵ referens, quibus deflorescentis Graecitatis auctoris suam orationem exornare sibi visi sunt.

Grammaticorum quidem veterum multi pro sua ratione non male decreverunt ἦν et pluralis numeri tertiae primaeque adeo personae formam esse. v. Choerob. ap. Bekk. p. 1293. et quos collegit Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 231.

c. ἦν inprimis cum ἄρα coniunctum aliquando pro ἐστί dici videtur: nec tamen ut legitima sua vi careat, quanquam visum Schaefero ad Oed. Col. 1697. (1694 H.), ubi quod legitur πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις id aliquantum distat ab ὅρα τίς ἄρ' ἦν Oed. Col. 118 ch. Alia eiusmodi, sed minime probabilia enotarunt Valck. ad Hipp. 359. Diatr. p. 186. Dorvill. ad Char. p. 592. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 126. Theocr. XIX. 8. schol. Apoll. Rh. p. 162. App. Cr. ad Demosth. t. V. p. 393, Heindorf. ad Plat. Phaed. §. 35. Meinek. ad Men. p. 149. De his recte indicavit Apitz. ad Soph. Trachin. 402. p. 186. v. ἄρα.

d. Cum *adverbio* dici εἶναι nonnullis visum. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου Ant. 633. Recte refutat hoc Hermannus.

e. ἐστί *copulam* non initio senarii poni sibi persuaserat Elmsl. ad Heracl. 387. Sed certe copula est ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; Oed. R. 89.; nam interrogativa dictio naturam verbi non mutat.

Εἶν v. ἐν.

Εἰνάλιος v. ἐνάλιος.

Εἰνόδιος v. ἐνόδιος.

Εἰπεῖν v. ἐρεῖν.

Εἴπερ *siquidem.* 1. Cum *indicativo* rei factae indice. εἴπερ ἐστὶ σὸν Phil. 21. εἴπερ ὧδ' ἔχει 116. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ 192 an. εἴπερ ὡς φίλοι προσήκεις 229. εἴπερ ἄρξεις Oed. R. 54. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος 369. εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις 904 ch. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει 1060. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί 1086 ch. εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1225. εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος Oed. Col. 27. εἴπερ μή θ' οἱ ψεύσουσί με 634. εἴπερ ζῆν φιλεῖς 999. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1208. εἴπερ οὐδὲ κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης 1373. εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνός 1383. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. εἴπερ ἤδ' ὁμοῤῥοθεῖ 532. εἴπερ δεῖ 675. εἴπερ γυνὴ σύ 737. εἴπερ εὐτυχεῖ Trach. 191. εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ 367. εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον 617. εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρὸς 1190. εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει 1212. εἴπερ εἴργασται τάδε Ai. 22. εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρῶ 84. εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν 543. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται 733. εἴπερ ἔστι τῇδε θἠμέρᾳ 765. θυραῖος εἴπερ ἐστί 780. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει El. 307. εἴπερ τι κλάεις 1106. εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος 1108. εἴπερ γ' Ὀρέ-

στου σῶμα βαστάζω τόδε 1207. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ 1212. εἴπερ εἶ γενναῖος Alet. IV. 1 (91 D.). εἴπερ πέφυκα Aload. IX. 2 (107 D.). — 2. Cum *indicativo* rei contra ac fingitur sese habentis significante. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας, θυραῖον οἰχνεῖν El. 304. καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον, ἔδρων ἄν 594. — 3. Separatim ponendae formulae εἴπερ τις exempla. *Λαtου* γὰρ ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, πιστός Oed. R. 1118. ἐξέφυν πατρός, εἴπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ Ai. 483. V. Wyttenb. ad Plut. Consol. ad Apoll. p. 113. A. et Schaef. ad Oed. Col. 734. — εἴπερ — γε composita sed medio alio vocabulo, velut Oed. R. 369. Ai. 84. exemplis firmarunt Pors. ad Med. 814 ch. Elmsl. ad v. 895.

Εἰργαθεῖν *cohibere*. ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν El. 1263. v. εἰκαθεῖν.

Εἴργω *prohibeo* et *cohibeo* significat. *Proprie* dictum est οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα Ant. 48. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον Ai. 782. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προςκείμενον El. 712. εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας Phil. 1393. — εἶρξαι — Αἴαντ' ὑπὸ σκηναῖσι Ai. 740. *Cum figura:* οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε Trach. 1247. ἢ φόβος τις εἶργέ νιν; Phil. 565. κακὸν δὲ ποῖον εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; Oed. R. 129. *Passivum tralate* dictum: σοὶ ταῖςδε δ' οὐδὲν εἴργεται Trach. 343. *nihil praepeditur*, i. e. nihil obstat, quominus audias. *Passivum* significatu *neutrali*, quod *medium* vulgo dicunt: εἴργου Oed. Col. 840. *manus abstine*. Ad haec a Creonte dicta chorus respondet σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου. Hoc respici a Suida credibile, eum scribit εἴργου, φυλάττου, χωρίζου. καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται Oed. R. 890 ch. Elmsleius epicae vulgarem formam εἴρξεται substituit. εἴρξεται Pal. et Tricl., Flor. Γ. ἔρξηται. Praeterea si Suidam excipias qui ex Ai. 740. ἦρξε refert in v. ἐμφανές, retenta tamen vera scriptura in v. εἱμαρμένη, nulla est diversitas lectionis. Aspero spiritu εἵργω notari quidem retulere, velut schol. Il. φ. 282. Etym. M. p. 377, 47. Suid. v. εἶρξας. Prudentius illi egerunt, qui de solis vinculis et carcere asperabant dictum, velut Gr. Herm. p. 337. Eust. p. 233, 39. 1387, 3. 1765, 27. et de εἱρκτή, qui carcer est, Gr. Bekk. Anecd. p. 678, 28. Nec tamen consensus est: cf. lex. π. πνευμ. p. 229. Tricl. ad Soph. Ai. 1230. Quanquam auctor lexici de communi Graeciae more locutus videtur, quemadmodum etiam Arcadius eius fons attice aspirari εἱρκτή et εἱρχθῆναι dicit p. 197, 8. Ex eo quod ἀπείργειν et κατείργειν in usu esse constat, non tantum efficitur, quantum sibi persuaserat Poppo ad Thuc. vol. III. p. 152. cf. not. cr. ad VIII. 74., quanquam idem ostendit non esse Thucydidis codices, qui omnia exempla verbi aspero spiritu notata exhibeant, ut Bekkerus existimarat ad Thuc. I. 35. In universum probo Buttmanni disputationem Gr. Mai. vol. II. p. 124. Sed in *vinculis habendi* signifi-

catione nullo tragicorum exemplo firmatur, et omnibus cum optime veniat *prohibendi* aut *cohibendi* vis, aspero abstinendum erit. Prae illa significatione apud nullum Atticorum praesens εἵργω legitur, a que aoristum in usu fuisse disertus testis est gr. Hermanni p. 337. e etiam Arcadii observata spectant.

Εἰρεσία remigatio. θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον — ναὶ μεθεῖναι 244 ch. i. e. ἐρέσσειν. v. μεθίημι.

**Εἱρή* vox nihili ex Erig. II. 1. (226 D.) vulgo afferri solita.

Εἱρκτέος cohibendus. εἱρκτέον τάδ' ἐστὶν Ai. 1229. Apud Stob. S III. legebatur εἰκτέον, sed ibi etiam tres Schowii libri veram scripturam habent.

Εἰρύω distringo, forma epicorum more ex ἐρύω producta. ἀνεκλάνον εἴρυσον ἔγχος Trach. 1026 m.

Εἷς unus. De tono regulis adversante v. Herod. π. μον. λέξ. p. 28. Etym. Gud. p. 171, 49. De spiritu Arcad. p. 200, 10. — 1 *Adie* dictum. *nom.* εἷς. οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνὴρ Oed. R. 281. v. Intpp. C Cor. p. 56. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς — τραφεὶς 1380. ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς 460. v. Apitz. p. 198., quanquam perverse explicit. εἷς τῶν ἐν Ἀ μάνθαν' — ὢν ἀνὴρ El. 1334. — μία. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία R. 753. μία δ' ἀνδρῶν ὕλη Ai. 1385 an. μία νὺξ Naupl. III. 1 (377 εὐφρόνη μία Ter. VII. 11 (517 D.). μία ἁμέρα VIII. 2 (518 D.). — nominativus non legitur. — *gen.* ἑνός masc. ἐξ ἑνὸς ποδὸς Phil. 91. κρατῶ λόγου 1037. ἑνὸς φωτὸς Oed. Col. 1037. πατρὸς ἑνὸς Antig. 14 ἀνδρὸς ἑνὸς 733. — μιᾶς. ἡμέρας — οὐχ ὅλης μιᾶς Phil. 478. Eust. p. 756, 20. μιᾶς — πρὸς νυκτὸς Oed. R. 374. κἀπὶ προσ μιᾶς Oed. Col. 750. μητρός τε μιᾶς Ant. 145 m. δύ' οὖσαι μίαν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Trach. 536., de qua locutione v. Ber ad Alciphr. I, 38. Misc. Obss. vol. V. p. 59. οὐ γὰρ ἀπὸ μιᾶς ἔβλαστον affertur ex Scyth. I. 1 (491 D.). a schol. Apoll. Rh. IV. quos tetrametros si recte descripsit Valck. Diatr. p. 224, c., lege οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. Sed cum κοίτης, minime vulgare vocab a scholiasta additum esse verisimile non sit, corrigendum fortasse μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. — ἑνός neutr. ἐξ ἑνὸς κακοῦ El. 718. clade. — *dat.* ἑνί masc.; δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ El. 1077 ch. Tricl. Brunck. ἐν ἑνὶ ex schol., ut videtur, ut metra congruerent; sed corrigitur antistrophicus versus. Est *duplicem uno consilio laudem* μιᾷ. οὐ μιᾷ ῥώμῃ Oed. R. 122. κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ Oed. 1588. μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερὶ Ant. 14. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ El. 1355. Oed. R. 615. μιᾷ — τῇδ' ὁδῷ El. 1306. ἐν μορφῇ μιᾷ inc. L (713 D.). — ἑνί neutr. ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ — ἐπὶ

τουν Oed. R. 1135. — accus. ἕνα. ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον Oed. R. 846. Affert Suid. v. μονόζωνοι, et respicit Eust. p. 777. 16. ἕνα νέκυν Ant. 1053. ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων Ai. 1319., quod sic componendum ἄνδρα, ἕνα ἄριστον sc. ὄντα. — μίαν. μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν Oed. Col. 499. μίαν καθ' ἡμέραν Ant. 55. 170. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν Amphitr. I (124 D.). De Cris. IV. 5. v. μέλος. — ἕν. ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Phil. 1188 m. μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει Ant. 701. ἓν γὰρ — ἴκος Oed. Col. 1611. De εἷς μόνος coniunctis cf. Schaefer. Mel. Cr. p. 19. His in exemplis omnibus εἷς numerale est, praeter tria, Ai. 1319. Oed. R. 1380. Ant. 1053., ubi significat τις. — 2. Idem est, cum substantivi personam gerit. Sic enim numerale est in his exemplis. εἷς ἦν Ἀχαιός, εἷς ἀπὸ Σπάρτης El. 691. οὐδ' ἂν εἷς ποτέ Trach. 1061. εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς Phil. 1128 ch. πλὴν εἷς τις Oed. R. 118. εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν 247. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος 845. οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε Oed. Col. 1652. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262. In schol. Rom. praefixum est εἰ γάρ τις. οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἂν 875. οὐδ' ἂν εἷς βροτῶν Phaedr. VIII. 1 (611 D.). εἷς σοφὸς διόλλυται inc. VIII (660 D.). — πλὴν ἕν, οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν 120. ἦν ἕν ἐξείπῃς ἔτι 748. ἓν γὰρ οὖν ἐξοιδα Oed. Col. 989. ἓν γάρ μ' ἀμεῖψαι μοῦνον 995. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν 1163. ἓν δ' ἴσθι El. 680. ἓν δ' αὐτίκ' ἐξερῶ Trach. 154. ὡς ἂν ἐκ τριῶν ἓ ἓν εἱλόμην 731. ἕν σοι φράσω Ai. 1119. ἓν δ' ἐπίσταμαι Dan. I. 1 (176 D.). εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι inc. LXXXII. 1 (755 D.). — τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν Oed. R. 62. Libri nonnulli et Suidas v. γνωτός, item Teles ap. Stob. 95, 21. εἷς ἕν habent, quod comparans v. 519. εἰς ἁπλοῦν φέρει Elmsleius recepit. Refellitur hoc additis verbis μόνον καθ' αὑτόν. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος Oed. Col. 741. ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε Ant. 976. ἔτευξε — ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. V. 4 (379 D.). Sed non tam aperte numeralis natura ostenditur, cum εἷς velut Latinum unus ad significandum unum aliis praestantem accommodatur. Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ' ἄριστον Phil. 1328. cf. adiective dicta Ai. 1319. Oed. R. 1380. cf. Lobeck. ad Ai. l. c. Valck. ad Her. VI. p. 497. et Anim. ad N. T. Opusc. vol. II. p. 255. Bentl. ad Hor. A. Poet 32. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 333. Ne illud quidem λέγει τις εἷς Ant. 269. numeralis significatione praeditum putaverim; clarum enim per se erat, admonitionem ab uno factam. Igitur τις εἷς aliquis unus est quidam, nescio quis. Plane ita dictum οὐκ ἔστιν — ὅτῳ ἐφεύρησεις ἕνα Phaedr. VII. 2 (611 D.). non reperies quenquam. — Cum synesi dicitur ὅμαιμος ἐκ μιᾶς Ant. 509. — 3. Adverbiascens μίαν μίαν dictum pro κατὰ μίαν ex Eride Sophoclis II. 2. (201 D.) enotavit Gr. Bekk. p. 108, 9. de qua et similibus

formulis attulere quaedam Brunckius in Lex. et quem laudat, Columna ad Enn. fr. p. 99.

Εἰς et *ἐς praepositio*. I. De *scriptura*. Fuerunt, qui *ἐς* non probarent modo, sed aliquando invitis libris inferrent; id quod Brunckius saepe fecit, quem vide quae scripserit ad Aesch. Prom. 478. Contra Elmsleius praef. ad Oed. R. p. XII. et ad Med. 88. non dici *ἐς ἔσω* et composita atticis poetis nisi cogente metro. Idem Elmsleius (ad Heracl. 271.) tamen nescio quod Porsoni praeceptum, quibus alias carpendis potius operam dare solet, secutus *ἐς* quinto iambici senarii pede praeferendum existimat, quando eo adscito spondeus vitetur, cuius rei ratio non est. Igitur *εἰς* versui necessarium apud Sophoclem, si recte iam computum, ante vocalem in arsi senarii legitur *ter* et *quinquagies:* Phil. 83. 98. 488. 518. 619. 738. 815. 1065. 1293. Oed. R. 62 222. 430. 519. 706. 719. 744. 847. 1010. 1137. 1138. 1254. 1489. Oed. Col. 583. 972. 1197. 1299. 1596. Ant. 226. 1097. Trach. 20. 489. Ai. 37. 60. 79. 509. 863. 997. 1117. 1233. El. 24. 366. 428. 446. 588. 596. 1385. qui senarius choricus est. Acris. XI. 4. (68 D.) Alet. V. 2. (92 D.) Ter. VII. 10. (517 D.) Triptol. IX. 7. (543 D.). inc. XXXVI. (694 D.). LX. 2, 1. (724 D.) XCV. 1 (774. D.). *Bis* in trochaicis versibus, Phil. 1369. Oed. R. 1527. *Bis* in thesi, *semel* in arsi anapaestorum, Ai. 149. Inach. XI. 2. (265 D.). El. 208. *Quinquies* in canticis: *στατὸν εἰς ὕδωρ* Phil. 708. *ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν* Oed. R. 878 ch. *ἔτος εἰς ἔτος* Ant. 340. *τὸν εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων* Ai. 393. *οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν* El. 823. De inc. LXXVIII. 2. (751 D.) incerta res est. Contra sane pauca exempla sunt, quae *ἐς* necessario sibi deposcant; *novem* sedium iambici versus parium: Phil. 31 . Oed. R. 50. 320. Oed. Col. 1426. Ant. 307. Trach. 696. Ai. 1147. El. 14. Ter. VII. 6. (517 D.). quorum Oed. Col. 1424. Ant. 307. quartae, reliqua secundae sedis sunt. In anapaesti arsi soluta *semel ἐς* desideratur Inach. XI. 5. (265 D.) legendum enim *ἔνθεν ἐς Ἄργος* pro olim vulgato *ἐνθένδ' εἰς Ἄργος*. In cantico item *semel* dictum inc. XXVII. 4, 3. *τὸ δ' ἐς ἀεὶ φίον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει*. Sed *ἐςαμβιβάσασιν* Oed. R. 870. non numero, quippe ex Hermanni coniectura, quamvis verisimili profectum. Sed longe pluribus in exemplis ad versum non interest quidquam, *εἰς* an *ἐς* legatur; et his editorum et, ut videtur, codicum insignem licet inconstantiam videre. Legendum autem *εἰς* ministrantibus libris his locis: *εἰς κατασκοπήν* Phil. 45. Sic vulgo, item Laur. a. Flor. Γ. Brunckius *ἐς*. *εἰς κέρδος* 111. Sic Laur. a. Flor. Γ. Ven. *εἰς τὸ κέρδος*. Alii *πρὸς κέρδος* ab interprete; vulgatur *ἐς*. *εἰς Τροίαν* 112. sic Flor. Γ. *εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμνην* 480. schol. et Laur. a. b. c. Ricc. Flor. Γ. Vulgatur *ἐς* et ter quidem. *εἰς σέ* 498. Consensus est. *εἰς φῶς* 577. Sic Flor. Γ.

Brunckius ἐς. εἰς σέ 1041. Consentiunt. εἰς χεῖρας 1330. item. εἰς φῶς 337. item. εἰς μέλαθρα 1414. item. εἰς καλόν Oed. R. 78. item. εἰς βλάβην 17. item. ἀλλ' εἰς μέγιστον 521. Sic Flor. Γ. Vulgo ἐς. εἰς μέγα 638. consensu editur. εἰς ταὐτό 734. Sic Flor. Γ. Vulgo ἐς. εἰς δόμους 861. item. ἐς θυμόν 975. item. εἰς τὰ μητρός 980. cum consensu. εἰς τὰ Λαΐου 1139. Sic. Flor. Γ, ut videtur: vulgo ἐς. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. cum consensu omnium. εἰς τριβάς 1160. Sic Flor. Γ. Θ. Vulgo ἐς. εἰς μέγιστα 1180. Consentiunt. εἰς τὸ φῶς 1229. Sic Flor. tres. Ex Laur. a. nihil enotatum. Brunck. Erf. ἐς. εἰς δέον 1416. Sic Flor. Δ. Reliqui, si certa fides est, ἐς. εἰς τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. cum consensu. εἰς Θήβης πέδον 416. item. εἰς τόδε 598. εἰς πλεῖστον 743. Vulgatur ἢ, quod delevit Brunck.; Reisigius ᾖ, Laur a. εἰ σπλεῖστον, Ricc. B. Par. F. εἰ πλεῖστον, Laur. b. εἰς πλεῖστον quod iure recepit Elmsleius. εἰς σέ 758. εἰς τὰ σά 804. εἰς γένος 969. εἰς οὖς 980. εἰς τόδε 985. 1032. (Laur. a. τάδε) εἰς τόδ' ἡμέρας 1140. εἰς τὸ συμπονεῖν 1370. εἰς τέλος 1527. εἰς τὸ μαίνεσθαι 1534. εἰς δέον Ant. 382. εἰς πέδον 437. Sic codd. Pariss. et August., itaque suadet Elmsleius ad Bacch. 911. Editores ἐς retinuerunt. εἰς τοὺς κακούς 727. Consentiunt omnes. εἰς θανόντων κατασκαφάς 911. item. εἰς θεούς 913. sic Aldus, et vulgatur ita. Brunckius nil monito lectore ἐς, quod nunc in Laur. a. repertum est. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον 986. Consensus est. εἰς δόμους τε κὰκ δόμων Trach. 34. εἰς τὸν ὕστερον 80. εἰς τί 402. εἰς γῆν 701. εἰς χεῖρα 1056. Brunckius ἐς. εἰς λόγου στάσιν 1169. εἰς δόμους Ai. 63. 80. Sic Flor. Γ. Θ. In Laur. a. ἐς videtur legi. εἰς θεούς 128. εἰς τόκον 432. Sic Flor. Γ. Θ. Rell., ut videtur, ἐς. εἰς τοσοῦτον 716. sic Laur. a. Flor. Γ. Δ. εἰς χεῖρα 738. Sic Flor. Γ. Δ. Sed Laur. a. ἐς videtur habere. εἰς ποίους βροτούς 985. Consentiunt. εἰς βυθόν 1062. Sic Flor. Δ. Θ. Rell. ἐς. εἰς ταφάς 1069. 1088. Sic utrobique Flor. tres; de Laur. a. tacetur. εἰς τὸ πρόσθεν 1228. Consentitur. εἰς δὲ ναυτικά 1257. Sic Flor. tres; de Laur. a. tacent. εἰς φῶς 411. sic enim Flor. Δ. εἰς Ἴλιον 574. εἰς πᾶν ἔργον 665. εἰς τὸ κλεινόν 671. εἰς μέσον 738. Sic Flor. Δ. εἰς τί 875. sic Lips. Flor. Δ. Θ. εἰς τίν' ἐλπίδων 946. Sic Flor. tres et vulgabatur ante Brunckium. De Laur. a. tacent. εἰς χεῖρας 1109. Sic edd. vett. Lips. Flor. tres, et, ut videtur, Laur. a. Miror, quod non receperit Hermannus. εἰς τὸ μηδέν 1157. εἰς χεῖρας 1348. Sic Laur. a. Flor. tres; Brunckius ἐς. εἰς γῆρας Acris. II (59 D.). Brunckius ἐς. εἰς ἀνδῶνος Niptr. I. 1 (401 D.). κεἰς θεούς Oenom. I. 3 (419 D.). εἰς φῶς Scyr. VI. 7 (501 D.). εἰς τὰ δεξιά Tript. I. 1 (527 D.). εἰς τὸ φῶς inc. V. (657 D.). εἰς βίαν inc. XXIII. 6 (678 D.). εἰς τὸ μόρσιμον XXXII. 2 (690 D.). εἰς τὸν αὐχένα XXXIV. 2 (695 D.). Brunckius ἐς. εἰς τὰ διδασκαλεῖα inc. C. 2 (779 D.). — *Anapaestorum* unum exemplum est

formae plenioris, Ant. 1328. — *Melicorum* haec sunt: εἰς χάριν Oed. R. 1352. cum omnium consensu: εἰς τόδ' ἦλθον Oed. Col. 554. εἰς τόδ' εἴσας αἴχημα 716. εἰς βάσανον 834. — Sed non minor exemplorum vis est, secundum omnium librorum fidem ἐς habentium. ἐς οἶκον Phil. 240. ἐς τὴν Σκῦρον 381. ἐς τέλος 407. ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον 548. ἐς μέσον 605. ἐς ναῦν 869. ἐς Τροίαν 903. 929. ἐς τά 1281. ἐς τὰ Πυθικά Oed. R. 70. ἐς πάντας 93. ἐς τόδε 125. ἐς τὰ κείνου 263. ἐς πλέον 700. 918. ἐς τοσοῦτον 771. ἐς φόβον 991. ἐς δεινόν 1312. ἐς δέον 1416. ἐς οἶκον 1429. ἐς αὔριον Oed. Col. 753. ἐς τοσοῦτον αἰκίας 752. ἐς τί 864. ἐς χεῖρας 979. Herm. εἰς. ἐς τοσήνδ' ὕβριν 1033. ἐς τάσδε 1123. ἐς λόγους ἐλθεῖν 1166. ἐς τὸ Δωρικόν 1303. ἐς Θήβας 1307. 1327. ἐς δόμους 1410. ἐς Ἄργος 1418. ἐς πρόυπτον Ἅιδην 1442. ἐς δὲ γαίνωτα 1603. ἐς κακόν Ant. 240. 433. ἐς πέδον 269. ἐς κακόν 1013. ἐς Διὸς 1028. ἐς πόλιν 1070. 1081. 1232. ἐς ὕστερον 1179. ἐς δ' ὑγρόν 1221. ἐς τοῦτο Trach. 147. ἐς δόμους 184. 261. 416. 607. Ai. 298. El. 1485. ἐς τήνδε Trach. 410. 687. ἐς χεῖρας 442. ἐς τήνδε 487. ἐς δὲ πνεύμονας 564. ἐς μέσην 693. ἐς τὸ λοιπόν 907. ἐς πυράν 1244. ἐς τοσόνδε Ai. 664. ἐς τε τὸν φίλον 665. ἐς μέσον 1264. ἐς λόγους El. 306. ἐς πᾶσαν πόλιν 632. ἐς τοσόνδε 949. ἐς ξένην 1121. ἐς τὸ σὸν 1156. ἐς θυμόν 1339. ἐς τάφον 1392. ἐς τε τάρκτα Aload. XI. 6 (109 D.). ἐς βρῶσιν Hel. V. 2 (190 D.). ἐς λόγον Polyx. III. 5 (470 D.) ἐς κύκλα inc. LXVI. 1, 2 (731 D.). ἐς μέσον LXXIV. 2, 2 (746 D.). ἐς τρίς XXIII. 13 (618 D.) Haec *senariorum*. At *anapaestorum* illa: ἐς τούσδε τόπους Oed. Col. 1758. ἐς γᾶν Ant. 112. ἐς δαιμόνιον 372. ἐς τόδε 812. *Melicorum* ea ratio est, ut regnet ἐς, non εἰς. ἐς τόνδε Phil. 395. ἐς Ἅιδου 1196. ἐς δόμους 513. Oed. Col. 1739. ἐς φίλους Phil. 1130. ἐς μέγαν Oed. R. 194 ch. ἐς τόν 196. ἐς τόν 899 ch. ἐς τοσόνδε 1212. ἐς τάνδε Oed. Col. 127. ἐς χέρα 200. ἐς τί; 528. ἐς πλέον 1221. ἐς τελευτάν 1226. ἐς δ' ἄκραν 1463. ἐς τίνα 1746. ἐς Δίκας βάθρον Ant. 847. ἐς πότε Ai. 1164. ἐς μέσον Trach. 512. Certum est igitur, quibus propter metrum opus sit forma productiore, *triplo plura* esse exempla, quam quibus brevioris formae usus sit; certum etiam, aliquanto pluribus senariorum locis illam, contra in melicis hanc potissimum reperiri. Nec usquam Aldinam editionem fere, nisi ubi metro expediat, breviorem monstrare Elmsleius observavit ad Med. 55. et in praef. ad Oed. R. l. c. Deinde apud comicos ἐς non aliter usquam, ac diximus, certe in bonis codicibus legitur, et sicubi nondum ita scriptum fuerat, recte et ordine productiores formas Dindorfius restituit; nec nisi unum Hermippi exemplum est ἔσω exhibens, de quo dicemus v. εἴσω: alias ne metrum quidem, ut ita scribatur cogit. Excipi ἐς κόρακας et fortasse ἐς μακαρίαν notum est. Apud Thucydidem quidem ἐς regnare Popponis decretum est vol. I. p.

212; sed quam id non verum sit, ex farragine discrepantis scripturae p. 407 sqq. intelligitur. De Platone certe plane contrarium constat post Schneideri curas praef. ad Civit. t. I. p. LII. sqq. Iam *composita* apud Comicos nulla ab ἐς incipere Porsoni verissima observatio est App. Praef. ad Hecub. p. LXI.; quin ne apud tragicos quidem ulla reperiuntur, nisi cum metro expediat; ab ἐπες incipientia plane ignorare Graecitas videtur omnis: v. Poppo Prol. ad Thuc. vol. I. p. 212. Quae Osannus contra Porsonum attulit Inscr. vol. I. p. 13. nihil valere Schaeferus in Ind. Hecubae v. ἐς recte observavit: sed quae de Comicis asseveravit Porsonus, eadem, quanquam minus confidenter, re quippe non satis explorata, de tragicis existimasse, ea quidem quam saepe retulimus lege, eo certius est, quod ubique fere in quatuor fabulis Euripidis edendis εἰς poetae reddidit. Ultimnm addimus, id etiam regnantis et potioris formae documentum videri, quod sicubi crasis admittitur, κεἰς dicitur, non κἀς, quod si ἐς inesset, devitari non poterat. Ex his efficitur, ἐς apud tragicos valde elevari, plane eiicere in tanta librorum discrepantia non audeo. — Anastrophen quamvis postpositum nomini non magis ceteris monosyllabis praepositionibus εἰς patitur: quippe per se tono carens. Quanquam sic tamen olim suadebat ut fieret Hermannus de Em. R. Gr. Gr. p. 101. Postponitur εἰς Oed. Col. 126 ch.

II. *Usus.* 1. Antiquissima et praecipua ea vis est, ut significet *motum talem, quo locus aliquis* vel *spatium intretur*, vel *aliquid aliquo continetur*. Hic una recenseo, quando εἰς πόλιν, εἰς γῆν, hoc quidem nomine *terram*, non *solum* significante ponitur pro πρὸς πόλιν, πρὸς γῆν: cogitantur enim introire advenientes: nec minus locutiones usus tralati, quibus spatii intrandi subest notio, ut si εἰς οἶκον s. εἰς οἴκους *domum* significat. εἰς Τροίαν μολεῖν Phil. 112. 1347. πλεῖν 903. εἰς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε 220. πλέω δ' ἐς οἶκον 240. σῶσαί μ' ἐς οἴκους 311. ἐς τὴν Σκῦρον 381. ἐμβαλοῦ μ' εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν 480. πλέων — ἐς τὴν εὐβότρυν Πεπάρηθον 544. ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν 869. ἐς Τροίαν μ' ἄγει 929. σ' ἐς τὰ Τροίας πέδι' ἀποστελῶ βίᾳ 1281. αὖλιν δ' εἰς μέλαθρα σὰ πέμψεις 1414. ἐς τὰ Πυθικὰ ἔπεμψα Φοίβου δώματα Oed. R. 70. ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας, εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον 194—196 ch. ἄφες μ' ἐς οἴκους 320. ἔῤῥιψεν εἰς ἄβατον ὄρος 719. Olim a compluribus ἄβατον εἰς ὄρος correctum. ἴωμεν εἰς δόμους 861. οὐκέτ' εἶμι — ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν 899 ch. εἰς οἴκους μολεῖν 1010. εἰς ἄπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον 1139. ἐς οἶκον εἰςκομίζετε 1429. ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος Oed. Col. 98. προςέβα γὰρ οὐκ ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶνδε — κορᾶν 126 ch. οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον 416. τὸν — ἐς Θήβας στόλον — ἀγείρας 1307., quod huc adverto, quod in ἀγείρω *adducendi* vis

inest, non hostilis impetus. ἄγω — ἐς Θήβας στρατόν 1327. ἐὰν — ἐς δόμους νόστος γένηται 1410. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος 1418. ἐς δόμους 1739 m. Trach. 34. (εἰς) 184. 261. 416. 607. Ai. 63. 298. El. 1485 Phil. 513 ch. ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων Ant. 812. εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 911. φέρων — ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1070. ἴσαν ἐς μέσον Trach. 512 ch. ἐς δὲ πνεύμονας — διεῤῥοίζησεν 564. ὡς — ἐς πυράν με θῇς 1244. ἄνδρα — εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον — ἐπελθών 432. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν θεὶς 738. δὸς — εἰς χεῖρας λαβεῖν El. 1109. εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1062. μὴ — εἰς ταφὰς πέσῃς 1069. εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω 1088. εἰς τὰ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος 1257. μὴ — σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. λύσις γὰρ οὐκ ἦν — εἰς Ἴλιον 564. ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος 671. conventus enim dicitur, πανήγυρις. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 738. οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν 823 m. πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1121. δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν (in urnam) 1156. 1157. παράγεται — ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια 1385 ch. ὑποβὰς ἔνθεν ἐς Ἄργος Inach. XI. 5. εἰς Δώδωνος Niptr. I. 1. διεμπολώμεθα — εἰς ἀηθῆ δώματα Ter. VII. 10. ὅρκους — εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI. 1. ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. LXVI. 1. 2. εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν LXXVIII. εἰς Αἶαν πλέων XCV. 1.

2. Deinde ponitur in nominanda *actione*, *quae aliquo versus dirigitur*, cum proprie, tum tralate. *Propriae* dictionis haec sunt. ῥίψασα — ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Trach. 693. 694. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν 701. φύλαξ ἔβην — εἰς ὁδόν Ai. 37. βαῖν' εἰς ὁδόν inc. LX. 2, 1., quanquam haec etiam primae significationi accenseas: sed non licet in hoc fieri: βοῦς — εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. *compellitur in viam*. οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Phil. 488. Prope Oetam enim, non in ipso monte Philoctetes habitabat. εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσα Oed. Col. 1596. ὁρμᾶσθ' εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1097. — αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 112. de considente, non de occupante terram aquila dictum. ἐς πέδον κάρα νεῦσαι 269. cf. νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον — ἵζων 986. *cum me contulissem*. φέρειν νιν ἐς Διὸς θρόνους 1028. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 7. ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς — πρόσεισι μηδέν 428. εὐνή sepulcrum Agamemnonis est, et de inferiis dicitur. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας Oed. R. 1489. πελάζειν ἐς τούςδε τόπους Oed. Col. 1758 an. εἰς σὲ — ἥκω Phil. 498. εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν — στελεῖν 619. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς; Ai. 985. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. *rediturus me convertebam*. V. Schoemann. ad Isaeum p. 363. Hinc locutiones sunt de *morte* et *pernicie*. ὁρμώμενον ἐς προὖπτον Ἅιδην Oed.

Col. 1442. οὐκ εἰς ὄλεθρον; Oed. R. 430. 1146. εἰς τόδ' ἥξεις 1158. εἰς τριβὰς ἐλᾷ 1160. Rursus alia de corpore et membris dicuntur. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα — παρθένῳ προςπτύσσεται Ant. 1222. v. Herm. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι Oed. Col. 1603. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Phil. 738. — παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 1330., quod de *potestate sanandi* dictum, velut de potestate quanquam alio sensu ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας El. 1340. commissus enim Orestes paedagogo, ut servaretur. Rursum aliter δός μοι — εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Trach. 1056. Quae quid ab El. 1109. Ai. 738., quae supra attulimus, differant, incurrit in oculos. εἰς τὸν αὐχέν' εἰςαλοίμην inc. XXXVII. 2.

3. At *tralatio* admodum varia. a. De *statu* et *conditione*, in quam quis adducitur. ἐς τί τρέψει Oed. Col. 864. *quid facies?* ὅταν — τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ 1534. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων — ἐλαύνει 1746 m., quod tamen etiam de fine et termino consequendo dici potuit. ἐς Δίκας βάθρον προςέπεσες Ant. 847 ch. οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 209 an. ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ Phil. 815. ἐς κακὸν πέσοιμι Ant. 240. ἐς κακὸν πεσὼν 1013. εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν Oed. R. 1527. αὖθις εἰς τόδ' ἦλθον Oed. Col. 554 m. ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν 752. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος 1221 ch. ἥξεις εἰς τὸ μόρσιμον inc. XXXII. 2. Transitive dictum. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς — προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι Oed. R. 744. ὕβρις ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν 877 ch. ἐς φόβον φέρον *terrens* 991. ἐς βίαν ἄγον inc. XXIII. 6. ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν ἀλγεινὸν Ant. 434. et plane alio sensu σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημα Oed. Col. 716 ch. εἰ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Ai. 1228. *praeferemus*. — b. Contrarium est, cum de *ingruente malo* dicitur. τοὔτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1117. ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον Oed. R. 62. *tangit*. εἰς βλάβην φέρον 517. εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν ἤκουσα El. 366. νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. Simile est τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον 847. *me tangit*, i. e. a me commissum est, quod aliter dictum quam v. 62. ἔρχεσθαι. — c. De *pugna congredientibus* et omnino *re aliqua* comparatione *spectanda*: εἰς ἀγῶνα τούτῳ συμπεσὼν μάχης Trach. 20. τάχ' εἰς βάσανον εἶ χεροῖν Oed. Col. 838. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ 979. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὔτ' ἔργου μολὼν 1299. — εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν Trach. 1169. γένος — εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν Alet. V. 2. i. q. ἐξητασμένον. Item de *colloquio congredientibus*: σοί φασιν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν — αἰτεῖν Oed. Col. 1166. θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 306. ἐλθὼν ἐς λόγον Polyx. III. 5. — d. De *oculorum coniectu* aliquo versum. εἰς ἐκεῖνον — ἐλεύσσομεν Oed. R. 1254. τί χρή με — εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν Ant. 913. λεύσσων δ' ὅπου γνοίη εἰς ὕδωρ Phil. 708 ch. Saepius

inest, non hostilis impetus. ἄγω — ἐς Θήβας στρατόν 1327. ἐὰν — ἐς δόμους νόστος γένηται 1410. στρέψαι στράτευμ' ἐς Ἄργος 1418. ἐς δόμους 1739 m. Trach. 34. (εἰς) 184. 261. 416. 607. Ai. 63. 298. El. 1485. Phil. 513 ch. ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων Ant. 812. εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 911. φέρων — ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν 1070. ἴσαν ἐς μέσον Trach. 512 ch. ἐς δὲ πνεύμονας — διεῤῥοίζησεν 564. ὡς — ἐς πυρὰν με θῇς 1244. ἄνδρα — εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον — ἐπελθών 432. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν θείς 738. δὸς — εἰς χεῖρας λαβεῖν El. 1109. εἰς βυθὸν πεσεῖν Ai. 1062. μὴ — εἰς ταφὰς πέσῃς 1069. εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω 1088. εἰς τὰ ναυτικὰ σκάφη πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος 1257. μὴ — σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν El. 632. λύσις γὰρ οὐκ ἦν — εἰς Ἴλιον 564. ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος 671. *conventus* enim dicitur, πανήγυρις. πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον 738. οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν 823 m. πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1121. δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν (in urnam) 1156. 1157. παράγεται — ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια 1385 ch. ὑποβὰς ἔνθεν ἐς Ἄργος Inach. XI. 5. εἰς Δώδωνος Niptr. I. 1. διεμπολώμεθα — εἰς ἀηθῆ δώματα Ter. VII. 10. ὅρκους — εἰς ὕδωρ γράφω inc. XXXVI. 1. ἐῤῥηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων inc. LXVI. 1. 2. εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν LXXVIII. εἰς Αἴαν πλέων XCV. 1.

2. Deinde ponitur in nominanda *actione*, *quae aliquo versus dirigitur*, cum proprie, tum tralate. *Propriae* dictionis haec sunt. ῥίψασα — ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Trach. 693. 694. ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν 701. φύλαξ ἔβην — εἰς ὁδόν Ai. 37. βᾶτ' εἰς ὁδόν inc. LX. 2, 1., quanquam haec etiam primae significationi accenseas: sed non licet in hoc fieri: βοῦς — εἰς ὁδὸν πορεύεται 1233. *compellitur in viam*. οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος Phil. 488. Prope Oetam enim, non in ipso monte Philoctetes habitabat. εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσα Oed. Col. 1596. ὁρμᾶσθ' εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1097. — αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς ὑπερέπτα Ant. 112. de considente, non de occupante terram aquila dictum. ἐς πέδον κάρα νεῦσαι 269. cf. νεύουσαν ἐς πέδον κάρα 437. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον — ἵζων 986. *cum me contulissem*. φέρειν νιν ἐς Διὸς θρόνους 1028. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς El. 411. ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Scyr. VI. 7. ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς — πρόσεισι μηδέν 428. εὐνή sepulcrum Agamemnonis est, et de inferiis dicitur. ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας Oed. R. 1489. πελάζειν ἐς τούσδε τόπους Oed. Col. 1758 an. εἰς σὲ — ἥκω Phil. 498. εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν — στελεῖν 619. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς; Ai. 985. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. *rediturus me convertebam*. V. Schoemann. ad Isaeum p. 363. Hinc locutiones sunt de *morte* et *pernicie*. ὁρμώμενον ἐς προὔπτον Ἅιδην Oed.

5. A secunda item significatione illa quoque deflexa est, quod *finem* et *terminum pergendi* vel *perveniendi* indicat. Quae plane adverbiascentia sunt in hoc genere, mox tangentur. Et primum genus est a *locis* desumptum ad *tempora* tralatum, quo *ad id usque* dicitur εἰς. Viam facit ὁρᾷς — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει — μαντεύματα Oed. Col. 1426., de vaticinio eventum habente. — χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ Oed. Col. 1527. ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. VII. 6. οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Acris. II. i. q. ὥστε γηρᾶναι μένει. Deinde de *animo* et *factis*. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα Oed. Col. 985. *ad id impudentiae dictorum*. Etsi εἰς τόδε στόμα coniungi debent, quemadmodum Hermannus vult, nihilo tamen minus significatur εἰς τόδε ἀναιδοῦς λόγου. ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα 1033. ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν — διαπεραιωθῆ ξίφη Ai. 716. πῶς οὖν ὁ λῃστής — ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; Oed. R. 125. ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος 771. cf. Erfurdt. χωρεῖν — εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ El. 605. *omnia audere*. δεινὸς ἕρπειν πλοῦτος εἰς τε τἄβατα Aload. XI. 6. Paulo aliter dictum ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον sc. ὁ δαίμων ἐξήλλετο Oed. R. 1312.

6. *Adverbiascentes locutiones* efficiuntur variae. A *secunda propria* significatione deflexum εἰς τὰ δεξιά Triptol. I. 1. *dextrorsus*. Ab eadem haec sunt: στάντες ἐς ὀρθόν Oed. R. 50. quasi *erecti* i. e. servati. cf. γᾶν κατ' ὀρθὸν οὔρισας 696. — οὐδὲν φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν Trach. 346. εἰς ὀρθὸν φρονεῖν Triptol. IX. 7., quae duo postrema etsi ὀρθῶς explicare licet, tamen a regendo itinere ducta sunt: velut ἐς μέσον inc. LXXIV. 2, 2. Ab ea *tralata* significatione, qua *affici* aliquem aliquo facto indicatur, eae formulae oriuntur, quibus εἰς est *quod attinet* s. *tenus*. νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν, πλὴν εἰς σέ Phil. 1042. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706. Brunckius κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, Musgravius *omnium ora in me laxat* interpretati ἑαυτόν pro ἐμαυτόν dici putaverunt; non rectius schol. πᾶσαν κακουργίαν λόγων κινεῖ. Recte Erfurdtius *de se quidem linguam penitus liberat*, i. e. excusat, omnem culpam in Tiresiam conferendo. σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα Oed. R. 980. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ Ant. 372. *de incredibili tanquam portento ambigo*. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' εἰς τὰ σά, ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον Oed. Col. 804. Recte schol. ἐν τῷ μὴ πείθεσθαί σε μᾶλλον σὺ δυστυχεῖς ἢ ἐγώ: cf. Reisig. Enarr. p. CXIV. αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες εἰς τὸ συμπονεῖν 1370., eque loco virgulam ab Hermanno post γυναῖκες positam, post συμπονεῖν omissam non perspicio. Huic persimile illud est τήνδε τὴν ἐς τάσδε τέρψιν Oed. Col. 1123. *gaudium de illis reducibus susceptum*. Paulo diversa haec sunt: τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ Trach. 489. i. q. παντάπασι. ἐς πολλὰ τἀπο-

adsignificatur *consideratio et consilii via ineunda.* εἰς ἐκεῖνα — ἀποσκόπει Oed. Col. 1197. εἰς τί μοι βλέψασα El. 875. μηδὲν εἰς κεῖνόν γ' ὅρα 913. εἰς σὲ δὴ βλέπω 942. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν 946. οὐδ' ἁμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Ai. 393 m. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὅτι βλέπω 509. — e. De *rebus auditu et intellectu perceptis.* τοιούςδε λόγους — εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς Ai: 149 an. V. Dawes. Misc. Cr. p. 86. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς Oed. R. 975. i. e. μὴ ἔστω ἐνθύμιον, qua locutione usus poeta est v. 739, i. e. μὴ φρόντιζε. Verbis simile est, sensu aliud οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1339. i. e. οὐδὲ συμβαλεῖν ἔχω, non memini, ne coniectura quidem tenus. — f. De rebus *publice agendis* vel *in lucem edendis.* ἐς πάντας αὔδα Oed. R. 93. Confer κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας El. 596. — τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ Oed. R. 1229. δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν εἰς φῶς ὃ λέγει Phil. 577. *palam dicere.* δέσμιον δ' ἄγων ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον 606. *cuivis.* οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς Ai. 1264. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — φανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307. *palam constituti.* Quanquam hoc etiam ad *accessionis* vim trahi poterit. μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν 1081. *palam omnibus dixisse mendacium.* Nam si de republica dictum velis esse, inepta erit publici et privati mendacii distinctio. ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν 1232. v. Erf. *non palam in questum et fletus erupturam.*

4. A secunda dirigendi aliquo versus motus significatione ea translatio repetenda, *qua actione aliquem affici* εἰς indicat, cum bono tum infenso animo (*in, adversus, erga*). ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Phil. 395 ch. i. e. ὅτε Ἀτρεῖδαι εἰς τόνδ' ὕβρισαν. οὐκ ἔσθ' ὅπως σοὶ εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι 518. cf. ὠνείδισ' εἰς σὲ κἀμέ Oed. Col. 758. κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν Phil. 1130 ch. cf. ἀρωγὰν ἐς ἐχθροὺς μολεῖν El. 446. κοὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν — εἰς ἐμέ Phil. 1293. θεοῖς — τάχ' ἄν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι Oed. Col. 969. τάδ' εἰς ἐμαυτὸν — ἡμάρτανον 972. κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. I. 3. ἐκ οὕς τ' ἔδρων 980. εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς Ant. 727. cf. τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν 1328 an. ἣν εὐσεβὴς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν Trach. 410. λόγους οὓς εἶπας ἐς τήνδε 487. non enim *collocuta* quidem cum Iole fuerat, neque *dicta de illa* significantur, sed *animus, in eam qualis esset, dictis ostensus.* ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. εἴς γε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργεῖν — βουλήσομαι 665. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐχ ἧσσον εἰς ἡμᾶς νέμω 588. i. q. δεσπόζουσαν ἡμῶν. Addo formulam γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν Ai. 79. De hoc usu praepositionis v. H. Steph. App. ad Dial. Att. p. 123. Valck. ad Eur. Phoen. 79.; is tamen Sophoclea non protulit.

7. Ellipsis in εἰς Ἅιδου v. Ἅιδης.

8. Εἰς pro ἐν minime dicitur, etsi veteribus pariter ac recentioris aetatis hominibus visum, v. Hemsterh. ad Ar. Plut. 456. Dorvill. ad Char. p. 437. et alii multi, quos adducit Apitz. ad Trach. 192. Primum clarum est eiusmodi exempla, qualia sunt ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον Phil. 605. et σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται inc. LXXIV. 2, 2. non significare ἐν μέσοις sive ἐν μέσῳ, sed in altero motus inesse indicium, in concione enim ille constitutus est, in altero eventus, ὥςτε μέσα i. q. κοινὰ γενέσθαι. Non magis antestari licet εἰς παλαιὸν θᾶκον ἵζων Ant. 986., quod non *sedendi* sed *considendi* vim habet. Relinquuntur duo potissimum exempla. Cum Philoctetes dixisset πατέρα ματεύων (sc. κρᾶτα ἀποτεμῶ) Phil. 1194. rogassetque chorus ποῖ γᾶς; ille respondet ἐς Ἅιδου· οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι. Est autem hoc κατὰ τὸ σημαινόμενον dictum; cum enim in ματεύων *eundi quaesitum* insit significatio, ut quaerat chorus ποῖ γᾶς cum *motus* et *itineris* indicio, recte et ordine Philoctetes pergit ἐς Ἅιδου. Eadem, sed difficilior paulo ratio est Ai. 80.: ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν. Sic optimi codd. Laur. a. b., ille supra scripto ἐν δόμοις, quod vulgatur, Flor. Γ., item cod. Ien. schol. Rom. et Triclinius. Scholiasta poeticum genus dicendi vocat, nec sane ab interpretis manu esse potest. Aptissimum Lobeckius, qui quidem ἐν δόμοις edidit, exemplum contendit Eur. Iph. Taur. 620. (606 M), in quo ut in κείμεθα inest πεπτώκαμεν, ita in μένειν cogitandum βεβηκέναι *introisse*. Non est igitur attractio ex duabus sententiis in unam confusis, de quo genere praeter huius aetatis grammaticos exposuere Kruegerus de Attract. L. Lat. p. 310. coll. Matthiae. ad Eur. Suppl. 224. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 848.

Εἰςάγω introduco. ὅταν σε καιρὸς εἰςάγῃ El. 39. *quando opportunum introeundi tempus erit.* καί σέ γ' εἰςάξω Phil. 670. — *adduco*, tralate νὺξ γὰρ εἰςάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη φόβον Trach. 29., quae verba ex Schol. Ai. 866. Suidas affert v. πόνος, sed vitiose scripta.

Εἰςαεί in perpetuum. Rectius fortasse disiunctim scribitur. χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰςαεὶ θεοί Oed. R. 275. τοῦτό μ' εἰςαεὶ φοβεῖ 1013. μενῶ σ' — εἰςαεὶ βαρύς Trach. 1192. Suid. v. ἀραῖος. — ἢ τὸν εἰςαεὶ λεηλατήσει χρόνον; Ai. 335. ὡς — γένηται γηροβοσκὸς εἰςαεί 567. Suid. v. γηροτροφῶ. — ἐς α ε ί non dicitur.

Εἶσαι collocare. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἶσας αὔχημα Oed. Col. 717 *oh, locasti in gloria* i. e. *eam tribuisti.*

* *Εἰςαιέν* falsa scriptura Oed. Col. 709. v. ἀεί.

Εἰςακούω audio. τοῦδ' εἰςάκουε τἀνδρός Ai. 776. τότ' εἰςακούων πάντ' ἐπιστήσει Oed. Col. 291. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ' εἰς-

ήκουον El. 940. v. *εἰμί* et *θάλλω*. — *ὅς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰςήκουσα* Ai. 311. *ὧν τ' οὐδὲν εἰςήκουσας* Trach. 336. *τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰςήκουσ' ἐγώ, ὡς* — 350. *πολύς σου ταῦτά γ' εἰςήκουσ' ὄχλος* 423. *ἔχεις τε κεἰςήκουσας* Ant. 9. *τοσαῦτα φωνήσαντος εἰςηκούσαμεν* Oed. Col. 1641. *ὅτ' οὖν — χρησμὸν εἰςηκούσαμεν* El. 38. *ὀρθά τ' εἰςηκούσαμεν* 1087. — *τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰςακούσασα* El. 872. Horum proprie dicta pleraque: Ai. 311. 776. Oed. Col. 291. 1641. Trach. 350. 423. El. 38. 872. 1087. Ant. 5. *fando accipiendi* vi unum certe dictum El. 940. et fortasse Trach. 336. — *ἐ ς α κ ο ύ ω* non dicitur.

Εἰςάλλομαι insilio. *μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰςαλοίμην* inc. XXXVII. 2 (695 D.). — Tralate *iruro*. *τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυςκόμιστος εἰςήλατο* Ant. 1326 m. Nam quae Erfurdtius comparavit *irruendo adscendere* interpretatus, dissimillima sunt: *τὰ δὲ* adverbiascere potius videtur. — *ἐ ς ά λ λ ο μ α ι* non reperitur.

* *Εἰςαναβαίνω escendo.* *εἰςαναβᾶσα* lectum vulgo Oed. R. 876. v. *ἐςαμβιβάζω*.

Εἰςάπαξ semel. *ἐπείπερ εἰςάπαξ συνήνεσα* Phil. 122. *ὃς οὐκ ἂν εἷλετ' εἰςάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη* Phil. 441., *qui quamvis nolentibus omnibus sua saepius ingerebat.* *εἰςάπαξ τρέσας* Oed. Col. 1421., quod mire argutatus Hermannus *uno nisu, sic repente* explicat. — *ἐ ς ά π α ξ* non exstat.

Εἰςαφικνέομαι advenio. Plutarchus Symp. IX. probl. 14.: *ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεὺς φησὶ Σειρῆνας εἰςαφικέσθαι Φόρκου κόρας κ. τ. λ.* Quae ad Ulixem *ἀκανθοπλῆγα* s. Niptra recte referens Brunckius tamen in incertis posuit (LXX. 4, 1. 407 D.), bene autem scripsit *Σειρῆνας εἰςαφικόμην*. — *ἐ ς α φ ι κ ν ο ῦ μ α ι* non reperitur.

Εἰςβαίνω. Proprie *introeo*. *πρὸς — κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰςβαίνομεν* Ant. 1190. Tralate *subeo*. *τοιαῦτα καὐτὸς εἰςέβην κακά* Oed. Col. 1001. Et de *re* in nos *ingruente*: *ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς εἰςέβη* Trach. 297. cf. Elmsl. ad Eur. Med. 56. *ἐ ς β α ί ν ω* non dictum.

Εἰςβάλλω. Proprie et transitive *conicio*. *ἄνδρα — εἰςέβαλλον εἰς ἕρκη κακά* Ai. 60. Intransitive dicitur *ἀμφὶ νῶτα καὶ τρόχων βάσεις ἤφριζον, εἰςέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί* El. 709. i. e. *ἐπέπνεον, adhalabant.* — *ἐ ς β ά λ λ ω* non legitur.

Εἰςγράφω perscribo. *μαντεῖα — ἃ — εἰςεγραψάμην* Trach. 1157. Significantius hoc, quam quod quis exspectet dici, *ἐξεγραψάμην*. *Perscripsit* enim tabellis ore vatum accepta: si scripta quaedam monumenta exstitissent, *ἐκγράφεσθαι* dicendum erat. — *ἐ ς γ ρ ά φ ω* non reperitur.

Εἰςδέχομαι recipio. *τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ — γῆς — μήτ' εἰςδέχεσθαι μήτε προςφωνεῖν τινά* Oed. R. 238. *γῆς εἰςδέχεσθαι* coniungenda, cf. Eur.

Phoen. 461. et Reisig. C. Cr. in Oed. Col. p. 247. — *τίν' εἰςδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον* Trach. 375. ὑπόστεγον cum verbo coniungendum. — *ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰςεδεξάμην* El. 1117. reddebatur enim pro vivo urna cum cineribus. — *ἐςδέχομαι* dictum non est.

** *Εἰςδύω* (ῡ aor. 2. producitur, ut si sequitur σ). Propria *induendi* vi dici videtur Captiv. VIII. 3. (43 D.) si recte emendatum *χρύσε' ἀμφιλιν' εἰςδὺς κρούπαλα.* Sed codex Hesychii v. *ἀμφίλινα κρούπαλα* habet *χρυςδύς.* v. Tralate de *dolore pungente εἰςέδυ με — οἴστρημα* Oed. R. 1317.

Εἴςειμι introeo. Proprie dictum: *αὖθις εἴςειμι πρός σε ψιλός* Phil. 941. Suidas v. *αὖθις* et *ψιλός*, et libri omnes plenius scribunt. *εἴςιθ' εἴσω* El. 792. *εἴςιθι* 1041. *αὖθις εἴςιτον* Phil. 547. *εἴςιτ' ὦ ξένοι* El. 1315. *εἰςιόντι μοι* 1332. Aliquid habet figuratae significationis, quod Hermannus de coniectura posuit *οὔ τι — ξύνοικος εἴςειμι* El. 808. pro *ἔσσομ'*, quod in libris est. Ab introeundo enim ad *manendi* et *perdurandi* vim traductum verbum. — Transfertur ita, ut de *motu animi* et oborientibus lacrimis dicatur. *γόον δὲ μηδὲν εἰςίτω δάκρυ* Trach. 1189. v. Valck. ad Phoen. 1379. — *ἔςειμι* non comparet.

Εἰςέπειτα quod rectius *εἰς ἔπειτα* scribitur, *posthac. τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰςέπειτα* Ai. 35.

Εἰςέρχομαι. Proprie *introeo* et *incedo. ὡς ἄθυμος εἰςελήλυθας* Oed. R. 319. *ὅπως εἰςῆλθε* 1244. *εἰςῆλθε λαμπρός* El. 675. *εἰςῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα* 690. *δήλωσον εἰςελθοῦσα* 1095. *ἀρήξατ' εἰςελθόντες* Ai. 322. *δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰςελθὼν πόλιν* Oed. Col. 917. Sic etiam intelligo v. 911.: *ὥςπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰςῆλθ' ἔχων*, ut addendum putem *εἰς ἡμᾶς*, i. e. *εἰς πόλιν ἡμῶν*, ut non necessario explicandum sit *προςῆλθε.* Tralate est *intrare* et *oriri* de sensibus et animi affectionibus. *εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή* Oed. Col. 373. *ἔρως — εἰςέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει* inc. XXIII. 9 (678 D.). Vide Valck. ad Phoen. 1379. et ad Herod. VII. 46. Bast. ad Greg. Cor. p. 375. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 388. Cum accusativo Euripides ita plus semel; cum dativo, ut Sophocles, Andocides de Reditu suo p. 129, 10. — *ἐςέρχεσθαι* metro cogente bis dictum idque proprie: *Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος* Trach. 1157. *ἔσω δ' ἐςῆλθε* Ai. 289. Priore loco cod. Paris. *προςελθών*, qua praepositione etiam ipsum *εἰς* a librariis et interpretibus explicari scimus. Sed in illis exemplis, quae plenius an contractius scribantur nihil interest, Oed. R. 1244. El. 675. 690. Oed. Col. 373. 911. ne vestigium quidem tenuioris formae exstat.

Εἰςιδεῖν v. *εἰςοράω.*

Εἰςκηρύσσω proclamo, denuntio. ὅσων — εἰςεκήρυξαν βραβῆς δρόμων El. 680.

Εἰςκομίζω proprie *infero*, de homine *abduco*. ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον εἰςκομίζετε Oed. R. 1429. Sic scribendum secundum Flor. Γ.; male vulgo ἐςκομίζετε.

Εἰςλεύσσω *adspicio*. τὸ γὰρ εἰςλεύσσειν οἰκεῖα πάθη Ai. 253 an. Sic pro vulgato ἐςλεύσσειν scribendum ex Flor. Γ. et Eust. p. 1422, 60. apud quorum utrumque εἰςλεύσειν scriptum. Affert etiam Stob. Serm. XCIX. 21. Tzetz. Chil. X. 582.

Εἰςοίκησις *domicilium*. τὴν ἔσω ἄοικον εἰςοίκησιν Phil. 530.

Εἰςοπίσω *in posterum*. μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰςοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι Phil. 1092. Dicta ἐκ παραλλήλου sunt εἰςοπίσω et ὕστερον.

Εἰςοράω. I. *Formae*. *Passivi* nulla pars exstat. *Praesens act.* εἰςορῶ Oed. Col. 1099. El. 601. Trach. 1102. εἰςορᾷς Phil. 249. 965. Oed. R. 22. 1120. Oed. Col. 776. Ant. 288. El. 866. 985. Trach. 282. 3[illegible] εἰςορᾷ Oed. Col. 1372. εἰςορᾶτε El. 1424. εἰςορῶσι Oed. Col. 1533. Ant. 577. Ai. 827. inc. X. 1, 2 (663 D.). — εἰςόρα El. 574. — εἰςορᾶν Phil. 27. 659. El. 654. 1353. Phin. III (636 D.). — εἰςορῶν Phil. 453. 499. Oed. Col. 287. 1360. Ai. 127. Synd. VII. 1 (152 D.). εἰςορῶσι dat. partic. Ant. 30. Brunckius contra libros omnes et Eust. p. 719, 9. ex Burtoni quondam coniectura εἰςορῶσι. — *Futurum*. εἰςόψει Oed. R. 1295. εἰςόψεσθε 1224. 1412. et versu postulante ἐςόψεσθε Oed. Col. 14[illegible] Trach. 803. — *Aoristus*. εἰςεῖδον Oed. R. 105. ἐςεῖδον El. 1255 m. 1304. 1307. Tr. 752. εἰςείδομεν Oed. R. 1263. ἐςίδον Phil. 676 m. ἐςιδεῖν Oed. R. 1303 an. ἐςιδὼν Ant. 128 an. — εἰςίδω Ant. 1314 m. El. 260. — εἰςίδοιμι Phil. 1198 m. Trach. 302. Alcm. I. 1 (95 D.). εἰςίδοις Ant. 472. εἰςίδοι Trach. 899. — εἰςιδεῖν Oed. R. 768. 1052. El. 409. Ai. 70. 458. 743. — εἰςιδὼν Oed. R. 1049. Trach. 573. Ai. 2[illegible]67. 1131. Phil. 870. εἰςιδοῦσα Trach. 954 ch. — *Medium* deponens est et activi praeditum vi. ἐςορώμενοι El. 1048 ch. εἰςίδοιτο Trach. 151. Haec si quis intuetur, primum reperiet, tenuiorem formam metro expressam esse, ut in iambicorum versuum sede pari El. 1304. 1307., in melicis El. 1048. 1263. Phil. 676., in thesi anapaestica Oed. R. 1303. Ant. 128. Productior forma ubique in arsin incidit, cum melicorum, tum senarii versus, dubitatio ut esse nulla possit. Duo sola exempla sunt tenuioris scripturae in incerto versus iambici sede repertae, Trach. 752. Oed. R. 1263., hic autem Elmsleius εἰςείδομεν dedit, et nos supra ita retulimus, quippe non in Triclinianis solis, sed etiam in Flor. Γ. repertum. Peccatur tamen a librariis etiam in contrariam partem: velut Oed. R. 1303. in Flor. Γ. Θ. contra anapaestici versus regulam εἰςιδεῖν

iptum est. Quod unum relinquitur Trach. 752. correctione tollendum meo.

II. *Usus*. 1. *adspicio*, oculis aliquo coniectis. οὐδ' ἐςιδεῖν δύναμαί Oed. R. 1303. μηδέ μου κάρα — εἰςορῶν ἀτιμάσῃς Oed. Col. 287. νῦν δακρύεις εἰςορῶν 1360. ἐᾶν — οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰςορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30., quod quomodo ad recte intelligendum commi debeat, v. Herm. σφᾶς ἐςιδὼν — προςνισσομένους Ant. 128 ch. ὥςτε ἐπεὶ εἰςιδὼν στέρξαι γυναῖκα Trach. 573. *Adspiciendo* enim potius, nam *conspiciendo* amor gignitur. ἔκλαεν ἡ δυστηνὸς εἰςορωμένη 905. Quod illo ante dictum est εἰ βλέψειε δέμας του de *conspiciendo* cogitari vetat. ὥς με τλήσεται ποτ' εἰςιδεῖν Ai. 458. ὥςπερ εἰςορῶσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πεσόντα 827. Elegantius enim *tranquilli adspiciunt* i. e. *patiuntur* intertactaberis, quam *vident*. κἄτ' αὐτὸν εἰςιδών τις ἐμφερὴς ἐμοί 1131. non illum sed *conversus ad eum*; male schol. Pal. ἰδών. ὅταν — εἰςίδω δ' ἐνδύματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά El. 260. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰςορᾶν 654. *regali adspectu*, cf. νεκρὸς τάριχος εἰςορᾶν Phin. III. — πατέρα ἐμὲ εἰςορᾶν δοκῶ El. 1353. τὰ Τροίας εἰςορῶν εἰδώλια Synd. VII. 1. — Saepius etiam nihil est, nisi *video* et *conspicio*, de rebus forte oblatis dictum. δοκῶ γάρ — ἄντρον εἰςορᾶν Phil. 27. οὐ γάρ σ' ὀρθά μ' ὄντιν' εἰςορᾷς 249. τηλόθεν τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰςορῶν φυλάξομαι. 453. ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰςορᾶν ἐμοὶ φάος μόνος δέδωκας 659., adsignificata *vitae incolumitate reddita*. οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα — οὐδ' ἐςίδον 676. ἀκοῇ μέν σ' εἰςιδὼν — βλέποντα 870. ἐμοῦ γ' ὃν εἰςορᾷς 965. πῶς ἂν εἰςίδοιμί σε 1189 m. ὥςπερ καὐτὸς εἰςορᾷς Oed. R. 22. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰςεῖδόν γέ πω 105. δι' ἅ νιν εἰςιδεῖν θέλω 768· gl. ἰδεῖν. εἴτε αὐτόθ' εἰςιδών 1049. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰςιδεῖν 1052. τοῦτον, ὅνπερ εἰςορᾷς 1120. οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰςόψεσθε 1224. οὐ δὴ — τὴν πανώλ' εἰςείδομεν 1263. θέαμα δ' εἰςόψει τάχα 1295. ἐκρίψατ' ἔνθα μήποτ' εἰςόψεσθ' ἔτι 1412. τὰς κόρας γὰρ εἰςορῶ — προςπολουμένας Oed. Col. 1099. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐςόψεσθ' αὖθις 1440. σίδηρον — λαμπρὸν ἂν εἰςίδοις Ant. 472. τάςδε δ' ὥςπερ εἰςορᾷς Trach. 282. ὡς ... ὄντος εἰςορᾷς ἐμοῦ 393. οὔ νιν τὰ πρῶτ' ἐςεῖδον 752. ἢ ζῶντ' ἐςόψεσθε 803. κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰςίδοι 899. μὴ ταρβαλέα θάσσειν μοῦνον εἰςιδοῦσα 954 ch. ὀπτὴρ αὐτὸν εἰςιδὼν — φράζει Ai. 29. ... — εἰςιδὼν θροῇς 67. ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰςιδεῖν 70. εἰ ζῶντ' ... εἰςιδεῖν θέλοι 742. εἰςιδεῖν πατρὸς δευτέραν ὁμιλίαν El. 409. ἐναργῆ, ὥςπερ εἰςορᾷς ἐμέ 866. τί τοὺς — οἰωνοὺς ἐςορώμενοι 1048 ch. ἐπεὶ — ἀέλπτως ἐςεῖδον 1255. κἄπειτ' σ' ἐςεῖδον 1304. θανόντα τε καὶ ζῶντ' εἶδον 1307. εἰςορᾶτέ που τὸν ἄνδρα 1424. Cf. Brunck. Ind. in Aristoph. v. *Praepositiones*. — 3. *cerno animo*, inde *considero*, *attendo*, *ani-*

madverto. εἰςόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 574. φροντίδ᾽ οὐκ εἰςορῶ 601. οὐκ εἰςορᾷς; γυνὴ μέν, οὐδ᾽ ἀνὴρ ἔφυς 985. τοιαῦτα τοὺς εἰςορῶν Ai. 127. τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰςορᾷς θεούς Ant. 288. οἳ πέλας — τὸν Ἅιδην εἰςορῶσι τοῦ βίου 578. ὅπως μηκέτ᾽ ἆμαρ ἄλλ᾽ εἰςί 1314., quod cum significat *ne ultra mihi vitam produci videam*, huc trahendum est, quia non fit oculis. τότ᾽ ἄν τις εἰςίδοιτο — κακοῖσιν ἐγὼ βαρύνομαι Trach. 151. μή ποτ᾽ εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντα 302. ω τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰςορῶ ἕξουσαν 110 *praevideo s. praesagio animo.* εἰςορῶν ὡς πάντα δεινὰ — βροτοῖς κεῖται Phil. 499. Recte sic Tricl., ut εἰςορῶν ὡς κεῖται coniungantur; veteres libri post εἰςορῶν virgulam habent. Schol. γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα. νῦν ἡνίκ᾽ εἰςορᾷς πόλιν — ξυνοῦσαν εὔνουν Oed. Col. 776. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ᾽ εἰςορῶσι 1533. adsignificata vindicat eidem significationi testis locus est Oed. Col. 1372.: δαίμων εἰςορᾷ μ᾽ οὔ τί πω ὡς αὐτίκα, v. Schaef. ad v. 1370. Reisig. Enarr. p. CLXVI. unde dictus Iupiter ἐπόψιος, de quo egit Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 82. — εἴθ᾽ εὖ φρονήσαντ᾽ εἰςίδοιμι Alcm. I. 1. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁρῶντες εἰςορῶσι τἀμφανῆ inc. X. 1, 2., quod copiose illustrat Wyttenb. ad Plut. de Aut. Poet. p. 21, B. — 4. De *struendo* verbo unum adnotatione dignum quod cum participii genitivo dici videatur: ὡς ἕρποντος εἰςορᾷς ἐμοῦ Trach. 393. Schaefero placet εἰςορᾷς duabus circumpositis virgulis, ut solet ὁρᾷς, mediae sententiae inseri, de qua dicendi formula observata quaedam Dawesio sunt Misc. Cr. p. 318. Brunckio ad Soph. Phil. 862. Sed hoc aliis exemplorum documentis caret. Seidlero, cuius sententia apud Hermannum memoratur, εἰςορᾶν ut ὁρᾶν aliquando cum genitivo poni videtur; Matthiae ad Eur. Or. 383. et Gr. Gr. t. II. p. 1304. ex confusis duabus explicat locutionibus, ὡς ἕρποντος ἐμοῦ et ἕρποντά με εἰςορᾷς. Sed procul dubio recte Hermannus explicat ὡς, ἕρποντος ἐμοῦ, εἰςορᾷς sc. ἐμὲ ἕρποντα. Pleonasmi genus εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰςορωμένη Trach. 905., in quibus tamen non abundat quidquam, nisi specie tenus, exemplis aliquot firmavit Lobeck. ad Ai. 882. p. 370.

Εἰςορμάω. Activum εἰςορμῶσιν inutili coniectura impertiverunt Sophocli quidam: v. εἰςοράω. Medium est *irruere.* σφ᾽ ὁρῶ τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰςορμωμένην Trach. 909.

Εἰςπαίω irrumpo. βοῶν γὰρ εἰςέπαισεν Οἰδίπους Oed. R. 1252. Affert Suidas v. ἐπειςπέπαικεν. Cf. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 271. Intpp. Greg. Cor. p. 403. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. 909. Meinek. ad Menandr. p. 388. Pflugk. ad Eur. Hec. 118.

Εἰςπέμπω immitto, cum *subornandi* adsignificatione. μάντιν — κακοῦργον εἰςπέμψας Oed. R. 705.

Εἰςπίπτω incido i. e. *irruo*. εἰςπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον Ai. 55.

Εἰςπλέω portum intro. ὃν (ὑμέναιον) ἄνορμον εἰςέπλευσας εὐπλοίας τυχών Oed. R. 423. infaustum Oedipi connubium cum navigatione specie ici comparatur.

Εἰςχειρίζω committo. ἣν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις δωρητόν, οὐκ αἰτητὸν εἰςεχείρισεν Oed. R. 384. Affert Suidas v. δωρητόν et χειρίζω.

Εἴσω et *ἔσω*. I. *Scriptura*. εἴσω metro iubente scribitur in arsi ambica Phil. 670. Ant. 574. Ai. 11. Trach. 864. El. 792. 1483., et in arsi secunda versus dochmiaci El. 1384 ch. ἔσω legitur in thesi iambici senarii parium sedium Phil. 529. 1309. Oed. R. 57. 92. 1171. 241. 1244. 1515. Ant. 1211. 1233. Trach. 335. Ai. 105. El. 40. 1092. 1366. 1395.; in thesi bisyllaba anapaestica Ai. 231. (ὢν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, quod ex Tricl. contra libros et Aldinae fidem τὰ μὲν εἴσω Brunckius correxit; in Ricc. est τὰ μὲν ἔσω, in Flor. Γ. ἔξω, in Δ. Θ. omittitur adverbium); in melica thesi cretici versus τῶνδ' ἔσω Oed. R. 679. Ubi ad metri legem nihil interest, ἔσω certa fide destitutum est, sed εἴσω sic dictum in impari sede senarii Oed Col. 18., quod non libris modo sed et Aldina, Suida, Zonara invitis in ἔσω Brunckius mutavit, idem ausus Trach. 201., quo loco contra ceterorum testium fidem nihil potest, qui Ammonii librum, ut nunc est, corruptissime scriptum in compendium redegit p. 50.; non minus temere rem Brunckius gessit Trach. 492. 690., ubi etiam Laur. a. εἴσω exhibere verisimile cum ceteris libris, quanquam non notatur quidquam; 896.; Oed. R. 461.; sed El. 1329. non attigit. In Ai. 670., ubi scribitur vulgo ἔσω, corrigendum εἴσω ex Barocc. Flor. Θ. Relinquuntur duo exempla Ai. 209. Ant. 487. quae ipsa in ordinem cogendum censeo. Horum perpauca memorat Kuehlstaedt. de dial. trag. p. 128. Si memineris Aristophanem et Platonem nunquam dixisse ἔσω (de hoc v. Schneider. praef. ad Civ. t. I. p. LIII.), vera videbitur Elmsleii sententia (ad Med. 88.), etiam Hermanno probata ad Trach. 201., ἔσω tragicis nonnisi versu cogente admissum, a comicis, ut ἐς, abesse longissime. Nec probo tamen eundem Elmsleium Hermippi versum corrigentem, ut ἐγώ scribatur pro ἔσω; est enim sententia haud dubie παρῳδικῶς ex aliquo tragicorum desumpta, quo non solum ἰοὺδ' ἔσω ducit, inprimis dilecta illis, ἔσω in fine versus posito, formula, sed et universa oratio — θυμιάσω τοῦ τύπου σπουδωμένου —, et remotius a vulgari consuetudine ἀγήλω. Quod ἀναλογώτερον dicitur ἔσω Apollonio de adv. p. 577, 24. et schol. Dion Thr. p. 942, 33., ipsum indicio est, literarum monumentis minus illud

animadverto. εἰςόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς El. 574. φροντίδ᾽ οὐκέτ᾽ εἰςορῶ 601. οὐκ εἰςορᾷς; γυνὴ μέν, οὐδ᾽ ἀνὴρ ἔφυς 985. τοιαῦτα τοίνυν εἰςορῶν Ai. 127. τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰςορᾷς θεούς Ant. 288. ὅταν πέλας — τὸν Ἅιδην εἰςορῶσι τοῦ βίου 578. ὅπως μηκέτ᾽ ἆμαρ ἄλλ᾽ εἰςίδω 1314., quod cum significat *ne ultra mihi vitam produci videam*, huc trahendum est, quia non fit oculis. τότ᾽ ἄν τις εἰςίδοιτο — κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Trach. 151. μή ποτ᾽ εἰςίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντα 302. ω τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰςορῶ ἕξουσαν 1102. *praevideo s. praesagio animo.* εἰςορῶν ὡς πάντα δεινὰ — βροτοῖς κεῖται Phil. 499. Recte sic Tricl., ut εἰςορῶν ὡς κεῖται coniungantur; veteres libri post εἰςορῶν virgulam habent. Schol. γιγνώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα. νῦν ἡνίκ᾽ εἰςορᾷς πόλιν — ξυνοῦσαν εὔνουν Oed. Col. 776. θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ᾽ εἰςορῶσι 1533. adsignificata vindicta; eidem significationi testis locus est Oed. Col. 1372.: δαίμων εἰςορᾷ μὲν οὔ τί πω ὡς αὐτίκα, v. Schaef. ad v. 1370. Reisig. Enarr. p. CLXVI.: unde dictus Iupiter ἐπόψιος, de quo egit Spanhem. ad Callim. hymn. Iov. 82. — εἴθ᾽ εὖ φρονήσαντ᾽ εἰςίδοιμι Alcm. I. 1. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁρῶντες εἰςορῶσι τἀμφανῆ inc. X. 1, 2., quod copiose illustrat Wyttenb. ad Plut. de Aut. Poet. p. 21, B. — 4. De *struendo* verbo unum adnotatione dignum quod cum participii genitivo dici videatur: ὡς ἕρποντος εἰςορᾷς ἐμοῦ Trach. 393. Schaefero placet εἰςορᾷς duabus circumpositis virgulis, ut solet ὁρᾷς, mediae sententiae inseri, de qua dicendi formula observata quaedam Dawesio sunt Misc. Cr. p. 318. Brunckio ad Soph. Phil. 862. Sed hoc aliis exemplorum documentis caret. Seidlero, cuius sententia apud Hermannum memoratur, εἰςορᾶν ut ὁρᾶν aliquando cum genitivo poni videtur; Matthiae ad Eur. Or. 383. et Gr. Gr. t. II. p. 1304. ex confusis duabus explicat locutionibus, ὡς ἕρποντος ἐμοῦ et ἕρποντά με εἰςορᾷς. Sed procul dubio recte Hermannus explicat ὡς, ἕρποντος ἐμοῦ, εἰςορᾷς sc. ἐμὲ ἕρποντα. Pleonasmi genus εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας, ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰςορωμένη Trach. 905., in quibus tamen non abundat quidquam, nisi specie tenus, exemplis aliquot firmavit Lobeck. ad Ai. 882. p. 370.

Εἰςορμάω. Activum εἰςορμῶσιν inutili coniectura impertiverunt Sophocli quidam: v. εἰςοράω. Medium est *irruere.* σφ᾽ ὁρῶ τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰςορμωμένην Trach. 909.

Εἰςπαίω *irrumpo.* βοῶν γὰρ εἰςέπαισεν Οἰδίπους Oed. R. 1252. Affert Suidas v. ἐπειςπέπαικεν. Cf. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 271. Intpp. Greg. Cor. p. 403. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. 909. Meinek. ad Menandr. p. 388. Pflugk. ad Eur. Hec. 118.

Phil. 529. Ant. 1233., nam in *προθήσειν*, cum modo foris versata esset Eurydica, *introeundi* vis conspicitur; deinde idem ad verba motus significandi expertia traductum, velut Oed. Col. 18. Tr. 864. Ai. 105. 231.; denique est, ubi verbum plane absit, velut Trach. 201. Oed. R. 1171. El. 1092.; in quibus tamen omnibus inest indicium, abiisse, qui compellentur.

Εἶτα. 1. Proprie rem posteriore gestam tempore significat: *deinde.* *κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο — εὐσεβέστατος* Phil. 84. *εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν* 295. *εἶτα δ᾽ ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος* Oed. R. 452. *εἶτ᾽ ἔλυσε δυςπινεῖς στολάς* Oed. Col. 1593. *οὔκουν ἐρεῖς ποτ᾽, εἶτ᾽ ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;* Ant. 244. *εἶτ᾽ ὁ δύςμορος ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος* 1219. *εἶτα φοινίας — ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο* Trach. 767. *ἀμφέστησαν, εἶτ᾽ ὀνείδεσιν ἤρασσον* Ai. 711. *εἶτα δεύτερον — ἀντιφωνεῖ* 757. *κᾆτ᾽ — ἐμφερής τις εἰςιδὼν ἐμοὶ — εἶπε* 1131. *εἶτα τόνδ᾽ ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον* El. 411. *εἶτ᾽ ἦμαρ αὔξει μέσσον* Thyest. VI. 5 (239 D.). — 2. Particula est sermonis continuativa, *deinde*, *porro* significans. *ἣ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν — τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι* El. 254. *κᾆτα τοῖςδε δουλεύω βίᾳ* 1183. *τὰ χρήματ᾽ — εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα — τυραννίδος θακοῖσιν ἥδιστην ἕδραν* Aload. XI. 2 (109 D.). — 3. Hinc est, quod res secundum mentem argumentantis ex altera consequentes vel contrarias infert; ut vel *εἰ* vel *εἰ καί* particulis cum aliqua sententia subaudiendis ad explicandum utaris. *ἀλλ᾽ εἰκάθω δῆτ᾽; εἶτα πῶς ὁ δύςμορος εἰς φῶς — εἶμι* Phil. 1337. *ἴσ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν᾽ αὐτὸς μαθών* Oed. R. 544. Non ponitur enim aliquid tempore posterius, sed altera res alterius faciendae necessaria conditio. *κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἀπ᾽ ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;* 1023. (*nihilominus*, *et tamen*). *κᾆτα τίς γαμεῖ* 1500. *κᾆθ᾽ οἱ κάκιστοι — πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;* Oed. Col. 419. *εἶτ᾽ ἀφεὶς τὰ τῆςδε τῆς γῆς κύρια — ἄγεις θ᾽ ἃ χρῄζεις* 918. *κᾆθ᾽ ὧδ᾽ ἐπαινῶν — ἐ λανθάνει* 1009. *κᾆτ᾽ οὐ δέχονται — λιτὰς ἔτι θεοί* Ant. 1006 sc. propter fana cadaveris insepulti tabe foedata. *ἤδη γὰρ εἶδον — τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶτα — ἐκτετίμηνται πλέον* El. 63. non *postquam* sed *quia fecerunt*. Horum exemplorum duo Oed. Col. 420. 918. indignabundi exhibent interrogationem, de qua re v. Valck. ad Phoen. 549. — 4. Cum *participio* dictum paene abundare videtur. *οἷ᾽ ἔργα δράσας — εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις* Oed. R. 1402. *ἐξάραντες εἶτ᾽ ἐλαύνετε* Oed. Col. 265. *μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοίρας ποιεῖσθε μηδαμῶς* 278. *δρῶν τι χρηστὸν εἶτα λοίσθιον θάνω;* Ai. 463. *μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς — ὑβριστὴς γένῃ* 1071. *ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν εἶτ᾽ ἁμαρτάνει* 1073. *λοιβαῖσι — στέψαντες εἶτ᾽ ἄψορρον ἐνθάδ᾽ ἥξομεν* El. 52. *ὡς ἄρξασά τι*

testatum fuisse. — Ineptissimum librorum mendum *ἐξανηγόμην ἔσω* Phil. 567. dudum a Cantero sublatum est, qui cum *ἐγώ* coniecerit, ea emendatio a Brunckii cod. B. firmari fertur.

II. *Usus.* 1. Quanquam *εἴσω intro*, *ἔνδον intus* significare constat, confusum tamen discrimen illud post Homerum est; de quo v. Phryn. p. 127. et Lobeck. l. c. Ammon. p. 50. et scriptor *π. σολοικίας* p. 202.; ex Ammonio sua sumpsit Etym. Gud. p. 186, 46. severius iudicantes plerique, quam pro usu dudum recepto. Sed de Homero secus esse scitur: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 138. Suam significatiouem his locis *εἴσω* habet. *χωροῖς ἂν εἴσω* Phil. 670. *στείχειν ἔσω* Oed. R. 92. *ἰὼν εἴσω λογίζου* 461. *τί μέλλεις κομίζειν δόμων τῶνδ' ἔσω* 679. *ὅπως παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος* 1241. *πύλας ἐπιῤῥήξασ' ἔσω* 1244. v. *ἐπιῤῥήγνυμι*. *ἴθι στέγης ἔσω* 1515. *ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω* Ant. 574. *ἔσω χωρεῖ πρὸς αὐτόν* 1211. *οὕςτινάς τ' ἄγεις ἔσω* Trach. 335. *εἴσω στέγης χωρῶμεν* 492. *εἴσω δ' ἀποστείχουσα* 690. *ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων εἴσω* 896. *μολὼν δόμων ἔσω τῶνδε* El. 40. *εἴςιθ' εἴσω* 792. *εἴσω παρέλθετε* 1329. *χωρεῖν ἔσω* 1366. *παράγεται — εἴσω στέγας* 1384 ch.. *μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω* 1395. *χωροῖς ἂν εἴσω* 1483. *εἴσω τῆςδε παπταίνειν πύλης* Ai. 11. *introspicere* enim significatur. *εἴσω δ' ἐςῆλθε* 289. *εἴσω — ἐλθοῦσα* 670. *Tralate dicti* ex legitima significatione defluentis unum exemplum est *γράφου φρενῶν ἔσω* Phil. 1309., ab Eustathio memoratum p. 806, 56. et Suida v. *ἐπίστω*. — 2. Per *abusionem* dicti decem exempla collegit Valck. ad Phoen. 727.; nos undecim afferimus. Horum fere nullum ex attractione explicatur, id quod cupivisse videtur Kruegerus de Attract. Lingu. Lat. p. 309., nec probandum puto Apitzium ad Trach. 192. *εἴσω στέγης* explicantem *κατά*, *ἀνά*, *διά*, *per*, quae omnia inter se aliquantum differunt. *ἴωμεν — προςκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰςοίκησιν* Phil. 529. *ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω* Oed. R. 57. *πυκνόπτεροι δ' εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες* Oed. Col. 18. *γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς* Trach. 201. *ἠχεῖ τις — κωκυτὸν εἴσω* 864. *ἥδιστος — δεσμώτης ἔσω θακεῖ* Ai. 105., cui persimile exemplum est *ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνή* Oed. R. 1171. *ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας* Ai. 231. *τίς — τοῖς ἔσω φράσειεν ἄν* El. 1092., cui sententia simile exemplum est *ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι — ὑπὸ στέγης δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν* Ant. 1233. Ne illud quidem *ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως λυσσῶσαν αὐτήν* Ant. 487. recte attractionis aliquo genere explicari videtur, sed *ἔσω* dictum quod cum *εἶδον* proxime iungitur, *introspiciens vidi*; nec dissimile, quanquam non idem, est Ai. 11. quod in propriae significationis exemplis attulimus. Reliqua omnia *σχῆμα* potius *κατὰ τὸ σημαινόμενον* habere dicam, facilius illud, cum verbum motus significandi adest, velut

τιν ἦ — ἦ. εἴτε pro πότερον — ἦ — ἤ. ἤ που τινὸς νίκας — χάριν, ἦ ῥα — ψευσθεῖσα δώροις, εἴτ' ἐλαφηβολίαις Ai. 176 ch. Turnebus ἦε, quod nihili. ἤ — εἴτε, quod apud Aeschylum et Euripidem non infrequens, semel dictum Sophocli est, exemplis firmarunt Lobeck. l. c. p. 245. et Schaef. Mel. Cr. p. 5. Contra εἴτε — ἤ secundum certam Reisigii emendationem restituenda Oed. Col. 1489.: βᾶθ', εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον — τυγχάνεις ἁγίζων. v. C. Matthiae Qu. Soph. p. 158 sqq. — 4. Aliquando in antitheto *semel* ponitur, ubi apte iteraretur. πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν Oed. R. 516. v. Herm. ad Vig. not. 311. p. 834. Item in interrogatione, ut non sit i. q. πότερον — ἤ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε Trach. 234. Sic vulgo distinguunt; mihi virgula post βαρβάρου opus videtur, verbisque sic compositis λέγε, (εἴτε) πατρῴας εἴτε βαρβάρου sc. ἔλειπες. — In Oed. Col. 645. nonnulli codd. εἴτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα oppositum εἰ δέ exhibent, quod probat Pflugk. ad Eur. Hel. 877. Sed vulgatum εἰ δέ bis positum recte habet.

Εἴωθα consuevi. ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν Phil. 927.

Εἰωθότως sueto more. ἢ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως El. 1448.

Ἐκ. ἐξ. I. *Adverbium* est in tmesi. ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο Ant. 423. ἐξηρᾶτο proxime praecedens ἐξῴμωξε apte sequitur; ἐκ pro *propterea* Sophocli non dicitur, *exinde* aptum non est. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖον ἤμπλακε 1218. ἐκ δ' ᾔσθ' ἐγώ Trach. 562. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρῶν 921., quod Hesychius v. ἐξελώπισεν explicans spectat. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας 1042. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη 1044. Usum attigit Valck. ad Hippol. 934. Acui praepositionem sive adverbiascentem sive nomini postpositam quanquam olim decrevit Hermannus de Em. R. Gr. Gr. p. 101., ratio non est: v. εἰς. Sed certa emendatione ἐκ adverbiascens restituisse videtur Hermannus El. 703.: ἐκ δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων. Libri multi inque eis Laurr. tres, ut videtur, ἐν; quod *simul* explicantem Monkium Hermannus refellit, sua consuli iubens ad Ai. 660.; quippe *simul* sic tantum aptum est, cum *statim*, non cum *in his* s. *in hoc rerum statu* significat, quae sola significatio in ἐν praepositionem cadit. ἐκ codd. Aug. c. Harl. Mosq. uterque, Lips. ambo, Livin. v., et nunc accedunt Flor. Δ. Θ.; praeterea in Lips. a. et Mosq. 1. adscriptum περισσὴ ἡ ἐκ, in Lips. b. περισσή, in Mosq. 2. ἐκ τούτου ἐπληρώθη. Nec refert, quod rari aut nullius fortasse usus fuisse verbum ἐκμεστοῦν videtur.

II. Tanquam *praepositio* proprie dicitur 1. de *excessu, profectione, separatione prodeuntium ex loco vel re tali, in quam spatii notio* cadit. ἐξ οἴκων μολεῖν Phil. 60. τῶνδ' ἐκ μελάθρων 147. ἐξ Ἰλίου — ναυστολεῖ

245. ἐκ τῆς — Χρύσης κατέσχον δεῦρο 269. ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου 447. cf. ἐξ Ἅιδου ἀνστάσεις El. 137 ch. ἀνελθεῖν Phil. 620. ἐκ τῆσδε γῆς σώζοιεν Phil. 524. ἐξ Ἰλίου 544. ἀπ' Ἰλίου cod. B. Brunckii, Vat. Brunck. Erf. Buttm. ἔκπλει ἐκ τῆσδε γῆς 573. φορβάδος ἐκ γᾶς ἑλεῖν 693 ch. στάζει ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα 772. sc. ex ulcere profundo. εἰ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται (sc. ex Lemno) 976. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται 1065. Schol. τά ἐπὶ νεώς: sed apparatum navis ἐκ significari non potuisse clarum est. Recte Matthaeius et Herm. quae ex nave in terram asportata rursum imponenda sunt. ἀνὴρ ἐκ Τροίας ἁλούς 1321. ἄλλον ἐξ ἄλλης χθονός Oed. R. 230. σὲ — ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά 418. ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην 632. φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς 659. cf. Oed. R. 1436. Oed. Col. 442. 1294. Trach. 798. κἀξ ὁδοῦ μ' — ἠλαυνέτην 804. ἐκ τῆς Κορίνθου (ἀφῖγμαι) 936. 955. τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. κἀκ ποίας στέγης (ἐδέξω) 1164. ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα 1261. ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν 1290. ἐκ τῆσδ' ἕδρας ἔξελθε Oed. Col. 36. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος 113. οὔτοι σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων — ἄκοντά τις ἄξει 173 ch. βάθρων ἐκ τῶνδ' ἐλαύνετε 265. cf. ἐκ βάθρων ἐλῶ inc. CV. 153, 1 (938 D.). ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνέγκου Oed. Col. 470. Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ 1064 ch. κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων 1567 ch. χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε 1637. ἐκ δόμων πέμπε Ant. 382. ἐκ — πρόχου — τὸν νέκυν στέφει 426. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 993. κόρην — ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες 1087. ἐκ δὲ δωμάτων — πάρα 1166. cf. Trach. 391. El. 303. ἐκ γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο Trach. 13. ἐκ δὲ γῆς — ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί 698. quod de superficie dictum, velut Phil. 693. ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν 777. prominentem. ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας 792. emergens quasi ex vapore circumfuso oculus cogitatur. ἥμας μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων 951 ch. δὸς — ἐξ οἴκου λαβὼν εἰς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν 1055. δείξω γὰρ — ἐκ καλυμμάτων 1067. veste nudatum corpus. ἄνα ἐξ ἑδράνων Ai. 192 ch. cf. τί με — ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; 775. ἐκ γὰρ συνέδρου Κάλχας μεταστάς Ai. 736. ἐκ — φοινίας πληγῆς αἷμα 901. cf. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε σφαγῶν διελθὼν ἰός Trach. 713. ex vnlnere. μία δ' ἐκ κλισίας — ὕλη — κόσμον φερέτω 1385 an. ἐκ τοῦδ' οἴκου El. 504 ch. κἀξ ἀντύγων ὤλισθε 736. ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς 882. ex tumulo defluentes. ἐκ προαστίου χωρεῖ 1425. ἐξ Ἀλένου κομίζομαι Hippon. 11 (285 D.). πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται inc. CV. 141 (928 D.).

2. His proxima ea exempla quae ἐκ cum *nominibus partium corporis*, manuum maxime et oris coniunctum exhibent, quae *accipiendi* vel *proficiscendi* alicunde vi dicuntur. Addenda his ea, quae audiendi vel nanciscendi aliquid significatione praedita ad oris notionem quamvis non expressam

tur ἢ — ἤ. εἴτε pro πότερον — ἢ — ἤ. ἤ που τινὸς νίκας — χάριν, ἢ ῥα — ψευσθεῖσα δώροις, εἴτ' ἐλαφηβολίαις Ai. 176 ch. Turnebus ἤν', quod nihili. ἤ — εἴτε, quod apud Aeschylum et Euripidem non infrequens, semel dictum Sophocli est, exemplis firmarunt Lobeck. l. c. p. 245. et Schaef. Mel. Cr. p. 5. Contra εἴτε — ἢ secundum certam Reisigii emendationem restituenda Oed. Col. 1489.: βᾶθ', εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον — τυγχάνεις ἁγίζων. v. C. Matthiae Qu. Soph. p. 158 sqq. — 4. Aliquando in antitheto *semel* ponitur, ubi apte iteraretur. πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν Oed. R. 516. v. Herm. ad Vig. not. 311. p. 834. Idem in interrogatione, ut non sit i. q. πότερον — ἤ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε Trach. 234. Sic vulgo distinguunt; mihi virgula post βαρβάρου opus videtur, verbisque sic compositis λέγε, (εἴτε) πατρῴας εἴτε βαρβάρου sc. ἔλειπες. — In Oed. Col. 645. nonnulli codd. εἴτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα oppositum εἰ δέ exhibent, quod probat Pflugk. ad Eur. Hel. 877. Sed vulgatum εἰ δέ bis positum recte habet.

Εἴωθα consuevi. ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν Phil. 927.

Εἰωθότως sueto more. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως El. 1448.

Ἐκ. ἐξ. I. *Adverbium* est in tmesi. ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο Ant. 423. ἐξηρᾶτο proxime praecedens ἐξῴμωξε apte sequitur; ἐκ pro *propterea* Sophocli non dicitur, *exinde* aptum non est. ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε 1218. ἐκ δ' ἤνυσ' ἐγώ Trach. 562. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρόν 921., quod Hesychius v. ἐξελώπισεν explicans spectat. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας 1042. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη 1044. Usum attigit Valck. ad Hippol. 934. Acui praepositionem sive adverbiascentem sive nomini postpositam quanquam olim decrevit Hermannus de Em. R. Gr. Gr. p. 101., ratio non est: v. εἰς. Sed certa emendatione ἐκ adverbiascens restituisse videtur Hermannus El. 703.: ἐκ δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων. Libri multi inque eis Laurr. tres, ut videtur, ἐν; quod *simul* explicantem Monkium Hermannus refellit, sua consuli iubens ad Ai. 660.; quippe *simul* sic tantum aptum est, cum *statim*, non cum *in his* s. *in hoc rerum statu* significat, quae sola significatio in ἐν praepositionem cadit. ἐκ codd. Aug. c. Harl. Mosq. uterque, Lips. ambo, Livin. v., et nunc accedunt Flor. Δ. Θ.; praeterea in Lips. a. et Mosq. 1. adscriptum περισσὴ ἡ ἐκ, in Lips. b. περισσή, in Mosq. 2. ἐκ τούτου ἐπληρώθη. Nec refert, quod rari aut nullius fortasse usus fuisse verbum ἐκμεστοῦν videtur.

II. Tanquam *praepositio* proprie dicitur 1. *de excessu, profectione, separatione prodeuntium ex loco vel re tali, in quam spatii notio cadit.* ἐξ οἴκων μολεῖν Phil. 60. τόνδ' ἐκ μελάθρων 147. ἐξ Ἰλίου — ναυστολεῖ

LVI. 5 (713 D.). Eodem haec revocanda: τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι Ant. 1266. de re mala in peius mutata; et paulo aliter dicta ὅπως ἂν ἡ χάρις — ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Trach. 616. ἆρ᾽ ἔστι ταῦτα δὶς τόσ᾽ ἐξ ἁπλῶν κακά; Ai. 270. Affert Suidas hoc v. ἐξ ἁπλῶν. Et de ampliando numero; ἔτευξεν ἐξ ἑνὸς δέκα Naupl. V. 3 (379 D.).

6. A statu mutato ad *tempus procedens ab aliquo initio significando* praepositio traducta fuit. Explicatissima ratio est, cum ἐκ et εἰς compositis illud *initium* hoc *finem* significat. ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον Oed. R. 1137. Aliter dictum λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου 1141. *dudum praeterita repetis.* ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν Ant. 150 ch. *post bellum.* V. Herm. πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ᾽ ἡμέραν Niob. VI. 3 (400 D.). V. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 483. Hinc sunt ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου *ex quo.* ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ Oed. R. 1201 ch. ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Trach. 38. ἐξ οὗ — ἐδεξάμην Ai. 645. ἐξ οὗ ᾽κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1316. παλαί᾽ ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ᾽ ἐγώ, μή μοι βεβήκῃ Phil. 491. Hermannus ἐξότου, qui cur non ἐξοῦ scribat, ignoro. ἐξ ὅτου πάτραν διήνεμον λέλοιπεν Trach. 325. ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε Oed. Col. 346. ἐξ ὅτου δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν Ant. 12. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ — ἀμφιβάλλομαι τρίχα 1079. ἐκ τοῦδε s. ἐκ τῶνδε vel *deinde* significat, vel *posthac.* Illud: ἅ᾽κ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ Oed. R. 235. τὰ δεύτερ᾽ ἐκ τῶνδ᾽ ἂν λέγοιμι 283. ἐκ τῶνδε — ἀπόλλυται 1251. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι — ἄρκεσον Ai. 810. κἀκ τῶνδε — εὗρε πεντηκοντάδας εἰς χίλια Naupl. V. 4 (379 D.). Hoc vero: ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ᾽ ἀνειμένας Ant. 574. Sed τί δῆτα δρῷμ᾽ ἂν ἐκ τούτων ἐγώ Phil. 883. audax aeque atque inutilis Brunckii coniectura est; libri non minus apte τί δῆτα δρῷμ᾽ ἐγὼ τοὐνθένδε γε.

7. Deinde varie dicitur ad *originem*, *causas*, *rationem rei gerendae* relatum. Horum proxime absunt a prima praepositionis vi, quae, cum *fontem* et *originem rei* significent, cum alia praepositione non magis confundi possunt, quam cum dativo instrumentali, quem dicunt. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα Phil. 1252. pulchris sermonibus deceptus. ἄνδρα δ᾽ οὐδέν᾽ οἶδα — ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Oed. Col. 811. in quam sententiam conferre licet v. 1000. et Reisig. Enarr. p. CIX., item ἐκ σμικροῦ λόγου v. 620. Est *qualicunque usus dicendi materia.* Πολυνείκης ὀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ant. 111 an. ὅτι οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν 312. κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ᾽φάνη 453. ἐμῆς — ἐξ αἰτίας 1302. ἐξ οἵων — οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 207 ch. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ᾽ ἂν οὐδενὸς νόμου Ai. 1225. χειρώσομαι κἀκ τῶνδε Trach. 1099. *vel sic*, καίπερ οὕτω διατεθείς. cf. ἐξ οἵων ἔχω El. 1371. *pro meis angustiis.* τί δῆτ᾽ ἂν ὡς ἐκ τῶνδ᾽ ἂν ὠφελοῖμί σε;

Ai. 533. Heathius quomodo intelligendum hoc esset, docuit. Paulo aliud est ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ ἔθραυε El. 718. — Alia praepositionem διά aut dativum subrogari patiuntur. πέπλευκας — οὔτ' ἐξ ἀνάγκης Phil. 73. i. q. δι' ἀνάγκην s. ἀναγκασθείς. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς 88. *arte mala usus*, quod cave confundas cum exemplis eiusmodi, qualia sunt Phil. 1252. Oed. Col. 811. ἐκ βίας i. q. βίᾳ 559. 933. 973. ἐξ ἀκυβόλων — τόξων ἀνύσεις γαστρὶ φορβάν 702 ch. νοσεῖς — ἐκ θείας τύχης 1310. cf. ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ Oed. R. 1036. τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης El. 48. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης Oed. R. 357. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; 528. ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Oed. Col. 487. σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρός Ant. 471. ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Trach. 280. ἰδεῖν ἀὐτὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει 674. βέβηκε τὴν πανυστάτην ὁδῶν — ἐξ ἀκινήτου ποδός 872. Conferas, si scholiastae explicatio ἤγουν χωλὸς ὤν, vera est, quod secus videtur, cum μόνος potius circumscribatur, Phil. 91.: οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς — χειρώσεται. Conferas etiam ἐξ ὑπερτέρας χερός El. 447. i. e. ὑπερτέρᾳ χειρί, *victor*. πρὶν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; Tr. 1123. λείας (ἐφθαρμένας) ἐκ χερός Ai. 27, *vi armata*, quae Musgravii longe verior est interpretatio quam Hermanni *cominus*, quod in tali facinore ineptum. Idem apud Erf. l. c. argutius quam verius distinguit ἐκ χειρός, ἐκ βίας et χειρί, βίᾳ. Cf. etiam Hemsterhus. ad schol. Ar. Plut. p. 386. Bat. et Schaef. ad Dion. de C. V. p. 296. πατέρα — ἐκ δόλου κατέκτανεν El. 271. καλὸν — μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν 390. ἐκ δείματός του νυκτέρου 402. ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ Inach. I. 2 (255 D.). — Hinc ἐκ haud raro *propter* interpretari licet; in quam significationem iam eorum, quae protulimus, aliquot exempla propendent. ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει Ant. 180. ἀνήρ — βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς 762. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει Oed. Col. 1144. ἐξ ὅτου φοβεῖ Trach. 668., cui contendas ἐκ τίνος φόβου — βουθυτοῦντα μ' — ἴσχετε Oed. Col. 891. κἀκ τῶνδε μηνίσασα Λητῴα κόρη El. 560., quod non *inde*, sed *hinc* i. e. *propterea* significat. κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου Past. VI. 1 (448 D.). Sed his etiam subest *fontis*, unde aliquid exoriatur, notio.

8. De *rei gerendae auctore* dicitur ita, ut vel ὑπό et πρός, vel παρά substituere recte possis. ὑπό, πρός. ὡς κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἔχῃ Phil. 25. i. e. ὑπ' ἀμφοῖν κοινῶς πράττηται. τοξευτὸς ἐκ Φοίβου δαμείς 335. ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως 404. i. q. ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα. τὰς ἐκ θεῶν τύχας δοθείσας 1300. ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο Oed. R. 225. εἰ τι ἐκ θεῶν του γνωτόν (ἔχων i. q. γνοὺς θεοῦ σημαίνοντος s. πρός) 396. σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρός 811. i. e. ὑπ' ἐμοῦ. παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν

854. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ 970. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῴκειτο 998. ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν 1221 ch. τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1382. ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ Oed. Col. 51. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται 67. ἐκ θεῶν του — εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή 372. ἐκ τοῖνδε — τροφὰς ἔχω βίου 446. τά τ' ἐξ ἐμοῦ παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσεν 454 quae per me effectum dedit, τὰ ἐν ἐμοί s. ὑπ' ἐμοῦ καίπερ ἄκοντος πληρωθέντα. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθεὶς 741. οὔκουν — ἐκ τούτοιν γε τοῖν σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσεις 852. i. e. ὁδηγηθήσῃ. τἄλλα μὲν 'ξ ἄλλων πύθῃ (πάθῃ) 1268. ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος 1365. ὅς σφιν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ 1427. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1625. ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ 93. κοὔ ποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προσέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων 207. ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται 210. ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι παρηγμένους μισθοῖσιν 293. ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται 616 ch. ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ (ζεύχθη) 947 ch. ἕλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος 961. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 977. ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1002. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. Hic si ἔχεις explicueris *tenes*, σώσας *incolumem servans*, ἐξ erit παρά: sin ἔχεις σώσας est *servasti*, quod malo, ἐξ idem significat, quod διά vel ὑπό. ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε 1060. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1228. ἐκ δολερᾶς ματρὸς ἁλόντ' Ἀγαμέμνονα El. 123 ch. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεὶς 401. ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν 516. θανεῖν χρῆν αὐτὸν ἐκ σέθεν; 569. ἐκ σοῦ κακοῖς πολλοῖς ξυνοῦσα 589. οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τάδε 1018. οὐκ ἐκ σέθεν ᾠκτείρεθ' οὗτος 1403. ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἐφθίμεθ' ἅμα — ὠρφανισμένος Trach. 937. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς 1149. ὅπως μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ 1225. ἐξ ἀνθρώπων τι πέπονθεν; inc. CV. 110. 5 (om. D.). — παρά aequiparat ἐκ in *accipiendi*, *adsciscendi*, *discendi* formulis. ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Phil. 1356. ἐκ σοῦ πάντα — φέρω Oed. R. 590. εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν 1107 ch. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός; 1162. πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν Oed. Col. 97. *omen certum a vobis acceptum*. ἐξ ὑμῶν — φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας 728., quod ambigo an πρός potius quam παρά interpreter. ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύτης 1151. ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν 1537. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον τοῦδ' ἀνδρὸς ἔσχετε 1613. ἤ τις ἐκ θεῶν πομπός 1657. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ 1691 m. v. Herm. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. quod etiam ὑπ' ἐμοῦ σέβεται explicare licet. οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν 665. εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν ψεύδει Trach. 449. κοὔπω τις ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατο 462., quod tamen non minus potest explicari aliter quam σὲ δ' ὅταν λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 an. δέδοικα

μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 271. μάθ' ἐξ ἐμοῦ El. 344. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου (sc. πυθομένη πιστεύω) 873. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω οἴσει 956. His adde formulam ἐκ σαυτῆς. κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις El. 336. *a te inventum.* εἴπ' — ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς Trach. 319. cf. Reisig. enarr. Oed. Col. p. CXVIII. Et quod τὸ ἐξ ἐμοῦ dicatur pro τὸ ἐμόν. τὴν ἐξ ἐμοῦ δυςβουλίαν Ant. 91. τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Tr. 628. cf. Abresch. ad Aesch. Sept. 756.

9. Hinc inde *genus* et *ortum* significat. ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας El. 694. i. q. Αἰτωλός. ὁὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος 721. Haec quidem de *gente* et *populari ortu*. Cum de *ortis ex parente* dicitur, tum additur tum omittitur verbum generationis significans. Viam facit ἔνθα ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρας καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι Oed. R. 1250. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1498. τῶν σῶν ἐκ σπλάγχνων ἕνα Ant. 1053. — ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Phil. 260. πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως 384. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν 862. ὁ παῖς — ὁὐξ Ἀχιλλέως 928. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας — ἐξ ἧς ἔβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρός, ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως 1295. 96. κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις Oed. R. 458, κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. πρός σ' ὅτι σοὶ φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Oed. Col. 250. φίλον ἐκ σέθεν ipsum est, quod sequitur, τέκνον. Codd. Par. B. Ven. Vat. ἔκαθεν, unde Elmsleio coniectura subnata οἴκοθεν. Scholiasta ineptit. δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν παῖδε 534 m. τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός Ant. 462. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ἐμοῦ πατρὸς τῆς παιδός (sc. ὄν) 467. τὸ δ' ἐκ τυράννων (γένος) αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ 1043. αἵ — ησαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν Trach. 300. ἐκ κείνου γεγὼς Ai. 467. οἷος ἐξ οἵου 'τράφης 554. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον 992. ὁὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγὼς 1268. ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ (ὅμαιμον) El. 317. cf. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς Ant. 509. τῶν ἐξ ἐμοῦ παίδων 534. εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας El. 580. τοὺς ἐκ Διός 649. τοὺς — ἔκ τε γενναίων — γεγῶτας Alet. VII. 3 (94 D.). ἐκ μὲν Ἐριχθονίου — ἴσχεθε κοῦρον Tham. V. 1 (230 D.). θνητὸς ἐκ θνητῆς τε φύς Polyx. III. 6 (470 D.). Sed in hunc numerum non refertur οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος Oed. R. 1062., quod cum sensu careat, Hermannus εἰ 'κ, quod inauditum; olim rectius οὐδ' ἐάν. Recte autem fortasse in codd. longe plurimis legitur σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω Ai. 1207.; certe in Laur. a. et, ut videtur, Florr. tribus. Mosq. b. Aug. c. ἐκ omittunt, Aug. b. σέ τοι, σὲ τὸν ἐκ τῆς, Dorvill. b. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς, quod sane elegantius praetulit Hermannus.

III. Sequuntur locutiones adverbiales. 1. Horum partim in *usu* praepositionis *proprio* radices egerunt; ea sunt, quibus *loci* significatio inest, in qua re nobis acceptius est *a* let *in* dicere. ὀρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων El. 732. Orestes cogitatur summo currui quasi supra

positus et eminens. ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1030. ἐξ-αρθεὶς, δεθεὶς schol. recte, qua re virgulam post πρισθεὶς primus Lobeckius sustulit. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Ant. 407. Dici ἐκ in speculandi et circumspiciendi sensu ostendit Matth. cum in gr., tum in Misc. Philol. vol. II. p. 2. p. 87. cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 182. — Alia loci significantia haec sunt: ἐξ ἀριστερᾶς Phil. 20. El. 7. ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλάας Oed. Col. 484. *ab utraque parte.* πνεῦμα τοὐκ πρῴρας Phil. 635. Sed ἐξ ὑπερτέρας χερὸς El. 447, *victoriam* significat. — 2. Alia *tralationem* referunt, ut vel *fontis* vel *partis* vel *rationis* cum aliqua re intercedentis insit significatio: τὰ μὲν ἐκ δόμων El. 1095 ch. i. q. τὰ οἰκεῖα. ἐξ ἡμέρας El. 770, *interdiu.* ἐκ προδήλου El. 1421. i. q. δήλως. ἐξ ὑποστροφῆς El. 715. i. q. πάλιν. ἐξ ἀπόπτου i. q. τηλόθεν Phil. 465. v. ἄποπτος. ἐξ ὑπαρχῆς Oed. R. 132. *ab initio.* ἐξ ἀρχῆς φίλος 385. *antiquus.* ἐξ ἴσου *pariter* Oed. R. 61. 563. 627. 1019. Oed. Col. 255. 1376. Ant. 512. 640. Trach. 321. 485. ἐκ γενεᾶς ἄριστος *nobilissimus* Ai. 623 ch. ἐξ ἀέλπτων 703. *insperato.* πόλιν ἐξ οὐρίας δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν 1062. *felici usam cursu.* ἐκ ταχείας ῥύσεως Trach. 394, i. q. ταχέως. τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας 724. i. q. ἀκουσίως.

Ἑκὰς *procul.* κεῖσ' οὐχ ἑκὰς που Phil. 41. αὐθ' οὐχ ἑκὰς Oed. Col. 1664. Scribunt ἑκὰς, sed penacuendum secundum Apollonium de Adv. p. 570, 25., is enim Atticis eam consuetudinem gravandi ἄντα; ἕκας; ἔντεσθεν(?) eis verbis tribuit, quae nec dubitationem admittant et ostendant simul τόνωσιν illam abnormem grammatico minime probari. Nec pugnat cum eo Herod. ap. Etym. M. p. 63. 21.; is enim communem spectat Graecorum usum ne Apollonio quidem ignoratum.

Ἕκαστος *quisque.* εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Ant. 262. ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων Trach. 195. παθὼν δ' ἕκαστος ἐν τέχῃ λέγω Phaedr. V. 3 (608 D).

Ἑκάταιος *quod est Hecates.* τᾶς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων Cris. s. Chrys. III (651 D.). *Crisin* fabulam satyricam hanc sibi vindicare particulam longe verisimillimum. Ceterum haec sic scripta apud Pollucem IV. 83.; sed Brunckius: τᾶς Ἑκαταίας μαγίδος δόρπον, quod non intelligo. Non simillimum vero videtur Sophocli μαγίδα pro τράπεζα dictum esse, quae Helladii sententia est p. 17. hunc, ut videtur, locum respicientis, Aegyptiumque esse vocabulum pronuntiantis, quanquam etiam Epicharmus et Cercidas auctores narrantur. Et ne *offae* quidem mentio a sententia aliena est. Sed Ἑκαταίας non adiectivum potius quam nomen ipsum deae videtur, productum illud velut ἀναγκαίη, σεληναίη, γαληναίη, Ἀθηναίη. Ceterum de Ἑκάτης δείπνοις v. Hemsterhus. ad Luc. t. I. p. 350. Bat.

'Εκάτη *dea.* τῆς εἰνοδίας 'Εκάτης Rhizot. II (480 D.).

"Εκατι *causa, ergo.* ἀρετῆς ἕκατι Phil. 665. ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε Trach. 273. τῆς κόρης ταύτης ἕκατι 352. ἕκητι recte a tragicis abiudicavit Valck. ad Phoen. 11. Alterius formae exempla collegit Blomf. gl Pers. 343. De duplici eius sive adverbii sive coniunctionis significatione exposuit Apoll. de coni. p. 497, 25. de adv. p. 543, 17.; de accentu p. 544. 24.

'Εκατόμπους *centum pedes habens.* Sed τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων Oed. Col. 722 ch. sic intelligi non licet; nec magis de quinquaginta Nereidum numero, quanquam haec Valckenarii sententia est An. ad Ammon. p. 164., scholiasten secuti et Suidam v. Νηρηΐδες: putida enim esset pedum computandorum diligentia. At Reisigius Comm. Cr. p. 295. et Elmsleius secundum Musgravium ipsas centum Nereides circumlocutione significari existimant; Platonem enim aliosque de tot deabus, non de quinquaginta, ut plurimum fertur, prodidisse memoriae. Platonem eximendum esse Hermannus docuit. Huic *multipedes* i. e. *multae numero* dici videntur. Bernhardyi sententiam diversissima miscentis Synt. p. 57. et verbis oraculorum superantibus ambiguitatem usi non assequor.

'Εκατόν *centum.* ἑκατὸν — βοσκήματα Trach. 759.

'Εκβαβάζω. (ἅ?) ἐκβαβάξαι τὸ ἐκσαλεῦσαι explicat Hesychius ex Antenoridis III. 2 (143 D.).

'Εκβαίνω *egredior.* μ' εὐθὺς — στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Phil. 357. Proxime a propria significatione abest πῶς δῆτ' ὀδουρὸν ἐξέβης λαθών Aeg. V (23 D.). *clam vitasti,* Tralate dicitur τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους Ai. 876. *exiit*, i. e. audita est ab illa parte. *Eventus* rei alicuius significatur: τοιοῦτον ἐκβέβηκεν Trach. 669. *Tendere aliquo;* ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ Phil. 884. Cod. Harl. λόγων, quod coniecit olim Brunckius; id ferri non posse probabiliter demonstravit Hermannus. Explicandum autem ποῖ διανοίας λόγῳ ἐξέβης, velut ad meditationem etiam Eur. Iph. Taur. 781. retulit.

'Εκβάλλω. I. *Formae. Act. praes.* ἐκβάλλει Ant. 1223. inc. XXIII. 13 (678 D.). — *impf.* ἐξέβαλλες Oed. Col. 774. — *perf.* ἐκβεβληκότες Phil. 596. — ων Oed. Col. 652. — *aor.* ἐκβάλῃς Ant. 645. ἐκβάλῃ Ai. 944. ἐκβάλοιμι Oed. Col. 1309. ἐκβάλοι Oed. Col. 637. ἐκβαλεῖν Phil. 1023. Oed. R. 386. 399. 611. 849. Ai. 1367. 1371. El. 639. ἐκβαλών Oed. Col. 1345. ἐκβαλοῦσα El. 580. ἐκβαλόντες Phil. 257. 1377. ἐκβαλόντας Phil. 1376. — *Pass. perf.* ἐκβεβλημένος Ai. 1043. ἐκβεβλημένη Ai. 795. ἐκβεβλημένον Oed. Col. 1259. — II. *Usus.* 1. Proprie est *eiicere* de loco et spatiis; frequentius *proiicere,* adsignificata facti contumelia. Illud unum exemplum habet: ἐκβάλλει πνοὴν — φοινίου σταλάγματος Ant. 1223. de sanguine

evomendo. Alterum de luctatoribus proprie dicitur et legitimum est; velut de amore adversario dicitur τίν᾽ οὐ παλαίουσ᾽ εἰς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; inc. XXIII. 13. Deinde adsignificata contumelia: ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμέ Phil. 257. inepte enim hoc et aliis locis de exsilio fabularetur Philoctetes: crudeliter sese in ora deserta et inhospitali proiectum et relictum queritur. αὕτη γάρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ 1023. Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με 1376. ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ᾽, ὅρα 1377. Item de mortui Aiacis corpore: ἠθηλγηκάτην λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ Ai. 1367. ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν 1371. Passivum: ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Ai. 1043. — 2. Figurate dictum de eiiciendo in exsilium: ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν Oed. R. 399. τῶν ἔμ᾽ ἐκβεβληκότων Oed. Col. 652. ἐξειώθεις κἀξέβαλλες 774. ὅπως — τοὺς τάδ᾽ ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1309. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1345. *domo pellere*. τοὺς δὲ — ἐκβαλὼν ἔχεις El. 580. Oresten dicit a Clytaemnestra extorrem factum. Passive ita dicitur ὃν — ἐφεύρηκ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐκβεβλημένον Oed. Col. 1258. Deinde *pellere possessione* significat, de quo usu observavit Valck. ad Phoen. 1733. Κρέων — μ᾽ ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται Oed. R. 386. (sc. ἀρχῆς). καὶ μή με πλούτου — εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς El. 639. Hinc *amissionem* significat. Eius rei reperiendae viam monstrat τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Ai. 795. Nostra culpa contractae iacturae vim haec habent: φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν Oed. R. 611. μή — τὰς φρένας γ᾽ ὑφ᾽ ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ᾽ ἐκβάλῃς Ant. 645. οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ Ai. 964. Nam οἱ ἔχοντες et τις eosdem spectant, nec de alio quasi pellente cogitandum. Schol. Pal.: πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ. Inde deflexa significatio *aspernandi* et *repudiandi*: τίς δῆτ᾽ ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε Oed. Col. 637. οὔποτ᾽ ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε 642., quibus verbis additum contrarium χώρᾳ δ᾽ ἔμπαλιν κατοικιῶ, *contra urbi in perpetuum servabo* indicat locutionem ab exsilio significando repeti. Diversissima comparat Reisigius Enarr. p. XCIV. A *possessione pellendo* repetenda *retractandi* et *irritum reddendi* significatio. κοὐκ ἔστιν — τοῦτό γ᾽ ἐκβαλεῖν πάλιν Oed. R. 849. Gl. μεταβαλεῖν. Schol.: ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέψαι. τουτέστιν οὐ δύναται ἀρνεῖσθαι ὁ βουκόλος. Non inest igitur imprudenter dictorum significatio, de qua Boeckhius agens Expl. Pind. p. 253. diversa affert; nam ne in Ione quidem Euripidis aliud quidquam est οἰκτρὰ ἔπη ἐκβάλλειν quam *proferre*.

Ἐκβιάζομαι *vi extorqueo*. ὦ τόξον — χειρῶν ἐκβεβιασμένον Phil. 1140.

Ἐκβολή *eiectio*. οὐ γενῇδος ἦν πλῆγμ᾽, οὐ δικέλλης ἐκβολή Ant. 250. vestigia humi ligone effossae non apparuisse dicuntur.

Ἔκβρωμα quidquid exesum est. ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου Trach. 697. Schol.: ἐοικὸς πρίσματι ξύλου.

Ἔκγονος. Semel de *fetu*, quasi *prole terrae* dicitur. ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται Oed. R. 171 ch. Sed de *prole hominis:* τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμαῖν Oed. R. 1474. Sic ex Brunckii cod. B. editum pro ἐγγόνοιν ante vulgato, ducitque eo, quod in Flor. *Γ.* adscribitur, γρ. ἐκγόνῳ. V. Intpp. Hesychii v. ἔγγονος, Dorvill. ad Char. p. 327., Valck. ad Phoen. 1113. Brunck. ad Ar. Eq. 786., inprimis autem Schneiderum ad Plat. Civit. t. I. p. 131., qui ἔγγονον non *prolem*, sed *cognatum* significare putat, quanquam aliquantum differt a συγγενής. πότερα δὲ τῶν σῶν ἐκγόνων ἢ 'μοῦ λέγεις; Oed. Col. 594. Aliquam dubitationem habet πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο Ai. 829., quod Musgravius ἐκγόνων τε scribendo correxit, Agamemnonem a Clytaemnestra, Ulixen a Telegono caesum significari volens. Ita scriptum in cod. Ien. et, ut videtur, in Mosq. b. Alteram scripturam libri ceteri tuentur, Suidas v. τώς et αὐτοσφαγεῖς et Eustathius p. 1867, 40., praeferturque merito, cum illa prior distinctionem inferat ab Aiace irato et de se desperante alienissimam.

Ἐκδακρύω in lacrimas effundor. ποῖ' ἐκδακρῦσαι (δοκεῖς ἐμέ) Phil. 278.

Ἐκδείκνυμι monstro. ἵν' αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί Oed. Col. 1025. De *factis monstrando:* ὡς — τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν El. 3:0. Flor. *Δ.* ἐκδείξεις, Lips. b. ἐνδείξειας.

Ἐκδέχομαι opperior. κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Phil. 123.

Ἐκδημέω peregre absum. θεωρὸς ἐκδημῶν Oed. R. 114. Affert Suidas v. θεωρός.

Ἐκδιδάσκω doceo. ὡς — τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε Oed. R. 1370. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν El. 397. τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι Ant. 298. τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν Oed. Col. 1536. σὲ — τοῦτ' ἐκδιδάξω Phil. 434. ἐγώ σε — πᾶν ἐκδιδάξω 600. — *Passivum.* αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται El. 611. ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον Trach. 930. ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν 1100. ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν 1235.

Ἐκδίδωμι trado. ποιμὴν — ἐκδίδωσί μοι Oed. R. 1040. *in potestatem:* ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις Phil. 1372.

Ἔκδικος iniustus. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν Oed. Col. 924. Suidas v. ἐκδίκους.

Ἐκδίκως iniuste. κακὰ — δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ Ant. 919.

Ἐκθύω prosilio. βλαστὸς — χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέθυ Colch. IV. 3 (314 D.). Dudum emendatum μὴ προσεξέθυ lectum olim apud schol. Apoll. Rhod. III. 1371. Mater illa tellus est, unde sparsis ab Ia-

sone dentibus terrigenae armati exstiterunt: v. Hemsterhus. ap. Valck. ad Phoen. 670.

Ἐκεῖ illic, locum ab eo quem tenemus remotum vel divisum significans. *ὡς ηὔδατ᾽ ἐκεῖ* Oed. R. 940. *ἐκεῖ γὰρ* (in Aegypto) *οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες* Oed. Col. 340. *ἐκεῖ — ἀλάστωρ ἐνναίων ἀεί* 791. *τἄργ᾽, ὅσ᾽ ἦν ἐκεῖ* 1578. *ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι* Ant. 76. *ἐκεῖ γὰρ οὔτε — γενῆδος ἦν πληγμα* 249. *κἀκεῖ τὸν Ἅιδην — αἰτουμένη* 773. *σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω* Ai. 842. *εἴ τις ἔστ᾽ ἐκεῖ χάρις* El. 348. *apud inferos*, velut Ant. 76.: v. Monk. ad Eur. Alc. 754. Blomf. gl. Choeph. 353. *τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί* inc. LVIII. 8, 3 (719 D.). Opponitur, quo ipsi versamur, locus: *κἀκεῖ κἀνθάδ᾽ ὢν* Ai. 1351. Cum articulo tanquam adiectivum nomini additur: *πᾶσι τοῖς ἐκεῖ* El. 675. *ἠγόμην δ᾽ ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ* Oed. R. 776. Suidas v. *ἠγόμην*. — *τοῖς ἐκεῖ ἀνθρώποις* Oed. Col. 390. *ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ* 1023., quod etsi pro *ἐκεῖσε* dictum esse videatur, non est tamen aliud quidquam nisi *illius viae*. *τὰς ἐκεῖ — πάθας* Ai. 288. — Semel tralate dicitur de *olim gesta re*: *ἐπηυδώμαν σὲ κἀκεῖ* Phil. 394.

Ἐκεῖθεν illinc. *κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος* Phil. 488. Transfertur ad *hominem* alium ac nos: *τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα* Trach. 629. Pro *ἐκεῖ* dici videatur *τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε* Oed. Col. 506. Nam quod *ab illa parte* Latini dicunt, non est aliud atque *illa parte*. Elmsleius *τοὐκεῖθεν ἄλσος τόδε* coniecit, quod confutavit Herm. Est autem *ab illa parte luci ad nos versus*. Eodem modo transfertur *γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις* Trach. 314. Sed *οἱ ἐκεῖθεν* captivi sunt ex Oechalia capta missi. cf. *ἄνωθεν*.

Ἐκεῖνος. I. *Formae*. *nom.* ἐκεῖνος Oed. R. 259. 1020. Oed. Col. 137 an. Ai. 264. 785. 914. 1178 ch. El. 509. 693. Ter. IV. 1 (514 D.). ἐκείνη Ant. 380. Trach. 197. 243. 380. 488. 774. El. 419. sic certe iure editum a Brunckio secundum suos quatuor codd., item sic Livin. Lips. a. et, ut videtur, Florr. tres. Sed reliqui, in quibus Laur. a. et Aldus *κείνη*. ἐκεῖνο Phil. 310. Ai. 94. El. 1169. — *gen.* ἐκείνου Phil. 621. Oed. R. 714. 930. 1440. Ai. 1011. El. 774. 912. 1107. 1209. ἐκείνης Oed. R. 991. Trach. 938. Aeg. VI. 2 (24 D.). Atr. I. 1 (144 D.). Eriph. VI (207 D.). inc. XXIII. 11 (678 D.). — *dat.* ἐκείνῳ Phil. 106. 629. 1185 m. Ant. 510. 566. Trach. 603. Ai. 28. El. 261. 451. 529. ἐκείνῃ Oed. R. 581. inc. XXIII. 5 (678 D.). ἐκείνῳ Ant. 973 ch. — *accus.* ἐκεῖνον Phil. 373 Ai. 742. 785. Oed. R. 139. 720. 959. 1054. 1254. El. 262. 313. 381. 870. Ter. IV. 1 (514 D.). ἐκείνην Oed. R. 1528. Ant. 1026. Trach. 286. Ai. 742. 782. 1014. El. 270. inc. L. 9 (708 D.). ἐκεῖνο El. 1104. — *Dual.* ἐκείνω Oed. Col. 338. — *Plur. nom.* ἐκεῖνοι

Phil. 268. 759. Ant. 170. Trach. 1081. ἐκεῖναι non exstat. ἐκεῖνα Phil. 115. El. 2. — *gen.* ἐκείνων Oed. R. 1454. Oed. Col. 345. 612. Ant. 287. 1296. — *dat.* ἐκείνοις Trach. 1262 an. Oed. Col. 337. τἀκείνοις Brunckius et Hermannus ex quatuor non optimis codd. ediderunt. Illius membr. δ' κείνοις, Laur. a. Ricc. a. edd. ante Brunckium δ' ἐν κείνοις, quod probarunt Reisig. Elmsl.; Par. F. Ricc. b. Laur. a. hic ν a correctore addito δ' ἐκείνοις. v. Herm. Mihi Schaeferi placet coniectura τἂν κείνοις. ἐκείνοισι Phil. 638. ἐκείνοισιν Oed. R. 1233. — *accus.* ἐκείνους Trach. 341. Ai. 1087. ἐκεῖνα Oed. Col. 87. 1197. Ant. 404. Nampl. V. 4 (379 D.). Hanc esse legitimam formam, bisyllabam non admissam nisi propter versum commodius pangendum, elisionem, caesuram in κεῖνος docebimus.

II. *Usus.* 1. *Remotius* aliquod vel *loco a nobis diviso et opposito collocatum* significat; item *minoris aliquid momenti* comparatum cum praesente, propiore, graviore, quod ipsum hic illic additur. Repetendum enim ab ἐκεῖ, v. Apoll. de Pron. p. 75., rectius quidem quam ab ἑκάς, ut facit Etym. Gud. p. 175, 8.; quanquam utrumque eadem stirpe prognatum est. ἀπήλλαγμαι φόβου πρὸς τῆσδ' ἐκείνου τε El. 774. ἥδε Electra, ἐκεῖνος absens mortuus Orestes. παιδὸς — ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα Oed. R. 714. οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ 1020. ἐκείνῳ τῇδέ τε Ant. 566. οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν, αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις Trach. 1262 an. — οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ Phil. 115. σφῷ δ' ἀντ' ἐκείνων Oed. Col. 345. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά 612. αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων Ant. 1296. Aliquando sic *mortuum* significat, de quo apud oratores solenni loquendi genere v. Schoemann. ad Isaeum p. 177. ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανών Oed. R. 139. ἔχων μὲν ἀρχὰς ἃς ἐκεῖνος εἶχε 259. Quanquam haec etiam secundae significationis exempla dixeris esse. — 2. Saepe, ut *ille* Latinis, id significat, quo respicimus in sermone, vel etiam rem in vulgus notam et inprimis ei, quocum colloquimur. ἐκεῖνο δ' οὐδείς — θέλει, σῶσαί μ' ἐς οἴκους Phil. 310. ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά 629. ἐρρέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες 1185 m. τοῦτον ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα Oed. R. 1054. ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν 1528. Est *quae omnes manet.* δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν Oed. Col. 337. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη Ant. 380. ἐκεῖνό μοι φράσον Ai. 94. ἐκεῖνος — ἥδετο 264. εἶρξαι Αἴαντα — εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι 742. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 782. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι 785. Teucer est, de quo loquuntur. μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων, ἦμος — 914 ch. Huc adde paulo familiarius dictum τοῦτ' ἐκεῖνο, quod semel apud Sophoclem legitur, multo saepius apud Euripidem. τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς — ἄχθος; δέρκομαι El. 1104. —

Inde *talem* significat. *ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε* Trach. 1081. — 3. Ceterum aliquanto saepius substantivum est quam adiectivum pronomen. Adiective enim non dicitur plus duodecies: Oed. R. 1528. Oed. Col. 97. 137. 1197. Ant. 504. Trach. 600. Ai. 264. 914. El. 270. 1104. 1169. inc. L. 9. — 4. Cum alio pronomine coniungitur: *τοῦτ' ἐκεῖνο — ἄχθος* El. 1104. *τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο* 1169. *ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ* Oed. Col. 137. *αὐτὸν δ' ἐκεῖνον — φρόνει νῦν ὡς ἥξοντα* Trach. 286. — 5. Cum substantivo coniunctum articulum additum et habet et non habet. Additur Trach. 600., abest El. 270. Ai. 914. Oed. Col. 1197. inc. L. 9. nec adiiciendus fuit Ai. 264. v. *ἀνήρ*. Eximenda plane sunt Oed. R. 1528. Oed. Col. 87., in quibus non cum pronomine sed cum adiectivo proxime colligatur.

Ἐκεῖσε illuc. *ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε — μέθες* Phil. 803. De *edito astro* recte interpretari Hermannum puto; alii secundum schol. insanientem morbi dolore loqui Philocteten arbitrantur; Matthaeius autem optare ut in ardentem Mosychlum rapiatur. *ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον* Ai. 675. cf. *κεῖσε*.

Ἑκηβόλος iaculator. *Φοῖβον ἑκαβόλον* Oed. R. 162 ch. Flor. Γ. *ἑκηβόλον*. *Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά* Meleag. I. 2 (357 D.). De hoc et similibus Apollinis et Dianae cognomentis prudenter exposuit Nitzsch ad Od. III. 279.

Ἕκηλος tranquillus, securus. *ἕκηλον εὕδειν* Phil. 758. Tricl. *εὔκηλον*, quod apud tragicos bis legitur locoque uno non vacuo dubitatione, Eur. Iph. Aul. 644. El. 234. — *ἐάσωμεν ἕκηλον αὐτὸν* 815. *ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε* Oed. Col. 1042. *εἶργ' ἕκηλος* Alcaei. XII. 4 (110 D.). — *εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἕκηλοι (θεοί)* El. 816 ch. *οὔτε λοιβῆς ἡμιν οὔτε θυμιάτων παρῆν ἑκήλοις προςθιγεῖν* Phil. 9. *ut non turbaremur.* — Adverbiascit: *νῦν δ' ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν* El. 776.

* * *Ἐκθάλπω calefacio.* Hippodamia de se et Pelope mutuo amore incensis dicit Oenom. III. 3 (421 D.). *ἐνθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δὲ με.* Sed Athenaei codd. apud Dindorfium (p. 1255 = p. 564, c.). *αὐθ' ἅλλεται* vel *ἢ θ' ἅλλεται:* ista autem Ruhnkenii correctio est ap. Valck. ad Hippol. 468., fulta illa Phrynichi testimonio App. Soph. p. 40, 23: *ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπ' ἔρωτος.* Sed a Bekkero didicimus apud Phrynichum, cuius multa mendose retulit Ruhnkenius, *ἐκθάλπεσθαι* legi, id quod non modo consimilia significantibus verbis *ἐκκαίειν* et *ἐκζωπυρεῖν*, sed ipso Sophoclis versu ab eadem praepositione composito, quod inprimis amat Sophocles, verbo *ἐξοπτᾶν* firmatur.

Ἐκθεάομαι (ᾱσ) *contemplor.* *τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν* Oed. R. 1253.

Ἐκθνήσκω emorior. *ἐκθνήσκων δ' ὁ θήρ* Trach. 565. Hesychius: *ἐξέθανεν, ἐλειποθύμησεν.* Hoc et quae laudat Wakefieldus, *sensim animam linquentis* et *iam morituri* significationi favent: dignum tamen quaestione, dicaturne *ea* (sc. sagitta) *moriturus*, ut sua vi utatur praepositio: *ἐκ τοῦ ἰοῦ θνήσκων.* Inepte miscent in hac voce explicanda Abresch. An. ad Aesch. Agam. 569. Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 94.

Ἐκθρώσκω prosilio, inde *raptim profugio.* *αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε* Oed. Col. 233 ch.

Ἐκθύω immolo expiandi causa. *ὡς πατὴρ — ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην* El. 562. Eust. p. 697, 36.

Ἐκθώπτω eblandior. *ἔπεισας, ἐξέθωψας* inc. LXIX (736 D.).

Ἐκκαλέω evoco. *νῦν — ἐκκαλοῦσί με* Oed. R. 597. *τί μ' ἐκκαλεῖσθε* Phil. 1248. Sic medii et activi significatio non differt; utrumque enim et *evocare* et *in suos usus evocare* licet interpretari. Sed *provocandi* et *eliciendi* vis in solo medio inest. *οἷά μ' ἐκκαλεῖ — φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν* Trach. 1196. Col. Harl. *ἐκκαλεῖς*, ex male intellecto scribendi compendio. *χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη* inc. CIII. a. 708 D.; Brunckius caruit particula ex schol. Od. τ. 471. prolata. Legitur *χάρμα*, Eustathius addit, ut nomen cum verbo conciliet, *ἐκκαλούμενον.*

Ἐκκαλύπτω retego. Proprie dictum: *ἴθ' ἐκκάλυψον* Ai. 982. Aiacis corpus. Tralate: *πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει* inc. V. (697 D.).

** *Ἐκκατανύω pervenio.* *ξένον ἐκτανύσαι μόρῳ τὰν — νεκρῶν πλάκα* Oed. Col. 1558 ch. Haec librorum scriptura cum neque sensum probabilem monstret, nec versui conveniat, Vauvill. et Brunck. *ἐξανύσαι*, quod hac ratione nihilo melius, Reisigius *εὖ κατανύσαι*, partim ex schol. qui κατανύσαι legit, Hermannus *ἐκκατανύσαι* correxit, etsi aliud huius compositi exemplum non videtur exstare.

Ἐκκαύματα. *ξυνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μὴ μοι μεταξὺ προσδέοιτο* Herc. Taen. II. 1 (218 D.). Apud Poll. X. 110. legitur *ἐκκαύματα*: illud a Brunckio esse videtur. *ἐκλυμάδων* vitiose idem Pollux VII. 109. Sunt *ligna subtiliter scissa* ignis accendendi causa.

Ἐκκηρόω exscindo. *μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς* Ant. 998.

Ἐκκείρω detondeo. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος* Oenom. II (430 D.). Quod quid sit, Hesychius docet v. *Σκυθιστὶ χειρόμακτρον* a Lennepio emendatus ad Phalar. Epp. 73.: *οἱ Σκύθαι τῶν λαμ-*

βιαζομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Cf. Herod. IV. 64. Sic videtur Oenomaus Pelopi sicut procis ceteris mortem minatus esse.

Ἐκκηρύσσω praeconis voce nuntio, iubeo, mando. κἀξεκηρύχθην φυγάς Oed. Col. 431. *Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι* Ant. 27. *τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρῦχθαι τάφῳ μήτε κτερίζειν* 203. Scholiasta hunc infinitivum cum *λέγω* construit v. 198., id quod sensus vix patitur. Elegans est Musgravii coniectura *ἐκκεκήρυκται*; sed nemini vera, quae nobis quidem videtur, explicandi ratio in mentem venit, infinitivum pro imperativo poni aptissime delecto perfecto: *hunc ne quis sepeliat iussum esto.*

Ἐκκινέω excito. De motu: *ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην Πάφον* El. 567. Tralate dictum de *voce*: *οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε ῥῆμα* Oed. R. 354. De *morbo resuscitato*: *οὐ μὴ — κἀκκινήσεις — δεινὴν νόσον* Trach. 975 an. *οὐ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ* 1232.

Ἐκκλαγγάνω v. *ἐκκράζω*.

Ἐκκλέπτω surripio, inde *clam* et *fraudulenter facio*: *τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων* Phil. 55. *fictis narrationibus fallere oportet. μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος ἐκκλέψας ἐμέ* 956. *me fraudulenter abducto. μὴ — ἐκκλέψῃς λόγον* Trach. 437. *ne tele.*

Ἐκκομπάζω glorior. ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει φιλεῖν El. 559. — *ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα* inc. LXVI. 1. (731 D.) incerta sententia est, nec conciliari haec cum sequentibus *ἐῤῥήξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων* possunt, qua de re *ἐκόμπασας ἀλοιδόρητα* vel *ἐκκομπάσαντ' ἀλοιδόρητα* tentarunt alii aliter.

Ἐκκράζω exclamo. κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνυζούμενοι Phix. II. (646 D.) secundum Blomfieldii emendationem; Etymol. Gud. p. 330. 41. *ἐξέκραξαν κνυζούμενον.* Ignorant hanc formam vulgo aut abiudicant ab atticis, sed iterum ea videtur usus Sophocles inc. CV. 100. (890 D.): *ἐπῶνος ἐξέκραξε παρασύρας κρέας*: quanquam apud Zonaram p. 1100. *ἐκραξε*, apud Choerob. Bekk. ad Etym. p. 902. *ἐξέκλαγξε* legitur.

Ἐκκρίνω eligo. ἀρετῇ δὲ πρῶτος ἐκκριθείς Phil. 1411.

Ἔκκριτος electus. ἔκκριτον δέ νιν δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Ai. 1281. Hesionen Telamoni Hercules.

Ἐκκυλίνδω devolvo, pass. *decido. ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται* Oed. R. 812.

* *Ἐκκωπέω. ἐκκεκώπηται ἐξήρτισται* explicat Hesychius, sed codex *ἐκκεκόπηται* exhibet; ex Synd. IX. 3. (157 D.)

Ἐκλαγχάνω nanciscor. ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός El. 750. ἐκλάχῃ Erf. ex Ien. Aug. b. ἐκλάβοι Flor. Δ. De Oed. Col. 1339. v. ἐκλαμβάνω.

Ἐκλαμβάνω accipio. ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος Phil. 1415. Libri, ut videtur omnes (etiam Laur. a.) ἐκβάλων usitatissimo mendo. τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληφότες Oed. Col. 1339. *nacti.* Laur. b. ἐξειληχότες, quod Valckenarius olim coniecerat ad Hippol. 809. receperat Brunckius. Utrumque per se bonum est, nec opus acumine discernendi; recepta autem scriptura potiorem a libris fidem habet.

Ἐκλάμπω exsplendesco. Αἴκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Ai. Locr. I. 2. (11 D.), sed num is versus Sophoclis sit, vix definias. Ut coeat cum eo, qui praemittitur apud Stob. Ecl. Phys. l. 4. p. 130. Heer., Brunckius νῦν ante ὅσιον inseruit, quod ferri propter anapaestum non potest. Seidlero versus dochmiacus esse videtur.

Ἐκλανθάνω. Medium solum obliviscendi significatione legitur. τοῦδ' ἐκλανθάνει Oed. Col. 1009.

Ἐκλείπω. Transitive *desero*, et tralate *omitto* significat. ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμα Phil. 58. προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν 899. — ἐκλιπεῖν βίον El. 1120. σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν Phil. 475. Intransitive significat *deficere.* μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. *illuxit.* νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί 1138. nisi scribendum θανόντι ex codd. plerisque, et in his Laur. a. — ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 973. Plerique codd., Brunckii omnes, Lipsienses, Aug. c. Ven. Mosq. 2. Harl. Livin. v. μὴ 'λιπεῖν: sed vera scriptura est in Laur. a adscripto γρ. μοι λιπεῖν, et Florr. tribus.

Ἐκλήγω desino. οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα El. 1304. χαρᾷ coniecit Schaef. Mel. Cr. p. 113.; sed illud commode explicatur συντόμως χαιρήσω δακρύουσα.

Ἔκλυσις medela. ἔκλυσιν νοσήματος Oed. R. 306.

Ἐκλυτήριος quod est medendo. πῶς οὐχ — ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Oed. R. 392.

Ἐκλύω. Activum *solvo* i. e. *remitto:* proprie tamen non dicitur. σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Ai. 1204. σκαιοὺς λόγους ἀνήσων schol. Pal. Inde *tollendi componendive* et *finiendi* vis adsignificatur. ὅς γ' ἐξέλυσας — σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν Oed. R. 35. Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Trach. 651. *aegrimonia nos liberavit:* ἐξέλυσεν ἡμᾶς τῆς ἀνίας schol. — Medium *solvo* i. q. *libero.* Proprie αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι Ant. 1099. Tralate dicto aliquando additur, quo liberemur, v. Wyttenb. ad Plut. t. VI. p. 391. cf. Pflugk. ad Eur. Andr. 819. ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε

συμπεσὼν μάχης ἐκλύσεταί με Trach. 21. *τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σε — ἐξελυσάμην* Oed. R. 1003. Aoristum inferri post *τί* et *οὖν* interrogative dicta Heindorfio observatum ad Plat. Protag. p. 460. Erfurdtius memorat; sed hic quidem suo iure aoristus est: *quid est, quod te nondum liberaverim.* — Paulo aliter dictum *φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην* Ai. 527. Schol. vet.: *τοῦ φόβου χάριν, ῥύσασθαι θέλουσα ἐξήγαγον.* Schol. Pal.: *εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ὁρᾷς αὐτόν. φοβοῖσι διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον, ῥύσασθαι θέλουσα.* Neutrum *ἐξερυσάμην* legisse credendum; in Palatino autem scribendum *ἵνα σὺ μὴ ὁρᾷς.* Satis ostendit Lobeckius pro *ἀπολῦσαι* dictum *ablegandi* significatione.

Ἐκλωβάω contumelia afficior. ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην Phil. 330.

Ἐκλωπίζω nudo. ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευράν Trach. 921. Hinc Hesychius, similiter ac schol., *ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν* interpretatur.

Ἐκμαίνω exstimulo. τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον Trach. 1132.

Ἐκμανθάνω perdisco, cognosco. A quo quid discimus, is genitivo dici solet. *ἐκμάνθανε* Oed. R. 576. *ἐγὼ ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω* Oed. Col. 1266. *μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις* Trach. 450. Praeter haec praesentis exempla solus aoristus usitatus Sophocli. *ἔκμαθε* Phil. 71. *ἔκμαθ' ὡς σαφῆ λέγω* El. 1214. *ὅπου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν* Oed. R. 117. *πῶς οὐ τις ἂν — τάδ' ἐκμάθοι* 287. *οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν* Trach. 2. Libri plerique *ἐκμάθοι*, quod confutavit Hermannus. *ἐκμάθοις* Brunckius ex suo T. Suidae cod. Leid. et edd. vett.; idque nunc in Laur. a repertum. Phavorinus *ἐκμάθῃς* sueto librariis vitio. Veteris lectionis nuper non felicissime patrocinium suscepit Fritzsch. Quaest. Lucian. p. 163. — *μὴ — ἐκμάθοις παθοῦσα* Trach. 142. *κακὰς δὲ τόλμας — μή μ' ἐκμάθοιμι* 580. *ἕως δ' ἂν ἐκμάθῃς* Oed. R. 835. *τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω, τίνας λόγους ἐροῦσιν* Oed. Col. 114. *δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω* 581. *ἵν' ἐκμάθῃς οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις* Oed. Col. 1016. *ὅπως — ἐκμάθῃς — ἃ δεῖ* Trach. 336. *οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς* Oed. R. 1065. *ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος* 1085. *εἰ μὴ τοῦ θεοῦ — ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον* 1439. *ἐκμαθεῖν τί δραστέον* 1443. *ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν* Ant. 175., quem versum una cum pluribus affert Demosth. de leg. male gesta p. 418. et Stob. Serm. XLVI. *ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων* Trach. 195. v. *ποθέω.*

Ἐκμάσσω detergeo. ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 438. *ἐξέμαξεν* de eo dictum, in quo quid abstergitur. De sensu v. schol. Hesych. v. *ἐμασχαλίσθη*, Phot. et Suid. v. *μασχαλίσματα*, Etym. M. p. 118, 29., Eust. p. 1857, 5.

Ἐκμετρέω. Medium tralate dictum *emetiri* significat. *τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον* Oed. R. 795. Mirum est,

quomodo Hermannus et *ἐκμετρούμενος* et *ἔφευγον* ad *Κορινθίαν χθόνα* referre potuerit. Neque enim Corinthi erat Oedipus sed Delphis, nec reversus est in patriam. Non magis probo Heathii Toupii et Erfurdtii rationes. Verum Brunckius vidit, praeeuntibus quidem scholiasta et Suida v. *ἀστρονομία: ἄστροις τεκμαίρεσθαι ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων.* Ut in *ἄστροις τεκμαίρεσθαι* subaudiendum *ὁδόν*, ita hoc loco *φυγήν* ex *ἔφευγον*, s. *τὸ κατ' ἐμέ*, *τὸ ἐμόν*, erat enim ipsius negotium fugam capessere, qua ipsa de causa medio opus. Nec negligendum est, ut *τὸ λοιπόν* Sophocli, ita *σημαίνεσθαι τὸ ἐντεῦθεν* dici: v. Abresch. Anim. ad Aesch. t. II. p. 163. et Iacobs. ad Aelian. H. An. t. II. p. 56.

Ἔκμετρος nimius. ἔκμετρον ὄλβον Creus. III. 2 (324 D.). ῐ ut in thesi corripitur.

** *Ἔκμηνος semestris. ἐκμήνους τόπους* Oed. R. 1137. ex certa Schaeferi correctione ad L. Bos. p. 545. Elmsleius et Hermannus ediderunt; in cod. Trin. *ἐκμήνους* est, in reliquis omnibus ineptissime *ἐμμήνους*, quod non minus inepte scholiasta explicat. De forma v. Seidler. ad Eur. El. 878. Elmsl. ad Med. 1150. Minus enim attica est: v. Virum Summum ad Phryn. p. 414.

Ἐκμαίνομαι. μαίνεσθαι καὶ ἐκμαίνεσθαι τὸ ὀνειρώττειν explicat ex Soph. (inc. CV. 125. s. 913 D.). Photius p. 269, 9. v. *μαίνω*.

Ἐκνέμω. οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Ai. 362. *non abscedes?* Affert Suid. v. *ἄψορρος*, illustravit Lobeckius. Ceterum Flor. Γ. *ἐκνημῆ*, Θ. *ἐκνεμῆ*, quod posterius in omnibus libris esse probabile et a Brunckio mutatum.

Ἑκούσιος voluntarius. De homine: *οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία* Trach. 1113. *ἑκούσιον λαβών* Phil. 613. De re: *ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις* Phil. 1302. Tricliniani *ἑκουσίαισιν*, Harl. Ven. *ἑκουσίῃσιν*, sed illud est in ceteris libris omnibus et Suida v. *τύχη*, cuius cod. Leid. *ἑκούσιοι εἰσίν*. — Adverbiascit locutio *τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας* Tr. 724.

Ἔκπαγλος horrendus. ὦ δείπνων ἀῤῥήτων ἔκπαγλ' ἄχθη El. 197 m. de coena dictum, in qua occisus Agamemno. — *mirus. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία πλάτα θρώσκει* Oed. Col. 720 ch. de mira remorum celeritate dicitur adverbialiter. ᾱ producitur.

Ἐκπείθω persuadeo ad faciendum. ἡ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Oed. R. 1024. *ἐξέπεισέ νιν — φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον* Trach. 1131.

Ἐκπειράομαι tento. ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Oed. R. 360. *tentas me, ut dicam sc. vera.* Hoc cum non satis intelligeretur, quanquam haud male glossa *δοκιμάζεις* (quod additur *καὶ ἐνοχλεῖς*, nihili pendendum) et in

cod. Brunckii D. εἰς πεῖραν λόγων προτρέπῃ, Brunckius coniecit πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν, Bothius λέγων. Alia vide apud Hermannum.

Ἐκπέλει *licet*. οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι Ant. 447. Hesychius: ἐκπέλει, ἔξεστι. V. Gatakeri Opp. t. I. p. 526.

Ἐκπέμπω *mitto, emitto, dimitto.* σ' ἐκτὸς — πυλῶν — ἐξέπεμπον Ant 19. *te exire iussi, evocavi.* ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην El. 1117. εἰσέπεμπον Flor. Δ. ἐκπέμψω πάλιν τὸν αὐτόν Phil. 127. καί μ' ὁ Φοῖβος — ἄτιμον ἐξέπεμψεν Oed. R. 789. sc. ἐκ τοῦ χρηστηρίου, i. e. ἀπέπεμψεν: v. Elmsl. cens. Iph. Taur. Marklandi t. II. p. 228 Lips. λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ El. 1119. — πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι 1121. πρατόν νιν ἐξέπεμψεν Trach. 275. — *Pass.* ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναχτὸς — ἐξεπέμπετο Oed. Col. 1660. i. q. *mortuus est.* — *Med.* εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον — γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα Oed. R. 309. *ex agro nostro relegaremus.* τὸν ἄνδρα — ἐκπέμψαι πάλιν Oed. Col. 1349. codd. plerique et Aldus ἐκπέμψαι, Brunckii B. supra scripto ἔκπεμψον, neutrum recte. Adsignificatur *ad se arcessere:* τί μ' ἐξεπέμψω — τῶνδε δωμάτων; Oed. R. 951. Sed ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 606 ch. a scholiasta explicatum ἔπεμψας; ὧδε (Troiam intellige), vix ulla nota ab activo distinguitur, nisi *tuomet consilio huc venire iussisti* dicitur.

Ἐκπηδάω *exsilio.* εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν Trach. 174 φόβῳ ταρβοῦσαν iungendum cum Seidlero, non φόβῳ ἐκπηδᾶν, ut Hermannus.

Ἐκπίμπλημι *expleo.* ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν Trach. 253. ὡς ἐξεπλήσθη (ἡ νόσος) Phil. 749. v. ἴσως.

Ἐκπίνω *ebibo.* πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας Pand. I. 1 (429 D.). Brunck. ἐκπιών τι, sed sententia non satis clara est: cf. γέμω. Alterum exemplum αἷμα ταύρου γ' ἐκπιεῖν Hel. VI. 1. (185 D.), recte a Dindortio ταύρειον πιεῖν emendatum est, cum ἐκπιεῖν in sanguinem, nisi vivi corporis, non cadat. Transfertur ad *morbum exedentem:* ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν Trach. 1044. In libris olim solum πέπτωκεν repertum, quod correxit Triclinius; sed nunc etiam Laur. a. illud praebuit. Deinde ad hos, *qui occultis nos insidiis petunt*, tralatum ab anguibus clam subrependo mordentibus: ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες Ant. 528. τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα El. 775. sanguinem et medullas hauriens.

Ἐκπίπτω. Proprie *excido:* ἐκπεπτωκότα δίφρων El. 739. *eiicior:* ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1156. — Tralate de *abeuntibus in exsilium.* ἐκπεσεῖν χθονός Oed. Col. 770. de *victis:* κρεῖσσον γὰρ — πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν Ant. 675. De inc. XXVIII. 1 v. ἐμπίπτω.

Ἐκπλέω enavigo, et *navigo* simpliciter. *ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς* Phil. 573. *ἔκπλει* 961. *τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός* 1361. *οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν* (in bellum) Ai. 1078. *οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς* Phil. 381. Flor. *Γ. ἐκπλεύσῃς*, Brunckius *ἐκπλεύσεις*, non recordatus *ἐκπλευσοῦμαι* dici.

Ἐκπληρόω expleo. *δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον* El. 698. decem curruum numerum explens; v. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 295.

Ἐκπλήσσω. Passivi solius partes perfectum et aoristus in usu sunt, *territum esse* et *obstupescere* significantes. *ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες* Oed. R. 922. *σὺν δέ νιν θηρώμεθ' — οὐδὲν ἐκπεπληγμένην* Ant. 429. *ἐκπεπληγμένη φόβῳ* Trach. 24. *μή με — δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον* Phil. 226. Obscure hic loquitur Hermannus. Verba sic componenda: *μὴ ἐκπλαγῆτε ὄκνῳ ne perterreamini*, *δείσαντές μ' ἀπηγριωμένον propter efferatam meam speciem.* *οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε* El. 1034. — *λόγοις ἐκπεπληγμένη κυρῶ* Trach. 385. *ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ* 626. *τὰ δ' ἐκπέπληγμαι* Ai. 33. oppositum habens *τὰ μὲν σημαίνομαι*, *agnosco alia*, *stupeo in aliis.*

Ἐκπνέω efflo. *ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν* (*νέφους*) Ai. 1127. et de *anima*: *χαλκοοκελεῖς γὰρ ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο* Colch. VI. 2. (320 D.) de tauris ignem spirantibus, quod colligitur ex schol. Pind. Pyth. IV. 398.; sed quantum interciderit post *γάρ* existimari non potest. — De mortuo *exspiro* tralate: *ὑφ' οὗ — ἄρ' ἐξέπνευσας* Ai. 1005. Apud Suidam v. *κνώδοντος* legitur *ἐξέπραξας*, quod quomodo explicandum sit, Hermannus docuit.

Ἐκποδών procul. *ἐκποδὼν μὲν ὤν* Ai. 979. *φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι* inc. XCII (773 D.). *ἄγετέ μ' ἐκποδών* Ant. 1306 m. *ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών* 1320 m.

Ἐκπορθέω tralata solum *perdendi* significatione legitur. *τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι* Trach. 1094. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 571.

Ἐκπορίζω suppedito. *στέγη πυρός μέτα πάντ' ἐκπορίζει* Phil. 299. Respicit haec Eust. p. 1523, 30.

Ἐκπράσσω perficio. Solus aoristus legitur. *ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει* Oed. R. 377. *τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα* Oed. Col. 945. *τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας* 1309. *ἐξέπραξαν* (*τόδε*) *ὡς δοῦναι δίκην* Ant. 303. *κακὸν μέγ' ἐκπράξασα* Trach. 664. *κἂν ἐξέπραξεν* Ai. 45. Schol. *ἐξεπράξατο* lectionem commemorat, nunc a manu prima repertam in Laur. a.; secunda vulgatum adscripsit addito *γρ.*, estque id etiam in Eust. p. 1564, 20. et Thoma p. 269. Semel tralate dicitur *conficiendi* i. e. *occidendi* significatione: *οὐ γάρ τις αὐτὸν — κεραυνὸς ἐξέπραξεν* Oed. Col. 1655 m.

quod Suidas affert v. ἐξέπραξεν. Sed Oed. Col. 1702. cum libris ἔπραξε, non cum Elmsleio ἐξέπραξεν scribendum. De Ai. 1005. v. ἐκπνέω.

Ἐκπροτιμάω inprimis colo. τοιῷδε σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ Ant. 904.

Ἐκπυνθάνομαι (ῠθ) audiendo accipio. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 214 τίνα σου πατρίδ' ἐκπυθοίμαν Oed. Col. 205 ch.

Ἔκπωμα poculum. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα Phil. 35. παναργυρα ἐκπώματα Acris. XI. 4 (68 D.).

Ἐκραίνω dispergo. κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Trach. 778. v. κόμη.

Ἐκρήγνυμι perrumpo. καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη Ai. 762. Inepte Brunckius: in hunc locum non perrumpet vis pugnae, quasi aut segnis pugnator Aiax fuerit, aut solo eius terrore hostes cohiberi potuerint. Secundum gl. Barocc. ἤγουν σχίσμα ποιήσει recte explicat Lobeckius perfringent nos, ῥήξουσιν ἡμᾶς. Vulgatam tuetur Eust. p. 621, 55.

Ἐκρίπτω (ῑ) eiicio, passivum excito. δίφρων πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς El. 502. Suidas, Aug. b. Laur. b. et a prima manu etiam Laur. a. contra metrum ἐκριφείς. Reiskii coniectura ἐκτριφθεὶς Porsono probatur, sed neque tragico sermoni inprimis canticorum aptum, nec recte de Myrtili casu dictum illud videtur. V. Hermann. ἔξω με (sc. γῆς) θαλάσσιον ἐκρίψατε Oed. R. 1412.

Ἐκροή effluvium. In corruptissima particula Inachi fabulae ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 35, 10. (266 D.) certe verba κῦμα ἐκροάς agnosci recte videntur.

Ἐκσημαίνω significo. πόθεν τοῦτ' ἐξσήμηνας κακόν; El. 1182.

Ἐκστέλλω instruo. ἀποσπάσας περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο Oed. R. 1269. fibulas, quarum in veste usus.

Ἐκστέφω vittis involvo. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι Oed. R. 3. Nec hoc nec τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον θακεῖ v. 19. sic intelligendum, sed de gestantibus ramos oleaginos lana obvolutos, quae στέμματα dicta, supplicum insigne. Affert Suid. v. ἐξεστεμμένοι.

Ἐκσώζω servo. Vel sic simpliciter dicitur, vel ex et ab aliquo re. νῦν αὖτε μ' ἐκσῴζουσιν Oed. Col. 1369. θεὸς γάρ ἐκσῴζει με Ai. 1107. — πρὸς οἶκον — ἔκσωσόν μ' ἄγων Phil. 486. μ' ἐκσῶσαι δόμοις 494. εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσα Oed. R. 443. σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας Oed. Col. 1125. ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων — ἤνεγκα κἀξέσωσα El. 13., quod Eustathius affert p. 983, 44. ὦ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην 966. Passivum. οἰκεύς τις, ὅςπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς Oed. R. 756., quod memorat Suidas v. οἰκεύς. Medium significat sua sibi servare. δένδρα — κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται Ant. 709.

* Ἐκτανύω v. ἐκκατανύω.

'Εκτείνω *extendo.* De *corpore dormientis:* ἁνὴρ δ' ἀνόμματος — ἐκτέταται νύχιος Phil. 846. Illustrat Dorvill. ad Char. p. 504. De *fronte:* ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ inc. LXXXVIII. (768 D.), in qua particula falso scriptum ἐκτάνθη ap. schol. Il. φ. 101. et schol. Arist. Lysistr. 8., unde Brunckius non recte emendavit ἱανθῇ. — De *animo anxiis:* ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Oed. R. 153 ch. Dorvillius l. c. p. 473. de exspectatione et desiderio intelligebat; in glossa explicatur ἔννους ἐγενόμην ἢ μετέωρος, a Triclinio ἐκπέπληγμαι, παρ' ὅσον οἱ ἐκπλαγέντες ἔκτασιν σώματος καὶ ἀκινησίαν πάσχουσιν. De mortuis quippe proprium: v. Gataker. ad M. Antonin. IV. 3. p. 93.; inde metaphora sumpta de animo pendentibus et sollicitis: v. Toup. ad Longin. p. 367., Hemsterhus. ap. Valck. ad Theocr. X. Idyll. p. 143. Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 190. Herm. ad Eur. Hec. 553. — De *re secundum tempus metienda:* ἤδη πολὺς ἐκτέταται χρόνος Ai. 1381 an. μεῖζον' ἐκτενῶ λόγον Trach. 676. cum usitatissima prolepsi.

'Εκτελευτάω *finio.* τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν 'Ηρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Trach. 169. Sic coniungenda verba Hermannus dicit: ἔφραζε τοιαῦτα πρὸς θεῶν εἱμαρμένα (i. q. εἱμαρμένην) ἐκτελευτᾶσθαι, *sortem talem exituram laborum.*

'Εκτελέω *perficio.* τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν Trach. 1177.

'Εκτέμνω *excido.* πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόντα — ἔλαιον Trach. 1186. σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσα Troil. II (549 D.).

'Εκτίθημι *expono.* Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκα Phil. 5. λέβητας ἐκτιθεὶς Acris. XI. 2. (68 D.) de praemio certaminis posito.

'Εκτιμάω *honoro.* ἐκτετίμηνται πλέον El. 64. Suid. v. ἤδη.

"Εκτιμος *non honorans.* γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας — γόων El. 235 m. Hanc librorum scripturam ab Eustathio etiam p. 1514, 22. Suida v. ἔκτιμος et Zonara p. 653. commemoratam defendit et explicuit Seidler. ad Eur. El. 442. Sensus est ἴσχουσα πτέρυγας γόων ὥστε μὴ τιμᾶν τοὺς γονέας. Active dictum igitur, non ut τὸ ἔξω τιμῆς significet, quam Eustathii opinionem sine dubitatione sequebatur Valck. Diatr. p. 197, a.

'Εκτίνω (τε) *solvo.* Cum *luendi* adsignificatione dictum πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον Ant. 849 ch. Plerique libri et in his Laur. a. ἐκτείνεις, quae vitiosa scriptura omnes insedit Oed. Col. 500. μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, quod Canterus coniecit. Inest hic non *luendi* sed *officii solvendi* sensus. Librorum illud ἐκτείνουσαν cum olim Doederlinus in Spec. Cr. p. 93. idem quod μηκύνουσαν significare putasset, referendumque ad preces, de quibus nemo cogitaverit, cum de libatione potius facienda dicatur, nunc in editione sua Oedipi affirmat significari χεῖρας

ἐκτείνουσαν μετὰ λιτῶν: quanquam nec quomodo *ἐκτείνειν* unde dictum de manibus intelligi possit, nec quomodo recte dicatur *ἐκτείνειν τάδε*, nec qui in animam cadat, ut manus tendat, quisquam perspexerit. De mendo illo cf. Martinum in sylloge p. 642. 673. — Medium *vindictae sumendae* adsignificationem habet. *ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτο* Ai. 297. Musgravius coniiciebat *ἐκτίσοιτο*.

Ἐκτόπιος amotus. ἀπάγετ' ἐκτόπιον — με Oed. R. 1340 m. *ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς;* Oed. Col. 119 ch. *quo secessit?* — *ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος* Oed. R. 166 ch. Suid. v. *ἠνύσατε*. De Eustathio p. 488, 33. incertum est, hunc an illum locum respexerit. Recte unus schol. ex prolepsi explicat, *ἐξετοπίσατε, ἐπιχώριον ἐποιήσατε*.

Ἔκτοπος remotus. ἄρουραν ἔκτοπον Trach. 32. *τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος — ἔκθορε* Oed. Col. 232 ch. i. q. *te hinc aufer*. Respicit Eust. p. 488, 35. — Aliter dicitur, *peregrinum* proprie, inde *alienum* et omnino *alium* qualemcunque significans *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου (τέθνηκεν)* Trach. 1122. Inepte schol.: *ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου*. Debuit *ὑπ' ἄλλου τινός*.

Ἕκτος sextus. ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Oed. Col. 1322. *ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας* El. 694. *ἕκτον δρόμον* 716.

Ἐκτός 1. *extra.* Proprie dictum. *οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ;* Oed. R. 676. de exsule. *αἵ τ' εἴσω στέγης, αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς* Trach. 203. *ἥδιον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν* Ai. 88. *abesse*. *οὐκ ἐκτός* (sc. *ἄπει*); 362. *χθονὸς τῆσδ' ἐκτός* El. 374. *ἐκτὸς οἴκων* 1125. — 2. Tralate. *ἐκτὸς ὄντα πημάτων* Phil. 502. *ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα* 1244., quam locutionem explicuerunt Stanl. ad Aesch. Choeph. 695. Prom. 263. Abresch. ad Sept. 271. *οὐδὲν ἕρπειν θνατῶν βιότῳ — ἐκτὸς ἄτας* Ant. 610 ch.. *πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας* 621 ch. *ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν* Phryg. I. 3 (649 D.). — De *mutata sentiendi s. faciendi ratione*: *οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ* Ai. 626 ch. Ita aliquando *π α ρ ά*, *contra* explicari potest, et cum ea praepositione coniungitur adeo. *ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς* Ant. 330. *ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά* 388., quae verba respicit Eust. p. 1275, 25. 1922, 49. 1959, 31. — 2. Abusione *ἐκτός* eam provinciam invasit, ut *foras* significaret; proprie: *σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;* El. 1394. *ἔῤῥιψεν ἐκτὸς αὐτόν* Trach. 268. *καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν — ἐξέπεμπον* Ant. 18.; tralate: *εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις* Trach. 1179. Schol.: *εἰ παραβαίης τοὺς ὅρκους*. — De tono v. Apoll. de adv. p. 595, 24. Arc. p. 80, 12.

Ἔκτοσθεν foris. τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοὴν ἔα El. 792. — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 15.

Ἐκτρέπω averto. ἐγώ σφε — πρὸς ποίμνας ἐκτρέπω Ai. 53. τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις El. 342. *prohibes* a perficiendo consilio. — *pello.* τὸν ἐκτρέποντα Oed. R. 806. sc. ἐκ τῆς ὁδοῦ. Medium est *devito*, et tralate *infitior.* εἰ δ᾽ οὖν τι κἀκτρέποιτο τῶν πρόσθεν λόγων Oed. R. 851. Recte dicit Triclinius sumptum a declinantibus a via et traductum ἐπὶ τῶν ἀπό τινος εἴς τι μεταπιπτόντων.

Ἐκτρέφω enutrio. ὃ — γίγαντας ἐκτρέφων — Πάλλας Aeg. I. 6 (19 D.). v. γίγας. — εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον inc. LVIII. 7, 3 m. (718 D.). ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με Oed. R. 827., ubi contra optimorum librorum fidem (etiam Laur. a. Flor. *Γ.*) propter fictam prothysteri elegantiam Erfurdtius et Schaeferus Mel. Cr. p. 16. et l. c. ἐξέθρεψε κἀξέφυσέ με scripserunt. οἷον ἄρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε Oed. R. 1396. *Medium* certe in aoristo ab activo sensu non videtur discrepare. ὅθεν σε κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην El. 13. καί σ᾽ ἐθρεψάμην schol. Ven. Il. I. 481. ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην Lemn. V. 1 (350 D.). Quae si quis reflexive dici vult, *mihi eduxi*, nec aptus est et quaesitus is sensus.

Ἐκτρέχω excurro. De praepropere faciente dictum κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων Oed. Col. 439.

Ἐκτρίβω tero. ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Phil. 296. Transfertur ad *conterendi* et *conficiendi* significationem. κακῶς νιν — ἐκτρῖψαι βίον Oed. R. 248. Et de *perdito:* σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε 428., quod Suidas affert v. ἐκτριβήσεται. V. Herm. ad Ion. 2. et Seidl. apud eundem in praefatione, et cf. Wesseling. ad Herod. VII. 120. Hoc comicis est ἐπιτρίβεσθαι, quod dignitatis causa tragoedia devitavit. — De El. 502. v. ἐκρίπτω.

Ἕκτωρ n. pr. nom. Ἕκτωρ Ai. 1006. 1008. Synd. VII. 4 (152 D.). — *gen.* Ἕκτορος Ai. 647. 804. 1258. 1262.

Ἐκφαίνω commonstro, reddo manifestum. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — ἐκφανεῖτ᾽ ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Ant. 307. τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον inc. XXXVIII. 4. (696 D.) de aperiendo arcano. ὡς τὸ Πυθικὸν μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως Oed. R. 243. οὐ μή ποτε — τὰ σ᾽ ἐκφήνω κακά 329. v. οὐ μή. — *Passivum*, quod vulgo *medium* vocant, est *apparere manifesto.* δίκαιοι δ᾽ αὖθις ἐκφανούμεθα Phil. 82. οὐδ᾽ — ἐκφανεῖ κακή Oed. R. 1063. σημεῖα δ᾽ οὔτε θηρός, οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο Ant. 258.

Ἐκφέρω. 1. Proprie *effero.* ἔκφερ᾽ αὐτό Phil. 647. *profero.* ἐξήνεγκας — λόγον Trach. 733. — 2. Figurate *duco* a sagacitate canum sumpta loquendi formula. εὖ δέ σ᾽ ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 7. illustratum copiose Lobeckio, memoratum Suidae v. βάσις,

εὔφρινος, *Λέαινα*, Etym. M. v. τρίβακος. Dein transfertur ad *vaticinia eventu comprobata.* ἀρξε τὰ τοῦδε — ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Oed. Col. 1426., ad quam sententiam elegans est, sed non necessaria Tyrwhitti coniectura ἐ κ φ έ ρ ε ι ς, i. q. τελεῖς. V. Wund. ad l. c. Heind. ad Plat. Phaed. p. 43. Porro ad *rem ad finem perductam.* ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος Trach. 821 ch. Schol. παρέλθῃ: rectius τελευτήσῃ. — 3. *Medium* cum *ferri impetu* significat, rectius passivum dicas. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει El. 618. Sed verum medium est, cum interpretamur *sibi ferre* i. e. *parare sibi:* ὅταν — κἀξενέγκωμαι κλέος El. 60.; item *secum ferre, prodere.* μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας Trach. 497 ch., qua sententia usus Plutarchus Amat. p. 759. E. Eustathius p. 806, 58. pro ἐκφέρει dictum putat, subobscurius fortasse idem respiciens p. 1478, 8. Pro *ferri, ruere* dici, ut μέγα τι σθένος ἐκφέρεται sit μέγα i. q. μεγάλως ἐκφέρεται, Hermanno non credam.

'Ἐκφεύγω *effugio, elabor, profugio.* Proprie dictum ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες Ai. 449. ὅπως ἀφ' ὑμῶν — ἐκφύγω El. 383. Tralate: ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον Oed. R. 111. ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 840, quam formam hinc sumptam memoravit Eust. p. 56, 40. 666, 37. Phavorinus p. 321. D. — τὰν ἐκ θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών Phil. 514 ch. ὅπως ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, 'κφυγεῖν δύναιτο Oed. Col. 254. ἐκφυγεῖν plene libri. οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος — οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν Ant. 944 ch.

'Ἐκφοβέω *conterreo.* Passivum solum legitur. ποίας — γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; Oed. R. 989. Tricl. Laur. b. c. εὐλαβεῖσθε. ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με Oed. Col. 270. 'Ερινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη El. 268. μηκέτ' ἐκφοβοῦ 1418.

'Ἐκφορτίζω *vendo;* inde tralate *prodo:* ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Ant. 1023. Schol. προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι.

'Ἐκφρεῖν. οὐκ ἐκφρῶσιν inc. CV. 136. (924 D.) ap. Phot. p. 350, 8. οὐκ ἐξαφῶσιν explicantem.

'Ἐκφυλάσσω *diligenter custodio.* Oed. Col. 286.

'Ἐκφύω (ῦσ) *procreo*, aoristus tamen 2. et perfectum intransitive *genitum esse, fieri, esse* universe, significant. *pr.* τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν; Oed. R. 437. *aor.* 1. ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με 827. v. ἐκτρέφω. οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με; 1017. παῖδας ἐξέφυσέ μοι Oed. Col. 988. de matre dictum. εἰ δ' ἐξέφυσα τάςδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς 1367. ἡμᾶς ὡς δούλους — πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν Phil. 984. ὁὐκφύσας ἐμέ *pater* Phil. 89. — *aor.* 2. τοιόςδε δ' ἐκφύς Oed. R. 1084. ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1499. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός Ai. 482. μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης 1274. ὥςπερ ἐξέφυς ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν El. 958. — *perf.* παίδων κοίν' ἂν — ἦν ἂν ἐκπεφυκότα Oed. R. 262. ὡς λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκὸς εἶ Ant. 320.

Ἐκχέω effundo. De *opibus*: *τὰ δ' ἐκχεῖ* El. 1283., de *voce*: *πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας* inc. XIV. 3 (668 D.). *perdo s. irritum facio*: *μὴ — κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα* Phil. 13. Eust. p. 778, 22. Illustrat Wyttenb. de Educ. Puer. p. 10. B.

Ἐκχράω vaticinor. *τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά* Oed. Col. 87. Affert Suidas v. *ἐξέχρη* et *τέρμιος*.

Ἐκχωρέω cedo. *χειμῶνες ἐκχωροῦσιν — θέρει* Ai. 656.

Ἑκών volens, qui quid *sponte vel lubens facit.* *πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών* Phil. 301. *πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν* 434. *ἣν μὴ 'ρπῃς ἑκών* 973. *σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι* 1042. *πρὶν ἂν — ἑκὼν μόλῃς* 1316. *δίδωσ' ἑκών* 1325. *προδώσειν τάςδ' ἑκών* Oed. Col. 1630. *σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον* Ant. 1321 m. *γῆν — οὐχ ἑκοῦσα δύςμορος ἔπερσα* Trach. 466. — *ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος* Ai. 450. Schol. memorat scribi *οὐκ ἔχοντος*, quod pro varia lectione in Laur. a. repertum. — *παρήγγειλας ἑκόντι πράσσειν* Phil. 1164 ch. — *ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα — μεθεῖναι ταῦτα* Phil. 760. *ἑκόντα πλεύσαντα* 1016. *οὐδέποθ' ἑκόντα* 1378. *σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν* Oed. Col. 989. Addenda exempla antitheti, *ἑκών* bis posito, aut oppositis *ἄκων*, *βίᾳ*. *οὐχ ἑκὼν ἑκοῦσι δὲ ξύνεστι* Trach. 197. *βίᾳ τε κοὐχ ἑκών* Oed. Col. 9[illegible]. *πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν* Ant. 276. *ἄκων ἀκούειν, οὓς ἑκὼν εἶπεν (λόγους)* inc. XIV. 4 (668 D.). Admonuit Eust. p. 645, 25.: cf. Markl. ad Lys. p. 542. Wernsd. ad Himer. p. 24. — Semel de *re* dicitur *sponte factam* indicans. *τὰ δὲ — φανεῖ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα* Oed. R. 1230. v. *ἄκων*. — De tono v. Etym. Gud. p. 279, 60. Arcad. p. 178, 7.

Ἐλάα. *χῶρος βρύων δάφνης ἐλάας ἀμπέλου* Oed. Col. 17. *κλῶνας — ἐλάας* 485. *γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας* 706 ch. Cur *παιδοτρόφος* dicatur, ex Hesychio et Eur. Ion. 1433. interpretes docent. *λίπος ἐλάας* Polyid. IV. 4 (464 D.). — Scribendum *ἐλάα*, quod non recentioris Atticismi solius fuit: affert enim Thomas p. 292. ex Thucydide, restituitque apud eum Bekkerus; idem certa emendatione Dobreus Euripidi Erechth. I. 46. Obliterari formam communi sermoni ignotam potuisse mirum non est.

Ἐλαιήεις s. ἐλαιάεις. *ἐλαιάεσσα νηδύς* ex Niptr. V. 2 (405 D.). Hesychius affert additis his: *ἤτοι λαιάεσσα, ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληϊζομένη καὶ κατεσθίουσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά.* Hae grammaticorum non acutissimorum de vocabulo obscuro hariolationes aliquid lucis accipiunt a Photio p. 298, 1. *νηδὺς ἐλαιάεσσα, ἐπὶ (f. ἡ τοῦ) Κύκλωπος, σικελή· ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς.*

Ἐλαιόομαι. *ἐλαιοῦται θρίξ* Hesychius in Troilo III. 7. (556 D.) ab Aristarcho *ῥυπαίνεται*, ab aliis *λαμπρύνεται* explicari refert.

Ἔλαιος oleaster. ἄρσενα — ἄγριον ἔλαιον Trach. 1197.

Ἐλάσσων minor. σθένεις δ' ἔλασσον El. 986. Mirum libros optimos Laur. a. Flor. Γ. Θ. et omnes quos Brunckius contulit, ἔλαττον praebere. οὐκ ἐλάσσονι σθένει Ai. 433. οὐκ ἐλάσσονα (ἔπαινον) ἔτ' ἄλλον οἴσει Oed. Col. 1414. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα Trach. 323., de qua formula fortius negandi v. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 71. — *Adverbiascit:* καί σ' ἔγωγε δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω El. 588.

Ἐλαύνω. I. *Formae.* *praes.* ἐλαύνει Oed. R. 28. Oed. Col. 1747 m. ἐλαύνετε Oed. Col. 265. ἐλαύνειν Oed. R. 98. — *impf.* ἤλαυνον Oed. R. 1139. ἤλαυνε Oed. Col. 442. El. 724. ἠλαυνέτην El. 729. Oed. R. 805. Aeg III (21 D.). — *fut.* ἐλᾷ Oed. R. 418. 1160. Ai. 499. 743. — *Passivi praes.* ἐλαύνεται Trach. 1034. — *perf.* ἐλήλαται Ai. 268. De futuro attico recentiorum primus recte indicavit Dawes. Misc. Cr. p. 63 Lips. — II. *Usus.* 1. *Active* dictum significat *propellere, eiicere* vel loco vel *in exsilium.* μίασμα χώρας ἐλαύνειν Oed. R. 98. ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς — ἀρά 418. ἐξ ὁδοῦ με — ἠλαυνέτην 805. οἵτινες βάθρων — ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε Oed. Col. 265. πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς 442. Deinde tralate *agitare* vel *iactare malis*; cuius rationis via sternitur locis Ai. 499. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ et 743. ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν — δίας Ἀθάνας μῆνις: quo loco sic demum futuri ratio constabit, si haec Calchantis ore prolata cogitabuntur: *unus hic dies superest, quo ira Minervae agitabitur*; magis etiam perspicue Oed. Col. 1747 m. ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει. — ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν Oed. R. 28. Pessime Musgravius *pessumdat*, adhibitis duobus ex Anthologia exemplis inter se dissimillimis. Facta est a curru agitando tralatio, eo facilior illa, quod θεοὶ πυρφόροι s. κεραυνοφόροι secundum Solem creberrime equis et curru usi finguntur. Cf. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 416. οἵας (συμφορᾶς) οἷος ὢν ἐλαύνεται Trach. 1034. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Ai. 268. — 2. Ad *intransitivam* potestatem (*propere ferri,* quasi *cursu properare*) ea viam monstrant, quae subaudiri accusativum patiuntur. τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον Oed. R. 1139. sc. ποίμνια. ἤλαυνε δ' ἔσχατος — Ὀρέστης El. 724. κἀξισώσαντες ζυγὰ ἠλαυνέτην 729. Sed subaudiri is casus non potest Oed. R. 1160.: ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ., v. Brunck. — 3. Accusativus subauditur etiam ad verbum de *ictu infligendo* dictum. κέντρῳ σιδηρῷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. III., apud Poll. X. 160., ubi ab Hemsterhusii et Heathii infelicibus emendationibus abstinendum Brunckio fuit; scire enim debebat Bentleium Ep. ad Hemsterhus. p. 108. vulgatae scripturae optime patrocinatum esse.

Ἐλᾰφηβολία cervi venatio. ἐνάρων ψευσθεῖσα — ἐλαφηβολίαις Ai. 178 ch. v. δῶρον.

Ἐλᾰφοβόλος cervos feriens i. e. *venans*, Dianae cognomentum. Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν ἐλαφοβόλον Trach. 213 ch. Hanc librorum scripturam propter numerorum volubilitatem in illo carmine regnantem restituit Hermannus. Tricl. et Brunckii ἐλαφηβόλον, quae sane usitata forma est et sola commemorata Apollonio de adv. p. 602, 22. V. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 650. Laur. a. Vat. ἐλαφαβόλον, sed dorismus in haec eiusmodi composita non cadit.

Ἔλᾰφος cervus. κεράστην ἔλαφον El. 558. Eust. p. 1084, 33. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων Oed. Col. 1095 ch. κεροῦσσα ἔλαφος Aload. XII. 2 (110 D.).

Ἐλαφρός pernix. Δωτιεὺς ἀνὴρ — ἐλαφρός Acris. XII. 2 (69 D.). Media, ut in thesi, corripitur.

Ἔλεγχος arguendi et probandi ratio, documentum. εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν Phil. 98. *homines introspiciendos mihi proponens.* γένος εἰς ἔλεγχον ἐξ ὂν καλόν Alet. V. 2 (92 D.). *specimina datura sui nobilitas.* οὐκ εἰς ἔλεγχον χερὸς οὐδ' ἔργου μολών Oed. Col. 1299. v. Weisk. ad Longin. p. 389. Adverbiascit τῶνδ' ἔλεγχον — πεύθου Oed. R. 603. i. q. ὥστε ἐλέγχεσθαι τοῦτο.

Ἐλέγχω exprobando arguo. φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Ant. 260. τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις 430. Id cum quaerendo fieri possit, etiam *quaerere* significat; v. Suid. v. ἤλεγχον. πότερον τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον Phil. 338. schol. κρίνω, ἐρωτῶ. gl. Brunckii ἐξακριβώσομαι, *certior fiam.* τί ταῦτ' ἄλλως ἐλέγχεις; Oed. R. 333. ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον 783. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις El. 1345.

Ἐλεέω miseror. λόγοις ἐλεοῦσι Phil. 308. σύ μ' ἐλέησον 499. ἐλέησον 965.

Ἐλεινός miserandus. τὸ σὸν ἐποικτείρω στόμα ἐλεινόν Oed. R. 672. *dicta miserationem moventia.* τό τ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Trach. 525 ch. Semel active dictum est. ὦ τόξον — ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς Phil. 1115. *Arcus* ipse *misericors* vocatur pereleganter, nec potest ἐλεινόν ad sequens ἐμέ referri. Antiatt. Bekk. p. 92, 9. Πλάτων — κατὰ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τέθεικεν (Civ. X. p. 606. B.). — His locis ab Erfurdtio primum contra libros scriptum est tribus syllabis secundum atticistarum praecepta Porsoni monitu praef. ad Hecub. p. VII.; v. Lobeck. ad Phryn. p. 87.: eamque scripturam metrum poscit. Nunc, ne quis nimis religiose codices suspiciat, quod Schneiderus facit ad Plat. Civit. t. III. p. 238., Oed. R. 672. sic exhibet Flor. Γ. Ἐλεεινόν ab Eupolide dictum etiamsi significare vellet Antiatticista l. c., ut Schneidero visum, mendacissimo homini non crederem.

Ἐλεινῶς misericorditer. πλῆναι σ' ἐλεινῶς ὧδε τὰμὰ πήματα μοῦνα Phil. 858. Hic quidem iam Stephanus ἐλεεινῶς expulit, nec quisquam anapaestum tulit praeterquam Schneiderus ὁ ἕτερος, qui Sophoclem edere ausus est

Ἐλελίζω v. ἐλελίχθων.

Ἐλελίχθων terram concutiens. ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βάκχιος Ant. 154 ch. Libri ἐλελίζων praeter Aug. b. Par., qui cum scholiasta longe exquisitius alterum monstrant explicandum σχήματι κατὰ τὸ σημαινόμενον, *qui suam patriam choreis concutit*, Θήβας ἐλελίχθων ut coniungantur. V. Lobeck. Aglaoph. t. I. p. 458. Hoc quomodo ad modos saltatorios accommodatum sit, quaere apud Buttmannum Lexil. vol. I. p. 237.

Ἕλενος n. pr. μάντις — Ἕλενος Phil. 602. Ἕλενος ἀριστόμαντις 1322. Illud Eustathius tangit p. 790, 34.

Ἐλευθερία libertas. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες El. 1501 an. schol. ἠλευθερώθης.

· *Ἐλεύθερος liber* et *ingenuus.* De homine: οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθεὶς Trach. 248. ἀνδρὸς ἐλευθέρου 266. ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι 454. ἐλευθέρου — ἐξέφυν πατρός Ai. 482. δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου 869. ἄνδρα ἐλεύθερον 1239. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 331. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπόν 958. κἂν ἐλεύθερος μολῇ inc. LIV. 2. (711 D.) illustratum a Wyttenbachio ad Plut. de Aud. Poet. p. 14. D. et 33. D. — τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν γνώμαισι δούλαις Trach. 52. ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων — ἀνδρῶν 300. ἡμᾶς — ὡς δούλους — πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους Phil. 984. *Culpa* et *poena liberum* significat: ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Ant. 395. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον 441. v. Erf. et Schaef. Mel. Crit. p. 115. — De *re*, *quae liberum hominem decet*: ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Phil. 994. Suidas v. ὑγιές. εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Trach. 63. ὁ νοῦς ἐλεύθερος inc. XXII (677 D.).

Ἐλευθερόω libero. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 706. Schol. min. κατὰ πάντα ἐλευθεροστομεῖ, quod sequitur Brunckius. Melius Tricl. Br. Erf. Herm. *suum linguam omnino excusat*, i. e. omnem culpam transfert in Tiresiam. Iniuria haec coniectura tentavit Markl. in Explic. Supplicibus Eurip. adiectis p. 248. (259).

Ἐλευθέρως libere. γελᾶν ἐλευθέρως El. 1292. ἐλευθέρως λέγειν Eriph. I. 1 (204 D.).

Ἐλευσίνιος Eleusinius. Ἐλευσινίας Δηοῦς Ant 1107 ch.

Ἑλικτός tortus. δράκων ἑλικτός Trach. 12.

Ἑλικωνιάς v. *Ἑλικωνίς.*

Ἑλικωνίς Heliconia. Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων Oed. R. 1108 ch. Libri *Ἑλικωνιάδων;* illud cogente versu antistrophico primus Erfurdtius edidit monitu Porsoni ad Or. 614. Brunckius interpolaverat sequentem versum *αἶσι* scribendo.

Ἕλιξ tortus. ἕλικεσσι βοοί Ai. 367. *tortis cornibus praediti*, cognomentum Homericum.

Ἑλίσσω torqueo, volvo. Proprie: *σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι* El. 736. *σύν* adverbiascere videtur. De *celeri remorum agitatione: ἅλιον ἑλίσσων πλάταν* Ai. 351 m. Tralatum ad *volvendas cogitationes τοιαῦθ' ἑλίσσων* Ant. 231.

Ἕλκος ulcus, vulnus. Proprie: *κοιμῶ τόδ' ἕλκος* Phil. 646. Eust. p. 905, 6. 981, 49. *αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων* 690 ch. *ἕλκος τυφλωθέν* (*ἀραχθέν*) Ant. 960 ch. *oculi effossi. λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω χανόν* Past. VI. 6 (449 D.). *ἀείζων ἕλκος* inc. CV. 14 (817 D.). Tralate velut Latinum *vulnus* significat *grave malum. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;* Ant. 648., quam cum similibus sententiam contulit Clemens Alex. Strom. VI. p. 746, 3. Huc refer illud ex Triptolemo (IX. 8. 544 D.) apud Hesychium: *ἕλκη, λῦπαι.* Ea significatio illustratur ex Aesch. Agam. 651., quod iam Erfurdtius contendit, et Solonis fr. XV. 17.

Ἕλκω traho. οὐδ' εἷλκον, οὔτ' ἂν ἦγον Oed. Col. 932. de rapiendis hominibus. De gladio: *ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας* Ant. 1208.

Ἑλλανίς Graeca. χθονὸς — Ἑλλανίδος Ai. 421 m.

Ἑλλάς. 1. *terram Graeciam* significat. *Ἑλλάδος γῆς* Phil. 256. *πόλιν σθένουσαν, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα* Oed. Col. 738. *ὦ τλῆμον Ἑλλάς* Tr. 1102. *τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμα* El. 684. Et sic explicandum *τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος* El. 671. in quo exemplo *Ἑλλάδος ἀγῶνος* coniuncturus erat Brunckius. V. Herm. — 2. Adiective de *re Graeca qualicunque. σχῆμα Ἑλλάδος στολῆς* Phil. 223. Duo vocabuli exempla reliqua sunt aliquantum dubitabilia. *οὔθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος οὔθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην ἔδρασέ πω* Trach. 1049. *ἄγλωσσος* pro *βάρβαρος* nove dictum esse manifestum, et insequens *γαῖαν* suadet ut haec in unum coniungantur et *Ἑλλάς* et *ἄγλωσσος* unum subiectum habeant *γῆ*. Sed Antiatt. Bekk. p. 97, 4. scribit: *Ἑλλάς, ὁ ἀήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ* (VII. 17 D.); itaque etiam illum Trachiniarum locum intelligi et Brunckius vult advocans diversissima *Ἑλλὰς στολή* et similia, in quibus non maior inest licentia, quam in *Ἑλλὰς γῆ*, et Hermannus ad Eur. Iph. Taur. 334., qui quod exemplum profert Eur. Phoen. 1513. id Sophocleo illi simillimum etiam in eo est, quod synesis *γῆ* in utrumque cadit. Diversa contulere Intpp. Greg. Cor. p. 108.;

nec in copiis Lobeckii ad Ai. 323. p. 272. quidquam tale exstat; Antiatticistae autem impudenter mendaci ut novitiorum scriptorum peccata excuset, nihil credo. Iure igitur a Sophocle eam libertatem abiudicat Bernhardy Synt. p. 48., sed plane immemor doctrinae de nominibus impari genere componendis a Lobeckio l. c. inchoatae docte, mox eam, ut speramus, absolutissima doctrina exsecuturo.

'Ελλείπω. Transitive *relinquo* et *reliquum facio.* Proprie: *ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον* El. 726. Schol. cod. Lips. a. *ἀπολελειμμένον;* paulo melius schol. Lips. b. *ἐναπολελειμμένον*, non est enim *quem quis post se reliquit.* Tralate: *οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ — πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι* Trach. 90. *μηδὲν ἐλλείπειν* Ai. 1358. — Intransitive *reliquus fio. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει* Ant 581 ch. Schol. unus *αἰὼν οὐδὲν ἄτας ἐλλείπει* coniungit. *γενεὰν ἐλλείπει* colligabat Wakefield. Silv. Cr. p. II. p. 35. idque correctione facta *γενεάν* pro *γενεᾶς.*

Ἕλλην Graecus. De homine unice usitatum Sophocli; de re enim non dicitur illi quidem, sed aliis: v. Lob. ad Ai. 323. Herm. ad Eur. Iph. Taur. 334. Meinek. ad Menandr. p. 373. — *ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς* Phil. 3. *Ἕλληνές ἐσμεν* 233. *Ἑλλήνων ἄριστον* 1328. *πᾶς τις — Ἑλλήνων* Oed. Col. 603. *Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες* Trach. 635. *πάντων Ἑλλάνων* 1007 m. *Ἑλλήνων στρατός* Ai. 453. *δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων* 1170 ch. *ὅς — ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρην* 1171 ch. *Ἕλλησι πᾶσιν* Ai. 1342. *ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ* El. 474 ch. *μοῦνος Ἑλλήνων* 521. *ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς* Scyr. II. 2 (497 D.). *τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ* Tham. II. 2 (228 D.).

Ἑλλησποντίς Hellespontia. πηλαμὺς — πάροικος Ἑλλησποντίς Past. IV. 2 (446 D.).

'Ελλός. ἐλλοῖς ἰχθύσιν Ai. 1276. *mutum* schol. interpretatur, sicut *ἔλλοψ* Eust. p. 1720, 34. et Etym. M. p. 339, 41. Alii ab *ἐλαύνω* ductum vocabulum *celerem* significari volunt. — Leni scribitur spiritu in plerisque Brunckii codd. Florr. tribus, Laurr. a. b.; congruit *λέξ. π. πνευμ.* p. 216. certe in *ἔλλοψ*, quae vox eadem est aliam in formam detorta. Apud Athenaeum VII. p. 277. c. Sophoclis loco usum vulgo aspero notatur, sed nunc lenem reddidit Dindorf. ex cod. C., velut *ἔλοπα* metro expressum pro *ἔλλοπα* pluribus certe testibus nititur quam *ἔλοπα* s. *ἔλλοπα* l. c. p. 282. d.

Ἑλλός hinnulus. χρυσώπιδες ἑλλοί inc. CV. 179. (om. D.), apud Eust. p. 1389, 8: *νεβρόν* idem interpretatur p. 1863, 39. Asperum spiritum hac significatione addi agnoscit *λέξ. π. πνευμ.* p. 216. — *Ἑλλοί* pro *Σελλοί* v. *Σελλοί.*

Ἐλπίζω. 1. *spero.* *ἐλπίσαι ποτὲ — δεῖξαι* Phil. 625. *εἰ σύ — μ' ἤλπισας ἄξειν* 1160 m. *ἐλπίσαντες οἴκοθεν ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον* Ai. 1031. *ἄγειν* Aldus, duo Iohnss. Ven. Florr. *Γ. Θ.*, ille adscripto *γρ. ἄξειν* plane ut Laur. a. Utramque verbi componendi rationem probat Thomas p. 167. *τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει* El. 951. *ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν* 1273 m. *τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα* Oed. Col. 1107. — 2. *auguror.* *δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν* Trach. 111 ch. *τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν* Ai. 786. Schol. Pal. *νομίζει, μέλλει δέχεσθαι.* Ingeniose Bothius *ἐλπίζειν φέρει* coniecit. Sed *φέρειν* est *nuntiare*, *ἐλπίζειν augurari*, *suspicari*, quae pro re nata et bene et mala ominata possunt esse. De hoc verbi usu v. Abresch. ad Aesch. Ag. 1008. et ab Apitzio coacervata ad Trach. 111.

Ἐλπίς spes, exspectatio. *πολύπλαγκτος ἐλπίς* Ant. 611 ch. *οὐδ' ἐλπίς* Trach. 723. *ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ* Eriph. IV. 2 (205 D.). *ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν* inc. XXIX (687 D.). *σιτονόμου — ἐλπίδος* Phil. 1080 m. Vulgo post *σιτονόμου* interrogandi signum ponitur, et explicat schol. *σῖτον νέμοντος, τροφέως.* Longe alterum elegantius, ab Hermanno inventum. — *ἀρχὴν ἐλπίδος* Oed. R. 121. *τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος* 836. *ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας* 1432. *spe fefellisti*, quae quidem *mali* erat *exspectatio.* *τῆς ἐλπίδος — δεδραγμένος* Ant. 235. *ἐκτὸς ἐλπίδος* 330. *κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς* Trach. 664. *μ' ἔψευσας ἐλπίδος* Ai. 1361. — *ἐλπίδ' ὑποίσεις* El. 823 m. *ἀποτρύειν ἐλπίδα* Trach. 125 ch. *τὴν ἐλπίδα — τῆς τύχης κρίνειν πάρος* 721. *exspectatio* est qualiscunque; v. explicatius Marklando ad Eur. Iph. Aul. 786. disserentem Dissenium Expl. Pind. p. 355. *κακὰν ἐλπίδ' ἔχων* Ai. 600. *παρ' ἐλπίδα* Phil. 870. *ἔχ' ἐλπίδα* Oed. R. 835. *ἔσχες ἐλπίδα* Oed. Col. 386. *σοφόν τι — ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων* Ant. 363 ch. — *τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων* Phil. 855. *ἐλπίδων ἄπιστον* est *ὑπ' ἐλπίδος ἐμῆς ἀπιστηθέν*, v. Herm. et Schaef. Mel. Cr. p. 137. *ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων ἐμοῦ βεβῶτος* Oed. R. 771. v. Erf. ad v. 836. et nostra v. *βαίνω.* *ἐλπίδων — ἐς τίνα* Oed. Col. 1746 m. *ὑπ' ἐλπίδων* Ant. 221. *αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι* El. 800. *ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων — ἀρωγοί* 846 m. Cod. Ien. *ἐλπίδες*, in Lips. a. *ες* supra scriptum. Nunc *ἀρωγαί* ex schol. (ita Flor. *Γ.*) recepit Hermannus; sunt autem *ἐλπίδων ἀρωγοί* i. q. *ἀρωγοὶ ἐλπισθέντες*, et Orestes significatur. *εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασα* 946. *ἀπ' ἐλπίδων* 1116. *secus ac speraram*, v. *ἀπό.* — *πέτομαι δ' ἐλπίσιν* Oed. R. 487 ch. *ἐν ἐλπίσιν τρέφω* Ant. 888. *ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι — οὐκ ἀξιώσειν* 1231. *ἃ καὶ σὲ — ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν* Trach. 137 ch. *ἐπ' ἐλπίσιν* 947 ch. *ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται* Ai. 47[illegible]. Affert hoc Suidas v. *θερμόν.* *εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς ἐξήρετο* El. 1452. — *ἡ παρ' ἐλπίδας χαρά*

Ant. 388. Respicit haec verba Eust. p. 1275, 25. 1932, 49. 1959, 31. *τὰς οὔσας — καὶ τὰς ἀποίσας ἐλπίδας* El. 298. v. *ἄπειμι*. *εἶχον ἐλπίδας* 940. *Deam Spem* vulgo dici arbitrantur Oed. R. 158 ch.: *ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.* Hermannus primus *ἐλπίδος* et *φάμα* dedit. Fausta enim fama quasi filia et alumna spei dicitur, nec si *Νέμεσιν* et *Δίκην*, protinus etiam Spem Graeci sibi, sicut Romani, tanquam deam colendam sumpserunt. — De aoristo futuro praesente cum *ἐλπίς* coniunctis quorum ille exstat Oed. R. 836. Ant. 235., alterum Antig. 888. 1231. El. 940., tertium Trach. 137., annotavit Elmsleius ad Eur. Med. 750.; universe vide Stallbaum. ad Plat. Civ. II. p. 128. Formulas *χρησταὶ* s. *καλαὶ ἐλπίδες* et *ἐλπίδας ἔχειν* illustravit Lobeckius Aglaoph. t. I. p. 70.

Ἐλύμνιον n. pr. *Καλλίστρατός φησι τόπον εἶναι Εὐβοίας. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς — ἐν Ναυπλίῳ* (VII. 2. 385 D.), *νυμφικόν τ' Ἐλύμνιον.* Schol. Ar. Pac. 1206.

Ἐλύμνιος Elymnius. πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις Sophocles ap. schol. Aristoph. Pac. 1206. v. *Ἐλύμνιον.* Vulgo Nauplio fabulae assignant, quod ex grammatici verbis elici non potest.

Ἔλυμος. τοὺς ἐλύμους αὐλούς, ὧν μνημονεύει Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ (VII. 3. 398 D.) *τε καὶ Τυμπανισταῖς* (III. 5. 570 D.), *οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους.* Athenaeus p. 176, F.

Ἔλυτρον (*ῠ?*) *κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφ. ἔλυτρα.* Etym. M. p. 333, 40. Sophoclis, qui de *pharetra* posuisse videtur, est inc. CV. 85 (874 D.).

Ἕλωρ praeda. μὴ — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Ai. 817. Glossographi de *cibo* putabant dici; Aristarchus *ἕλκυσμα* et *ἕλεμα* explicabat: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 110.

Ἐμαυτοῦ mei, pronomen primae personae reflexivum. *gen. ἐμαυτοῦ γαμβρόν* Oed. R. 70. *ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ* 253. *μητρὶ τῇ 'μαυτοῦ* 995., quod *τἠμαυτοῦ* scribendum. *οἰκέτας — ἐμαυτοῦ* 1115. *πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων* Oed. Col. 606. *τἀμαυτοῦ κακά* 1256. *λιτὰς ἔχων αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε* 1312. *φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ* Ant. 238. — *πορεύομαι πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς* 884. *δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς* El. 255. *τοῖς ἐμαυτῆς — κακοῖς* 758. — *dat. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς* Oed. R. 820. *κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην* 833. *ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ* 1143. *ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ* Oed. Col. 1305. *εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφούς* 1367. *οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ* Ant. 188. *τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;* Ai. 1346. — *accus. ἐμαυτὸν ὠφελῶ*

Oed. R. 141. οὔτ' ἐμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ 332. ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς προβάλλων 744. δέδοικ' ἐμαυτόν 766. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμων 1080. τῶν ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν 1381. ὡς ἔδειξα μήποτε ἐμαυτόν 1393. τάδ' εἰς ἐμαυτὸν — ἡμάρτανον Oed. Col. 972. στήσω δ' ἐμαυτόν 1345. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. ψευδῆ δ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω 653. — ξύμπλουν ἐμαυτὴν — ποιουμένη Ant. 537. τοιοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτήν El. 324. παρεῖσ' ἐμαυτήν 809. ὅπως ἐμαυτὴν — κλαύσω 1110. ἦ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτήν 1313. Horum alia aut actionis in auctorem retorquendae aut oppositi vim habent; in allis nihil eiusmodi cernitur, ut pro ἐμοῦ ἐμοί ἐμέ dicta sint. Vide Oed. R. 70. 766. 833. 1080. 1115. 1393. Ant. 226. 537. 884. El. 324. 1313.

Ἐμβαίνω *insisto.* κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς Oed. R. 803. Affert Suidas v. πωλικῆς. ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα Hydroph. III (599 D.). — *ingredior.* ὅπως — γῆς δὲ μὴ 'μβαίνης ὅρων Oed. Col. 401. v. Reisig. C. Crit. p. 247. et nostra in ἐντήκω. ἐμβᾶτε librorum lectio est Oed. Col. 845 ch. quam solus tenuit Reisigius, reliqui βᾶτε, ex Tricl. propter elegantiores numeros.

Ἐμβάλλω *inicio.* Proprie dictum ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν Trach. 1171. unde ortum ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Phil. 802. quasi χεῖρα χειρὶ εἰς πίστιν, ad quod Neoptolemus respondet ἐμβάλλω μενεῖν. De hoc ritu v. Valck. Opusc. t. I. p. 30. Lips. — σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν Trach. 1187. in rogum. — Cum figura: τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Oed. Col. 1394. ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον Ai. 447. Suid. v. ἀδάμαστος habet λυσσώδει νόσῳ, quod defendi posse putabat Hemsterhus. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 106. — *Medium.* ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων Phil. 479. quod illo ἄγων defenditur, significans *secum abducendum Neoptolemo Philocteten.*

Ἐμβατεύω *ingredior.* ἐμβατεύειν πατρίδος Oed. R. 825. De casu v. ἐντήκω et Abresch. Anim. ad Aesch. p. 205.; de significatione Reisig. praef. ad enarr. Oed. Col. p. XXXIX. — ἵν' ὁ Βακχιώτας Διόνυσος ἐμβατεύει Oed. Col. 685 ch. de locis sacris Deo et comitibus invisendis.

Ἐμβλέπω *specto.* ποῖ — ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος — ὁπλίζει El. 983. βλέψασα cod. Mon.

Ἐμβριθής *gravis.* τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον inc. XXXVIII. 3 (696 D.).

Ἐμμανής *furiosus.* ἐμμανὴς βοᾷ El. 286.

Ἐμμέμονα perfectum solitarium a thematico *ΜΕΝΩ*, unde μένος et μενεαίνω. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν Trach. 978 m. ν addidit Erf. Schol.: ἐνθουσιᾷ μοι ἡ φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρος. Alter: ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι, quem ἐπὶ βάρος iun-

gens Billerbeckius sequitur; Passovio *ἐπί μοι μελέῳ* iungendum et *βάρος* nominativus videtur, appositionis modo additum *φρενί*. Hoc probo; *aestuare gravissime sese* dicit.

Ἐμμένω proprie dictum non legitur. Nam Trach. 334. Hermanni ex Tricl. et Iunt. 2. correctio *ἀμμείνασα* nunc Laurr. tribus confirmatur. Legitur igitur tralate de *manendo in certa quadam rerum conditione*. *ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι — ἐμμένειν* Oed. R. 352. *edictis tuis adstringi*. *ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ* Ai. 343. *fidi* sunt. Inversum est: *εἴ σοί γ᾽ ἅπερ φῄς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι* Oed. Col. 654. *certa erunt*: v. Lennep. ad Phalar. Epp. p. 246 (270 Lips.). Codd. Vat. Farn. Brunckii B. T. *ἐμμένει*.

Ἔμμηνος menstruus. *μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην᾽ ἱερά* El. 273. Suid. v. *ἔμμηνα* et Zonar. p. 703. Eum diem quo maritum occidisset, festo ritu a Clytaemnestra celebrari dicit. Quotannis celebratum Eustathius putabat p. 1507, 62. 1809, 11. De Oed. R. 1137. v. *ἔκμηνος*.

Ἐμμίγνυμι immisceo. De miscendo certamine: *οἶμαι — Θησέα — τάχ᾽ ἐμμίξειν βοᾷ* Oed. Col. 1060 ch. Subaudio *τοῖς πολεμίοις*, non, ut Reisigius, *βοῇ* a verbo suspendo.

Ἐμός meus. I. *Adiectivum*; *nom. sing.* *πατὴρ ἐμός* Phil. 347. El. 198 m. 556. *φίλος* Phil. 421. *βασιλεύς* Oed. R. 1202 ch. *ἐπίπολος* 1321 m. *Κιθαιρών* 1452. *νέκυς* Oed. Col. 627. *ἀλάστωρ* 792. *παῖς* 1175. *πόσις* Trach. 547. *ἐμὸς καλεῖ* sc. *υἱός* 1148. cf. 1195. Ai. 543. *ὁ λυμεὼν ἐμός* Ai. 570. *σὸς πατὴρ ἐμός τε* 987. *βίοτος* El. 385. *δαίμων ὁ σός τε κἀμός* 1146. *πότμος* inc. LVI. 1 (713 D.). *ἀλέκτωρ* LXV. 2 (730 D.).— *ἐμὴ νόσος* Phil. 258. *ψυχή* Oed. R. 63. Ant. 555. *τράπεζα* 1463. *πόλις* Oed. Col. 846 ch. — *ἐμὸν κρᾶτα* Phil. 1442 an. *κήδευμα* Oed. R. 85. *νέφος* 1314 m. *δέμας* Oed. Col. 502. 1547. El. 57. *κέαρ* Oed. Col. 661. Ai. 671. *ὄνομα* Oed. Col. 673. *τοὔργον* 1120. *φῶς* 1546. *ὄμμα* 1707 m. *φρόνημα* Ant. 207. *ἕρμαιον* 393. *φάος* Ai. 388 m. *ἔργον* 1347. *ὄνειρον* El. 1382. *μέρος* Trach. 1205. — *voc.* *τέκνον ἐμόν* Oed. Col. 216 m.— *gen.* *ἐμοῦ πατρός* El. 410. Oed. R. 264. Phil. 344. *ποδός* Phil. 1186 m. *παιδός* Oed. R. 854. *πόθου* Oed. Col. 420. *κασιγνήτου* 1331. *δαίμονος* Ai. 530. — *ἐμῆς νεώς* Phil. 644. 1203. *χειρὸς ἐμᾶς* 1105 m. 1271. Oed. R. 760. Oed. Col. 910. Trach. 600. 1123. Ai. 434. *σαρκός* Phil. 1142 m. *δεξιᾶς* 1384. *χώρας* Oed. R. 14. *φρενός* 511 ch. Trach. 216 ch. 635. El. 799. *τυραννίδος* Oed. R. 535. *σπουδῆς* 778. *ξυμφορᾶς* Oed. Col. 46. *χθονός* 233 m. 793. *γῆς* 605. *γνώμης* 670. Ant. 330. Ai. 443. *ἐπεισόδου* 734. *ὀμφῆς* 1353. *δυσπραξίας* 1401. *ὑπουργίας* 1415. *σωτηρίας* Ant. 436. *μητρός* 462. Trach. 1112. *τέχνης* Ant. 985. *αἰτίας* 1302 m. *κληδός* Trach. 1027 m. *αἰσχύνας* Ai. 174 ch. *ἄτας* 892 ch. *τύχης* 959. *ψυχῆς* El. 765. Oed. R. 94. Oed. Col. 1209. *τροφῆς* El. 766. 1132. —

ἐμοῦ neutrum non legitur. — *dat.* *ἐμῷ πόνῳ* Oed. R. 969. *ἀνδρί* Trach. 445. *πατρί* 804. 817. — *ἐμῇ φροντίδι* Phil. 851 ch. *ψηφῷ* Oed. R. 607. *χώρᾳ* 1201 ch. *πόλει* Oed. Col. 235 ch. *φρενί* 1342. — *ἐμῷ κάρᾳ* Oed. Col. 570. Ant. 1258 m. Synd. II. 2 (147 D.) *γένει* Oed. Col. 956. — *acc.* *ἐμὸν πατέρα* Phil. 1298. El. 94 an. 131 m. Trach. 736. Oed. R. 967. Oed. Col. 238 m. *βίον* El. 200 m. *αἰῶνα* Trach. 4. *παῖδα* Ai. 526. *μόρον* 835. *ἀδελφόν* Ant. 45. El. 117. *πότμον* Ant. 83. ut schol. et Laur. a. adiecto *γρ. βίον*, quod in ceteris legitur. 872 m. *Πλούτωνα* Inach. VI. 2 (259 D.). *νοῦν* Iol. I. 2 (282 D.). *σοφιστήν* inc. CV. 161 (946 D.). — *ἐμὴν χεῖρα* Phil. 148. Oed. Col. 200 m. Ai. 446. *τροφάν* Phil. 1111 m. *φρένα* 1265. Ant. 1050. *χώραν* Phil. 1391.; *πυράν* 1418. *ὀργήν* Oed. R. 337. *ἀδελφήν* 575. *γᾶν* 695 ch. *δυςγένειαν* 1079. *κηλῖδα* 1384. *λεοχάν* Oed. Col. 164 ch. *ὅμαιμον* 323. *λύπην* Ant. 318. *δεσπότιν* Trach. 406. *ῥώμαν* 1015 m. *ἐντολήν* Ai. 564. *χθόνα* 833. *μητέρα* 1279. — *ἐμὸν ζῶμα* El. 444. *στόμα* 623. Oed. R. 426. Trach. 1166. *αἷμα* El. 775. Oed. R. 1400. *γένος* El. 953. Oed. R. 1059. 1085. *κάρα* El. 1302. *πάθημα* Trach. 141. *σπέρμα* 304. Oed. R. 1076. *κρᾶτα* Phil. 989. Ant. 760. *σῶμα* Oed. R. 643. Trach. 1183. 1187. *κέαρ* Oed. R. 688. Trach. 626. 1236. *ὄμμα* Oed. R. 1222. Oed. Col. 1086. Trach. 1015 m. *δέμας* Oed. R. 1388. Oed. Col. 582. *ἔργον* Trach. 318. *κακόν* 794. *ὄνομα* Ai. 426. *ἦθος* 592. *ἔγχος* 643. *σπλάγχνον* 974. — *gen. dual.* *παρθένοιν ἐμαῖν* Oed. R. 1462. *ἐκγόνοιν* 1474. — *dat.* *χεροῖν* Oed. R. 821. — *plur. nom.* *ἐμαὶ τροφαί* Oed. Col. 1369. *ἐμὰ νυμφεῖα* Trach. 916. *νουθετήματα* El. 335. *ἔπη* 612. *ἔργα* 613. — *vocat.* *ὦ τροφῆς ἐμοί* Ai. 850. *ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες* Oed. Col. 1277. — *gen.* *ἐμῶν φίλων* Ai. 342. Phil. 507 ch. *ἐχθρῶν* Phil. 661. *μύθων* 1403 an. *χρησμῶν* Oed. R. 797. *παίδων* Oed. Col. 417. *ξυναίμων* 946. *ξυμμάχων* 1312. *μόρων* Ant. 1311 m. *λόγων* Ai. 1049. *ἀγγέλων* Trach. 390. *πορθμῶν* 567. *ὀφθαλμῶν* 812. — *fem.* *νόσων* Ai. 884 ch. *χειρῶν* Oed. R. 1022. 1400. El. 289. 854 m. Trach. 1092. *σφαγῶν* Trach. 569. — *neutr.* *ὅπλων* Phil. 1096 m. *τόξων* 1418. *κακῶν* El. 1176. Ant. 6. *βουλευμάτων* Ant. 1251. *τέκνων* El. 532. *πημάτων* 863. — *dat.* *ἐμοῖς ὤμοις* Trach. 1040. *λόγοις* Phil. 1263. 1361. Trach. 60. 1280. Ant. 652. *οἴκοισιν* Oed. R. 251. *τυράννοις* 1095 ch. *ὀφθαλμοῖς* 1377. *γονεῦσιν* 1394. *ἐχθροῖς* Oed. Col. 461. *παισί* 793. — *ἐμαῖς βουλαῖς* Phil. 1231. *γνώμαις* Oed. R. 525. *χερσί* 989. *δυςβουλίαις* Ant. 1255 m. — *ἐμοῖς κακοῖς* El. 868. Ai. 426. Oed. R. 1507. *βουλεύμασι* El. 955. *πλευροῖς* Trach. 1215. *ὅπλοισι* Phil. 1052. *τόξοις* 1287. 1413. 1425. *τέκνοισι* Oed. Col. 1526. — *acc.* *ἐμοὺς οἴκους* Oed. R. 434. *δόμους* 650. Ai. 565. *ὀφθαλμούς* Ant. 307. *τρόπους* El. 389. *λόγους* Tript. VIII (535 D.).

ὄρχεις Troil. II (549 D.). — ἐμάς ἡδονάς El. 1296. ἄτας Ai. 835. κομάς 1153. ἀνίας Phil. 1102 m. τύχας 1404. στέγας Oed. R. 538. διαφθοράς 573. χέρας 1481. ἀρχάς Ant. 740. — ἐμὰ ἔπη Oed. R. 216. El. 1039. 1046. στόμια 1444. ὅπλα Ai. 100. Phil. 476. 961. τεύχη Ai. 569. Phil. 370. λύματα Ai. 640. κακά Oed. R. 329. 1414. Oed. Col. 345. ἔπαυλα Oed. R. 1138. πάθεα 1330 m. ἔργα Oed. Col. 267. Neque *dorismum* in his notavimus, qui in melicis partibus controversus non est, nec *articulum*, ubi additus, ubi omissus est: quod saepe significationis discrimen non facit. v. ὁ ἡ τό. De usu observandum pauca exempla ἐμός *passive* dicti esse, Oed. Col. 420. Oed. R. 969. El. 335. Deinde τὰς ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς Oed. R. 572. Λαΐου ὑπ' ἐμοῦ διαφθαρμένου significat, et τοὐμὸν αἷμα πατρός 1400. τὸ πατρὸς ὑπ' ἐμοῦ χυθέν, de qua re longe explicatiora dari potuere, quam factum ab Intpp. v. μεσόμφαλος. ὀργὴν τὴν ἐμήν Oed. R. 337. significat εἰς ἥν ἄλλους κινῶ, ut bene schol.

II. *Substantive* dictum. ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε El. 1294. Ai. 1292. Simile est τὸ σὸν σπεύδουσα El. 244. *mea res*, *meum commodum*, v. Schaef. ad L. Bos. p. 171. οὐκ ἐμὸν τόδε 1462. ἐμὸν τόδε Oed. Col. 197 m. *meum negotium*. — οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς Oed. Col. 834. Antigonam tanquam suae commissam tutelae reducturus Thebas erat. ἐμέν Oed. R. 1163. *filium*. τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν El. 526. cf. 528. *filiam*. εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον Trach. 1067. *meam rem*, i. e. *meum malum*; non refertur enim ad εἶδος, quod sequitur. τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν Ai. 124. ῥᾷστα — κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Oed. R. 321. τὸ γοῦν ἐμόν Oed. R. 626. sc. εὖ φρονῶ, *mihi consulo*, velut ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν Creon respondet. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα Oed. R. 621. πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; Oed. Col. 612. καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ Ant. 497. *quod mihi sequendum delegi*. τῶν ἐμῶν τητώμενος Phil. 383. κἄλλο τῶν ἐμῶν 654. *rerum quae possideo*. *Consanguinei* dicuntur οἱ ἐμοί Ant. 48. Oed. R. 825. Oed. Col. 836. 972. *tutelae commissi* τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν Oed. Col. 926. — Ex hoc genere quorundam incertior scriptura est. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης El. 1441. Sic vulgatum ab Aldo inde. Glossae codd. Lips.: ἀντὶ τοῦ τοῦ (cod. b. τῆς) ἐμοῦ τῆς μάλιστα φίλης. Scholia eorundem librorum: ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ τῆς φιλτάτης, ἤγουν τῆς μάλιστα φίλης, τῆς γνησιωτάτης. Sed φιλτάτην ξυμφοράν, ne Aegisthi suspicionem moveret, serio dicere Electra non potuit; per irrisionem ut Clytaemnestra spectetur, minus apte, quod placide accipiendus erat ille. Hinc blanditur scriptura codd. Harl. Mon. Iunt. 2. quibus nunc accedit Flor. Δ. Laur. b. Laur. a. a prima

manu *τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων*, quod in Flor. *Γ*. adscriptum est praefixo *γρ.*: modo quod *γε* emendatius ex cod. Aug. b. corrigendum sit. Nunc Hermannus ambiguitatem in *ξυμφορά* quaerit, quae mihi vix ulla videtur esse; nisi *φιλτάτη ξυμφορά* eo genere loquendi pro *φιλτάτων ξυμφορά* dictum, de quo in *μεσόμφαλος* agemus. In Oed. Col. 906. edd. ante Brunckium et codd. potiores olim *ὡς μὴ γέλως — ἐμῷ ξένῳ γένωμαι τῷδε*. Ille primus ex codd. deterioribus B. T. *ἐγώ* reposuit, quibus nunc gravior accedit auctoritas a codd. Par. F. Vat. marg. Farn. et inprimis Laur. a. Num Phil. 496. *τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος ποιούμενοι* an *μέρει* exquisitius legendum sit, v. *μέρος*. Sed in Crisi II. 2 (331 D.). *φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι* iam Brunckius iure correxit *ὡς ἐμοί*.

Ἔμπα, ἔμπας, ἔμπης omnino. Plenior forma legitur Ai. 122.: *ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον ἔμπας*. Schaeferus hoc cum verbo, Hermannus cum adiectivo coniungit. Libri, ut videtur, omnes *ἔμπης*, nisi Laur. b. c. alterum praebent, de quo tacent; hoc Heathius ex schol. restituit. *ἔμπας ὄντα — τοιόνδ' ἐμοί* Ai. 1317., de qua cum participio dictione v. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 156. *ἔμπας* Laurr., ut videtur, et Flor. *Θ.*; sed Flor. *Γ. Δ.* *ἔμπης*. *ἔμπας ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι* Ant. 838 m. Discrepans scriptura non enotatur. In Ai. 560. cum vulgo legeretur *φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπαχ', εἰ τὰ νῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ*, Reiskii emendationem *ἔμπα κεἰ τὰ νῦν* firmant schol. Rom. et Suid. v. *τηλωπός*, certe eius cod. Leid., nam ed. Mediol. *κα̅*: nunc idem cod. Laur. a. subministravit. Schol. ad v. 122.: *Ἴωνες ἔμπης φασί, Ἀττικοὶ δὲ ἔμπας καὶ ἔμπα*. Quanquam hoc nunc non legitur praeter hunc locum. Cf. Schaef. Mel. Cr. p. 163. Boeckh. Not. Crit. ad Pind. p. 477. Schol. recentior cum scribat *ἔμπαξ, φροντιστής*, et Hesychius *ἐμπαστῆρας, πιστωτάς, μάρτυρας*, Lobeckius olim *ἔμπαξ* in multis illis semel dictis Sophocli vocabulis esse existimabat. — De tono praecipit Apoll. de adv. p. 564, 24.; vitiose scriptum *ἐμπάς* Etym. M. p. 63, 21.

Ἐμπαίζω ludo. *ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα* Ant. 794 ch. Schol. *ἥδεται, χαίρει*: melius *ludos facit.*

Ἐμπαίω incido. *ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα* El. 890. *species animo obversari solita se obtulit.* Fortius est quam *ἐμπίπτω*, velut *εἰσπαίω* gravius sensu quam *εἰσπίπτω*.

Ἔμπαλιν retrorsus. *εἰ δ' ἐχθρά* (somniorum omina) *τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες* El. 637. *retorque in inimicos.* Inde *contra atque ante* significat. *ἔμπαλιν λέγει* Trach. 357. Quod apud Phryn. App. Soph. p. 4, 16. legitur, *αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις*, Valckenar. ad Hipp. 388. aut illum aut deperditum aliquem Sophoclis versum spectare putabat. — *χώρᾳ δ'*

ἔμπαλιν κατοικῶ Oed. Col. 643. *praemii* et *muneris redonandi* adsignificatione praeditum est. Hoc non animadvertens Musgravius inani coniectatione lusit ἔμπολιν, probata tamen Reisigio, qui ἔμπαλιν *rursus* significare debere sibi persuasisset. V. Valck. ad Hippol. 388.

* Ἔμπαξ, ἔμπας v. ἔμπα.

Ἔμπεδος *firmus*. ἴσθι τόδ' ἔμπεδον Phil. 1182 m. πόνον ἔμπεδον εἴχομεν Oed. Col. 1670 m. *perpetuo laboravimus*. οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Ai. 626 ch. *descivisse a sese* Aiax dicitur. τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Trach. 824 ch. de *eventu* fatorum. μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Ant. 169. *fidos*.

Ἐμπέδως *firmiter*. λόγους — ἐμπέδως εἰρηκέναι Trach. 487.

Ἔμπειρος *expertus*. τοῖσιν ἐμπείροισι Oed. R. 44. gl. τοῖς ἐν πείρᾳ πολλῇ γεγονόσιν. οὐ γάμων ἔμπειρος Oed. Col. 756. i. q. ἄγαμος. τοῖς — ἐμπείροις βροτῶν 1137.

Ἐμπελάζω *accedo*. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί Trach. 745. — πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι Trach. 17. Transitivum enim ἐμπελάζω, ut tamen iam scriptor hymn. Merc. 523. ad immediativam, quam vocant, vim deflexerit.

Ἐμπέραμος *peritus*. ἐμπέραμος, ἔμπειρος Hesych. ex Ulix. Fur. II, 1 (412 D.). Dind. ἐμπερής dedit nescio unde.

Ἐμπίπρημι *comburo*. τῷ Λημνίῳ — πυρὶ ἔμπρησον Phil. 799.

Ἐμπίπτω *incido*. Proprie dictum: κἀμπίπτει στέγῃ Oed. R. 1262. ἄλλος ἄλλον — ἔθραυε κἀνέπιπτε Kl. 719., ubi tertius casus subaudiendus. — Tralatum: εἰς ἄτας ἐμπίπτεις El. 209 an. Suid. v. ἀεικές. Contrarium est πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμόν Trach. 1243. εἴ τις ἐμπέσοι (αἱμάς) Phil. 692 ch., quod recte intellectum alteri scholiastae Brunckius non perspexit, ut corrigeret εἴ τιν' ἐμπέσοι, quod vel τινὶ φύλλῳ vel φυλλά τινα subaudiendo explicandum esset. Inde *ipsa illa, quae accidunt* τἀμπεσόντα dicuntur inc. XXVIII. 1 (686 D.). Porsonus ad Phoen. 1422. ex ed. Trincavell. Stobaei τἀκπεσόντα malebat, quod sane ad κυβευτὴν melius quadrat. — Deinde ad *animi motus*, quibus implemur, transfertur: v. Valck. ad Hippol. 443. Wex. ad Antig. 777. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκε Phil. 953. ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοῖς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 946. Libri plerique αὐτούς insolenter; nec defenditur id exemplo Eur. Iph. Aul. 808., quod Elmsleius comparat. Recte Laur. b. et Livin. v. αὐτοῖς, iam ante a Scaligero coniectura inventum. Hermannus librorum plerorumque scripturam servavit. Denique de *re forte incidente* dicitur. λόγος δ', ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί Oed. Col. 1152. *ad aures accidit*. Par. F. Vat. marg. Farn. Brunckii. T. ἐκπέπτωκεν inepte. — De Ant. 778. Ai. 357. v. ἐν et πίπτω.

Ἐμπίτνω. *κἀδόκει — κτείνειν — ἐμπίτνων, στρατηλατῶν* Ai. 58. De scriptura penacuta vel inflexa v. *πίτνω*. *ἐμπίπτων* Flor. Γ. Laur. a. *πιτνῶν* supra scripto et addito *γρ. ἐμπεσών*.

Ἐμπλέκω *illaqueo.* *πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην* Oed. R. 1264. Eust. p. 389, 42.

Ἔμπλεος. *σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν* Trach. 1016 m. sc. Herculem. Brunckii B. T. *ἔμπλεων*, scilicet magis atticum. Ad sensum bene schol. *οὐ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερον σοὶ τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν πατέρα μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ* (sc. *σώζεσθαι αὐτόν*).

Ἐμπλευρόω. *ἐμπλεύρου, ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς* Hesychius ex Captiv. VIII. 10 (50 D.).

Ἔμπληκτος *mutabilis, inconstans.* *τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς* Ai. 1337. Suid. v. *ἔμπληκτοι*, Zonar. p. 698., Eust. p. 1886, 40. illi *κοῦφοι, εὐμετάβολοι* interpretati, ut Ulixem tangat Agamemno; v. Lobeck., et adde Wyttenb. ad Plut. Conviv. Sept. Sap. p. 149. B. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 130. et ad Lys. p. 123. Ald. et rell. edd. vett. eodem quo schol. errore ad Aiacem referentes, *ἔκπληκτοι*. Verum habent Brunckii tres, Florr. tres, Laur. a. b.

* *Ἐμπνέω* v. *ἀναπνέω* ex Phil. 871.

Ἐμποδίζω *prohibeo.* *σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά* Phil. 430. Hanc librorum omnium scripturam schol. explicat *σοφὸς μέν ἐστιν, ἀλλ' οὐ διόλου ἔσται, αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται πολλάκις.* Ulixes significatur manifesto, *σοφός* autem *ποικίλον, δόλιον* explicueris. Haec quomodo cum eis pugnent, quae v. 433. sequuntur, quae Hermanni sententia est, non intelligo. Is e corruptae apud Suidam scripturae vestigiis in v. *παλαιστής* scripsit *ἀλλ' οὐχ αἱ σοφαί*. Efficacissima sententia vulgatae scripturae ad consolandum Philoctetem est: *ne cura, erit enim, ubi fraudes eum non iuvent amplius.*

Ἐμποδών *impediens.* *κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν — εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;* Oed. R. 128. *παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς* 445. *τά γ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς* male Brunckius ex B. et E. in quo certe supra scriptum fertur; *turbas, inquit, ut impedimento sis.*

Ἐμπολάω. Proprie *mercor.* *ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον* Ant. 1024. Memorat Eust. p. 1788, 43. *σὺ δ' ἐμπολήσας — αὐτῷ δίδως;* Oed. R. 1025. *οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθείς* Trach. 249. Tralate *comparo.* *τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ* Trach. 93. *lucrum afferunt res prosperae, ubi de eis audiverit.* Plane contraria vis huic est a *vendendo* tralata ut sit *προδιδόναι;* cf. Piers. ad Moer. 156.

ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα Ant. [illegible]. Aliter dictum ἆρ' ἠμπόληκας; Ai. 957., quibus verbis Teucer Aiacem, qui sua manu ceciderat, alloquitur. Hermannus explicat *perfecisti* quasi negotium aliquod mercatorium, comparans nostrum *vollenden*, quod toto caelo diversum videtur; reliquorum sententias et coniecturas Lobeckius collegit, praeter Matthiae rationem postea demum prolatam ad Eur. Cycl. 254.: *num lucrum fecisti* i. e. *quod in lucro ponebas, adeptus es.* Suidas v. ἠμπόληκας et Zonar. t. I. p. 994. ex schol. vet. ἐπώλησας, ἐκέρδανας explicant, minime ad sensum apte. Paulo melius schol. Pal. πέπρακας, ἤγουν προδέδωκας ἡμᾶς: debuit σεαυτόν. Unice verum est *prodidisti vitam tuam*; compares illud quamvis dissimile ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι Ant. 1023. — ἐμπολεῖν non atticum: v. Gr. Herm. p. 326. Lobeck. ad Phryn. parerg. p. 584.; ἐμπωλεῖν barbarum: v. eundem et Schaef. Mel. Crit. p. 85.

Ἐμπολή *merx.* ἐμπολὰς μακράς Scyr. IV. 4 (499 D.).

Ἐμπόλημα *merx*, inde a permutatione mercimonii redhibiti *merces.* κόρην — παρεισδέδεγμαι — λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Trach. 534. *malam sese officii erga Herculem praestiti mercedem accepisse ait.*

Ἐμπολητός *venditus.* Suppositum Laerti Sisyphi filium Ulixen significat οὑμπολητὸς Σισύφου Λαερτίου Phil. 415. Brunckii membr. supra scriptum habent Λαερτίῳ. Vulgatam recte explicuit Hermannus. Σισύφου adiectivi vice additur: Λαερτίου, ὄντως Σισύφου ὄντος, ut significetur verum illum, qui Ulixen genuerit, Laerten fuisse Sisyphum.

Ἔμπολις *civis.* ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ Oed. Col. 1158. Suid. v. ἔμπολιν. Polynices dicitur, Thebis exsul.

Ἐμπορεύομαι *iter facio.* ὅστις πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται inc. LIV. 1 (711 D.). ξένην ἐπὶ — γαῖαν ἐμπορεύσεται Oed. R. 456. gl. ἀντὶ τοῦ πορεύσεται. — *eo, pergo* significat ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 397. Libri plerique male ἐκπορεύῃ. Quod primus Brunckius dedit, est in Lips. a. Flor. Θ. ἐμπορεύῃ, utrumque una in Aug. c.; Laur. a. Flor. *Γ. Δ.* ἐμπορεύη sine ι adscripto, quod ipsum eius scripturae testimonium est, quae in Aug. b. reperitur, ἐμπορεύει. Lips. b. ποῖ δὲ πορεύῃ.

Ἔμπορος *viator.* πᾶς — ηὔδα τοῦτό γ' ἡμιν ἐμπόρων Oed. Col. 25. πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι 304. ἔνθα δίστομοι — συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί 905. cf. Reisig. Enarr. p. XXXI.

Ἐμπρέπω *praefulgeo.* Proprie γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν inc. XLVIII (705 D.). Figurate ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν El. 1178. *Generosam indolem in ipsis malis ferendis effulsisse ait.*

Ἐμπρήθω v. ἐμπίπρημι.

Ἔμπῡος proprie *puris plenus*, πλήρης πύου Gr. Bekk. Anecd. p. 249, 22., inde *ulcerosus*. σὲ τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Phil. 1364.

Ἔμπῡρος. De *divinatione ex igne sacrificii* dicitur ἐμπύρων ἐγενόμην Ant. 992. de quo genere vaticinandi v. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 16. Boeckh. Expl. Pind. p. 180. Sed τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; El. 397. translatum est ad significandas σπονδάς, ut vetus scholiasta explicat. Et Triclinius: καταχρηστικῶς δὲ εἶπε τὰ ἔ μ π υ ρ α. ἔμπυρα γὰρ κυρίως τὰ διὰ πυρὸς γενόμενα. αἱ διὰ πυρὸς θυσίαι Gr. Bekk. An. p. 247, 20. Perperam de victima intelligebat Stanl. ad Aesch. Prom. 497.

* *Ἐμφαίνω* v. φαίνω.

Ἐμφᾰνής manifestus. De *rebus*: οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν Oed. Col. 759. τίς — κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου; 1496. ἐμφανῆ γὰρ ἦν Ant. 444. *in vulgus nota*. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ Trach. 290. κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν Ai. 740. Satis audacter sic appellat ἡ νῦν οὖσα, qua praesente vivimus. ἐμφανῆ τεκμήρια El. 1098. κέρδος ἐμφανές Alet. VII. 7 (94 D.). δίκην ἐμφανῆ τίνειν ib. 9. εἰςορῶσι τἀμφανῆ inc. X. 1, 2 (663 D.). De *animalis* i. q. ἐναργής. ὥςτε κἀμφανῆ μαθεῖν El. 1446. ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ Trach. 199. δός μοι προςειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν Ai. 534. Selectiore usu sunt κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής Oed. R. 909 ch. i. e. ἐμφανῶς τιμᾶται, et πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προςφιλῆ Phil. 527. i. e. πῶς ἂν ἔργῳ ἐμφανῆ χάριν ἀποδείξαιμ' ἄν.

Ἐμφανῶς manifesto. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς Oed. R. 96. φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς 534. ἐπεὶ — αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς — ἀπειρήσασαν Ant. 651. ὅςτις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι Ai. 452. εἰ — ἐμφανῶς ἠμύνατο Trach. 277. *vi*, non dolo. πρὶν αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς δείξῃ 605. Brunckii B. ἐμφανὴς φανερῶς, Turn. φανερὸς ἐμφανής, Stephanus ἐμφανεὶς, Canterus et Brunckii cod. T. Triclinianus φανερὸν ἐμφανής, hic supra scripto ἐμφανῶς. Brunckius secundum Triclinium φανερὸν ἐμφανῆ. Ignorabant, verba quomodo componenda essent. Cohaerent ἐμφανῶς δείξῃ *publice et quasi cum ostentatione ostendere in conventu*, et φανερὸς σταθείς, *ante omnium oculos constitutus*. ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς El. 911. κλέπτων ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ inc. XV. 1, 1 (669 D.).

Ἐμφερής similis. εἰςιδών τις ἐμφερὴς ἐμοί Ai. 1131. *similiter animatus*. Respexit fortasse Eust. p. 1787, 64.

Ἐμφέρω obiicio. οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους Oed. Col. 993. ἐμφορᾷς, ἐμφερεῖς, ἐμφορεῖς, quod in Laur. a. supra scri-

ptum, minime notabiles sunt in codd. diversitates scripturae. — De verbo illo v. Abresch. Anim. ad Aesch. Ag. 1422. Similem verbi εἰςφέρειν dicendi usum illustravit Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Ratione p. 40, E.

Ἔμφοβος tremendus. ἔμφοβοι θεαί Oed. Col. 39. i. q. *Σεμναί.* Affert Suid. v. *Εὐμενίδες*, et haud dubie respicit Eudocia Viol. p. 152. recte emendata a Reisigio Enarr. p. XXXII., cum apud Villoisonum scribatur ἔκφοβοι.

Ἔμφρων mentis compos. De *spirante sed moribundo* ἔτ' ἔμφρων Ant. 1222. De *redeunte ad se ex insania* ἔμφρων μόλις — καθίσταται Ai. 299. Selectius est de *prudente* dictum γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες Oed. R. 436. sc. ἔφυμεν, *visi sumus.* glossa φρόνιμοι. Non Triclinius modo, sed etiam Flor. Γ. Δ. quamvis inepte εὔφρονες.

Ἐμφύλιος consanguineus. κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους Ant. 1250 m. αἷμ' ἐμφύλιον Oed. R. 1406. de incesta sanguinis commixtione. Sed γῆς ἐμφυλίου Oed. Col. 1387. est quasi συγγενοῦς, *patriae.*

Ἔμφυλος i. q. ἐμφύλιος. τοὔμφυλον αἷμα Oed. Col. 408. Laii caedes.

Ἔμφυτος ingenitus. πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα Oed. Col. 1667 m. infandam originem queritur a patris inde generatione ipsis insitam, unde omnia generis sui mala orta. τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλατῶν κακῶν inc. XXVII. 3, 2 (684 D.). Cur ἔμφυτος non ἐμφυτός scribatur, causa nulla est.

Ἐμφύω (ῡκ, ῡν, ῡσ). Quae verbi partes transitive significant, earum nulla legitur. Aor. 2. et perf. *ingenitum esse* significant. ᾧ (μάντει) τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ Oed. R. 299. πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά Scyr. V. 2 (500 D.). De *re graviter commendanda*, quae firmiter haereat animis: τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; Oed. Col. 1485. Oedipus interrogatur, φρήν autem Thesei est, ut sit explicandum τῇ αὑτοῦ φρενί sive αὐτῷ. Choro versum tribuit Laur. a. et Reisigius, vulgo Antigones est. Cum schol. scribat τί τὸ πιστὸν θέλεις ἐμβαλεῖν τῇ φρενί, Hermannus ἐμφῦσαι coniecit, sed utrumque eodem redire recte iudicat Reisigius, cuius tamen interpretationem non probamus (v. πιστός), nec ullam agnoscimus cum Hermannus dicti insolentiam. Ceterum *in amplexu haerendi* vim habet ἐρείσατε — πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι Oed. Col. 1115., ut ex Mudgii emendatione Elmsl. Herm. Sed Tricl. Turn. et codd. plerique ἐμφῦσαι, ignoratione elegantioris loquendi usus, quo alloquuntur unum, plures designant animo. Ceterae edd. cum codd. Par. a. Ricc. ἐμφῦτε, quod Brunckius secutus.

Ἔμψυχος vivus. *εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ* El. 1212. *ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου — κιχήσεται;* Oed. Col. 1483. *ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν* Ant. 1152.

Ἐν. I. De *forma.* *εἰν* Sophocli semel dictum, *εἰν Ἅιδου δόμοις* Ant. 1226., quod multos offendit, quia in senario tragico praeterea non legitur, unde fuerunt, qui *ἐν Ἀΐδου* vel *εἰς Ἅιδου* (*δόμους*) coniicerent. Sed defendi videtur gravi illo et Graecis auribus inviolabili *εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.* *εἰν Ἄρει* falsa fuit Heathii coniectura Ai. 607. — *ἐνί* tanquam praepositio vix dictum Sophocli, et omnino adeo rarum est apud tragicos, ut Elmsl. ad Eur. Heracl. 893. et illo loco et Iph. Taur. 1109. *ἐπί* corrigendum decreverit. Nam in Trachiniis v. 7. vulgo legebatur quidem *ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι.* Schol. *ἐν Πλευρῶνι*, itaque Laur. a. b.; codd. quidam alii *ναίουσα δ' ἐν* s. *γ' ἐν*, illud Brunckii B. hoc Vat. Aut *γ' ἐν* aut cum Erf. Herm. *ἔτ' ἐν* scribendum. In Phil. 644. *ὅ μή νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι* Wakef. et Erf. *ἔπι* coniecerunt. Hermannus *ἔνι* recte putat pro *ἔνεστι* positum esse, subaudiendumque *λαβεῖν* ex praegresso *ἔνδοθεν λαβών*, et hunc sequitur Matthiae Gr. Gr. p. 698., qui olim ad aliam explicandi rationem confugerat. Praeterea *ἔνι* pro *ἔνεστι* legitur his locis: *οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος* Oed. R. 170 ch. *τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι* 598. *ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι* 1239., cum pleonasmo, de quo v. Bast. ep. Cr. p. 124. *ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος* Oed. Col. 1135. *τίς οὐ καμάτων ἔνι;* 1234 ch. *σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἐνί* El. 1020. *ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή* inc. XXIII. 7. (678 D.), quem locum vulgo distinctione maiore post *ψυχή* non posita male digessit, non melius explicuit Brunckius, ut *ἔνι* praepositio cum anastrophe videretur. Nec adverbiascens acui debet; schol. Il. *α*. 258. *θ*. 4. *υ*. 188. 327.

II. *Usus.* A. *Adverbiascit* et in tmesi, et cum sine casu dictum *in hoc*, *inter hoc*, *simul cum* significat. Hoc posteriore sensu *ἐν δέ* componi solent: v. Dorvill. ad Char. p. 275. Elmsl. ad Oed. R. 965. *ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει* Oed. R. 27. *ἐν δ' ἄλοχοι — ἐπιστενάχουσι* 183 ch. *ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά* Trach. 205 ch. *ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας* Ai. 660. Librorum hanc omnium scripturam in *ἐκ* mutarunt Bothius et Erfurdtius. *ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς* Oed. Col. 55. *ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας αἰθήρ* Ant. 416. *ἐν δ' ἔπεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς* 1260 m. Horum postremum exemplorum aperte tmesin habet, recteque usus eo ad explicandum alterum Oed. R. 27. Reisigius Enarr. Oed. Col. p. XXXVII., ut *ἐνσκήψας* coniungenda sint, velut glossa habet apud Brunckium, *ἐπισκήψας, βαρέως ἐμπεσών.* Reliquorum praeter Ai. 660. Ant. 416., quod est *simul*, explicandorum rationem optime monstrat Oed. Col. 55.; *in numero* enim *deorum illo loco*

cultorum Prometheus affertur, i. e. praeter ceteros etiam hic. Quomodo autem ad statum et conditionem rei alicunde consequentem significandum traductum sit, monstrat C. Matthiae Qu. Soph. p. 61. Iure igitur *ἐκ δέ*, Bothii inventum, abiicietur Ai. 660. v. Lobeck. Sed de El. 703. vincere videtur Hermanni sententia *ἐκ δ' ἐμεστώθη* corrigentis, ut est in Flor. *Δ. Θ.*

B. *Praepositionis* cum casu dictae 1. is inprimis usus est, ut *rem in aliquo loco sub spatii et mensurae notionem cadente inesse vel versari dicat.* *ἐν ξένᾳ* Phil. 135 ch. *ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ* 272. *τῷδ' ἐν αὐλίῳ* 942. *ἐν ᾗ (ἀκτῇ) με προὐβάλου* 1005. *ἐν Σκύρῳ μένων* 1354. *τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδε* Oed. R. 98. *ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ* 110. *ἐν οἴκοις ἢ 'ν ἀγροῖς* 112. *οἴκοισιν — ἐν τοῖς ἐμοῖς* 250. *ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς* 716. *χώρους, ἐν οἷς σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις* 798. *ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ* 912. cf. Ai. 1152. Ach. Am. I. 7. (162 D.), *ἐν τάφοις* 942. *ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς* 1026. *ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς* 1399. *ὁ χῶρος; — ἐν ᾧ βεβήκαμεν* Oed. Col. 52. *ἐν ᾧ (χώρῳ) τί πράξεις;* 651. *ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων* 652. *ἐν τῷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ* 701 ch. *τὰν Θήβαις* 795. cf. 1357. *ἐν τύποισι τοῖςδε* 1024. *ἐν οἷς κεῖται τόποις* 1520. *ἐν τοῖσιν ὠσὶν — δάκνει;* Ant. 317. *ἐν αἰθέρι μέσῳ* 411. *κρύψω — ἐν κατώρυχι* 770. *ἐν μαλακαῖς παρειαῖς* 779 ch. *φοιτᾷς — ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς* 781 ch. *ἐν τοιαύτῃ — στέγῃ* 879. cf. El. 373. *ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς* 936 ch. *ἐν τυμβήρει θαλάμῳ* 937 ch. *ἐν ἄντροις* 970 ch. *ἐν τάφῳ* 1056. El. 149 m. *ἐν κόλποις* 1108. *ἐν νεοσπάσιν θαλλοῖς — συγκατήθομεν* 1186. corpus recentibus lignis impositum. *ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι* 1205. *ἐν δόμοις* s. *δόμοισιν* Trach. 6. 155. 622. 686. El. 1324. 1416. Oed. R. 757. Oed. Col. 773. 1340. 1344. Ant. 596 ch. 638. 647. 1226. 1264. inc. CV. 26 (819 D.). *ἐν Τραχῖνι* Trach. 39. *ἐν εὐρέϊ πόντῳ* 114 ch. *ἐν τοιοῖςδε χώροις* 143. *ἐν βουθερεῖ λειμῶνι* 187. *ἐν Λυδοῖς κατείχετο* 247. Lydia enim terra significatur. *ἐν ᾗ (πατρίδι)* 361. *ἐν μέσῃ — ἀγορᾷ* 422. *ἐν μέσῳ ῥαβδονόμει ξυνοῦσα* 513 ch. Dicitur enim Venus in ipso certaminis loco quasi iudex assedisse. *ἐν μυχοῖς* 683. *ἐν μέσῳ σκάφει θέντες* 800. *ἐν αὐλαῖς* 897. *ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις* 914. *ἐν κοίταισι* 918. *ἐν πόντῳ* 1008 m. *ἐν εὐανέμοις βάσσαις* Ai. 196 ch. *ἐν μέσοις βοτοῖς θακεῖ* 316. *ἐν γῇ πολεμίᾳ* 805. *ἐν πάσῃ πόλει* 838. *ἐν χθονί* 890. *humi defossum*, aliter atque ante. *ἐν Τροίᾳ* El. 1. Ai. 1000. *ἐν κοίτῃ* El. 264. *σὺν τάφοισι — νέκυς* 435. *ἐν Αὐλίδι* 554. *ἐν μέσῳ (ἱπποδρόμῳ)* 723. *ἐν βραχεῖ χαλκῷ* 747. *ἐν πανδήμῳ πόλει* 970. *ἐν βραχεῖ τεύχει* 1102. *ἐν σμικρῷ κύτει* 1131. *ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς* 1488. *eodem loco.* *ἐν δεσμοῖσι* Acris. III. 1. (63 D.), si recte haec distinximus, v. *δεσμός*. — *ἐν φύλλοισιν αἰγείρου* Aeg. VI. 1 (24 D.). *κινεῖτ' ἐν αὔραις* ib. 3. si scriptura certa. *ἐν θρόνοισι*

Synd. V. 1 (150 D.). *ἐν Ἄργει* VIII. 4 (153 D.). Lac. III. 2 (339 D.). *ἐν λειμῶνι* Tyr. XV. 5 (587 D.). *ἐν χεροῖν* Ach. Am. I. 7 (162 D.). *ἐν Σκύθαις* Phin. IV (637 D.). i. q. *ἐν τῇ Σκυθικῇ. ἐν Διὸς κήποις* Ion. I. 1 (298 D.). *ἐν Ἀθηναίων πάγοις* Camic. II. 2 (300 D.). *ἐν φάρει* Ter. XIII. 2 (525 D.). *ἐν πυκνῷ θεῶν τροχῷ* inc. LVI. 1 (708 D.). *ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν* LXXXII. 5 (759 D.), quod falso videtur explicari a schol. Pind. Nem. X. 59., sumptum autem ab Homero, Iovem et seorsim habitare, et solum in Olympi cacumine considere narrantem. *κοπὶς ἐν χειρί* LXXXIV (762 D.). *ἐν τῷ Πηλίῳ* CV. 124 (911 D.). *κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν* CV. 154 (939 D.). His proxime abest cum *iuxta* s. *ad* significat. *ὃν* (*θῆρα*) *ἐν πύλαισί φασι πολυξέστοις εὐνᾶσθαι* Oed. Col. 1565 ch. *τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται* inc. CV. 84 (872 D.). v. *ἔγχος. — ἐν πύλαισι — πάρεστι* Laoc. III. 1 (342 D.). *ἐν παντὶ σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ* Captiv. IV (35 D.). Rursum his finitimum *ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων* Phil. 295. lapides collisos ad eliciendum ignem *invicem sibi proxime admotos* significans. *ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ* Ai. 43. *ἐν τοιοῖςδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς* 448.

2. Iam sequitur varia *transferendi voculam ratio.*

a. Primum de *veste* et *armis induendis.* v. Hemsterh. ad Plut. p. 479. Bat. *θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι* Trach. 610. *ἐν θ' ὅπλοις* Ach. Am. VI. 1 (168 D.).

b. a *manibus, pedibus, spatiis ἐν* transfertur ad *praesentia*, vel *quae in potestate nostra sunt. πάντα γὰρ λέχρια τἀν χεροῖν* Ant. 1325 m. v. Herm. *ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον* Oed. Col. 1696 m. Non *manibus fovere* sed *praesentem tueri* interpretor. *τἀν ποσίν* Ant. 1309. ante pedes posita, *praesentia*, quae *τὰ πρὸς ποσίν* Oed. R. 130. *ἐν μυχοῖς* Ant. 1279. *occultus.*

c. De *forma*, *animo*, *indole. ἐν τρισὶν μορφαῖσιν* Trach. 10. *ἐν μορφῇ μιᾷ* inc. LVI. 4 (708 D.). *ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι* Oed. R. 1239. *μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει* Ant. 701. *ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;* El. 231 m. *κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν* El. 1235. *ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ* inc. XXIII. 10 (678 D.). *ὕβρις — ἐν νέοις ἀνθεῖ* inc. XLVII. 3 (705 D.). *χαρακτὴρ ἐν γλώσσῃ* Hel. I. 2 (186 D.). *ἐν οἷς ὁ νοῦς ξύνεστιν* inc. XXX. 1 (6ꝸ8 D.). Facillimam hoc exemplum tralationem monstrat: *θὲς ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους* Tript. VIII (535 D.).

d. A *spatiis* item transitus ad ea significanda, quae *insunt et tenentur vinculis urbium, civitatium, populorum, hominum consortii. ἐν Ἀργείων στρατῷ* Phil. 418. *δεῖξαι — ἐν Ἀργείοις μέσοις* 626. *ἐν Ἀργείοις φανεῖ* 1053. *κακὸς μὲν ἐν πόλει — κεκλήσομαι* Oed. R. 521. *οὐ γὰρ —*

ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν Ai. 1052. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει Oed. Col. 457. de regc. φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει Ant. 36. φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὢν 658. νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα Eriph. III. 2 (204 D.). πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια — λάγδην πατεῖται Phaedr. III. 2 (607 D.). — χὠπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται Oed. R. 1408. οἱ τούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους Ant. 448. δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν δυσβουλίαν 1227. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; Trach. 420. τὰν βροτοῖς πάθη Ai. 823. ἐν ζῶσιν νεκρόν Phil. 1006. τίς οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ inc. XXIV. 1 (679 D.). — βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι μέτοικος Ant. 844 m. sed incerta scriptura. — ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν Ant. 455. *quasi in deorum iudicum consessu.* εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 916. ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων Oed. R. 1203 ch. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς 1380. *civitatis* enim et *civium consortio* dicitur. — τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις Oed. Col. 338. i. q. τοῖς Αἰγυπτίων. πνεῦμα ταὐτὸν — οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει 618. οὐ γὰρ ἐν φίλοις ὁ μῦθος El. 628. ἡ γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει Eriph. VIII. 1 (209 D.). τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. II. 2 (228 D.). — τοῖς ἐν γένει *cognatis* Oed. R. 1430.

e. Hinc quasi manu ad *partitivam* significationem ducimur. ἴσος ἐν γ' ἴσοις ἀνήρ Phil. 679 ch. ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ 1227. τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 215., quod et priori significationi accenseri potest. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ Oed. R. 752. ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσα Ant. 884. i. q. ὧν νεκρῶν. ἐν ἐλπίσιν τρέφω 888. quasi *inter reliquas meas spes etiam illa cernitur.* γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις Trach. 314. καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει El. 28. i. q. τῶν πρώτων εἷς. χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω 678. κἀκεῖνος ἐν τούτοισι 693. ἐν φύλῳ ἀνδρώπων Ter. VIII. 1 (518 D.).

f. Deinde *res causarum et eventuum* vel *opportunitatis et copiae* vinculo copulatae dicuntur, altera ut in altera posita esse vel ostendi videatur. μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις El. 490 ch. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια Oed. Col. 115. ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν 592. *in re levi positam gratiam.* ἐν δὲ τῷ λέγειν κἂν ἂν λάβοις τὰ πλείονα 799. ἐν οἷς γὰρ ἡ χάρις — ξυναποικεῖται 1748 an., quanquam dubia scriptura et sententia. εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Trach. 585. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπίς 722. μέγας ἐν τούτοις θεός Oed. R. 871 ch. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Ai. 550. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς (αἰσχρὸς φανεῖ) Phil. 895. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν inc. XXIII. 5 (678 D.). Σίσυφος ἔνδηλος ἔν σοι — μητρὸς φθορεύς Synd. IX. 7 (155 D.).

g. Tralatum a *locis* ad *conditionem*, qua agitamus, *certis datis certove tempore facta* indicat. Praecipue perspicitur hoc addito aut subaudito in sententia locali significatione verbo. *ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον* El. 887. *μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν* 1083 ch. Sic plerique libri et Aldus. Optimi Flor. *Γ*. Laur. a. (et c.) *ἐν* omittunt; nonnulli *ἐπ' ἐσθλᾷ*, velut Laur. b.; Flor. *Δ*. *ἐπεσθλᾷ*. *ἐν δυςμενείᾳ γ' οὖσα* 1113. *μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει* Phil. 413. *οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι* 1197 m. *ὁ μάντις — ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;* Oed. R. 562. i. e. *ἀσκῶν ἐθαυμάζετο*. v. Abresch. Auctar. Thucyd. t. II. p. 405. Bornemann. ad Xen. Mem. p. 175. Sed omnium optime Iacobsius illustrat ad Anthol. Pal. vol. III. p. 878. ex Herodoto. *νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;* Oed. R. 1286. *ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις* Oed. Col. 1360. *ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;* 1506. *ἐν τοιᾷδε κείμενος τύχῃ κακῇ* Ai. 316. *τοιοῖςδ' ἐν πόνοισι κειμένους* 1285. *ἐν — ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ* Trach. 82. *γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ* inc. LVIII. 5 (718 D.). — Sequuntur locutiones *temporis* notionem referentes. *ἐν χρόνῳ μακρῷ* Phil. 235. Oed. Col. 88. Ant. 418. El. 322. *ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ* Phil. 306. *τῷ τότ' ἐν χρόνῳ* Oed. R. 564. 1030. Oed. Col. 1656. *ἐν χρόνῳ γνώσει τάδε* Oed. R. 613. *ἐν τῷ πάρος χρόνῳ* Oed. Col. 557. El. 1437. *ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ* Oed. Col. 620. *χρόνῳ — ἐν ὑστέρῳ* Trach. 18. *ἐν βραχεῖ τε κὠλίγῳ χρόνῳ* Tynd. I. 4 (572 D.). *ἐν καιρῷ* Oed. Col. 813. *ἐν ᾧ* (sc. *καιρῷ*) Trach. 925. *ἐν νυκτί* Ant. 16. Trach. 149. *ἡμέραν, ἐν ᾗ* El. 270. *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* 664. Trach. 737. Oed. Col. 1708. *ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* Oed. R. 615. El. 1138. 1555. *ἡμέρας, ἐν αἷς* Oed. Col. 625. *τρόχους — Ἡλίου — ἐν οἷς* Ant. 1053. — Iam variae sunt *statum rei gerendae conditionesque*, quibus in vivendo agendoque obnoxii homines sunt, significantes locutiones. *εἰ τάδ' ἐν τούτοις* Ant. 39. *ἐν τούτῳ* Phil. 1067. *ἐν τοῖςδε* Oed. R. 894., quod male *proinde* interpretatur Reisig. Enarr. Oed. Col. p. LXIV. v. Stallbaum. ad Plat. Menex. p. 34. *ἐν τοιούτοις* El. 299. *ἐν τοῖς τοιούτοις* 978. 1330. *κοὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει* Alet. VI. 3 (93 D.). *ἐν ψύχει* Phil. 17. *ἐν θέρει* 18.: non *hieme* et *aestate*, quanquam ea significantur, sed *cum frigus*, *cum aestus est*. *ἐν βίῳ* 182. 1173 ch. *ἐν ὀδύναις* Phil. 185 ch. *τοῖςδε μάρτυς ἐν λόγοις* 319. *ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις* Ai. 1075. i. q. *ἐν τῷ λέγειν*. *ἐν νόσῳ* Phil. 836., quod olim falso intellectum, v. Herm. *ἐν τῇ νόσῳ* (*ἦν*) Ai. 264. *ἐν χρείᾳ φίλης νευρᾶς* Phil. 992. *ἐν μεταλλαγᾷ* 1119 m. v. Herm. *ἔν τε συμφοραῖς βίου* Oed. R. 33. *ἐν θεῶν εὐχαῖσι* 239. *ἐν τοῖς κέρδεσιν* 388. i. e. *ὅταν ᾖ κερδαίνειν*. *ἐν ταῖς ξυμφοραῖς* 515. *ἐν πόνοις* 595 ch. 1205 ch. *ἐν δείπνοις* 772. *ἐν ὀνείρασιν* 981. *ἐν σκότῳ* 1273. Ant. 490. Teucr. III. 3 (508 D.). *ἐν τοσοῖςδε πήμασιν* Oed. R. 1330. *ὁδοῖς ἐν ταῖςδε* Oed. Col. 560. non *in hac via*, sed *in hac via facienda*,

cum huc profectus essem. ἵα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην Oed. Col. 631. ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς 768. ἐν οἷς ἀλγοίην coniungenda. ἐν τῷ νῦν λόγῳ 805. ἐν τοῖςδε — γάμοισιν 992. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 379 an. δορὸς ἐν χειμῶνι 666. ἐν φοναῖς πεπτῶτα 692. ἐν φοναῖς — ἀπελύσατο 1298. τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Ant. 792 ch. ἐν δεινῷ 1084. v. Herm. ἐν τομῇ ξύλου Trach. 697. i. q. τεμνομένου. ἐν δυςαπαλλάκτοις ὀδύναις 955 ch. ἐν οἷς χαίρειν προθυμεῖ κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην 1108. 1109. ἐν οἷς νῦν ἐστίν 1112. *quo rerum statu sit.* ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ Ai. 307. ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις 358 m. ἐν λυγρῷ γήρᾳ 501. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου 719. ἐν χρείᾳ δορός 942. ἐν πόνοισι 986. ἐν γήρᾳ βαρύς 996. ἐν τροπῇ δορός 1254. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν El. 140 ch. κρυπτᾷ — ἐν ἥβᾳ 155 ch. ἐν δεινοῖς 216 m. ἐν πένθει 282. 836 m. ἐν κακοῖς El. 300. 327. 1045. 1279 m. 1321. Ai. 265. 1097. 1130. Phil. 312. 469. 1003. Oed. R. 127. 1031. Oed. Col. 598. Ant. 1312. Ter. IV. 3 (514 D.). Tyr. IX (581 D.). inc. XIII. 1 (667 D.). XXXI. 2, 1 (689 D.). ἐν τοῖςδε τοῖς κακοῖσιν Ai. 528. ἐν κακῷ χειμῶνος Ai. 1123. ἐν κακῷ φαίνει κυρῶν Phil. 731. ἐν πολλοῖσιν κακοῖς Ant. 459. ἐν κακοῖσι 491. 536. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς — ληφθῆναι κακοῖς 1063. χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις El. 860 m. πολλῶν ἐν πολυπληθίᾳ Tyr. XI. 1 (583 D.). ἐν χρείαισιν inc. LXXII. 1, 1 (742 D.). Huc refero formulam οἱ ἐν τέλει *magistratus*, proprie illum *ordinem adepti*, Ai. 1331. Phil. 385. 913. Viam monstrat οἱ ἐν τέλει βεβῶτες Ant. 67.

h. Horum quibusdam similia sunt et inde traducta, quae si ἐν non adesset, non haberent, quod desideraretur, cum sufficeret dativus instrumentalis. ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις El. 478 ch. Tralatio facta a conditione et rebus congenitis significandis, etsi αἰκία mortis ipsius genus indicat. ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης; Ant. 1214. ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν (Oedipum) ἐν ἀφανεῖ τινὶ μόρῳ φερόμεναι Oed. Col. 1679 m. ἐν ὅρκῳ μέγαν Oed. R. 653 ch. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες Phil. 60. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν; 102. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται; 1145 m. κακοὺς πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς 1291. ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα 1379. τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, ὥςτε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι Oed. Col. 576. v. Herm. ὁρῶμεν — προςκυνοῦντα — ἐν ταὐτῷ λόγῳ 1651. *una.* ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 951. ἐν λόγοις ἀλγεινά El. 751. ἐν λόγοισι προςβολή inc. LXX. 1, 1 (737 D.). Alia sunt ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 760, quod etsi non idem est quod ὀφθαλμοῖς, sed de re ante oculos alicuius facta dicitur, tamen damno sententiae nullo ἐν abesset. γυναικῶν ὢν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Trach. 240. βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκώς 743. V. Schrader. ad Musaeum p. 260. (194 Lips.) diversa tamen mis-

centem. *ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα* Ai. 1017. *ἐν τῷ διέγνως ταῦτα* El. 1177. *ἔν τε — γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρί* Oed. R. 1112. Rursus alia haec: *εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη* Oed. R. 80. *βαίνειν* enim *redire* significat, ut dicatur illud pro *μετὰ τύχης* s. *εὐτυχῶς*. *κρατοῦντ' ἐν Ἄρει* Ai. 607 ch. fortasse etiam *σθένοντος ἐν πλούτῳ* Ai. 483. *λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι* Oed. Col. 496. *ἐλαφρὸς ἐν διοκήματι* Acris. XII. 2 (69 D.). *πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ* Ant. 948 ch. *ἐν δεσμώμασιν σφηκοί* Aethiop. II. 1 (27 D.). De his et talibus exemplis concedam Dissenio Expl. Pind. p. 487. (cf. Schaef. ad Demosth. t. II. p. 52.) interesse aliquid addaturne an non addatur praepositio. Sed alia sunt, quae non admittant discrimen ullum. Cum dicatur *τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ* Oed. R. 912. et *ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθείς* El. 1130. *apud peregrinos*, poeta sibi sumpsit ut de suis ipsa manibus Electra diceret mortuum Oresten curaturis *ἐν φίλαισι χερσὶν ἐκόσμησα* El. 1128., ubi de continendo et versando inter manus cogitari non potest. *σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους* Ant. 990. *στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου* Trach. 883 m. sc. *θάνατον ἤνυσε*. *ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν* Ai. 544. i. e. *τρόπῳ πατρός*.

i. *Penes aliquem* esse aliquid significatur, ductum illud ab rebus insitis. *ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη* Oed. Col. 393. *ἐν δ' ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι* 423. *σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται* 1216 ch. *me auctore, si penes me iudicium*. Similiter dicitur *ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος* Oed. R. 677. Explicatior etiam illa vis est in his: *ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι* Oed. Col. 1445. *ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη* Ai. 1115. non *coram iudicibus* s. *inter iudices* sed *eius rei culpa penes iudices fuit*. *ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς — ἤδη 'στί* Phil. 951. De hoc genere paucis nec aptissime egit Elmsl. ad Med. 223., copiosius Valcken. ad Phoen. 1256. et ad Hippol. 324. Adde Iacobs. Anim. ad Athen. p. 183. et Pflugk. ad Eur. Hel. 996. — Hinc profecta origo harum locutionum: *ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν* Oed. R. 313. *in te omnis spes nostra reposita*. *ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα* Oed. Col. 247 ch. *ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι* Ai. 515. et contrarium huic *οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε* Trach. 618. Deinde *ἐν ἑαυτῷ* s. *ἑαυτοῦ γίγνεσθαι* *ad se redire*. *ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ* Phil. 938. *σαυτῷ* optimi codd. Laur. a. Flor. *Γ*. certe eius vitiosa scriptura *σ' αὐτῷ* eodem redit; quod illustratum vide a Dorvillio ad Char. p. 409. Brunck. ad Ar. Vesp. 642. Herm. ad Vig. p. 742. Blomf. gl. Choeph. p. 227. Brunckius ex suis membranis non peius *ἐν σαυτοῦ*, quod Abreschius explicuit Anim. ad Aesch. Pers. 162. defendit Valck. ad suas et Hemsterh. oratt. p. 383. — Alia laxiorem quandam rerum duarum consociationem habent, *quod at-*

tinet vulgo interpretantur. *τά γ᾽ ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα* Oed. R. 770. i. q. *τὰ σά.* Hermannus *te iudice* explicuit, ego a cogitationibus animo volutandis repetiverim. *οὕνεκ᾽ ἦν σοὶ Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει* Oed. R. 1016. *cognatione tenus.* Perperam diversum huic exemplum Oed. R. 1430. contulere Stanl. et Abresch. ad Aesch. Choeph. 285.

3. Sequuntur *locutiones* mere *adverbiales.* *ἐν τάχει* i. q. *ταχέως* Oed. R. 765. 1131. Oed. Col. 501. El. 16. 379. Ai. 791. *ἐν βραχεῖ* i. q. *βραχέως*, quod tamen aliter explicare licet, El. 663. Oed. Col. 1577.; i. q. *διὰ βραχέων* inc. XLIX. 3 (707 D.). *ἐν μέσῳ* El. 1356. Oed. Col. 589. quippe de tempore, non de intervallo dictum. *ἐν κύκλῳ* Phil. 356. Ai. 710. *ἐν χρῷ* Ai. 773. *ἐν δίκῃ* Trach. 1058. inc. CV. 42. i. q. *δικαίως*. *ἐν παρέργῳ θοῦ με* Phil. 471. *ἐν σμικρῷ ποιούμενοι* 496. *minimi pendentes.* *ἐν εὐχερεῖ ἔθου* 863. *ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ᾽ ἐπραξάμην* Oed. R. 287. ducta haec a *referendis in aliquem numerum.* cf. Valck. ad Phoen. 1282. Musgr. et Markl. ad Iph. Aul. 969. *ἐν πυμάτῳ* Oed. Col. 1671 m. *postremo.* *ἐν ἡσύχῳ* Oed. Col. 82. *ἐν ἀσυχαίᾳ* 198 m. Referam huc etiam *ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ* Oed. Col. 1571 ch. siquidem *recedere* significat.

4. Sunt, quibus *εἰς* non minus recte conveniret vel in quibus sensui et consuetudini nostrae id magis convenire videtur. Horum partim *localia* sunt, ita explicanda, ut iam versari eo loco aliquid cogitetur, quorsum movetur adhuc. *ἵνα τῷδ᾽ ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει* Oed. Col. 154 ch. *ἐν τάφοισι θέσθε* 1412. *τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα* Ant. 499. *ἐν ποίμναις πίτνων* Ai. 184 ch. *ἐν — βουσὶ πεσών* 367 m. *χερόπληκτοι δ᾽ ἐν στέρνοισι πεσοῦνται δοῦποι* 620 ch. His proxime absunt *τὸν ἐναγῆ φίλον — ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν* Oed. R. 656 ch. *Ἔρως ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις* Ant. 778. *ἐν δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ θεὸς — ἔπαισεν* 1258. Hinc passive dicitur *ἤθλησα κινδυνεύματ᾽ ἐν τὠμῷ κάρᾳ* Oed. Col. 570. — Alia actionem alicui intentatam vel in aliquem directam significant. *ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅςτις ἔστ᾽ ἀνὴρ χρηστός* Ant. 657. Malim enim *οἰκείους* intelligi, quam *οἰκεῖα.* *ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας* Ai. 359 m. *δεῖ σ᾽ ὅπως πατρὸς δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἵου ᾽τράφης* 554. *μὴ — ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ* 1071. *βουλήσει — δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ᾽ν ἐμοὶ θρασύς* 1294. — *εἰ γέλωτ᾽ ἐν σοὶ γελῶ* Ant. 547. i. e. *καταγελῶ σου*, ut recte explicat schol. Diversissima summa levitate miscet ad h. l. Wexius: vide potius Abresch. ad Aesch. Agam. 280. *οὐ μὰν ἔν γ᾽ ἐμοὶ προςθήσεις τάςδ᾽ ἀράς* Oed. Col. 151 ch. i. e. *καταράσει μου.* Adverbiascit *Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω* Ai. 950. i. e. *εἰς τὸ κενόν.*

5. Iam singularia quaedam de usu praepositionis colligenda.

a. *πλεονάζει.* Non referenda huc illa, quae in 2. h. exhibuimus, nec localia quaedam velut *ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει* Oed. Col. 154. Rectius eo loco censebuntur haec. *κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ* Oed. Col. 239 m., si recte coniecit Reiskius; a libris enim *ἐν* abest. *ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι* Oed. R. 1239. *κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστι* El. 1235. *ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ* inc. XXIII. 10 (678 D.). *ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος* XXX. 1 (688 D.). Non satis distinxere inter haec et illa absimilia Brunck. ad Oed. R. 1112. Elmsl. ad Oed. Col. 620. Blomf. ad Aesch. Prom. 632.

b. At *omittitur* in locis significandis, ubi adesse par erat. *Δωδῶνι* Trach. 171. *ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς* Oed. Col. 719 ch. *ἀγροῖσι τυγχάνει* El. 305. *κἀναδεικνύναι πύλαις* pro *πύλας* coniectura Doederlini post firmata est cod. Mon. auctoritate El. 1450. Sed vulgata se bene tueri poterit; v. *ἀναδείκνυμι.* Alia exempla illius ellipsis v. ap. Hemsterhus. ad Xen. Eph. p. 171. Locell. Wessel. ad Herod. II. 54. Schaef. ad L. Bos. p. 697. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 168. Herm. de Ell. et Pleon. p. 192. Opusc. t. I. Si sunt veteres isti locativi casus, ellipsis tollitur.

c. In fine versus solitario exemplo collocatum *ἐν* Oed. Col. 496., qui locus tamen interpunctione in hephthemimere iambica posita satis defenditur, ut nec *οὖν* cum Bothio et Elmsleio scribendum sit, nec mirabili Reisigii nove distinguentis ratione utendum.

d. *ἐν* pro *ἀντί* dictum v. in *ἐνστάτης.*

e. Pauca sunt de *lectione* suspecta exempla. *δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ* El. 1077. contra libros, ut videtur, omnes Brunckius et nunc etiam Hermannus scripserunt scholia secuti. Praestat *τῶν* in antistrophico versu corrigere cum Erfurdtio. In Oed. Col. 337. membr. Brunckii *δεινὰ δ' κείνοις τὰ νῦν (ταννῦν).* Ricc. a. Laur. b. et ante Brunckium *δ' ἐν κείνοις*, idque ab Reisigio et Elmsleio receptum. Brunckius et Hermannus ex minus bonis codd. B. T. Vat. Farn., *τἀκείνοις* necessario, nisi cum Schaefero malis facere *τἀν κείνοις* coniiciente. In Ai. 80. plurimorum sed peiorum librorum scriptura est *ἐν δόμοις μένειν;* sed *εἰς δόμους* schol. Rom. Laur. a, b. ille supra scripto *ἐν δόμοις*, Flor. Γ. Postremo in Ach. Am. VI. 1. (168 D.) perperam olim legebatur *ἔνθ' ὅπλοισιν*, dudum correctum *ἐν θ'*; rectius fortasse *ἐν γ'* scribatur.

Ἐναγής sacer. *τὸν ἐναγῆ φίλον* Oed. R. 656 ch. gl. *ἐνταῦθα τὸν καθαρόν φησι.* Est qui iureiurando sese obstrinxit, ut, si fefellerit, diris se deorum devoveat.

Ἐναίρω tollo. *πόλις ἐναίρεται — σθένει* Oed. Col. 846 ch. Vi Creontis infringi civitatis ius et libertatem infringi clamant. *interficio.* *οὐδ'*

οἰδ' ἐναίρων νεκρόν Phil. 934. Suid. v. κακοπινέστατον habet οὐδὲν αἴρων, sed idem οἰδ' ἐναίρων in v. καπνοῦ σκιά. θῆρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων 944.

Ἐναίσιος *propitius.* ἐναισίου δὲ συντύχοιμι Oed. Col. 1479 ch. Par. T. Farn. ἐναισίῳ. Suidas ἐν αἰσίῳ v. ἐναίσιμος. Id ipsum emendatione illaturus erat de omine explicans Valck. ad Theocr. X. Idyll. p. 149., de qua re adde Censorem Eumenidum a Muellero editarum p. 110. *Sortem aequam* dicit. De casu genitivo v. Brunck. l. c. Herm. ad Phil. 320. et nostra in συντυγχάνω.

Ἐνακούω *ausculto.* θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων El. 81. Schol. Rom. ἀ ν α κ ο ύ ο μ ε ν, ἐπακούσομεν. Glossae codd. Lips. ἀντὶ τοῦ ἀ ν α δ ι δ α χ θ ῶ μ ε ν. Schol. Mss. Barocc. καὶ δὴ ἀκούσαντες ἀναγνωρίσωμεν τὴν φωνὴν τῶν θρήνων. Frustra interpretes in verbo inexplicabili laborarunt. ἐ ν α κ ο ύ ω Sophocles, non ἀνακούω posuit, Hippocrati quamvis alia significatione dictum; emendandum esse etiam scholiasten Romanum interpretatio ab eo prolata suadet.

Ἐνάλιος et εἰνάλιος 1. *marinus.* Hoc extorsit metri lex Ant. 346 ch. πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν. *Pisces* sunt. Brunckius cum Aug. b. Ald. ἐναλίαν, contra versum. ἐναλίῳ θεῷ Oed. Col. 892. 1490 ch. *Neptuno.* — 2. *maritimus.* Proprie dicitur ἔστι γάρ τις ἐναλία γῆς Εὐβοίας Thyest. VI. 1 (239 D.). Tralate *navigationis comites* Aiaci dicuntur ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς Ai. 562., nisi fortasse *insulanos* homines appellari putas. Ne in his quidem obstare quidquam Valckenario (ad Phoen. 6.) videbatur, quominus εἰνάλιος scriberetur, quanquam rectioris iudicii viam Dawesius praeiverat Misc. Cr. p. 195.

Ἐναλλάσσω *immuto.* νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν Ai. 1039. Schol. ἀντέστρεψε, *rem ita vertit.* τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος Ai. 207 an. Hoc pro τίνα βαρεῖαν ἐναλλαγὴν ἐνήλλακται dictum esse Triclinius observavit.

Ἐνάλλομαι *insilio, irruo.* Proprie: πύλαις ἐνήλατο Oed. R. 1261. Tralate: νῦν δ' ἐς τὸ κεῖνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263.

Ἔναντἄ *coram.* ἔναντα προςβλέπω νεκρόν Ant. 1284 m. Tricl. ἔναντι Ald. Laur. a. duo Brunckii codd. ἐναντία. Verum est in membr. Br. et pro diversa scriptura in scholio. De accentu v. Apoll. de adv. p. 549, 28. 550, 10.

Ἐναντιόομαι *adversor.* πνεῦμ' ἐναντιούμενον Phil. 639.

Ἐναντίος *adversus.* Ἕκτορος — ἦλθ' ἐναντίος Ai. 1263. Lips. a. ἦλθεν ἀντίος, quod in codd. quoque Flor. inesse Hermannus dicit, quos qui sint ignoro. Tralate de *re adversa:* κἀκείνοισι ταὖτ' ἐναντία Phil. 638. De *contraria* universe: τοῦδε χρὴ κλύειν καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ

τἀναντία Ant. 663. Recte schol. τἀναντία, τῷ δικαίῳ δηλονότι. τοὺς δὲ (τοὺς δυσσεβεῖς) τὴν ἐναντίαν δίκην — τίνειν Alet. VII. 8 (94 D. — De *hominibus adversariis hostibusve*: σθένεις ἔλαττον τῶν ἐναντίων χερί El. 986. τῶν ἐναντίων κρατεῖν Aload. VIII. 2 (106 D.). — Semel adverbium est τῶνδ' ἐναντίον Oed. Col. 1006. *his coram*. De tono v. ἀντίος, Herod. π. μον. λέξ. p. 19, 32.

Ἐνάπτω *infigendi* vel *fodiendi* vim habere videatur in illo γραφίοις ἐνημμένοις Hel. II. 2. (187 D.), quanquam de loco corrupto iudicari satis non potest.

Ἔναρα *spolia*. κλυτῶν ἐνάρων Ai. 177 ch.

Ἐναργής *manifestus*. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος Trach. 11. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων Oed. Col. 914. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 790. schol. pro ἐναργῶς dici putat; rectius *manifesto effulgentem ex pulchrae puellae* oculis intelligis. — Aliquid tralati non de *visis* sed de *intellectis* rebus dicta habent. κοὐδεὶς ἐναργής Ant. 263. *neminem culpa facinoris tangebat aperte*. λῃστὴς ἐναργὴς — τυραννίδος Oed. R. 535. τάδε σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Trach. 223 ch. cf. Schaef. App. Demosth. t. I. p. 878.

Ἐναργῶς *manifesto*. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν — ἐναργῶς El. 866.

Ἐναρίζω *occido*. ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον Oed. Col. 1730 m. sed ibi Elmsl. Herm. ἐπενάριξον. — Cum figura ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε — Ἅλιον Trach. 94 ch. De nocte diem, die noctem gignente comparant Theodectae epigramma ap. Athen. X. p. 451. F.

Ἐναριθμέω *numero*. Tralate ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Oed. R. 1188 ch. (ι ut in arsi).

Ἔνατος *nonus*. El. 697. A vett. doctoribus abiectum ἔννατος (Eust. p. 223, 19.) est in Flor. Γ. Δ. Laur. b.

Ἐναυλίζω *inhabito*. ἐναυλίζοντί τῳ Phil. 33. Eust. p. 806, 57. activum pro passivo (*immediativo*) dictum iure observat. Pollux ἐναυλίσαι et ἐναυλίσασθαι affert I. 73.; sed activum dictum intransitive solitarium videtur. *Stratum facere*, quae Hermanni interpretatio est, propter intolerabilem tautologiam στειπτή — ἐναυλίζοντι ferri non potuit.

Ἔναυλος *qui intus est*. τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον; Phil. 158 ch. Afferunt Thomas p. 305. Moschop. π. σχεδῶν p. 159. Phav. v. ἔναυλος θροῦς, omnes ἔναυλος ἢ θυραῖος scribentes, Thomas interposito ἐστί. De sententia v. Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 236.

Ἐνδατέομαι *divido*, inde *per partes pronuntio*, et universe *memoro*, *celebro*. τὰ σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι Oed. R. 205 ch. Hesychius ἐνδατεῖται, ἀπομερίζει, cuius v. intpp. Imperite Eust. p. 1142, 22. interpretatur ἐπικουρίαν ποθὲν μερίζειν. — τὸ δυσπάρευνον λέκτρον

ἐνδατούμενος Trach. 788., quod Suidas affert v. *ἐνδατούμενος*. Bene Brunckius *dictis differre* Plautinum comparat. Ineptum quorundam apud schol. inventum est *ἐμματτούμενος*, *ἀντὶ τοῦ μασσώμενος*. Vide etiam Blomf. gl. Aesch. Sept. 575. et Stallbaum. ad Plat. Civ. p. 383, b.

Ἐνδεής *deficiens*, item *quod non sufficit*. *οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος* Phil. 375. *nulli parcens* (convicio). *τὰ χρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν* Oed. Col. 1432. *quae secus sunt*, *deteriora*, *improspera*, de quo euphemismo v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 171. — *αἰσχρά — σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν* Phil. 520. *segniorem*: v. Herm. De usu vocabuli consuli potest Lennep. ad Phalar. p. 297, a.

Ἐνδείκνυμι *indico*. *πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρᾶν* Oed. Col. 48.

Ἐνδέω *illigo*. *κακᾷ μ' ἐν εὐνᾷ πόλις — γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ* Oed. Col. 530 m.

Ἔνδηλος *perspicuus*. *ὁ Σίσυφος πολὺς ἔνδηλος ἐν σοὶ* Synd. IX. 7, 2 (155 D.). *ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;* Ant. 401.

* *Ἐνδίδωμι* *remitto*. *ἐνδώσειν* Oed. Col. 1078 ch. scriptura non absimilis vero, sed non certissima fide: v. *ἄν*.

Ἔνδικος *iustus*, *rectus*. De homine: *τῶν ἐνδίκων* Ant. 208. *ἄνδρας — Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους* Ai. 1342. *τοὔνδικον πεφυκέναι* Creus. V. 1 (326 D.). De re usitatius, etiam de *promerito*. *δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον* Oed. R. 682 ch. *immerita criminatio*. *μὴ λέγων γε τοὔνδικον* 1158. Hesychius hinc *ἔνδικον*, *ἀληθές*. *πίστις ἔνδικος* 1420. *οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις* Oed. Col. 1000. *ἐνδίκου προμηθίας* 1047. *τό τ' ἔνδικον — καὶ τὸ συμφέρον* Phil. 914. *φρονοῦσα τοὔνδικον* Alet. I. 1 (88 D.). — *ἆρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;* Ai. 1261. *quae vobis probarentur*. *ἐνδίκους σφαγάς* El. 37. *ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι* Oed. R. 553. — *οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα* Oed. Col. 929.

Ἐνδίκως *iuste*, *merito*. *δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε* Phil. 372. *τοὔνειδος — ἐνδίκως ὀνειδίσαι* 519. *ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον* Oed. R. 135. *ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως ἀτιμάζοιτό σοι* Ai. 1321.

Ἔνδοθεν, proprie *ex interiore parte*. *ἔνδοθεν λαβών* Phil. 641. *ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν* Ai. 728. *foras*; de specie pleonasmi v. Lobeck. *μή τις ἔνδοθεν κλύῃ* El. 1229. *ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος* 1315. Subaudiendum *τινός*. Haec duo exempla eo traducunt, quod usitata adverbiorum confusione *ἔνδοθεν* pro *ἔνδον* dici videtur: sed *ἔνδοθεν* in altero applicatum est ad sensum apte verbo *χωρεῖν*. — Tralate dicitur Trach. 1017 m. *λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζέ γ' ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον*. Schol. unus *οὔτε ἀπ' αὐτοῦ* (f. scribendum *ἀφ' αὑτοῦ* i. q. *ἀπ' ἐμαυτοῦ*) *οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων δυνα-*

μαι ἐξανύσαι. Apte Wakefieldus contulit Eur. Or. 603 (593 Matth.). — De tono v. Apoll. de adv. p. 605, 18.

Ἐνδόμυχος intus latens, inde *inhabitans. κρᾶτ' ἐνδόμυχον* Phil. 1443 an. de se antri incola Philoctetes.

Ἔνδον intus. Proprie: *οὐδ' ἔνδον — ἐστί τις τροφή;* Phil. 32. *καὐτὸς ἔνδον* Oed. R. 927. *πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον* Trach. 674. *τοὺς ἔνδον γάμους* 1129. Iolen introductam in domum. *εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον* Ai. 7. *ἔνδον ἄρτι τυγχάνει* 9. *ἔνδον ἀρκείτω μένων* 76. *σκηνῆς ἔνδον* 217 an. *οὐκ ἔνδον* 722. *προςπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον* El. 79. *τῶν ἔνδον ὄντων* 811. *περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν* 1233 m. *νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον* 1361. *βοᾷ τις ἔνδον* 1398. *ἔνδον (εἰσί)* 1443. — Tralate dicuntur haec: *ὡς — τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ* Trach. 333. *quae intus agenda sunt. τῶν ἔνδον* El. 152 ch. *domus consortium,* i. e. propinquorum. *οὔτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν* Creus. III. 3. (324 D.) *possidere.* — De tono v. Apoll. de adv. p. 609, 32.

Ἐνδυτήρ quod induitur. τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον Trach. 671. i. q. *χιτῶνα.* Affert Eust. p. 599, 44. cf. Herm. Opusc. t. II. p. 134.

Ἐνδυτήριος quod induitur. χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. VI. 1 (473 D.).

Ἐνδύω induo. ὃν (πέπλον) κεῖνος ἐνδύς Trach. 756.

Ἐνέδρα. Irenaeus ap. Socr. hist. Eccles. III. 7. *παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι* (fr. 644 D. Brunckius non habet) *ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν.* Idem omisso fabulae nomine habet Iul. Pollux hist. phys. p. 376. cf. Meinek. ad Menandr. p. 161.

Ἔνεδρος insidens, incola. αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Phil. 153 ch. (ἔ ut in thesi.)

Ἔνειμι. I. *Formarum* sola tertia persona exstat. *ἔνεστι* Phil. 1254. Oed. R. 578. Oed. Col. 116. Ant. 213. Trach. 295. 588. El. 362. 517. 864. 1021. 1236. 1320. Thyest. IV. 1. (237 D.) inc. XXIII. 10 (678 D.). *ἐνῆν* El. 535. Polyid. IV. 3 (464 D.). — II. *Usus.* 1. Dicitur aliquid *inesse* alicui, aut cum praepositione iterata aut dativo solo. *ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια* Oed. Col. 116. *τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος* El. 362. *ἔνεστιν* (sc. *ὠφέλησις ἐμοί*) 1021. *κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν* 1236. *ἦ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμιν* 1320. *ἔνεστι καὶ λόγοισιν ἡδονή* Thyest. IV. 1 (237 D.). *ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ* inc. XXIII. 10 (678 D.). Sine casu: *ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὁλαῖς παγκαρπία* Polyid. IV. 3. (464 D.), quod solum est propriae dictionis exemplum. — 2. At impersonaliter *aliquid fieri posse* vel *debere* propter naturam rei innatam significat, maxime cum infinitivo dici solitum. Via tralationis huiusmodi exemplis perspicitur: *ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα* Trach. 295. Cum enim *fieri* dicitur,

ut recte considerantes metuunt, hoc proprie dicitur, inditum metum esse *recte considerantium animis*. Dativus vel additur vel omittitur. *νόμῳ χρῆσθαι — ἔνεστί σοι* Ant. 213. *τῶνδ' ἄρησις οὐκ ἔνεστί μοι* El. 517. — *οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;* Phil. 1254. *ἄρησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς* Oed. R. 578. *οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν* El. 864. *τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστιν* Trach. 588. In Trach. 1017 m. dudum ex Canteri correctione metro necessaria legitur *ἔστι μοι* pro *ἔνεστι*, idque Brunckius codd. suis B. T. firmari reperit. In Laur. a., si fides Elmsleii schedarum editoribus, scribitur *ἔν ἐστι*.

Ἕνεκα propter. *χάριτος ἕνεκα* Pel. II. 5., quae verba num Sophoclis sint an Aristophanis sua illius verbis immiscentis Av. 851., incertum est. Omisit Dindorfius. Cum pleonasmo *ἀμφὶ σοὔνεκα* Phil. 550. Libri *σ' οὕνεκα*, quod non rectius quam *σοῦ 'νεκα*. De loquendi ratione Hermannus videndus.

† *Ἐνενήκοντᾰ* aut *ἐνενηκοντάπολις* aliquo loco Sophoclem posuisse oportet. Sic enim schol. Ven. Il. *β*. 649.: *ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς χωρίζοντας, ὅτι νῦν ἑκατόμπολιν, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἤτοι οὖν ἑκατόμπολιν ἀντὶ τοῦ πολύπολιν, ἢ ἐπὶ τὸν σύνεγγυς καὶ ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν κατενήνεκται νῦν, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.* In melicis utrumque commode dici potuit. Nemo hoc inter Sophoclea retulit. Erit inc. 967.

Ἔνερθε, ἔνερθεν infra. De loco terrestri: *βωμὸν δ' ἔνερθεν* Phil. 20. de inferis: *τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς* Ant. 25. *τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις* El. 1057 ch. *οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών;* Phaedr. X. 1 (603 D.). Tralatum est *ἐχθρῶν ἔνερθεν ὄντα* Phil. 662. ab luctatoribus humum proiectis sumptum. Schol.: *ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα*. — Apud poetas *ἔνερθε* et *ἔνερθεν* sola prosodiae necessitate differunt. Aliter apud prosarios esse ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 284. — De tono v. Apoll. de adv. p. 603. 10.

Ἔνεροι inferi, mortui. *ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς* El. 1383 ch. Orestes dicitur; qua re *ἐνέρων* nomine Agamemno significatur solus, nam *deorum inferorum* defensorem illum vocari ab re est.

** *Ἐνέχω teneo*. *ἀλλ' ἐνέχει τύχᾳ ὧδ' ἀπὸ μείζονος* Phil. 1086 ch. *per maiorem quendam* (i. q. per deum) *his malis teneris*; Herm. ex scholiasta. Libri *ἔχει* s. *ἔχῃ*. Sed scribendum certe *τᾷδε* fuit, quod non Triclinius solum sed Laur. a. Brunckii B. Vat. et fere omnes, ut videtur, libri tuentur; Flor. *Γ*. *τάδ'*, quod eodem ducit.

Ἐνζεύγνυμι constringo. *ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν* Oed. R. 718. de Oedipi pedibus perfossis. De verbo cum duobus accusativis dicta pauca adnotavit Brunckius ad Ar. Pac. 1009.

Ἐνήλᾰτα spondae. Pollux X. 34. *μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα. Σοφ. ἐν Ἰχνευταῖς Σατύροις* (I. 295 D.) *ἔφη· ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται;* de quibus corrigendis varie suspicati sunt Hemsterh. ad Poll. l. c. Valck. ad Phoen. 1186. Lobeckius ad Phryn. p. 132. Hic *ἐνήλατα* quae essent, explicuit optime.

Ἔνθᾰ ibi nec proprie nec tralate significat, sed *ubi.* 1. Proprie et de locis. *ἔνθα — Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ᾽ ἐγώ* Phil. 3. *ἔνθα ναίεις* Oed. R. 414. *ἔνθ᾽ ἂν ᾖ* 672. *ἔφευγον ἔνθα μή ποτ᾽ ὀψοίμην — ὀνείδη — τελούμενα* 796. *εὐνάς — ἔνθα — τέκν᾽ ἐκ τέκνων τέκοι* 1249. *ἐκρίψατ᾽ ἔνθα μή ποτ᾽ εἰςόψεσθε* 1412. *ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται — Κιθαιρών* 1451. *ἔνθ᾽ ἂν ὦσι* 1461. *ἔνθ᾽ ἁ λίγεια μινύρεται — ἀηδών* Oed. Col. 676 ch. Libri et Suidas v. *μινύρεται* consensu *ἔνθα λίγεια.* Illud reposuit Hermann. El. D. Metr. p. 71. *ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ* 816. *ἔνθα δίστομοι — συμβάλλουσιν — ὁδοί* 904. *ἔνθ᾽ οἶμαι — Θησέα — ἐμμίξειν* 1057 ch. *ἐρῆμος ἔνθ᾽ ἂν ᾖ βροτῶν στίβος* Ant. 769. *ἔνθα Νύμφαι στείχουσι* 1114 ch. *πεδίον ἐπ᾽ ἄκρον, ἔνθ᾽ ἔκειτο — σῶμα* 1182. *ἀκτὴ — ἔνθ᾽ ὁρίζεται βωμούς* Trach. 236. 750. *ἀκτάν, ἔνθ᾽ Ἑλλάνων ἀγοραί* 635 ch. *ἑστίαν, ἔνθα κλῄζεται θυτήρ* 656 ch. *κρύψασ᾽ ἑαυτὴν ἔνθα μή — τις εἰςίδοι* 899. *ἐπὶ σκηναῖς — Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει* Ai. 4. *ἔνθ᾽ εἰςπεσὼν ἔκειρε — φόνον* 55. *χῶρον ἔνθ᾽ ἂν ἀστιβῆ κίχω* 642. *ἔνθα μή τις ὄψεται* 644. *ἔνθα — τάφον εὐρώεντα καθέξει* 1145 an. *ἔνθ᾽ ἐκεῖνον ὤλεσεν* El. 262. *ἔνθα μήποτ᾽ ἡλίου φέγγος προςόψει* 372. *ἔνθα πηλαμὺς χειμάζεται* Past. IV. 1 (446 D.). — 2. Semel interrogationi indirectae praeponitur, *ὅπου* significans: cf. Elmsl. ad Med. 1086. *Αἴγισθον ἔνθ᾽ ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι* El. 1090. — 3. Attractionis quodam genere *quo* et *unde* significare videtur, nec sine idonea tamen ratione: v. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 494. E. *ἀλλ᾽ — ὀρθῶς θ᾽ ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;* El. 1088. i. q. *ταύτῃ, ὅποι χρῄζομεν. καί μ᾽ εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως, ἔνθ᾽ ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει* Phil. 1452 an. Dictum hoc aliquanto *ἐναργέστερον* quam *ὅποι*, quasi iam, quo tendat, pervenerit. Contra vide haec: *κρύψον νιν ἔνθα μή ποτ᾽ εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόςεισι μηδέν* El. 428. Exspectes *ὁπόθεν*, dictum autem pro *ἐνταῦθα ὅθεν*, in quo demonstrativum adverbium praevaluit, ut in illo, quod attulimus, El. 1088. — 4. Transfertur a locis ad *tempora, rationem, opportunitatem faciendi* significanda. *ἔστιν ἔνθα χὴ δίκη βλάβην φέρει* El. 1031. *φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι* Oed. R. 316. *εἰς ἀνάγκαν, ἔνθ᾽ οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται* 878 ch. Hoc exemplum et alterum *ἅλις — φαίνεται, ἔνθ᾽ ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν* Oed. R. 686 ch. (*rixam compositam sinere placet*) rationem tralationis perspicuam reddit. *οὐ γὰρ ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ᾽ ἂν ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος* Ai. 1054. *nisi.*

'Ενθάδε *hic*. 1. Proprie et de *locis* dictum. *μένων — κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου* Phil. 123. Iungenda *μένων ἐνθάδε*. *ἐκεῖνοι — προθέντες ἐνθάδε* (*ἐμέ*) 268. *ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι* 1093 m. *ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων* Oed. R. 391. *ἔστιν ἐνθάδε* 451. *ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε* (*εἰμί*) 968. *κἀνθάδ' εἰσιδών* 1049. *ὁ δ' ἐνθάδε — λεώς* Oed. Col. 42. *circumsita* loca colens. *τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ — δημόταις* 78. *οὐ δ' ἐνθάδε φύλασσε πατέρα* 508. *τόπων τῶν ἐνθάδε* 634. *εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ — μίμνειν* 644. *ζῇν ἐνθάδε* 802. *ἐνθάδ' ὢν* 1040. *τῶν ἐνθάδε* Ant. 79. *haec loca habitantes* sunt qui *in terris versantur*, mortuis oppositi. Plane ita *ἔχεις — τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν — νέκυν* Ant. 1057. *in luce superorum retines*. *κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν* Ai. 1351. — *οὔτε μήτηρ ἐνθάδε* Trach. 1141. *εἰς τὸν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ* El. 1334. *hic* i. e. apud eos, qui intus sunt. *τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί* 1428. — 2. Ut *ἔνθα* attractionem aut dicendi genus *κατὰ τὸ σημαινόμενον* patitur, ut *huc* significare videatur. *ἐνθάδ' ἕξομαι* Ai. 1344. *οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν* Phil. 304. *ὅν — ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον* Oed. Col. 1259. — 3. Transfertur ad *rei gerendae tempus* et *rationem* significandam. Quomodo eo perventum fuerit monstratur hoc exemplo: *εἴ τίς σε — αὐτίκ' ἐνθάδε κτείνοι παραστάς* Oed. Col. 996. *hoc ipso loco praesentem*, eadem ratione, qua Latinorum *illico* dicitur, ad temporis notionem accommodato adverbio locum significante. *οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω* Oed. R. 488 ch. *praesentia et futura*. *τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστί* Trach. 939. — Alia his sunt *ἐνθάδ' ἤδη τοῦ πάθους κυρῶ* Phil. 887. *κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο* Ant. 392. — *ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων* Phil. 377. *in eum locum adductus*, id est rebus sic comparatis. — De tono v. Apoll. de adv. p. 589, 6. Etym. M. p. 341, 33. Gud. p. 188, 32.

'Ενθακέω *consido*. De occupando solio regali dictum *τοῖς σοῖς — ἐνθακεῖν θρόνοις* Oed. Col. 1295. *θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντα — πατρῴοις* El. 259.

'Ενθάκησις *sedes*. *ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις* Phil. 18. et in antemeridiano et pomeridiano sole sedere poterat, propter antrum perforatum, v. Herm.

'Ενθαλάσσιος *maritimus*. *ναῶν ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων* Naupl. V. 10 (379 D.).

* *'Ενθάλπω* v. *ἐκθάλπω*.

'Ενθάπερ *ubi quidem*. *χώρει δ' ἐνθάπερ κατέκτανες πατέρα* El. 1487. *ἐνθάπερ ἐπιμένομεν* Phil. 511 ch. *quo*.

* *'Ενθέακτος* v. *ἐνθρίακτος*.

'Ενθεν. 1. *unde* proprie et de locis dictum: *ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθε* Oed. R. 1490. *ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν — κοί-*

ρανος Oed. Col. 1288. *εἰς ἄλλην χθόνα ἀποίσειν αὐτὸς ἔνθεν ἦν* Oed. R. 1179., quod si originem popularem, non patriam spectat, viam transferendi vocabuli monstrat. — 2. *inde.* *ὑποβὰς — ἔνθεν ἐς Ἄργος* Inach. XI. 5 (265 D.). *ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν* Ai. 712. *hinc et illinc*, i. e. *ultro citroque* conviciis lacessebant. — 3. Transfertur primum ad *genus* et *originem* significandam. *ἔνθεν ἦν γεγώς* Oed. R. 1393. *ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην* 1485. Deinde ad *rerum rationes* et *tempora*. *τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον* Ant. 310. *τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή* Oed. Col. 477. *reliqua, post facienda.*

Ἐνθένδε *hinc.* 1. Proprie dictum. *ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν* Phil. 525. *εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε* Oed. R. 125. *σὲ μή τινα ἐνθένδ' ἀπάξοντα* Oed. Col. 663. *ἐνθένδ' εἷρπε* 1583. Huc procul dubio referendum illud Triptolemi IX. 1. (537 D.): *χρῆ 'σται δέ σ' ἐνθένδ' αὖθις*, siquidem etiam hoc itinera et peregrinationes herois frumenti satoris spectat, sicut fr. 527. 528. 529. 536. 547. — 2. Transfertur ad significandum *tempus*. *δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν* Oed. R. 1267. *τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;* Phil. 883. *οἶσθα μὲν τἀνθένδε* El. 1299. — De tono v. Etym. M. p. 341, 33. Gud. p. 188, 32.

Ἔνθεος *deo plenus.* *παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας* Ant 952 ch. *τὰς Βάκχας* schol.

Ἐνθερμαίνω *calefacio.* *ἐντεθέρμανται πόθῳ* Trach. 367. *ἐκκέκαυται* schol.; rectius de amore dicturus erat *καίεται, θάλπεται.*

Ἔνθηρος *efferatus.* *ἐνθήρου ποδός* Phil. 691 ch. *doloribus feris laceratum* intellige, non *θηρόδηκτον* cum scholiasta. In hoc explicando diversa miscet Abresch. ad Aesch. Agam. 569.

Ἐνθνήσκω *morior aliquo loco.* *χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον* Oed. Col. 794. cf. Abresch. Dil. Thuc. p. 370.

Ἐνθρίακτος, ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος Σοφ. Σίνωνι (V. 489 D.). Hesychius. Postremum librariorum errori tribuo. Illud a *Θριαῖς* ducitur, sortium inventricibus.

Ἐνθύμημα *consilium, cogitatio.* *ταρβεῖν — τἀνθυμήματα τἀπὸ σοῦ* Oed. Col. 293. *βουλή* et *βούλευμα* interpretantur. *ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα* 1201. v. *βαιός.*

Ἐνθύμιος *quod animum sollicitat.* *τί δ' ἐστί σοι τοῦτ' — ἐνθύμιον;* Oed. R. 739. gl. *ἔμφροντις, ὅ ἐστι διὰ φροντίδος.* *Terriculamentum* est, v. Musgr. ad Eur. Herc. fur. 724. et Wagner. ad Alciphr. t. II. p. 44. — *ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι* Trach. 109 ch. i. q. *ἐνθυμουμένην εὐνάς*, v. Hermann. Illustrat Valckenar. ad Ammon. p. 76.

Ἐνιαύσιος *annuus.* *χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ' ἂν χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς* Trach. 164. *annum.*

Ἐνιαυτός annus. ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν Trach. 252.

Ἐνιδεῖν v. ἐνοράω.

Ἐνναίω. Proprie *inhabito.* ἐκεῖ — ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί Oed. Col. 792. Tralate: οἵοις (κακοῖς) ὁρᾷς ὅσοισί τ' εἰσήκουσας ἐνναίοντά με Phil. 470. — Ant. 1110 ch. Hermannus ἐνναίων pro ναίων scripsit, ne bona antistrophici versus scriptura priore mutetur.

Ἐννέα novem. τρὶς ἐννέα κλῶνας Oed. Col. 484.

Ἐννέπω. Non est nisi praesens in usu. 1. *dico.* ἔννεπε, τί σοι τὸ χρεὼν ὑπουργεῖν Phil. 142 ch. ταῦθ' οὕτως ἐννέποντες 348. λῃστὰς ἔφασκες ἄνδρας αὐτὸν ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν Oed. R. 842. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε Oed. Col. 32. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις; 413. εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ Trach. 59. ὥςπερ οὗτος ἐννέπει 475. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; 627. ἐννέπειν ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Ai. 12. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω El. 666. Eust. p. 702, 4. cum Triclinianis, Laur. c. Flor. Γ. Δ. et a prima manu Laur. a. νῦν τε καὶ πάλαι λέγω: illud altera manus praefixo γρ. supra scripsit. ἐννέπειν τάδε δίκᾳ 1245 m. σφῷν δ' ἐννέπω — ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν 1359. παῦρα — ἐννέπειν 1431. — 2. Adsignificatur *narrare* et *memorare.* τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν; Oed. R. 1033. τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει 1048. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα 1150. *iubere.* ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι — ἐμμένειν Oed. R. 350. ἐννέπων ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ 1381. εἶπον — καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν — ἄγειν Oed. Col. 936. — 3. *loquor, alloquor.* πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; Trach. 401. ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει Ai. 751. — Scriptura ἐνέπω nec exstat nec metro convenit. De geminato ν v. Planud. ap. Bachmann. Anecd. vol. II. p. 79.; nec compositum est: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 279.

Ἐννοέω. 1. *animadverto.* οὐ γὰρ ἐννοῶ Phil. 28. — 2. *intelligo.* οὐ γὰρ ἐννοῶ Oed. R. 559. sc. ὅτι λέγεις. — 3. *in animum induco*, et quidem vel *reputandi*, vel *consilii capiendi* sensu. Illud exstat: τοῦτ' ἐννοήσασα Trach. 575. ἐννοεῖν χρὴ — γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Ant. 61. Hoc vero: ὅςτις — τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ Ant. 660. Laur. a. νοεῖ. ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι Oed. R. 330. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Ai. 115. — Illa *reputandi* significatione etiam medium ἐννοεῖσθαι dicitur. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς Phil. 1426. ἐννοεῖτε corrigebat Elmsl. ad Med. 852.

Ἔννομος iustus. οὔτ' ἔννομ' εἶπας Oed. R. 322.

Ἔννους sui compos. ὅποι' ἀνὴρ ἔννους Oed. R. 916. Affert Suidas v. ἔννους et utitur Eust. p. 389, 7.

Ἕννυμι induo. ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1698 m.

'Εννυχεύω *pernocto.* ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 780 ch. de amore. Illustrat Brunckius.

'Ἐννύχιος *nocturnus.* ἐννυχίοις μαχαναῖς Ai. 181 ch. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν 1182 ch. ἐννυχίου δείματος 1190 ch. At ἐννυχίων ἄναξ Pluto dicitur Oed. Col. 1555 ch. — Metri causa secundum scholiastam scribentem λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια Hermannus scripsit ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν Oed. Col. 1250 ch. Libri plerique νυχίαν. Par. B. T. νυχιᾶν, Farn. νυχ῀ν. v. ῥιπή.

"Εννυχος i. q. ἐννύχιος. ἔννυχον Ἅιδαν Trach. 500 ch.

'Ενόδιος *vialis.* αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν Ant. 1184. Proserpinam Erfurdtius, rectius Hecaten intelligas, cf. Ar. Plut. 594. De utraque observat schol. πῦρ, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhiz. II. 2. (480 D.) versu productiorem formam postulante.

'Ενοικέω *habito.* ἄδηλον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν Oed. Col. 1530.

"Ενοικος *habitator.* ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι Oed. R. 1524. Νεμέας ἔνοικον — λέοντα Trach. 1082.

'Ενόλμιος et ἔνολμος. Apollini cognomentum tribuisse Sophocles fertur fr. inc. CV. 86. (875 D.) apud Etym. M. p. 344, 40.: ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος· Σοφοκλῆς ἐνόλμιος ἀντὶ τοῦ μαντικός. Explicatius Zenobius Prov. III. 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἔνολμος. Ceterum ὅλμος, non ὄλμος veteres: v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 45.

'Ενόπη *inauris.* Hesychius: ἐνόπαις, ἐνωτίοις. τῇ προςῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν (Capt. VIII. 11. 51 D.): Etym. M. p. 344, 47.: ἐνοπαῖς, τοῖς ἐνωτίοις, ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐγκεῖσθαι. Σοφ. sine nomine fabulae. Ibi ἐνόπαις ex Hesychio scribendum, rursus hic ex Etymologo emendatus est; cum cod. ἐνώταις habeat. Item apud Etymologum κεῖσθαι legitur, quod Brunckius ἐπικεῖσθαι corrigendo corrupit. Pleraque haec iam Bentleius recte perspexit ad Hor. Carm. I. 9, 7. Cf. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 276.

"Ενοπλος *armatus.* ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρῴσκει — ὁ Διὸς γενέτας Oed. R. 469 ch. (ŏ, ut in thesi).

'Ενοράω *adspicio.* ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Phil. 843 ch. v. Hermann.

"Ενορκος *iure iurando obstrictus.* ἔνορκος οὐδενί Phil. 72. οὐ σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι 800. Comparavit Herm. Oed. Col. 650. — *sacrum* significat *fas* θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν Ant. 366 ch.

'Ενουρήθρα s. ἐνουρήθρον *matula.* Non liquet utrum an utrumque posuerit Sophocles. Pollux X. 44.: ἀμίς, ἣν καὶ Σοφ. ἐν Πανδώρᾳ

Ἐνιαυτός annus. *ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν* Trach. 252.

Ἐνιδεῖν v. *ἐνοράω.*

Ἐνναίω. Proprie *inhabito.* *ἐκεῖ — ἀλάστωρ θὐμὸς ἐνναίων ἀεί* Oed. Col. 792. Tralate: *οἵοις (κακοῖς) ὁρᾷς ὅσοισί τ' εἰςήκουσας ἐνναίοντά με* Phil. 470. — Ant. 1110 ch. Hermannus *ἐνναίων* pro *ναίων* scripsit, ne bona antistrophici versus scriptura priore mutetur.

Ἐννέα novem. *τρὶς ἐννέα κλῶνας* Oed. Col. 484.

Ἐννέπω. Non est nisi praesens in usu. 1. *dico.* *ἔννεπε, τί σοι τὸ χρεὼν ὑπουργεῖν* Phil. 142 ch. *ταῦθ' οὕτως ἐννέποντες* 348. *λῃστὰς ἔφασκες ἄνδρας αὐτὸν ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν* Oed. R. 842. *χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε* Oed. Col. 32. *ἃ δ' ἐννέπεις, κλύοιμι τοῦ λέγεις;* 413. *εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ* Trach. 59. *ὥςπερ οὗτος ἐννέπει* 475. *τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις;* 627. *ἐννέπειν ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε* Ai. 12. *θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω* El. 666. Eust. p. 702, 4. cum Triclinianis, Laur. c. Flor. *Γ. Δ.* et a prima manu Laur. a. *νῦν τε καὶ πάλαι λέγω*: illud altera manu praefixo *γρ.* supra scripsit. *ἐννέπειν τάδε δίκᾳ* 1245 m. *σφῷν δ' ἐννέπω — ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν* 1359. *παῦρα — ἐννέπειν* 1431. — 2. Adsignificatur *narrare* et *memorare.* *τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;* Oed. R. 1033. *τὸν βοτῆρ', ὃν ἐννέπει* 1048. *οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδα* 1150. *iubere.* *ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι — ἐμμένειν* Oed. R. 350. *ἐννέπων ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ* 1381. *εἶπον — καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν — ἄγειν* Oed. Col. 936. — 3. *loquor, alloquor.* *πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;* Trach. 401. *ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει* Ai. 751. — Scriptura *ἐνέπω* nec exstat nec metro convenit. De geminato *ν* v. Planud. ap. Bachmann. Anecd. vol. II. p. 79.; nec compositum est: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 279.

Ἐννοέω. 1. *animadverto.* *οὐ γὰρ ἐννοῶ* Phil. 28. — 2. *intelligo.* *οὐ γὰρ ἐννοῶ* Oed. R. 559. sc. *ὅτι λέγεις.* — 3. *in animum induco*, et quidem vel *reputandi*, vel *consilii capiendi* sensu. Illud exstat: *τοῦτ' ἐννοήσασα* Trach. 575. *ἐννοεῖν χρὴ — γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν* Ant. 61. Hoc vero: *ὅςτις — τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ* Ant. 660. Laur. a. *νοεῖ.* *ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι* Oed. R. 330. *φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς* Ai. 115. — Illa *reputandi* significatione etiam medium *ἐννοεῖσθαι* dicitur. *τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς* Phil. 1426. *ἐννοεῖτε* corrigebat Elmsl. ad Med. 852.

Ἔννομος iustus. *οὔτ' ἔννομ' εἶπας* Oed. R. 322.

Ἔννους sui compos. *ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους* Oed. R. 916. Affert Suidas v. *ἔννους* et utitur Eust. p. 389, 7.

Ἕννυμι induo. *ὢ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος* Oed. Col. 1698 m.

Ἐννυχεύω pernocto. ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Ant. 780 ch. de amore. Illustrat Brunckius.

Ἐννύχιος nocturnus. ἐννυχίοις μαχαναῖς Ai. 181 ch. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν 1182 ch. ἐννυχίου δείματος 1190 ch. At ἐννυχίων ἄναξ Pluto dicitur Oed. Col. 1555 ch. — Metri causa secundum scholiastam scribentem λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια Hermannus scripsit ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν Oed. Col. 1250 ch. Libri plerique νυχίαν. Par. B. T. νυχιᾶν, Farn. νυχ῀ν. v. ῥιπή.

Ἔννυχος i. q. ἐννύχιος. ἔννυχον Ἅιδαν Trach. 500 ch.

Ἐνόδιος vialis. αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν Ant. 1184. Proserpinam Erfurdtius, rectius Hecaten intelligas, cf. Ar. Plut. 594. De utraque observat schol. πῦρ, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhiz. II. 2. (480 D.) versu productiorem formam postulante.

Ἐνοικέω habito. ἄδηλον τήνδ᾽ ἐνοικήσεις πόλιν Oed. Col. 1530.

Ἔνοικος habitator. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι Oed. R. 1524. Νεμέας ἔνοικον — λέοντα Trach. 1082.

Ἐνόλμιος et ἔνολμος. Apollini cognomentum tribuisse Sophocles fertur fr. inc. CV. 86. (875 D.) apud Etym. M. p. 344, 40.: ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφοκλῆς ἐνόλμιος ἀντὶ τοῦ μαντικός. Explicatius Zenobius Prov. III. 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφοκλέους ἔνολμος. Ceterum ὅλμος, non ὅλμος veteres: v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 45.

Ἐνόπη inauris. Hesychius: ἐνόπαις, ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφ. Αἰχμαλωτίσιν (Capt. VIII. 11. 51 D.): Etym. M. p. 344, 47.: ἐνοπαῖς, τοῖς ἐνωτίοις, ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς ἐγκεῖσθαι. Σοφ. sine nomine fabulae. Ibi ἐνόπαις ex Hesychio scribendum, rursus hic ex Etymologo emendatus est, cum cod. ἐνώταις habeat. Item apud Etymologum κεῖσθαι legitur, quod Brunckius ἐπικεῖσθαι corrigendo corrupit. Pleraque haec iam Bentleius recte perspexit ad Hor. Carm. I. 9, 7. Cf. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 276.

Ἔνοπλος armatus. ἔνοπλος γὰρ ἐπ᾽ αὐτὸν ἐπενθρώσκει — ὁ Διὸς γενέτας Oed. R. 469 ch. (ō, ut in thesi).

Ἐνοράω adspicio. ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη Phil. 843 ch. v. Hermann.

Ἔνορκος iure iurando obstrictus. ἔνορκος οὐδενί Phil. 72. οὔ σ᾽ ἔνορκόν γ᾽ ἀξιῶ θέσθαι 800. Comparavit Herm. Oed. Col. 656. — *sacrum* significat *fas* θεῶν τ᾽ ἔνορκον δίκαν Ant. 366 ch.

Ἐνουρήθρα s. ἐνούρηθρον *matula.* Non liquet utrum an utrumque posuerit Sophocles. Pollux X. 44.: ἀμίς, ἣν καὶ Σοφ. ἐν Πανδώρᾳ

(Il. I. 430 D.) ἐνουρήθραν καλεῖ. At lex. Ms. Paris. apud Brunckium: ἀμίς — Σοφ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ἐνούρηθρον καλεῖ.

Ἐνσείω *incutio.* De *fulmine:* ἔνσεισον, ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Trach. 1077. quanquam ἔνσεισον cum accusativo βέλος coniungi non debet. De *gravi malo feriente:* θεὸς — ἔπαισεν ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς Ant. 1260 m. De *sono* aures feriente: ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας — ἵπποις El. 727.

Ἐνστάτης *adversarius.* Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην Ai. 104. τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκομεν, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι. Etym. M. p. 625, 25. ex Oro, sed vitiose scriptum εὑρίσκει; rectius eadem apud schol. Opp. Halieut. I. 152. Zonar. t. II. p. 1448.

Ἐνστερνομαντία, ἐνστερνομαντίαις, ἐγγαστριμύθοις Σοφ. Αἰχμαλ. (Capt. VIII. 12. s. 52 D.). Hesychius. Pollux autem et Suidas στερνόμαντιν a Sophocle dictum narrant. Non putarim Hesychium emendandum, ut Kustero visum, ἐνστερνομάντεσι corrigenti, et Reiskio, cui ἐνστερνομάνταις placuit, quod plane barbarum videtur. Nam velut μαντείοις et μάντεσι τεκμαίρεσθαι, μαντείων et μάντεων ἀκούειν eodem fere dicuntur sensu, ita ἐνστερνομαντία eo vocabulo explicari ab Hesychio potuit, quod ad hominem artificii eius auctorem pertineret.

Ἐνταῦθα. 1. Proprie *hic* de *locis* dictum. ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα Phil. 16. *circa haec loca.* ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν Oed. R. 1028. ἐνταῦθα κάμπτειν — βίον Oed. Col. 91. — 2. Item *huc, in eum locum.* μέθες ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν, Trach. 797. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν — σῶμα — ἐμβαλεῖν 1183. μέλλουσι γάρ σ' ἐνταῦθα πέμψειν El. 372. Ammonio memoratum hoc p. 51. Eustathio p. 1839, 61. Suidae v. κατηρεφέα, Phavorino p. 159, a (416 D.). — 3. Tralatum dicitur ad *rerum conditionem qua quid fieri narratur, in quibusve quid positum est et vertitur.* ὡς ἐνταῦθ' ἔμεν (ἐμέν), ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός El. 21. Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθα Phil. 427. cf. Herm. ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος; 431. ἐνταῦθα γὰρ — κακὸς φαίνει φίλος Oed. R. 582. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι 598. *in me vertitur, positum est.* ἐν ἐμοί schol. κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι 720. *cum ita sit, tamen,* ὅμως δέ. — ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται Oed. Col. 591. ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα Λίχαν Trach. 769. κἀνταῦθ' ὁ παῖς — ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν 932. ἐνταῦθα — πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ Aload. XIII. 1 (98 D.). Sic etiam proxime cum *temporis* significandi formulis componitur. νῦν δ', ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ ἐνταῦθα Trach. 37. ὅτ' ἦν πέλας, ἐνταῦθά μοι — συνηντίαζον Oed. R. 802. De ipso enim loco τῆς σχιστῆς non aptum.

Ἐντάφιος *sepulcralis.* Substantive dictum ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν El. 318. ἐναγίσματα schol., *iusta funebria.*

Ἐντελής *eximius.* δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων — βοῦς Trach. 757. Male de hoc vocabulo statuit Blomf. gl. Aesch. Agam. 104.

Ἐντέλλω *mando.* ἐντέλλω ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι Bekkeri Antiatticistes affert p. 94, 8. ex Thyeste (VII. 13. 252 D.). πάντ' ἔλεξα τὀντεταλμένα Ulix. Fur. I. 1 (411 D.).

Ἐντεῦθεν. 1. Proprie *hinc*, de locis. ἄπαγε νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη Oed. R. 1521. Exemplum unum El. 1331.: πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰςιόντι μοι minime ἐντεῦθεν pro ἐνταῦθα dictum habet. Introiturus enim Orestes recte quaerit, quid sibi *illinc* s. ex interiore domus parte, i. e. ab habitantibus eam exspectandum sit. — 2. Tralatum ad res deinceps consequentes. κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἔθραυε El. 718. *inde.* ὅρα — πῶς δέ μοι πἀντεῦθεν φροντίδος Phil. 823 ch. Subaudiendum ἔχειν δεῖ s. ἔχοις ἄν: τἀντεῦθεν sunt, *quae deinde agenda supersunt*, ut recte Brunckius secundum scholiasten τὰ μετὰ ταῦτα explicantem, sed perperam distinguentem.

Ἐντήκω *infundo.* Perfectum et passivae formae omnes intransitive dicuntur de *animi motibus.* ἐντήκεται γὰρ πνευμόνων ὅσοις ἔνι ψυχή inc. XXIII. 7 (678 D.). Cum casu secundo dictum exquisitius, velut ἐμβαίνω, ἐμβατεύω, ἐντυγχάνω. μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι El. 1303. Et inversa ratione, ut quis dicatur *amori* deditus, εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Trach. 463. De Iole cum Hermanno intelligi non potest. Quomodo enim summo luctu propter patrem crudeliter interfectum eversamque patriam demersa amore ardere in hostem acerrimum potuit? Recte de Hercule intelligi scholiasta vult, nec obstat, quod eius mentio non proxime, sed interiectis aliis ante facta est; haec enim minoris momenti sunt, brevique eis defungitur oratio ad gravius reditura. Amore Herculis Iolen teneri ex versu 444., quod Hermanno placuit, effici non videtur; ἄρχειν enim cum Amor et Ioles et Deianirae dicatur, utriusque sortem illius imperio regi significatur, Deianira ut Herculem uxor secuta nunc adhuc eius amore teneatur, Iole ut propter Amoris in Hercule potentiam gravem fortunae mutationem subierit.

Ἔντιμος *qui in honore est.* De homine: τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς Ant. 25. Cur rite sepulti eo nomine dicantur, vide apud Musgr. ἔντιμος τούτοις El. 232 m. — De re: τὰ τῶν θεῶν ἔντιμα Ant. 77.

Ἐντολή *mandatum.* κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν Ai. 564.

Ἔντονος *intentus.* πρὸς ἅςπερ (πάθας) οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι inc. LIX. 2 (722 D.).) ἅπερ olim vitiose scribebatur apud Plutarch. Moral. p. 84, a.

Ἔντοπος accola, vicinus. βᾶτ' ἔντοποι Oed. Col. 845 ch. Librorum scriptura ἐντόπιοι versum dochmiacum evertit; tamen propter illud vitium etiam antistrophicum versum Triclinius τε inferciendo corrupit. εἴ τις ἔντοπος Oed. Col. 1457. οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Phil. 212 ch. Affert haec schol. Ar. Av. 276. et ex eo Suidas v. ἔξεδρον. ὁρῶντα — ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον 280. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων 1156 m. τῶν πλησιασάντων schol.

Ἐντρέπω. Medium ἐντρέπομαι solum in usu apud Sophoclem. Primitivae *se convertendi* significationi affine est στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα Oed. Col. 1538., quod est μηδὲ μέλλωμεν. Schol.: ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφώμεθα, quod quomodo dictum voluerit esse, patefit ex addito Ὅμηρος· ἐντροπαλιζόμενος. Usitatius est, sed ab eadem *sese convertendi* vi ductum, quod *curare, cordi sibi esse sinere* significat. ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν Oed. R. 724. εἴπερ — τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1226. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; Ai. 90. Affert Eust. p. 1456, 6. οὐδὲν ἐντρέπει ἐμοῦ γε El. 509. adsignificato procaci et non morigero animo. μηδὲν ἐντραπῇς Oed. R. 1056. Hoc ἐπιστρέφεσθαι scilicet Homerico vocabulo interpretantur schol. ad Ai. l. c. et Oed. R. 724., addito, quando id quod φροντίζειν verbum significet, genitivum postulare. Eodem cum casu iam Homerus composuit Il. XIV. 554., memoratus ab An iatt. Bekk. p. 94, 12., et saepius; item Plato Phaedr. p. 254. a. cf. Stallbaum. p. 111.

Ἐντριβής exercitatus. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Ant. 177. Totam hanc sententiam afferunt Dem. π. παραπρ. p. 418. Stob. Serm. XLVI.

Ἐντροπή ratio i. e. *cura.* τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἔξειν Oed. Col. 300.

Ἔντροφος innutritus. Translate παλαιᾷ — ἔντροφος ἁμέρᾳ Ai. 613 ch. πολυετής schol. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον Oed. Col. 1364. i. e. ἐνέζευξας.

Ἐντυγχάνω incido in. Cum *dativo*: τοιούτοις — κακοῖς ἐντυγχάνω Ai. 428. Affert Etym. M. p. 27, 23. *Nude*: χὠπόθεν πένης ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Aload. XI. 8 (109 D.). *ne opportunitatem quidem nactus assequitur quae desiderat*; longe illud elegantius quam scribi εὐτυχῶν. Inverso ordine dictum de *re obtingente* videtur καὶ λαβ' ἴσθι μή ποτ' ἐντυχεῖν νόσου Phil. 1313. Sed sensus ἂν desiderat, ut vel Elmsleii ad Ai. 1081. emendatio ἂν τυχών, vel Schaeferi Mel. Cr. p. 86. et Porsoni apud Kidd. p. 220. ἂν τυχεῖν probabilis videatur. — Cum *genitivo*: τῶν παρ' ἡμῶν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν Phil. 1317. v. Ἀσκληπίδης. Hermanni ratio probabilis sed paulo contortior: πρὶν ἂν μαλαχθῇς νόσου, ἐντυχὼν (sc. τοῦ μαλαχθῆναι) τῶν Ἀσκληπιδῶν i. q. παρὰ τῶν.

***Ἐξακούω** audio.* δηχθεὶς πρὸς ἁ'ξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο Phil. 378. οἵοις (κακοῖς) ὁρᾷς ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με 470. εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο El. 543. Versum cum prioribus duobus affert Suidas v. δύσθυμος. — *auditione accipio.* λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα Phil. 672 ch.

Ἐξακριβόω *accuro.* Opponuntur δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Trach. 426. *accurate et pro certo* proferre.

Ἐξαλεύομαι *devito.* ὡς ἂν — μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς Ai. 641. Libri plerique sic, nonnulli vitiose ἐξαλεύσομαι, Flor. Δ. ἐξαλέξομαι, quod ad receptam a Brunckio scripturam ducit; hic enim ἐξαλύξωμαι, ex Hesychio scribente ἐ ξ α λ ύ ξ ω μ α ι, φυλάξωμαι. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Cum ceteris libris conspirat Suidas v. ἐχθρῶν ἄδωρα et εἰμί.

Ἐξαλλάσσω *commuto.* κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται Ai. 469. Metonymia est, accommodatis ad hominem, quae in eius conditionem cadunt. Iam Stephanus Thes. t. I. p. 353. vertit: *qui nullam vicissitudinem in malis suis accipit*, i. e. cuius mala eodem semper statu manent, recte, modo quod κακοῖσι adverbiascit.

Ἐξάλλομαι *exsilio.* Tralata *tendendi* significatione dictum ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου Oed. R. 1311 m. Sic Hermannus, cum libri praeter Dresd. b. Aug. b., qui ἐξήλω, reliqui ἐξῆλου habeant, eiusque pravae scripturae vestigia etiam apud alios scriptores reperiantur. Elmsl. ἐξάλω, inaudite δωρίζων. Schol.: ἀπὸ τῶν ἀγωνιζομένων πένταθλον καὶ ἀλλομένων. Ea interpretatione minime opus.

Ἐξαμαρτάνω *pecco.* οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν Phil. 1000. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον 1208. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ Ant. 739. Prolepsis est. ἀνθρώποισι — κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν 1011. — *Non assequi expetita.* ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν El. 1028. βούλομαι καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Phil. 95. Affert Suid. v. βουλομένῳ.

Ἐξαμαρτία *peccatum.* ἴση νῷν ἐστιν ἡ'ξαμαρτία Ant. 554.

Ἐξαμάω *messem facio.* σπείρων — κἀξαμῶν ἅπαξ Tr. 33. Cum figura: γένους ἄπαντος ῥίζαν ἐξημημένος Ai. 1157. i. q. ἐκκοπείς. Affert Suid. v. ἐξημημένος: de pari similium verborum θερίζειν et ἐκθαμνίζειν tralatione v. Wesseling. ad Diod. XVI. 82. Valck. Diatr. p. 225.

Ἐξαναγκάζω *cogo*, fortius quam ἀναγκάζω. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα Oed. Col. 609. εἰ τὸ θἄκημ' ἐξαναγκάζει 1181. ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις Trach. 1248. τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ El. 610. δρᾶν βίᾳ coniungenda.

Aug. b. Laur. a. a prima manu, Laur. c. Cum ceteris libris ἐξαίρουσιν Brunckius, et ita Pal., mire explicatum a Vauvillersio *efferunt*, quasi mortuum scilicet. Hesychius: ἐξαιροῦσιν, ἀφανίζουσιν. cf. Abresch. ad Aesch. Eum. 864. et inprimis Schaefer l. c. — Medium *sibi eximere, eligere*. ταύτας — ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτὸν Trach. 244. Adsignificatur *acceptum praemium*: δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ — ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι Oed. Col. 546 m. — Hinc *adimere alteri*, quod quasi habeas ipse. μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα El. 1199. Tuetur cum libris Eustathius contra Elmsleii conatum correcturi μὴ — μ' ἐξέλῃ. Cod. Mon. ἐξέλῃς.

Ἐξαίρω. Proprie *attollo*, inde etiam *ex sede excito*. βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες Oed. Col. 265. τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμα Trach. 1183. De *gressu* κοῦφον ἐξάρας πόδα Ant. 224. Iam aliquid figuratae dictionis habet τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Oed. Col. 359. *quid domo te excivit?* De *animo moto*: πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Ai. 1045. i. q. μὴ ὀργισθῇς. Schol. Pal. ἀντάρῃς legit. ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον Trach. 146. „*Vita erigi* cum dicitur, idem est quod *alacri et erecto animo vivere*.“ *Herm.* — Passivum eadem de animo commoto ratione dicitur. εἴ τις ἐλπίσιν κεναῖς ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε El. 1453. ἐμεγαλαύχει schol. Hoc sensu ἐπαίρειν usitatius, v. Monk. ad Eur. Hipp. 322. — Medium ab *attollendi* significatione deflexum significat *augere quod nostrum est*. οὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Trach. 491. Legitur in libris plerisque ἐξαιρούμεθα, quod idem erit, si Porsono credimus ad Med. 848.; sed non credimus; v. αἴρω. Illam Musgravii coniecturam firmant Codd. Harl. Vat.

Ἐξαιτέω *deposco*. Cum genitivo: ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός Trach. 10. in matrimonium. Cod. Par. ἐζήτει, quod non videtur scribendi vitium. Cum accusativo personae et infinitivo: ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν Oed. R. 1255. Cum accusativo rei: σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα Oed. Col. 5. — Medium *sibi* vel *in suos usus poscere* significat. δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα El. 646.; cum accusativis duobus *aliquid alique*[m] *poscere*: τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν Oed. Col. 592. Subauditur eadem significatione accusativus: ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι Oed. Col. 1329.

Ἐξαίφνης *repente*. τί δ' ἐστὶν — νεοχμὸν ἐξαίφνης Phil. 741. ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν Oed. Col. 1606. Affert Suid. v. πτύξωμαι. φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς θώϋξεν αὐτόν 1619. ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι — ἐξαίφνης τρίχας 1621. ἐξαίφνης — τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν Ant. 413. ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ — θάλαμον ἐξορμωμένην Trach. 908. τάχ' ἂν ἐξαίφνης — πτήξειαν Ai. 170 an. — Qui de tono diserte praeceperit, non novi.

*Ἐξαργέω *segniter ago.* ἔργα δρῶμεν, οὐκέτ' ἐξαργούμενα Phil. 552. *non seguiter curata.*

Ἐξαρκέω *sufficio.* ἡ — Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται Phil. 457. Affert Suid. v. στέρξω. καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί Oed. Col. 6. de *stipe tenui.* Affert hunc et priorem versum Suidas v. σπάνις. σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1118.

Ἐξαρκής *quod satis est*, bene ordinatus, curatus. ὡς — ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ Trach. 333. *curem domestica.*

Ἐξαρπάζω *eripio.* οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν Oed. Col. 1020. Ita Par. A. Ricc. Reliqui aperto vitio ἐξηρπασμένην. Illud de *puellis raptis* Elmsl. et Hermannus intelligunt, Burtonus de *raptoribus*, isque recte propter contra positum ἡμεῖς οἱ καθόντες ἔσταμεν. Verum medium suam et legitimam significationem tuetur, *sibi* enim *suisque usibus* Creon rapuerat. Pinguiter iudicat Blomf. gloss. Aesch. Agam. 252.

Ἐξάρχω *initium facio.* εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες El. 547. Inutilem ellipsin schol. unus comminiscitur, ἐξῆρχες πείθειν ἐμὲ δηλονότι λόγοις ὀρθοῖς.

Ἐξασκέω *exorno.* λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν Oed. Col. 1599. v. ἀσκέω.

Ἐξατιμάζω *contumelia afficio.* ἵνα — μὴ 'ξατιμάζητον εἰ τυφλοῦ πατρὸς — ἔφυτον Oed. Col. 1380.

Ἐξαυδάω *proloquor.* οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν Phil. 1228.

Ἐξαυχέω cum proprie *cum quadam iactatione proferre* significasset, universe *existimandi* vim habet. οὐ γάρ ποτε — ἐξηύχησ' ἐγώ Phil. 857. schol. ἐνόμισα. σχολῇ γ' ἂν ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 386. v. Blomf. gl. Aesch. Prom. 710.

Ἐξαφαιρέω. Medium *penitus adimere* significat. ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε χὠμὸς ἐξαφείλετο El. 1145.

Ἐξαφίημι *dimitto* adsignificata *liberatione.* ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γε Trach. 72.

Ἐξαφίστημι. Medium *abstinere* significat, *metu* una indicato. πρᾶξιν — ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ Oed. Col. 567.

Ἐξαφοράω *inde conspicio.* ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα — οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι Oed. Col. 1644.

Ἐξεγείρω *excito.* Proprie dictum οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Trach. 974 an. Ante Dawesium Misc. Cr. p. 223. ut in libris, legebatur ἐξεγείρῃς. Laur. a. ἐξεγείρεις, ῃ supra scripto. Tralatum est ὥςτ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε Oed. R. 65. Schaeferus ὕπνου coniiciebat ad Mosch. Idyll. p. 235. ed. Mans., ipse tamen post vulgatu

Ἐξανάγω. Medium significat *vela dare.* ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ Phil. 567.

Ἐξαναστρέφω everto. χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ inc. LXXXVII. (767 D.) ap. schol. Comici Av. 1249., qui id risit facete. Sententia manca est et sic suppleri posse videtur ὅταν τις ὄλβος — ἐξαναστραφῇ.

Ἐξανευρίσκω reperio, adsignificato incepto audaci et novo. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν Phil. 979.

Ἐξανέχω. Medium est *ferre.* οὐ λόγων — ἄλγιστ' ἂν — ἐξανασχοίμην κλύων Oed. Col. 1176. πῶς; — ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν; Phil. 1339.

Ἐξανίημι effero. ἀρὰς σφῷν — ἐξανῆκ' ἐγώ Oed. Col. 1376. Subauditur casus quartus: ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα Phil. 699 ch. de *dolore remisso* dicitur. Emendavit Hermannus secundum Triclinianum ἐξανίῃ, Libri, ut videtur, omnes ἐξανίησι, et metro incommodum et ad sensum ineptum. Cf. Herm, ad Herc, fur, 120. it, schol, Eur. Androm. 718.

Ἐξανίστημι excito. de *sedentibus*: οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος Oed. Col. 47, de *incolentibus*: τάδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων Ant. 297. de *mortuis in vitam revocandis*: ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; El. 928. *Medium s. passivum* idem quod *surgere* significat. μύω τε καὶ δέδορκα κἀξανίσταμαι inc. LXXXI. 1 (754 D.). εὐθὺς ἐξανίσταμαι Phil, 367. κέγχρος ἐξανίσταται inc. CV. 107. iure ad Inachum fabulam relatum a Dindorfio, fr. 278.

Ἐξανύω perficio, impleo. τί μοι — ἐξανύσεις χρέος; Oed, R. 157 ch. θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Ai. 699 ch. Schol. vet. ἐξεπλήρωσεν. Suid. v. ἐξεπλήρωσε, πανσέληνα νόμιμα ἐξεπλήρωσεν, ex interpretatione. ἔμελλες — ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 909 ch. schol. vet, πληρώσειν τὴν μοῖραν. Cum adsignificatione *medendi* dictum λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζ' ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον Trach. 1018. Ante Musgr, legebatur ὀδύναν et βιότου. Ille ex scholiasta correxit sic scribente: τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν οὔτε διὰ στόματος οὔτε ἔξωθεν (rectius alter οὔτε ἀφ' αὑτοῦ οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων, et melius hoc erat οὔτ' ἄλλοθεν), προςάπτειν δύναμαι.

Ἐξαπαλλάσσω libero. τίς — ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; El. 998. *evadet s. discedet malo liber*,

Ἐξαπόλλυμι occido. πατέρα τὸν ἀμὸν — ἐξαπώλεσας El. 578. ὡς ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. II. 2 (226 D.). Scribitur ἐν Ἐυηριγόνῃ (l. ἐν τῇ Ἠριγόνῃ) apud Erotian. p. 374,

Ἐξαποφθείρω perdo, μόνη γὰρ αὐτὴν — ἐξαποφθερῶ Trach. 710.

* Ἐξεννέπω v. ἐρεῖν.

Ἐξεπᾴδω demulceo. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν Oed. Col. 1196. Id ἐπαοιδαῖς θέλγειν Aeschylus dixit Prom. 172. cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 96. et Stallbaum. p. 92. Accusativus additur, quod *mutatio animi* facta significatur, velut sagae et praestigiatores ipsam rerum naturam convertere credebantur.

Ἐξεπεύχομαι glorior. κἀξεπεύξασθαι — τῶνδ' ἐπιψαῦσαι Phil. 664. Mirum quasi praepositionis hyperbaton comminiscitur Buttmannus, ut dictum sit pro ἐπεξεύξασθαι, quod ipsum nusquam exstat.

Ἐξεπίσταμαι accurate scio. μᾶλλον ἐξεπίσταμαι Oed. Col. 560. τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς — εἰργάσθαι τάδε Ant. 293. νῦν καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι El. 895. ἐξεπίστασαι τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει Trach. 621. κἀξεπίστασθον καλῶς Oed. Col. 418. λελοιπότα κεῖνον — βίοτον ἐξεπίστασο 1580. αὕτη δ' ὑβρίζειν — ἐξηπίστατο Ant. 476. ὅσονπερ ἐξηπιστάμην Ai. 309. Memorat Eust. p. 415, 15. τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ 436. Lips. b. ἐπίστασθαι, librarii errore. Semel cum accusativo dicitur, cum participium verbi substantivi exspectari potuit. τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι inc. XLIX. 1 (707 D.).

Ἐξεπομβρέω immitto imbres, de Iove Pluvio, adsignificata agrorum laetificatione. Ζεὺς — ἐξεπομβρῶν Polyx. III. 4 (407 D.).

Ἐξεργάζομαι perficio. Solum *perfectum* dictum Sophocli. εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος Ant. 262. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη 380. Vitiose ante Brunckium aut ἐκεῖν' ἡ τοὔργον ἐξειργασμένη, ut in membr., vel ἐκείνη — ἐξειργασμένη, ut in Laur. a. Ricc. legebatur. τοῖσι — ἐξειργασμένοις 424. ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην Trach. 703. Idem participium *passive* dicitur: τοὐξειργασμένον ἔλεξα πᾶν Ai. 308. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; 370. Affert Suidas v. τί δῆτα.

Ἐξερεῖν et ἐξειπεῖν *pronuntiare, eloqui. Futurum activi:* ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ Phil. 329. ἁγὼ — ἐξερῶ Oed. R. 219. καί σοι τἀληθὲς ἐξερῶ 800. τὸ δ' ἔπος οὑξερῶ τάχα 936. Eust. p. 737, 6. ἀλλ' ἐξερῶ Oed. Col. 1286. κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως Ant. 234. *etiamsi rem nihili sum prolaturus.* ἓν δ' αὐτίκ' ἐξερῶ Trach. 154. ἐξερῶ σοί πᾶν El. 370. σοι unus Brunckii cod., Flor. Δ. Laur. a. b., ille supra scripto τ, Aldus. Reliqui τοι. — οὐκ — ἐξερεῖς ποτέ; Oed. R. 335. τοιαῦτά τοι τὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν El. 972. quod, ut λέγειν *appellandi* vi dici solitum, duos accusativos habet. ἐξερεῖθ' ὅτι τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 325. Soluta futuri forma semel in chorico legitur cantico, ἔπος ἐξερέω μέγα Ai. 419., quanquam tribus pronuntianda syllabis. Porsonus et Elmsleius secundum Dawesium Misc. Cr. p. 322. ἐξερῶ scripturi erant. Libri illud tuentur et Suidas v. οἷον, nec inaudita talia

ad Oed. Col. 307. exemplis Phil. 55. 225. Oed. Col. 1625., eamque etiam Eustathius tuetur p. 795, 62.

Ἔξεδρος absens. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἁνήρ Phil. 212 ch. Affert Schol. Ar. Av. 276. et inde Suidas v. ἔξεδρος. — Apud illum etiam Γrosta' ex Tyrone VI (378 D.). ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων. Quae eadem latere puto, non alium Tyrus versum in corrupte scriptis Herodiani verbis ap. Pierz. p. 435. cf. Hesych. v. ἔξεδρον: τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα.

Ἔξειμι proprie *exeo*. τῷ δ' ἐξίμεν El. 75. Affert Suid. v. ἐπιστάτης et καιρός. οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆςδε τῆς χώρας Oed. Col. 913. ἔξει in codd. nonnullis est vel ἔξῃ, cum gl. ἄψῃ. εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν Niptr. II (402 D.). πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών Trach. 158. i. q. πρὸς π. ἀ. Tralate dicta sunt εἰς ἔλεγχον ἐξιών Phil. 98. γένος — εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλόν Alet. V. 2 (92 D.). v. ἔλεγχος.

Ἐξειπεῖν v. ἐξερεῖν.

Ἐξείργω excludo. Cum figura dictum χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος El. 1284. χρόνον Suidas v. χρόνου πόδα. Suspicetur aliquis scribendum esse λόγου — καιρὸν ἐξείργοι χρόνος. Sed vulgata haud male explicatur a scholiasta ἀφαιρεῖται γάρ — τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία, in quibus τὰ μέλλοντα πραχθῆναι sola non rectissime dicta sunt. Reiskius et Brunckius coniecerunt ἔργου γάρ, quod explicuisse scholiasta credendus esset, si μοι non σοι scriptum legeremus.

Ἐξελαύνω expello (in exsilium). Πολυνείκη θρόνων ἀποστερίσκει κἀξελήλακεν πάτρας Oed. Col. 377. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆςδε χθονός; 821. — γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην Oed. Col. 357. γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς 1294. ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι 1390. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονός Synd. VIII. 2 (153 D.).

Ἐξελέγχω coarguo. καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε Ant. 395. ὥστ' ἐξελέγχειν Trach. 372. v. Herm. οὐξελέγχων αὐτὸν ἔστιν Oed. R. 297. Sic optimi codd. Laur. a. supra scripto ἐ, Flor. Γ. Pal., item Brunckii B. T. Aug. b. Dresd. a.; ὁ 'ξελέγχων Flor. Δ. Laur. b. Brunckius ex ceteris suis libris οὐξελέγξων, ut gl. ὁ φανερώσων αὐτόν.

Ἐξελευθεροστομέω libere loquor. θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς Ai. 1237.

Ἐξέλκω protraho; de gressu debili et fracto ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο Phil. 291.

Ἐξεμπολάω proprie divendo. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος Phil. 303. Tralate prodo, venalis mercis instar proiicio. ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Ant. 1023.

θεν Phil. 43. *νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος* 602. *ἐξελθ᾽ ἀμείψας — στέγας* 1240. *ἐκ τῆςδ᾽ ἕδρας ἔξελθε* Oed. Col. 37. *ὥςτ᾽ οὐχ ἕδρας γῆς τῆςδ᾽ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι* 45. Elmsl. *γε τῆςδε*. Librorum scripturam Reisigius tuitus. *οὐκ ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι πάλ᾽ αὖθις* 427. *ἔξελθε, τέκνον* Ant. 1215. *τῆςδε χθονὸς ἐξῆλθεν* El. 768. *ἐγὼ κατ᾽ αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι* fr. inc. nemini cognitum ap. schol. Il. *α*. 423., quod erit CV. 159. s. 968 D. — 2. Proxime hinc transfertur ad *exeundi s. digrediendi ex aliquo certamine* vim. *νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας* El. 677. Similiter de *salute* cum victoriae comparata praemio *ὦ σπέρμ᾽ Ἀτρέως ὡς πολλὰ παθὸν δι᾽ ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες* El. 1501 an., quod affert Eust. p. 881, 34. Recte schol. *μόλις ἠλευθερώθης*. — 3. Dein est *progredi usque*, de incepto audaci et impudente. *σοῦ γ᾽ εἰς τόδ᾽ ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα* Oed. Col. 985. Etsi iungenda sunt *εἰς τόδε στόμα*, non ut Elmsleius vult, *εἰς τόδε* et *ἐξελθόντος στόμα*. De ipsa locutione v. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 323. — 4. Porro de *eventu* dicitur. Eius rei rationem monstrat *τὰ δύςφορ᾽, εἰ τύχοι κατ᾽ ὀρθὸν ἐξελθόντα — εὐτυχεῖν* Oed. R. 88., quod usurpantes Suidas et Zonaras v. *δύςφορα* scriptum habent *ἐξιόντα* ab interprete aut ex errore fortuito. — *ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής* Oed. R. 1011. Schol. *μὴ οἱ χρησμοὶ τοῦ Φοίβου τελεσθῶσι*. — 5. Ab *eventu* suspenditur *mutationis* in aliam formam notio. *τοιόςδε δ᾽ ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ᾽ ἔτι ποτ᾽ ἄλλος* Oed. R. 1084. — 6. De *re* et *tempore peracto* dicitur. *τίς χρόνος τοῖςδ᾽ ἐστὶν οὑξεληλυθώς;* Oed. R. 735. *τοῖςδε* est *ἐκ τούτου*, v. Erf. *πάμπληκτα παγκόνιτά τ᾽ ἐξῆλθον ἄεθλ᾽ ἀγώνων* Trach. 505 ch. Schol. *διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο*. Inutiles Musgravii prolatae coniecturae, *ἐξήθλεον* et *ἐξῆνον*: quam cum hac altera congruere putat scholiastae explicationem, ea non minus bene in *διεξελθεῖν* convenit, pro quo *ἐξῆλθον* poeta posuit. Vel hoc verum est, vel Erfurdtii sententia *finiri* explicantis. Conferri potest Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 545.

Ἔξεστι licet, per res quidem extrinsecus accidentes vel ingruentes. Solum *praesens* et indicativi maxime a Sophocle positum est. Coniunctivus enim et participium singula exempla habent. *ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα* inc. C. 5 (779 D.). — *ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι* El. 357. — *ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι μηδ᾽ ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι* Oed. R. 817. *ᾧ* cum sermonis lege constare non videretur, hypallagen Brunckius comminiscebatur, Schaef. *ὃν* coniiciebat Mel. Cr. p. 89., idque in cod. Laur. c. supra scriptum; Elmsleius *οὗ* propter praegressum *τοῦδ᾽ ἀνδρός*, attractione non ferenda: v. Herm. ad v. 853. Hic recte explicat *ᾧ μὴ ἔξεστι ξένων τινὰ δέχεσθαι αὐτόν*, *cui concessum non est, ut quisquam eum recipiat*. *πᾶν ἐν ἡσύχῳ — ἔξεστι φωνεῖν* Oed. Col. 83.

tragicis, de qua re in praefatione tomi secundi dicemus. Ceterum sententiam loci Eustathius respicit p. 126, 39. 1133, 51. — *Perfectum.* *τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως* Trach. 373. *ἃ — ἐξείρηκας* Trach. 349. — *Aoristus* modis praeter indicativum secundus regnat. *ἢ 'μοὶ τοῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις* Trach. 342. *ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ* Oed. Col. 1525. *ἔξειπε* Trach. 311. *μητρὶ πάντ' ἔξειπε* El. 1022. Eodem refer *ἣν ἂν ἐξείπῃς ἔτι* Oed. R. 748. *μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος* inc. XVIII. 1 (673 D.). Indicativus alterius formae semel legitur. *καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας* El. 511. — *Passivi* partes hae leguntur: *καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι* Oed. R. 984. *καὶ τάδ' ἐξειρήσεται* Trach. 1176.

'Εξέρεσθαι interrogare. *ἀναξίου — φωτὸς ἐξερήσομαι* Phil. 437. *ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;* Ai. 103. De accentu v. *ἔρεσθαι.*

'Εξερευνάω investigo, quaero. *τί δ' ἐξερευνᾷς;* El. 1089. *εἰκὸς ἦν — ἐξερευνᾶν* Oed. R. 258.

'Εξερημόω desertum facio. Sed *κἀξερημῶσαι γένος* El. 998, *tollendi* et *exstirpandi* vim habet. Versum cum priore affert Suidas v. *ἀντιάσας.*

'Εξερινάζω caprificum facio, inde *maturum reddo*: Eustathius (ex Athenaeo p. 76, d.) p. 1205, 3.: *ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν* (scr. *ἐξερινάζειν*) *παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένης γάμῳ* (V. 2. 190 D.), *ἔνθα τὸν καρπὸν τῷ τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι λέγων· πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. παροιμιακὸν δὲ αὐτὸ* (scr. *τοῦτο*) *τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ· ἀπαίδευτος ὢν πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας;*

'Εξέρπω prorepo. *ταῦτ' ἂν ἐξέρπων — ἐμηχανώμην* Phil. 294. de claudicante.

'Εξερύκω arceo, prohibeo. *οὗτος γὰρ τά γε κείνων κἄκ' ἐξήρυκε* Phil. 421. Quam scripturam schol. memorat, *κἀξεκήρυξεν*, in ea fortasse latet, quod Martinus coniecit, *κἄκ' ἐξήρυξεν.*

'Εξέρχομαι I. *Formae.* Praeteritum maxime et aoristus exstant. Illud: *ἐξελήλυθεν* Phil. 43. *ἐξεληλυθώς* Oed. R. 735. Oed. Col. 427. Hic: *ἐξῆλθες* El. 1501 an. *ἐξῆλθε* et *ἐξῆλθεν* El. 677. 768. *ἐξῆλθον* plur. Trach. 505 ch. *ἐξέλθῃ* Oed. R. 1011. *ἐξέλθοιμι* 1084. Oed. Col. 45. *ἔξελθε* Phil. 1246. Oed. Col. 37. Ant. 1215. *ἐξελθών* Phil. 602. *ἐξελθόντος* Oed. Col. 985. *ἐξελθόντα* plur. Oed. R. 88. Praesens uno firmatur exemplo *ἐξέρχομαι* inc. CV. 156, s. 968. secundum Dind., sed nec is habet; v. infra.

II. *Usus.* 1. *egredi* vel *excedere* significans vel sine casu vel cum genitivo dicitur, etiam addita praepositione. *ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυ-*

βαρυψύχου γόους τοιούςδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Ai. 313. *narrabat*, i. e. profitebatur. Respicit Eust. p. 115, 40. 1140, 28.

Ἑξήκοντα *sexaginta*. ἐκπώματ' εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δὶς Acris. XI. 4 (68 D.).

Ἐξήκω *procedo, pervenio aliquo*, plerumque non de *motu* sed de *fine et eventu facti*. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς, ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ Trach. 1147. Inepte schol. unus εἰς ἡλικίαν ἥκεις. Melius alter ἵνα φανῇς ἄξια πράττων παῖς ἐμὸς εἶναι. Tamen is ἵνα coniunctionem putavit esse. Cf. Wakefield. ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων Oed. R. 1515. Iniuria Brunckius ἅλις· ἵν' ἐξήκεις δακρύων; v. ἵνα. Consimili tralatione de exitu temporis et fine rei dictum πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Phil. 199 an. Ven. Laur. c. ἐξήκει, Flor. *Γ*. ἐξίκοιτο, Ricc. ἐξίκοι. Schaefero placebat ἐξήκῃ. πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Ant. 887. Inde de *re cessante*: ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε Phil. 756. Recte sic Brunckius ex suo B., item eo ducit Flor. *Γ*., in quo ἐξίκῃ scriptum. Edd. vett. et Harl. ἐξήῃ, Tricl. Laur. a. ἐξίῃ, quod verbum sic dici non videtur. De *re sicut praedictum est eveniente*: τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ Oed. R. 1182. Vulgabatur ἐξίκοι tragicis ignotum. Lips. a. ἐξίκοιτο a correctore, Flor. *Δ*. ἐξίκῃ. Recte Elmsl. Herm. ἐξήκοι ex Laur. c. Dresd. b., quibus conspirare putem Flor. *Γ*. *Θ*., ut de quibus nihil adnotetur, etsi Dindorfius ἐξήκοι dedit, ut par erat. — Semel proprie dictum de *via confecta*: ὅτ' οὖν τοιαύτην ἤμιν ἐξήκεις ὁδὸν El. 1310.

Ἐξιδρύω (ῡσ) *sessum duco*. στῆσόν με κἀξίδρυσον Oed. Col. 11.

Ἐξικετεύω *exoro*. ἐξικέτευσε — ἀγροὺς σφι πέμψαι Oed. R. 760.

Ἐξικνέομαι *advenio*. ἐξίκου πατρὶ μαντεῖ' ἄγουσα πάντα Oed. Col. 354. ἐξίκοιτο — ἐν τάχει El. 379. τάχ' ἂν — ἐξίκοιτο Ai. 1022. Tralate dictum de *pervenientibus ad aliquem aetatis finem*: ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. VII. 6 (517 D.).

Ἐξιονθίζω. Apoll. lex. Hom. v. ἰονθάδος: τὰς γὰρ τριχῶν ῥίζας ἰονθοὺς λέγει Σοφ. ἐν Χρύσῃ (sic Dind. fr. 653., Brunck. ἐν Κρίσει, fr. V.)· ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα. Hinc Hesychius ἐξιονθίζω τρίχα, ἐκδίδωμι. ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν ἢ (τὸ insere) ὑπερέχον. Illa Apollonii Aristarchea sunt. Scribendum autem μέλαιναν pro μίαν μέν cum Lehrsio de Arist. Stud. Hom. p. 154.

Ἐξισόω *aequo*. Transitive de *locis* et *spatiis*: κἀξισώσαντες ζυγά El. 728. ἐξισώσαντε Livin. v. schol. R. Brunck. Erf. idque cum etiam Laur. a. b. habeant, non temere spernendum. κἀξισώσαντας Flor. *Γ*. Tralate dicta haec: ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις Oed. R. 425. v. Erf. Herm. μηδ' ἐξισώσῃς τάςδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507. *ne eadem quam ego patior, calamitate illas vexari sine*. Passivum cum ali-

αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν 324. *οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι ἔξεσθ' ἑταίρων* (ὁδοῦ τέλος sc.) 1405. *κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται* Ant. 503. *προςβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε πράγη* Ai. 339. *ποῦ δὲ σοὶ λεὼν ἔξεστ' ἀνάσσειν* 1080. *ξὺν τῷ δικαίῳ καὶ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν* 1104. *ἔξεστιν οὖν — φίλῳ — ξυνηρετμεῖν;* 1307. *σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή* 1352. *νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν* El. 2., quam sententiam quoque varii varie deflexerint dixerintve, videas apud Intpp. et Blomfieldum in Mus. Cr. Cantabr. vol. I. p. 1. p. 62. *ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε* El. 585. Codd. Aug. b. Laur. b. Laur. a. hic a prima manu *σοι* inepte; sententia est enim *ne reprehendere quidem te licet.* *ἦ γε μηδὲ πρὸς θεῶν ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆςδ' ἀποστῆναι στέγης* 900. *θανεῖν — οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς* Acris. VIII. 2 (65 D.). *ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν ἔξεστι* Eriph. III. 2 (204 D.).

Ἐξετάζω (ᾰσ) *inquiro.* *μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε* Ai. 583. *μηδ' ἐξετάσῃς με πέρα ματεύων* Oed. Col. 211 in. *με* ab Hermanno additum.

Ἐξεύρημα *inventum.* *Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;* Oed. R. 378.

Ἐξευρίσκω *reperio*, inde et *pario* et *comparo.* *γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε* Phil. 288. *ἧς* (*πόλεως*) *τε προστάτην σωτῆρά τ' — ἐξευρίσκομεν* Oed. R. 304. — *ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν* Oed. R. 120. gl. *μηχανὴν δοίη.* Illustrat Erfurdt. *οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν* Oed. Col. 970. *ἐᾶτέ με τὸν — τύμβον ἐξευρεῖν* 1542. *Suum sibi* sepulcrum quaesiturus Oedipus est, ut media forma verbi optime conveniret; nec usus tamen ea Sophocles, nec ipsum *εὑρίσκεσθαι* frequens apud eum. *μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ* Trach. 25. *νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί* 1168. Subaudi *ὄντα*, velut Oed. R. 304., hac sententia: *reputa pulcherrime praecipi, ut patri praestetur obedientia.* Hoc significat scholiasta scribens: *τὸ γὰρ γονεῦσι πείθεσθαι νόμος ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεής.* *αὐτὸν — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν* Ai. 1033.

Ἐξεφίημι. Medium *mandare* s. *iubere* significat, paulo fortius tamen, quam *ἐφίεμαι.* *ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον* Ai. 782.

Ἐξηγέομαι. Proprie *praeeundo commonstro.* *χῶρον — ἐξηγήσομαι* Oed. Col. 1516. *αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος* 1585. — Tralate *praecepto viam praeire.* *καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι* Oed. Col. 1286. Inde *exponere* et *docere.* *τοιαῦτα τοῦ παρόντος — ἔκλυον ἐξηγουμένου* El. 417. de somniorum coniectore. Laur. b. a correctore, Flor. Γ. Aug. b. supra scripta altera scriptura, *ἐξηγουμένης*, quasi ad Clytaemnestram illud personam conveniret. Iure in Aug. b. adscriptum *οἱ γράφοντες τὸ ἐ ξ η γ ο υ μ έ ν η ς ληροῦσι.* — Paulo aliter dictum *πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ*

*Ἐξαργέω *segniter ago.* ἔργα δρῶμεν, οὐκέτ' ἐξαργούμενα Phil. 552. *non segniter curata.*

Ἐξαρκέω *sufficio.* ἤ — Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται Phil. 457. Affert Suid. v. στέρξω. καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί Oed. Col. 6. de *stipe tenui.* Affert hunc et priorem versum Suidas v. σπάνις. σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος 1118.

Ἐξαρκής *quod satis est*, bene ordinatus, curatus. ὡς — ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ Trach. 333. *curem domestica.*

Ἐξαρπάζω *eripio.* οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν Oed. Col. 1020. Ita Par. A. Ricc. Reliqui aperto vitio ἐξηρπασμένην. Illud de *puellis raptis* Elmsl. et Hermannus intelligunt, Burtonus de *raptoribus*, isque recte propter contra positum ἡμεῖς οἱ καθόντες ἔσταμεν. Verum medium suam et legitimam significationem tuetur, *sibi* enim *suisque usibus* Creon rapuerat. Pinguiter iudicat Blomf. gloss. Aesch. Agam. 252.

Ἐξάρχω *initium facio.* εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες El. 547. Inutilem ellipsin schol. unus comminiscitur, ἐξῆρχες πείθειν ἐμὲ δηλονότι λόγοις ὀρθοῖς.

Ἐξασκέω *exorno.* λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν Oed. Col. 1599. v. ἀσκέω.

Ἐξατιμάζω *contumelia afficio.* ἵνα — μὴ 'ξατιμάζητον εἰ τυφλοῦ πατρός; — ἔφυτον Oed. Col. 1380.

Ἐξαυδάω *proloquor.* οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν Phil. 1228.

Ἐξαυχέω cum proprie *cum quadam iactatione proferre* significasset, universe *existimandi* vim habet. οὐ γάρ ποτε — ἐξηύχησ' ἐγώ Phil. 857. schol. ἐνόμισα. σχολῇ γ' ἂν ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 386. v. Blomf. gl. Aesch. Prom. 710.

Ἐξαφαιρέω. Medium *penitus adimere* significat. ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο El. 1145.

Ἐξαφίημι *dimitto* adsignificata *liberatione.* ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γε Trach. 72.

Ἐξαφίστημι. Medium *abstinere* significat, metu una indicato. πρᾶξιν — ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ Oed. Col. 567.

Ἐξαφοράω *inde conspicio.* ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα — οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι Oed. Col. 1644.

*Ἐξεγείρω *excito.* Proprie dictum οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Trach. 974 an. Ante Dawesium Misc. Cr. p. 223. ut in libris, legebatur ἐξεγείρῃς. Laur. a. ἐξεγείρεις, ῃ supra scripto. Tralatum est ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε Oed. R. 65. Schaeferus ὕπνου coniiciebat ad Mosch. Idyll. p. 235. ed. Mans., ipse tamen post vulgatum defendit

quanto audaciore figura dicitur El. 1061 ch.: τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ. Schol. οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν — ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους. — Intransitive dictum μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ El. 1185. Comparant Thuc. VI. 87. Suidas ἴσα πράττει explicat v. ἐξισοῖ.

Ἐξίστημι. Mediae formae et activi aoristus alter intransitive dicuntur, et hae partes solae exstant. Proprie dicitur de *vitando alicuius congressu*. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Ai. 82. Suid. v. ὄκνῳ. De sententia v. Lobeck. Hinc universe est *cedo*, de *locis*: ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 657. et de *certamine*: σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι Phil. 1042. Inde ad *discedendi* et *deficiendi* significationem delabitur. οὐδὲ — μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Ant. 560., quam sententiam Plutarchus memorat Phoc. p. 742, a. de Ira cohib. p. 460, d. Greg. Cor. p. 417. Eust. p. 720, 7. Hinc ductum μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Ant. 1092. *a pristina sententia deficio* i. e. πείθομαι. Male in Aug. b. post ἐξίσταμαι distinguitur. Livin. v. καρδίᾳ.

Ἐξισωτέος *aequandus*. ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Oed. R. 408.

Ἐξιχνοσκοπέω *investigo, persequor*. ἵππους — ἐξιχνοσκοπῶν Trach. 270. Tralate *medium* dicitur: τὸν σὸν μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος Ai. 976. κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν schol. Pal., cf. Blomf. gl. Aesch. Choeph. 222. (ῑ ut in thesi.)

Ἐξοδοιπορέω *egredior*. ἐξοδοιπορεῖν στέγης El. 20.

Ἔξοδος 1. *egressio*. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1314. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Ai. 785. ζητεῖτε — ἀνδρὸς ἔξοδον κακήν 793. πρὸς ἔξοδον στείχουσα Ant. 1169., quod quomodo Bernhardy Synt. p. 174. cum sequentibus Παλλάδος θεᾶς coniungi voluerit, non capio. — ἐξόδους ἕρπειν κενάς Ai. 280. *inutiliter exire*. — 2. Aliter dictum de *foribus*. τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις — φωνεῖς φάτιν; El. 320. *qua parte egrediuntur*, i. e. πρὸ τῶν πυλῶν, *in publico*. — 3. Hinc ad *profectionem* et *iter* transfertur. Mediam quasi partem inter propriam dictionem et figuratam tenet, cum *excessum ex terra* vel *ditione* significat. ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ Oed. Col. 1290. Attica enim ut tuto abire liceret concessum Polynici erat. — τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Trach. 51. θροεῖ — ὡς ἐπ' ἐξόδῳ, *tanquam profecturus*. 520.

Ἔξοιδα 1. *Formae*. ἔξοιδα Phil. 79. 405. 472. 1026. Oed. R. 105. Oed. Col. 271. 361. 573. 989. 1032. 1173. Trach. 5. El. 215 m. 517. 1242. 1440. ἔξοισθα Oed. Col. 1584. El. 1236. ἐξειδέναι El. 648. Oed. R. 129. ἐξειδώς Trach. 398. Oed. R. 37. — ἐξῄδη Ant. 456. Sic

Brunck. et recentiores. Laur. a. ἐξῄδειν, Ricc. ἐξήδειν. ἐξῄδης Trach. 984 an. Tricl. ἐξῄδεις. Miror Anglorum futiles atticismos sectantium neminem exortum esse, qui corrigeret ἐξῄδησθα, quod per versum fieri licebat. — II. *Usus.* Fortius est quam οἶδα, *accurate* s. *penitus scire* significans. Aut *nude* dicitur sine casu, ut sententia tamen commodo subaudiatur. ἔξοιδα Phil. 472. El. 215 m. 1440. ἔξοιδ' ἀκούων Oed. R. 105. El. 517. εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που El. 1235. Aut cum *casu quarto* vel *infinitivo.* τοῦτ' ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα Oed. Col. 271. τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα 361. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον Oed. R. 37. κακὸν — εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; 129. ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα Oed. Col. 989. τὰ δ' ἄλλα πάντα — ἐπαξιῶ σε — ἐξειδέναι El. 648. ἔξοιδα, ναί, ταῦτα 1242. Aut *sententia relative suspenditur* a verbo. ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γε Phil. 1026. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ', ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης Oed. Col. 1173. καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα 1584. ὃρ' ἐξῄδης ὅσον ἦν κέρδος Trach. 984. Dein *participium* additur, vel *obiecti* vel *subiecti* casu, quod posterius potissimum *sibi conscium esse* significat. ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Phil. 79. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου — θιγόντα 405. ἔξοιδά σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα Oed. Col. 1032. — ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν Oed. Col. 573. θανουμένη γὰρ ἐξῄδη Ant. 456. ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Trach. 5. — Semel ἐξειδὼς tanquam adiectivum genitivum sibi addi patitur: ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ Trach. 398.

Ἐξοικήσιμος habitabilis et *habitatus.* εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος (ὁ τόπος) Oed. Col. 27. v. Reisig. Enarr. p. XXXI.

Ἐξοιμώζω lamentor. γόοισιν ἐξῴμωξεν Ant. 423. ὁ δ' — ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς Ai. 310. v. γοάομαι.

Ἐξοίχομαι evado. ὅς με — ψιλὸν ὄμμ' ἀπόσπασας — ἐξοίχει βίᾳ Oed. Col. 871.

Ἐξόλλυμι. Solum perfectum secundum legitur, *perisse* significans. σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος Trach. 84. Locus vitiatus manifesto, quem Brunckius transpositione sanare conatus est, Hermannus duplicis recensionis vestigia referre putat.

Ἐξόμιλος peregrinus. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις Trach. 960 ch. Ab H. Stephano inde interpretantur *insuetam;* Hermannus comparato Eur. Iph. Aul. 735. ubi exstat ἐξομιλεῖν, *egredi domo in coetum, a peregrinis egressam turbam* interpretatur. Hoc diversum est.

Ἐξομματόω. Et *oculatum faciendi* et *excaecandi* significatione dictum exposuerunt Valck. Diatr. p. 197. et Iacobs. An. ad Athen. p. 194. Ex Phineo I. (634 D.) schol. Ar. Plut. 635. affert ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας. Hoc postremum pro λελεύκωται s. λεύκωμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔσχε, quae secundi scholiastae est sententia, dici non po-

Col. 1233 ch., ut Hermannus scripsit pro πολύμοχθος, quod inepte explicatur in scholio τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη. Coniungenda sic erunt τίς μόχθος πολὺ ἔξω πλάγχθη, i. e. *quae aerumna multum abest* (i. e. non proxime tangit) *a vita*. Ex alio genere sententiae sunt haec: τοὺς ἔξω γένους Ant. 656. *a nostra cognatione alienos*. Hinc audaci figura sumptum ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς Phil. 892. i. e. οὐδὲν ἀνόμοιος γενήσει δρῶν ταῦτα. Illustrat Musgravius.

Ἔξωθεν *extra*. Nam legitima significatione dictum non exstat. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην El. 1441.

Ἐξωθέω. Proprie *exturbo*, *expello*. τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες Oed. Col. 774 ἀνθ' ὧν με — γῆς ἐξέωσεν 1298. ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας 1332. Distinctione posita ἐξέωσε πάτρας iungi Reisigius volebat: v. ἀποσυλάω. — σύ μ' ἐξέωσας 1365. Passive: πατρίδος ἐξωθούμενον Oed. Col. 429. Iam aliquid figuratae dictionis habet εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν Ai. 1227. *suo loco deiiciemus*, i. e. ignominia afficientes aspernabimur, appositum τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. — μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Phil. 1127 ch. *promere*. v. de hac difficili sententia in v. γλῶσσα dicta.

Ἔξωρος *intempestivus*. ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα El. 608. Suid. v. ἔξωρα, quem cum Hermannus ait pro προσεικότα scribere προσήκοντα, fallitur. Dicit ille τουτέστι προσήκοντα, quod explicandi gratia adiectum si ad ἔξωρα refertur, addendum μή. Aliis locis Hesychius et Suidas ἔξωρον explicant παλαιόν, παρηκμακότα, et quod in hunc locum cadit, ἄκαιρον interpretantur.

Ἔοικα. De forma nihil notandum nisi solum indicativum illum perfecti cum participiis ἐοικώς et εἰκός Sophocli dictum esse, ipsiusque indicativi personarum ἔοιγμεν semel Ai. 1218., hinc ut ἀττικώτερον memoratum ab Eustathio p. 885, 9. 1695, 27., et cum δέδοιγμεν comparatum a Zonara t. I. p. 786.; enotavit etiam Phavor. p. 270. 409, D.: reliquas pluralis formas nusquam comparere. 1. Semel significat *similem s. parem esse*. ἡ χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Ant. 389. Participium sic dicitur σκιαῖς ἐοικότες inc. XXVII. 2 (682 D.). Sic cod. Gaisf. Stobaei A., Trinc. Grot. At Brunckius σκιαῖσιν εἰκότες. — 2. Longe crebrius *videri* et *sibi videri* significat. ἔοικα κἀγὼ — ἐποικτείρειν σε Phil. 317. de sensus ambiguitate scite exposuit Hermannus. ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων — οὐκ εἰδέναι Oed. R. 744. — πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Phil. 960. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν Ant. 1256. ὡς ἔχων — ἔοικας ἥκειν — κακά 1265. ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν Ai. 347. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω El. 1037. — τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος — ἕξειν Phil. 810. ἀνὴρ ὅδε προδοὺς μ' ἔοικε

Ἐξορμενίζω. ὄρμενος ὁ κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκώς. ὅθεν καὶ τὸ ἐξορμενίζω ῥῆμα Eust. p. 899, 17. Testem Sophoclem affert, non addito nomine fabulae, quam Ichneutas fuisse (II. 296 D.), ex Athenaeo discitur p. 62, f., una cum versu toto: κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη. Similem, non eandem selectioris vocis explicationem Phrynichus habet App. Soph. p. 38, 17.: ὄρμενα γὰρ καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὰ τῶν λαχάνων ἐξανθήματα. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἀμαθεῖς ταῦτα ἀσφαράγους καλοῦσι. Hesychius: ἐξορμενίζεις. ἐκκεκαύληκας, ἐκκέχυσαι.

Ἐξουσία potestas. χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία Aload. IX. 11 (109 D.).

Ἔξοχος praecellens. οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου Ter. VIII. 4 (518 D.).

Ἑξαπηχυστί sex ulnarum. Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἑξπηχυστί (inc. CV. 87. 876 D.). Philemo Ms. et Etym. M. p. 346, 15. cf. Eust. p. 450, 44. inprimis V. S. ad Phryn. p. 413.

Ἐξυβρίζω contumeliose facio. τάδ' ἐξυβρίζει El. 285. de verbis conviciantis (ῠ in thesi).

Ἐξύπερθε supra. τόδ' ἐξύπερθε (ἄντρον ἐστί) Phil. 29.

Ἐξῠπηρετέω ministerio exsequor. κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν Trach. 1146.

Ἐξῠφηγέομαι praeeo. ἀλλ' ἐξυφηγοῦ Oed. Col. 1029.

Ἔξω. 1. *extra* de locis. ἔξω μέ που καλύψατε Oed. R. 1410. μηκέτι — βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς Oed. Col. 193 ch. τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί 342. sc. δόμων. φυγάς σφιν ἔξω — ἠλώμην ἐγώ 445. ὁ δ' ἄλλος ἔξω — δυστυχῆ τρίβει βίον El. 591. utrumque de *exsule*. 2. *foras*, cum de prodeundo aut propellendo agitur. δωμάτων ἔξω περᾷ Oed. R. 531. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει Ai. 74. ἔνδοθεν στέγης μὴ 'ξω παρήκειν 729. Haec de domo. Similiter de enubente puella ὠθούμεθ' ἔξω Ter. VII. 8 (517 D.). — ἤ με γῆς ἔξω βαλεῖν Oed. R. 622. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας Oed. Col. 226 an. πόρσω cum in Triclinianis sit, transpositis verbis scribi Elmsleius iubet ἔξω χώρας βαίνετε πρόσω, quasi non de relinquenda Attica, sed de faciendo extra Atticam itinere ageretur. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον 828. ἆρον ἔξω Trach. 796. *me hinc tolle.* Haec exempla de terris dicuntur. — 3. Dictio figurata. Usitatissima est ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Ant. 796 an. et σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις, ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Ant. 441. Ex abundante dictum ἔξω cum ἐλεύθερον coniunctum, de qua re v. Erf. et Schaef. Mel. Cr. p. 115. ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ Oed. R. 1390. Affert Suidas v. τὸ γάρ. Inde paulo audacius deflexum τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω Oed.

Col. 1233 ch., ut Hermannus scripsit pro *πολύμοχθος*, quod inepte explicatur in scholio *τίς ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη*. Coniungenda sic erunt *τίς μόχθος πολὺ ἔξω πλάγχθη*, i. e. *quae aerumna multum abest* (i. e. non proxime tangit) *a vita*. Ex alio genere sententiae sunt haec: *τοὺς ἔξω γένους* Ant. 656. *a nostra cognatione alienos*. Hinc audaci figura sumptum *ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς* Phil. 892. i. e. *οὐδὲν ἀνόμοιος γενήσει δρῶν ταῦτα*. Illustrat Musgravius.

Ἔξωθεν extra. Nam legitima significatione dictum non exstat. *συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην* El. 1441.

Ἐξωθέω. Proprie *exturbo, expello*. *τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες* Oed. Col. 774 *ἀνθ' ὧν με — γῆς ἐξέωσεν* 1298. *ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας* 1332. Distinctione posita *ἐξέωσε πάτρας* iungi Reisigius volebat: v. *ἀποσυλάω*. — *σύ μ' ἐξέωσας* 1365. Passive: *πατρίδος ἐξωθούμενον* Oed. Col. 429. Iam aliquid figuratae dictionis habet *εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν* Ai. 1227. *suo loco deiiciemus*, i. e. ignominia afficientes aspernabimur, appositum *τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν*. — *μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ἰδύναν* Phil. 1127 ch. *promere*. v. de hac difficili sententia in v. *γλῶσσα* dicta.

Ἔξωρος intempestivus. *ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα* El. 608. Suid. v. *ἔξωρα*, quem cum Hermannus ait pro *προσεικότα* scribere *προσήκοντα*, fallitur. Dicit ille *τουτέστι προσήκοντα*, quod explicandi gratia adiectum si ad *ἔξωρα* refertur, addendum *μή*. Aliis locis Hesychius et Suidas *ἔξωρον* explicant *παλαιόν, παρηκμακότα*, et quod in hunc locum cadit, *ἄκαιρον* interpretantur.

Ἔοικα. De forma nihil notandum nisi solum indicativum illum perfecti cum participiis *ἐοικώς* et *εἰκός* Sophocli dictum esse, ipsiusque indicativi personarum *ἔοιγμεν* semel Ai. 1218., hinc ut *ἀττικώτερον* memoratum ab Eustathio p. 885, 9. 1695, 27., et cum *δέδοιγμεν* comparatum a Zonara t. I. p. 786.; enotavit etiam Phavor. p. 270. 409, D.: reliquas pluralis formas nusquam comparere. 1. Semel significat *similem s. parem esse*. *ἡ χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ* Ant. 389. Participium sic dicitur *σκιαῖς ἐοικότες* inc. XXVII. 2 (682 D.). Sic cod. Gaisf. Stobaei A., Tr inc. Grot. At Brunckius *σκιαῖσιν εἰκότες*. — 2. Longe crebrius *videri* et *sibi videri* significat. *ἔοικα κἀγὼ — ἐποικτείρειν σε* Phil. 317. de sensus ambiguitate scite exposuit Hermannus. *ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων — οὐκ εἰδέναι* Oed. R. 744. — *πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά* Phil. 960. *οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν* Ant. 1256. *ὡς ἔχων — ἔοικας ἥκειν — κακά* 1265. *ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν* Ai. 347. *φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω* El. 1037. — *τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος — ἕξειν* Phil. 810. *ἀνὴρ ὅδε προδούς μ' ἔοικε*

— τὸν πλοῦν στελεῖν 899. οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν ἔοικεν ἡ — νόσος Trach. 1074. ἀνὴρ ἔοικεν — νοσεῖν Ai. 330. Lips. b. ὡς ἔοικεν. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν 337. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν 1099. — πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας — κηρῦξαι Ai. 1218. — ὡς ἔοικας. ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει El. 506. poterat dici ὡς ἔοικε, v. Pflugk. ad Eur. Med. 337. Platoni inprimis usitatum illud. Cum confusione personalis et impersonalis dictionis: τάχ' ὡς ἔοικας ὡς νοσεῖς φράσειν Trach. 1231. ut Hermannus scripsit et exquisitius quidem, quam omnium est librorum scriptura φράσεις: v. ad Vig. p. 894. Erf. ad Ant. 736. Sed quod φράσεις ingratissime accidere ad aures Hermannus ait, ei argumento minimum tribuendum; alia enim ac nos placita in his veteres secuti nec concursum consonarum similium nec homoeoteleuta defugerunt usquam. Eadem in tertia persona ὡς ἔοικε confusio inest aliquoties: ὅδ' ὡς ἔοικε τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν Ant. 736,, si Brunckio fides, illud se ex suo cod. E. rescripsisse dicenti, ceterum multarum lectionum ex minime bonis libris desumptarum largitori ita liberali, ut ingenium plus semel illi pro librorum penore fuisse videatur. Ceteri omnes, etiam Laur. a. συμμαχεῖ. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Trach. 1228. Tricl. οὐ νεμεῖ γ' ἐμοί non intellecta attractione, Brunckius ex Aldo, ut ait, et tribus codd., quos qui sint, non addit, νεμεῖν, de Aldina aut memoria deceptus aut mentitus aperte. In schol. Rom. exstat ὡς νέμειν γ' ἐμοί. — ὡς ἔοικε impersonaliter et παρενθέτως dictum Phil. 401. Oed. R. 962. 1160. Oed. Col. 1251. 1264. Ant. 572. Ai. 327. 1118. El. 755. 762. 1105. 1333. — 3. Sic participium εἰκός et ὡς εἰκός ἐστι s. ἦν dicitur, id quod *par, consentaneum est.* ὡς εἰκός Phil. 496. El. 1129. εἰκός ἐστι El, 649. 1480. inc. LVIII. 1, 2 (715 D.). ὡς εἰκὸς ἦν Phil. 361. εἰκὸς ἦν El. 530. Oed. R. 256. Oed. Col. 343. εἰκός Phil. 230. Antig. 720. El. 1015., quod Suidas enotavit v. εἰκός. — ὅνπερ εἰκός (πέμπειν) Trach. 56. οὐδ' εἰκός 367. καὶ γὰρ εἰκός Ai. 811. οἷς εἰκός sc. δοῦναι Phil. 961. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν; Ai. 1346. — *Adiectivi* vices tuetur: λέγεις μὲν εἰκότα Phil. 1359. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 74. Porsonus apud Kidd. περᾷ, deleto versu sequente, quem ex Suida v. τοῦ καθήκοντος ab interprete nescio quo adiectum esse liqueat. Refutat Hermannus.

Ἑορτή *festum.* ποίας ποτ' ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας, ποίας δ' ἑορτάς; Oed. R. 1490. τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει τιμᾶν — χρεών El. 970. — De tono v. Arc. p. 115, 2.

Ἐπαγγέλλω. Medium solum dictum, significans *aliquid alicui proponere.* ἤδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἀπηγγελλόμην El. 1006. Thomas v. ἐπαγ-

γέλλω ἀπηγγειλάμην. Flor. *Γ.* ἀ 'πηγγελόμην. Verum praeter alios libros servavit Hesychius v. ἐπηγγελλόμην, explicans παρεκάλουν, ἐπέστελλον.

'Επάγω *adduco.* οὐπάγων διώμνυτο Trach. 377. τὰν ἄπαυστον — ἄταν ἐπάγων Ai. 1168 ch. In El. 1388 ch. libri plerique Ἑρμῆς ἐπάγει δόλον σκότῳ κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, neque versu propter anapaestum constante, nec sensu propter obiectum omissum satis expedito. Hermannus ex Tricl. Iunt. 2. et, ut videtur, scholiasta Ἑρμῆς σφ' ἄγει, quod facili errore librariorum in ἐπάγει mutari potuit, Triclinius: οἱ δὲ γράφοντες ἐπάγει, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοῦτο νοεῖν γράφουσιν, unde certe illud constat, in antiquis fontibus σφ' ἄγει ab illo repertum fuisse. εἰσάγει vel ἐξάγει in Laur. a. a prima manu scriptum videtur, ἐπάγει a correctore; sed σφ' ἄγει puto in Flor. *Γ. Δ.* reperiri, cum aliter ἐπάγει ex Flor. *Θ.* non videatur singulatim a Dindorfio enotari potuisse. — Medium: Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Ant. 359 ch, i. q. οὐ φεύξεται. Heindorfii coniectura ad Plat. Sophist. p. 341., ἐπεύξεται, interpretantis *gloriabitur*, communiter omnibus improbatur, maxime Lobeckio ad Phryn. parerg. p. 726.

'Επαιδέομαι *vereor, pudet.* σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ Trach. 506.

'Επαινέω 1. *probo, laudo.* ἐπαινῶν πολλά Oed. Col. 1009. τοιούσδ' ἐπαινεῖς — κτᾶσθαι φίλους; Ai. 1339. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχήν 1340. οὔτε γάρ οὐ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν El. 1040. Stob. p. 31, 24. hoc ex Phaedra affert. τὰ θεῖ' ἐπαινῶν Phil. 450. τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει Aethiop. I. 3 (26 D.). ταῦτα — χρεὼν ἐπαινεῖν Ter. VII. 12 (517 D.). τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; inc. XIV. 1 (668 D.). — οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσαιμι Oed. Col. 925. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Ai. 1360. ἐπαινέσας τὸ σὸν 1380. ταῦτ' ἔστι τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 393. πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν 581. — ἐπαινέσεις ἐμέ El. 1033. τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη 1047. Separatim ponantur haec: ἐπῄνεσ' ἔργον Ai. 532. *laudatum volo*, non idem quod ἐπαινῶ, cf. El. 1314., quod statim apponemus, et ἐπῄνεσα Inach. I. 1 (255 D.). i. e. *bene fecisti, laudo.* — 2. Inde *suadendi* et *iubendi* verbis finitimum est, cuius usus assequendi via patet ex Ai. 1339, quod apposuimus, et Ant. 1089. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν; — θαρσεῖν ἐπαινῶ Oed. Col. 671. σιγᾶν ἐπῄνεσα El. 1314. — 3. ἐπαινεῖν ut αἰνεῖν honeste abnuendi formulam, de qua v. Buttm. ad Soph. Phil. 889, Krueger. ad Xen. Anab. p. 440. Schoemann ad Isaeum p. 207., a Sophocle dictum esse suspicio est, sed non certa res: v. αἰνέω.

Ἔπαινος *laus.* ὁ νῦν ἔπαινος Oed. Col. 1413. οὐκ ἔστ' ἔπαινον τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν Ant. 661. ἔπαινον ἔχουσα 811 an. ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ Ai. 523. Pluralis *laudes ore et voce celebratas* significat.

* Ἐπαμμένω v. ἐπιμένω.

Ἐπαμφιέννυμι amicio. ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον inc. L. 2. (708 D.) de Iove cycni forma induto.

Ἐπάν, ἐπήν. ἐπὰν λήξῃ κακοῦ inc. XVI. 1. 2 (670 D.). Scribendum potius ἐπεί, nam ἐπάν tragicis indictum consentiunt, quare ἐπήν scribendo expulit Herm. Eur. Herc. fur. 1356. (1336 M.), cf. Poppo Not. Cr. ad Thuc. VIII. 58. (t. VI. p. 569.) coll. t. I. 231. Male ἐπήν contra libros Brunckius invexit Oed. Col. 1228. Ant. 1012., v. ἐπεί.

Ἐπαναίρω attollo. κἀπαναίροντι δόρυ Oed. Col. 425. de bello committendo. Recte sic Hermannus pro vulgata librorum scriptura κἀπαναιροῦνται: verborum enim αἱρέω et αἴρω perpetua permutatio et illud scholiasta legit explicans κατ᾽ ἀλλήλων ἐπαίρουσιν. Hesychius: ἐπανήραντο, ἐπανέλαβον. Thuc. VIII. 84. Intpp. afferunt.

Ἐπανάστασις eversio. δύ᾽ ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων Ant. 529. Antigona et Ismena dicuntur Creontis imperium evertere visae propter animum contumacem.

Ἐπάνειμι revertor. ὁ καλλιβόας αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν Trach. 639 ch. v. Musgr.

Ἐπανύω v. ἀνύω ex Trach. 991.

Ἐπάξιος dignus. ἐπάξιος (εἰ) κατοικτίσαι Oed. Col. 462. Laur. a. Ricc. b. ἐπάξιον, ille ς supra scripto. ἐπαξία γὰρ (πόλις) 763. γάμων ἐπαξίων τεύξει El. 959. Tragicorum in hoc vocabulo usum illustrat Abresch. ad Aesch. Eum. 43.

Ἐπαξιόω dignor. φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι El. 1266 m. τὸν τοῦ Διὸς παῖδα — τοῦτ᾽ ἐπηξίωσα δρᾶν Phil. 792. a me impetravi, ut facerem, ἀνέτλην. — aequum censeo. ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν Oed. Col. 1494 ch. τὰ δ᾽ ἄλλα — ἐπαξιῶ σε δαίμον᾽ ὄντ᾽ ἐξειδέναι El. 648. Verbi usum apud tragicos praeter Abreschium l. c. attigit Elmsl. ad Eur. Med. 1334.

Ἐπαξίως digne, recte. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ᾽ ἔθεσθ᾽ ἐπιστροφήν Oed. R. 133.

Ἐπαπειλέω comminor. ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ᾽ ἐπεξέρχει θρασύς; Ant. 748. Ald. κἀπ᾽ ἀπειλῶν. Aug. b. ἢ κἀπειλῶν. δείν᾽ ἐπηπείλει τελεῖν El. 769. Moschop. Dictt. Att. v. δεινός. — ἐμοὶ τὰ δείν᾽ ἐπηπείλησ᾽ ἔπη Ai. 305. — Passivum. τὰ δείν᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπηπειλημένοι Ant. 404. Cf. Dorvill. ad Char. p. 607.

Ἐπαράομαι imprecor. τίν᾽, ὦ τάλαινα, τόνδ᾽ ἐπηράσω λόγον; El. 380.

Ἐπαρήγω opitulor. οὐδ᾽ ὁὐπαρήξων οὐδ᾽ ὁ κωλύσων πάρα; El. 1188.

Ἐπάρκεσις praesidium. ἐκ τοῖνδε — ἔχω — καὶ γένους ἐπάρκεσιν Oed. Col. 448., quod quis a progenie sua exspectet.

Ἐπαιτιάομαι (ᾱσ) *culpae do.* εἴ σέ τι δέδρακ' — ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν Oed. R. 645. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Ant. 486. schol. ἴσον ἐπαιτιῶμαι iungi iubent, subaudiendo ad τάφου π ε ρ ί. Hermannus ἴσον τοῦδε τοῦ τάφου, comparato Eur. Phoen. 550. ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα ἐπῃτιάσω El. 594. V. Valck. ad Phoen. 632. μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα El. 622.

Ἐπαΐω adverto, curo. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω Ai. 1242 cf. Lennep. ad Phal. Epp. p. 135. Lips.

Ἐπακούω audio. Proprie dictum σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον Phil. 1403. ἐμοῦ 'πάκουσον Oed. R. 708. κἀγὼ 'πάκουσας ταῦτα 794. Tralate de *fando acceptis*: οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω — βλαστόν Oed. Col. 700 ch.

Ἐπάκτιος maritimus. ἐπακτίᾳ Τίρυνθι Trach. 1141. νέμος ἐπάκτιον Ai. 408 ch. Schol. Pal. χωρίον παραθαλάσσιον νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. — ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. III. 1 (493 D.). v. αὐλών.

Ἐπακτός. ἐπηγμένος Hesychius. ἐ π α κ τ ό ν, ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν Suidas et Zonaras t. I. p. 808. cf. Steph. Diatr. in Isocr. p. 157. Abresch. Dil. Thuc. p. 663. De *peregrino* et *hostili* simul: στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν Trach. 258. Arcades et Malienses et Locros fuisse Apollodorus ait II. 7, 7.; non ex accolis igitur, sed ex variis collectus gentibus, ξένος Suidae. δορός τ' ἐπακτοῦ Oed. Col. 1522. v. Herm. — ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα Ai. 1275. ἐπείσακτον, μοιχόν schol. Pal. — νόσον ἐπακτόν Trach. 491. schol. αὐθαίρετον, *ultro contractum* interpretatur, qua eadem ratione Suidas utitur in explicando ὅρκος ἐπακτός.

Ἐπαλλάσσω. ἐ π α λ λ α χ θ ε ῖ σ α, ἐπάλλαξασα Hesych. ex Colch. V. 1 (316 D.).

** *Ἐπάλληλος mutuus.* μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν Ant. 57. Sic felici, ut videtur, coniectura Hermannus, ut ἀλληλοφόνοις χερσίν significetur. Vulgo ἐπ' ἀλλήλοιν, in qua scriptura et ἀλλήλοιν cum κοινόν compositum abundat, et putidum est, quod ἀλλήλοιν et χεροῖν similitudine soni coniungi, constructione disiungi postulant, et χεροῖν hiulcum languet. Boissonadus ὑπ' ἀλλήλοιν coniecit. Ἐπάλληλος posteriores quidem scriptores de *crebro factis* et velut *densatis* dicunt, sed vetustior ille usus ut κοινὸν ἀμφοτέρων significet, ex Hesychio et Suida videtur effici, qui ἐ π α λ λ ή λ ω ν, ὁμοίων, ἐ π ά λ λ η λ ο ν, ὅμοιον interpretantur.

Ἐπαμαξεύω vehiculis tero. στυφλὸς δὲ γῆ — οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν Ant. 251. ἐπαμαξεύω nulla interaspiratione deforme visum Reisigio Comm. Cr. in Oed. Col. p. 380., ut οὐδέ γ' ἡμαξευμένη coniiceret. Sed v. Steph. Thesaur. t. I. p. 381. s. 1909. s. v. καθαμαξεύω.

* *Ἐπαμμένω* v. *ἐπιμένω*.

Ἐπαμφιέννυμι amicio. *ἐπημφιεσμένος πτίλον κύκνειον* inc. L. 2. (708 D.) de Iove cycni forma induto.

Ἐπάν, ἐπήν. *ἐπὰν λήξῃ κακοῦ* inc. XVI. 1. 2 (670 D.). Scribendum potius *ἐπεί*, nam *ἐπάν* tragicis indictum consentiunt, quare *ἐπήν* scribendo expulit Herm. Eur. Herc. fur. 1356. (1336 M.), cf. Poppo Not. Cr. ad Thuc. VIII. 58. (t. VI. p. 569.) coll. t. I. 231. Male *ἐπήν* contra libros Brunckius invexit Oed. Col. 1228. Ant. 1012., v. *ἐπεί*.

Ἐπαναίρω attollo. *κἀπαναίρονται δόρυ* Oed. Col. 425. de *bello committendo.* Recte sic Hermannus pro vulgata librorum scriptura *κἀπαναιροῦνται*: verborum enim *αἱρέω* et *αἴρω* perpetua permutatio et illud scholiasta legit explicans *κατ' ἀλλήλων ἐπαίρουσιν*. Hesychius: *ἐπανήραντο, ἐπανέλαβον*. Thuc. VIII. 84. Intpp. afferunt.

Ἐπανάστασις eversio. *δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων* Ant. 529. Antigona et Ismena dicuntur Creontis imperium evertere visae propter animum contumacem.

Ἐπάνειμι revertor. *ὁ καλλιβόας αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν* Trach. 639 ch. v. Musgr.

Ἐπανύω v. *ἀνύω* ex Trach. 991.

Ἐπάξιος dignus. *ἐπάξιος (εἶ) κατοικτίσαι* Oed. Col. 462. Laur. a. Ricc. b. *ἐπάξιον*, ille ς supra scripto. *ἐπαξία γάρ (πόλις)* 763. *γάμων ἐπαξίων τεύξει* El. 959. Tragicorum in hoc vocabulo usum illustrat Abresch. ad Aesch. Eum. 43.

Ἐπαξιόω dignor. *φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι* El. 1266 m. *τὸν τοῦ Διὸς παῖδα — τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν* Phil. 792. *a me impetravi, ut facerem, ἀνέτλην.* — *aequum censeo.* *ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν* Oed. Col. 1494 ch. *τὰ δ' ἄλλα — ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι* El. 648. Verbi usum apud tragicos praeter Abreschium l. c. attigit Elmsl. ad Eur. Med. 1334.

Ἐπαξίως digne, recte. *ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν* Oed. R. 133.

Ἐπαπειλέω comminor. *ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;* Ant. 748. Ald. *κἀπ' ἀπειλῶν*. Aug. b. *ἦ κἀπειλῶν*. *δεῖν' ἐπηπείλει τελεῖν* El. 769. Moschop. Dictt. Att. v. *δεινός*. — *ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη* Ai. 305. — Passivum. *τὰ δεῖν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι* Ant. 404. Cf. Dorvill. ad Char. p. 607.

Ἐπαράομαι imprecor. *τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;* El. 380.

Ἐπαρήγω opitulor. *οὐδ' οὑπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;* El. 1188.

Ἐπάρκεσις praesidium. *ἐκ τῶνδε — ἔχω — καὶ γένους ἐπάρκεσιν* Oed. Col. 448., quod quis a progenie sua exspectet.

Ἐπαρκέω tueor. σέ τοι μόνον δέδορκα — ἐπαρκέσοντα Ai. 353 m. Schol. vet. ὑπηρετήσοντα. μηδὲ τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ᾿ ἐπαρκεῖν Acris. IX. 2 (66 D.). Sententia haec non satis constare visa Brunckio, ut emendaret χρὴ δέ, et Toupio, qui ἐπαυχεῖν scripsit: optime constat, si mutilam esse meminerimus. *Satisfacere suppeditando* vel *praebendo* significat ὥςπερ εἴ σοι — μηδ᾿ ἐπαρκέσαι θέλοι Oed. Col. 781. — *Valere* et *firmum certumque constare* significat intransitive ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 608 ch. Livin. liber v. et quidam scholiastae ἐπαρκέσαι habent. — V. Buttm. Lexil. vol. I. p. 1. vol. II. p. 251.

Ἐπαρκούντως ita ut alicui satis fiat. οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ᾿, ἐπαρκούντως δέ μοι El. 346. Thomas v. ἀπαρκεῖ habet ἀπαρκούντως.

Ἐπάσσω consilio. ἐπάξας αὖθις εἰς δόμους πάλιν Ai. 298. Brunck. ex tribus suis et plerisque Iohnsoni codd. ὑπάξας, vulgatum ex quarto versu subsequente huc retractum arbitratus. Sed etiam scholiorum edd. vett. ἐπάξας. Flor. Θ. ἐπαΐξας, quod versu coarguitur. — Hesychius: ἐπαΐσσων, ὁρμῶν, ἐπερχόμενος.

Ἐπαυδάομαι invoco. ἐπηυδώμαν σε κἀκεῖ, μᾶτερ (Γῆ) Phil. 394 ch. Tricl. ἐξηυδώμαν, Ricc. ἐπηυδόμην.

Ἔπαυλα (τά, plurale tantum) *cortem* vel *stabulum* significat. τάμά τ᾿ εἰς ἔπαυλ᾿ ἐγὼ ἤλαυνον, οὗτος δ᾿ εἰς τὰ Λαΐου σταθμά Oed. R. 1138. ἔπαυλα et σταθμά non differunt. Sed *spatia regionum* dicuntur: τᾶςδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα Oed. Col. 675 ch. de recte componendis verbis v. Hermann.

Ἐπαυχέω glorior. τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Ant. 479. κἄμ᾿ ἐπαυχῶ — δεδορκότ᾿ ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι El. 65. Suidas v. ἐπαυχῶ et Zonaras p. 819. mire interpretantur βεβαίως οἶδα. De Acris. IX. 2. v. ἐπαρκέω.

Ἐπαυχμέω aestum et torridam tempestatem immitto. Ζεὺς — οὔτ᾿ ἐπομβρῶν οὔτ᾿ ἐπαυχμήσας Polyx. III. 4 (470 D.). De sententia v. Valck. ad Theocr. X. Idyll. IV. 43.

Ἐπεγγελάω irrideo. κεῖνοι δ᾿ ἐπεγγελῶσιν Ai 449. πῶς δῆτα τοῦδ᾿ ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; 948. Praepositio cum iuxta verbum similiter compositum abundare videretur, Porsonus ad Hec. 1214. et suppl. praef. p. XXVIII. corrigebat τοῦδέ γ᾿ ἐγγελῷεν, Elmsleius τοῦδ᾿ ἂν ἐγγελῷεν. Vulgatam recte defendit Lobeckius ex El. 835 (825 H.). — τοῖς θανοῦσι γὰρ φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Ai. 968.

Ἐπεγείρω excito. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν Oed. Col. 512 ch. Memorat Plutarch. Qu. Symp. II. 1. p. 630. E. et Suidas v. δεινόν. De sententia et proverbio μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον v. Intpp. et schol. Plat. Phileb. p. 40. — Λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς

LXXIX. 752 D.)· *τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος τὸ ἰχθύων, οἱ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ.* Eustath. p. 1538, Hunc Brunckius memoria deceptum putat, ut Sophocli tribuerit, comici essent alicuius: cui assentior, non propter *φράσιν*, qualis cam fabulam optime decet, sed propter illud *τηροῦντα τοὺς λέγον-* quod, si Aristophanem probe perdidiceris, oratores publicos spe- videbis. — De Oed. Col. 1774. v. *ἐπί.*

Ἐπεί. I. Rem profert priore quodam tempore gestam, ut et *quan- dem* causam indicans, et *postquam* rem tempore priorem s'gnificans reteris. 1. cum *indicativo* dictum rem revera factam ostendit. *ἐπεὶ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν* Oed. R. 1266. Sic date soli Dresd. a. Aug. b. *ἐπί* est in plerisque codd., etiam Laur. Flor. *Γ.* Pal. *ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν — κτύπησε μὲν* Oed. Col. 1600. *ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν* Phil. 331. Apo- *ἦλθον με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα* sermone Philoctetae quaestione rupto v. 343. sequitur. *ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον — τὰ θ' ὅπλ' ἀπῄτουν ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος — ξυνωμότας ἔστησ' ἐμαυτῷ* Oed. Col. 1303. *ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ — αὔξων* 1454 ch. v. Herm. *δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὀδὸν — ἔστη* 1586. *κἀπεὶ προσῆλθεν, εἰ-* 1627. *ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος — βίου, λήγετε τοῦδ' ἄχους* ch. *κἀπεὶ διώλετο — μένοντας ὑμᾶς ἐμπέδοις φρονήμασιν (εἰδώς)* 168. *ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε — εἶδέ με* Trach. 786. *ἐπεὶ παρῆλθε δωμάτων — βρυχᾶτο* 896. *ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ — εἰσορμω-* 908. *καί μ' ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν* El. 767. *ἐπεὶ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, ὁρῶ — πηγὰς γάλακτος* 881. *κἀπεὶ εἶδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυῤῥοοῦσα* 1304. Aoristo an plus- mperfecto utare perinde est. Sed cum perfecto compositum est ubi cum nec *postquam*, sed *ἐπειδή quoniam* interpretere necessario. *μόνος πατὴρ ταύταιν λέλειφαι — μή σφε περιίδῃς — ἀλωμένας* Oed. 1503. *ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς, χωρῶμεν ἤδη* inc. C. 1 D.). Sic capio *ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα τούτοις ἐπαυ-* Ant. 478. *quoniam constat, commisisse.* Si esset orationis obliquae *ἐπαυχεῖν* relatum, dictum foret *ἐπεὶ* s. *ἐπὴν δράσῃ.* — *Ex quo tem-* (Hesychius *ἐπεί, ἀφ' οὗ*) uno loco significat: *ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν ...ίων στρατὸς — οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον* Ant. 15. Observarunt de hac iculae vi Abresch. ad Aesch. Agam. 40. Seidler. ad Eur. Iph. Taur. Idque unum ex Sophocleis exemplum est, quo temporis significans cum praesente coniungitur. Euripidi hoc perfamiliare, v. Valckenar. Hippol. 34. Male Abreschius huc refert Ai. 493. (485.) Rectius re-

ferretur El. 767. — Subauditur indicativus: *πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος* Phil. 422. quod et causae significans sit. *ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δ' ἐπ' ἦμαρ αὔξων* Oed. Col. 1455 ch. Subaudi cum Hermanno *ἐπεὶ μὲν ἕτερα ηὔξησε.* De indicativo obliquae orationis statim dicetur. — 2. cum *optativo* hac significatione extra obliquam orationem rarum est. *καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ* Trach. 93. Pervellem scribi posse *ἐπεὶ πύθηται*, s. *ἐπὴν πύθηται.* Quod Hermannus dicit, aptum id non fuisse, quia sic certo facta res respiciatur, sed ita dictam esse hanc sententiam, ut ad quemvis, non ad solum Herculem spectet, hoc posterius quidem verum est, sed non minus apte Deianira sibi persuasum esse significaret Herculem comperto gavisurum. Optativus autem subtilioris atticismi legibus adversatur. Nam is modus recta oratione dictus aut cum praeterito, aut cum alio optativo inprimis potentiali aut conditionali ponitur, in obliqua autem sic tantum usitatus est, ut ea aut a praeterito aliquo finito suspendatur, aut ipsa praeterito tempore s. infinitivo contineatur. Velut *ἠμπόλησε κέρδος ἐπεὶ πύθοιτο ἐκεῖνος* vel *κέρδος ἄν τις ἐμπολήσειεν ἐπεὶ πύθοιτο*, quanquam sic *ὅτε* usitatius. Quod illi simile alterum exstat exemplum Amphitr. I. 1. (124 D.) *ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ*, non multum absum, quin corrigam *βλάστῃ.* In obliqua oratione suo iure constat praeteritorum comes optativus, cum aut verbum finitum aut suspensus ab eo infinitivus praeteritorum est, aut utrumque, quanquam cum finitum praesens est aut futurum, infinitivus praeteriti, non minus bene *ἐπὴν ἐὰν ὅταν ὁπόταν* cum coniunctivo dicuntur. Sed neutrum apud Sophoclem nunc exempla habet. Exstat autem indicativus in oratione obliqua, ubi optativum requiras. *λέγοντες — ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἤ 'μ' ἑλεῖν* Phil. 346. Nam *ἐπεὶ κατέφθιτο* non est rei factae, *postquam pater mortuus est*, sed ab eis cogitatur dici, qui persuadere Neoptolemo cuperent, ut secum Troiam proficisceretur, *postquam pater meus mortuus esset, ἐπεὶ θάνοι.* — 3. cum *coniunctivo.* *τὸ δ' ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει πολὺ δεύτερον* Oed. Col. 1228 ch. *ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται* Ant. 1012. Unice convenire ad sententiam *ἐπεί* dicit Hermannus: perperam, prosa enim oratione *ἐπεάν* dicendum fuit. Etiam in fr. inc. XVI. 1, 2. (670 D.) scribendum *ἐπεὶ λήξῃ κακοῦ* puto, cum Brunckius *ἐπήν*, ut illis prioribus exemplis dedisset a melicarum partium indole inprimis alienum; *ἐπ' ἂν* legitur apud Stobaeum etiam Gaisfordi tit. XXVIII. Sic apud Mimnermum fr. VIII. *ἐπεὶ εἰςαναβῇ* corrigo, ut *ἐπεὶ παραμείψεται*, qui coniunctivus est, fr. III. Editur *ἐπὴν εἰςαναβῇ.*

πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1417. Non est *cum* simpliciter; non adest enim, quia civitati praeest; sed sic supplenda sententia: πράξει δὲ καὶ βουλεύσει, ἐπεὶ μόνος φύλαξ λέλειπται. Sic dicitur cum imperativo. ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Oed. R. 390. Pessime Brunckius secundum glossam εἰ δὲ μή, ἄγε εἰπέ interpretatur *alioqui*, *si secus est*. ἐπεὶ δίδαξον Oed. Col. 973. El. 344.

IV. Cum aliis particulis ἐπεί sociatur *primo loco* positum. ἐπεὶ γάρ *quoniam* s. *postquam enim* narrationi ordiendae aptissimum; exempla habet Phil. 331. Oed. Col. 1303. Ant. 651. El. 881. quae ante adscripsimus.

ἐπεί γε interpositis vocabulis uno aut pluribus. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 705. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Oed. Col. 267. ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 603. ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις 970. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς εὕρον 1127. ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος — βίου 1718 an. quae omnia iam apposuimus.

ἐπεί γε δή iuxta ponuntur cum acerba irrisione. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 914.

ἐπεί γε μὲν δή item iuxta ponuntur. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον Trach. 484.

ἐπεὶ δέ Oed. R. 1266. Oed. Col. 464. 1586. 1600. Trach. 786. 909. Ant. 15. Amphitr. I. 1. apposuimus ante.

ἐπεί τοι *quoniam sane* s. *certe*. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι Trach. 319. ἐπεί τοι — οὐδεὶς ἐφαίνετ' ὠφελῶν Oed. Col. 434. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων 'γώ El. 315.

ἐπεὶ μέν Oed. Col. 1454 ch.

ἐπεὶ οὐ — γε Oed. Col. 1437.

ἐπεὶ οὐδέ Phil. 936. Polyx. III. 3.

ἐπεὶ οὐδέπω γε Phil. 444.

ἐπεὶ οὔποτ' ἄν Phil. 1026. quae omnia iterum exscribendi nulla necessitas.

Subiungitur particulis ἀλλά Oed. R. 1503. Oed. Col. 237 m. 853. 1718. et interposito vocabulo Oed. Col. 1407. οὖν ἐπεί Phil. 1327. καί cum crasi κἀπεί Oed. Col. 1627. Ant. 168. El. 1304.

V. ἐπεί cum $\overline{\text{ου}}$ diphthongo pronuntiatum coalescit. ἐπεὶ οὔ ποτε Phil. 1026. ἐπεὶ οὐδέ Phil. 936. Polyx. III. 3. ἐπεὶ οὐδέπω Phil. 444. ἐπεὶ οὔτε Ant. 535. Ultima syllaba sequente vocali in canticis corripitur Oed. Col. 1718.

De posito in fine versus ἐπεί, velut Oed. R. 1417. v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 158.; tamen vero is nescio quam vim in hac re et elegantiam dicendi odoratur.

Ἐπείγω. Transitive *urgeo, insto.* ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν Oed. Col. 1537. τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον Phil. 497. Sic subaudito casu quarto ἡμᾶς intelligo καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Phil. 1437 an. De activi usu v. Pierson. Veris. p. 27. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 801. — Intransitive dicitur, cum non instatur alteri. ἢ νοεῖς, ἔπειγε νῦν El. 1429. Hinc fortasse Hesychius: ἔπειγε, πορεύου, σπεῦδε. Eadem *properandi* vi praeditum *medium.* ἐπείγου μηδὲν inc. XXXII. 2 (690 D.). — Non esse compositum docuit Buttm. Lexil. vol. I. p. 275.

Ἐπειδάν *quando.* ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Phil. 635. ἐπειδὰν εὐφρόνῃ ζεύξῃ μία Ter. VII. 11 (517 D.). ἐπειδάν pro ἐπειδή falso scriptum in ed. Turn. Antig. 1098. Non licet ἐπειδή subrogari pro ἐπειδάν, cum illud nunquam de re cum loquimur adhuc futura dicatur, non, ut ἐπεί, in incerti temporis notione.

Ἐπειδή *quoniam.* Rem cum loquimur aut manentem adhuc, aut ita peractam significat, ut quae inde evenerint et secuta sint nunc adhuc durent. Cum optativo non exstat apud Sophoclem. ἐπειδὴ καὶ λέγεις Phil. 380. ἐπειδὴ — δοκεῖ λήθη τις εἶναι 865. ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας Oed. R. 411. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπιστρέφῃ Ant. 1098. Turn. ἐπειδάν vitiose. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Trach. 1164. ἐπειδὴ τοὐδ' ἐλώφησεν πόνου Ai. 61. ἐπειδή σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν El. 621.

Ἐπεικάζω *suspicor.* ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; El. 653. *num recte conieci?* Schaeferus coniecit τήνδε γ' εἰκάζων. Librorum scripturam tuetur etiam Suidas v. ἐπεικάζω, explicans στοχάζομαι, et Zonar. p. 833. ὥς γ' ἐπεικάσαι Oed. Col. 150 ch. subaudito ὥστε, quod in libris scriptum est, sed versum perdit. ὡς ἐπεικάσαι Trach. 140. Herm. pro ἀπεικάσαι de coniectura dedit, *comparandi* enim significatione sola Graecum esse ἀπεικάζω. Mihi ἐπεικάζω *coniiciendi* vim habere, ἀπεικάζω illud dici videtur, cum ex conspecta vel considerata re coniecturam ducimus. Inde ἀπεικάσαι locum suum tuebitur. Deianira hoc dicit, insperatum illam mulierum adventum sibi persuadere, comperisse illas de sollicitudine sua: ὡς ἀπὸ τῆς παρουσίας εἰκάσαι. ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ 1210.

Ἔπειμι *insum* i. e. *impositus sum.* γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντῳ πρόβλημα Ai. 1197 ch. de eminente supra mare promontorio. λεπτὴ δ' — ἐπῆν κόνις Ant. 256. pulvis coniectus in cadaver. Haec proprie. Sed figurate εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1459. *si adest invidia numinum, indictum esse volo,* v. Herm. τίς μοι — τέρψις ἔπεσται; Ai. 1196 ch. *adstabit,* i. e. *continget.*

πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν· ἐπεὶ χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ Oed. R. 1417. Non est *cum* simpliciter; non adest enim, quia civitati praeest; sed sic supplenda sententia: πράξει δὲ καὶ βουλεύσει, ἐπεὶ μόνος φύλαξ λέλειπται. Sic dicitur cum imperativo. ἐπεὶ φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής; Oed. R. 390. Pessime Brunckius secundum glossam εἰ δὲ μή, ἄγε εἰπέ interpretatur *alioqui, si secus est.* ἐπεὶ δίδαξον Oed. Col. 973. El. 344.

IV. Cum aliis particulis ἐπεί sociatur *primo loco* positum. ἐπεὶ γάρ *quoniam s. postquam enim* narrationi ordiendae aptissimum; exempla habet Phil. 331. Oed. Col. 1303. Ant. 651. El. 881. quae ante adscripsimus.

ἐπεί γε interpositis vocabulis uno aut pluribus. ἐπεὶ τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Oed. R. 705. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Oed. Col. 267. ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ 603. ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις 970. ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς εὕρον 1127. ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος — βίου 1718 an. quae omnia iam apposuimus.

ἐπεί γε δή iuxta ponuntur cum acerba irrisione. ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 914.

ἐπεί γε μὲν δή item iuxta ponuntur. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον Trach. 484.

ἐπεὶ δέ Oed. R. 1266. Oed. Col. 464. 1586. 1600. Trach. 786. 909. Ant. 15. Amphitr. I. 1. apposuimus ante.

ἐπεί τοι *quoniam sane s. certe.* ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι Trach. 319. ἐπεί τοι — οὐδεὶς ἐφαίνετ' ὠφελῶν Oed. Col. 434. ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγὼ El. 315.

ἐπεὶ μέν Oed. Col. 1454 ch.

ἐπεὶ οὐ — γε Oed. Col. 1437.

ἐπεὶ οὐδέ Phil. 936. Polyx. III. 3.

ἐπεὶ οὐδέπω γε Phil. 444.

ἐπεὶ οὔποτ' ἄν Phil. 1026. quae omnia iterum exscribendi nulla necessitas.

Subiungitur particulis ἀλλά Oed. R. 1503. Oed. Col. 237 m. 853. 1718. et interposito vocabulo Oed. Col. 1407. οὖν ἐπεί Phil. 1327. καί cum crasi κἀπεί Oed. Col. 1627. Ant. 168. El. 1304.

V. ἐπεί cum $\overline{ου}$ diphthongo pronuntiatum coalescit. ἐπεὶ οὔ ποτε Phil. 1026. ἐπεὶ οὐδέ Phil. 936. Polyx. III. 3. ἐπεὶ οὐδέπω Phil. 444. ἐπεὶ οὔτε Ant. 535. Ultima syllaba sequente vocali in canticis corripitur Oed. Col. 1718.

De posito in fine versus ἐπεί, velut Oed. R. 1417. v. Boeckh. Expl. ad Pind. p. 158.; tamen vero is nescio quam vim in hac re et elegantiam dicendi odoratur.

Ἐπείγω. Transitive *urgeo, insto.* ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν Oed. Col. 1537. τὸν οἴκαδ᾽ ἤπειγον στόλον Phil. 497. Sic subaudito casu quarto ἡμᾶς intelligo καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ᾽ ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν Phil. 1437 an. De activi usu v. Pierson. Veris. p. 27. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 801. — Intransitive dicitur, cum non instatur alteri. ᾗ νοεῖς, ἔπειγε νῦν El. 1429. Hinc fortasse Hesychius: ἔπειγε, πορεύου, σπεῦδε. Eadem *properandi* vi praeditum *medium.* ἐπείγου μηδέν inc. XXXII. 2 (600 D.). — Non esse compositum docuit Buttm. Lexil. vol. I. p. 275.

Ἐπειδάν quando. ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Phil. 635. ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία Ter. VII. 11 (517 D.). ἐπειδάν pro ἐπειδή falso scriptum in ed. Turn. Antig. 1098. Non licet ἐπειδή subrogari pro ἐπειδάν, cum illud nunquam de re cum loquimur adhuc futura dicatur, non, ut ἐπεί, in incerti temporis notione.

Ἐπειδή quoniam. Rem cum loquimur aut manentem adhuc, aut ita peractam significat, ut quae inde evenerint et secuta sint nunc adhuc durent. Cum optativo non exstat apud Sophoclem. ἐπειδὴ καὶ λέγεις Phil. 380. ἐπειδὴ — δοκεῖ λήθη τις εἶναι 865. ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ᾽ ὠνείδισας Oed. R. 411. ἐπειδὴ δόξα τῇδ᾽ ἐπεστράφη Ant. 1098. Turn. ἐπειδάν vitiose. ταῦτ᾽ οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Trach. 1164. ἐπειδὴ τοῦδ᾽ ἐλύθησεν πόνου Ai. 61. ἐπειδή σοί γ᾽ ἐφῆκα πᾶν λέγειν El. 621.

Ἐπεικάζω suspicor. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ᾽ ἐπεικάζων κυρῶ; El. 653. *num recte conieci?* Schaeferus coniecit τήνδε γ᾽ εἰκάζων. Librorum scripturam tuetur etiam Suidas v. ἐπεικάζω, explicans στοχάζομαι, et Zonar. p. 833. ὥς γ᾽ ἐπεικάσαι Oed. Col. 150 ch. subaudito ὥστε, quod in libris scriptum est, sed versum perdit. ὡς ἐπεικάσαι Trach. 140. Herm. pro ἀπεικάσαι de coniectura dedit, *comparandi* enim significatione sola Graecum esse ἀπεικάζω. Mihi ἐπεικάζω *coniiciendi* vim habere, ἀπεικάζω illud dici videtur, cum ex conspecta vel considerata re coniecturam ducimus. Inde ἀπεικάσαι locum suum tuebitur. Deianira hoc dicit, insperatum illarum mulierum adventum sibi persuadere, comperisse illas de sollicitudine sua: ὡς ἀπὸ τῆς παρουσίας εἰκάσαι. ὥς γ᾽ ἐπεικάζειν ἐμέ 1210.

Ἔπειμι insum i. e. impositus sum. γενοίμαν ἵν᾽ ὑλᾶεν ἔπεστι πόντῳ πρόβλημα Ai. 1197 ch. de eminente supra mare promontorio. λεπτὴ δ᾽ — ἐπῆν κόνις Ant. 256. pulvis coniectus in cadaver. Haec proprie. Sed figurate εἰ δ᾽ ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω El. 1459. *si adest invidia numinum, indictum esse volo,* v. Herm. τίς μοι — τέρψις ἐπέσται; Ai. 1196 ch. *adstabit,* i. e. *continget.*

Figuram illustrat Lobeck. monogr. fig. gr. p. 14. (a. 1832.), quam in novis ad Aiacem commentariis absolutissime politam legemus.

** Ἐπενᾶρίζω. In Oed. Col. 1730 m. cum legatur ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον, quo loco Ricc. primae vocabuli ἐνάριξον supra scriptum ν habet, Laur. b. ἐξενάριξον, Elmsl. et Herm. ἐπενάριξον i. q. ἐπίσφαττε correxerunt; hic praeterea τῷδ' ex vestigiis scripturae codd. Vat. et Ven., in quibus τόδ', quod languidum sit et plane ineptum τότε. In quo vix assentior: vix enim minus languet τῷδε. ἐπισφάξαι eo sensu aliquoties apud Euripidem legitur, ἐπιθύειν Eur. Or. 561. Aesch. Ag. 1513.

Ἐπενδύτης *indusium s. subucula*. νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2 (391 D.). ἀνδρεῖον χιτωνίσκον interpretatur Eust. p. 1166, 51. τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον (χιτώνιον dicendum erat), ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται Suidas. De tono v. Etym. M. p. 436, 10.

Ἐπενθρώσκω. Proprie *insilio*. ἐπενθοροῦσ' ἄνω Trach. 913. Cum figura *irruo, ingruo* de impetu gravi et exitioso. ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει — ὁ Διὸς γενέτας Oed. R. 469 ch.

Ἐπεντείνω *desuper extendo*. ὥςπερ εἶχ' ἐπενταθείς Ant. 1220. *in ensem protentus*. v. Erf. De Ai. 446. v. ἐπεντύνω.

Ἐπεντέλλω *mando*, fortius quam ἐντέλλω. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοὖτ' ἐπεντέλλοις ἔτι; Ant. 218.

Ἐπεντύνω *instruo, armo*. ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (Ἀθηνᾶ) Ai. 446. Longe elegantior haec plerumque codd. scriptura (etiam Ven. Lips. Laur. a. Flor. Θ. Γ. supra scripto ει in hoc) et Aldi, quam schol. explicat εὐτρεπίζοντα, ut Hesychius ἐκέντυνεν; εὐτρέπιζεν ex Il. Θ. 374. Semel dictum cum Valckenario visum esset, minime probabiliter ille emendavit ἐπευθύνοντα ad Hippol. 289., Musgr. ἐπαντείνοντα. Probabilior certe Brunckii et Lobeckii scriptura ex nonnullis codd. deprompta, ἐπεντείνοντα, a scholiastis ἐπεμβάλλοντα et ἐμβάλλοντα explicatum. Tertia scriptura in quibusdam libris appingitur ἐπεκτείνοντα.

Ἐπεξεργάζομαι *conficio*. ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω Ant. 1274 m. Inepte schol. ἐπέσφαξας. Hoc dicit, hominem perditum sese nova insuper plaga accepta confici penitus; de qua sententia v. Hemsterhus. ad Poll. IX. 153. et Abresch. ad Aesch. Pers. 260.

Ἐπεξέρχομαι *persequor*, et *faciendo* quidem: κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; Ant. 748., ubi cod. Aug. b. ἐξέρχῃ, schol. explicat περαιτέρω χωρήσεις, *pergis ita, ut prae protervitate adeo miniteris*. Alio spectat Hesychii illud, ἐπεξέρχεται, ἐκδικεῖ. Sed *cogitando et scrutando persequi*: οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν inc. VI. 2 (659 D.).

munus gerens. τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Ant. 607 ch. Schol. Rom.: τὸ ἐσόμενον καὶ τὸ μετ' ἐκεῖνο. τινὲς δὲ τὸ ἔπειτα ἰδίως ἐπὶ ἐνεστῶτος λελέχθαι φασίν, ἀντὶ τοῦ νῦν. Hanc significationem nec inesse videri, nec exemplo Euripidis Iph. Taur. 1263 firmari posse intellexit Erfurdt. „τὸ ἔπειτα, *dehinc*, aliquam continet temporis praesentis notationem, a quo proximum est cum eoque cohaeret." *Hermann.* recte. — 4. Saepe ut εἶτα vim mere dialecticam *enumerandi* habet. Huius prima ratio est, cum potiora maioreque quasi dignitate praedita praeponuntur, sequuntur alia. μάλιστα — τῷ θανόντος ἱμέρῳ· — ἔπειτα μέντοι χὡ λόγος καλὸς προσῆν Phil. 352. ἔλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ ὁ Λαρτίου παῖς καὶ σύ 1200. [illegible] πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος — παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία· ἔπειτα δ' ἐκείνης δαιμόνων ἀφιγμένος χάριν — τίνει Oed. Col. 640. γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν — ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν, ἔπειτα κἀμέ Oed. R. 648. Sed res etiam pari dignitate sic deinceps ponuntur. ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα — τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνειμι — ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν El. 258. πρῶτον μὲν εὐσέβειαν — οἴσει — ἔπειτα δ' ὥσπερ ἔξέφυς, ἐλευθέρα καλεῖ 958. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα — τυραννίδος — ἕδραν. ἔπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήματα Aload. XI. 4 (109 D.). — 5. Tertia particulae ea potestas est, cum ἔπειτα rem alteram ex altera causarum et eventuum lege nexam, aut etiam aliter atque exspectaveris exeuntem indicat. *Proinde* interpretaberis ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα El. 337. *tamen vero s. nihilo minus*, inprimis cum participium praecessit: μισῶ γε μέντοι, χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Ant. 492. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Ai. 748.

Ἐπεμβαίνω insisto. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός Oed. Col. 928. *intrans terra.* Libri ἐπιβαίνων. Illa Triclinii scriptura est, metro necessaria. Elmsl. coniicit ἂν ἐπιβαίνων. — Tralate *proculcare* significat de miseris contumeliose habendis: cf. Wyttenb. ad Plut. de disc. amic. et adul. p. 57. a. κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει El. 825 m. Huius figurae ratio apparet ex El. 448.: Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. cf. etiam Lobeck. ad Ai. 977.

Ἐπεμβάλλω ingero. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ Oed. Col. 464.

* *Ἐπεμβρυόω* v. *ὑπεμβρυόω.*

Ἐπεμπίπτω irruo, adorior. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Ai. 42. Minime simile est ab Erfurdtio comparatum [illegible]

iguram illustrat Lobeck. monogr. fig. gr. p. 14. (a. 1832.), quam in ovis ad Aiacem commentariis absolutissime politam legemus.

** *Ἐπεναρίζω.* In Oed. Col. 1730 m. cum legatur *ἄγε με καὶ τότ' ἐνάριξον,* quo loco Ricc. primae vocabuli *ἐνάριξον* supra scriptum $\overline{\nu}$ habet, aur. b. *ἐξενάριξον,* Elmsl. et Herm. *ἐ π ε ν ά ρ ι ξ ο ν* i. q *ἐπίσφαττε* corexerunt; hic praeterea *τῷδ'* ex vestigiis scripturae codd. Vat. et Ven., quibus *τόδ',* quod languidum sit et plane ineptum *τότε.* In quo vix ssentior: vix enim minus languet *τῷδε.* *ἐπισφάξαι* eo sensu aliquoties pud Euripidem legitur, *ἐπιθύειν* Eur. Or. 561. Aesch. Ag. 1513.

Ἐπενδύτης indusium s. subucula. νεοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας Nausic. II. 2 391 D.). *ἀνδρεῖον χιτωνίσκον* interpretatur Eust. p. 1166, 51. *τὸ ἐσώατον ἱμάτιον* (*χιτώνιον* dicendum erat), *ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται* Suias. De tono v. Etym. M. p. 436, 10.

Ἐπενθρώσκω. Proprie *insilio. ἐπενθοροῦσ' ἄνω* Trach. 913. Cum igura *irruo, ingruo* de impetu gravi et exitioso. *ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει — ὁ Διὸς γενέτας* Oed. R. 469 ch.

Ἐπεντείνω desuper extendo. ὥςπερ εἴχ' ἐπενταθείς Ant. 1220. *in enem protentus.* v. Erf. De Ai. 446. v. *ἐπεντύνω.*

Ἐπεντέλλω mando, fortius quam *ἐντέλλω. τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;* Ant. 218.

Ἐπεντύνω instruo, armo. ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (*Ἀθηνᾶ*) Ai. 446. Longe elegantior haec plerumque codd. scriptura (etiam Ven. Lipss. Laur. a. Flor. Θ. Γ. supra scripto $\overline{\tau\iota}$ in hoc) et Aldi, quam schol. explicat *εὐτρεπίζοντα,* ut Hesychius *ἐ π έ ν τ υ ε ν, εὐτρέπιζεν* ex Il. ϑ. 374. Semel dictum cum Valckenario visum esset, minime probabiliter ille emendavit *ἐπευθύνοντα* ad Hippol. 289., Musgr. *ἐπαντείνοντα.* Probabilior certe Brunckii et Lobeckii scriptura ex nonnullis codd. deprompta, *ἐπεντείνοντα,* a scholiastis *ἐπεμβάλλοντα* et *ἐμβάλλοντα* explicatum. Tertia scriptura in quibusdam libris appingitur *ἐπεντείνοντα.*

Ἐπεξεργάζομαι conficio. ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω Ant. 1274 m. Inepte schol. *ἐπέσφαξας.* Hoc dicit, hominem perditum sese nova insuper plaga accepta confici penitus; de qua sententia v. Hemsterhus. ad Poll. IX. 153. et Abresch. ad Aesch. Pers. 260.

Ἐπεξέρχομαι persequor, et *faciendo* quidem: *κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;* Ant. 748., ubi cod. Aug. b. *ἐξέρχῃ,* schol. explicat *περαιτέρω χωρήσεις, pergis ita, ut prae protervitate adeo miniteris.* Alio spectat Hesychii illud, *ἐ π ε ξ έ ρ χ ε τ α ι, ἐκδικεῖ.* Sed *cogitando* et *scrutando persequi: οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν* inc. VI. 2 (659 D.).

** *Ἐπέρεσθαι interrogare.* καί σ' οἰκτίσας θέλω 'πέρεσθαι Oed. Col. 563. Tricl. θέλω σ' ἐρέσθαι, libri θέλω τι ἐρέσθαι, unde veram scripturam Reisigius eruit. Αὐθυπότακτον eatenus id verbum dicas, quod praesens vulgo non legitur, sed de accentu secus ac vulgo fit statuendum, v. ἔρεσθαι.

Ἐπέρχομαι. 1. Proprie *accedere, ingredi*, vel cum quarto casu, vel nude. θεῶν δὲ ναοὺς — ἐπέλθωμεν Ant. 153 ch. τῶν ἐπελθόντων δόμους El. 1289. Flor. Γ. Laur. a. hic a prima manu ἐπελθόντων. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθὼν Ai. 433. — 2. Traducitur primum ad *lites controversias* significandas. εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών Trach. 1178. dein ad *rumores sparsos.* τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Ant. 696. Subaudiendum autem πάντας vel πολίτας. Porro ad *contingendi* notionem. τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Trach. 135 ch. Postremo ad *animi motus et affectiones*, in pectus sese quasi insinuantes; ductum illud ab ingruentium adversariorum impetu. ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Phaedr. IV. 1. (607 D.), quae sententia a Clem. Alex. Strom. VI. 734. Euripidi tribuitur. Exhauserunt hoc Hemsterh. ad Lucian. t. I. p. 206. Bip. et Valck. ad Phoen. 1379., ad Herod. IV. 46. hoc quidem loco etiam de perinde additis casibus tertio et quarto monens.

Ἐπεύχομαι precor. Nude: εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι Trach. 806. et cum *detestandi* adsignificatione μὴ 'πεύξῃ πέρα Phil. 1270. Cum dativo numinis; quod precamur: Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενος Phil. 1456 an. οὓς οὐ μή ποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς Oed. Col. 1028. De scriptura v. οὐ (οὐ μή). De participio addito cf. Heindorf. ad Plat. Soph. t. IV. p. 341. ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4. (383 D.) v. κατουλάς. Cum infinitivo dictum αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην Trach. 16. ἐπεύχομαι — παθεῖν Oed. R. 251. Semel casum quartum precum propositarum habet. τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς Oed. Col. 485.

Ἐπέχω. Transitive. 1. *cohibeo, coerceo.* ἐπισχὼν χρυσόνωτος ἡνίας Ai. 834. et tralate πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου Ai. 50. quem versum affert Eust. p. 921, 18. μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν Phil. 869. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γε Oed. Col. 1434. Codd. Vat. Ven. ἀπίσχῃς. Horum ἐπίσχῃς ἐπίσχωμεν et ἐπισχών etiam ab ἐπίσχω repeti poterunt. Non potest autem ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους El. 507. — 2. *praebeo.* Certe ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα in incertis affertur CV. 122. (912 D.), sed id a Sophocle dictum esse ex Polluce III. 10. non efficitur. Sic enim ille: μήτηρ, ἡ τεκοῦσα — ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς. Clarum est, inserendum καί; ut nutricem μητέρα dixerit Sophocles, ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα Pollucis interpretis sint. — 3. *morari.* ἐπίσχετον, μάθωμεν Phil. 535. εἰ δ' ἐφέξετον El. 1361. *si cunctabimini:* ἐπίσχες αὐ-

τον, ξεῖνε Oed. Col. 860. adsignificata dehortatione et castigatione. Fons significationis a prima facile deflexae magis patet, cum etiam active dici recorderis. *οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ* Phil. 349. Membr. Br. Ald. *ἔπασχον*. Laur. A. Flor. tres Harl. *ἐπέσχον*, quod de coniectura, ut videtur, Brunckius rescripsit.

Ἐπήβολος compos, potens. *οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν* Ant. 488. *φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε* Alcm. I. 2. (95 D.). Hoc et Porphyrius affert Qu. Hom. I. explicans *τὸ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ*, et ex Porphyrio Eust. p. 1448, 6., idemque nomine fabulae non addito p. 625, 37. Interpretum v. Ruhnk. ad Tim. p. 116. Valck. ad Herod. III. 25. Wesseling. ad Diod. I. p. 22. Schaef. Mel. Cr. p. 48. Blom. gl. Aesch. Prom. 453.

Ἔπηλις. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλέα (fr. inc. CV. 88, 877 D.) *ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου*, Eust. p. 1562, 38. De cistae operculo etiam Hesychius, fonte tamen non addito, interpretatur. Alteram significationem deprehendisse videor in glossa Suidae: *ἔπηλυς* (sic) *εὕρηται παρὰ Ποσειδίππῳ. καὶ ἀντήλιος καὶ ἀπηλιώτης, ἐν τῷ η̄ καὶ ψιλῶς.* Scribendum *ἔπηλις*. De spiritu enim leni in *ἔπηλυς*, *advena*, memoriam inlicere nimis ineptum esset, illud alterum autem ab *ἥλιος* ductum, quippe sole urente effectam *μελανίαν* significans.

Ἔπηλυς advena. *ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις* Phil. 1175 m. Schol. *αὐτόματοι*, male. Iam enim abibant, et ut revertantur Philoctetes orat.

Ἐπί, I. *Adverbiascit* in tmesi positum; sed exempla aliam explicandi rationem patiuntur. *ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε* Oed. Col. 1774. *τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται* Oed. R. 199 ch. Semel praeterea adverbialiter dicitur cum *insuper* s. *praeterea* significat: *ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες — ἐπιστενάχουσιν* Oed. R. 182 ch., de qua vi praepositionis v. Fratrem ad Arrian. V. 5, 1.

II. *Anastrophe* afficitur, cum pro *ἔπεστι* dicitur; quod unum eius usus apud Sophoclem exemplum exstabat, Hermannus sustulit, Oed. Col. 1222 ch.: *οὐδ' ἔπι κόρος* corrigendo *ὁ δ' ἐπίκουρος*. Explicuisse sententiam servata plerorumque librorum et scholiastae lectione videmur in v. *ἰσοτέλεστος*. Porro retrahitur accentus cum casus nominis pendens a praepositione praecedit. *σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἔπ' ὄμμα θήσεται* Trach. 612., quod non intelligens Brunckius temere corrupit. *ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς* Ant. 189. Olim Hermannus Oed. Col. 85. scribi iussit, *ἕδρας πρώτων ἔφ' ὑμῶν*, post sententiam mutavit quidem, sed reliquit tamen *ξένην ἔπι γαῖαν* Oed. R. 455. Tantum abest autem, ut in his et talibus Aristarchi praecepta secutus sit, ut nobilissimi grammatici in eo consen-

serint, interpositum illud πρώτων inter ἕδρας et praepositionem una cum huius ultima syllaba elisa anastrophen respuere: v. Herodian. ap. Io. Alex. τον. παραγγ. p. 27, 11. p. 28, 8. schol. Ven. ε. 283. ι. 456. κ. 95. 273. ψ. 377., quocum conspirasse scimus Aristarchum et Apollonium ex schol. σ. 191. cf. 400. *Tmesin passam* praepositionem suo notari accentu non minus certum quam adverbiascentem vidimus in ἀπό. Iniuria igitur ἔπ' ἦμαρ ἔρχεται Herm. Oed. R. 199. πολιαί τ' ἔπι ματέρες ib. 182. De tmesi illud solum excipitur, cum in versus fine vel sequente distinctione ponitur: schol. Il. ε. 283.

III. *Crasin* cum articulo et καί factam suis locis persequemur.

IV. *Usus praepositionis*, A. *cum genitivo* dictae. 1. Sua illi est et legitima provincia *loci* significandi, et multiplex interpretandi ratio, *in*, *iuxta*, *ad*, *per*, *supra*. εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Phil. 272. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς 512 ch. νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν 609. κἀπὶ γῆς ἄνω Oed. R. 416. de *locis superis*; sed de *terrarum spatiis* plura exempla sunt: ἐπὶ ξένης Oed. Col. 184 m. de qua ellipsi cf. Iacobs. ad Epigr. Del. p. 211. Idem legitur 569. ξένης ἐπὶ χθονός 1258. γᾶς ἐπὶ ξένας 1703 m. 1711 m. ἐπὶ ξένης χώρας 298. — κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς Oed. R. 802. cf. Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν Oed. Col. 313. ἐπ' ἀγρῶν Oed. R. 1049. ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων 1106 ch. κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου Oed. Col. 19. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου βραχὺς ὀκλάσας 196 ch. σφάζ' ἐπὶ γαίας Ai. 231. κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς ἀπάλου El. 1125. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων Ant. 132 an. ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς 189. v. πλέω. Αἰνέας — ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. III. 2 (342 D.). — 2. Hinc transfertur varie. *Fultus* comite dicitur κἀπὶ προσπόλου μιᾶς χωρῶν Oed. Col. 750. quo versu utitur Suidas v. βιοστερῆ. Cf. Schaefer. ad Plut. Vit. vol. IV. p. 200. In *gravi fortunarum discrimine collocatus* memoratur: φρόνει βεβὼς — ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ant. 983. v. Intpp. et Eust. p.796, 55. et cf. ξυρόν. *Superbiens* dicitur: κἀπ' ἄκρων ἀδοιπόρεις Ai. 1219., illustratum illud a Lobeckio. A *retinendo* dictum βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1128 ch. Musgr. scripturus erat ὑπό. Pro ἐν dictum, ut tamen *ambitus* et *ditionis* quaedam insit adsignificatio: καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ant. 784 ch. Non abundat ἐπί, ut Iacobsio visum ad Del. Epigr. p. 288., sed significatur *quantum hominum genus propagatum extenditur*. — Adverbiascunt ἐπ' ἴσας pariter El. 1051 ch. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — ἔτ' ἴσχει μνήστιν Ai. 1247. *ne minimum quidem*. Locutionem explicant Lobeck. et Herm. l. c. et hic ad Eur. Iph. Aul. 908. Sed perperam in libris scribitur ἐφ' οὐ μέσος στάς (sc. τοῦ κρατῆρος) τοῦ τι

crimine, quod aliquando non internoscas, dirimitur *causae* significatio, cur quid suscipiamus facere. Cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 525. *ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ* Phil. 174 ch. i. q. *ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ*, v. Herm. *οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα* Trach. 355. Omphale iubente suscepti labores, nisi hoc, ut prius *τἀπὶ Λυδοῖς*, *apud* explicari velis. *ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς* Ant. 322. *μόνον δὴ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων* 1048. *σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ — ἀμφικεῖσθαι μόρον* 1277 m. *caedem ob filii interitum in se patratam.* *τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;* Ai. 370. *ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν* El. 325. *δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς* 352. *κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι — γελᾷς;* 867. *κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο* 1221. *συμφοραί* enim *laetam fortunam* dicunt, Orestis necopinatum reditum. *ὡς ἐπ' ἄτῃ — στέναζε* 1290. *χαίρων ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς* inc. XI. 2 (665 D.). Sic interpretandum *πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελὲς καλόν;* El. 230 m. item *κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε* inc. LXXI. 1 (740 D.). Est enim *ἐκ Κορυβάντων κάτοχοι*, *propter* furorem Corybanticum. Ita explicandum *ἠσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ* Ai. 1298., quod proprie de assistentibus dictum simul causam litigandi indicat. — 7. Sed ab altera significatione locali, *quietis in loco indice* deflexum est tralate, quod *ἐπί*, ut *ἐν*, *rei statum et conditionem* ponit, quo quis certis factis utitur. *φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ* Phil. 151 ch. i. q. *σοὶ καιρίως*: sed potest hoc primae significationi figuratae actionis aliquo spectantis accenseri. *ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;* Oed. R. 1029 i. q. *θητεύων ἐπλανῶ.* *τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν (ἔχομεν)* Trach. 947 ch. i. q. *ἐλπίζομεν δρᾶν.* Tamen hoc dissimile ceteris. *Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι — παραστάθητω* Oed. Col. 1270. *comes esto, quidquid feceris.* *κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθ' ἐμοῦ* 1551. i. q. *εὐπραγοῦντες.* *μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐκκατανύσαι μόρῳ — νεκρῶν πλάκα* 1557 ch. i. d. *βαρεῖ μόρῳ χρώμενον.* *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις* Ant. 88. Cf. Aesch. Prom. 692. ab Hermanno collatum. Utitur Sophoclis sententia Eust. p. 1140, 28. 1407, 48. *νεαραῖσι — ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ* Ant. 158 an. *φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια — νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον* Epig. I (194 D.). *in turpi causa*, sed malis fortasse ut *turpitudo inde consequatur.* *οἱ ποντοναῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς παραρρίπτοντες* Scyr. IV. 4 (499 D.). *spe incerta eventus.* Sic etiam intelligo *οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;* Oed. R. 1517. *qua lege*, v. Brunck. — 8. Deinde *ἐπί* de *rebus* dicitur *cum nostris aliquo modo coniunctis et sociatis.* *Penes* interpretamur: *μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε* Phil. 991. *ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;* Oed. Col. 66. *Secundum: ἐπὶ προφάσει θηρός* Trach. 659 ch. *ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις* Ant. 552. *non ita, ut te non ante mo-*

sum directam, aliquando ut κατά, *adversus*, *contra*, sed etiam in interpreteris. στυγερὰν ἔχε δύςποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Phil. 1106 ch. i. e. ἄλλων καταρῶ. ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατο 1123 m. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ — ἦλθε κόρα Oed. R. 509 ch. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προςτιθείς 820. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονος τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον; 829. ἀπὸ δαίμονος ἐπ' ἀνδρὶ coniungenda, *mala ab invido numine missa*. ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή Oed. Col. 1470. ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 973. v. Musgr. ad Eur. Bacch. 1131., quanquam is male coniungit ἐπέσχον tmesi scilicet divulsa. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε Ant. 1094. Prosa oratio ἐπίτρεπε praetulit; minime opus est poeta. θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ Trach. 582. ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν 977 m. οἵαν οἵαν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω 990 an. v. Herm. Praepositionis ratio constat, quod illud effecit, ut gravissima affligeretur calamitate. ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυςμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 18. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν 44. συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις ἀνῆκε — θεά Meleag. I. 1 (357 D.). Sic aliquot exempla aliquantum hinc distantia interpretor. ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; Oed. Col. 415. non περὶ ἡμῶν, sed *ad nos pertinentia*. τἀπὶ σοὶ κακά Phil. 795. i. q. τὰ σά, *tibi imposita*. ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν Trach. 129 ch. non pro ἐπικυκλοῦσι, sed ἐπὶ πᾶσι, quod recte sensit Hermannus, quanquam non tam de circumvolutis supra capita nostra, quam de imminentibus interpretor. Sic etiam fortasse intelligas ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ Oed. R. 569. non est enim ἐν, sed mentis vis potius *aliquo valens* significatur. Sed vitiosa scriptura videtur Ant. 57. v. ἐπάλληλος. — 4. Hinc *consilium* significatur aliquid faciendi. δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι Phil. 50. οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ Oed. R. 1457. οὐ γὰρ ἂν — κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν Oed. Col. 146 an. v. Herm. τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς; 1459. ἢ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν Trach. 246. urbis evertendae consilio. θροεῖ ταῖς — παιὸν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ 529. cf. ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος El. 1314. κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; Ai. 784. ἐπὶ κωκυτῷ ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 108 an. non θρηνητικήν, sed *fletum alios ad lugendum provocantem*. Sic cum Schneidero ad Plat. Civ. V. p. 532, b. intelligo οὔτι — χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Ant. 755. *mei reprehendendi causa*; aliter vulgo Intpp. — 5. Cognata est *rei alicunde consequentis* significatio. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Ant. 787 ch. aut ὥστε λωβητοὺς γίγνεσθαι aut ὥστε λωβᾶσθαι ἄλλους. μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυςκλείᾳ Ai. 143 an. i. e. δυςκλεεῖς ἡμᾶς. — 6. Exiguo dis-

crimine, quod aliquando non internoscas, dirimitur *causae* significatio, cur quid suscipiamus facere. Cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 525. ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Phil. 174 ch. i. q. ἐπὶ πάσῃ χρείᾳ, v. Herm. οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Trach. 355. Omphale iubente suscepti labores, nisi hoc, ut prius κἀπὶ Λυδοῖς, *apud* explicari velis. ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς Ant. 322. μόνον δὴ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1048. σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ — ἀμφικεῖσθαι μόρον 1277 m. *caedem ob filii interitum in se patratam.* τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Ai. 370. ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν El. 325. δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς 352. κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι — γελᾷς; 867. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο 1221. συμφοραί enim *laetam fortunam* dicunt, Orestis necopinatum reditum. ὡς ἐπ' ἄτῃ — στέναζε 1290. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς inc. XI. 2 (665 D.). Sic interpretandum πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 230 m. item κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε inc. LXXI. 1 (740 D.). Est enim ἐκ Κορυβάντων κάτοχοι, *propter* furorem Corybanticum. Ita explicandum ᾐσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ Ai. 1298., quod proprie de assistentibus dictum simul causam litigandi indicat. — 7. Sed ab altera significatione locali, *quietis in loco indice* deflexum est tralate, quod ἐπί, ut ἐν, *rei statum et conditionem* ponit, quo quis certis factis utitur. φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Phil. 151 ch. i. q. σοὶ καιρίως: sed potest hoc primae significationi figuratae actionis aliquo spectantis accenseri. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Oed. R. 1029 i. q. θητεύων ἐπλανῶ. τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσιν (ἔχομεν) Trach. 947 ch. i. q. ἐλπίζομεν ὁρᾶν. Tamen hoc dissimile ceteris. Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι — παρασταθήτω Oed. Col. 1270. *comes esto, quidquid feceris.* κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθ' ἐμοῦ 1551. i. q. εὐπραγοῦντες. μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐκκατανύσαι μόρῳ — νεκρῶν πλάκα 1557 ch. i. d. βαρεῖ μόρῳ χρώμενον. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. Cf. Aesch. Prom. 692. ab Hermanno collatum. Utitur Sophoclis sententia Eust. p. 1140, 28. 1407, 48. νεαραῖσι — ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ Ant. 158 an. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια — νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον Epig. I (194 D.). *in turpi causa*, sed malis fortasse ut *turpitudo inde consequatur.* οἱ ποντοναῦται — λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς παραῤῥίπτοντες Scyr. IV. 4 (499 D.). *spe incerta eventus.* Sic etiam intelligo οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἰμι; Oed. R. 1517. *qua lege*, v. Brunck. — 8. Deinde ἐπί de *rebus* dicitur *cum nostris aliquo modo coniunctis et sociatis.* *Penes* interpretamur: μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε Phil. 991. ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος; Oed. Col. 66. *Secundum:* ἐπὶ προφάσει θηρός Trach. 659 ch. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις Ant. 552. *non ita, ut te non ante mo-*

nuerim, v. Herm. λέγεις Ἀτρείδαις ὄφελος ἢ 'πὶ ἐμοὶ τάδε; Phil. 1384. *secundum Atridarum commodum*, v. Herm. — 9. Denique ab *imponendi* potestate deflexa significatio *rei aliis insuper additae*. κἄπὶ τοῖςδε τὴν χάριν ταχεῖαν — πρόςθες Tr. 1242. Non abundat praepositio, non magis quam si Latine dixeris *adde insuper* s. *praeterea*. δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον Oed. Col. 550 m. πήματα — ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Ant. 590 ch. Cf. Valck. ad Phoen. 374. Aliquo modo ab his differt αἰὲν ἐπ' ἤματι Oed. Col. 694 ch. Schol. non recte ἀεὶ καθ' ἡμέραν, significatur enim, si accuratius inspexeris *die post diem*, altero alterum insequente.

C. *Cum accusativo*. 1. Propria et primitiva vis illa est, ut *finis eundi* vel *quem itinere faciendo assequimur* ita efferatur. σεῦται — ἐπ' οἴκους Trach. 643 ch. ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν Phil. 622. ξένην ἐπὶ — γαῖαν ἐμπορεύσεται Oed. R. 455. ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς 761. εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλόν 898 ch. δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου Oed. Col. 467. ἑσπόμην — πεδίον ἐπ' ἄκρον Ant. 1182. ἦ — κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Ai. 48. ὡς ἂν ποταθείην — ἐπ' οἶδμα λίμνας Oenom. IV. 3 (423 D.). κἀπὶ πόντον ἔρχεται Phaedr. IV. 3 (607 D.). ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονός inc. XCIII. 1 (655 D. inter Orithyiae reliquias posuit). Referendum huc quanquam cum figura dictum φρενόθεν γ' ἐπὶ ἀριστερὰ ἔβας τόσσον Ai. 182 ch. — 2. Saepe non minus bene *genitivus* convenit, assecutos esse nos, quo tetenderimus, significans. κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδε Oed. Col. 100. εἴτ' ἄκραν ἢ 'πὶ γύαλον — ἑστίαν ἁγίζων 1489 ch. — 3. Ut *consilium suscipiendi* aliquid dativo, ita *quod assequi studemus* accusativo profertur. Indistincte egit Valck. ad Herod. VII. 93. ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Phil. 43. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον 566. ἐπὶ τοῦτον ἄνδρε — διώμοτοι πλέουσιν 587. ἐπὶ τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα Oed. R. 555. *ad arcessendum eum*. ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν τίνες — κατέβαν Trach. 502 ch. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 357 ch. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει 364 ch. Finitimum illi usui est, cum quis *faciendo aliquo procedere* dicitur. κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι Oed. R. 265. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 847 ch. ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι El. 138 ch. Dicturus ἔρχει substituit στενάχουσα διόλλυσαι. λέγ' ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις Oed. Col. 217 m. Adsignificatur *hostilis impetus*, de quo genere dixit Valck. ad Phoen. 79. πελασθῆναι — ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 215 ch. ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει — ὁ Διὸς γενέτας 469 ch. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα 494 ch. *ad convellendam*. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος Ai. 47. ἦ ῥά σε — Ἄρτεμις ὤρμασε — ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας 175 ch. ἄτας οὐδὲν

ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Ant. 582 ch. His diversum est *ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν* Oed. R. 692 ch. *ἀτυχῆ ἐπὶ τὰ συνετά* gl. Affert Suid. v. *παραφρόνιμον*, ubi *ἐπιφρόνημα* legitur, in cod. autem Leid. *ἐπὶ φρόνημα*. — 4. Hinc adverbiascentes locutiones sunt. *ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται* Phil. 259. *δαίμων — ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται* El. 988. inc. LVI. 1 (713 D.). *ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε* Oed. Col. 1774 an. nisi tmesin dicas esse. v. *πολύς*. — *οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι* El. 406. cod. Aug. b. et marg. Turn. *ἐπὶ σμικρῷ*, in Lips. a. ante correctionem fuit *σμικρῶν*, sed locutio a *progrediendi* notione ducta. Temporis notione praedictum est *οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν* Trach. 1118. *hodie factis*. Adverbiascunt etiam illa quae *rationem alicui cum aliqua re intercedentem* indicant. *ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην* Ant. 880. Fortasse etiam illud *ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα* Oed. R. 692 ch. sic explicueris, quae formula *nescium rebus sapienter utendi* indicat. — 5. Cum *vertendi* vel *attribuendi* vi coniunctum est *τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας* Ant. 1301 m. *nunquam a me in alium illa culpa transferetur*. Schol. cetera bene explicans *τίς* subaudiri iubet, quo nec opus est, nec fieri id potuit. — De usu praepositionis illud notandum quod compositorum in unam sententiam membrorum alteri inseritur communiter simul ad prius referenda. *ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς* Oed. R. 761. v. Erf. ad v. 721. *ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει* Ant. 333 ch. cf. Herm. l. c. de ell. et pleon. p. 204. Opusc. t. I. et ad Vig. p. 853. Brunck. Ind. Aristoph. v. *Praepositiones*. Schaef. ad Phoen. Pors. 372. Reisig. Coni. in Arist. p. 241. C. Matthiae Qu. Soph. p. 161. et omnium fontem Bentleium ad Hor. Carm. III. 25, 2.

Ἐπιβαίνω 1. Proprie *ingredior* et *accedo*. *σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα* Ai. 144 an. *ἅλιον ὅς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν* 351 m. de nautis. *ἐπίβαινε πόρσω* Oed. Col. 175. — 2. Hinc tralata sunt *τῆς εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες* Oed. Col. 189 an., quod Eust. p. 713, 31. interpretatur *εὐσεβοῦντες* satisque firmavit ipse poeta versu *δόξης ποτὲ τῆσδ' ἐπιβάντες* Phil. 1449 an. Sed velut hoc proprie significat *id spei attingentes*, ita non dixerim, ut Hermannus, nugas agere scholiasten Oed. Col. l. c. scribentem *ὅπου ἂν εὐσεβῶς πατοῦντες*. Nam ab *ingrediendo loco religioso* haud dubie orta locutio. Diversissima comparat Musgr. ad Oed. R. 762. ed. Erf., quae illam a locis sacris tralationem cum non habeant, proferri non debuerunt, quanquam nec Hermannum offenderunt, nec C. Matthiaeum Qu. Soph. p. 148. — 3. Alia tralatio est de *invadente malo*. *τὰ δὲ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη* Phil. 194 an., quod tangit Eust. p. 330, 1. cf. Stanl. ad Aesch. Pers. 914. Herm. ad Eur.

Iph. Taur. 820. *σὲ δ' ὅταν πληγῇ Διὸς ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ* Ai. 138 an., quos versus affert Suidas v. *ζαμενής* et *κακόθρους*. Paulo aliter dictum est *ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα* El. 483 ch. *Accidisse, factas esse nuptias* dicit. Schol. unus ad *'Ερινὺν* refert, quasi *ἐπιβαίνειν* sit *ἀγαγεῖν*, alius dicit *ὅτι ἐπέβη γάμοις ἡ Κλυταιμνήστρα, οἷς οὐκ ἔπρεπε*, tertius denique rectius *τὰ συναλλάγματα τῶν γάμων — ἐπέβη οἷς οὐ θέμις, ἤγουν ἐτελέσθη ὑφ' οἷς* (scr. *ὧν*, aut *οἷς* sine praepositione) *οὐκ ἔννομον*. Ceterum *ἐπέβη* Suidas dorismi obliterator perpetuus v. *ἄλεκτρα* et Zonaras p. 130.

'Επιβάλλω. Proprie *impono*. *ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' — ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας* Trach. 128 ch. Ald. et libri quidam, in quibus Laur. a. *ἐπέβαλλε* contra versus numerum. Tralate *inicio mentionem*. *ἐπέβαλες οὔποτε καταλύσιμον — ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν* El. 1238 m. Affert v. 1238—41. Suidas v. *ἀνέφελον*.

'Επιβλέπω invideo. *τύχαις ἐπιβλέπων* Oed. R. 1526. v. Herm.

'Επιβουλευτής insidiator. *τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες* Ai. 713.

'Επιβουλεύω insidior. *ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα χωρῇ* Oed. R. 618.

'Επιβρόντητος vesanus. *ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος* Ai. 1365. Affert Suidas v. *ἐπιβρόντητος*, *ἐμβρόντητον* explicans.

'Επιγιγνώσκω cognosco, animadverto. *ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ* El. 1288. *νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα* Ai. 18. *ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν* Ant. 950. Eust. p. 219, 36. 725, 56. *ψαύων* pro infinitivo dictum insolentius putat; sed melius iunguntur *ἐπέγνω τὸν θεόν* cum Hermanno, *numen dei agnovit*.

'Επιδείκνυμι commonstro. *ἀλλὰ κἀπέδειξαν οὐ λόγῳ μόνον* El. 1445. Fortior sententia erit, si non ab *ἀποδείκνυμι* sed ab *ἐπιδείκνυμι*, *praesens praecedenti commonstro* repetitur. Sed de Oed. R. 1405. v. *ἀποδείκνυμι*.

'Επιδεῖν v. *ἐφοράω*.

'Επίδημος divulgatus. *ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα* Oed. R. 494 ch. sunt, quae de Oedipo iratus fuderat Tiresias.

'Επιδραμεῖν v. *ἐπιτρέχω*.

'Επιεικές aequus. *τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον — καὶ τοὐπιεικές* Oed. Col. 1129. *ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδει* inc. LII. 2. (709 D.) de Orco deo.

'Επιζέω uro. *ἄμμιγά νιν αἰκίζει — δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα* Trach. 837 ch. de veneno exedente.

Ἐπιζώστρα zona. Pollux. VII. 68. *ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστήρ, καὶ ἡ ἐν τοῖς Σοφ. Ζωστῆρσιν ἐ π ι ζ ώ σ τ ρ α. λέγει γοῦν· ἔ χ ο ν τ α ς ε ὐ ζ ώ ν ο υ ς ἔ σ κ α σ α ν ἱ μ α τ ί ω ν ἐ π ι ζ ώ σ τ ρ α ς.* Scribendum *ἔχοντες.* Sed fabulae nomen dubium nec aliunde notum (216 D.).

Ἐπίηρα. Pluralis solus in usu *ἅπαξ εἰρημένος, grata* significans. *ἐπίηρα φέροντα* Oed. R. 1094 ch. Homeri imitator Sophocles ita locutus. *τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας* Hesychius explicat ex Antimacho poeta, et Suidas priorem dictorum partem retinens addit *οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τοῦ ἕ ν ε κ α.* Cf. Heyn. ad Hom. Il. *α.* 578. nondum mihi persuasit Buttmannus *ἐπὶ ἦρα* scribendum esse Lexil. vol. I. p. 152.

Ἐπιθυμέω cupio. *τὸ μὴ 'πιθυμεῖν — περισσὰ δρᾶν* Trach. 614.

Ἐπιθυμίᾱμα suffimentum. *τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα* Oed. R. 913. Affert Suidas v. *δοξάσαι.*

Ἐπιθύνω rego. *οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων* (*τῶν τόξων*) *κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί* Phil. 1048.

* *Ἐπικάω s. ἐπικαίω v. ἐπίκειμαι.*

Ἐπίκαιρος opportunus. *ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα* Oed. R. 875 ch. *idoneus.* *τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον* Ai. 1385 an. Triclinius iungit *τρίποδα λουτρῶν.* Melius Musgr. *λουτρῶν ἐπίκαιρον,* i. e. *καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, idoneum lavacro.* Schol. Pal. adverbiascere ait pro *ἐπικαίρως* dictum.

† ** *Ἐπίκειμαι.* Hoc verbum redonandum Sophocli puto fr. inc. XXXVIII. 1. (695 D.), ubi ex Taenario Hercule haud dubie desumpta particula legitur *ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.* Nec *ἐπικαίεσθαί τινι* aliunde constat, nec commodo sensu praeditum est, nec si significet *κ α ί ε σ θ α ι, amore ardere,* in Herculem quadrat amorem Satyri excitasse, cuius illa verba esse ex diserto Athenaei testimonio discitur p. 23, d. At de *accubantibus* sermo: v. *ἀνάκειμαι,* scribendumque *ἐ π ι κ ε ί μ ε ν ο ς:* sed de verbis in versum redigendis cogitari non debet.

Ἐπικινδύνως periculose. *ὡς πάντα δεινά, κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται* Phil. 500. *plena sunt discriminum.* De recta distinctione v. Herm. Affert hunc versum cum aliis quinque Suidas v. *ἀκροσφαλεῖς* et v. *θάτερα.*

Ἐπίκλημα crimen. *κεἰ μὲν φοβεῖται τοὐπίκλημα* Oed. R. 227. gl. *κατέγκλημα, κατηγορία.* Hinc *ἐπίκλημα* commemorat Eust. p. 1053, 27. *ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου* Oed. R. 529.

Ἐπίκοτος. *ἐ π ί κ ο τ α, ἐπίμομφα, ἃ πᾶς τις ἂν μέμψαιτο.* Hesychius ex Nauplio *καταπλέοντι* VII. 3 (386 D.).

Ἐπίκουρος opitulator. εἰμι — Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων Oed. R. 496 ch. De Musgravii emendatione ab Hermanno recepta ἐπίκουρος pro ἔπι κόρος s. ἐπίκορος, v. ἰσοτέλεστος.

Ἐπικουφίζω allevo. σὺ δὲ πατρὸς — πλευρᾶς σὺν ἐμοὶ — ἐπικούφιζε Ai. 1390 an.

Ἐπικραίνω perficio. δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν Phil. 1454 an. ἐπικρανεῖς, ἐπιτελεῖς, ἐπιμελήσῃ. Hesychius.

Ἐπίκρουμα. ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ. Hesychius addito ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας ex Inacho X. 9 (270 D.). τῷ ἔργῳ Toupius τῷ Ἄργῳ corrigebat Ep. Cr. p. 177, sed nec hoc quid sibi velit accurate demonstrari potest, nec quod Brunckius senarii finem hunc esse dicit: ἐπικρούματ' Ἀργείας χθονός. Vel de terra *baculo ferienda* intelligendum cum Abreschio ad Aesch. Agam. 210., vel de *saltando pulsanda*, et in Hesychii verbis subaudio τὸ ὄνομα, διὰ τὸ ἔργῳ παρωνομάσθαι τὸ ὄνομα sc. τοῦ ἐπικρούματος, τῷ ἔργῳ sc. τῷ ἐπικρούειν. De saltante autem ut accipias fortasse momentum facit schol. Aesch. Prom. 576. Argum canentem in Inacho a Sophocle produci testatus.

Ἐπικρύπτω occulto. κἀπικρύψασθαι κακά Aload. XI. 12 (169 D.). F. rectius ἀποκρύψασθαι, quod Brunckio placuit.

Ἐπικτάομαι adquiro. Tralate ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι Ant. 839 m. gl. λαμβάνω. Est ἐπιμαρτύρομαι. Scriptura scholiastae memorata ἐπιβοῶμαι metro adversatur.

Ἐπικτείνω iterum occido. τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν; Ant. 1017. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Philoct. 946.

Ἐπίκτησις lucri accessio. καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις Phil. 1328. Praeter sanationem enim laudem erat consecuturus. κτῆσιν interpretatus scholiastes errat.

Ἐπικυρόω iubeo (perficio). ἤκουσεν ὧν δεῖ (ἡ Νέμεσις) κἀπεκύρωσεν καλῶς El. 783.

Ἐπικωκύω illacrimor. ἐπικωκύω πατρὸς — δαῖτα El. 275. Affert schol. Eur. Phoen. 1612. M. ἆρ' ὑμιν — δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱόν —; El. 795.

Ἐπικωλύω impedio. τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε Phil. 1226. Verbum rarum: v. Herm.

Ἐπιλαγχάνω insuper nanciscor. τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ἀκρατὲς — γῆρας Oed. Col. 1237 ch. *accedit*, proprie *sorte nacta senectus est*, *ut accedat*. Exposuit sententiam Eust. p. 790, 62.

Ἐπιλαμβάνω capio. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ Ant. 728, quasi *facinoris faciendi insania correpta*.

Ἐπιλήθομαι *obliviscor.* γονέων ἐπιλάθεται El. 143 m. μήθ' — ὑπερ-χθεο μήτ' ἐπιλάθου (χόλου) 172 ch.

Ἐπίληπτος *deprehensus.* καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ᾑρέθη Ant. 402. συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε αὐτήν schol. ἐπίληπτος, καταφανής Hesychius, cuius v. intpp. *Sceleris manifestam* deprehensam dicit.

Ἐπίλοιπος *reliquus.* τἀπίλοιπα τῶν λόγων Phil. 24.

Ἐπιμάσσασθαι. ἐπιμάσσεται, ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δέ, ἐφάψεται, ψηλαφήσει. ἢ οἷον οὐ λιμώσει ἀλλὰ καὶ προςεπιμάσσεται πλείω. Hesychius ex Capt. VIII. 13 (53 D.). extrema recte emendavit Reiskius λιμώξει et προςεπιμασήσεται scribendo. In tanta veterum de voce ambigua incertitudine non dicimus ἐπιμάσσομαι verbum unquamne fuerit, quod a μάσσων utique duci non potuit, an ad ἐπιμαίομαι referendum sit.

Ἐπιμαστίδιος *lactens.* ἐπιμαστίδιον γόνον inc. CV. 180, 2 (962 D.).

Ἐπιμελής *diligens.* ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. I. 1 (419 D.).

Ἐπιμέμονα *cupio.* ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν Phil. 511. sc. πορεύεσθαι. corrupte libri ἐπεὶ μέμονεν, Flor. Γ. ἐπεὶ μέμηνεν. Illud est a Tricl.

Ἐπιμέμφομαι *reprehendo.* ὧν ἐπιμεμφομένα σε Trach. 122 ch. Codd. Flor. Harl. et Aldus ἐπιμεμφομένας.

Ἐπιμένω *maneo, exspecto.* τίς ἄρα με πότμος — ἐπιμένει; Oed. Col. 1716 m. Librorum hanc scripturam quamvis difficilem in ea totius sententiae ambiguitate non oportebat mutare Hermannum ἐπαμμένει scribendo. μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα Trach. 1166.

Ἐπιμιμνήσκω *admoneo: pass. memini.* μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας Phil. 1386.

** **Ἐπιμολεῖν** *incessere.* In Trach. 852 ch. libri Brunckiani κέχυται νόσος οἷον ἀναρσίων οὔπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέα ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι. sed edd. vett. codd. Harl. Flor. Ἡρακλέους ἀπέμολε. Edd. Turn. Steph. Ἡρακλέ' ἐπέμολε, partim ad vitandum intolerabilem hiatum, et ἐπέμολε iam Triclinius. Ἀπέμολε non magis Graecum est quam *avenire* Latinum, etsi explicat schol. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι, οἷον οὐδέπω ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. Sensum postulare *quale ne ab hostibus quidem insigne malum Herculi miserandum accidit* perspicuum est. Qua de re transposito ἀγακλειτόν et recepto librorum Ἡρακλέους Hermannus scripsit οὔπω Ἡρακλέους ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.

Ἐπινίκιος *quod victoriae est.* ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια El. 682. *praeda.* ἐπινικίῳ σθένει Oed. Col. 1090 ch. vulgatur. Sed cod. Laur. a. ἐπινικείοις Par. F. ἐπινικείω, unde Herm. ἐπὶ νικείῳ. Illud mensurae epitritorum non minus quam sermonis usui adversatur, qui ἐπινίκιος de eo, quod victoribus tribuitur, dici postulat.

Ἐπινίσσομαι *accedo* (superfundor). Κηφισὸς — ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται στερνούχου χθονός Oed. Col. 695 ch. de aqua irrigando agros laetificante. Quod olim dubitatum aut perinde habitum est νίσσομαι an νείσσομαι scribatur, expediit Herod. π. μον. λέξ. p. 40, 25. Verba enim illa in margine codicis scripta etsi non ab ipso Herodiano illo loco posita videri possunt, certe cum aliorum doctorum praeceptis conspirant et antiquam et probam doctrinam continent; cf. κρείσσων.

Ἐπίνοια *cogitatio posterior*. ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Ant. 385. De sententia, quae non est alia quam tritum illud αἱ δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, v. praeter Erf. l. c. Dorvillium ad Char. p. [illegible].

** Ἐπινύμφειος v. ἐπινυμφίδιος.

Ἐπινυμφίδιος *nuptialis*. ἐπινυμφίδιος ὕμνος Ant. 806 m. οὔτε νυμφίδιος corrigebat Herm. El. D. M. p. 564. prope verisimilius οὔτ' ἐπινύμφειος Dind. praef. poet. Scen. p. XVII. suadente utrumque versu Glyconio.

Ἐπινωμάω *adduco*, intransitive dictum *accedo*. τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα μέγας Ἄρης Ant. 139 ch. *alia aliis intulit varia pugnae fortuna*. Ambiguum est οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμῶν Phil. 168 m. Schol. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ, interpretatus ἐπινωμᾶν verbo ἐξευρίσκειν, quod Hermannus sequitur, de *circumspiciente*, *in animo versante* intelligi volens. Scribendum videtur αὑτῷ cum Brunckio et Schaefero, quibuscum conspirare videtur Flor. Γ.; ἐπινωμᾶν autem quin intransitiva accedendi significatione praeditum sit νωμᾶν fr. XXIII. 11. (678 D.) et προσνωμᾶν Phil. 709. dubitare non sinit. Cf. Lobeck. ad Ai. 604. C. Matthiae Qu. Soph. p. 109.

* Ἐπινωτίζω iniuria tribuitur Sophocli. v. Intpp. Hesychii v. ἐπενώτισεν.

Ἐπιξενόω. ἐπιξενοῦσθαι πορεύεσθαι explicat Hesychius ex Synd. IX. 4. (158 D.) et Cressis Aeschyli. Sed videtur potius *peregre abesse* explicandum.

Ἐπιπείθω. Medium quod vocant *obsequi* significat. εὖ [illegible] κἀπιπείσομαι El. 1464.

Ἐπιπέλομαι *insto*. νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον ἄφατον Oed. R. 1314 m. de sua calamitate Oedipus.

Ἔπιπλα *supellex*. τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ἔπιπλα λέγουσιν, ὥσπερ οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Harpocr. s. ἔπιπλον ex Atham. II. 3 (7 D.).

Ἐπιπλήσσω *castigo*. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω Ai. 281. τί τόδ' ἐπέπληξας; Oed. Col. 1727 m. Castigarat Ismene Antigonen sepulcrum patris invisere cupientem.

Ἐπιπνέω anhelo. ὃς (Capaneus ignifer) *τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων* Ant. 136 ch. Similia contenderunt Musgr. et Erf.; copiosius illustrarunt Abresch. Anim. ad Aesch. Eum. 909. Valck. ad Eur. Hipp. 563. inprimis Iacobs. ad Callistr. Stat. p. 684.

Ἐπιπόδιος quod pedi inditur. πέδας — ἐπιποδίας Oed. R. 1350 m.

Ἐπίπολος minister. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος Oed. R. 1323 m. Affert de vocabulo disserens Eust. p. 642, 41. De accentu v. *ἀμφίπολος*.

Ἐπίπονος aerumnosus. Ἄρης — ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Trach. 651 ch. ambiguum de Herculisne laboribus an de Deianirae sollicitudine dicatur: hoc scholiastae placet et propter sententiarum nexum probabile est. *ἐπίπονον λατρείαν* Trach. 826 ch. *ἐπιπόνῳ — μόρῳ* Oed. Col. 1557 ch. Laur. b. Par. B. Vat. edd. vett. *ἐπίπονα*, quod adverbialiter dictum foret. Laur. a. Par. F. *ἐπιπόνω*. Par. T. Farn. ed. Turn. Triclinium sequentes *ἐπὶ πόνῳ*.

Ἐπιῤῥάσσω irrumpo, ingruo. ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα Oed. Col. 1499. Suid. v. *ὀμβρία* perperam transpositis verbis haec affert.

Ἐπιῤῥήσσω irrumpo. πύλας ἐπιῤῥήξασ' ἔσω Oed. R. 1244. gl. *κλείσασα*. Sensus est: *vi et impetu ab interiore parte occludens.* Hesychius *ἐπιῤῥήσσει, ἐπικλείει* explicat.

Ἐπιῤῥοθέω fremo, laete et cum plausu: *χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει* inc. XLII. 1 (700 D.). Probabili coniectura Brunckius ad Achillis Amatores refert, quibus Peleus narraverit, qua arte sit Thetide potitus. — Sed *conviciis lacessendi* vis inest: *πολλὰ μὲν λόγοις ἐπεῤῥόθησε* Trach. 263. *σφοδρῶς ὕβρισε* schol. cf. Blomf. gl. Aesch. Sept. 7.

Ἐπίῤῥοθος strepens convicio. κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσι Ant. 409. Sed *convicio s. vituperatione dignum* et *probrosum* significat *αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα (διεμπολώμεθα)* Ter. VII. 10. (517 D.) de enubentibus mulieribus dictum. Huc facit glossa Hesychii *ἐπιῤῥόθητα, ἐπίψογα.* Nam *ἐπίῤῥοθον* et illi et Suidae explicatur *ἰσχυρόν, ἐπίκουρον, βοηθόν*, quasi ab *ἐπιῤῥώννυμι* ducatur.

Ἐπιῤῥώννυμι firmo. κείνοις δεῖν' ἐπεῤῥώσθη λέγειν Oed. Col. 667. impersonali ratione dictum est: *illis adeo crevit fiducia ut minarentur.* Attractionem hanc quomodo Doederlinus dicat ad v. 657., non dispicio.

Ἐπίσαγμα onus, molestia gravis. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος Phil. 745. Libri *τοὐπείσαγμα*, praeter Ricc. Illud invenit Stephanus. Schol. *ἡ ἐπείσοδος, ἡ προσθήκη*, quae utriusque scriptura explicatio videri potest, quanquam *ἐπείσαγμα rem introductam*, non *introductionem rei* significare potuit.

Ἐπισείω. ἐ π ι σ ε ι ο ύ σ η ς, ἐπικελευομένης, ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπαχαλώντων Hesych. ex Synd. IX. 5 (159 D.). cf. ἐνσείω.

Ἐπίσημος insignis. βασιλεὺς — μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1243. μ ν ῆ μ α, τὸν νεκρόν schol.

** *Ἐπίσιγμα.* ἐ π ι σ ί γ μ α τ α, ἐπικελεύσματα ex Atham. II. 4. (8 D.) Hesychius, cuius falsam scripturam ἐπισήγματα et alio loco ἐπιστήγματα ante Ruhnkenium correxere Palmerius et Salmasius. Ab ἐπισίζω verbo et canibus irritandis ductum: cf. Valck. ad X. Idyll. Theocr. p. 93. — ἐπισκαλμάτα Hesychii explicationis causa adiectum ἐπισκαλώματα alii, Kusterus ἐπισιαλάγματα emendarunt, ἐπιστέγματα sic explicatum esse censens. Scribo ἐ π ι σ κ α λ ε ύ μ α τ α, a σ κ α λ ε ύ ω π ῦ ρ, quod ad ardorem incitandum videtur transferri potuisse et simul aptissimum est Palmerii invento ἐπισίγματα explicando.

Ἐπισκέπτομαι respicio. ὦ Θάνατε — νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών Ai. 841.

Ἐπίσκηνος quod ante tentorium fit, inde publicus. μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε Ai. 576. Schol. et Suidas mire a theatro desumptum putant, μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς, οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ interpretantes. Rectius Eust. p. 1129, 43. 1185, 36. Cf. Antig. 1232.

Ἐπισκήπτω. Activum proprie non dicitur. Tralate est *imponere, iniungere*, de iusso et mandato. ὑμῖν ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν Oed. R. 252. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω γε 1446. ὑμῖν κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Ai. 563. Afferunt Suid. v. ἀσπιδηφόροι et ἐπισκήψω, item Zonaras p. 842., ille σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν interpretatus. Cur χάριν non ἐντολὴν poeta dixerit, bene exponit schol. Pal. τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος Trach. 800. κἀπέσκηψε — εἶρξαι Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι Ai. 739. Cum igitur cum infinitivo aut casu quarto rei, tertio personae dici soleat, quem agnoscit Gr. Bekk. An. p. 139, 29., solitarium est cum quarto casu personae dictum: τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω Trach. 1211. Firmavit hoc Brunckius ad Phil. 772. exemplo Euripidis Iph. Taur. 701. Est enim κατὰ τὸ σημαινόμενον ita dictum, pro ἐπαρῶμαι, ἐπιμαρτύρομαι, quorum altero ad explicandum verbum Hesychius utitur. — *Passivum.* αἰτίαν — πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων Ant. 1297. *affirmabaris culpam habere.* Propter eiusmodi exempla factum, ut lexicorum conditores ἐπισκήπτειν explicarent μέμφεσθαι, ἐπιτιμᾶν. Aldus ἐπισκήπτου. Minime considerate Ammonius p. 55. ἐπισκήπτειν verbis, ἐπιστεῖλαι scripto fieri ait.

Ἐπισκιάζω tralate *occulto.* λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη φρουροῦν Trach. 910. Ex occulto speculabatur, inde ὄμμα: male περικεκαλυμμένη schol. explicat.

Ἐπίσκιος *obumbrans.* ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός Oed. Col. 1646. Affert Suidas v. ἐπίσκιος.

Ἐπισκοπέω *inspicio:* inde *explorate cognosco.* τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα Oed. R. 1529. cf. Hermann. — *considero.* τί — ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; El. 1175. Suid. v. ἐπισκοπῶν, καθορῶν explicans. — De Baccho deo Thebanorum populari et tutelari est Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Ant. 1123 ch., quod affert Eust. p. 601, 36.

Ἐπίσκοπος. Substantive *custos, curator, speculator.* νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε Ant. 1134. Bacchus dicitur, quod ex Eur. Bacch. 159. illustravit Musgravius. τῆς ἕδρας ἐπίσκοποι Oed. Col. 112. *speculatores.* εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Ant. 217. — Adiective dictum: Τεύκρου βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Ai. 955. Non quadrat huc Hesychii glossa ἐπίσκοπα, τὰ τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Schol. σημαντικόν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. Hermannus ἐπιμελητικόν explicat et hic et Aesch. Eum. 906. ἔφορον scholiastae magis probo, τὸ ἀφορῶν πρός, *respiciens*, id est conveniens, ἐπιτήδειος, συνῳδός, ut Lobeckius. Versum negligenter retulit Suidas v. ἐπίσκοπον. — Iniuria quidam acutiores quam usus observantes scribebant ἐπισκοπός, quasi vocabulum compositum non esset: v. Aristarchum ap. schol. Il. κ. 38. coll. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 310.

Ἐπισπάω *traho, comparo.* πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 756. Eodem sensu ἐπισπάσει, ἐπιτεύξεται Σοφ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκηναίαις (vulg. Μυκήναις, fr. II. a. 145 D.), ap. Hesych. explicantem ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων, quae sic emendavit Casaubonus. Legebatur λήνοις, unde inani acumine Ληναίοις Heinsius, quasi de hirco Lenaeorum festo olim praemio poetis dato.

Ἐπισπεύδω *propero.* ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν El. 459. Erf. ἐπισπεύδει, ex Stob. Serm. XI. 9. anacoluthi specie deceptus: v. Herm. ad v. 72.

Ἐπίσταμαι. I. *Formae. praesens:* ἐ π ί σ τ α μ α ι Oed. R. 284. Oed. Col. 737. 1123. Trach. 43. 540. 623. Ai. 663. El. 898. Dan. I. 1 (176 D.). ἐπίστασαι El. 619. Trach. 484. ἐπίσταται Phil. 668. Oed. R. 589. Oed. Col. 1010. Ant. 468. Ai. 856. inc. C. 6 (779 D.). ἐπιστάμεσθα Ant. 1079. Communis enim forma versui non convenit. ἐ π ι σ τ α ί μ η ν Ant. 682. Trach. 579. ἐ π ί σ τ α σ θ α ι Oed. Col. 1205. Ai. 274. *Imperativ* duplex forma: utra uterentur, versus diiudicabat, quanquam Thomas M. ἐ π ί σ τ ω, inquit, κάλλιον ἢ ἐ π ί σ τ α σ ο: cf. Pierson. ad Moer. p. 19. Lob. ad Ai. 1123. ἐ π ί σ τ α σ ο Oed. R. 848. Ant. 305. Ai. 958. 1059. 1349. 1378. ἐπίστω Phil. 417. 563. 1224. 1309. Oed. R. 658. Trach. 182. El. 606. 1024. Vitiose ante Erf. ex libris scribebatur ἐπίστασο Ant. 398. Hermanni emendatio certissima ἐ π ί σ τ α σ α ι nunc cod. Laur. a. firma-

tur. — *imperf.* *ἠπιστάμην* Oed. Col. 931. *ἠπίστασο* El. 386. Ai. 1113. — *futurum.* *ἐπιστήσει* Oed. Col. 53. 291. Compositum verbum non esse docuit Buttm. Lexil. vol. I. p. 278. — II. *Usus.* 1. *Scire* significat *cuius rei cognitionem aut peritiam experiendo aut perspiciendo perceperis.* *ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται* Oed. R. 589. *πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι — ἥκων* Oed. Col. 737. *ἠπιστάμην ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών* 931. *εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται σεβίζειν* 1010. *ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε — τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην* 1123. *οὐκ ἐπίστασθαι εἴκειν* 1205. *ὅστις γὰρ εὖ δρῶν εὖ παθὼν ἐπίσταται* Phil. 668. *εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς* Ant. 468. *οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν* 682. *ἐπιστάμεσθα μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν* 1079. *ἐπίσταμαι τε καὶ φράσω σεσωσμένα* Trach. 623. *καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο* Ai. 1113. *εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο* El. 386. *οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν* 619. *κακῶς — δρῶν ἐπίσταται* inc. C. 6 (779 D.). — 2. *Scire quomodo facias, ut a te impetrare.* *ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ* Trach. 540. — 3. *Scire quae aliunde acceperis.* Huc maxime *imperativi usus* spectat. *ἐπίστω τοῦτό γε* Phil. 417. *ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμενα* 563. *ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο* Oed. R. 848. *καὶ ζῶντ' ἐπίστω* Trach. 181. *ὄλωλεν ἁνήρ — τοῦτ' ἐπίστασο* Ai. 958. *σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο* 1059. *doceri te patere,* quanquam non minus bene *persuasum habe* interpreteris. Versum cum priore affert Eust. p. 111, 33. 399, 35. 667, 47. 1036, 13. respicit eosdem p. 493, 21. *εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασο* 1340. *ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο* 1378. *εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν* El. 606. — *ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον* Trach. 484. *audivisti.* *κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγώ, μήτ' ἐκμάθοιμι* 582. quod differt ab Ant. 682. est enim *nec doceri me patiar, nec addiscam.* *ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως* Ai. 663. *didici.* *ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων* Oed. Col. 53. *πάντ' ἐπιστήσει* 291. *πάντ' ἐπίστασαι* Ant. 398. ubi illud tritum nuntiorum *πάντ' ἀκήκοας* sensu aequat *ἐπίστασαι*. 4. Sed *persuasionis* et *firmiter existimandi* vim in his vide. *εὖ νῦν ἐπίστω. πάντ' ἀκήκοας λόγον* Phil. 1224. *καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω* 1309. *ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι — Φοίβῳ Τειρεσίαν* Oed. R. 284. non prohibeo tamen, si quis interpretetur *expertus scio.* *ἐπίστω — ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον* 658. Affert hoc Suidas v. *ἐπίστω.* — *εὖ τοῦτ' ἐπίστασο* Ant. 305. *ἐπίσταμαι — πῆμ' ἔχοντα* Trach. 43. *ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή* Ai. 274. *οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι* El. 898. — 5. Plane solitarium est *κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμπαθεῖν τόπος* Ai. 856. Elmsl. Herm. *ὥστε* subaudiunt, *ἐπίσταται ὥστε με συμπαθεῖν,* quod ferri nequit, siquidem *ἐπίσταται* non potest dici pro *ἐπιστάμενος ποιεῖ,* id quod cumulate evicit vir summus in diss. de verbis gr.

serm. factitivis, quam mox in nova Aiacis editione legemus. Idem veteri explicationi διδάξαι et suffragium et argumenta addidit. Conabor tamen aliter explicare. Quid? si verbum de verbo interpretamur *nec ullus locus me sibi conscium esse scit*, i. e. *cum ipse solus sciat, me conscium arcani expertus non est?* Scilicet ἐπίσταται referendum non est ad locum quo Aiax versatur, sed ad scientiam de chori quaerentis aut notitia aut ignorantia.

Ἐπίστᾰσις *mora*. ἴσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Ant. 225. Schol. ἐνστάσεις. Probat hoc Wyttenb. ad Plut. de Recta Aud. Rat. p. 48. A. Significantior tamen Triclinii ratio est *accessionem* interpretantis: ἤγουν πολλαὶ φροντίδες ἐπέστησαν καὶ ἐπῆλθον ἐμοὶ ἀναχωρήσεως.

Ἐπιστᾰτέω c. acc. *accedere*, *instare*. τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει Ach. Am. I. 2 (163 D.). — c. dat. *praeesse*. ποιμνίοις ἐπεστάτουν Oed. R. 1028. Memoriter affert Eust. p. 1398, 41. Praeterea Pollux III. 145.: τοὺς βραβευτὰς καὶ ἐπιστάτας ὠνόμαζον· ὅθεν καὶ τὸ βραβεύειν ἐπιστατεῖν Σοφ. (inc. CV. 89. 878 D.).

Ἐπιστᾰ́της proprie *qui insistit*. Λίβυες ἁρμάτων ἐπιστάται El. 692. Hinc *qui praeest*. De *pastore*: αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Ai. 27. De *numine tutelari*: τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ Oed. Col. 893. *Auctorem* et *suasorem* ab eo ductum, qui instat et urget opus, significare videtur καιρὸς γάρ, ὅςπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης El. 76. Affert Suidas v. ἐπιστάτης et καιρός, priore loco scholiastae verbosam explicationem exscribens. Alter schol. ἐργάτην explicat, male quidem, ἐπιστάτην rerum gerendarum, sermonis esse διδάσκαλον, confidentius, ut solet, Ammonius affirmat p. 44.

Ἐπιστείβω *pedibus tero* s. *insisto*. ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον Oed. Col. 56.

Ἐπιστέλλω *iubeo*. νῦν ἐπιστέλλει — τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν Oed. R. 106. Suid. v. ἐπιστέλλω.

Ἐπιστενάχω *ingemo*. λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν Oed. R. R. 185 ch. Sic Aug. a. b. Flor. Γ. Δ. Laur. b. c. Perperam ceteri plerique ἐπιστονάχουσι. Brunckius ex Par. A. (membr.) ἐπιστοναχοῦσι, quod Bothio nuper elegantius sonare visum. Sed ea praesentis forma dubia fide est: v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 214.

Ἐπιστένω *gemo*. πότερ' ἄρα — ἐπιστένω Trach. 943.

Ἐπιστέφω *libationem fundo*. χοὰς οὐκ ἂν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφεν El. 433. Non satis scite Hesychius: ἐπιστέφει, κεραννύει. Satis certum, ut in ἐπιστεφής, ita in verbo *coronandi* vim nunquam inesse.

'Επιστήμη *scientia.* τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων Phil. 1046. τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προὔχοις ἄν Oed. R. 1115. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων Ant. 717. πάντα adverbiascit, *consummatam* scientiam indicans, ut τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ Trach. 337., quod Schaef. tuitus est contra Wakef. Erf. corrigentes κἄρτ' ἐπιστήμην. — De tono generis v. Arcad. p. 110, 13.

'Επιστήμων *peritus.* ἰατρὸς — οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. IV. 5 (514 D.).

'Επιστολή. Solus pluralis *mandata* significans legitur. τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ τάχει 'πόρευσαν σὺν χρόνῳ Oed. Col. 1597. aquam lustralem poposcerat. λέγων ἐπιστολάς Trach. 493. σοὶ φέροντι τάσδ' ἐπιστολὰς φυλάσσειν Ai. 768. προσφάτους ἐπιστολάς Androm. III (130 D.). De *literis* non exstat. Bene Hesychius: ἐπιστολάς, ἐντολάς, ἐπιταγάς, Suidas ἐπιστολή, ἐντολή, ἐπίσκηψις. Cf. Stanl. ad Aesch. Prom. 3.

* 'Επιστοναχέω v. ἐπιστενάχω.

'Επιστρᾰτεύω *aggredior*, maxime *cum exercitu*, sed etiam *manu*. Sic dictum στρατῷ — βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν Ai. 1035. sine casu pendente, nisi quis στρατῷ communiter ad βουλεύσας et ἐπεστράτευσεν referri vult. Usitatiore significatione altera accusativum adsciscit. Εὐβοΐδα χώραν — ἐπιστρατεύειν Trach. 75. ἐπιστρατεύειν πατρίδα τὴν ταύτης 361. cf. Abresch. ad Aesch. Sept. init. et Valck. ad Eur. Phoen. 285 (= 292.).

'Επιστρέφω. Transitive ὡς πρός τι πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Trach. 1172. Musgravius φροντίζεις explicaturus frustra miratur, quidni media forma ea significatione usitata dicta sit. At vero explicandum *ingeris*, *inculcas*, dictum ab intorquentibus manu. — Intransitive *se convertendi cum retrospectione* vim habet. χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας Trach. 563. — Passivum *converti* est et *mutari*. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη Ant. 1098. Ex scholio Brunckius suspicatus est lectum fuisse δόξῃ et ἐπεστράφην, idque in Laur. a. b. Aug. repertum, item in marg. Bodl. — Medium *advertendi* et *rationem habendi vim* habet. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' — ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; Phil. 595. τοῦδε i. e. Philoctetae. *Μόνον τι ἐπιστρέφου γε* Capt. VIII. 17. (57 D. Brunckius non habet) scribendum *Μόνον γ' ἐπιστρέφου τι, fac cordi tibi sit.* φροντίδα ποιεῖσθαι Hesychius, φρ. ποιεῖν Suidas explicat, hic quidem male. ἐπιστρέφομαι, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι καὶ φροντίζω, μετὰ γενικῆς. Gr. Bekk. Anecd. p. 145, 21.

'Επιστροφή 1. *conversio.* ὅθι δαΐων ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν Oed. Col. 1049 ch. Thebani enim abituri in Athenienses terga invadentes sese converterent necesse erat. — Tractatum

hinc μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν Oed. Col. 542 m. Suidas, ut scholiasta explicans συνελεύσεις, πλῆθος, συναθροίσεις, errat Aristophani tribuens. Ab abeundo et per vices redeundo sumptum esse apparet. — 2. *cura*. πρὸ τοῦ θανέντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν Oed. R. 134. Cf. Matth. ad Eur. Iph. Taur. 654.

'Επισχολάζομαι *moror*. κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη Ichneut. II (296 D.). *non facit se exspectari*, provenit statim.

'Επιτάσσω *impero*. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Oed. Col. 843. ὅστις — τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ Ant. 660.

'Επιτηδεύω *colo* (accommodo me). ἐν τοῖς κακοῖς πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά El. 301. i. q. θεραπεύειν.

'Επιτιμητής *reprehensor*. κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν Procr. I (478 D.). Hoc, quod inde Pollux retulit IX. 140. aliquoties ab Aeschylo et Euripide positum est: v. Abresch. An. ad Prom. 77. coll. Eust. p. 1629, 10. 1827, 45.

'Επιτίμιος. Pluralis nominis substantive dicti *honorem* significat. ἴσως 'Ορέστου ταῦτα τἀπιτίμια El. 903. ornatum sepulcri Agamemnonis dicit. τἀγλαΐσματα scribi schol. observat, sed cum libris convenit Suidas v. ἐπιτίμια, interpretatus τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γενόμενα. — Item *mercedem*. δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί 1374. Affert Suidas v. ἐπιτίμια et τἀπιτίμια, de sola poena dici affirmat Ammon. p. 56.

'Επιτρέχω *superfundor*. De tenebris ex undis hiscentibus et imo quasi mari per aequor fusis: ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 585 ch. Schol.: ἀντὶ τοῦ ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν. τὰ γὰρ βαθέα μέλανα ἐκάλουν.

'Επίτριπτος *perditus*. ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος Suidas ex Phryn. App. Soph. p. 40, 13. — ἡ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Ai. 103. de Ulixe dictum, Aiaci viso detestabili. Memorant Suidas et Phavor. v. κίναδος, Thomas p. 535. Schol. Ar. Nub. 447. Eust. p. 481, 2.

'Επιτύμβιος *sepulcralis*. κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα Ant. 892. *iusta feci*.

'Επίφαντος *qui comparet*, inde *vivus*. τί με — οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; Ant. 834 m. Cf. Valcken. ad Phoen. 1349., cuius minime absimilis vero suspicio apud Hermannum refertur, ἐπίφατον lectum esse Eustathio p. 1816, 12., sed id πρόσφατον explicari debuit.

* **'Επίφᾰτος** v. ἐπίφαντος.

'Επιφωνέω *nuncupo*. μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην — ἣν κεῖνος ἔχει Oed. Col. 1759 an, i. e. ἐπιφωνοῦντα προειπεῖν.

'Επιχαίρω *gaudeo*. οἱ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Ai. 136 an. Versum cum aliis retulit Suidas v. ζαμενής et κακόθρους. — οἱ δ' οὖν γελών-

των κἀπιχαιρόντων κακοῖς Ai. 940. Rectius de hoc verbo iudicat Ahrensk. ad Aesch. Agam. 730., quam Valck. Anim. ad Ammon. lib. II. c. I., qui sola maligni gaudii significatione dici sibi persuasisset secundum Ammon. p. 57. cf. Reisig. En. Oed. Col. p. CLXIX.

Ἐπίχαρτος laetabilis. ὡς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον Trach. 1252 an. Bene schol. Homericum illud ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ comparat. Quomodo Hemsterhusius senserit, qui scholiastae rationem damnat ad Theocr. Id. II. 20., non liquet.

Ἐπίχειρος merces. οὔτι ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα Ant. 814 an. ἐπίχειρα, ἀνταπόδοσις Hesychius. Potest hunc locum respexisse videri Etym. M. p. 367, 27., ἐπίχειρα, οἱ μισθοί scribens. Cf. Schaef. ad Bos. Ell. p. 304. Blomf. gl. Aesch. Prom. 327.

* Ἐπιχερσεύω v. χερσεύω.

Ἐπιχωρέω cedo i. e. veniam do. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε Ant. 219. Laur. a. ab emendatore ἐπιχειρεῖν, quod deinde requireret ἀπιστοῦντας.

Ἐπιχώριος indigena. οὑπιχώριοι χθονός Oed. R. 939. ὑμεῖς — εἰδεῖτ' ἂν οὑπιχώριοι 1046. De re: ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος Colch. IV. 1 (314 D.).

Ἐπιψάλλω fidibus accino. ἐπιψαλεῖν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν Acris. XIV. 9 (79 D.).

Ἐπιψαύω attingo. τῶνδ' ἐπιψαῦσαι Phil. 665. χεῖρα δεξιὰν ὀρῇς μοῦ πης ἐπιψαύουσαν; 1239. σε — τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν Ai. 1373. γῆς ἐπιψαύσαντα Tymp. I. 2. (563 D.) de navigantibus in terram eiectis.

Ἔποικος accola. ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει Oed. Col. 507. Sed μέτοικον s. μετανάστην, ut Homerus loquitur, cum contemtu quodam adsignificato indicat ἅπερεί τις ἔποικος El. 182. Affert Suidas v. ἀναξία et οἰκονομῶ.

Ἐποικτείρω commiseror. ἔοικα — ἐποικτείρειν σε Phil. 318. οὔτ' ἐποικτείρειν τινά sc. τούτους 1304. οὐ τὸ τοῦδ' ἐποικτείρω στόμα Oed. R. 671. ἐποικτείρω δέ νιν Ai. 121. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι El. 908. ὥς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι 1190. — μ' ἐποικτείρας Oed. R. 1473. ἵνθ' ἐποικτείρας El. 1191. — κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με Phil. 1060.

Ἐποικτίζω commiseror. θέαμα — οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1296. Illustrat ex Ai. 924. Tyr. XV. Brunckius.

Ἕπομαι. I. Formae. ἕπει El. 28. ἕπονται Oed. R. 471 ch. ἕπου Oed. Col. 178 m. bis. ἕπεσθε 1539. ἕπεσθαι Oed. Col. 740. 1430. Ino. XIX. 2 (674 D.). — ἕψεται Ai. 801. ἑψόμεσθα El. 245. — ἑσπόμην Ant. 1181. Trach. 560. 1063. — II. Usus. 1. De significatione sequendi

satis constat, sive incedentem sequimur, aut consilium praemonstrantem. Illud exstat Trach. 560. Oed. R. 471. Oed. Col. 178. 740. 1430. 1539. Ant. 1181. Hoc El. 28. 245. Traducta inde *obsequendi* vis. *νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν* inc. XIX. 2. et de *malis ferendis* dictum *ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς* Trach. 1063. — 2. Aut cum casu tertio dicitur, aut subaudito illo, aut etiam nude. *ἕπονται Κῆρες* Oed. R. 471 ch. *ἕπεο — ᾧ σ' ἄγω* Oed. Col. 178 m. *ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον* 740. *τίς δὲ τολμήσει — ἕπεσθαι* 1430. *ὧδ' ἕπεσθε* 1539. *καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει* El. 28. *τάχος γὰρ ἔργου — ἕψεται* Ai. 801. *ἑσπόμην κακοῖς* Trach. 1063. *σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει* Ant. 1181. *νόμοις ἕπεσθαι* inc. XIX. 2. — 3. Notandum de addito *ἅμα*. *δεινοὶ δ' ἅμ' ἕπονται Κῆρες* Oed. R. 471. sc. quasi comitati Apollinem *τὸν ἐπενθρῴσκοντα τῷ ἐναγεῖ*. *τάχος γὰρ — ποδῶν ἅμ' ἕψεται* Ai. 801. *una aderit*. Sed est ubi *ἕπεσθαι ἅμα τινὶ* dictum videatur. *σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα* El. 245. *tibi comites nos addentes sequamur*. *ἴμεν ἅμα σοὶ καὶ ἑψόμεθα*. Sic adiicitur *σύν*. *πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην* Trach. 560.

Ἐπονομάζω nomen addo. *τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην* El. 276. „Idem atque *ἐπίῤῥητος*, ad cuius commemorationem in sermone factam necesse est invocare conceptis verbis deos malorum averruncos, velint nos a simili tutos praestare." *Reiskius*. Auctoritatem desidero. Mihi *famosa illa propter miserum facinus coena* dici videtur.

* *Ἐπόρνυμι* v. *πορίζω*.

Ἔπος verbum, dictum. *ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος* Phil. 1189 ch. *ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος* 1388. *ἀπώσει τοὔπος* Oed. R. 234. *ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ* 296. Affert Suidas v. *ᾧ μή ἐστι* et v. *τάρβη*. *ὀρθὸν ἔπος* 505 ch. *verum dictum*, v. Matth. ad Eur. Or. 1. *ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο* 848. *τὸ δ' ἔπος — ἤδοιο μέν* 936. *τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;* 1419. *κοὐχ ἠλίωσε τοὔπος* Trach. 257. *ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς — εἰς θεοὺς ἔπος* Ai. 128. *ἔπος ἐξερέω μέγα* 418 ch. *superbe dictum*. Respicit hoc Eustathius p. 126, 39. *ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος* 760. *τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ* 851. *τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι* 1117. *τίνι γάρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος* El. 220 m. Suid. v. *καίρια* scriptum habet *πρόσφρων*. Ceterum *τίνι* est *ἐκ τίνος*. *ἔπος τι τυγχάνει βαλών* 559. v. *βάλλω*. *ξυνῆκα τοὔπος* 1471. *τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;* Oed. Col. 303. *nuntiaturus haec*. *μηδ' ἀφῇτ' ἔπος κακόν* 735. *ῥητὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος* 1005. *μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος* 1281. *ἓν — ἔπος* 1612. Hoc unum fere exemplum est, quo *verbum* proprie dictum significatur. *Mortem* enim dicit. *δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος* Ant. 20. *κλεινὸν ἔπος* 617 ch. *θανάτου τοῦτ'*

ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 925 an. τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας 1163. κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος 1178. ἔπος ἵησι δυςθρήνητον 1195. μή μοι κρυφαῖον οὐδὲν ἐξείπῃς ἔπος inc. XVIII. 1 (673 D.). — ἔπους σμικροῦ χάριν Oed. Col. 444. *paucorum verborum causa*, quae eos dicere pigebat. Hoc unum exemplum alius praeter nominativum et accusativum casus reperitur. — *Plur.* ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη Phil 603. i. q. ὁ ἐπονείδιστος. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη 1036. ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη 1099 m. δὶς — ἀναπολεῖν ἔπη 1222. τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι Oed. R. 216. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη κλύων 339. τὰ τοῦδ' ἔπη 404. δείν' ἔπη — κατηγορῶν 513. τὰ σὰ — ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη 1148. αὐδᾶν τἀκίνητ' ἔπη Oed. Col. 624. πολλὰ δὴ μάτην ἔπη κατηπείλησαν (ἀπειλαί) 664. τὰ λαμπρὰ ταῦτα δεῖ φαίνειν ἔπη 725. *laudes facto comprobare.* τὰ τῶνδ' ἔπη 1143. χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη Trach. 230. τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη Ai. 305. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα 732. ὁποῖ' ἔπη θροεῖ 772. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη 1075. *tam graviter in dicendo peccant.* τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1086. φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου 1141. ὦ πολλὰ λέξας — κἀνόνητ' ἔπη 1251. συμβαλεῖν ἔπη κακά 1302. *maledicta iacere.* ταῦτ' ἔστι τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 393. τἄμ' ἔπη καὶ τἄργα τἀμά 612. οὔτε — σὺ τἄμ' ἔπη τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους 1049. Affert Stobaeus p. 31, 24.; ad Euripidis Phaedram olim per errorem retulit Barnesius. τἄμ' ἐπαινέσειας ἔπη 1046. τὰ παῦρ' ἔπη Acris. IV. 2 (61 D.). τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπήρ' ἔπη Aload. V. 2 (103 D.). οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά inc. XI. 1 (664 D.). — λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν Phil. 897. ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277. ἀμβρόσιον ἐπέων εὐαζόντων 1121 ch. v. ἄμβροτος. Haec tria sola sunt genitivi pluralis exempla; dativus omnino non legitur. — *Rumores* significantur: κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη Oed. R. 290. πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι Oed. Col. 304. *oracula:* τοὔπος τὸ θεοπρόπον — τᾶς παλαιφάτου προνοίας Trach. 819 ch. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος Oed. R. 89. ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη — τελῶν Oed. Col. 635. Sunt enim Oedipi praedictiones. — 2. Ut λόγος, sed rarius, *res ipsa*, quae sermone tractatur, ἔπος dicitur. πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς Oed. R. 1144. cf. Brunck. l. c. et Matth. ad Eur. Or. 1. — 3. Semel item non *dictum*, sed *dictionem* significat. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Phil. 885. — Longe elegantior scriptura est Ant. 53. μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔ π ο ς pro π ά θ ο ς olim lecto, a Brunckio ex scholiasta solo restituta, prout iam Valck. ad Phoen. p. 153. et Lennep. ad Phalar. p. 100. scribendum iudicaverant; id nunc in Laur. a. b. repertum supra scripto altero.

Ἐποτρύνω *incito.* σὺν δ' ἐποτρύνει — ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος

παρών El. 291. ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν 1256. ex certa Brunckii emendatione. Libri ὤτρυναν. γε inculcavit Triclinius.

Ἔπουρος conterminus. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα Trach. 950 ch. *Conterminam* dici', qua in ipso illo loco orta auferatur inde. Falso οὔριος interpretatur schol., est autem ab ὅρος, ut ἄπουρος ὅμουρος πρόσουρος. Erf. ἄπουρος dedit ex Oed. R. 194.

Ἐπόψιμος visendus. ἐς δεινόν, οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἐπόψιμον Oed. R. 1312. sc. ὁ δαίμων ἐξήλλετο.

Ἐπόψιος conspicuus. εἰς ἐπόψιον πάγον μολοῦσα Oed. Col. 1596. Apud Suid. v. πρὸς ὄψιν scriptum εἰς προσόψιον. ὁρμᾶσθ' — εἰς ἐπόψιον τόπον Ant. 1097. Schol. φανερὸν διὰ τὸ ὕψος: sed quod addit, φησὶ δὲ τὸν τάφον, ineptum est. Significatur enim πεδίον ἄκρον, in quo insepultum Polynicis corpus iacebat, v. 407. — Cum metaphora *active* dictum θεοί τ' ἐπόψιοι Phil. 1029. *Di* enim *vindicandi causa mala facinora obtuentes sunt.* οἱ ἐφορῶντες ἐμὲ δυστυχοῦντα schol. Alio sensu apud Hesychium Iupiter et Apollo θεοὶ ἐπόψιοι dicuntur: v. Spanhem. ad Callim. h. Iov. 82.

Ἑπτά septem. ἑπτὰ ναυοί Phil. 1016. ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις Oed. Col. 1313. ἑπτὰ λοχαγοὶ — ἐφ' ἑπτὰ πύλαις ταχθέντες Ant. 141.

Ἑπτάβοιος septem coriis bovillis contectus. ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος Ai. 573.

Ἑπτάλογχος septem lanceis instructus. ἑπτάλογχον — στόλον Oed. Col. 1307. cur ita dicatur, videre licet ex ἑπτὰ τάξεσιν ἑπτά τε λόγχαις v. 1313., ut illo vocabulo exercitus, hoc duces appellantur. Bellum est igitur τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἑπτάπυλος septem portas habens. ἑπταπύλῳ Θήβᾳ Ant. 101 ch. ἑπτάπυλον στόμα 119 an., quod ἑπτάστομον πύργωμα dicitur Eur. Phoen. 629.

Ἑπτάστομος septem ora habens Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους inc. XCIX. 2 (778 D.). Θήβας ἑπταστόμους iungenda, τὰς πύλας additum adverbialiter. Brunckius corrigebat ταῖς πύλαις.

Ἐπῳδή. Tralate sermo mala deliniens. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς Oed. Col. 1196. Distinctiones, de quibus varie senserunt Schaef. Elmsl. Herm., plane tollendae erant. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Ai. 579. Vulgarem opinionem abhorret Aiax, qua vel gravissimos morbos incantationibus solvi putabant. Affert Suidas v. ἐπῳδός, Eust. p. 648, 19. 1147, 11.; respicit idem p. 796, 59.

Ἐπώμοτος iuratus. ἐπώμοτος λέγων Trach. 427. — Aliter dicitur Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Trach. 1178. i. q. ἐπομόσας. Cod. Par. ἀπώμοτον,

Memorat Suidas v. ἐπώμοτον, explicans τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν, schol. ὅρκιον. — De Ai. 1092. v. ἐνώμοτος.

Ἐπώνυμος. 1. *Nomen gerens* inprimis memorabilis cuiusdam rei causa inditum vel ominis instar futura indicans. ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης — μητρός Oed. Col. 1323. Parthenopaeus diu virginis Atalantae filius. ὤδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν — ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Ai. 425. Aiax de se loquitur. V. Lobeck. l. c. Elmsl. ad Eur. Bacch. 508. Blomf. gl. Aesch. Agam. 667. Iacobs. ad Epigr. Delect. p. 273. Memorat sententiam Etym. M. p. 27, 20., respicit Eust. p. 640, 33. 776, 50. 1567, 58. ὀρθῶς Ὀδυσσεὺς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς Niptr. IV. 1 (408 D). — 2. *cognominis.* τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι Oed. Col. 65. Colonenses. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος πέρδικος Camic. II. 1 (300 D.). Iniuria in tragicis Graecis maiuscula litera Dindorfius. Perdix Daedali filius avis cognominis erat. — 3. *nominatus* universe. ἔστι πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. XXIII. 1 (678 D.). Venus multis nominibus dicenda. — 4. De *causa cognominis indendi* dictum videtur Ai. 571.: ἀλλ' αὐτό μοι σὺ — λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε. Schol. Pal. ἐπώνυμον, σοῦ δηλονότι. Nihil obstat, quominus ad Aiacem referatur σακεσφόρον. Sic Ἀνακτόρειον τῆσδ' ἐπώνυμον χθονός inc. XCVI. (775 D.), dictum διότι ἀνάσσει τῶν Ἀκαρνάνων. — 5. *Numinum terrae praesidum* cognomen est. τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς οἰνῶπα Βάκχον Oed. R. 210 ch.

Ἐπωφελέω *iuvo, prosum.* ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν Phil. 893. κακοὺς ἐπωφελῶν 1357. κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι El. 568. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 994. v. λύω. οἱ δ' ἐπωφελεῖν — τῷ πατρὶ δυνάμενοι Oed. Col. 442. — Male pro ὠφελον dictum arbitratur scholiastes Oed. Col. 546.: ἐδεξάμην δῶρον ὃ μή ποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι. Herm. ad Vig. p. 758., sequente Reisigio explicat ἐπωφέλησα τὴν πόλιν, ὥστε μή ποτ' αὐτῆς ἐξελέσθαι τοῦτο τὸ δῶρον. Melius Doederlinus ἐπωφέλησα τὴν πόλιν οὐκ ἐπὶ τούτῳ τῷ δώρῳ, non ea mente, ut talem mercedem acciperem.

Ἐπωφέλημα *adiumentum.* βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Phil. 275.

Ἔραμαι et ἐράω. Communis enim utriusque verbi usus. 1. *cupio.* τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν Phil. 647. καὶ μὴν ἐρῶ γε 656. ἀμηχάνων ἐρᾷς Ant. 90. ὃς θανεῖν ἐρᾷ 220. ὧν ἐρῶμεν 1317. Schol. ὧν βουλόμεθα τυχεῖν. τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν El. 356. τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Ai. 671. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VII (67 D.). ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Aload. XI. 8 (109 D.). πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. V. 3 (326 D.). τοῖς ἐρῶσι τῆσδ' ἀποικίας Laoc. III. 6 (342 D.). — ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι Oed. Col. 513 ch. — A deponentis forma ἐρῶμαι est ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν Ai. 946. — 2. De *amatoria cupiditate* τοὺς ἐρῶντας ἐμ-

ρος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. I. 8 (162 D.). ἔραμαι sic non posuit Sophocles, fecit autem Euripides Hippol. 336. et Aeschylus Eum. 854.

Ἐραστής amator (sectator). *οὔτ' ἐραστὴς τῆςδε τῆς γνώμης ἔφυν* Oed. R. 601. Recte hoc contra importunas quorundam coniecturas defendit Brunckius non recordantium *ἐρᾶν ἔρασθαι* et *ἔρως* pervulgata esse de consectatione ea, quam cupiditas repererit.

Ἐράω v. *ἔραμαι*.

Ἐργάζομαι. *Activum* significat *perficere* et *efficere*, aut nude aut cum accusativo rei dictum. *εἰ δ' ἐργάσει μὴ ταῦτα* Phil. 66. *ὅστις εἴργασται* Oed. R. 279. *ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι δέ* 347. *ἃ πρόσθεν εἴργασαι* Oed. Col. 829. *οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι* 858. *μήτε τῷ ξυνειδέναι τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ' εἰργασμένῳ* Ant. 267. *τοίτοις — εἰργάσθαι τάδε* 294. *οἷον ἔργον εἴργασαι* 1213. *ἔργον εἰργάσθαι με* Trach. 742. quod Suidas affert v. *ἄζηλον*. *τἄλλα γ' ἔργασαι* 1201. *εἴπερ εἴργασται τάδε* Ai. 22. Speciatim de opera manuaria: *οὐ πρὶν ἂν φάγῃ — ἐργάζεται* Synd. IV. 3 (149 D.). De *re* dictum *efficere* et *gignere* interpretere. *τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται* Ant. 326. — 2. Cum accusativo personae et rei est *afficere aliquem aliquo*, inprimis *malo*. Quam verbi dicendi rationem atticam vocat Atticista Villoisoni Anecd. t. II. p. 83., idem tamen Ai. 109. subaudiri male iubens *εἰς*. *οἷά μ' ἐργάσει κακά* Phil. 775. *οἷά μ' εἰργάσω* 916. *τί μ' εἴργασαι;* 1157 m. *οἷά μ' εἴργασαι* Trach. 1193. *τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;* Ai. 109. *μὴ δῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ* El. 1197. *εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα* 1307. — *Passivum*, earundem significationum particeps, rarum futurum habet. *εἰ καὶ μακρὰ κἄρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται* Trach. 1208. — *ὡς — οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα* Oed. R. 1369. *ἐμοὶ ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχονῆς εἰργασμένα* 1374. Iniuria igitur passivum perfecti usum adimere vult Sophocli Lobeckius ad Ai. 21.; nam quominus de solo indicativo *εἴργασται*, quem nominat, intelligas, Ant. 426. ab ipso memoratum prohibet; ibi enim *ἐξειργασμένοις* legitur.

Ἐργάνη Minervae cognomen. Photius p. 12, 8. et Suidas: *Ἐργάνη ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας.* Hesychius v. *ἐργάτις* corrupte scriptus advocato Suida ab Hemsterhusio emendatur. De accentu idem Hesychius v. *ἐργάνη* praecipit: *ἐργάνη, ὡς δαπάνη.* cf. Arcad. p. 110, 27. — *οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην — προςτρέπεσθε* inc. LX. 2, 2 (724 D.). Ex Plutarchi verbis An Seni sit ger. resp. p. 802., quibus Sophocleum illud varie corruptum probabiliter accommodavit Gatakerus Opp. t. I. p. 493., aliam sententiam concinnavit Brunckius: *τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σο-*

φοκλῆς (inc. LXXII. 2.); falso quidem. *Ἐργάνην* pro *ἐργάτιν* dixisse poetam, quod affirmat Blomf. ad Aesch. Prom. 470., incompertum est.

Ἐργασείω facturus sum. Non est enim desiderativum Sophocli. *τί δ' ἐργασείεις;* Phil. 989. *ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς* Trach. 1222.

Ἐργαστέος faciendus. *ὅτ' ἦν ἐργαστέον* Trach. 685.

Ἐργάτης. Proprium de *opera corporis*, inprimis *rustica*. *βοῦς ἐργάτης* Synd. IV. 3 (149 D.). *τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα* Oed. R. 859., qui tamen pastor potius, quam bubulcus. Hinc vocabulum memorat Eust. p. 660, 17. *γεωργόν* explicans; peius schol. *θεράποντα*. — Universe eum *qui quid perficit* significat: *ἄσημος οὑργάτης τις ἦν* Ant. 252. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 545, 27. Etym. M. p. 436, 1. Schol. Il. v. 382.

Ἐργάτις effectrix. Adiective dictum: *γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν* Phil. 97. versus ab Eust. allatus p. 486, 26. 779, 17. Suid. v. *ἀργόν*. Est *δραστήριος*. — De tono v. Etym. M. p. 597, 37. Arcad. p. 35, 27.

Ἔργω v. *εἴργω*.

* *Ἔργμα* et *ἕργμα* v. *ἕρμα*.

Ἔργον. 1. *quidquid rei quis fecerit susceperitve faciendum.* *ἔπραξας ἔργον* Phil. 1211. *ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον* Oed. R. 347. *δέδρακε ποῖον ἔργον;* 559. *ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;* Oed. Col. 821. *τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα* 945. *σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ* 1120. Quo quidem loco ut Oed. R. 349.: *καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου* et Ai. 116.: *χωρῶ πρὸς ἔργον operis perpetrationem* intelligas. — *παντὸς ἔργον δυσσέβειαν εἰδέναι* Ant. 301., i. q. *πᾶν ἔργον δυσσεβές.* *οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας* 321. *τοὔργον ἐξειργασμένη* 380. *τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις* 424. *δέδρακα τοὔργον* 537. *ὧν τοὔργον — χοἰ κάτω ξυνίστορες* 538. *οἷον ἔργον εἴργασαι* 1213. *μηχάνηται τοὔργον* Trach. 583. *προθυμίαν ἄδηλον ἔργον* 667. *ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην* 703. *ἄζηλον — ἔργον εἰργάσθαι με* 742. *τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε* 929. *τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν* 1117. *τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον* 1240. *facinus a te mihi mandatum.* *τελεῖν ἀεκούσιον ἔργον* 1253. *ἐπῄνεσ' ἔργον* Ai. 532. *τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται* 801. per hendyadyn; properaturos enim ad exsequendum sese profitentur. *σὸν ἄρα τοὔργον — κεκλήσεται* 1347. *καιρὸς — ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης* El. 76. Affert Suid. v. *ἐπιστάτης*. *σὺ γὰρ ποιεῖς τοὔργον* 615. *τόδ' εἰ καλὸν τοὔργον* 1486. *ἔργου παντὸς ἢν τις ἄρχηται καλῶς* inc. LVIII. 1, 1 (715 D.). — *οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά* Phil. 598. *ἔργα κρείσσον' ἀγχόνης* Oed. R. 1374. *χὠπόσα αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται* 1408. *ἔργων ἀκόντων* Oed. Col. 239 m. *τἄργα τὰ μά* 267. *τά γ' ἔργα μου* ibid. *ἔργοις ἀνοσίοις* 284. *Ζηνὶ σύνθακος θρό-*

νων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι 1270. ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων Ant. 691. πατρὸς ἔργα 1210. ἔργα δεινά Trach. 720. ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτα Ai. 39. πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων El. 460. αἴσχιστα — ἔργα δρῶσα 576. τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις 598. Eust. p. 1969, 18. κακῶν, Suidas v. ἴδριας λόγων habet. τὰ σὰ ἔργα 610. ἔργ' ἀχρεῖα Scyr. V. 3 (500 D.). Huc adde locutionem ἔργων ἀκμή El. 22., de qua v. Valck. ad Phoen. 691. Brunck. ad Ai. 811. Iacobs. ad Anthol. Gr. vol. I. 1. p. 287. — Hinc *facinus* adsignificatur *magnum et grave*, cum *honestum*, tum *audax et impudens*. Non sunt eiusmodi exempla iam apposita, adiectivis δεινός, μέγας, αἰσχρός, κακός additis eum sensum referentia. De *laudabilibus* igitur haec dicuntur. οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη El. 679. De victoriis Orestis hoc ut οἷ' ἔργα δράσας 741. dicitur. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Ai. 434. Affert Suidas v. οὐδ' ἔργα. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς 609 ch. Suid. v. τὰ δὲ πρίν. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Ant. 726. *honeste factum putas*; acerbam irrisionem, ut Erfurdtius, non reperio. δραστέον τοὔργον El. 1008. De *re nefaria*, *caede* maxime et *insidiis*: τοὔργον — δόλῳ προσέρπον Oed. R. 538. οἷ' ἔργα δράσας 1402. *patris caedes* est. ὅτι ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα Phil. 404. οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως 928. ἔργον δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ Ζεύς 273. ἔργον Ἀτρειδᾶν Ai. 928 ch. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα El. 205 m. *Caedem*, quanquam non malo sensu, significat etiam αὐτίκα τελοῦσι τοὔργον El. 1391. — Simile prioribus est, cum de *manibus consertis* et *pugna* dicitur. οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών Oed. Col. 1299. audacter Reisigius coniecit χειρὸς αὐτουργοῦ. — 2. Inde *rem qualemcunque*, inprimis quae *gesta gerendave* narratur, significat. κατ' ἔργου κτῆσιν Trach. 229. ἄκουε τοὔργον 1147. Θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων 1257 an. ἅπαν μαθήσει τοὔργον Ai. 277. δηλοῖ δὲ τοὔργον 348. cf. τάχα δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον Lemn. V. 3 (352 D.). οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν Ai. 461. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον Oed. R. 847. *res me tangit.* οἷ' — ἔργ' ἀκούσεσθε 1224. τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών El. 1243. v. Herm. τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις Phil. 26. *rem narras quae hinc non procul abest.* v. Herm. τοὔργον παρέσται φανερόν 1275. προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὔργον Ant. 85. ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη 273. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε 279. Inde de *morbo* Herculis *ingravescente* dicitur τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Trach. 1014 m. — Adde interrogationem τί τοὔργον; *quid hoc rei?* Oed. Col. 891. Horum quaedam mire permixta tractavit Stanl. ad Aesch. Agam. 1659. — 3. *Munus* et *officium* alicui impositum significat. σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον Trach. 318. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; Oed. R. 1124. Cum hac vocabuli vi con-

iunctum est, cum *ἔργον τινός εἶναι* dicitur *alienius esse negotium, cadere in aliquem.* *ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ᾽ ὑπηρετεῖν* Phil. 15. *οὐκ ἂν μακρῶν λόγων — τόδ᾽ εἴη τοὔργον* El. 1365. *πολλῶν χαλινῶν ἔργον* inc. LV (712 D.). Cf. Valck. ad Phoen. 447. Monk. ad Alc. 39. — 4. Sed longe aliter dicta *σ᾽ οὐδὲν εἴσω τῆςδε παπταίνειν πύλης ἔτ᾽ ἔργον ἐστίν* Ai. 12. *οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην* 839. Illo loco schol. vet.: *ἀντὶ τοῦ, ἀναγκαῖόν ἐστιν.* Schol. Pal.: *χρεία ἐστίν.* Rectius *οὐδὲν ὠφελεῖ.* Cf. praeter Valck. l. c. etiam Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 11. — 5. Usitatissimum est, *facta dictis* opponi. Eiusmodi sententia iam inest in Phil. 528.: *πῶς ἂν ὑμιν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ᾽ ἔθεσθε προςφιλῆ.* Dein haec exempla sunt explicatiora. *λόγοισιν εἴτ᾽ ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον* Oed. R. 517. *ἁγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων* 865. Libri *ἔργων τε πάντων*: illud paritate syllabarum videbatur requiri, et sane numeri in his locutionibus liberrime variant. *ταῦτ᾽ εἰς ἀριθμός ἐστιν — λόγων, ἀλλ᾽ ἔργα δεινά* Oed. Col. 384. *ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται* 1190. *τὰ δ᾽ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται* El. 615. *ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς ἔργ᾽ ἔχων ἥδιστ᾽ ἐμοί* 1352. *ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον* Eriph. VIII. 2 (209 D.). Articuli in his liberrimus est usus: v. *ὁ ἡ τό.* — Sic opponitur *μῦθος.* *οὐθ᾽ ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργα* Oed. Col. 1578. — *ῥήματα.* *ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ᾽ ἀμύνομαι* Oed. Col. 877. — *ἔπη.* *τἄμ᾽ ἔπη καὶ τἄργα σοι μά* El. 613. *οὐκ ἔστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά* inc. XI. 1 (664 D.) — *γλῶσσα.* *ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ᾽ ἡγουμένην* Phil. 99. Eadem res in locutionibus *adverbiascentibus.* *ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ* El. 60. Afferunt Eust. p. 1701, 63. 1961, 11. Suidas v. *λύπη.* Apud Eumath. de Ism. Am. IX. p. 363. scriptum *ἔργοις δέ.* *μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει* 350. *λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ᾽ ἔργοισιν κακά* Oed. Col. 786. — 6. Sed aliis etiam opponitur. *οὐκέτ᾽ ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ᾽ ἔργων ἀκμή* El. 22. *κοὐ μόνον βουλεύματα, ἀλλ᾽ ἔργα δεινά* Phil. 552. *οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν* Ant. 726.

Ἔρδω. *Sacrificandi* significatione, quae propria fertur, non exstat. Maxime est *facere*, i. e. *ad effectum perducere*, oppositum consilio et cogitationi. *ταχθεὶς τόδ᾽ ἔρδειν* Phil. 6. *ὑφ᾽ ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ᾽ ἔρδω* Oed. Col. 855. *μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ᾽ ἔρδειν* El. 83. *ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν* 1360. *ὅς τάδ᾽ ἔρδει* Ant. 371. *foedi facinoris* significatione praeditum est. — *τοῦτό γ᾽ ἔρξας;* Phil. 117. *οὔτ᾽ ἔρξας τινα* 678 ch. ut Ant. 371. Libri praeter Aldinam editionem codici aequiparandam, Ricc. et, ut videtur, Flor. Γ., *ῥέξας.* Ex Eustathio p. 763, 20. fortasse scribendum *οὔτε ῥέξας τινά.* *τάδ᾽ ἔρξας* Phil. 1337. *οὔτω*

ἥκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειν τάδε Trach. 931. ἀδάκρυτος ἔρξον 1191. — τίνα προςφιλήσιν ἔρξεις Phil. 1392. Opponitur μέλλειν: ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσι; Oed. Col. 1076 ch. τίνος πότ' ἄρ' ἔρξει χειρὶ δύςμορος; Hermanni correctio est Ai. 889. Libri ἔπραξε. — Futuri et aoristi formas hic poni aptius visum, quam praesenti cuidam thematico ΕΡΓΩ assignare, quod num fuerit, quanquam ἔργον exstat, propter metathesin ῥέζω et mutarum literarum confusionem dubitare licet. Sed ῥέξω et ἔρεξα v. ῥέζω. — Ceterum aspero spiritu notari iubet generatim ἑρδ lex. π. πνευμ. p. 218., accurate Eust. p. 1572, 42., quanquam idem secundum alios ψιλοῦσθαι agnoscit. Lexicis veteribus, quorum Hesychio asperatur, Suidae tenui effertur, nihil tribuendum.

Ἔρεβος proprie *inferorum tenebrae.* τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος Oed. Col. 1392. quae caligo Laium apud inferos habebat. ἰὼ σκότος — ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί, ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα Ai. 389 m. Affert Suid. v. ὡς ἐμοὶ κριτῇ. — Cum metaphora dictum οἶδμα — ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Ant. 585 ch. *Caligo* est *submarina* ventorum flabris concitata et quasi in superficiem maris emergere visa. Sed nescio quomodo οἶδμα nominativum, ἔρεβος accusativum Hermannus esse voluerit. Video enim caliginem maris fluctibus superfundi, non fluctus submarinam caliginem percurrere.

Ἐρεθίζω *lacesso.* φιλαύλους δ' ἠρέθιζε Μούσας (ὁ Λυκοῦργος) Ant. 964 ch. sc. procacibus dictis factisque. Musgravii ingeniosa, sed, ut pleraeque eius viri, inutilissima coniectura prostat ἠθέριζε.

Ἐρείδω *admoveo.* ὅταν — δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ai. Locr. IV. 5 (14 D.). — *apprimo* et *infigo.* ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Ant. 1221. — *applico amplexando.* ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον ἐμφύντε τῷ φύσαντι Oed. Col. 1114.

Ἐρείκω *scindo,* inde *crucio.* ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλλήιου δόρατος Ach. Am. III. 2. (164 D.) dubium an Sophoclis.

Ἐρεῖν et εἰπεῖν *loqui, dicere.* Formarum et scripturae praeter aoristum vix ulla discrepantia; de diaeresi ἐρέω in praefatione t. II. dicendi locus erit. 1. Activum et nude et cum quarto casu ponitur, adnectitur etiam infinitivus obiecti vel sententia explicativa. Adsignificatur aliquando *monitum, iussum, responsum.* *Futurum.* ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ Phil. 329. ὥςπερ μ' ἀρχαῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ Oed. R. 276. τοῦτ' αὐτὸ — ἄκουσον, ὡς ἐρῶ 547. ἐρῶ 700. χρησμὸς γὰρ ἦλθε — οὐκ ἐρῶ Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ 711. ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ 749. *respondebo.* ἀλλ' ἐρῶ Oed. Col. 218 m. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε 815. γάμους — οἵους ἐρῶ τάχα 984. ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως — ἰκάνω Ant. 223. παρὼν ἐρῶ 1177. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν El. 567. ἐγὼ δ' ἐρῶ σε δεινὸν οὐδὲν Synd. VIII. 1

(153 D.). Sic censeo scribendum: legitur σοί, sed aperte de convicio sermo. — ποίου — πλὴν Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Phil. 439. οὐκ ἐρεῖς; 730. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος 1189 ch. οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς Oed. R. 363. εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς 702. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; Oed. Col. 602. κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 632. οὐδὲν οὐ μεμπτὸν ἔνθαδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί 1040. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς ὡς ψευδόμαντις 1098. οὔκουν ἐρεῖς ποτέ —; Ant. 244. οὐ γὰρ γυναιξὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ Trach. 438. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς 1118. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; El. 525. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε 542. ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, ὡς — 581. ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς 1195. Lips. b. ἐρεῖν. — οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις Oed. Col. 1375. Triclin. ἐρείψεις. Librorum scriptura vera videtur, sed non *iactandi*, ut Hermanno videtur, sensum inesse puto, sed nihil est nisi *appellare*, eoque spectat quod Oedipus praenoscebat brevi Thebas expugnatum et devastatum iri. Nam ut aliquot post annos acciderit Epigonorum bellum, ineptum foret in poeta talia arguere. πόλις γὰρ ἡμῖν ἅμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ Ant. 730. οὐδεὶς ἐρεῖ πίθ' ὡς — ἔλεξας Ai. 476. καί τις πικρὸν πρόςφθεγμα — ἐρεῖ 495. τοιαῦτ' ἐρεῖ τις 499. ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν; 991. τοιαῦτ' ἐρεῖ 997. — τίνας λόγους ἐροῦσιν Oed. Col. 115. — *perfectum*. ὡς εἴρηκ' ἐγώ Ant. 877. *iussi*. εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα El. 73. ἀπροςδόκητον οὐδὲν εἴρηκας 1005. εἴρηκας ὀρθῶς 1029. οἷς εἴρηκας Trach. 456. τίν' εἴρηκας λόγον; Phil. 1221. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; Ant. 731. ποῖον εἴρηκας λόγον; Epig. IV. dubium an Aeschyli Epigonorum; v. Dind. ad Aesch. fr. 51. — εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον Trach. 63. — βούλου λόγους — ἐμπέδως εἰρηκέναι Trach. 487. — ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος Phil. 1388. ταῦτα — Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; Oed. Col. 415. εἰ γὰρ — εἰρηκὼς κυρεῖς 578.

Paulo accuratius de *aoristo* agendum. 1. *Formae*. εἶπον El. 929. Trach. 529. Phil. 440. Oed. R. 690 ch. 1161. Oed. Col. 936. Ant. 751. Nusquam convenit εἶπα, quod non displicuisse tamen Atticis ostendit Schaefer. ad Dion. de C. V. p. 436. coll. Tengstroem. ap. Koch. praef. ad Moer. p. LXXVII. At εἶπας perpetuum. Phil. 27. 246. 412. 965. 1272. Oed. R. 943. 1017. Oed. Col. 323. 909. 1101. 1509. 1756 sa. Trach. 183. 487. 741. Ai. 1106. El. 399. 1211. 1448. nec ulla enotatur scripturae discrepantia, nisi quod Oed. R. 322. ex codd. pluribus et potioribus, in quibus Br. membr. Florr. tres, Laur. a. Bar. I. Laud. Bodl. 2. Mosq. Dresd. a. b. Aug. c. εἶπας editur, εἶπες in cod. Aug. b. edd. Turn. Steph. exstat, et a prima manu in Laur. a. εἶπε Phil. 371. 830 m. 1035. Oed. R. 464 ch. 573. 994. 1056. Oed. Col. 1607. 1627.

Trach. 161. 362. 480. 566. 578. Ai. 285. 739. 767. 1132. εἶπον plur. Phil. 363. — εἴπω Oed. R. 329. v. Herm. 365. εἴπῃς Phil. 1260. Trach. 414. Ai. 128. 379. El. 316. Ter. X (520 D.). εἴπωμεν Oed. Col. 190 an. Triclin. et Laur. b. falso, quanquam probante Elmsl. et Doederl. εἴποιμεν. — εἴποιμι El. 405. 1336. εἴποις Oed. Col. 432. 642. Ai. 1030. εἴποι Oed. R. 1172. Oed. Col. 43. — Imperativum εἶπον s. εἰπόν atticis dici negat Elmsl. ad Med. 266., cui permulta obstare observat vir summus ad Phryn. p. 348., de tragicis autem recte Elmsleius. εἰπέ Phil. 431. Oed. R. 158 ch. 390. 536. Ant. 442. 530. Trach. 102 ch. 319. 453. 876 ch. 886 ch. 1125. Ai. 1076. 1309. El. 302. 368. 661. 669. εἴπατε (non legitur εἴπετε) Oed. R. 926. Oed. Col. 1117. 1175. — εἰπεῖν Phil. 441. 1125 ch. Oed. R. 279. 361. 1131. 1221 ch. 1234. Oed. Col. 580. 714 ch. 812. 1154. Ant. 315. 1230. 1244 an. Trach. 403. 426. El. 1475. Creus. II. 3 (323 D.). Palam. I. 2 (380 D.). — εἰπών Phil. 223. 1274. Tr. 1110. Oed. R. 447. Oed. Col. 763. 1349. εἰπόντος Phil. 1126 ch. Oed. R. 288. εἰπόντι Ai. 1307. εἰπόντα Phil. 611. — 2. *Usus.* De significatione generatim monitum. Cum *accusativo:* εἶπον Phil. 363. ἤκουσε — τὸν μάντιν εἰπόντα (ταῦτα) 611. 905. φάτιν τήνδ' εἶπε 1035. τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν 1125 ch. ἂν εἴπῃς γε 1260. ὦ φίλτατ' εἰπών 1274. οὔτ' ἔννομ' εἶπας Oed. R. 322. τἄμ' — εἴπω κακά 329. οὐχ ὥςτε γ' εἰπεῖν γνωστόν 361. εἴπω τι δῆτα κἄλλα; 364. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὕνεκ' ἦλθον 447. Subaudiendum enim ταῦτα. τὰς ἐμὰς οὐκ ἄν ποτ' εἴποι Λαΐου διαφθοράς 573. μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατε 926. indicate. τίς δ', ὅντιν' εἶπε; 1056. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν 1221 ch. ἵνα τὰ μὲν εἴπωμεν Oed. Col. 190 ch. εἰπεῖν ἃ χρῄζω 580. αἶνον ἔχω — εἰπεῖν 714 ch. εἰπεῖν πολλά 812. τὰ πραχθέντ' εἴπατε 1117. εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορα 1349. εἰπέ μοι — σύντομα Ant. 442. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1230. τίν' εἶπας — λόγον; Trach. 183. τόλμησον εἰπεῖν — ὅ σ' ἱστορῶ 403. πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ 414. βραχύ dictum ἀπὸ κοινοῦ. εἰπὲ πᾶν τἀληθές 453. λόγους οὓς εἶπας 487. τοσοῦτον εἶπε 566. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 578. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λέξον 1110. τί μ' εἶπας 1193. non *de me*, sed *mihi dixisti.* ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς — ἔπος Ai. 128. ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά 285. μηδὲν μέγ' εἴπῃς 379. μήπω μέγ' εἴπῃς Ter. X. Apud Stob. CV. p. 435. est μέγαν quod imperite adversus Heathium corrigentem defendit Brunckius. μέγα manifesto scriptum apud schol. Il. θ. 5. et Cic. Att. IV. 8., huius versus testimonio usos. — τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶπε Ai. 767. δεινόν γ' εἶπας 1106. εἶπε τοιοῦτον λόγον 1132. εἰπόντι τἀληθῆ 1307. μὴ — εἴπῃς μηδέν El. 316. εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν 368. τἀληθὲς εἰπέ 669. πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς 1167. πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν 1475. εἰπεῖν τὸ μὴ καλόν Creus. II. 3. Legitima ea loquendi ratio est, cum dicere

schol. Il. π. 47. unde sua hauserunt Etym Gud. p. 486, 48. et Eust. p. 1045, 4. Sic recte legimus apud Hesychium.

Ἐρέσσω. Proprie *remigo.* *κώπαις ἐρέσσων* Trach. 558. Tralata sunt inde haec: *ἄλλου θ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει* Phil. 1120 m. *remigaris* i. e. regeris, teneris. Aliud est *τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι καθ' ἡμῶν* Ai. 246 ch. schol.: *εὐθέως κινοῦσιν, ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνουσιν*, quae Suidas sua fecit v. *ἐρέσσουσιν*. Cf. Lobeck. l. c. et Abresch. ad Aesch. Ag. 52. — *τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων* Ant. 158 ch. *advolvens* i. e. patefacturus.

Ἔρευνα quaestio. *οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;* Oed. R. 566. gl. *ζήτησιν ἐποιήσατε.*

Ἐρευνάω quaero. *ὧν ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ* Oed. R. 725. *ἃ ἂν θεὸς ζητῇ πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι* schol. unus. *ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον* Ant. 268. *μὴ πάντ' ἐρεύνα* Aload. VI (104 D.).

Ἐρέφω corono. *κρατῆρες — ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς* Oed. Col. 474. Apud Suid. v. *χοὰς* et *λαβαῖς* vitiose scriptum *ὧν κατέρεψον.*

Ἐρεχθεΐδης Erechthida. *ἀρχαιογόνων Ἐρεχθειδᾶν* Ant. 969 ch. *γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδᾶν* Ai. 201 an. *ἐγχωρίους* explicare h. l. et ad Oed. Col. 1003, ait Musgravium Hermannus; at ille *αὐτόχθονας* idque recte.

Ἐρημία solitudo. *ἐρημία με — σμικρὸν τίθησι* Oed. Col. 961.

Ἐρῆμος. 1. *desertus,* de locis. *τὰ δ' ἄλλ' ἐρῆμα* Phil. 34. *ἐρήμης — γῆς* Ant. 735. *ἔρημος* Ricc. *ἐρῆμος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος* 769. *ἔνθα οὐ διατρίβουσιν ἄνθρωποι* schol. — 2. de animatis *desertus ab aliis, solitarius.* *ἐρῆμον ὧδε κἄφιλον* Phil. 228. *ἐξέρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἐρῆμον* 265. *προθέντες ἐνθάδε — ἐρῆμον* 269. *μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον ἐρῆμον ἐν κακοῖσι* 469. quem versum cum aliis coniunctis affert Suidas v. *πρός σε.* *μή μ' ἀφῇς ἐρῆμον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου* 485. *με προὔβαλεν ἐρῆμον ἄφιλον ἄπολιν* 1006. *ἐρῆμος λειφθήσομ' ἤδη* 1060. *ναῦς ἐρῆμος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω* Oed. R. 57., quae postrema adduntur explicandi gratia. *τηλικάσδ' ὁρῶν πάντων ἐρήμους* 1509. *τοὐμὸν δέμας ἐρῆμον — οὐδ' ὑφηγητῶν ἄνευ* Oed. Col. 503. *ἐρῆμος ἔθανες* 1712 an. *πῶς δῆτ' — ἐρῆμος ἄπορος αἰῶνα τλάμον' ἕξω* 1733 an. *ἄφετε μόνην ἐρῆμον* Ant. 878. *ὅτι γένοιτ' ἐρήμη* Trach. 901. — *πόρτις ἐρήμα* Trach. 527 ch. i. e. *ἀμήτωρ*, unum de animali exemplum. Explicatius dictum *ὧδ' ἐρῆμος πρὸς φίλων* Ant. 910. — 3. Inde morali, quam vocant, significatione ad *vitam* et *sortem humanam desertam* illam et *inopem* translatum *τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου* Oed. Col. 1116. *τίς ἄρα πότμος αὖθις ὧδ' ἐρῆμος — ἐπαμμένει* 1715 m. — 4. Semel de loco *vacuum* significat, non *desertum*. *στέγαι φίλων ἐρῆμαι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι* El. 1397. — Hoc, ut *ἑτοῖμος* et *ὁμοῖος*, his qui norma loqu

habiti sunt, inde ab Aristophane maxime et Platone propenacute, veteribus autem, tragicis et Thucydidi peninflexe dictum fuisse, neque id grammaticorum inventum, sed ex observatione usus derivatum esse dubitare non sinit accuratum Herodiani praeceptum apud Eust. p. 531, 32. coll. Etym. M. p. 373, 15. Nec mirum eam scripturam vulgo obliterari potuisse.

'Ερητύω *dimoveo.* μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει. κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; Oed. Col. 161 ch. Tricliniani ἐρητύει. Musgravius a coniectando ἐρατύοι sc. ἀπὸ τοῦ ἄλσους, *spatium intercedat, ne intres,* abstinuisset, si elegantiam sermonis probe advertisset. Prima et postrema enim chorus Oedipo acclamat, media interposita sibimet accinit ipse, veritus ut exaudiatur propter locorum longinquitatem.

'Ερίβοια n. pr. μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω Ai. 566. Ἐρίβοιαν, scripturam a bonis libris destitutam, defendit Schaef. in ind. Mel. Cr. v. *seiunctio*, et secutus Erfurdtius; contra v. Lobeck. Ea mulier etiam Περίβοια dicta: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 249.

'Ερίζω *litigo.* τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν El. 459. Afferunt Stob. Serm. XI. 9. Suid. v. λογισμός.

Ἔριθος. ἔριθοι καταχρηστικῶς καὶ αἱ ἐριουργοί. Hesychius ἔριθος, ἔρια ἐργαζομένη, Suidas. Sed proprie de aratoribus dici perhibent. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 373. *Textricem* araneam sic dixit Sophocles. πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει Inach. X. 6 (269 D.).

'Ερινύς Quaestionem de scriptura copiose tractavit Hermannus in praef. Antig. ed. 3. p. XIX. Lapides enim et libri optimi maxime ν simplex tuentur, et eodem redeunt quae de originatione vocabuli tradiderunt grammatici veteres, Etym. M. p. 374, 2. Gud. p. 206, 42. Orio p. 57, 11. Eust. p. 763, 31.; potissima omnium habet Pausanias VIII. 25, 4., qui quae dicit ἐρινύειν Arcadibus esse θυμῷ χρῆσθαι, Etymol. l. c. confirmat. Rectius autem videtur *iram animo reconditam servare.* Qui ι produci nesciebant, ν duplicarunt, in quorum numero adhuc Brunckius fuit: v. adnotata ab eo ad Aesch. Sept. 490. In Eur. Iph. Taur. 900 (905 H.) νύων syllabae synizesi pronuntiandae sunt. De librorum scriptura praeterea adhiberi possunt Blomf. gl. Aesch. Prom. 53. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 258. Elmsl. ad Oed. Col. 1298. Apud Sophoclem tenuior scriptura idoneos testes habet; cod. Laur. a. Oed. Col. 1301. 1436, Ant. 599. 1062. El. 112. altero ν supra scripto, 268. 482 ch. a prima manu. 1069 ch.: Flor. Γ. El. 112. 268. 482. 1069. Ai. 824. 830. 1013. 1369. Florentinum igitur quotquot locis legitur vocabulum in scriptura eadem conspirare videmus; quod cum in Laur. a. ita non fiat, ut in Oedipo Colonensi et Antigona rectior scriptura, in Trachiniis Aiace et

Electra prava regnet, negligenter collatum librum aut Elmsleii schedas ab Anglis editoribus incuriose inspectas puto. — Significationum praecipua est *Furiae* s. *Dirae deae* vindicis divinitus constitutae facinorum omnium. ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Ai. 1013. quod affert Suid. v. Ἐριννύων. μνήμων τ' Ἐρινύς 1369. quae respicit Eust. p. 1169, 46. ὥν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε Trach. 806. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ — χαλκόπους Ἐρινύς El. 482 ch. quae afferuntur ab Eust. p. 763, 38. Suida v. χαλκόπους. λαθοῦσα με ἴσαιν' Ἐρινύς Teucr. III. 4 (508 D.). — *plur.* λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες Ant. 1062. σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες El. 112 m. Suid. v. Περσεφόνη prima verba omittit. Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Trach. 1040. σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 824. ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες 830. — 2. Hinc distat aliquantum, cum *alicuius* Ἐρινύς, vindicta divina alicuius diras insecuta memoratur. τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω Oed. Col. 130. ὁδὸς — καὶ πρὸς τοῦδε πατρὸς ταῖν τε τοῦδ' Ἐρινύων 1426. cf. Valck. ad Herod. IV. 149. — 3. *ultio* et *calamites* quasi a Diris illata. Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη El. 268. *secura dirarum.* ἔτεκεν μεγάλαν — ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν Trach. 891 ch. λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς Ant. 599 ch. Schol.: ἁμαρτία. ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε, — 4. Semel *diri hominis* appellatio est. διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν El. 1069 ch. Clytaemnestram et Aegisthum dicit, ut Helenam Phryx servus Eur. Or. 1374.

Ἐρινεός *ficus silvester.* Inusitate de fructu πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν Hel. V. 1. (190 D.); v. Athen. III, p. 76. d. — De tono v. Arcad. p. 65, 18.

Ἔρις *controversia.* εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή Oed. Col. 373. οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν 423. φόνοι στάσις ἔρις μάχαι 1235 ch. λήγει δ' ἔρις Ai. 718. Suid. v. ξυναλλαγή. εἰς ἔριν θυμούμενος 997. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγὼν 1142 an. — In Oed. Col. 368. librorum scriptura est πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι, quod cum non possit *rem controversia petitam* significare, Tyrwhitti vulgo recepta emendatio ἔ ρ ω ς. Reisigius ἔριν scripsit, ἦν permire explicans *constitutum illis erat.* Nec felicius vulgatae patrocinari videtur Frater ad Arrian. VI. 24, 5.

Ἐριστός *altercabilis.* τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν El. 213. Suid. v. πλάθειν. Eust. p. 1887, 14. v. πλάθω.

Ἐριχθόνιος n. pr. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου Tham. V. 1 (230 D.).

Ἕρκειος *domesticus.* δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου Ant. 483. Affert Eust. p. 1930, 30. V. Intpp. Hesychii. v. Ἑρκείου Διός, Larcher. et Creuzer. ad Herod. VI. 68.

cf. v. δμαίμων. — In Aiace libri, ut videtur, omnes ἑρκίου, et veterum nonnullis necessario ita scribi visum substantivum esse putantibus et explicantibus δῶμα: v. schol. et inde Suid. v. ἕρκειος Ζεύς. Sed ἕρκειος perspicue Eustathius ἐτυμολογίζων l. c. Hemsterhusius utrumque probabat ad schol. Ar. Plut. p. 478., sed merito ἕρκιος abiiciunt Elmsl. et Herm. ad Ai. l. c. et Seidler. ad Eur. Troad. 16., quanquam etiam hic et Aesch. Choeph. 554. 564. deterior scriptura libros testes habet. Plus quam disyllaba in $\overline{ος}$ tertiae declinationis exeuntia sola in $\overline{ιος}$ adiectiva diffingi patiuntur; velut πελάγιος.

Ἕρκος proprie *septum.* ἕρκος ἱερόν Trach. 604. *septum circa aram, τέμενος.* Similia haec sunt. ἑρκέων ἐγκεκλῃμένους Ai. 1253. *in castra coercitos.* Sic *arma* quasi *corpus constringentia* dicuntur: ἕρκη, ὅπλα, ex Troil. III. 9. (557 D.) Hesychius. *retia:* ἕρκεσι, δικτύοις ex Atham. II. 5. (3 D.) idem. *laquei* capiendis avibus: κρέμανται σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. 382 D.; a Brunckianis abest ex Herod. π. μον. λέξ. p. 31, 21. protractum. *sigillum* epistolam claudens: σφραγῖδος ἕρκει Trach. 612. — A retibus significandis traducitur ad *dolos* et *insidias*, cuius rei viam patefacit χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν El. 827. Codd. ἀπάταις addunt, interpretis manum, quod iure delevit Brunckius. *aureum monile*, quo pellecta Eriphyla prodiderat Amphiaraum, dicitur. εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. Schol. commemorat legi ἐς Ἐρινὺν κακήν, pessimis numeris, quod pro varia scriptura in Laur. a. prostat; probabilis Wunderi suspicio est Adv. ad Phil. p. 56, depravatum id esse ex εἰς ἄρκυν κακ[illegible] quod ipsum ἕρκη κακά explanaret. Loquendi genus explicuit Valck. ad Her. VII. 85.

** *Ἕρμα agger, tumulus.* πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Ant. 841. m. Sic Herm. coniecit ex schol. librorum scripturam ἔργμα agnoscente sed explicante ἕρμα, περίφραγμα. Cf. Eur. Helen. 857., et sic corrigendum videtur Aesch. Choeph. 152. Brunckius ἕργμα, quae vox nulla fide est.

Ἕρμαιον inventum. ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον Ant. 393. Ἕρμαιον, εὕρεμα (scr. εὕρημα)· ἀπὸ τοῦ ἐν ἤθει λεγομένου Κοινὸς Ἑρμῆς. Timaeus. εὕρημα, ἢ κέρδος Hesychius. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν. Photius p. 15, 8. eaque in compendium Suidas redegit. Cf. Wyttenb. ad Plut. Conviv. VII. Sapient. p. 146, e. — De accentu ἑρμαῖον scriptum in Antigones versu reperisse schol. Il. ν. 791. observat Lobeck. ad Phryn. p. 371. Sed hanc commemorationem eum locum non tangere ostendemus in Ἑρμαῖος, et propenacui praescribit Eust. p. 460, 11. 1809, 43., quippe ut substantivum ab adiectivo et temenico distingueretur.

Electra prava regnet, negligenter collatum librum aut Elmsleii schedas a [illegible] Anglis editoribus incuriose inspectas puto. — Significationum praecipua [illegible] est *Furiae* s. *Dirae deae* vindicis divinitus constitutae facinorum omnium [illegible] *ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος;* Ai. 1013. quod affert Suid. v. *Ἐρινύων.* *μνήμων τ' Ἐρινύς* 1369. quae respicit Eust. p. 1169, [illegible] *ὤν σε ποίνιμος Δίκη τίσαιτ' Ἐρινύς τε* Trach. 806. *ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ — χαλκόπους Ἐρινύς* El. 482 ch. quae afferuntur ab Eust. p. 763, 38. Suida v. *χαλκόπους.* *λαθοῦσα με ἴσαιν' Ἐρινύς* Teucr. III. 4 (508 D.). — plur. *λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες* Ant. 1062. *σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες* El. 112 m. Suid. v. *Περσεφόνη* prima verba omittit. *Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον* Trach. 1040. *σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας* Ai. 824. *ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες* 830. — 2. Hinc distat aliquantum, cum *alicuius* *Ἐρινύς*, vindicta divina alicuius diras insecuta memoratur. *τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω* Oed. Col. 130. *ὁδὸς — κακὴ πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων* 1436. cf. Valck. ad Herod. IV. 149. — 3. *ultio* et *calamitas* quasi a Diris illata. *Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη* El. 268. *secura dirarum.* *ἔτεκεν μεγάλαν — ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν* Trach. 891 ch. *λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς* Ant. 599 ch. Schol.: *ἁμαρτία.* *ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρινύων Ἀντιγόνη τοῦτο τετόλμηκε.* — 4. Semel *diri hominis* appellatio est. *διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν* El. 1069 ch. Clytaemnestram et Aegisthum dicit, ut Helenam Phryx servus Eur. Or. 1374.

Ἐρινός ficus silvester. Inusitate de fructu *πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐκ βρώσιν* Hel. V. 1. (190 D.); v. Athen. III, p. 76. d. — De tono v. Arcad. p. 65, 18.

Ἔρις controversia. *εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή* Oed. Col. 373. *οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν* 423. *φόνος στάσις ἔρις μάχαι* 1235 ch. *λήγει δ' ἔρις* Ai. 718. Suid. v. *ξυναλλαγή.* *εἰς ἔριν θυμούμενος* 997. *ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών* 1142 an. — In Oed. Col. 368. librorum scriptura est *πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι*, quod cum non possit *rem controversia petitam* significare, Tyrwhitti vulgo recepta emendatio *ἔρως*. Reisigius *ἔριν* scripsit, *ἦν* permire explicans *constitutum illis erat*. Nec felicius vulgatae patrocinari videtur Frater ad Arrian. VI. 24, 5.

Ἐριστός altercabilis. *τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν* El. 213. Suid. v. *πλάθειν.* Eust. p. 1887, 14. v. *πλάθω.*

Ἐριχθόνιος n. pr. *ἐκ μὲν Ἐριχθονίου* Tham. V. 1 (230 D.).

Ἕρκειος domesticus. *δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης* Ai. 108. *παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου* Ant. 483. Affert Eust. p. 1930, 30. V. Interpr. Hesychii, v. *Ἑρκείου Διός*, Larcher. et Creuzer. ad Herod. VI. 68 et

ἄρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω 1198. *ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ* Trach. 393. *ταὐτῇ — ἄπωθεν ἑρπούσῃ* 813. *ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα* 816. *κἂν μηδὲν ἕρπω* 1098. corrigendum videri *ἕ ρ π ω ν* diximus v. *εἰμί*. *ἐξόδους ἕρπειν κενάς* Ai. 280. *ἕρποντι φωνεῖς* 539. *ἕρπε* Trach. 613. El. 1494. — *ὥς τι δράσων εἷρπε* Trach. 160. *ὅθ' εἷρπε — Εὐρύτου πέρσας πόλιν* 747. *εἷρπε δ' ἄλλον ἄλλοτε* Phil, 694 ch. Libri *ἕρπει*, cod. Ven. *ἕρποι*: illa Hermanni correctio est ad sensum et metrum apta, *οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης* Oed. R. 83, i. q. *ἧκε*, quam significationem contra Valckenarium bene defendit Brunck. ad Eur. Hipp, 561, *οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον* Oed. Col, 145 an. *ὡς γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε* 1583. *εἷρφ' ἔχηλος* Aload. XII. 4 (110 D.). Horum exemplorum accusativum viae perfectae habent Phil. 694, 1207, Ant. 1180. Ai. 280. His adde medium inter propriam et figuratam vim *γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο* El, 1222. *destillat*; quod afferunt schol. Eur. Or. 61., Eust. p. 647, 38, 1085, 64. — 2. Transfertur ad *procedendum*, *accedendum ad res gerendas*, *sortem capessendam*, *ingruentes res malas aut futuras* universe. *πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει* Ai. 157 ch. Affert Etym. M. p, 81, 28. Eust, p, 992, 4. 1093, 50. schol, Aesch. Suppl. 494. schol. Thucyd. VI. 16. et 78. Totam sententiam retulit Stob. Serm. XLIII. 18.; cf. praeter Lobeckium Valck. ad Theocr. Adoniaz. p, 400, a. *ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει* Ant, 364 ch. *ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον* 582. *οὐδὲν ἕρπειν θνατῶν βιότῳ — ἐκτὸς ἄτας* 609 ch. Libri *ἕρπει*, *ἕρπειν* autem unus scholiastarum leg[illegible]. Quomodo is locus corrigendus videatur, dicemus in v. *πάμπολις*. *εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει* (*ἄτα*) 614 ch, *aggreditur*. Versus autem incongruus antistrophico; qua de re Hermannus coniecit *οὐκ εἰδόσιν ἕρπει*, ego scripserim *οὐκ εἰδότι δ' ἕρπει*, particula *δέ* usitato modo traiecta. *ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα* Ai. 1066, *δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά* Aload, XI. 6 (109 D.). *τὸ δ' ἐςαύριον αἰεὶ τυφλὸν ἕρπει* inc. XXVII. 4, 3 (685 D.), *οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος ἐς γῆρας χρόνου* Acris, II (59 D.). — 3. A procedendo *augescendi* vis depromitur. *Βακχεῖος βοτρὺς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει* Thyest VI. 3. (239 D.), et tralate *ὁρῶ μὲν ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν* Trach. 544.

Ἐῤῥηνοβοσκός. *ἐ ρ η ν ο β ο σ κ ό ς*, *ὁ προβατοβοσκός*, *ἐν Τυροῖ β. Σοφ.* Etym. M. p. 377, 22. *ἀ ρ η ν ο β ο σ κ ό ς*, *προβατοβοσκός*, *Σ. Τυροῖ. γράφεται δὲ καὶ ἐ ῤ ῥ η ν ο β ο σ κ ό ς διὰ τοῦ ε καὶ τῶν δύο ρ.* Hesychius a Bentleio emendatus, ante quam scribebatur *καὶ γράφεται δέ*. Illa scriptura firmatur a Photio p. 17, 8.: *ἐ ῤ ῥ η ν ο β ο σ κ ό ς*, *ὁ προβατοβοσκός*, *ἐν Τυροῖ β, Σοφοκλέους*, *ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄ ρ η ν* (*ἄῤῥην*). Est fr. XVI. 1 (589 D.). — Tonum generis observavit Arcad. p. 87. 25.

Ἔῤῥω abeo, pereo, evanesco. 1. ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. de Laio, quod Homero est ᾤχετ' ἄϊστος ἄπυστος. τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔῤῥει Oed. Col. 1772 an. *recens absumptus.* τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας φλογιστόν El. 57. Inde ad rerum interitum tralatum τἀκεῖνου δέ σοι σωτήρι' ἔῤῥει El. 913. *spes salutis periit.* — 2. Inest adsignificatio inhonesta *contemptus* vel *horroris.* v. Valck. ad Hippol. 973. Abresch. ad Aesch. Eum. 749. Ruhnk. ad Tim. p. 121. Blomf. gl. Aesch. Pers. 738. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 62. Timaeus et Hesychius: ἔρρε, φθείρου, ἀπαλλάττου. Photius p. 17. 18. et Suidas: ἐῤῥων, μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος. Gramm. Bekk. An. p. 422, 7.: ἄπερρε, ἀποφθάρηθι, καὶ ἐῤῥων, φθειρόμενος. — ἐῤῥέτω Ἴλιον Phil. 1185 m. Hoc videatur Hesychius spectasse, ἐῤῥέτω, ἀπίτω, οἰμωζέτω, ὀλεσάτω explicans, quod postremum corrigendum ὀλλύσθω. σὺ δ' ἔῤῥ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ Oed. Col. 1385. ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδώς El. 241 ch. ἔῤῥει δὲ τὰ θεῖα Oed. R. 910 ch. *perit pudor, perit rerum divinarum honos,* i. e. in contemptum venit apud homines.

Ἐρύκω arceo. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν — Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Trach. 121 ch. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Phil. 1138 m. *remisse arcetur locus,* i. e. vos ab eo arcemini adeo negligenter, ut non metuendum amplius quidquam sit. Schol. sensum non verba explicans: ἀδείᾳ ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται.

Ἔρυμα munimentum. πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 462. *murum.* Mediam syllabam corripi adnotare opus duxit Valck. ad Phoen. 990. cf. Pors. Tracts p. 128.

Ἐρυμάνθιος Erymanthius. Ἐρυμάνθιον τε θῆρα Trach. 1087.

Ἐρυστός protractus. κολεῶν ἐρυστὰ — ξίφη Ai. 717.

Ἐρύω v. εἰρύω.

Ἔρχομαι. I. *Formae. praesens.* ἔρχομαι Ant. 235. 841 m. 860 m. 911. El. 69. Niob. IV. (395 D.) inc. LXXV. 2 (747 D.). ἔρχει Ant. 99. ἔρχεται Phil. 48. 259. Oed. R. 62. 199 ch. Oed. Col. 228 ch. 726. 1423. Ant. 357 ch. Trach. 258. Ai. 1117. El. 165 m. 988. Creus. I. 1 (322 D.). Phaedr. IV. 3. (607 D.) inc. XX. 2 (675 D.). XXXV (693 D.). LVI. 5. et 8 (713 D.). LXX. 1, 2 (737 D.). — ἐρχομένα Trach. 846 ch. — *perf.* ἐλήλυθα Oed. R. 7. 1422. Oed. Col. 367. ἐλήλυθας Phil. 50. 328. ἐλήλυθε Phil. 141 ch. ἐλήλυθεν Oed. R. 1527. ἐληλυθώς Ai. 1295. — *fut.* ἐλεύσεται Trach. 592. Oed. Col. 1206. De hac forma praeter pauca exempla tragicorum indicta Atticis v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 210. Lobeck. ad Phryn. p. 37. — *aoristus.* ἦλθον Oed. R. 447. 1003. 1358. Oed. Col. 554 m. 578. 979. 1293. 1303. Trach. 530. Ai. 710. El. 244. 881. Polyx. II. 3 (469 D.). ἦλθες Oed. R. 532. Oed.

Col. 333. Ai. 1081. El. 1347. *ἦλθε* et *ἦλθεν* Oed. R. 508 ch. 523. 682 ch. 711. 758. Oed. Col. 1447 ch. ;Ant. 148 ch. 286. Trach. 19. 509 ch. 766. Ai. 431. 1263. Camic. II (300 D.). Triptol. IX. 6 (539 D.). inc. LXX. 3 (739 D.). *ἤλυθε* Ai. 230 an. *ἤλθετε* El. 1226. *ἦλθον* Phil. 343. — *ἔλθω* El. 1166. Oed. Col. 311. *ἔλθῃς* Phil. 1167 m. *ἔλθῃ* Oed. Col. 167 an. *ἔλθωσιν* El. 64. — *ἔλθοις* Trach. 1179. Phil. 817 ch. *ἔλθοι* Oed. Col. 428. — *ἔλθετε* El. 115 an. Phil. 1175. Oed. R. 166 ch. 1490. — *ἐλθεῖν* Phil. 1330. Oed. R. 307. Oed. Col. 301. 1016. 1166. 1378. El. 381. — *ἐλθών* Phil. 361. 1242. 1268. 1409. Oed. R. 1069. 1433. Oed. Col. 79. Ant. 1087. 1094. Ai. 1255. El. 671. Polyid. VI. 2 (467 D.). *ἐλθοῦσα* El. 195 an. 321. 1022. Ai. 670. Ant. 520. 888. *ἐλθόντος* Oed. R. 1006. Ant. 258. El. 411. *ἐλθόντι* Phil. 63. Oed. Col. 89. *ἐλθόντα* Trach. 261. Phil. 583. Oed. R. 67. Ant. 329.

II. *Usus.* 1. de *motu* qualicunque a. *ire, accedere, procedere* significat. *ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν* Trach. 258. *σὺ δ' εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα — εὔχου* Ai. 670. *οὔτε του κυνῶν ἐλθόντος* Ant. 258. *πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι* 841 m. *πρὸς οὓς — ἔρχομαι* 860. *ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς* 911., quae hic postrema exempla si quis de *abeunte* explicuerit, non repugno. *ἔρως — κἀπὶ πόντον ἔρχεται* Phaedr. IV. 3. *ποτὶ δείραδ' ἔρχομαι* inc. LXXV. 2. — b. Raro de *abeuntibus* ita dicitur, ut aliter intelligi nequeat. *ἄνους μὲν ἔρχει* Ant. 99., quod quid sit, docet coniunctum *στεῖχε. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω* Phil. 1167 m. obtestatur enim abituros, ut maneant. — c. Aliquanto frequentius est de *reditu*. *ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις* Phil. 1175 m. *ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε* Oed. R. 758. *σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος* 1006. *οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πόλιν ἔλθοι ποτ' αὖθις* Oed. Col. 428. *κεῖθεν — δεσμώτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν* Ai. 230 an. *πρὸς οἶκον ἦλθε* 431. *ὅταν δόμοις ἔλθωσιν αὖθις* El. 64. *τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;* 165 m. v. Herm. Cum tralatione: *σελήνη — ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα* inc. LVI. 5. de lunae orbe instaurato. Cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 310, c. — d. Longe frequentissime est *venire* et *adesse*. *ἀλλ' ἔρχεται* Phil. 48. *δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι* 50. *τίνος — χόλον ἐγκαλῶν ἐλήλυθας* 328. *ἦλθόν με νηΐ — μέτα* 343., adsignificatio consilio, non necessario in tmesi praepositionis quaerendo. *ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους* 361. *ἐμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ* 583. *παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν* 1330. *ἐλθὼν — πρὸς τὸ Τρωϊκὸν πόλισμα* 1409. *αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα* Oed. R. 7. *ἔλθετε καὶ νῦν* 166 ch. *ὧν οὕνεκ' ἦλθον* 447. *φανερὰ — ἦλθε κόρα* 509 ch. *πῶς δεῦρ' ἦλθες;* 532. *χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ* 711. *ἐπείπερ εὔνους ἦλθον* 1003. *οὐχ ὡς γελαστὴς — ἐλήλυθα* 1422. *ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ* 1433. *ἔλθετε ὡς — ἐμάς*

Ἔῤῥω abeo, pereo, evanesco. 1. ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. de Laio, quod Homero est ᾤχετ' ἄϊστος ἄπυστος. τῷ κατὰ γᾶς, ὃς νέον ἔῤῥει Oed. Col. 1772 an. *recens absumptus.* τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας φλογιστὸν El. 57. Inde ad rerum interitum tralatum τἀκείνου δέ σοι σωτήρι' ἔῤῥει El. 913. *spes salutis periit.* — 2. Inest adsignificatio inhonesta *contemptus* vel *horroris.* v. Valck. ad Hippol. 973. Abresch. ad Aesch. Eum. 749. Ruhnk. ad Tim. p. 121. Blomf. gl. Aesch. Pers. 738. Stallb. ad Plat. Phileb. p. 62. Timaeus et Hesychius: ἔῤῥε, φθείρου, ἀπαλλάττου. Photius p. 17. 18. et Suidas: ἔῤῥων, μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος ἢ πορευόμενος. Gramm. Bekk. An. p. 422, 7.: ἄπεῤῥε, ἀποφθάρηθι, καὶ ἔῤῥων, φθειρόμενος. — ἐῤῥέτω Ἴλιον Phil. 1186 m. Hoc videatur Hesychius spectasse, ἐῤῥέτω, ἀπίτω, οἰμωζέτω, ὀλισσάτω explicans, quod postremum corrigendum ὀλλύσθω. σὺ δ' ἔῤῥ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ Oed. Col. 1385. ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς El. 241 ch. ἔῤῥει δὲ τὰ θεῖα Oed. R. 910 ch. *perit pudor, perit rerum divinarum honos,* i. e. in contemptum venit apud homines.

Ἐρύκω arceo. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν — Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Trach. 121 ch. ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Phil. 1138 m. *remisse arcetur locus,* i. e. vos ab eo arcemini adeo negligenter, ut non metuendum amplius quidquam sit. Schol. sensum non verba explicans: ἀδεῶς ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται.

Ἔρυμα munimentum. πρὸς ἔρυμα Τρώων Ai. 462. *murum.* Medium syllabam corripi adnotare opus duxit Valck. ad Phoen. 990. cf. Pors. Tracts p. 128.

Ἐρυμάνθιος Erymanthius. Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα Trach. 1087.

Ἐρυστός protractus. κολεῶν ἐρυστὰ — ξίφη Ai. 717.

Ἐρύω v. εἰρύω.

Ἔρχομαι. 1. *Formae. praesens.* ἔρχομαι Ant. 235. 841 m. 860 m. 911. El. 69. Niob. IV. (395 D.) inc. LXXV. 2 (747 D.). ἔρχει Ant. 99. ἔρχεται Phil. 48. 259. Oed. R. 62. 199 ch. Oed. Col. 228 ch. 726. 1423. Ant. 357 ch. Trach. 258. Ai. 1117. El. 165 m. 988. Creus. I. 1 (322 D.). Phaedr. IV. 3. (607 D.) inc. XX. 2 (675 D.). XXXV (693 D.). LVI. 5. et 8 (713 D.). LXX. 1, 2 (737 D.). — ἐρχομένα Trach. 846 ch. — *perf.* ἐλήλυθα Oed. R. 7. 1422. Oed. Col. 367. ἐλήλυθας Phil. 50. 328. ἐλήλυθε Phil. 141 ch. ἐλήλυθεν Oed. R. 1527. ἐληλυθώς Ai. 1295. — *fut.* ἐλεύσεται Trach. 592. Oed. Col. 1206. De hac forma praeter pauca exempla tragicorum indicta Atticis v. Elmsl. ad Eur. Heracl. 210. Lobeck. ad Phryn. p. 37. — *aoristus.* ἦλθον Oed. R. 447. 1003. 1358. Oed. Col. 554 m. 578. 979. 1293. 1303. Trach. 530. Ai. 710. El. 244. 881. Polyx. II. 3 (469 D.). ἦλθες Oed. R. 532. Oed.

versa ratione dicuntur τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται μόνον Oed. R. 62. *unum tangit.* οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται Oed. Col. 228 ch. *poena fato constituta est.* τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Ai. 1117. ἔκλυσιν μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος Oed. R. 307. τί σοι πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; Oed. Col. 1423. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Phil. 141 ch. *contigit.* μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος inc. XX. 2. ἅπαντα τἀγέννητα (τἀγενῆ τὸ ... τἀγένητα) πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ LXX. 3. De *re gesta* dictum ὦ — ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι El. 195 m. de *instante, futura* ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα Trach. 846 ch. *Proferri* aliquid dicitur: ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον Oed. R. 523. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε 681 ch. Denique de *serenda pugna* et *colloquio*: Ἕκτορος — ἦλθ' ἐναντίος Ai. 1263. *depugnavit*; minime enim *procedendi* vis urgenda. εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί Oed. Col. 979. ἐς λόγους ἐλθεῖν 1166. — 3. Saepe φράσεως ἕνεκα, quod ferunt, ἐλθών rei gestae narrandae adiicitur, quo a praesente et quasi efficaci facta manifestius arguatur. Sed quaedam sua ratione constant viamque usus liberioris praemuniunt. οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ Phil. 63. δημόταις λέξω τάδ' ἐλθών Oed. Col. 79. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες Ant. 1087. δρα νῦν τάδ' ἐλθών, μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε 1094. ὑμᾶς — ἐφρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος Ai. 1255. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ El. 1022. *abi et narra.* Huic persimile est τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθών Phil. 1242. Quin etiam finitum verbum sic fere dicitur. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Phil. 3[?]8. Sed nemo ἐλθών, si abesset, desideraret Ph. 1268.: κἄτα τοῦ θετιδος ἐμὲ ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς. Rem notaverunt Dorvill. ad Char. p. 380. Valck. ad Phoen. 480. Intpp. Xen. Ephes. p. 141. Locell. Lobeck. ad Ai. 58. Schaef. ad Ai. 1183. ad Phoen. Pors. 782. App. Demosth. t. IV. p. 623. Bernhardy Synt. p. 476. — 4. De verbo cum *aliis vocabulis componendo* observamus dici illud cum *accusativo* viae factae vel loci, quem itinere assecuti simus. ἐλθόντι χώραν τερμίαν Oed. Col. 89. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον El. 881. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Trach. 258., quae est *ingressio armata*, v. Markl. ad Eur. Suppl. 623. Figurate dicta haec sunt. πολλοὺς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Oed. R. 67. σὲ τόδ' ἐλήλυθεν κράτος ὠγύγιον Phil. 141 ch. Porro ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμός Trach. 766. ὁμηρικῶς pro διῆλθε dictum puto, nec coniungenda ὀστέων ἀδαγμός. Tum ἀσμένῃ δέ μοι ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 18., de qua loquendi ratione v. Brunck. l. c. et Musgr. et Porson. ad Eur. Phoen. 1075. — Cum participio futuri circumlocutioni adhibitum ἔρχεσθαι,

χέρας 1480. ἐλθόντι χώραν τερμίαν Oed. Col. 89. ὥστ' ἐλθεῖν πέλας 301. τί δ' ἦλθες; 333. σημανοῦσ' ἐλήλυθα 367. καὶ (ἀπὸ) γῆς ὁποίας ἦλθεν 478. ἄσσον ἔρχεται Κρέων 726. ἱκνοῦμαι — ἐλθεῖν ἀρωγούς 1016. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1208. ἃ δ' ἦλθον ἤδη σοι θέλει λέξαι 1293. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος 1303. ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί 1378. ἦλθε Νίκα Ant. 148 ch. ναοὺς πυρώσων ἦλθε 286. δεῦρ' ἐλθόντα με 329. κάτω νῦν ἐλθοῦσα 520. ἐλθοῦσα — ἐν ἐλπίσιν τρέφω φίλη μὲν ἥξειν πατρί 888. ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 19. ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον 261. ἦλθε — παῖς Διός 509 ch. θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς 530, quod etiam *exire* interpreteris. διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται 592. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες Ai. 1081. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς 1295. σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτής El. 70. ἔλθετ', ἀρήξατε 115 an. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον 244. πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα 321. ἐλθεῖν ἐκεῖνον 381. πατρὸς ἐλθόντος εἰς φῶς 411. ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος 671. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον 881. ἐφίρετ', ἤλθετ', εἴδετε 1226. πῶς ἦλθες; 1347. ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος κίρδακος Camic. II. ἔρχομαι· τί μ' αὖεις Niob. II. nisi ex Niobe illud Aeschyli. ὁ πρόσθεν ἐλθών Polyid. VI. 2. ἦλθον Ἀχέροντος — χοάς Polyx. II. 3. ηλθεν δὲ δαῖς θάλεια Tript. IX. 6. Aliquid tralate inest in ὅτε — εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις Phil. 817 ch. — 2. Figurate varie dicitur. a. Ab eundo ducuntur haec. ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμός Trach. 766. ᾗ λόγου προςβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου inc. LXX. 1, 2. — b. Ab abeundo et excedendo ducta *moriendi* vel *intereundi* significatio. εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 199 ch. dein *rei missae*: ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Ant. 197. item quod ἐκτὸς ἐλθεῖν de *violanda fide* dicitur. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν Trach. 1179. — c. Ab *accedendo*, *ingrediendo*, *veniendo* plurima tralatio fit *procedere aliquo*, vel *ad faciendum aliquid* ita redditur. πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Oed. R. 67. ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Ant. 358 ch. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ Oed. Col. 167 ch. ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 311. ποῖ λόγων ἀμηχανῶν ἔλθω El. 1166. εἰς τοσοῦτον ἦλθον', ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 718. ὅςτις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται Creus. I. 1. — Deinde de *progressu rerum* dicitur, de *augmentis* etiam et *decrementis*. ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Phil. 259. δαίμων (sors felix) ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται El. 988. κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται (σελήνη) inc. LVI. 8. de interlunio. — De *eventis*. ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον Oed. Col. 554 m. *incidi in infortunium*. εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν Oed. R. 1527. Hinc etiam est οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον Oed. R. 1358 m. *non venissem huc patris interfector*, i. e. *interfecissem*. In-

Ἔσθημα *vestis*. ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτά El. 260. γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν inc. XLVIII (706 D.).

Ἐσθής *vestis*. ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε Oed. Col. 1260. λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν 1599. De spiritu v. schol. Il. ω. 94., de accentu Arcad. p. 28, 9.

Ἐσθίω. ἐσθίειν τὸν δέλφακα Hybr. II (696 D.). — πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς Synd. IV. 2 (149 D.). δάφνην φαγὼν inc. XCVIII (777 D.).

Ἐσθλός. 1. De moribus et ingenio hominis, *bonus*, *honestus*. φίλον ἐσθλὸν Oed. R. 611. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Oed. Col. 310. Suid. v. φίλος. De sententia consule Reisigium. ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐκωφελῶν Phil. 893. ἄνδρα — βλάπτειν τὸν ἐσθλόν Ai. 1324. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα 1331. ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο 1378. ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς El. 24. πέφυκεν ἐσθλός 314. τοὺς ὄντας ἐσθλούς Alet. VII. 3 (94 D.). ἀνδρῶν ἐσθλῶν στέρνον Eriph. II (203 D.). ἐσθλοῦ ἀνδρός inc. IX (661 D.). γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς XXIV. 2 (679 D.). — Adsignificatur *generosa indoles innata*. ἐσθλοῦ πατρὸς καὶ Phil. 96. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή Ant. 38. πέλεται δ' οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός Tyr. XI. 2 (583 D.). — 2. Dicitur de re *bona*, *honesta*, *utili*, *fausta*. ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός Phil. 847 ch. ἐσθλὴν (φήμην φέρω) Oed. R. 87. λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά Oed. Col. 786. μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων 1082 ch. τύχην ἐσθλήν 1502. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Ant. 364 ch. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλόν — ἔμμεν 618 ch. πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον 1230. *ex quo bona malave speres*, velut de omine. εἰ μὲν πέφυκεν ἐσθλά El. 636. μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν 1083 ch. τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή Iph. I. 1 (288 D.).

Ἐσκομίζω v. εἰσκομίζω.

Ἐσλεύσσω v. εἰσλεύσσω.

Ἕσπερος *vespertinus*. ἕσπεροι λαμπτῆρες Ai. 278. — *occidentalis*. ἑσπέρους ἀγκῶνας Ai. 792. oppositi ἀντηλίοις. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν 861. — At *tenebrosum* significat ἑσπέρου θεοῦ Oed. R. 178 ch. Pluto est. Probabiliter inde interpretatur Vossius, quod ab extrema orbis occidente ad inferos aditus maxime credebatur patere; v. ad hymn. Cerer. 19. p. 15.

Ἔστε *donec*. Cum *indicativo* dictum rem perfectam indicat. ἔστ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 411. ἔστ' ἀπέψυξεν βίον Ai. 1010. ἔστε νιν — ἔλυσαν αἱματηρόν El. 743. — Sed in re incerto tempori, quod etiam futurum esse potest, tribuenda cum coniunctivo coniungitur, id quod primus observavit Valck. ad Theocr. X. Idyll. I. 6. p. 4. ἔστ' ἐγὼ μόλω Ai. 1162. Schaef. μολών, v. μολεῖν. De ἂν omisso

v. ἄν. Additur id El. 105 an.: ἔςτ' ἂν λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, quo versu cum aliis usus est Suidas v. ῥιπάς.

῾Εστία *focus domesticus*, qui et *ara*, inde et *domus* et *patria*: v. universe Boeckh. Expl. ad Pind. p. 104. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν El. 869. βούθυτον ἑστίαν ἀγίζων Oed. Col. 1491. τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν Oed. R. 965. *fanum* Delphicum cum oraculo, velut ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας Oed. Col. 414. νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας, ἔνθα κλῄζεται θυτῆρ Trach. 655. *ara*, ad quam Hercules sacrificabat in Cenaeo. Cum grata metaphora dicitur τὰν χθόνιον ἑστίαν πατρός Oed. Col. 1724 m. de loco, quo Oedipus terra absumptus velut piacula scelerum luerat. ὦ πρῴρα λοιβῆς ἑστία inc. LXXXII. 6. (760 D.), inprimis exquisite dictum, διὰ τὸ ἀποσπένδειν τοὺς ναυστολοῦντας εἰς θάλατταν: cf. Thucyd. VI. 32 — ὅτῳ — ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἔστιν ἑστία Oed. Col. 639. *qui hospes domus nostrae*. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Ai. 847. amplificationem esse puto praecedentium ὦ πέδον Σαλαμῖνος: quanquam etiam de domo patria dictum potest existimari.

῾Εστιοῦχος *focum et aram habens*, adsignificatur sanctitas. φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν Ant. 1070. Schol. unus τὴν ἔχουσαν ἑστίαν καὶ βωμούς, alter ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν ἑστίαν τῆς πόλεως: ille verba, hic sensum tetigit. Illustrant Intpp. Longini p. 233. Weisk.

῾Εστιῶτις *domesticus*. ἀνεμόεσσα — ἑστιῶτις αὔρα Trach. 950 ch. *quae me domo auferat*. v. Herm. — De tono v. ἐργάτις.

᾿Εσχάρα. Ut praecipiunt Harpocr. p. 77. Ammon. p. 32., quem testatur Suidas, Eust. p. 1564, 29., cf. Valck. ad Ammon. p. 48. et ad schol. Eur. Phoen. 271., βωμόν et ἐσχάραν distingui videmus Ant. 1003.: βωμοὶ — ἐσχάραι τε παντελεῖς, *altaria* et *arae humiliores*. Hoc significare non potuit Eust. l. c. scribens Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ βωμοῦ οἶδεν ἐσχάραν, sed illud potuit, quod statim ex Crisi s. Chryse apponemus. Quam primitivam vocabulo inesse significationem illi, quos usurpavimus, affirmant, *foci domestici*, ea apud Sophoclem non legitur. — βωμιαῖον ἐσχάραν λαβών Captiv. V (36 D.). Apud Steph. Byz. v. βωμός legitur ἐσχάρας: dici puto ἥτις ἀντὶ βωμοῦ ἐστί. — Ammonius p. 34.: παρ' Εὐριπίδῃ ἐ σ χ ά ρ α ἀντὶ β ω μ ο ῦ κ ε ῖ τ α ι. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ (III. s. 652 D.); Brunckius ἐν Κρίσει scripsit, fr. IV.

᾿Εσχατιά *extremitas*, inprimis *locorum*. ἴσως — τόπον ἐσχατιαῖς προςιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Phil. 144 an. Convenit huc, quod praeter alia ἐρημία explicatur Hesychio. — Accentus ut in periectico constat et notatur a Suida v. ἐσχατιά.

᾿Εσχατός 1. de locis *extremus*. ἐπ' ἐσχάτοις τόποις Trach. 1090. ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. Aiacis enim naves in extrema parte dex-

tra castrorum locatae erant: v. Il. λ. 8. Locum respicit Eust. p. 792, 47. 826, 51. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην El. 710. Suid. v. στήλη. *sub ipsam metam* v. Herm. ἐσχάτης πυρᾶς 888. *in summo tumulo.* ἐν ἐσχάτῳ θεῶν inc. LXXXII. 5 (759 D.). v. ἕδρα. ἐπ' ἔσχατα χθονός XCI.I. 1. (655 D.); Dind. ad Orithyiam fabulam iure retulit. — 2. Hinc proxime tralata haec: ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις Oed. Col. 217. *ad ultimam necessitatem adactus es.* προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 846 ch. aliter dictum ἐσχάτας σάρκας Trach. 1042. Hesychius hoc quid sit explicat, ἔσχατον, ἐσώτατον scribens, et ineptum esset de *ultimis reliquis carnibus* cogitare. — 3. De *tempore* dictum adverbiascit ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας Oed. Col. 1547. i. e. *ultima vice, postremum.* Aliquid *quod ultimum relictum est* significat ἐσχάτας ὕπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις Ant. 595 ch. Schol. ὅπερ ἦν λείψανον γενεᾶς bene, quanquam ipse quoque prava librorum scriptura usus. — 4. ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Phil. 65. a loco ad dignitatis existimationem traductum est. Separatim posuimus unum El. 724. ipsum quoque de locis dictum et proprie, sed in quo omnes a vero aberrasse videntur interpretes: ἤλαυνε δ' ἔσχατος μέν, ὑστέρας δ' ἔχων πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων. Passovius ἔσχατον ἐλαύνειν dici Oresten putat, quod *interiorem gyrum* a metis proximum teneret, ideoque breviorem cursum peragendum haberet; cui recte obiicit Hermannus hoc nomine eum potius, qui extremum et maximum faceret, significari debuisse. Dacerius ridicule: *Oreste qui était parvenu a la dernière borne, et qui courait dans le dernier rang.* Monkius: *postremus vehebatur, sed cohibebat equos, ut qui in fine spem repositam haberet,* in qua explicatione insolenter dictum ὑστέρας ἔχειν πώλους. Hermannus: *posterior vehebatur, sed cum equos minus validos haberet, in fine ponens fiduciam.* Quod quomodo Homeri loco Il. ψ. 319. defendatur, non video. Integriores equos servare in finem cursus, praecipuam fuisse periti aurigae artem recte observavit Hermannus, sed quid opus *invalidis* equis ad artificium illud? Imo ἔσχατος illud significat, quod significare debere Passovium Hermannus monuit: *extremum gyrum* tenebat Orestes, eaque de causa *post ceteros* vehebatur, ὑστέρας ἔχων πώλους. Bene μέν et δέ res causae et eventus ratione nexas significat; his deinde aptissime adiicitur τῷ τέλει πίστιν φέρων, impeditis vel excussis praecursoribus finem certaminis sibi victoriam daturum esse exspectans.

Ἔσω v. εἴσω.

Ἔσωθεν *intus.* εἴσωθεν displicuit tragicis. ἴθ' ὡς σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγόρω ξέναις Trach. 598.

Ἑταιρεία amicitia. ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν Ai. 668. Vulgabatur ἑταιρίας. Illud ex parum certis fontibus Mosq. b. Dresd. a. Suida v. ἄημα et λιμήν reposuit Erf., probatum a Porsono ad Orest. 1070., quod verbale sit ab ἑταιρεύω, non nominale. Illis nunc accedunt Florr. tres, Laur. a. b.; in Flor. Γ. adscriptum γρ. ἑταιρέας (sic). Sed ἑ τ α ι ρ ε ί α ν *factionem*, ἑ τ α ι ρ ί α ν *amicitiam* significare grammatici volunt, quibus libros scriptos minime obsecundare observavit Lobeck. ad Ai. l. c. (662). Matthiae autem ad Or. 1065. (1070). ἑταιρία ab ἑταῖρος ut φιλία σοφία a φίλος σοφός duci putat; nec video quid contra dici possit.

Ἑταῖρος socius. ὑμεῖς δ', ἑταῖροι Ai. 672. οἴμοι δ' ἑταίρων Oed. Col. 1402. φωνῆσαί τινα ἔξεσθ' ἑταίρων 1405. Libri τινί, quod sic retineas, ut scribas ἑταίροις. — De accentu docuit Herod. π. μον. λέξ. p. 21, 4.

Ἐτεοκλῆς n. pr. Ἐτεοκλῆς ὢν φύσει νεώτερος Oed. Col. 1297. Ἐτεοκλέα — κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 23. Ἐτεοκλέα τάφῳ κρύψαι 194.

Ἐτέοκλος n. pr. Ἐτέοκλος Ἀργεῖος γεγώς Oed. Col. 1318.

Ἕτερος alter. 1. Substantive et adiective dictum. σφῷν δ' ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε Oed. Col. 498. Libri ἡ 'τέρα, v. ὁ ἡ τό. — τί ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων El. 729. τέχνα — τέχνας ἑτέρας προὔχει Phil. 138 ch. Suid. v. προὔχειν. — πλέον τὸ θάρσος εἶχε θάτερον 593. ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα Oed. Col. 230. πῶς οὐ χἀτέρας (ἂν ἐρασθείη); Trach. 459. πῶς — ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι 832 ch. ἅτερος στρατηγός Ai. 1088. τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία νύξ ἐστιν· εὖ παθόντα θἀτέρᾳ θανεῖν Naupl. III. 2 (377 D.). Legebatur εἶθ' ἑτέρα, Brunckius θἠτέρᾳ. Sequenti versu δεῖ vel χρή s. δεήσει dictum fuisse puto. — εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί Oed. Col. 1194. ἐπεὶ μὲν ἑτέρα, τὰ δ' ἐπ' ἦμαρ αὔξων (χρόνος) 1485 ch. [illegible]σιμοι — χἀτέροις εἰσὶν γύαι Ant. 565. παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Phil. 501. ἑλοῦ γε θάτερα El. 337. — 2. Adverbiascit. καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ Oed. Col. 1446. *hac illave lege natum esse*, i. e. ut vel bene vel male eveniat. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Trach. 271. Brunckius sequente Hermanno ex membr. Flor. Harl. Ald. Iuntt. θἠτέρᾳ, sed Laur. a. cum rell. codd. θἀτέρᾳ, merito olim probatum Hermanno ad Oed. Col. 498., et legitur idem consensu cum synesi ἡμέρᾳ Oed. R. 782. Solus Flor. Γ. θ' ἡτέρα (sic). Sed de crasi articulus videndus et particula καί.

Ἐτήτυμος genuinus. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Trach. 1053. Affert Suidas v. πρεσβεύεσθε. — εἰ λέγεις ἐτήτυμα Phil. 1274. i. q. ἀληθῆ.

Ἐτητύμως re vera. ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως El. 1444.

Ἔτι. 1. Adverbium *temporis nunc*, cum loquimur, manentis significans: *adhuc*. οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι Phil. 922. οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι 1196 m.

ἔτ' οὐδέν εἰμι 1201 m. μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας 1386., quod etiam posthac significare potuit. κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε Oed. R. 24. νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι 941. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν εἰς θυμὸν βάλῃς 975. ἢ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι — ἄλλος 1084. εἴπερ — ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων 1225. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος 1322 m. ἔτι γὰρ ὑπομένεις 1332 m. τί — ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ 1339 m. εἰ μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι 1424. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς Oed. Col. 629. προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι 1272. ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα — οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι 1645. νῶν ἔτι ζώσαιν Ant. 3. οὐδ' ἂν — εἰ θέλοις ἔτι πράσσειν — δρῴης 69. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι μένοντας — ἐμπέδοις φρονήμασιν 168. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας 304. οὐ γάρ ἐστ' ἔτι 563. ἔτι ζῶσαν 746. ἔτ' οὖσαν 863. ἔτι τῶν ἀνέμων αὐταὶ — ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 920 an. κἄτ' οὐ δέχονται — λιτὰς ἔτι θεοί 1006. ἔτ' ἔμφρων 1222. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι 1279. ὡς ἔτ' οὐκ ἂν Trach. 161. τῆσδέ γε ζώσης ἔτι 304. ὁ μὴ λεύσσων ἔτι 826 ch. οὐδὲν ἔτ' ἔργον ἐστὶν Ai. 12. ἐχθρὸς — τὰ νῦν ἔτι 78. οὐδ' — ἔτ' ἄξιος βλέπειν 393 m. ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι 587. ἔτι ζῶν 969. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1248. ἔτι γὰρ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος 1390 m. μέγας ἔτ' ἐν οὐρανῷ Ζεύς El. 169 ch. ἔτι μέγας ἐν οὐρανῷ Laur. a., quod coniecit Heath., et sic scribendum videtur omisso ἐν. Ceteri libri ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. Illud quod posuimus Hermannus invenit. οὐδέν εἰμ' ἔτι 667. ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἐστί 837 m. ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι — ἀρωγοί 847 m. εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν 947. πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι 1319. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἐστί σοι; Aload. V. 1 (103 D.). ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν — πτύσσεται Hel. IV. 1 (791 D.). φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι inc. LXXX. 1 (753 D.). — 2. Paulo rarius cum *tempore praeterito* ponitur, ut rem olim una cum actione principali durantem significat. Sic et participiis praesentibus iungitur imperfectorum solutorum vices tuentibus. *adhuc* i. e. *tunc adhuc.* οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Phil. 410. ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν 443. κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδέν Oed. Col. 1601. οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή 1619. ἔκειτο — σῶμα Πολυνείκους ἔτι Ant. 1183. ὁ παῖς ἔτ' οὖσα — ἀνειλόμην Trach. 554. λεῖαν, ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή Ai. 146 an. αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι El. 800. ὃς γὰρ ἔτ' ἦν 837 m. οὐ κατοικήσαντ' ἔτι Epig. V (197 D.). — 3. Perusitatum est de *futuro tempore*, et vel *proxime instante* vel *olim aliquando* exspectando, de qua posteriore dicendi ratione observavit Pflugk. ad Eur. Hel. 57. Illud prius vel *adhuc* vel *posthac* vertitur. Potentialis autem optativus imperativus et verba δεῖ et χρή futurum aliquid indicantia vero futuro aequiparanda sunt; raro praesens in-

dicativi pro futuro est. ἔργα δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι Phil. 563. ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι 889. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ 938. μηδὲ προσφαύσητ' ἔτι 1043. οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος —; 1055. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων 1095 m. τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ τεύξω 1173 m. τοῦ μέλλοντ' ἔτι 1240. εἰ μὲν οὖν ἔτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν Oed. R. 843 (*tunc adhuc*, si veneris). τίς ἔτι — ἀνὴρ (ἔξεται) — ἀμύνειν; 893 ch. οὐδ' ἔτι μενῶν δόμοις ἀραῖος 1290. μηδὲ συμβούλευ' ἔτι 1370. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός 1386. (*si fieri adhuc posset*). ἔνθα μήποτ' εἰςόψεσθ' ἔτι 1412. οὐχ — ἕδρας γῆς τῆςδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι Oed. Col. 45. οὔκουν — ἔτι ὁδοιπορήσεις 852. μὴ — δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆςδε τῆς ἀρᾶς ἔτι 869. οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος θανὼν ἂν εἴην 1112. οὐ γάρ μ' ἔτι βλέποντ' ἐςόψεσθ' αὖθις 1439. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου — κιχήσεταί μου 1483. οὐκ ἔσθ' ἔθ' ὑμῖν τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ 1608. *non erit post hunc diem*, id quod fortius praesenti tempore dicitur. μὴ τριβὰς ἔτι Ant. 573. sc. ποιεῖσθε. τί χρή με — εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν; 913. ἴσθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς — ἡλίου τελῶν 1051. τίς με πότμος ἔτι περιμένει; 1282 m. Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτὸν ἢ μέλλειν ἔτι Trach. 75. (*in eo esse ut bellum inferat*). ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτι 918. μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1195. οὐκ ἄν στρατὸς — ἄρχοιτ' ἔτι Ai. 1054. οὐκ ἂν τοιοῦτον ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι 1072. τίς ἔτι τέρψις ἐπέσται; 1194 ch. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν El. 316. οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι 369. οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι 633. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι 945. οὐκ ἂν μακρῶν ἔτ — ἂν λόγων ἔτ' εἴη τοὔργον 1364. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει — ὄνειρον 1381 ch. futurum pro praesente, *non facit se exspectari*, οὐκέτι μέλλει πληροῦσθαι. — Altera *incerti temporis futuri* significatio haec habet exempla. πῶς σπένδειν ἔτι (ἔσται) Phil. 1022. *quomodo unquam posthac* libabitis. ὁ νῦν ἔπαινος — οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει Oed. Col. 1415. nisi ἔτ' ἐλάσσονα coniunguntur. οὔποτ' Αἴανθ' οὐδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι Ai. 98. *nunquam posthac*. μὴ — ἔθ' ὧδε — κακὰν φάτιν ἄρῃ 191 ch. οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ 520. ἔτι με ποτ' ἀνύσειν τὸν — Ἅιδαν 602 ch. ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους — δουλώσειν ἔχει Trach. 256. ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι El. 66. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι 463. — 4. Haud raro temporale adverbium non est, sed significat *praeterea*, *insuper*, quod a prima significatione erit, quia quod *praeterea* fit, *post* fieri oportet. τί γάρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν; Phil. 647. πρὸς τοῖςδ' ἔτι 1323. οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι 1343. quanquam hoc etiam *posthac* significat. ἓν ἐν ἐξείπῃς ἔτι Oed. R. 748. τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1345 m. Olim Herm. de coniectura εἴ τις, *si quis alius*; et fatendum est, ἔτι *insuper* debili esse sententia. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῖτ' ἐπεντέλλοις ἔτι Ant. 218. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ'

ἐγώ; 543. Procul dubio recte etiam Canterus coniecit ἀλαῶν ὀμμάτων ἔσθ' ὦ φυτάλμιος, δυςαίων μακραίων τ' ἔτ', ἐπεικάσαι Oed. Col. 150 ch., proxime enim accedit ad librorum scripturam τ' ἔθ' ὡς ἐπεικάσαι, nec inutile est ἔτι sed aptum ad augendam miserationem. Hermannus μακραίων γ' ὅτ', inutili sane γε. — 5. Hinc *comparativis* additur, sicut *adhuc* Latinis cadentis aetatis scriptoribus. τίς ἂν λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι; El. 549. πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1180. ὑπερτέραν τῆς πάρος ἔτι χάριτος 1258 m. κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι Oed. R. 272. τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Oed. Col. 5. κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ant. 64. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι; 1266. αἱ δ' ἀνούστεραι δ' ἔτι Ter. IV. 1 (514 D.). Eius loquendi rationis via ostenditur exemplo Oed. Col. 176 ch. ἔτι; (sc. προβῶ;). Vulgo Oedipum bis rogantem libri exhibent, ἔτ' οὖν, ἔτι προβῶ; et choro respondente ἐπίβαινε πόρσω tertium ἔτι; Nec interesse ad sensum quidquam videtur, quanquam defendit hoc Hermannus. Significatur autem *num nondum progrediendi* finem *faciam*? — 6. De *positu* particulae notandum cum negatione coniunctae hyperbaton. ἔτ' οὐδέν εἰμι Phil. 1201 m. εἶτ' οὐδέν ἐ, Heath. Brunck. debili sensu. ὡς ἔτ' οὐκ ὢν Trach. 161. v. Herm. et Schaef. comparantes praeter Philoctetae illud Apoll. Rh. II. 28. Tertium apud ipsum Sophoclem. πόλις — κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε Oed. R. 24., quamquam diversum, cum cohaereant οὐκέτι οἵα τε. v. μηκέτι et οὐκέτι.

Ἑτοιμάζω *paro*. ἔγκλημα — αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Trach. 360.

Ἕτοιμος *paratus*. εἰμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν Phil. 90. πῶς — οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἕτοιμος 565. ἕτοιμος εἰπεῖν Oed. R. 92. κτανεῖν ἕτοιμος Ai. 800. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα El. 1068. *mori parata*. ὦσθ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι Ant. 217. ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν 264. De re *proxime imminente* dictum ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδὸν Ant. 869. At falsa est codd. scriptum ἑτοίμα pro ἐτύμα Phil. 205. v. ἔτυμος. — Sed scribendum ἑτοῖμος secundum veterem Atthidem, quod diserte firmat Herod. ap. Eust. p. 532, 40. Et hoc non ratione aliqua sola sed diligenter custodito sermonis usu et cum accurata rerum disquisitione ita iudicatum esse eo perspicuum est, quod qui ὅμοιος et τροπαῖον regulis convenire aiebant, ἐρῆμος et ἑτοῖμος ξυνίζειν observabant. Cf. ἐρῆμος et Etym. Gud. p. 122, 28. Intpp. Greg. Cor. p. 21. Ex codd. quidem veram scripturam nunc exsulare certum, sed hic accurato artis scriptorum praecepto non commenticio nec ab ipsis invento illorum fides nulla censenda.

Ἔτος *annus*. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Phil. 312. ἔτος εἰς ἔτος Ant. 340 ch. Scripturam hanc in tribus Brunckii codd. repertam etiam Laurr.

tres, Ricc. Dresd. a. Aug. b. firmant. Membr. Br. et Ald. inepte ἔτους εἰς ἔτος. Scholiasten Rom. ad sensum bene, secus ad metrum legisse coniicias ἔτος ἐξ ἔτους. *πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον* Ai. 503. *gravem annis.* *πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός* 1165 ch. de longinquo bello.

Ἔτυμος verus. *φάμ' ἔτυμον* Ant. 1305 m. *βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του* Phil. 205 an. iure ex parte suorum Brunckius; id Flor. Γ. et Ricc., in quo *ἐτύμα* cum gl. *ἀληθής*. Laur. a. ut Brunckii membr. et Aldus *ἑτοίμα*.

***Εὖ** bene, recte, ut convenit.* 1. *adverbium* cum vario verborum genere usitatissimum. *εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες* Phil. 445. *χὤταν τις εὖ ζῇ* 503. Versum cum aliis affert Suid. v. *ἀκροσφαλεῖς* et *θἄτερα*. *εὖ προὐδίδαξεν* 1003. *εὖ γνῶθι* 1150 ch. *εὖ οἶδα* Oed. R. 59. 1133. Ant. 1030. *εὖ σκοπῶν* Oed. R. 68. *μαθόντες εὖ* 308. *εὖ ἴσθι* 959. 1438. *εὖ φυλάξαι* Oed. Col. 159. *ὅστις — εὖ λέγει* 811. *θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσι* 1533. *εἰδὼς εὖ* Ant. 166. *εὖ γε στοχάζει* 241. *εὖ τοῦτ' ἐπίστασο* 305. *σῶμα γυμνώσαντες εὖ* 406. *εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν* 665. *τῶν λεγόντων εὖ* 719. *εὖ γὰρ εἴρηται* 721. *εὖ γὰρ οὖν λέγεις* 767. 1240. *εὖ λέγοντος* 1019. *εὖ κάτισθι* 1051. *τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις* Trach. 295. *παρ' ὑμῖν εὖ στεγοίμεθα* 593. *εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε* 1097. *εὖ δέ σ' ἐκφέρει — ὥς τις εὔρινος βάσις* Ai. 7. *ἐπέγνως εὖ* 18. *ἔβαψας ἔγχος εὖ* 95. *ἐὰν τὰ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν* 524. *ἔπηξα — εὖ περιστείλας* 808. *εὖ με κοιμίσαι* 819. *εὖ νῦν τόδ' ἴσθι* El. 595. *εὖ νῦν ἐπίστω* 606. Phil. 1224. Oed. R. 658. *χὤταν εὖ λέγῃς* El. 1017. *εὖ λέγουσαν* 1028. *εὖ θ' ἱκάνεις* 1091. *recte venis.* *εὖ παραινεῖς* 1464. *ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη* Polyid. IV. 2 (464 D.). *δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις* inc. LXVIII. 1 (734 D.). *εὖ τεκταίνεται* LXXIV. 2, 1 (734 D.). — 2. Inprimis notandae locutiones hae. *εὖ φρονεῖν.* *οὐκ εὖ φρονεῖς* Oed. R. 552. *λέγοις ἂν εὖ φρονῶν* 570. *οὐ γάρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω* 626. *φρονοῦσά γ' εὖ* 1066. *φρονεῖν εὖ* Oed. Col. 1631. *εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν* Ant. 751. *καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ* 895. Triclinius *εὖ* ad *ἐτίμησα*, rectius schol. ad *φρονοῦσιν* refert. *εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω* 1018. *φρόνησον εὖ* Ai. 364. *εὖ φρονῶ τὰ σά* 486. *εὖ φρονῶν* 733., quod non ad vaticinandi artem Calchantis sed ad benevolum illius animum refero. *οἱ φρονοῦντες εὖ* 1231. *εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν* 1309. *εἰ — εὖ φρονεῖν ἠπίστασο* El. 386. i. e. *prudentia uti.* *ὅταν — εὖ φρονῇς* 1027. *εὖ φρονήσαντα* Alcm. I. 1 (95 D.). *εὖ φρονεῖν σοφώτερος* Polyx. III. 7 (470 D.). i. e. *sapientior.* — *εὖ δρᾶν τινα beneficio aliquem afficere,* cui appositum passivum est *εὖ παθεῖν.* *ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται* Phil. 668. *εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν* Oed. Col. 1204. *ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ* 1486. *ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος* Ai. 519. Sed εὖ

παθεῖν etiam *rebus secundis uti* significat. *πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν* Trach. 942. *παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα* Phil. 501. *εὖ παθόντα* Naupl. III. 2 (377 D.). — *εὖ πράσσειν bonum quid consequi.* *ὅπως — εὖ πράξαιμί τι* Oed. R. 1006. Usitatius est de *rerum secundo statu utentibus.* Medium utriusque significationis locum tenet *τίς δ' ἂν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;* Oed. Col. 392. *τό γ' εὖ πράσσειν* Trach. 92. *τὸν εὖ πράσσοντα* 296. *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω* Ai. 136 an. *εὖ πράσσοντος* Tynd. I (572 D.). — Aliae *prosperarum rerum* significandarum formulae sunt hae. *εὖ βῆναι secundis rebus uti.* *τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν* El. 967. *εὖ διδόναι fausta dare.* *Τύχης τῆς εὖ διδούσης* Oed. R. 1081. *ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ* Oed. Col. 648. *εὖ θέσθαι feliciter componere.* *τὰ πρὶν εὖ θέμενοι* El. 1428 ch. *τὸ νεῖκος εὖ θέσθαι* Oed. R. 633. *εὖ ἱκνεῖσθαι prospera nuntiantem venire.* *εὖ μὲν ἵγμεθα* Trach. 228. *εὖ κατέχειν* et *εὖ ἔχειν bene evenire.* *εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει* El. 493 ch. *ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει* Ai. 669. *εὖ κυρεῖν bene habere.* *εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ* El. 789. *εὖ ξυνεῖναι prospero eventu adesse et iuvare.* *χοἱ πάντες εὖ ξύνειεν εἰςαεὶ θεοί* Oed. R. 275. *εὖ οἰκεῖν feliciter degere.* *κἂν εὖ τις οἰκῇ* Oed. Col. 1532. *εὖ παρίστασθαι prospere iuvare.* *ὡς εὖ παρέστης* Ai. 92. *εὖ προςφωνεῖν bene ominato alloquio uti.* *εὖ δὲ προςφωνούμεθα* Trach. 228. — 3. Semel *absolute* ponitur, probandi formula. *εὖ γ', ὦ τέκνον* Phil. 327. Inepte cod. Harl. *φεῦγ' ὦ.* — 4. Semel *cum articulo* dictum *substantivi* vices explet. *ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν* Phil. 1125 ch. *τὸ εὖ* est *τὸ εὖ ἔχον, quod commodum s. utile est*, v. Hermann.

Εὐαγής. *εὐαγές, ἁγνόν, καθαρόν, εὐσεβές, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον* Hesychius. *εὐαγοῦς, θειοτάτης* idem. Eadem fere Suidas, qui alio loco *εὐαγές τὸ εὖ περιηγμένον* explicat, addens *μεταφορικῶς κύκλος*, extrema haec ex Photio p. 27, 6. In his confusae glossae plures, altero ab *ἄγω* repetendo. — *ὅπως λύσιν τίν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς* Oed. R. 921. Eust. p. 1112, 37. *Prosperum* significat, proprie *sanctimonia dis acceptum*, eoque primitivo significandi genere legitur *τίς οἶδεν, εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε;* Ant. 517. schol. *εὐσεβῆ.* — Altera illa significatione a Suida commemorata, qua apud Euripidem aliquoties cum *εὐαυγής* commutatur et in libris et ab editoribus (v. Hermann. ad Bacch. 618. coll. ibi Matth. et Elmsl. item I. H. Vossio ad hymn. Cer. 275.), apud Sophoclem non legitur.

Εὔαγρος felix venando s. capiendo. *τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον* Oed. Col. 1090 ch. felicem eventum dare insidiis Creonti et comitibus positis.

Mediam natura brevem esse, si secundum antistrophici versus modulum dimetiare, ancipitem esse oportet.

Εὐάζω clamore Bacchio persono. Nam transitive non dicitur Sophocli, etsi non reperio lexicographorum qui de Sophocleo usu accurate notaverit. *ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων* Ant. 1122 ch. Inepte schol. *ὑμνούντων, μετ' εὐφημίας εὐοῖ λεγόντων.* Recte Triclin. *διὰ μέσου, ἀντὶ τοῦ, θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων.*

Εὐᾱής praeditus salubri afflatu. *ὕπνε — εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις* Phil. 817 ch. Schol. *εὔπνους.* Hesychius hunc locum spectans *ε ὐ α δ ή ς, εὔπνους. οἱ δὲ εὐαής.* Fuerunt, qui *εὐαδής* a Sophocle dictum et *εὐμενής*, quod in scholiis ad *εὐαίων* adscriptum, eius vocis interpretationem putarent esse. Buttmannum, qui *εὐαδής* non ab *ἁδεῖν*, sed ab *ἄω* duci putat, ut a *σπάω* dicatur *νεοσπαδής*, Hermannus refutavit. Wunderus *εὐαὲς ἔλθοις*, media ut corriperetur, quod ferri non potest. Scholiastae explicatio recte constabit, si non venti flantis sed somni dolorem foventis sententiam tenueris. Affert hoc Eust. p. 1500, 33.

Εὐαίων. *βίοτον εὐαίων' ἔχειν* Trach. 81. *Prospero vitae cursu usum* significat proprie, sed dicitur etiam de re *fausta* qualibet, velut *ὕπνε — εὐαίων, εὐαίων ἄναξ* Phil. 818 ch. Libri semel *εὐαίων*, Schol.: *εὐμενής, καλῶς ἄγων ἡμῖν τὸν αἰῶνα.* Hoc posterius falsum est; non enim sibi sed Philoctetae lenem et placidum somnum optat. *τὸν εὐαίωνα πλοῦτον* inc. LVIII. 7, 3. (718 D.) significare videtur *qui vitam beatam reddit.* Hesychius vocabulum explicat *εὐγήρως, εὔμοιρος.*

Εὐάνεμος vento perflatus. *ἐν εὐανέμοις βάσσαις* Ai. 196 ch. *γλαυκὰς εὐανέμου λίμνας* Laoc. II. 2 (341 D.)

* *Εὐανθής* v. *οἰνάνθη.*

Εὐάρματος curribus decorus. *Θήβας εὐαρμάτου* Ant. 837 m. Illustrant Musgravius, hic ex Eur. Herc. fur. 467. Pind. Ol. VI, 145. Isthm. VIII. 43., et Boeckh. Expl. Pind. p. 161.

Εὐβόειος **Euboeensis.** *γῆς Εὐβοείας* Thyest. VI. 2 (239 D.).

Εὔβοια insula. *Εὐβοίας σταθμά* Phil. 487; Musgr. et Schaef. olim (ad L. Bos. p. 697.) coniiciebant *Εὐβοίᾳ.* *ἀκτὴ — Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον* Trach. 749. *Εὐβοίας τ' ἄκραι* 785. affert hoc Diog. Laert. X. 137. *τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας* Aeg. I. 3. (19 D.) *loca Euboeae opposita.*

Εὐβοΐς **Euboeensis.** *ἀκτή τις ἐστ' Εὐβοΐς* Trach. 237. Cod. Flor. et Laur. a. sueto errore *Εὐβοΐς.* *Εὐβοΐς* sc. *γυνή* Tr. 400. Sed falso hoc obtruditur Thyestae fabulae VI. 2. ubi *γῆς Εὐβοΐας* restitutum. Contractam nominativi formam *Εὐβοΐδα χώραν* Trach. 74. nemo legit. At Elmsleius ad Eur. Heracl. 83. et Ar. Ach. 883. *Εὐβῶΐς* et *Εὐβῷδα* commendavit. Quae iam inter se minime conveniunt. Deinde

Εὐβοιΐς ea de causa abiicit Elmsleius, quod diphthongum, cuius subiunctiva vocalis ι sit, nunquam alterum ι succedere notum sit. Quod quam sit verum, unice illa commendata grammaticis demonstrant *Ἀχαιικός*, *Πλαταιικός*, cuius scripturae etsi vestigia ferme evanuerunt, exstat tamen apud Homerum *Ἀχαιΐς* et nota esse debebat Summi viri disputatio ad Phryn. p. 39. Fuit sane illa grammaticorum quorundam minorum gentium sententia resuscitata a Zonara p. 1763., sed hi diversissima miscuerunt, quippe etiam *υἱός* et *μυῖα* et *καίω* damnantes. Deinde etiam *ἱεροποιία* et cetera eius formae a verbo *ποιεῖν* composita Elmsleium oportebit ex sermone Graecorum exterminare. Praeter haec quomodo *Νηρηΐς* a genitivo *Νηρῆος* procreatum ad defendendum *Εὐβωΐς* advocare potuerit, cum nunquam *Εὐβῴα* s. *Εὔβῳα* dicta sit, ambigitur. Sed nec Etym. M. p. 389, 14. de hoc nominum genere accuratius tractans, nec Stephanus Byz. monstrum illud vocabuli norunt.

Εὔβοτρυς *dives vinetis.* *τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον* Phil. 544.

Εὐβουλία *prudens consilium.* *ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία* Ant. 1037. *ἧὐβουλία* Brunck. et olim Erf. *εὐβουλίας δεῖ* 1085.

• ***Εὔβουλος*** *prudens consilio.* *Ἄρεος εὔβουλον πάγον* Oed. Col. 951.

Εὐγενής. 1. *generosus*, i. e. nobili genere. *εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών* Phil. 336. *μάντις εὐγενής* 600., quod quid sit, additum *Πριάμου μὲν υἱός* docet. *εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν* 862. perfamiliaris enim veteribus opinio, generosorum patrum similes indole filios esse. *ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες* Oed. Col. 732. Creon Athenienses sic compellat aboriginum laude superbientes. Brunckii correctio *ἐγγενεῖς* ne elegans quidem est. *οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι* Ai. 1074. Versum cum aliis tribus habet Stob. Serm. LXXVIII. 6. *τραφεὶς μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο* 1208. *πέλεται οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλός* Tyr. XI. 2 (583 D.). *τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς — φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν* Phryg. I. 1 (649 D.). Scilicet *πρόμαχοι* ceterorum heroes erant. Similiter *equus* dicitur *ἵππος εὐγενής* El. 25., quod Philostratus respicit Vit. Soph. p. 606. — 2. Tralate *moribus et animo generosum* significat, qualem decet esse nobilem genere. *εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις* Phil. 862. *εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή* Ant. 38. *θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ* 1149. *εὐγενῆ* Aug. b. Dresd. a. *εὐγενῇ* (sic) ex duobus suorum codd. memorat Brunckius. *ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ χρή* Ai. 475. Suid. v. *εὐγενής*. *εὐγενὴς ἀνήρ* 520. Suid. v. *μνῆστις*. *ἥτις εὐγενὴς γυνή* El. 249. *καὶ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς* Aload. II (100 D.). — 3. Luna plenilunii tempore summo splendore nitens dicitur *ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ* inc. LVI. 7 (713 D.).

Εὔγμα supplicatio. ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1170. Schol. δι' εὐχῶν προςαγορεύουσα. De structura verborum v. προσήγορος.

Εὔγνωστος facilis ad noscendum. Ἀπόλλων — εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων Ai. 690. Explicandum ex sententia aetatis heroicae. Raro enim, nec nisi dilectis sibi Dii manifesti apparebant. Ceterum εὔγνωτος a prima manu Laur. a., item Laur. b.

Εὐδαιμονέω felix sum. ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ Ant. 502. *varia bona habet.*

Εὐδαιμονία felicitas. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει Oed. R. 1190 ch. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Ant. 1328 an. Sapientiam beatitatis loco Graecos censuisse bene ostendit contra Musgravium Erfurdtius.

Εὐδαιμονίζω felicem praedico. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης Oed. Col. 142 m. Apud Suid. v. εὐδαιμονέστερος scribitur εὐδαιμονῆσαι. Explicat Eust. p. 479, 14. τῆς ἐσχάτης subrogato. Sunt qui subaudiant εἰμί. Est autem e chori interrogatione τίς ποθ' ὁ πρέσβυς intelligendum τ ί ς *aliquis*, v. Herm.

Εὐδαίμων felix. εὐδαίμων ἀνύσει Phil. 711 ch. Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων Ai. 594 ch. τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου Oed. R. 1197 ch. τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας Oed. Col. 283. εὐδαίμονες γένοισθε 1551. εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών Ant. 578 ch. Locus a Stobaeo excerptus Serm. CIII., cuius oxymoron explicuit Hermannus. εὐδαίμονας ὄλβους Ion. I. 2 (298 D.).

Εὐδρᾰκής acute cernens. ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄυπνος λεύσσειν Phil. 836 ch. *somnus irritabilis aegrotorum*, facile animadvertentium omnia. De parallelismo v. Schaefero laudata. Apud Hesychium v. ε ὐ δ α ρ κ ή ς, εὐόφθαλμος cum Sopingio vel εὐδρακής vel εὐδερκής legendum, velut idem habet ἀδρακής — καὶ ἀδερκής.

Εὕδω. 1. Proprie *dormio.* εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς Phil. 272. ἐᾶν — ἕκηλον εὕδειν 758. ἄτρεστον εὕδοντα Oed. R. 586., quod de tranquillitate animi perperam explicat Erf. ἡδέως εὕδουσαν Trach. 174. νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός Ai. 284. — 2. Transfertur de *mortuo* dictum: ὁὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς Oed. Col. 627. de *securo*: οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντα μ' ἐξεγείρετε Oed. R. 65. ὕπνου olim Schaef. coniecit, sed mox vulgatam defendit ad Oed Col. 307., tueturque eam Eust. p. 795, 62. V. et Lobeck. in monogr. fig. gramm. I. p. 20. (edita a. 1832). κεἰ βραδὺς εὕδει Oed. Col. 308., *etiamsi negligentia tardatus moratur*; quod cum non intelligeretur, Eldikius σπεύδει, Brunckius ἕρπει, Seidlerus ἔρδει coniecerunt. εὑδούσῃ φρενί Tymp. I. 3 (563 D.).

Εὔειρος, *εὔερος villosus.* πέπλον — ἔχριον ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ πόκῳ Trach. 672. librorum scriptura est. Valck. ad Phoen. 994. εὐείρου coniecit, secutique sunt Br. et Erf., hic et πόκον corrigens, ne ι dativi elideretur, de quo diximus v. ἀργής, item Lob. ad Ai. 342. εὐέρου corrigendum monens et Elmsl. ad Eur. Heracl. addend. ad v. 693. Sed recte Lobeckius; εὔειρος diserte damnat Phryn. p. 146., apud quem εὐέριον librarii culpa peccatum est pro εὔειρον, quod idem mendum infuscavit Photium p. 29, 9. modo quod ibi εὔερον corrigendum, explicuit autem ionicum vocabulum attico. εὔειρον non idonea Leonidae Tarentini auctoritate firmat Schaeferus; nam Photium aliud quid quam Sophoclis verba spectasse apertum est. Hermanno εὔειρος visum ποιητικώτερον.

Εὐέπεια. ἄξιος γὰρ εἶ (ὄλβιος γενέσθαι) τῆς εὐεπείας οὕνεκα Oed. R. 932. *Humanitatem sermonis* interpretatur Musgravius. Suidas: εὐέπεια, ἡ καλὴ φράσις. Ego de *omine* dicti ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ γένοιτο interpretor, quali Graecos multum tribuisse constat.

Εὐεργετέω beneficium tribuo. ἐπεργετῶν γὰρ αὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην Phil. 666.

Εὐεργέτης beneficii auctor. ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην Ant. 284. — De tono v. ἐργάτης.

Εὔερος v. εὔειρος.

Εὔζωνος bene cinctus. εὐζώνους ἱματίων ἐπιζώστρας Zost. I (216 D.). Ambiguum, an Sophoclis sit.

Εὐημερέω prospero rerum statu utor. εὐημερίαν, τὴν εὐδαιμονίαν Phot. p. 30, 13. δύο σημαίνει — · χρῶνται δ' αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς εὐπραγίας Phryn. App. Soph. p. 38, 14. Cum Photio Hesychius facit. Suidas: εὐημεροῦσαν, ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν, ex El. 643.: φίλοισί τε ξυνοῦσαν — εὐημεροῦσαν. V. Lob. ad Ai. p. 244. coll. Spanh. ad Callim. h. Cer. 136. De *pacatis rebus* dici videtur ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ Oed. Col. 622. Eleganter hoc a serenitate caeli traductum ad res domesticas et publica negotia. Illam enim primitivam significationem esse Phrynichus docet.

Εὐήμερος faustus. λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος Ai. 695 ch.

Εὔηνος fluvius. τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον Trach. 556.

Εὐήρετμος. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία πλάτα θρώσκει Oed Col. 720 ch. de laude celeritatis navium, qua Atheniensis civitas superbiebat.

Εὐθάλασσος. δῶρον εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον Oed. Col. 715 ch. Neptuni ea dona sunt cum Minerva decertantis, qui θάλασσαν Ἐρεχθηΐδα in arce, dein equum procreasse fertur: Herod. VIII. 55. Apollod. III. 14. coll. Bentl. ad Hor. Carm. I. 7, 7. *donum* igitur *nobile maris* interpretamur.

Εὐθέως confestim. εὐθέως ὑπέσχετο — δηλώσειν Phil. 611. τίνοι ἂν εὐθέως; Oed. Col. 998. εὐθέως δ' ἐγὼ — ᾄσσω Ai. 31.

Εὐθύ recta via. ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη Oed. R. 1242. Sic recte Brunckii cod. C. cum gl. ὥρμα — εὐθύ, κατ' ὀρθόν. Reliqui codd. vitiose εὐθύς.

Εὐθύνω. Proprium est de *cursu regendo*. Inde proxime abest, quod de famulo puerum custodiente dicitur ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς Ai. 538. De *regenda civitate:* πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Ant. 178. λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν εὔθυνε 1149. Augmenti nullum vestigium, nec verisimile eiusmodi verba aucta fuisse secundum Herodiani dicta p. 314, 38. Herm., et Suidam v. εὐλόγησα. Nam quod Moeris p. 175. contrarium affirmare videtur, magnam interpolationis suspicionem habet. Nemo sanus enim cum notissimis illis ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ἤμελλον quartum plane absimile et alius generis verbum ηὐξάμην coniunxerit.

Εὐθύς confestim. Nota sunt, quae de distinguendis εὐθύς et εὐθὺ quasi certatim contulere grammatici, Ammon. p. 62. coll. Valck. Anim. p. 90., unde omisso Menandri loco, quo ille ἀκυρολογίας exemplo utitur (v. Meinekium p. 52.) sua desumpsit Etym. Gud. p. 221, 41.; deinde Phryn. p. 144. Tim. p. 127., schol. Ar. Nub. 1048. Herm., explicans ἐν ἀρχῇ: nec adversatur Eust. p. 579., l. scribens καὶ τὸ εὐθύς δὲ καὶ ἰθύς — ὁμοίως ἀπάγουσι τὸ σ̄ ἐν τῷ εὐθὺ καὶ ἰθύ, ὅθεν καὶ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ κατ' ἰθύ. De recentioribus laudasse satis est Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. p. 437. Wesseling. ad Diod. II. 12. Ruhnk. ad Tim. l. c. Valck. ad Hipp. 1197. Lobeck. ad Phryn. l. c. Dissen. Expl. ad Pind. p. 546. Quod unum illorum praeceptis repugnare videbatur exemplum, Eur. Hipp. 1193. (1197 Valck.) probabili disputatione exemisse videtur Dind. praef. Scen. Gr. p. XXII. — καί μ' εὐθὺς στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο Phil. 356. εὐθὺς ἐκβάντα coniungenda. εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ 367. εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς 374. ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται Oed. R. 812. τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; 1392. εὐθὺς ψαύσας ὧν παίδων λέγει Oed. Col. 1634. εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν Ant. 425. σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς 429. εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην 992. εὐθὺς — ἐπιστρέψας χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν Trach. 563. ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν Ai. 310. ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος· ἄνους — εὑρέθη 749. cf. Phil. 356.; sed inutiliter distinctum ab Hermanno et aliis post ἐξορμώμενος. ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας πέμπει με 767. καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς El. 747. κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον 890. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων 894. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην 1497. — Naupl. V. 6. (379 D.) dudum correctum οὗτος.

Εὔιος cognomen Bacchi. οἰνῶπα Βάκχον εὔιον Oed. R. 211 ch. Inde *Bacchicum* significat. εὔιον πῦρ Ant. 953 ch. a facibus et taedis in Bacchicis sacris praeferri solitis dictum. Cf. Eur. Bacch. 146. et Iacobs. ad Philostr. Imagg. p. 328. Sed si non scribendum, certe pronuntiandum cum interaspiratione; sic enim Bacchicae exclamationes εὐοῖ et εὐάν proferebantur. V. Apoll. de coni. p. 509, 18 de synt. p. 319, 19. schol. Dion. Thr. p. 951. Herodianum ap. Theognost. Bekk. p. 1433. coll. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 337.

Εὔιππος equis dives. εὐίππου χώρας Oed. Col. 674 ch. δῶρον εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον 715 ch. v. εὐθάλασσος.

Εὔκαιρος opportunus. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστι Oed. Col. 32.

Εὐκάρδιος animosus. ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος Phil. 531. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον Ai. 357 m. In Philocteta constantia ferendarum aerumnarum significatur; possit etiam in Aiace quis ita distingui velle θρασύν et εὐκάρδιον, ut illud *faciendi*, hoc *patiendi* vim habeat, quibus deinde quasi summae rei colligendae subiicitur τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.

Εὔκαρπος frugibus dives. εὐκάρπῳ θέρει Ai. 656 *ad fruendum suavem* significat εὔκαρπον Κυθέρειαν inc. CV. 90 (879 D.).

Εὔκερως cornutus. εὐκέρων ἄγραν Ai. 64. 290.

Εὔκηλος tranquillus. μήτε — ξυνναίοιμ' εὔκηλος El. 234. *placata.* De Phil. 758. v. ἕκηλος. Lenem spiritum docet Apoll. de adv. p. 558, 17.

Εὐκλεής gloriosus. τοῖσι γενναίοισι τοι — τὸ χρηστὸν εὐκλεές Phil. 474., quem versum cum aliis quatuor excerpsit Suidas v. Ἔξοιδα. εὐκλεᾶ θέσθαι βίον 1408. κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 498. ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων 691. — Epica accusativi forma exstat Oed. R. 161 ch.: Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει, metro εὐκλεᾶ repudiante, quod in libris omnibus est et vulgabatur ante Brunckium. Elmsleius scholiasten secutus Εὔκλεα pro Εὔκλεια dictum putat, quo nomine dea apud Boeotos culta est: v. Plut. Aristid. c. 20. Id et ad sensum durius est, nec mediae syllabae mensura illa defendi potest. Sed epicam, sive, si mavis, lyricam accusativi formam ut reconditam apte Sophocles praetulit: cf. Nicaenetum Athenaei XV. p. 673. c. Deinde Pindarus εὐκλέα ἀγοράν dixit fr. Dithyr. II. 5. p. 47. Schn. et κυκλόεντα θῶκον ἀγορᾶς εὐκλεῆ ex Sophocle commemorat Eust. p. 1335, 60., qui idem de breviore accusativi forma accurate praecepit p. 1516, 1. cf. p. 141, 41. Recentiorum quaedam exempla collegit Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 905.

Εὔκλεια laus. Atticis ᾱ producto penacute scriptum fertur a Choerobosco cod. Bar. 50. ap. Bekk. p. 1314. Aelio Dionysio ap. Eust. p.

1579, 28. Etym. M. p. 462, 4.; cf. *αγνοια*, *ἄνοια*, *παλίῤῥοια*. Apud Sophoclem quidem nunc ita non legitur, verum apud Aeschylum Sept. 667. — *δράσαντι πλεῖστον εὐκλείας γέρας* Phil. 476. *τί — εὐκλείας ἄγαλμα μεῖζον* Ant. 699. Iohns. Musgr. *εὐκλείᾳ*, v. *ἄγαλμα*. *ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν* Ai. 460. i. q. *στέφανον εὐκλεᾶ μεγάλως*, v. Herm. — *εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ — προςβαλεῖς* El. 961. *οὐδεὶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει* 1072. *πᾶσαν εὔκλειαν φέρων* Ai. 431. *εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο* Alet. V. 3. (92 D.).

Εὐκρότητος malleo bene duratus. *ἐξ εὐκροτήτου χαλκίας — τρέχει* Ant. 426. V. Dorvill. ad Char. p. 251.

Εὐκταῖος votivus. *εὐκταῖα φαίνων ἢ ἀπὸ μαντείας τινός;* Trach. 238. *εὐκταῖα* 239. *rata faciens vota sacrificat.* Huc spectat Hesychii explicatio *ε ὐ κ τ α ῖ α, τὰ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενα.* Cf. Piers. ad Moer. p. 137.

Εὐκτός quod quis precibus expetat. *τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην* inc. LX. 1, 2 (723 D.).

Εὐλάβεια cautio. *εὐλάβεια τῶν ποιουμένων* Oed. Col. 116. Articulo caret Suidas v. *εὐλάβεια*, nec opus eo, sed vulgo legitur. *ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν* El. 982. *cauta videretur.* Affert Eust. p. 479, 26. 694, 23. *εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ* 1326. *cavi.*

Εὐλαβέομαι caveo. *εὐλαβουμένῳ πεσεῖν* Oed. R. 616. *εὐλαβοῦ δέ, μὴ φανῇς κακός* Trach. 1119. Sed *εὐλαβήθητι* Oed. R. 47. est *urbi cave*, ab interitu eam defende.

Εὔλεκτρος pulcher ad concumbendum. *εὐλέκτρου νύμφας* Ant. 791. Factitive dictum *εὔλεκτρος Κύπρις* Tr. 513 ch.

Εὐλογέω praedico. *πατέρα — εὐλογοῦντά σε* Phil. 1298. Eust. p. 737, 5. *ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον* Oed. Col. 724. *τὸν ἐν Δωδῶνι δαίμον' εὐλογούμενον* Niptr. 401 D. (deest ap. Brunck. repertum apud Io. Alex. *τον. παρ.* p. 12. 2.). Laudem adsignificari etiam video in *κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου ὡς ζῶντος* Teucr. III. 2 (508 D.).

Εὔλοφος cristatus. *εὐλόφου κυνῆς* Ai. 1265. Eust. p. 675, 34. *φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι* Colch. IV. 2 (314 D.).

Εὐμᾰθής agnitu facilis. *ὡς εὐμαθές σου — φώνημ' ἀκούω* Ai. 15. Eust. p. 198, 4. 611, 14. cf. 1473, 21. *σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς — θήσεται* Trach. 611. *ὃ εὐμαθές* coniungitur, *κατὰ τὸ σημαινόμενον.*

Εὐμάρεια facilitas. *οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ* Tr. 192. *εὕρισκον — τούτου πολλὴν εὐμάρειαν* Phil. 284. sc. *τοῦ ἀνιᾶσθαι*, *copiam.* *ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχοι* 697 ch. de suppetente levamine. Non recte schol. *ὅπου εὐμαρές ἐστιν αὐτῷ ἀπιέναι.* *Εὐμαρία* non legitur.

Εὐμαρής facilis. χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 173 ch. Afferunt Suid. v. χρόνος et Eust. p. 1342, 47. Schol. ὁ χρόνος εὐμαρῶς προςέρχεται. Multa temporis decursu optabilia suppeditari adsignificatur. Cf. Lobeck. de dodecatheo p. 10.

Εὐμένεια benevolentia. τίς — ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε Oed. Col. 637.

Εὐμενής benevolus. τὸν εὐμενῆ πόλει Ant. 212. *propitius*, dictum de Dis. Εὐμενίδας ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Oed. Col. 487. ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν Ant. 1185. αἰτοῦ — εὐμενῆ ἡμῖν ἀρωγὸν — μολεῖν El. 445.

Εὐμενίδες Eumenides. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας Oed. Col. 42. Suid. v. νῦν. Eust. p. 763, 27. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην 487. εὐμενεῖς ἐξ εὐμενῶν Reisigius, qui sibi nescio quomodo persuasisset Eumenidum nomen ab homine Atheniensi pronuntiari non potuisse.

Εὔμναστος memor. εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν Trach. 108 ch. proprie *terriculamento admonitam timere viro.* Livin. v. a manu coniectantis ἀείμναστον.

Εὐμολπίδης Eumolpida. προςπόλων Εὐμολπιδᾶν Oed. Col. 1056 ch.

Εὔμορφος formosus. δυςειδὲς σῶμα — εὔμορφον τ' ἰδεῖν (τίθησι) Aload. XI. 10 (109 D.). Cf. Locell. ad Xen. Eph. p. 143.

Εὐνάζω consopio. Non dicitur proprie. De *morte*: Ἀΐδας, εὔνασον, εὔνασον Trach. 1031. Libri εὔνασόν μ' εὔνασον contra verisimilem metri rationem. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή Oed. R. 961. Afferunt hoc Stob. Serm. CXVIII. 11. et apud eundem Themistius CV. 28.; Eust. p. 699, 40. 1266, 40. 1821, 8. 1959, 20. Apostolius Prov. X. 97. De sententia cf. Dorvill. ad Char. p. 97. Bat. Markl. ad Eur. Suppl. 766. — De *curis* et *morbi dolore*: οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον Trach. 106 ch. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ 1231. Sic Herm. ex schol., scribente ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ. Libri minus eleganter ἀπευνασθέντος. — Plane solitario modo dictum immediative pro εὐνάζεσθαι, κοιμηθῆναι Trach. 1001 m.: ἐᾶτέ με δύςμορον εὐνάσαι. Cod. Flor. Laur. a. et schol. R. εὐνᾶσαι, unde non inepte coniicias εὐνᾶσθαι, quo recepto etiam metrum antistrophici versus τοῦ στυγεροῦ, φεῦ φεῦ accuratius exaequantur.

Εὐναῖος, ἐγκεκρυμμένος explicantes ex Dolop. I. (184 D.): εὐναῖος εἴη δρωπέτιν στέγην ἔχων afferunt Phot. p. 30, 12. Etym. M. p. 393, 43. Eo fortasse Hesychii glossa spectat, εὐναῖος, λαγώς. Σοφ. Δολοψίν. καταπτηχής, v. Toup. Add. ad Theocr. p. 410. — De tono v. Arc. p. 42, 28.

Εὐνάομαι dormio (decubui). θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξένοις εὐνᾶσθαι Oed. Col. 1566 ch. Sed πολλ᾽ ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. IX. (581 D.) videtur *quasi habitantem, noctes diesque in malis agentem* significare.

Εὐναστήριον cubile. καθέζετ᾽ ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις Tr. 914. Hesychii explicatio συνοίκησις hic non quadrat.

Εὐνή. De *cubili*, quae propria significatio est, apud Sophoclem non dicitur. Tralate 1. *nidum* significat. ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος Ant. 421., quod pleonasmi simile dictum firmavit Erfurdtius. — 2. *sepulcrum.* εἰς εὐνὴν πατρός El. 428. v. Dorvill. ad Char. p. 258. — 3. *Accubitio s. somnus in lecto captus.* στυγεραὶ εὐναί El. 93 ss. — 4. Usitatissimum de *nuptiis* est; cuius tralationis viam monstrat καί σ᾽ ἀντιάζω πρός τ᾽ ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί Ai. 488. non est enim *lectus iugalis*, sed ἡ δι᾽ εὐνῆς γαμικὴ ὁμιλία. καί μ᾽ ἐν εὐνᾷ πόλις — γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ Oed. Col. 529 m. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ant. 1209. non *coniugis*, ut putabat Musgr., sed *nuptiarum sponsae morte disturbatarum*, velut se Ἀχέροντι νυμφεύσω Antigona dixerat ipsa v. 810. γοᾶτο δ᾽ εὐνάς Oed. R. 1249. εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Trach. 109 ch. *matrimonio viro orbato.* αἳ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους (ὁρᾶτε) El. 114 m. v. ὑποκλέπτω. — Tonum notavit Arcad. p. 111, 5

Εὐνήτρια quae in lecto decumbit. οὔποτε δέξεσθ᾽ ἔτ᾽ ἐν κοίταισι ταῖσδ᾽ εὐνήτριαν Trach. 918. Aldus εὐνήστριαν: v. Lobeck. ad Phryn. p. 204.

Εὖνις et *orbum* et *coniugem* vulgo significare aiunt. εὖνις, ὁ ἐστερημένος καὶ μεμονωμένος Eust. p. 149, 16. 1256, 27. 1643, 16. inde χήρα p. 445, 7. εὖνιν, ἐστερημένον Hesychius. εὖνις, ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων, quod apprime convenit ad Sophoclis usum. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην Trach. 560. Schol. ἡνίκα καταλιποῦσα τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ Ἡρακλεῖ, quibus verbis vitiosa scriptura τῶν πατρῴων ἡνίκα στόλων explicatur. *Patris missu* significari Schaeferus vidit, εὖνις autem longe videtur elegantius explicari: ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκδοθεῖσα τῶν πρώτων ἐπιτηδευμάτων ἐστερημένη ἑσπόμην. Locus, quo positum vocabulum est, minime abhorret a poetarum in hoc genere licentia. — εὖνις cum μεμονωμένον significet, asperari iubent schol. Il. χ. 44.; contra ab εὖ ἶνις ductum mutare tamen scriptum observat Eust. p. 558. 19., Apollonium secutus de adv. p. 558, 19. *Uxorem*, quanquam ab εὐνή ducto vocabulo εὔνιδα, non εὐνίδα scribi iubet Etym. M. p. 97: 51.; Arcad. p. 32, 17. non accurate distinguit. Cf. Lob. ad Phryn. p. 326.

Εὐνοέω bene volo. εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα Ai. 674.

Εὔνοια benevolentia. πέλασσον εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Phil. 1149 ch. εὐνοίᾳ πελάταν iungenda, i. e. εὐνοϊκῶς πελάσαντα. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων 1306. πόθεν γὰρ ἂν — παρέσχ' εὔνοιαν Trach. 705. εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ El. 228 ch. Olim εὐνοίας male ferebatur Oed. Col. 391. v. εὔσοια.

Εὐνόμας pascuus. Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ (λειμώνια) ποίᾳ μηλῶν ἀνήριθμος αἰὲν εὐνόμᾳ χρόνῳ τρυχόμενος Ai. 597 ch. εὐνόμᾳ χρόνῳ in codd. omnibus et Aldina est, explicatum a scholiasta τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέσσαρας ὥρας, et τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ ἢ εὐκινήτῳ, ἢ εὐνόμᾳ λειμῶνι τῷ καλὰς νομὰς ἔχοντι. Locus conclamatus est ab omni parte; nec quidquam profeceris Hermanni correctione minime probabili λειμώνι' ἄποινα, quin ne λειμῶνι quidem a schol. lectum esse concedi potest. Deinde Hermannus εὐνώμᾳ restituit ex Aug. c. secunda manu et Triclinianis, maxima licentia; εὐνόμας a Brunckio l. c. et Valck. ad Phoen. 42. defensum exemplis plerisque non idoneis; unum enim convenit Eur. Alc. 572 (582 Herm.). Uberius firmabit in nova editione Aiacis Lobeckius. Comparari αἰγιδόρας, προβατοδόρας, βακτροφόρας, πτεροφόρας, διαυλοδρόμας, ὠκυδρόμας possunt, a verbo vel substantivo verbali ducta omnia, sane Doriensium sermonem redolentia.

Εὐνομία legum observantia. θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Ai. 699 ch.

Εὔνους benevolus, amicus. ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν Phil. 1335. ἅπερ εὔνους ἦλθον Oed. R. 1003. ἢν εὔνους παρῇ Oed. Col. 590. ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει Ant. 209. ψυχὴ εὔνους Alet. I. 1 (88 D.). — οὐ γάρ ποι' εὔνουν τήν ἐμὴν κτήσει φρένα Phil. 1265. πόλιν τέ μοι εὐνοῖσαν εὔνουν Oed. Col. 777. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς βάθρον 1658. εἰ τὸ τοῦδ' εὔνουν πάρα El. 1194. ἀλλ' ἔστιν εὔνουν 1195. — *Superlativus.* ξίφος — εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν Ai. 809. *a quo beneficium celerrimae mortis spero.*

Εὐνοῦχος. εὐνοῦχοι οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες, ὡς γεοῦχοι. εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς εὐνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας· οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν (inc. CV. 91. 880 D.) ap. Bekk. p. 1376. ex cod. Par. 2630. v. εὐνοῦχοι. De accentu v. Theodos. p. 30, 13.

Εὐοδόω prospere prosequi. σφὼ δ' εὐοδοίη Ζεύς Oed. Col. 1437. σφῷ Hermannus; libri σφῶν, sed εὐοδοῦν transitivum illum casum non fert.

Εὐοῖ exclamatio bacchantium. ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσός Trach. 218 ch. Brunckius secundum Heathium εὐοῖ verbum esse ratus εὐοῖ με

coniunxit: pro qua quid dici sententia possit, exposuit Hermannus, idem veram exclamationis interiectae significationem ostendens. De interaspiratione v. Lehrs. de Stud. Arist. Hom. p. 337. Herod. ap. Theogn. Bekk. p. 1433. De tono Apoll. de adv. p. 588, 26.

Εὔορμος portuosus. γῆν — οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην Phil. 221. Illustrat Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 637.

Εὐορνῑθία, κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφ. (f. ὡς παρὰ Σοφ.) τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα Eust. p. 1439, 36. εὐορνιθία, Σοφ. ἐπὶ οἰωνῶν Phot. p. 37, 9. (CV. 92. 881 D.). Cf. Valck. ad Eur. Hipp. 871.

Εὐοσμία suavis odor. βαρβάρους εὐοσμίας Laoc. I. 2 (340 D.). Harpocratio βαρβάρων.

Εὐπατρίδης nobili patre ortus. εὐπατρίδαν Ὀρέσταν El. 157 ch. ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τε 848 m.

Εὔπατρις generosus. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; El. 1070 ch.

Εὔπειστος credibilis. εὔπειστα λέγει Ai. 151. ch. Codd. Lips. a. b. Flor. Γ. Laur. a. a prima manu, Ricc. et Brunckiani praeter duos εὔπιστα. Moschop. π. σχεδῶν p. 8.: εὔπιστος ὁ εὐκόλως πιστευόμενος· εὔπειστος ὁ εὐκόλως πειθόμενος. Nihili haec, v. ἀπιστέω et ἄπιστος.

Εὐπετής facilis. ὥστ' ἂν εὐπετῆ λάβοις inc. XVIII. 2 (673 D.). Sic scribendum; inepte vulgo ὡς δ' ἄν.

Εὐπετῶς facile. τὰ θεῖα — εὐπετῶς φέρειν Ter. XI. 2 (521 D.).

* *Εὔπιστος* v. εὔπειστος.

Εὔπλοια prospera navigatio. μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως Phil. 1451 an. Tralate dictum τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών Oed. R. 423., de matrimonio prospera spe inito.

Εὔπομπος fausto omine gubernans. τὰ νῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο Oed. R. 697 ch. Schol. cod. Lips. ἀγαθὸς ὁδηγός, κυβερνήτης.

Εὐπόρως facile. τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Phil. 869. Haec librorum scriptura (solus Laur. b. εὐπόνως) de tolerando Philoctetae morbo haud paulo aptior est, quam εὐλόφως et εὐφόρως, quae sunt Eldikii et Brunckii coniectationes.

Εὔποτμος fortunatus. (Μουσῶν) μνᾶσις εὐποτμότατος Synd. I. 2 (146 D.), ut satis probabiliter Brunckius correxit quod legitur ὠδυνάσας εὐποτμότατε Stob. XXVI. 1.

Εὐπραξία secunda fortuna. κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος Oed. Col. 1551. *secundis rebus usi.*

Εὐπρεπής decorus. ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός inc. LXXII. 1, 1 (742 D.). Plut. Mor. p. 788, b. 792, a. 1129 d. ea sententia usus postremo loco εὐγενής habet.

Εὐπρόσωπος laeto vultu. εὐπρόσωπος ἱλεώς τε Ai. 988. Affert Suid. v. εὐπρόσωπος, εὐπροσήγορος interpretatus.

Εὔπτερος pinnatus. εὔπτερον ὄρνιν Oed. R. 175 ch.

Εὔπωλος dives equuleis. δῶρον εὔιππον εὔπωλον Oed. Col. 715 ch. de donis Neptuni cum Minerva de tutela Athenarum certantis. Ne bis idem dicatur, Reisigius εὔπλουτον excogitavit. Recte Hermannus alterum ad curules victorias, alterum ad alendae nobilis propaginis studium refert. Eodem modo, quo Sophocles, locutus Simmias est apud Hephaest. p. 43 (75 Gaisf.).

Εὑρετίς inventrix. ψυχὴ γὰρ εὔνους — κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρετίς Alet. I. 1 (88 D.). Scribendum acute, sic enim εὑρετής scribitur: schol. Il. β. 765. Etym. M. p. 436, 12. Arcad. p. 26, 17. Schaef. schol. Apoll. Rh. p. 219.

Εὑρετός quod reperiri potest. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ inc. LX. 1, 1 (723 D.).

Εὕρημα inventum. ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Naupl. V. 2 (379 D.). De *infante sublato:* εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν Oed. R. 1106 ch. — εὕρεμα iam mensura excluditur, et v. Lob. ad Phryn. p. 445.

Εὔρινος sagax. κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Ai. 8. Suid. v. εὔρινος, βάσις et Λάκαινα, Etym. M. v. τρίβακος, Liban. t. II. p. 673. usurpant. Minus scite de genitivo quidam cogitabant, et εὔρινας canes Laconicas Sophoclem dixisse memorat Manuel. Palaeol. ap. Meurs. Misc. Lac. III. 1. v. Lobeck.

Εὑρίσκω. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* εὑρίσκω El. 925. εὑρίσκει Aload. XI. 1 (109 D.). εὑρίσκομεν Ai. 25. εὑρίσκειν Oed. R. 440. *imperf.* εὕρισκον Phil. 283. Oed. R. 68. — *perf.* εὕρηκα Oed. R. 546. Flor. Δ. εὕρηκ'. — *fut.* εὑρήσεις Oed. R. 441. Phaedr. VII. 2 (610 D.). — *aor.* εὗρον Oed. Col. 1128. Dionys. I. 2 (1182 D.). εὗρες Ai. 1123. εὗρε Naupl. V. 5 (379 D.). εὕρω Phil. 450. εὕρωσι El. 1050 ch. εὕροις El. 863. εὑρεῖν Oed. R. 42. El. 1297. Camic. I. 2 (299 D.). εὑρών Oed. R. 1026. εὑροῦσα Oed. Col. 327. El. 270. εὑροῦσαν Oed. Col. 1079 ch. εὑρόντες Ant. 307. inc. CV. 67 (856 D.). εὑρούσαι Trach. 283. — 2. *Passivi praesens* εὑρίσκομαι Oed. R. 1397. — *perf.* εὕρημαι Trach. 1064. εὕρηται Ai. 608. εὑρῆσθαι Oed. R. 1050. Flor. Δ. εἰρῆσθαι, Γ. εὑρεῖσθαι. εὑρημένα Oed. Col. 1190. Laur. b. εἰρημένα. — *fut.* εὑρεθήσεται Oed. R. 108. — *aor.* εὑρέθης Ai. 1114. εὑρέθη Ant. 402., de quo loco post dicendum erit. Ai. 120. 750. εὑρέθησαν Oed. Col. 950. εὑρεθῇς Trach. 410. Oed. R. 839. εὑρεθείη Ant. 327. — 3. *Medii praesens* εὑρίσκεται El. 615. — *aor.* εὑρό-

μην Ai. 1002. Ed. Basil. Eust. p. 367, 14. (1637, 27.) mendose εὑρεί-μην. Aoristi forma εὑράμην a grammaticis certatim damnata, in tragicorum scriptis vix sui vestigia reliquit: v. Lob. ad Phryn. p. 139. coll. Sturz. de Dial. Maced. p. 62. In Ai. l. c. tamen Flor. Γ. εὑράμην. Nec augmenti manet indicium, nisi quod in Laur. a. supra scriptum ῃ Ant. 402. ubi vulgatur εὑρέθη. Cum autem Ald. et Iuntt., quae auctae formae alias testes non sunt, ηὑρέθη habeant, Hermannus Schaeferi emendationem ad Greg. Cor. p. 533. recepit, ῃρέθη, quod schol. videtur explicare, ποίῳ τρόπῳ συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε αὐτήν. Etsi autem et grammaticorum testimonia (v. Herod. Herm. p. 314. Lob. ad Phryn. p. 140.) damnant auctam scripturam et libri plerisque locis refragantur, tamen quae probarent omnes Elmsleius unus, qui negaret, repertus est ad Heracl. 305. praef. Oed. R. p. XII. ad Med. 191. Idem sensisse Porsonum ex eius adnotatis ad Aesch. Prom. 463. ed. Blomf. colligas.

II. *Usus.* Quid de discernendo medio et activo observarint veterum maxime Ammonius p. 61., recentiorum Dawesius Misc. Cr. p. 210. Lips., neque a Pindaro accurate custodiri iam Heynius adverterat, nec a tragicis inviolata mansisse Schaeferus ad El. 1061.. coll. Lob. ad Phryn. l. c. 1. Prima significatio est *forte inveniendi.* εὑρὼν νάπαιαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς Oed. R. 1026. ἄλλας στραβήλου τῆσδε τέκνον, εἴ τινα δυναίμεθ' εὑρεῖν Camic. I. 2. σφηκιὰν βλίζουσιν εὑρόντες τινά inc. CV. 67. — 2. Traducitur ad *observandi* et *deprehendendi* vim, inprimis de *hominibus* aliquid facientibus dictum. ὅταν — τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Phil. 450. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν Oed. R. 441. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί 546. οὐκ ἔστιν ὅντιν' εὑρήσεις Phaedr. VII. 2 (610 D.). — De *rebus*: τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά El. 925. ἐγ δαφνίνας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας Ai. 25. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων Oed. Col. 1128. Ab his paulo distant haec: οὐ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες Ai. 1123. εὕροιτ' ἐκείνην ἡμέραν El. 370. *cum ad diem illum rursus pervenit.* — Eodem modo *passivum* dicitur, ut tamen persaepe ὁρᾶσθαι ἐναργῶς, *manifestum fieri* interpretari liceat. ὅτῳ γάμοι ξυνόντες εὑρέθησαν ἀνόσιοι Oed. Col. 950. ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν Trach. 410. νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι 1061. τίς ἂν — δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια; Ai. 120. νῦν δ' αὖ — φίλος μέγα πένθος εὕρηται 608 ch. ἄνους — εὑρεθῇ 750. κλέπτης γὰρ αὐτοῖς ψηφοποιὸς εὑρεθῇς 1114. Versum affert Eust. p. 1601, 59. De praestigiatoribus exponentem consule Casaub. ad Athen. p. 46. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταὔτ' Oed. R. 839. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. De Antig. 4.2. iam dictum est. — 3. *Reperire* cum

quaerendo tum *cogitatione*. Illud: ὑμᾶς μόλις εὑροῦσα Oed. Col. 327. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα — εὑρόντες ἐκφανεῖτε Ant. 307. ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστα 327. Idem *passive*: ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται ἴχνος — αἰτίας Oed. R. 108. ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε 1050. Alterum, inprimis de *remedio* et *artificio*: πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων ἄρηξιν; El. 863. Affert Suid. v. ἴασις. πάντα δὲ σκοπῶν εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Phil. 283. τὰ κακῶς εὑρημέν' ἔργα Oed. Col. 1190. πόθεν πότ' ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας Dion. I. 2., nisi hoc de forte oblato invento dictum est. ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμιν Oed. R. 42. ἣν δ' εὖ σκοπῶν εὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα 68. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς; 440. Oedipi enim in solvendo aenigmate sollertia significatur. εὗρε πεντηκοντάδας Naupl. V. 5. — 4. Huic significationi proxima est *statu aliquo potiendi*, cum forte oblato, tum studiose expetito. Ex priore genere est ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Trach. 283. quae Suidas affert v. ἄζηλον, et quod *pati* interpretere τὰν δεινὰ δ' εὑροῦσαν πρὸς αὐθαίμων πάθη Oed. Col. 1079 ch. Ex altero illa sunt: ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσιν El. 1050 ch. χωρὶς δ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1297. τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους Aload. XI. ubi quidem medii usus non erat, quia opes ipsae amicis non utuntur. Omnino medii usus infrequens. *Sibi parare* significat καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην Ai. 1002. Memorat Eust. p. 999, 61. 1637, 20., verbum εὑρόμην solum p. 1144, 22. 1911, 1. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται El. 615. aliquantum differt. Sed dubium non est, quin El. 1050. 1297. Trach. 283. recte dictum foret εὑρέσθαι, qualia iure Ammonio et Dawesio posse opponi monet Schaeferus l. c. His adde Euripidea Phoen. 411. Bacch. 971.

Εὔροος *pulchro fluento*. τὸν εὔροον Σπερχειόν Phil. 489.

Εὐρυδίκη n. pr. τάλαιναν Εὐρυδίκην Ant. 1165.

Εὐρύνωτος *lato tergo praeditus*. οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Ai. 1230. Stob. III. 5.

Εὐρύς *amplus*. εὐρεῖ πόντῳ Trach. 114 ch.

Εὐρυσάκης n. pr. Εὐρύσακες Ai. 333. καὶ Εὐρύσακες 572.

Εὐρυσθεύς n. pr. ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεύς Trach. 1038.

Εὐρύτειος *quod est Euryti*. πόλιν τὴν Εὐρυτείαν Tr. 259. τὴν Εὐρυτείαν παρθένον 1209. v. Λαβδάκειος.

Εὔρυτος n. pr. Εὐρύτου πόλιν Trach. 74. 243. 747. Εὐρύτου σπορά 315. quem locum recte distinguendo insigniter iuvit Schaeferus. Εὐρύτου σποράν 419. πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου 379. ὡς Εὔρυτον θ' ἕλοι, τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν 352. Εὐρύτου — δεσπόζειν θρόνων

(*Εὔρυτον*) 362. Quid nobis de hoc versu minime expedito videatur, diximus in v. *δεσπόζω*.

Εὐρώδης vastus. *ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν* Ai. 1169 ch. Schol. *στενωπὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν· ἢ σεσηπυῖαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν.* Hoc posterius ineptissimum. Bothius olim *εὐρυεδῆ*, Hermannus *εὐρυώλεα* coniecit, sed *εὐρώδης* poetica libertate ex *εὐρύς* procusum: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 541.; idque firmatur ab Hesychio, qui *εὐρώεντα* interpretatur *πλατέα, ἀναπεπταμένα*.

Εὐρώεις. *τάφον εὐρώεντα* Ai. 1146 an. Iure videtur Hermannus non ab *εὐρώς*, sed ab *εὐρύς* ducere, velut *εὐρώδης*, nec magis tamen *latum* quam *caliginosum* significare, sed *vastum* potius: v. Lobeck. parerg. ad Phryn. p. 541. Et non *σκοτεινόν* modo sed etiam *πλατύν* interpretantur Tzetzes ad Hesiod. Opp. et Dies p. 152., et Hesychius. Nec de *tumulo* magis, quam de *domicilio* Aiacis apud inferos cogitandum.

Εὐρωπία terra. Steph. Byz. v. *Εὐρώπη. λέγεται καὶ Εὐρώπεια καὶ διὰ τοῦ ι παρὰ Σοφ. ἐν Αἰχμαλ.* (Capt. VI. 79 D.). *καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας.* Vulgo *μακράς*, Brunckius *μακράν*, v. *μακρός*.

Εὐρώτας fluvius. *νὴ τὸν Εὐρώταν* Lac. III. 1 (339 D.).

Εὐσέβεια et *εὐσεβία pietas.* Hoc, cum brevi opus penultima, tragicis dictum, Sophocli bis: *ἵν' ἄμ' εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες* Oed. Col. 179 an. (cf. *ἵνα*). *τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα* Ant. 934 an.; sic enim recte Triclinius, libri et Aldus *εὐσέβειαν*. De illa forma primi observarunt Dorvill. ad Char. p. 446. Valck. ad Phoen. 1475. — *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς* Phil. 1429. Sic libri et Suidae v. *εὐσεβία* cod. Leid. et edd. vett., quae scriptura minus apte defensa a Tyrwhitto, parum feliciter tentata ab aliis, etiamsi scripseris *οὐ γὰρ εὐσέβεια*, non optime cum praecedentibus cohaeret. Lacunam posuit Hermannus. *σέβειν μὲν εὐσέβειά τις* Ant. 864 m. *ἔρδοι τ' ἂν — ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν* El. 242 ch. *ἁπάντων εὐσέβεια* iungenda, *pietas qualiscunque.* *πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει* El. 456. *pia suadet.* *εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς — θανόντος οἴσει* 956. *laudem pietatis feres.* *τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ* 1086 ch. *Iovis reverentia.*

Εὐσεβέω pietatem colo. *εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς* Phil. 1427. Suid. v. *εὐσεβεῖν*. Sententiae occultam vim v. apud schol. *εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς* Ant. 727. *εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει* Trach. 1212. *τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον* Ai. 1329., quo versu utuntur Stob. Serm. XLIX, 12. Eust. p. 1514, 25. *οὔτε σωφρονεῖν οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστι* El. 300. *ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην* Ant. 915. *pie faciendo impietatis contraxi crimen*, v. Erf. et de pietate in mortuos Markl. ad Eur. Suppl. 559. *εὐσεβεῖν τινά* non dici recte observavit Valck. ad Phoen. 1331., nam *εὐσεβεῖν τι*, in quo *τί* adverbiascit, contra eam regulam nihil valet.

arsierunt Pors. ad Phoen. 1340. Seidl. ad Trach. 85. Nec Musgravii argumentum ab ἀσεβεῖν cum quarto casu dicto desumptum contra produci potest, id enim cum sit *impie facto deos violare*, sic ponitur κατὰ τὸ σημαινόμενον, id quod in εὐσεβεῖν non cadit. Corrigendus Aesch. Ag. 329. prout recte εὖ σέβοντες in codd. legitur Eum. 973. praeter Guelph.; primus Stephanus εὐσεβοῦντας dedit.

Εὐσεβής pius. De homine: ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε Oed. Col. 288. purum a scelere se dicit, quippe divino iussu adventantem. — τὸν εὐσεβῆ βροτῶν Oed. Col. 280. οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Phil. 1049. τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν Kl. 579. τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν Alc. VII. 6 (94 D.). De re: τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον Oed. Col. 1127. — *Superlativus:* κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν Phil. 85.

Εὐσεβῶς pie. τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν — εὐσεβῶς ἔχει κακά Oed. R. 1431.

Εὔσεπτος pius. εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε Oed. R. 864 ch.

Εὔσημος perspicuus. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς Ant. 1008. Non opus de *fausto vocum editarum omine* cogitare; *articulatum* vulgo significat, v. Iacobs. ad Aelian. H. An. t. II. p. 95., et inde bene ad clinum voces a vate intellectas transfertur. Lucem accipit ex v. 989.

Εὐσκευέω bene paratus sum. οὕτω γὰρ εὐσκευοῦμεν Ai. 810. Affert Suidas v. εὐσκευοῦμεν.

Εὐσκίαστος opacus. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον Oed. Col. 1705 m.

Εὔσοια salus. τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Amphitr. I. 2. (124 D.) apud schol. Oed. Col. l. c., εὐθένειαν explicantem. In Oed. Col. enim v. 391. vera scriptura est σὲ — ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν, servata a Suida v. εὔσοια, Zonara p. 912. et scholiasta; eandem supra scriptam fertur cod. Brunckii T. habere, quod testimonium nullius facio. Hoc Hesychii glossa spectat, Εὔσοια, εὐθένεια, σωτηρία.

Εὐσταλής expeditus. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής Phil. 769.

Εὔστολος bene instructus. ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς Phil. 512 ch.

Εὐστομέω cano. πυκνόπτεροι δ' — εὐστομοῦσ' ἀηδόνες Oed. Col. 18. Memorat Poll. II. 10. Illustrat Iacobs. ad Callistr. p. 613. Schneider. ad Aelian. H. An. t. II. p. 21. ed. Iacobs.

Εὔστομος i. q. εὔφημος. εὔστομ' ἔχε, παῖ Phil. 201 ch. *tace.* Suidas: εὐστομεῖν, εὐφημεῖν, addita Ionica locutione εὔστομα κείσθω. v. Sturz. ad Hellanici fr. p. 34.

Εὖτε quando et ex quo. ἔστι δὲ καὶ χρονικόν, οἷον τὸ ἡνίκα. Suidas. Indicativum rei factae, coniunctivum incerto tempore futurae postulat. εὖτέ γε — εἷλον τὸ κάκιον αἰνεῖν Phil. 1087 ch. εὖτε νῦν ἕδρας — ἔκαμψ' ἐγώ Oed. Col. 84. εὖτε — Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ Ai. 703 ch. εὖτε γὰρ — Μυρτίλος ἐκοιμάθη El. 498 ch. — εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ Oed. Col. 1231 ch. cum iuventa adest. εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ Trach. 286. εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ El. 617. Cum optativo nunc non legitur. — Mirum est quod Herodianus Etym. M. p. 398, 45. ex ὅτε ortum dixerit, Apollonium secutus de adv. p. 538, 6. V. Buttm. Lexil. vol. II. p. 227.

Εὐτύχεια fortuna. Etym. M. p. 462, 25.: εὐτυχία. εὕρηται δὲ καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. inc. CV. 93. 882 D.). Poetae igitur in hoc vocabulo ad legem sermonis communiter omnibus violatam revoluti sunt.

Εὐτυχέω secunda fortuna utor; de re *prospere succedo.* εἴπερ εὐτυχεῖ Trach. 191. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ El. 933. Suid. v. εὐτυχεῖ, explicans ἐπιτυγχάνεται. ἀλλ' εὐτυχοίης Oed. R. 1478. κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ Ai. 256. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν —; 1105. τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Oed. R. 88. πάντα adverbiascit; sensus hic: *secundis aequiparanda, dum eventus prosperi spem dent.* οὔτ' εὐτυχοῦσα — οὔτ' ἀτωμένη Ant. 17. v. Herm. τὸν εὐτυχοῦντα καὶ τὸν δυστυχοῦντα 1144. δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα El. 68. νῦν γὰρ εὐτυχοῦντα τυγχάνεις 784. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν Ai. 990. τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἀριθμήσας βροτῶν οὐκ ἔστιν ὅντιν' — εὑρήσεις Phaedr. VII. 1 (610 D.). Legebatur τὸ δ' εὐτυχοῦντα ante Brunckium, quem βροτῶν corrigere non oportuit. Sed scribendum fortasse τὰ δ' εὐτυχοῦντα: v. πᾶς. — κοὐδεὶς ἂν οὕτως εὐτυχεῖ κακὸς γεγώς Alet. VII. 10 (94 D.). — ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν El. 1291. Augmenti nullum vestigium; de aliis v. Brunck. et Matth. ad Eur. Hec. 18. 1184. 1204.

Εὐτυχής faustus. πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινά; El. 756. δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχής 987. Livin. v. εὐτυχεῖς, Aug. c. εὐτυχῆ erapo ε cum gl. αὔξει, προκόπτει. Monac. Aug. b. Laur. b. et Laur. a. a prima manu εὐτυχεῖ, Mon. cum gl. εὐτυχής ἐστι, nec illa scriptura ex male intellectis glossis, quales in codd. Lipss. leguntur, orta putari potest, neque deterior est altera. εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει ἐμοί τε Oed. Col. 309. — *felix*, i. e. secundo rerum cursu utens. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες Oed. R. 145. μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί Oed. Col. 1652. ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρίν Ai. Locr. IV. 4 (44 D.). — De re: εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν Trach. 292. — *Comparativus.* γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος Ai. 546., quam sententiam expressit At-

tius in Armorum iudicio ap. Macrob. VI. I.[1] tetigit Eust. p. 637, 11. 658, 48.

Εὐτυχῶς feliciter. σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς Ant. 697. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῳκεῖτ', εὐτυχῶς μέν Oed. R. 998. *cum prospero rerum mearum eventu.*

Εὐυφής bene textus. εὐυφῆ πέπλον Trach. 599. Eust. p. 599, 44. nisi is fortuitus error est, εὐαφῆ legit.

Εὐφαρέτρης pulchre pharetratus. τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλωνα προστάταν Trach. 203 ch.

Εὐφημία silentium. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Trach. 177. εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω inc. LXXXV. 2 (764 D.). Aut sic aut de *bona fama* explicandum σῷζε τὴν εὐφημίαν Eriph. V (206 D.).

Εὔφημος bene ominatus. Proprie εὔφημα φώνει Ai. 355. 588. El. 1202. Tralatum ad *silentium* significandum εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες Oed. Col. 131 ch., quod attulit Suid. v. εὐφήμου στόμα, cuius verba turbata sunt, sed sub finem recte scribitur εὔφημον, τὴν σιωπηλόν. εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξωρμωμένη Palam. III (426 D. deest apud Br.). *cave loquaris.* — Contra mali ominis vitandi causa Clytaemnestra deos precatura dicit οὐκ οὖν ἀκούεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με; El. 620. δυσφημίας enim dict.ra erat, et sic εὔφημον βοήν intellexit Abresch. An. ad Aesch. Ag. 1225. Quanquam nihil obstat, quominus de *silentio* interpretemur cum Seidlero ad Eur. Troad. 566.

Εὐφορβία pastus abundans. σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ inc. LXIII. 1 (727 D.).

* *Εὐφόρως* v. εὐπόρως.

Εὐφραίνω gaudio impleo. ὦ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον Oed. Col. 1356. ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμι Ai. 464. Male εὐφράνοιμι Aldus, cod. Ien. Aug. c. Lips. et adscripto γρ. εὐφράναιμι Flor. Θ. — Passivum est *gaudere.* εἰ — μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Ai. 278.

Εὐφρόνη nox. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη El. 19. v. ἄστρον. — πήματα ἁγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ θάλλοντα — ὁρῶ 251. εὐφρόνη μία Ter. VII. 11 (517 D.). ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο inc. L. 9. (708 D.). εὐφρόνας δύο LVI. 3 (713 D.). Horum nescio quid ante oculos habuit Sophoclem antestatus Theo progymn. p. 146., inde ductum nomen professus, quod noctu τὸ φρονεῖν ὡς μάλιστα τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεται, itaque explicat Eust, p. 168, 3, 1140, 64., eademque Suidas respicit v. εὐφρόνη. De tono v. Arc. p. 112, 10.

Εὔφρων propitius. Ἀπόλλων — ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων Ai. 691 ch. Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα — Ὀρέσταν El. 158 ch. v. βῆμα. — ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ εὔφρονες Ἀργείοις οὐκέτ' ἄνδρα μὴ τόνδ'

ἴδητε Ai. 416 m. Vulgo post Ἀργείοις distinguitur, et ita explicuit Eust. p. 890, 21.: *διὰ τὸ χρησιμώτατον* (fluvium) *γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι*, ridicule; magis adhuc schol. Pal.: *ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιοῦσαι, διὰ τὸ ποτόν.* Erf. olim coniecit *δύςφρονες*, secundum Homeri *μάχην παραποτάμιον*, deinde contulit Aesch. Pers. 487., quod de laetificandis arvis dictum hic alienum est. Melius Abreschius ad Aesch. Suppl. 979., quod ibi exstat, *τόπος εὔφρων* comparavit, a schol. explicatum *εὐφραντικός, ἡδύς.* Hermannus distinctione post Ἀργείοις sublata recte explicat, *non amplius hunc Argivis faventes videbitis*, i. e. victorem. — *ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεσθ' εὔφρονες* Tr. VII. 6 (517 D.). *laeti*, *securi* vim habere videtur.

* *Εὔφυλλος.* *εὐφύλλοισιν* prava scriptura Aeg. VI. 1 (24 D.). v. *φύλλον.*

Εὔχειρ artifex. *ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη* Oed. Col. 473. Daedalum illum artificem fuisse Ἀτθιδογράφους haud dubie secutus scholiasta refert.

Εὐχερής tractatu facilis. *ὅρα σύ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς* Phil. 515. *ne iusto facilius concesseris*, ut postea te poeniteat fecisse. *πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου* 863. *contempsisti.*

Εὐχή precatio. *μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν* Oed. R. 239. *ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω* El. 626. In Phil. 771. libri *δίδου, ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή* cum lacuna. v. *δέος.*

Εὔχλοος floridum reddens. *τῆς εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον πάγον* Oed. Col. 1596. Hanc Cererem *χλόης* nomine Athenienses coluerunt. V. schol. l. c. Pausan. I. 22, 3. Eust. p. 772, 62. — Affert illud Suid. v. *πρὸς ὄψιν.*

Εὔχομαι 1. precor, inprimis deos. *τοῖς γὰρ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτον — ἀνιέναι* Oed. R. 269. *εὔχομαι δ' ὅμως* Trach. 1180. *ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν εὔχου* Ai. 386. *εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ* 671. *ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν* Ant. 637. *οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν* inc. LXXI. 2, 7 (741 D.). *optare* adsignificat, velut *νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι* Oed. R. 1512., quod Hermannus nescio quo modo *passive* dictum esse existimat, quod passivum sermo ignorat. *πημονὰς εὔχου λαβεῖν* Trach. 1179. *voto obstringere* adsignificat. — *καὶ σοὶ πολλάκις τάδ' ηὐξάμην* Phil. 1007. *a diis deprecor.* *εἰς ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα* 1066. i. q. *προςευξώμεθα.* *τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων* Oed. Col. 41. v. Herm. *οὔτε γάμον οὔτ' ἂν ὄλβον ἔμμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν* Creus. III. 3 (324 D.). Legebatur ante Dindorfium *εὐξαίμ' ἄν.* cf. Schaef. App. ad Plut. Hemsterhus. p. 549. ed. Lips. *πῶς θεοῖς εὔξεσθ' ἐμοῦ πλεύσαντος αἴθειν ἱερά;* Phil. 1021. Sensus cum postulet *quomodo prae male ominato clamore supplicare et sacrificare poteritis*, nec

eum ferant verba Brunckius ἴξεσθε, quasi id pro δυνήσεσθε dici possit, Wakefieldus ἕξεις, Piersonus ἕξετε, alii aliter coniecerunt. Vauvillersius *gloriabimini* interpretatur, quod Hermannus sequitur, mihi ferri posse non videtur. Ego *vota facere* significari arbitror, quod cum αἴθειν ἱερά bene congruit. — οὕτω γὰρ εὔγμην — στελεῖν χιτῶνι Trach. 607. — 2. *glorior*. εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν Oed. Col. 1320. *Iustae laudis* adsignificationem cum *precibus* coniunctam, quae illius tralationis origo est, reperio Oed. Col. 59. οἱ δὲ πλησίοι γύαι τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι. — De usu verbi notabile, quod semel dictum cum futuro φθερεῖσθαι Oed. R. 272., de quo ambiguus haerebat Elmsleius propter schol. Aug. b. φθαρῆναι suadentem et Thomam p. 166. Nunc dudum ei loco satisfecit Vir Summus parerg. ad Phryn. p. 745 sqq. — De *augmento* observandum, Trach. 607. codd. et Aldum ηὔγμην habere dici, velut κατηύχετο v. 761.; etsi autem plura eius scripturae exempla reperiri possunt (de Aldina v. Elmsl. praef. ad Oed. R. p. XII.), tamen tales novitiorum librariorum errores antiquam doctrinam evertere non possunt. Nam novellam Byzantinorum hominum inscientiam prodit Etym. M. p. 400, 26., ubi ηυ commendabile visum Atticis refertur, quod ει in η convertant, cum vulgaris sermo ει et ευ servet, cuius rei ineptissimum exemplum promitur εἴργω, εἶργον. Rectius praecipientem v. Herod. Herm. p. 314, 38. Suid. v. εὐλόγησα, unde in compendium redacta, sed vitiose, edidit Piersonus post Moerin p. 460., quippe apud quem sic contra morem atticistarum ηὐχόμην et εὐχόμην, ηὐδόκουν et εὐδόκουν iuxta commendari videantur. Moerin ipsum p. 175. interpolatum videri diximus v. εὐθύνω.

Εὖχος *optatum*. ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε Phil. 1188 m.

Εὔχρυσος *auro dives*. ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις Phil. 393. *auro fecundas*.

Εὐώνυμος *sinister*. ὠλένην εὐώνυμον Trach. 922.

Εὔωπις *pulchris oculis*. ἁ δ' εὔωπις ἁβρά Trach. 520 ch.

Εὐωριάζω. Hesychius v. εὔωρος: ὡς ὁ αὐτὸς (Sophocles) ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν (fr. VII. 4. 505 D.). v. εὔωρος, et confer Blomf. ad Aesch. Prom. 17.

Εὔωρος *opportunus, maturus*. εὔωρος γάμος Σοφ. Ἔριδι (II. 1. 200 D.) ἤτοι ὥριος ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις κ. τ. λ. Legebatur olim Ἴριδι. Ex his perspicuum videtur εὔωρον γάμον dictum pro καίριον s. ὥριον, sed εὐωριάζειν pro ὀλιγωρεῖν. Ita Photius testis est p. 39, 4.: εὐωρία, ὀλιγωρία, εἴληπται δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων. εὐωριάζειν, ἀφροντιστεῖν κατ' ἀντίφρασιν. ὥρα (scr. ὤρα) γὰρ ἡ φροντίς.

Εὐώψ proprie *visu pulcher.* *τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν* Ant. 528 ss. Tralate *faustus, exoptatus.* *εὐῶπα πέμψον ἀλκάν* Oed. R. 189 ch. Ab *εὐώπης* esse et vocativum alloquendi olim existimabat Brunckius, *εὐῶπι* coniiciebat Lob. ad Ai. p. 275., sed vulgatum bene firmavit Krf., inprimis Aeschyleo dicto Choeph. 487. Cf. Elmsl. l. c. et ad Bacch. 553. — De tono v. schol. Il. ι. 502. Eust. p. 768, 37., qui simul illud ex Antigona profert.

Ἐφαγιστεύω sanctum morem tumulo dio. *ἐπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας κἀφαγιστεύσας ἃ χρή* Ant. 247. Cum de *inferiis* dicatur, ab *ἐφαγιστεύω* vix commode repeti potest. Gl. codd. T. et Dresd. a. *ἐπ' ἐκείνῳ καθοσιώσας.*

Ἐφαγνίζω sacra, inprimis *iusta facio.* *τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι* Ant. 196. gl. *ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα* et *ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι.* His quidem nihil tribuerem, cum *ἐφαγνίζω* a lexicorum veterum conditoribus non commemoretur, sed *ἀφαγνίσασθαι* Hesychius explicet *καθιερώσασθαι, ἀφοσιώσασθαι*, Suidas autem *ἀφαγνίσαι, ἀποδοῦναι, καθιερῶσαι*, quae totidem literis scripta apud Gr. Bekk. An. p. 468, 15., maxime autem Phrynichus suspiciendus sit, App. Soph. p. 26, 29.: *ἀφαγνίσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι.* *Ἀφαγνίζειν* est etiam Eur. Alc. 1151. Herm., sed *desecrandi* significatione. Apud Sophoclem Ald. Iunt. *ἀφανίσαι*, unde Canterus *ἀφαγνίσαι* effinxit, quod in membr. reperisi Brunckius ait. Sed *ἐφαγνίσαι* quatuor Brunckii codd., Aug. b. Vat. Laur. a.

Ἔφαλος in litore situs. *ἐφάλοις κλισίαις* Ai. 190 ch.

Ἐφάπτω ab *alligandi* vi deductum est ad *moliendi s. perficiendi* significationem, causae et effectae rei vinculum. *ἔγνω — τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε* Trach. 929. *ὀργή* Deianirae est sibi propter interemtum Herculem iratae. Musgravius pro *ἐφάπτοιτο* dictum interpretatur *reprehendere.* — Medium est *manum iniicere.* *ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύτης μόνης* Oed. Col. 863. *ἱκέτης ἔφαψαι πατρός* Ai. 1151. — De Ant. 40 v. *θάπτω* et *λύω*: coniecturas et suspiciones non tetigisse satius est.

Ἐφαρμόζω addo. *λόγων τε πίστιν — ἐφαρμόσαι* Trach. 620. *firmam dictorum fidem.*

Ἔφεδρος proprie *insidens.* *ἰὼ — ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε* Phil. 399 ch. *vecta leonibus*, v. Intpp. — Tralate *ἔφεδροι οἱ ἐπιτηροῦντες* Hesych. *ἔφεδρος, ἐνεδρεύων* Phot. p. 39, 21. *καί μοι δυςθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος* Ai. 604 ch. *φησίν, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔσχατος ἐλείφθη ὁ Αἴας εἰς κακόν* schol., quae cum versibus Sophoclis ipsis in librum suum retulit Suidas, hos etiam schol. Ar. Ran. 803. Dictum de

iis, qui concertationis exitum exspectantes assident, congressuri cum victoribus. v. Lobeck.

Ἐφέπομαι obsequor. γνώμας — αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι Ant. 632. ἣν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν El. 955. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; 1026.

Ἐφέσιος. Steph. Byz. v. Ἔφεσος: τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος· εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου· οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς (II. 82 D.).

Ἑσπερος occidentalis. ἢ που τὸν ἐφέσπερον (χῶρον) πέτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Oed. Col. 1062 ch. *occidentem versus aufugerunt.* v. Reisig.

Ἐφέστιος. Proprie *quod est arae vel foci domestici.* ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι Oed. Col. 32. *in arae gradibus.* εἶτα τόνδ' ἐφέστιον πῆξαι — σκῆπτρον El. 411. *iuxta focum.* Affert Suid. v. ἐφ' ἑστίας. ἐφέστιον σέλας Trach. 604. τὸ κατ' οἶκον πῦρ schol., opponiturque *sacrificio,* ἕρκει ἱερῷ, i. e. τῷ περιβωμίῳ τεμένει. Iam figuratam dictionem monstrat ἀνολολύξατε δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαῖς Trach. 205 ch. Schol. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον Trach. 261. *ingredi domum.* πρός τ' ἐφεστίου Διός Ai. 487., qui idem Ἕρκειος, *domus tutor.* περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν τε inc. LXXIV. 1, 2 (745 D.). V. de hoc vocabulo Nitzsch. ad Hom. Odyss. VII. 244. — Trachiniarum illud v. 604. Eustathius nonnullis respicere visus p. 1908, 34. scribens σέλας οὐ μόνον πυρός, ἀλλὰ καὶ ἡλίου, ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας φασὶν ἐμβιβάζειν. Si quid perspicue intelligitur, hoc est, Trachiniarum versum ab Eustathio non respici; praeterea ut nunc illa scripta leguntur, sensu carent. Quomodo enim ὀπή dici potuit παρὰ τὸ σέλας ἐμβιβάζειν, quae inter se dissimillima sunt? De *lumine igitur fenestris intromisso* ipse quoque, ut Hermannus, interpretor, sed sic scribo et distinguo: ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ σελασφόρος, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας, φασίν, ἐμβιβάζειν.

Ἐφευρίσκω. I. *Formae.* 1. *Activi perfectum* ἐφεύρηκα Oed. Col. 1259. El. 1082 ch. — *aoristus* ἐφεῦρε Oed R. 1213 ch. Naupl. V. 1 (379 D.). ib. 9. Palam. I. 3 (380 D.). ἐφεύρετε El. 1226. ἐφευρεῖν Oed. Col. 565. — 2. *Passivi praesens* ἐφευρίσκει Oed. Col. 842. — *perfectum* ἐφεύρημαι Oed. R. 1421. — *aor.* ἐφευρεθῇς Ant. 281. ἐφευρεθῇ inc. XV. 1, 1 (669 D.). Augmenti nullum in codd. vestigium, sed tamen Elmsl. ἐφηύρημαι edidit Oed. R. 1421. — II. *Usus.* Paulo fortius quam εὑρίσκω significatione prope ab illo abest. 1. *Forte invenire, inde deprehendere.* ὃν — ἐφεύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον Oed. Col. 1259. ἐφηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος Oed. R. 1213 ch. ἐπεί σ' ἐφεῦ-

ρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν El. 1082 ch. ἐφεύρετ', ἤλθετ', ἴδετε 1226. Ita *passivum* dictum ἐφεύρηται κακός Oed. R. 1421. δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά Oed. Col. 942. μὴ 'φευρεθῇς ἄνους Ant. 281. κλέπτει ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ inc. XV, 1, 1. — 2. *Quaerendo et cogitando reperire.* Illud: τόπον δ' ἵνα χρῇ 'σταί μ' ἐφευρεῖν Oed. Col. 505. Alterum: ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ Naupl. V. 1. ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα ib. 9. χρόνου τε διατριβὰς — ἐφεῦρε Palam. I. 3.

Ἐφήκω *praesens adsum.* ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει Ant. 1242 an. καιρὸν δ' ἐφήκεις Ai. 34. Ὀρέστην — πανσυδῇ ἐφήξειν El. 296.

* Ἐφήμερος v. ἐφίμερος.

Ἔφημαι *assideo.* πόντου θινὸς ἐφήμενος Phil. 1109 m.

Ἐφημοσύνη *iussum.* τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ Phil. 1129 ch. Triclinius ἐφημοσύνῃ, quod cum nec sensu constet, nec sermonis legi conveniat forma, tamen a Buttmanno probatum est. Cod. Ven. ἐφημοσύνᾳ, quod certa fide destituitur.

Ἐφίημι. I. *Formae.* 1. *Activi praesens* ἐφίημι El. 546. — *aor.* 1 ἐφῆκα El. 621. ἐφῆκεν Ai. 1276. — *aor.* 2. ἐφῇς El. 544. 639. — 2. *Medii praesens* ἐφίεμαι Ai. 112. 116. Phil. 759. 1299. ἐφίεσαι Oed. R. 766. ἐφίει El. 141 ch. ἐφίεται pro ἐγγίζεται, quod nihili est, Brunckius correxit Acris. X (67 D.). ἐφιέμεσθα Oed. R. 1055. — *impf.* ἐφίετο El. 51. Ai. 970. Oed. Col. 1601. ubi Elmsl. inutilissime coniecit ἐφίεται. — *aor.* ἐφεῖτο Trach. 285. Phil. 615. El. 1100.

II. *Usus.* 1. *Activi.* a. *proiicio* significat, assignificatur autem *tradi* aliquid et *permitti.* ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν Ai. 1276. — b. *concedo, potestatem do.* ἢν ἐφῇς μοι El. 544. καὶ μὴν ἐφίημι 546. ἐπειδή σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν 621. μή με πλούτου — εἴ τινα δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς 639. — 2. *Medii.* a. cum genitivo *cupere, petere.* κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο Oed. Col. 1601. Melius hoc convenit, quam *mandare.* τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; El. 141 ch. Affert Suid. v. ἐφίῃ et Zonar. p. 935., ille ἐπιθυμεῖς interpretatus. ὧν δὲ σὺ τυχεῖν ἐφίεμαι ἄκουσον Phil. 1299. Sic etiam cum infinitivo dicitur. τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν Acris. X. — b. cum accusativo vel etiam pendente alia sententia *mando, iubeo.* ὡς ἐφίετο El. 51. ἐφίεμαι — μηδὲ τῳ τέχνῃ κείνοις μεθεῖναι ταῦτα Phil. 759. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Oed. R. 766. ὅντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα 1055. *venire iussimus* interpretor, non nescius posse etiam de voluntate et desiderio intelligi. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι Ai. 116. τοῦδέ σοι μέλειν ἐφίετο 970. ἀλλά μοι γέρων ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι El. 1100. ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο Trach. 285. Suidas: ἐφεῖτο, ἐπετέλλετο, illorum exemplorum unum spectans. — Paulo aliter dictum κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι

Phil. 615. schol. *ἐφεῖτο καὶ ὑπέσχετο*, quod nihili. Est potius *concedebat*, medii autem vis in eo constat, quod *de se potestatem* volenti facturus erat. Item solitarium est *χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι* Ai. 112., quod specie tantum tenus Latino *salvere te iubeo* redditur. *Nihil mihi tecum intercedit*, ut nunc explicat Herm., quomodo in verbis insit et ad sententiam congruat, pariter ambigo; melius olim ad Vig. p. 768. *contenta sis velim* interpretatus est, et probavit Lobeckius. — De ἐ v. ἵημι.

Ἐφίμερος *desiderium ciens.* *ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος* Oed. R. 1375. *νόσημ' ἔρωτος τοῦθ' ἐφίμερον κακόν* Ach. Am. I. 1 (162 D.). Legebatur ante Meursii correctionem *ἐφήμερον* apud Stob. t. LXIV.

Ἔφιππος *equester* (curulis). *κλύδων' ἔφιππον* El. 723. *procella equestris* est curruum et equorum cum strage concurrentium et collisorum. — Habet Suidas v. *ἀνακωχεύειν*.

Ἐφίστημι. Non leguntur nisi illae verbi partes, quae intransitive significant, praeter unum *passivi* exemplum, sed et ipsum intransitive dictum, de *adsistente*: *ταχὺς δὲ βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχός* inc. L. 5 (708 D.). Eodem sensu hae activi partes dicuntur: *τὼ δ' ἐφέστατον πέλας* El. 1393. *οἷοι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποί* Ai. 925. *appositi invigilant.* *τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων;* Oed. Col. 564. — Tralate dicuntur haec. *μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοί* Trach. 1160. *impositi ab Eurystheo Herculis labores.* *πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη* Oed. R. 777. *accidit.* Qui *imponuntur* quasi *aliis*, i. e. *οἱ ἐν τέλει* sunt Ai. 1051.: *ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.* — Vitiosa scriptura est *ἐφίσταμαι* pro *ἀμφίσταμαι* El. 185 ch., v. *ἀμφίστημι.* De explicatione ceteris memorabilius est exemplum Trach. 338.: *τί δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;* Schol. *τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἱστᾷς καὶ κωλύεις;* Sequuntur Brunckius, *meum sistis gradum* interpretatus, et Hermannus, ut medium pro activo dictum sit, de quo usu v. Hemsterhus. ad Luc. Nigr. p. 254. t. I. Bip.; Hermannus etiam suspicatur librarium, qui cod. Par. exaravit, cum *ἐπίστασαι* scripserit, *ἐπίστησας* dare voluisse. Abreschius ad Aesch. Ag. 915. *ponere pedem* interpretatur; quod quomodo cum pronomine *με* conveniat, nemo dixerit. Verior his est tertia explicatio, nunc etiam a Lobeckio probata in monogr. fig. gr. p. 14. (edita a. 1832.), *τί με προσέρχῃ;* et quae post dicit nuntius, *σταθεῖσ' ἄκουσον*, tantum absunt, ut illam interpretationem labefactent, ut confirment etiam. Festinantem enim abire mulierem et ab importuno homine sese paene manu iniecta retineri indignantem *consistere saltem et audire paulisper* iubet.

Ἐφοράω. 1. *praesens intueor.* ἐπεῖδες τάνδ' ὕβριν; Trach. 883 ch. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις 885. ἂν ὡδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1028 m. — Adsignificatur *prospectus* quasi ex longinquo, inde de *rebus futuris* contuendis dicitur: τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ Trach. 1260 an. Schol. περιττὴ ἡ πρόθεσις, et verum est ὁρᾷ non minus bene dici potuisse, sed significantius tamen illud; v. Herm. — Wakef. ἀφορᾷ coniiciebat. Mire Reisig. Enarr. Oed. Col. p. CLXVI. interpretatur: *unus futura ex propinquo quasi adstans conspicit.* — Porro adsignificatur *patienter adspicere*, inde *aequo animo videre.* θεῶν — οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη Trach. 1259 an. εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες (Ζεὺς καὶ Ἥλιος) κρύπτουσιν ἕκηλοι; El. 815 ch. Denique *regiminis et imperii* notio inest: Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει El. 170 ch. Non de malis rebus solis dici, quod Thomae decretum est, v. Schaef. App. ad Dem. t. V. p. 31.

Ἐφορμάω *impello.* ἄνδρα — ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Ai. 1122. cf. Abresch. Dil. Thuc. p. 297. et Herm. ad v. 114. — *immitto.* ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά Phaedr. VIII. 2 (611 D.). De Ai. 283. v. ἀφορμάω.

Ἐφορμέω de nave proprium, sed ita non dicitur Sophocli. *Instare, adesse* significat, cum *custodiendi* et *praescribendi* molestia Oed. Col. 816. μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.

Ἔφορος *custos.* ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας Oed. Col. 143 an.

Ἐφυβρίζω (ίσω) *contumelia grassor.* οὐδ' ἔτλης — θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα Ai. 1364. Impeditior verborum ratio est Ai. 934 ch.: ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ, i. e. θυμὸν ἀποδεικνύει ἐφυβρίζων.

Ἐφυμνέω. Proprie de vocis et *fidium cantu* intransitive dici videtur. πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Mys. IV. 2 (361 D.). Nam quod ex Aload. XIV (111 D.). Hesychius affert, ἐφυμνεῖς, ἐπᾴδεις sensu ambiguum est. — Transfertur ad *Deos invocandos:* πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον Ant. 654. cf. Abresch. ad Aesch. Pers. 393. De *diris imprecandis:* κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Ant. 1290. De *fletu luctuoso:* τοιαῦτ' ἐφυμνῶν Oed. R. 1275. Affert Eust. p. 634, 11. δυςφημῶν explicans, de diris igitur. — Mire miscuit hoc et similia Musgravium secutus Pflugk. ad Eur. Androm. 620.

Ἐχέγγυος *locuples* de sponsore, fide dignus. ὥςπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον Oed. Col. 285. Suid. v. ἐχέγγυον interpretatur ἀσφαλῆ. Cum *alterius sponsione fretus* significari debere videatur (neque enim fidei bene-

ficiorum documenta dederat), Musgr. *ἐπέγγυον*, Reis. *ἐχέγγυος* coniecerunt: explicuit Hermannus.

Ἐχθαίρω odi. *μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου* El. 172 ch. *οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ* 1023. *μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἤχθηρα κἀφίλησα* 1355. *ἔχθος ἐχθήρας μέγα* Phil. 59. — Passivum *odio petor.* *ὅςτις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι* Ai. 453. *ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ* Ant. 93. Legebatur ex libris *ἐχθρανῇ*, sed id a tragicis alienum esse ostendit Pors. ad Med. 555. Veram scripturam Aldus, marg. Turn. et cod. Laur. a., hic pro discrepante scriptura praefixo *γρ.* servarunt.

Ἐχθαρτέος odio persequendus. *ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος* Ai. 664. Librique plerique *ἐχθραντέος*, et sic Suid. in v., apud quem propter ordinem literarum *ἐχθαρτέος* reponendum arbitratur Pors. ad Med. 555. Is quidem apud Suidam turbatissimus est; melius id argumentum in Photium convenit, apud quem non dubito corrigere *ἐχθαίρει, μισεῖ* p. 45, 27. Sed *ἐχθαρτέος* est in Laur. a. a prima manu, Laur. b. Flor. Θ.

Ἐχθές heri. *οὐ νῦν τε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα* Ant. 452. de re apud omnes sancta, velut Latini dicunt *non heri et nudius tertius:* v. Intpp. — *Χθές ἀττικώτερον τοῦ ἐχθές* Tryphoni visum ap. Apoll. de adv. p. 556, 32. cf. schol. Dion. Thr. p. 937, 23., scilicet etiam communi scriptorum usu receptum, sed et utrumque dictum fuisse tota Apollonii disputatio ostendit et minus vulgaris forma poetae certe eligenda fuit.

Ἔχθιμος. Hesychius ex Tyrone (XVI. 2. 590 D.). *ἔχθιμα, μισήματα.* Legebatur *Τυράννοις*, correctum a Piersono ad Moer. p. 436. Sed videndum, an scribendum sit *ἐχθήματα.* Sic certe Photius p. 45, 21. et Suidas: *ἔχθημα, μίσημα.* Quanquam legem linguae *ἔχθιμος* sequitur.

Ἐχθοδοπός inimicus. *ἐχθροποιόν* Photius et Suidas, *ἔχθραν ποιοῦντα* Hesychius explicat; cum illis convenit Timaeus p. 128. Cf. Buttm. Lexil. vol. I. p. 124. Sed certum est *δοπος* esse vocabuli fingendi inclinamentum, significationis peculiaris expers. *στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν* Phil. 1122 m. *τοιά μοι — ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις* Ai. 913 ch.

Ἔχθος odium. *ἔχθος ἐχθήρας μέγα* Phil. 59. *οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σε* El. 1023.

Ἔχθρα simultas. *νικᾷ γὰρ ἁρετή με τῆς ἔχθρας πολύ* Ai. 1336. Memorat Eust. p. 842, 10. 879, 7. 1198, 38. 1910, 20. Accentus regulae adiectivorum in substantiva conversorum congruit.

* *Ἐχθραίνω* v. *ἐχθαίρω.*

* *Ἐχθραντέος* v. *ἐχθαρτέος*.

Ἐχθροδαίμων deos infensos habens. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ᾽ ἀνήρ; Oed. R. 816.

Ἐχθρός inimicus. 1. Adiectivum. *τό τ᾽ αἰσχρὸν ἐχθρόν* Phil. 471. Suid. v. *φορά*. — *ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε* 1287. *ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰός* Trach. 768. *ἐχθρὸν ἄλημα* Ai. 382 m. *ἐχθρὸν φῶτα* Ai. 1021. *ὅδ᾽ ἐχθρὸς ἁνήρ* 1334. Sic commode pro adiectivis habebuntur *ὅσον τότ᾽ ἐχθρὸς ἦν* 1356. *ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρί* 78. *ἐχθρὸς ὢν τοῖς σοῖσιν* Oed. R. 415 i. e. *odio habitus. οὐδεὶς ἐχθρὸς — φύεται πρὸς χρήματα* Aload. XI. 4 (109 D.). — *ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικός* El. 425. *εἰ δ᾽ ἐχθρά* 636. *ἐχθροῖς Δαναοῖς* Phil. 1200 m. *ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις* Ant. 1067. — *Comparativus. βουλῆς οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς* El. 1036. Respicere hoc videtur Suidas v. *ἔχθιον*. — *αὐτὸν — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν* Ai. 1023. *μοίρᾳ ἐχθίονι* Phil. 677 ch. *πότμῳ — ἐχθίονι* Oed. R. 272. *πολλὸν ἐχθίων ἔσει* Ant. 86. — *πῶς γένοιτ᾽ ἂν τῶνδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίω βλέπειν;* El. 1180. — *Superlativus: θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν* Oed. R. 1346 m. De hac forma adnotavit Schaef. App. Demosth. t. V. p. 702. *κἀμοὶ γὰρ ἦν — ἔχθιστος στρατοῦ* Ai. 1315. *ἔχθιστος ἔσται* 1352. *ἔχθιστος Ἀργείων ἀνήρ* 1362. *λοιμὸς ἔχθιστος* Oed. R. 28. *θεοῖς γ᾽ ἔχθιστος ἥκω* 1519. *ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ᾽ ἥκει πατρί* Oed. Col. 1179. — *οὐ γὰρ θανὼν ἔχθιστον* El. 995. *ἔγχος — ἔχθιστον βελῶν* Ai. 643. *πανουργίας τέχνημ᾽ ἔχθιστον* Phil. 916. *ὦ — ἁμέρα ἐλθοῦσ᾽ ἐχθίστα δή μοι* El. 195 m. — *ὦ θεοῖς ἔχθιστε* Phil. 1020. — *Ἕκτορος — ἐχθίστου θ᾽ ὁρᾶν* Ai. 835. *πρὸς τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν* Phil. 1363. — *τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ — ἐχίδνης* Phil. 627. — *ὃς ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων* Ant. 137 ch. *odii acerbissimi flatu* Erfurdtius, v. *ἄνεμος*. — *ἢ πρῶτα — μὲν τὰ μητρὸς — ἔχθιστα συμβέβηκεν* El. 254. *δουλεύειν — ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων* 805. *τοῖσιν ἐχθίστοισι, συνναίειν* Trach. 1227. Sed de Phil. 1268. v. *αἰσχρός*. — 2. Substantivum. *ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει* Ant. 94., quod etiam adiective dictum censeas. *οὐχθρὸς οὐδ᾽ ὅταν θάνῃ φίλος* 518. *ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται* 639. *ὅ τ᾽ ἐχθρὸς — ἐχθαρτέος* Ai. 664. *ἐχθρὸν ὧδ᾽ αἰδεῖ νέκυν;* 1335. *inimicum mortuum*. — *τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν* Phil. 662. *τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι* 1372. *τοῖς δ᾽ ἐμοῖς ἐχθροῖς* Oed. Col. 461. *φῦσαι — τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων* Ant. 643. *σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείων χθόνα* 1147. sunt *πολέμιοι*, Argivi. *πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν ἁρπάσαι* Ai. 2. *εἰς ἐχθροὺς γελᾶν* 79. *ἐχθρῶν ὕβρις* 196 ch. *τῶν σῶν ὑπ᾽ ἐχθρῶν* 495. *πατρὸς — ἐν ἐχθροῖς* 554. *χήραν παρ᾽ ἐχθροῖς — λιπεῖν* 638. *ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα* 650. v. *ἄδωρος*. — *ἐπ᾽ ἐχθροῖς χεῖρα — τρέπειν* 759. *πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθείς* 816. *καὶ παρ᾽ ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν* 907. *ἐν Τροίᾳ δέ μοι πολλοὶ μὲν ἐχθροί* 1001.

ἐπαυχῶ — ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν El. 66. ἀρωγὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν 446. ἐχθροῖσιν — ζῶντ' ἐπεμβαίνειν 448. ἐχθροῖς γαμεῖσθαι 584. τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν 967. ζώης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν 1080 ch. γελῶσι δ' ἐχθροί 1142. γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν 1287. ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. I. 2 (144 D.).

Ἔχθω odi. εἰ δὲ πικροὺς — ἔχθεις Ἀτρείδας Phil. 508 ch. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα (ἐμέ) Ai. 454.

Ἔχιδνα anguis. ἀνδροφθόρου ἐχίδνης Phil. 267. τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ — ἐχίδνης 628. Meminit ex his locis ἐχίδνης Eust. p. 330, 4. ἡ κατ' οἶκον, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη — μ' ἐξέπινες Ant. 527. φοινίας ἐχίδνης ἰός Trach. 768. Sed fabulosa *Echidna* est, cuius proles Cerberus dicitur, δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα Trach. 1089. Cf. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 452.

Ἔχω. I. Formae. 1. Activi praesens ἔχω Phil. 656. 808. 1135 m. 1218. 1346. Oed. R. 277. 345. 664 ch. 1071. Oed. Col. 218 m. 318. 385. 447. 712 ch. 1112 ch. 1131. 1142. 1453 ch. 1708 m. 1740 m. Ant. 173. 192. 982. 1095. 1258. 1283. 1322 m. Trach. 37. 337. 400. 550. 702. 987 an. 1069. 1198. 1233. Ai. 33. 139 an. 288. 424. 548. 1244. 1301. 1360. El. 443. 626. 1217. 1276 m. 1371. 1415. Capt. VIII. 18. (38 D.), nisi vera est Steph. Byz. scriptura ἐγώ. Pel. III. 2 (435 D.). inc. LXXXV, 2 (764 D.). CV. 71 (860 D.). — ἔχεις Phil. 322. 556. 650. 1116. ubi Brunck. et Buttm. ἴσχεις ex Tricl. 1292. 1332. Oed. R. 311. 532. 577. 699. Oed. Col. 23. 37. 821. 825. 1024. 1201. 1472. Ant. 9. 88. 237. 789 ch. 1045. 1055. 1057. Trach. 200. 317. 402. 411. 1224. Ai. 862 ch. 906. El. 384. 404. 423. 580. Eriph. VIII. 1. (209 D.), nisi scribendum cum Brunckio ἔχει, ut Thyest. III. 4 (236 D.). — ἔχει Phil. 22. 104. 116. 154 ch. 157 ch. 642. 681 ch. 931. 1132 m. Oed. R. 294. 701. 726. 731. 938. 942. 1172. 1431. 1477. sic elegantius Wunder. et Herm. ex Laur. c. Rell. codd. εἶχεν, εἶχε, εἶχες. Oed. Col. 54. 298. 426. 551 m. 605. 658. 1143. 1357. 1704 m. 1723 m. 1741 m. 1760 an. 1776 an. Ant. 22. 37. 68. 180. 593 ch. 685. Trach. 195. 327. 349. 587. 619. 720. 1116. Ai. 4. 22. 252. 348. 470. 661. 1027. El. 307. 343. 392. 458. 485 ch. 757. 780. 781. 806. 926. 1331. 1336. Aload. III (101 D.). IV (102 D.). X 2 (108 D.). Inach. X. 5 (268 D.). Oenom. III. 2 (421 D.). Scyr. VI. 4 (501 D.). inc. XXXII. 1 (690 D.). LXXXV. 1 (764 D.). — ἔχετον tertiae personae Ant. 146 an. — ἔχομεν Trach. 946 ch. Phil. 829 m. Ai. 202 an. — ἔχουσι s. ἔχουσιν Oed. Col. 40. Ant. 921 an. Creus. IV. 3 (325 D.). Ach. Am. I. 5 (162 D.). — ἔχῃ El. 218 m. 996. ἔχει Flor. Γ. Laur. a. mendose. — ἔχοιμι Phil. 1036. El. 1370. Ach. Am. I. 2 (162

D.). ἔχοις El. 1217. Trach. 590. Phil. 1244. 1293. ἔχοι Trach. 359. 826 ch. Oed. R. 315. Oed. Col. 353. — ἔχε Phil. 201 ch. 210 ch. 1105 ch. Oed. R. 835. Ant. 77. Ai. 1159. inc. CV. 78 (866 D.). ἔχετε Phil. 778. v. infr. — ἔχειν Phil. 164. 1051. 1153 ch. 1303. Oed. R. 592. 1470. Oed. Col. 104. 231 ch. 263. 510. 543 m. Ant. 32. 300. 635. 638. 702. 704. Trach. 81. 590. 948 ch. 1151. 1224. Ai. 259. 313. 371. 521. 536. 1304. El. 338. 606. Alet. VII. 7 (94 D.). Hel. VI. 2 (185 D.). Crem. III. 3 (324 D.). Ter. VII. 12 (517 D.). inc. LVIII. 1, 2 (715 D.). — ἔχων Phil. 171 ch. 187 ch. 213 ch. 279. 381. 686 ch. 845 ch. 941. 1046. Oed. R. 221. 259. 260. 395. 736. 741. 750. 1193 ch. Oed. Col. 564. 881 ch. 911. 1029. 1311. 1356. Ant. 363 ch. 494. 631. 785 ch. 1154. 1243. 1259 m. 1263. 1296. Trach. 264. 268. 643 ch. 757. 1158. Ai. 57. 64. 87. 135. 180 ch. 191 ch. 340. 561. 600 ch. 867 ch. 1011. 1055. 1152. El. 175 m. 677. 693. 710. 724. 764. 779. 1277 m. 1349. 1352. 1386. Atr. I. 2 (144 D.). Synd. V. 1 (150 D.). Dol. I (184 D.). Laoc. III. 2 (342 D.). Mys. II. 2 (359 D.). Niptr. V. 4 (403 D.). Tyr. VI (578 D.). ἔχουσα El. 163 m. 923. 1227. Trach. 5. Oed. R. 1246. Ant. 811 an. inc. XLV. 2 (703 D.). ἔχον El. 1169. Oed. R. 709. 879 ch. Oed. Col. 799. Ant. 683. ἔχοντος Phil. 255. Ai. 888. ἔχοντα Trach. 43. 272. Ai. 157 an. 412 m. 1059. Phil. 936. Oed. R. 759. 1034. ἔχουσαν Trach. 550. ἔχοντες Phil. 61. 258. 401. 1045. Ant. 966 ch. Ai. 944. Zost. I (216 D.). Sed apud Poll. VII. 68. legitur ἔχοντας inc. LXXI. 2, 2 (741 D.). ἐχόντων Ai. 281. 960. Ant. 1164. ἔχουσιν inc. XXVI. 1 (681 D.). ἔχοντα pl. Trach. 622. Phil. 1320. Oed. R. 770. — *Imperfectum* εἶχον Phil. 97. Oed. Col. 335. 929. 977. El. 940. εἶχες El. 862. εἶχε s. εἶχεν Phil. 593. Oed. R. 119. 259. 741. Oed. Col. 1600. Ant. 138 ch. 1220. εἰχέτην Oed. R. 1511. εἴχομεν Ant. 270. 417. Trach. 646 ch. Oed. Col. 1670 ch. Sic Laur. a. Par. A. (membr.) F. Plerique libri ἔχομεν et sensu et metro adversante, nec melius illi convenit Elmsleii εἴχομεν. εἶχον Phil. 596. Ant. 292. — *Futurum* ἕξω Oed. Col. 1734 m. Laur. b. ἄξω ab interprete. ἕξεις Oed. Col. 824. 1032. Phil. 519. ἕξεις Oed. R. 586. ἕξετον Oed. Col. 1438. ἕξομεν Oed. Col. 1684 m. Ai. 1376. ἕξετε Oed. Col. 1610. ἕξειν Phil. 811. Oed. Col. 300. Vat. ἥξειν 387. 1762 an. Ai. 494. ἕξουσιν Trach. 1103. At σχήσω El. 216 m. σχήσει El. 367. Ai. 669. — *Aoristus* ἔσχον Phil. 1406. Ant. 225. El. 885. 1247. 1274 m. 1457. Trach. 8. Ai. 648. ἔσχες Oed. Col. 386. Ant. 314. El. 1167. ἔσχε et ἔσχεν Phil. 305. 331. 1104 m. El. 533. 554. Ai. 450. Ter. VIII. 7 (518 D.). ἔσχετε Oed. Col. 892. 1614. Oed. R. 566. ἔσχον Oed. Col. 430. Ant. 974 ch. σχές El. 1001. σχεῖν Oed. R. 1461. σχοῦσα El. 541.

2. *Passivi praesens* ἔχει Phil. 721. Cod. Ven. ἔχεις, Flor. Γ. ut so-

let, sine ι adscripto. ἔχεται Ant. 1127 ch. — *Imperfectum* εἴχετο Ai. 265. 1124.

3. *Medii praesens* ἔχονται Oed. Col. 425. Creus. IV. 4 (325 D.). ἔχοιτο Phil. 781. ἔχου Ai. 1160. Aethiop. I. 3 (26 D.). — *Futurum* ἕξεται Oed. R. 891 ch. — *Aoristus* ἐσχόμην Ant. 463. Brunckius ex Piersoni coniectura ad Moer. p. 176. vitiose ἠνεχόμην. Aldus et membr. Br. ἠνοχόμην, Laur. a. ἠισχόμην, ceteri ἰσχόμην. Verum servavit Eust. p. 528, 18., etiam ἠσχόμην commemorans. Sic etiam videtur scribendum Oed. R. 1387., ut videtur ex Flor. Γ. Rell. ἀνεσχόμην, praeter Aug. b. Dresd. a. b. Par. b., ex quibus ἠνεσχόμην recepit Hermannus minime probabiliter. — Sed paulo incertior vel aperte depravata scriptura in his exemplis est. ἅλις νοσοῦσ' ἔχω Oed. R. 1061. Sic nepte pro ἐγώ codd. et Aldus, praeter Flor. Γ., ut videtur. λόγος αἰὲν ἔχει Oed. Col. 1569 ch. Triclinius, sed codd. et edd. vett. recte ἀνέχει. ἔχει τύχᾳ Phil. 1086 ch. nec sensu nec versu satis concinno in sententia etiam alias vexata. Iure Wunderus Adv. p. 122. et Hermannus ἐνέχει, ex schol. συνέχῃ explicante. ὦ φίλτατ', ἴσχες οἵπερ εἶ Oed. Col. 1171. Herm. ex Laur. a. Par. B. F. Vat. ed. Iunt. 2. Plerique edd. et codd. Ricc. et membr. ἐπίσχες vitiato versu; Laur. B. ἴσχε, Par. T. Farn. εἶχες. Scribendum ex Heathii coniectura σχές, et iure Schaef. Reis. Elmsl. ἴσχες barbarum putare reor, donec ostensum fuerit, ullam verbi ἴσχειν partem similitudinem verborum in μι referre. Quod enim ἴσχημι refertur apud Etym. M. p. 740, 7. id alias rationes habet.

II. *Usus verbi.*

A. *Transitive* dicti 1. praecipua et vetustissima vis est *manibus tenendi*, inde *retinendi*, *capiendi*, *amplectendi*, *sustinendi*, *portandi*. τόξ', ἃ νῦν ἔχεις Phil. 650. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν — βελέων ἀλκάν 1135 m. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις 1292. *tenes*, non *habes*: reddiderat enim. χεροῖ τὰν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφας Oed. R. 1470. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; Oed. Col. 825. *a me ablatam tenes.* γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει 1029. μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Ant. 1243. ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον 1283. χεροῖν — ἄφυκτ' ἔχων βέλη Trach. 264. ἐν χεροῖν ἔχων κόμας Ai. 1152. ἔχ' αὐτὸν (τὸν πλόκον) 1158. ὃν ἔχεις χεροῖν El. 423. ἔχω σε χεροῖν 1217. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί ib. νεοκόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων 1386 ch. ἔχω δ' ἐν χεροῖν ἄγραν (ἀγρίαν) βρίακχον inc. CV. 71. ἔχε τὸ δελήτιον CV. 78. *cape.* ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας inc. XLV. 2. si haec recte intelligo. Ita de *re humeris sustentata*: ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων Laoc. III. 2. τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις Niptr. V. 4., id quod haud dubie de *ventilabro* dictum, quod sustinens in ea fabula in scenam Ulixes prodibat. De *vestitu*, quem corpore *gerimus* ἔχοντες ἐπιζώστρας Zost. I. si

χερί 1370. ἐξ οἵων ἔχω 1371. ἔχειν τι κέρδος Alet. VII. 7. δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Aload. III. ἀρσένας δ' ἐχθροὺς ἔχων Atr. I. 2. τιμὴν ἔχει Eriph. VIII. 1. ὄλβον ἔκμετρον ἔχειν Creus. III. 3. Similia sunt οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 343. *continet*, i. e. *documento est*. ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν Oed. R. 938. *duo tam diversa efficiat*. ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τε Oed. Col. 551 m. *habet ea res aliquid veniae*. Hinc οἱ ἔχοντες *divites* sunt aut *copiosi*. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Ai. 157 an., quam afferunt sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eust. p. 992, 4. 1093, 50. schol. Aesch. Suppl. 494. Thucydidis VI. 16. et 78. v. Valck. ad Eur. Phoen. 408. ad Herod. VII. 22. Schaef. ad L. Bos. p. 538. Ast. ad Plat. Legg. V. p. 172. Huius dicti ratio patet ex locutione pleniore τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες Ai. 944. — b. Hinc est *scire mente memoriave tenere, reperisse, etiam auditu accepisse*. ἔχεις τι κἀξήκουσας; Ant. 9. cf. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις; Trach. 317. εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Oed. R. 311. ἣν (μαντείαν) οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν 395. οὐδ' ἂν — ἔχοις ἂν γνῶμα *scias*. Trach. 590. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει Oed. Col. 713 ch. — c. Longe usitatissimum de *habitu* cum *corporis* tum *animi*, quo quis utitur, de sensibus, quibus indulget, indole, qua quis praeditus est. γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Phil. 97. cf. φρένας εἴ τινας ἔχεις 1115 m. εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας Oed. R. 1511. — ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βάρη Phil. 187. ἔχε — φροντίδας νέας 210 ch. ἔχοντες — σύμβολον σαφὲς λύπης 401. οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου 592., quod plane diversum a similibus verbis Phil. 104. Oed. Col. 404. οὐκ ἔχων βάσιν 686 ch. *cum pede uti nequiret*. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν 845 ch. τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων 1046. μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον Oed. R. 221. εἴ τι δείματός γ' ἔχει μέρος 294. ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον 532. φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω 664 ch. *si sic animatus sum*. τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε 741. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς 1034. τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων 1193 ch. ἀπάτα — πόνον ἀντιδίδωσιν ἔχειν Oed. Col. 232 ch. τίνα — ἱκέτης προστροπὴν ἔχων; 564. i. e. τί ἱκετεύσων, cf. σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων 1311. πλήρη δ' ἔχοντα θυμόν 782. *satiato*. στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν 799. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου 881 ch. ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων 911. εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα 929. *si iustissimam haberem causam*. ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα 1201. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν 1600. κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν 1610. *non laborandum erit de*. τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔσχετε 1614. αἰῶνα τλάμον' ἕξω 1734 m. τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα Ant. 68. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις 88. πολλὰς γὰρ ἔσχον

haec Sophocles scripsit. *Immotum tenere:* οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Ant. 292. Hinc de *cursu equorum sustinendo et flectendo.* ὑπ᾽ — ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ᾽ ἀεὶ σύριγγα El. 710. ἤλαυνε — ὑστέρας δ᾽ ἔχων πώλους Ὀρέστης 724.

2. *Tralationis* primum genus est *sustinendi* et *perferendi.* ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας El. 216 an. ἀδαὴς δ᾽ ἔχειν μυρίον ἄχθος Phil. 1153 ch. μύσαντες δ᾽ εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 417. ἔπαθον ἄλαστ᾽ ἔχειν Oed. Col. 543 m. Mire Electrae locum explicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 924., παύσασθαι. — Similis huic est *devinctum tenendi* significatio. τὸν ἄνδρ᾽ ἔοικεν ὕπνος — ἕξειν Phil. 811. ὕπνος — οὐδ᾽ ἀεὶ λαβὼν ἔχει Ai. 661. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει Oed. R. 942. cf. Misc. Obss. t. I. p. 14. — *capiendi* et *irretiendi.* οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ᾽ ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Phil. 1104 ch. — *dirigendi et vertendi aliquo:* στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ᾽ ἄλλοις 1105 ch. v. Herm. Haec omnia a *locorum* significatione deflectuntur.

3. Alia ratio ad *habendi* et *possidendi* notionem redit. a. Satis hoc proprie dicitur de illis, quae in potestate alicuius sunt, *imperio*, *opibus*, *annis*, *instrumento*, *copiis*, *scientia.* οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Phil. 104. cf. ἔχεις τι θάρσος Oed. Col. 404. *causam, cur bono sis animo.* οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων 213 m. ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν 279. τὰ τόξα μου λαβὼν ἔχει 931., quod propter additum λαβὼν non potest esse *tenet.* οὐκ ἔχων τροφήν 941. cf. τροφὰς ἔχω βίου Oed. Col. 447. τά γ᾽ ὅπλ᾽ ἔχοντες ταῦτα 1045. τιμὴν — ἥν σ᾽ ἐχρῆν ἔχειν 1051. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ — λαβὼν ἔχω 1218. ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, ἔχων δὲ λέκτρα Oed. R. 259. 260. ἄνδρα δ᾽ ὠφελεῖν ἀφ᾽ ὧν ἔχοι 315. εἰ τά γ᾽ αὔθ᾽ ἕξει κράτη 586. πῶς — τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου —; 592. τῆσδ᾽ ἔχων χθονὸς ἀρχήν 736. ἀφ᾽ οὗ κράτη σέ τ᾽ εἶδ᾽ ἔχοντα 759. Ἀθήνας — μόνας ἀρκεῖν ἔχειν Oed. Col. 263. *opes habere, quibus defendant.* cf. οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν v. 218 m. *non habeo, quomodo occultem.* ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ 335. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 426. 1356. ἔχω τὰ φίλτατα 1112. si *recuperavi* potius quam *amplexor* significatur. ἔχω γὰρ ἅ ᾽χω διὰ σέ 1131. κράτη τε καὶ θρόνους ἔχω Ant. 173. γονὰς κατηκόους — ἐν δόμοις ἔχειν 638. τούτων ἔχω γὰρ — ἐπιστήμην Trach. 337. κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος 359. ἣ δ᾽ ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδε 550. v. Herm. Ineptiunt scholl., male distinguitur in libris. λάφυρ᾽ ἔχων 643 ch. δώδεκ᾽ ἐντελεῖς ἔχων βοῦς 757. εὐκέρων ἄγραν ἔχων Ai. 64. δούλιόν γ᾽ ἕξειν τροφήν 494. σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ᾽ ἐπίστασο 1059. Non est enim ipse *salutis status*, sed *via adipiscendae.* ἅ ᾽χω δὸς αὐτῷ El. 443. Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους 693. νῦν δ᾽ ἔχω σε 1276 m. *potitus te sum:* cf. Dorvill. ad Char. p. 600. Lips. πολλὰ δὲ ἀφ᾽ ὧν ἔχοιμι λείπερεῖ προὔστην

χερί 1370. *ἐξ οἵων ἔχω* 1371. *ἔχειν τι κέρδος* Alet. VII. 7. *δικαία γλῶσσ᾽ ἔχει κράτος μέγα* Aload. III. *ἀρπέρας δ᾽ ἐχθροὺς ἔχων* Atr. I. 2. *τιμὴν ἔχει* Eriph. VIII. 1. *ὄλβον ἔκμετρον ἔχειν* Creus. III. 3. Similia sunt *οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;* El. 343. *continet*, i. e. *documento est*. *ποίαν δύναμιν ὧδ᾽ ἔχει διπλῆν* Oed. R. 938. *duo tam diversa efficiat*. *ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τε* Oed. Col. 551 m. *habet ea res aliquid veniae*. Hinc *οἱ ἔχοντες divites* sunt aut *copiosi*. *πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ᾽ ὁ φθόνος ἕρπει* Ai. 157 an., quam afferunt sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eust. p. 992, 4. 1093, 50. schol. Aesch. Suppl. 494. Thucydidis VI. 16. et 78. v. Valck. ad Eur. Phoen. 408. ad Herod. VII. 22. Schaef. ad L. Bos. p. 538. Ast. ad Plat. Legg. V. p. 172. Huius dicti ratio patet ex locutione pleniore *τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες* Ai. 944. — b. Hinc est *scire mente memoriave tenere, reperisse, etiam auditu accepisse*. *ἔχεις τι κἀξήκουσας;* Ant. 9. cf. *οὐδ᾽ ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;* Trach. 317. *εἴ τιν᾽ ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν* Oed. R. 311. *ἣν (μαντείαν) οὔτ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ᾽ ἐκ θεῶν του γνωτόν* 395. *οὐδ᾽ ἂν — ἔχοις ἂν γνῶμα scias*. Trach. 590. *ἄλλον δ᾽ αἶνον ἔχω ματροπόλει* Oed. Col. 713 ch. — c. Longe usitatissimum de *habitu* cum *corporis* tum *animi*, quo quis utitur, de sensibus, quibus indulget, indole, qua quis praeditus est. *γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ᾽ εἶχον ἐργάτιν* Phil. 97. cf. *φρένας εἴ τινας ἔχεις* 1115 m. *εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας* Oed. R. 1511. — *ἀνήκεστα μεριμνήματ᾽ ἔχων βάρη* Phil. 187. *ἔχε — φροντίδας νέας* 210 ch. *ἔχοντες — σύμβολον σαφὲς λύπης* 401. *οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε θἀτέρου* 592., quod plane diversum a similibus verbis Phil. 104. Oed. Col. 404. *οὐκ ἔχων βάσιν* 686 ch. *cum pede uti nequiret*. *ἁνὴρ δ᾽ ἀνόρμματος, οὐδ᾽ ἔχων ἀρωγάν* 845 ch. *τήνδ᾽ ἐπιστήμην ἔχων* 1046. *μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον* Oed. R. 221. *εἴ τι δείματός γ᾽ ἔχει μέρος* 294. *ἢ τοσόνδ᾽ ἔχεις τόλμης πρόσωπον* 532. *φρόνησιν εἰ τάνδ᾽ ἔχω* 664 ch. *si sic animatus sum*. *τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν᾽ εἶχε φράζε* 741. *λύω σ᾽ ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς* 1034. *τὸ σόν τοι παράδειγμ᾽ ἔχων* 1193 ch. *ἀπάτα — πόνον ἀντιδίδωσιν ἔχειν* Oed. Col. 232 ch. *τίνα — ἐπέστης προστροπὴν ἔχων;* 564. i. e. *τί ἱκετεύσων*, cf. *σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων* 1311. *πλήρη δ᾽ ἔχοντα θυμόν* 782. *satiato*. *στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν* 799. *ὅσον λῆμ᾽ ἔχων ἀφίκου* 881 ch. *ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ᾽ ἔχων* 911. *εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα* 929. *si iustissimam haberem causam*. *ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα* 1201. *ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν* 1600. *κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ τροφήν* 1610. *non laborandum erit de*. *τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔσχετε* 1614. *αἰῶνα τλάμον᾽ ἕξω* 1734 m. *τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα* Ant. 68. *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις* 88. *πολλὰς γὰρ ἔσχον*

φροντίδων ἐπιστάσεις 225. εὔφρον in codd. Vat. Par. Dresd. Aug. interpretationis loco censendum. ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; 237. πανουργίας ἔχειν 300. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας — ἔχων 362 ch. σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 631., quod cave confundere cum Trach. 590. γλῶσσαν (δοκεῖ), ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 704. ὁ δ' ἔχων (ἔρωτα) μέμηνεν 785 ch. ἔπαινον ἔχουσα 811 an. ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1154. τίνα νοῦν ἔσχες; 1214. *in mentem induxisti.* ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1263. ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον Trach. 8. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν 43. ὧν ἔχων χόλον 268. *iratus.* ἔχειν τε καὶ μέλλειν 948 ch. πένθος οἷον εἰσορῶ ἔξουσαν 1103. ὧν ἔχω — κακῶν 1198. μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 139 an. i. q. ὀκνῶ. ἔχομεν στοναχάς 202 an. νέον ἄλγος ἔχει 252 an. ἡδονὰς ἔχειν 259. i. q. ἥδεσθαι. οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα 412 ch. i. q. βιαζόμενον. μηδὲν φόβου πρόβλημα — ἔχων 1055. οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν 1376. τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 163 m. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων — ἔσχε δαίσασθαι 533. i. q. ἱμείρε. γνώμην δικαίαν σχοῦσα 541. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω 626. τοῦ θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια 764. κατάπαυλαν ὧν εἶχες — κακῶν 862. νοῦν σχές 1001. *resipisce.* cf. νοῦν ἔσχον 1457. τί δ' ἔσχες ἄλγος; 1167. μόλις γὰρ ἔσχον — ἐλεύθερον στόμα 1247. ἔσχον ὀργάν 1274 m. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα 1349. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Aload. X. 2. πλείω τῆσδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. VI. 2. ἔχεις μὲν ἀλγεινά Thyest. III. 4. ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. III. 2. Adde locutionem διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 635. *animatum esse.* — d. Sequitur, quod de *rerum statu, quibus utimur* dicitur. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 164 an. μή του κηδομένου βροτῶν — ὄμμ' ἔχων 171 ch. *utens.* ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς — εἶχον Oed. Col. 977. οὐδ' ἔχει λύσιν sc. τὰ κακά Ant. 593 ch. ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν 966 ch. *infausto connubio orti.* ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Trach. 5. βίοτον εὐαίων' ἔχειν 81. πῶς ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι θανὼν λατρείαν; 827. τάδε μὲν ἴχομεν ὁρᾶν 946 ch. *praesto sunt.* βλάβην ἔχειν Ai. 1304. i. q. βλαφθῆναι. οἱ μακρὸν βίον — ἔχουσι Creus. IV. 3. ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων Mys. II. 2. πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος inc. XXVI. sc. τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, nisi de *divitibus* cogites. οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν LXXI. 2, 2. Sic explicandum videtur μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Phil. 61. *data illis hac facultate sola.* — e. *In promptu habere, afferre, praebere,* ut aliquando pro παρέχειν dicatur; v. Schaef. ad Greg. Cor. p. 4. et Ind. Gr. p. 985. App. ad Dem. t. I. p. 640., quibus adde quae Apitzius coacervavit ad Trach. 258., ab illis dissentiens, qui multa sane et diversissima per saturam congesserunt, nec tamen quamvis maxime sibi placens exempturus unum exemplum El.

1277.; προὐφάνης δὲ φιλτάτην ἔχων πρόσοψιν 1277 m. non *praeditus*, sed *praebens*, ἔχων sc. ἐμοί. — λόγους τοιούσδ᾽ ἔχων El. 923. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς ἔργ᾽ ἔχων ἥδιστά μοι 1352. τί μοι νεώτερον βούλευμ᾽ ἀπ᾽ Ἀργείων ἔχεις; Phil. 556. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Trach. 620. — f. *nancisci*. ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1406. πῶς — δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; Oed. Col. 1684 m. ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 460. οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα 648. νίκης ἔχων — πάντιμον γέρας El. 677. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 146. τοῦτ᾽ ἔχων ἅπαντ᾽ ἔχω 494. — g. *secum habere*. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας Oed. R. 750. *in promptu habere*. οὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τόδε Oed. Col. 1032. *testem*. Ζῆν᾽ ἔχων ἐπώμοτον Trach. 1178, non ἐπομόσας.

4. Localis significatio est etiam illa, cum quis *locum tenere*, *insedisse*, *habitare* dicitur. χῶρον τίν᾽ ἔχει Phil. 154 ch. τίν᾽ ἔχει στίβον 157 ch. ὁ τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἔχων ἀκτὰν παῖς El. 175 ch. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον 135 an. ἔχεις γὰρ χώραν οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Oed. Col. 37. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 298. κοίταν δ᾽ ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον 1705 m. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1760 an. δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων Inach. X. 5. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων Tyr. VI. Legitimum etiam est de *diis* certorum locorum sibi dilectorum *habitatoribus*. αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ᾽ ἔχουσι Oed. Col. 40. ἔχει δέ νιν σεμνὸς Ποσειδῶν 54. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν᾽ ἔχεις Trach. 199. cf. Valck. ad Herod. VII. 53. Wesseling. ad Diod. XX. 7. Spanh. ad Callim. h. Pall. 590. — Viam ita dicendi monstrant haec. μήτηρ — Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ᾽ ἔχειν ἕδραν Trach. 1142. ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν inc. LXXXII. 2. Recte sic Brunckius; ante vulgabatur ἤδη.

5. Inversa ratio est, cum *locus aliquid continere* dicitur. θηρῶν, οὓς ὅδ᾽ ἔχει χῶρος Phil. 1132. Hinc transfertur ad *rerum*, *in quibus quis versatur*, vel *animi*, *quo quis tenetur*, *statum*. ὄφρα με βίος ἔχῃ El. 218 ch. πρὸ τῶνδέ τοί μ᾽ ἔχει 485 ch. Sententia enim subsequens universa est pro nomine, quale est ἔννοια: v. Herm. ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ᾽ ἔχει Phil. 642. θαῦμά μ᾽ ἔχει 681 ch. ἀγνοία μ᾽ ἔχει Trach. 349. ἀκούσαντα (με) ἔχει ψυχῆς πλάνημα Oed. R. 727. τέρψιν, ἥ σ᾽ ἔχει 1477. τοῦ μάλιστ᾽ ὄκνος σ᾽ ἔχει Oed. Col. 658. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὸν ἐκ τούτων ἔχει 1144. ἵμερος ἔχει με 1723 m. μόγος ἔχει 1741 m. v. Herm. αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ᾽ ἔχουσιν Ant. 921 an. τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκᾳ Ter. VIII. 7. v. ἀνάγκη. θανόντι συνθανεῖν ἔρως μ᾽ ἔχει inc. XXXII. 5. His simile est πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος Oed. Col. 1776 an. siquidem κῦρος accusativus est.

6. Locale est etiam *τάχ' ἄν τις ἄκων ἔσχε* Phil. 305. i. q. *appulit*, *προςέσχε*, cf. schol. Thucyd. IV. 42. Schaefer. App. ad Dem. t. I. p. 640. Hinc videtur *dirigendi* et *cohibendi* significatio orta esse, quandoquidem de rebus animi dicuntur. *θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα* Trach. 272. *οὐδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων* Ai. 190. *apud naves desidens* explicat Lobeckius; certe non obtutus significatur, sed animus aliquo intentus. *οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὐκ ἔσχον* Oed. Col. 430. i. q. *κατέσχον*, cum patria decedere vellet. *βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε* 892. *prohibuistis interpellando*. *ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα* Phil. 1244. *devitabis*, a gressu regendo ductum. Cum genitivo dictum *ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων* El. 554. Inde est exclamatio *σχὲς οὔπερ εἶ* Oed. Col. 1171. *ne loquere ultra*. Huc refero *ἔχετε τὸ πρᾶγμα* Phil. 778. *arcere* videtur significare, adsignificari autem *medela* vel *lenimen*. — *ἔχειν* pro *κατέχειν* dictum varia miscens tetigit Elmsleius ad Eur. Heracl. 924 — Ex hoc, non primo proprio significandi genere haec exempla sunt. *ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω — ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν — νέκυν* Ant. 1055. quasi *devinctos tenes*, alterum ne in lucem emergat, alterum ne sepeliatur prohibendo. *τίνος ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι* El. 554. *ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω* Phil. 1332.

7. Solitarium est *βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης (ἐστί)* Oed. R. 709. Nec enim ceteros interpretes verum vidisse puto, nec Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 244. e., *participem esse* explicantem; melius Hermannus interpretatur *nihil rerum humanarum ex vatum arte pendere*. Idque ipsum scholiasta voluit *ἐχόμενον, ἤγουν ἁπτόμενον* interpretatus, oportuit autem *ἀπηρτημένον*. Magis tamen intransitive quam active dictum.

8. Seiungendae phrases, in quibus *ἔχειν substantivo* iunctum verbis cognatae significationis circumlocutione reddendis servit. *αἰσχύνην ἔχειν* i. q. *αἰσχύνεσθαι* El. 606. *αἰτίαν ἔχειν* plane contrarium ceteris significat, *culpam sustinere*, Ant. 1296. *ἄγρας ἔχειν* i. q. *ἀγρεύειν* Ai. 867 ch. *ἔγκλημα ἔχειν τινί* i. q. *ἐγκαλεῖν* Phil. 322. *ἐλπίδα ἔχειν* i. q. *ἐλπίζειν* Ai. 600 ch. Oed. R. 835. Oed. Col. 386. et *ἐλπίδας ἔχειν* *aliquid spei* El. 940. *ἔρευναν ἔχειν* i. q. *ἐρευνᾶν* Oed. R. 566. *θαῦμα ἔχειν* i. q. *θαυμάζειν* El. 885. *θήραν ἔχειν* i. q. *θηρᾶσθαι* Ai. 561. Phil. 829 m. *λόγον ἔχειν* El. 458. *rationi consentaneum esse*, quod affert Suidas v. *λογισμός*. *μομφὴν ἔχειν* i. q. *μέμφεσθαι* Ai. 536. idem significat *μέμψιν ἔχειν* Phil. 1293. *μνείαν* et *μνήμην ἔχειν* i. q. *μνησθῆναι* Oed. R. 1246. El. 338. 384. Oed. Col. 510. *οἶκτον ἔχειν* i. q. *οἰκτείρειν* Ai. 521. *ὀργὴν ἔχειν* i. q. *ὀργίζεσθαι* Phil. 1293. *παρουσίαν ἔχειν* i. q. *παρεῖναι* Ai. 536. *συγγνώμην ἔχειν* i. q. *συγγνῶναι* Phil. 1303. El. 392. Trach. 327. Ai. 1301. *σπάνιν ἔχειν* i. q.

σπανίζειν Oed. R. 1461. φροντίδα ἔχειν i. q. φροντίζειν, *curae ducere*, Oed. Col. 301., idem significat ὥραν ἔχειν Oed. Col. 387.

9. Activi appendix *passivi* usus est. Aut *captum teneri* significat, γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει Oed. Col. 1029., aut *statu quodam*. οἵοιν εἴχετ' ἐν κακοῖς Ai. 265. ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο 1124. ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου Ant. 1127 ch. De praepositionibus cum additis tum omissis notavit Wessel. ad Herod. III. 129. Inde ductum τί — κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχει Phil. 721., quasi ἀποπληξίᾳ κατέχει.

B. Usus verbi tanquam *neutrius* cum *personalis* tum *impersonalis* ad *statum* et *conditionem* spectat.

1. *Personale* inprimis cum adverbio est vel adverbiascente nomine. οἰκτρῶς ἔχω Trach. 1069. θανεῖν μεταίτιος, σοί ἐ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν 1224. οἷος ὢν οἵως ἔχεις Ai. 906. Suid. v. οἷος et ὦ δύςμορε. ὡς ὀργῆς ἔχω Oed. R. 345. De hoc genitivo addito v. Valck. ad Eur Hipp. 462. Brunck. ad Ar. Lysistr. 173. Pflugk. ad Eur. Heracl. 380. εἰ μὴ δοκῶ τι 'μειόνως ἔχειν Oed. Col. 104. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά schol., quem probat Reisigius. Sed est ἐλάττονος εἶναι δοκεῖν, *viliorem videri*. τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω Phil. 656. δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω 808. *ut nunc sum*: v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 194. Bast. ep. Cr. p. 118. Duker. ad Thucyd. III. 30. cf. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν Ant. 1095. σῖγ' ἔχουσα El. 1226. σῖγ' ἔχοντες Phil. 258. — ὡς ἀφροντίστως ἔχει Ai. 348. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις Trach. 587. τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει 619. ἐῶν ὅπως ἔχει Ai. 1027. εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει El. 307. κεῖνος — καλῶς ἔχει 781. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα 926. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰςιόντι μοι 1331. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ Oed. Col. 1765 ch. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα Ant. 37. τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν 702. ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν Ai. 371. ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει Scyr. VII. 1. δοκεῖν καλῶς ἔχειν (ταῦτα) Ter. VII. 12. τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν inc. LVIII. 1, 2. Num εὔστομ' ἔχε Phil. 201 ch. intransitive dici putem ambigo, quanquam certum est σιώπα significari. Sed ἔχειν solum per se personali ratione positum a Sophocle pro εἶναι non est. Certe ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν rectius *circumvenit, ut moreretur* explicabis, et κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Ant. 974 ch., aut cum Musgr. ἐπέσχον, *irruebant*, *invadebant* explicabis secundum scholiasten ἐπέσκηψαν, ἐπεβάρησαν adscribentem, aut *potestatem suam in ea exseruerunt*; utique igitur active dictum erit.

2. *Impersonale*. εἴπερ ὧδ' ἔχει Phil. 116. ὡς ἔχει Oed. R. 1172. εὐσεβῶς ἔχει 1431. οὕτως ἔχει μοι Oed. Col. 605. εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ Ant. 138 ch. ἀναγκαίως ἔχει Trach. 720. ἔχει γὰρ οὕτως 1116. λυπηρῶς δ' ἔχει El. 757. ἆρ' ἔχει καλῶς; 780. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 806. 1331. ὡς δὲ νῦν ἔχει 1336. Aliter dicitur ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει

Ai. 669. Schol. Pal. εὖ ἕξει explicat, sed videtur esse εὖ τελευτήσει, *prosperum finem res inveniet.*

3. Frequens inprimis is *participii* usus. κληδὼν ὧδ' ἔχοντος Phil. 255. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντα (εἷλε) 936. οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντα 1320. τά γ' ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα Oed. R. 770. gl. βαρέως διακείμενα. τὸ καλῶς ἔχον πάλαισμα 879 ch. γένοιτο μεντἂν χατέρως καλῶς ἔχον Ant. 683. ὡς ὧδ' ἐχόντων 1164. Ai. 274. 960. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα Ai. 888. ὡς ἔχοντα τυγχάνει Trach. 622. ὡς ὧδ' ἔχων ὑβρίζει El. 780. μάλ' ἀθλίως ἔχον (εἶδος) 1169.

C. *Usus medii.* 1. *inhaerere* prehendentem. προςπεσὼν ἔχου Ai. 1160. Hinc tralata sunt μάχης ἧς νῦν ἔχονται Oed. Col. 425. τοῦ κερδαίνειν ἔχου Aeth. I. 3. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. IV. 4. Aliud est εἴτε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Phil. 781. στέρνων ἔχοιτο iungenda. — 2. *abstinere*, sic cum genitivo dicitur. τῶν ἀθίκτων ἕξεται Oed. R. 891 ch. gl. μὴ ἅψεται. — 3. *tolerare.* εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν Ant. 463.

D. *Proprietas sermonis* in verbo ἔχω. Cum infinitivo dictum et *causam* et *potestatem faciendi aliquid* indicat, velut ἔστι. οὐκ ἔσθ' ὅπως — τοὔνειδος ἕξεις — ὀνειδίσαι Phil. 519. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1036. οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προςειπεῖν 1071. ἔχεις διδάξαι δή με Oed. Col. 23. οὐκ ἔχω μαθεῖν 385. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 824. οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον (τελεῖν) 1438. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1453 ch. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν Ant. 270. ὅσα ψέγειν ἔχει 685. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 982. οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω Trach. 194. οὐκ ἔχω λέγειν 400. Ai. 288. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1233. κοὐκ ἔχω μαθεῖν Ai. 33. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —; 470. σε — ζηλοῦν ἔχω 548. ἔχω φράσαι 1244. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1360. ὅταν τις — μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν El. 996. οὐδ' ἔχω ψέγειν 1413. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. I. 2. — 2. Infinitivo in eodem genere sententia interrogativa subrogatur. κοὐκ ἔχω τί φῶ Oed. Col. 318. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ — ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1708 m. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1740 m. οὐ γὰρ εἴχομεν — ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 270. οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ 1323 m. οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω Ai. 423. οὐκ ἔχω — ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 988 an. — 3. Deinde *circumlocutionem* efficit cum *participio* dictum, ut tamen non plane exuat naturam suam, sed *durans* aliquid et *permanens* adsignificet. Atticum σχῆμα veteres multi id dixere, velut Proculus ad Hesiod. Opp. 42. cf. schol. Soph. Phil. 1362. (1346.) Eur. Med. 33. Primus copiose de hac

re egit Valck. ad Phoen. 712., Sophocli usitatiorem quam Euripidi observans, dein Ruhnk. ad Tim. p. 238., Wernsd. ad Himer. t. I. p. 365., Herm. ad Eur. Bacch. 1082.: ut grammaticos taceam. Errarunt autem veteres et recentiorum nonnulli, nihil inesse nisi finiti temporis circumlocutionem rati. σου θαυμάσας ἔχω τάδε Phil. 1346. Oed. Col. 1142. i. e. ἐθαύμασας πάλαι καὶ νῦν ἔτι. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις; Oed. R. 577. ὅτου ποτὲ μῆνιν — στήσας ἔχεις 699. οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει 731. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις; Oed. Col. 821. τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις; 1472. τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει Ant. 22. τοιαῦτα — Κρέοντα κηρύξαντ' ἔχειν 32. τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε 77. τὴν γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει 180. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. τόδε νεῖκος ἀνδρῶν — ἔχεις ταράξας 789 ch. notabile exemplum, quippe melicorum unum, quibus non admodum convenit pedestris illa loquendi ratio. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν 1045. Id vero etiam aliter componi potest. ταρβήσασ' ἔχω Trach. 37. εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; 402. ἡμᾶς πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας Ai. 22. ἐκβάλλουσ' ἔχεις El. 580. νικήσας ἔχει Capt. VIII. 18. συμπαραινέσας ἔχω Pel. II. 2. παῖδας — ἀναλώσας ἔχω inc. LXXXV. 1, 2. Fortius effertur res ad hoc usque tempus manens participio *perfecti*. οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει Oed. R. 701. Semel εἶχον cum participio perfecti dictum exstat, quod plusquamperfecti vi uti consentaneum. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Phil. 596. — 4. Additur abundanter: quod quomodo effectum sit ex exemplis eiusmodi intelligitur, qualia iam apposuimus, Trach. 757. Ant. 1259. οὐ μή ποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων Phil. 381. κἀδόκει — Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων Ai. 57. μέν ὡς κυρεῖς ἔχων 87. ὡς ἔχων κυρεῖ 340. Tamen solum illud ex Philocteta veram monstrat sermonis abundantiam: *possidendi* vis inest Ai. 57. *status* Ai. 87. 340. Nec recte referas huc illud Synd. V. 1.: σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον: potest enim *tenens* intelligi. Sed maxime notabile est τὸν δὲ Λαΐου φύσιν τίν' εἶχε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων Oed. R. 741. His ab Hermanno adscripta fateor me non perspicere. In Ai. 57. παρὼν legi a nonnullis schol. refert: exspectaveris ἑλών. — V. Lobeck. l. c. Schaef. ad Oed. R. 741., nec tamen hic accurate dignoscere videtur singula genera, et miscere παρὼν ἔχων λαβών; adde Intpp. Moer. p. 391. Gregorii Cor. p. 147.

Ἑψία ὁμιλία explicatur Hesychio ex Atham. II. 7 (4 D.).

Ἑωθινός *matutinus*. ἑωθινὸν εἶδον στρατὸν στείχοντα Past. III. 1 (445 D.). V. Valck. ad Theocr. X. Idyll. p. 105.

* Ἕωλος. Librorum Erotiani nonnullorum scriptura pro αἰόλων est ἕωλον Hel. II. 2 (187 D.). Corrupta illa omnia.

Ἑῷος *matutinus.* *ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων* El. 18.

Ἑώρα *laqueus.* *γυναῖκα — πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην* Oed. R. 1264. In tribus Brunckii codd. et Dresd. a. Aug. b. Flor. Δ. *αἰώραις*, proba forma, sed metro non admissa. *ἑώραις* agnoscit etiam Eust. p. 389, 42.; v. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 243. Boeckh. Not. Cr. in Pind. p. 424. Iacobs Lectt. Stob. p. 20. Wyttenbachius autem, ut rei metricae longe imperitissimus, solum *αἰώρα* probabat ad Plut. t. II. p. 130. C.

* **Ἑωρέω** v. *θεωρέω.*

Ἕως *aurora.* *στάντα πρὸς πρώτην ἕω* Oed. Col. 478. *λαμπρᾶς ἕω* Thyest. VI. 3 (239 D.). *ἕς θ' ἕω* correctum mendose scriptum *στίθος* Naupl. V. 6. (379 D.); sed ambigua emendatio.

Ἕως *donec.* 1. Cum *indicativo* rem quo tempore loquimur actam iam et compositam significat. *ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις* Trach. 598. *ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ — εἰςήκουον* El. 939. *ἕως ἀπώλεσέν τι καὐτὸς ἐξαπώλετο* Erig. II. 1 (226 D.). — 2. Cum *coniunctivo* de re futura vel incerto qualicunque tempore facienda usitatum est; *ἄν* aliquando omittitur, saepius additur. *ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα — σῶζ' αὐτά* Phil. 753. *οὐδέποτέ γ' (αἱρήσω) — ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον* 988. *ἕως δ' ἂν οὖν — ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα* Oed. R. 834. *μένε — ἕως ἐγὼ λέξω* Oed. Col. 77. *σιγήσομαι — τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω* 114. *ἄμοχθον ἐξαίρει βίον — ἕως τις — γυνὴ κληθῇ* Trach. 147. *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς* Ai. 552. Hermannus interpretatus *si malum est ignorantia, at innoxium malum est, usque dum discernere didiceris quid gaudere sit, et quid dolere* non videtur animadvertisse sententiae sic non constare rationem. *Ἀνώδυνος* enim *innoxium* significare non potest, cum illi versus amplificationem priorum contineant *ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος.* Ego sic compono: *τὸ μὴ φρονεῖν γάρ, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.* Illa *ἕως μάθῃς* non spectant ad *κάρτ' ἀνώδυνον κακόν*, sed ad *τὸ μὴ φρονεῖν* epexegesin facientia referuntur: *inscientia, quae ad id usque tempus protenditur, quo dolorem primum et gaudia sentiunt homines, omni mali sensu caret.* — *προςλαμβάνειν δὲ δεῖ — ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα* inc. C. 5 (779 D.). — 3. Cum *optativo* orationis obliquae dicitur a praeterito suspensae. *σώζειν (ἐκέλευε) ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που* Trach. 684. — Unius loci (inc. CV. 113. om. D.) incerta sententia: v. *χριθάω.* Sed Oed. Col. 1363. non cum Brunckio *ἕως περ*, sed cum libris *ὥςπερ* legendum, quod commode explicuit Hermannus; recte etiam *ἕως περ* indictum tragicis esse significavit Elmsl., quanquam adversatur Hermannus. Nec opus erat *ἕως* pro *ὡς* scribi Ai. 1096. a Stallbaumio ad Plat. Phaedr. p. 254. A.

Z.

Ζάλη turbo. Veterum explicationes vocabuli rarioris sunt: μεγάλη ἅλς, ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες, συστροφὴ καὶ συρμὸς μεγάλων ἀνέμων, μετ' ὄμβρου πνοή, ταραχὴ ὑδάτων καὶ χιόνος, μεγάλη ἄελλα. In his conveniunt Photius p. 50, 13. Suidas, Hesychius, Etym. M. p. 407, 31. Eust. p. 579, 10. 897, 11. κυρίως δὲ λέγεται ζάλη ἐπὶ τῆς θαλάττης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα, ἤγουν ὀγκοῦσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Etym. Gud. p. 228, 38. Erant igitur a ζα intensitivo et ἄειν, alii, qui a ζέω et ἅλς ducendum existimarent. — ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 345 m. Afferunt Suidas v. ἀμφίδρομον, Zonar. t. I. p. 156. φοινίαν, dicit propter crudelitatem fati in ipsum ingruentis. Transferri *turbinis* et *nimborum* vocabula ad res humanas violenter turbatas non poetis solis, sed etiam oratoribus et philosophis acceptissimum est: v. Abresch. ad Aesch. Ag. 663. Wyttenb. ad Plut. de Fortuna p. 97. F. Stallbaum. et Schneider. ad Plat. Civ. p. 496, d. Iacobs. Lectt. Stob. p. 67.

Ζαμενής gravis. ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους Ai. 137 an. δυςμενῆ schol. interpretatur, Suidas vero v. ζαμενής et κακόθρους eo versu usus ὀργίλον καὶ λοίδορον καὶ βίαιον, Hesychius ἄγαν ἰσχυρόν.

Ζάω et ζώω. I. *Formae. Praesens* ζῶ Phil. 1011. 1032. Oed. R. 410. El. 345. 589. ζῇς Phil. 1382. Ant. 565. Ai. 1106. ζῇ Oed. R. 986. Ant. 453. 460. Trach. 972 an. Wakef. coni. ζεῖ. 973 an. El. 1212. ζῶμεν Ai. 126. Ant. 214. Ter. VII. 4 (517 D.). ζῶσιν El. 1409 ch. — ζῷ coni. Oed Col. 1363. El. 812. ζῇ Phil. 503. ζῶσι 1430. — ζῴης Rh 1079 ch. ζῷμεν Oed. Col. 803. — ζῇ *imperativus* Ant. 1164. Dan. VI (181 D.) apud Antiatt. Bekk. p. 97, 29. alia etiam eius formae ex tragicis exempla afferente. Eandem ex Antigona l. c. memoravit Eust. p. 681, 5. 1606. 23. Damnant enim ζῆθι grammatici: v. Herod. Hermanni p. 315. — ζῆν Phil. 416. 1382. Oed. R. 979. 1513. Oed. Col. 802. 999. 1528. Ant. 551. 1152. Trach. 167. 718. Ai. 386. 474. El. 332. 977. 1034. Acris. VII (64 D.). VIII. 1 (66 D.). Creus. V. 2 (326 D.). Pel. IV (436 D.). inc. XXVII. 2 (683 D.). LVIII. 6, 4 (719 D.). — ζῶν Phil. 410. 442. 477. 1010. Oed. R. 1045. 1368. Ant. 210. Trach. 73. 578. 1101. Ai. 437. 969. 1049. 1364. El. 1072 ch. 1307. 1470. ζῶσα Oed. R. 985. Ant. 816 m. 870. 911. El. 373. ζῶντος Phil. 411. Oed. R. 1450. Ant. 521. El. 1210. Teucr. III. 3 (508 D.). ζώσης Oed. R. 988. Trach. 304. ζῶντε Oed. R. 1463. Toupii emendatio est, libri enim ζῶντες contra versum et sensum, aut ζῶντε contra sensum, aut ζῶν τε quod sensu omnino caret. Trach. 1169. Oed. Col. 1438. inc. LXXVIII, 2 (751 D.). ζῶντα

Phil. 358. Oed. Col. 391. El. 448. 801. 1307. Trach. 181. 232. 234. 803 1153. Ai. 504. 742. Acris. IX. 2 (66 D.). ζῶσαν Oed. Col. 1003. Ant. 746. 770. 805 m. Trach. 732. El. 640. — ζῶντε v. ζῶντι. ζώσαιν *dat.* Ant. 3. El. 973. — ζῶντες Ant. 309. 1158. ζῶντα *nom. pl.* Oed. R. 482 ch. ζώντων Phil. 1296. ζῶσιν Phil. 1006. Ant. 845 m. ζῶντας Ai. 62. ζώσας Oed. R. 45. 1188 ch. Oed. Col. 1149. — *Imperfectum* ἔζων El. 315. ἔζης Phaedr. X. 1 (603 D.). ἔζη Ai. 1039. sine discrepantia scripturae. ἔζων atticis inprimis usitatum, etsi ἔζην cum usu tum ratione ab optimis scriptoribus alienum non fuit: v. Herod. Herm. p. 315. Phryn. p. 457., ubi quod ἔζη scriptum est ἔζην corrigendum esse monet Lobeckius. Nec Herodianus profecto is erat, qui ἔζην solum obtruderet Atticis, sicut visum Buttmanno vol. II. p. 144., sed rationi bene convenire dicit. Sed ἔζων Thomas, ἔζην Moeris probat p. 148., nisi hic ex aliorum consensu emendandus. Etym. M. p. 413, 8. in ἔζην nescio quid dorismi quaerit. Libri subinde eadem inconstantia fluctuant, v. Matth. ad Eur. Alc. 307., quo loco Etymologus ἔζην scriptum reperit, libri nunc utrumque tuentur cum frequente a secunda manu correctione. Lepidus est autem Monkius l. c., cum ἔζην tanquam barbarum abiiciat. — Reliquae verbi partes, minus illae usitatae, apud Sophoclem non leguntur. Legitur autem aliquot melicorum locis ζώειν. ζώει El. 164 ch. ζώειν Oed. Col. 1215., ubi cod. Vat. ζώοιν, ζωιειν (sic) adscriptum in Laur. a. Haec metro tuta sunt, et Electrae versus praeterea hexameter heroicus est. Sed num fr. inc. XXVII. 4, 1. (685 D.) non ζῴη potius quam ζώοι scribendum sit, valde ambiguum. Unica enim apud tragicos illa duo exempla; quod in Alcest. 729. Matth. ex Aldo et maiore parte codicum habet, ζώοις, (sed Lasc. ζώης, Flor. 2. ζῴης) recte correxit Schaef. Mel. Cr. p. 120., cum diverbiorum leges ζῴης imperiose postulent.

II. *Usus* verbi. 1. Proprius is est, ut *vitali spiritu praeditum esse* significet. Sic aliquando ζῆν *morti* aut *inferis* opponitur. τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 358. ἐν ζῶσιν νεκρόν 1006. μετὰ ζώντων ὅτ' ᾖν 1296. κἂν ζῶσι κἂν θανοῦσι (v. θνήσκω) 1444. θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τε Oed. Col. 391. θανὼν καὶ ζῶν Ant. 210. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι 214. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν 551. σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 555. οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 845 m. ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 911. οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν 1152. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν 1158. ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται Trach. 73. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότα 803. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1101. ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών 1153. τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος; Ai. 386. δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θα-

τών 1106. οὐδ᾽ ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι 1364. ζώσαιν θανούσαιν θ᾽ ὥςτε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 973. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1210. θανόντα τε καὶ ζῶντ᾽ ἐςεῖδον 1307. ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ᾽ ἀνταυδᾷς ἴσα; 1470. ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ᾽ ἐθέσθην ζῶντι — τάφον Oed. R. 1453. Sic iure Toup. Em. in Suid. vol. III. p. 144. τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ᾽ ἐπαρκεῖν Acris. IX. 2. ἔζης ἄρ᾽, οὐδὲ γῆς ἔνερθ᾽ ᾤχου θανών Phaedr. X. 1. His simile est ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι El. 1409 ch. — Sed etiam non oppositis talibus verbi significatio satis manifesta tenetur. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Phil. 410. ζῶντός γ᾽ ἐκείνου 411. τούςδε γὰρ μὴ 'ζῆν ἔδει 416. οἶσθ᾽ εἰ ζῶν κυρεῖ; 442. ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ᾽ ἡ τεκοῦσα Oed. R. 985. ἐπεὶ ζῇ 986. ἦ κἄστ᾽ ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. ἐμοῦ δὲ μήποτ᾽ ἀξιωθήτω τόδε — ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1450. Suid. v. οἰκητής. εἴπερ ζῆν φιλεῖς Oed. Col. 999. πατρὸς ψυχὴν — ζῶσαν 1003. πάρειμ᾽ ἄγων ζώσας 1149. οὔ μοι ζῶντί γ᾽ αὖθις ἔξεστον (τελεῖν) 1438. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ 1527. οἶσθα — ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Ant. 3. πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ᾽ ὕβριν 309. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 521. ταύτην — οὐκ ἔσθ᾽ ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 746. κρύψω — ζῶσαν ἐν κατώρυχι 770. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν 805 m. ζῶσα — Ἅιδαν καταβήσει 816 an. ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ 879. καὶ ζῶντ᾽ ἄπιστα καὶ κρατοῦντα Trach. 181. εἰ ζῶνθ᾽ Ἡρακλέα προςδέξομαι 232. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα 233. τῆςδέ γε ζώσης ἔτι 304. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 578. ἢ μηκέτ᾽ εἶναι ζῶσαν 732. ζῇ γὰρ προπετής 972 an. *vivit sopitus*: v. Herm. ἦ ζῇ; 973 an. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας Ai. 62. ὅσοιπερ ζῶμεν 126. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε 437. ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν 504. ζῶντ᾽ ἐκεῖνον εἰςιδεῖν 742. καὶ μὴν ἔτι ζῶν — ἐφίετο 969. οὗτος δ᾽ ἂν ἔζη 1039. οὐ — λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ᾽ ἠθέλησ᾽ ἐμῶν 1049. οἵα Χρυσόθεμις ζώει El. 154 ch. ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ 315. ζῶσα δ᾽ ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ — ὑμνήσεις κακά 373. ἐχθροῖσιν — ζῶντ᾽ ἐπεμβῆναι ποδί 448. ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 801. λύπη δ᾽ ἐὰν ζῶ 812. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; 1212. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1308. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VIII (65 D.). ἐτερπόμην σου — εὐλογουμένου ὡς ζῶντος Teucr. III. 3 (508 D.). — 2. Significat, quod βιοῦν accuratius dicitur, *vitam secundum degendi rationem*: χὤταν τις εὖ ζῇ Phil. 503. σὺ μὲν γέγηθας ζῶν 1010. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1011. ζῶ μὲν οἰκτρῶς 1032. ζῆν ὥςπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας 1382. εἰκῇ κράτιστον ζῆν Oed. R. 979. ζῶν τυφλός 1368. quod proprie dictum esse potest. ὑμᾶς δ᾽ ἔα ζῆν ἐνθάδε Oed. Col. 802. οὐ γὰρ ἂν κακῶς — ζῷμεν 803. τοῦ μετρίου παρεὶς ζώειν (χρῄζει) 1215 ch. ὥςπερ ἂν ζῶ 1363. ὅςτις γὰρ ἐν πολλοῖσιν — κακοῖς ζῇ Ant. 460. ζῇ τύραννον σχῆμ᾽ ἔχων 1154

ζῶν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 167. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν 718 ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 474. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 332. οὐ ζῶ; κακῶς μέν 346. ἢ ζῶ βίον μόχθηρον 589. ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 640. ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς 977. Stob. Serm. XVII. 1. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1032. ζῶν κακῶς 1072 ch. Stob. Serm. XXXVIII. 4. ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1079 ch. Eust. p. 1083, 17. ζῆ, πῖνε, φέρβου Dan. VI. Sententia perspicua non est, sed videtur dici de vita suaviter et laute degenda. ἥδιστον ζῶμεν — βίον Ter. VII. 4. ζῆν ἄνοσον Creus. V. 2. ζῆν ἄνευ κακῶν inc. XXVII. τοῖςδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί LVIII. 8. 4. Sed Oed. R. 1513. ζῆν ab Elmsl. Herm. genuinum non habetur. — 3. *Esse*, *ortum esse*, *natum* esse universe. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Oed. R. 1188 ch. Et paene ut circumlocutioni constitutum sit soli: οὐ γάρ τι σοὶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ Oed. R. 410. Afferunt Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283. Suidas v. ζῶ. — 4. *Manere*, *praesens esse*, *vigere*. Illud primum: (νόμιμα) ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 453. Sententia utuntur Plut. Qu. Symp. VIII. 9. p. 731. C. adv. Stoic. p. 1074. E. Aristot. Rhet. I. 13. Alterum: ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Trach. 1159. Schol. τῷ ὑφεστῶτι, quod Brunckius mutavit in τῷ ἐνεστῶτι, Tricl. ἐφεστῶτι, recte uterque. Additur in scholio: ὁ γὰρ παρελθὼν οἱονεὶ διέφθαρται (καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck. addunt), ὁ δὲ μέλλων ἄδηλος. Tertium: τὰ δὲ (μαντεῖα) αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται Oed. R. 482 ch. Similia collegit Musgravius. ζῶντι ποδὶ χρώμενον i. q. ὑγρῷ Homerus dicit, inc. LXXVIII. (751 D.), cf. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 5. Paulo aliter dicitur ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων Oed. R. 45. τὰς ξυμφοράς i. q. τὰς ἀποβάσεις, ut schol. Thucyd. I. 140. ait. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπτώτους glossae. Inutiliter in his novator exstitit Toup. Em. in Suid. t. III. p. 90. — ζῶ βίον componuntur El. 589. ζῶμεν βίον Ter. VII. 4. Cum prothystero dictum ζῆν: ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Trach. 234. v. Hermann. Erfurdtius intolerabile ratus ex Schaeferi quondam coniectura scripsit σῶν τε. Sed ipse Schaeferus postea sententiam mutavit.

Ζευγηλάτης *bubulcus*. Ex Triptol. (IX. 9. 645 D.) affert Antiatt. Bekk. p. 97, 33. Scilicet ζευγελάτης usitatius altero visum. — De tono v. ἐργάτης.

Ζευγηλάτρις *quae bubus vehitur*. ποππύζεται ζευγηλατρίς inc. CV. 142 (883 D.). Ad Scyrias hoc fortasse referendum, ex quibus ζεύγλας s. ζευκτῆρας ἱμαντοδέσμους Hesychius memorare videtur, etsi *Euripidis* no-

men circumfertur, eius autem Scyriarum fides non nisi duobus Stobaei testimoniis nititur, hominis in titulis fabularum referendis incuriosissimi; quare *Cressas* subrogare Heinsius voluit. — De tono generis v. Arc. p. 33, 21.

Ζεύγνυμι. Proprie non dicitur. Sed proxime abest a propria dictione ζεύχθη δ' ὀξυχόλως (ους) παῖς ὁ Δρύαντος κερτομίας ὀργαῖς ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Ant. 945 ch. Est enim ἐδμήθη, a domandis et iugo subiungendis iumentis sumptum. Ita universe *subigere* significat. κἀνάγκῃ ζυγείς Phil. 1014. ὑποταγείς — καίτοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ schol. Cf. Wesseling. ad Herod. VIII. 23. Inprimis autem de *iungendo matrimonio* dicitur. ἐπειδὰν εὐφρόνῃ ζεύξῃ μία Ter. VII. 11. (517 D.) sc. τὴν γαμετήν. εἰ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι Oed. R. 826. Inde honestiore nomine de muliere *vi subacta*: κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην Trach. 533. Distinxit primus Turnebus; ceterum media illa παρενθέτως dicta videntur. — ἐζεύχθην et ἐζύγην ut pleraeque aoristi passivi primi et secundi formae sola poetarum libidine, aliquando versuum pangendorum lege dispensantur. Buttmannus alterum solum in librum suum referendo prius exclusurus fuisse videtur.

Ζεῦγος τριπάρθενον Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ χαρίτων τριζύγων. Hesychius. (Sisyph. I. 490 D.). Ex glossae brevitate non satis liquet, anne fortasse Euripides solus ζεῦγος τριπάρθενον dixerit, Sophocles autem *Gratias triiugas*. Certe Χαρίτων scribendum. Si etiam Sophocles dixit, verba Χαρίτων τριζύγων interpretationem grammatici continent, quali alias praefigi solet ἤγουν.

Ζευξίλεως. ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Hesychius ex Andromed. VII. 3 (136 D.). Posteriora etiam Photius habet p. 53, 7., Eustathius p. 401, 11., Suidas; omnes sine auctoris nomine; Eustathius reperiri ait παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Inde apud Hesychium scribendum ζ ε υ κ τ ῆ ς λ α ο ῦ, cui interpretationi deinde sequentia explicandi gratia adduntur.

Ζεύς **Iupiter** deus. **Nominativus.** Ζεὺς ἴσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν, Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦτα Phil. 977. πατὴρ Ζεύς 1429. ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ Oed. R. 499 ch. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς Oed. Col. 629., quod Suidas affert v. σαφής. Ζεὺς — ταῦτ' ἂν εἰδείη 886. versu, ut videtur, mutilato: v. Herm. τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ 1081 ch. σφῷ δ' εὐοδοίη Ζεύς 1437. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1602. Eum Iovem ex hoc fortasse versu commemorat Suidas v. χθονίας βροντάς. ἀλλ' οἶσθ' ὅτι Ζεύς — τελεῖ Ant. 2. Ζεὺς — κόμπους ὑπερεχθαίρει 127 an. Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί 184. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας 304. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε 446. quo versu utitur Clemens Alex.

Strom. IV. p. 493. V. p. 589. *μέγας — οὐρανῷ Ζεύς* El. 170 ch. *Ζεὺς ἀγώνιος* Trach. 26. *Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ* 250. *ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος* 274. *Ζεύς τᾶν συνέγνω* 278. *ἴστω μέγας Ζεύς* 398. *τοιαῦτα νέμει Ζεύς* 1018. *κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς* 1268 an. *ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν* Ai. 186 ch. *Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν* Niptr. I. 3 (401 D.). *ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι* Polyx. III. 3 (470 D.). *ὁ παγκρατὴς Ζεύς* Phaedr. IV. 5 (607 D.). *ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά* VIII. 2 (611 D.). *τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα* inc. L. 1 (708 D.). *ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν* LXXXII. 2 (759 D.). *Ζεὺς νόστον ἄγοι* LXXXVI. 1 (765 D.). — *Genitivus* *Διός*. *Διὸς σκῆπτρον* Phil. 140 ch. *μᾶτερ αὐτοῦ Διός* 392 ch. *τὸν πελάταν λέκτρων — Διὸς Ἰξίονα* 673 ch. *τὸν τοῦ Διὸς παῖδα* 791. *πρὸς ἀραίου Διός* 1167 m. *τὰ Διὸς βουλεύματα* 1401 an. *ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι* Oed. R. 151 ch. oraculum Delphis missum ab Apolline Iovis *ὑποφήτῃ*: v. Valck. opusc. vol. I. p. 38. Lips. *θύγατερ Διός, ἄμβροτ᾽ Ἀθάνα* 159 ch. *ὦ χρυσέα θύγατερ Διός* 187 ch. de eadem. *ὁ Διὸς γενέτας* 470 ch. Apollo. *Διὸς σέλας* Oed. Col. 95. *fulgur*. *χὠ Διὸς Φοῖβος* 629. *Μορίου Διός* 710 ch. v. *Μόριος*. *Διὸς πτερωτὸς βροντή* 1460. *Διὸς κεραυνός* 1498. *χὠ πάντ᾽ ἀΐων Διὸς ὅρκος* 1764 an. *ἐς Διὸς θρόνους* Ant. 1028. *Διὸς βαρυβρεμέτα* 1102 ch. *Διὸς γένεθλον* 1135 ch. *πρὸς — τοῦ κατ᾽ ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος* Trach. 437. *παῖς Διός* 511 ch. *ὁ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος* 641 ch. *τῷ Διὸς αὐτόπαιδι* 823 ch. *τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον* 952 ch. *ὦ Διὸς αὐθαίμων* 1030 m. *ἄκοιτις ἡ Διός* 1037. Iuno. *ὦ Διὸς ἀκτίς* 1076 m. *fulmen*. *Ἀλκμήνην Διὸς μάτην ἄκοιτιν* 1138. *Διὸς — τοῦ με φύσαντος κάρα* 1175. *πληγὴ Διός* Ai. 137 an. calamitas a Iove *missa*. *Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις* 172 ch. *ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός* 396 ch. *ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά* 445. *πρός τ᾽ ἐφεστίου Διός* 487. *Διὸς ἄγγελος* El. 146 m. *Διὸς εὔφρονι βήματι* 158 ch. *τοὺς ἐκ Διός* 649. *κεραυνοὶ Διός* 813 ch. Suid. v. *κεραυνοί* et *φαέθων*. *τὰν Διὸς ἀστραπάν* 1052 ch. *Διὸς εὐσεβείᾳ* 1086 ch. librorum scriptura, Tricl. schol. Rom. *Ζηνός*, quod recepit Hermannus ut metro convenientius. *Διὸς κήποις* Ion. I. 1 m. (298 D.). *τὴν Διὸς τυραννίδα* Colch. II (312 D.). *Διὸς σωτηρίου* Naupl. I. 1 (375 D.). *Διὸς σοφώτερος* Polyx. III. 7 (470 D.). *πλὴν Διός* Ter. V. 3 an. (515 D.). *Διὸς πνευμόνων* inc. XXIII. 15 (678 D.). *τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην* LX. 2, 2 (724 D.). *οἱ Διὸς κύβοι* LXXXIV. 2 (763 D.). *Διὸς μέτωπον* LXXXVIII (768 D.). *αἰετὸς κύων Διός* inc. 766 D. Brunckio omissum. — Altera *genitivi* forma *Ζηνός*, velut dativi et accusativi *Ζηνὶ Ζῆνα* a *Διός Διί Δία* non sermonum et canticorum usu, sed sola versuum commoditate distinguitur. In *diverbiis* est *Ζηνός*: *πρὸς — Ζηνὸς ἱκεσίου* Phil. 482. *τὰ τόξα — τοῦ Ζηνὸς*

Ἡρακλέους 931. Hanc scenicis usitatissimam loquendi rationem non capiens Heynius ad Pind. Pyth. IX. 112, adeo lapsus est, ut Herculem ipsum Iovem vel Iovem Herculem dici novo *θεοκρασίας* genere putaret. *ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας* 1273. v. ἁγνός. *ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός* Oed. R. 18. *καὐτοῦ Ζηνός* Oed. Col. 797. *Δίκη ξύνεδρος Ζηνός* 1384. *Ζηνὸς ἑρκείου* Ant. 483. *οἱ Ζηνὸς αἰετοί* 1027. *Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς* Trach. 19. *χὼ Ζηνὸς παῖς* 563. *τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνός* 1096. *τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον* 1181. *μακέλλῃ Ζηνός* inc. LXXXVII (767 D.). In *melicis* non legitur nisi semel; *Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονάς* Ant. 940. Nam El. 1086. eximendum, in quo etiam *Διός* librorum quadrat. In *anapaestis* item semel: *Θρῄσσαν σκοπιὰν Ζηνός* Tham. III (229 D.). — *Dativus Διί. Κηναίῳ Διί* Trach. 237. *πατρῴῳ Διί* 750. — *Ζηνί. πατρῴῳ Ζηνί* Trach. 287. *Ζηνὶ σύνθακος θρόνων* Oed. Col. 1269. et in *anapaestis Ζηνὶ τροπαίῳ* Ant. 654. — *Accusativus Δία. ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον* Ant. 654. — *Ζῆνα. Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ* Phil. 1308. *Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον* Trach. 1178. et in *melicis τίς — τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν* Trach. 139 ch. — *Vocativus. Ζεῦ ἀλεξῆτορ* Oed. Col. 141 an. *ἰὼ — παντόπτα Ζεῦ* 1088 ch. *Ζεῦ ἄνα* 1482. *Ζεῦ πανσίλυπε* Naupl. I. 1 (375 D.). *ὦ Ζεῦ τροπαῖε* Trach. 302. *ὦ Ζεῦ* Phil. 896. 1217. Oed. R. 738. 1198 ch. Oed. Col. 221 ch. 311. 537 ch. 648. 1456 an. 1469 ch. 1745 m. El. 756. 1458. Trach. 199. 979 an. 991 an. Ai. 380 m. 694 ch. 811. 818. *Ζεῦ* Ant. 600 ch. *τὸν ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων ὦ Ζεῦ πάτερ* Oed. R. 202 ch. *ὦ* in optimo Flor. *Γ.* omissum, unde *Ζεῦ Ζεῦ* quis scribendum suspicetur: v. Herm. Oed. R. 903. libri *ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων.* Triclinius (tacent enim schol. vett.) interpretatur *ἀλλ', ὦ Ζεῦ, ὁ κρατύνων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ἀκούεις καὶ ὀνομάζει, ὥσπερ οὖν εἶ.* Sequitur Neuius, *Ζεύς* cupiens intelligi. Melius Brunckius explicat *siquidem recte vocaris omnium rector.* Sed cum *ἀνάσσειν* cum accusativo non dicatur, Hermannus eiecto *Ζεῦ, πάντων* scripsit, v. *ἀνάσσω.*

Ζέω effervesco: de *ira* tralate dictum. *ἡνίκ' ἔζει θυμός* Oed. Col. 435. Idem similiter dixit Eur. Hec. 1055. cf. Dorvill. ad Char. p. 233. Iacobs. ad Anthol. vol. II. p. 2. p. 203.

Ζῆλος aemulatio cupida. τῶν ἐμῶν ζῆλος ξυναίμων Oed. Col. 947. — *fortuna, quam invidiose cupiunt. οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει* Ai. 498. Affert Suidas v. *ζῆλος*, sed scripto *οἵου*. Schol. *μακαρισμόν, εὐδαιμονισμόν* explicat, sed oportuit *εὐδαιμονίαν*, de Tecmessae enim pristino statu felici dictum. — In Oed. R. 1526. libri: *λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν.* Unus Flor. *Δ.* ὅστις omittit; con-

haec Sophocles scripsit. *Immotum tenere:* *οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον* Ant. 292. Hinc de *cursu equorum sustinendo et flectendo.* *ὑπ' — ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα* El. 710. *ἤλαυνε — ὑστέρας δ' ἔχων πώλους Ὀρέστης* 724.

2. *Tralationis* primum genus est *sustinendi* et *perferendi.* *ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας* El. 216 an. *ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος* Phil. 1153 ch. *μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον* Ant. 417. *ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν* Oed. Col. 543 m. Mire Electrae locum explicat Elmsl. ad Eur. Heracl. 924., *παύσασθαι.* — Similis huic est *devinctum tenendi* significatio. *τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος — ἕξειν* Phil. 811. *ὕπνος — οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει* Ai. 661. *ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. cf. Misc. Obss. t. I. p. 14. — *capiendi* et *irretiendi.* *οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς* Phil. 1104 ch. — *dirigendi et vertendi aliquo:* *στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις* 1105 ch. v. Herm. Haec omnia a *locorum* significatione deflectuntur.

3. Alia ratio ad *habendi* et *possidendi* notionem redit. a. Satis hoc proprie dicitur de illis, quae in potestate alicuius sunt, *imperio, opibus, armis, instrumento, copiis, scientia.* *οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;* Phil. 104. cf. *ἔχεις τι θάρσος* Oed. Col. 404. *causam, cur bono sis animo.* *οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων* 213 m. *ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν* 279. *τὰ τόξα μου λαβὼν ἔχει* 931., quod propter additum *λαβὼν* non potest esse *tenet.* *οὐκ ἔχων τροφὴν* 941. cf. *τροφὰς ἔχω βίου* Oed. Col. 447. *τί γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτα* 1045. *τιμὴν — ἥν σ' ἐχρῆν ἔχειν* 1051. *αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ — λαβὼν ἔχω* 1218. *ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν, ἔχων δὲ λέκτρα* Oed. R. 259. 260. *ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι* 315. *εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη* 586. *πῶς — τυραννὶς ἡδίων ἔχειν ἀρχῆς ἀλύπου —;* 592. *τῆσδ' ἔχων χθονὸς ἀρχὴν* 736. *ἀφ' οὗ κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα* 759. *Ἀθήνας — μόνας ἀρκεῖν ἔχειν* Oed. Col. 263. *opes habere, quibus defendant.* cf. *οὐ γὰρ ἔχω καταχρυφάν* v. 218 m. *non habeo, quomodo occultem.* *ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ* 335. *σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει* 426. 1356. *ἔχω τὰ φίλτατα* 1112. si *recuperavi* potius quam *amplexor* significatur. *ἔχω γὰρ ἅ 'χω διὰ σέ* 1131. *κράτη τε καὶ θρόνους ἔχω* Ant. 173. *γονὰς κατηκόους — ἐν δόμοις ἔχειν* 638. *τούτων ἔχω γὰρ — ἐπιστήμην* Trach. 337. *κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος* 359. *ἣ δ' ἔχω λυτήριον λύπημα τῇδε* 550. v. Herm. Ineptiunt scholl., male distinguitur in libris. *λάφυρ' ἔχων* 643 ch. *δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς* 757. *εὐκέρων ἄγραν ἔχων* Ai. 64. *δούλιόν γ' ἕξειν τροφὴν* 494. *σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο* 1059. Non est enim ipse *salutis status,* sed *via adipiscendae.* *ἅ 'χω δὸς αὐτῷ* El. 443. *Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους* 693. *νῦν δ' ἔχω σε* 1276 m. *potius te sum:* cf. Dorvill. ad Char. p. 600. Lips. *πολλὰ δὲ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην*

χερί 1370. *ἐξ οἵων ἔχω* 1371. *ἔχειν τι κέρδος* Alet. VII. 7. *δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα* Aload. III. *ἀρσένας δ' ἐχθροὺς ἔχων* Atr. I. 2. *τιμὴν ἔχει* Eriph. VIII. 1. *ὄλβον ἔκμετρον ἔχειν* Creus. III. 3. Similia sunt *οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;* El. 343. *continet*, i. e. *documento est*. *ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν* Oed. R. 938. *duo tam diversa efficiat*. *ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τε* Oed. Col. 551 m. *habet ea res aliquid veniae*. Hinc *οἱ ἔχοντες divites* sunt aut *copiosi*. *πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει* Ai. 157 an., quam afferunt sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eust. p. 992, 4. 1093, 50. schol. Aesch. Suppl. 494. Thucydidis VI. 16. et 78. v. Valck. ad Eur. Phoen. 408. ad Herod. VII. 22. Schaef. ad L. Bos. p. 538. Ast. ad Plat. Legg. V. p. 172. Huius dicti ratio patet ex locutione pleniore *τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες* Ai. 944. — b. Hinc est *scire mente memoriave tenere, reperisse, etiam audita accepisse*. *ἔχεις τι κἀξήκουσας;* Ant. 9. cf. *οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;* Trach. 317. *εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν* Oed. R. 311. *ἣν* (*μαντείαν*) *οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προὐφάνης ἔχων οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν* 395. *οὐδ' ἂν — ἔχοις ἂν γνῶμα scias*. Trach. 590. *ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει* Oed. Col. 713 ch. — c. Longe usitatissimum de *habitu* cum *corporis* tum *animi*, quo quis utitur, de sensibus, quibus indulget, indole, qua quis praeditus est. *γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν* Phil. 97. cf. *φρένας εἴ τινας ἔχεις* 1115 m. *εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας* Oed. R. 1511. — *ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων βαρῆ* Phil. 187. *ἔχε — φροντίδας νέας* 210 ch. *ἔχοντες — σύμβολον σαφὲς λύπης* 401. *οὗτος γὰρ πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου* 592., quod plane diversum a similibus verbis Phil. 104. Oed. Col. 404. *οὐκ ἔχων βάσιν* 686 ch. *cum pede uti nequiret*. *ἀνὴρ δ' ἀνόρματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν* 845 ch. *τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων* 1046. *μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον* Oed. R. 221. *εἴ τι δείματός γ' ἔχει μέρος* 294. *ἢ τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον* 532. *φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω* 664 ch. *si sic animatus sum*. *τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε* 741. *λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμάς* 1034. *τὸ σόν τοι παράδειγμ' ἔχων* 1193 ch. *ἀπάτα — πόνον ἀντιδίδωσιν ἔχειν* Oed. Col. 232 ch. *τίνα — ἐπέστης προστροπὴν ἔχων;* 564. i. e. *τί ἱκετεύσων*, cf. *σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων* 1311. *πλήρη δ' ἔχοντα θυμόν* 782. *satiato*. *στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν* 799. *ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου* 881 ch. *ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων* 911. *εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα* 929. *si iustissimam haberem causam*. *ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα* 1201. *ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν* 1600. *κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν* 1610. *non laborandum erit de*. *τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον — ἔσχετε* 1614. *αἰῶνα τλάμον' ἕξω* 1734 m. *τὸ γὰρ περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα* Ant. 68. *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις* 88. *πολλὰς γὰρ ἔσχον*

φροντίδων ἐπιστάσεις 225. εὗρον in codd. Vat. Par. Dresd. Aug. interpretationis loco censendum. ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν; 237. πανουργίας ἔχειν 300. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας — ἔχων 362 ch. οὐ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 631., quod cave confundere cum Trach. 590. γλῶσσαν (δοκεῖ), ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν 704. ὁ δ' ἔχων (ἔργα) μέμηνεν 785 ch. ἔπαινον ἔχουσα 811 an. ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1154. τίνα νοῦν ἔσχες; 1214. *in mentem induxisti.* ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1263. ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον Trach. 8. σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν 43. ὃν ἔχων χόλον 268. *iratus.* ἔχειν τε καὶ μέλλειν 948 ch. πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν 1103. ὧν ἔχω — κακῶν 1198. μέγαν ὄκνον ἔχω Ai. 139 an. i. q. ὀκνῶ. ἔχομεν στοναχάς 202 an. νέον ἄλγος ἔχει 252 an. ἡδονὰς ἔχειν 259. i. q. ἥδεσθαι. οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα 412 ch. i. q. βιωσόμενον. μηδὲν φόβου πρόβλημα — ἔχων 1055. οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν 1376. τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν El. 163 m. ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω 513. ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων — ἔσχε δαίσασθαι 533. i. q. ἱμείρει. γνώμην δικαίαν σχοῦσα 541. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω 626. τοῦ θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια 764. κἀνάπαυλαν ὧν εἶχες — κακῶν 862. νοῦν σχὲς 1001. *resipisce.* cf. νοῦν ἔσχον 1457. τί δ' ἔσχες ἄλγος; 1167. μόλις γὰρ ἔσχον — ἐλεύθερον στόμα 1247. ἔσχον ὀργάν 1274 m. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα 1349. ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν Aload. X. 2. πλείω τῆσδ' ἔχειν δυσφημίας Hel. VI. 2. ἔχεις μὲν ἀλγεινά Thyest. III. 4. ἀστραπὴν τιν' ὀμμάτων ἔχει Oenom. III. 2. Adde locutionem διὰ στέρνων ἔχειν Ant. 635. *animatum esse.* — d. Sequitur, quod de *rerum statu, quibus utimur* dicitur. ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν Phil. 164 an. μή του κηδομένου βροτῶν — ὄμμ' ἔχων 171 ch. *utens.* ὅς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς — εἶχον Oed. Col. 977. οὐδ' ἔχει λύσιν sc. τὰ κακά Ant. 593 ch. ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν 966 ch. *infausto connubio orti.* ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν (αἰῶνα) ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ Trach. 5. βίοτον εὐαίων' ἔχειν 81. πῶς ἔτ' ἐπίπονόν γ' ἔχοι θανὼν λατρείαν; 827. τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν 946 ch. *praesto sunt.* βλάβην ἔχειν Ai. 1304. i. q. βλαφθῆναι. οἱ μακρὸν βίον — ἔχουσι Creus. IV. 3. ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων Mys. II. 2. πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος inc. XXVI. sc. τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, nisi de *divitibus* cogites. οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν LXXI. 2, 2. Sic explicandum videtur μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ἰλίου Phil. 61. *data illis hac facultate sola.* — e. *In promptu habere, afferre, praebere,* ut aliquando pro παρέχειν dicatur; v. Schaef. ad Greg. Cor. p. 4. et Ind. Gr. p. 985. App. ad Dem. t. I. p. 640., quibus adde quae Apitzius coacervavit ad Trach. 258., ab illis dissentiens, qui multa sane et diversissima per saturam congesserunt, nec tamen quamvis maxime sibi placens exempturus unum exemplum El.

1277.; προὐφάνης δὲ φιλτάτην ἔχων πρόςοψιν 1277 m. non *praeditus*, sed *praebens*, ἔχων sc. ἐμοί. — λόγους τοιούςδ' ἔχων El. 923. ἀλλά με λόγοις ἀπώλλυς ἔργ' ἔχων ἥδιστά μοι 1352. τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις; Phil. 556. λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Trach. 620. — f. *nancisci*. ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον Phil. 1406. πῶς — δύςοιστον ἕξομεν τροφάν; Oed. Col. 1684 m. ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν Ai. 460. οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα 648. νίκης ἔχων — πάντιμον γέρας El. 677. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 146. τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω 494. — g. *secum habere*. πολλοὺς ἔχων ἄνδρας λοχίτας Oed. R. 750. *in promptu habere*. οὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τόδε Oed. Col. 1032. *testem*. Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Trach. 1178, non ἐπομόσας.

4. Localis significatio est etiam illa, cum quis *locum tenere, insedisse, habitare* dicitur. χῶρον τίν' ἔχει Phil. 154 ch. τίν' ἔχει στίβον 157 ch. ὁ τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν παῖς El. 175 ch. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Ai. 4. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον 135 an. ἔχεις γὰρ χώραν οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Oed. Col. 37. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει 298. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον 1705 m. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1760 an. δραπέτιν στέγην ἔχων Dolop. I. Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων Inach. X. 5. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων Tyr. VI. Legitimum etiam est de *diis* certorum locorum sibi dilectorum *habitatoribus*. αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι Oed. Col. 40. ἔχει δέ νιν σεμνὸς Ποσειδῶν 54. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις Trach. 199. cf. Valck. ad Herod. VII. 53. Wesseling. ad Diod. XX. 7. Spanh. ad Callim. h. Pall. 590. — Viam ita dicendi monstrant haec. μήτηρ — Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥςτ' ἔχειν ἕδραν Trach. 1142. ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν inc. LXXXII. 2. Recte sic Brunckius; ante vulgabatur ἤδη.

5. Inversa ratio est, cum *locus aliquid continere* dicitur. θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος Phil. 1132. Hinc transfertur ad *rerum, in quibus quis versatur*, vel *animi, quo quis tenetur, statum*. ὅφρα με βίος ἔχῃ El. 218 ch. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει 485 ch. Sententia enim subsequens universa est pro nomine, quale est ἔννοια: v. Herm. ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Phil. 642. θαῦμά μ' ἔχει 681 ch. ἄγνοιά μ' ἔχει Trach. 349. ἀκούσαντα (με) ἔχει ψυχῆς πλάνημα Oed. R. 727. τέρψιν, ἥ σ' ἔχει 1477. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει Oed. Col. 658. βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει 1144. ἵμερος ἔχει με 1723 m. μόγος ἔχει 1741 m. v. Herm. αὐταὶ ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν Ant. 921 an. τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκᾳ Ter. VIII. 7. v. ἀνάγκη. θανόντι συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει inc. XXXII. 5. His simile est πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος Oed. Col. 1776 an. siquidem κῦρος accusativus est.

6. Locale est etiam *τάχ' ἂν τις ἄκων ἔσχε* Phil. 305. i. q. *appulit*, *προςέσχε*, cf. schol. Thucyd. IV. 42. Schaefer. App. ad Dem. t. I. p. 640. Hinc videtur *dirigendi* et *cohibendi* significatio orta esse, quandoquidem de rebus animi dicuntur. *θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα* Trach. 272. *οὐδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων* Ai. 190. *apud naves desidens* explicat Lobeckius; certe non obtutus significatur, sed animus aliquo intentus. *οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ οὐκ ἔσχον* Oed. Col. 430. i. q. *κατέσχον*, cum patria decedere vellet. *βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετε* 892. *prohibuistis interpellando*. *ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα* Phil. 1244. *devitabis*, a gressu regendo ductum. Cum genitivo dictum *ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων* El. 554. Inde est exclamatio *σχὲς οὕπερ εἶ* Oed. Col. 1171. *ne loquere ultra*. Huc refero *ἔχετε τὸ πρᾶγμα* Phil. 778. *arcere* videtur significare, adsignificari autem *medela* vel *lenimen*. — *ἔχειν* pro *κατέχειν* dictum varia miscens tetigit Elmsleius ad Eur. Heracl. 924 — Ex hoc, non primo proprio significandi genere haec exempla sunt. *ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω — ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν — νέκυν* Ant. 1055. quasi *devinctos tenes*, alterum ne in lucem emergat, alterum ne sepeliatur prohibendo. *τίνος ποινῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι* El. 554. *ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω* Phil. 1332.

7. Solitarium est *βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης (ἐστί)* Oed. R. 709. Nec enim ceteros interpretes verum vidisse puto, nec Stallb. ad Plat. Phaedr. p. 244. e., *participem esse* explicantem; melius Hermannus interpretatur *nihil rerum humanarum ex vatum arte pendere*. Idque ipsum scholiasta voluit *ἐχόμενον, ἤγουν ἁπτόμενον* interpretatus, oportuit autem *ἀπηρτημένον*. Magis tamen intransitive quam active dictum.

8. Seiungendae phrases, in quibus *ἔχειν substantivo* iunctum verbis cognatae significationis circumlocutione reddendis servit. *αἰσχύνην ἔχειν* i. q. *αἰσχύνεσθαι* El. 606. *αἰτίαν ἔχειν* plane contrarium ceteris significat, *culpam sustinere*, Ant. 1296. *ἄγρας ἔχειν* i. q. *ἀγρεύειν* Ai. 867 ch. *ἔγκλημα ἔχειν τινί* i. q. *ἐγκαλεῖν* Phil. 322. *ἐλπίδα ἔχειν* i. q. *ἐλπίζειν* Ai. 600 ch. Oed. R. 835. Oed. Col. 386. et *ἐλπίδας ἔχειν* *aliquid spei* El. 940. *ἔρευναν ἔχειν* i. q. *ἐρευνᾶν* Oed. R. 566. *θαῦμα ἔχειν* i. q. *θαυμάζειν* El. 885. *θήραν ἔχειν* i. q. *θηρᾶσθαι* Ai. 561. Phil. 829 m. *λόγον ἔχειν* El. 458. *rationi consentaneum esse*, quod affert Suidas v. *λογισμός*. *μομφὴν ἔχειν* i. q. *μέμφεσθαι* Ai. 536. idem significat *μέμψιν ἔχειν* Phil. 1293. *μνείαν* et *μνήμην ἔχειν* i. q. *μνησθῆναι* Oed. R. 1246. El. 338. 384. Oed. Col. 510. *οἶκτον ἔχειν* i. q. *οἰκτείρειν* Ai. 521. *ὀργὴν ἔχειν* i. q. *ὀργίζεσθαι* Phil. 1293. *παρουσίαν ἔχειν* i. q. *παρεῖναι* Ai. 536. *συγγνώμην ἔχειν* i. q. *συγγνῶναι* Phil. 1303. El. 392. Trach. 327. Ai. 1301. *σπάνιν ἔχειν* i. q.

σπαράζειν Oed. R. 1461. *φροντίδα ἔχειν* i. q. *φροντίζειν*, *curae ducere*, Oed. Col. 301., idem significat *ὥραν ἔχειν* Oed. Col. 387.

9. Activi appendix *passivi* usus est. Aut *captum teneri* significat, *γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει* Oed. Col. 1029., aut *statu quodam*. *οἵοισιν εἴχετ' ἐν κακοῖς* Ai. 265. *ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο* 1124. *ὡς βιαίας ἔχεται πανδήμιος πόλις ἐπὶ νόσου* Ant. 1127 ch. De praepositionibus cum additis tum omissis notavit Wessel. ad Herod. III. 129. Inde ductum *τί — κἀποπλήκτως ὧδ' ἔχει* Phil. 721., quasi *ἀποπληξίᾳ κατέχει*.

B. Usus verbi tanquam *neutrius* cum *personalis* tum *impersonalis* ad *statum* et *conditionem* spectat.

1. *Personale* inprimis cum adverbio est vel adverbiascente nomine. *οἰκτρῶς ἔχω* Trach. 1069. *θανεῖν μεταίτιος, σοί τ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν* 1224. *οἷος ὢν οἴως ἔχεις* Ai. 906. Suid. v. *οἷος* et *ὦ δύσμορε*. *ὡς ὀργῆς ἔχω* Oed. R. 345. De hoc genitivo addito v. Valck. ad Eur Hipp. 462. Brunck. ad Ar. Lysistr. 173. Pflugk. ad Eur. Heracl. 380. *εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν* Oed. Col. 104. *ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακά* schol., quem probat Reisigius. Sed est *ἐλάττονος εἶναι δοκεῖν*, *viliorem videri*. *τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω* Phil. 656. *δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω* 808. *ut nunc sum:* v. Locell. ad Xen. Ephes. p. 194. Bast. ep. Cr. p. 118. Duker. ad Thucyd. III. 30. cf. *ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν* Ant. 1095. *σῖγ' ἔχουσα* El. 1226. *σῖγ' ἔχοντες* Phil. 258. — *ὡς ἀφροντίστως ἔχει* Ai. 348. *οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις* Trach. 587. *τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει* 619. *ἔξιν ὅπως ἔχει* Ai. 1027. *εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει* El. 307. *κεῖνος — καλῶς ἔχει* 781. *οὕτως ἔχει σοι ταῦτα* 926. *πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι* 1331. *εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ* Oed. Col. 1765 ch. *οὕτως ἔχει σοι ταῦτα* Ant. 37. *τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν* 702. *ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν* Ai. 371. *ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει* Scyr. VII. 1. *δοκεῖν καλῶς ἔχειν* (*ταῦτα*) Ter. VII. 12. *τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν* inc. LVIII. 1, 2. Num *εὔστομ' ἔχε* Phil. 201 ch. intransitive dici putem ambigo, quanquam certum est *σιώπα* significari. Sed *ἔχειν* solum per se personali ratione positum a Sophocle pro *εἶναι* non est. Certe *ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν* rectius *circumvenit, ut moreretur* explicabis, et *κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον* Ant. 974 ch., aut cum Musgr. *ἐπέσχον*, *irruebant*, *invadebant* explicabis secundum scholiasten *ἐπέσκηψαν*, *ἐπεβάρησαν* adscribentem, aut *potestatem suam in ea exseruerunt*; utique igitur active dictum erit.

2. *Impersonale*. *εἴπερ ὧδ' ἔχει* Phil. 116. *ὡς ἔχει* Oed. R. 1172. *εὐσεβῶς ἔχει* 1431. *οὕτως ἔχει μοι* Oed. Col. 605. *εἶχε δ' ἄλλᾳ μὲν ἄλλᾳ* Ant. 138 ch. *ἀναγκαίως ἔχει* Trach. 720. *ἔχει γὰρ οὕτως* 1116. *λυπηρῶς δ' ἔχει* El. 757. *ἆρ' ἔχει καλῶς;* 780. *ἆρά μοι καλῶς ἔχει;* 806. 1331. *ὡς δὲ νῦν ἔχει* 1336. Aliter dicitur *ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει*

Ai. 669. Schol. Pal. εὖ ἕξει explicat, sed videtur esse εὖ τελευτήσει, *prosperum finem res inveniet.*

3. Frequens inprimis is *participii* usus. κληδὼν ὧδ' ἔχοντος Phil. 255. ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντα (εἷλε) 936. οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντα 1320. τά γ' ἐν σοὶ δυςφόρως ἔχοντα Oed. R. 770. gl. βαρέως διακείμενα. τὸ καλῶς ἔχον πάλαισμα 879 ch. γένοιτο μεντἂν χατέρως καλῶς ἔχον Ant. 683. ὡς ὧδ' ἐχόντων 1164. Ai. 274. 960. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα Ai. 888. ὡς ἔχοντα τυγχάνει Trach. 622. ὡς ὧδ' ἔχων ὑβρίζει El. 780. μάλ' ἀθλίως ἔχον (εἶδος) 1169.

C. *Usus medii.* 1. *inhaerere* prehendentem. προςπεσὼν ἔχου Ai. 1160. Hinc tralata sunt μάχης ἧς νῦν ἔχονται Oed. Col. 425. τοῦ κερδαίνειν ἔχου Aeth. I. 3. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται Creus. IV. 4. Aliud est εἴτε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Phil. 781. στέρνων ἔχοιτο iungenda. — 2. *abstinere*, sic cum genitivo dicitur. τῶν ἀθίκτων ἕξεται Oed. R. 891 ch. gl. μὴ ἅψεται. — 3. *tolerare.* εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν Ant. 463.

D. *Proprietas sermonis* in verbo ἔχω. Cum infinitivo dictum et *causam* et *potestatem faciendi aliquid* indicat, velut ἔστι. οὐκ ἔσθ' ὅπως — τοὔνειδος ἕξεις — ὀνειδίσαι Phil. 519. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι 1036. οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι Oed. R. 119. οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω δεῖξαι 277. τοῦτο γάρ σ' ἔχω μόνον προςειπεῖν 1071. ἔχεις διδάξαι δή με Oed. Col. 23. οὐκ ἔχω μαθεῖν 385. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε 824. οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον (τελεῖν) 1438. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι 1453 ch. οὐ γὰρ εἴχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν Ant. 270. ὅσα ψέγειν ἔχει 685. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα 982. οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω Trach. 194. οὐκ ἔχω λέγειν 400. Ai. 288. ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω 1233. κοὐκ ἔχω μαθεῖν Ai. 33. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —; 470. σε — ζηλοῦν ἔχω 548. ἔχω φράσαι 1244. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1360. ὅταν τις — μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν El. 996. οὐδ' ἔχω ψέγειν 1413. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. I. 2. — 2. Infinitivo in eodem genere sententia interrogativa subrogatur. κοὐκ ἔχω τί φῶ Oed. Col. 318. οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ — ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος 1708 m. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω 1740 m. οὐ γὰρ εἴχομεν — ὅπως δρῶντες καλῶς πράξαιμεν Ant. 270. οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ 1323 m. οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω Ai. 423. οὐκ ἔχω — ποῖ γνώμης πέσω Trach. 702. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων 988 an. — 3. Deinde *circumlocutionem* efficit cum *participio* dictum, ut tamen non plane exuat naturam suam, sed *durans* aliquid et *permanens* adsignificet. Atticum σχῆμα veteres multi id dixere, velut Proculus ad Hesiod. Opp. 42. cf. schol. Soph. Phil. 1362. (1346.) Eur. Med. 33. Primus copiose de hac

re egit Valck. ad Phoen. 712., Sophocli usitatiorem quam Euripidi observans, dein Ruhnk. ad Tim. p. 238., Wernsd. ad Himer. t. I. p. 365., Herm. ad Eur. Bacch. 1082.: ut grammaticos taceam. Errarunt autem veteres et recentiorum nonnulli, nihil inesse nisi finiti temporis circumlocutionem rati. *σου θαυμάσας ἔχω τάδε* Phil. 1346. Oed. Col. 1142. i. e. *ἐθαύμασας πάλαι καὶ νῦν ἔτι. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;* Oed. R. 577. *ὅτου ποτὲ μῆνιν — στήσας ἔχεις* 699. *οὐδέ πω λήξαντ᾽ ἔχει* 731. *ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ᾽ ἀπειλήσας ἔχεις;* Oed. Col. 821. *τῷ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;* 1472. *τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ᾽ ἀτιμάσας ἔχει* Ant. 22. *τοιαῦτα — Κρέοντα κηρύξαντ᾽ ἔχειν* 32. *τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ᾽ ἀτιμάσασ᾽ ἔχε* 77. *τὴν γλῶσσαν ἐγκλῄσας ἔχει* 180. *ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω* 192. *τόδε νεῖκος ἀνδρῶν — ἔχεις ταράξας* 789 ch. notabile exemplum, quippe melicorum *unum*, quibus non admodum convenit pedestris illa loquendi ratio. *ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ᾽ ἔχεις σώσας πόλιν* 1045. Id vero etiam aliter componi potest. *ταρβήσασ᾽ ἔχω* Trach. 37. *εἰς τί δή με τοῦτ᾽ ἐρωτήσας ἔχεις;* 402. *ἡμᾶς πρᾶγος; ἄσκοπον ἔχει περάνας* Ai. 22. *ἐκβάλλουσ᾽ ἔχεις* El. 580. *νικήσας ἔχει* Capt. VIII. 18. *συμπαραινέσας ἔχω* Pel. II. 2. *παῖδας — ἀναλώσας ἔχω* inc. LXXXV. 1, 2. Fortius effertur res ad hoc usque tempus manens participio *perfecti*. *οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει* Oed. R. 701. Semel *εἶχον* cum participio perfecti dictum exstat, quod plusquamperfecti vi uti consentaneum. *ὅν γ᾽ εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες* Phil. 596. — 4. Additur abundanter: quod quomodo effectum sit ex exemplis eiusmodi intelligitur, qualia iam apposuimus, Trach. 757. Ant. 1259. *οὐ μή ποτ᾽ εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων* Phil. 381. *κᾀδόκει — Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων* Ai. 57. *μέν᾽ ὡς κυρεῖς ἔχων* 87. *ὡς ἔχων κυρεῖ* 340. Tamen solum illud ex Philocteta veram monstrat sermonis abundantiam: *possidendi* vis inest Ai. 57. *status* Ai. 87. 340. Nec recte referas huc illud Synd. V. 1.: *σὺ δ᾽ ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόντιμον:* potest enim *tenens* intelligi. Sed maxime notabile est *τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν᾽ εἶχε φράζε, τίνα δ᾽ ἀκμὴν ἥβης ἔχων* Oed. R. 741. His ab Hermanno adscripta fateor me non perspicere. In Ai. 57. *παρών* legi a nonnullis schol. refert: exspectaveris *ἑλών*. — V. Lobeck. l. c. Schaef. ad Oed. R. 741., nec tamen hic accurate dignoscere videtur singula genera, et miscere *παρὼν ἔχων λαβών*; adde Intpp. Moer. p. 391. Gregorii Cor. p. 147.

Ἑφία ὁμιλία explicatur Hesychio ex Atham. II. 7 (4 D.).

Ἑωθινός matutinus. ἑωθινὸν εἶδον στράτον στείχοντα Past. III. 1 (445 D.). V. Valck. ad Theocr. X. Idyll. p. 105.

• *Ἕωλος.* Librorum Erotiani nonnullorum scriptura pro *αἰόλων* est *ἕωλον* Hel. II. 2 (187 D.). Corrupta illa omnia.

1062. Ai. 244. 726. El. 488. Distinctione in hoc posteriore significandi genere uti non opus, nec ineptum tamen; cum verba singula composita segregantur, male interponitur virgula.

b. *Iteratur* ἢ aut saepius etiam ponitur (*aut — aut*), quam vim παραδιαζευκτικὴν veteres vocabant, Apoll. l. c. p. 489, 5. schol. Dion. p. 963, 28., ὑποδιαζευκτικὴν Etym. M. p. 415, 26.; is ex Herodiano inscite, ut videtur, compilato παραδιαζευκτικὸν vocans p. 416, 50., quando duobus idem significantibus vocabulis interponatur, ut Latinum *sive*, inepte asseverat ἢ sic dictum καὶ sententia aequiparare, ineptius etiam exemplum apponens Μίνως ἢ περὶ νόμων. ἢ 'κὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν, ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που Phil. 43. ἢ που πταίων — ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων 214 ch. ἢ πρὸς οἶκον ἐκσωσόν μ' ἄγων, ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος σταθμά 486. ἢ τέθνηκεν, ἤ, τὰ τῶν διακόνων, — ἤπειγον στόλον 495. ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε 1190 m. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς — φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες Oed. R. 145. τί μοι ἢ νέον ἢ — πάλιν ἐξανύσεις χρέος 155 ch. τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο 489 ch. ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι 641. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἢ προσήγορον 1338 m. ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον ἐκρίψατε 1411. ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν Oed. Col. 10. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν 381. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ 590. ἢ πρὸς Πυθίαις ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς 1051 ch. ὅπως — ἢ θάνοιμι — ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς 1308. ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς ἢ τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν — βάθρον 1657. ὅστις ἢ νόμους βιάζεται, ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ Ant. 659. ὅσα — ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει 685. κ ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν, ἢ — βίοτον εὐαίων' ἔχειν Trach. 79. φίλ' ἢ σεσώσμεθα — ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα 85. ἢ ποντίας αὐλῶνας ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς (ναίει) 100 ch. ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα 113 ch. ἢ θανεῖν — ἢ ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ 165. ἢ νῦν κακός, ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν 346. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως 803. τίς — ἢ προνούστερος ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη Ai. 119. εἰ — ἢ χειρὸ βρίθεις ἢ μικροῦ πλούτου βάθει 130. ἤ που — ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα — ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος — ἐτίσατο λώβαν 176—180. Quanquam ἤ ῥα vix constabit, ut quod in membro opposito reperiri non soleat. ἢ νοσεῖν ἢ — λυπεῖσθαι 330. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι 474. Afferunt schol. Hermog. p. 371., Suidas v. ἀλλ' ἢ et εὐγενής, schol. Plat. p. 142. Ruhnk. ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που ἢ σὺν δόλῳ κεντήσετε 1223. ἢ φρονεῖν κακῶς ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν El. 337. ἢ σιγῶσαν ἢ — κόνει κρύψον 427. ὡς — ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς 878. ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν 1114. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτήν,

ἢ καλῶς ἀπωλόμην 1312. ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυςάλγητος inc. XXXI. 2, 2 (689 D.). Sed Phil. 589. iure scribitur ἦ μὴν — ἤ, et Phil. 204. veterem scripturam ἤ που — ἤ praeferendam videri novitiae correctioni ἦ diximus v. ἦ. Contra iure Hermannus in oppositis dialecticis, non ethicis dedit ἤ που πταίων — ἢ αὐγάζων v. 214. — ἢ — ἢ καί consociantur. εἰ καί τις ἢ φίλου δείσας ἀπώσει τοὔπος ἢ χαὐτοῦ τόδε Oed. R. 233. — ἤ τοι — ἤ (sive sane — sive). ἤτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα Ant. 1167. ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Trach. 149. Inconstanter Hermannus alterum iunctim, alterum separatim scripsit, videtur autem seiungendum utrumque, ut constet παραδιάζευξις. — Ter ponitur ἤ. ἢ σεισμὸν ἢ βροντήν τιν' ἢ Διὸς σέλας Oed. Col. 95. τὰ πολλὰ ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυςχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντα 1283. ὅςτις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν Ant. 703. Quanquam tertium ἢ secundo, utrumque iunctum primo opponitur. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν, ἢ θῆρες ἤ τις πτηνὸς οἰωνός 1068. ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας — ἀμείψασθαι Trach. 732. ἢ μέγαν θείη, ἢ σμικρὸν ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον Alet. VI. 1 (93 D.). Pro ἢ τόν Brunckius probabiliter ἤ τοι. ἢ 'σωσαν ἢ 'κέρδαναν ἢ διώλεσαν Scyr. IV. 6 (499 D.). Eximendum exemplum est, quod ante posuimus Trach. 85.; alterum enim ἤ cum toto versu ex interpolatione fluxit. — *Quater* positum ἤ Oed. Col. 251 m.: ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός. — Distinctionibus interpositis in hoc etiam genere sic tantum opus videtur, cum sententiae, non verba opponuntur, item in διασαφήσει.

c. Eandem in *quaerendo* separandi cum oppositione vim ἤ retinet. τί χρή με — στέγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Phil. 136 ch. τίς τόπος ἤ τις ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον —; 157 ch. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; 222. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν; 559. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία καὶ νέμεσις —; 597. δείσαντες ἢ στέρξαντες; Oed. R. 11. ὡς πύθοιθ' ὅτι δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν; 71. δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; 536. τί δῆτ' ἂν — σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν ἢ τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις —; 965. τίς σ' ἔτικτε — Πανὸς ὀρεσσιβάτα προςπελασθεῖσ' ἤ σέ γέ τις θυγάτηρ, Λοξίου; 1101 ch. ἔργον μεριμνῶν ποῖον, ἢ βίον τίνα; 1124. τίνας χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τινῶν ἀνδρῶν πόλιν; Oed. Col. 2. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; 71. v. Herm. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς — ὠφέλημα γίγνεται —; 259. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; 833. μή τις Διὸς κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; 1498. τί — λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προςθείμην πλέον; Ant. 40. τί γὰρ — τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον ἢ τί πρὸς παίδων πα-

Phil. 358. Oed. Col. 391. El. 448. 801. 1307. Trach. 181. 232. 234. 803 1153. Ai. 504. 742. Acris. IX. 2 (66 D.). ζῶσαν Oed. Col. 1003. Ant. 746. 770. 805 m. Trach. 732. El. 640. — ζῶντε v. ζῶντι. ζῶσαιν *dat.* Ant. 3. El. 973. — ζῶντες Ant. 309. 1158. ζῶντα *nom. pl.* Oed. R. 482 ch. ζώντων Phil. 1296. ζῶσιν Phil. 1006. Ant. 845 m. ζῶντας Ai. 62. ζώσας Oed. R. 45. 1188 ch. Oed. Col. 1149. — *Imperfectum* ἔζων El. 315. ἔζης Phaedr. X. 1 (603 D.). ἔζη Ai. 1039. sine discrepantia scripturae. ἔζων atticis inprimis usitatum, etsi ἔζην cum usu tum ratione ab optimis scriptoribus alienum non fuit: v. Herod. Herm. p. 315. Phryn. p. 457., ubi quod ἔζη scriptum est ἔζην corrigendum esse monet Lobeckius. Nec Herodianus profecto is erat, qui ἔζην solum obtruderet Atticis, sicut visum Buttmanno vol. II. p. 144., sed rationi bene convenire dicit. Sed ἔζων Thomas, ἔζην Moeris probat p. 148., nisi hic ex aliorum consensu emendandus. Etym. M. p. 413, 8. in ἔζην nescio quid dorismi quaerit. Libri subinde eadem inconstantia fluctuant, v. Matth. ad Eur. Alc. 307., quo loco Etymologus ἔζην scriptum reperit, libri nunc utrumque tuentur cum frequente a secunda manu correctione. Lepidus est autem Monkius l. c., cum ἔζην tanquam barbarum abiiciat. — Reliquae verbi partes, minus illae usitatae, apud Sophoclem non leguntur. Legitur autem aliquot melicorum locis ζώειν. ζώει El. 164 ch. ζώειν Oed. Col. 1215., ubi cod. Vat. ζώοιν, ζωεῖν (sic) adscriptum in Laur. a. Haec metro tuta sunt, et Electrae versus praeterea hexameter heroicus est. Sed num fr. inc. XXVII. 4, 1. (686 D.) non ζώῃ potius quam ζώοι scribendum sit, valde ambiguum. Unica enim apud tragicos illa duo exempla; quod in Alcest. 729. Matth. ex Aldo et maiore parte codicum habet, ζώοις, (sed Lasc. ζώης, Flor. 2. ζώῃς) recte correxit Schaef. Mel. Cr. p. 120., cum diverbiorum leges ζώῃς imperiose postulent.

II. *Usus* verbi. 1. Proprius is est, ut *vitali spiritu praeditum esse* significet. Sic aliquando ζῆν *morti* aut *inferis* opponitur. τὸν οὐκέτ᾽ ὄντα ζῶντ᾽ Ἀχιλλέα πάλιν Phil. 358. ἐν ζῶσιν νεκρὸν 1006. μετὰ ζώντων ὅτ᾽ ᾖν 1296. κἂν ζῶσι κἂν θανοῦσι (v. θνήσκω) 1444. θανόντ᾽ ἔσεσθαι ζῶντά τε Oed. Col. 391. θανὼν καὶ ζῶν Ant. 210. καὶ τῶν θανόντων χὤπόσοι ζῶμεν πέρι 214. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν 551. σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ᾽ ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν 555. οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 845 m. ζῶσ᾽ ἐς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 911. οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρὸν 1152. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν 1158. ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται Trach. 73. ἢ ζῶντ᾽ ἐσόψεσθ᾽ ἢ τεθνηκότα 803. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1101. ζῶντά μ᾽ ἔκτεινεν θανὼν 1153. τί γάρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος; Ai. 386. δεινόν γ᾽ εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θα-

τῶν 1106. οὐδ' ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι 1364. ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥςτε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 973. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος 1210. θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐξεῖδον 1307. ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1470. ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι — τάφον Oed. R. 1453. Sic iure Toup. Em. in Suid. vol. III. p. 144. τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. IX. 2. ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών Phaedr. X. 1. His simile est ζῶσιν οἱ γᾶς ὑπαὶ κείμενοι El. 1409 ch. — Sed etiam non oppositis talibus verbi significatio satis manifesta tenetur. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν Phil. 410. ζῶντός γ' ἐκείνου 411. τούςδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει 416. οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ; 442. ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα 477. εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα Oed. R. 985. ἐπεὶ ζῇ 986. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε — ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν 1450. Suid. v. οἰκητής. εἴπερ ζῆν φιλεῖς Oed. Col. 999. πατρὸς ψυχὴν — ζῶσαν 1003. πάρειμ' ἄγων ζώσας 1149. οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξεστον (τελεῖν) 1438. χὤταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ 1527. οἶσθα — ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Ant. 3. πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν 309. ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή 521. ταύτην — οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς 746. κρύψω — ζῶσαν ἐν κατώρυχι 770. Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν 805 m. ζῶσα — Ἅιδαν καταβήσει 816 an. ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ 879. καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα Trach. 181. εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προςδέξομαι 232. καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα 233. τῆςδέ γε ζώσης ἔτι 304. ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε 578. ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν 732. ζῇ γὰρ προπετής 972 an. *vivit sopitus*: v. Herm. ἦ ζῇ; 973 an. τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας Ai. 62. ὅσοιπερ ζῶμεν 126. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς — κρίνειν ἔμελλε 437. ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν 504. ζῶντ' ἐκεῖνον εἰςιδεῖν 742. καὶ μὴν ἔτι ζῶν — ἐφίετο 969. οὗτος δ' ἂν ἔζη 1039. οὐ — λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν 1049. οἵα Χρυσόθεμις ζώει El. 154 ch. ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ 315. ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ — ὑμνήσεις κακά 373. ἐχθροῖσιν — ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί 448. ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 801. λύπη δ' ἐὰν ζῶ 812. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; 1212. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1308. τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ Acris. VIII (65 D.). ἐτερπόμην σου — εὐλογουμένου ὡς ζῶντος Teucr. III. 3 (508 D.). — 2. Significat, quod βιοῦν accuratius dicitur, *vitam secundum degendi rationem*: χὤταν τις εὖ ζῇ Phil. 503. σὺ μὲν γέγηθας ζῶν 1010. ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς 1011. ζῶ μὲν οἰκτρῶς 1032. ζῆν ὥςπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας 1382. εἰκῇ κράτιστον ζῆν Oed. R. 979. ζῶν τυφλός 1368. quod proprie dictum esse potest. ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδε Oed. Col. 802. οὐ γὰρ ἂν κακῶς — ζῷμεν 803. τοῦ μετρίου παρεὶς ζώειν (χρῄζει) 1215 ch. ὥςπερ ἂν ζῶ 1363. ὅςτις γὰρ ἐν πολλοῖσιν — κακοῖς ζῇ Ant. 460. ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1154

ζῶν ἀλυπήτῳ βίῳ Trach. 167. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν 718 ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 474. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ ζῆν El. 332. οὐ ζῶ; κακῶς μέν 346. ἢ ζῶ βίον μόχθηρον 589. ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 640. ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς 977. Stob. Serm. XVII. 1. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι 1032. ζῶν κακῶς 1072 ch. Stob. Serm. XXXVIII. 4. ζῴης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν 1079 ch. Eust. p. 1083, 17. ζῆ, πῖνε, φέρβου Dan. VI. Sententia perspicua non est, sed videtur dici de vita suaviter et laute degenda. ἥδιστον ζῶμεν — βίον Ter. VII. 4. ζῆν ἄνοσον Creus. V. 2. ζῆν ἄνευ κακῶν inc. XXVII. τοῖςδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ ζῆν ἐστί LVIII. 8. 4. Sed Oed. R. 1513. ζῆν ab Elmsl. Herm. genuinum non habetur. — 3. *Esse, ortum esse, natum* esse universe. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Oed. R. 1188 ch. Et paene ut circumlocutioni constitutum sit soli: οὐ γάρ τι σοὶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ Oed. R. 410. Afferunt Philostr. vit. Apoll. VII. 4. p. 283. Suidas v. ζῶ. — 4. *Manere, praesens esse, vigere.* Illud primum: (νόμιμα) ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη Ant. 453. Sententia utuntur Plut. Qu. Symp. VIII. 9. p. 731. C. adv. Stoic. p. 1074. E. Aristot. Rhet. I. 13. Alterum: ἣ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Trach. 1159. Schol. τῷ ὑφεστῶτι, quod Brunckius mutavit in τῷ ἐνεστῶτι, Tricl. ἐφεστῶτι, recte uterque. Additur in scholio: ὁ γὰρ παρελθὼν οἱονεὶ διέφθαρται (καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck. addunt), ὁ δὲ μέλλων ἄδηλος. Tertium: τὰ δὲ (μαντεῖα) αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται Oed. R. 482 ch. Similia collegit Musgravius. ζῶντι ποδὶ χρώμενον i. q. ὑγρῷ Homerus dicit, inc. LXXVIII. (751 D.), cf. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 5. Paulo aliter dicitur ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων Oed. R. 45. τὰς ξυμφοράς i. q. τὰς ἀποβάσεις, ut schol. Thucyd. I. 140. ait. ζώσας, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπτώτους glossae. Inutiliter in his novator exstitit Toup. Em. in Suid. t. III. p. 90. — ζῶ βίον componuntur El. 589. ζῶμεν βίον Ter. VII. 4. Cum prothystero dictum ζῆν: ἕλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Trach. 234. v. Hermann. Erfurdtius intolerabile ratus ex Schaeferi quondam coniectura scripsit σῶν τε. Sed ipse Schaeferus postea sententiam mutavit.

Ζευγηλάτης *bubulcus.* Ex Triptol. (IX. 9. 645 D.) affert Antiatt. Bekk. p. 97, 33. Scilicet ζευγελάτης usitatius altero visum. — De tono v. ἐργάτης.

Ζευγηλάτρις *quae bubus vehitur.* ποππύζεται ζευγηλατρίς inc. CV. 142 (883 D.). Ad Scyrias hoc fortasse referendum, ex quibus ζεύγλας s. ζευκτῆρας ἱμαντοδέσμους Hesychius memorare videtur, etsi *Euripidis* no-

men circumfertur, eius autem Scyriarum fides non nisi duobus Stobaei testimoniis nititur, hominis in titulis fabularum referendis incuriosissimi; quare *Cressas* subrogare Heinsius voluit. — De tono generis v. Arc. p. 33, 21.

Ζεύγνυμι. Proprie non dicitur. Sed proxime abest a propria dictione *ζεύχθη δ' ὀξυχόλως (οις) παῖς ὁ Δρύαντος κερτομίας ὀργαῖς ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ* Ant. 945 ch. Est enim *ἐδμήθη*, a domandis et iugo subiungendis iumentis sumptum. Ita universe *subigere* significat. *κἀνάγκῃ ζυγεὶς* Phil. 1014. *ὑποταγεὶς — καίτοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ* schol. Cf. Wesseling. ad Herod. VIII. 23. Inprimis autem de *iungendo matrimonio* dicitur. *ἐπειδὰν εὐφρόνῃ ζεύξῃ μία* Ter. VII. 11. (517 D.) sc. *τὴν γαμετήν.* *εἰ γάμοις με δεῖ μητρὸς ζυγῆναι* Oed. R. 826. Inde honestiore nomine de muliere *vi subacta: κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην* Trach. 533. Distinxit primus Turnebus; ceterum media illa *παρενθέτως* dicta videntur. — *ἐζεύχθην* et *ἐζύγην* ut pleraeque aoristi passivi primi et secundi formae sola poetarum libidine, aliquando versuum pangendorum lege dispensantur. Buttmannus alterum solum in librum suum referendo prius exclusurus fuisse videtur.

Ζεῦγος τριπάρθενον Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ χαρίτων τριζύγῳ. Hesychius. (Sisyph. I, 490 D.). Ex glossae brevitate non satis liquet, anne fortasse Euripides solus *ζεῦγος τριπάρθενον* dixerit, Sophocles autem *Gratias triiugas.* Certe *Χαρίτων* scribendum. Si etiam Sophocles dixit, verba *Χαρίτων τριζύγων* interpretationem grammatici continent, quali alias praefigi solet *ἤγουν*.

Ζευξίλεως. ζευκτὸς λαός. ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Hesychius ex Andromed. VII. 3 (136 D.). Posteriora etiam Photius habet p. 53, 7., Eustathius p. 401, 11., Suidas; omnes sine auctoris nomine; Eustathius reperiri ait *παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον.* Inde apud Hesychium scribendum *ζευκτὴς λαοῦ*, cui interpretationi deinde sequentia explicandi gratia adduntur.

Ζεύς Iupiter deus. Nominativus. Ζεὺς ἴσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεὺς ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν, Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦτα Phil. 977. *πατὴρ Ζεύς* 1429. *ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ* Oed. R. 499 ch. *εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς* Oed. Col. 629., quod Suidas affert v. *σαφής.* *Ζεὺς — ταῦτ' ἂν εἰδείη* 886. versu, ut videtur, mutilato: v. Herm. *τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ* 1081 ch. *σφῷ δ' εὐοδοίη Ζεὺς* 1437. *ἐκτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος* 1602. Eum Iovem ex hoc fortasse versu commemorat Suidas v. *χθονίας βροντάς.* *ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς — τελεῖ* Ant. 2. *Ζεὺς — κόμπους ὑπερεχθαίρει* 127 an. *Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί* 184. *εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας* 304. *οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε* 446. quo versu utitur Clemens Alex.

Strom. IV. p. 493. V. p. 589. *μέγας — οὐρανῷ Ζεύς* El. 170 ch. *Ζεὺς ἀγώνιος* Trach. 26. *Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ* 250. *ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος* 274. *Ζεύς τἂν συνέγνω* 278. *ἴστω μέγας Ζεύς* 398. *τοιαῦτα νέμει Ζεύς* 1018. *κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς* 1268 an. *ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν* Ai. 186 ch. *Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν* Niptr. I. 3 (401 D.). *ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι* Polyx. III. 3 (470 D.). *ὁ παγκρατὴς Ζεύς* Phaedr. IV. 5 (607 D.). *ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά* VIII. 2 (611 D.). *τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἴσχει μητέρα* inc. L. 1 (708 D.). *ἔχει γὰρ ἕδραν Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν* LXXXII. 2 (759 D.). *Ζεὺς νόστον ἄγοι* LXXXVI. 1 (765 D.). — *Genitivus Διός.* *Διὸς σκῆπτρον* Phil. 140 ch. *μᾶτερ αὐτοῦ Διός* 392 ch. *τὸν πελάταν λέκτρων — Διὸς Ἰξίονα* 673 ch. *τὸν τοῦ Διὸς παῖδα* 791. *πρὸς ἀραίου Διός* 1167 m. *τὰ Διὸς βουλεύματα* 1401 an. *ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι* Oed. R. 151 ch. oraculum Delphis missum ab Apolline Iovis *ὑποφήτῃ*: v. Valck. opusc. vol. I. p. 38. Lips. *θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα* 159 ch. *ὦ χρυσέα θύγατερ Διός* 187 ch. de eadem. *ὁ Διὸς γενέτας* 470 ch. Apollo. *Διὸς σέλας* Oed. Col. 95. *fulgur.* *χὠ Διὸς Φοῖβος* 629. *Μορίου Διός* 710 ch. v. *Μόριος.* *Διὸς πτερωτὸς βροντή* 1460. *Διὸς κεραυνός* 1498. *χὠ κατ' ἄϊον Διὸς ὅρκος* 1764 an. *ἐς Διὸς θρόνους* Ant. 1028. *Διὸς βαρυβρεμέτα* 1102 ch. *Διὸς γένεθλον* 1135 ch. *πρὸς — τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος* Trach. 437. *παῖς Διός* 511 ch. *ὁ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος* 641 ch. *τῷ Διὸς αὐτόπαιδι* 823 ch. *τὸν Διὸς ἄλκιμον γόνον* 952 ch. *ὦ Διὸς αὐθαίμων* 1030 m. *ἄκοιτις ἡ Διός* 1037. Iuno. *ὦ Διὸς ἀκτίς* 1076 m. *fulmen.* *Ἀλκμήνην Διὸς μάτην ἄκοιτιν* 1138. *Διὸς — τοῦ με φύσαντος κάρα* 1175. *πληγὴ Διός* Ai. 137 an. calamitas a Iove *missa.* *Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις* 172 ch. *ἁ Διὸς ἀλκίμα θεός* 396 ch. *ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά* 445. *πρός τ' ἐφεστίου Διός* 487. *Διὸς ἄγγελος* El. 146 m. *Διὸς εὔφρονι βήματι* 158 ch. *τοὺς ἐκ Διός* 649. *κεραυνοὶ Διός* 813 ch. Suid. v. *κεραυνοί* et *φαέθων.* *τὰν Διὸς ἀστραπάν* 1052 ch. *Διὸς εὐσεβείᾳ* 1086 ch. librorum scriptura, Tricl. schol. Rom. *Ζηνός*, quod recepit Hermannus ut metro convenientius. *Διὸς κῆποις* Ion. I. 1 m. (298 D.). *τὴν Διὸς τυραννίδα* Colch. II (312 D.). *Διὸς σωτηρίου* Naupl. I. 1 (375 D.). *Διὸς σοφώτερος* Polyx. III. 7 (470 D.). *πλὴν Διός* Ter. V. 3 an. (515 D.). *Διὸς πνευμόνων* inc. XXIII. 15 (678 D.). *τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην* LX. 2, 2 (724 D.). *οἱ Διὸς κύβοι* LXXXIV. 2 (763 D.). *Διὸς μέτωπον* LXXXVIII (768 D.). *αἰετὸς κύων Διός* inc. 766 D. Brunckio omissum. — Altera *genitivi* forma *Ζηνός*, velut dativi et accusativi *Ζηνί Ζῆνα* a *Διός Διί Δία* non sermonum et canticorum usu, sed sola versuum commoditate distinguitur. In *diverbiis* est *Ζηνός*: *πρὸς — Ζηνὸς ἱκεσίου* Phil. 482. *τὰ τόξα — τοῦ Ζηνὸς*

Ἡρακλέους 931. Hanc scenicis usitatissimam loquendi rationem non capiens Heynius ad Pind. Pyth. IX. 112. adeo lapsus est, ut Herculem ipsum Iovem vel Iovem Herculem dici novo *θεοκρασίας* genere putaret. *ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας* 1273. v. *ἁγνός*. *ἱερῆς*, *ἐγὼ μὲν Ζηνός* Oed. R. 18. *καὐτοῦ Ζηνός* Oed. Col. 797. *Δίκη ξύνεδρος Ζηνός* 1384. *Ζηνὸς ἑρκείου* Ant. 483. *οἱ Ζηνὸς αἰετοί* 1027. *Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς* Trach. 19. *χὼ Ζηνὸς παῖς* 563. *τοῦ κατ᾽ ἄστρα Ζηνός* 1096. *τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον* 1181. *μακέλλῃ Ζηνός* inc. LXXXVII (767 D.). In *melicis* non legitur nisi semel: *Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονάς* Ant. 940. Nam El. 1086. eximendum, in quo etiam *Διός* librorum quadrat. In *anapaestis* item semel: *Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνός* Tham. III (229 D.). — *Dativus* *Διί*. *Κηναίῳ Διί* Trach. 237. *πατρῴῳ Διί* 750. — *Ζηνί*. *πατρῴῳ Ζηνί* Trach. 287. *Ζηνὶ σύνθακος θρόνων* Oed. Col. 1269. et in *anapaestis* *Ζηνὶ τροπαίῳ* Ant. 654. — *Accusativus* *Δία*. *ἐφυμνείτω Δία ξύναιμον* Ant. 654. — *Ζῆνα*. *Ζῆνα δ᾽ ὅρκιον καλῶ* Phil. 1308. *Ζῆν᾽ ἔχων ἐπώμοτον* Trach. 1178. et in *melicis* *τίς — τέκνοισι Ζῆν᾽ ἄβουλον εἶδεν* Trach. 139 ch. — *Vocativus*. *Ζεῦ ἀλεξῆτορ* Oed. Col. 141 an. *ἰὼ — παντόπτα Ζεῦ* 1088 ch. *Ζεῦ ἄνα* 1482. *Ζεῦ πανώλυπε* Naupl. I. 1 (375 D.). *ὦ Ζεῦ τροπαῖε* Trach. 302. *ὦ Ζεῦ* Phil. 896. 1217. Oed. R. 738. 1198 ch. Oed. Col. 221 ch. 311. 537 ch. 648. 1456 an. 1469 ch. 1745 m. El. 756. 1458. Trach. 199. 979 an. 991 an. Ai. 380 m. 694 ch. 811. 818. *Ζεῦ* Ant. 600 ch. *τὸν ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων ὦ Ζεῦ πάτερ* Oed. R. 202 ch. *ὦ* in optimo Flor. *Γ.* omissum, unde *Ζεῦ Ζεῦ* quis scribendum suspicetur: v. Herm. Oed. R. 903. libri *ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ᾽ ἀκούεις, Ζεῦ, πάντ᾽ ἀνάσσων*. Triclinius (tacent enim schol. vett.) interpretatur *ἀλλ᾽, ὦ Ζεῦ, ὁ κρατύνων πάντα καὶ ἀνάσσων, εἴπερ ὀρθῶς Ζεὺς ἀκούεις καὶ ὀνομάζει, ὥςπερ οὖν εἶ*. Sequitur Neuius, *Ζεύς* cupiens intelligi. Melius Brunckius explicat *siquidem recte vocaris omnium rector*. Sed cum *ἀνάσσειν* cum accusativo non dicatur, Hermannus eiecto *Ζεῦ*, *πάντων* scripsit, v. *ἀνάσσω*.

Ζέω *effervesco*: de *ira* tralate dictum. *ἡνίκ᾽ ἔζει θυμός* Oed. Col. 435. Idem similiter dixit Eur. Hec. 1055. cf. Dorvill. ad Char. p. 233. Iacobs. ad Anthol. vol. II. p. 2. p. 203.

Ζῆλος *aemulatio cupida*. *τῶν ἐμῶν ζῆλος ξυναίμων* Oed. Col. 947. — *fortuna, quam invidiose cupiunt*. *οἵας λατρείας ἀνθ᾽ ὅσου ζήλου τρέφει* Ai. 498. Affert Suidas v. *ζῆλος*, sed scripto *οἵου*. Schol. *μακαρισμόν*, *εὐδαιμονισμόν* explicat, sed oportuit *εὐδαιμονίαν*, de Tecmessae enim pristino statu felici dictum. — In Oed. R. 1526. libri: *λεύσσετ᾽, Οἰδίπους ὅδε, ὅςτις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων, εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν*. Unus Flor. *Δ*. *ὅςτις* omittit; con-

spirant etiam Etym. Gud. p. 659, 30. et Maximus Planudes apud Bachm. anecd. vol. II. p. 99. Erfurdtius secundum Coraen vers. Gall. charact. Theophr. p. 261. *ζήλῳ πολιτῶν ἐπιβλέπειν* explicabat *civium prosperitati invidere*, et hunc sequitur Pflugk. ad Eur. Hel. 1108. *ζηλωταῖς τύχαις* interpretatus per hendyadyn. Hoc non eo, quo Hermannus impugnabo argumento, in epanaphora, ut ante, ὅς dici debuisse, non ὅςτις, sed *ζήλῳ ἐπιβλέπειν* mihi non melius dictum videtur, quam *obtrectare invidiae.* Nec optime convenire sententia Hermanno videtur, cum non *bonitatis* magis, quam *fortunae* desideretur exemplum. Musgravius igitur *ὃν τίς οὐ ζήλῳ τῆς τύχης ἐπέβλεπεν*, bona sententia, sed violenta mutatione. Barbare Reisigius ὅσσος pro ὅςτις. Hermannus olim *ὃν τίς οὐ ζηλῶν πολιτῶν* sc. *ἦν*, *cui quis non invidebat*, i. e. *cui omnes*; sequutusque Dindorfius. Nunc Hermannus divisim ὅς τὶς (cur acute hoc?) subaudiri iubens *ἦν*, hoc sensu: *qui fuit aliquis non invidens studiis et fortunis civium:* cf. eundem in praef. p. XV. Ingeniosa emendatio, sed dura propter iuxta posita ὃς et τὶς oratio. Ut meam sententiam proferam, apte de *bonitate animi invidiae aliena* dici videtur, etsi adversatur Hermannus. Magni enim infortunii, in quod ex summa fortuna Oedipus inciderit, mentio iam prioribus verbis ὃς *τὰ κλείν᾽ αἰνίγματ᾽ ᾔδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ* facta est, additur ad commiserationem augendam, tantum virum invidia et obtrectatione aliorum liberrimum fuisse, ut indignissime eam fortunae vicissitudinem passus sit. Deinde ὅς et ὅςτις pari sensu et eodem modo coniungi vidimus v. ὅςτις. Cetera ut coeant vix unius literae mutatione opus videtur: *ὅςτις οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπιβλέπων.* Sic iungenda *οὐκ ἐπιβλέπων (ἦν) ταῖς πολιτῶν τύχαις ζήλῳ: qui non invideret civium fortunis propter obtrectandi studium.*

Ζηλόω admiror cum invidia. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ El. 1016. Affert Thomas v. *ζηλῶ*. Cum irrisione haec dicta sunt. *καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω* Ai. 548. *πολλά σε ζηλῶ βίου* Ter. VI. 1 (516 D.). — *felicem praedico. ζηλῶ, μακαρίζω* Phil. Troi. IV. 3 (630 D.). Sic Hesychius: eadem interpretatio apud Photium prostat p. 53, 19. et apud Suidam v. *ζηλῶ*.

Ζηλωτός invidia dignus. Κρέων γάρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτε Ant. 1146.

Ζημία noxa. οὐ γάρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει Oed. R. 520. *non modice nocet. ζημίαν λαβεῖν* inc. CV. 94. (884 D.) apud Photium, explicantem *ζημιωθῆναι*, quae sine poetae nomine eadem habet Antiatt. Bekk. p. 98, 7. Sic *poenam*, non *noxam* interpretaberis.

Ζητέω quaero et quae in sensum cadunt et quae mente pervestigantur. *τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ* inc. LX. 1, 2 (723 D.). *τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς* Oed. R. 362. *ὃν πάλαι ζητεῖς ἀπειλῶν* 450. *ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν* 1119. — *ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον* 659. Affert Suidas v. *ὄλεθρον*. — *ζητεῖτ' ἰόντες ἀνδρὸς ἔξοδον κακὴν* Ai. 793. *ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν* Oed. R. 266. *ζητοῦσα τὴν σήν, ποῦ κατοικοίης, τροφὴν* Oed. Col. 363. *ὁθούνεκ' αὐτὸν — ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν* Ai. 1034. Reiskius coniecit *ξυνόντες*, Eldikius Spec. Susp. p. 3. *ζητοῦντ' ἔτ'*; praeter necessitatem uterque; recte enim schol. *ἐξετάζοντες* explicat. v. Lobeck. ad v. 1054. — *Passivum. τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτὸν* Oed. R. 110. Affert Suidas v. *ἁλωτόν*, Stob. Serm. XXIX. 48., Plut. de Fort. p. 98.; illustravit Brunckius.

Ζήτημα res quaesita. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί τόδε Oed. R. 278. Schol. cod. Lips. a. recte intellexit *ζήτημα* accusativum esse ab *εἰπεῖν* suspensum, cui sequentia deinde epexegesi addantur.

Ζήτησις investigatio. πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινὰ Trach. 55.

Ζητητέος quaerendus. πεῖρά τις ζητητέα Ai. 465.

Ζητητός expetitus. σὲ — ζητητὸν — ἔσεσθαι Oed. Col. 391.

Ζοή v. *ζωή*.

Ζύγαστρον cista. ζ. κίβωτος· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι Phot. p. 54, 12. cum Euripidis auctoritate. *ξυλίνην σορὸν* etiam Suidas interpretatur. Apud Hesychium vitiose scribitur *ζύγαστρος*. — *κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον* Trach. 689. Verba *κοίλῳ ζυγάστρῳ* memorant Eust. p. 956, 6. Etym. M. p. 412, 28. Zonaras p. 962., hic vitiose scripto *ξύλῳ*. V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 335.

Ζυγόν. ζυγός commune dicitur Etym. Gud. p. 233, 12.; distinguunt *ζυγός* et *ζυγόν*, sed non qua significatione Sophocles dixit, Ammonius p. 65. Etym. M. p. 412, 9. Thomas v. *ζυγός*. — 1. *iugum* proprie dictum. *ἵππον ἄξεται (ὑπάξεται) ἀμφίλοφον ζυγὸν* Ant. 350 ch. *ζυγοῖ* Hermannus, violenter cetera refingens: v. *ἄγω* et *ἀμφίλοφος*. *κἀξισώσαντες ζυγὰ ἤλαυνέτην* El. 728. — *transtrum. θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι* Ai. 244 ch. Memorat hoc Eustathius p. 828, 38. 1041, 30. 1468, 13. v. Lobeck. et Herm. — 2. Tralate dicuntur haec. *πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν* Ai. 924. *τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκᾳ* Ter. VIII. 7 (518 D.). Simili de *imperio ferendo* tralatione *οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον* Ant. 291. Illustrat hoc Valckenarius ad Phoen. 74. Eustathius ter afferens eam sententiam p. 824, 32. 1536, 48. 1653, 5. memoria ter deceptus *νῶτον εὐλόφως* pro *λόφον δικαίως* exhi-

beat. ταῦτον εὐλόφως φέρειν schol. Ai. 61. sine auctore affert; ex lexico quippe, non legendo illud didicerat. Accentus periectiocorum est et ab Arcadio notatur p. 122, 19.: efficitur etiam originatione Etym. M. p. 411, 54.

Ζυγωτός biiugis. ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται El. 692.

Ζωή et *ζοή vita.* τὰν δ' ἀνθρώπου ζωάν Ter. IX. 1. (519 D.); Dind. ζοάν, etsi ad metrum nihil interest. Sed postulatur tenuior forma in senario Scyr. V. 1 (501 D.): οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζοή. In hunc locum vocabuli mentionem distulimus, quod ζωή atticis scriptoribus tritum, ζοή incerta fide videtur. Illud solum probat Etym. M. p. 19, 10.; at utrumque p. 413, 44. Quippe analogiae ζοή convenientius: v. Eust. p. 411, 1, sed idem regulae vim consuetudine victam observat. Recentiores longius iusso progressi videntur, qui scenicis ζωή ereptum ibant, velut Elmsleius ad Eur. Med. 946. Sobrium iudicium Porsoni erat, qui indicatis aliquot correptae prioris syllabae exemplis ζωή sic pronuntiari posse, quod Brunckio visum erat, negavit ad Hec. 1090. Scyriarum versum nescio cur inceiti nominis tragico tribuit. In Eur. Hipp. 818. (811). Monkius, qui de versibus dochmiacis dimetiendis nihil sciret, ζοάν edidit contra librorum fidem; sed metro utrumque convenit, sicut Troad. 258., ubi cf. Seidler. Iph. Taur. 150. 827. Phoen. 1531. El. 121. Praeter unum igitur Sophoclis locum, alterum Euripidis (Hecub. 1090.) ζωή et a libris et a versu satis habet praesidii; ex duobus illis ζοή evelli non potest. Contra Eur. Herc. fur. 652. ζωή versu indice postulatur.

Ζῶμα zona, δὸς — καὶ ζῶμα τοὐμόν El. 444. Memorat Eust. p. 1835, 52. et Thomas v. ζῶμα, abiiciens ζῶσμα.

Ζωστήρ zona (virorum bellatorum). ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1009. Praeterea ζωστῆρες Sophoclis fabula inscripta fuisse fertur: v. fr. 216 D.

Η.

Ἤ adverbium confirmandae sententiae et interrogando cum aliqua animi persuasione constituta. Illud διαβεβαιωτικόν veteribus dictum, v. schol. ad Dion. Thr. p. 963.; et cum miratio inesset σχετλιαστικόν s. θαυμαστικόν, Eust. p. 174, 3.: hoc ἐρωτηματικόν, v. Eust. p. 1678, 29, et ἀπορηματικόν v. Etym. M. p. 414, 11. Utroque modo dictum antiquis haud dubie inflectebatur: v. Apollon. de Coni. p. 523, 8. schol. Il. α. 77. ρ. 143. τ. 56. Io. Alex. p. 42, 8. Quin Herodianus inflecti voluit et contra paradosin et contra usum nostrum, cum in secundo membro

οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν, quam sententiam cum Pindari verbis similis argumenti componit Eust. p. 757, 31.

Ἡδυεπής suavisonus. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι Oed. R. 151 ch. de oraculo, Laur. a. b. ἁδυεπές, paene probatum Elmsleio: v. Herm.

Ἡδυμελής suaviter canorus. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Tham. II. 2. (228 D.) v. ξόανον.

Ἡδύπνοος (ῠ in thesi) *suave spirans*, i. e. *blandus*. ἁδυπνόων κλύουσαν — ὀνειράτων El. 471 ch. Tricl. εὐφραντῶν ἡμῖν explicat. Erf. olim ἁδύπνοον, v. Herm.

Ἡδύπολις civitati acceptus. σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἡδύπολις Oed. R. 510 ch. Mallem ἁδύπολις.

Ἡδύς dulcis, iucundus, gratus. 1. De *rebus.* ἡδὺ — κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν Phil. 81. Non opus ad breviloquentiam confugere, in quo genere alii et ipse Hermannus peccarunt; κτῆμα νικῆς λαβεῖν ἡδύ ἐστιν offensioni non est, si quis recte recordatur de usu articuli apud tragicos. οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. πειστέον, καὶ μηδὲν ἡδύ Oed. R. 1516. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη Oed. Col. 630. εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν 644. εἰ τόδ' ἡδύ 646. μῦθος — οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινός Ant. 12. ὅπως — ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν El. 56. φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς 657. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν 771. ἡδὺ — λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. I. 1 (358 D.). ἡδὺ ξανῆσαι Past. VI. 9 (450 D.). τὸ κέρδος ἡδύ inc. LVIII. 3. (om. D.) sententia, quae etiam ex Aethiopibus (I) affertur, et similis exstat El. 61. — *Comparativus.* πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Oed. R. 592. et adverbiascenti ratione dictum ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν Ai. 990. — *Superlativus.* τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν Oed. R. 999. Habet versum Stob. LXXIX. 20. ὦ δισσὰ — ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα Oed. Col. 326., cum circumlocutione, προσφωνήματα enim sunt Oedipus et Antigona ipsi, sicut σῶμα δέμας ὄμμα pariter dicuntur. ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν 435. ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε — 806. τὸ — ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον Ant. 434. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος 1019. γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν Ai. 79. ἥδιστος βίος 550. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1349. ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοὶ 1352. τὸ ζῆν — παντὸς ἥδιστον γέρας Acris. VIII. 1 (65 D.). τυραννίδος — ἡδίστην ἕδραν Aload. XI. 3 (109 D.). Sic unus cod. Gaisf., vulgo αἰσχίστην: sed minime turpis regalis dignitas apud heroes, nec usquam apud Sophoclem contemtae indicium. Corruptela similis illi, quam in αἴσχιστος et ἔχθιστος docti notarunt. — ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. V. 2 (326 D.). ἥδιστον ζῶμεν — βίον Ter. VII. 4 (517 D.). — Adde adverbii exempla

ἦ πού με Τελαμὼν δέξαιτ᾽ ἂν εὐπρόσωπος 987. Suid. v. εὐπρόσωπος. Interrogative proferebatur ante Hermannum. Triclinius autem recte monet ironice dici, est autem id unum ironicae dictionis apud Sophoclem exemplum. ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο ὑψήλ᾽ ἐκόμπεις Ai. 1228. Schol. Ar. Ach. 638. vitiose scriptum habet εἶπου. — Aliquid dubitationis haec habent. ἀλλ᾽ ἤ πρυ πταίων ὑπ᾽ ἀνάγκας βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν Phil. 214 m. Sic Herm., ut sit παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος, cum sequatur ἢ ναὸς ἄξενον ὅρμον αὐγάζων, nec ἦ cum ἀλλά conciliari potest. Sic διαζευκτικός erit Oed. Col. 1062 ch. ἤ που τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσι, propter praecedens ἐμμίξειν τούςδ᾽ ἀνὰ χώρας. Libri ἦ που, nec dubium est distinctione praemissa utrumque non minus recte ferri. Sed magnopere dubito, num recte scripserit idem ἢ που ἀλεαστένει, ἤ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Trach. 843. Sic libri; ex schol. R. Brunck. Erf. ἦ που. Ad sensum utrumque aptum, sed παραδιάζευξις minime convenit ad maesti animi nuntia verba. Vix item a me impetro, recte scriptum ut ab Hermanno credam Phil. 204 ch.: προὐφάνη κτύπος φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του, ἤ που τῇδ᾽ ἢ τῇδε τόπων; Libri ἦ που, recte, modo ne Neoptolemus haec, sed chorus dicat. Quid est enim *audio sonitum tanquam aerumnosi hominis aut hic locorum aut hic?* Imo certo scit, Philocteten ingemiscentem non longe abesse, inde multo aptius est *sonitum sane aliquem audio alicubi locorum.* Convenientius etiam erat ad παραδιάζευξιν dici ἢ τῇδ᾽ ἢ τῇδέ τοι. — ἦ ῥα. adsignificata consideratione rei indignae et vix exspectandae: ἦ ῥά σε — Ἄρτεμις — ὥρμασε Ai. 172 ch. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ 934 ch. Eust. p. 72, 4. — ἦ τοι cum cum ἠτᾶν οὐκ ἂν ἦν Oed. Col. 1368. In El. 488 ch. num ἤ τοι an ἦ τοι s. ἤτοι scribatur, ambiguum, acute tamen magis probo.

2. *Interrogat* ἦ *cum coniectura* verisimili vel persuasione: v. Herm. ad Oed. R. 532. Oed. Col. 649. 826. Elmsl. ad Oed. Col. 66. Nitzsch. ad Od. III. 251. Inest etiam in interrogatione altera priorem subsequente. Latinis saepe particula uti mos non est; plerumque bene convenit *profecto*, *haud dubie*, aliquando *nonne*, etiam *num*, cum legitima harum particularum vi coniunctum. ἦ τολμήσαιτ᾽ ἀντ᾽ ἐμοῦ τινὶ δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά; Phil. 369. ἦ κεῖνος — ἐμ᾽ εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 618. Hoc cum prioribus ratiocinatione facta cohaeret, ut apte vertas *ergo*. ἦ μενεῖς; 799. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν λειφθήσομ᾽ ἤδη 1069. ἦ πρὸς τὰ Τρωίας πεδία (ἐκπλεῖν με βούλει) 1362. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ᾽ ἀεὶ λέξειν δοκεῖς; Oed. R. 368. ἦ τοσόνδ᾽ ἔχεις τόλμης πρόσωπον —; 532. Libri ἤ habent, Elmsl. Herm. ἦ, quanquam utrumque bonum. ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει — παρών; 757. ἦ τέθνηκε Πόλυβος; 943. ἦ ῥητόν; 993.

ἦ κἄτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; 1041. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ; 1043. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος; 1045. ἦ τόνδε φράζεις; 1120. ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1168. cod. Trin. ἤ. ἦ μάθω μολοῦσά ποι; Oed. Col. 26. ἦ δεῦρο προστείχοντα κἀξορμώμενον (sc. ὁρᾷς); 30. ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος; 81. ἦ καὶ δοκεῖτε — τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἕξειν; 300. ἦ τῆσδε κἀμοῦ; 332. ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; 407. ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε; 479. ἦ μητρόθεν — δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; 531. ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς; 602. τί δῆτα χρῄζεις; ἦ δόμους στείχειν ἐμούς; 649. ἦ ex Par. F. recte a Brunckio inde receptum; Tricl. ἐς, ceteri libri ἤ. ἦ προδώσετε; 826. Sic recte Br. ex Par. F., cui congruit Laur. a. Ricc. b.; Reis. Elmsl. ἤ, quod graviter languet. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; 1104. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; Ant. 399. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; 748. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν —; Trach. 245. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; 397. ἦ ζῇ; 973. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα — (γενήσεται); 1203. ἦ καὶ — πρὸς καιρὸν πονῶ; Ai. 38. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν; 44. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; 48. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; 97. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου; 103. ποῦ Τεῦκρος; ἦ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; 335. Post Brunckium ἦ ex libris nonnullis (inprimis Florr. tribus) scribitur ab omnibus, praeter Schaeferum. Nec tamen ἤ spernendum ait Hermannus, quod in plerisque libris sit. Sed non recte quaereret Aiax: *ubi Teucer? an semper praedas aget?* Unice aptum *num semper aget*, hoc est, *spero tandem non semper abfuturum.* ἦ σὺ φῂς ἄγειν τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο; 1076. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν; El. 399. (num.) ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; 653. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις οὕτως — τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι; 850. ἦ τοὺς θανέντας ἐξαναστήσω ποτέ; 928. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1168. Flor. Γ. εἰ. ἦ κεῖνος οὗτος; 1343. ἦ σὺ κεῖνος εἶ —; 1347. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν —; 1444. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά; 1489. ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Colch. IV (318 D.). — Incertior scriptura est librorum Oed. Col. 195 m. Edd. vett. interrogantem exhibent Oedipum ἦ 'σθῶ; edd. Triclin. et codd aliquot ἠσθῶ, Ricc. a. ἦσθω. In Laurr. ad ἦ 'σθῶ adscriptum γρ. ἦ στῶ; ὃ καὶ βέλτιον. Sic primum Brunckius, dein ἦ ἐσθῶ: illud item Reis. Elmsl., sed Hermannus ἑσθῶ, quod probabiliter defendit, quanquam ἦ στῶ a sententia, quod visum Hermanno, impugnari non potest. Quidni senex caecus, quid faciendum sibi sit certior cupiens fieri, identidem roget *consistam ergo?* — Fortius profertur interrogatio particulis coniunctis ἦ γάρ, ἦ δή, ἦ δῆτα, ἦ που; ratiocinatur ἦ

οὖν. — *ἦ γάρ* *nam profecto* s. *ergo profecto* ita etiam aliquando interrogat, ut admisceatur lenis irrisio: v. Elmsl. ad Eur. Med. 678. Schneider. ad Plat. Civ. X. p. 607, d. Ita tamen locutus Sophocles non videtur. *ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου*; Phil. 248. *ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις* —; 322. *ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις*; 650. *ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις*; Oed. R. 1000. *ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες*; 1039. *ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοί*; 1173. *ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους*; Oed. Col. 64. *ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ*; 867. *ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε* —; Ant. 44. *ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον*; 570. *ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ*; Ai. 1112. *ἦ ζῇ γὰρ ἁνήρ*; El. 1212. *ἦ γὰρ σὺ κεῖνος*; 1213. — *ἦ δή* *ergo revera.* *ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν*; El. 377. Ex Triclinianis *γάρ* pro *δή* scripturus erat Elmsl. ad Med. 678., v. Hermann. Neque solitaria est ea interrogandi formula, v. Phil. 561. *ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνίξ τε χοἰ ξυνναυβάται — δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν*; Nec puto litem intentatum iri ab Elmsleio simili formulae *ἦ δῆτα.* *ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν*; Oed. R. 429. — *ἦ μήν* interrogative dictum. *ἦ μὴν τί δράσειν* —; Trach. 1176. — *ἦ οὖν* *ecquid igitur.* *ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα*; Phil. 121. — *ἦ μή.* *ἦ μὴ μίασμα τοῦ φυτεύσαντος λάβῃς*; Oed. R. 1012. *ἦ μὴ φύγω σε*; El. 1495. Sine causa idonea enim *ἤ* Hermannus. — *ἦ που* interrogandi vi carere Elmsleius pronuntiavit ad Eur. Heracl. 55. Med. 678. 1275., et sequacem reperit Stallbaumium ad Plat. Lys. p. 207, d. Iure adversatur Matth. ad Eur. Phoen. 378. et explicatissime Hermannus in Censura p. 161. Opusc. vol. III. Male enim Elmsleius *ἦ που* interpretatur *I suppose* (*opinor*), id quod in suffixo *που* solo inest, nec tangit *ἦ*. Si *ἦ* rogando constitutum, certe etiam *ἦ που*: similisque res est in *οὐκοῦν*. Agnoscit eam particularum vim Etym. M. p. 434, 28., doctius disputans, quam ut eruditorum prioris aetatis hominum scrinia illic compilata reperiri dubites. Sed sane exemptis duobus exemplis Phil. 204., ubi Hermannus *ἦ που* interrogative dictum scripsit, nos interrogari negavimus, et Ai. 987., ubi Hermannus iure delevit interrogationis signum, nunc illius dictionis vestigium nullum superest.

Ponitur *ἦ* plurimis locis in sententiae principio; non inusitatum autem submitti eam aliis vocabulis, inprimis alloquendi formulis; Phil. 369. Oed. Col. 867. 1104.

Ἤ coniunctio trium maxime significationum. Acui eam consentiebant.

1. *Seiungendis enuntiatorum partibus* constituta est. Et cum a. *semel ponitur* (*vel, aut*) *διαζευκτικὸν σύνδεσμον* vocabant veteres, schol. Dion.

impugnatam, qui ἦλθον scribi iubebat inconsiderate. Relinquitur locus Oed. Col. 1268. μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ. De hoc loco exposuimus v. πυνθάνομαι.

Ἠλέκτρα n. pr. ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα El. 80. πρόδοτος — σαλεύει Ἠλέκτρα 1064 ch. παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρός 121 ch. Ἠλέκτρα 1162. 1358. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; 1168.

Ἤλεκτρος electrum. τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Ant. 1025. De hoc masculino ἤλεκτρος v. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 28.

Ἡλίκος qualis, inprimis de aetate aut extremae senectutis aut tenera. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προςήμεθα βωμοῖσι Oed. R. 15.

Ἥλιος sol. 1. Astrum haud dubie significatur: ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Phil. 17. ἡλίου ἐνθάκησις locus est, quo quis apricari possit. ἡλίου φάος 650. σέλας El. 17. φέγγος El. 372. Trach. 603. κύκλος λαμπρός Ant. 412. κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). ὡς ἂν οὗτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ Phil. 1314. πολλοῖσιν ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν Oed. Col. 351. τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου Ant. 1052. Quod cur Schaeferum secutus initiali maiuscula scripserit Hermannus, ignoro. ἡλίου τέλλοντος El. 689. ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Trach. 688. [τὴν ἀφ' ἡλίου βολὴν (κέλευθον) Ai. 864. — 2. Solem deum significat, ut ex epithetis maxime additis est animadvertere: οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον Oed. R. 660 ch. θεόν libri veteres et Aldina omittunt. φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου 1426. θεῶν ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος Oed. Col. 873. ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε Ai. 833. τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προςεννέπω 844. Ἥλιε δέσποτα Rhizot. II. 1 (480 D.). Ἥλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας Ter. XIV (523 D.). Ἥλιος οἰκτείρει με, ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν inc. XCI. 1 (772 D.). Sed neque ἥλιος, nec quod vulgo apud Script. vit. Arati ap. Petav. p. 151. legitur ἠέλιος satis conveniunt. Prius illud versum perdit anapaesto inferendo, hoc a trimetris alienum. Cum codex habeat ἠελίοιο κτείρει, aut in verbo vitium inest, aut manca sententia. Minus certa Dei Solis significatio aliis locis est. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος El. 814 ch. φλογιζόμενον Ἅλιον αἰτῶ Trach. 96 ch. — 3. Semel videtur diem et lucem significare. ἡνίχ' ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ El. 416. luce facta aperit somnum coniectori. V. Blomf. gloss. Aesch. Choeph. 971. — Doricum Ἅλιος illis duobus locis Trach. 96. El. 814. ex libris satis videtur constare. Ἀέλιος suo loco tetigimus. Id in El. 814. Flor. Δ. habet.

Ἡλιοστερής solem arcens. κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 314. Explicat Eust. p. 803, 1., respicit Suidas v. ἡλιοστερής et πλατύπιλος. V. Bentl. ad fr. Callim. 124. Naeke in

progr. de quibusd. Callim. fr. edito a. 1821. et Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 344.

Ἡλιῶτις solaris. ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Trach. 694.

Ἧμαι sedeo. ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον Ai. 304. ἃ δ' εὐῶπις ἁβρὰ — ἧστο Trach. 522 ch. ἥμην ἐκπεπληγμένη Trach. 22. Cod. Flor. Harl. ed. Ald. male ἧμην.

Ἦμαρ dies. Nullo elatioris tenuiorisve orationis discrimine melicorumve et diverbiorum usu distinguuntur ημαρ et ἡμέρα: imo frequentius in diverbiis quam in canticis ἦμαρ est. In his ἆμαρ scribi solet, nec tamen constanter. τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 199 ch. κατ' ἦμαρ αἰεὶ Oed. Col. 688. αἰὲν ἐπ' ἤματι 694. κατ' ἦμαρ Phil. 1078. Leguntur ea sine discrepantia scripturae, nec satis idonea a metro glyconeo sumenda defensio: quanquam Hermanno ad Bacch. 904. ab isto versuum genere alienum videbatur; Reisigio (v. p. 287.) secus visum. Contra τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἦμαρ Oed. Col. 1081. Libri Tricliniani, membr. Brunckii, codd. B. T. Farn. ἦμαρ. κατῆμαρ Vat. κατᾶμαρ Laur. A. κατ' ἆμαρ distincte Par. F. Aldus. ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἀλλ' εἰςίδω Ant. 1314 m. Versui dochmiaco et animo tristitia maxima percusso bene sane convenit ἆμαρ. In fr. inc. XXVII. 4, 1. (685 D.) τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων legitur, sed Stobaei, a quo hi versiculi servati sunt, nulla fides est. Eadem inconstantia apud Euripidem: apud Aeschylum iniuria videtur ἦμαρ legi Choeph. 653. quod solum apud illum exemplum vocabuli in cantico exstantis est. — De *usu* certum, ubique fere *diem*, qui nunc est vel quem aliquo tempore fuisse vel futurum esse memoratur, significari. κατ' ἆμαρ Oed. Col. 1081. *hodie.* ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἀλλ' εἰςίδω Ant. 1314. *ut hodie* moriar. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —; Ai. 470. dies alterni. V. Steph. Thes. v. παρά et Herm. l. c. Affert Eust. p. 906, 36. Suidas v. ἦμαρ. εὔξαι κατ' ἦμαρ τὸ νῦν 740. *hoc die.* ᾧ δ' ἦμαρ — δεύτερον Phil. 354. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 526., *hunc ipsum diem* dicit, quo in eo est ut ex pristina solitudine hominum commerciis restituatur. ὦ Θάνατε — πῶς ἀεὶ καλούμενος — κατ' ἦμαρ 787. *quotidie.* τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται 1078 m., id est τὰ τῆς ἡμέρας ἐπιτήδεια. τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων inc. XXVII. 4, 1. καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει Oed. R. 73. *hic dies,* comparatus ille cum tempore itineri necessario. Nam oportuit iam adesse Creontem. τῇδε Βακχεῖος βότρυς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει Thyest. VI. 3. (239 D.) et εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ib. v. 5., = μεσημβρία: de prodigiosa enim vite sermo, cuius fructus uno die crescere ad maturitatem putabatur. Magis universe *tempus* significatur. θάλλει δ' οὐρανίας ἐπ' ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος Oed. Col. 688 ch. Nam καὶ

ἦμαρ αἰεὶ est *omnibus diebus, perpetuo, ἀεὶ καθ' ἡμέραν* schol.: melius *ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν.* Simili adverbiascente modo dictum *αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται* 694. *die post diem* i. e. *semper.* Cf. Reisig. Enarr. ad v. 681. — Rarius *dies* significatur *nocti* oppositus. *κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί* El. 251. *εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται* Oed. R. 199 ch. Schol.: *τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται.* Sed est nominativus *ἦμαρ.* V. Herm. *ἐς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ* El. 106. Affert Suid. v. *ἐς τ' ἂν λεύσσω.* — De spiritu Herodianus monet apud Suidam v. *ἦμαρ,* schol. Ven. Il. α. 576. ibique Eustath. Etym. Gud. p. 242, 40.

'Ημέρα. Significationum eadem ratio. I. *Dies* quatenus decursu temporis cernitur. *ἡμέρας μέρος βραχύ* Phil. 83. *ἡμέρας — οὐχ ὅλης μιᾶς* 478. quod affert Eustath. p. 756, 20. *κἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν* Oed. R. 351. *ἥδ' ἡμέρα* 437. *ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* 615. *τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν* 780. *diem illum.* v. *εἰμί. μὴ δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν* 831. *ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ* 1157. *τῇδε θἠμέρᾳ* 1283. Erf. de coniectura *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.* V. Herm. ad Ai. 743. *καθ' ἡμέραν τὴν νῦν* Oed. Col. 8. *τῆς ἐσαυρίον — ἡμέρας* 574. *τὸν καθ' ἡμέραν βίον* 1366. *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* 1608. Trach. 737. *μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ* Ant. 14. *μίαν καθ' ἡμέραν* 55. 171. *τερμίαν ἁμέραν* 1312 mel. *diem mortis,* velut *τελευταίαν ἡμέραν* Oed. R. 1529. *ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ* Trach. 606. *τὴν παροῦσαν ἡμέραν* 942. *τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν* 1118. *eis, quae hodie facta sunt. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —;* Ai. 470. *τῇ τόθ' ἡμέρᾳ* 492. El. 1123. *τῇδε θἠμέρᾳ* 743. 765. quo altero loco *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* Aug. c., quod secutus Lobeckium Erfurdt. dedit, alterum consuetudine tragicorum et rationi repugnare dicens, sed v. Herm. Habet *τῇδε θἠμέρᾳ* etiam Tzetzes Exeg. in Il. p. 33., ubi v. 747. 48. affert. v. 1341. libri omnes in *τῇδε θἠμέρᾳ* consentiunt. *καθ' ἡμέραν τὴν νῦν* 788. *φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας* 843. si est *hunc diem:* melius tamen Nocti et Inferis lux opposita credetur. *κείνα — ἁμέρα* El. 194 m. *ἐκείνην ἡμέραν* 273. *ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* 664. *nunc ipsum. ἄλλης ἡμέρας* 688. *postea. ἡμέρᾳ τῇδε* 773. *ἡ νῦν ἡμέρα* 907. Versum affert Suid. v. *κῦρος. ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* 1138. 1355. — *λευκὴν ἡμέραν, τὴν ἀγαθήν* Antiatt. Bekk. p. 106, 33. ex Atham. II. 9 (10 D.). *ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν* Creus. V. 3 (326 D.). *τὸν καθ' ἡμέραν (πόνον)* Niob. VI. 3 (400 D.). *μί' — ἁμέρα* Ter. VIII. 3 (518 D.). *καθ' ἡμέραν ἀεί* inc. C. 4 (779 D.). — *τὸν ἄσκοπον χρόνον — ἡμερῶν* Trach. 246. *εἴ τις δύο ἢ — πλέους τις ἡμέρας λογίζεται* 940. *οὐ διέσχον ἡμέρας τρεῖς* Oed. R. 717. — 2. Inde ad *tempus* universe significandum tralatio fit. *τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν, ὁπηνίκ' ἔζει θυμός* Oed. Col. 434. De una die cogitari sententia prohibet. *ἐς τόδ' ἡμέρας* 1140

νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Trach. 650. laboris et aerumnarum tempus sustulit et finivit. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ El. 987. nunc, non hoc ipso die. Etiam haec duo exempla ad hanc significationem redeunt: ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω Oed. Col. 1218 ch. longa enim vita significatur humana. παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ (μάτηρ) Ai. 613 ch. i. q. γεραιᾷ. Ita νέος ἡμέρᾳ id quod νεότης est Eur. Ion. 720., v. Intpp. et Blomf. gl. Pers. 288. Paulo aliter dicitur (σοφοῖς) ἐν οἷς ὁ νοῦς θάλλει [illegible] inc. XXX. 2. (688 D.) aetate a diis concessa augetur sapientia. — 3. Dies nocti opponitur. Sol dicitur ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον Ant. 104 ch. cf. Erf. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ (νὺξ ἐξίσταται) Ai. 673. ὦ φαεννῆς ἡμέρας σέλας 843. οὔτε νυκτὸς — οὔτ' ἐξ ἡμέρας El. 780. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν — πνεύσαντα νυκτὶ ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2 (63 D.). μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν Oed. Col. 624. νύκτες ἡμέρας τ' ἴσαι El. 1357. Ambiguus locus videtur El. 266: ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, quod et de die et de vita transigenda intelligi licet: huc tamen inclino, quod v. 258. praecessit ἁ'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνοντ' ὁρῶ. — 4. Reliquum est de dorismo ut dicatur. Mihi quidem semper mirum visum est, cur Hermannus, qui ἁμέρᾳ glyconicis et his similibus versuum generibus abiudicet, longe clementiorem se in voce ἁμέρα praestiterit. Certe in talibus vel cognatis ἁμέρα consentitur Antig. 104. Oed. Col. 1218. Ai. 613.; in dactylico El. 194., quem versum anapaesticum esse dactylo terminatum Hermanno non credas: sed si anapaesticus est, eo magis ἁμέρα mirationem facit; versu cretico Trach. 651. v. Herm. El. D. Metr. p. 273.: dochmiaco denique Antig. 1312. Et plurimis locis consensus librorum esse videtur: modo Flor. Δ ἡμέρα habet Ai. 613.; sed Ant. 1312., quo maximam omnium consensionem exspectares, unus cod. Aug. (b. ut videtur) ᾱ tuetur, etsi de codd. Laurentt. non satis constat. Terei autem locum fr. VIII. 3. propter exiguam sive nullam potius libri Stobaeani fidem non numero.

Ἡμερεύω diem transigo, dego universe. ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν El. 777. διημερεύσομεν, βιώσομεν schol. Alter explicatius loquitur, a die transigendo ad vitam agendam traductum esse observans.

Ἡμέριος. Nunc nonnisi cum dorismo legitur. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος Ai. 207 an. Hoc et libri habent et schol., qui [illegible] videtur explicare subaudiendo καταστάσεως; magis arridet Hermanni ὥρας. Iam antiqua aetate versus intellectus non est, ut scripsisse nonnullos τῆς ἀμερίας schol. auctor sit, quo spectat etiam αἰθερίας prae-

fixo γρ. adscriptum in Flor. Γ. Coniecturas recentiorum videre est ap. Lobeck. Longe alio senso dicitur ἁμερίων ἀνθρώπων Ai. 392 ch. et Ant. 784 ch. cf. Valck. ad Phoen. 1515. — A prosa oratione abest vox, v. Lob. ad Phryn. p. 53.

Ἡμεροσκόπος *excubiator*. ὁ πρῶτος ἡμεροσκόπος Ant. 253.

Ἡμέτερος *noster*. πατρὸς ἡμετέρου Oed. Col. 1754. El. 116. φωνῆς τῆς ἡμετέρας Phil. 1444. ἐφ' ἁμετέρᾳ γᾷ Ant. 110. ἁμετέρου πότμου 852 mel. τῶν ἡμετέρων μύθων Phil. 1395. ἁμετέρων αἱμάτων Ant. 120 ch. ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα El. 1260 m. Tria dorismi exempla melicorum sunt, unum anapaestorum choricorum Ant. 110., et hoc solo loco ἁμετέρᾳ etiam apud scholiasten scriptum: in ceteris nihil usquam enotatur. Reliqua quatuor exempla et ipsa anapaestorum sunt, sed non choricorum sed ἀπὸ σκηνῆς. Diverbiorum nullo loco legitur.

Ἡμίκακος. Pollux VI. 161. ἡμίκακον Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς. (fr. inc. CV. 95. = 885 D.). Damnat Phrynichus p. 336.; nec propter Sophoclis et Aristophanis auctoritatem qui adverbium ἡμικάκως semel in Thesmophoriazusis posuit v. 449., cum Brunckio deriserim prudentissimi hominis edictum. Utique rarum enim vocabulum forte elapsum bonae notae scriptoribus. V. Lobeck. l. c.

Ἡμίλιγδος. ἀσπὶς μὲν ἡμίλιγδος ὥς πυκνομματεῖ Capt. II (33 D.). Explicat Pollux X. 190. cuius v. Intpp. Sophoclis locum spectat Hesychius v. γλίδου χοάναι. Hemsterhusius ἡμῖν λίγδος corrigit; fortasse servandum ἡμίλιγδος, dimidiato λίγδῳ ut clipeus aequiparetur.

* Ἡμίουτον inexplicabilis scriptura Androm. V. 1. (132 D.) αἱμόῤῥυτον correxit Scaliger. ad Hesych. v. κούρειον.

Ἦμος. Non, quod propter vetustatem particulae existimes, in melicis potissimum reperitur. *Dum* significat: ἦμος — ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν — τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς Trach. 528. — *Cum*: ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ ὡρμᾶτο —, τότ' ἐν δόμοις λείπει παλαιὰν δέλτον Trach. 154. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον — ἐπλησίαζον Oed. R. 1134. i. q. τὸν χρόνον, ὅτε ἐπλησίαζον. — μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 915 ch.

Ἠμύω *labor, ruo*. κλίνω Suid. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος inc. LXXII. 1, 2 (742 D.). υ consentaneum Sophocli, ut Homero, in praesente correptum, in futuro productum esse. V. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 512.

Ἤν particula conditionalis cum coniunctivo poni solita sensu convenit cum ἐάν, quod non minus frequens; tertia forma ἄν tragicis non dicitur. Diverbiorum solorum est: in melicis εἰ substituitur, nullo, quod

quibusdam visum, significationis discrimine; v. *εἰ.* — *ἤν τι καινὸν — κλύῃς* Phil. 52. *ἢν δὲ — μόλωσι — ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ' ἄκοντα — κεῖνοις μεθεῖναι ταῦτα* 758. *ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προςθίγῃς* 807. *οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει* 970. *ἢν μὴ 'ρπῃς ἑκών* (*ἄξουσί σε*) 973. *οὐδέποτέ γ'* (*αἱρήσω*)· *οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν* 987. *ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος* (*ἀποστελεῖ*) 1283. *δίδωσ' ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων* 1326. *si mendax reperiatur.* *ῥᾷστα — κἀγὼ διοίσω τοὐμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ* Oed. R. 321. *δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἕν ἐξείπῃς ἔτι* 748. *ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος* 839. *πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι* 1159. *ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι — μίαν ψυχὴν — ἢν εὔνους παρῇ* Oed. Col. 500. *ἢν σ' ἕλω ποτέ* — 8!8. cum aposiopesi, de qua v. Herm. *ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, ἢν μή μ' ὁ κραίνων — ἀπειργάθῃ* 866. *ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι, πρίν* — 1044. *ἢν σὺ μὴ θέλῃς* (*θάψω*) Ant. 45. *ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, ἢν εὑρεθῇς — μὴ δίκαιος ὤν;* Trach. 410. *ἢν μόλῃ, σημήνατε* Ai. 673. *ἢν ἐφῇς μοι —, λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς* El. 544. *χάρις μὲν* (*ἔσται*) *ἢν κτάνῃ* 811. *ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, εὐσέβειαν — οἴσει* 955. *οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε, οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς* 1042. *ἔργου παντὸς ἢν τις ἄρχηται καλῶς, καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν* inc. LXIII. 1, 1 (715 D.). — Paulo incertior scriptura in his est exemplis: *ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ* Oed. R. 917. Pal. *ἢν — λέγοι.* Triclin. *εἰ φόβους λέγοι*, et hoc cum et in Laur. A. reperiatur supra scripto quidem a prima manu ultimae voci *ῃ*, et in Flor. *Γ.*, praetulit Hermannus. Utrumque ferri potuit. — *ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν* Ant. 706. Haec plerorumque librorum scriptura. Hermannus rursum fictum inter *εἴ τις ᾖ* et *ἤν τις ᾖ* discrimen inculcat. Probo autem quòd ediderit *κεἴ τις*, quod est in libro Livin. codd. Aug. Dresd., firmaturque a Thoma p. 267. item eo, quod Laur. A. Ricc. *καί τις εἰ* exhibent. *οἷον, ἢν φράσω — ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν* Trach. 669. recte nunc editur; libri *ἄν*, v. Herm. l. c. In Ai. autem 491. non dubium, quin ex solis codd. Aug. b. qui *εἰ* supra scripto *ἤν*, et Dresd. a. qui *εἰ θάνεις*, contra reliquorum consensum male ediderit Hermannus *ἢν γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς, ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ — δουλίαν γ' ἕξειν τροφήν.* Sed manifesto probabili emendatione in Ant. 323. ex Brunckii cod. E. cui consentit Laur. A. editum *ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν:* ita et schol. Reliquorum librorum *ἢν* nihili est; dudum enim sententiam aperuerat Creon, ut ea patefacienda amplius opus non esset. In Oed. R. 198. et 874. *εἰ* consensu plurimorum stabilitum est: v. *εἰ.* — 2. In *interrogatione indirecta* ut vertas *num forte*, apud Sophoclem non legitur: alias tragicis non inusitatum est, v. Reisig.

Enarr. Oed. Col. CCXIII. Pflugk. ad Eur. Andr. 41. coll. Aesch. Prom. 334. — 3. Semel autem dictum extra nexum conditionis pro *εἰ δή siquidem s. si forte: ἦν δέ του σπάνιν τιν᾽ ἴσχῃς, ἔστ᾽ ἔποικος, ὃς φράσει* Oed. Col. 506.

Ἠνεμόεις v. *ἀνεμόεις.*

Ἡνία frenum. *ἐπίσχων χρυσόνωτον ἡνίαν* Ai. 834. Tetigit hoc Eust. p. 583, 43. 657, 19.: docte, ut omnia, explicuit vir Summus. — *λύων ἡνίαν ἀριστεράν* El. 733. = *χαλῶν.* Hoc quidem loco necessarium erat, singulari numero uti. — *ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν* El. 702.

Ἡνίκα quando. Apud tragicos significatione non differt ab *ὅτε*, nec de *diei* maxime vel *definito* quodam *tempore* potissimum dicitur. 1. *In re simpliciter facta* cum hoc tum praeterito tempore *indicativum* adsciscit. Praesenti tempore addito recte vertas *quoniam:* praeterito subinde *dum* et *quam diu. ἡνίκ᾽ ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο* Phil. 269. *ἡνίκ᾽ ἐξανηγόμην ἐγώ* 567. *ἡνίκ᾽ ἔβλεπον* Oed. R. 1470. *ἡνίκ᾽ ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος* Oed. Col. 772. *ἡνίκ᾽ εἰσορᾷς πόλιν — ξυνοῦσαν εὔνουν* 776. (*quoniam*). *ἡνίκ᾽ ὡρμώμην ἐγώ* 1161. *cum aberam.* V. Elmsl. *ἡνίκ᾽ Οἰδίπους ὤρθου πόλιν* Ant. 167. *ἡνίκ᾽ ἄθλων τῶνδ᾽ ὑπερτελὴς ἔφυ* Trach. 36. *ἡνίκ᾽ ἢ σεσώσμεθα — ἢ οἰχόμεσθα* 83. (*quoniam*). *δείπνοις ἡνίκ᾽ ἦν οἰνώμενος* 267. *ἡνίκ᾽ οὐκ ἔπειθε* 358. *ἡνίκ᾽ — ἐσπόμην* 559. *ἡνίκ᾽ ἦν μέσῳ πόρῳ* 561. *ἡνίκ᾽ ἦν ἐν τῇ νόσῳ* Ai. 264. *ἡνίχ᾽ ἑσπέριοι λαμπτῆρες οὐκέτ᾽ ᾖθον* 278. *ἡνίκ᾽ ὀτρύνουσά νιν ηὐδᾶτο* 758. *ἡνίκ᾽ ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο* 1123. *ἡνίκα — ἐῤῥύσατο* 1252. *ἡνίκ᾽ ἦν μισεῖν καλόν* 1326. *ἡνίχ᾽ ἱκόμην* El. 32. *ἡνίχ᾽ ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ* 416. quod est praesens historicum. *ἡνίκ᾽ ὤλλυτο* 915. *νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστιν* 942. *ἡνίκ᾽ ᾖσθ᾽ ἄνω* 1158. — 2. Cum *optativo* alias et in re olim saepius iterata, quod genus a Sophocle alienum, et in oratione obliqua addito *ἄν* dicitur, cum recta oratione utentes *ἡνίκ᾽ ἄν* cum coniunctivo posituri essent. *χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ᾽ ἂν — ἀπείη χἀνιαύσιος βεβώς* Trach. 163. v. Herm. *Ἄν* etiam omittitur, ut in oratione recta. *εἶρπε — ὅθεν εὐμάρει᾽ ὑπάρχοι, πόρον, ἁνίκ᾽ ἐξανείη δακέθυμος ἄτα* Phil. 698 m. Libri *ἐξανίησι*, quod a sensu alienum, Tricl. *ἐξανίῃ*, quod cum orationis tenore concors non est: cod. Flor. apud Herm. *ἐξανίης*, Ven. *ἐξανίει*; Hermannus *ἐξανείη* probabili emendatione. — 3. Cum coniunctivo coniungitur ad proferendam rem *incerto* tempore vel *futuro* vel *qualicunque* exspectandam. Recte igitur Hesychius: *ἡνίκα, ὅτε ἢ ὅταν.* Suidas *ἡνίκα, ὁπότε. ἐκεῖνο δ᾽ οὐδείς, ἡνίκ᾽ ἂν μνησθῶ, θέλει, σῶσαί μ᾽ ἐς οἴκους* Phil. 310. noluerunt semper, nec videntur aliter sensuri. *ἴτ᾽, ἡνίκ᾽ ἂν κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτέ, χωρῶμεν* 868. Verisimile erat, cessaturum dolorem, quippe saepius acciderat idem. *ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκῃ᾽*

κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Oed. Col. 604. θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός 894. μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα Ant. 764. μεῖζον — ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Trach. 1015 ch.

d. ἢ *adiectiva* et *adverbia* sequitur componendarum inter se rerum similitudinem referentibus. ἄλλος. ἄλλον ἢ 'μέ Phil. 347. ἄλλα χρῄζων ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά Oed. R. 595. οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γώ 820. οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν 1051. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοί Ant. 732. οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ Ai. 1137. ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ El. 101 m. οὔτοι πότ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυςφημεῖς 1173. — ἕτερος. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Trach. 832 ch. — πέρα. πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω Phil. 1261. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Oed. Col. 657. — πρόσθεν. πρόσθεν ἢ σὲ τῆςδ' ἔχειν χθονὸς ἀρχὴν ἐφαίνου Oed. R. 736. βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδα — ἀφιγμένην 832. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδειν El. 82. ἦν ἂν ἐν δόμοις τὰ δρώμενα — πρόσθεν ἢ τὰ σώματα 1325. Sed πρὶν ἢ tragicis indictum viderunt Elmsl. et Reis. ad Oed. Col. 36. Legitur in minus bonis codd. et nullius fidei edd. Oed. Col. l. c. Sed πρὶν νῦν membr. Laur. a. b. Ricc. b. Aldus. πρὶν νιν Ricc. a. schol. Elmsl. — Distinctione ponenda in hoc comparandi toto genere opus non videtur, cum vocabulum, in quo comparatio praecipue vertitur, utrique membro commune est.

4. *Particula* διαζευκτική sola synaloephe pronuntianda, non scripta cum insequente vocali coalescit. ἢ οὐκ Oed. R. 555. Ai. 322. ἢ οὐ Oed. R. 993. 1140. ἢ οἰχόμεσθα Trach. 85. ἢ ἀπό 238.

* Ἡβάω v. ἥβη.

Ἥβη 1. proprie *pubertas* et *iuventa*. κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης El. 14. κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος 155 ch. *iuventa a doloribus remota*. Affert Eust. p. 440, 38. ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθα Ter. VII. 6 (517 D.). — Transfertur ad *aetatem* quamlibet. τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων Oed. R. 741. ὕβρις δέ τοι οὔπωποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. XLVII. 2 (705 D.). Sic emendavit Piers. ad Moer. p. 181., quod apud Etym. M. p. 601 extr. legitur ἥβησει τῷ σώφρονι. — 3. *Forma* iuventae comes. ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Trach. 544.

Ἡγεμών 1. *dux viae*. Suidas et Zonaras: ἡγεμών, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. cf. Valck. ad Herod. V. 14. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι Oed. Col. 1539. ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών Ant. 1001. Zeugma tacitum inest. Puer enim, qui vatem adduxerat, alio modo illius *dux* dicitur, quam vates civibus: ille *viae*, hic *faciendi*. Inde dicitur ita, qui *currum regit*. ἐξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς — ἠλαυνέτην Oed. R. 804. — Tralate *regem* significat. ἦν — Λαΐός ποθ' ἡγεμὼν γῆς

τῇδε Oed. R. 103. *ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών* Oed. Col. 290. Inutiliter coniectando ludit Reisigius.

Ἡγέομαι. *Formarum* imperfectum *ἡγεῖτο* exstat Ai. 1080., futurum *ἡγήσει* El. 1027., aoristus *ἡγήσαιτο* Phil. 133. Reliqua praesentis exempla sunt. — Significat 1. *duco* et viam *praeeo*, cum de *exercitus*, tum de *facti* duce. Aut *genitivum* regit, aut *nude* ponitur; *dativus* si quando additur, commodi dativus est. *λεὼν ὢν ὅδ' ἡγεῖτο* Ai. 1080. Propter numeros minus suaves Pors. ap. Kidd. p. 194. *ἦγεν*, Elmsl. ad Heracl. 371. *ἤγετο* coniiciebat. *Αἴαντος ἡγεῖσθαι* 1085. *πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων* Phil. 386. *σοῦ καλῶς ἡγουμένου* Ant. 634. Schol. falso ad imperium Creontis cum nuptiis composito refert; sed nec Hermanni probo rationem *nullum connubium tibi, si quod tu connubium probas, praeferam* interpretantis. *ἡγεῖσθαι* est *consilio et facto viam praeire*; bene igitur adolescens *se etiam carissimum sibi connubium patris voluntati posthabiturum* ait, *siquidem honesta suadeat.* Id ipsum deinde refutandum sibi sumit, honesta esse, quae Creon cupiat. *ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην* Phil. 99., quem versum corrupte scriptum refert Suidas v. *γλῶσσαν.* — *Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων — ἡγήσαιτο νῷν* 133. — 2. Tralate *duco* i. e. *existimo*, cum duobus accusativis aut infinitivo dici solitum. *δυςμενῆ θ' ἡγούμενος* Phil. 1307. *ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς* 1428. *δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς οἴκοι διαίτης* Oed. Col. 352. *ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν* Ant. 1152. — *οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ — τὰ ψευδῆ λέγειν;* Phil. 108. *ἡγεῖσθε δὲ βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν* Oed. Col. 279.

Ἡγητήρ *dux.* *ἄθικτος ἡγητῆρος* Oed. Col. 1547. De v. 1584. v. *ὑφηγητήρ.*

Ἠδέ *atque.* *Ἄδμητος ἠδ' ὁ Λωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός* Lemn. I. 1 (345 D.). *σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας* Scyth. III (493 D.). Vir attici sermonis peritissimus Valck. ad Phoen. 1683. particulae usum a tragicis abiudicarat, firmarat Markl. ad Iph. Aul. 812. Nam apud Aeschylum plus decies legitur, et apud Euripidem Herc. fur. 30. Hec. 323. v. Pors. — De tono v. Arcad. p. 184, 23.

Ἡδέως *suaviter.* *ἡδέως εὕδουσαν* Trach. 174. — *laete.* *οὔτ' ἂν — ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα* Ant. 70. *ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα* 432.

Ἤδη *iam, adhuc, demum.* I. Cum *verbo* et *praesente* quidem: *ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;* Phil. 464. *ὁρᾷς ἤδη* 824 ch. v. Herm. *ἐνθάδ' ἤδη τοῦ πάθους κυρῶ* 887. *ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν — ἤδη 'στί* 952. *φονᾷ νόος ἤδη* 1193 m. *ὥσπερ ἤδη ζῇς* 1382. *πόλις γὰρ — ἤδη σαλεύει* Oed. R. 23. *κἀμ' ἦμαρ ἤδη — λυπεῖ* 73. *τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν* 298. *τοῦτ'*

sunt, cum ἥκειν *originem* significat, tum etiam rem alicui *contingentem* et *eventum*, velut vaticinii, universe. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Oed. Col. 1229 ch. de mortuis. *contingere.* σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα Oed. Col. 94. οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆςδε — ὄνησις ἥξει 453. Similiter dictum ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί 1179. est enim ab *accidendo ad aures* tralatum *evenire, eventum habere, expleri.* Item de *morbo vel calamitate* ingruente: ἥκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνου Phil. 748. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος Ai. 185 ch. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 272. *Ingruere* de re futura ἥκει γὰρ τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή Oed. Col. 1470. *adest.* ἥξει — Ἐρινύς El. 479 ch. Viam firmat σκόπει — τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα Oed. R. 953. *quomodo exciderunt*, id est, quam mendacia visa sunt. ἥξει γὰρ αὐτά Oed. R. 341. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. Schol.: παραγενήσεται, φανήσεται. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. — d. Inde et *convenire in aliquem* et *decere* significat. οὔτε χ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως Oed. Col. 742. i. q. προςῆκε: schol. προςήκει. Ad sententiam confer Oed. R. 1430. Elmsleius comparat Herod. II. 36. Schaeferus Eurip. Alcest. 298. Sed quem Porsonus ad Phoen. 372. ἥκει interpretatur Heraclidarum locum 214. alienissimus est propter additum ὧδε, quod vidit Pflugk. ad Heracl. l. c. Cf. Schaefer. ad Greg. Cor. 986. — e. Nonnullis locis recte interpreteris *adesse*, ut tamen veniendi potestas non ita prematur. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Phil. 960. Optime convenit *didicisse videris.* νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 358. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 360. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; 585. λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων Phil. 1251. *Adsum* et *redii* si quis interpretatur, non obsto: mihi tamen nihil inesse videtur nisi οὓς φέρω, modo quod illud elegantius rem imagine complectitur. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν El. 787. Venerat quidem subornatus de Oreste mortuo nuntius, sed nunc nihil dicit Clytaemnestra, nisi magno *praemio dignum visum iri.* Similia sunt μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς El. 1192. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; 1193. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω Oed. R. 1519. Hoc loco et Ai. 637 (623 H.). Oed. Col. 1177. (1179.) mire miscens Brunckius ad Phil. 181. ἥκειν idem quod ἔχειν esse dicit. τῆς μητρὸς — ἥκω φράσων Trach. 1112. dudum enim aderat Hyllus. ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 623 ch. id quod ὤν, sed delectum ἥκων cum propter illustriorem reddendam rei imaginem, tum quod Aiax Troiam cum aliis ducibus exierat obsessurus. — f. Semel legitur, quod eodem redit, εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον Oed. Col. 909. si *ira percitus venissem* i. q. essem. Locutionem asseruit Hermannus Aesch. Suppl. 483. a Blomfieldo ad Pers. 511.

γὰρ εἶδον πολλάκις El. 62. — *ποτέ. ἤδη πότ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν* Ai. 1121. — *τοτηνίκα. τοτηνίκ' ἤδη — πόλις βίᾳ ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς* Oed. Col. 441. — Cum alio adverbiorum genere consociari videtur bis: *ὅταν πέλας ἤδη τὸν Ἅιδην εἰςορῶσι τοῦ βίου* Ant. 577. *πρὶν — παντελῶς ἤδη βίος διεκπερανθῇ* Tynd. I. 2 (572 D.). — *Subauditur* adverbium: *τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται* Oed. Col. 620. Aut intelligendum *νῦν* aut *πάλαι*, et dura omissio est propter adverbialiter dictum in altero sententiae membro insertum. — 3. Cum *substantivo* coniunctum ethicam significationem habet, *adeo s. demum. τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναί* El. 92. Brunckius cum aliis post *παννυχίδων* distinguens *ἤδη ξυνίσασι* coniungebat, quod sententia vetat fieri; *παννυχίδων ἤδη* iungenda: *atque vigilias demum si commemorem.* Hoc intellexere, qui in edd. Ald. Iuntt. post *ἤδη* distinguebant, sed nollem eos secutus esset Hermannus. Talia enim sensu et intelligendo iudicanda sunt, non significanda virgulis. In inc. LXXXV. 5 (759 D.). Brunckius *ἔχει* correxit. — 4. Cum *numeralibus. ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον* Phil. 312. *ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον* 354. *ἤδη δέκα μῆνας* Trach. 44. *τελοῦντες ἕκτον τ' ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον* El. 716. *ἤδη* etiam ad *τελοῦντες* referas. — Cum aliis adiectivis: *φρούδον γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος* Ai. 257. *πόσον τιν' ἤδη — ὁ Λάϊος χρόνον — ἔῤῥει —*; Oed. R. 558. *τόνδε γὰρ βλέπω θυραῖον ἤδη* Trach. 592., ubi etiam subaudias *ὄντα. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες* Phil. 596. Sed de duobus exemplis, *τοὐμὸν ὡς ἔῤῥει δέμας φλογιστὸν ἤδη* El. 58., et *ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς* Trach. 596. ambigo, an ad *ἔῤῥει* et *ἐσμέν*, an ad *φλογιστόν* et *βραδεῖς* adverbium referendum sit. — 5. Cum *pronomine* iungi videtur El. 1104.: *τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφὲς πρόχειρον ἄχθος — δέρκομαι*: elegantius enim coniunguntur *τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη*, *iam praesens*, quam *ἤδη δέρκομαι*. Idem Oed. R. 531.: *αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.* Iungenda *ὅδε ἤδη περᾷ*, quanquam potest etiam *αὐτὸς περᾷ ἤδη*. Tertia ratio, *αὐτὸς ἤδη*, improbanda est. — Inscite grammaticus apud Etym. M. p. 418, 58., postquam cum tribus temporibus, praesente, praeterito, futuro dici *ἤδη* narravit, idem quod *νῦν* significare addit. Rectius alter p. 419, 5.: *τὸ ἤδη ἀόριστόν ἐστι καὶ τρεῖς χρόνους δηλοῖ.* Cf. schol. Dion. Thr. p. 937, 11.

Ἥδιστα v. *ἡδύς.*

Ἥδομαι gaudeo, delector. ἥδομαι μέν σ' εἰςιδὼν βλέποντα Phil. 870. *οὐχ ἥδομαι* Trach. 373. *δρῶντες ἂν ἡδώμεθα* Ai. 1064. *τὸ δ' ἔπος, οὐκ ἐρῶ τάχα, ἥδοιο μέν* Oed. R. 937. *ὅςτις ἥδεται λέγων ἀεί* Alet. III. 1 (90 D.). — *αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς* Ai. 265. — *ὅς μηδ'*

progr. de quibusd. Callim. fr. edito a. 1821. et Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 344.

Ἡλιῶτις solaris. ἀκτὶν᾽ ἐς ἡλιῶτιν Trach. 694.

Ἧμαι sedeo. ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον Ai. 304. ἁ δ᾽ εὔνις ἀβρὰ — ἧστο Trach. 522 ch. ἧμην ἐκπεπληγμένη Trach. 22. Cod. Flor. Harl. ed. Ald. male ἥμην.

Ἦμαρ dies. Nullo elatioris tenuiorisve orationis discrimine melicorumve et diverbiorum usu distinguuntur ἦμαρ et ἡμέρα: imo frequentius in diverbiis quam in canticis ἦμαρ est. In his ἆμαρ scribi solet, nec tamen constanter. τοῦτ᾽ ἐπ᾽ ἦμαρ ἔρχεται Oed. R. 199 ch. κατ᾽ ἦμαρ αἰεί Oed. Col. 688. αἰὲν ἐπ᾽ ἤματι 694. κατ᾽ ἦμαρ Phil. 1078. Leguntur ea sine discrepantia scripturae, nec satis idonea a metro glyconeo sumenda defensio: quanquam Hermanno ad Bacch. 904. ab isto versuum genere alienum videbatur; Reisigio (v. p. 287.) secus visum. Contra τελεῖ Ζεύς τι κατ᾽ ἦμαρ Oed. Col. 1081. Libri Tricliniani, membr. Brunckii, codd. B. T. Farn. ἦμαρ. κατῆμαρ Vat. κατᾶμαρ Laur. A. κατ᾽ ἆμαρ distincte Par. F. Aldus. ὅπως μηκέτ᾽ ἆμαρ ἄλλ᾽ εἰσίδω Ant. 1314 m. Versui dochmiaco et animo tristitia maxima percusso bene sane convenit ἆμαρ. In fr. inc. XXVII. 4, 1. (685 D.) τὸ κατ᾽ ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων legitur, sed Stobaei, a quo hi versiculi servati sunt, nulla fides est. Eadem inconstantia apud Euripidem: apud Aeschylum iniuria videtur ἦμαρ legi Choeph. 653. quod solum apud illum exemplum vocabuli in cantico exstantis est. — De *usu* certum, ubique fere *diem*, qui nunc est vel quem aliquo tempore fuisse vel futurum esse memoratur, significari. κατ᾽ ἆμαρ Oed. Col. 1081. *hodie.* ὅπως μηκέτ᾽ ἆμαρ ἄλλ᾽ εἰσίδω Ant. 1314. *ut hodie* moriar. τί γὰρ παρ᾽ ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει — ; Ai. 470. dies alterni. V. Steph. Thes. v. παρά et Herm. l. c. Affert Eust. p. 906, 36. Suidas v. ἦμαρ. εὔξαι κατ᾽ ἦμαρ τὸ νῦν 740. *hoc die.* ἐν δ᾽ ἦμαρ — δεύτερον Phil. 354. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ 526., *hunc ipsum diem* dicit, quo in eo est ut ex pristina solitudine hominum commerciis restituatur. ὦ θάνατε — πῶς αἰεὶ καλούμενος — κατ᾽ ἦμαρ 787. *quotidie.* τί ποτ᾽ αὖ μοι τὸ κατ᾽ ἦμαρ ἔσται 1078 m., id est τὰ τῆς ἡμέρας ἐπιτήδεια. τὸ κατ᾽ ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων inc. XXVII. 4, 1. καί μ᾽ ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει Oed. R. 73. *hic dies,* comparatus ille cum tempore itineri necessario. Nam oportuit iam adesse Creontem. τῇδε Βακχεῖος βότρυς ἐπ᾽ ἦμαρ ἕρπει Thyest. VI. 3. (239 D.) et εἶτ᾽ ἦμαρ αὔξει μέσσον ib. v. 5., = μεσημβρία: de prodigiosa enim vite sermo, cuius fructus uno die crescere ad maturitatem putabatur. Magis universe *tempus* significatur. θάλλει δ᾽ οὐρανίας ἐπ᾽ ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ᾽ ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος Oed. Col. 688 ch. Nam καί

κ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν, quam sententiam cum Pindari rbis similis argumenti componit Eust. p. 757, 31.

Ἡδυεπής suavisonus. ὦ Διὸς ἁδυεπὴς φάτι Oed. R. 151 ch. de oraclo, Laur. a. b. ἁδυεπές, paene probatum Elmsleio: v. Herm.

Ἡδυμελής suaviter canorus. τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Tham. . 2. (228 D.) v. ξόανον.

Ἡδύπνοος (ῠ in thesi) *suave spirans, i. e. blandus.* ἁδυπνόων κλύοντ — ὀνειράτων El. 471 ch. Tricl. εὐφραντῶν ἡμῖν explicat. Erf. olim δύπνοον, v. Herm.

Ἡδύπολις civitati acceptus. σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἡδύπολις Oed. . 510 ch. Mallem ἁδύπολις.

Ἡδύς dulcis, iucundus, gratus. 1. De *rebus.* ἡδὺ — κτῆμα τῆς ίκης λαβεῖν Phil. 81. Non opus ad breviloquentiam confugere, in quo enere alii et ipse Hermannus peccarunt; κτῆμα νίκης λαβεῖν ἡδύ ἐστιν ffensioni non est, si quis recte recordatur de usu articuli apud tragicos. ὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ Oed. . 1516. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη Oed. Col. 630. εἰ δ' ἐνθάδ' δὺ τῷ ξένῳ μίμνειν 644. εἰ τόδ' ἡδύ 646. μῦθος — οὐθ' ἡδὺς οὔτ' λγεινός Ant. 12. ὅπως — ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν El. 56. φέρων ἥκω όγους ἡδεῖς 657. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν δύν 771. ἡδὺ — λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. I. 1 (358 D.). δὺ ξανῆσαι Past. VI. 9 (450 D.). τὸ κέρδος ἡδύ inc. LVIII. 3. (om. D.) ententia, quae etiam ex Aethiopibus (I) affertur, et similis exstat El. 1. — *Comparativus.* πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν Oed. R. 592. t adverbiascenti ratione dictum ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον ελᾶν Ai. 990. — *Superlativus.* τὰ τῶν τεκόντων ὄμματ' ἥδιστον βλέπειν Oed. R. 999. Habet versum Stob. LXXIX. 20. ὦ δισσὰ — ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα Oed. Col. 326., cum circumlocutione, προσφωνήματα enim sunt Oedipus et Antigona ipsi, sicut σῶμα δέμας ὄμμα pariter dicuntur. ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν 435. ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἶ, μήτε — 806. τὸ — ἐκ κακῶν πεφευγέναι ἥδιστον Ant. 434. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος 1019. γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν Ai. 79. ἥδιστος βίος 550. ἥδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα El. 1349. ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοὶ 1352. τὸ ζῆν — παντὸς ἥδιστον γέρας Acris. VIII. 1 (65 D.). τυραννίδος — ἡδίστην ἕδραν Aload. XI. 3 (109 D.). Sic unus cod. Gaisf., vulgo αἰσχίστην: sed minime turpis regalis dignitas apud heroes, nec usquam apud Sophoclem contemtae indicium. Corruptela similis illi, quam in αἴσχιστος et ἔχθιστος docti notarunt. — ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ Creus. V. 2 (326 D.). ἥδιστον ζῶμεν — βίον Ter. VII. 4 (517 D.). — Adde *adverbii* exempla

νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Trach. 650. laboris et aerumnarum *tempus* sustulit et finivit. ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ El. 987. *nunc*, non *hoc ipso die*. Etiam haec duo exempla ad hanc significationem redeunt: ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπης ἐγγυτέρω Oed. Col. 1218 ch. *longa* enim *vita* significatur humana. παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ (μάτηρ) Ai. 613 ch. i. q. γεραιά. Ita νέος ἡμέρα id quod νεότης est Eur. Ion. 720., v. Intpp. et Blomf. gl. Pers. 266. Paulo aliter dicitur (σοφοῖς) ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. XXX. 2. (688 D.) *aetate a diis concessa* augetur sapientia. — 3. *Dies nocti* opponitur. Sol dicitur ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον Ant. 104 ch. cf. Erf. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ (νὺξ ἐξίσταται) Ai. 658. ὦ φαεννῆς ἡμέρας σέλας 843. οὔτε νυκτὸς — οὔτ' ἐξ ἡμέρας El. 770. τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν — πνεύσαντα νυκτὶ ἡμέρας μαλάσσεται Acris. VI. 2 (63 D.). μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τε Oed. Col. 624 νύκτες ἡμέρας τ' ἴσαι El. 1357. Ambiguus locus videtur El. 258.: ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, quod et de *die* et de *vita* transigenda intelligi licet: huc tamen inclino, quod v. 251. praecessit ἁγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ. — 4. Reliquum est de *dorismo* ut dicatur. Mihi quidem semper mirum visum est, cur Hermannus, qui ἆμαρ glyconicis et his similibus versuum generibus abiudicet, longe clementiorem sese in voce ἡμέρα praestiterit. Certe in talibus vel cognatis ἁμέρα consensu legitur Antig. 104. Oed. Col. 1218. Ai. 613.; in dactylico El. 194., quem versum anapaesticum esse dactylo terminatum Hermanno non credas: sed si anapaesticus est, eo magis ἁμέρα mirationem facit; versu cretico Trach. 651. v. Herm. El. D. Metr. p. 273.; dochmiaco denique Antig. 1312. Et plurimis locis consensus librorum esse videtur: modo Flor. Δ ἡμέρα habet Ai. 613.; sed Ant. 1312., quo maximam omnium consensionem exspectares, unus cod. Aug. (b. ut videtur) ᾱ tuetur, etsi de codd. Laurentt. non satis constat. Terei autem locum fr. VIII. 3. propter exiguam sive nullam potius libri Stobaeani fidem non numero.

Ἡμερεύω *diem transigo, dego* universe. ἕκηλά που — ἡμερεύσομεν El. 777. διημερεύσομεν, βιώσομεν schol. Alter explicatius loquitur, a die transigendo ad vitam agendam traductum esse observans.

Ἡμέριος. Nunc nonnisi cum dorismo legitur. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος Ai. 207 an. Hoc et libri habent et schol., qui recte videtur explicare subaudiendo καταστάσεως; magis arridet Hermanno ὥρας. Iam antiqua aetate versus intellectus non est, ut scripsisse nonnullos τῆς ἀημερίας schol. auctor sit, quo spectat etiam αἰμερίας prae-

ἥκιστ᾽ ἂν Ἰοκάστῃ λέγοι Oed. R. 1053. quod quidem iam in adverbii naturam degeneravit.

Ἥκω. Formis verbi separatim componendis, cum satis constet nonnisi *praesentis imperfecti* et *futuri* usum esse, opus non est. *Usus* 1. *proprius* is est, ut *venisse* et *adesse* significet. εἰς σε πόμπον — ἥκω Phil. 499. τὴν σὴν ἥκω χάριν 1399. τίν᾽ ἡμῖν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων Oed. R. 86. aderat enim peregre adveniens. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Oed. Col. 12. τὰ δὲ νῦν τιν᾽ ἥκειν λόγος οὐχ ἅζοντα 133 ch. ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε 288. ὦ τέκνον, ἥκεις; 328. ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς 736. πρὸς πόλιν δ᾽ ἐπίσταμαι — ἥκων 738. ἥκεις ἔμ᾽ ἄξων 788. ἥκω κόρην ἄγων τήνδε Ant. 390. ἆρ᾽ ἀχνύμενος — ἥκει 625 ch. ἥκομεν κοινὴν ὁδόν 975. τί δ᾽ αὖ τόδ᾽ ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων; 1157. aderat enim nuntius. τὰ δ᾽ ἐν δόμοις (φέρων) ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ᾽ ὄψεσθαι κακά 1265. Introierat enim scenam Creon. ἥκει δόμους ὡς τούσδε Trach. 364. ἣν (γυναῖκα) ἥκεις ἄγων 399. ποῖ γᾶς ἥκω 980 an. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν Ai. 776. πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε 1095., unicum imperativi etiam apud alios rari ex Sophocle exemplum. σοὶ φέρων ἥκω λόγους ἡδεῖς El. 656. παρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων El. 45. μὴ καὶ μάθῃ μ᾽ ἥκοντα Phil. 13. — μάτην ἄρ᾽ ἡμεῖς ἥκομεν El. 762. ὅπως γὰρ ἥκομεν Ant. 403. *ut revertimus.* ἥκετ᾽ ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 128 m. Haec sola sunt imperfecti *proprie* dicta exempla. — ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ᾽ εἰς ὁμιλίας; Oed. R. 1489. ἵξετε exstare dicitur in aliquot codd. Κρέοντά γ᾽ ἴσθι σοι — ἥξοντα Oed. Col. 398. ἥξουσιν ἄνδρες 659. τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα 1107. σχολῇ ποτ᾽ ἥξειν δεῦρ᾽ ἂν ἐξηύχουν ἐγώ Ant. 386. φίλη μὲν ἥξειν πατρί 889. ἄψοῤῥον ἥξομεν El. 53. ἥξοντ᾽ Ὀρέστην 286. τοῦ κασιγνήτου τί φής, ἥξοντος ἢ μέλλοντος 310. σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν 801. ἐς δόμους — ἥξειν Trach. 185. φρόνει νιν ὡς ἥξοντα 288. πρὸς δ᾽ οἷον ἥξεις δαίμονα inc. LII. 1 (709 D.). De *locis* item, etsi non de homine dictum cum *cursum* fluminis significat. ἥκει δῆμον τὸν Ἀργείου Inach. XI. 6 (265 D. Brunckio omissum). — 2. *Figurate dictum.* a. *pervenire et devenire* aliquem ad finem terminumque. ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ᾽ ἀκμάς Oed. R. 1492. οὔτοι πόθ᾽ ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου Polyid. III (463 D.). ἥξεις εἰς τὸ μόρσιμον inc. XXXII. 2 (690 D.). — b. Inde et *adduci* aliquo et *redigi in quandam necessitatem* et contra *progredi aliquo* temeritatis et iniuriae. ὁ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἥκων Phil. 377. *eo adductus* i. e. eo convicio graviter irritatus. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις; Oed. R. 687. *vide quid sequatur.* Eadem formula exstat Oed. Col. 941. ἐξοιδά σε οὐ φιλὸν — ἐς τοσήνδ᾽ ὕβριν ἥκοντα Oed. Col. 1034. εἰς τόδ᾽ ἥξεις, μὴ λέγω γε τοὔνδικον Oed. R. 1158. scil. εἰς ὄλεθρον. — c. A veniendo deflexa

sunt, cum ἥκειν *originem* significat, tum etiam rem alicui *contingentem* et *eventum*, velut vaticinii, universe. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Oed. Col. 1229 ch. de mortuis. *contingere*. σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα Oed. Col. 94. οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆςδε — ὄνησις ἥξει 453. Similiter dictum ἔχθιστον φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί 1179. est enim ab *accidendo ad aures* tralatum *evenire*, *eventum habere*, *expleri*. Item de *morbo vel calamitate* ingruente: ἥκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνου Phil. 748. ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος Ai. 185 ch. δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ 272. *Ingruere* de re futura ἥκει γὰρ τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή Oed. Col. 1470. *adest*. ἥξει — Ἐρινύς El. 479 ch. Viam firmat σκόπει — τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα Oed. R. 953. *quomodo exciderunt*, id est, quam mendacia visa sunt. ἥξει γὰρ αὐτά Oed. R. 341. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί 342. Schol.: παραγενήσεται, φανήσεται. ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν 713. — d. Inde et *convenire in aliquem* et *decere* significat. οὔτ' ἔχ' ἥκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως Oed. Col. 742. i. q. προςῆκε: schol. προςήκει. Ad sententiam confer Oed. R. 1430. Elmsleius comparat Herod. II. 36. Schaeferus Eurip. Alcest. 298. Sed quem Porsonus ad Phoen. 372. ita interpretatur Heraclidarum locum 214. alienissimus est propter additum ὧδε, quod vidit Pflugk. ad Heracl. l. c. Cf. Schaefer. ad Greg. Cor. 986. — e. Nonnullis locis recte interpreteris *adesse*, ut tamen veniendi potestas non ita prematur. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν ἔοικας ἥκειν αἰσχρά Phil. 960. Optime convenit *didicisse videris*. νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον — φέρουσα Oed. Col. 358. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε 360. ποῖον δ' κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; 585. λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρων Phil. 1251. *Adsum* et *redii* si quis interpretatur, non obsto: mihi tamen nihil inesse videtur nisi οὓς φέρω, modo quod illud elegantius rem imagine complectitur. πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος τυχεῖν El. 787. Venerat quidem subornatus de Oreste mortuo nuntius, sed nunc nihil dicit Clytaemnestra, nisi magno *praemio dignum visum iri*. Similia sunt μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς El. 1192. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; 1193. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω Oed. R. 1519. Hoc loco et Ai. 637 (623 H.). Oed. Col. 1177. (1179.) mire miscens Brunckius ad Phil. 181. ἥκειν idem quod ἔχειν esse dicit. τῆς μητρὸς — ἥκω φράσων Trach. 1112. dudum enim aderat Hyllus. ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Ai. 623 ch. id quod ὤν, sed delectum ἥκων cum propter illustriorem reddendam rei imaginem, tum quod Aiax Troiam cum aliis ducibus exierat obsessurus. — f. Semel legitur, quod eodem redit, εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον Oed. Col. 909. si *ira percitus venissem* i. q. essem. Locutionem asseruit Hermannus Aesch. Suppl. 483. a Blomfieldo ad Pers. 511.

impugnatam, qui *ἦλθοι* scribi iubebat inconsiderate. Relinquitur locus Oed. Col. 1268. *μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκων τἄλλα μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.* De hoc loco exposuimus v. *πυνθάνομαι.*

'Ηλέκτρα n. pr. *ἡ δύστηνος 'Ηλέκτρα* El. 80. *πρόδοτος — σαλεύει 'Ηλέκτρα* 1064 ch. *παῖ δυστανοτάτας 'Ηλέκτρα ματρός* 121 ch. *'Ηλέκτρα* 1162. 1358. *ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος 'Ηλέκτρας τόδε;* 1168.

"Ηλεκτρος electrum. *τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον* Ant. 1025. De hoc masculino *ἤλεκτρος* v. Spohn. ad Niceph. Blemm. p. 28.

'Ηλίκος qualis, inprimis de *aetate aut extremae senectutis aut tenera.* *ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι* Oed. R. 15.

"Ηλιος sol. 1. *Astrum* haud dubie significatur: *ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις* Phil. 17. *ἡλίου ἐνθάκησις* locus est, quo quis apricari possit. *ἡλίου φάος* 659. *σέλας* El. 17. *φέγγος* El. 372. Trach. 693. *κύκλος λαμπρός* Ant. 412. *κύκλον ἡλίου* inc. XC. 2 (771 D.). *ὡς ἂν οὑτὸς ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ* Phil. 1314. *πολλοῖσιν ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν* Oed. Col. 351. *τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου* Ant. 1052. Quod cur Schaeferum secutus initiali maiuscula scripserit Hermannus, ignoro. *ἡλίου τέλλοντος* El. 699. *ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον* Trach. 688. *τὴν ἀφ' ἡλίου βολὴν (κέλευθον)* Ai. 864. — 2. *Solem deum* significat, ut ex epithetis maxime additis est animadvertere: *οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον "Αλιον* Oed. R. 660 ch. *θεόν* libri veteres et Aldina omittunt. *φλόγα αἰδεῖσθ' ἄνακτος 'Ηλίου* 1426. *θεῶν ὁ πάντα λεύσσων "Ηλιος* Oed. Col. 873. *ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν "Ηλιε* Ai. 833. *τὸν διφρευτὴν "Ηλιον προσεννέπω* 844. *"Ηλιε δέσποτα* Rhizot. II. 1 (480 D.). *"Ηλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας* Ter. XIV (523 D.). *"Ηλιος οἰκτείρειέ με, ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν* inc. XCI. 1 (772 D.). Sed neque *ἥλιος*, nec quod vulgo apud Script. vit. Arati ap. Petav. p. 151. legitur *ἠέλιος* satis conveniunt. Prius illud versum perdit anapaesto inferendo, hoc a trimetris alienum. Cum codex habeat *ἠελίοιο κτείρειε*, aut in verbo vitium inest, aut manca sententia. Minus certa Dei Solis significatio aliis locis est. *ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς ἢ ποῦ φαέθων "Αλιος* El. 814 ch. *φλογιζόμενον "Αλιον αἰτῶ* Trach. 96 ch. — 3. Semel videtur *diem et lucem* significare. *ἡνίκ' ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ* El. 416. *luce facta* aperit somnum coniectori. V. Blomf. gloss. Aesch. Choeph. 971. — Doricum *"Αλιος* illis duobus locis Trach. 96. El. 814. ex libris satis videtur constare. *'Αέλιος* suo loco tetigimus. Id in El. 814. Flor. *Δ.* habet.

'Ηλιοστερής solem arcens. *κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει* Oed. Col. 314. Explicat Eust. p. 803, 1., respicit Suidas v. *ἡλιοστερής* et *πλατύπιλος*. V. Bentl. ad fr. Callim. 124. Naeke in

ἀκμάς, τίς οὗτος ἔσται; Oed. R. 1492. sc. *ὅστις ὑμᾶς γαμεῖ. ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν αὑτῷ ξυνειδῇ* inc. XV. 2. 1. (669 D.) sententia absoluta non est.

Ἡνιοστρόφος auriga. ὀξὺ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος El. 721.

Ἧπαρ iecur. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν Ant. 1299. *πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην* Trach. 927. Tralate dictum *de pectore* et *intimo animo: χωρεῖ πρὸς ἧπαρ — γενναία δύη* Ai. 918. cf. Wyttenb. ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 17.

Ἤπειρος continens. δισσοῖσιν ἀπείροις κλιθείς Trach. 101 ch. *ἀπείροισι* Ald. et codd. plerique. Asiam et Europam intelligi, in quas partes multi orbem terrarum dividebant, ostendit Schaef. Mel. Cr. p. 36. — Eodem modo dictum fr. inc. LXXXIII. (761 D.) *ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν,* quae secundum schol. Aesch. Pers. 181. ex illo huius versiculo expressit Sophocles: *ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε.* Corrupte illa leguntur apud Herod. Piersoni p. 434.

Ἤπιος lenis, propitius, de animo et voluntate. *σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους τ' ἡμῖν μολεῖν* Phil. 728. (*θεούς*). *Leniens* autem remedium doloris significat *ἠπίοισι φύλλοις* Phil. 691. Utramque significationem complectitur Hesychius: *ἤπια, μαλθακά, προσηνῆ, ἥμερα. — πρᾶος ἢ λιπαρός* Phot. p. 72, 18. Proprium autem est de remedio doloris, v. Iacobs. Lectt. Stobens. p. 32.

Ἠπίως leniter. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν — συμφέρει El. 1431 ch. Gl. *λίαν πράως;* rectius erat quasi leniter et temperata mente, *οἱονεὶ εὐκόλως.* Apud schol. memoratur alia lectio *νηπίῳ,* profecta ab iis qui *ἠπίῳ* scriptum reperientes ad Aegisthum referrent.

Ἠπύω v. ἀπύω.

Ἦρ ver. ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον Oed. R. 1137.

Ἥρα dea. Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. *Ἥρας πάγοις* Inach. II. 3 (256 D.). Argis, vel in Argolide. — De tono v. Eustath. p. 580, 46.

* *Ἦρα quod attinet.* Hermanni olim coniectura Ai. 177 ch. probata Schaefero.

Ἡράκλειος quod Herculis est. τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον Trach. 51. Hermannus *Ἡρακλείαν* suaviter ad aures accidere putat. *φρενὸς τῆς Ἡρακλείας* 573. *τὸν Ἡράκλειον θάλαμον* 909. *τὸν Ἡράκλειον ἆθλον* Phil. 1116 m. Codd. nonnulli, Harl. et membr. Brunckii *ἄθλιον,* quod a Vauvillersio coniectura repertum Brunckius et recentiores recepere; agnoscitur etiam a schol. min; sed *ἆθλον* schol. alter, etsi perverse explicans. *Ἡράκλειον ἆθλον* dixit arcum ab Hercule praemio sibi datum. V. Herm. — *τῶν Ἡρακλείων ὅπλων* Phil. 262. *τῶν Ἡρακλείων πόνων* Trach. 169. *δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις* 912. — *βέλεσι τοῖς Ἡρακλείοις* vitiosa librorum scriptura Phil. 1392. a Brunckio tacite in *Ἡρακλέους*

ἦμαρ αἰεὶ est *omnibus diebus*, *perpetuo*, *ἀεὶ καθ' ἡμέραν* schol.: melius *ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν*. Simili adverbiascente modo dictum *αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκύτοκος πεδίων ἐπινίσσεται* 694. *die post diem* i. e. *semper*. Cf. Reisig. Enarr. ad v. 681. — Rarius *dies* significatur *nocti* oppositus. *κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ* El. 251. *εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται* Oed. R. 199 ch. Schol.: *τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται.* Sed est nominativus *ἦμαρ*. V. Herm. *ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ* El. 106. Affert Suid. v. *ἔς τ' ἂν λεύσσω.* — De spiritu Herodianus monet apud Suidam v. *ἦμαρ*, schol. Ven. Il. *α.* 576. ibique Eustath. Etym. Gud. p. 242, 40.

'Ημέρα. Significationum eadem ratio. **1.** ***Dies*** quatenus decursu temporis cernitur. *ἡμέρας μέρος βραχύ* Phil. 83. *ἡμέρας — οὐχ ὅλης μιᾶς* 478. quod affert Eustath. p. 756, 20. *κάφ' ἡμέρας τῆς νῦν* Oed. R. 351. *ἥδ' ἡμέρα* 437. *ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* 615. *τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν* 780. *diem illum*. v. *εἰμί*. *μὴ δῆτα — ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν* 831. *ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ* 1157. *τῇδε θἠμέρᾳ* 1283. Erf. de coniectura *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ*. V. Herm. ad Ai. 743. *καθ' ἡμέραν τὴν νῦν* Oed. Col. 3. *τῆς ἐσαυρίου — ἡμέρας* 574. *τὸν καθ' ἡμέραν βίον* 1366. *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* 1608. Trach. 737. *μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ* Ant. 14. *μίαν καθ' ἡμέραν* 55. 171. *τερμίαν ἁμέραν* 1312 mel. *diem mortis*, velut *τελευταίαν ἡμέραν* Oed. R. 1529. *ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ* Trach. 606. *τὴν παροῦσαν ἡμέραν* 942. *τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν* 1118. *eis*, *quae hodie facta sunt*. *τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει —;* Ai. 470. *τῇ τόθ' ἡμέρᾳ* 492. El. 1123. *τῇδε θἠμέρᾳ* 743. 765. quo altero loco *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* Aug. c., quod secutus Lobeckium Erfurdt. dedit, alterum consuetudine tragicorum et rationi repugnare dicens, sed v. Herm. Habet *τῇδε θἠμέρᾳ* etiam Tzetzes Exeg. in Il. p. 33., ubi v. 747. 48. affert. v. 1341. libri omnes in *τῇδε θἠμέρᾳ* consentiunt. *καθ' ἡμέραν τὴν νῦν* 788. *φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας* 843. si est *hunc diem*: melius tamen Nocti et Inferis lux opposita credetur. *κείνα — ἁμέρα* El. 194 m. *ἐκείνην ἡμέραν* 270. *ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* 664. *nunc ipsum*. *ἄλλης ἡμέρας* 688. *postea*. *ἡμέρᾳ τῇδε* 773. *ἡ νῦν ἡμέρα* 907. Versum affert Suid. v. *κῦρος*. *ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ* 1138. 1355. — *λευκὴν ἡμέραν, τὴν ἀγαθήν* Antiatt. Bekk. p. 105, 33. ex Atham. II. 9 (10 D.). *ὧν ἐρῶ καθ' ἡμέραν* Creus. V. 3 (326 D.). *τὸν καθ' ἡμέραν (πόνον)* Niob. VI. 3 (400 D.). *μί' — ἁμέρα* Ter. VIII. 3 (518 D.). *καθ' ἡμέραν ἀεὶ* inc. C. 4 (779 D.). — *τὸν ἄσκοπον χρόνον — ἡμερῶν* Trach. 246. *εἴ τις δύο ἢ — πλέους τις ἡμέρας λογίζεται* 940. *οὐ διέσχον ἡμέρας τρεῖς* Oed. R. 717. — **2.** Inde ad *tempus* universe significandum tralatio fit. *τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν, ὁπηνίκ' ἔζει θυμός* Oed. Col. 434. De una die cogitari sententia prohibet. *ἐς τόδ' ἡμέρας* 1140

Hermannus scripsit ἐν ἀσυχαίᾳ βάσει βάσιν ἁρμόσαι. Libri ἡσυχίᾳ. Elmsl. ἐν ἡσύχῳ.

Ἡσυχία v. ἡσυχαῖος.

Ἥσυχος *quietus* (silens). ἥσυχος θακεῖ Ai. 318. τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν Ant. 1076. Dubitabat Schaeferus, an non secundum Thomam p. 426. Etym. M. p. 31, 18. ἡσυχαιτέραν scribendum esset. Sed v. Buttm. Gr. Mai. vol. I. p. 265. In ἡσυχωτέραν libri etiam Laurr. consentiunt. — Adverbiascit ὥςτε πᾶν ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν Oed. Col. 82.

Ἤ τοι et ἦ τοι v. ἤ et ἦ.

Ἥφαιστος *Vulcanus*. ἔν θ' ὅπλοις ἀμμῶξιν Ἡφαίστου τέχνη Achill. VI. 1 (168 D.). — Figurate *ignem* significat. πρὶν — στεφάνωμα πύργων πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν Ant. 123 ch. et de igne sacrificii: ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν 994. Versum affert Tzetz. Exeg. Il. p. 53, 11. cf. Musgr. ad Eur. Phoen. 1291 (1261 Valck.).

Ἡφαιστότευκτος *Vulcano procreatus*. τὸ παγκρατὲς σέλας ἡφαιστότευκτον Phil. 975. Maiuscula initiali scribi non debet.

Ἠχέω *insono*. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον — κωκυτόν Trach. 863. ἀκτὰς — λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους, Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας — χοάς Polyx. II. 2 (469 D.). Vulgo ἠχούσας et λίμνας. Brunckius γόοις. V. Iacobs. Lectt. Stob. p. 6., cui tamen audacem transpositionem tentanti non assentior. Passivum. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος —; Oed. Col. 1496. cf. Boeckh. ad Pind. fragm. p. 578.

Ἠχώ *sonus*. ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανής Phil. 189 ch. De gravi *lamentatione*: ἐπὶ κωκυτῷ — ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν El. 108 an. θρηνητικὴν explicat Erf. sed significat *clamorem alios ad luctum provocantem*. Apud Suid. v. ῥιπάς legitur ἐπὶ κωκυτοῖς. De tono accusativi Apoll. de Pron. p. 112, B. Herod. ad Il. β. 262. cf. ad ι. 240.

Θ.

Θαιρός. θαιρός, διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σοφ. Τριπτολέμῳ. Hesychius. Nam Etym. M. p. 395, 11.: δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε Tript. IX. 10. (538 D.). de quo versiculo apud Etymol. mendose scripto dictum in v. ἀμφιπλίξ. — Eustath. p. 914, 33.: ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. Sed Photius p. 78, 25. θαιρούς, τοὺς στροφεῖς τῆς θύρας. Haec significatio ad sententiam apta non est.

Θακέω *sedeo*. τὸ δ' ἄλλο φῦλον — ἀγοραῖσι θακεῖ Oed. R. 20. ἐν μέσοις βοτοῖς θακεῖ Ai. 318. θάκει δὲ προςτρόπαιος 1152. ὅςτις ἦν θα-

σῶν ἀταρβὴς τῆς θέας Trach. 23. Laur. A. θωκῶν, ceteri libri θακῶν. Tralatum *morandi et versandi* adsignificationem habet. οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν (apud Aegyptios) Oed. Col. 341. Corrupte scripta haec et sequentia exstant ap. Suid. v. σύννομοι. — ἥδιστος δεσμώτης ἔσω θακεῖ Ai. 106. asservatur. Quod reliquae praeter has formas vix leguntur casu factum, nec tanquam res notabilis observandum Elmsleio fuit ad Heracl. 994. θάκησις enim et similia satis ostendunt minime abstinuisse de industria Graecos a futuro et aoristo. De Aload. XI. 3. v. θᾶκος.

Θάκημα 1. *sessio*, de *supplice* dictum bis. τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; Oed. Col. 1162. εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει 1181. sc. audire preces Polynicis. 2. Idem quod ἕδρα, *sedes*. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν (Ἐρινύες) 1382. Diras filio imprecatus Oedipus Furias et sede supplicis Polynicis ad aram Neptuni et regio apud Thebanos solio potiri dicit; everti igitur qualemcunque ipsius spem.

* Θάκησις v. θᾶκος.

Θᾶκος. εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 986. Talis enim Tiresiae fertur etiam Eur. Phoen. 840. et monstrabatur recentiore aetate. Cf. Valck. ad schol. Phoen. l. c. p. 158. t. II. Lips. Pausan. Boeot. c. 16. Ante Brunckium vulgabatur et ex plerisque, sed non optimis codd. θῶκον, quod Valck. ad Hipp. 1092. Atticis perinde usitari arbitrabatur. ᾶ Brunckii duo libri, Dresd. Laur. a. Phrynichi quae fertur tragoedia Σύνθωκοι ap. Eudoc. Violet. p. 428., si verum nomen, σύνθακοι dicta. θῶκος ut θόωκος Homerica et Ionica sunt. Etsi apud Aeschylum Prom. 833. libri in θῶκος consentiunt, secus est v. 280. et Agam. 505. ubi cum plerique, tum omnes θᾶκον exhibent. Apud Euripidem θῶκος nusquam satis certo constat. In Ar. Nub. 993. codd. minimae fidei θώκων, Rav. θακῶν, unde iure θάκων editores; Ran. 1511 et 1518. (1536 et 1543.) eidem θῶκον, unus θόκον, sed de Rav. et Ven. minime accurate collatis siletur. Thomas p. 430. θᾶκος Ἀττικόν, θρόνος Ἑλληνικόν, θῶκος ποιητικόν: hoc est *Homericum*. Apud Cratinum Archil. III. Suid. v. Διὸς ψῆφος θῶκοι, sed Hesychius t. I. p. 1004. recte θᾶκοι, cf. Runkel. fr. Crat. p. 6. Quanquam in versu heroico θῶκοι ferri possit. Proclives librarios fuisse in θῶκος invehendo, ostendit scripturae discrepantia Trach. 23. v. θακέω. Et apud prosarios scriptores nusquam compareat satis certo scriptum θῶκος, v. Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 516, E. Quo magis Stallbaumium miror, qui nunc adhuc l. c. (vol. II. p. 103.) alteram sententiam probet, secundum hominem ea aetate, qua crisis dialectorum et scripturae in cunis erat, haud indoctum Lamb. Bos. anim. ad Scr. Gr. p. 298. Melius Schneide-

rus l. c. et Brunck. ad Ran. 1522. Nempe cum et θακέω et θάκησις et θάκημα nusquam scribantur aliter, et θάσσω, unde illorum propago, atticis poetis usitatissimum sit, mirum foret, si scribendo θῶκος ad consuetudinem Ionum delapsi essent. — ᾱ produci constat: quare in gravi errore sunt θάκον scribentes Bekker. Plat. Rpubl. l. c. et qui hunc sequitur inconsiderate, Stallbaumius. Antiquum vitium est; nam etiam apud Thomam legebatur θάκος. — Aliquid dubitationis haec habent. Omnes libri tuentur Oed. Col. 9. θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν. Hermannus quidem ex Seidleri coniectura θάκησιν, eleganter sed non necessario, v. Elmsl. — In Aloadis fr. XI. 3. (109.) legebatur ex Stobaeo τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος τ' ἄγουσιν αἰσχίστην ἕδραν. Brunckius ἐξάγουσιν contra versum dedit, longe felicius θακοῦσιν ex Salmasii coniectura Grotius. Sed neque θακοῦσιν commode ad ἀνθρώπους referri potest, quae durissima esset constructionis inversio, et librorum scriptura alio ducit. ἄκουσιν enim cod. N. Gaisfordi a manu prima, idemque Voss., ubi librarius ō calamo transverso delevit. Qua de re corrigo θάκοισιν, quo et accentus ducit et ratio: χρήματα ἀνθρώποις φίλους εὑρίσκει καὶ τιμὰς καὶ ἕδραν θάκοισι τυραννίδος, *ad solium regium provehunt.* Porro ἡδίστην ἕδραν, non αἰσχίστην defendimus v. ἡδύς.

Θᾰλᾰμηπόλος qui thalamum ingreditur. αὐτὸς (λιμὴν) ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Oed. R. 1209. de patris et filii cum Iocasta connubio. — De accentu satis constat ex schol. Il. ε. 523. Eust. p. 578, 35. 1862, 21. Etym. M. p. 93, 34.

Θάλᾰμος. Proprium de thalamo nuptiali: τὸν Ἡράκλειον θάλαμον Trach. 909. Sed *de conclavibus et domo* universe οἰκονομῶ θαλάμους πατρός El. 183 m. Apud Suidam ex interpretatione δόμους legitur v. οἰκονομῶ et ὑπερίσταται; vera scriptura ap. eund. v. ἀναξία. Transfertur varie. κρυπτομένᾳ δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ Ant. 938 m. de aeneo Danaes habitaculo. De Orco et inferis τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν Ant. 798 an. Denique de mari dictum ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας Oed. R. 195 ch., quod cur de *mari* potissimum *Atlantico* secundum Musgr. interpretur Herm. non perspicio. De accentu v. Arcad. p. 60, 14.

Θᾰλάσσιος quod maris est. θαλάσσιον ἐκρίψατε Oed. R. 1411. καταποντίσατε explicuerim. De tono v. Arcad. p. 40, 21.

Θάλεια defectivum, cuius thematica stirps ΘΑΛΥΣ. Nam femininum videri usitati θάλειος et pronuntiatio ultimae et accentus non sinunt. De accentu v. Eust. p. 1474, 54. cf. p. 742, 36: sic enim distinguuntur θάλεια adiectivum, epularum cognomen perpetuum, et

Enarr. Oed. Col. CCXIII. Pflugk. ad Eur. Andr. 41. coll. Aesch. Prom. 334. — 3. Semel autem dictum extra nexum conditionis pro *εἰ δή siquidem* s. *si forte: ἢν δέ του σπάνιν τιν᾽ ἴσχῃς, ἔστ᾽ ἔποικος, ὅς φράσει* Oed. Col. 506.

Ἠνεμόεις v. *ἀνεμόεις.*

Ἡνία frenum. *ἐπίσχων χρυσόνωτον ἡνίαν* Ai. 834. Tetigit hoc Eust. p. 583, 43. 657, 19.: docte, ut omnia, explicuit vir Summus. — *λύων ἡνίαν ἀριστεράν* El. 733. = *χαλῶν.* Hoc quidem loco necessarium erat, singulari numero uti. — *ἡνίας χεροῖν ἔσεισαν* El. 702.

Ἡνίκα quando. Apud tragicos significatione non differt ab *ὅτε*, nec de *diei* maxime vel *definito* quodam *tempore* potissimum dicitur. I. *In re simpliciter facta* cum hoc tum praeterito tempore *indicativum* adsciscit. Praesenti tempore addito recte vertas *quoniam:* praeterito subinde *dum* et *quam diu. ἡνίκ᾽ ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο* Phil. 269. *ἡνίκ᾽ ἐξανηγόμην ἐγώ* 567. *ἡνίκ᾽ ἔβλεπον* Oed. R. 1470. *ἡνίκ᾽ ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος* Oed. Col. 772. *ἡνίκ᾽ εἰςορᾷς πόλιν — ξυνοῦσαν εὔνουν* 776. (*quoniam*). *ἡνίκ᾽ ὡρμώμην ἐγώ* 1161. *cum aberam.* V. Elmsl. *ἡνίκ᾽ Οἰδίπους ὤρθου πόλιν* Ant. 167. *ἡνίκ᾽ ἄθλων τῶνδ᾽ ὑπερτελὴς ἔφυ* Trach. 36. *ἡνίκ᾽ ἢ σεσώσμεθα — ἢ οἰχόμεσθα* 83. (*quoniam*). *δείπνοις ἡνίκ᾽ ἦν οἰνώμενος* 267. *ἡνίκ᾽ οὐκ ἔπειθε* 358. *ἡνίκ᾽ — ἑσπόμην* 559. *ἡνίκ᾽ ἦν μέσῳ πόρῳ* 561. *ἡνίκ᾽ ἦν ἐν τῇ νόσῳ* Ai. 264. *ἡνίχ᾽ ἑσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ᾽ ᾖθον* 278. *ἡνίκ᾽ ὀτρύνουσά νιν ηὔδᾶτο* 758. *ἡνίκ᾽ ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο* 1123. *ἡνίκα — ἐῤῥύσατο* 1252. *ἡνίκ᾽ ἦν μισεῖν καλόν* 1326. *ἡνίχ᾽ ἱκόμην* El. 32. *ἡνίχ᾽ ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ* 416. quod est praesens historicum. *ἡνίκ᾽ ὤλλυτο* 915. *νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκέτ᾽ ἔστιν* 942. *ἡνίκ᾽ ᾖσθ᾽ ἄνω* 1158. — 2. Cum *optativo* alias et in re olim saepius iterata, quod genus a Sophocle alienum, et in oratione obliqua addito *ἄν* dicitur, cum recta oratione utentes *ἡνίκ᾽ ἄν* cum coniunctivo posituri essent. *χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκ᾽ ἄν — ἄπείη κἀνιαύσιος βεβώς* Trach. 163. v. Herm. *Ἄν* etiam omittitur, ut in oratione recta. *εἷρπε — ὅθεν εὐμάρει᾽ ὑπάρχοι, πόρον, ἀνίκ᾽ ἐξανείη δακέθυμος ἄτα* Phil. 698 m. Libri *ἐξανίησι*, quod a sensu alienum, Tricl. *ἐξανίῃ*, quod cum orationis tenore concors non est: cod. Flor. apud Herm. *ἐξανίης*, Ven. *ἐξανίει;* Hermannus *ἐξανείη* probabili emendatione. — 3. Cum coniunctivo coniungitur ad proferendam rem *incerto* tempore vel *futuro* vel *qualicunque* exspectandam. Recte igitur Hesychius: *ἡνίκα, ὅτε ἢ ὅταν.* Suidas ...ικα, *ὁπότε. ἐκεῖνο δ᾽ οὐδεὶς, ἡνίκ᾽ ἂν μνησθῶ, θέλει, σῶσαί μ᾽ ἐς* ...ους Phil. 310. noluerunt semper, nec videntur aliter sensuri. *ἴτ᾽, ἡνίκ᾽* ...*κόπος μ᾽ ἀπαλλάξῃ ποτε, χωρῶμεν* 868. Verisimile erat, cessaturum dolorem, quippe saepius acciderat idem. *ἡνίκ᾽ ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ᾽*

ἀκτῖνι ἡλιώτιδι) Trach. 694. θάλπεται ῥάκη Phil. 38. χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. VI. 2. (400 D.) de nutrice dictum, infantes fovente et curante: v. Plut. Moral. p. 691, d. Ad Sophocleam fabulam versus illos retulit Valck. ad Phalar. p. X. — 2. Tralate dictum est *calescere, incendi:* ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; El. 876. Suid. v. ἀνήκεστον. Eust. p. 651, 59. *cur tam insanae spei dedita es?* Probabili coniectura Brunckius fr. inc. LXXV (747 D). μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακετῷ scripsit, cum vulgaretur ἐλάφθην δὰν καὶ τῷ. — 3. Intransitive *de aestu ingravescente* dicitur proprie, de *urente dolore* tralate. καί μ' ἔθαλπε Ant. 413. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός Trach. 1072.

Θαμά *crebro.* σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά Phil. 430. δέλτον λιπὼν —, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 47. κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά El. 514. τροφῆς —, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφί σοι πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον 1133. Pro ἅμα (v. Dissen. Expl. Pind. p. 421.) apud Sophoclem non legitur. Ceterum conf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 384. De accentu v. Apoll. de Adv. p. 563, 3.

Θαμβέω *obstupesco.* κᾶὐτὸς τεθάμβηκα Ant. 1231.

Θαμίζω *crebro versari.* ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Oed. Col. 678 ch. Suid. v. μινύρεται. Medium plane eodem sensu dictum Past. IV. 3 (446 D.): τῷδε γὰρ θαμίζεται. Hesychius: θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

Θαμνός *frutectum.* ὃ καὶ σὺ θαμνοῖς οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. De vera vocabuli significatione notavit Eust. p. 838, 2. unde et accentus, ut in periectico constat.

Θανάσιμος *quod mortis est.* De homine *moribundus:* ὦ γαῖα δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω Phil. 808. Paulo aliter εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα Oed. R. 959. νεκρὸν glossae explicant, et sic Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Ai. 513. dicitur, cf. Eur. Hecub. 977. Comparat Erfurdt. πόμπιμος, quod plus semel τὸν πεμφθέντα significat. At ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1012. de Aiace, qui in gladium incubuerat, iam non multum abest a *mortifero* significando, quod exstat Trach. 755.: τὸ σὸν δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Et de Laio a percussoribus occiso ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. Vocabulum, etsi paulo rarius, tamen ne a prosa quidem oratione alienum observavere secundum Antiatt. Bekk. p. 99, 9. Bastius ad Greg. p. 156. Schneiderus ad Plat. Civ. p. 408, C. Stallbaum. ad Rpubl. p. 610, C. Neque θανατηρός, quod apud Antiatticistam corrigendo substituit Porsonus ad Med. 852., neque θανατηγός Atticis tribui potest; v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 651. Pollux cum θανάσιμος probet, θανατήσιμος abiiciat V. 132., unde Photio emendatione facta certa lucem attulit Lobeckius, ego cum Schnei-

dero sentio, non plane improbatum esse a quibusdam θανάσιμος (nam cum *letalem* et *mortiferum* significat, satis certa fide est), sed quando *morti propinquum* et quasi *fato destinatum*, velut ap. Plat. civ. III. p. 408, c.: ea enim significatio poetarum ditionem redolet.

Θανατηφόρος *mortifer*. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται Oed. R. 181 ch. Legebatur θανατηφόρῳ, quod nonnisi de inferorum locis intelligi licebat, quocum minime convenit κεῖσθαι πρός. Indicium faciente metro strophico illud Elmsl. reposuit ex Laurr. tribus; in Pal. θανατοφόρα (voluit librarius θανατόφορα), in Flor. Δ. θανατηφόρα supra scripto ω. *Mortifera* sunt *per contagionem*. De tota ratione vocabuli explicuit vir Summus parerg. ad Phryn. in pr. p. 651.

Θανατόεις *mortifer*. ἰὼ φρενῶν — ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα Ant. 1248 m. Schol. θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια. Hoc unice verum. — Plane ut θανάσιμος, etiam θανατόεις dicitur Eur. Iph. Aul. 1273.: πόρος θανατόεις i. e. mors ipsa.

Θάνατος 1. *mors*. ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει Oed. R. 942. ἐν δόμοις Trin. Aug. b. Flor. Δ. στεναγμός, ἄτη, θάνατος 1284. μοῖρ' ἀνυμέναιος — ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν Oed. Col. 1226 ch. τὰ τοῦδε — μαντεύμαθ' ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ 1427. ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω Ant. 147 an. θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται 924 an. ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα; Trach. 881 m. ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει (ἡμέρα) Ai. 788. ὧν — ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατ' αὐτῷ, θάνατον 947. ἀλλ' ἴσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσου Phil. Troi. 1 (626 D.). Plurali numero maxime de *morte violenta* dici observat Seidler. ad Eur. El. 479. Et sic ap. Soph. Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων Oed. R. 496 ch. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανατοὺς αἰκεῖς El. 199 m. et haec quidem de *uno facinore*. De plurium morte: μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους Trach. 1266 an. θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας Oed. R. 1200. adiutor contra Sphingis caedes. Aliud agebat de hoc usu dicturus Bornemann. ad Xen. Apol. Socr. p. 352., cum de variis ibi mortis generibus sermo sit, ita ut θανάτων dicatur partitive. Sed vide etiam Dissen. Expl. Pind. p. 421. — 2. *Figuratae dictionis* haec sunt. θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν Oed. Col. 533 m. *non minus acerba quam mors*. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 214 an. — 3. *Deum Mortis* significat. Indubitatus hic usus paucis locis est: ὃν τίκτετο Θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων Trach. 831 ch. (ἰός). Longe potiore iure hic maiuscula quis initiali uteretur, quam in ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε Phil. 786., quo quidem loco Hermannus minuscula usus: sed geminum est Ai. 841. ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών, in quo aliter fecit.

quibusdam visum, significationis discrimine; v. εἰ. — ἤν τι καινὸν — κλύῃς Phil. 52. ἢν δὲ — μόλωσι — ἐφίεμαι ἑκόντα μήτ᾽ ἄκοντα — κείνοις μεθεῖναι ταῦτα 758. ἀπό μ᾽ ὀλεῖς, ἢν προςθίγῃς 807. οὐδ᾽ ἢν θέλῃ, δράσει 970. ἢν μὴ ᾽ρπῃς ἑκών (ἄξουσί σε) 973. οὐδέποτέ γ᾽ (αἱρήσω)· οὐδ᾽ ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν 987. ἀλλ᾽ οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ᾽ ὀρθωθῇ βέλος (ἀποστελεῖ) 1283. δίδωσ᾽ ἑκὼν κτείνειν ἑαυτόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων 1326. *si mendax reperiatur.* ῥᾷστα — κἀγὼ διοίσω τοὐμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ Oed. R. 321. δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι 748. ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων σοὶ ταὔτ᾽, ἔγωγ᾽ ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος 839. πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι 1159. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι — μίαν ψυχὴν — ἢν εὔνους παρῇ Oed. Col. 500. ἢν σ᾽ ἕλω ποτέ — 818. cum aposiopesi, de qua v. Herm. ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, ἢν μή μ᾽ ὁ κραίνων — ἀπειργάθῃ 866. ἢν μὴ θάνω ᾽γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι, πρὶν — 1044. ἢν σὺ μὴ θέλῃς (θάψω) Ant. 45. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, ἢν εὑρεθῇς — μὴ δίκαιος ὤν; Trach. 410. ἢν μόλῃ, σημήνατε Ai. 673. ἢν ἐφῇς μοι —, λέξαιμ᾽ ἂν ὀρθῶς El. 544. χάρις μὲν (ἔσται) ἢν κτάνῃ 811. ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν, εὐσέβειαν — οἴσει 955. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε, οὐδ᾽ ἢν σφόδρ᾽ ἱμείρουσα τυγχάνῃς 1042. ἔργου παντὸς ἢν τις ἄρχηται καλῶς, καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ᾽ οὕτως ἔχειν inc. LXIII 1, 1 (715 D.). — Paulo incertior scriptura in his est exemplis: ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ Oed. R. 917. Pal. ἢν — λέγοι. Triclin. εἰ φόβους λέγοι, et hoc cum et in Laur. A. reperiatur supra scripto quidem a prima manu ultimae voci ῃ, et in Flor. Γ., praetulit Hermannus. Utrumque ferri potuit. — ἄνδρα κἤν τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν πόλλ᾽ αἰσχρὸν οὐδέν Ant. 706. Haec plerorumque librorum scriptura. Hermannus rursum fictum inter εἴ τις ᾖ et ἤν τις ᾖ discrimen inculcat. Probo autem quod ediderit κεἴ τις, quod est in libro Livin. codd. Aug. Dresd., firmaturque a Thoma p. 267. item eo, quod Laur. A. Ricc. καὶ τις εἰ exhibent. οἷον, ἢν φράσω — ὑμῖν θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον μαθεῖν Trach. 669. recte nunc editur; libri ἄν, v. Herm. l. c. In Ai. autem 491. non dubium, quin ex solis codd. Aug. b. qui εἰ supra scripto ἤν, et Dresd. a. qui εἰ θάνεις, contra reliquorum consensum male ediderit Hermannus εἰ γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς, ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ᾽ ἡμέρᾳ — δουλίαν γ᾽ ἕξειν τροφήν. Sed manifesto probabili emendatione in Ant. 323. ex Brunckii cod. E. cui consentit Laur. A. editum ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν: ita et schol. Reliquorum librorum ἢν nihili est; dudum enim sententiam aperuerat Creon, ut ea patefacienda amplius opus non esset. In Oed. R. 198. et 874. εἰ consensu plurimorum stabilitum est: v. εἰ. — 2. In *interrogatione indirecta* ut vertas *num forte*, apud Sophoclem non legitur: alias tragicis non inusitatum est, v. Reisig.

τῶν ἀταρβῆς τῆς θεᾶς Trach. 23. Laur. A. θωκῶν, ceteri libri θακῶν. Tralatum *morandi et versandi* adsignificationem habet. οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν (apud Aegyptios) Oed. Col. 341. Corrupte scripta haec et sequentia exstant ap. Suid. v. σύννομοι. — ἥδιστος δεσπότης ἴσω θακεῖ Ai. 106. asservatur. Quod reliquae praeter has formas vix leguntur casu factum, nec tanquam res notabilis observandum Elmsleio fuit ad Heracl. 994. θάκησις enim et similia satis ostendunt minime abstinuisse de industria Graecos a futuro et aoristo. De Aload. XI. 3. v. θᾶκος.

Θάκημα 1. *sessio*, de *supplice* dictum bis. τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι; Oed. Col. 1162. εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, ακόπει 1181. sc. audire preces Polynicis. 2. Idem quod ἕδρα, *sedes*. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν (Ἐριννύες) 1382. Diras filio imprecatus Oedipus Furias et sede supplicis Polynicis ad aram Neptuni et regio apud Thebanos solio potiri dicit; everti igitur qualemcunque ipsius spem.

* Θάκησις v. θᾶκος.

Θᾶκος. εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων Ant. 986. Talis enim Tiresiae fertur etiam Eur. Phoen. 840. et monstrabatur recentiore aetate. Cf. Valck. ad schol. Phoen. l. c. p. 158. t. II. Lips. Pausan. Boeot. c. 16. Ante Brunckium vulgabatur et ex plerisque, sed non optimis codd. θῶκον, quod Valck. ad Hipp. 1092. Atticis perinde usitari arbitrabatur. ᾱ Brunckii duo libri, Dresd. Laur. a. Phrynichi quae fertur tragoedia Σύνθωκοι ap. Eudoc. Violet. p. 428., si verum nomen, σύνθακοι dicta. θῶκος ut θόωκος Homerica et Ionica sunt. Etsi apud Aeschylum Prom. 833. libri in θῶκος consentiunt, secus est v. 280. et Agam. 505. ubi cum plerique, tum omnes θᾶκον exhibent. Apud Euripidem θῶκος nusquam satis certo constat. In Ar. Nub. 993. codd. minimae fidei θώκων, Rav. θακῶν, unde iure θάκων editores; Ran. 1511 et 1518. (1536 et 1543.) eidem θῶκον, unus θόκον, sed de Rav. et Ven. minime accurate collatis siletur. Thomas p. 430. θᾶκος Ἀττικόν, θρόνος Ἑλληνικόν, θῶκος ποιητικόν: hoc est *Homericum*. Apud Cratinum Archil. III. Suid. v. Διὸς ψῆφος θῶκοι, sed Hesychius t. I. p. 1004. recte θᾶκοι, cf. Runkel. fr. Crat. p. 6. Quanquam in versu heroico θῶκοι ferri possit. Proclives librarios fuisse in θῶκος invehendo, ostendit scripturae discrepantia Trach. 23. v. θακέω. Et apud prosarios scriptores nusquam comparet satis certo scriptum θῶκος, v. Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 516, E. Quo magis Stallbaumium miror, qui nunc adhuc l. c. (vol. II. p. 103.) alteram sententiam probet, secundum hominem ea aetate, qua crisis dialectorum et scripturae in cunis erat, haud indoctum Lamb. Bos. anim. ad Scr. Gr. p. 296. Melius Schneide-

rus l. c. et Brunck. ad Ran. 1522. Nempe cum et *θακέω* et *θάκησις* et *θάκημα* nusquam scribantur aliter, et *θάσσω*, unde illorum propago, atticis poetis usitatissimum sit, mirum foret, si scribendo *θῶκος* ad consuetudinem Ionum delapsi essent. — ᾱ produci constat: quare in gravi errore sunt *θάκον* scribentes Bekker. Plat. Rpubl. l. c. et qui hunc sequitur inconsiderate, Stallbaumius. Antiquum vitium est; nam etiam apud Thomam legebatur *θάκος*. — Aliquid dubitationis haec habent. Omnes libri tuentur Oed. Col. 9. *θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν*. Hermannus quidem ex Seidleri coniectura *θάκησιν*, eleganter sed non necessario, v. Elmsl. — In Aloadis fr. XI. 3. (109.) legebatur ex Stobaeo *τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος τ' ἄγουσιν αἰσχίστην ἕδραν*. Brunckius *ἐξάγουσιν* contra versum dedit, longe felicius *θακοῦσιν* ex Salmasii coniectura Grotius. Sed neque *θακοῦσιν* commode ad *ἀνθρώπους* referri potest, quae durissima esset constructionis inversio, et librorum scriptura alio ducit. *ἄκουσιν* enim cod. N. Gaisfordi a manu prima, idemque Voss., ubi librarius ō calamo transverso delevit. Qua de re corrigo *θάκοισιν*, quo et accentus ducit et ratio: *χρήματα ἀνθρώποις φίλους εὑρίσκει καὶ τιμὰς καὶ ἕδραν θάκοισι τυραννίδος, ad solium regium provehunt*. Porro *ἡδίστην ἕδραν*, non *αἰσχίστην* defendimus v. *ἡδύς*.

Θᾰλᾰμηπόλος qui thalamum ingreditur. *αὐτὸς (λιμὴν) ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν* Oed. R. 1209. de patris et filii cum Iocasta connubio. — De accentu satis constat ex schol. Il. ε. 523. Eust. p. 578, 35. 1862, 21. Etym. M. p. 93, 34.

Θᾰλᾰμος. Proprium de thalamo nuptiali: *τὸν Ἡράκλειον θάλαμον* Trach. 909. Sed *de conclavibus et domo* universe *οἰκονομῶ θαλάμους πατρός* El. 183 m. Apud Suidam ex interpretatione *δόμους* legitur v. *οἰκονομῶ* et *ὑπερίσταται*; vera scriptura ap. eund. v. *ἀναξία*. Transfertur varie. *κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ* Ant. 938 m. de aeneo Danaes habitaculo. De Orco et inferis *τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν* Ant. 798 an. Denique de mari dictum *ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας* Oed. R. 195 ch., quod cur de *mari* potissimum *Atlantico* secundum Musgr. interpretur Herm. non perspicio. De accentu v. Arcad. p. 60, 14.

Θᾰλάσσιος quod maris est. *θαλάσσιον ἐκρίψατε* Oed. R. 1411. *καταποντίσατε* explicuerim. De tono v. Arcad. p. 40, 21.

Θάλεια defectivum, cuius thematica stirps *ΘΑΛΥΣ*. Nam femininum videri usitati *θάλειος* et pronuntiatio ultimae et accentus non sinunt. De accentu v. Eust. p. 1474, 54. cf. p. 742, 36: sic enim distinguuntur *θάλεια* adiectivum, epularum cognomen perpetuum, et

mutata est. Num *Ἡρακλείαν λίθον* dixerit Sophocles ap. Hesych. inc. 836 D. incertum est: *Λυδίαν* vocasse constat. De accentu v. schol. Lucian. Sympos. 25. 66. t. IX. Bip. Arcad. p. 45, 1.

Ἡρακλῆς n. pr. *Nom.* *ἄναξ Ἡρακλῆς* Trach. 155. *ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς* 460. *Ἡρακλῆς, ὁ πιστὸς ἡμῖν — καλούμενος* 537. *μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται* 547. — *Gen.* *τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους* Phil. 931. *αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους* 1397 an. *δάμαρτα θ' Ἡρακλέους* Trach. 405. Certa emendatione *Ἡρακλέους* pro *Ἡρακλείοις* scriptum Phil. 1392. Et *Ἡρακλέους πάθος* Trach. 851. librorum scriptura est, sensui conveniens, quae ut metro satisfaceret, ab Hermanno transpositio facta. Brunckius quidem ex quibus veteribus codd. *Ἡρακλέα* protulerit, incertum; si sunt, vel Tricliniani sunt vel emendationem passi. — *Dativus.* *λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα* Trach. 27. Bene schol. *συνελθοῦσα.* *Ἡρακλεῖ λέγειν* 392. *οὐκ — δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;* 428. *ἡνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ — ἐσπόμην* 560. *θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ* 582. *τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων* 665. *τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον* 869. — *Accusativus.* *ζῶνθ' Ἡρακλέα* Trach. 232. *ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ διῆλθε* 476. quae forma cum in ipso fine senarii legatur, necessitate expressa est.

Ἡσσάομαι vincor, succumbo. *εἰ — κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὕμιν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν* Ai. 1221. *ὅπου — οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων* inc. XIX. 1, 1 (674 D.),

Ἡσσητέος. *κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα* Ant. 674. *cedendum non est.* Num Aristophanis (Lys. 450.) an Sophoclis versum respexerit Eust. p. 759, 38., non satis certum.

Ἧσσον v. *ἥσσων.*

Ἥσσων minor, inferior, aetate, viribus, pretio. *τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ* Trach. 489. *ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε* El. 1012. *ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν* Scyr. VI. 3 (501 D.). *πᾶς οἰνωθεὶς ἀνὴρ ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστί* inc. XIV. 2 (668 D.). — *πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας* Ant. 435. *κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.* 676. *οὔτἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ* 743. *non unquam turpiter faciam.* — *ἧσσον* adverbium est. *ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος* Ai. 269. Suid. v. *ἐξ ἁπλῶν.* *σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν* 1308. — *ἥκιστα* v. suo loco. — Mirum dubitasse quosdam de spiritu, ut videre licet ex Herodiano ap. Etym. M. p. 424, 23. cf. Sylburg. ad. h. l.

Ἡσυχάζω quiesco. *εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ* Oed. R. 620.

Ἡσυχαῖος quod quietem cernit. *ἐν ἐκείνῃ* (Venere) *τὸ πᾶν σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, εἰς βίαν ἄγον* inc. XXIII. 6 (678 D.). In Oed. Col. 197 m.

ἀκτῖνι ἡλιώτιδι) Trach. 694. θάλπειται ῥάκη Phil. 38. χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. VI. 2. (400 D.) de nutrice dictum, infantes fovente et curante: v. Plut. Moral. p. 691, d. Ad Sophocleam fabulam versus illos retulit Valck. ad Phalar. p. X. — 2. Tralate dictum est *calescere, incendi*: ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ᾽ ἀνηκέστῳ πυρί; El. 876. Suid. v. ἀνήκεστον. Eust. p. 651, 59. *cur tam insanae spei dedita es?* Probabili coniectura Brunckius fr. inc. LXXV (747 D). μουσομανεῖ δ᾽ ἐθάλφθην δακετῷ scripsit, cum vulgaretur ἐλάφθην δὰν καὶ τῷ. — 3. Intransitive *de aestu ingravescente* dicitur proprie, de *urente dolore* tralate καί μ᾽ ἔθαλπε Ant. 413. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός Trach. 1072.

Θαμά crebro. σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά Phil. 430. δεῖλτον λιπών —, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 47. κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά El. 514. τροφῆς —, τὴν ἐγὼ θάμ᾽ ἀμφί σοι πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον 1133. Pro ἅμα (v. Dissen. Expl. Pind. p. 421.) apud Sophoclem non legitur. Ceterum conf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 384. De accentu v. Apoll. de Adv. p. 563, 3.

Θαμβέω obstupesco. καὐτὸς τεθάμβηκα Ant. 1231.

Θαμίζω crebro versari. ἔνθ᾽ ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ᾽ ἀηδών Oed. Col. 678 ch. Suid. v. μινύρεται. Medium plane eodem sensu dictum Past. IV. 3 (446 D.): τῷδε γὰρ θαμίζεται. Hesychius: θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

Θαμνός frutectum. ὃ καὶ σὺ θαμνοῖς οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. De vera vocabuli significatione notavit Eust. p. 838, 2. unde et accentus, ut in perioectico constat.

Θανάσιμος quod mortis est. De homine *moribundus*: ὦ γαῖα δέξαι θανάσιμόν μ᾽ ὅπως ἔχω Phil. 808. Paulo aliter εὖ ἴσθ᾽ ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα Oed. R. 959. νεκρόν glossae explicant, et sic Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Ai. 513. dicitur, cf. Eur. Hecub. 977. Comparat Erfurdt. πόμπιμος, quod plus semel τὸν πεμφθέντα significat. At ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1012. de Aiace, qui in gladium incubuerat, iam non multum abest a *mortifero* significando, quod exstat Trach. 755.: τὸ σὸν δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Et de Laio a percussoribus occiso ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. Vocabulum, etsi paulo rarius, tamen ne a prosa quidem oratione alienum observavere secundum Antiatt. Bekk. p. 99, 9. Bastius ad Greg. p. 156. Schneiderus ad Plat. Civ. p. 408, C. Stallbaum. ad Rpubl. p. 610, C. Neque θανατηρός, quod apud Antiatticistam corrigendo substituit Porsonus ad Med. 852, neque θανατηγός Atticis tribui potest; v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 651. Pollux cum θανάσιμος probet, θανατήσιμος abiiciat V. 132., unde Photio emendatione facta certa lucem attulit Lobeckius, ego cum Schnei-

dero sentio, non plane improbatum esse a quibusdam *θανάσιμος* (nam cum *letalem* et *mortiferum* significat, satis certa fide est), sed quando *morti propinquum* et quasi *fato destinatum*, velut ap. Plat. civ. III. p. 408, c.: ea enim significatio poetarum ditionem redolet.

Θανατηφόρος mortifer. *νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται* Oed. R. 181 ch. Legebatur *θανατηφόρῳ*, quod nonnisi de inferorum locis intelligi licebat, quocum minime convenit *κεῖσθαι πρός.* Indicium faciente metro strophico illud Elmsl. reposuit ex Laurr. tribus; in Pal. *θανατοφόρα* (voluit librarius *θανατόφορα*), in Flor. *Δ. θανατηφόρα* supra scripto *ῶ.* *Mortifera* sunt *per contagionem.* De tota ratione vocabuli explicuit vir Summus parerg. ad Phryn. in pr. p. 651.

Θανατόεις mortifer. *ἰὼ φρενῶν — ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα* Ant. 1248 m. Schol. *θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια.* Hoc unice verum. — Plane ut *θανάσιμος*, etiam *θανατόεις* dicitur Eur. Iph. Aul. 1273.: *πόρος θανατόεις* i. e. mors ipsa.

Θάνᾰτος 1. *mors.* *ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. *ἐν δόμοις* Trin. Aug. b. Flor. *Δ.* *στεναγμός, ἄτη, θάνατος* 1284. *μοῖρ' ἀνυμέναιος — ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν* Oed. Col. 1226 ch. *τὰ τοῦδε — μαντεύμαθ' ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ* 1427. *ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω* Ant. 147 an. *θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται* 924 an. *ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;* Trach. 881 m. *ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει* (*ἡμέρα*) Ai. 788. *ὧν — ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατ' αὐτῷ, θάνατον* 947. *ἀλλ' ἴσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσου* Phil. Troi. I (626 D.). Plurali numero maxime de *morte violenta* dici observat Seidler. ad Eur. El. 479. Et sic ap. Soph. *Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων* Oed. R. 496 ch. *τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανατοὺς αἰκεῖς* El. 199 m. et haec quidem de *uno facinore.* De plurium morte: *μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους* Trach. 1266 an. *θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας* Oed. R. 1200. adiutor contra Sphingis caedes. Aliud agebat de hoc usu dicturus Bornemann. ad Xen. Apol. Socr. p. 352., cum de variis ibi mortis generibus sermo sit, ita ut *θανάτων* dicatur partitive. Sed vide etiam Dissen. Expl. Pind. p. 421. — 2. *Figuratae dictionis* haec sunt. *θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν* Oed. Col. 533 m. *non minus acerba quam mors.* *θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει* Ai. 214 an. — 3. *Deum Mortis* significat. Indubitatus hic usus paucis locis est: *ὃν τίκτετο Θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων* Trach. 831 ch. (*ἰός*). Longe potiore iure hic maiuscula quis initiali uteretur, quam in *ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε* Phil. 786., quo quidem loco Hermannus minuscula usus: sed geminum est Ai. 841. *ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών,* in quo aliter fecit.

rus l. c. et Brunck. ad Ran. 1522. Nempe cum et *θακέω* et *θάκησις* et *θάκημα* nusquam scribantur aliter, et *θάσσω*, unde illorum propago, atticis poetis usitatissimum sit, mirum foret, si scribendo *θῶκος* ad consuetudinem Ionum delapsi essent. — ᾱ produci constat: quare in gravi errore sunt *θᾶκον* scribentes Bekker. Plat. Rpubl. l. c. et qui hunc sequitur inconsiderate, Stallbaumius. Antiquum vitium est; nam etiam apud Thomam legebatur *θᾶκος*. — Aliquid dubitationis haec habent. Omnes libri tuentur Oed. Col. 9. *θάκοισιν εἴ τινα βλέπεις ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν*. Hermannus quidem ex Seidleri coniectura *θάκησιν*, eleganter sed non necessario, v. Elmsl. — In Aloadis fr. XI. 3. (109.) legebatur ex Stobaeo *τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα τῆς ὑπερτάτης τυραννίδος τ' ἄγουσιν αἰσχίστην ἕδραν*. Brunckius *ἐξάγουσιν* contra versum dedit, longe felicius *θακοῦσιν* ex Salmasii coniectura Grotius. Sed neque *θακοῦσιν* commode ad *ἀνθρώπους* referri potest, quae durissima esset constructionis inversio, et librorum scriptura alio ducit. *ἄ κ ο υ σ ι ν* enim cod. N. Gaisfordi a manu prima, idemque Voss., ubi librarius ο calamo transverso delevit. Qua de re corrigo *θ ά κ ο ι σ ι ν*, quo et accentus ducit et ratio: *χρήματα ἀνθρώποις φίλους εὑρίσκει καὶ τιμὰς καὶ ἕδραν θάκοισι τυραννίδος, ad solium regium provehunt*. Porro *ἡδίστην ἕδραν*, non *αἰσχίστην* defendimus v. *ἡδύς*.

Θᾰλᾰμηπόλος qui thalamum ingreditur. αὐτὸς (*λιμὴν*) *ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν* Oed. R. 1209. de patris et filii cum Iocasta connubio. — De accentu satis constat ex schol. Il. ε. 523. Eust. p. 578, 35. 1862, 21. Etym. M. p. 93, 34.

Θάλᾰμος. Proprium de thalamo nuptiali: *τὸν Ἡράκλειον θάλαμον* Trach. 909. Sed *de conclavibus et domo* universe *οἰκονομῶ θαλάμους πατρός* El. 183 m. Apud Suidam ex interpretatione *δόμους* legitur v. *οἰκονομῶ* et *ὑπερίσταται*; vera scriptura ap. eund. v. *ἀναξία*. Transfertur varie. *κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ* Ant. 938 m. de aeneo Danaes habitaculo. De Orco et inferis *τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν* Ant. 798 an. Denique de mari dictum *ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας* Oed. R. 195 ch., quod cur de *mari* potissimum *Atlantico* secundum Musgr. interpretur Herm. non perspicio. De accentu v. Arcad. p. 60, 14.

Θᾰλάσσιος quod maris est. θαλάσσιον ἐκρίψατε Oed. R. 1411. *καταποντίσατε* explicuerim. De tono v. Arcad. p. 40, 21.

Θᾰλεια defectivum, cuius thematica stirps *ΘΑΛΥΣ*. Nam femininum videri usitati *θάλειος* et pronuntiatio ultimae et accentus non sinunt. De accentu v. Eust. p. 1474, 54. cf. p. 742, 36: sic enim distinguuntur *θ ά λ ε ι α* adiectivum, epularum cognomen perpetuum, et

pudianda foret. In Oed. R. 1062. Aldus et codd. *θάῤῥει*, quod correctum a Valcken. ad Phoen. 55.; *θαῤῥῶν* Oed. Col. 492.

Θάρσος bonus animus, fiducia. *πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου* Phil. 593. *θάρσος ἴσχε* 796. *ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι* El. 404. *causarum fiduciae habes?* *οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστι θάρσος* Oed. Col. 48. Nulla in his scripturae diversitas. Sed in El. 470 ch. metri indicio cum Flor. *Δ.* et Triclinio legendum *θράσος*, quod is in vetere cod. sese reperisse scribit et promiscui cum altero usus secundum versuum faciendorum commoditatem esse docet Elmsl. ad Med. 456. Aliter grammatici: v. schol. Med. l. c. Ammon. p. 71. De tonosi v. Arcad. p. 76, 3.

Θαρσύνω bono animo sum. Legitima enim *animum firmandi* significatione non exstat dictum. *ἀλλ' ὦ φίλη θάρσυνε* El. 904. Eadem utriusque confundendae licentia in verbis *βραδύνω ταχύνω ὀξύνω ἀλγύνω* observatur, ut de consimili terminatione *αινω* in *ὀργαίνω κυμαίνω δειμαίνω ὑγραίνω* taceam.

Θάσσω insideo. *Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει* Oed. R. 161 ch. Templum Dianae Eucliae in foro Thebis monstrabatur. Cum accusativo *θάσσω* ponitur etiam Eur. Ion. 91. Or. 856. De usu verbi v. Bergl. ad Alciphr. p. 100. Graev. Lectt. Hesiod. p. 480. Ex *θαάσσω* contractum, unde *ᾱ*, etiam si non esset in positione, produceretur, ostendit Buttm. Lexil. vol. II. p. 105. cf. Lobeck. progr. de

Θάσσων v. *ταχύς.*

Θαῦμα 1. res mirabilis. *οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε* Phil. 408. *κοὐδέν γε θαῦμα* Oed. R. 1132. *θαῦμά γ' οὐδέν* 1319. *τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον — ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν* Trach. 670. *χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα* (Herculem) 957 ch. Schol. *λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλησίον που σῆς οἰκίας χωρεῖν.* *θαῦμ' — ἰδοίμην* 1000 an. Dubia significatione videtur *πᾶσι θαῦμα δυςχερὲς παρῆν* Ant. 254. Si *παρῆν* ut Homericum *παρέστην* potestatem *ingruendi et capiendi* habet, *θαῦμα* est *τὸ θαυμάζεσθαι*: sin *παρῆν* est *palam aderat, visum est*, de *re miratione digna* intelligendum. 2. *Miratio.* Huius potestatis cum tralatione coniunctae viam patefaci El. 916. *θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται*: quod recte interpretamur *miratio subit*, sed ductum inde, quod miraculum ipsum quasi oculis nostris sese ingerere cogitatur. — *ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα* El. 885. *τόδε θαῦμά μ' ἔχει* Phil. 681 ch.

Θαυμάζω miror. *μὴ θαύμαζε* Oed. Col. 1121. *τύχη — θαυμάσαι μὲν ἀξία* Oed. R. 777. *οὐδ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον — θαυμάσας ἔχω* Oed. Col. 1142. *σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε* Phil. 1346. *λόγος — ἄξιος δὲ θαυμάσαι* Oed. Col. 1154. *καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥςτε*

ἀκτῖνι ἡλιῶτιδι) Trach. 694. Θάλπεται ῥύκη Phil. 38. χλανιδίων ἐρειπίοις θάλπουσα καὶ ψύχουσα Niob. VI. 2. (400 D.) de nutrice dictum, infantes fovente et curante: v. Plut. Moral. p. 691, d. Ad Sophocleam fabulam versus illos retulit Valck. ad Phalar. p. X. — 2. Tralate dictum est *calescere, incendi*: ἐς τί μοι βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; El. 876. Suid. v. ἀνήκεστον. Eust. p. 651, 59. *cur tam insanae spei dedita es?* Probabili coniectura Brunckius fr. inc. LXXV (747 D). μουσομανεῖ δ' ἐθάλφθην δακετῷ scripsit, cum vulgaretur ἐλάφθην δὰν καὶ τῷ. — 3. Intransitive *de aestu ingravescente* dicitur proprie, de *urente dolore* tralate καί μ' ἔθαλπε Ant. 413. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός Trach. 1072.

Θαμά *crebro*. σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται θαμά Phil. 430. δέλτον λιπὼν —, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Trach. 47. κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά El. 514. τροφῆς —, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφί σοι πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον 1133. Pro ἅμα (v. Dissen. Expl. Pind. p. 421,) apud Sophoclem non legitur. Ceterum conf. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 384. De accentu v. Apoll. de Adv. p. 563, 3.

Θαμβέω *obstupesco*. καὐτὸς τεθάμβηκα Ant. 1231.

Θαμίζω *crebro versari*. ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν Oed. Col. 678 ch. Suid. v. μινύρεται. Medium plane eodem sensu dictum Past. IV. 3 (446 D.): τῷδε γὰρ θαμίζεται. Hesychius: θαμίζεται, ὁμιλεῖ.

Θαμνός *fruticetum*. ὃ καὶ σὺ θαμνοῖς οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. De vera vocabuli significatione notavit Eust. p. 838, 2. unde et accentus, ut in periectico constat.

Θανάσιμος *quod mortis est*. De homine *moribundus*: ὦ γαῖα δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω Phil. 808. Paulo aliter εὖ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα Oed. R. 959. νεκρὸν glossae explicant, et sic Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Ai. 513. dicitur, cf. Eur. Hecub. 977. Comparat Erfurdt. πόμπιμος, quod plus semel τὸν πεμφθέντα significat. At ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι Ai. 1012. de Aiace, qui in gladium incubuerat, iam non multum abest a *mortifero* significando, quod exstat Trach. 755.: τὸ σὸν δώρημα, θανάσιμον πέπλον. Et de Laio a percussoribus occiso ἄφαντος ἔῤῥει θανασίμῳ χειρώματι Oed. R. 560. Vocabulum, etsi paulo rarius, tamen ne a prosa quidem oratione alienum observavere secundum Antiatt. Bekk. p. 99, 9. Bastius ad Greg. p. 156. Schneiderus ad Plat. Civ. p. 408, C. Stallbaum. ad Rpubl. p. 610, C. Neque θανατηρός, quod apud Antiatticistam corrigendo substituit Porsonus ad Med. 852, neque θανατηγός Atticis tribui potest; v. Lobeck. Parerg. ad Phryn. p. 651. Pollux cum θανάσιμος probet, θανατήσιμος abiiciat V. 132., unde Photio emendatione facta certa lucem attulit Lobeckius, ego cum Schnei-

dero sentio, non plane improbatum esse a quibusdam *θανάσιμος* (nam cum *letalem* et *mortiferum* significat, satis certa fide est), sed quando *morti propinquum* et quasi *fato destinatum*, velut ap. Plat. civ. III. p. 408, c.: ea enim significatio poetarum ditionem redolet.

Θανατηφόρος mortifer. *νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται* Oed. R. 181 ch. Legebatur *θανατηφόρῳ*, quod nonnisi de inferorum locis intelligi licebat, quocum minime convenit *κεῖσθαι πρός*. Indicium faciente metro strophico illud Elmsl. reposuit ex Laurr. tribus; in Pal. *θανατοφόρα* (voluit librarius *θανατόφορα*), in Flor. *Δ*. *θανατηφόρα* supra scripto *ω*. *Mortifera* sunt *per contagionem*. De tota ratione vocabuli explicuit vir Summus parerg. ad Phryn. in pr. p. 651.

Θανατόεις mortifer. *ἰὼ φρενῶν — ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα* Ant. 1248 m. Schol. *θανάτου ἄξια, ἢ θανάτου αἴτια.* Hoc unice verum. — Plane ut *θανάσιμος*, etiam *θανατόεις* dicitur Eur. Iph. Aul. 1273.: *πόρος θανατόεις* i. e. mors ipsa.

Θάνᾰτος 1. *mors.* *ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει* Oed. R. 942. *ἐν δόμοις* Trin. Aug. b. Flor. *Δ*. *στεναγμός, ἄτη, θάνατος* 1284. *μοῖρ᾽ ἀνυμέναιος — ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν* Oed. Col. 1226 ch. *τὰ τοῦδε — μαντεύμαθ᾽ ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ* 1427. *ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω* Ant. 147 an. *θανάτου τοὔπος ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται* 924 an. *ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα;* Trach. 881 m. *ὅτ᾽ αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει* (*ἡμέρα*) Ai. 788. *ὧν — ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατ᾽ αὐτῷ, θάνατον* 947. *ἀλλ᾽ ἴσθ᾽ ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσου* Phil. Troi. I (626 D.). Plurali numero maxime de *morte violenta* dici observat Seidler. ad Eur. El. 479. Et sic ap. Soph. *Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων* Oed. R. 496 ch. *τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ θανατοὺς αἰκεῖς* El. 199 m. et haec quidem de *uno facinore*. De plurium morte: *μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους* Trach. 1266 an. *θανάτων δ᾽ ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστας* Oed. R. 1200. adiutor contra Sphingis caedes. Aliud agebat de hoc usu dicturus Bornemann. ad Xen. Apol. Socr. p. 352., cum de variis ibi mortis generibus sermo sit, ita ut *θανάτων* dicatur partitive. Sed vide etiam Dissen. Expl. Pind. p. 421. — 2. *Figuratae dictionis* haec sunt. *θάνατος μὲν τάδ᾽ ἀκούειν* Oed. Col. 533 m. *non minus acerba quam mors.* *θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει* Ai. 214 an. — 3. *Deum Mortis* significat. Indubitatus hic usus paucis locis est: *ὃν τίκτετο Θάνατος, ἔτεκε δ᾽ αἰόλος δράκων* Trach. 831 ch. (*ἰός*). Longe potiore iure hic maiuscula quis initiali uteretur, quam in *ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε* Phil. 786., quo quidem loco Hermannus minuscula usus: sed geminum est Ai. 841. *ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ᾽ ἐπίσκεψαι μολών*, in quo aliter fecit.

Θαπτέος sepeliendus. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον Ai. 1119.

Θάπτω sepelio. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει; Ant. 44. οὐδ' ὣς ἐγὼ θάπτειν παρήσω κεῖνον 1030. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Ai. 1068. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν 1110. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν; 1343. — τήνδ' εὕλομεν θάπτουσαν Ant. 381. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν 400. — αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε Ant. 398. — κεῖνον δ' ἐγὼ θάψω Ant. 72. τὸν νεκρὸν — πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ Ai. 1306. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε Ant. 246. — τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται Ai. 574. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται 1120. Utroque loco verum paulo post futuri significatum argui arbitror. Illud non est *una sepelientur*, sed *addentur mihi sepulto: hoc sepulcri expers non erit.* — Paulo magis ambigi licet de loco Ant. 40. Legitur ibi in libris τί — λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα προςθείμην πλέον, sensu nullo. Brunckius ex schol. λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα, explicans *violans legem an custodiens*, quod quidem in ἐφάπτω inesse non potest. Adscriptum ἢ 'φάπτουσα in Laur. a. Hermannus nunc ex Heraldi coniectura (is λούουσα) λύουσ' ἂν ἢ θάπτουσα, quod cum minus congruum videatur, cum sepeliendi consilium Antigone versu demum 43. Ismenae aperiat, sic existimandum est, hanc iam suspicari rem et praeludere his, quae terrore plena v. 44. aperte proferat. De propria verbi θάπτειν significatione docte egit Hemsterh. ad Xen. Eph. p. 202. Locell. Sed etiam de *cremando* corpore dicitur, sicut Romanorum *sepelire,* v. Iacobs. ad Anthol. Pal. t. III. p. 445.

Θαρσέω bono animo sum: subinde *confido,* velut Antig. 664. τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν. Et contra Αἴαντος οὐ θαρσῶ πέρι Ai. 780. *sollicitus sum.* — δέρκου θαρσῶν Phil. 146 an. θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ Oed. Col. 492. ἢ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 306. θαρσῶν δὲ μίμνε Ai. 68. θαρσῶν ὑβρίζεις 1237. *audacter.* θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε — ἐπαινῶ Oed. Col. 670. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι Ant. 926 m. — θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός Oed. Col. 650. *de me meoque praesidio bono sis licet animo.* θάρσει προνοίας οὕνεκα Phil. 763. v. Herm. Nihil autem usitatius illo παρακελευστικῷ θάρσει, de quo observavit Heindorf. ad Plat. Protag. t. IV. p. 467. Legitur *bis* θάρσει μοι, θάρσει τέκνον El. 168 ch.; *semel* El. 314. 1429. Phil. 663. 799 (θάρσει, μενοῦμεν). 882. 1251. Oed. R. 1062. Oed. Col. 730 (θάρσει, παρέσται). 1187. Ant. 555. Acris. VI. 1 (63 D.). Ter. III (513 D.). inc. XLI. 1 (699 D.). Scriptura θαῤῥεῖν etiamsi in libris legatur pauculis tragicorum locis, in tanto grammaticorum consensu adversantibusque centenis alterius scripturae exemplis et analogia ipsa re-

pudianda foret. In Oed. R. 1062. Aldus et codd. θάῤῥει, quod correctum a Valcken. ad Phoen. 55.; θαῤῥῶν Oed. Col. 492.

Θάρσος bonus animus, fiducia. πλέον τὸ θάρσος εἶχε θατέρου Phil. 593. θάρσος ἴσχε 796. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι El. 404. *causamne fiduciae habes?* οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος Oed. Col. 48. Nulla in his scripturae diversitas. Sed in El. 470 ch. metri indicio cum Flor. Δ. et Triclinio legendum θράσος, quod is in vetere cod. sese reperisse scribit et promiscui cum altero usus secundum versuum faciendorum commoditatem esse docet Elmsl. ad Med. 456. Aliter grammatici: v. schol. Med. l. c. Ammon. p. 71. De tonosi v. Arcad. p. 76, 3.

Θαρσύνω bono animo sum. Legitima enim *animum firmandi* significatione non exstat dictum. ἀλλ' ὦ φίλη θάρσυνε El. 904. Eadem utriusque confundendae licentia in verbis βραδύνω ταχύνω ὀξύνω ἀλγύνω observatur, ut de consimili terminatione αινω in ὀργαίνω κυμαίνω δειμαίνω ἀγριαίνω taceam.

Θάσσω insideo. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει Oed. R. 161 ch. Templum Dianae Eucliae in foro Thebis monstrabatur. Cum accusativo θάσσω ponitur etiam Eur. Ion. 91. Or. 856. De usu verbi v. Bergl. ad Alciphr. p. 100. Graev. Lectt. Hesiod. p. 480. Ex θαάσσω contractum, unde ᾱ, etiam si non esset in positione, produceretur, ostendit Buttm. Lexil. vol. II. p. 105. cf. Lobeck. progr. de

Θάσσων v. ταχύς.

Θαῦμα 1. res mirabilis. οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγε Phil. 408. κοὐδέν γε θαῦμα Oed. R. 1132. θαῦμά γ' οὐδὲν 1319. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον — ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν Trach. 670. χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα (Herculem) 957 ch. Schol. λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλησίον που σῆς οἰκίας χωρεῖν. θαῦμ' — ἰδοίμην 1000 an. Dubia significatione videtur πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν Ant. 254. Si παρῆν ut Homericum παρέστην potestatem *ingruendi* et *capiendi* habet, θαῦμα est τὸ θαυμάζεσθαι: sin παρῆν est *palam aderat, visum est*, de *re miratione digna* intelligendum. 2. *Miratio.* Huius potestatis cum tralatione coniunctae viam patefaci El. 916. θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται: quod recte interpretamur *miratio subit*, sed ductum inde, quod miraculum ipsum quasi oculis nostris sese ingerere cogitatur. — ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα El. 885. τόδε θαῦμά μ' ἔχει Phil. 681 ch.

Θαυμάζω miror. μὴ θαύμαζε Oed. Col. 1121. τύχη — θαυμάσαι μὲν ἀξία Oed. R. 777. οὐδ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον — θαυμάσας ἔχω Oed. Col. 1142. σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε Phil. 1346. λόγος — ἄξιος δὲ θαυμάσαι Oed. Col. 1154. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε

θαυμάσαι El. 385. οὐκ ἄν ποτ' ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι Ai. 1072. Versum cum tribus sequentibus Stobaeus habet Serm. LXXVIII. 6. καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους — ἀντέχεσθαι Creus. IV. 1 (325 D.). — *Passivum*: πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται Oed. R. 289.

Θαυμαστός *mirandus*. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί Phil. 191 ss. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς — ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν θαυμαστός Oed. Col. 1661. *mirabiliter*. θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει inc. CV. 181 (963 D.).

Θέα *spectatio, obtutus*. ὄμμασιν — θέαν λαβόντα Phil. 532. *intuentem*. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; 652. ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας Trach. 23. *quem spectaculum non implet formidine*. v. Schaef. Mel. Cr. p. 137. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θεά El. 1447. De tono Arcad. p. 98, 11.

Θεά *diva*. Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Ant. 1169. Bernhardyo placuit πρὸς ἔξοδον Παλλάδος θεᾶς iungere, Synt. p. 174. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεά Ai. 445. Suidae v. ἀδάμαστος huius vocabuli interpretationem παρθένος exhibet. ὡς ἂν — μῆνιν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς 641. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργήν 763. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος El. 556. Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά Meleagr. I. 2 (357 D.). — αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαὶ — Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40. Suid. v. Εὐμενίδες. Sunt *Furiae*, quae significantur θεαί v. 101. et σὺν ταῖσδε ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς 459. cur δημοῦχοι, v. Herm. ad v. 1089.: item τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι 1014. et χθόνιαι θεαί 1561 ch. — Sed μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα narcissus dicitur 689 ch. Scholiasta μεγαλᾶν θεᾶν scribi iubet, hic quoque Furias dici existimans, sicut Plut. Qu. Symp. III. 1. p. 647, B., quae verba repetiere Clem. Alex. Paedag. II. p. 213, 9. Eust. p. 87, 25. Sed satis constat μεγάλαιν θεαῖν et ταῖν θεαῖν nomine Atheniensibus Cererem et Liberam dictas esse: nam narcissi florem legens a Plutone rapta ferebatur Proserpina secundum Hom. hymn. Cer. et Pamphon ap. Pausan. IX. 31, 6.

Θέαμα *spectaculum*. θέαμα δ' εἰσόψει τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Oed. R. 1295. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον Ai. 971.

Θεανὴ νῆσος ex Tyr. XVI. 4 (593 D.) Hesychius, explicans ἡ ἐκ θεοῦ θεία, quae eadem Phavor. habet. Sopingius coniiciebat νόσος, velut θεία νόσος Sophocli dictum in Aiace, quod mihi aliquanto vero propius videtur; distinguendum ita post θεοῦ.

Θεάομαι (ᾱσ) *intueri*. θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας Trach. 1068.

Θεατός *spectandus*. οὔ τοι θεατός (Aiax) Ai. 898. Ob indignitatem mortis eum vestibus velavera Tecmessa.

Θεήλατος *a Deo immissus.* ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθείς Phot. p. 81, 25. et Suidas. ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεπηγμένον ἢ πεμφθέν. Hesychius. Recte Is. Vossius emendavit ἐπηγμένον. Bona est Thomae observatio: θεήλατον, τὸ θεόθεν ἐλθόν. λέγεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ, οἷον θεήλατος πληγή. εἰ δὲ εὕρηταί που ἀντὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ ἐλαθεὶς καὶ ἀποδιωχθείς, ἀλλ' οὐκ ἔστιν Ἑλληνικόν p. 178, 3. Ritschl. — οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον Oed. R. 255. Hoc cum Thomae praecepto videatur pugnare: iusserat enim Deus vaticinio *expelli* interfectorem Laii. Sed πρᾶγμα universa res dicitur, et *caedes et neglecta occisoris ultio;* hanc et pestilentia et sterilitate immissa punierat et nunc graviter de ea monuerat Apollo. εἰήλατον μάντευμα δεινόν 992. μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε Ant. 278. clandestina Polynicis sepultura choro prodigium ab irato numine missum videtur. νόσους δ' ἀνάγκη τοὺς θεηλάτους φέρειν Phaedr. VIII. 3 (611 D.). τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν inc. XXVII. 3, 2 (684 D.). Ceterum Euripides et Aeschylus pro θεῖος dixere θεήλατος, Ion. 1320. Agam. 1306.

Θεῖος *divinus.* 1. *quod Numinum proprium.* τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάζει στόμα Oed. Col. 609. oraculum. τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον Phil. 139 ch. θείῳ πυρὶ παμφαής 718 ch. ignis rogi, quo crematus Hercules ad deos evolavit. Inde τὰ θεῖα *res et facta Numinis*, item *voluntas* et *fas.* τὰ θεῖ' ἐπαινῶν Phil. 450. Schol. ἔργα δηλονότι. ἔρρει δὲ τὰ θεῖα Oed. R. 910. numinis reverentia periit. ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ Oed. Col. 1534. τὰ θεῖα — εὐπετῶς φέρειν Ter. XI. 2 (521 D.). οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα — μάθοις ἂν inc. VI. 1 (659 D.). Deorum voluntatem. In Inach. 267 D. γενεᾶς ἀφθίτου θείας scribo cum Bergkio Diss. de Soph. fragm. p. 13., sed γέννας corrigendum esse nego. — Similiter dictum ὡς τὸ θεῖον ἦν πρόφαντον Trach. 1152. i. q. χρησμός. — 2. Inde *a deo immissus*, inprimis de *calamitate:* ἦχοι γὰρ ἂν θεία νόσος Ai. 185 ch. θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος 605 ch. θεῖα γὰρ — τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμοφρόνος Χρύσης ἐπέβη Phil. 192 an. σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης 1310. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ; Eriph. IV. 1 (205 D.). — εἴχομεν θείαν νόσον Ant. 417. de turbinis prodigio dicitur a Divis misso. His simile est εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Phil. 1028. nisi deo stimulante me arcesseretis. In κέντρῳ necessitas gravis et urgens adsignificatur. *Fausto* autem sensu dicta θείᾳ κἀπόνῳ τύχῃ Oed. Col. 1581. et σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος inc. XXX. 2 (688 D.). Videtur enim *aetas divinitus concessa* significari. — 3. *Quod divinae naturae particeps est.* Διόνυσος — θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις Oed. Col. 686 ch. Nymphis comitibus. τὸν θεῖον μάντιν ὧδ' ἄγουσιν Oed. R. 298. Tiresiam. Inde etiam *regia stirpe*

prosatorum appellatio est *τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα* Oed. R. 1235.— 4. *Quod deum decet.* *αὐλος οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας* Trach. 639 ch. *cantus sacri.*

Θέλγω pellicio. *ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε* Trach. 354. *ἀλλὰ τὸν βαλόντ᾽ ἀποφθίσαι χρῄζων ἔθελγεν* 707. *verba dedit.* Nam non bene explicat haec, qui de verbo cetera probabiliter disputavit, I. H. Vossius ad hymn. Cer. p. 20.

Θέλκτρον incantamentum. *θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ* Trach. 582.

Θελοντής v. *ἐθελοντής.*

Θέλω volo et cupio. *θέλειν* inprimis diverbiis destinata forma est, legitur tamen etiam in melicis partibus. — I. *Formae.* *Praesens*, *indicativus.* *θέλω* Oed. R. 768. Oed. Col. 563. 1126. 1293. 1505. Ant. 238. Ai. 106. 706. 1357. El. 310. Erig. I. 2 (225 D.). — *θέλεις* Phil. 461. 479. 720. 1372. Oed. R. 343. 1447. Oed. Col. 767. 853. 938. Ant. 394. 440. 493. Trach. 332. 342. Ai. 1376. El. 18. 332. 400. 575. — *θέλει* Phil. 310. 932. Trach. 443. El. 1498. Ach. Am. I. 6 (162 D.). — *θέλουσι* Oed. Col. 406. Ant. 1027. — *coniunctivus.* *θέλῃς* Phil. 65. Oed. R. 216. Ai. 1047. Oed. Col. 960. Ant. 45. Trach. 452. *θέλῃ* Ant. 492. Phil. 970. 1282. *θέλητε* Oed. Col. 458. *θέλωσι* Oed. R. 281. Aload. XIII. 2 (98 D.). — *optativus.* *θέλοιμι* Phil. 657. Ai. 522. Pandor. II. 3 (432 D.). *θέλοις* Oed. Col. 1485. Ant. 69. Cod. Par. et Aug. b. *θέλεις*. Trach. 387. *θέλοι* Ai. 742. Oed. R. 140. Oed. Col. 781. Phil. 614. *Infin.* *θέλειν* Ant. 665. *Partic.* *θέλων* Phil. 1327. Oed. R. 933. El. 567. Trach. 195. Phaedr. IV. 5 (607 D.). *θέλουσα* Oed. R. 580. Oed. Col. 831. *θέλοντος* Oed. R. 11. *θέλοντι* Phil. 615. Oed. Col. 432. 771. Ai. 1125. Phil. 1002. *τοῖς θέλουσι* Ant. 265. *Aor.* *θελήσαιμι* Oed. Col. 1135. *θελήσας* Oed. Col. 761. Non plane certa scriptura est Oed. Col. 596. ubi libri plerique *θέλοντ᾽ ἄν*, Tricl. *θέλοιεν*, pauci codd. *θέλοιντ᾽ ἄν*. Reisigius et Herm. *θέλοντάς γε*. Dein Ai. 798. *θέλοντες* vulgo, Dresd. b. *θέλοντος*, Hermannus sensus causa emendavit *θέλοντας*. Denique Oed. R. 1304. intulit Hermannus *ἐθέλων* ex cod. B. et Trin. Rell. et Ald. *θέλων*: illud Hermanno anapaestis videtur aptius. Quod non satis intelligo. Nam *θέλειν* et in choricis canticis et in carminibus *ἀπὸ σκηνῆς* reperitur: quae huc usque retulimus, omnia diverbiorum sunt. Vide igitur *βέλεα θέλοιμ᾽ ἂν ἀδάματ᾽ ἐνδατεῖσθαι* Oed. R. 205 ch. *πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ᾽ ἄναξ* 649 ch. *τί σοι θέλεις δῆτ᾽ εἰκάθω;* 651. *θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ᾽ ἂν ἦν* 1356 ch. *ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος* Oed. Col 1222 ch. *οὐδ᾽ ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει* Trach. 1011 mel. *εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει* El. 1072 ch. Praeterea unum in anapaestis exemplum est, *τύμβον θέλομεν προσιδεῖν — πατρὸς ἡμετέρου* Oed. Col. 1753. Et haec quidem

cul dubio urbium praesidibus, velut Minerva Atheniensium, intelligi debet. καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός Oed. Col. 1622. Plutonem intellige. ἄμαχος — θεὸς Ἀφροδίτα Antig. 794 ch. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 177 ch. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 202 m. Iupiter. — τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Phil. 334. ex Apolline. τίν' ἡμιν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων; Oed. R. 86. Affert vs. cum sqq. duobus Stob. Serm. CVIII. 54. οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ 178 ch. Nemo praeter Sophoclem Plutona sic dixit. v. Intpp. τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον 242. ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε 253. τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα 406. τὰ σέμνα — τοῦ θεοῦ μαντεύματα 953. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ — ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1438. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν 1518. His quinque locis Apollo significatur. Sic et ἄνευ θεοῦ Oed. Col. 404. oraculo opposito coniecturae humanae. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα 681 ch. nemus Baccho sacrum. πρόνοια τοῦ θεοῦ 1182., quo loco sicut in τοῦ θεοῦ γε προστάτην 1280. Neptunus dicitur, ad cuius aram supplex Polynices consederat. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος 1499. *Iove fulgente.* τοὐκ θεοῦ παρόν 1537. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1625. v. 1622. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ Trach. 145. Solis. μύχους τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6. Apollinis. — γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα Oed. R. 136. τῷ θεῷ πίστιν φέροις (ἄν) 1445. ἐναλίῳ θεῷ Oed. Col. 892. τῷ θεῷ 1185. Neptuno, velut ἐναλίῳ Ποσειδωνίῳ θεῷ 1490 ch. ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ Pel. II. 7 (435 ch.). — ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 215 ch. Martem. τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον 661 ch. αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν Oed. Col. 1287. Neptunum, v. 1280. ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ant. 951 ch. — Cum plurative de *certis deis* dicitur, aut *unus* significatur aut *universus quidam ordo*, ut inferi, caelestes, marini, patrii, indigetes. Ὀλύμπιοι θεοί Phil. 315. ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες — θεοί Oed. R. 275. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με Oed. Col. 634. Apollinis enim oracula significantur, αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι 1507. Iupiter inprimis, quem aut Olympium aut χθόνιον intelligas licet ex v. 1602. οἱ κάτω θεοί El. 284. — πρὸς θεῶν ὡρμημένας El. 70. Apolline auctore. σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες 112 ch. scil. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40. ἤ τις Ὀλυμπιάδων (Ὀλυμπιαδῶν) θεῶν Ai. 868 ch. τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη Phil. 198. Apollinem haec, non Herculem spectant, a quo arcum et sagittas hic ferebatur accepisse, v. Apollod. II. 4, 11. Diodor. IV. 14. ὦ θεῶν μαντεύματα Oed. R. 946. cf. 953. et τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1382. θεῶν σεμνῶν Oed. Col. 89. Σεμνῶν θεῶν scribi alias solet. ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 447. θεῶν τῶν νερτέρων 597 ch. 745. τῶν κάτωθεν θεῶν 1057. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες

Homerum spectant. Laur. B. Par. A. Ricc. et edd. εἰ θέμις et recte. Cum enim quis ita loquitur: φιλήσω τ' ᾗ θέμις, τὸ σὸν κάρα, num quis auditorum aliter id intellecturus esse videbitur quam *deosculabor caput tuum, qua parte fas est?* Sed dixit *si fas* Oedipus: seseque statim ipse revocat, non esse fas pium hominem Theseum a sese contrectari. ᾗ θέμις indictum esse tragicis iam observarat Valck. ad Phoen. 902.

Θεμιστός et *θεμιτός quod per fas licitum.* Tenuior forma metro tuta est ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν Oed. Col. 1755 an. etsi γὰρ ab Hermanno insertum, a libris abest. Turnebus, ut videtur, σοί infersit. Brunckius οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστί. Erf. οὐ θεμιτόν τινα. Haec omnia verisimilia sunt; nihilo tamen magis θεμιστόν scribi potuit. Contra in Oed. R. 993. ἦ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι; codd. omnes claudicante versu ἢ οὐ θεμιτόν. Brunckius assentiente Porsono ἢ οὐχὶ θεμιτόν. Iohns. Both. Elmsl. ἢ οὐ θεμιστόν, quod Hermannus ex Aeschylo asseruit, relegans plura cupientes ad Blomf. gl. Sept. 691. et eiusd. addenda. Vulgatius enim θεμιτόν, et scriptura cum apud Aeschylum tum apud alios fluctuat. Erfurdtio θεμιστόν a diverbiis excludendum videbatur.

Θεογεννής deo generatus. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής Ant. 828 an. θεογενής ex h. l. affert Eust. p. 859, 62.: idque analogiae convenientius, cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 577. et inprimis Virum Summum parerg. ad Phryn. p. 646.

Θεόδμητος a Deo conditus. Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο El. 697.

Θεόθεν divinitus. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει Ant. 580 ch.

Θεόπροπος fatidicus. ἔπος τὸ θεοπρόπον Trach. 819 ch. Originatio vocabuli vulgaris ἀπὸ τοῦ προειπεῖν ἐκ θεοῦ, quam Etym. M. refert p. 446, 8. et quam spectant interpretationes a Photio et Hesychio propositae μάντις ἢ θεοῦ προφήτης, et θεοπρόποι, ἐκ θεοῦ προλέγοντες, iure repudiata est Buttm. Lexil. vol. I. p. 19., a πρέπω repetenti, quae eadem antiqua est sententia, v. Etym. M. p. 446, 8. Nec profecto aliter constaret accentus ratio. Tertiam originationem a verbo περιέπειν τὰ θεῖα Eustathius memorat p. 55, 41. 1044, 26.

Θεός deus. 1. Singulorum deorum appellatio. τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Phil. 830 ch. Apollo vatis ore usus. ὁ πυρφόρος θεός Oed. R. 27. ipsa sic vocatur pestilentia, velut χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός El. 173 ch. ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός 77. Apollo. ὁ Βακχεῖος θεός 1105 ch. ὁ πυρφόρος θεὸς Τιτὰν Προμηθεύς Oed. Col. 55. πρός σ' ὅτι σοι φίλον ἄντομαι, ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός 251. Res homini carissimae et sanctissimae colliguntur, per quas obsecret: liberi, coniux, necessitudo, Numen aliquod popularibus maxima cultum observantia; de dis enim pro-

cui dubio urbium praesidibus, velut Minerva Atheniensium, intelligi debet. καλεῖ γάρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός Oed. Col. 1622. Plutonem intellige. ἄμαχος — θεὸς Ἀφροδίτα Antig. 794 ch. ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων El. 177 ch. θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος 202 m. Iupiter. — τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο Phil. 334. ex Apolline. τίν' ἡμιν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων; Oed. R. 86. Affert vs. cum sqq. duobus Stob. Serm. CVIII. 54. οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα 95. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ 178 ch. Nemo praeter Sophoclem Plutona sic dixit. v. Intpp. τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον 242. ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε 253. τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖα 406. τὰ σέμνα — τοῦ θεοῦ μαντεύματα 953. εἰ μὴ τοῦ θεοῦ — ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον 1438. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν 1518. His quinque locis Apollo significatur. Sic et ἄνευ θεοῦ Oed. Col. 404. oraculo opposito coniecturae humanae. τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα 681 ch. nemus Baccho sacrum. πρόνοια τοῦ θεοῦ 1182., quo loco sicut in τοῦ θεοῦ γε προστάτην 1280. Neptunus dicitur, ad cuius aram supplex Polynices consederat. θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος 1499. *Ioue fulgente*, τοὐκ θεοῦ παρόν 1537. ἐκ θεοῦ καλούμενος 1625. v. 1622. καὶ νιν οὐ θάλπος θεοῦ κλονεῖ Trach. 145. Solis. μύχοις τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ ἀγορὰ Λύκειος El. 6. Apollinis. — γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ δ' ἅμα Oed. R. 136. τῷ θεῷ πίστιν φέροις (ἄν) 1445. ἐναλίῳ θεῷ Oed. Col. 892. τῷ θεῷ 1185. Neptuno, velut ἐναλίῳ Ποσειδωνίῳ θεῷ 1490 ch. ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ Pel. II., 7 (435 ch.). — ἐπὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν Oed. R. 215 ch. Martem. τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρύμον Ἅλιον 661 ch. αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος ἀρωγόν Oed. Col. 1287. Neptunum, v. 1280. ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις Ant. 951 ch. — Cum plurative de *certis deis* dicitur, aut *unus* significatur aut *universus quidam ordo*, ut inferi, caelestes, marini, patrii, indigetes. Ὀλύμπιοι θεοί Phil. 315. ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες — θεοί Oed. R. 275. εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με Oed. Col. 634. Apollinis enim oracula significantur, αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι 1507. Iupiter inprimis, quem aut Olympium aut χθόνιον intelligas licet ex v. 1602. οἱ κάτω θεοί El, 284. — πρὸς θεῶν ὡρμημένας El. 70. Apolline auctore. σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες 112 ch, scil. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40. ἤ τις Ὀλυμπιάδων (Ὀλυμπιαδῶν) θεῶν Ai. 868 ch. τὰ θεῶν ἀμύχητα βέλη Phil. 198. Apollinem haec, non Herculem spectant, a quo arcum et sagittas hic ferebatur accepisse, v. Apollod. II. 4, 11. Diodor. IV. 14. ὦ θεῶν μαντεύματα Oed. R. 946. cf. 953. et τὸν ἐκ θεῶν φανέντ' ἄναγνον 1382. θεῶν σεμνῶν Oed. Col. 89. Σεμνῶν θεῶν scribi alias solet. ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη Ant. 447. θεῶν τῶν νερτέρων 597 ch. 745. τῶν κάτωθεν θεῶν 1057. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες

θεῶν ἠτησάμην LX. 1. 2 (723 D.). θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν LXV. 1 (729 D.). ἐν ἐσχάτῳ θεῶν LXXXII. 5 (759 D.). γεννητὴν θεῶν XCI. 2 (772 D.). ὦ (ἐγὼ) πικρὸς θεοῖς Phil. 254. ἐμοὶ θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος 390. ἵνα — θεοῖς πλάθει 716 ch. ὦ θεοῖς ἔχθιστε 1020. πῶς θεοῖς εὔξεσθε 1021. θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει 1025. ὅσον — θεοῖς εὐξώμεθα 1066. θεοῖς τε πιστεύσαντα 1360. θεοῖς μὲν οὐκ ἰσούμενον Oed. R. 31. ἐν θεοῖς 215 ch. θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν 1345 m. θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω 1519. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας Oed. Col. 614. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον 968. οὐ μὴ — ἐπεύχωνται θεοῖς 1028. θεοῖς ἀρῶμαι 1447. Trach. 48. ἀρᾶται Ai. 504. ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν Ant. 331. ἐν θεοῖσι — δίκην δώσειν 454. εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 916. θεοῖσι κλέπτομαι 1203. πρὶν κεῖνος αὐτὸν — δείξῃ θεοῖσιν Trach. 606. φανεῖν θεοῖς θυτῆρα 609. τὸ σὸν θεοῖσι δεικνὺς ἔργον 1240. μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες 1256 an. Codd. Harl. Flor. θεῶν cum edd. vett. θεοῖς Triclin. ab εἰδότες suspensum; de ceteris libris tacent. θεοῖς ἐχθαίρομαι Ai. 452. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που 484. θεοῖς — οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι 586. θεοῖς εὔχειν 651. θεοῖς — εὔχου 670. θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου 731. θεῶν — κἂν ὁ μηδὲν ὢν κράτος κατακτήσαιτο 754. θεοῖς τέθνηκεν οὗτος 949. Affert Suid. v. θεοῖς. θεοῖς σεσωσμένος 1108. θεοῖς — μὴ μάχου βίᾳ Lac. II. 1. (337 D.) si recte divinavit Brunckius, a quo θεοῖς insertum. προσιέναι θεοῖσιν Pel. II. 4 (435 D.). ὅταν θεοῖς δοκῇ τάδε Tynd. I. 6 (572 D.). οὐ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν XXVII. 2 (683 D.). — θεοῖς — ἄροτον — γῆς ἀνιέναι Oed. R. 269. ἀναγκάσαι θεοὺς 280. θεοὺς τιμῶντες Oed. Col. 278. θεοὺς ὥραν τιν' ἕξειν 386. θεοὺς τιμαῖς σεβίζειν 1010. θεοὺς ὀρκωμοτεῖν Ant. 265. τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς; 288. εἰς θεοὺς ἔτι βλέπειν 913. θεοὺς μιαίνειν 1031. τά τ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν 1328 an. μάρτυρας καλῶ θεοὺς Trach. 1238. ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς — εἰς θεοὺς ἔπος Ai. 128. ταῦτα — μηχανᾶν θεοὺς 1016. μὴ — ἀτίμα θεούς 1108. πρὸς θεοὺς — ἀποστῆναι στέγης El. 899. μὴ βιάζεσθαι θεούς Thyest. III. 1. si hoc Sophoclis potius quam Euripidis est; omisit Dindorf. εἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Oenom. I. 3 (419 D.). θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δ' οὔ inc. LXV. 1 (729 D.). τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς XCIX. 2 (778 D.). — ἰὼ θεοί Phil. 726. ὦ θεοί 768. inc. LIII. 1 (710 D.). — 4. Semel cum oxymoro quodam θεός et δαίμων opponi inter se videntur: puto δαίμονα *fortunam s. fatum significare*: οἷς (ναύταις) οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν — ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Scyr. IV. 2 (499 D.). — 5. Θεός cum commune sit, *de Dea* dictum his locis: ἡ νερτέρα θεός Oed. Col. 1545. *Proserpina*, velut τὸν ἀφανῆ θεόν 1553 ch. et ἐνοδίαν θεόν Antig. 1185. v. ἐνόδιος. ὦ Διὸς

ἄλκιμα θεός Ai. 396 ch. Minerva, ut Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς Παλλάς 932. δεῖμα — θεοῦ Clytaemn. I. 3 (310 D.). Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ Laoc. III. 1 342 D.). τῆςδε τῆς θεοῦ XXIII. 8 (678 D.). *Veneris.* — 6. Separatim recensenda exempla, in quibus cum praepositione sine verbo aut addito aut subaudito θεός, θεοί ponitur. Huc primum refero σὺν θεῷ *divina ope*, sive deo concedente et volente. σὺν τῷ θεῷ τοι πᾶς γελᾷ κὠδύρεται Ai. 376. Suid. v. ξὺν τῷ. βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν 752. τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι 766. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες Oed. R. 146. ξὺν θεῷ εἰπεῖν (ἀπῶσαι λιμόν) Palam. I. 1. (380 D.) *ne inverecunde dicto numen laedam.* Et μετὰ θεῶν est *Deis auctoribus* in re mala: οὐκ ἂν τάδ' ἔστη ταῦτα, μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. Dein τὰ ἐκ θεῶν *Deorum dona* sunt: vel quidquid ab iis proficiscitur homini; eademque et τὰ πρὸς θεῶν dicuntur; nec veniunt in hunc censum quae additum verbum vel participium monstrant exempla, velut Phil. 1300.; nec in quibus ἐκ est παρά, velut Oed. Col. 1657. τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες Oed. Col. 257. i. e. Deorum voluntatem ne laedamus neve iram in nos concitemus. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς Oed. Col. 1691. ibi enim φέρον substantivum est, *quod faustum a deo datur.* — τὰ γὰρ περισσὰ — σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυςπραξίαις Ai. 746. De hoc genere quaedam collegit Stanl. ad Aesch. Pers. 293. — 7. Iam formulam iurandi et obtestandi πρὸς θεῶν memorabimus. Nudum πρὸς θεῶν legitur Phil. 431. 737. 759. 955 1148 ch. 1170 m. 1219. 1284. 1285. Oed. R. 326. 536. 698. 1009. 1060. 1153. 1165. 1410. 1432. 1472. Oed. Col. 276. 1409. Trach. 241. 428. Ai. 76. 591. 1007. 1311. El. 361. 461. 1108. 1197. 1338. 1476. ὦ πρὸς θεῶν Ai. 364. Oed. R. 646. 1037. πρὸς θεῶν πατρῴων Phil. 921. Oed. Col. 760. Ant. 832 m. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι Ai. 585. πρός νυν θεῶν Oed. Col. 49. Et sic scribendum etiam El. 420. 877., ubi Hermannus πρὸς νῦν. πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ Oed. Col. 1335. — 8. Praeterea de sermonis proprietate unum observandum quod Elmsl. in Ai. 977. θεῶν τινός pro θεοῦ τινός scribi iussit, quoniam tragicis θεῶν τις potius, quam θεός τις dictum fuerit; contra quam sententiam ut recte disputavit Herm., ita tamen θεός τις casu a Sophocle positum praeterea nusquam est: θεῶν τις autem El. 686. Trach. 119. Ai. 450. 1036. Oed. Col. 1102. 1212. Ant. 594 ch. Scyr. IV. 2. et θεῶν του Phil. 196. Oed. R. 42. Sed κατὰ θεόν τινα satis certum est in Eur. Iph. Aul. 413. Herm. (411.) quo loco ipse Porsonus et Blomf. θεῶν praeferebant. — 9. *De forma vocabuli* nihil notandum nisi quod satis frequeter synizesi una syllaba pronuntiandum; nec in melicis tantum sed etiam in diverbiis. Nam illorum haec sunt: τὸν ἀπότιμον ἐν

θεοῖς θεόν Oed. R. 215. — θεῶν γένος οὐδ' ἀμερίων Ai. 392. — προφάνηθ' ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ 683. Horum haec: θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον Oed. Col. 968. ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι Phil. 1009. πρὸς καὶ — θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Ai. 585. μή νιν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος 1108., locus minime negligendus, in quo θεούς synizesin habet, iuxta positum θεοῖς non item. Anapaestis interposita haec leguntur: οὐκ ἴσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ Phil. 196. χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν Ant. 1328. Postremo in trochaeis Sophocli perraro in usum vocatis semel: ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω Oed. R. 1519.

Θεοσεβής *deorum reverens.* τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι Oed. Col. 261. Versum cum aliis quatuor Suidas affert v. δόξα.

Θεοφιλής *deo dilectus.* Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον inc. LXXXII. 42 (758 D.). De accentu singulatim notavit Arcadius p. 27, 13.

Θεραπεύω *colo.* Ἐργάνην, οὗτοι μόνον — θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς Plut. Mor. p. 792. Deinde sequitur fr. LXXII. 2. (724 D.) unde non efficitur θεραπεύειν verbum a Sophocle dictum, sed hoc potius, a Plutarcho secundum poetae sententiam subrogatum esse. *Observare* et *sese accommodare* significatur in πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Phil. 149 an.

Θερίζω *abscindo.* τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Ai. 235 an. Thom. M. p. 66. — *detondeo.* ἥτις (πῶλος) θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Tyr. XV. 4 (587 D.). cf. Abresch. ad Aesch. Agam. 545. Cf. Iacobs. ad Anth. Pal. t. IV. p. 570. et ad Aelian. H. An. p. 8.

Θερμαίνω *calefacio.* Passivum *calesco.* Tralate ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Ai. 473. Afferunt Suid. v. θερμόν. Eust. p. 651, 60. 1407, 48.

Θερμός *calidus, ardens.* 1. Proprie dictum: ὦ πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες Phil. 1071 m. de antro suo Philoctetes, pro anni tempore et calente et frigido. πυρὶ θερμῷ Ant. 615. quod etsi tralate de exitio dictum, ista tralatio tamen inest in vocabulo πῦρ, et θερμός sua et legitima significatione utitur. ὦ — θερμὰ λουτρὰ — παραναιετάοντες Trach. 631. Aquae calidae Maliensium dicuntur. ἀκτῖνος — θερμῆς ἄθικτον 683. sole intactum. De *sanguine* θερμὸν αἷμα Oed. Col. 628. θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος Ai. 1390 an. Et sic unicum superlativi exemplum τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων dictum Phil. 690 ch. quem versum spectat Eust. p. 806, 55. — De *lacrimis*: δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα Trach. 915. — Peculiari significatione proverbium est τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ fr. inc. CV. 166. (949 D.) ap. Photium p. 593, 3. sic explicantem: ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (Suidas αἰρουμένων)

τὰ χείρονα ἐστὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τοῦ ὀβελισκοῦ. — Suid. v. τὸ θερμόν, Zenob. Prov. VI. 19. — 2. *Figurato* dicendi genere legitur de re gravi et aerumnosa, quae non sine sudore et sanguine patratur: ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ — μοχθήσας ἐγὼ Trach. 1035. quem totum locum Latine Cicero convertit Disp. Tuscul. II. 8. Et θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις Ant. 88. *audacem animum*, sive, ut Hermanno placet, *calidum cor in rebus horrorem incutientibus habes*: cf. Aesch. Prom. 692. Versum memorat Eust. p. 1140, 28. 1407, 48.

Θέρος. 1. *aestas*. τοῦ παρεστῶτος θέρους Phil. 1324. χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Ai. 656. πηλαμὺς — ὡραία θέρους Past. IV. 2 (448 D.). — *aestus*. ἐν θέρει Phil. 18. Opponitur enim ἐν ψύχει, sed intelligitur *aestivus calor*, non qualiscunque. — 2. Tralate *messem* significat, et *quidquid demetitur*. θέρος ὁ θερισμός Phot. p. 86, 18. non satis accurate: debuit addere καὶ τὸ θερισθέν. Sic οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς ῥήτορσιν Gr. Bekk. Anecd. p. 265, 9. et eadem fere Suidas habet. θέρος, σῖτος Hesych. Sed hinc ductum quod ξανθὸν θέρος *iubae* equo *detonsae* dicuntur Tyr. XV. 4 (587 D.

Θερσίτης n. pr. Θερσίτης τις ἦν Phil. 440.

Θέσμιος *quod fas est*. Substantivum induit θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Ai. 698 ch. Suid. v. πάνθυτα explicat πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε. Ad obedientiam Dis debitam rediit.

Θεσμός *quod lege iussum, ius, lex ipsa*. οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ Ai. 1083. non maius tibi in illum ius fuit quam illi in te. νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Ant. 795 an. *iussa regia excedo*. — ἵμερος — νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Ant. 793. Amor in administrandis legibus assessor vocatur, quod Haemo amore in consilium vocato quid sit ius, diiudicet. — *Praescriptum* et *mandatum* significatur. ὧν ὁ θὴρ — προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Trach. 679. — Cum metaplasmo (ignoratur enim θεσμόν) dictum οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει Alex. I. 1 (81 D.). Cf. Elmsl. ad Med. 481. Erravit Matthiae ad Eur. Hel. 866. tragicis indictum arbitratus. De accentu et generatim et de θεσμός nominatim Arcad. p. 58, 24.

Θεσπιεπής *fatidicus*. Ad huius vocis analogiam redit femininum solivagum illud θεσπιέπεια πέτρα Oed. R. 464 ch. de oraculo Delphico dictum. Mirum quod neque lexicographorum ullus memoravit vocem rarissimam, neque grammatici, quod sciam, de analogia notarint. Sed ἀρτιέπεια, ἡδυέπεια epicis dicta: num Κασσιέπεια huc referam, ambigo,

quod rectius ab ἕπειν, (unde ἀμφέπειν et περιέπειν) repetendum videatur. Accentus retractus est, ut in λέγεια et θάλεια.

Θεσπίζω vaticinor. πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα Oed. Col. 1512. ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων Ant. 1041. τά τ' ἄλλα — ἐθέσπισεν Phil. 606. οἷ' ἐθέσπισεν Oed. Col. 1430. Ἄπολλον εἰ καλῶς ἐθέσπισεν El. 1415. ἀνὴρ — βέβηκε δεινὰ θεσπίσας Antig. 1078. — *Passivum:* τί δὲ τεθέσπισται; Oed. Col. 389. Haec omnia proprie. Sed figurate dictum τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Trach. 1121. Haec Hercules Hyllo insperata et difficilia ad credendum locuto. Schol. ἄπιστα γὰρ διὰ δυςφήμων ὥςπερ ἐμαντεύσω. Sic corrigendum in vett. libris δια-δυςφημῶν aperto mendo. Tricl. et recentt. διὰ δυςφημιῶν.

Θέσπισμα vaticinium. τὰ παρόντα θεσπίσματα — ἄξι' οὐδενός Oed. R. 971. Usum tragicorum non tangunt, quae Photius refert p. 87, 26. et 88, 1. θεσπίζει, νομοθετεῖ; θεσπίσματα, θεῖα δόγματα. Prius illud etiam Suidas habet; cum reliquis ex parte convenit Hesychius θέσπισμα, θεῖον δόγμα, νομοθεσία, et θεσπίσματα, μαντεύματα, καὶ τὰ ὅμοια scribens. Cf. Etym. M. p. 447, 54.

Θεσπιῳδός fatidicus. τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. I. 4 (401 D.). De accentu totius generis praecipit Arcad, p. 86, 20.

* Θεσσαλικός v. Θεσσαλός.

Θεσσαλίς Thessalica. κυνῇ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 315. Verba poetae respicit Suid. v. ἡλιοστερής et πλατύπιλος; explicat Eust. p. 803, 1.: plura dedere Reisig. l. c. et Valck. ad Adoniaz. p. 344.

Θεσσαλός Thessalus. Αἴα Θεσσαλῶν παγκληρία inc. XCV. 2 (774 D.). *Thessalicus:* Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους El. 693. Et in fr. inc. CV. 51. (811 D.) procul dubio legendum τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος. Vulgo metro pessumdato Θεσσαλικῆς. De accentu v. Arcad. p. 54, 20.

Θεστόρειος Thestoris filius. τοῦ Θεστορείου μάντεως Ai. 788. Pro patronymico formam ex hoc loco memorat Eust. p. 50, 11. — De tono Arcad. p. 45, 1.

Θέσφατος vaticinio praedictus. Adiective dictum raro. ἥκει — θέσφατος βίου τελευτή Oed. Col. 1470. Et sic ob additum χρησμοῖσιν intellige Oed. Col. 973. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο. Substantive θέσφατα sunt *vaticinia* vel *oracula* ipsa. Λαΐου παλαιὰ θέσφατα Oed. R. 907 ch. θεσφάτων κακῶν 1175. εἰ θεσφάτων — βάξιν κατῄδη τῶνδε Trach. 86. ὡς — φήμην πύθησθε θεσφάτων 1140. μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις El. 491 ch. τὸν θεὸν — ἐπίσταμαι σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεὶ inc. XLIX. 2. (707 D.):

αἰνικτὴρ θεσφ. dicitur ὅτι διὰ θεσφάτων αἰνίττεται. — De utraque significatione exposuit Eust. p. 393, 24. 1737, 58. Apud Hesychium v. θέσφατον in unum confusa sunt ἀθέσφατον et θέσφατον et interpretationes utrumque spectantes.

Θέτις n. pr. τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι Troil. I. 2 (548 D.). — De tono v. Arcad. p. 196, 5.

Θεωρέω. Oed. Col. 1086 ch. εἴθε — πελειὰς κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα. Libri αὐτῶν δέ. Infeliciter de hoc loco et varie coniectarunt: Reisigius omnium infelicissime θεωρήσας ἄπουρον ὄμμα, quod interpretatur *certaminis contemplans longinquum spectaculum.* Refutavit Hermannus. Heathius τοὐμὸν ὄμμα vertit *meis oculis*, quod refellunt Reis. et Herm. Wunderus suspicabatur αἰωρήσασα s. potius ἐωρήσασα, et hoc Dindorfius recepit; nam haec verba etiam alibi confunduntur, velut Lucian. Iov. conf. t. II. p. 629. τῶνδ' ἀγώνων metri indicio scripsit Hermannus, et plana omnia erunt, cum θεωρήσασα ad πελειάς relatum feminino genere enuntietur, dummodo θεωρεῖν active dicatur, v. Wesseling. ad Thuc. III. 104. Locorum Thucydidis ab Hermanno comparatorum nullus rei convenit, ut *spectaculo intuendo oblectare oculos* significetur. Verum in hanc partem etiam Lobeckius propendet diss. de verbis Gr. factitivis p. 7. Diligenter de verbo ipso exposuit C. Matthiae Excurs. Quaest. Sophocl. p. 168. Sed ipsius explicatio, quam ipse vetere vocabulo σχήματος καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος appellat, contorta est, nec firmari potest exemplo Aeschyli Prom. 902., in quo ἄφυκτον ὄμμα veram efficit appositionem, qualis apud Sophoclem nulla est.

Θεωρία festi spectatio. ποίας δ' ἑορτὰς (ἥξετε), ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας; Oed. R. 1491. Schol.: ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως.

Θεωρός qui rei sacrae faciendae causa peregre abest. θεωρὸς ἐκδημῶν Laius occisus, Oed. R. 114. quem locum Suidas laudat v. θεωρός. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας Oed. Col. 414. *sciscitatores oraculi* significantur. Copiose de vario θεωρῶν munere secundum vett. scriptorem testimonia egerunt Valck. Anim. ad Ammon. p. 92. Boeckh. *Oecon. polit. Athen.* t. I. p. 229. — De tono nominatim praecipit Arcadius p. 72, 13.

Θήβη et *Θῆβαι nomen urbis Thebarum.* Hae formae minime secundum diverbia et canticorum usum dispertiuntur: contra in utroque genere promiscue reperitur utraque. *Singularis* in *diverbiis* inest: εἰς Θήβης πέδον Oed. Col. 416. οἱ τὸ Θήβης πέδιον ἀμφεστᾶσι πᾶν 1314. πρὸς ἄστυ Θήβης 1374. οὔ φησι Θήβης — λεώς Antig. 729. Θήβης ἄνακτες 975. τὸ Θήβης ἄστυ Oed. Col. 1321. Trach. 1144. Et in trochaeis tetrame-

tris choricis *πάτρας Θήβης ἔνοικοι* Oed. R. 1524. In *melicis: ἑπταπύλῳ Θήβᾳ* Ant. 102. *τᾷ πολυαρμάτῳ Θήβᾳ* 149. *ὁ Θήβας ἐλελιχθων* 153. *Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος* 838. *Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν* 1109. *Βακχείας ἀπὸ Θήβας* Trach. 509. In *anapaestis: ὦ γῆς Θήβης ἄστυ* Ant. 928. *Θήβης οἱ κοιρανίδαι* 931. *Pluralis forma* in *melicis* exstat: *ἀγλαὰς Θήβας* Oed. R. 153. *ταῖς μεγάλαισιν ἐν Θήβαισιν ἀνάσσων* 1203., ut Heathius correxit et Laur. b. Lips. a. habent. Olim *ἀμέτρως Θήβαις* scribebatur. In *anapaestis: Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ὠγυγίους πέμψον* Oed. Col. 1766. In *diverbiis: ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς* Oed. R. 1380. *ταῖσι Θήβαις* Oed. Col. 622. *τὰν Θήβαις* 795. *καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν* 923. Suid. v. *ἐκδίκους. εἰς Θήβας στόλον ἀγείρας* 1307. *ἄγω — ἐς Θήβας στρατόν* 1327. *σκῆπτρα — ἐν Θήβαις ἔχει* 1357. *πρὸ Θηβῶν* Synd. VIII. 5 (153 D.). *Θήβας — τὰς πύλας ἑπταστόμους* inc. XCIX. 1 (778 D.). — De tono praecipit Arcadius p. 104, 16.

Θηβαῖος Thebanus. De *homine: ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος* Oed. R. 453. De *re: Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς* Ant. 1122 ch. Legitur *Θηβαΐας* diaeresin invexit Herm. ut versus strophico ad amussim congrueret. Et sane *Τηρεΐας, Ἀργεΐων, Ἐρεχθεΐδαι* dictum tragicis. — Affert verba illa Eust. p. 601, 36. — *ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;* Oed. Col. 407. *ἐδέξω ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις* (Amphiaraum) Amph. IV. 1., qui versus Sophocli tribuitur a Strabone IX. p. 399. a Meursio assignatus Amphiarao, etsi etiam in Eriphyle vel Alcmaeone inesse potuit; Dind. in incertis posuit fr. 781. — De accentu v. Arcad. p. 43, 18.

Θηγάνη cos. (*σφαγεὺς πέπηγε*) *σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής* Ai. 820. Memorat locutionem Eust. p. 1817, 27., versum Suid. v. *θηγάνη*. — De accentu praecipit Arcadius p. 110, 27.

Θήγω exacuo, tralate *irrito, stimulo. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη* Ai. 581. In fr. inc. LXXXIV. 1, 2. vulgo legitur *ὀργὴ γέροντος ὥςτε μαλθακὴ νοτὶς ἐν χειρὶ θήγει μὲν τάχει δ' ἀμβλύνεται.* Recte Brunck. pro *νοτίς κοπίς*: illud quaeritur, num item bene *ἐν χειρὶ θήγετ', ἐν τάχει δέ.* Praeterea cum versus rotunditate numerorum careat, Dindorfius *θήγει, σὺν τάχει δέ* dedit. Intransitivam verbi potestatem grammatici ignorant. Photius p. 90, 20. et Suidas *θήγοντες, ἀκονῶντες.* Hesychius: *θήγει, ἀκονᾷ, ὀξύνει.* Eustathius idem tradit, p. 942. 56., *θήγειν* ab *εἰς τὸ θοόν, τουτέστιν ὀξύ, ἄγειν,* repetendo. Denique *θήγει* pro *ἀκονᾷ* Arcadum dicitur in gl. sec. civit. p. 1095. Bekk. His quidem non efficitur, quin poeta verbo alias transitivo immediative, quod dicunt, uti potuerit, sed fides certe elevatur. — De accentu bis praeceptum apud Arcadium p. 150, 51. 152, 1.

Θήκη *sedes.* Bis de *tumulo sepulcrali* Sophocles. *θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει* Oed. Col. 1760 an. *ὁρῶ — περιστεφῆ — πάντων ὅσ᾽ ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός* El. 884.

Θηλάστρια. *τροφός, ἔστι δὲ Ἰακόν.* Hesych. ex Alexandr. IV. 2. (85 D.) cf. Piers. ad Moer. p. 189.

Θηλύνω *emollio.* *κἀγὼ γὰρ — βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα* Ai. 636.

Θῆλυς *muliebri sexu*, inde mollis, cum bono tum malo sensu. *Proprie*: *γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν* Trach. 1051. *θήλειαν ὄρνιν* Oenom. V. 2 (424 D.). Tralata: *νῦν δ᾽ ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας* Trach. 1064. *Dolore victum* se confitetur. De *homine effeminato* *θῆλυς μὲν αὐτός, ἄρσενας δ᾽ ἐχθροὺς ἔχων* Atr. I. 2 (144 D.). — *θήλεια νύξ* inc. CV. 97. (887 D.) plane *γλωσσηματικῶς* dicta poetae, si fides Etymologo p. 450, 48. *θήλεια, ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ π. Σοφ. θήλεια καλεῖται.* Hoc ex Homerico *θῆλυς ἐέρση* assumpsit Sophocles. — *τὸ θήλυδος παρὰ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται.* Choerob. ap. Bekk. An. p. 1381. Est fr. inc. CV. 98. s. 888 D., Brunckio non cognitum. De tono v. Arcad. p. 91, 16. 95, 21. — Addo de particula poetae incerti, in qua inest *πρὸς θῆλυ νεύει μᾶλλον*, quae Sophoclis esse visa Wyttenbachio de Aud. Poet. p. 34, A., consulendum Valck. ad Hippol. 780.

Θῆμα. *θήκη, τάφος, ἀνάθημα.* Hesych. ex Salmon. II. 1 (484 D.). Incertum igitur quomodo Sophocles sit voce usus: puto autem de *donario.* Nec probo Wyttenb. ad Plut. de Aud. poet. p. 22, E. *θῆμα* idem arbitrantem antiquitus fuisse quod *σῆμα* communi usu tritum. Hoc a *θέω* thematico, unde *τίθημι*, repeti minime potest. Sed tenebatur Wyttenbachius fallacis Lennepianae analogiae laqueis, unde ex qualibuscunque quaelibet expedire facile erat.

Θήρ *fera.* 1. Poetis inprimis usitatum, qui vulgare vocabulum *θηρίον* defugerent. Dixisse quidem videatur Aeschylus Choeph. 230.: sed incerta loci scriptura. Nec continuo *rapacem* et *immanem belluam* significat: modo *cicuri* opponitur. *θῆρ᾽ ὀρειβάτην* Phil. 943. *θηρὸς ὀρεσσιβάτα* Ant. 349 ch. *ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην* El. 562. *cervae* per errorem occisae. Eust. p. 697, 36. *Ἐρυμάνθιον τε θῆρα* Trach. 1087. *aprum.* Usitatior pluralis. *στικτῶν ἢ λασίων μετὰ θηρῶν* Phil. 185 ch. *ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων* 925. Suid. v. *ὀρείων* et *προβλῆτες*. *χαροπῶν τ᾽ ἔθνη θηρῶν* 1131 m. *σημεῖα δ᾽ οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο* Ant. 257. *θηρῶν ἀγρίων ἔθνη* 344 ch. Sic Ald. et membr. Brunckii. In E. Aug. b. et Vat. *θηρίων*, reliqui ante Elmsleium cogniti (de his h. l. silentium) *θηρίων τε*, quod Brunckius recepit. *ὅσων σπαράγματ᾽ ἢ κύνες*

καθήγισαν, ἢ θῆρες 1069. ἐν θηρσί opp. ἐν οἰωνοῖσι inc. XXIII. 12 (678 D.). — 2. *Armenta et pecudes* domesticae significantur: ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας Ai. 359 m. τοῖς προβάτοις Suid. v. ἀφοβόσπλαγχνος. Num θήρ praeter h. l. ita dictum sit alicui, v. ap. Lob. ad v. 364. — 3. Semel *Cerberi monstrum* sic dicitur: σῶμα τ' ἀνικάτου θηρός Oed. Col. 1565 ch. cf. Reisig. enarr. p. CXCII. — 4. Saepe *Centauri*. ἀρχαίου θηρός Trach. 553. ἐκθνήσκων δ' ὁ θήρ 565. ἐπὶ προφάσει θηρός 659 ch. ὁ θὴρ Κένταυρος 677. 1152. ἀντὶ τοῦ — ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν 704. οὕνεκα ἤκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε 931. Et collective διφυῆ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν 1086.

Θήρα. 1. *venatio.* θήραν ἔχειν pro θηρᾶν non dicitur nisi tralate: θήραν τήνδ' ἄλλως ἔχομεν τόξων Phil. 828 m. δυσμενῶν θήραν ἔχων *insidiatus* Ai. 561. — 2. *praeda* venando capta. Proprie: ὦ πταναὶ θηραί Phil. 1131 m. Schol.: ἀντὶ τοῦ ὦ πτηνῶν ἄγραι. Traductum aliorsum ἔδειξ' Ἀχαιοῖς εἰς μέσον, θήραν καλήν Phil. 605. Helenum insidiis captum. Plane ita Eur. Bacch. 1124., ubi ex glossemate alii θήραμα: cf. Matth. l. c. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 126.

Θηρατέος dignus quo quis concupiscat potiri. θηρατέ' ἂν γίγνοιτ' ἂν Phil. 116. (τόξα.)

Θηρατήριος venatorius; inde *illiciendo in amorem idoneus.* τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν ἔρωτος — ἔχει Oenom. III. 1. (421 D.) v. ἴυγξ. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 85. Iacobs. ad Philostr. p. 313.

Θηράω. Proprie *venor*, *praedam facio*, etiam *comprehendo.* Tralate *venor* i. q. *assequi cupio*, *persequor*, *insidior.* Falso quis credat, activi formam de venatione, *medium* θηρᾶσθαι figurate usurpari. De venatione quidem ipsa medium non legitur, sed de *prehensione* tamen et manuum iniectione: *persequi* autem et *cupio adipisci* et θηρᾶν et θηρᾶσθαι dicitur. De *praeda* καὶ μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν Phil. 946. ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα inc. CV. 124 (911 D.). — De *capiendo* aliquem: σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην Ant. 429.: et de *decipiendo ex insidiis:* οἷός μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω Phil. 995.; versum cum aliis quatuor affert Suid. v. ὑγιές. δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Ai. 2. cf. Herm.; et Pors. ad Med. 1396. καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη Oed. Col. 1030. simili sententia v. praec. dictum ἔχων ἔχει, *capiendo captus es.* — *Assequi studere:* τυραννίδα θηρᾶν Oed. R. 542. θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα Ant. 92. Versum Eustathius respicit p. 1089, 20. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά El. 1043. Eundem promiscuum generum verbi usum apud Aeschylum fuisse lexicon Wellaueri docet: de Euripide idem disces ex Or. 557. 668. Hippol. 916. Bacch. 675. De figurata verbi significatione con-

ferre licet Dorv. ad Char. p. 539. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 94. Boisson. ad Philostr. p. 418. et Iacobs. p. 586. Heindorf. ad Plat. Theaetet. p. 143. De θηρεύειν atque θηρᾶν et θηρᾶσθαι, quorum illud a tragica gravitate paulo alienius, collegit aliqua C. G. Iacob. Quaest. Luc. p. 3.

Θήρειος *ferinus.* θήρειος βία Trach. 1048. Schol. recte λέοντος, ὕδρας, Κερβέρου καὶ τῶν λοιπῶν. Cicero latine interpretatus de solo Centaurorum impetu intellexit. De tono et generatim et nominatim notavit Arcadius p. 44, 7.

Θηροβολέω *feras configo.* θηροβολοῦντα — ἰοῖς Phil. 165 an.

Θησαυρίζω *condo.* ῥάξ εὖ τεθησαυρισμένη Polyid. IV. 2 (464 D.). De *pleno penu* sermo est.

Θησαύρισμα *penus.* κεῖνον τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε Phil. 37. de Philoctetae poculo ligneo et igniariis.

Θησαυρός. De *grata praeda* dictum. οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰςορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Ant. 30. Iungenda εἰςορῶσι γλυκὺν θησαυρόν: cadaver enim gratum volucribus conspicatis. Quae *promuntur ad certum usum* sic dicuntur: ἔχων κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαυτοῦ τρίτου, ἱκτήριον θησαυρόν Ai. 1154. de capillis mortuo cremando sacrandis. De tono schol. Hesiod. theog. 832., quem perverse disposuit locum Gaisf. v. Muetzell. de Emend. Theog. Hes. p. 342. item Arcad. p. 72. 20.

Θησείδης *Thesida.* δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά Oed. Col. 1068 ch. Theseus cum ipse pugnae interesset, Athenienses populares suos in mente habuit chorus. Sic schol. ἁπλούστερον δὲ Θησειδᾶν φησί, τῶν Ἀττικῶν τῶν ὑπὸ Θησέα τεταγμένων. Similiter Ἀτρεῖδας dici Atridas cum militibus notavit Hellerus. Doederlinus: „Θησεῖδαι *duces*, opponuntur προςχώροις, vulgo, Coloni praesertim pagi incolis." Hoc non inest in verbis. Qui loquitur a speciali ad generale, quod vocant, transgreditur: δεινὸς ὁ προςχώρων Ἄρης *fortes accolae sunt:* δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά: *omnino non facilis ad sustinendum Atheniensium impetus.*

Θησεύς n. pr. *Nom.* Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος Oed. Col. 69. Αἰγέως γόνος Θησεύς 556. τῆςδε δημοῦχος χθονὸς Θησεύς 1352. ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω 1640. — *Voc.* Θησεῦ Oed. Col. 575. 601. 1046. — *Gen.* Θησέως κόροι Phil. 558. τὸ Θησέως ὄνομα Oed. Col. 1007. χέρες Θησέως 1105. τὰ Θησέως Περίθου τε — ξυνθήματα 1589. τὸ Θησέως κάρα 1653. Quiescit per synaloephen ε Oed. Col. 1007. 1105.; in reliquis locis plene pronunciatur. — *Dativus* non legitur. — *Accusativus* ᾱ legitime productum habet: πῶς ἂν — Θησέα πόροι Oed. Col. 1458. In ultima sede trimetri legitur γῆς ἄνακτα Θησέα Oed. Col. 1626. — *Corripitur* denique in cantico: Θησέα καὶ τὰς διστόλους Oed. Col. 1058. cui respondet v. 1072. ἄμβασις, αἳ τὰν Ἱππίαν.

Θητεία famulitium, servitus. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης; Oed. R. 1029. — θητεία, δουλεία. Gr. An. Bekk. p. 264, 19. παραμονὴ ἢ δουλεία Phot. p. 91, 24. et Suidas. μισθώσεις, μισθοδουλεῖαι. Hesychius: μίσθωσις huic est, qua quis alteri sese ministerio mancipat. Cf. Monk. ad Alcest. 6.

Θιγγάνω tango. Formarum nulla praeter *praesens* et hoc bis, Phil. 406. Oed. Col. 331. atque *aoristum* legitur: nec diu est, ex quo vulgo dedidicerunt θίγων et θίγειν praesentium instar gravi accentu notare. Nam opus adhuc a Schaefero fuit moneri ad Orest. Porsoni v. 5., et ad Soph. Phil. 9. Oed. Col. 470. Elmsleius ad Oed. Col. l. c. qui locos simul collegit, quibus Aldina editio vel recte vel secus scriptum exhibet. Codd. scriptis in hac re nihil fidei: cf. Matth. ad Eur. Phoen. 300. — Propria significatio est *manu tangendi et contrectandi:* quo vel absolute sine casu ponitur, vel cum casu secundo παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν Phil. 663., ubi ταῦτα nominativus. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω σου; 751. τι adverbiascit, *aliqua parte.* δεξιᾶς ἐμῆς θιγών 1384. ut τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών Oed. R. 760. de supplice dictum utrumque. ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν Oed. R. 1413. Versum cum duobus sqq. Suidas affert v. θίγειν. χεροῖν τἂν θιγὼν δοκοῖμ' ἔχειν σφας 1468. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ Oed. Col. 331. de amplexu. πῶς — θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς 1135. πατρὸς — φιλότητι θιγὼν Ai. 1389 an. Eurysaces enim patris corpus manu erat tractaturus v. 1160. Ita *tangere* ut adsignificetur *partem alicuius rei vel facti capere* valet: μηδ' ἃ μὴ 'θιγες ποιοῦ σεαυτῆς Ant. 542. Hic quidem cum casu quarto θιγεῖν dictum videatur: sed factum non esset, nisi ἀπὸ κοινοῦ ad σεαυτῆς ποιοῦ referretur ἅ. Quare perperam distinguunt post ἔθιγες. Non satis perspexisse haec videtur Matth. Gr. Gr. §. 330. not. — οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν (κατακτενῶ) Ant. 767. οὔτε δαιτὸς οὔτε χέρνιβος θιγών inc. L. 7 (708 D.). *Capere* i. q. *haurire aquam* aperte significatur Oed. Col. 471.: ἐξ ἀειρύτου χοὰς κρήνης ἐνεγκοῦ δι' ὁσίων χειρῶν θιγών. Codd. θίγων: edd. vett. θιγών. Afferunt haec schol. Ar. Ach. 960. Suid. v. χοάς, sed hic omisso θιγών. Doederlinum miror, qui explicuerit *lavari.* — De *aliarum rerum contagione* et quidem de veneno exedente quidquid tetigerit dicitur Trach. 712. χὥςπερ ἂν θίγῃ φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα. *Tralatum* a lingua ad sermones est ἔξοιδε γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας Phil. 406. — Cum *dativo* tragicis non dicitur, Pindaro usitatum est: v. Boeckh. Expl. Pind. p. 111. (ῐ).

Θίς. θῖνα, αἰγιαλὸν, σωρόν. Phot. p. 92, 21. et Suidas; hic bis, altero loco addito τῶν χρημάτων. Varie Hesych. v. θίν, θινί et θίς: hoc quidem loco: ὄχθος, βουνὸς ἀμμώδης. αἰγιαλός. θάλασσα. σωρὸς κυμά-

των. τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης. ἢ ὀστέων σωρός. Emendanda haec: αἰγιαλὸς θαλάσσης et σωρὸς χρημάτων. — θῖνες οἱ ἀμμώδεις τόποι (τῆς θαλάσσης) Ammon. p. 9. qui certe debuit παραθαλάσσιοι scribere. Absurdas vocabuli originationes habet Etym. M. p. 450. 1. Mirum autem Aristarchum sive a θεῖν et ῥεῖν repetentem θείς et ῥείς scribi voluisse, sive quod in libris sic scripta repererat: v. Etym. Gud. p. 30, 48. — De *litore*. πολιᾶς πόντου θινὸς ἐφήμενος Phil. 1109 m. De *fundo maris submarinoque limo et arenis*, quo spectant Hesychii verba τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης, Antig. 586 ch.: ἔρεβος ὕφαλον — κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα. V. ἔρεβος. De tono certa res: v. schol. Ven. Il. λ. 239. De genere universe Arcad. p. 125, 1.

Θλίβω *premo*. θλιβομένης τῆς καρδίας Amph. I. 1 (115 D.).

Θνήσκω. I. *Formae*. *Praesens*. θνήσκω et θνήσκεις non leguntur. θνήσκει Oed. Col. 617. θνήσκουσι Oed. R. 118. θνήσκῃ Ant. 757. θνήσκειν Oed. R. 623. El. 530. 1478. inc. LXV. 1 (729 D.). θνήσκων Oed. R. 1457. Trach. 704. θνήσκουσα Ant. 543. θνήσκοντος El. 1011. θνήσκοντι Phil. 1074. θνήσκοντας El. 63. 113 an. — *Imperfectum* ἔθνησκε Trach. 705. — *Perfectum* τέθνηκα Phil. 1019. El. 1141. τέθνηκας non exstat. τέθνηκε et τέθνηκεν Phil. 333. 334. 495. Oed. R. 943. 935. Ant. 556. 1267. Trach. 874. 1120. Ai. 946. 950. El. 48. 282. 516. 963. 912. 1418. τεθνᾶσιν Ai. 99. Phil. 427. Ant. 1158. Altera forma metro non convenit nisi in melicis, in quibus perfecti raro commodus usus est. — τεθνηκέναι Ai. 474. τεθνηκώς Phil. 433. τεθνηκότος Oed. R. 313. Ai. 386. El. 544. 920. 1205. τεθνηκότι El. 347. Acris. IX. 1 (66 D.). τεθνηκότα Trach. 803. El. 1333. τεθνηκότων Phil. 1297. τεθνηκότας Ai. 1133. — *Futurum* θανοῦμαι Oed. Col. 1443. Ant. 458. θανοῦνται Ai. 226 ch. Ant. 747. θανούμενος Trach. 159. θανουμένη Ant. 566. θανούμενον Acris. IX. 2 (66 D.). θανουμένην El. 772. — *Aoristus* ἔθανον non legitur. ἔθανες Oed. 1712 m. Ant. 1254 m. ἔθανε Oed. Col. 1704 m. — θάνω Oed. R. 1454. Oed. Col. 588. 1044. Trach. 109. Ai. 463. θάνῃς Ant. 542. Ai. 491., ubi Mosc. b. Ien. θάνοις, Dresd. τ. θανεῖς, 508. El. 1488. 1496. θάνῃ Ant. 518. Ai. 110. El. 429. θάνωσι Phil. 416. 1430. — θάνοιμι Trach. 953 ch. Ai. 384 m. Oed. Col. 1308. inc. CV. 42 (789 D.). θάνοις Phil. 950. El. 573. θάνοι Trach. 3. Cod. Par. θάνῃ, v. ἄν. Oed. R. 1247. Ai. 529. 1323. — θανεῖν Phil. 331. Oed. R. 292. 669. 713. 722. 854. 944. Oed. Col. 559. 974. 1390. 1505. 1517. 1711 m. Ant. 72. 97. 220. 541. 774. 874. 1158. Trach. 165. 875. 1123. 1150. 1162. 1223. 1226. Ai. 106. 385. Ai. 799. 809. 1290. El. 568. 994. 995 bis. 1067 ch. Acris. VIII. 2 (65 D.). Naupl. III. 2 (377 D.). — θανών Phil. 336. 412. 422. 620. 945.

Oed. R. 967. 970. 1354 m. Oed. Col. 1113. Ant. 209. 508. 863 m. Trach. 73. 1153. Ai. 1006 1106. El. 59. 237 m. 436. 798. 1123. 1141. *θανοῦσα* El. 538 1160. Trach. 873. Ant. 747. *θανόντος* Phil. 350. Oed. R. 106. 134. 566. 821. Oed. Col. 1552. Ant. 1288. Trach. 576. 1212. Ai. 995. 1002. 1047. 1245. El. 764. 782. 957. 1103. *θανούσης* Ant. 1291. *θανόντι* Oed. R. 245. Ant. 94. 1016. Trach. 795. Ai. 1364. 1374. inc. XXXII. 1 (690 D.). *θανόντα* Oed. Col. 391. Ant. 26. 463. 541. 1017. Trach. 965 ch. Ai. 942. 1357. El. 360. 666. 1203. 1220. 1306. 1444. Scyr. VII. 2 (501 D.). Sed *θανόντ'* in Oed. Col. 1438. non potest esse dativus propter extritum *ι*: Elmsleio accusativus videtur dativo iunctus; nec tamen illa ipsa, quibus Hermanno id probari videtur, exempla Aesch. Choeph. 408. Pers. 917. Soph. El. 479. recte comparari censeo. In nullo enim *iuxta*, sed insertis aliis verbis positi exstant diversi casus; at hoc loco *τελεῖτέ μοι θανόντα*. Igitur *ἐπέχω*, an non potius cum Lobeckio ad Ai. p. 341. sit tentanda transpositio *τάδ' εἰ θανόντι μοι τελεῖτε*. — *θανούσαιν* El. 973. *θανόντες* Ai. 100. 1038. El. 1411 ch. *θανόντα* El. 1139. *θανόντων* Oed. Col. 959. Ant. 14. 214. 911. *θανοῦσι* Ant. 558. 845. Trach. 1163. Ai. 967. 1071. 1327. El. 1470., ubi vulgo *ζῶν τοῖς θανοῦσιν*. Herm. *ζῶντας θανοῦσιν*. *θανόντας* Ant. 891. 1249. Ai. 1110. El. 928. 1161. — Illud miror, nemini, quod sciam, recentiorum observatum esse, quod Etym. M. p. 452, 29. refert, fuisse qui *θνῄσκω* scriberent et *μιμνῄσκω*. Hoc Etymologus secundum Didymum refutat docte.

II. *Usus*. 1. Tralaticiae significationis exemplis exscribendis supersedeamus licet. — 2. Sed *τεθνηκέναι* est etiam *ἴσον εἶναι*, *ἐν κεῖν*, *νομίζεσθαι νεκρῷ*. *ὅς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι* Phil. 1009. *ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθνηκεν* Ant. 556. Schol.: *προηκάμην τὸ ζῆν, βουλομένη βοηθῆσαι τῷ ἀδελφῷ*. *οἴχεται πατήρ· τέθνηκ' ἐγώ· σὺ φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών* El. 1141., ut nunc secundum Erf. Hermannus scripsit. Legebatur *τέθνηκ' ἐγὼ σοί*, in qua scriptura *σοί* quod interpretantur *tua morte*, mire languet. Cum *sese mortuam* Electra dicit, *sese mortuae instar esse* praedicat, concidisse enim omnem spem salutis, gaudere autem inimicos et fortuna sua exsultare. — 3. Figurate significat *ἀπόλλυσθαι*. *νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί* El. 1139. Sic Flor. *Γ. Δ.* cod. D. Tricl. Brunck. Schaef. Herm. Ceteri libri *θανόντι σὺν σοί*, quod si dicturus erat poeta, rectius dixisset *σὺν σοὶ θανόντι*. — *θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία* Oed. Col. 617. *θνῄσκειν καὶ τὰ θεῶν* (*δῶρα* intellige) *θεοὺς δ' οὔ* inc. LXV. 1. — 4. *θνῄσκειν morti destinari*. *ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός* Oed. R. 1247. *οὐ γὰρ ἂν θνῄσκων ἐσώθην* 1457. — 5. In *proprietate sermonis* huius verbi haec observanda. a. *Alicuius opera mori* vel *interire* praepositionibus *ὑπό*, *ἐκ*,

πρός effertur. *τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο* Phil. 334. *ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός* Oed. R. 1247. — *διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν* Oed. R. 854. *οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ* 970. *ἵν' ἐξ ἐκείνων — θάνω* 1454. — *θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὁδοιπόρων* Oed. R. 292. *πρὸς παιδὸς θανεῖν* 713. 722. *πρὸς παίδων θανεῖν* Oed. Col. 974. Semel *dativus* adiicitur: *θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ* Ai. 949. Nam *μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί* Ant. 14. non causam sed rationem mortis oppetendae proponit. — b. In *periphrasi* cum verbo substantivo iuncta dicuntur participia: *οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ* Oed. R. 970. *χοὖτος τεθνηκὼς ἦν* Phil. 433. — c. Cum quodam *oxymoro* dici amat. *οὐ γὰρ ἂν θνήσκων ἐσώθην* Oed. R. 1457. *ex ipsa morte servatus* non essem. Markl. ad Iph. Taur. 1201. coniiciebat *θνήσκειν*. Male schol. explicat *εἰ ἔθνησκον*. Cf. et Markl. ad Max. Tyr. Or. XXIV. 9. — *λόγῳ θνήσκειν ἔργοις σώζεσθαι: ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ* El. 59. *εἶδον — τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας* 63. Ita *μηχαναῖς θανόντα* El. 1220. Oxymoron habet etiam Trach. 1101. *ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτεισάμην*; quae mori certus Hercules loquitur. — d. Coniungitur similibus. *οἴχεσθαι: ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών*; Phil. 412. *ὡς οἴχει θανὼν* Ai. 978. *ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών*; Phaedr. X. 1. — *φροῦδον εἶναι: ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος* Phil. 422. — *κεῖσθαι: τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν* Ai. 967. — *συνθανεῖν: μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί* Trach. 795 *θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει* inc. XXXII. 1. — *κτείνειν* et *ἐπικτείνειν: εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών* Phil. 336. *θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι* Oed. Col. 1390. *ὢ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους* Antig. 1250 m. *αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες* El. 1411 ch. *τίς ἀλκὴ τὸν κτανόντ' ἐπικτανεῖν*; Ant. 1017. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Phil. 946. — *ἀπόλλυσθαι: ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω* Oed. R. 1454. — e. *Varie variis opponitur.* Nihil pro rei natura usitatius, quam *ζῆν* opponi. *ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων* Phil. 1297. — *κἂν ζῶσι κἂν θάνωσιν οὐκ ἀπόλλυται* (*εὐσέβεια βροτοῖς συνθνήσκουσα.*). Nondum mihi persuadeo aut falso locum esse interpretatum Tyrwhittum, aut recte coniecisse Porsonum aliosque, Hermannumve lacunae posuisse signa. *συνθνήσκειν* pro *συγκαταβῆναι εἰς Ἅιδου* dictum, id est *μηδέποτε ἀπολείπεσθαι τῶν ανθρώπων* aptissimam sententiam efficit, obscuratam illam solo praepostere addito *κἂν ζῶσι*, quod cum sequatur *κἂν θάνωσιν*, inepti speciem praefert. Quid si scribatur *κἂν ζῶσι κἂν θανοῦσιν*; *nec vivos nec mortuos deserit unquam, perpetua hic et illic comes adest*? — *ζητητὸν θανόντ' ἔσεσθαι ζῶν-*

τά τε Oed. Col. 391. θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται Ant 209. καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι 214. οὐ ζῶσιν οὐ θανοῦσιν 845 m. ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς 911. οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν 1158. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν γ' ἀγγέλλεται Trach. 73. ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως 803. ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην 1101. οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών 1153. ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 474. εἰ καὶ ζῇς θανών 1106. θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι 1364. ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥςτε μὴ 'κλιπεῖν κλέος El. 973. ἥτις — θανόντα σε καὶ ζῶντ' ἐςεῖδον 1307. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1470. Libri ζῶν τοῖς, quod cum verbo ἀνταυδᾶν minime congruat, a schol. tamen codd. Lips. utrumque explicatum est. Herm. olim ζῶν τοῖς θανοῦσιν — ἀνταυδᾷ σ' ἴσα; sed ἴσα τοῖς θανοῦσιν pro ἀντὶ τοῦ τεθνηκότος dici nequit. Nunc Herm. Tyrwhitti emendationem Brunckio probatam et Elmsleio (ad Med. 43. not. k.) recepit. — τῷ τεθνηκότι τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν Acris. IX. 1. His sensu affinia sunt εἶναι, πνεῖν, σώζεσθαι opposita. θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με Ant. 863 m. ἦν πρόφαντον — πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Trach. 1150. μηχαναῖσι μὲν θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον El. 1220. sententia Eustathio memorata p. 647, 38. 1085, 64. Item ἀνελθεῖν et ἀνιστάναι. πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἂξ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Phil. 620. τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι Scyr. VII. 2. Postremo δρᾶν, quod *vivi* et *vigentis* est. ὥς τι δράσων εἷρπε κοὐ θανούμενος Trach. 159. — In *poena* memoranda φυγεῖν et θνήσκειν consociantur: θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι Oed. R. 623 — f. In exemplis frequenter confusorum verborum κτανεῖν et θανεῖν Seidlerus ad Iph. Taur. 471. referebat etiam El. 811. (814 Erf.) ὡς γέρας μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ. Sed Brunckius solus sibi persuaserat θάνω ibi scholiastae lectum, quod secus est, cum sententiam ille, non verba interpretando consectatus sit.

Θνητογενής mortali genere ortus. ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς Ant. 829 an.

Θνητός mortalis. 1. *Adiective dictum.* θνατὰ φύσις ἀνέρων Oed. R. 869 ch. cum hypallage inprimis Sophoclea. ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν El. 242 m. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος 849 ch. θνητοῦ πέφυκας πατρός 1162. θνητός τ' Ὀρέστης 1163. θνητὸν ὄντα Oed. R. 1528. Ant. 451. θνητὸς ὤν Eriph. IV. 1 (205 D.). ἐγὼ θνητός γ' ἂν ἐκ θνητῆς δὲ φύς Polyx. III. 6 (470 D.). θνητὴν φύσιν Ter. V. 1 (515 D.). ap. θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος inc. XXVII. 1, 1 (682 D.). ἄνδρα θνητόν LXI. 1 (725 D.). 2. *In partitione.* ἄλλον οὔτινα — θνατῶν Phil. 677 ch. θνατῶν

μηδενὸς προσήγορος Oed. R. 1437. *οὐδ' ἂν εἷς θνητῶν φράσειε* [Oed. Col. 1653. *μηδένα θνητῶν* 1759 an. *μόνη δὲ θνατῶν* Ant. 816 an. *κοὐδενὶ — λέοντι θνητῶν* Ai. 1395 an. *οἱ μακρὸν βίον θνητῶν ἔχουσι* Creus. IV. 3 (325 D.). *θνητῶν δ' οὐδείς* inc. LXXXIX (769 D.). 3. *Substantive dictum* a. *de homine.* *ὦ παλάμαι θνητῶν* Phil. 177 ch. Boeckhium de metris Pind. p. 323. *βροτῶν* coniectantem refutat Herm. l. c. et El. D. M. p. 251. Ineptum istud foret statim subsequente *ὦ δύστανα γένη βροτῶν.* *τὰ θνητῶν γένεθλα* Oed. R. 1424. *οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνάτοισιν* Oed. Col. 1054 ch. v. Herm. *θνατῶν βιότῳ* Ant. 610 ch. *πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή* 1319. *ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' — ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας* Trach. 127 ch. *θνητὴν φρονοῦσαν θνητά* 473., quem eadem sententia *καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα* Colch. I (311 D.). *θνητῶν πέρι* Alet. VII. 5 (94 D.). *μνᾶστις θνατοῖς εὐποτμότατος* Synd. I. 2 (146 D.). *κἄστι πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τἄλλα δεύτερα* Creus. IV. 5 (325 D.). *θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα* inc. XXIII. 17 (678 D.). *οὐ — τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς* XCIX. 2 (778 D.). b. *De re, quae mortales decet.* *φρονοῦσαν θνητά* Trach. 473. ut *θνητὰ φρονεῖν* Ter. V. 1 (515 D.). cf. Stanl. ad Aesch. Pers. 822. Contraria his sunt *ἔργματ' οὐχὶ θνητά* mortalium vires excedentia, ap. Eur. Bacch. 1022. — 4. Superest, *ut de dorismo agatur.* Ordiamur a mirabili Hermanni placito ad Bacch. 393., Elmsleium vituperante quod contra libros *θνατὰ φρονεῖν* scripserit propter *θνατοῖσιν* v. 403.: non licere enim nisi scriptori Dorico in hac formula dorismo uti. Et libros quidem dissentire mirum non est: tali argumento autem uti non conveniebat, qui *ἐν ἡσυχαίᾳ* scripserat Oed. Col. 197. et *ἁμερίας* Ai. 207. et *ἀδυεπής* Oed. R. 151. *ἀδυπνόων* El. 470., etsi de homine *ἡδύπολις* dicatur Oed. R. 510. ut alia taceam. Certe haec nonnisi librorum consensu et metrorum genere sententiarumque gravitate ponderanda sunt. Et in *anapaestis* quidem narrationem vel praecepta continentibus sine gravi animi affectione iure videtur praeferri *θνητός* Oed. Col. 1759. Ai. 1395. Ter. V. 1. nec vestigium dorismi. At in lugubri re deploranda *θνατῶν* editur Ant. 816. nec rursum alterius scripturae mentio. In melicis *θνατῶν* El. 242. 849. *θνατοῖς* Trach. 128., cui quidem versui, si glyconeus, ut videtur, polyschematistus cum basi trisyllaba est, non minus bene communis forma convenit, quam *θνητῶν* Phil. 177., qui brevior, sed ex eodem genere. In logaoedis *θνατῶν* legitur Phil. 677. in choriambis cum baseos quodam genere Oed. R. 869. Oed. Col. 1054. Ant. 610.: hunc enim cum praecedente versum contrahendum in unum arbitror. Horum Oed. Col. 1054. certa dorismi fides; in cod. Laur. A. scriptum *θανάτοισιν*, idque ab eadem manu *θνατοῖσιν* correctum. Ita iure suspicere etiam de Synd.

l. 2. ubi item *θνατοῖς* scriptum. Item in El. 849. solus Flor. *Δ.* *θνητῶν*. At Oed. R. 869. Flor. *Γ.* *θνητή*, *Δ.* *θνατή*.

Θοάζω. Quam varie verbum ambiguae significationis explicet Hesych. p. 1721., quem quidem sua ex lexico tragico deprompsisse putat Valck. ad Phoen. 800., notum est. — *τίνας πόθ' ἕδρας τάςδε μοι θοάζετε* Oed. R. 2. Intpp. in diversa abeunt. Erf. et Herm. *quam mihi sessionem festinatis* i. e. *quo studio venitis sessum:* alii secundum Plut. de Aud. Poet. p. 22, E. et Et. M. p. 460, 10. *διὰ τί προςθακεῖτε τάςδε τὰς ἕδρας, τί προςχρήζετε ταύταις ταῖς ἕδραις*, ut Brunckius, Reisig. Enarr. Oed. Col. 1162. et inprimis Buttm. Lexil. vol. II. p. 205. Et hic quidem iure cum *θάσσω, θᾶκος, θακεῖν* complecti videtur. Mediam viam Suidas tuetur *ἢ θοῶς προκάθησθε*, quod scribendum *προςκάθησθε*. Buttmanno maxime duo adversantur: quod *θοάζειν* duplex esse posuit, alterum Euripidi ex *θοός* effectum, alterum a *τίθημι* profectum et antiquioribus usitatum; dein quod praeter hunc nostrum unus locus Aesch. Suppl. 603. *sedendi* tuetur significationem; quae etsi bene ibi convenit, alia mutari postulat. Hermannus nititur schol. Apoll. Rh. I. 743. *ταχύνειν* explicante, quae sola explicandi via Hesychio omissa est. De Wyttenbachio perversis analogiis niso, qui ipse quoque duplex *θοός* *quietus* et *velox* fuisse statuit ad Plut. l. c. (t. I. p. 171.), taceo.

Θολερός turbidus. *θολερόν* s. *ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορώδες, τεταραγμένον* Hesych. — *Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας* Ai. 206. *τεθολωμένῳ* schol. Pal. De turbata Aiacis mente sumpta locutio. cf. Markl. ad Suppl. 222. Monk. ad Alc. 1072 (1077. Matth.). Blomf. gloss. Prom. 910.

Θοός velox. *θοαῖς πώλοις* El. 727. *θοὸν εἰρεσιᾶς ζυγόν* Ai. 244 ch. cum hypallage; *εἰρεσιά* enim rectius *θοή*. Memorat haec Eust. p. 828, 38. 1041, 30. 1468. 13. — *θοῶν ὠκυάλων νεῶν* Ai. 696 cp. In *θοὰν νύμφαν* Trach. 854 ch. inest iuventae pavidae adsignificatio. Quae Buttm. explicatius de h. v. disputavit Lexil. vol. II. p. 60., huius loci non sunt. De accentu praecipit Etym. M. p. 453, 1. et Arcad. p. 103, 19., qui quae de feminino *θοή* dicit eo loco nemo desideret.

Θορίκιος Thoricius. *Θορικίου πέτρου* Oed. Col. 1591. Etsi secundum situm loci recte observat Herm. non, ut vult schol., a *δήμῳ Θορίκῳ* dictum esse, qui Acamantidis tribus prope Sunium situs erat. In cod. Paris. T. *τοῦτ' ἐρικίου π.*

* *Θόρνυμι salio.* Medium *coeundi* significatione exstat inc. L. 9 (708 D.). *ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο*, siquidem Eusebii scriptura Praep. Ev. p. 680. fabulae satyricae aptior videtur quam Clementis Alex. Strom. V. p. 716., apud quem *ἐθρύπτετο* reperitur.

Θορυβέω turbo. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Ai. 164 an.

Θόρυβος. Proprie *strepitus.* τίς αὖ — θόρυβος ἵσταται βοῆς; Phil. 1247. sed *turbationem* et *trepidationem* significat μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 142 an. i. e. δυσκλεεῖς ταραχαί, ad quem fere modum explicat schol. Pal.; de fremitu enim in exercitu et rumoribus chorus loqui nondum potest, qui praesagiebat futuros, nondum certiora edoctus. De accentu constat et generatim praecipit Arcad. p. 45, 5.

Θούριος impetuosus, bellicosus. θούριος Αἴας Ai. 211 ch. 1192 ch. θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει 606 ch. De generis accentu v. Arcad. p. 40, 14.

Θρᾷξ v. *Θρῄξ.*

Θράσος. Nota quae de θράσος et θάρσος praecipiantur grammaticis, Ammonio p. 71., gr. Kulenkampii ap. Valck. p. LII. Lips., schol. Apoll. R. II. 77. Discrimen tamen agnoscere non videtur Etym. M. p. 443, 3. Nec profecto observari sed scripturam secundum versuum commoditatem variari iam in v. θάρσος notavimus: cf. Elmsl. et Matth. ad Med. 456. Pflugk. ad v. 468. Monk. ad Alc. 620 (= 614). Intpp. Thucyd. III. 12. — Sensu malo *audaciae temerariae* potestatem habet: προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 846 ch. ποίαισι τόλμαις — καὶ φρενῶν θράσει Ai. 46. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις El. 616. de quo v. Herm. Sed nihil mali adsignificat, sed *animum fortem:* ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τε προξενεῖ Trach. 723. ποῖ — ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος — ὁπλίζει —; El. 983. Et de causa animi audacis: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Phil. 104. Quae qualis sit, statim docet ἰῶν ἀφύκτων mentio. In El. 470 ch. metri indicio recte Triclinium scripsisse ὕπεστί μοι θράσος supra indicavi. De accentu v. Arcad. p. 75, 3.

Θράσσω turbo. γυναῖκα — ἣ θράσσει γε νῦν Hel. II. 1 (187 D.) apud Erotianum ὀχλεῖ explicantem. Haec ad Helenam a Graecis repetitae puniendam spectant, quippe quae ταραχῆς, id est belli inter illos et Troianos orti causa esset. — ἐθράχθη p. ἐταράχθη inc. CV. 19. (812 D.) a Gr. Bekk. An. p. 352, 16. explicatum συνεχύθη. V. Ruhnk. ad Tim. p. 93. Piers. ad Moer. p. 186. Buttm. Lexil. vol. I. p. 211.

Θρασύνομαι procaci animo esse. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Phil. 1373.

Θρασύς procax, insolens. Raro enim bono sensu *audacis et fortis animi* reperitur. Sic tamen dicitur Phil. 106. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ; et Ai. 357 m. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον. Nam Oed. R. 89. rectius aliter explicabitur. *Cum reprehensione:* ἄνδρα — γλώσσῃ θρασὺν Ai. 1121. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1294. Et sic intelligo οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί

Oed. R. 89. *neque ferocia efferor propter bonam spem, neque metuendo, antequam iusta causa fuerit, deprimi me sino.* — κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς Phil. 1291. velut γλώσσῃ θρασεῖς Phryg. I. 2 (649 D.). φεύγουσι χοἱ θρασεῖς Ant. 576. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; 748. ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω El. 511. τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ θρασεῖαν 1438. De tono totius huius generis praecipit Arcad. p. 91, 13.

Θρασυστομέω procaci lingua utor. ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν Phil. 380.

Θραύω frango. ἄλλος ἄλλον — ἔθραυε κἀνέπιπτε El. 719. Eustath. p. 1462, 54.; de quadrigis in decurrendo collisis et fractis, velut ἔθραυσα δ' ἄξονος μέσας χνόας 735. Eust. p. 598, 13. ξύλον τι θραῦσαι Phil. 294. — σιδηρὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα — ἂν εἰςίδοις Ant. 472. de ferro igne non iam durato sed propter nimium aestum trito et confracto.

* Θρεκτός. θρεκτοῖσι νόμοις, ἀντὶ τοῦ τραχέσι. ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Hesych. ex Ulix. Fur. II. 3 (414 D.). Qui Lexica, quibus Hesychius usus est, concinnarunt, iam longe maximam fabularum partem lectione non cognorant, sed ex antiquiorum testimoniis vocabula rariora colligebant. Suspicari autem licet, νόμους esse μέλη s. μελῳδίαν, ut κρεκτοῖς verissimum videatur. Ceterum apud Hesychium scribendum τροχαίοις v. eund. v. θρεκτός.

Θρέμμα. Proprie *quidquid enutritur.* De liberis igitur: τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους Phil. 243. cf. Valck. Diatr. p. 249. ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ Oed. R. 1143. Sed virus vocatur θρέμμα Λερναίας ὕδρας Trach. 571. Inprimis foedissima quaeque et detestabilia θρέμματα vocare adsuevere tragici. ἄπλατον θρέμμα κἀπροςήγορον Trach. 1083. de Leone Nemeaeo, et cum assignificata origine Ἅιδου — σκύλακα, δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα 1089. Cerberum. Inde convicio servit: ὦ θρέμμ' ἀναιδές El. 612. Affert Moschop. Dictt. Att. v. θρέμματα.

Θρεπτήριον nutrimentum. τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Oed. Col. 1265.

Θρήκιος Thracius. Θρήκιον κλύδωνα Oed. R. 197 ch. v. Θρῄξ. Erfurdtius non multum aberat, quin Θρᾴκιον scribendum iudicaret. Florr. tres Θρῄκιον, quod satis memorabile, cum in illis codd. appictum ι alias non compareat.

Θρηνέω defleo, lugeo. ὀξυτόνους — ᾠδὰς θρηνήσω Ai. 619 ch. ὅσα τὸν — ἐμὸν θρηνῶ πατέρα El. 94 an. πατήρ σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί 520. σιγώμενος γὰρ ἴσω θρηνεῖσθαι πρέπον Tyr. XIII. 2 (585 D.). Apud Stob. tit. CIX. ex Gaisf. editum πρέπων: olim πρέπον, ut verius for-

tasse sit *σιγώμενον. οὐδὲν ἔϱγον ταῦτα θϱηνεῖσθαι μάτην* Ai. 839. Incertior paulo lectio est Ai. 579. *θϱηνεῖν ἐπῳδὰς πϱὸς τομῶντι πϱάγματι.* Suid. v. *ἐπῳδός* et *πύκαζε*, Phav. v. *θανατόω*, schol. Ar. Plut. 355. *θϱοεῖν*, quod in membr. Bruncki supra scriptum et in aliis quoque libris exstat. At plerique, item Eust. p. 648, 19. 1147, 8. et duo Codd. Paris. Suidae v. *ἐπῳδός*, *θϱηνεῖν*; illud glossema esse non dubitat Brunckius, et est ita; *ἐπῳδαί* enim *παϱηγοϱίαι* sunt, quae quoniam a Tecmessa flebili voce et lugente animo proferuntur, *θϱηνεῖν* aptissime dictum. In Phil. 209. *διάσημα γὰϱ θϱηνεῖ* pro *θϱοεῖ* Dind. restituit ad aequandas versus dochmiaci cum antistrophica syllabas; quod opus non est. De Phil. 1387. v. *θϱυλέω*.

Θϱῆνος fletus, cantilena lugubris. παύετε θϱῆνον Oed. Col. 1748 an. Laur. A. et a correctore B. Par. F. Vat. Ven. *θϱήνων*, quod ex scholiis recepit Steph. servarunt Br. Reis. Sed rell. et Elmsl. Herm. *θϱῆνον. μηδ᾽ ἐπὶ πλεῖω θϱῆνον ἐγείϱετε* Oed. Col. 1775 an. Pluralis usitatior. *ἄξιος θϱήνων τυχεῖν* Ai. 907. *πολλὰς μὲν θϱήνων ᾠδὰς — ᾔσθου* El. 88 an. *οὐ μὲν δὴ λήξω θϱήνων* 103., quem vs. cum aliis sex affert Suid. v. *ῥιπάς*. *ἀνάϱιθμος ὧδε θϱήνων* 225 m. cf. Herm. ad Ai. 597. *εἰ δοκῶ πολλοῖσι θϱήνοις δυςφοϱεῖν ὑμῖν ἄγαν* 247. = *διὰ τοὺς π. θ. ὅπως — κἀπ᾽ ἐμοῦ θϱήνων τύχῃ* 1461. — De accentu generis exponit Arcad. p. 63, 17.

Θϱῇξ Thrax. ὁ Θϱῃκῶν Σαλμυδησσός Ant. 957 ch. *Ἥλιε φιλίπποις Θϱῃξὶ πϱέσβιστον σέβας* Ter. XIV (523 D.). ap. schol. Il. ο. 705. Brunckio ignotum. Legebatur olim *θϱιξί*, quod certum verae scripturae indicium. Nam quominus quis *Θϱᾳξί* invehat, prohibet illud, quod *ῃ* in hoc et derivatis *Θϱῇσσα Θϱῄκιος* sola tragicis expetita scriptura est: cf. Herm. ad Alcest. 976., ubi Monkius *ἀττικίζων Θϱᾴσσαις* dederat. Illa quoque a libris unice commendantur, v. Eur. Hec. 7. 425. ibique Matth. Aesch. Pers. 501. 558. Ag. 640. 1392., in quorum parte Blomfieldus erravit. — *Θϱῄσσαισιν — πνοαῖς* Ant. 585 ch. i. e. *Borea flante. δυςπνόου Θϱῄσσης πνοῆς* ex h. l. meminit Eust. p. 732, 28. Vulgatur *Θϱῄσσῃσιν*. v. Praef. t. II. *Θϱῇσσαν σκοπιαν Ζηνος Ἀθῴου* Thamyr. III (229 D.). Athos mons Macedoniae, quae olim Thraciae accensebatur. Num inflecti debeat, quae Buttmanni sententia est, non videtur certissimum.

Θϱῇσσα v. *Θϱῇξ*.

Θϱῑάζω. θϱιάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν Hesych. ex Ulix. Fur. II. 4 (415 D.). Eodem modo explicatum sed copiosius Etym. M. 455, 45. Ad *μαντικήν* hoc spectat disciplinam: v. Herm. ad Hom. h. Merc. 552.

Θριγκός muri fastigium. *τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη* ex Past. fr. 451 Dind. Herodianus affert *π. μονήρ. λέξ.* p. 11, 3.; ignotum igitur Brunckio. — Accentus periecticorum est: etsi non videtur Arcadio p. 50, 10. apud quem vitiose scribitur *θηριγκός*, cum de bisyllabis agat. Tamen inde satis de tono constat.

Θρίξ crinis. *Capillum* omnem et singulari et plurali numero dictum significat: *cincinnum* autem singulari: *δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα* El. 443. — *ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα* Ant. 1080. cf. *ἐκ*, et de sententia *ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα* Chrys. s. Cris. IV (653 D.). v. *ἐξιονθίζω*. *ἐλαιοῦται θρίξ* Troil. III. 7 (556 D.). v. *ἐλαιόω*. — Paulo aliter dictum *ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι — τρίχας* Oed. Col. 1621. — De iuba equi *ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός* Oen. VI. 2 (422 D.).

Θροέω loquor, inde et de *clamore* et de *fletu* dictum, *sermone celebro*, *denuntio.* Praeter praesens tempus et aoristum nihil eius verbi apud Sophoclem legitur. *διάσημα γὰρ θροεῖ* Phil. 209 ch. Dind. *θρηνεῖ*. *τί θροεῖς;* 1171 ch. *παρὰ νοῦν θροεῖν* 1180 m. *ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ* Oed. Col. 603. *in ore omnium ista sunt.* *τὰ τοῦδε μαντεύμαθ', ὃς σφιν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;* 1427. *ὡς — Ἀργείοισιν εἰςιδὼν θροῇς* Ai. 67. *πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς* 589. *ὁποῖ' ἔπη θροεῖ* 772. *τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ* 851. *ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;* 1269. *πρόςπολος θροεῖ Λίχας — ταῦτα* Trach. 187. *ἦμος — ὁ ξένος θροεῖ ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν* 528. *ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς* 1222. *εἴδομεν ἃ θροεῖς* El. 843 ch. Erf. ex Gernh. coniectura *θρηνεῖς*. *ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις* 1402. *exclamat.* — *ἀναλγήτων — ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν* Ai. 928 ch. Et procul dubio exquisitior lectio est ab omnibus editoribus delecta *τίνα θροεῖς λόγον* Ant. 1273 m. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ex interpretatione *τίν' αὐδᾷς λόγον*, quod scite etiam accommodatum est versui dochmiaco. — De Ai. 579. actum in v. *θρηνῶ*. Sed in fr. inc. LXX. 4. (407 D.), cum vulgo legatur ap. Plut. Symp. IX. probl. 14. *ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρῆνας εἰςαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους*, quae ad Ulixem *ἀκονθοπλῆγα* errores suos narrantem spectare videntur, unde Brunckius nihil extricabat, nisi initium senarii *Σειρῆνας εἰςαφικόμην*, recte procul dubio Lobeckius ad Ai. p. 342. emendavit *θροοῦντε*, pro *θροοῦσα* dictum. — Melicorum et diverbiorum in hoc quoque vocabulo discrimen non est.

Θρομβώδης concretus. *ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί* Trach. 699. — *θρόμβον sanguinem concretum* s. grumos sanguinis lexicographi interpretantur. cf. Blomf. gl. Choeph. 526.

Θρόνος solium. De sedili ipso uterque usitatus numerus, de *regis imperio* solus pluralis. Illud: Ἄρτεμιν ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον — θάσσει Oed. R. 161. insedit, velut ἕδρα et ἕδος de templis creberrime leguntu. αἰετοὶ — φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους Ant. 1028. ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦνθ' ὁρῶ τοῖσιν πατρῴοις El. 259. σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων ἀπόνειμον Synd. V. 1 (150 D.). Apud schol. Pind. Isthm. II. 68., qui versiculum memoravit, olim lectum θρήνοισι. Longe frequentior altera vis. γῆς — ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω Oed. R. 237. θρόνοις παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας 399. Κρέοντι — θρόνους ἐᾶσθαι Oed. Col. 369. codd. duo et edd. vett. θρόνον, libri ceteri, Tricl. et Iunt. 2. θρόνους. Πολυνείκη θρόνων ἀποστερίσκει 376. ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 426. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν 449. σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων 1356. τὰ Λαΐου — θρόνων κράτη Ant. 166. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω 173. τρέφων δὔ ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων 529. δεσπόζειν θρόνων Trach. 362. Componuntur θάκημα et θρόνοι, *solium* et *imperium regium*: τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους ἔχουσιν Oed. Col. 1382. Ratio autem transferendi vocabuli his maxime clarescit: ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι Oed. Col. 1269.: quae cum iuxta eum in solio consederit, adiutrix ἔργων, rerum et factorum dispensatrix videtur; et paulo aliter dictum τοῖς σοῖς πανάρχοις — ἐνθακεῖν θρόνοις Oed. Col. 1295. — De utriusque numeri usu exposuit Reisig. Not. Crit. ad Oed. Col. 365.: erravit tamen in eo, ut pluralem eius solius sedem significare putaret, cuius esset imperium. Nam hoc, nisi poetae vim feceris, clare demonstratur locis El. 259. Synd. V. 1., quae exempla ignorasse videtur.

Θρυλέω sermone tero. μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας, ἅλις γάρ μοι τεθρύληται λόγοις Phil. 1387. Cod. Harl. τεθρύλληται. In cod. Paris. a Faehsio collato ad marginem notatum τεθρήνηται λόγοις. λόγοις etiam cod. Ven. Edd. τεθρήνηται γόοις. Schol. et Flor. Γ. τεθρήνηται λόγοις. γράφεται γόοις. Utraque lectio per se bona, sed exquisitiorem esse τεθρύληται satis exposuit Herm. Ceterum θρυλεῖν rectius quam θρυλλεῖν scribi iam ex positione inducta ab eis scribis, qui ignorarent primam natura produci, colligitur. Sic scriptum ap. Phot. p. 95, 19. ubi quondam Porsonus λλ praeferebat, item Gr. Bekk. An. p. 263, 19. 264, 32.: et diserte praecipit usum potiorem testatus Eust. p. 1307, 40.

* Θρύπτομαι. ἐθρύπτετο fr. inc. I. 9. (708 D.) ap. Clem. Alex. Strom. p. 716. legitur; v. θόρνυμι. De hoc verbo exposuere Intpp. Moeridis p. 76. et Thomae v. ὑπτιάζειν. Iacobs. ad Epigr. Del. p. 306

Θρώσκω. Proprio *saliendi* significatu non legitur. De *celeri* [illegible] *euntis:* *ἐγγὺς — ἀρτίπους θρώσκει δόμους* Trach. 58. *δόμοις* coni. Wald. Erf. De remigatione: *ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλα — χερσὶ παρα*[illegible] *πλάτα θρώσκει* Oed. Col. 722 ch. De *impetu morbi redintegrato*: *θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία — ἀγρία νόσος* Trach. 1022 m. Con[illegible] scribi debere sententia grammatici est ap. Etym. M. p. 456, 49. et Phavor. p. 242. Dind. non obsequente consuetudine.

Θυγάτηρ. Proprie *filia.* *θύγατερ Διὸς — Ἀθάνα* Oed. R. 159 *ὦ χρυσέα θύγατερ Διός* 188 ch. *τῆς θυγατρὸς οὕνεκα* El. 584. et in [illegible] loquio *θύγατερ* Oed. Col. 167 an. 225 an. 399. Quo sensu dixerit Sophocles *θυμῷ δ' οὔ τι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ* inc. XLVI. 1 (704 D.) ne ex Athenaei quidem verbis, qui istum anapaestum servavit satis colligitur. Sed certum *de puella* dici Oed. R. 1101 ch. *ἢ σέ γέ τις θυγάτηρ, Λοξίου (προσπελασθεῖσα ἔτικτε)*; Cf. Musgr. ad Eur. Androm. 1039. Hel. 1321. De accentu v. Arcad. p. 19, 26. 128, 8. In arsi ante *τρ* producitur *ᾰ*, El. 584.

Θύελλα procella. *ποντία θύελλα κινηθεῖσα* Oed. Col. 1656. Suid. v. *θύελλα.* — *τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις Βορεάς* Ant. 971 ch. Boreae et Orithyiae filia. Aliquid figuratae inest dictionis: *πάντα — συναρπάσασ' θύελλ' ὅπως βέβηκας* El. 1140. *συναρπάσας ὅπως θύελλα* iungenda, ut tamen propterea cum Hermanno distinguendum post *συναρπάσας* et [illegible] Ultima cum inde ab Homero omnibus corripiatur, in vocabulo [illegible] emendandus Arcadius p. 96, 20., et diserte antipenacui docet Etym. p. 19, 44. coll. 457, 37.

Θυηλή sanguis immolatae hostiae. Huc spectat Suidae glossa [illegible] *γονται δὲ θυηλαὶ αἱ ἀπαρχαί.* Tralate *φοινία δ' χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος* El. 1413. Schol. Iohns. *σταλάζει σταλαγμοὺς φόνον αἵματος, ἦν ὃ εἰργάσατο ὁ φόνος.* — De tono v. schol. Il. *ι.* 220.

Θυηπολέω. Ut alia a *πέλω* composita *versari et occupari in hostiis et sacrificio curando* significat, ut falso Passovius interpretatus sit *sermonem haruspicem agere.* Nam ut ita dictum sit *ποίμνας συναγαγὼν θυηπολεῖ* Polyx. I. 2. (468 D.) certe *immolandi* vim habet Androm. V. 3 (132 D.) *νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος* quos versus egregie emendavit Scaliger. Legebatur *γέρος* etiam ceteris turbatis. Recte Photius p. 96, 9. *θυηπολοῦσι, περὶ θυσίαν ἀναστρέφονται.* Illustravit vocem Ruhnk. ad Tim. p. 143.

* *Θυιάς Thyias.* *προφάνηθι Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις Θυιάσιν* Ant. 1136 ch. Infirma fide vox metro adversa, scholiastae ignota, in cod. Paris. omissa. Correxit Herm. *π. Ναξίαις ἅμα περιπόλοισι σαῖσιν*

Θῦμα. Proprie *suffimentum* dicitur. Photius p. 95, 24. θύματα, θυμιάματα. Transfertur inde ad alia sacri faciendi genera: Hesych. θῦμα, ἱερεῖον, σφάγιον, ὁλοκαύτωμα. Tertiam significationem, quae est et *sacrificii totius* et *immolationis* ipsius, lexicographi veteres non negerunt. In omnibus plurative dicitur. *Suffimenta* significantur: ἔπαιρε σὺ θύματα El. 624. Nam de triplici libatione non convenit vocabulum. *Hostiae crematae carnes:* ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Ant. 903., quae postrema verba cum vs. sq. affert Tzetz. Exeg. Il. p. 5, 11. *Sacrificium:* οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων — προςθιγεῖν Phil. 8. μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι Oed. R. 239. θυμάτων ἄπο Oed. Col. 903. *a celebrando sacrificio.* εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ Trach. 286. οἵαν ἀνθ' οἵων θυμάτων ἐπί μοι — χάριν ἠνύσω 990., quae tamen depravata scriptura est, cum anapaestis intermixtos esse numeros diversissimos probabile non sit. Herm. haec eiecto θυμάτων axit aliter; Brunckius θυσιῶν scripsit. *Actum sacrificandi* significat: ἔθ' ἦν τὰ κείνης θύματα El. 563. *sic factum, ut immolaretur.*

† Θυμβραῖον v. ὀχεύω.

Θυμίαμα *suffitus.* πόλις — θυμιαμάτων γέμει Oed. R. 4. Multos hac sententia usos referunt Intpp.: inter quos grammaticorum sunt Gr. Herm. p. 467., schol. Plat. p. 380. Bekk., Suid. v. πόλις, Eust. p. 78, 23. 1085, 46.

Θυμός 1. animus. ὑψοῦ — αἴρει θυμὸν Οἰδίπους — λύπαισι Oed. R. 914. Eust. p. 143, 15. 1007, 52. Quae Musgr. et Herm. contulerunt, Apoll. Rh. III. 368. Polyb. III. 82. huc nihil faciunt; non enim de *ira* sed de *animo graviter inter spem et metum fluctuante* sermo est: μετεωρίζεται τὴν ψυχήν bene schol. μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς 75. Hinc differt οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω El. 1339. *ne minimum quidem recordari possum.* πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις Oed. Col. 782. *animo omnibus cupias exsatiato.* ἐπτήξα θυμόν 1465. κλαῦσαι τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει El. 278. *quantum collibuerit.* θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά 323., quod minus bene de irato animo quam universe explicueris *perversitati tuae indulgere.* ὥς σοι θυμός 1311. πολλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Tyr. IX (581 D.). Sic dictum de *mente* ὁμηρικῶς. Cf. Valck. ad Theocr. X. Idyll. I. 55. p. 17. 2. Inde *animum ardore plenum* et fortem significat, sed Sophocli non nisi semel nec de homine sed equo. ἵππος — ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν El. 26., quem locum respicit Philostr. Vit. Soph. II. 23. p. 606. Cognatum enim sed non simillimum ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Ai. 1103. = ποιεῖ σε μέγα φρονεῖν. 3. Creberrime *animum iratum* potestate aequat. Huius tralationis *a toto ad partem* via cum eo patescit, quod

dicitur *θυμὸς ὀξὺς* Oed. Col. 1195. *κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται* Oed. Col. 1200.; et *θυμῷ δύσοργος* Trach. 1108.; deinde *κῶ σοῦ σιραφείη θυμός* Trach. 1124., quae eadem sententia Ai. 705 ch.: *Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.* Libri plerique *θυμόν*, Lob. ex Tricl. *θυμῶν*, quod pro discrepante scriptura exstat in Flor. *Γ*. Item Ant. 714.: *ἀλλ' εἶκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.* *θυμοῦ* Aug. (Dresd. a.) et T. Brunckii, item Laur. B. Ricc. Vat. *θυμόν* Porsonus olim plane contra grammaticam legem. Ex Laur. A. et ceteris Brunckii Hermannus recte *θυμῷ*, ut verba sic collocentur *καὶ μετάστασιν θυμῷ δίδου.* Ante *θυμῷ* distinctione nulla opus. — *θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε* Phil. 324. Haec librorum lectio a scholiasta explicata *εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι* ab Heathio et Buttm. probata Hermanno contorta videretur iniuria, dummodo *πληροῦν χεῖρα* diceretur *satiare*, *κορέσαι*. Inde Br. sq. Herm. probantibus Porsono App. ad Toup. Em. in Suid. p. 417. et Elmsleio ad Ai. 1217. *θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι.* — *βαρὺς δ' (εἶ) ὅταν θυμοῦ περάσῃς* Oed. R. 674. glossae Br *διαπεράσῃς εἰς πέρας ἔλθῃς*. Erf. *πόῤῥω πορευθῇς τῆς ὀργῆς*. De *posita ira* recte Brunckius, praedicit enim poeta qualis futurus esset Oedipus cognita, quam Creonti fecisset, iniuria. cf. *περάω.* — *ὁπηνίκ' ἔζει θυμός* Oed. Col. 435. *κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων* 439. cf. Herm. *θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον* 592. Stob. Serm. XX. 27. *ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησε* 665. Suid. v. *πολλαὶ δ' ἀπειλαί*, ut in libris addita distinctione. Male *θυμοί.* Recte explicuit Hermannus: *multa minae prae ira minatae sunt*, ut minis tribuatur comminatio, velut *τῷ λόγῳ τὸ σημαίνειν* Trach. 345. etsi proprie *ὁ λέγων σημαίνει διὰ τοῦ λόγου.* — *οὔ τοι καθέξω θυμὸν* Oed. Col. 878. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν* 954. Suid. v. *θυμός.* — *φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς* — *ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν* — *ἐν σκότῳ τεχνωμένων* Ant. 489. Versum affert Eust. p. 1931, 8. Mentem interpretatur Erfurdtius: sed *ira et indignatione* occulta consilia prodi satis efficitur verius esse ex prioribus *εἶδον λυσσῶσαν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.* — *ταῦτά σου* — *ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα* Ant. 1072. v. Erf. *ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ* 1075. *ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα* 1084 v. *ἄτη.* — *θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδε* — *ξυνεῖλε* Trach. 878 ch. *ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει* Ai. 934 ch. Hesychius v. *κελαινῶπα* et Eust. p. 72, 4. Est pro *κελαινώπαν θυμὸν ἔχει ἐφυβρίζων.* — Denique non satis elucet significatio *θυμῷ δ' οὐκέτι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ* inc. XLVI. 1 (704 D.). Legebatur *τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμῷ βέλη ἔρξεται ψυχᾶς ἀμύνειν* Oed. R. 892 ch. *θυμοῦ* Flor. *Δ. Θ.* et pro

Θορυβέω turbo. ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Ai. 164 an.

Θόρυβος. Proprie *strepitus.* τίς αὖ — θόρυβος ἵσταται βοῆς; Phil. 247. sed *turbationem* et *trepidationem* significat μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Ai. 142 an. i. e. δυσκλεεῖς ταραχαί, ad quem fere modum explicat schol. Pal.; de fremitu enim in exercitu et rumoribus chorus loqui nondum potest, qui praesagiebat futuros, nondum certiora doctus. De accentu constat et generatim praecipit Arcad. p. 45. 5.

Θούριος impetuosus, bellicosus. θούριος Αἴας Ai. 211 ch. 1192 ch. θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει 606 ch. De generis accentu v. Arcad. p. 0, 14.

Θρᾶξ v. Θρῇξ.

Θράσος. Nota quae de θράσος et θάρσος praecipiantur grammaticis, Ammonio p. 71., gr. Kulenkampii ap. Valck. p. LII. Lips., schol. Apoll. . II. 77. Discrimen tamen agnoscere non videtur Etym. M. p. 443, 3. ec profecto observari sed scripturam secundum versuum commoditatem ariari iam in v. θάρσος notavimus: cf. Elmsl. et Matth. ad Med. 456. Plugk. ad v. 468. Monk. ad Alc. 620 (= 614). Intpp. Thucyd. III. 12. — ensu malo *audaciae temerariae* potestatem habet: προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους Ant. 846 ch. ποίαισι τόλμαις — καὶ φρενῶν θράσει Ai. 46. θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις El. 616. de quo v. Herm. Sed nihil mali adsignificat, sed *animum fortem:* ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τε προξενεῖ Trach. 723. ποῖ — ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος — ὁπλίζει —; El. 983. Et de causa animi audacis: οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Phil. 104. Quae qualis sit, statim docet ἰῶν ἀφύκτων mentio. In El. 470 ch. metri indicio recte Triclinium scripsisse ὕπεστί μοι θράσος supra indicavi. De accentu v. Arcad. p. 75, 3.

Θράσσω turbo. γυναῖκα — ἢ θράσσει γε νῦν Hel. II. 1 (187 D.) apud Erotianum ὀχλεῖ explicantem. Haec ad Helenam a Graecis repetitae puniendam spectant, quippe quae ταραχῆς, id est belli inter illos et Troianos orti causa esset. — ἐθράχθη p. ἐταράχθη inc. CV. 19. (812 D.) a Gr. Bekk. An. p. 352, 16. explicatum συνεχύθη. V. Ruhnk. ad Tim. p. 13. Piers. ad Moer. p. 186. Buttm. Lexil. vol. I. p. 211.

Θρασύνομαι procaci animo esse. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς Phil. 1373.

Θρασύς procax, insolens. Raro enim bono sensu *audacis et fortis animi* reperitur. Sic tamen dicitur Phil. 106. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ; et Ai. 357 m. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον. Nam Oed. R. 89. rectius aliter explicabitur. *Cum reprehensione:* ἄνδρα — γλώσσῃ θρασύν Ai. 1121. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς 1294. Et sic intelligo οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί

Θύραζε foras, extrinsecus. λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραζέ γ' ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοταν Trach. 1017 m. Vulgo βιότου; in θύραζε consentiunt libri, praeter cod. B. Brunckii, qui θύραθεν, scilicet propter coniunctum ἔνδοθεν. Illa Musgravii suspicio est, modo quod γ' ἔστι pro ἔνεστι vel ἐστί Herm.; confirmaturque a scholiasta. Alter θύραζε bene explicat οὔτ' ἀφ' αὑτοῦ (vulgo ἀπ' αὐτοῦ) οὔτε ἀπό τινος τῶν ξένων. Cf. Eur. Or. 603. τά τ' ἔνδον εἰσί, τά τε θύραζε δυστυχεῖς. De tono docent schol. Il. γ. 29. ibiq. Eust. p. 377, 3. Etym. M. p. 806, 10.

Θυραῖος forensis. Nec tamen aliter dicitur, nisi de his quae *foris versantur* vel *prodeunt*. Et de prodeuntibus quidem θυραῖος ἦλθον λάθρα Trach. 530. μή δόκει μ' ἂν — θυραῖον οἰχνεῖν El. 305. Affert Eust. p. 333, 44. De his *qui iam prodierunt* vel *exierunt*: τίν' ἔχει σίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον Phil. 158 ch. Thomas M. p. 303. inde affert ἐναυλός ἐστιν ἢ θυραῖος, ex interpretatione. τόνδε βλέπω θυραῖον ἤδη Trach. 592. θυραῖος εἴπερ ἐστὶν Αἴας 780. καὶ μὴν θυραῖος 781. Affert haec Eust. p. 842, 48. θυραίαν γ' οὖσαν El. 508. οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη inc. CV. 30, 2 (823 D.). Opponuntur αἱ κατ' οἶκον. — Semel tralate dicitur: ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, Ἑρμιόναν Hel. IV. 2. (791 D.), quod quomodo de Lacaenis φαινομηρίσι intelligendum sit, Plutarchus docet Vit. p. 77, a.

Θύρασι v. θύρα.

Θυρών locus ad ianuam s. portam; ut πυλών, προπυλών, προθυρών. Hesychius tamen θυρῶνας, τὰς σανίδας ἢ τὰς ἐξόδους. ὅπως παρῆλθ' ἔσω θυρῶνος Oed. R. 1242. *introiit.* — πρὸς θυρῶνος ἐξελθοῦσα El. 320. *prodiens in publicum.* De tono, de quo nemo dissentit, observare non opus.

Θυστάς quod est sacrificii. οὐ δέχονται (θεοί) θυστάδας λιτὰς ἔτι Ant. 1006. preces in sacro faciendo fusas; velut θυστάδα βοὴν Aeschylus dixit Sept. 275.

Θυτήρ qui sacrificat. φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Trach. 610. ἔνθα κλῄζεται θυτήρ 656 ch. ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω 1182.

Θύω sacra facio, cum suffimentis tum cruenta. βωμῷ — παρ' ᾧ θύων ἔκυρον Oed. Col. 1161. Suid. v. ἐκύρουν. — θῦε El. 622. Num πρόβατόν τι θύειν Pel. II. 6. a Sophocle dictum, an potius salse immiscuerit tragicis sua Arist. Av. 851. (v. schol.) non satis certum est, tamen verisimile, et omisit illa Dind. τὴν σὴν ὅμαιμον θῦσαι θεοῖσιν El. 522. χάριν τίνος ἔθυσεν αὐτήν 525. ἀνθ' ὧν μόλις — ἔθυσεν αὐτήν 566. οὔκουν ἐάσεις — θῦσαί με; 621. Atticis poetis ῡ futuri et aor. perpetuo

tasse sit *σιγώμενον*. *οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην* Ai. 839. Incertior paulo lectio est Ai. 579. *θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πράγματι*. Suid. v. *ἐπῳδός* et *πύκαζε*, Phav. v. *θανατόω*, schol. Ar. Plut. 355. *θροεῖν*, quod in membr. Bruncki supra scriptum et in aliis quoque libris exstat. At plerique, item Eust. p. 648, 19. 1147, 8. et duo Codd. Paris. Suidae v. *ἐπῳδός*, *θρηνεῖν*; illud glossema esse non dubitat Brunckius, et est ita; *ἐπῳδαί* enim *παρηγορίαι* sunt, quae quoniam a Tecmessa flebili voce et lugente animo proferuntur, *θρηνεῖν* aptissime dictum. In Phil. 209. *διάσημα γὰρ θρηνεῖ* pro *θροεῖ* Dind. restituit ad aequandas versus dochmiaci cum antistrophica syllabas; quod opus non est. De Phil. 1387. v. *θρυλέω*.

Θρῆνος fletus, cantilena lugubris. *παύετε θρῆνον* Oed. Col. 1748 an. Laur. A. et a correctore B. Par. F. Vat. Ven. *θρήνων*, quod ex scholiis recepit Steph. servarunt Br. Reis. Sed rell. et Elmsl. Herm. *θρῆνον*. *μηδ᾽ ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε* Oed. Col. 1775 an. Pluralis usitatior. *ἄξιος θρήνων τυχεῖν* Ai. 907. *πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς — ᾔσθου* El. 88 an. *οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων* 103., quem vs. cum aliis sex affert Suid. v. *ῥιπάς*. *ἀνάριθμος ὧδε θρήνων* 225 m. cf. Herm. ad Ai. 597. *εἰ δοκῶ πολλοῖσι θρήνοις δυςφορεῖν ὑμῖν ἄγαν* 247. = *διὰ τοὺς π. θ.* *ὅπως — κἀπ᾽ ἐμοῦ θρήνων τύχῃ* 1461. — De accentu generis exponit Arcad. p. 63, 17.

Θρῇξ Thrax. *ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησσός* Ant. 957 ch. *Ἥλιε φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέβας* Ter. XIV (523 D.). ap. schol. Il. ο. 705. Brunckio ignotum. Legebatur olim *θριξί*, quod certum verae scripturae indicium. Nam quominus quis *Θρᾳξί* invehat, prohibet illud, quod *η* in hoc et derivatis *Θρῇσσα Θρῄκιος* sola tragicis expetita scriptura est: cf. Herm. ad Alcest. 976., ubi Monkius *ἀττικίζων Θρᾴσσαις* dederat. Illa quoque a libris unice commendantur, v. Eur. Hec. 7. 425. ibique Matth. Aesch. Pers. 501. 558. Ag. 640. 1392., in quorum parte Blomfieldus erravit. — *Θρῄσσαισιν — πνοαῖς* Ant. 585 ch. i. e. *Borea flante*. *Θυελλόου Θρῄσσης πνοῆς* ex h. l. meminit Eust. p. 732, 28. Vulgatur *Θρῄσσῃσιν*. v. Praef. t. II. *Θρῇσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου* Thamyr. III (229 D.). Athos mons Macedoniae, quae olim Thraciae accensebatur. Num inflecti debeat, quae Buttmanni sententia est, non videtur certissimum.

Θρῇσσα v. *Θρῇξ*.

Θριάζω. *θριάζειν, φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν* Hesych. x Ulix. Fur. II. 4 (415 D.). Eodem modo explicatum sed copiosius Etym. M. 455, 45. Ad *μαντικὴν* hoc spectat disciplinam: v. Herm. ad Hom. h. Merc. 552.

Θριγκός ***muri fastigium.*** *τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους θριγκοὺς ἀποσεισαμένη* ex Past. fr. 451 Dind. Herodianus affert *π. μονήρ. λέξ.* p. 11, 3.; ignotum igitur Brunckio. — Accentus periecticorum est: etsi non videtur Arcadio p. 50, 10. apud quem vitiose scribitur *θηριγκός*, cum de bisyllabis agat. Tamen inde satis de tono constat.

Θρίξ ***crinis.*** *Capillum* omnem et singulari et plurali numero dictum significat: *cincinnum* autem singulari: *δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα* El. 443. — *ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα* Ant. 1080. cf. *ἐκ*, et de sententia *ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα* Chrys. s. Cris. IV (653 D.). v. *ἐξιονθίζω. ἐλαιοῦται θρίξ* Troil. III. 7 (556 D.). v. *ἐλαιόω.* — Paulo aliter dictum *ὥςτε πάντας ὀρθίας στῆσαι — τρίχας* Oed. Col. 1621. — De iuba equi *ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός* Oen. VI. 2 (422 D.).

Θροέω ***loquor***, inde et de *clamore* et de *fletu* dictum, *sermone celebro*, *denuntio.* Praeter praesens tempus et aoristum nihil eius verbi apud Sophoclem legitur. *διάσημα γὰρ θροεῖ* Phil. 209 ch. Dind. *θρηνεῖ. τί θροεῖς;* 1171 ch. *παρὰ νοῦν θροεῖν* 1180 m. *ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ* Oed. Col. 603. *in ore omnium ista sunt. τὰ τοῦδε μαντεύμαθ', ἃς σφιν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;* 1427. *ὡς — Ἀργείοισιν εἰςιδὼν θροῇς* Ai. 67. *πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς* 589. *ὁποῖ' ἔπη θροεῖ* 772. *τοὔθ' ὑμῖν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ* 851. *ποῖ βλέπων πότ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;* 1126. *πρόςπολος θροεῖ Λίχας — ταῦτα* Trach. 187. *ἧμος — ὁ ξένος θροεῖ τοῖς αἰχμαλώτοις παισὶν* 528. *ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς* 1222. *ἀλλά μεν ἃ θροεῖς* El. 843 ch. Erf. ex Gernh. coniectura *θρηνεῖς. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις* 1402. *exclamat.* — *ἀναλγήτων — ἐθρόησας ἄναυδον ἔργον Ἀτρειδᾶν* Ai. 928 ch. Et procul dubio exquisitior lectio est ab omnibus editoribus delecta *τίνα θροεῖς λόγον* Ant. 1273 m. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ex interpretatione *τίν' αὐδᾷς λόγον*, quod scite etiam accommodatum est versui dochmiaco. — De Ai. 579. actum in v. *θρηνῶ.* Sed in fr. inc. LXX. 4. (407 D.), cum vulgo legatur ap. Plut. Symp. IX. probl. 14. *ὁ Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρῆνας εἰςαφικέσθαι Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους*, quae ad Ulixem ἀκονθοπλῆγα errores suos narrantem spectare videntur, unde Brunckius nihil extricabat, nisi initium senarii *Σειρῆνας εἰςαφικόμην*, recte procul dubio Lobeckius ad Ai. p. 342. emendavit *θροοῦντε*, pro *θροοῦσα* dictum. — Melicorum et diverbiorum in hoc quoque vocabulo discrimen non est.

Θρομβώδης ***concretus.*** *ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί* Trach. 699. — *θρόμβον* ***sanguinem concretum*** s. grumos sanguinis lexicographi interpretantur. cf. Blomf. gl. Choeph. 526.

Greg. p. 84.): ει μεν ωσει θασσονα ειδωσ ειτεκοι παιδα, apud schol. Hom. χ. 410. ita: ἡ μὲν ὡςεὶ θάσσο. ἡ δὲ ὡςιεὶξον παῖδα. Unde probabiliter Dindorfius restituit haec: ἡ μέν, ὡς ἶ θάσσον', ἡ δ' ὡς ἶ τέκοι παῖδα. In fabula enim de duobus agebatur matribus, quarum utraque filii sui celeritatem praedicaret. Unum addo, παῖδα illo loco poni non potuisse, sed vel post θάσσονα ponendum fuisse, vel a grammaticis explicandi gratia extrinsecus repetendo additum; ad quod eo magis inclino, quod reliqua sat bonam trochaici tetrametri partem efficiunt. Dionysio longe aliam pronominis ἵ commemorandi causam tribuit scholiasta l. c.: καθ' ἑαυτὸ μὲν κείμενον εὑρέθη οὐδαμοῦ (scholiastae quidem), ἔοικε δὲ ἀπὸ τῆς τῶν Ἀττικῶν χρήσεως εἰρῆσθαι παρὰ τούτῳ τῷ τεχνογράφῳ· ἐκεινοσὶ γὰρ λέγουσι καὶ οὑτοσί. Quae per se quidem nihili pendenda sunt, neque enim Dionysius ea aetate tam inscite opinari potuit: sed Attica paragoge ex suffixo illo ἵ, ut οὑτοσί sit *hic ipse*, αὐταυτος, unice videtur commode posse explicari. De reliquis formis ex illo nominativo deflexis Vossius egit ad h. Cer. p. 36 sqq., nos omittimus quaerere; nec enim ad Sophoclem. — *Genitivus* et reliqui singularis numeri casus obliqui inflecti iubentur cum pronominis reflexivi sint, inclinari cum tertiae personae potestate praeditae vi carent (*eius, ei, eum*). V. Herodian. Bekk. p. 1145. Apoll. de Synt. p. 139. Etym. M. p. 616, 24. cf. 294, 33. De inflexo tono v. Apoll. de Pron. p. 106, A. schol. Dion. Thr. p. 916, 27. — οὗ. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1257. οἷ non magis legitur quam ἕ, sed οἱ *ei* cum enclisi. αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα Oed. Col. 1626. Cod. Laur. A. optimus et Par. F. οἷ male, ceteri οἱ. ἃ δὲ οἱ φίλα δάμαρ — πάγκλαυστος αἰὲν ὤλλυτο Trach. 647 ch. cum dativo, quem vocant, ethico. ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ Ai. 890. ὅτε οἱ — ὡρμάθη πλαγά El. 188. recte Herm. vulgo σοί. De hiatu v. Dind. praef. Scen. Gr. p. XII. Utroque loco de tonosi librorum tacetur. Sed cum recto tono παρ' *οἷ apud se* dictum exstat Eur. El. 919. Seidl. Iam ad cognatas pergimus formas νίν μίν σφί σφίν σφίσιν σφᾶς s. σφάς. Nam σφῶε et σφῶν tertiae personae non comparent.

Μίν legebatur Trach. 387. εἴ μιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις et Achill. Am. III. 2. δίπτυχοι γάρ ὀδύναι μιν ἦρικον. Illo loco contra libros Brunckius reposuit εἴ νιν; Iunt. 2. εἰμί, unde haud improbabilis coniectura Hermanni, fuisse, qui distinctione post λέξειν posita legerent εἰ μή. Sed νιν solum tragicis usitari satis certum post Valck. ad Eur. Hippol. 1253., et recte apud Aeschylum Sept. 435. contra libros νιν a Brunckio repositum est, inscite repugnante Wellauero, qui μιν servavit

Eum. 621. Homericum morem secuti librarii, quibus in tot scripturae alterius et emendatioris exemplis non plus tribui debet, quam scholiastae Pindari Nem. VI. 90., qui illam ex Achill. Am. particulam servavit.

Νίν pro *αὐτόν* dictum Phil. 14. 169 ch. 405. 443. 565. 712 ch. 1002. 1100 m. Oed. R. 123. 248. 466 ch. 642. 718., ubi cave *νιν* pro *αὐτῷ* positum putes; 763. 768. 843. 855. 887. 942. 1133. 1174. 1176. 1271. Oed. Col. 54. 298. 644. 698 ch. 710 ch. 1598. Ant. 1028. Trach. 43. 68. 70. 275. 288. 353. 603. 752. 776. 802. 835 ch. 960 an. 965 an. Ai. 82. 121. 377. 614 ch. 758. 898. 1136. El. 477 ch. 518. 726. 739. 743. 747. Sed omnium generum est; inde pro *αὐτήν* dictum Oed. R. 1265. Oed. Col. 315., quod idem schema atque Oed. R. 718., *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος*. 716 ch. 990. Ant. 428. 487. 822 m. 942 ch. Trach. 311. 933. 936. 1131. Ai. 637. 1281.; *αὐτό* autem aequat significando Trach. 144.: *τὸ γὰρ νέαζον ἐν τοιοῖςδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὐτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ.* In Oed. R. 397. structura est *κατὰ τὸ σημαινόμενον: ἐγὼ μολὼν ἔπαυσά νιν*, non, quod proxime praecesserat, *αἴνιγμα*, sed quod remotius est *τὴν ῥαψῳδὸν κύνα*, Sphingem. Porro et *duali* et *plurali* substituitur, idque agnoscit Apollonius de Pron. p. 108. A. exempla ex Pindaro et Bacchylide afferens, sed causam figurae repetens ab Homero inde. Pro **αὐτά** igitur dictum est: *ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω δμῶες*, Ant. 573., quod non solam Ismenam spectare sequentia admonent, *ἐκ γὰρ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάςδε μηδ' ἀνειμένας.* Pro **αὐτούς**: *οὐδέ νιν* (*νόμους* scil.) *θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν* Oed. R. 869 ch. Pro **αὐτάς**: *ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν* (*τὰς ὄψεις*) *οὔτις ἀλλ' ἐγώ* Oed. R. 1331 m. *τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν* Oed. Col. 43. Pro **αὐτά**: (*κτερίσματα*) *πτοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν* El. 428. *σύ τοι λέγεις νιν* 614. scil. *πολλ' ἄγαν*. De duobus denique sed non *duali* sed *plurali* numero prolatis: *σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας* Oed. Col. 1125. sive *τάςδε*, Antigonen et Ismenam, sive *τέκνα* subaudias, quod remotius est. *κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις* Ant. 597. de eisdem. cf. Valck. ad Eur. Hipp. 352. et ad Adoniaz. p. 212. cf. Eur. Bacch. 979. Hel. 1561. Phoen. 1173. Horum haec quandam sermonis peculiarem rationem habent. *αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, φρόνει νιν ὡς ἥξοντα* Trach. 288., propter **νιν** praeter necessitatem ingestum. Simile est, quod comparavit Pors. praef. ad Hec. p. X.: *κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον* Oed. R. 248. — **σφεῖς σφῶν** non legitur apud Sophoclem; **σφίσιν** autem Oed. Col. 59.: *οἱ δὲ πλησίοι γύαι τόνδ' ἱππότην*

Καλωνόν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι — αὐτοῖς. Nam El. 1059. statim tractabitur. Rectum tonum *σφίσιν* servat, Apoll. de Pron. p. 126, A. — *σφᾶς* s. *σφας* i. q. *αὐτοὺς* vel *αὐτάς: Ζεὺς — καὶ σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους* Ant. 128 an. *καί σφας κακοὺς κάκιστα — ξυναρπάσειαν* (*Ἐρινύες*) Ai. 826. *δοκοῖμ' ἔχειν σφας* Oed. R. 1470. Herm. ex cod. Pal. *σφάς*, vulgo enim *σφᾶς*. *ἀλλ' οἴκτισόν σφας* 1508. ex cod. Laur. a. in quo tamen accentus erasus est. Vulgo *σφᾶς*, Pal. *σφᾶς*. *ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην* (scil. *ἐπεύχου*) Oed. Col. 487. Elmsleius, contra quem h. l. Hermannus dicit, *σφᾶς* dedit adversus librorum fidem; ad Med. 1345. grammaticos veteres antestatus, qui *σφᾶς* semper tonum rectum servare tradiderint. Sed non tradidit ita, quem maxime suspicit, Herodianus, sed pronomina *omnia a σφ incipientia* in vocabulum antegressum tonum reiicere: schol. Il. *β*. 255. *ζ*. 367. *ξ*, 134. *ψ*. 138., cum quo consentit Arcadius p. 140, 24. cf. Io. Characem p. 1154, B. Nam quod in epitome Herodianea Bekkeri p. 1143. hoc praeceptum ad sola disyllaba a $\overline{\sigma\varphi}$ incipientia revocatur, casu vel epitomatoris negligentia factum est, *σφάς* inclinari correpto *ᾰ* diserte tradit Apollon. de Pron. p, 127, B. p. 128, A. Cf. Buttm. Lexil. vol. I. p. 61. Gr. t. I. p. 296.

Semper inclinantur *σφί σφίν σφέ.* Apoll. de Pron. p, 124, C. p. 128, A. *σφίν* pro *αὐτοῖς* dictum est: *φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ* Oed. Col. 445. *οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε — ὄνησις ἥξει* 452. *ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί* Ai. 567. Item *σφί*. *ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν* Oed. Col. 422. Unum hoc apud tragicos formae eius exemplum est, quod cum nusquam videatur ad metrum esse necessarium, de fide dubitat Matth. Gr. vol. I. p. 148. not. 6. coll. Elmsl. ad Med. 393., quo loco Brunckius ex membr. *σφι* edidit. Ipsa tamen raritate et librorum consensu *σφι* apud Sophoclem tutum videtur. — *σφέ* i. q. *αὐτούς* vel *αὐτάς: ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί* Oed. Col. 611. *τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου — πατὴρ — κακοὺς κακῶς φθείρειαν* Ai. 1368. *μή σφε περιΐδῃς* Oed. R. 1505. *φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας* Oed. Col. 1665. ubi edd. cum Laur. B. Par. A. Ricc. *σφε*, cett. *δέ*; — Sed qua *καταχρήσει νιν* pro *αὐτούς*, *αὐτάς*, *αὐτά*, eadem *σφε* pro *αὐτόν* et *αὐτήν*, *σφίν* pro *αὐτῷ* dictum est, *σφέ* pro *αὐτόν* habemus: *ἐξικέτευσε — ἀγρούς σφε πέμψαι* Oed. R. 761. *αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι* Oed. Col. 40. *ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε* Ant. 44. *εἴ τοι 'κείνῳ σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ* 512. *ὅ δ' ὡς ὁρᾷ σφε* 1211. Creon Haemonem. *Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει* Trach. 121 ch. *τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε — ἢ ζῆν* 165. *ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα* 233. *ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε* 801. *εἰ γάρ σφε Κενταύρου — χρίει δολοποιὸς*

dicitur *θυμὸς ὀξύς* Oed. Col. 1195. *κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται* Oed. Col. 1200.; et *θυμῷ δύσοργος* Trach. 1108.; deinde *κἂν σοῦ στραφείη θυμός* Trach. 1124., quae eadem sententia Ai. 705 ch.: *Αἴας μετανεγνώσθη θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.* Libri plerique *θυμόν*, Lob. ex Tricl. *θυμῶν*, quod pro discrepante scriptura exstat in Flor. *Γ*. Item Ant. 714.: *ἀλλ' εἶκε θυμοῦ καὶ μετάστασιν δίδου.* *θυμοῦ* Aug. (Dresd. a.) et T. Brunckii, item Laur. B. Ricc. Vat. *θυμόν* Porsonus olim plane contra grammaticam legem. Ex Laur. A. et ceteris Brunckii Hermannus recte *θυμῷ*, ut verba sic collocentur *καὶ μετάστασιν θυμῷ δίδου*. Ante *θυμῷ* distinctione nulla opus. — *θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε* Phil. 324. Haec librorum lectio a scholiasta explicata *εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι* ab Heathio et Buttm. probata Hermanno contorta videretur iniuria, dummodo *πληροῦν χεῖρα* diceretur *satiare*, *κορέσαι*. Inde Br. sq. Herm. probantibus Porsono App. ad Toup. Em. in Suid. p. 417. et Elmsleio ad Ai. 1217. *θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι*. — *βαρὺς δ' (εἶ) ὅταν θυμοῦ περάσῃς* Oed. R. 674. glossae Br *διαπεράσῃς εἰς πέρας ἔλθῃς*. Erf. *πόῤῥω πορευθῇς τῆς ὀργῆς*. De posita ira recte Brunckius, praedicit enim poeta qualis futurus esset Oedipus cognita, quam Creonti fecisset, iniuria. cf. *περάω*. — *ὁπηνίκ' ἔζει θυμός* Oed. Col. 435. *κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων* 439. cf. Herm. *θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον* 592 Stob. Serm. XX. 27. *ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησε* 665. Suid. v. *πολλαὶ δ' ἀπειλαί*, ut in libris addita distinctione. Vulg. *θυμοί*. Recte explicuit Hermannus: *multa minae prae ira minatae sunt*, ut minis tribuatur comminatio, velut *τῷ λόγῳ τὸ σημαίνειν* Trach. 345, etsi proprie *ὁ λέγων σημαίνει διὰ τοῦ λόγου*. — *οὔ τοι καθέξω θυμὸν* Oed. Col. 878. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν* 954 Suid. v. *θυμός*. — *φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς — ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν — ἐν σκότῳ τεχνωμένων* Ant. 489. Versum affert Eust. p. 1931, 8. Mentem interpretatur Erfurdtius: *sed ira et indignatione occulta consilia prodi satis* efficitur verius esse ex prioribus *εἶδον λυσσῶσαν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν*. — *ταῦτά σου — ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα* Ant. 1072. v. Erf. *ἵνα τὸν θυμὸν ἐς νεωτέρους ἀφῇ* 1075. *ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα* 1084 v. *ἄτη*. — *θυμὸς ἢ τίνες νόσοι τάνδε — ξυνεῖλε* Trach. 878 ch. *ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει* Ai. 934 ch. Hesychius v. *κελαινῶπα* et Eust. p. 72, 4. Est pro *κελαινώπαν θυμὸν ἔχει ἐφυβρίζων*. — Denique non satis elucet significatio *θυμῷ δ' οὐκέτι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ* inc. XLVI. 1 (704 D.). Legebatur *τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμῷ βέλη ἔρξεται ψυχᾶς ἀμύνειν* Oed. R. 892 ch. *θυμοῦ* Flor. *Δ. Θ.* et pro

γαχοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά Aload. XIII. 2 (98 D.). εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά Scyr. VI. 1 (501 D.).

Ἰάπτω. Proprie *tangere, contrectare.* ὅπως μοι Νύσια — ὀρχήματα — ξυνὼν ἰάψῃς Ai. 685 ch. Afferunt Eustath. p. 17, 12. Zonar. t. I. p. 345.; quorum ille quidem male explicat ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω, ἴπτω, ἢ ἐπιπέμψειν. Cf. Herod. ap. Etym. M. p. 1, 40. Nec rectius Hermannus *iactandi* significatione usitata praeditum esse ait, ut de saltatione dicantur, quae de pedibus manibusque saltantium propria sunt. Lobeckius ut ἰάλλειν et ἄλλομαι, ita ἰάπτειν et ἅπτω consociari cognatione ratus, velut etiam Passovius in lexico fecit, iure repetit *a manibus in saltando conserendis*, unde non χεῖρα solum χειρὶ συνάπτειν, sed etiam χορὸν ἅπτειν dictum, Aesch. Eum. 307. Confines sunt *propinquandi* et *tangendi* significationes. Hesych. ἄψω, προσεγγίσω, δήσω ex Cratino; similiaque Zonar. t. I. p. 366., apud quos cadentis Graecitatis more προσεγγίζω transitivum est. Idem Hesychius ἴαψεν, ἔπεμψεν, ἔβαλεν, ἔδωκεν, ἔδησεν, male enim vulgo ἔδεισεν legitur. Nec male schol. Vet. ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν ποιουμένῳ παντοίαν: *mecum saltante manum conseras*, id est *choreas ducas.* Tralatum est, velut ἅπτεσθαι, καθάπτεσθαί τινος *conviciis attrectare aliquem*, λόγοις ἰάπτων Ai. 496., ex Homero expressum Il. ζ. 459., memoratum Eustathio p. 17, 5., ab Aeschylo Sept. 388. ὀνείδει θένειν dictum.

Ἴασις *medela.* ἣν εὕρισκον ἴασιν μόνην Oed. R. 68. οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν El. 864. Affert cum versu priore Suid. v. ἴασις. ἐκ τῶν τοιούτων χρὴ τιν' ἴασιν λαβεῖν Thyest. III. 6 (236 D.).

Ἰατήρ *medicus.* Tralate ὧν ἔχω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν Trach. 1199. Musgravium ὧν ἔχω et iuxta appositum τῶν ἐμῶν κακῶν offendit; Hermanni explicatio quaesita videtur. Ego multa eiusmodi ἐκ παραλλήλου dici poetis intelligo.

Ἰατόριος *medendo inserviens.* Femininum cum synesi de *arte medica* dicitur. τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας Trach. 997 an.

Ἰατρός *medicus.* Proprie: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ Ai. 578. Schol. Aristid. t. II. p. 18., qui inepte πρὸς ἀργόν dicit. ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. IV. 5 (514 D.). Tralate: ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου Eriph. VI (207 D.). ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων Phil. Troi. I (626 D.). In Eriphyle legebatur ἰατρόν, correctum Valckenario ad Hippol. p. 313.

Ἰαύω (Υ). Lexicographi veteres et *pernoctare* et *dormire* et *versari* interpretantur. (ἀναστρέφεσθαι Hesychius). Est autem haud dubie ab ἄω, αὔω praefixo ι ut in ἰάλλω ἰάπτω ἰάχω, ut antiquissimam notionem fuisse oporteat *spiritus ducendi*, *gravioris* maxime qualem consopiti ex imo pe-

ctore trahunt. — *ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν* Ai. 1183 ch. Vulgo sequens eo trahitur *ἐρώτων*. Emendavit Herm. Bothius olim *ἐννύχιον θύρσον ἰάκχειν* coniecerat pro sensu loci ineptissime.

Ἰαχαῖος, *Ἰάκχιος* *lamentabilis* vel *Bacchicus*. In Oed. R. 1219 ch. libri plerique *δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων ἐκ στομάτων*. Cod. Brunckii C. *ἰαχαίων*, quod Brunckius probat ab *ἰαχή* quippe propagatum. Brunckii cod. D. et Dresd. a. *ἀχέων*, cod. Trin. *ἰαχείων*, Erf. secundum Herm. *ἰακχίων*. Eo mihi videtur glossa plerorumque codd. *φωνῶν* spectare; non enim participium arbitror in mente explicantibus fuisse, sed genitivum vocabuli *φωνή*, ut simul *στομάτων* interpretaturi fuerint. Elmsleius *ἰαχέων* servavit, non ut adiectivum esset ab *ἰαχή* ductum, quod irrisurus Erfurdtium scripsit, sed participium ab *ἰαχεῖν*. Sed neque de praesente *ἰαχεῖν* satis certo constat, neque non contractum in *ἰαχῶν* protulisset poeta. *Ἰάκχιος* formam habet regulae analogiae convenientissimam, velut a *Βάκχος*, *Βάκχιος* fit; verior autem Brunckii scriptura.

Ἰάχω *insono*. *ὁ καλλιβόας — αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν* Trach. 639 ch. Elmsleius, quod versus antistrophicus a spondeo ordiatur *ἀχῶν* coniecit ad Heracl. 752. Sunt qui *ἰαχεῖν* unice commendent; quod cum barytono *ἰάχω* iuxta constat: Eur. Phoen. 1295. Heracl. 747. 778. (752. 783. Elmsl.) 953, Orest. 814., nec authypotactum esse *ἰαχεῖν* putaverim memor Herodiano notatorum Il. ξ, 421.: *ἰάχοντες*, *ὡς ὀρέγοντες*, *ὅθεν βαρυτονεῖν δεῖ ἰάχων*, *ὡς ὀρέγων*. Cf. ad *ε*. 302., ubi Tyrannio quidem *ἰαχῶν* scripturus erat, ut *ἰαχοῦσα ι*. 343. Haec Herodianus antiquam paradosin et Aristarchum secutus; et confirmantur ab Arcadio p. 154, 13. *τὰ διὰ τοῦ αχω τρισύλλαβα βαρύνεται*, *στενάχω*, *ἰάχω*. *ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένων*, *ἰαχήσω*, *στεναχήσω*. Hoc est, formis *ἰαχήσω στεναχήσω* subiici *ἰαχῶ στεναχῶ*, thematica praesentia; nisi scribendum *στοναχήσω*. Alia quaestio haec est, num scribatur *ἴακχος*, non de deo, sed de sono et cantu (cf. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 566.) *ἰακχή*, *ἰάκχειν*, *ἰακχήσω*, cum longa media opus. Et *ᾱ* produci subinde iam Marklandus viderat ad Iph. Aul. 1036. Recte Elmsleius ad Oed. R. 1222. olim *ᾱ* ambigua esse mensura dixerat. Post ad Heracl. 752. *ἰαχεῖν* media correpta aoristum esse nec extra indicativum modum dictum, quod supra refutavimus, *ἰαχή* vero et *ἰαχήσω* saepe pro Doricis *ἀχεῖν*, *ἀχήσω* atticisve *ἠχεῖν*, *ἠχήσω* non satis animadversis invecta esse. In his ignorantia metrorum ita falsus est, ut *ἰαχήσατε* Heracl. 752. secundam producere affirmaret, quae ut in glyconeo ambigua potest esse; dein si *ἠχή* s. *ἀχή* pro *ἰαχή* substituatur, quid faciet his: *ἴαχος* s. *ἴακχος ᾠδᾷ* Eur. Cyclop. 69. *ἴακχον* s. *ἴαχον νεκρῶν* Troad. 1220. *πτεροῖσι κρέκοντες ἴαχον* s. *ἴακχον Ἀπόλλω* Ar. Av. 776. (777

Brunck.). ἰαχαῖς τε νύμφαν Eur. Troad. 351.; quibus non convenit ἠχὸς ἠχή, vel quod metro non congruit, vel quod adiectivo opus, quale ἦχος nunquam fuit, ut taceam ἄχος Atticis inauditum videri. Nunc quidem in his et similibus certatim inserunt ϝ. Sed cum non sit dubium ἰάχειν et ἰαχή ex stirpe ἀχ s. ἠχ prosatum esse, unde ἠχεῖν ἠχή, dorice ἀχεῖν ἀχά dicuntur, antiqua pronuntiatio ea fuisse videtur, quae mediam producat: ἴαχον vero correpta media secundum Homericam consuetudinem conformata, apud quem augmento et arsi metrica accedente dactylum efficit. Scribendum igitur etiam ἰαχή, ἴαχος, ἰύχιος sive breve sit sive longum ᾱ.

Ἰδαῖος (ῑ) *Idaeus*. De Troiana ora dictum ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα Polyx. I. 1. (468 D.) scribendum fortasse τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονί, ne versus detrimentum capiat. Ἰδαίᾳ — ποίᾳ μήλων Ai. 597 ch. Herm. Ἰδαῖα.

** *Ἰδέ et.* Ant. 956 ch. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλός, ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησσός in cod. Dresd. A. ed. Steph. Turn. Cant. legitur, quod Hermannus, utpote non alienum ab epica dactylicorum numerorum ratione recepit, etsi unicum videtur hoc esse eius particulae apud tragicos exemplum. Nam Erf. observavit apud Aesch. Pers. 888. ἠδέ metro postulari. Sed apud Sophoclem iam propter lacunam ab Erf. et Herm. metri indicio positam non certissima scriptura est.

Ἰδεῖν v. ὁράω.

Ἴδιος (⏑⏑) *singulis proprius, privatus*. οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά; Oed. R. 636. privata odia cientes.

Ἰδού adverbium demonstrantis vel attendere iubentis, ut ἄθρει, *en*, quod consensu acui praecipiunt grammatici, quippe quod a verbi natura desciverit: Eustath. p. 762, 4. Arcadius p. 183, 25. Schol. Dion. Thr. p. 1237. Bekk. cf. Graev. ad Luc. t. III. p. 572. Oudend. ad Thom. M. p. 468. Valck. ad Herod. III. 40. ἐπίῤῥημα συγκαταθέσεως vocat Suidas v. ἰδού, explicans λάβε, κράτει. — ἰδοὺ δέχου καὶ Phil. 765. ἴα ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Oed. Col. 1475 ch. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις El. 1402. ἰδού μ' ἀναταράσσει — ὁ κισσός Trach. 217 ch. ἰδοὺ θιᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας 1068., ubi minime convenit distingui post ἰδού cum Hermanno. ἰδοὺ προτείνω 1174. ἰδοὺ διοίγω Ai. 339. ne hic quidem necessaria distinctio, quanquam video in eccyclemate inducendo post ἰδού potuisse vocem subsistere. ἰδοὺ δοῦπον αὖ κλύω τινά 867 ch. Schol. et libri bis ἰδοὺ ἰδού, quorum alterum metri indicio Hermannus delevit. — ἰδοὺ δὲ φοίνιον μιάσθητα Andromed. VII. 4 (137 D.). Non satis certo constat adverbium Phil. 1455., ubi Brunckii membr. et edd. vett. ad sensum minime apte χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς; nemo

enim erat cui sese abiturum monstraret chorus vel attentum faceret, sed se ipse hortatur ut saepe in ἐξόδῳ fit. Codd. Laur. a, Flor. Γ. Θ. et Harl. χωρῶμεν ἤδη contra versum. Tricl. Buttm. χωρῶμέν νυν. Brunck. Erf. χωρῶμεν νῦν. Glossa cod. Tricl. χωρῶμεν δή, quod Hermannus recepit, mutatum in ἤδη a librariis existimans, unde metricorum correctiones ἰδού et νῦν exstiterint.

Ἴδρις (⏑) *sciens*, *peritus*. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις Oed. R. 1087 ch. Quam explicationem sequente Erfurdtio Hermannus olim protulerat in Mus. Ant. Stud. vol. I. p. 163., ut κατὰ γνώμην ἴδρις esset *ex animi sententia intelligens*, hoc est, *quantum cupio*, eam nunc languidi aliquid habere affirmat, quod minime inest: inesset autem, si ex eius sententia ita refingeretur lectio εἴπερ ἐγὼ μάντις ὀρθός εἰμι καὶ γνώμαν ἴδρις. — κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ Oed. Col. 529 an. Libri ἴδρις, sed Oedipum ignarum dici oportuisse satis manifestum est. Structura κατὰ τὸ σημαινόμενον eadem Trach. 646. ἴδριες οὐδέν ch. — Cum *genitivo* dicitur: τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις El. 598. quem afferunt locum Eust. p. 1969, 18. Suid. v. ἴδριας, sed vitiose uterque. — στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις Captiv. I. 1 (32 D.). ἴδριδα fr. inc. CV. 99., apud schol. Il. γ. 219. et Etym. M. p. 42, 40.: ἴδρις — οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ̄. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα. Eandem rem tangit Eust. p. 407, 38. — De tono praecipit Arcadius p. 28, 17.; de spiritu Etym. M. p. 466, 37. coll. Gud. p. 279, 2. Lex. π. πνευμ. p. 227.; cuius tamen auctor in libris nonnullis aspero spiritu notari observat. Credo factum ab his, qui atticam per omnia aspirationem putarent esse.

Ἱδρυτέος (‒ ‒). Neutrum ἱδρυτέον *sedendum est* adsignificat quietis tarditatem. οὐχ ἱδρυτέον Ai. 796., quod duobus versibus post οὐχ ἕδρας ἀκμή effertur. De spiritu illi notarunt, quos in ἴδρις produximus testes.

Ἱδρύω *considere facio*. Passivum *sedeo*, tralate *moror*, *versor* significat; quo sensu ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. Media praesentis corripitur.

Ἱδρώς (‒) *sudor*. ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Phil. 812. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί Trach. 764. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους Ai. 10. Male propter ξιφοκτόνους χέρας ἱδρῶτα χειρῶν de sanguine intelligas. De mensura simul et tono v. schol. Il. δ. 27. et Arcad. p. 93, 14. Gr. Herm. p. 451.

Ἰδυῖα n. pr. τὴν δ' Ἰδυῖα — Ὠκεανοῦ κόρη τίκτει (Br. γ' ἔτικτεν) Scyth. I. 1 (491 D.). Legebatur Εἰδυῖα. Tetrametros trochaicos restituit Valck. Diatr. p. 224. Eadem scripturae discrepantia apud alios etiam scriptores regnat: v. Heyn. ad Apollodor. t. I. p. 94. Wellauer. ad Apoll.

Rh. III. 243. Apud antiquos tenuior forma praestabilior, v. schol. Il. α. 698. cum quo consentit Eust. p. 1154, 34. 1193. 26. Nam Etymologo Gudiano p. 162, 39., cui nihil aliud propositum videtur fuisse, nisi ut de accentu secundum participii vel nominis proprii usum variante exponeret, etsi utrumque εἴδυια scriptum exhibet, propter innumera scripturae vitia nihil tribuendum est fidei. Et apud Sophoclem, si recte restituit Valckenarius, versus lege Ἰδυῖα defenditur.

Ἱερεύς (ῐ) *sacerdos.* ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός Oed. R. 18. Atticam formam Brunckius restituit. Coniecerunt ἱερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός distinctione ante ἱερεύς posita. Pluralem et schol. defendit et Eust. p. 775, 21. hic quidem illo rectius de pluribus sacerdotibus intelligens, quorum Iovis sacerdos pro ceteris loquatur.

Ἱερία *sacerdos femina.* τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. I. 4 (401 D.). Tenuior scriptura metro tuta est. ἱερείαν etiam ultima producta certissimi, quos in ἀγνοία et ἀληθεία produximus, testes apud Atticos dictum fuisse ostendunt. Adde Arcad. p. 194, 26. et Reg. de Prosod. p. 439. Herm. Non adversatur Herodianus Lobeckii p. 456., is enim ἱερείαν de sacerdotio attice dici negat, ait ἱερωσύνην.

Ἱερόλας. ἱσιούς (Heringa ἱ ε ρ ε ύ ς) explicans Hesychius ex Captiv. VIII. 15. (55 D.) explicandae formae haec addens corrupte scripta: ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γεροῦντος λέγει. Emendat Dindorfius ὡς καὶ τ ὸ ν γ έ ρ ο ν τ α γ η ρ ό λ α ν λέγει. Illud si ex trimetris est, ἱρόλας scribendum.

Ἱερός (⏑) *sacer.* 1. *Adiective* dictum de re: φρουρὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Phil. 709 ch. ἱερὰν γῆν hinc enotatum Eustathio p. 789, 10. Simile est ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 846. Eustathius ex Sophocle commemoravit ὄμφαλα πέδον γῆς p. 436, 44., quem Valckenarius olim huc respexisse putavit, in nomine poetae erravit, Euripidem Med. 748. nominaturus. — σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα Phil. 1200 m. Sperchium flumen dicit. μήτ' ὄμβρος ἱερός Oed. R. 1428. aquae elementum, v. Musgr. Et gloss. cod. Par. B. οὔτε τὸ ὕδωρ. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός Oed. Col. 16. Codd. optimi Laur. A. B. Farn. item Suidas et Zonaras in v. ἱ ρ ό ς, quam scripturam citra metri necessitatem non obtrudendam scenicis censeo. Ex crebritate autem et ubertate fecunda arborum et frondis intactae locum sacrum esse Antigona observasse videtur: quod ipsis Himerii verbis usus recte exposuit Wernsdorfius p. 795. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί Oed. Col. 54. τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν 1542. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1760 an. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα Ant. 870 m. Solis lucem. At πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. II. 1. (480 D.) *faces* sunt, quas circumferens fingitur. ἕρκος ἱερόν Trach. 604. Schol. ὁ βω-

Eum. 621. Homericum morem secuti librarii, quibus in tot scripturae alterius et emendatioris exemplis non plus tribui debet, quam scholiastae Pindari Nem. VI. 90., qui illam ex Achill. Am. particulam servavit.

Νίν pro *αὐτόν* dictum Phil. 14. 169 ch. 405. 443. 565. 712 ch. 1002. 1100 m. Oed. R. 123. 248. 466 ch. 642. 718., ubi cave *νιν* pro *αὐτῷ* positum putes; 763. 768. 843. 855. 887. 942. 1133. 1174. 1176. 1271. Oed. Col. 54. 298. 644. 698 ch. 710 ch. 1598. Ant. 1028. Trach. 43. 68. 70. 275. 288. 353. 603. 752. 776. 802. 835 ch. 960 an. 965 an. Ai. 82. 121. 377. 614 ch. 758. 898. 1136. El. 477 ch. 518. 726. 739. 743. 747. Sed omnium generum est; inde pro *αὐτήν* dictum Oed. R. 1265. Oed. Col. 315., quod idem schema atque Oed. R. 718., *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος*. 716 ch. 990. Ant. 428. 487. 822 m. 942 ch. Trach. 311. 933. 936. 1131. Ai. 637. 1281.; *αὐτό* autem aequat significando Trach. 144.: *τὸ γὰρ νέαζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροις, ἵν' αὐτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ*. In Oed. R. 397. structura est *κατὰ τὸ σημαινόμενον*: *ἐγὼ μολὼν ἔπαυσά νιν*, non, quod proxime praecesserat, *αἴνιγμα*, sed quod remotius est *τὴν ῥαψῳδὸν κύνα*, Sphingem. Porro et *duali* et *plurali* substituitur, idque agnoscit Apollonius de Pron. p. 108. A. exempla ex Pindaro et Bacchylide afferens, sed causam figurae repetens ab Homero inde. Pro *αὐτά* igitur dictum est: *ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω δμῶες*, Ant. 573., quod non solam Ismenam spectare sequentia admonent, *ἐκ γὰρ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας*. Pro *αὐτούς*: *οὐδέ νιν* (*νόμους* scil.) *θνατὰ φύσις ἀνέρων ἔτικτεν* Oed. R. 8̶ ch. Pro *αὐτάς*: *ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν* (*τὰς ὄψεις*) *οὔτις ἀλλ' ἐγὼ* Oed. R. 1331 m. *τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν* Oed. Col. 43. Pro *αὐτά*: (*κτερίσματα*) *πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν* El. 428. *σύ τοι λέγεις νιν* 614. scil. *πόλλ' ἄγαν*. De dualibus denique sed non *duali* sed *plurali* numero prolatis: *σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας* Oed. Col. 1125. sive *τάσδε*, Antigonen et Ismenam, sive *τέκνα* subaudias, quod remotius est. *κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κόνις* Ant. 597. de eisdem. cf. Valck. ad Eur. Hipp. 352. et ad Adoniaz. p. 212. cf. Eur. Bacch. 979. Hel. 1561. Phoen. 1173. Horum haec quondam sermonis peculiarem rationem habent. *αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, φρόνει νιν ὡς ἥξοντα* Trach. 288., propter *νιν* praeter necessitatem ingestum. Simile est, quod comparavit Pors. praef. ad Hec. p. X.: *κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα, κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον* Oed. R. 248. — *σφεῖς σφῶν* non legitur apud Sophoclem; *σφίσιν* autem Oed. Col. 69.: *οἱ δὲ πλησίοι γύαι τόνδ' ἱππότην*

Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι = *αὐτοῖς*. Nam El. 1059. statim tractabitur. Rectum tonum *σφίσιν* servat, Apoll. de Pron. p. 125, A. — *σφᾶς* s. *σφας* i. q. *αὐτοὺς* vel *αὐτάς*: *Ζεὺς — καὶ σφᾶς ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους* Ant. 128 an. *καί σφας κακοὺς κάκιστα — ξυναρπάσειαν* (*Ἐρινύες*) Ai. 826. *δοκοῖμ' ἔχειν σφας* Oed. R. 1470. Herm. ex cod. Pal. *σφάς*, vulgo enim *σφᾶς*. *ἀλλ' οἴκτισόν σφας* 1508. ex cod. Laur. a. in quo tamen accentus erasus est. Vulgo *σφᾶς*, Pal. *σφᾶς*. *ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην* (scil. *ἐπεύχου*) Oed. Col. 487. Elmsleius, contra quem h. l. Hermannus dicit, *σφᾶς* dedit adversus librorum fidem; ad Med. 1345. grammaticos veteres antestatus, qui *σφᾶς* semper tonum rectum servare tradiderint. Sed non tradidit ita, quem maxime suspicit, Herodianus, sed pronomina *omnia a σφ incipientia* in vocabulum antegressum tonum reiicere: schol. Il. β. 255. ζ. 367. ξ. 134. ψ. 138., cum quo consentit Arcadius p. 140, 24. cf. Io. Characem p. 1154, B. Nam quod in epitome Herodianea Bekkeri p. 1143. hoc praeceptum ad sola disyllaba a σφ incipientia revocatur, casu vel epitomatoris negligentia factum est, *σφάς* inclinari correpto ᾰ diserte tradit Apollon. de Pron. p. 127, B. p. 128, A. Cf. Buttm. Lexil. vol. I. p. 61. Gr. t. I. p. 296.

Semper inclinantur *σφί σφίν σφέ*. Apoll. de Pron. p. 124, C. p. 128, A. *σφίν* pro *αὐτοῖς* dictum est: *φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ* Oed. Col. 445. *οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε — ὄνησις ἥξει* 452. *ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί* Ai. 567. Item *σφί*. *ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν* Oed. Col. 422. Unum hoc apud tragicos formae eius exemplum est, quod cum nusquam videatur ad metrum esse necessarium, de fide dubitat Matth. Gr. vol. I. p. 148. not. 6. coll. Elmsl. ad Med. 393., quo loco Brunckius ex membr. *σφι* edidit. Ipsa tamen raritate et librorum consensu *σφι* apud Sophoclem tutum videtur. — *σφέ* i. q. *αὐτούς* vel *αὐτάς*: *ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί* Oed. Col. 611. *τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου — πατὴρ — κακοὺς κακῶς φθείρειαν* Ai. 1368. *μή σφε περιίδῃς* Oed. R. 1505. *φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας* Oed. Col. 1665. ubi edd. cum Laur. B. Par. A. Ricc. *σφε*, cett. *δέ*; — Sed qua *καταχρήσει νιν* pro *αὐτούς*, *αὐτάς*, *αὐτά*, eadem *σφε* pro *αὐτόν* et *αὐτήν*, *σφίν* pro *αὐτῷ* dictum est, *σφέ* pro *αὐτόν* habemus: *ἐξικέτευσε — ἀγρούς σφε πέμψαι* Oed. R. 761. *αἱ γάρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι* Oed. Col. 40. *ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφε* Ant. 44. *εἴ τοι 'σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ* 512. *ὁ δ' ὥς ὁρᾷ σφε* 1211. Creon Haemonem. *Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει* Trach. 121 ch. *τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε — ἢ ζῆν* 165. *ἔγωγέ τοί σφ' ἔλειπον ἰσχύοντα* 233. *ἐν μέσῳ σκάφει θέντες σφε* 801. *εἰ γάρ σφε Κενταύρου — χρίει δολοποιὸς*

ἀνάγκα 828 ch. ἐγώ σφ' ἀπείργω Ai. 51. μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει 74. Pro αὐτὴν: λέγεται χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι (Τροίαν) Phil. 200 an. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; Ant. 768. ἐπεί σφ' ἐγὼ ᾤκτειρα δὴ μάλιστα Trach. 463. τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῄς; 875. ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ. — θάλαμον εἰσορμωμένην 909. πρίν — σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; 1123. — σφίν pro αὐτῷ dictum aperte Oed. Col. 1487. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην. De Theseo loquitur. Hoc a Suida agnitum; σφίν, αὐτοῖς. καὶ ἀντὶ τῆς οἱ ἀντωνυμίας παρὰ Σοφοκλεῖ· ἔδει γὰρ τελεσφόρον χάριν δοῦναι σφίσιν. οἱ αὐτῷ. Pro σφίσιν corrige σφιν. Hoc et Elmsleius probavit ex Hom. hymn. Pan. 19., Hermannus usus Aesch. Pers. 761. Lobeckius ad Ai. 801, ex Lycophronis Cassandra afferens v. 1142. ubi σὺν δέ σφι pro σὺν αὐτῷ dici non haesitantes profitentur interpres Graecus, Reisigius Enarr. p. CLXXXI., Buttm. Lexil. vol. I. p. 60. Vossius ad hymn. Cer. p. 36.; negat imperite, ut multa, Bernhardy Synt. p. 62., etsi paucula illa, quae memorat transeundi a singulari ad pluralem numerum exempla, idoneas rationes habent a Sophoclei loci indole alienissimas.

Ἰαῖ. ἐν δὲ τῷ Τρωΐλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί Hesych. v. Ἴαννα relatum vulgo ad Captiv. VIII. 14 (54 D.). Apud Aristophanem ἰαῦ gaudii exclamatio. Secundum Herodianum π. μον. λέξ. p. 27, 11. scribendum inflexo accentu, etsi non nominatim praecipitur.

* Ἰαίνω v. ἐκτείνω.

Ἴακχος (⏑) deus *Iacchus*. τὸν ταμίαν Ἴακχον Ant. 1139. explicat Musgravius. Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει inc. XCIV. 3 (782 D.). De hoc Deo, quem Sophocles in Antigona cum Baccho Thebano Semelae filio confudit, omnia quae sciri possunt collegit Vir Summus Aglaoph. t. II. p. 821 sqq.

Ἰάννα. ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι (VIII. 14. s. 54 D.). ἀπέδοσαν Ἑλληνική, ἐπεὶ Ἰᾶνας (sic scribe pro Ἴαννας, non Ἴωνας vel Ἰάονας, ut malebat Casaubonus) τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυναικός, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. Nihil impedit, quominus his locis omnibus Graecam mulierem Ἰάνναν dictam poetae existimemus, sive Helenam, ut in Captivis, sive aliam. Arcadius p. 8, 6. emendatus a Lobeckio de mot. adi. I. p. 11. Δωριάν et Ἰάν i. q. Δωριεύς et Ἴων inter propria enumerat; ab Ἰάν factum Ἰάννα, quod certe propenacute scribi non potuit; rectius autem Ἰάνη, Ἰάννη s. Ἰήνη difflngi me monuit Vir Summus. Mutari tamen in vocabulo semel dicto nihil potest.

Ἰάομαι (⏑) *medeor*. πῶς — σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν Trach. 1200.

γαμοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά Aload. XIII. 2 (98 D.). *εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά* Scyr. VI. 1 (501 D.).

Ἰάπτω. Proprie *tangere, contrectare.* *ὅπως μοι Νύσια — ὀρχήματα — ξυνὼν ἰάψῃς* Ai. 685 ch. Afferunt Eustath. p. 17, 12. Zonar. t. I. p. 345.; quorum ille quidem male explicat *ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω, ἴπτω, ἢ ἐπιπέμψειν.* Cf. Herod. ap. Etym. M. p. 1, 40. Nec rectius Hermannus *iactandi* significatione usitata praeditum esse ait, ut de saltatione dicantur, quae de pedibus manibusque saltantium propria sunt. Lobeckius ut *ἰάλλειν* et *ἅλλομαι*, ita *ἰάπτειν* et *ἅπτω* consociari cognatione ratus, velut etiam Passovius in lexico fecit, iure repetit *a manibus in saltando conserendis*, unde non *χεῖρα* solum *χειρὶ συνάπτειν*, sed etiam *χορὸν ἅπτειν* dictum, Aesch. Eum. 307. Confines sunt *propinquandi* et *tangendi* significationes. Hesych. *ἄψω, προσεγγίσω, δήσω* ex Cratino; similiaque Zonar. t. I. p. 366., apud quos cadentis Graecitatis more *προσεγγίζω* transitivum est. Idem Hesychius *ἴαψεν, ἔπεμψεν, ἔβαλεν, ἔδωκεν, ἔδησεν*, male enim vulgo *ἔδεισεν* legitur. Nec male schol. Vet. *ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν ποιουμένῳ παντοίαν*: *mecum saltante manum conseras*, id est *choreas ducas.* Tralatum est, velut *ἅπτεσθαι, καθάπτεσθαί τινος conviciis attrectare aliquem, λόγοις ἰάπτων* Ai. 496., ex Homero expressum Il. ζ. 459., memoratum Eustathio p. 17, 5., ab Aeschylo Sept. 388. *ὀνείδει θένειν* dictum.

Ἴᾱσις medela. *ἣν εὕρισκον ἴασιν μόνην* Oed. R. 68. *οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν* El. 864. Affert cum versu priore Suid. v. *ἴασις.* *ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν* Thyest. III. 6 (236 D.).

Ἰατήρ medicus. Tralate *ὧν ἔχω παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν* Trach. 1199. Musgravium *ὧν ἔχω* et iuxta appositum *τῶν ἐμῶν κακῶν* offendit; Hermanni explicatio quaesita videtur. Ego multa eiusmodi *ἐκ παραλλήλου* dici poetis intelligo.

Ἰατόριος medendo inserviens. Femininum cum synesi de *arte medica* dicitur. *τίς ὁ χειροτέχνης ἰατορίας* Trach. 997 an.

Ἰᾱτρός medicus. Proprie: *οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ* Ai. 578. Schol. Aristid. t. II. p. 18., qui inepte *πρὸς ἀργόν* dicit. *ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν* Ter. IV. 5 (514 D.). Tralate: *ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸς νόσου* Eriph. VI (207 D.). *ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων* Phil. Troi. I (626 D.). In Eriphyle legebatur *ἰατρόν*, correctum Valckenario ad Hippol. p. 313.

Ἰαύω (Υ). Lexicographi veteres et *pernoctare* et *dormire* et *versari* interpretantur. (*ἀναστρέφεσθαι* Hesychius). Est autem haud dubie ab *ἄω, αὔω* praefixo *ι* ut in *ἰάλλω ἰάπτω ἰάχω*, ut antiquissimam notionem fuisse oporteat *spiritus ducendi*, gravioris maxime qualem consopiti ex imo pe-

ctore trahunt. — ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν Ai. 1183 ch. Vulgo sequens se trahitur ἐρώτων. Emendavit Herm. Bothius olim ἐννύχιον θύρσον ἰάκχειν coniecerat pro sensu loci ineptissime.

Ἰαχαῖος, Ἰάκχιος *lamentabilis* vel *Bacchicus*. In Oed. R. 1219 ch. libri plerique δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων ἐκ στομάτων. Cod. Brunckii C. ἰαχαίων, quod Brunckius probat ab ἰαχή quippe propagatum. Brunckii cod. D. et Dresd. a. ἀχέων, cod. Trin. ἰαχείων, Erf. secundum Herm. ἰακχίων. Eo mihi videtur glossa plerorumque codd. φωνῶν spectare; non enim participium arbitror in mente explicantibus fuisse, sed genitivum vocabuli φωνή, ut simul στομάτων interpretaturi fuerint. Elmsleius ἰαχέων servavit, non ut adiectivum esset ab ἰαχή ductum, quod irrisurus Erfurdtium scripsit, sed participium ab ἰαχεῖν. Sed neque de praesente ἰαχεῖν satis certo constat, neque non contractum in ἰαχῶν protulisset poeta. ἰάκχιος formam habet regulae analogiae convenientissimam, velut a Βάκχος, Βάκχιος fit; verior autem Brunckii scriptura.

Ἰάχω *insono*. ὁ καλλιβόας — αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν Trach. 639 ch. Elmsleius, quod versus antistrophicus a spondeo ordiatur ἀχῶν coniecit ad Heracl. 752. Sunt qui ἰαχεῖν unice commendent; quod cum barytono ἰάχω iuxta constat: Eur. Phoen. 1295. Heracl. 747. 778. (752. 783. Elmsl.) 953, Orest. 814., nec authypotactum esse ἰαχεῖν putaverim memor Herodiano notatorum Il. ξ, 421.: ἰάχοντες, ὡς ὀρέγοντες, ὅθεν βαρυτονεῖν δεῖ ἰάχων, ὡς ὀρέγων. Cf. ad v. 302., ubi Tyrannio quidem ἰαχῶν scripturus erat, ut ἰαχοῦσα v. 343. Haec Herodianus antiquam paradosin et Aristarchum secutus; et confirmantur ab Arcadio p. 154, 13. τὰ διὰ τοῦ ᾱχω τρισύλλαβα βαρύνεται, στενάχω, ἰάχω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένων, ἰαχήσω, στεναχήσω. Hoc est, formis ἰαχήσω στεναχήσω subiici ἰαχῶ στεναχῶ, thematica praesentia; nisi scribendum στοναχήσω. Alia quaestio haec est, num scribatur ἴακχος, non de deo, sed de sono et cantu (cf. Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 566.) ἰακχή, ἰάκχειν, ἰακχήσω, cum longa media opus. Et ᾱ produci subinde iam Marklandus viderat ad Iph. Aul. 1036. Recte Elmsleius ad Oed. R. 1222. olim ᾱ ambigua esse mensura dixerat. Post ad Heracl. 752. ἰαχεῖν media correpta aoristum esse nec extra indicativum modum dictum, quod supra refutavimus, ἰαχή vero et ἰαχήσω saepe pro Doricis ἀχεῖν, ἀχήσω atticisve ἠχεῖν, ἠχήσω non satis animadversis invecta esse. In his ignorantia metrorum ita falsus est, ut ἰαχήσατε Heracl. 752. secundam producere affirmaret, quae ut in glyconeo ambigua potest esse; dein si ἠχή s. ἀχή pro ἰαχή substituatur, quid faciet his: ἴαχος s. ἴακχος ᾠδᾶ Eur. Cyclop. 69. ἴακχον s. ἴαχον νεκρῶν Troad. 1220. πτεροῖσι κρέκοντες ἴαχον s. ἴακχον Ἀπόλλω Ar. Av. 776. (777

Brunck.). ἰαχαῖς τε νύμφαν Eur. Troad. 351.; quibus non convenit ἦχος ἠχή, vel quod metro non congruit, vel quod adiectivo opus, quale ἦχος nunquam fuit, ut taceam ἆχος Atticis inauditum videri. Nunc quidem in his et similibus certatim inserunt ϝ. Sed cum non sit dubium ἰάχειν et ἰαχή ex stirpe $\overline{\alpha\chi}$ s. $\overline{\eta\chi}$ prosatum esse, unde ἠχεῖν ἠχή, dorice ἀχεῖν ἀχά dicuntur, antiqua pronuntiatio ea fuisse videtur, quae mediam producat: ἴαχον vero correpta media secundum Homericam consuetudinem conformata, apud quem augmento et arsi metrica accedente dactylum efficit. Scribendum igitur etiam ἰαχή, ἴαχος, ἰάχιος sive breve sit sive longum ᾱ.

Ἰδαῖος (ῑ) *Idaeus.* De Troiana ora dictum ἀπ' Ἰδαίας χθονός Ai. 429. τήνδε καὶ Ἰδαίαν χθόνα Polyx. I. 1. (468 D.) scribendum fortasse τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονί, ne versus detrimentum capiat. Ἰδαίᾳ — ποίᾳ μήλων Ai. 597 ch. Herm. Ἰδαῖα.

** *Ἰδέ et.* Ant. 956 ch. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδύμας ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρῃκῶν Σαλμυδησσός in cod. Dresd. A. ed. Steph. Turn. Cant. legitur, quod Hermannus, utpote non alienum ab epica dactylicorum numerorum ratione recepit, etsi unicum videtur hoc esse eius particulae apud tragicos exemplum. Nam Erf. observavit apud Aesch. Pers. 888. ἠδέ metro postulari. Sed apud Sophoclem iam propter lacunam ab Erf. et Herm. metri indicio positam non certissima scriptura est.

Ἰδεῖν v. ὁράω.

Ἴδιος (⏑⏑) *singulis proprius, privatus.* οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά; Oed. R. 636. privata odia cientes.

Ἰδού adverbium demonstrantis vel attendere iubentis, ut ἄθρει, *en*, quod consensu acui praecipiunt grammatici, quippe quod a verbi natura desciverit: Eustath. p. 752, 4. Arcadius p. 183, 25. Schol. Dion. Thr. p. 1237. Bekk. cf. Graev. ad Luc. t. III. p. 572. Oudend. ad Thom. M. p. 468. Valck. ad Herod. III. 40. ἐπίῤῥημα συγκαταθέσεως vocat Suidas v. ἰδού, explicans λάβε, κράτει. — ἰδοὺ δέχου παῖ Phil. 765. ἔα ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Oed. Col. 1475 ch. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις El. 1402. ἰδού μ' ἀναταράσσει — ὁ κισσός Trach. 217 ch. ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας 1068., ubi minime convenit distingui post ἰδού cum Hermanno. ἰδοὺ προτείνω 1174. ἰδοὺ διοίγω Ai. 339. ne hic quidem necessaria distinctio, quanquam video in eccyclemate inducendo post ἰδού potuisse vocem subsistere. ἰδοὺ δοῦπον αὖ κλύω τινά 857 ch. Schol. et libri bis ἰδοὺ ἰδού, quorum alterum metri indicio Hermannus delevit. — ἰδοὺ δὲ φοίνιον μιάσθλητα Andromed. VII. 4 (137 D.). Non satis certo constat adverbium Phil. 1455., ubi Brunckii membr. et edd. vett. ad sensum minime apte χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς; nemo

enim erat cui sese abiturum monstraret chorus vel attentum faceret, sed se ipse hortatur ut saepe in ἐξόδῳ fit. Codd. Laur. a, Flor. Γ. Θ. et Harl. χωρῶμεν ἤδη contra versum. Tricl. Buttm. χωρῶμέν νυν. Brunck. Erf. χωρῶμεν νῦν. Glossa cod. Tricl. χωρῶμεν δή, quod Hermannus recepit, mutatum in ἤδη a librariis existimans, unde metricorum correctiones ἰδού et νῦν exstiterint.

Ἴδρις (⏑) *sciens*, *peritus*. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμην ἴδρις Oed. R. 1087 ch. Quam explicationem sequente Erfurdtio Hermannus olim protulerat in Mus. Aht. Stud. vol. I. p. 163., ut κατὰ γνώμην ἴδρις esset *ex animi sententia intelligens*, hoc est, *quantum cupio*, eam nunc languidi aliquid habere affirmat, quod minime inest: inesset autem, si ex eius sententia ita refingeretur lectio εἴπερ ἐγὼ μάντις ὀρθός εἰμι καὶ γνώμαν ἴδρις. — κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ Oed. Col. 529 an. Libri ἴδρις, sed Oedipum ignarum dici oportuisse satis manifestum est. Structura κατὰ τὸ σημαινόμενον eadem Trach. 646. ἴδρεις οὐδέν ch. — Cum *genitivo* dicitur: τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις El. 598. quem afferunt locum Eust. p. 1969, 18. Suid. v. ἴδριας, sed vitiose uterque. — στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις Captiv. I. 1 (32 D.). ἴδριδα fr. inc. CV. 99., apud schol. Il. γ. 219. et Etym. M. p. 42, 40.: ἴδρις — οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ̄. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα. Eandem rem tangit Eust. p. 407, 38. — De tono praecipit Arcadius p. 28. 17.; de spiritu Etym. M. p. 466, 37. coll. Gud. p. 279, 2. Lex. π. πνευμ. p. 227.; cuius tamen auctor in libris nonnullis aspero spiritu notari observat. Credo factum ab his, qui atticam per omnia aspirationem putarent esse.

Ἱδρυτέος (‒ ‒). Neutrum ἱδρυτέον *sedendum est* adsignificat quietis tarditatem. οὐχ ἱδρυτέον Ai. 796., quod duobus versibus post οὐχ ἕδρας ἀκμή effertur. De spiritu illi notarunt, quos in ἴδρις produximus testes.

Ἱδρύω *considere facio*. Passivum *sedeo*, tralate *moror*, *versor* significat; quo sensu ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. Media praesentis corripitur.

Ἱδρώς (‒) *sudor*. ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Phil. 812. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί Trach. 764. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνοις Ai. 10. Male propter ξιφοκτόνους χέρας ἱδρῶτα χειρῶν de sanguine intelligas. De mensura simul et tono v. schol. Il. δ. 27. et Arcad. p. 93, 14. Gr. Herm. p. 451.

Ἰδυῖα n. pr. τὴν δ' Ἰδυῖα — Ὠκεανοῦ κόρη τίκτει (Br. γ' ἔτικτεν) Scyth. I. 1 (491 D.). Legebatur Εἰδυῖα. Tetrametros trochaicos restituit Valck. Diatr. p. 224. Eadem scripturae discrepantia apud alios etiam scriptores regnat: v. Heyn. ad Apollodor. t. I. p. 94. Wellauer. ad Apoll.

Rh. III. 243. Apud antiquos tenuior forma praestabilior, v. schol. Il. α. 698. cum quo consentit Eust. p. 1154, 34. 1193. 26. Nam Etymologo Gudiano p. 162, 39., cui nihil aliud propositum videtur fuisse, nisi ut de accentu secundum participii vel nominis proprii usum variante exponeret, etsi utrumque εἴδυια scriptum exhibet, propter innumera scripturae vitia nihil tribuendum est fidei. Et apud Sophoclem, si recte restituit Valckenarius, versus lege Ἰδυῖα defenditur.

Ἱερεύς (˘) *sacerdos.* ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός Oed. R. 18. Atticam formam Brunckius restituit. Coniecerunt ἱερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός distinctione ante ἱερεύς posita. Pluralem et schol. defendit et Eust. p. 775, 21. hic quidem illo rectius de pluribus sacerdotibus intelligens, quorum Iovis sacerdos pro ceteris loquatur.

Ἱέρεια *sacerdos femina.* τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας Niptr. I. 4 (401 D.). Tenuior scriptura metro tuta est. ἱερείαν etiam ultima producta certissimi, quos in ἀγνοία et ἀληθεία produximus, testes apud Atticos dictum fuisse ostendunt. Adde Arcad. p. 194, 26. et Reg. de Prosod. p. 439. Herm. Non adversatur Herodianus Lobeckii p. 456., is enim ἱερείαν de sacerdotio attice dici negat, ait ἱερωσύνην.

Ἱερόλας. ἱπιούς (Heringa ἱ ε ρ ε ύ ς) explicans Hesychius ex Captiv. VIII. 15. (55 D.) explicandae formae haec addens corrupte scripta: ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδὰν ἢ γεροῦντος λέγει. Emendat Dindorfius ὡς καὶ τ ὸ ν γ έ ρ ο ν τ α γ η ρ ό λ α ν λέγει. Illud si ex trimetris est, ἱρόλας scribendum.

Ἱερός (˘) *sacer.* 1. *Adiective* dictum de re: φοροῦν ἱερᾶς γᾶς σπόρον Phil. 700 ch. ἱερὰν γῆν hinc enotatum Eustathio p. 789, 10. Simile est ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Ai. 846. Eustathius ex Sophocle commemoravit ὄμφαλι πέδον γῆς p. 436, 44., quem Valckenarius olim huc respexisse putavit, in nomine poetae erravit, Euripidem Med. 746. nominaturus. — σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδα Phil. 1200 m. Sperchium flumen dicit. μήτ' ὄμβρος ἱερός Oed. R. 1428. aquae elementum, v. Musgr. Et gloss. cod. Par. B. οὔτε τὸ ὕδωρ. χῶρος δ' ὅδ' ἱερός Oed. Col. 16. Codd. optimi Laur. A. B. Farn. item Suidas et Zonaras in v. ἱ ρ ό ς, quam scripturam citra metri necessitatem non obtrudendam scenicis censeo. Ex crebritate autem et ubertate fecunda arborum et frondis intactae locum sacrum esse Antigona observasse videtur: quod ipsis Himerii verbis usus recte exposuit Wernsdorfius p. 795. χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἐστί Oed. Col. 54. τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν 1542. θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει 1760 an. τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα Ant. 870 m. Solis lucem. At πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος Rhizot. II. 1. (480 D.) *faces* sunt, quas circumferens fingitur. ἕρκος ἱερόν Trach. 604. Schol. ὁ βω-

μός, ἢ τὸ ἱερόν. Locus est circa altaria in quibus sacrificatur, sacro collustratus igne. — *κρηπὶς βωμῶν ἱερῶν* Trach. 989 an., sic ut vulgo legitur sententia et ieiuna et, si sequentia spectes, inepta. Hermannus partim de Musgravii sententia ita emendavit ut *ἱερῶν οἵων* (quod sequitur) coniungantur. Sic substantivum est. *τὰς ἱερὰς Ἀθάνας* Ai. 1200 ch. *τὰ τόξα μου ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει* Phil. 931. Herm. explicat *ἱερὰ ὄντα Ἡρακλέους* *cum sint Herculi sacra*, ut mihi videtur, parum apte. Sic interpretor *sacra illa, quae quondam Herculis Iove prosati fuere*, ut sanctimoniae causa nomine Herculis addito reddatur. — *δαιμόνων ἀγάλμαθ᾽ ἱερά* Oed. R. 1379. *ἱερὰς χοάς* Oed. Col. 470. *ἱερὰς τριόδους* Rhiz. II. 4 (480 D.). De inc. CV. 151. vide *Ῥειτά.* — De *homine* semel Sophocles: *ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε* Oed. Col. 288. — 2. *Substantive* dictum *rem divinam s. sacrificium* significat. De Trach. 989. dictum. *μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην᾽ ἱερά* El. 273. Cod. Lips. a. *ἱρά* eraso *ε*. Suid. v. *ἔμμηνα*, Zonar. p. 703., Eust. p. 1507, 62. 1809, II. eodem loco utuntur. *θεοῖς — αἴθειν ἱερά* Phil. 1022. — De accentu et consensus est et generatim notavit Arcadius p. 71, 6.

Ἵζω consideo. *εἰς παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον ἵζων* Ant. 987.

Ἰήϊος. Eustathius p. 500, 43. *ἰήϊον βέλος* ab *ἱέναι*, sed *ἰήϊον βοήν, τὴν θρηνώδη* ab *ἰώ* ducit. At Hesychius v. *ἰήϊος: δασέως μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας, ψιλῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως· ἰατρὸς γὰρ ὁ θεός.* Similia Etym. M. p. 469, 50. Haud dubie antiquorum haec, diversitatem significationis a spiritus discrimine repetentium. Quibus pergit Hesychius, ea magis ad rem sunt: *ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ καὶ Ἴων Εὐριπίδης· ὡς αἴλινον, ἰάλεμος.* Sic videri *ἰήϊος* possit substantive dictum fuisse, nisi haec ad exclamationem *ἰή* spectant. Suidas v. *ἰηΐων* allato loco Soph. Oed. R. 173., quem etiam v. *ἀνέχει* affert, item Etym. M. p. 463, 19. et Eustathius p. 1020, 23., ita interpretatur: *τῶν μετ᾽ εὐχῆς γενομένων· ἢ τῶν λοιμικῶν. Ἰήϊος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τοῦ λοιμοῦ ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.* Hesychius sua ex Orione deprompsit, apud quem prave scripta et in compendium redacta exstant p. 78, 14. qui ipse quoque Oedipodis l. c. afferens *ἰηΐων καμάτων τῶν θρηνητικῶν* interpretatur. Cum *ἰάλεμος* componitur Etym. M. p. 463, 53. et sane utrumque ab exclamatione *ἰή* provenit, sed illud male, quod omnes admoveantur machinae, quibus *ἴηος* (sic) *ἰήεμος, ἰήλεμος* ab *ἵημι* repetantur. Sed p. 469, 41. et schol. Ar. Ran. 1307. exclamatio ipsa *ἰή* ab *ἵημι* ducitur, quasi *ἵη ἵη βέλος*, quod acclamatum Apollini fuerit Pythonem serpentem inter-

fecturo. Gravius est, quod Aristarchum ipsum quoque ab ἵημι, unde sit ἥϊος, non ἤϊος, ducentem aspirasse discimus p. 460, 54., quae doctrina petita est ex schol. Il. ο. 365. υ. 152.; is Herodianum autem adversarium nactus est, qui etsi originationem illam non improbabat, tamen ἤϊος, sive asperetur sive leniter pronuntietur ἰήϊος, utcunque leni spiritu notandum ex analogiae ratione docuit. Apud Sophoclem bis est Apollinis cognomen: ἰήϊε Δάλιε Παιάν Oed. R. 154 ch. et ἰήϊε Φοῖβε 1096 ch.; bis de re *lamentabili* οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες Oed. R. 173 ch. et ἰήϊον, quod supra attulimus (Tro. III. 11. 558 D.). Haec omnia optime ad exclamationem lamentantium revocantur ἰή, unde Ἰήϊος, sicut ab εὐοῖ Εὔιος: Apollinem, quippe pestilentiae et auctorem et averruncum eo nomine compellatum esse mirum non est.

Ἵημι (ῑ). I. *Formae. Activi praesens* ἵης El. 586. Codd. plerique ἵεις; pauci veram scripturam retinuere, Brunckius τιθεῖς ἱεῖς atticam, τίθης ἵης communem formam arbitratus, illud invexit ubique, libris aut in scriptura aut in tono discrepantibus, ita ut τιθεῖς, τιθεῖς, τίθεις scriptum reperiatur. Hic libri, ut videtur, omnes, certe Brunckii codd., Laur. a. b., Florr. tres, Aldus ἵεις. Et hanc scripturam veritatis indicio esse, ει et η a scribis confusis, iudicavit, qui hanc quaestionem primus aggressus est Porsonus ad Or. 141., dummodo ne τιθεῖς ἱεῖς ea de causa damnasset, quod sic etiam τιθοῦμεν τιθεῖτε dicendum Atticis fuisset. Haec enim ne ab Ionicis quidem scriptoribus praesidium habent, apud quos ἱεῖς τιθεῖς pervulgata sunt. Quaestionem perfecit Matthiae Gr. Gr. §. 210, I. not. cf. §. 212, 7. hoc maxime argumento, si ἱεῖς τιθεῖς, etiam ἱεῖ τιθεῖ debuisse dici; quae cum nusquam compareant, quippe quae a trisyllabis τίθησι ἵησι metri indicio seiuncta librariorum levitate vel errore obtrudi poetis atticis non potuerint, concidere etiam illa. Cf. Herm. ad Phil. 980. Buttmannus olim Gr. vol. I. p. 524. ἱεῖς τιθεῖς probaturus erat, quippe qui ne Eur. quidem Cycl. 524. suspectum habuit, quo loco lex linguae certissima τιθῇ postulat, Porsoni emendatione repositum. Sed omnium levissimus, qui de dialecto tragicorum quaedam ex adversariis effudit, Kuehlstaedtius de Dial. tr. p. 116. Is enim cum non abiudicaret a tragicis formas illas, documenti instar per saturam paucos protulit, qui defenderent, longe plures, qui impugnarent, quasi omnes eandem tueantur sententiam. ἵησι Ant. 1196. ἱείς Ai. 154 an. ἱέντες Oed. Col. 132 ch. — *Futurum.* ἥσει Ai. 618 ch. 838. — *Aor.* ἧκε Trach. 272. ἧκεν 564.: incerta lectio Oed. Col. 1502. infra tractabitur. — *Medii praesens.* ἱέμενοι Trach. 512 ch. ἱέμενον inc. CV. 84 (873 D.). — *Imperf.* ἵετο Oed. R. 1242. Brunckius ἴετο ex cod. C. quasi ab εἶμι ἵεμαι duceretur, quod nullum est, v. Bernhardy

ad Dion. Per. p. 766, 9. Elmsl. ad Oed. R. l. c.; et ipse Brunckius, qui erat levitate, ad Aristophanis commentatus Eccles. 346. Vesp. 423. secum pugnat aperte. In Oedipo codd. plerique et optimi asperant, ut Laur. tres, Pal. Mosq. a. Dresd. b. D. Brunckii. — De mensura primae erravit Brunck. ad Ar. Lys. 157. Ran. 1462. Eq. 674., plerumque produci observans; sed Homero ubique corripitur, Atticae poesi; si dactylicorum quaedam versuum exempla exceperis, producitur, ut recte dederit Matth. ἀφεῖσα pro ἱεῖσα ex cod. Flor. 10. in Hecub. 335.

II. *Usus.* 1. *Activi.* Proprie cum *mittendi* vim habeat, maxime de *re mota* dicitur. *τότ' αὐτὸν — ἀπ' ἄκρας ἧκε πυρχώδους πλευρᾶς* Trach. 272. *χεροῖν ἧκεν κομήτην ἰόν* 564. Inde tralata *petendi ictu* aut *impetu* significatio, qua cum genitivo ponitur. *τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι* Ai. 154 an., velut *τοξεύειν μεγάλου σώματος* dicitur. — Inprimis autem de *voce missa* frequens. *αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει* Ai. 618 ch. *ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει* 838. *οἰμώξας δ' ἔπος ἵησι δυςθρήνητον* Ant. 1196. Et cum figura *ἡ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν* El. 586. *vociferaris.* De hac et similibus formulis dixere Wyttenb. ad Iul. Or. p. 181. Lips. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 399. Paulo aliter dictum *ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες* Oed. Col. 132 ch. i. q. *εὐφημοῦντες τῷ στόματι.* — 2. *Medium* maxime *motus petendi* vel *sequendi* potestatem habet. *ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη* Oed. R. 1242 Flor. Γ. ἵκετο ad sensum inepte: de varia scriptura ἵετο supra dictum. *ἵσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων* Trach. 512 ch. — Etym. M. p. 313. 1. *Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, — καὶ τὸ πῦρ, οἷον Ἔγχος ἱέμενον, τὰ τὴν ὁρμὴν ἔχον.* (inc. CV. 84.) — In Oed. Col. 159 libri omnes *καί σοι θεῶν τέχνην τις ἐσθλὴν θήκε τῆςδε τῆς ὁδοῦ.* Heath. et Piersonus Veris. p. 62. *τῆςδ' ἧκε,* quod Brunck. et Elmsl. praetulerunt; significantior autem Hermanni et Reisigii emendatio *ἧκα τῆςδε.*

Ἱκανός (ῐ) *idoneus.* *ἱκανὸς Ἀπόλλων ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει* Oed. R. 377. — De accentu Arcad. p. 64, 22.; de mensura primae Herodian. π. μον. λέξ. p. 7, 18.

Ἱκάνω (⏑ ⏑ –) *venio.* *δώσων ἱκάνω τοὐμὸν — δέμας σοὶ δῶρον* Oed. Col. 582. *ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὕπο δύςπνους ἱκάνω* Ant. 224. *οἱ δ' ἱκάνομεν* El. 8. *σὺ — ἱκάνεις* 1091. Recte huc *venis* s. *venisti*, i. e. non errasti de via. — De longa antepenultima Arcad. p. 196, 3.

Ἰκάριος (ῑ) *Icarius.* *Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων* Ai. 688 ch.

Ἱκέσιος (⏑) *supplex.* De precibus: *ἱκεσίους πέμπων λιτάς* Phil. 493. De homine suppliciter precante: *ἱκέσιός σε λίσσομαι* Ant. 1215. Sed est etiam *Iovis* cognomen supplices tuentis: *πρὸς σ' αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον, πείσθητι* Phil. 482. Quodsi Ζεὺς Ἑρκεῖος, Ὅρκιος, Ξε-

νος maiuscula scribuntur, hoc etiam ea donandum fuit, utpote in hac re perpetuum cognomentum.

Ἱκετεύω (⏑) *supplico*. Cum quarto casu: ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι Oed. R. 41. quem versum affert Suid. v. πρόστροποι. οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς — ἱκετεύομεν Oed. Col. 1329. ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι 1416. Saepe ἱκετεύω et ἱκετεύομεν medio sermoni sine ratione inseritur. Illud vide Phil. 920. 1168 m. Oed. Col. 140 m. 522 ch. Hoc Oed. Col. 241 m.

Ἱκέτης supplex. (σε) ἱκέτης ἱκνοῦμαι Phil. 468. versu cum quatuor aliis Suidae laudato v. πρὸς νῦν σε. μ' ὁρῶν τὸν προστροπαῖον, τὸν ἱκέτην 918. ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο Oed. Col. 44. ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον 285. Apud Suidam v. ἐχέγγυον scribitur οἰκέτην. δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον 488. i. q. ἐπὶ σωτηρίᾳ. ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος 640. ἀφ' ἧς (γῆς) σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ 1012. ἱκέτης ἔφαψαι πατρός Ai. 1151. — De tono v. Etym. M. p. 438; 8.

Ἱκέτις supplex. πρὸς σέ — ἱκέτις ἀφῖγμαι Oed. R. 920. — De tono generatim docet Arcadius p. 35, 24.

* *Ἵκμενος* v. ἱκνέομαι.

Ἱκνέομαι (⏑). I. *Formae*. *Praesens*. ἱκνοῦμαι Phil. 468. 920. Oed. R. 798. Oed. Col. 276. 1015. Ai. 585. El. 134 m. Reliquorum modorum solum participium legitur ἱκνουμένων Oed. Col. 1562 ch. — *Imperfectum*. ἱκνεῖτο Oed. Col. 974. — *Futurum*. ἵξομαι Ai. 1344. ἵξεται Phil. 630. Oed. R. 769. ἵξεσθε 1491. ἵξεσθαι El. 941. — *Aoristus*. ἱκόμην Oed. R. 318. 432. 788. Oed. Col. 274. bis. Trach. 1060. El. 32. 924. ἵκου Oed. R. 534. Oed. Col. 468. 675 ch. ἵκετο Phil. 597. Oed. R. 115. 756. Ant. 12. Trach. 269. 754. inc. XLVII. 2 (705 D.). ἵκῃ Ai. 563. ἵκηται Oed. R. 76. ἱκοίμην El. 307. Ant. 1170. ἵκοιτο Oed. R. 150. Oed. Col. 309. El. 1308. ἵκου imperativus Oed. Col. 746. 1491 ch. Suid. v. ἵκου et libri utrobique penacute, Elmsl. ἱκοῦ secundum morem nobis tritum. Et antiquitus iam rem controversam fuisse dicitur ex schol. Ar. Plut. 163., quo Apollonio Alex. ἵκου analogiae magis visum fuisse consentaneum refertur. Sed contra libros certe nihil novandum. — ἱκέσθαι Phil. 1457 an. Oed. R. 912. Ant. 165. — *Perfectum* uno loco non dubitabili legitur, ἵγμεθα Trach. 228. Altero certa Erfurdtii emendatione illatum est Phil. 492., ubi libri πολλὰ γὰρ τοῖς ἱκμένοις ἔστελλον αὐτόν. Schol. ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ἱκμένων καὶ πεπορευμένων. Similia Triclinius, sed his insuper additis: ἢ τοῖς ἱγμένοις καὶ ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. Verisimile est in libris aliquibus aut commentariis ab eo repertam esse veram scripturam, nunc etiam firmatam codd. Laur. c. Ricc. Ven. Buttmanno propter syncopen illud aoristi participium a senariis scenicis excluditur. Sed apud

nullum scriptorem participium est; degeneravit enim in adiectivi naturam ut vel spiritum mutaret, ἵκμενος, *secundus*. πάθος agnoscit etiam Arcadius p. 64, 28. v. Hesych. v. ἵκμενος et inprimis schol. Il. α. 479. Fuisse autem qui propter originem aspero notarent spiritu discitur ex Eust. p. 575, 46. cf. 138, 42.

II. *Usus*. 1. Propria *veniendi adveniendique* potestate exstat τοῖς ἱγμένοις Phil. 492. οἴδ' ὁθούνεχ' ἵξεται 630. νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι 1457. ὅταν ἵκηται Oed. Col. 76. πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκετο 115. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην 318. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἂν 432. τὰς ἐμὰς στέγας ἵκου 534. ὅσπερ ἥκει ἐκσωθείς 756. *rediit*. ἵξεται μέν 769. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους 798. ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων 912. πρὸς οἶκον ἵξεσθε 1491. εὐτυχὴς ἵκοιτο Oed. Col. 309. ἐφ' ἃς (δαίμονας) τὸ πρῶτον ἵκου 468. ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα 675 ch. ἵκου πρὸς οἴκους 745. et ἵκου 1491 ch. ὑμᾶς — ἔστειλ' ἱκέσθαι Ant. 165. ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος 1170. εὖ μὲν ἵγμεθα Trach. 228. ὡς ἵκετ' αὖθις — Τιρυνθίαν πρὸς κλιτὺν 269. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετο 754. ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1050. αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι Ai. 1344. ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πύθιον μαντεῖον El. 32. ὅθ' ἱκόμην 924. φόνου — πράκτορ' ἵξεσθαι 941. Suid. v. πράκτορα. εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο 1308. — 2. Tralatio varia. *Primum* est ubi *venire* liceat interpretari, sed praeditum quadam circumscriptiva potestate, ut simile sit, significantius tamen, quam γίγνεσθαι. ἅμα σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος Oed R. 150. Apollinem precatur, a cuius oraculo responsum exspectabatur. Deinde *pervenire* significat ad terminum aliquem temporis. ὕβρις — οἱ πάντως ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο inc. XLVII. 2. ἐὰν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο Ai. 553. annorum et mentis maturitatem. Tum *pervenire ad aliquem* s. *accidere* et *incidere*, de rumore, re nova malove aliquo. τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετο Phil. 597. πολλῶν — πημάτων ἱκνουμένων Oed. Col. 1562. Reisigius ἱκνούμενον, i. q. βεβλαμμένον, quippe participio praesentis offensus. V. Herm. Huius figuratae dictionis ratio ex his apparet: ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος — ἵκετο Ant. 12. εἴ τι θέσφατον πατρὶ χρησμοῖσιν ἱκνεῖτο Oed. Col. 974. Porro pervagata significatio est *supplicandi*, a pergendo haud dubie ad genuaque accidendo deflexa. Sed nonnisi *praesens tempus* ita dicitur. ἱκέτης ἱκνοῦμαι Phil. 469. ἀπόδος, ἱκνοῦμαι 920. ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς Oed. Col. 276. τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι 1015. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου — ἱκνοῦμαι Ai. 588. αἰαῖ, ἱκνοῦμαι El. 134 m. Iam ἐς λόγους ἱκέσθαι τινί s. τινός significat *colloqui*. κἂν — θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην El. 407. De *proprietate* sermonis unum adhuc notandum Oed. Col. 274. νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην, *in mala nefandi incidi*; formula abrumpendi sermonis in quo

quis invitus versatur. V. Schaefer l. c. et exemplorum copiam ap. Abresch. ad Aesch. Ag. 67. ibiq. Blomfield.

Ἱκτήρ supplex; item de re, quae supplicationi inservit. ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσιν Oed. R. 185 ch. τούςδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους Oed. R. 143. q. l. Suid. v. ἱκτῆρας.

Ἱκτήριος supplex de homine. πάντες σε προςκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι Oed. R. 327. Hinc dictum ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια Oed. Col. 927. Dictum enim puto pro φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους, praeeunte Matth. ad Eur. Phoen. 1486. Contra Vauvill. *insignia supplicandi* significari videntur, quibus mortales ad deos accedunt, quod minime cum ἄγειν, *vi secum trahere*, potest conciliari. Deinde *rem* indicat *quo supplicantes utuntur*, inprimis στέμματα. V. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 150. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι Oed. R. 3., quem θαλλὸν προςίκτην vocat Moschio ap. Stob. t. III. p. 312. Lips. et ἱκτῆρα θαλλὸν Eur. Suppl. 10. Cf. Brunck. l. c. Respicit haec Eust. p. 250, 28.; affert Suidas v. ἐξεστεμμένοι. Rursum aliter comas in luctu abscissas et in honorem mortui sepulcrali igne cremandas Teucer dicit ἱκτήριον θησαυρόν Ai. 1154. Scholiastarum unus non inepte explicat τὸ ἱκέσιον κτῆμα· λέγει δὲ τὰς τρίχας, ceteris in alia omnia abeuntibus. Respicit hunc locum Eust. p. 1293, 30., affert cum aliis versibus Suid. v. προςτροπαῖος.

Ἰκτῖνος milvus. γλαῦκες, ἰκτῖνοι Amyc. I. (113 D.) ap. Athen. IX. p. 400. b. Libri ἴκτινοι, epitome ἰκτῖνοι, ut gramm. Herm. p. 320. Is accentus verus est, v. Eust. p. 1825, 12. qui testatur Herodianum; quanquam Draco ἴκτινος scribi iubet p. 53, 8. et Platonem Aristophanemque afferens Etym. M. v. ἴκτινος: libri etiam aliorum variant scriptorum, v. Tzschuck. ad Stob. IX. 395. et Iacobs. ad Aelian. H. Anim. p. 32. Sed ἰκτῖνες ex eodem loco affert Eust. p. 1534, 15. de quo metaplasmo egit Lobeckius de adi. motione anomala diss. IV. edita 1831. — ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας inc. CV. 100. (890 D.) ap. Choerob. Bekk. p. 902. Zonaras p. 1100. ἴκτινος ἔκραξε.

Ἰκτορεύω. ἰκτορεύσομεν, ἱκετεύσομεν interpretatus Hesych. ex Captiv. VIII. 16 (56 D.).

Ἵλαος et *ἵλεως propitius, hilaris.* Illud melicorum: ἵλαος, ὦ δαίμων, ἵλαος, εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Oed. Col. 1477 ch. Aesch. Eum. 992. ambiguum ᾰ videtur, Sophocles corripuit, sed secundum atticae declinationis legem oportuerat produci. Recentiores nulli legi sese adstrinxerunt. In epigrammatis produxit Rhianus t. I. p. 277., Philodemus p. 300., Meleager t. II. p. 466., Posidippus p. 491.; corripuit Antipater t. II. p. 33., Aristocles p. 749. Prima syllaba atticis certe poetis perpetuo producitur: v. Dawes. Misc. Cr. p. 118. Voss. ad hymn.

Cer. 204. — ἵλεως diverbiorum est. ἵλεως κλύων El. 645. ἵλεως αὐτῶν κλύε 1368. quem versum cum quinque sqq. affert Suid. v. ἐξ οἵων, item v. λιπαρεῖ, aliquot quidem verbis omissis. ἦ που — δέξαιτ' ἂν εὐπρόςωπος ἵλεώς τ' ἴσως Ai. 988. ἵλεῳ φρενί Trach. 760. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο Oed. Col. 44.

Ἴλη (ῑ) *grex.* *μία δ' ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω* Ai. 1386. — De tono generatim Arcad. p. 108, 17.

Ἴλιον (ῑ) urbs. *ἐῤῥέτω Ἴλιον* Phil. 1185 m. *τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας — φυλάξομαι* 452. *Ἀσκληπιὸν — πέμψω — πρὸς Ἴλιον* 1424. *ἅλωσιν Ἰλίου* Phil. 61. *ἐξ Ἰλίου — ναυστολῶ* 245. *τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου* 247. *πλέω — ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον* 544. Brunck. ex Tricl. *ἀπ' Ἰλίου*, Libri veteres *ἐξ*. — *εἰς Ἴλιον* El. 564. — *ἡ Ἴλιος* Sophocli dicta non est. — Accentum notavit Arcad. p. 119, 23.

Ἰλλάς. *ἰλλάδας, γονὰς ἀγελαίας, καὶ τὰς συστροφάς.* Hesych. ex Eurip. Phrix. et Soph. Acris. XIV. 10 (80 D.), *συστροφάς* intellige *δεσμούς*, quemadmodum explicuit Suidas.

Ἰλλυρίς Illyrica. *Ἰλλυρὶς γονή* Hesych. ex Triptol. IX. 12. (547 D.) explicans *ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γόη ἀντὶ τοῦ γῆ.* Haec sine dubio vera scriptura, spectans varias Triptolemi in propagando benefico agriculturae dono peregrinationes, de quibus in pluribus illius fabulae reliquiis agitur.

Ἴλλω in gyrum volvo s. verso. De *agro colendo: Γᾶν — ἀποτρύεται (ἀνήρ) ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος* Ant. 340 ch. Aldus et membr. Brunck. *παλλομένων.* Ceteri Brunckii codd. et Vat. *εἱλομένων.* *ἰλλομένων* pro varia scriptura schol. memorat; in Laur. A. *ἀπλομένων* legitur, in Ricc. *εἱλημένων*, Iunt. *τειλλομένων* corruptum ex *τελλομένων*, quod sive editoribus sive grammaticis nescio quibus ex Homerico adhaesit *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.* Pertinet vocabulum affinitate ad *εἴλλειν*, de quo inprimis vide Lobeck. ad Phryn. p. 29.; cf. Valck. ad Adoniaz. p. 250. Ruhnk. ad Tim. p. 69. Buttm. Lexil. vol. II. p. 156. qui etiam Sophocleum locum tractavit. Minime vero cum nonnullis *ἴλλεσθαι* transitive intelligendum, quasi pro *ἰλλόντων* dictum sit.

Ἱμάς (ῡ) *lorum.* *σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι* El. 737, *frena* intellige. — De tono v. Arcad. p. 21, 3. et locupletiorem multo testem Herod. *π. μονηρ. λεξ.* p. 34, 16., ubi vitiose *ἡμάς* scriptum. Ex eodem discitur, fuisse qui *ἀνδριάς* et *ἱμάς* inflecterent, quippe sola excepta de regula, qua vocabula in ᾱς purum et productum gravarentur, cui numero *ἱμάς* adiicitur quanquam non puram terminationem habens.

Ἱμάτιον (⏑ ⏑): *ἱματίων ἐπιζώστρας* Zost. I (216 D.).

Ἱμείρω (ῑ) *cupio.* γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ᾽ ἱμείροντες Oed. R. 59. οὔτ᾽ αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν τύραννος εἶναι 587. οὐδ᾽ ἦν σφόδρ᾽ ἱμείρουσα τυγχάνῃς El. 1042. ὅστις ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου inc. XXXI. 2, 1 (689 D.). Eodem sensu praeditum ἱμείρομαι, quod deponens dici non licet, quippe activo exstante: τῆςδε γ᾽ ἀρχῆς — Κρέων — μ᾽ ἐκβαλεῖν ἱμείρεται Oed. R. 386.

Ἵμερος cupido, desiderium. ἵμερος ἔχει με Oed. Col. 1723 m. ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας Ant. 792. *Blandus oculorum nitor sui desiderium concitans* significatur exquisite: quod iam secundum Pollucem scribentem τὸ ἀπ᾽ αὐτῶν (ὀφθαλμῶν) ἀποῤῥέον, ἵμερος, observat Stephanus in Thesauro. ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ᾽ Ἡρακλῆ διῆλθε Trach. 476. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ach. Am. I. 8 (162 D.). ἔστι δ᾽ ἵμερος ἄκρατος (Venus) inc. XXIII. 4 (678 D.). τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο; LIII. 1 (710 D.). ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν᾽ ἵμερον τέκνων — ἔσχε δαίσασθαι El. 532. τοῦ θανόντος ἱμέρῳ Phil. 350. πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη inc. XVI. 1, 4 (670 D.).

Ἵνα (⏑ ⏑). I. Antiquissima particulae vis haud dubie *adverbialis* est, qua significat proprie *ubi*, tralate *qua in re, quo statu, qua parte, qua occasione.* — *Proprie* dictum est: ἵνα — ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Phil. 17. ἵν᾽ αὐτὸς ἦν πρόσουρος 686 ch. ἀπῆσθ᾽ ἵν᾽ οὔ σ᾽ ἔδει 379. Σπερχειοῦ τε παρ᾽ ὄχθαις, ἵν᾽ ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς πλάθει πάλαι 716., ubi Hercules cremari sese iussit, in Oeta monte. ἴωμεν, ναὸς ἵν᾽ ἡμὶν τέτακται 1166 ch. Male schol. ὅπου — ἡμῖν ἀφῖκται ἡ ναῦς. ἀβάτων ἀποβὰς ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει Oed. Col. 165 an. sc. εἰς τὰ ἀβέβηλα μεταστάς. σε προσθέσθαι πέλας χώρας θέλουσι, μηδ᾽ ἵν᾽ ἂν σαυτοῦ κρατῇς 406. Brunckius cum Elmsleio plane barbare κρατοῖς, scilicet quod ἵν᾽ ἂν sicut ὅπως ἂν *ut* significare sibi persuaserant; at ἵνα coniunctio cum ἂν nunquam sociatur, adverbium autem ἵν᾽ ἂν κρατῇς recte positum, ut quo nondum in eo rem esse, sed postquam consilium suum executi Thebani fuerint, fore significetur. τὸν τόπον δ᾽ ἵνα χρῆ ᾽σται μ᾽ ἐφευρεῖν 505. Κολωνὸν — ἵν᾽ ὁ βακχιώτας — Διόνυσος ἐμβατεύει 684 ch. τύμβον, ἵνα μοῖρ᾽ ἀνδρὶ τῷδε — κρυφθῆναι χθονί 1542. Σαλμυδησσός, ἵν᾽ — Ἄρης — εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος Ant. 958 ch. ἔξων, ἵν᾽ ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν 987. γενοίμαν ἵν᾽ ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ᾽ ἁλίκλυστον Ai. 1197 ch. — *Tralate* dictum: Ὀδυσσεύς ἐστιν αὖ κἀνταῦθ᾽ ἵνα χρῆν — αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν Phil. 427. etiam hic reperitur, ubi eum mortuum esse dudum oportuit, i. e. *nunc etiam* nobis rem considerantibus vivus reperitur. οὐδ᾽ ὁρᾷν ἵν᾽ εἶ κακοῦ Oed. R. 367. ut οὐ βλέπεις ἵν᾽ εἶ κακοῦ 413. οὐχ ὁρᾷς, ἵν᾽ εἶ κακοῦ; Ai. 379. V. Hemsterhus. ad Xen. Eph. p. 141. Locell. His locutioribus *statum rerum*, quo quis utitur,

significantibus affines sunt: ὁρᾷς ἵν' ἥκεις Oed. R. 687. Oed. Col. 941. *vide, quid sequatur.* ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων Oed. R. 1515. *satis lacrimasti.* Brunckius iure ab Elmsleio reprehensus est, quod post ἅλις plene distinguendo ἵν' ἐξήκεις interrogationis instar posuerat, quod in ἵνα non cadit. Nec adversatur Ai. 379. σκόπει κλύων, τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα Oed. R. 953. *quo deveniant*, i. e. *quo loco censenda sint*, abiicienda quippe et nihili pendenda, velut v. 947. ὦ θεῶν μαντεύματα, ἵν' ἐστέ. Schol. ὅπου ἐστέ. Male secundum hunc signum interrogandi apposuerant Br. Erf. Est autem σχετλιαστικόν, non ἐρωτηματικόν. Cf. ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς, ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ. Trach. 1147. copiam ostendendi habebis, nam vere meus dicare. ἵν' ἕσταμεν χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον Oed. R. 1442. *in hac rei necessitate*, i. e. τοιαύτης ἀπορίας οὔσης. Velut ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν Trach. 1135. et οὐκ εἰδυῖ' ἄρα, ἵν' ἦμεν ἄτης El. 924. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου; Oed. R. 1311 *ubi quo tendebas*; v. Herm. Aliud genus tralationis est: γῆρας — ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ Oed. Col. 1239., quod malorum quasi receptaculum. Rursum aliud hoc: ἐνταῦθ' ἐμὲν (ἵμεν) ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἀκμή El. 22. μή με — παραγάγῃς ἵν' οὐ — πάρεισιν ἐλπίδων — ἀρωγοί 844. Suid. v. παραγάγῃς male cum schol. explicat παρηγορήσῃς. Sed hoc dicitur: *ne me abducas a proposito* (querendi), *cum nulla spes reliqua auxilii sit.* ἵν' ὁὑμὸς νέκυς — θερμὸν αἷμα πίεται Oed. Col. 627. quod non de loco dictum, sed de rerum gerendarum causis et ratione: *quae si intercesserint, fiet.* Vitiose Brunck. Oed. Col. 504. ἵνα τὰ χρῇ ἐφεύρω dedit, cum coniunctivus cum adverbiis pronominibusve relativis consociatus apud epicos solos consilio inservit significando. V. Herm. ad Oed. Col. 189. — 2. *Coniunctio* est, *ut* significans et *consilio facti reddendo* serviens. a. Cum *coniunctivo*, cum praesens vel futurum tempus vel imperativus vel coniunctivus interrogativus, vel optativus, quae omnia futurae rei notionem continent, antecesserit, quo consilium referatur: σύ με κατάστησον, ἵνα — ὁρμώμεθ' εἰς ναῦν Phil. 869. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; Oed. R. 364. ἔα με — ἵν' ἐξ ἐκείνων οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω 1454. ἵνα — μὴ προπέσῃς νάπει — τῷ — εὖ φύλαξαι Oed. Col. 154 ch. Hoc non est idem quod ὅπως μή *monentis*, ut Elmsleio visum, sed finale ellipsi explicandum; φύλαξαι adsignificatum habet loquentis consilium, *haec tibi dico, ne imprudens ingrediare.* Ex simili ellipsi explicandum: Ζεὺς ἴσθ', ἵν' εἰδῇς, — ᾧ δέδοκται ταῦτα Phil. 977. *hoc tibi, ne ignores, dico.* ἥκεις ἐμ' ἄξων, οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς Oed. Col. 788. ἐγὼ κατασκήπτω λιταῖς, ἐλθεῖν ἀρωγούς — ἵν' ἐκμάθῃς 1016. ὁδοῦ κατάρχειν (προστάσσω) ἵνα — ἐκδείξῃς ἐμοί 1024. ἀνακαλοῦμαι — ἐλθεῖν ἐμοί, ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν 1379. οὐχ — Ἅιδης μοῖρ'

ἀρκέσει — ἵνα — τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Ant. 310. ἄπαγε — ἵνα τὸν θυμὸν εἰς νεωτέρους ἀφῇ 1074. προςπόλοι μόνον, ἵν' ἐκδιδαχθῇ Trach. 1100. De loco Oed. Col. 189. v. ἄν. — b. Cum *optativo* praecedente praeterito, ut quale *tum* nobis consilium fuerit, exponatur, apud Sophoclem nunc non exstat. Verum cum *optativo cogitandi* sive *orationis obliquae* alteri optativo subiuncto dictum Phil. 325. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε, ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν — ὅτι χἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ. Non male diceretur γνῶσιν, ut *cognoscant*. Illud autem est *ut cognoscant*, *et cognoscant quidem facto illo altero*. Cf. Herm. ad Ai. 1200. — c. Cum *indicativo praeteriti* (excipitur perfectum) in significando consilio vel fine, quod alia re interveniente irritum factum est. οὐκ ἠνεσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῇσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας, ἵν' ἦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν Oed. R. 1389. Suid. in τὸ γάρ. Sensus est *ut essem et caecus et surdus*, *quod nunc secus est*. — d. Cum *indicativo futuri*, fallaci specie similitudinis particulae ὅπως componi finale ἵνα sibi persuaserat Brunck. ad Eur. Bacch. 1380., quem refutavit Elmsleius; sunt autem illa localis adverbii exempla. — 3. De proprietate sermonis in illo ἱκόμην ἵν' ἱκόμην Oed. Col. 274. quae adverbii est, non coniunctionis, observatum in ἱκνεῖσθαι. — Non esse ellipsin particulae in illis ἐπίσχετον, μάθωμεν exposuit Herm. de Ell. et pleon. p. 182. cf. Elmsl. ad Heracl. 559. — De ἵνα adverbio et coniunctione et discrimine significationis αἰτιολογικῆς et ἀποτελεστικῆς acute exposuit Apoll. de coni. p. 510. Ἵνα *adverbium poetarum* esse idem observavit, quanquam ab Antiphonte dictum Photius enotavit p. 108, 5. — De tono v. Arcad. p. 184, 19.

Ἴνᾰχος (ῑ) *fluvius*. πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος Inach. X. 5 (268 D.). Ἴναχε γεννᾶτορ παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ II. 1 (256 D.). τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5. De accentu generatim regulam posuit Arcadius p. 85, 5. De prima producta Gr. Herm. p. 446.

Ἰνδικός *Indicus*. τὸν Ἰνδικὸν χρυσὸν Ant. 1025.

Ἰξίων n. pr. τὸν πελάταν λέκτρων Διὸς Ἰξίονα Phil. 674 ch. Olim Ἰξίονα interpretibus deberi putavit Herm.

Ἰξοφόρος *viscum ferens*. ἰξοφόρους δρύας Meleag. II. 2 (354 D.). Hesychius, τὰς ἰξὸν φερούσας interpretatus.

Ἰοκάστη (ῐ) n. pr. οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι Oed. R. 1053. ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην 632. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα 950. θεῖον Ἰοκάστης κάρα 1235. Accentum annotavit Arcad. p. 115, 2. apud quem scriptum Ἰωκάστη.

Ἰόλη (ῐ) Ἰόλη ἐκαλεῖτο Trach. 380. Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν 419. Ἰόλην ἔλεξας 1210. Accentum generatim, etsi non animadvertens ad nomina propria notavit Arcad. p. 109, 12.

* Ἰόνιος v. Ἰπνός.

Ἰός (ῑ) 1. *sagitta.* ἧκεν κομήτην ἰόν Trach. 564. ἔθαψεν ἰοὺς 571. ἰοὺς ἀφύκτους Phil. 105. πτηνοῖς ἰοῖς 166 an. 2. *virus*, communi cum priore significatione ortum fonte ἵημι, *emisi, effusi* potestatem habente. ἰὸς αἵματος μέλας Trach. 714. sanguis veneno infectus. ἐχίδνης ἰός 768. προςτακέντος ἰοῦ 830 ch. De spiritu praecepit Eust. p. 1025, 12. De accentu a vulgata consuetudine discedere videtur gravari praecipiens Arcad. p. 37, 23.: τα εἰς ιος τὸ δίχρονον (i. e. ῐ, non ει) ἔχοντα βαρύνεται, σάος, ἴος, τίος, ἴος ὁ μόνος. Hoc cum additum sit, locus aliter intelligi vix potest; insulam enim Ion significari mihi non persuadeo. Ratio autem acui iubet ab antiqua stirpe ἴω vel ἵω propagatum. Ceterum Cypriorum vindicatur dialecto a glossographo Bekk. p. 1095.

Ἰού (ῑ) σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα Phot. p. 109, 3. et ὡς τὸ φεῦ καὶ τὸ παπαῖ Hesych.; cum οἴμοι φεῦ compositum a Suida, geminari ἰοὺ ἰού observante. Acui, non inflecti contra analogiam docet schol. Dion. Thr. p. 1237. Bekk. causa addita, ἐπειδὴ σχετλιαστικόν ἐστιν, οἱ δὲ σχετλιάζοντες ὀξείᾳ κέχρηνται φωνῇ: quod quidem argumentum nimium probat, cum sic etiam ὤ inflectendum esset, cum doloris exclamatio est. Consentiunt tamen et lexicorum conditores et Arcadius p. 183, 24. de inflexis in ου ut schol. l. c. sola excipiens ἰδού, ἰού, οὔ, item Etym. Gud. p. 461, 23., nisi apud hunc scribendum ἰή vel ἰαί, cum interiectionibus in αι finitis inepte subiungatur ἰοὺ ἐπιφώνημα λύπης. In Aristophane nuper invectum ἰοῦ partim ab Hermanno (Nub. 1171., ubi recentiores editiones ἰού, veteres ἰοῦ ferre narrantur, de libris tacetur) partim a Dindorfio (Pac. 317. 347.) solo Suidae testimonio subnixis, qui postquam σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα ἰού retulit, adiungit τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Quae regula cum gravi et accurata doctrina scholiorum Dionysii pugnans ex recentiorum disciplina, Aristarcho maxime cum possent, refragantium inutili distinguendi subtilitate subnata videtur. — Certe apud tragicos cum ubique *dolorem* significet et *luctum*, acuendum erit. *Semel* ἰού legitur ὢ ὢ ἰού Oed. Col. 220. ubi contra libros Hermannus ὤ ἰοὺ ἰού. *Bis* positum Phil. 38. Oed. R. 1182. et ter ἰοὺ δύστηνος Trach. 1143. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνε Oed. R. 1071. intra trimetros; extra vero Ai. 724. ubi ter in quatuor codd. Iohns. scribitur.

** Ἰπνός *furnus.* ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἰπνοῦ σελασφόρου Colch. V. 4, 1. Legebatur ap. Galen. vol. IX. p. 385.: ἀπῇξε πέμφιξιν οὐ πέλας φέρων. Bentl. ad Mill. p. 57. Ἰονίου πέλας πόρου. Illud ab Hermanno probabiliter inventum Diss. de Prometh. Sol. p. 24. — De accentu non consentiunt. v. Eust. p. 16, 42., qui utrumque circumferri significat: ἶπνος ἡ κάμινος Gr. Bekk. p. 268, 32. ἰπνός eadem potestate Hesychius. Qui

gravabant, haud dubiam regulam sequebantur, quam Arcadius posuit p. 62, 11.; qui acuebant, periecticorum consuetudinem. Fortasse etiam fuerunt, qui κρίβανον et κοπρῶνα (hoc ex Aristophanis Cocalo Hesychius memorat) accentu discriminarent.

* Ἰποῦμαι Reisigii coniectura invectum Oed. Col. 1562. v. ἱκνέομαι.

Ἱππεία *equitatio, vectio.* Πέλοπος ἁ πρόσθεν πολύπονος ἱππεία El. 495. schol. διφρηλασία. πολύπονος dicitur, qua Myrtilum Pelops in mare deiecit.

Ἵππειος *equinus.* ἱππείῳ γένει Ant. 341 ch. μάνδραισιν ἱππείαισιν Tyr. XV. 3 (587 D.). Alii μάνδραις ἐν. De scriptura cf. ἵππιος.

Ἱππικός. ἱππικαὶ πνοαί El. 709., quae etiam ἵππων et ἵππειαι dici potuere. φρυάγμαθ' ἱππικά 707. ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ai. 1009. ἱππικῶν ὀχημάτων El. 730. ναυαγίων ἱππικῶν 720. ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις 1436. Semel singulari numero ἱππικὸν δρόμον El. 744. (κατασχεθόντες, ut sit i. q. ἵππων). Sed ὅθ' ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγών El. 688. a neutro ἱππικά ductum, ἀγῶνα ἱππικόν valet. Ex his locis efficitur, ἱππικόν modo proxime accedere ad naturam κτητικῶν, ut *equinum* significet, velut in πνοαῖς et φρυάγμασιν ἱππικοῖς, modo *equestrem* s. in quibus rebus equorum et equitum usus est.

Ἵππιος *equester,* τὰν Ἱππίαν Ἀθάναν Oed. Col. 1072 ch. Centenis tragicorum, Aristophanis, aliorum poetarum locis metro tutum Ἵππιος est, ne quis κατὰ κτητικὸν τρόπον factum Ἵππειον inducat. Omnino ἵππειος non significat nisi *quod equi est,* ἵππιος autem *equestrem* i. e. aliqua ratione cum equorum usu et disciplina coniunctam. Inprimis tritum tanquam *Deorum* cognomen *qui rei equestri praesident,* Minervae et Neptuni, et *locorum equis alendis aptorum,* ut Ἄργος ἵππιον; in eaque re satis certus est librorum consensus, quibus in discernendis ει et ι, nisi accedat ratio, nihil tribuendum est. Quanquam ubi metro nocet ἵππειος, poetis concedo ἵππιος dictum esse, inversam rationem valuisse nego. Erravit in ea re maxime codicis unius aut alterius fide innisus in emendando, quanquam usus frequentissimus eum minime fefellerat, Valck. ad Phoen. 1701, et Hippol. 307., cui adstipulatur Porsonus ad Phoen. l. c. Melius Elmsleius ad Heracl. 845. et Hermannus ad Alcestin a Monkio editam 66. Eam scripturam in Ἵππιος Ποσειδῶν, Ἱππία Ἀμαζών unam defendit Eust. p. 656, 20., de Ἱππίῳ Κολωνῷ, quando non tam de heroe quam de loco ab equisonibus frequentato dicatur, non satis certo pronuntians. De Minerva Ἱππίᾳ v. Harpocrat. in v. et Intpp. Hesychii l. c. Hesychius autem et Suidas manifesto falsa sola norunt, quippe et scripturae mendo, Ἀθηνᾶν Ἱππείαν et Ποσειδῶ Ἵππειον; veram scripturam servavit Photius p. 112, 9. et Etym. M. p. 474, 42. Eadem ratio est

in Iove Ὀμβρίῳ et Ὁρκίῳ, quem nemo Ὅρκειον dici inaudivit; Ξένιον huc non advoco, quippe vocabulo ab adiectivo, non substantivo profecto, quod non magis ξένειον potuit quam δούλειος a δοῦλος fieri, nisi quid versuum vinculis impediti poetae novarunt; velut rursus contra rationem εὐτύχειαν dixerunt, quae vulgo εὐτυχία. — Ant. 350. Hermannus ἵππιον, v. ἵππος.

Ἱπποβάμων equino gressu utens. ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν θηρῶν Trach. 1085. Centaurorum. De dorismo v. Lob. ad Phryn. p. 431.

Ἱπποβουκόλος. ἱπποβουκόλοι inc. CV. 101 (891 D.). ap. Poll. VII. 185. *equini gregis pastores.* ἱπποβουκολεῖν ex Euripidis Phoenissis protulit Antiatt. Bekk. p. 84, 19.; at non hoc, sed ipsum illud ἱπποβουκόλοι legitur v. 12., unde Porsonus de perpetua poetarum in grammaticorum scriptis confusione commentatus (cf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 66.) correcturus erat Pollucem, Valckenarium secutus. Mihi hoc iusto audacius videtur.

Ἱπποδέτης lorum alligandis equis, frenum. μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν παίει Ai. 237 an.; Aiax. Schol. uterque χαλινόν interpretatur. De frenorum pro flagellis usu v. Lobeck.

Ἱππόκομος equina crista instructus. ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν Ant. 116 an. De accentu ambigi posset, nisi verisimilius esset a κόμη, quam a κομᾶν ductum esse vocabulum, ut rite etiam distingui possit ab ἱπποκόμος *equiso*, quod necessario a verbo κομεῖν repetit originem. V. Etym. M. p. 475, 1. v. ἱππόκομοι κόρυθες, quod haud dubie ipsum illum Sophoclis locum spectat; et schol. Il. β. 443.

Ἱππομανής equis luxurians s. abundans. σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐμβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν βοτά Ai. 143 an. Eust. p. 1524, 48. ἱππομανῆ ad σέ refert; iungendum autem cum λειμῶνα, v. Musgr. et Lobeck. Schol. et Etym. M. p. 474, 42. utramque explicationem attulerunt, sed contorte interpretantur de prato herbarum ubertate equos exstimulante.

Ἱππομέδων n. pr. Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατήρ Oed. Col. 1319.

Ἱππόνωμος et ἱππονώμας equos pascens. βοτῆρας ἱππονώμους Ai 228 ch. Libri contra metrum ἱππονόμους. Porsonus Advers. p. 188. ἱππονώμας correxit ex Eur. Hipp. 1399. Ar. Nub. 571. Hermannus ἱππονώμους, illam vocabuli finitionem substantivo convenire ratus, desiderari autem adiectivum. Non meminerat igitur εὐνώμας, quod ipse posuit v. 598.

Ἵππος equus. ἵππος εὐγενής El. 25. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον 712. λασιαύχενά θ' ἵππον ἄξεται ἀμφίλοφον ζυγόν Ant. 350 ch. ἄρ' inserendum cum Bothio videri post ἵππον, in v. ἄγω diximus, reprobantes una Hermanni coniecturam λασιαύχενά θ' ἵππιον ἀμφὶ λόφον ἰν-

γοῖ. — ἄβολον ἵππον Mys. VI. 2 (363 D.). ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. VI. 2 (422 D.). λύων ἡνίαν — κάμπτοντος ἵππον El. 734. — τοὺς θυμουμένους ἵππους Ant. 474. ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν Trach. 270. Θεσσαλὰς ἔχων ἵππους El. 694. ἵπποις ὁμοκλήσαντες 702. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν κτίσας Oed. Col. 718 ch. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Andromed. II (129 D.). ἀελλάδων ἵππων σθεναρώτερον φυγᾷ πόδα νωμᾶν Oed. R. 467 ch.

Ἱππότης *eques*. λεὼν ἄνιππον ἱππότην τε Oed. Col. 903. Cognomen herois τὸν ἱππότην Κολωνόν Oed. Col. 59., qui alias ἵππιος, equorum et equisonum patronus. De accentu generatim Arcad. p. 26, 15.

Ἰσημέριος. ταγυφλοίου γὰρ ἰσημέριος — αἰγείρου (ὄλβος) inc. XXXIV. 3. (692 D.) significare videtur *per aequale tempus durans*, pari longitudine vitae praeditum.

Ἴσθμιος *Isthmius*. χθονὸς τῆς Ἰσθμίας Oed. R. 940. Corinthi.

Ἰσθμός *semita*. ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν Synd. I. 3 (146 D.). De tono Arcad. p. 58, 13.

Ἰσμήνη n. pr. Ἰσμήνη Oed. Col. 358. Ant. 522. Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 322. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. De tono generis totius Arcad. p. 111, 13.

Ἰσμηνός *fluvius*. παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥεέθρων μολοῦσα Ant. 1110 ch. Dubius autem locus est Oed. R. 21. ubi supplicum habitu populus consedisse dicitur ἀγοραῖσι — πρός τε Παλλάδος διπλοῖς ναοῖς ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ. Templum Apollinis Ismenii significatur, sed verba spectant fatidicos Ismeni vatis cineres. Aliter fortasse Sophocles acceperat quam Pausan. Boeot. IX. 10, 6., qui duorum Apollinis et Meliae filiorum Tenerum vatem fuisse, ab Ismeno autem fluvium dictum narrat. Plutarchus autem de Fluv. p. 1150, D. scribit fluvium ab Ismeno Amphionis et Niobes filio dictum, qui ab Apolline vulneratus se in eum demiserit.

Ἰσοθάνατος (ῑ ?). quo sensu Sophocles dixerit Creus. VII. 3. (329 D.) expediri nequit. Sic scribit Pollux VI. 174. τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐκ Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

Ἰσόθεος (ῑ) *deo par*. τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν Ant. 830 an. Ne ῑ producatur, Brunckius ex codd. T. (et Dresd. a.) τοῖσιν ἰσοθέοις, sed Proceleusmaticus anapaestorum nisi liberiores sint, quales Sophoclem fecisse non est compertum, legem violat. Producitur ῑ velut ᾱ in ἀθάνατος, ἀπαράμυθος, Aesch. Pers. 80. V. Pors. ad Or. 9. Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 443.

Ἰσόμοιρος (ῐ) ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ El. 87 an. ἰσόμοιρ' Porsonus Kiddii p. 221. Sed ᾱ in ἀήρ aliis quoque poetis corri-

pitur: v. Herm.; unde Moschopulus D. Att. v. φάρος ambiguae rationis esse ait. Vocem obscura sententia Pherecrati ridendi dedisse copiam schol. notavit. De *caligine* non esse cogitandum, sed de *aëre* ostendit v. 91.; etsi schol. alter τὸν σκότον interpretatur; alter φιλοσοφώτερον ineptit: παρ' ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει. καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσως δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ. συνέστρακται γὰρ κ. τ. λ. Quin huius sententiae tanquam firmamentum advocat Hesiod. Theog. 126. Tertius ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ. πανταχοῦ γὰρ ἐστιν ἀήρ, quo quidem argumento ἄνισον potius ἀέρα dici exspectaveris. Denique quarta explicandi ratio prostat ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ, διὰ τὰ ἐκ κέντρου διαστήματα; quae sententia per se bona in verbis non inest. Lexicographi veteres tacent, nisi quod Hesychius ἰσομόρῳ interpretatur ἰσομοίρῳ. Hermanno videtur *aether* dici *parem cum terra ambitum habens*, de qua sententia conferri iubet Valck. Diatr. p. 46. Quod quid sit, ignoro. Mihi quidem *terra una cum aëre mundum efficiens* significari videtur: is cum veteribus ex terra et coelo affixa sidera simul complectente constare videretur, aër recte ἰσόμοιρος γῆς, *parem cum terra partem mundi sortitus* dici potuit.

Ἴσος 1. proprie *par*, magnitudine, numero, dignitate, momento. Quaedam selectiora de hoc vocabulo reperiuntur apud Valck. ad Phoen. 541. De *numero* dicta haec sunt: οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος Oed. R. 845. πολλαὶ — νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1357. λοχαγοὶ — ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους Ant. 142 an. septeni septenis. De tempore: τὸν ἴσον χρόνον Phil. 784. 1101 m. De *loco* et *dignitate*, quatenus mensurae subiicitur: γῆς ἴσον νέμων Oed. R. 579. ἴσον λέγω 611. οὐ μὴ ἴσην γ' ἔτισεν 810. ἴσην δίκην ἀπέδωκεν, ἀντέτισεν, gl. Brunck. Vel superlat. v. Schaef. ad L. Bos. p. 474. οὐ μᾶλλον (ἐξέφυσεν) ἀλλ' ἴσον 1018. ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα Oed. Col. 814. κἀμ' ἴσον τῷ μηδέν (ἔδοξας εἶναι) 922. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία Ant. 554. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Ai. 214 an. ἴσον κακόν inc. XLIII. 2 (701 D.). — 2. Quod cum alio comparatum ferme videtur *idem* vel *simile*. καὶ τὸ νῦν ἴσος γενοῦ Oed. R. 53. *te eundem praesta, qui olim fuisti.* ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι 409. ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον 544. non *totidem* verba, sed ὅμοια s. τὰ αὐτά. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ 1498. *ex eadem* et uxore et matre. ὦ πάτερ ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν Oed. Col. 168 an. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν Ant. 370 ch. φανῶ — συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Trach. 1154. ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων El. 1159. — 3. *rectum* et *aequum* significat. ἴσος ἐν γ' ἴσοις ἀνὴρ ὤλλυθ' ὧδ' ἀναξίως Phil. 679 ch. Buttmanno ἐν ἴσοις genere neutro dici videtur: *ipse iustus erat et iusta omnia eius*;

sed laudant Graeci non si quis aequus iniquis, sed si aequis est, ut parem a paribus iustitiam in referenda gratia exspectare debeat. Cf. et Dissen. Expl. Pind. p. 378. Simile est πορεύσομαι, τοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖςδ' ἴσος Oed. R. 677., *par inter pares* s. *pariter sentientes*, id est *eadem qua ante dignatione habitus*. Huius significationis viam praemunit Ant. 516. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος: *non par bonus malo, quatenus non idem utrique debetur* i. e. iniquum est utrique par referri. Brunck. ex E. ἴσον, quod suspendit a praegresso ποθεῖ. Laur. a. Ald. Iunt. rell. Brunck codd. ἴσος longe exquisitius. Dresd. a. Ricc. Vat. Aug. ἴσον. — *De re* eadem potestate dicitur προςτυχόντι τῶν ἴσων Phil. 548. ubi ineptit schol., inutiliter correxit Heath. τῶν ἴσως cum sqq. coagmentandum, nec intellexit Buttm. Recte Brunck. *consecutus quod aequum est*, i. e. meritum praemium. — 4. *Proprietas sermonis* in hoc nomine. a. *Adverbiascere* videtur ἴσον et ἴσα si nostram et Romanorum spectes consuetudinem, etsi in *obiectiva* verborum comprehensione est. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα — ἐποικτείρειν Phil. 317. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Oed. R. 1187 ch. κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Ant. 485. ἴσον ἐπαιτιῶμαι schol. ἴσον τάφου βουλεῦσαι Hermannus iungi vult. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης El. 522. οὐ γὰρ αἰσθάνει —, ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα 1470. *vivosne aeque ac si mortui essent alloqui tete sentis?* ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει Aload. X. 1 (108 D.). καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Colch. I (311 D.). ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν Oenom. III. 4 (421 D.). b. *Adverbiascunt* autem revera ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴσης et ἴσον, *pariter*. κἀδ' οὐκ ἐπ' ἴσας κελοῦμεν El. 1051 ch. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον Oed. R. 1347. Nec veteres nec Hermannus recte intellexerunt. v. νοῦς. — ἐξ ἴσου νοσεῖ Oed. R. 61. κἀξ ἴσου τιμώμενος 563. ἐξ ἴσου δεῖ κἀμὸν 627. (scil. φρονεῖν). πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; 1019. sc. ἐστί s. νομιστέος ἐστί *pari loco censendus*. v. Herm. ad v. 845. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν Oed. Col. 255. χὠ ξύναιμος ἐξ ἴσου (sc. πεσεῖται) 1376. εἴ τοι σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυςσεβεῖ Ant. 512. τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί 640. οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Trach. 321. v. Herm. κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485. c. In *componendo* ἴσος cum aliis vocabulis notum casus tertii maxime usum esse. Sic etiam adverbiascentia dicuntur Oed. R. 61. Ant. 512. 640. Sin *integra sententia* pendet ab ἴσος, comparatio instituitur interposito ὥςπερ. El. 522. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ — ὥςπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ, quae est structura κατὰ διάνοιαν v. Herm. Usitatius interponi καί. φίλον ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον Oed. R. 612. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187 ch. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν καὶ τόνδε Oed. Col. 255.

ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα 814. Et ad ἐξ ἴσου: κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν Trach. 485. Nam σύν El. 1169. est *una tecum*. — In Ant. 515. τοὺς νόμους ἴσους pro τούτους secundum schol. scripsit Brunckius, idque praefixo γρ. in Laur. adscriptum, est autem ab interprete.

De *forma* vocabuli primum est, quod Sophocles *comparativo* et *superlativo* abstinuit. Comparativum ἰσαίτερος Euripides posuit Suppl. 441. Dein primam syllabam tragicis et comicis corripi adnotavit Etym. M. p. 477, 17. In Gudiano p. 283, 7. ceteroqui consentiente illis quod apud comicos subinde produci affirmatur, ut nunc sunt horum poetarum reliquiae, secus esse compertum habemus. Recte igitur Valck. ad Phoen. 757. Pors. ad Or. 9., qui quem Aeschyli versum ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ corruptum putat, eundem emendavit Herm. ad Reg. Pros. p. 443. οἶον scribendo. Homero perpetuo producitur, recentioribus epicis ambigua est, velut καλός: quod de Callimacho exsecuti sunt Intpp. Gregorii p. 302. Inde accentus pendet ratio: v. Arcad. p. 75. 4. cf. 10. ubi Ἶσος scribendum. Schaefero in Indice Orestis Porsoni v. ἰσόθεος non improbatur ἴσος scenicis aliquando produci.

Ἰσόσπριος *fabae similis*. Sic dictus ἴουλος, quem etiam ὄνον vocabant, propter formam Coph. II. (334 D.) apud schol. Apoll. Rhod. I. 972.: κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. Unde Hesychius ὄνος ἰσόσπριος· ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινές φασιν.

Ἰσοτέλεστος *pariter perficiens*. ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος Ἄϊδος — θάνατος ἐς τελευτάν Oed. Col. 1223 ch. ὁμοίως ἀποθνήσκουσιν οἱ πάντες οὗτοι schol. et Tricl. Hermannus cum Reisigio active dictum intelligit ἰσοτέλεστος, Ἄϊδος ἐπίκουρος θάνατος *opifera Mors interitum adducens*. Sed offendor illo ἰσοτέλεστος, *neque adducens interitum*, quia comparationis causam nullam video; et nec ἐπίκουρος in libris legitur sed ἐπὶ κόρος, ἐπὶ κόρος, ἐπίκορος. et κόρος a schol. et Tricl. explicatur, nec ὁ δ' sed οὐδ' in libris omnibus est, improbante Hermanno trochaeorum incessum dactylis intermixtis turbari. Mihi mutata sola distinctione scribendum videtur ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος οὐδ' ἔπι κόρος, ἰσοτέλεστος Ἄϊδος ὅτε Μοῖρ' — ἀναπέφηνε, θάνατος ἐς τελευτάν. *cum quis in cupiendo modum excedens non satiatur, quando* (i. e. *donec*) *Fatum omnes pariter in Orcum detrudens ingruit, Mors rerum ultima.* Μοῖρα Ἄϊδος ἰσοτέλεστος, cui θάνατος appositione additum, *Fati necessitas* est *omnibus communis*.

Ἰσόω *exaequo*. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα El. 676. Suid. v. δρόμοις ἰσῶσαι et πράγματα, etsi τέρματα daturum fuisse ex

interpretatione addita clarum est. Nec ἰσώσας nec φύσιν recte videntur intellexisse ut veteres ita recentiores interpretes, unde Musgravii coniectura τῇ ἀφέσει certatim recepta fuit. ἰσῶσαι τὰ τέρματα δρομῷ nihil videtur esse nisi *assequi currendo*, et τῇ φύσει de *celeritate pedum* intelligo. — θεοῖσι — οὐκ ἰσούμενον — ἀνδρῶν δὲ πρῶτον κρίνοντες Oed. R. 31. gl. ἴσον. Suid. v. συμφορά turbato verborum ordine affert: *Non dis quidem aequiparantes, verum mortalium principem iudicantes.* οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος; Oed. R. 581.

Ἵστημι. I. *Formae.* 1. *Activi Praesens.* ἵστησι El. 27. 272. ἱστάναι 425. — *Futurum.* στήσω Oed. Col. 1344. 1345. στήσουσιν Oed. R. 940. — *Perfecti* nonnisi syncopen passae leguntur formae, uno excepto ἕστηκεν s. ἕστακεν, quorum illud Ai. 102. 802. hoc Ai. 199 ch. exstat; vulgo ἕστακε, cod. Ien. Flor. *Γ.* ἕστηκεν. — At ἕσταμεν Oed. R. 1442. Oed. Col. 1021. Trach. 1135. ἑστάτω El. 50. Ai. 1063. ἑστάναι Ant. 636. Musgr. et Schaef. sine idonea causa ἱστάναι. ἑστὼς Ai. 87. ἑστῶτος Oed. R. 565. ἑστῶτα n. pl. Trach. 1261 an. — *Plusquamperf.* ἕστασαν El. 713. Zost. 2 (216 D.). — *Aor.* 1. ἔστησα Oed. Col. 1305. ἔστησε Trach. 1092. στήσω Oed. Col. 1045. στήσῃς 913. στήσωσι Oed. Col. 400. στήσειε Ant. 662. στῆσον Oed. Col. 11. στῆσαι 1621. στήσας Oed. R. 699. στήσαντε Ant. 146 an. — *Aor.* 2. ἔστῃ Ai. 930. Oed. Col. 1588. στῶσιν Oed. Col. 412. σταίη Trach. 653 ch. στῆθι 1065. στῆναι Phil. 277. inc. LVI. 4 (713 D.). στάς Oed. Col. 1593. Ant. 117 an. στάντος Ai. 1216. στάντα Oed. Col. 478. Ant. 1141. στάντες Oed. R. 50. El. 699. — 2. *Passivi Praesens.* ἵσταται Phil. 1247., quod medium vocari non potest. — *Aor.* ἐστάθη Oed. R. 1463. σταθεὶς Trach. 605. 1182. Ai. 1150. σταθεῖσα Trach. 339.

3. *Medii Praesens.* ἱστώμεσθα Oed. R. 147. ἵστω Phil. 881 Libri ἵστω, Tricl. ἵστω. Ai. 762. ἵστασθαι Oed. R. 143. Ant. 299. ἱσταμένῳ Phil. 175 ch., quod tamen etiam passivi esse potest. — *fut.* στάσει Phil. 822 ch.

II. *Usus.* 1. *Activarum formarum* constat alias transitiva, alias intransitiva potestate praeditas esse. Et *proprie* quidem haec dicuntur *transitive*, ut *consistere facere, constituere, erigere* significetur: στῆσόν μ' κἀξίδρυσον Oed. Col. 11. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας 400. λόγχας στήσαντ' ἔχετον Ant. 146 an. ὀρθὸν οὖς ἵστησιν El. 27. de equo; et de capillis metu erigendis ὥστε πάντας ὀρθίας στῆσαι — τρίχας Oed. Col. 1621. Hinc dicuntur τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν Trach. 1092., quod etsi figuratam habet *vincendi* vim, τροπαῖα στῆσαι ipsum tamen proprie dicitur. Item χοροὺς ἵστησιν El. 272. et ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι 425. *constituere in sepulcro*, id est *fundere libationes*. Inde dicitur πρὶν

ἂν κεῖνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων Oed. Col. 914. ὥστ᾽ ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ᾽ ἄγων 1344. — *Intransitive* autem *consistendi* et *standi* potestate haec dicta sunt: οὔκουν ἐμοῦ γ᾽ ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας Oed. R. 565. σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις Oed. Col. 412. Schaeferus ὅτ᾽ ἐνστῶσιν, *quando arma intulerint.* v. Herm. στάντα πρὸς πρώτην ἕω 478. ἕστη κελεύθων ἐν πολυσχίστῳ μιᾷ 1588. ἀφ᾽ οὗ μέσος στάς 1591. στὰς δ᾽ ὑπὲρ μελάθρων Ant. 117 ch. στῆθι πλησίον πατρός Trach. 1065. σῖγα νυν ἑστώς Ai. 87. Affert Eust. p. 1312, 18. i. q. ἕσταθι σιγῶν. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν Ai. 802. infixus solo stat. στάντες δὲ El. 699. ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι 713. ἔχοντες — ἕστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας Zost. 2. *Mora* adsignificatur: ἡμεῖς δ᾽ οἱ παθόντες ἕσταμεν Oed. Col. 1021. μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ Trach. 653 ch. σελήνης ὄψις εὐφρόνας δύο στῆναι δύναιτ᾽ ἂν οὔποτ᾽ ἐν μορφῇ μιᾷ inc. LVI. 4. — Huc refer aliquid proprii sermonis habentia. ποῦ βαντὸς ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ; Ai. 1216. Nusquam nisi suo imperio subditum adfuisse, non ut sui iuris esset, Aiacem Agamemno dicit. cf. ποῦ. Et ποίαν μ᾽ ἀνάστασιν δοκεῖς; — ἐξ ὕπνου στῆναί ποτε; Phil. 277. = πῶς δοκεῖς διατεθέντα ἀναστῆναι. v. Lobeck. de fig. etym. p. 7. — *Tralate* haec dicta *transitive* et *constituendi* quidem potestate: τύραννον — οὑπιχώριοι στήσουσιν Oed. R. 940. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ant. 662. Locutionem illustrat Musgr. l. c. Inde *reddere* subinde et *facere* vertas. πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων Oed. Col. 1045., quod prosariis καταστήσω dicitur. ξυνωμότας ἔστησ᾽ ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1305. Hinc ducitur στήσαντα ἔχειν pro στῆσαι: ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις Oed. R. 699. Hoc schema Euripidi perfrequens; Sophocli solitarium est, certe si active dictum spectes. *Intransitivae dictionis* est, quod de *statu* et *conditione rerum* ἵστασθαι ponitur. De homine ἵν᾽ ἕσταμεν χρείας Oed. R. 1442. ξυμφορᾶς ἵν᾽ ἕσταμεν Trach. 1135. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου, ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Ai. 102. De re: ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἕστακεν Ai. 199 ch. Sic dicitur οὐκ ἂν τάδ᾽ ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Ai. 930. *non eo excidissent.* Deinde ἐς ὀρθὸν στῆναι est κατορθῶσαι: στάντες τ᾽ ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον Oed. R. 51. Aliter dictum οὐκ ἔσθ᾽ ὁποῖον στάντ᾽ ἂν ἀνθρώπων βίον οὔτ᾽ αἰνέσαιμ᾽ ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ Ant. 1141. Musgravii interpretationem de *vita superstite*, petitam ex Oed. R. 1524. Trach. 2. vituperans Hermannus coniungenda docet ὁποῖον στάντα, *quaecunque stet vitae conditio*, secundum scholiasten interpretatum ὁπωσδήποτε βεβιωκότα, εἴτε καλῶς εἴτε ἐναντίως. Sed de *rebus praesentibus* certe τὰ ἑστῶτα dicuntur: τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ᾽ οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν Trach. 1261. i. q. καθεστῶτα, cuius permutationis simplicis verbi et compositorum aliquot adhuc exempla enumera-

bimus. Denique *ὄπισθεν ἱστάναι* est *posthaberi*. *γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι* Ant. 636. Cur Musgr. et Schaeferus *ἱστάναι* maluerint, in obscuro est. Fortasse de trutina et pendendo cogitabant, de quo usu v. Valck. Diatr. p. 288, a. Sophocles ita non est locutus. *Viam* autem transferendi a *consistendo* ad *statum rerum* verbi monstrat Ai. 1063.: *ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον*: *sit metus*, *metuatur*, dictum de terriculamentis in agris hortisve erigendis. — 2. *Passivum* cum proprie *gradus sistendi* vim habeat, assistendi consistendique significatu vix a medio vel activo aor. 2. et perfecto discrepat. *σταθεῖσ' ἄκουσον* Trach. 339., i. q. *ἐπίσχουσα τὴν βάσιν*, quod est principium standi, *pergere stando στῆναι*. Sed plane id quod *ἑστηκώς* significat *πρὶν κεῖνος — ἐμφανῶς σταθεὶς δείξῃ θεοῖσιν* Trach. 605. *ὡς θυτὴρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω* 1182. *σταθεὶς πέλας ἱκέτης ἔφαψαι πατρός* Ai. 1150. Sed *constituendi* vi *σταθῆναι* dicitur: *αἷν οὔποτ' ἡ 'μὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζα* Oed. R. 1463. Dein *θόρυβος ἵσταται βοῆς* Phil. 1247. *clamor tollitur*: de cuius locutionis activa forma iam diximus. Exempla vide ap. Stanl. ad Aesch. Choeph. 885. Fritzsch. Qu. Luc. p. 171. — 3. *Medium* praesente et futuro proprie *standi* potestate praeditum. *ἀλλ' ἵστω τε καὐτὸς ἀντέχου* Phil. 881. *τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας ἵστω* Ai. 762. Hinc tralatum *ὅρα ποῦ στάσει ποῖ δὲ βάσει* Phil. 822 ch. *quid faciendum, quae via ingredienda tibi sit.* Et *proprietas* sermonis est quod bis *ἵστασθαι* est pro *ἀνίστασθαι*, *exsurgere*. *βάθρων ἵστασθε* Oed. R. 143. *ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα* 147. Nec probo Musgravium, Ant. 299., ubi legitur *τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι βροτῶν*, exemplis explicantem quibus *ἱστάναι*, *ἵστασθαι*, *προσχωρεῖν* valet *accedere*: *ἵστασθαι* potius est *μεθίστασθαι*, *τραπῆναι*, *converti* a bonis ad mala consectanda, quod satis munitur praemisso *παραλλάσσει φρένας*. Minus denique expeditum est quod Phil. 175 ch. legitur: *ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ* de Philocteta gravibus aerumnis oppresso. Schol. *ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρείᾳ γιγνομένῳ ἀπορεῖ.* Locum affert Aristides t. I. p. 34. Haud dubie *τὸ ἱστάμενον* quasi *ἀνιστάμενον* de *necessitate* quasi *repente oborta* dictum, velut *τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει* Trach. 1014. est *εἰς τὸ μεῖζον ἐκφέρεται*, *αὐξάνεται*.

Ἱστορέω 1. *percunctando comperio s. comperi.* *οὔθ' ὁρῶν οὔθ' ἱστορῶν* Oed. R. 1484. *πρὶν νῦν τὰ πλεῖον' ἱστορεῖν* Oed. Col. 36. *τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν* Trach. 381. *εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν* 396. Sic etiam El. 308. explicatur *ἱστόρει τί σοι φίλον*, *licet ex me comperias.* — 2. Alias de *percunctatione* dicitur ita ut *comperiendi* non adsit ulla significatio. *τόλμησον εἰπεῖν — ὅ σ' ἱστορῶ* Trach. 403. *πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;* 417. *Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι* El.

1090. μὴ — ἱστόρει πλέον Oed. R. 1165. Et sic *passive* dictum est πρὶν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ Trach. 414. — 3. Rem compertam *narrare* vel *commemorare* significat. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ Oed. R. 1150. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ; 1156. Exquisitius enim haec ita, quam de percunctatione intelliguntur, sicut Oed. R. 1144.: πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς: *cur inculcas eam rem?* De spiritu non video dubitari. Regulam generalem v. in ἵστωρ.

Ἱστουργέω *texo*. θακοῦσιν ἱστουργοῦντες Oed. Col. 339. De spiritu v. in ἵστωρ.'

Ἴστρος *Ister* fluvius. Magni fluminis exemplo ponitur οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην Oed. R. 1227. Tangit locum Eust. p. 1231, 9. — De accentu v. Arcad. p. 74, 14. De spiritu cf. ἵστωρ.

Ἵστωρ *gnarus*. v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 116. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ El. 840 an. De accentu nulla dubitatio, et generatim praecepit Arcad. p. 20, 20. accurate Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 15.; sed est aliqua de spiritu. Libris in tam raro vocabulo nihil tribuendum; apud Aeschylum enim nusquam, semel apud Sophoclem, perraro apud Euripidem legitur et nescio an non uno loco Iph. Taur. 1397. Seidl. qui quidem lenem spiritum ex Etym. M. p. 478, 16. a thematico εἴδω εἴσω ducente defendit, utramque prostare testatus apud lexicographos (Photius tamen ἵστωρ p. 116, 9. 10. ut Herodianus l. c.); Euripidis loco Aldinam leni spiritu notare, eandemque scripturam esse in libris Sophocleis, apud scholiasten asperum reperiri; lexicis autem nihil tribuendum. Quid igitur? Ratio cum in rebus scripturam spectantibus et per se sit fallax, velut cum ἵστωρ quippe ab εἴδω ductum et tamen ἱστορεῖν scribitur, et saepe veterum testimoniis et usu redarguatur, ad praecepta technicorum confugiendum, si quae sunt. Et sunt tam diserta, ut de asperando vocabulo non liceat dubitare. Lexicon π. πνευμ. p. 230. τὸ ῑ πρὸ του σ̄, εἰ μὴ τὸ τ̄ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεί. — — εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ τ̄, δασύνεται. ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία κ. τ. λ. σημείωσαι τὸ ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω, ἰστέον καὶ Ἴστρος ποταμός. Priora satis docte et ex antiquo fonte, ut statim ostendemus; postrema incautius. Longe gravior testis est schol. Il. σ. 501. ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴσω, ἴστωρ (scr. ἵστωρ), ἐλλείψαντος τοῦ ε̄, ἐπεὶ τῷ ῑ τὸ σ̄τ̄ ἐπεφέρετο, ὡς ἐν τῷ ἱστῷ, ἱστίον, ἵστημι. ὅθεν καὶ δασύνεται, ἐπεὶ τὸ ῑ πρὸ τοῦ σ̄τ̄ μόνου δασύνεται. προσκεῖται τὸ μόνου, ἐπεὶ τὸ Ἴστρος ψιλοῦται.

Ἰσχάς. ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα inc. XLI. 2. (699 D.) apud Athenaeum p. 99, d. unde habet Eustathius p. 1944, 26. Explicandi

gratia haec addunt: κἂν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν. Vox tam tenebricosa, ut non multum distet a Dionysii tyranni παρθένῳ μενάνδρῳ et μυστηρίοις.

Ἰσχυρός. *validus.* ὡς ἄνδρ' ἑλών μ' ἰσχυρόν Phil. 933. *quasi viribus valerem.* Versum cum quatuor aliis affert Suidas v. κακοπινέστατον. De accentu nihil ambigui et notavit Arcad. p. 95, 6.

Ἰσχύς *vis*, cum corporis tum alia. ἢ μὲν ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Phil. 590. cf. Brunck. ad Antig. 30. Elmsl. ad Med. 525. Merrick. ap. Wernickium ad Tryphiod. p. 299. φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος Oed. Col. 616. Corais olim coniectura fuit ἰς ψυχῆς, refutata illa Schaefero Mel. Cr. p. 46. ὁρᾷς — τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση; Ai. 118. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; Phil. 104. obiective dictum: *virium fiducia.* Num ῡ in casibus trisyllabis perpetuo corripiatur, sicut Passovius dicit, dubium videatur, quando quis idem in verbo ἰσχύω produci consideraverit. De accentu generatim praecipit Arcad. p. 92, 8.: sed ea regula cum altera p. 91, 9. pugnat, nec quidquam in eo genere certi constitui potest.

Ἰσχυω *viribus valeo.* De homine: ἔγωγε — σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Trach. 233., quod nonnullis abundantia laborare visum. ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ Ai. 497. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν El. 687. Stob. Ecl. I. 4. p. 124. Suid. v. ἰσχύων et θεός, utrobique omisso δέ. ὅσον ἰσχύεις Ai. 1388. De re: τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω Oed. R. 356. τἀληθὲς αἰεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου inc. XXXIII (691 D.). In Oed. l. c. olim ἰσχύον scribebatur, quod redarguitur Aiacis loco v. 1388. De Phil. 1083. v. ἴσχω.

Ἴσχω. Hoc verbum Sophocli non ultra praesens flectitur. I. *Cohibere* significat et *prohibere.* οὐκέτ' ἴσχω Phil. 1083 ch. Heathii coniectura ἴσχω confirmata quamvis perversa scholiastae alicuius explicatione οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα, merito recepta est inde a Brunckio. Libri οὐ γὰρ ἔτ' ἰσχύω. Sententia ab Heathio restituta metrum Hermannus adiuvit οὐκέτ' ἴσχω scribendo: *rapiant me volucres, non prohibeo amplius.* ἴσχειν δ' οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων Ant. 796 an. ἴσχε δακὼν στόμα σόν Trach. 972 ch., quo eodem sensu εὐφημίαν νῦν ἴσχε dictum 177., quod si quis εὐφήμει, σιώπα explicuerit, non prohibeo, sed ἔχειν et ἴσχειν in his formulis *linguae cohibendae* vim habent. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων El. 235 m. Suid. v. ἔκτιμος. Zonar. p. 653., qui ἔχουσα habet; tangitque Eust. p. 1514, 22. V. ἔκτιμος. — 2. Hinc *capiendi et tenendi* orta significatio. τὸν αἰσ' ἄπλατος ἴσχει Ai. 249 ch. vulgo ἔχει. Sed illud libri vett. (et Lips. a. b.) Ald. Suid. v. αἶσα et ἄπλαστος, unice conveniens metro. Et tralata significatione

αὐτό μοι λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες, ἴσχε (σάκος) Ai. 572. *retine in tuis, serva.* θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων Oed. R. 881 ch. non ἔχων, sed εἰς ἀεὶ ἔχων. — 3. Inde frequentes de *sensibus* animi circumlocutiones. ἃ καὶ σὲ — ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Trach. 137 ch. non ἐλπίζειν sed ἐμμεῖναι ταῖς ἐλπίσιν. ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν Ai. 516. non μνήσθητι, sed σῶζε μνείαν. Sed εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἁνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1248. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις Oed. Col. 590. non ἐπιλέληθαι, sed οὐδαμῶς μέμνησαι. De structura cf. Schaef. ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν 954. *fretus.* Paulo aliter dictum εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Ant. 304. non σεβίζεται, quanquam hoc simile, sed σώζει τὴν τιμὴν εἰς ἀεί. 4. Sunt alia, in quibus ἴσχειν et ἔχειν *habere* vix discrimine cernantur ullo. τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον Trach. 301. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων, οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων — ἴσχων Phil. 1098 m. *habens* i. e. *potitus.* δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ Oed. Col. 223 ch. i. q. μὴ δείσητε. Et huiusmodi cum nominibus circumlocutiones variae sunt: μῶν ἄλγος ἴσχεις —; Phil. 724. Cod. Ven. ἴσχει, cui repugnat, quod Philoctetes respondet οὐ δῆτ' ἔγωγε. Ita τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; Oed. R. 1031. γνώμαν ἴσχων Phil. 826 ch. οὐ γνώμαν ἴσχεις —; El. 207. i. q. γιγνώσκεις et εἰ γν. l. Phil. 842 ch. θάρσος ἴσχε Phil. 796. εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις Trach. 798. = οἰκτίζεις. ἣν δέ του σπάνιν τίν' ἴσχῃς Oed. Col. 507. αἰτοῦσα τοῖς ὑπὸ χθονὸς ξύγγνοιαν ἴσχειν Ant. 66. i. q. ξυγγνῶναι. πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι 283. i. q. μέλειν αὐτοῖς. — Sed in Oed. Col. 163 merito cum Herm. Elmsl. recepit λόγων εἴ τιν' οἴσεις πρὸς ἐμὰν λέσχαν, *si quid es responsurus*, quod in Laur. A. vulgatae ἔχεις superscriptum; et in Phil. 1116. iniuria φρένας εἴ τινας ἴσχεις pro ἔχεις cum Triol. Brunckius. De qua verborum in libris confusione v. Herm. ad Phil. 819. — De *forma* verbi unum adnotandum quod monstrum imperativi ἴσχες legitur Oed. Col. 1171. in codd. Laur. A. Par. B. F. Vat.; Laur. B. ἴσχε, quod ob hiatum non admittitur, Par. A. Ricc. et edd. pleraeque ἐπίσχες, ex interpretatione, simul anapaesto in trimetrum illato; Par. T. Farn. εἶχες. Heathii coniectura σχές recepta est ab Reis. Elmsl.; ἴσχες, Brunckio damnatum ad Hec. 832. Hermannus defendit, quippe recitationi aptius. Cf. ἔχω.

Ἴσως. 1. *pariter.* ἥκει γὰρ (ἡ νόσος) διὰ χρόνου πλάνοις, ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη Phil. 748. Schol. ἴσως, ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη. itaque Wassemius, Ratall. Brunck. in quo et ἴσως *fortasse* ineptum est, et illud ineptius, morbum aliis quasi locis circumvagando fatigatum ad Philoctetem redire. Meliorem viam Hermannus iniit, distinctione post πλάνοις posita: *morbus redit longis intervallis vagus, aeque ut desaeviit,* vagus

et fortuitos impetus ita repentinas etiam cessationes esse intelligens, velut *ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται* dicitur 796. In quo unum illud desidero, quod *πλάνοι* de vagis impetibus, minime vero de inopinata cessatione dici potuit. *ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη* interpretor *pariter ut desaevit*, hoc est *paribus intervallis*; *διὰ χρόνου ἥκει πλάνοις*, *post aliquod tempus vagus redit*, i. e. rursus in me grassatur. Similis sententia in Hermanni quondam coniectura *π λ ά ν ο ι ς ἴ σ ο ι ς* inest. — 2. *Fortasse*, i. e. ut alicui *par* et *consentaneum* videatur. De *re minus certa*: *ἴσως τόπον — προςιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται* Phil. 144 an. *ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων* 261. *ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας* 599. Improbo Buttmannum de re certa dici putantem. *ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα* 1244. *ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως* Oed. R. 937. *ἴσως — τὴν δυςγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται* 1078. *κείνοις δ' ἴσως κεὶ δείν' ἐπεῤῥώσθη λέγειν, — φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος* Oed. Col. 667., quae etsi certo persuasum habet vera esse Theseus, cum modesta tamen dubitatione affirmat. Brunckius ante *ἴσως* distinxit; v. Herm. *ἴσως — θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός* Ai. 941. *ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν* El. 906. sperat Chrysothemis, nec certo tamen affirmat. De *re satis certa*. *αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως ἀνδρῶν* Trach. 300. *ἴσως γέννημα — οὐκ ἐν ὑστάτοις* 313. Nec enim mulieres nec Iolen, nisi praecipua nobilitate fuissent, *δῶρον ἐξαίρετον* sibi Hercules legisset. Sic chorus certo sciebat quis Philoctetes et qualis vir esset, cum dicebat *οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος* Phil. 180 ch. Hermannus Buttmanno, qui de re satis certa dici vidisset, oblocuturus illud obiicit, nondum edidisse virtutis documenta Philocteten, quippe ulcere impeditum. At non de *rerum*, sed de *generis nobilitate* chorus asseverat. *ἦ πού με Τελαμὼν — δέξαιτ' ἂν εὐπρόςωπος ἵλεώς τ' ἴσως* Ai. 988., quod cum ironice dictum *ἦ που* et *ἴσως* composita habeat, dubium relinquit nullum, quin de re Teucro certissima dictum sit. Dixerunt de hoc usu Locell. ad Xen. Eph. p. 188. Schaef. ad Long. p. 357. ad Dion. de C. V. p. 269. et de irridendi adsignificatione Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 107. — 3. Cumulantur *τάχα* et *ἴσως* in optativo potentiali. *τάχ' ἂν μ' ἴσως πύθοισθε — σεσωσμένον* Ai. 676. Num *ἴσως* u *ἂν* ipsum per se cum optativo ponatur, quae Seidleri sententia erat ad Iph. Taur. 1025., pluribus habet et certioribus exemplis opus. *ἴσως ἂν* iuxta posita tetigit Schaef. ad Gregor. p. 44. et App. Cr. ad Demosth. t. III. p. 417.

Ἰτᾰλία (ᾰ) *Italia*. *κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν* Ant. 1106 ch. Extrema Italiae pars, fretum Siculum versus sita, eo nomine tunc vocari

Graecis coeperat. Cf. Niebuhr. Hist. Rom. vol. I. p. 18 sqq. Cur αἰνεῖ dicatur, v. Musgr. et Bothium.

Ἴτριον (ῑ) *placentae sacrae genus.* ἐγὼ δὲ πεινῶσ᾽ αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω Erid. I (199 D.). V. Athen. XIV. p. 646, d. Deminutivi formam prae se fert, nec est tamen. Apud Photium p. 118, 5. Suidam et Hesychium ἰτρία scribitur. Recte Arcadius p. 119, 18.; ῑ prius corripi affirmanti nihilominus ἰτρίον scriptura affingitur p. 195, 29.

Ἴτυς (Ῠ) n. pr. ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται El. 145 m. Afferunt Suid. v. ἀραρέ με et ἀηδών, Eust. p. 725, 55. Ultima quod producitur, metro dactylico (vel anapaestico, ut apud Aristoph. Av. 212.) datum censet Hermannus, Brunckius contra libros et Suidam Ἴτυν γ᾽ ὀλοφύρεται scripsit. cf. Dindorf. praef. ad Scenicos poetas p. XII. De accentu generatim dixit Arcadius p. 91, 9.

Ἰυγή (Ῠ) *clamor flebilis.* τοσήνδ᾽ ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς Phil. 741. cf. Blomf. gl. Pers. 285. 981. γυναικῶν οἰμωγαί, ὀλοφύρσεις explicat Phot. p. 118, 9., ubi vitiose scriptum ἰυγγαί: φωνή, κραυγή, βοή Hesychius.

** Ἴυγξ. Apud Athenaeum XIII. p. 564, b. de Pelope Hippodamia loquitur τοιάνδ᾽ ἐν ὄψει ἴυγγα (sic P. L. apud Dind., λύγκα C., λίγγα A. B. V., λίγγα Erfurdtius) θηρατηρίαν ἔρωτος, ἀστραπήν τιν᾽ ὀμμάτων ἔχει. Unde Brunckius τοίαν Πέλοψ ἴυγγα. Recte, opinor. ἐν ὄψει et ὀφθαλμῶν ἀστραπῇ iuxta posita aliquid otiosum redolent et languidum; λύγξ ὄψεως quid sit, non capio. De ἴυγξ satis notum quid Lexica vetera doceant; h. l. θέλκτρον significat. Erfurdtii correctionem λίγγα nec intelligo quid sibi velit, nec probasset vellem Iacobs. ad Philostr. p. 313. De tono generatim docet Arcad. p. 18, 18.: nec video discrepare quemquam. Est Oenom. III. 1 (421 D.).

Ἰύζω (Ῠ) *eiulo.* βοῶν, ἰύζων Trach. 784. Et idem recte in Phil. 11. dedit Dind. in Scenicis Graecis ex Flor. Γ. βοῶν ἠῦζον exhibente. Vulgo βοῶν, στενάζων; quod imperite defendit Apitz. ad Trach. 769. v. Etym. M. p. 480, 1. Blomf. gloss. Aesch. Pers. 285.

Ἰφιάνασσα (ῑ) n. pr. Χρυσόθεμις καὶ Ἰφιάνασσα El. 154. Eadem est atque Iphigenia Homero, v. Intpp.; Sophocli non potest esse. De genere compositionis dixit Herod. π. μον. λέξ. p. 38, 16.

Ἴφιτος (ῑ) n. pr. ἔκτεινε αὖθις Ἴφιτος Trach. 269. ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν Trach. 38. ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος 356. De tono generatim Arcad. p. 82, 8.

* *'Ιχθυηρός ex piscibus confectus* et *'Ιχθύειος.* Apud Herodianum Piersoni p. 437. legitur: *ὁ γάρος ἀρσενικῶς τὸν ἰχθύων γάρον. καὶ γάρον τὸν ἰχθύειον. Σοφοκλῆς.* Cum *ἰχθύων γάρον* dictum ab Aeschylo sciamus ex Athenaeo II. p. 67, c. haud dubie ante *καὶ γάρον* inserendum *Αἰσχύλος.* At *ἰχθύειος* cum non alibi legatur, Piersonus corrigit *ἰχθυηρόν.* Dubium vero, an non potius ex Triptolemo Sophoclis desumptum et scriptura corrupta sit: inde enim Athenaeus *ταριχηρὸν γάρον* memorat (fr. IV. s. 531 D.), quod facile in *ἰχθύειον* et *ἰχθυηρόν* potuit depravari. Hinc *ἰχθυηρόν* s. *ἰχθύειον γάρον* Dindorfius plane omisit.

'Ιχθύς piscis. ἰχθύων πλωτῷ γένει inc. XXIII. 9 (678 D.). *χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥόθει* XLII. 1 (700 D.). *ἐλλοῖς ἰχθύσιν* Ai. 1276. cf. *ἐλλός.* — *μυνδὸς ἰχθύς* fr. inc. CV. 127. *ὁ μὴ αὐδῶν* explicatur Etym. M. p. 595, 1 (tr. 914 D.). *ῠ* trisyllaborum casuum et in compositis corripitur, nominativi et accusativi producitur aliis, quanquam non perpetuo (v. schol. Dion. Thr. p. 1232. Bekk.), Sophocli non legitur. Haec causa fuit, cur Herodianus *π. μον. λέξ.* p. 31, 5. inflecti doceret vocabulum, cum quo consentit schol. Dion. Thr. l. c. Arcadius p. 91, 11. 199, 15.; et contra eius mentem *ἰχθύς* scriptum p. 198, 7. Suidas: *ἰχθῦς περισπᾶται.* Huius *τονώσεως* nunc omne documentum vulgo evanuit. De spiritu consentiunt Arcadius p. 199, 15. Eust. p. 437, 12. 928, 15. 1720, 42. lexicon *π. πνευμ.* p. 230.

'Ιχνεύω (ῐ) investigo. κεῖνον — ἰχνεύω πάλαι Ai. 20. *τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν* Oed. R. 475 ch. — *οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἴχνευον αὐτός* Oed. R. 221. De spiritu v. lex. *π. πνευμ.* p. 230. De ancipite *ῐ.* cf. Ai. 976.

'Ιχνος vestigium. Proprie *pedis: μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα* Ai. 6. Cf. Pors. et Schaef. ad Hec. 1042. Affert Suid. v. *νεοχάρακτα.* Hinc adverbiascente locutione *εὐθέως δ' ἐγὼ κατ' ἴχνος ᾄσσω* Ai. 32. Suid. v. *σημαίνομαι.* Tralate: *ποῦ — εὑρεθήσεται ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;* Oed. R. 109. Laudant Moschop. D. Att. v. *ἴχνος.* Schol. Eur. Hec. 1065. Matth. Suid. et Zonar. v. *δυστέκμαρτον.* De spiritu v. lex. *π. πνευμ.* p. 230.

'Ιώ interiectio cum *inclamando* alios, *tum deflendae alterius* vel *ipsius loquentis sorti* constituta. Utraque significatione acuitur: Arcad. p. 182, 19., Trypho *περὶ παθῶν* ap. Etym. M. p. 481, 10. causa addita: *ἀλλὰ σχετλιαστικὸν καὶ βακχευτικὸν οὐχ ὑποπίπτει τῇ ἀναλογίᾳ:* scilicet quae inflecti iuberet velut *ὦ*, violatur autem praeterea in *ὤ* doloris significante. Omnium acutissime disputat Apoll. de adv. p. 576, 15. cf. schol.

Dion. Thr. p. 942, 31. — Igitur 1. *inclamando* et *exclamando* inserviens fere *semel* ponitur *ἰὼ ξένοι* Phil. 219. extra versum. *ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε* Phil. 398 ch. *ἰὼ θεοί* Phil. 726. extra trimetrum. *ἰὼ τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι* Oed. R. 162 ch. *ἰὼ γενεαὶ βροτῶν* 1186 ch. *ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα* 1207 ch. *ἰὼ Λαΐειον ὦ τέκνον* 1216 ch. Hermannus nunc distinctione post *ἰώ* posita. *ἰὼ δαῖμον* 1311 ch. *ἰὼ σκότου νέφος* 1313 m. *ἰὼ φίλος* 1321 m. *ἰὼ Κιθαιρών* 1391. intra trimetrum, ut *ἰὼ ξένοι* Oed. Col. 826. — *ἰώ* Oed. Col. 541 ch. *ἰὼ πόλις* 837 m. *ἰὼ τάλας* 880 m. *ἰὼ πᾶς λεὼς ἰὼ γᾶς πρόμοι* 888 ch. *ἰὼ — Ζεῦ* 1087 ch. Duo codd. et Tricl. *ὦ Ζεῦ*. *ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι* Ant. 836 m. et *ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται* 854., in quorum utroque *ἰώ* a versu sequente seiunctum ab Hermanno, velut in *ἰὼ φίλοι ναυβάται* et *ἰὼ γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας* Ai. 341. 349 m. *ἰὼ σκότος* et *ἰὼ πόροι* 387. 406 m., quod posterius in libris omissum addidit Brunckius. — *ἰὼ κασίγνητε* Ant. 861 m. *ἰὼ τῶν πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων* 1132 m. *ἰὼ παῖ* 1252 m. *ἰὼ παῖ παῖ* Ai. 332. *ἰὼ πρόςπολοι* Ant. 1305 m. *ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός* Trach. 853. *ἰὼ παῖ* 1025 m. *ἰὼ πάνθ' ὁρῶν — τέκνον Λαρτίου* Ai. 372 m. *ἰὼ παντλάμων Νιόβα* El. 147 m. *ἰὼ γοναί* 1223 m. *ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας — φανῆναι* 1265 m. *ἰὼ βαλήν* Past. II (444 D.). — Rarius *geminatur ἰὼ ἰώ*, idque ut *laetitiae* significandae ita *luctui* vel *horrori*. *ἰὼ ἰὼ παιάν* Trach. 220 ch. *ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν* Ai. 679 ch. *ἰὼ ἰώ* 693 ch. Haec in gaudio; at *ἰὼ ἰώ* Oed. Col. 138 ch. cum horrore; in simplici acclamatione *ἰὼ ἰὼ παῖ* Oed. Col. 1488 si recte geminavit Seidl. loco lacunoso; Tricl. *ἰοὺ ἰού. ἰὼ παῖ*, contra sensum, qui *ἰού* repudiat. Inclamationem dolentis continet *ἰὼ ἰὼ δυςκάθαρτος Ἅιδου λιμήν* Ant. 1269. 1270 m. altero relegato extra versum ab Hermanno. *ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ* Phil. 749. in trimetro. V. 750. repetuntur *ἰὼ ἰώ* in cod. Harl. et membr. Bruncki, quae a Tricl. absunt, nec apta quater iterata exclamatio in trimetrorum decursu. — Cum *aliis particulis* componitur: *αἰαῖ. ἰὼ στέγαι φίλων ἔρημοι* El. 1396 m. *ἒ ἔ. ἰὼ δαῖμον* Trach. 1021 m. vulgo bis *ἰώ*, quod ferri poterit, si *ἒ ἔ* extra versum eliminetur. *ἰώ. ὢ ὤ* Oed. Col. 224 ch. cum horrore. Alii libri *ἰὼ ἰώ ὤ*, itaque edd. vett. Alii *ἰώ. ὢ ὢ ὢ* sive etiam acute. Illud a Triclinio, cf. Herm. *ἰὼ δῆτα* 541 m. Horum pauca trimetrorum sunt; Phil. 219. 726. 749. Oed. Col. 826. — 2. *Doloris* et *lugendi exclamatio*. Usitatissimum est ut *semel* ponatur, et in his primum obtinet locum *ἰώ μοι* et *ἰώ μοί μοι*, quod *ἰωμοιμοῖ* scribendum suspicor, quia *οἰμοιμοῖ* scribendum Apollonius praecipit, v. *οἴ*. *ἰὼ μοί μοι* Oed. Col. 199. Ai. 326. 329, 378. 875. 917. 919. 953. Cur *ἰὼ μοί μοι*, quod in libris est El. 77. huic loco minus convenire, quam quod dedit *ὤ μοί*

μοι dicat Hermannus, non perspicio. Addito adiectivo *ἰὼ τάλας* Oed. Col. 880 m. *ἰὼ τλήμων* Ai. 877. *ἰὼ δύστανος* Ant. 843 m. in quibus *ἐγώ* subaudiendum. In aliis formulis *ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων* Ai. 1175 ch. *ἰὼ φρενῶν — ἁμαρτήματα* Ant. 1246 m., quae huc referenda censeo, quia non continent exclamationem, sed commiserationem ut *vae* verti oporteat. Cum aliis *flendi* particulis componitur: *ἒ ἒ ἰώ* El. 830 m. 3. Paulo minus certa scriptura est, cum librorum tum metri vel sententiae causa Ant. 1251 m. *ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων* metri dochmiaci causa nunc recte editur. Cod. Aug. et Aldus *ἰώ*. Propter lacunam ambiguus locus est *ὦ Παλλάς, τόδε μ᾽ αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ τὸν φύσαντα* Trach. 1025. Libri *ἰὼ Παλλάς*, quod ut hexametri ratio constaret *ὦ* scriptum, cetera utcunque explerunt alii aliter. — *ἰὼ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαί* Ai. 414 m. Ex codd. duobus et ed. Turn. recte nunc *ὦ* scribitur propter numerorum trochaicorum decursum, ut in dochmiis *ὤμοι ἐμῶν νόστων* Ai. 884, cum tres Iohns. *ἰώ*, et Brunck. secundum cod. Ien., quocum Florr. conspirant, *ἰώ μοί μοι* praeferant. Mox v. 885. plerique *ἰώ μοι*, Hermannus cum iteratione priorum rectius *ὤ μοι*: nescio quidni *ὤμοι*. Elmsl. *οἴμοι*. Item *ὤμοι ἐμᾶς ἄτας* propter dochmium scribi debuit v. 892. Glyconici denique El. 120 ch. non patiuntur codd. scripturam *ἰὼ παῖ παῖ δυστανοτάτας Ἠλέκτρα ματρός*. Recte Brunckius *ὦ*. Sententia denique plane nulla est Oed. Col. 1710 m. *ἰὼ μὴ γᾶς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρῃζες*. Elmsleius *πῶ*, quod friget. Hermannus *τῷ*, *quare*. — Plurimis locis prior syllaba corripitur manifesto: producitur Oed. R. 162 ch. El. 147 m. Oed. Col. 139 an.

** *Ἰώ* n. pr. Probabili coniectura hoc Sophocli redditur. Ex Herc. Taenar. I. 2. (217 D.) refertur in libris Athen. IX. p. 375, d. *τοιγαριώδη φυλάξαι χοῖρον ὥςτε δεσμίαν*. Recte puto Dindorf.: *τοίγαρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι*. Casaubonus *τοιγαροῦν | ἔδει φυλάξαι*, in qua correctione maxime displicet particula in fine versus posita. Bergk. Diss. de Soph. fr. p. 11. *τὸν γὰρ ἰώδη ᾽φύλαξε* coniicit, quod cognomentum neque aptum est Cerbero significando, neque sic nude dici potuit; absurdum autem Cerberum cum scrofa comparari. Quod apud Athenaeum scribitur *Σοφ. ἐπὶ Ταιναρίοις* recte Dindorfius ad fr. 221. *Ἐπιταιναρίοις* corrigit, quo nomine grammatici fabulam vocasse videantur, *satyros* intelligentes. De tonosi nominis generatim praecipit Arcad. p. 116, 1.; accurate Gr. Hermanni p. 459.

Ἰωή clamor. *βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν* Phil. 216 ch. De accentu generatim praecipit Arcad. p. 103, 29. Nam p. 183, 8. *ἰωή* inclamandi adverbium est.

K.

Καγχάζω v. καχάζω.

Καδμεῖος *Cadmius*, *Thebanus*. *Singularis* paulo minus usitatus, certe aliquot locis cum discrepantia scripturae legitur. Indubitata haec sunt: γῆς Καδμείας Oed. Col. 400. ἀρχῆς Καδμείας 452. est quae a Cadmo posteris transmissa. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα Bacchus dicitur Ant. 1102. Semeles scil.; ἀγάλματα enim parentum liberi, in quam causam Erfurdtius antestatur Markl. ad Eur. Suppl. 367. Ruhnk. ad Tim. v. ἄγαλμα. — τήνδε Καδμείαν χθόνα Ant. 1147. — *Pluralis* exempla consensu omnium haec habentur, nec dubitandi locus est: Καδμείων λάθρᾳ Oed. Col. 355. ἔσται — τοῦτο Καδμείοις βάρος 410. πᾶσι Καδμείοισι Oed. R. 223. Oed. Col. 1396. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς Ant. 504. τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις Oed. R. 273. τοῖς πᾶσι Καδμείοισι 1288. At plus minus discrepant libri in his: ὑφ᾽ οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμείων Oed. R. 29. ante Brunckium vulgabatur. Sed plerique Brunckii codd., Florr. item Laur. A. B. et schol. Καδμεῖον; longe exquisitius illud, cum satis insolens de urbe sit, de qua ἄστυ Καδμεῖον v. 35. cum eadem ac supra varietate scripturae. Sed τὸ Καδμεῖον πέδον Oed. Col. 381. a Brunckio datum cum Par. A. F. Ricc. A.; ceteri et optimus quidem Laur. A. item schol. Καδμείων, quod revocarunt Reisig. Elmsl. Herm., hic quidem relegans lectorem ad sua ad Bacch. I. adnotata, quae etsi vera sunt, haudquaquam tamen, ubi alterutrum praeferendum sit, iudicando idonea videntur. Velut Oed. Col. 740. τὸ Καδμεῖον πέδον Brunckius ex membr. et plerisque codd. et Tricl.; quatuor autem scripti, in quibus Laur. A., item Aldus Καδμείων, nec refert ad sensum, utro scribatur modo, ipso Hermanno fatente. πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ Oed. Col. 745. iure ex plerisque codd. editur; Καδμεῖος in solo Vat. est et Καδμεῖος in Par B. T. Farn. — Prima, ut par est ante δμ, ita producitur perpetuo, ut semper in arsi trimetrorum sit. De tono vulgo consentiunt, sed non novi qui diserte praeceperit et controversiam posse moveri arbitror.

Καδμογενής *Cadmo prosatus*. τὸν Καδμογενῆ Trach. 116 ch. Herculem materno genere Thebanum.

Κάδμος n. pr. Κάδμου τοῦ πάλαι Oed. R. 1. Κάδμου λαὸν 144 ch. Thebanos omnes. τοῦ πρόσθε Κάδμου 268. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος Ant. 1140, qui unus locus nomen hoc et derivata in thesi positum habet, quamvis ambigua sede senarii. De accentu praecepit Arcad. p. 58, 11.

Κάδος *vas*. σκεῦος τι Etym. M. v. κάδος, a χάζω χανδάνω ducens. ὀπὸν — χαλκέοισι κάδοις δέχεται Rhizot. I. 3 (479 D.). Tonum observavit Arcad. p. 47, 23.

** *Καθαγίζω* et *καθαγνίζω polluo.* ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν. Ant. 1068. Libri *καθήγνισαν*, etiam Laur. Quod num satis commode dici possit, ambigitur. ἁγνίσαι quidem Sophocles κατ' ἀντίφρασιν pro διαφθείρειν dixisse traditur a Gr. Bekk. p. 339, 8. sed neque id satis certum, neque ad hunc locum adhiberi potest. Quare Burtonus et Brunckius, ex scholiasta, ut sibi videbantur, καθήγισαν; ille enim μετὰ ἄγους ἐκόμισαν (ἐκοίμισαν nescio cur corrigat Toup. Em. in Suid. t. III. p. 314.). Certior fons emendationis Hesychius est: καθαγίσω, συντελέσω καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται.

Καθαιρέω. De formis, quorum nonnisi praesens et aoristus activi, illud quidem semel Ant. 275., et aoristus passivi item semel Trach. 478. leguntur, dubitatio nulla. Significationum princeps videtur τοῦ καταλαμβάνειν, *capiendi*, cum de homine *deprehenso* et *vincto* ut ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 379 an., tum tralate de eo, in quem sibi quis *ius* et quasi *possessionem* vindicat, unde πάλος καθαιρεῖ pro λαμβάνει *sors incidit* Ant. 275., v. Abresch. ad Aesch. Eum. 286.; Musgravius ex Polluce VIII. 15. et Lysia adv. Agoratum p. 467. forensem esse vocem ostendit. Exinde factum ut de *sorte fatali et morte* solenne esset. κατά με φόνιος Ἅιδας ἕλοι πατρὶ ξυνθανεῖν Oed. Col. 1686 m. μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλε Ai. 511. Horum locorum aliquem respexit Suid. v. καθελών: Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἤτοι ἀποκτείνας. καὶ Στησίχορος δὲ καὶ Σοφοκλῆς καὶ ἕτεροι οὕτως ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι. Plane valet *occidere*: γυνὴ — μονή με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα Trach. 1052. De *capienda* urbe et *devastanda* καθῃρέθη πατρῷος Οἰχαλία δορί Trach. 478. Hinc transfertur ad significandam *labem* et *eversionem* status et fortunae: ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις Tynd. I. 4 (572 D.). Harpocratio: καθελών. Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου περσίδι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ (214 D. om. Br.). Similiter Photius p. 122, 1., sed omisso fabulae nomine.

Καθαίρω purgo. ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός Oenom. VI. 2 (422 D.). De terra monstris et scelestis praedonibus, ut Hercules et Theseus fecere, purganda: πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων Trach. 1008 m. ὅσην γαῖαν καθαίρων ἱκόμην 1050. De qua locutione v. Wyttenb. ad Iul. Or. in Constant. p. 134. Lips. — Etsi compositum non est, nec certe ullum praepositionis vestigium ex significatione dicitur (v. Buttm. Lexil. vol. I. p. 275) tamen perpetuo prima corripitur.

Καθάπτω illigo. καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Trach. 1040. τὴν μὲν βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην (κατείδομεν) Ant. 1207. de Antigona quae suspendio sese interfecerat.

Καθαρμός expiatio. ποίῳ καθαρμῷ; Oed. R. 99. (μίασμα ἐλαύνων). οἶμαι — οὔτ᾽ ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην 1228. De qua sententia, ab Eustathio tacta p. 1231, 9., vide Valcken. ad Eur. Hipp. 653. Iacobs. ad Aristot. Gr. vol. III. p. 3. p. 11. θοῦ νυν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων Oed. Col. 467. *procurando eorum iram cave*, ἱλάσκου.

Καθαρός purus. De homine scelere non contaminato νόμῳ δὲ καθαρὸς ἄϊδρις ἐς τόδ᾽ ἦλθον Oed. Col. 554. *nolens peccavi et insciens.* Aliter dicitur τὸν (Κέρβερον) κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι — τῷ ξένῳ Oed. Col. 1571 ch. Schol. ἀβλαβῶς ὑπαντῆσαι. Musgr. καθαρῶς, *innoxie, sine scelere*, parum apte alterum huic Sophoclis locum comparans. Iacobsius οὐδὲν ἀδικῶν, πρᾴως, ἠπίως, *blande, sine dolo et fraude*, quod vereor ut in ea voce quaeri recte possit. Reisigius: „locutio Homerica velut Il. θ. 491. κ. 199.; est igitur *in locum vacuum secedere.*“ Hunc maxime sequitur Hermannus: *recedere, ut pura via sit hospiti*, neve ille adspectu canis aut latratu terreatur. — De tono generatim Arcadius docet p. 70, 14.

Καθάρσιος expiatorius. μολεῖν καθαρσίῳ ποδί Ant. 1130 ch. Baccho adscribitur deo tutelari Thebas ἐπιφανείᾳ variis malis lustraturo.

Καθαρτής expiator. στρατοῦ καθαρτής Captiv. I. 1 (32 D.). At Orestes patrem dicit σοῦ γὰρ ἔρχομαι δίκῃ καθαρτής El. 70. scelus in eum commissum ultione expiaturus, cf. Musgr. — Acui Atticis dicitur Etym. M. p. 436, 5.

Καθέζομαι consideo. ἐπενθοροῦσ᾽ ἄνω καθέζετο Trach. 914. ἀφ᾽ οὗ μέσος στάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου κἀπὸ λαΐνου τάφου καθέζετο Oed. Col. 1593. καθέθετο Membr. Br. et Ald. καθέδετο suprascripto ζ Ricc. A. Signum apostrophi iure appingitur nusquam, nec videtur augeri verbum apud tragicos: v. Pors. praef. ad Hecub. p. XIX. (XVII). Diserte vetat fieri Herod. Herm. p. 313.

Καθέρπω descendo. κεροῦσσ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Aload. XII. 2 (110 D.).

Καθευρίσκω reperio, deprehendo. ἣ καθευρέθη τάφον κοσμοῦσα Ant. 391.

Καθήκω convenio. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου Oed. R. 75. In εἰκότος πέρα et πλείω τοῦ καθήκοντος vitium a quibusdam et ἀκυρολογία quaesita. Suidas v. τοῦ καθήκοντος πέρα χρόνου, τουτέστι τοῦ ὁρισθέντος. λέγεται δὲ καὶ τοῦ εἰκότας πέρα. Haec correctionem redolent memoriter ab eo factam, qui

ipsorum verborum non meminisset. Fuerunt fortasse etiam, qui *π έ ρ α* *ἀπὸ κοινοῦ* inter *εἰκότος* et *καθήκοντος* interpositum putarent. Porsonus apud Kidd. *πέρᾳ*, versu sequente deleto, qui Suidae testimonio tanquam subdititius urguatur; quod quale sit, vidimus. Sana vulgata: *secus quam verisimile erat, iusto diutius abest*; v. Herm.

Κάθημαι sedeo. *προςπεσόντα — βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος* Oed. Col. 1160. *φλοίσβου μετὰ κόπον καθημένοις* Palam. I. 3. (380 D.) quod verisimilius ad Nauplium refertur. Ceterum tralate de quiescentibus a maris et tempestatum iniuriis dictum. — *καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι* Ant. 407. — De augmento v. *καθέζομαι.* Accentum abnormem notavit Arcad. p. 170, 8.

Καθημέριος hodiernus. *ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε μοῖρα καθαμερία φθίνει* El. 1406 ch. *φ θ ί ν ε ι*, cum glossa *φθείρει*, et explicat scholiasta: *κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν ἄγει τοῦ γένους.* Sed suspectum *φθίνω* transitive dictum; inde Hermannus *φ θ ί ν ε ι ν.* Porro *καθημερία* vulgo, et ut videtur etiam in Tricl., etsi Brunckius negat; sed *ᾱ* cod. Aug. c. supra scripto *η̄*, itaque scribendum fuit.

Καθίζω sessum duco. *κάθιζέ νυν με* Oed. Col. 21.

Καθίημι committo. *οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθείς, ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον* Ai. 1264. *non perfide sortitus.* V. Herm.

Καθικνέομαι ferio. *κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο* Oed. R. 809. Photius. p. 122, 23. *κ α θ ί κ ε τ ο*, *καθήψατο*, *κ α θ ί κ ο υ*, *καθήψω*, *ὕβρισας* Hesychius, haud dubie *κάκωσιν διὰ πληγῶν* significans. V. Valck. ad Herod. VII. 35.

Καθίστημι. I. *Formae.* 1. *Activi.* *κ α θ έ σ τ α μ ε ν* Oed. Col. 23. *καθέστατε* Oed. R. 10. Trach. 1081. *καθεστήκῃ* Ai. 1053., quem coniunctivum ut linguae requirit ratio, ita membr. Brunckii, codd. Ven. Lips. a. b. Mosq. a. Laur. a. a prima manu, Laur. b. (in his est *καθεστήκῃ*) tuetur; etsi plerique supra scripto *οι*, quod alii apud Brunckium libri exhibent, Ald. Aug. b. et Stobaei apud Brunckium codex *καθεστήκοι* edd. Stobaei *παρεστήκει* Serm. XLIII. 14. Brunckius ex uno cod., qui *καθέστηκε*, edidit *καθέστηκεν.* — *καθεστάναι* Oed. R. 703. *καθεστώτων* Ant. 1145. *καθεστῶτας* 1100. *κ α τ α σ τ ή σ ω* Ant. 653. — *κ α τ έ σ τ η ς* Oed. Col. 357. *κατέστη* Ant. 412. Oenom. I. 2 (419 D.). *κατέστησαν* Phil. 867. El. 700. *κατάστησον* Phil. 867. — 2. *Medii.* *κ α θ ί σ τ α τ α ι* Ai. 299. *καθίστατο* Ant. 431. — II. *Usus.* Verbi quarum partium transitiva sit potestas, satis constat. 1. Transitiva *constituendi* vis *propria* est *ὅτε — κατέστησαν δίφρους* El. 700. *σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον* Phil 867. *siste* me; at *tralata* *ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει* Ant. 653.

Quod ut *ostendendi* et *exhibendi* significatione praeditum est, a medium, et perfectum aoristusque alter activi *status conditionisque* vim habeat. Viam transferendi verbi cernis in his, quae proxime a *sistendo* absunt, velut ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος Ai. 1053. quod aperte a terriculamentis hortorum et camporum desumptum, et τοὺς καθεστῶτας νόμους Ant. 1100. quae velut οἱ κείμενοι ad observantium hominum sanciuntur publice propositae. — φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι Oed. R. 703. ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατε Trach. 1091., longe gravius quam ἐστέ, ut φύλαξ δέ μου πιστὴ κατέστης Oed. Col. 357. ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη Oenom. I. 2. μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Ant. 1145.: *de futuro eorum, quae nunc sunt, statu nemo coniiciat.* ἄπαρνος δ' οὐδένος καθίσταται Ant. 431. = ἀπηρνήθη οὐδέν. ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται Ai. 299. *ad sanam mentem redit.* cf. Wyttenb. ad Plut. Sept. Sap. Conviv. p. 148, E. Sed vero *propriam* significationem haec habent, et *sistendi* quidem *gradus* ὅποι καθέσταμεν; Oed. Col. 23. quo *delati constituimus*; *astandi* autem de supplicibus τίνι τρόπῳ καθέστατε Oed. R. 10., quod male πῶς διακεῖσθε interpretantur Elmsl. Matth. alii, rectius schol. et Hermannus; tandem de solis orbe εἴτ' ἐν αἰθέρι — κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 412.

Καθοπλίζω *armo.* ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἵλου τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ El. 1076 ch. πάγκλαυτος αἰὼν κοινός *mors* est, et mori cupiebat Electra. τὸ μὴ καλόν Clytaemnestram videatur et Aegisthum spectare; sed καθοπλίσασα nec cum schol. min. ἀσφαλίσασα σεαυτὴν πρὸς τὸ μὴ καλὸν licet interpretari, quia πρός, in quo est nervus illius explicationis, deest, neque cum schol. vet. καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα, quod ad sensum etiamsi bonum sit, non inest in verbo, unde coniiciat aliquis καθιππάσασα vel καθυπνίσασα cum Hermanno. Sed ne sensu quidem recte habere concedam Hermanno. Quid enim? Num morte obeunda inimicos suos devictura est? Ipse tamen vulgatam bene explicat. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, *scelus armans*, i. e. infensos ad dimicationem provocans, cuius cum incertus eventus sit, mortem praeoptasse dicitur.

Καθοράω *video.* Non leguntur nisi aoristi. *Oculis videre:* οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ κατεῖδε Oed. R. 117. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1206. κατεῖδον τὴν — κλεινὴν Νῦσαν inc. XIV. 1 (782 D.). *Animo cernere:* τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες (ὀργήν) Oed. R. 338. — ὅσον κατειδόμην El. 880.

Καθυβρίζω *contumelia afficio.* τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς Oed. Col. 961. καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά El. 512. χαίρει — τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων Ai. 153 an. οἵ γέ σου καθύβρισαν Phil. 1348. Intransitive

dicitur *αἱ πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν* Oed. R. 1532. ad contumeliam inclinant. — Secunda syllaba in arsi trimetri producitur, in thesi anapaestica corripitur Ai. 153.

Κάθυδρος irriguus. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Oed. Col. 156 ch. ipsae *irriguae* dicuntur fontium aquae. *κάθυγρος* cod. T. Brunckii, mbr. Vat. Farn.

Καθύπερθεν supra. Tralate dicitur assignificata *victoria* et *opibus potioribus ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν* El. 1079 ch. Affert Eustath. p. 1083, 17. Ald. Iuntt. *καθύπερθε.*

Καί. De hac particula quae scripsit, qui de particulis Graecis dedita egit opera, Hartungus vol. I. p. 119., singula continent, quibus uti liceat, universis non licuit non intelligentibus. *Καί* cum particula *coniunctiva* est, tum magis ad adverbii naturam accedit.

A. Cum *particula coniunctiva* est, hoc est, cum plura *per se*, non ut alterum ab alterius natura suspensa sint, *suaque dignitate constantia* connectit, unam ut notionem efficiant (v. Herm. Cens. Medeae Elmsl. p. 152. Opusc. vol. III.), et singula vocabula coniungit et integras sententias.

1. *Singulis sententiae partibus servit coniungendis.* Sic simpliciter. a. *ἔρημον ὧδε κἄφιλον* Phil. 228. *λόγου — θιγόντα καὶ πανουργίας* 406. *παλαιὸς κἀγαθός* 419. *δεινοῦ καὶ σοφοῦ* 438. *Τραχινίαν τε δειράδα καὶ τὸν εὔροον Σπερχειόν* 489. *πρὸς σὲ κἀμέ* 577. *θεῶν βία καὶ νέμεσις* 598. *θέαν λαβεῖν καὶ βαστάσαι* 653. *εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας* 711 ch. *σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε* 755. *ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται* 797. *παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι* 859. *λήθη — κἀνάπαυλα* 866. *βλέποντα κἀμπνέοντα* 871. *πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον* 904. *ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας* 974. *Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι* 986. *αἰσχρῶς κοὐ δίκῃ* 1218. *δὶς — καὶ τρίς* 1222. *ὁ Λαρτίου παῖς καὶ σύ* 1270. *ἀκάρπως κἀθέως* Oed. R. 254. *λέκτρα καὶ γυναῖκα* 260. *προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν* 331. *καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε* 401. *αἰνικτὰ κἀσαφῆ* 439. *ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων* 450. *τυφλὸς — καὶ πτωχός* 455. *πυρὶ καὶ στεροπαῖς* 471 ch. *πρὸς σοῦ καὶ φίλων* 522. *πλήθους καὶ φίλων* 541. *σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος* 563. *παρεὶς καὶ καταμβλύνων* 689. *ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν* 727. *ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς* 761. *ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα* 790. *γάμοις μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν* 826. *ὅτου χρῄζων ἀφῖξαι χὤτι σημῆναι θέλων* 933. *διοίγειν κλῇθρα καὶ δηλοῦν* 1287. *χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους* 1502. *μὴ πάθαι — χὠ χρόνος* Oed. Col. 7. *ἕδραν — καὶ ξενόστασιν* 90. *πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν* 103. *μόνας σώζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν* 263. *τὰ μητρὸς καὶ πατρός* 269.

πατρὸς καὶ κασιγνήτης 325. ἐκ θεῶν του κἀλιτηρίου φρενὸς 372. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους 374. χὼ 'νεάζων καὶ — μείων γεγὼς 375. σκῆπτρα καὶ θρόνους 426. τὸ κατθανεῖν κὰὶ τὸ λευσθῆναι 436. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον — ἄκουσμα 519 ch. ὅς εἰμι κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς 577. εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς 627. γῇ τῇδε κἀμοὶ 641. ἀλήτην κἀπὶ προςπόλου μιᾶς χωροῦντα 750. σὲ κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα 754. εἰς σὲ κἀμέ 758. ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν 761. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου — μηχάνημα 765. δίκαι' ἀσκοῦσαν — πόλιν κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν 918. τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν 926. τὸ γ' εὐσεβὲς — καὶ τοὐπιεικές 1129. πατρῷα καὶ μητρῷα πήματα 1198. τὸ δυςπρόςοιστον κἀπροςήγορον στόμα 1279. ἐξέωσε κἀπεσύλησεν 1332. πιθέσθαι καὶ παραπαθεῖν 1336. βραχεῖ ξὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ 1343. ἀξιωθεὶς εἶσι κἀκούσας 1354. πεσεῖ μιανθεὶς χὠ ξύναιμος 1377. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1382. ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν 1412. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν καὶ τὸ — γελᾶσθαι 1414. σοὶ κἀμοὶ Ant. 32. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν — ἀδελφόν 45. ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυςβουλίαν 95. κράτη — καὶ θρόνους ἔχω 173. τὸν τῇδε δύςνουν καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει 212. θάψας — κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας 246. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος 251. πυρώσων — κἀναθήματα — διασκεδῶν 286. φῦλον ὀρνίθων — καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη 344 ch. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά 388. ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν 479. δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων 533. Ἅιδης χοἱ κάτω 538. δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην 667. τὸ μανθάνειν πολλὰ — καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν 707. θεός τοι καὶ θεογεννὴς 828. βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς 829. ἀοιδὰς καὶ γόους 874. λοισθία καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 880. ἁμαρτάνειν καὶ δεινὰ τολμᾶν 906. χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν 964 ch. κακῷ — οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ 989. Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύς 1062. νύμφας ἄγαλμα καὶ Διὸς — γένος 1103 ch. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος 1140. φθορὰν καὶ πατρὸς ἔργα 1210. φέρων ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά 1265. τῶνδε κἀκείνων 1296. σπείρων — κἀξαμῶν Trach. 33. πῆμα καὶ χαρά 129 ch. τρίμηνον — ἀπείη κἀνιαύσιος 164. τοῦ καὶ εἰσὶ καὶ τίνες; 241. αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς 244. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά 631 ch. ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; 745. φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός 763. πέδονδε καὶ μετάρσιος 783. βοτικτασασα καὶ δρῶσα 805. δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν 848 ch. ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη 866. ἄλλη δὲ κἄλλῃ 903. τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη καὶ τὰς ἄπαιδας — οὐσίας 907. ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην 931. ὦ νῶτα καὶ στέρνα 1080. ἄπλατον θρέμμα κἀπροςήγορον 1083. ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος 1093. πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς 1158. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι 1159. φονέα — καὶ παλαμναῖον γενέσθαι 1197. παιώνιον καὶ ἰατῆρα 1199. οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι πατέρες 1258 ch.

κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας Ai. 10. ἐφθαρμένας — καὶ κατηναρισμένας 26. ὀλέσαι Δαναῶν βοτὰ καὶ λείαν 145 an. βοτὰ καὶ βοτῆρας 227. κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν — ῥίπτει 234 an. τὰ τοῦδε πρόγη καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ 340. ἐν — βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις 367 m. ξυμπεσὼν — καὶ δρῶν τι χρηστόν 463. προσθεῖσα κἀναθεῖσα 471. θεοῖς — καὶ σῇ μάλιστα χειρί 485. πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν 545. τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι 552. πρός τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι 585. ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος 632. ἔνθεν κἄνθεν 712. τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ 713. περισσὰ κἀνόνητα σώματα 745. ὑψικόμπως κἄφρόνως 753. ἔργου καὶ ποδῶν 801. ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι 820. σὲ δὲ — καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω 844. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους 952. διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος 976. τῷ πάντ᾽ ἀγαθῷ κοὐδένι γ᾽ ᾧτινι λῷονι 1395 an. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12. νίκην — καὶ κράτος 85. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ 87 an. ὦ δῶμ᾽ Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης 110 an. ὦ χθόνι᾽ Ἑρμῆ καὶ πότνι᾽ Ἀρά 111 an. οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος 153 ch. Χρυσόθεμις — καὶ Ἰφιάνασσα 154 ch. ἐσθήματα φοροῦντ᾽ ἐκείνῳ ταὐτὰ καὶ παρεστίους σπένδοντα λοιβάς 261. τρίχα καὶ ζῶμα τοὐμόν 444. ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω 511. πατρὸς καὶ μητρὸς ὄντας 531. ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην 536. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς 565. εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν 580. cf. τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Phil. 384. εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν 862. ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου πατρός Ant. 376. ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ ἔργα El. 609. ἐγὼ καὶ τἄμ᾽ ἔπη 612. φίλοισί τε ξυνοῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν 643. ἀμφὶ νῶτα καὶ τρόχων βάσεις 708. Ὀρέστης καὶ σύ 785. δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι 795. πατρὸς — κἀμοῦ ταλαίνης 802. ἄῤῥητα — κἀτελῆ 1000. οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν 1053. χειρὶ καὶ πλούτῳ 1080 ch. ἐμαυτὴν καὶ γένος 1110. ἐκπέμψαι κἀνασώσασθαι φόνων 1122. ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης 1125. ἀτίμως κἀθέως 1172. χαίρειν — καὶ γελᾶν 1292. τῶν μακρῶν λόγων καὶ τῆς ἀπλήστου — βοῆς 1328. τόνδε κἄμ᾽ ἔσωσας 1348. — b. *Rem alteri plane oppositam et contrariam* introducit. κατ᾽ ἦμαρ καὶ κατ᾽ εὐφρόνην El. 251. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς Aj. 133. ὦ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν 239, nisi quidem οὐ priori membro omissum, cf. δαίμων. ἆρ᾽ οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ᾽ ἐχάλκευσε ξίφος, κἀκεῖνον Ἅιδης 1014. κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε 1018. εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν 1228. φίλοι, καὖθις πικροί 1338. In his *contra* verti licet; nec absonum opposita interpositis μέν et δέ dirimere. — c. Quare καὶ οὐ et καὶ μή *paulo fortius in opposito dicuntur quam* οὐδέ et μηδέ. His enim continuatur et producitur oratio, illis oppositione contrarii explicatur. V. En-

gelbardt. ad Plat. Lachet. p. 63. coll. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 726. t. III. *αἰσχρῶς κοὐ δίκῃ* Phil. 1218. *τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται* Oed. Col. 912. *διὰ σέ, κοὐκ ἄλλον βροτῶν* 1131. *ἀπ' ἄλλου, κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον* 1371. *εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος, κοὐδεὶς ἐναργὴς* Ant. 263. quod video aliter, sed parum apte posse explicari. *ὡς ἀκουστέον σοὶ τοὔργον εἴη —, κοὐχὶ κρυπτέον* 273. *κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα* 674. *κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν* 676. *ἐν ἤθει — κοὐθὲν ἄλλο* 702. *νέατον δὲ φέγγος λεύσσουσαν — κοὔποτ' αὖθις* 804 m. *ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω* 930. *πτύσας προσώπῳ κοὐδὲν ἀντειπὼν* 1217. *ὥς τι δράσων εἷρπε, κοὐ θανούμενος* Trach. 159. *καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρύν* 234. *πείθου λεγούσῃ — κοὐ μέμψει* 470. *ἐνδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων* 744. *θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν* 1061. *μόχθων — ἐγευσάμην, κοὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν* 1092. *τὰ δ' ἄλλα πράξω κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος* 1205. *ποιήσω κοὐκ ἀπώσομαι* 1230. *ἐκπέπληγμαι κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου* Ai. 33. *τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην* 113. *ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα* 650. *πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον* 863. *ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τάδ' ἐσφάλη* 1115. *ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα* Oed. R. 1230. *νουθετήματα κείνης διδακτά, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις* El. 336. *ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα* 608. *πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι* 1038. *τὰς ἡδονὰς πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην* 1295. *Ἑρμῆς σφ' ἄγει — πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκέτ' ἀμμένει* 1389. *πῶς σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;* 1486. quo loco nec *potius* interpretari licet. *κακὸν τὸ κεύθειν, κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς* Aload. II (100 D.). — *ἵνα τὸ μὲν εἴπωμεν, τὸ δ' ἀκούσωμεν, καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν* Oed. Col. 191 an. *τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστί, καὶ μὴ δρᾶν* 1177. *σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι — ὕπνον* Trach. 985 an. *γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς, καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον* 1054. *γενέσθαι — σύμμαχον, καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα* 1106. *πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή* 328. — d. Sed *καὶ οὐ* etiam *negationem ipsam* sequitur, *nec potius* significans: *ὡς οὐ γνωριοῖμι — κοὐκ ἀλεξοίμην μαθών* Oed. R. 539.

2. Frequentius etiam *sententias coniungit*, maxime alteram ex altera consequentem vel res necessitatis quodam vinculo inter se coniunctas. Plurimis locis, maxime cum sententia partes coniunguntur eiusdem, ut distinctione maxima opus non sit, convenit Latinorum *et*: multis tamen *porro*, *dein*, *atqui*, *proinde*, *et sane*, *at vero* interpreteris. *λέγ' αὐδάσας· ἔνεδρος ναίει καὶ χῶρον τίν' ἔχει* Phil. 154 ch. *καὶ μή μ' ὄκνῳ λείψαντες ἐκπλαγῆτε* 226. *ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται* 259. *ὁ μὲν χρόνος — προὔβαινέ μοι κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον διακονεῖσθαι* 286. *ἐλεοῦσι μέν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν* 308.

ναί μ᾽ εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς — ἠσπάζετο 356. κἀγὼ δακρύσας — ἐξανίσταμαι — καὶ καταλγήσας λέγω 367. κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς 374. καὶ ταῦτ᾽ ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, οὐ μή ποτ᾽ — ἐκπλεύσῃς 380. κοὐκ αἰτιῶμαι τοῦτον ὡς τοὺς ἐν τέλει 385. πεπλεύκατε καί μοι προςᾴδετε 403. καὶ κατ᾽ αὐτὸ τοῦτό γε — ἐξερήσομαι 436. καί πως τὰ μὲν πανοῦργα — χαίρουσ᾽ ἀναστρέφοντες 446. καὶ σὺ — χαῖρε 459. κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος 488. χὤταν τις εὖ ζῇ — τὸν βίον σκοπεῖν μάλιστα 503. καὶ ταῦτ᾽ Ἀχαιοὶ — ἔκονον 591. καὶ ταῦτ᾽ ὅπως ἤκουσε 610. καὶ τούτων κάρα τέμνειν ἐφεῖτο 614. καὶ νῦν οἶδ᾽ ὁθοὔνεχ᾽ ἥξεται 630. *Proinde nunc scio.* καὶ σέ γ᾽ εἰςάξω 670. *Atqui vel te intromittam.* τί δή ποτε — σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ᾽ ἔχει; 721. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι 732. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον 757. ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὡ στόλος πορσύνεται 770. στάζει — κηκῖον αἷμα, καί τι προςδοκῶ νέον 773. *adeo ut novi quid exspectem.* καὶ νῦν — σύ μ᾽ αὐτὸς ἆρον 865. αἰνῶ τάδ᾽, ὦ παῖ, καί μ᾽ ἔπαιρε 877 ch. *proinde me subleva.* καὶ ταῦτ᾽ ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; 909. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων 910. τὸ τόξα — ἔχει καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει 932. κοὐκ οἶδ᾽ ἐναίρων νεκρόν 934. θανὼν παρέξω δαῖτα — καί μ᾽ οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν 946. ἐλέησον — καὶ μὴ παρῇς — ὄνειδος 955. καὶ νῦν ἔμ᾽, ὦ δύστηνε — νοεῖς ἄγειν 1004. ὄλοιο καί σοι πολλάκις τόδ᾽ εὐξάμην *et iterum quidem iterumque dico.* καὶ νῦν τί μ᾽ ἄγετε 1018. *nunc vero.* καὶ τάχ᾽ ἂν τὸ σὸν γέρας τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν 1050. λειφθήσομ᾽ ἤδη, κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με; 1060. εἰς ὅσον — στέλλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα 1066. χοὖτος τάχ᾽ ἂν φρόνησιν — λάβοι 1067. οἴμαμοῖ καί που πολιᾶς — θινὸς ἐφήμενος γελᾷ μου 1108 m. *atqui fortasse.* κἂν τὰ λοίφ᾽ οὕτω φρονῇς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα 1243. κᾆτα νουθετεῖς ἐμέ 1267. δεξιὰν πρότεινε χεῖρα καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων 1276. καὶ πέλας γ᾽ ὁρᾷς 1280. ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει 1305. καὶ ταῦτ᾽ ἐπίστω 1309. καὶ παῦλαν ἴσθι μή ποτ᾽ ἂν τυχεῖν 1313. πρὶν — μόλῃς καὶ νόσου μαλαχθῇς τῆςδε 1317. καὶ πρὸς τοῖςδ᾽ ἔτι (λέγει) 1323. τί δῆτ᾽ ἔχεις ἄνω βλέποντα, κοὐκ ἀφήσεις εἰς Ἅιδου μολεῖν; 1333. σοί που φίλος γ᾽ ὢν (ἀναγκάζω), χὡ λόγος ὁ τόςδε μου 1371. καὶ μὴ βράδυνε 1386. καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας 1404. καί μ᾽ ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ, τί πράσσει Oed. R. 73. εἰ δ᾽ αὖ σιωπήσεσθε, καί τις — ἀπώσει τοὔπος 233. τῷ κηρύγματι — ἐμμένειν, κἀφ᾽ ἡμέρας τῆς νῦν προςαυδᾶν μήτε τούςδε μήτ᾽ ἐμέ 351. καὶ λέληθας 415. καὶ σὺ παῖ κόμιζέ με 444. καὶ ταῦτ᾽ ἰὼν εἴσω λογίζου 460. κἂν λάβῃς μ᾽ ἐψευσμένον, φάσκειν ἔμ᾽ ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 461. ἦλθε κόρα ποτὲ καὶ σοφὸς ὤφθη 510 ch. *ita ut — appareret.* ἴθ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖνε 544. παρέχομεν. πῶς δ᾽

οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν 567. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα, καὶ λέγοις ἄν 570. καὶ τῶνδ' ἔλεγχον — πεύθου 603. γᾶ φθίνουσα τρύχει, καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει 666 ch. atque praeterea. ἐμοῦ 'πάκουσον, καὶ μάθε 708. et inde disce. καὶ τὸν μὲν — ξένοι φονεύουσι 715. κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν φονέα γενέσθαι — οὔτε 726. κἄπεμψ' ἐγώ νιν 763. proinde misi. κἀγὼ βαρυνθεὶς — μόλις κατέσχον 781. κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην 785. καί μ' ὁ Φοῖβος — ἄτιμον ἐξέπεμψεν 788. κἀγὼ 'πακούσας — ἔφευγον 794. ego vero fugi. καί σοι — τἀληθὲς ἐξερῶ 800. κἀξ ὁδοῦ μ' — ἠλαυνέτην 804. κἀγὼ — παίω 806. quo facto ferii. καί μ' ὁ πρέσβυς — κάρα καθίκετο 807. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν ἢ 'γὼ — ὁ προστιθείς 819. et quod accedit; velut εἴ με χρὴ φυγεῖν καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν 824. ὅς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με 827. φωνὲν γε τοὔπος — ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτο γ' ἐκβαλεῖν πάλιν 849. εἰ μὴ — κερδανεῖ — καὶ — ἕρξεται 890 ch. καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν 948. τίς ποτ' ἐστί, καὶ τί μοι λέγει; 954. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται 1251. ἔκλινε — κλῇθρα κἀμπίπτει στέγῃ 1262. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες — ἀνεῖτε 1404. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω γε 1446. Et sane. καὶ — Κρέων ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατα — 1473. εὐτυχοίης, καὶ σὲ δαίμων — φρουρήσας τύχοι 1478. καὶ σφὼ δακρύω 1486. Et defleo quidem vos. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς 1498. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι 1517. ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδη καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ 1525. κάθιζε νῦν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν Oed. Col. 21. χὤτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεπε 31. σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος — φανεῖ 51. εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι καὶ φέρουσι τοὔνομα 60. ἀντέκυρσα — κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον 100. οὐ γὰρ ἂν — εἷρπον, κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν 146 an. καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς μοῖραν ποιεῖσθε μηδαμῶς 278. ῥύου με κἀκφύλασσε 285. ἀποστερίσκει κἀξελήλακεν 377. ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην 431. καὶ ταῦτά σοι δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην 491. ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν χὤτι τῆς ἐς αὔριον οὐδὲν πλέον — μέτεστιν 573. πλὴν εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὡ λόγος διοίχεται et simul. ὅταν θάνω 'γώ, καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ 588. καὶ πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτε — βέβηκεν 618. εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χὠ Διὸς Φοῖβος σαφής 629. κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι 632. τί ταῦτα πειρᾷ καί με δεύτερον θέλεις ἑλεῖν 767. ἡνίκα — μεστὸς ἦν — καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ, τότ' ἐξεώθεις 773. 774. ὁρῶσι — καὶ φρονοῦσι 876. καί μοι κένανδρον — πόλιν ἔδοξας εἶναι κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί 921. 922. αἰσχύνεις; πόλιν — καί σ' ὁ πληθύων χρόνος γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι 934. καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1007. κοὐκ ἄλλον ἕξεις 1032. προσέλθετε — καὶ τὸ — σῶμα στάσαι δότε 1106. ἐρείσατε — κἀναπαύσατον 1115. καί μοι τὰ πρ-

χθέντ' εἴπατε 1117. καί μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον 1132. χὤπως μὲν ἀγὼν ἠρέθη, τί δεῖ μάτην κομπεῖν —; 1150. καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς 1180. καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν 1186. κἂν κεῖνα λεύσσῃς, οἶδα 1199. καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν — βουλήσομαι — κυρεῖν ἐμοί 1292. πρῶτοι καλοῦνται, καὶ τετίμηνται δορί 1306. καὶ ταῦτα μὲν σοῦ ξυνθέλοντος ἔστι μοι κομπεῖν 1346. ἀπήλασας κἄθηκας ἄπολιν 1359. ἵν' ἀξιῶτον — καὶ μὴ 'ξατιμάζητον 1380. καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε 1395. ἐὰν — ἀραὶ πατρὸς τελῶνται καί τις ὑμὶν ἐς δόμους νόστος γένηται 1410. καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος — οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει 1413. στρέψας στράτευμα —, καὶ μή σε — διεργάσῃ 1419. ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν τύχην τις — ἦκε 1501. καί σ' ἅπερ ξυνήνεσα θέλω — μὴ ψεύσας θανεῖν 1504. proinde. χὤτι χρὴ ποιεῖν, λέγε 1513. χωρεῖτε καὶ μὴ ψαύετε 1541. κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθ' ἐμοῦ 1551. κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας ἠνώγει 1594. ἐπεὶ — εἶχε — ἡδονήν, κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδέν 1601. ὄλωλε — πάντα τἀμά, κοὐκέτι τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν 1609. κἄπει προσῆλθεν, εἶπεν 1627. καὶ τόδ' (sc. οὐχ ὁρᾷς;) 1728 ch. καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα κακῶν χώραν ἕξειν — ἄλυπον 1761 an. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ κήρυγμα θεῖναι —; Ant. 7. ἔχεις τι κεἰσήκουσας; 9. ᾔδη καλῶς, καί σε — ἐξέπεμπον 18. οὕτως ἔχει σοι ταῦτα καὶ δείξεις τάχα εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας 37. καί σφας ἐσιδὼν — ῥίπτει 128 an. κἄπει διώλετο — μένοντας 168. καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω 182. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοί 207. κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων — πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 229. χοὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά 232. στοχάζει κἀποφράγνυσαι 241. καὶ ταῦτ' ἐνίκα 274. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα — ἐδιδάξατο 352 ch. σέ γ' ἀπιστοῦσαν — ἄγουσι — καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες 379. καὶ νῦν — τήνδ' αὐτὸς λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε 394. ξυνίης, καὶ λέγεις ὀρθῶς 399. κατέστη — ἡλίου κύκλος, καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης — τυφὼς πίμπλησι πεδίον 413. καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος — ἡ παῖς ὁρᾶται 418. postquam igitur. καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόνιν 425. χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα 428. nos autem. θηρώμεθα — καὶ — ἠλέγχομεν 430. καὶ τὸν — σίδηρον — ῥαγέντ' ἂν εἰσίδοις 470. i. q. ὡσαύτως δέ. σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας — χρηστὰς ἀπορθοῖς 631. καὶ τοῦτον ἂν — θαρσοίην ἐγὼ καλῶς μὲν ἄρχειν 664. εἶκε — καὶ μετάστασιν δίδου 714. κἀκεῖ τὸν Ἅιδην αἰτουμένη — τεύξεται 773. καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος 783. καί νιν — χιὼν οὐδαμὰ λείπει 822 m. καὶ κατηρεφεῖ τύμβῳ περιπτύξαντες — ἄφετε 876. ἔλουσα κἀκόσμησα 892. καὶ νῦν ἄγει με 907. ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ 979. tu vero. καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις 1002. κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι θεοί 1006. καὶ ταῦτ' ἄθρησον, εἰ κατηργυρωμένος λέγω 1064. ἵνα — ἀφῇ, καὶ γνῷ 1076.

ἔγνωκα καὐτός, καὶ ταράσσομαι φρένας 1082. ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1089. καί σε — ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ — πέμπει 1117 ch. καὶ νῦν — μολεῖν καθαρσίῳ ποδί 1127 ch. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει 1143. καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς 1145. καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα 1150. πλούτει — καὶ ζῆ 1154. καὶ τυγχάνω κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα 1171. καὶ τὸν μέν, — συγκατήθομεν 1184. καὶ τύμβον χώσαντες — εἰςεβαίνομεν 1188. κλύει τις — καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει 1193. ἴτ' ἆσσον — καὶ παραστάντες τάφῳ ἀθρήσατε 1200. χωρεῖ κἀνακωκύσας καλεῖ 1212. καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν 1223. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Trach. 21. νὺξ γὰρ εἰςάγει, καὶ νὺξ ἀπωθεῖ — πόνον 31. κἄστιν τι δεινὸν πῆμα 46. et certe. ἐν' αὐτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ — κλονεῖ 144. καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει 172. ὅπως τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν 190. κοὐχ ἥλωσε τοὔπος 257. καὶ νῦν — ἥκει δόμους 364. καὶ ταῦτα πολλοὶ — συνεξήκουον 370. κοὔπω τις — λόγον κακὸν ἠνέγκατο 461. τὸν βίον διώλεσεν καὶ γῆν πατρῴαν — ἔπερσε 466. πείθου — κοὐ μέμψει — κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 470. 471. ἵμερος — Ἡρακλῆ διῆλθε καὶ τῆςδ' οὕνεκα — καθῃρέθη — Οἰχαλία δορί 477. καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν — ὑπαγκάλισμα 536. καὶ πεπείρανται τάδε 578. καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμα 611. ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον 613. ἐδεστὸν — φθίνει, καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος 675. κἀνδρῶν τοιαῦτα 685. καὶ πρῶτα μὲν — κατεύχετο 760. κἀκεῖνος — ῥίπτει πρὸς πέτραν 774. ille vero. κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν 782. neque vero quisquam. τὸ δυςπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος — καὶ τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου 789. ἆρον ἔξω καὶ — μέθες 796. καί νιν αὐτίκα — ἐςόψεσθε 802. καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει 823 ch. καί τι καινίζει στέγη 864. κἀγὼ — ἐφρούρουν 910. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα — ἔλεξεν 915. κἀγὼ δρομαία βᾶσα — φράζω 923. κἂν ᾧ — ἐξορμώμεθα, ὁρῶ — 927. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος — ἐλείπετ' οὐδέν 932. καὶ νῦν — οὐ πῦρ — τις ὀνήσιμον οὐκ ἀποτρέψει; 1009. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη καὶ διέφθαρμαι δέμας 1045. = ὥςτε με διεφθάρθαι. κοὐ ταῦτα λόγχη — ἔδρασε 1047. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς — φαίη — ἰδεῖν 1061. at vero nemo dixerit. κἀδόκουν πράξειν καλῶς 1161. et sane igitur. σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν, καὶ — πρῆσαι 1188. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖςδε τὴν χάριν ταχεῖαν — πρόςθες 1242. κελεύεις κἀξαναγκάζεις 1248. καί σ' οὐδὲν εἴσω — παπταίνειν πύλης ἔτ' ἔργον ἐστίν Ai. 11. φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω 16. καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ με — βάσιν κυκλοῦντα 18. κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ 29. καί μοι τις ὀπτὴρ φράζει 29. ἔγνων — καὶ φύλαξ ἔβην 36. παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; 48. ἐγώ σφ' ἀπείργω — καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω 53. κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε — Ἀτρείδας κτείνειν 56. κἄπειτα —

κομίζεται 61. καὶ νῦν κατ᾽ οἴκους συνδέτους αἰκίζεται 65. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις 92. εὔπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων — χαίρει 151 an. μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ᾽ ἄν, καὶ μέγας ὀρθοῖθ᾽ ὑπὸ μικροτέρων 161 an. χἠμεῖς οὐδὲν σθένομεν — ἀπαλέξασθαι 165 an. καὶ νῦν φρόνιμον νέον ἄλγος ἔχει 252 an. ξύμφημι δή σοι καὶ δέδοικα. 271. κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω 281. κἀγὼ μαθοῦσ᾽ ἔληξα 287. καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας 288. καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε 291. ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε 292. κἄπειτ᾽ ἐπάξας — ἔμφρων καθίσταται 298. καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος — ἐθώϋξεν 300. καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον 304. κἀνήρετ᾽, ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ 307. κἀγὼ — ἔλεξα πᾶν 308. καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν 319. κεἰ μὴ — φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν — οὐκ ἄν ποτε — ἐψήφισαν 442. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; iam quid faciam? καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω 457. παῦσαι — καὶ δὸς γνώμης κρατῆσαι 478. καί σ᾽ ἀντιάζω 487. καί τις πικρὸν πρόςφθεγμα — ἐρεῖ 495. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ 499. καὶ γένοι᾽ ἂν οὐ κακός 547. nec sane. καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ᾽ ἀγωνάρχαι — θήσουσι μήθ᾽ ὁ λυμεὼν ἐμός 570. δέχου, καὶ δῶμα πάκτου 576. καί σε — ἱκνοῦμαι 584. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν 603. ὑμεῖς — δρᾶτε, καὶ τάχ᾽ ἄν — πύθοισθε — σεσωσμένον 676. ποῦ δ᾽ ἔστι, κἀπὶ τῷ λέγει 784. καὶ σπεύσατε 791. χωρεῖν ἑτοῖμος κοὐ λόγῳ δείξω μόνον 800. (ὡς) καὶ μὴ — ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 816. καί σφας — ξυναρπάσειαν 826. ὦ δυςθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς 982. καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην 1002. ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα, χὤτι μυθήσει 1020. βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ᾽ ἂν — ἐξίκοιτο 1021. κεἰ μὴ θεῶν τις — ἔσβεσεν, ἡμεῖς — ἂν προὐκείμεθα 1036. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν 1068. Quare iubeo. ἄρχε καὶ — κόλαζ᾽ ἐκείνους 1086. μισοῦντ᾽ ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ᾽ ἠπίστασο 1113. ὁρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν — οὐδείς ποτ᾽ ἄλλος ἢ σύ 1136. πρόςελθε καὶ ἱκέτης ἔφαψαι πατρός 1150. καὶ πρὶν μὲν — δείματος ἦν μοι προβολὰ — Αἴας 1190 ch. κοὔτε στρατηγοὺς — μολεῖν διωμόσω 1211. καὶ σοὶ προςέρπον τὸ φάρμακον ὁρῶ 1234. χάρις διαῤῥεῖ καὶ προδοῦσ᾽ ἁλίσκεται 1246. χὤτ᾽ αὖθις — Ἕκτορος — ἦλθ᾽ ἐναντίος 1262. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ᾽ ἀγγέλλομαι — εἶναι φίλος 1355. καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω 1357. καί μ᾽ ἔψευσας ἐλπίδος πολύ 1361. νῦν οὖν Ὀρέστα, καὶ σύ — Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βουλευτέον El. 15. ὅταν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος 60. κοὐδεὶς — οἶκτος ἀπ᾽ ἄλλης — φέρεται 100 an. τίσασθε — κἀμοὶ τὸν ἐμὸν πέμψατ᾽ ἀδελφόν 116 an. ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει 170 ch. ξύνειμι, κἀκ τῶνδ᾽ ἄρχομαι 256. insuper. χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 272. τέτηκα κἀπικωκύω 275. κοὐδ᾽ ἐν χρόνῳ — διδάσκεσθαι θέλεις 322. quod et ne — quidem licet interpretari. πλουσία

τράπεζα κείσθω καὶ περιῤῥείτω βίος 354. φράζου, καί με μήποτ᾽ ὕστερον παθοῦσα μέμψῃ 375. ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν 437. κἀκ τοῦδε μηνίσασα 560. ξυνειδὼς — καὶ παιδοποιεῖς 579. καὶ μή με πλούτου — εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς 638. χὤπως μὲν — παῦρά σοι λέγω 678. καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι 713. κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον — ἔθραυε κἀνέπιπτεν 718. ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει 722. κἀξισώσαντες ζυγὰ ἠλαυνέτην 728. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους — δρόμους ὠρθοῦτο 731. ἔθραυσε — κἀξ ἀντύγων ὤλισθε 736. καί νιν — κέαντες εὐθὺς — φέρουσιν 747. καί μ᾽, ἐπεὶ τῆςδε χθονὸς ἐξῆλθεν, οὐκέτ᾽ εἶδεν 767. ἤκουσεν — κἀπεκύρωσεν καλῶς 783. καὶ νῦν ὑπὸ γαίας — ἀνάσσει 829 ch. εἶχες καὶ κατέστενες 862. ἢ μέμφνας κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι — γελᾷς 867. καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ᾽ εἰςακούσασ᾽ ὧδε πιστεύεις ἄγαν; 871. ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ 885. κεῖθὺς — ὡς εἶδον ἐμπαίει τί μοι — ὄμμα 890. καὶ — δυςφημῶ μὲν οὔ 893. κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα 898. Ἅιδης — ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον 938. καὶ τῶνδε — μηκέτ᾽ ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει 951. ἐλευθέρα καλεῖ — καὶ γάμων ἐπαξίων τεύξει 959. ἡμῖν δ᾽ ἀποῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται 988. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα — ἄῤῥητα — φυλάξομαι 999. τί δ᾽ ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει; 1089. ὅπως κλαύσω — κἀποδύρωμαι 1111. κοὔτ᾽ ἐν φίλαισι χερσὶν — λουτροῖς ἐκόσμησα 1127. πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ 1198. ὁρῶμεν — κἀπὶ συμφοραῖσί μου γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον 1221. ἄφες, καὶ μήτε — δίδασκέ με 1281. κοὐδ᾽ ἂν — βουλοίμην αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος 1296. κἀπεί σ᾽ ἐςεῖδον, οὔποτ᾽ ἐκλήξω — δακρυῤῥοοῦσα 1304. καὶ νῦν — εἴσω παρέλθετε 1327. ἤχθηρα κἀφίλησα 1355. καὶ δεῖξον — οἷα δωροῦνται θεοί 1374. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας 1450. εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι 1464. κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες ταφεῦσιν 1479.

3. *In utroque genere interponitur* τε, quo arctior fit membrorum coniunctio. *Componuntur* τε καί *ad singula connectenda:* ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται Phil. 48. τίς τε καὶ πόθεν 56. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι 312. ὁ κτανών τε χὠ θανών 336. πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον 498. Φοῖνιξ τε χοἱ ξυνναυβάται 561. κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ 640. ἰδών τε καὶ λαβὼν 667. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθε — κεκτημένῳ 767. πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς 769. βοῆς τε καὶ δυςοσμίας 864. ἴστω τε καὐτὸς ἀντέχου 881. σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως 1012. κλοπῇ τε κἀνάγκῃ 1014. σοί τε κἀμοί 764. 1367. παιάνων τε καὶ στεναγμάτων Oed. R. 5. κράτη τε καὶ θρόνους 237. ἔχοι τε καὶ δύναιτο 315. μητρός τε καὶ πατρός 417. σοί τε καὶ τοῖς σοῖς 425. ἐμοῦ τε κἀκείνου 714. κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης 802. ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις 929. δόμοις τε καὶ πόσει 934. εἰπεῖν τε καὶ μαθεῖν 1234. οὗ τε καὶ τέκνων 1257. πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ 1275. ἀδά-

ματόν τε καὶ δυςούριστον 1315 m. τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. μητέρας τε χὠπόσα 1407. ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέπομαι 1446. Γῆς τε καὶ Σκότου Oed. Col. 40. λόγῳ τε καὶ σθένει 68. Φοίβῳ τε κἀμοί 86. σιγήσομαι τε καὶ σὺ — κρύψον 113. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός 797. βίᾳ τε κοὐχ ἑκών 939. αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδε 1127. σύ τε κἀγώ 1338. ἀπόπτυστος τε κἀπάτωρ 1385. δύςποτμός τε καὶ κακή 1435. τῶν σῶν τε κἀμῶν Ant. 6. πλησθῆναί τε καὶ ἑλεῖν 122 ch. παίσαντές τε καὶ πληγέντες 171. ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν 177. νῦν τε καὶ πάλαι 181. ἄνους τε καὶ γέρων 281. ἐὰν — ληφθῇ τε καὶ μή 328. αὐτή τε χἠ ξύναιμος 484. ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ 509. ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1004. κτανόντας τε καὶ θανόντας 1249 m. ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1263. δυστυχῆ τε καὶ βαρύν Trach. 5. εἰς δόμους τε κἀκ δόμων 34. χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι 136 ch. ζῶντα καὶ θάλλοντα 234. κείνου τε καὶ σὴν χάριν 485. ἐπίσταμαι τε καὶ φράσω 623. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖα 916. ἔχειν τε καὶ μέλλειν 948 ch. φράζει τε κἀδήλωσεν Ai. 31. κλίνει τε κἀνάγει 131. κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου 312. κείνῳ τε κἀμοί 508. ξύμμαχόν τε καὶ φίλον 1032. παῖς τε καὶ γυνή 1148. λαχών τε κἀκέλευστος 1263. ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ El. 36. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ 42. οἶδά τε καὶ ξυνίημι 129 m. γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὤν 237 m. σοῦ τε κἀμοῦ 410. φθόνῳ τε καὶ — βοῇ 631. νῦν τε καὶ τότε 666. ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν 861. ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου 873. σποδόν τε καὶ σκιάν 1148. θανόντα τε καὶ ζῶντα 1312. τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1362. ὁρᾶν τε καὶ προςηγορεῖν 1463. ἄπαις τε κἄγυναιξ Atham. I (5 D.). πρός χάριν τε κοὐ βίᾳ Aeth. I. 1 (26 D.). Κίλλαν τε καὶ Χρύσην Capt. VII (38 D.). ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη Acris. IV. 2 (61 D.). ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο Erig. II. 2 (226 D.). σπονδή τε καὶ ῥάξ Polyid. IV. 2 (464 D.). ἀπαιωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Polyx. II. 1 (469 D.). Hybr. I. 1. (585 D.) non satis intelligi potest. ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν XXVII. 3, 2 (684 D.). ἀνθεῖ τε καὶ φθίνει XLVII. 3 705 D.). Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι XCVII (776 D.). Sunt in his, quibus καὶ -- καί non male substituas, non necessario tamen. — Sed quando *sententiae* vel membra sententiarum colligantur, τε — καί interpositis vocabulis separari solent; nec tamen vel hanc regulam perpetuo servatam reperimus. De hyperbato tali v. Elmsl. ad Eur. Iph. Taur. 340. ed. Markland. δῖος τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός Phil. 344. τό τ' Ἴλιον καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰςορῶν φυλάξομαι 453. τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές 474. μὴ σαυτόν θ' ἅμα κἀμὲ — κτείνας γένῃ 761. ἀφυῆ τ' ὄντα κοὐ θέλοντα 1002. εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα 1066. Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες καὶ κτύπος ἄρσην 1441 an. γνώμη τε φίλων χὠ πανδαμάτωρ δαίμων 1453 an. στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον Oed. R. 50. σωτήρ τ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος 150.

ᾗ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες — θεοί 275. ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας 477 ch. ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα θηρᾶν 541. ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν καὶ κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα 1221 ch. κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους Oed. Col. 380. σκευή τε γὰρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ 562. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια 812. Eiusmodi, quale hoc est, exempla, quibus non de duobus idem divisim sed de ambobus coniunctim praedicatur,. abusum continere particularum τε — καί Elmsleius arbitratus, tamen aliis conquisitis firmavit, cf. et Herm. πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους 854. ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις, καὶ παρίστασαι βίᾳ 920. ταῦτ' οὖν τί σοι δοκεῖ λελέχθαι, χὤτε ταῦτ' ἐμηχανῶ 1039. γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον 1654. αἵ τε παῖδες χοἰ προπέμψαντες φίλων 1663. λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς Ant. 599 ch. ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1004. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες 1249 an. ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος 1263. ἡ χάρις κείνου τε κἀμοῦ Trach. 616. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω 623. κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ 761. ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά 916. πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον Ai. 408 ch. εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους λειμῶνας 639. ὁ — χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει 700 ch. ubi non video oppositum cum Hermanno, sed φλέγειν consumendi et abolendi potestate arbitror dictum esse. κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος 848. ποταμοί θ' οἵδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ πεδία προσαυδῶ 849. μνήμων τ' Ἐρινύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη 1369. νίκην τε — καὶ κράτος El. 85. πατρὸς τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ 410. φίλοισί τε ξυνοῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστιν 643. ἔκτοσθεν βοᾶν ἕα τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά 793. Inepte enim divideretur sententia: *sine deflet et sua et suorum mala.* πρὶν — ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος 998. εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος 1091. Ne hic quidem recte dividas, quorum alterum alteri consequens est: *recte venisti, ut qui indicavit, non peccaverit.* Plane ita μῖσος τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, κἄπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσα 1304. ὅτου τ' εἶ χὠπόθεν Alet. IV. 2 (91 D.). γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν Dan. III. (177 D.) si recte interpretor versiculum sententiae nexu nullo constantem. λίπος τ' ἐλάας καὶ τὸ ποικιλώτατον — ὄργανον Polyid. IV. 4 (464 D.). γαστήρ τε γάρ σοῦ καὶ γνάθος πλήρης inc. LXIII. 2 (727 D.). Sed consulto hic non enumeravimus ea particularum τε — καί coniunctarum exempla, in quibus id quod καὶ — καί necessario significant, ut cum oppositionis quadam figura *vel de duobus idem vel de eodem duo praedicentur.*

4. *Porro annectuntur sententiae et partes sententiarum πολυσυνδέτως iterato* καί *vel cum* τε *varie composito.* ὅπου θ' ὁ χείρων — μεῖζον σθένει κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὠ δειλὸς κρατεῖ Phil. 455. ὦ πῦρ σὺ καὶ

πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας — τέχνημα 915. *καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἴσω* 1309. *πρὶν — μόλῃς, καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν νόσου μαλαχθῇς, καὶ τὰ Πέργαμα — πέρσας φανῇς* 1317—1319. *ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης* Oed. R. 380. *ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὐφάνη* 790. *χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς* Oed. Col. 374. *σὺ γάρ μ' ὅς εἰμί, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγώς, καὶ γῆς ὁποίας ἦλθεν εἰρηκὼς κυρεῖς* 577. *εἰς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος* 758. *φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος* 966. *καί σοι — θωπεῦσαι καλόν, καὶ τὰς Ἀθήνας* 1080. *καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν* 1093 ch. *ἀφ' ὑμῶν — καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί* 1292. *κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν* 1359. *καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε κἀξάγγελλε* 1395. *σὲ καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ* 1492 ch. *ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν* Ant. 205. *καὶ τοῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυςδαίμονα πάλος καθαιρεῖ* 274. *δέδρακα τοὔργον — καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας* 533. *ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους χοὰς ἔδωκα* 892. *καὶ δὴ βεβᾶσι, χὼ λόγος σημαινέτω* Trach. 344. *πείθου — κοὺ μέμψει χρόνῳ γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν* 470. *καὶ τὰ μὲν θεῶν παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν, οὐ λέγω* 498 ch. *καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων* 681. *οὐ μὴ 'ξεγερεῖς — κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις — νόσον* 975 an. *καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει* Ai. 654. *κόμας ἐμὰς καὶ τῆςδε καὶ σαυτοῦ* 1153. *τοῖς φονεῦσι — ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν — πέλει* El. 256. *ἦ μέμηνας — κἀπὶ τοῖς σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;* 867. *καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας* Captiv. VI (37 D.). *καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα* Acris. XI. 3 (68 D.). *χαίρειν κοὐ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ κἀπικρύψασθαι κακά* Aload. XI. 11 (109 D.). *γένειον — φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν* Synd. III. 2 (148 D.). *καὶ κλίνεταί γε κἀποπερκοῦται βότρυς* Thyest. VI. 6 (239 D.). *κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη* Ichn. II (296 D.). *κἀκεῖν' ἔτευξε — κἀκ τῶνδέ γ' αὖθις εὗρε* Naupl. VII. 3 (379 D.). *θάλπουσα καὶ ψύχουσα καὶ πόνῳ πόνον — ἀλλάσσουσα* Niob. VI. 2 (400 D.). *Ter ponitur* καί. *καὶ θιγγάνειν καὶ δόντι δοῦναι κἀξεπεύξασθαι βροτῶν — ἐπιψαῦσαι μόνον* Phil. 663. *καὶ φημὶ κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ* Oed. Col. 318. *καὶ τροφὰς ἔχω βίου, καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν* 447. *ἑτοῖμοι καὶ μύδρους αἴρειν — καὶ πῦρ διέρπειν καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν* Ant. 264. *ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν* 286. *καὶ νῦν — λαβὼν καὶ κρῖνε κἀξέλεγχε* 394. *κλύειν καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία* 663. *καὶ σοῦ γε κἀμοῦ καὶ θεῶν* 745. *τε* libri, correxit Brunckius, quod post in Laur. A. repertum. *καὶ τὸν θανόντα — συνθάπτειν θέλω, καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν* Ai. 1357. *καὶ χερσί,*

καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς El. 1187. πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ, καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά Phthiot. II. 1 (622 D.). *Quater ponitur:* καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν, καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν Oed. R. 1091—1093 ch. *Quinquies:* καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυςαύλων πάγων αἴθρια (ὑπαίθρεια) καὶ δύςομβρα φεύγειν βέλη Ant. 352—355 ch. *Inseritur* τε ante καί quinta vice positum: ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς Oed. R. 458. Haec plus quam bis iteratae particulae exempla diversam naturam habent. *Unum* mere coniunctivam particulae significationem exhibet, Ant. 286., ita tamen ut ναοὺς κἀναθήματα et rursum γῆν καὶ νόμους propiore quodam vinculo teneantur. Simile est Oed. R. 458., trinis membris dispertita oratione, ut ἀδελφὸς καὶ πατήρ, υἱὸς καὶ πόσις, πατρὸς ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς proxime adiungantur inter se, et haec membra bis interposito καί copulentur. In Oed. R. 1091. tria membra coniunguntur in unum, quartum autem καί rem infert ex prioribus consequentem. Alia καὶ — καί oppositum habent, ut de duobus idem praedicetur per partitionem, velut Phil. 663. Oed. Col. 447. Ant. 264. 394. 663. Ai. 1357. El. 1187. Phthiot. II. 1. Unum quatuor deinceps coniuncta exhibet, Ant. 352. Sed in eo omnia conveniunt, ut vel *primo* loco vel *ultimo* positum καί *rem prioribus connectendi* vim habeat. — Sed idem inest in καὶ — τε componendis. τί δ', ὃς παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς — ἔστιν; Phil. 419. πρὸς σὲ κἀμὲ τούςδε τε 577. σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχει, ἐάν τε νουθετῇ τις —, στυγεῖς 1305. τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων Trach. 510 ch. πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες, τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ Thamyr. II. 1 (228 D.). Sic καὶ — τε scribendum Ant. 1021. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὕμιν εἰμί, τῶν τ' ὕπαὶ γένους ἐξημπόλημαι. Vulgo τῶνδε. Herm. τῶν. Interpretes hic locus valde torsit. — Et in καὶ — τε — τε, in quibus τε — τε posita ἐκ παραλλήλου, καί autem totam sententiam prioribus adnectit. καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν πράξεις Ant. 430. καί νιν ὄμβρῳ τακομέναν χιὼν τ' οὐδαμὰ λείπει τέγγει τε — 822 m. ἦλθε καὶ κράτη σέ τ' εἶδ' ἔχοντα, Λάϊον τ' ὀλωλότα Oed. R. 759. κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν αὐτός θ' ὁ πρεσβὺς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην 804. καὶ σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ Oed. Col. 1120. καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας ἄδαστα — φρουρήματα Ai. 53. Corruptum est δ' ἂν καὶ τῷ s. δᾶν καὶ τῷ Inc. LXXV. 2 (747 D.). v. δακετός. — Τε καὶ — ἠδέ. κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας αὐλῶνας Scyth. III (493 D.). — Τε καὶ — καί. ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει Oed. R. 64. ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην Ant.

176. *μύω τε καὶ δέδορκα κἀξανίσταμαι* inc. LXXXI (754 D.). In his *τε καί* posita *ἐκ παραλλήλου*, alterum *καί* adiunctivum sive consecutivum est, ut in hoc *τε — καί separatorum* exemplo: *τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος* Ant. 607 ch. et in futurum et in quod instat tempus valebit ea lex, *atque praeterea de praeterito.* — At *τε καὶ — τε* et *τε — καὶ — τε* mere coniunctiva sunt. *Πολυδώρου τε καὶ τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος* Oed. R. 267. *κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν* Ant. 343 ch. Quanquam plerique codd. *θηρίων τ' ἀγρίων*; illud in Aldina et membr. Br. *Οἰνωτρία τε πᾶσα, καὶ Τυρσηνικὸς κόλπος, Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται* Tript. I. 1 (527 D.). *Et τε καὶ — τε καί. ἄλλως τε καὶ κόρη τε κἀργεία γένος* Acris. IV. 1 (61 D.). *Et καὶ — τε — τε — τε; ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς, τάξεις τε ταύτας, οὐράνιά τε σήματα, ναοῦ τε ποιμαντῆρσιν — Ἄρκτου στροφάς* Naupl. V. 9 (379 D.). *Item τε — τε καί et τε — τε — καί. Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων γένος* Tymp. II (564 D.). *ἀφ' οὗ μέσος στάς, τοῦ τε Θορικίου πέτρου, κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου* Oed. Col. 1591. *Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς* Inach. II. 3 (256 D.). *Καί — καί — τε* prius *καί etiam* significans habet: *ἔστιν ὥςτε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, καὶ βαστάσαι με προςκύσαι θ' ὥςπερ θεόν;* Phil. 642. *Καὶ — τε — καί* autem et *καὶ — τε καί* prius *καί* cum prioribus connectens habet sententiam, *τε καί* autem *ἐκ παραλλήλου: καὶ ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω* Oed. Col. 939. *καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι* Oed. R. 1446. De Ant. 1171. alio loco dicendum. Sed bina binis coniunguntur: *ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη, δρυμός τε καὶ στενωπός* Oed. R. 1398. — *Tandem τε — τε — τε — καί* priora duo *ἐκ παραλλήλου* posita exhibent, posteriora arctius connexa: *νωμῶν — διδακτά τε ἄῤῥητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ* Oed. R. 300.

5. Iam *colloquio serendo* inprimis *initio orationis* et *in στιχομυθίᾳ* servit. *κοὐ μὴ στερηθῇς γε* Oed. R. 771. *καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ* 963. *κοὐδέν γε θαῦμα* 1132. *καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω γε* 1446. *κἄγωγ' ἀκούειν* Oed. R. 1170. *καὶ θαυμά γ' οὐδέν* 1319. *καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις* Oed. Col. 861. *Et sane*; nam non licet *etiam* explicare. *καὶ μή μ' ἐπίσχῃς* 1434. *καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς* Ant. 321. subaudiendum ex Custodis verbis *ἐποίησας. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται* Ai. 523.

6. Inprimis frequens in *interrogationibus. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς* Phil. 909. *καὶ νῦν τί μ' ἄγετε;* 1018. *καὶ πῶς δίκαιον — μεθεῖναι ταῦτα;* 1231. *καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;* 1368. *καὶ που τοῦτο φεύ-*

ξεσθαι δοκεῖς; Oed. R. 355. Bene Brunck. που non ποῦ, etsi vituperatus a Porsono et Elmsleio. καὶ τίς ἦν λόγος; 684. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος —; 732. καὶ τίς χρόνος τοῖςδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς; 735. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ; 976. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σε — ἐξελυσάμην; 1001. κἀθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξε μέγα; 1023. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις; Oed. Col. 73. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆςδε τῆς χώρας, ξένε; 297. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; 415. κἀθ' οἱ κάκιστοι — προὔθεντο τὴν τυραννίδα; 419. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κείνοις πικρά; 612. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι; 1175. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον — οὐ καταστένοι, κάσι; 1441. καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ — κήρυγμα θεῖναι —; Ant. 7. καὶ τάδ' εἴσεται Κρέων ἄλλου παρ' ἀνδρός; 229. Vulgo καί, et sine signo interrogationis continuantur cum sequentibus, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; καὶ Laur. a. Vat. Tricl. Egregia est sententia moribus ad vivum expressis. *Quid? si per alium Creon compererit? Nonne poenas dabis?* καὶ πῶς ὁρᾶται —; 402. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούςδ' ὑπερβαίνειν νόμους; 445. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος; 544. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν; 1089. καὶ τίς φονεύει; 1159. καὶ ποῦ κλύεις νιν — ἱδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις; 186. καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 894. καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός —; 1114. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1130. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν; 1200. καὶ πρὸς τί δυςλόγιστον ὧδ' ᾖξε χέρα; Ai. 40. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50. καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω — Τελαμῶνι; 457. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; El. 916. καὶ τοῦτ' ἀληθές —; 1035. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν; 1180. καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι; 1473. Non perpetuo in his esse connectens et adiungens *nec*, sed saepe cum vi inferri, *tum, porro, atqui* significans observavit I. H. Vossius ad hymn. Cer. p. 114.

7. Item in *responsis* posito καί *certe, sane* subaudias. *N.* οὕτω δέδοκται; *Φ.* καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω Phil. 1261. *O.* ἦ γάρ τινες ναίουσι τούςδε τοὺς τόπους; *Ξ.* καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. Oed. Col. 65. Distinguendum post κάρτα vidit Elmsl. comparato v. 302: *O.* ἦ καὶ δοκεῖτε — τιν' ἐντροπὴν ἕξειν —; *X.* καὶ κάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν.

8. Ut Romanorum *ac* ponitur post αὐτός, ἴσος, ὅμοιος. V. Valck. ad Her. VII. 50. cf. Schaef. ad Ant. 181. Bernhardy Synt. p. 96. φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ Oed. R. 612. ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ 1187. οὐ δῆτ', ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα Oed. Col. 814. ὅμοια καὶ δὴ

ἐργάτης ἐργάζεται Synd. IV. 3 (149 D.). Hoc genus quomodo ad copulandi vim pertineat, facile perspicitur.

9. Eodem spectat, *cum καί coniungendis sententiis altera alteram consequente* inservit, ubi priorem causali vel circumstantiali dictioni per *ἐπεί* enuntiandae includi consentaneum erat. Observatum de hac ratione dicendi ab Hoogeveenio Doctr. Part. p. 368. Wesselingio ad Herod. III. 135. Valck. ad IX. 92. Locell. ad Xen. Ephes. p. 190. Schaef. ad Plut. Vit. t. IV. p. 367. Herm. ad Oed. R. 248. Krueg. ad Xen. Anab. p. 404. — *παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος* Oed. R. 717. *ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι, κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ κατηγόμην* Phil. 355. *καὶ τυγχάνω τε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλλει δι' ὤτων* Ant. 1171. Et *γε* et *τε* in Mss. legitur, *τέ* tamen ex Laur. A. Hermannus, in quo supra scriptum *γέ*: Laur. B. *δέ*. *τε — καί* sibi invicem respondent, altero pro *ἅμα* posito, ut saepe fit.

10. *Bis positum*, nisi prius *καί* significat *etiam*, de quo suo loco dicetur, res ita coniungit, ut *de duabus unum* aut *duo de una* praedicentur communiter. (*et — et*). *καὶ τὰ παθήματα — ἐπέβη, καὶ νῦν ἃ πονεῖ* Phil. 195 an. *χὴ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται* 523. *τὸ σπεύδειν δέ σοι κἀυτῷ παραινῶ κεἴ τινος κήδει πέρι* 617. *καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν — γενήσεται* 654. *ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν — ἤδη 'στι καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις* 951. *ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην παρέσχες ἡμῖν καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ* Oed. R. 52. *κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὠ συνθεὶς τάδε ἀγηλατήσειν* 401. *ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ* 404. *πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα προπηλάκιζε* 426. *πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων — κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει* Oed. Col. 456. *ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ* 876. *ἄνδρα καὶ πατροκτόνον κἄναγνον* 948. Iure duplicatur *καί*. Non enim propter caedem patris *ἄναγνος* vocatur — sic enim uno *καί* satis erat — sed propter consuetudinem cum matre. *ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι, καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ* 1446. *δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν* 1770 an. *καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι* Ant. 214. *καὶ φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή* 439. *ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος* 569. *καὶ σοί γε κἀμοί* (*ἔοικε*) 573. *ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται — καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν* 639. *καὶ παρὼν ἐρῶ κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος* 1177. *ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν* Trach. 378. *ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει κἀμοῦ γε* 443. *ὦ πόλλ' ἐγὼ καὶ θερμὰ κοὐ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ* 1035. 1036. *ὅτι καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην* 1101. *ἀπερύκοι καὶ*

Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν Ai. 186 ch. τοιαῦτα — καὶ λέγει κωδύρεται 320. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται 379. ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος καὶ περισκελεῖς φρένες 635. καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντα μηχανᾶν θεούς 1015. οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν — ἔχθιστος ἔσται 1351. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ — χαλκόπους Ἐρινύς El. 479. καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά 512. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω 670. ἡ προμηθία καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος 979. καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά Ai. Locr. V (15 D.). ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Anten. II (141 D.). Avem enim, velut Iovis aquilam, nuntium et ministrum dici arbitror. Quanquam ambigue dictum est. τῷ γήρᾳ φιλεῖ χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ Thyest. V. 2 (238 D.). δακρυῤῥοεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων inc. LXXXII. 3, 3 (757 D.).

11. Quo καὶ — καί, eo sensu etiam τε καί dicuntur plerumque interpositis aliis. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇθ' ἅμα Phil. 119. ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος 390. ληφθῶ κακός, κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν 897. κλύειν τό τ' ἔνδικόν μοι καὶ τὸ σύμφερον ποιεῖ 914. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σύ, κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Oed. R. 321. ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις 425. διπλῇ (ψήφῳ) τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ 607. ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν 1317. νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι 1397. σέ τ' ἐξ ἴσου οἰκτείρομεν καὶ τήνδε Oed. Col. 256. ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβής τε καὶ φέρων ὄνησιν 288. αὐτός τε χὴ σὴ δύσμορος παραστάτις 565. τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω 940. ἐμοὶ — αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο, καὶ τὠμῷ γένει 956. ὄναιο — τοῦ τε γενναίου χάριν, καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας 1047. πρόσφορα θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γᾶς 1772 an. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι Ant. 196. πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ, κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν — ἃ βούλεται 503. αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι 1099. πλούτει γὰρ κατ' οἶκον — καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων 1154. ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ δοκεῖ προσεῖναι, χὴ μάτην πολλὴ βοή 1237. κείνῳ τε κἀμοί Ai. 508. χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται 633. αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην — ἐκβαλεῖν 1366. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει El. 257. τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν 298. σοῦ τ' ἀπεστερημένη καὶ πατρός 808., quod etiam aliter explicari licet. νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι 895. σαυτῇ τε κἀμοί 962. αὐτή θ' ὁπλίζει κἀμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς 984 ὁ δυστυχὴς δαίμων ὁ σός τε κἀμός 1146. θανόντα τε καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον 1306. τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά 1490. ἕρπειν ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά Aload. XI. 6 (109 D.). φίλων τε μέμψιν κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν (φυλάσσεται) Oenom. I. 3 (419 D.).

12. *Eodem modo* μὲν — καί *componuntur*, quamquam raro fit ut

per anacoluthi genus *δὲ* et *καί* commutatis. *ἔχρισα μὲν κατ᾽ οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην· κἄθηκα συμπτύξασ᾽ ἀλαμπὲς ἡλίου κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον* Trach. 686—688. *ἀεὶ μὲν — δέδορκά σε πεῖράν τιν᾽ ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον· καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς τε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος* Ai. 1—3.

13. *Semel* dictum ubi bis exspectares Ant. 296. *τοῦτο καὶ πόλεις πορθεῖ, τοῦτ᾽ ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.* Sed *καί — τε* in partitione non dici recte Hermannus censuit ad Bacch. 303., cf. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 144.

14. Iam cum aliis particulis coniunctum consideramus. *καὶ γάρ* et *καὶ — γάρ* et *etenim* et *nam etiam* significat. *καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει* Phil. 1107 ch. *nam etiam.* In quo genere loquendi inutilissima est multorum suspicio *καὶ γὰρ καί* postulantium, veluti Schaeferi ad Dion. de C. V. p. 228. ad Dem. t. I. p. 501., quae refutatur a Meinekio ad Menandr. p. 343. Fritzsch. Qu. Luc. p. 33. Stallb. ad Plat. Hipp. M. p. 290, c. (191). Eodem modo dicta haec sunt: *καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα* Phil. 1252. *καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ᾽ ὀργάνειας* Oed. R. 334. *καὶ γὰρ ἃ κράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο* 1523. *πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρῄζεις* Oed. Col. 524. *καὶ τῆς ἄγαν γὰρ ἔστι που σιγῆς βάρος* Ant. 1241. *καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ τῆς πατροφόντου μητρός* Trach. 1114. *καὶ γὰρ τὰ δεινὰ — τιμαῖς ὑπείκει* Ai. 654. *καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ᾽ ἵξομαι* 1344. *κἀμοὶ γὰρ ἂν πατὴρ — ἀνῆκ᾽ ἂν ἐς φῶς* Scyr. VI. 6 (501 D.). Nec tamen perpetua ea significatio: nam est etiam, uti *καὶ γάρ etenim* interpreteris. *καὶ γὰρ ἡνίκ᾽ ἦσθ᾽ ἄνω, ξὺν σοί μεν εἶχον τῶν ἴσων* El. 1158. *χἠ ναῦς γὰρ ἄξει* Phil. 523. *καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ* Oed. R. 1448. *καὶ γὰρ ἄλοὺς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα* Oed. Col. 553 m. *καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ, τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος* 730. *καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον* 1695 m. *καὶ νῦν γὰρ — σωθείς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν* Ant. 330. *καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου* 485. *καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ᾽ εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ* Trach. 92. *καὶ γὰρ οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακράν* 316. *καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος μῦθον μάτην ἤκουσας* 339. *καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις* 388. *καὶ γὰρ σὺ σιγηλὸς εἶ* 415. *καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι τά γ᾽ ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει* 621. *σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον* Ai. 811. *καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις, λόγοις κολάζειν* 1138. *κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ᾽ οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ* 1315. *καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ᾽ ἔχει κράτος μέγα* Aload. III (101 D.). *καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα — σοφὸν τίθησι* XI. 9 (109 D.). *καὶ γὰρ χαρακτὴρ — τί μοι παρηγορεῖ* Hel. I. 1 (186 D.). *καὶ γὰρ Ἀρ-*

γείους ὁρῶ Eriph, VII (208 D.). καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον — ἔχουσι Creus. IV. 2 (325 D.).

Καί γε *atqui* s. *et sane*. καί σέ γ' εἰςάξω Phil. 670. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω sc. δεδογμένον 1261. καὶ πέλας γ' ὁρᾷς 1280. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ Oed. R. 963. κοὐδέν γε θαῦμα 1132. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν 1319. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω 1446. καὶ σοί γε κἀμοί Ant. 573. καὶ θεῶν κἀμοῦ γε Trach. 444. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ — ἐπισκήπτομαι Ai. 1355. καὶ κλίνεταί γε Thyest. VI. 6 (239 D.). Sunt, in quibus καί *etiam* sit, quae v. infr.

Καὶ δέ uno membro iungi negabat Porsonus ad Or. 614., defendit Herm. ad Vig. p. 847. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε Phil. 1346. Pors. παῖ. Nam γε inferciendi propter sequens ἔγωγε copia non erat. Sed fatendum, hoc unicum esse apud Sophoclem exemplum. Nam alterum *καὶ — δέ* pro καί — καί sive μὲν — δέ dictum habet. χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν θηρώμεθ' εὐθύς Ant. 428. In Aload. XI. 4. (109 D.) editum ἔπειτα δέ. Cod. Stobaei unus κἄπειτα δέ, quod verum esse potest et ipsum. Sed minime infrequens apud alios scriptores καὶ δέ docuerunt Abresch. Lectt. Aristaen. p. 252. et ad Aesch. Eum. 409.: cf. Schaefer. ad Long. p. 350.

Καὶ δή *iam vero, atque iam*: rarius interposito vocabulo. καὶ δὴ μεθίημι Phil. 807. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα (ὁρῶ) Oed. Col. 31. φαίνει καὶ δή 170 an. καὶ δὴ λέγω σοι Ant. 245. λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ — κατέρχομαι 886. καὶ δὴ βεβᾶσι Trach. 344. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις Ai. 49. καὶ δὴ κομίζει 540. καὶ δή σ' ἐρωτῶ El. 309. καὶ δὴ λέγω σοι 548. 880. καὶ δὴ βέβηκα 1430. καὶ δὴ τελεῖται 1456. καὶ δὴ φάρει — καλύπτομαι Cris. II (330 D.). Sed in Ant. 722. Trach. 31. *καί* est *etiam*. Elegans ille, quo conditionem aliquam posi concedive quid significatur, particularum usus, de quo adi Elmsl. ad Eur. Med. 380., Sophocli testatus non est.

Καὶ εἰ dici non potuit nisi cum crasi. Plerumque *καί* copula est. σοὶ καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδει πέρι Phil. 617. κεἰ μὲν φοβεῖται Oed. R. 227. κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει Oed. Col. 457. σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος 489. ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός 1325. κεἰ μὲν δέδοικας Trach. 457. κεἰ μὴ — φρένες διάστροφοι ἀπῇξαν Ai. 442. κεἰ μὴ θεῶν τις — ἔσβεσε 1036. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν 1375. *Etsi* significat in re facta: κεἰ νῦν δυστυχῶ Ai. 677. κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν 941. κεἰ καλῶς λέγεις Oed. R. 986. κεἰ μηδὲν ἡδύ 1516. κεἰ μοῦνος εἰμί Oed. Col. 879. κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω 961. κεἰ νέα παραινέσω 1183. *Etiamsi* de re in cogitatione posita: κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν Oed. R. 669. κεἰ σμικρόν ἐστι 1077. κεἰ βραδὺς εὕδει Oed. Col. 307. κεἰ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν 661.

κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ Ant. 234. κεἰ μὴ οὐ προὐκήρυξας 457. κεἴ τις ῇ σοφός 706. al. κἤν, v. εἰ. κεἰ μὴ δοκῶ σοι El. 607. Significationes confundi iam Schaeferus notavit ad Longum p. 355.

Καί — καί in uno enuntiato coniuncta *atque etiam* significant. ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα Phil. 274. ἐλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν 308. Sed falso legebatur κἀκ τῶνδε χαὖθις Naupl. V. 5. (379 D.): recte nunc γ' αὖθις editur.

Καὶ μήν atqui, et vero. Ineptissimum de his decretum prostat nescio cuius Angli Diar. Class. XXXIII. p. 60. refutatum ab Hermanno ad Antigonam 554., semper sic novae personae introitum indicari, nisi addatur γε. Elmsleium esse suspicor, qui idem pronuntiaverit ad Eur. Heracl. 119. Non nuntiatur illud: καὶ μὴν ὀκνῶ μέν Oed. R. 749. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην 1005. ubi ne locus quidem γε inserendi. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία Ant. 554. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων 1041. ne hic quidem γε interponi potuit, nec in καὶ μὴν θυραῖος Ai. 781. καὶ μὴν ἔτι ζῶν — ἐφίετο 969. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσω σ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ El. 313. καὶ μὴν ἐφίημι 546. Contra nova persona inducitur: καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος Θησεὺς Oed. Col. 555. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος — ὁδοιπορεῖ 1251. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Ant. 522 an. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην 1165. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει 1242 an. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον πάρεισιν Ai. 1147. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην 1202. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προςπόλων τινὸς — αἰσθέσθαι El. 78. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε 1412. In fr. inc. CV. 153, 1. (938 D.) cum apud Hesychium legeretur καὶ μή, iure Brunckius καὶ μὴν scripsit.

Καὶ μήν γε idem paulo fortius enuntiat. καὶ μὴν ἐρῶ γε Phil. 656. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη Oed. R. 290. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν 345. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος 836. Cum Laur. A. a prima manu, Pal. Flor. Γ. Δ. γε omittant, ipse quoque delendum puto. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι 987. γε insertum versus fulciendi causa a Porsono ad Phoen. 1638. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ 1004. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω 1066. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν ἥξοντα Oed. Col. 397. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος Ant. 221. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην 527. Scribendum puto φόβοισιν. καὶ μὴν πέλας γε προςπόλοις φυλάσσεται 535. καὶ μὴν ποιήσω γε El. 1034. καὶ μὴν ὁρᾷς γε πάντα τῶν ἐμῶν κακῶν 1179.

Καίπερ cum participio dici solitum certe ab his rectius καί περ scribatur, qui inconstantia maxima οὐκέτι et οὐκ ἔτι, καίτοι et καί τοι scribunt. καίπερ οὐ δύςοργος ὤν Phil. 377. καίπερ ὢν ἀκράτωρ ὁ τλή-

μων 483. ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο 643. *non ut ex magna copia deligere possis.* Hoc loco participium nec addi nec subaudiri potuit. καίπερ ὄντα δυςμενῆ Ai. 122. καίπερ ὧδ' ἀτώμενος 377. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου Oed. R. 1141. γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως 1326. σκοτεινός pro participio dici, nec addendum ὢν videtur. δι' ὄχλων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ant. 390. καίπερ γέρων ὢν Thyest. V. 1 (238 D.).

Καίτοι s. **καί τοι** (sed coniunctim mea sententia scribetur) *tamen certe* s. *quanquam quidem.* καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ — ζυγεὶς ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς Phil. 1014. καίτοι σ' ἐάσω 1241. καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε κατέκτανε Oed. R. 855. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν Oed. Col. 271. (Herm. καί τοι) καίτοι τοσαύτη τέρψις 779. καίτοι τί φωνῶ; 1134. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν — κατέσχον Ant. 498. (Herm. καί τοι) καίτοι φθιμένῳ — μέγ' ἀκοῦσαι 830 ch. καίτοι σ' ἐγὼ 'τίμησα 895. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος 939 ch. καίτοι δέδοκται Trach. 716. καίτοι σμικροὶ — σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Ai. 158 an. καίτοι σε καὶ νῦν — ζηλοῦν ἔχω 548. καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προςαυδήσω 842. καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς 1050. καίτοι τὸ μὲν δίκαιον — ᾗ σὺ κρίνεις El. 330. καίτοι πολλὰ — ἐξεῖπας; 510. (Herm. καί τοι).

Καίτοι γε cum amplificatione aut restrictione dicitur. καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν — διειπεῖν Oed. R. 393. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα 1455. καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ Ai. 436. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα El. 324. (Herm. καί τοι).

Eas autem particularum consociationes, in quibus καί vim peculiarem minime ostendit, velut si cum adverbiis et praepositionibus, καὶ εἶτα, καὶ ἔπειτα, καὶ ἐν, καὶ ἐπί, item cum ἄν, hoc loco non opus enumerare: quibus καί aliis subiicitur, suo loco quaerendae, velut δὴ καί, ἢ et ἢ καί, εἰ καί.

B. Ad *adverbii propius accedit indolem* **καί**, cum significat *etiam*: quod genus ad aliarum quoque particularum vim, velut *iam, adhuc, certe, quin, insuper* inclinat.

1. cum *nomine et pronomine* iungitur. καὐτὸς ὢν νέος — εἶχον Phil. 96. εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ 192 an. cf. ὅσ' οἶδα κἀγὼ Oed. Col. 53. *quantum equidem scio.* ἢ γάρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου; 248. ἢ γάρ τι καὶ σὺ — ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις 322. ὅτι χὴ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ 326. χὠ λόγος καλὸς προςῆν 352. ἀλλ' ἢ χοὖτος οἴχεται θανών; 412. ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι — ἐμποδίζονται 429. Herm. ἀλλ' αἱ. Vulgatam defendimus in v. ἐμποδίζω. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν 433. καὶ Ἅιδου θανὼν πρὸς φῶς ἀνελθεῖν 620. ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία 638. καί ποι πολλάκις τάδ' εὐξάμην 1007. *et — quidem.* Wakef. coni. καίτοι

inutiliter. *εἴ τι κἀμ' οἰκτείρετε* 1031. *ταῦτά σοι χἡμεῖς φαμέν* 1062. *οὔτοι νεμεσητόν, — καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν* 1180 m. *ἀλλὰ κἀμέ τοι ὄψει* 1239. *χὠ λόγος τοιόσδε μου* 1371. *atque etiam* significat, cum copulans, tum addens aliquid cum praeferentia. *καὶ σοὶ ταῦτα — παρῄνεσα* 1419. *tibi quoque* praecipio. *κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι* 1434 an. *ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς* Oed. R. 22. *καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ* 44. *λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορα — πάντ' ἂν εὐτυχεῖν* 87. *πλέον φέρω τὸ πένθος, ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι* 94. *quam vel animae meae. εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ — ἠνύσατε* 164 ch. *εἴ τις ἢ φίλον δείσας — ἢ χαὐτοῦ* 234. *εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς* 283. *ἥξει — κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω* 341. *etiamsi. ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν* 342. *εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων, καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου* 349. *εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;* 364. *τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ* 409. *σοῦ μαθεῖν δικαιῶ — ἅπερ κἀμοῦ σύ* 575. *ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος* 582. *ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεῦσαι* 619. *κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν* 630. *ἔπειτα κἀμέ* 648. *δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον* 681. *δίδαξον κἀμέ* 698. *ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει — παρών* 757. *ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγώ* 770. *αὔτως δὲ καὶ σύ* 931. *πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν — μητρὶ ξυνευνάσθησαν* 981. ubi cave *καί* credas abundare. Refertur ad praegressum *πολλοί: multi per somnia et cum matribus quidem suis coierunt. εἰ χρή τι κἀμὲ σταθμᾶσθαι* 1110. *ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι* 1239. quantum *in me quidem* memoriae. *δείξει δὲ καὶ σοί* 1294. *ἦν ταῦθ', ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς* 1336. *ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρόσατον βροτῶν* 1345 m. *θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν* 1356. *ἀλαῶν ὀμμάτων ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος* Oed. Col. 149 ch. *κἄμοιγέ που ταῦτ' ἐστίν* 264. *ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε* 277. *ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν* 299. *δίδασκε καὶ τόδε* 481. *ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν ψυχήν* 499. *vel pro millenis. κἀγὼ γὰρ (ἐπειθόμην)* 524 ch. *κἀμοῦ μὴ παρόντος* 672. *τοιαῦτα μέντοι καὶ συ προσφέρεις* 785. *φράσω δὲ καὶ τοῖσδε* 787. *ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε* 815. *ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει* 820. *βίον οἷον κἀμέ, γηρᾶναι* 874. *τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν* 884. *τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά* 1001. *οἴκοι δὲ χἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν* 1041. *ὧν καὶ χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν* 1054 ch. cum hyperbato, de quo v. infr. *ὅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ τούτων* 1151. *σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σώζῃ θεῶν* 1212. *ὡς καὶ τόνδε — δειναὶ ἆται κλονέουσιν* 1244 ch. *ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς* 1269. *καὶ πρὸς σοί, πάτερ, παρασταθήτω* 1270. *ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων* 1302. *καὶ σύ που παρὼν ἔξοισθα* 1583. per parenthesin inserta *idque vel tibi notum. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις* 1694 m. *ξύμφημι καὐτός* 1744 m. *λέγω γὰρ κἀμέ* Ant. 32. v. Erf. *μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδε* 278. *ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν* 323. *vel* s. *adeo falsa placere. καὶ πολιοῦ πέραν πόντου — χωρεῖ* 334 ch.

οὕτω δὲ χαὔτη — ἐξῴμωξεν 422. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ᾽ ἀφανδάνοντ᾽ ἔφυ 497. δρῶσι χοὖτοι 505. εἰπέ — καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου φήσεις μετασχεῖν —; 530. ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι 563. φεύγουσι γάρ τοι χοἱ θρασεῖς 576. φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὤν 658. γένοιτο μέντἂν χἀτέρως καλῶς ἔχον 683. γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ᾽ ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι 715. σὺ καὶ — φρένας παρασπᾷς 786 ch. σὺ καὶ τόδε νεῖκος — ἔχεις ταράξας 788 ch. ἤδη ᾽γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι 796 an. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς 935 ch. ἀλλὰ κἀπ᾽ ἐκείνᾳ Μοῖραι — ἔσχον 973 ch. ἔγνωκα καὐτός 1082. καὐτὸς τεθάμβημαι 1231. μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει 1238. ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι Trach. 320. οὐχὶ χἀτέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; 459. ὃς κἀμὲ — ψαύει 559. τὸν — ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα πημήναντα 711. πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; 715. ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν 717. ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ 723. quae vel aliquid animi addat. ἀρκέσει καὶ ταῦτα 1206. κρεῖσσον κἀμέ γ᾽, ὦ πάτερ, θανεῖν 1226. δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον Ai. 66. ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς — θόρυβοι κατέχουσ᾽ ἡμᾶς 141 an. τάχ᾽ ἄν τιν᾽ αἰδῶ κἀπ᾽ ἐμοὶ βλέψας λάβοι 338., quid hic sit καί, Hermannus ostendit. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα 451. ἔχειν σ᾽ ἂν οἶκτον, ὡς κἀγώ, φρενὶ θέλοιμ᾽ ἂν 521. ὥστε καὶ — κολεῶν ἐρυστὰ διαπεραιώθη ξίφη 716. ὡς καὶ παρ᾽ ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν 907. ἀλλ᾽ ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον 1063. οὐδ᾽ ἔσθ᾽ ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1083. καὶ σοὶ προσεῖρπον τοῦτ᾽ ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ 1234. τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, βαλεῖτε χἡμᾶς 1288. βουλήσει ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ᾽ν ἐμοὶ θρασύς 1294. vel ignavus potius videri malles. τί γάρ σ᾽ ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1304. aut adeo aut vel (sc. minimum) significat καί. κἀμοὶ γὰρ ἦν — ἔχθιστος 1315. ὡς κἄμ᾽ ἐπαυχῶ — λάμψειν El. 65. οἶδα κἀμαυτήν 324. τοιαῦτα δ᾽ ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν 329. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι 451. ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν 567. ἦ καὶ τοῦτ᾽ ἐρεῖς —; 581. κἀγὼ τοῦδ᾽ ἵστωρ 840 m. οἶσθα καὶ σύ που 936. σόν ποτ᾽ ἢ κἀμὸν γένος 953. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος 1019. ὡς καὶ σὺ — αἰῶνα — εἵλου 1074 ch. ὅρα — κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης ἔνεστιν 1235. ξύμφημι κἀγώ 1248. ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν 1446. ὅπως τὸ συγγενές τοι κἀπ᾽ ἐμοῦ θρήνων τύχῃ 1461. βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ προσκεῖται σοφά Alet. II (89 D.). ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή Thyest. IV. 1 (237 D.). εἰπεῖν καὶ τὸ μὴ καλόν Creus. II. 3 (323 D.). ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι τῶν — κακῶν Mys. I. 1 (358 D.). λήθουσι γάρ τοι κἀγχέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Oenom. V. 1 (424 D.). τίκτουσι — καὶ νόσους δυσθυμίαι Tyr. XII (584 D.). ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται Phaedr. II. 2 (605 D.). ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσει

κατά VIII. 2 (611 D.). i. e. ipse Iupiter. ὅρκοισι — καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα inc. XVI. 1, 1 (670 D.). γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ LVIII. 1, 2 (718 D.). εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται LXXXII. 1 (746 D.).

2. *cum verbo.* μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Phil. 46. τοὺς δὲ καὶ πράσσειν στυγῶ 87. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα 234. καὶ ταῦτ᾽ ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν 380. ὧν δ᾽ ἂν κἀμείβῃ μ᾽ αὖθις 833 ch. Libri καί omittunt ἀμέτρως. Significat *ja.* πρὶν μάθοιμ᾽ εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 949. οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν 979. τοιοῦτος ἦσθα — χὤτε μοὺ τὰ τόξ᾽ ἔκλεπτες 1255. ἑτοῖμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω Oed. R. 92. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον 346., quo loco eis adversatur Hermannus, qui καί ad consequens τε referunt, nunquam καί — τε Latinorumve *et* — *que* pro καί — καί dictum esse affirmans. σὺ καὶ δέδορκας, κοὐ βλέπεις, ἵν᾽ εἶ κακοῦ 413. *tu vides adeo, nec vides tamen ubi mali sis* v. Herm. εἰ δ᾽ οὖν τι κἀκτρέποιτο 951. ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; *imo, quem dicis?* Corrigit homo sese, quasi plane ignarus, quid rei sit. τοῦτ᾽ ἔστιν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον 1582. εἰ καὶ δυνήσει γε Ant. 90. *dummodo poteris.* κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; 550. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δή 722. ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 766. *vel interficere vis?* μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ 919. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος 1049. ποίῳ δὲ κἀπελύσατο — τρόπῳ; 1298. τί δ᾽ ἄν με καὶ κρίνοις; Trach. 313. *quae vel cogitari potest exquirendi causa?* ταῦτα καὶ πράσσω 597. ἀνατέτροφας ὅτι καὶ μύσῃ 1005 m. εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή Ai. 803. εἰ καὶ ζῇς θανών 1106. *si vivis adeo cum occisum te dicas.* ποῖ βλέπων — καὶ θροεῖς 1269. *audes adhuc.* οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή; 1327. κἀπιτηδεύειν κακά El. 301. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 377. *Num revera;* plane eo sensu Germanis suo *auch* uti mos est. ἐάν περ καὶ λέγῃς 583. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς 1015. πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά 1043. δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Ai. Locr. I. 1 (11 D.). πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν (vulgo λαλεῖν) Aload. VI (104 D.).

3. Cum *adverbio.* ἐπηυδώμαν σε κἀκεῖ Phil. 394. cf. Ai. 842. ἔστιν αὖ κἀνταῦθα 427. ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν 652. εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις 949., quo tamen loco καί rectius fortasse ad μετοίσεις retuleris. δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων 999. *vel nunc*, non *nunc adhuc*, nam de re praeterita sermo non est. καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦν 1203. τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ᾽ ἔβημεν Oed. R. 148. ἔλθετε καὶ νῦν 166 ch. καὶ νῦν ἔθ᾽ αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι 557. εἴτ᾽ οὖν ἐπ᾽ ἀγρῶν, εἴτε κἀνθάδ᾽ εἰσιδών 1049. ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν 1052. cum hyperbato. εἶπον — καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν Oed. Col. 936.

ὅνπερ καὶ πάλαι κατεῖχομεν γνώμῃ 1254. *καὶ πάρος* 1736 ch. cf. Herm. item 1741 ch. *καὶ πάλαι — ἐῤῥόθουν* Ant. 289. cf. Heindorf. ad Plat. Sophist. p. 279. *οὐκ οἶσθα καὶ νῦν* 316. *ne nunc quidem didicisti? καὶ νῦν — ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν* 330. *οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι* Ai. 920. Inprimis Graeca structura est vocum *πρὶν καί* compositarum: *φάσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους;* Trach. 395. *παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων* Ant. 280. cum hyperbato. Inverso ordine coniunctarum: *ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν, ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν* Trach. 4. — *γένοιτο μεντἂν χἀτέρως καλῶς ἔχον* Ant. 687. *ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι* 886. *καὶ δίχα κείνων* Ai. 755. *κἄνευ θεοῦ* Oed. Col. 404. *κἄνευ — γνώμης* 670. *κἄνευ τῶνδε* 820.

4. Cum *comparativo* compositum *exaggerandi* et *extollendi* vim habet. *ἄξιος — φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν* 764. *τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν* 772., quae video aliquantum esse diversa; ex quo generis sunt etiam *πολλῷ γ' ὅσῳπερ καὶ σαφεστέρων κλύω* Oed. Col. 796. *εἴ τις δύο ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται* Trach. 940. Sed *νέμοιμ' ἂν τῇσδε καὶ μείζω χάριν* Ai. 1350. primo exemplo simile.

5. Hinc illud est, quod *adiectivis interpositum*, item *pronomini demonstrativo plurali coniunctum* significat *et quidem*, *ἐπεξηγητικῶς*, *und zwar*. Cf. Schaef. ad Iul. Orat. p. XIV. ad Greg. Cor. p. 985. coll. Fritzsch. Qu. Luc. p. 9. *ἥτις τὴν τεκοῦσαν ὑβρίσειν, καὶ ταῦτα τηλικοῦτος* El. 604. *πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα* 1447. etsi hoc aliter explicari potest. *τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον* Ai. 735. Et solet duobus adiectivis interponi *καί explicative* dictum: *πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ* Trach. 1267 an. *ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη* Ai. 1251. *πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ κοὐ ψευδόφημα* Oed. Col. 1513. Adverbiis similiter praemissum vidimus *καὶ πάλαι* Phil. 1203. *καὶ κάκιστα* Ant. 886.

6. Est ubi interpreteris *vel*, *iam*, minuendi significatione. *ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν* Phil. 79. *κἀξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι Καδμείοισι* Oed. Col. 1396. *οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας, ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν* Phil. 339. *οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν προςδέγματ' αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως* Trach. 624. *δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε — νόσον* Ai. 66. ubi *etiam* ineptum esset. *μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος* El. 1135. *ὅπως καὶ σοὶ φίλον, καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε* 1294. *ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν* El. 1475. v. Fritzsch. Qu. Lucian. p. 7.

7. Cum *participio* iunctum commode *καίπερ* explicatur, quod ipsum apud Homerum nunquam coalescit in unum; etsi minime puto

καί ita dictum *quamvis* significare, quae Valckenarii sententia erat ad Phoen. 277., brevibus refutata ab Hermanno ad Oed. R. 413. *τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ ἐπαξιῶ σε — ἐξειδέναι* El. 647. *θέαμα — οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι* Oed. R. 1296. *ὑφ' ὧν ἐγὼ ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὢν ὅμως* Oed. Col. 855. *πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως καὶ τηλικόσδ' ὢν ἀντιδρᾶν πειράσομαι* 963. *μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν — βαρύς* Trach. 1192. *ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα* Ai. 85. *ὡς — ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσαι* 1006. *ὅρα μὴ κρεῖσσον ᾖ καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν* Aload. VIII. 2 (106 D.). *τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν* Past. V. 2 (447 D.). *εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος — τεκταίνεται* inc. LXXIV. 2, 1 (746 D.). *ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν δοκῶμεν εἶναι κἀποδημοῦντος πατρός* C. 12 (779 D.).

8. Ut in tali enuntiato *ὅμως* additur, rectius apodosi inserendum, ita *καί* est ubi *ὅμως δὲ καί* valeat. *οἶδ' ὅτι νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγώ, οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ* Oed. R. 60. *καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα* Trach. 1061. *καὶ ταῦτα — χρεὼν ἐπαινεῖν* Ter. VII. 11. (517 D.) cum indignatione patiendi.

9. In *ἀλλὰ καί*, sive praecesserit *οὐ* vel *οὐ μόνον*, sive non praecesserit, suae significationis tenax est, *partem orationis* prae aliis extollendi. *πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν* Ai. 1292. quae verba affert Aristides t. II. p. 237. *οὐκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον* El. 1445. Cui simile, etsi non praecessit *ἀλλά*, est illud Ai. 800. *χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον. ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται — ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω ψυχὰς ταράσσει* Phaedr. IV. 2 (607 D.). *ἀλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ τυλεῖα* Iphicl. s. Oicl. 1. quod Dind. recte inter incerta posuit (794). Hinc ad remotius quoddam vel mente subaudiendum relatum *ἀλλὰ καί* significat *contra etiam*: *οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· (sc. τεθνᾶσι)· ἀλλὰ καὶ μέγα θάλλοντές εἰσι* Phil. 417. *οὐδ' ἢν θέλῃ δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ στείχειν ἅμ' αὐτοῖς* 970.

10. Saepe *καὶ — καί composita* ita exstant, ut prius illorum *etiam* s. *vel* significet; quorum *etiam* ampliativam, *vel* deminutivam vim habet. *μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα* Phil. 13. (*vel*, nos *gar* dicimus; nec Matthiaeum nec Hermannum h. l. probo). *εἴτ' ἴδοι τι καὶ ποτὸν λαβεῖν καί που πάγου χυθέντος — ξύλον τι θραῦσαι* 292. *ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ ἐμός, καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης* Oed. R. 1201 ch. Ineptissime quis vertat *et rex appellaris*. *ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;* Ant. 399. *ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας* 1082. *νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς* Ai. 427. (*vel.*) *ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον, καὶ μὴ δοκῶμεν — οὐκ ἀντιτίσειν* 1085. *οὕτω δὲ*

καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα — τάχ' ἂν — χειμῶν κατασβέσαι 1126. καὶ — συνθάπτειν θέλω, καὶ ξυμπονεῖν 1376.

11. Eo sensu etiam cum *aliis particulis coniungitur.* καὶ — γέ. καί ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη Phil. 38. οὕτως δὲ καὶ σύ, ξεῖνε Oed. R. 931. κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν Trach. 1226. καὶ πρίν γε φωνεῖν — ἐσώζετ' ἄν El. 982. Et bis in eadem sententia ita ponitur, ut prius sit *et*, alterum *vel*: καί τι καὶ βορᾶς ἐπωφέλημα σμικρόν Phil. 274. καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος προςέδοσαν 308. Item καί — τε καί. ἦν δὲ κἀμπέλου σπονδή τε καὶ ῥάξ Polyid. IV. 2 (464 D.).

12. In *interrogatione* positum. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφαβεῖσθ' ὕπερ; Oed. R. 989. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; 1129. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου; Ant. 560. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ ἐπ' ἀνδρὸς τοῦδε —; 722. ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 766. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 769. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; 1298. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; Trach. 314. Horum in nonnullis aperte *etiam* significatur, Ant. 722. Trach. 314., cuius loci sensus est: *quid adeo (ja) in mentem tibi venit ex me quaerere.* Alia *accessionem* quandam continent pro interrogantis voluntate necessariam vel maiorem in modum expetitam: de quo genere Porsonus observavit ad Phoen. 1373., Herm. ad Vig. p. 837., Schneiderus ad Plat. Rpubl. IX. p. 571. C., Iacobs. ad Anth. Pal. t. III. p. 296., Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 54.; supervacaneum nusquam est.

C. Iam *sermonis* in ea particula *proprietatem* considerabimus.

1. Visum multis πλεονάζειν: de qua re Stephanus de Dial. Att. et Wolfius ad Dem. p. Lept. p. 230. rectius videntur existimasse quam Weiskius de Gr. L. pleonasmis p. 185., et qui hunc sequi videtur quamvis pleonasmi nomine abstinens Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 517., et Schaefer. Mel. Cr. p. 12. Certe non abundat in his quae vulgo afferunt: ὅσ' οἶδα κἀγώ, πάντ' ἐπιστήσει κλύων Oed. Col. 53. *quae quidem ego scio.* αὐτοῦ μέν, οὗπερ κἀφάνης 77. τόλμα —, ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, ἀποστυγεῖν 185 ch. ὥςπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε 277., ubi καί plane ita collocatum, ut solet ὅμως addito. βίον τοιοῦτον, οἷον κἀμέ, γηρᾶναι (δοῖεν) 874. θνητοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα κλῃς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προςπόλων Εὐμολπιδᾶν 1054 ch. Verba sic compone: ὧν καὶ ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν κλῄς *quorum quidem linguam coercet Eumolpidarum clavis.* — εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ Ant. 1238. χρόνῳ — χαρτόν, εἴ τι καὶ φέρεις Trach. 227., ubi εἰ καί est εἰ δὴ καί, *siquidem.* De Ant. 280. El. 1293. et his, quibus interrogativis formulis inseritur, aliis locis expedivimus. Unum novi locum, quo καὶ — καί ita componuntur, ut fallax ἐκ παραλλήλου positorum species

apparcat, prius autem *καί* plane otiosum sit. *ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ᾽ ἔπη γῇ τῇδ᾽ ὅδ᾽ ἁνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο* Oed. Col. 629.

2. Aliquando *omitti* videtur nec semper ita, ut *opposita maxime proferantur ἀσυνδέτως*. Notavit Kusterus ad Ar. Ran. 156. coll. Schaef. ad Long. p. 403.; et hi maxime de illo *ἀνδρῶν γυναικῶν*, quod etiam Sophocles posuit Ant. 1066. Sed extra antitheti figuram in *enumeratione* asyndeton reperitur *δάφνης ἐλάας ἀμπέλου* Oed. Col. 17. *ἀφώνως ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφήμου στόμα φροντίδος ἱέντες* 130 ch. *ὕδατος μελίσσης* 482. *ἤφριζον εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί* El. 709. *βοῶν ἰύζων* Phil. 11. Trach. 784. *φάτιν ἄφραστον ἀξύμβλητον* Trach. 690. *ὤτρυνον εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά* Ai. 60. *Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται* Ant. 339 ch. Inter duo membra asyndeton est cum gravi ad fortius ascensione Trach. 1043. *ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας, πνεύμονάς τ᾽, ἀρτηρίας ῥοφεῖ.* Cf. Stallbaum ad Gorg. p. 79. et Ind. v. *asyndeton*; Bornemann. ad Xen. Mem. p. 69.; Bernhardy Synt. Gr. p. 448. Nolim haec virgulis distingui.

3. Aliquando in versus fine ponitur, cum neque distinctio neque sensus particulae quidquam gravitatis imponi iubet: v. Reisig. Com. Cr. ad Oed. Col. p. 199. — *ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον* Phil. 312.

4. Non raro *καί* et copulativum et adverbiascens, quod *vel, adeo, quidem, at vero* vertas, non eo ponitur, quo exspectares loco, sed *ὑπερβάτως* aut post illud, quo sensu refertur, vocabulum, aut plane ab eo disiunctum. Neque vero referam huc, cum in interrogatione *τίς καί, πῶς καί* dicitur. Observarunt Boeckh. Not. Crit. ad Pind. Ol. VII. 25., et de *interposito inter articulum et participium praepositionemque et casum* Schaef. Ind. ad Greg. Cor. p. 1064. et ad Aesopi fabb. ed. Hensinger. p. 147. et 265.: hoc tamen genus apud Sophoclem non exstat. — *ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω* El. 633. Cod. Mon. *καλῶς*. Sed oportuit *καὶ τῇδε γὰρ ἐγώ*: Clytaemnestra etiam praesente Electra precatura Apollinem obscurius sese elocuturam profitetur. *ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν* Phil. 352., quod etsi ita interpretandum, velut *ὁ παῖς δύστηνος* Trach. 932. sc. *ὁ λόγος ὢν καλὸς προσῆν*, tamen vis sententiae fit, quam prosa oratione sic enuntiares: *καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος λόγος*. *τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ᾽ ἔβημεν* Oed. R. 148. pro *καὶ γὰρ τῶνδε χάριν*. *ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν* 1052. Oportuit *ὃν καὶ πρόσθεν*. *ὧν καὶ χρυσέα κλὴς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν* Oed. Col. 1054 ch. *πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι* Ant. 280. Iungenda *πρὶν καί*. *ἐγὼ — καὶ παρὼν ἐρῶ κοὐδὲν παρήσω — ἔπος* 1177. Debuit *καὶ ἐρῶ παρών*. Est enim *coram narrabo*, neque sic resolvi potest *ἐπεὶ καὶ παρῆν*, quoniam

etiam praesens affui: hoc enim *παραγενόμενος* dicendum fuit. — *οἴμοι τάλαινα· κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;* Ant. 550. cf. Herm. *εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου* 714. *οὐδεὶς ἄν, ὅςτις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας* Ai. 900. i. q. *οὐδεὶς ἄν, ὅςτις φίλος, καὶ τλαίη. ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ φῄς.* Oed. R. 1336. Rectius *ὅπωςπερ καὶ φῄς σύ.* Sed non habet hyperbaton Oed. Col. 1696 m. quem locum quomodo intelligendus sit docuit Hermannus.

D. Nonnullis locis de scriptura ambigitur. Phil. 29. libri (praeter Flor. *Γ.*, in quo *στίβου δ'*) *καὶ στίβου τ' οὐδεὶς κτύπος.* Tricl. *καὶ στίβου γε.* Illud improbat Hermannus, non propter *καί τε* coniuncta, quae *etiamque* significent, sed quia sequatur negatio, ut *οὐδέ* potius dicendum fuerit. Sed *καί τε* apud atticos poetas consociari tam arcte video nunquam. Phil. 796. libri omnes *ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'*, quod cum vel minus aptam, si vertas *imo bono animo es*, vel languidam sententiam faciat, si interpretere *at etiam fiduciam habe*, Hermannus coniecit *τὶ θάρσος.* El. 1242. libri *ἔξοιδα καὶ ταῦτα* sensu cassum, cum quid praeterea scire possit velitve nihil praecesserit. Hermannus verisimili et prope vera coniectura *ἔξοιδα, ναί, ταῦτα.* Ant. 1323 m. *οὐδ' ἔχω πᾷ θῶ* Hermannus. Libri *πᾷ καὶ θῶ*, praeter Aug. b., in quo *πᾷ καὶ τεθήσομαι.* Brunckius *πᾷ δὲ θῶ*, ex Canteri emendatione. *καί etiam* ab loci ingenio concitati et affectus pleni alienissimum. Denique Oed. R. 347. *ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι δ', ὅσον μὴ χερσὶ καίνων.* *Δέ* ex Flor. *Γ. Δ.* Neuius et Hermannus; ceteri *εἰργάσθαι τε.* Ad praecedens *καί* neutrum referri Herm. vult, cum soloecum sit *καί — τε* pro *τε — τε* s. *καὶ — καί.* Recte igitur *δέ* receptum, quippe exquisitius; sed explicandum *scito te mihi videri adeo machinatum cum aliquo facinus illud, perpetrasse autem tantum non manu tua occidendo.*

E. Sequitur locus de *crasi* particula *καί* effecta; quae cum apud Sophoclem, velut crases omnes, longe frequentior sit quam apud Euripidem et Aeschylum, ne a melicis quidem aliena est, etsi rarior quam in diverbiis. Quanquam de *crasis nomine* ponendo distinguendaque crasi et synaeresi discrepant schol. Dion. Thr. p. 698. qui quidem *ἔαρ* inter craseos exempla refert, Gramm. ad calcem Greg. Cor. editus p. 678; et Moschopulus p. 30. Titz. Hi rectius scholiastae Dionysii, etsi ne grammaticus quidem ille *ἀνώνυμος* crasin et contractionem satis recte distinguit. Nos, ut vulgo faciunt, crasin vocamus quae fit inter duo vocabula ita ut vel ex paribus vocalibus longa una exsistat, vel alterutra mutetur, vel utraque in diphthongum contrahatur, *ι* autem alteri sub-

functum ne exandiatur, vel plane excidat: κἀνά τἀμά κἀξ τοὐμόν χῶ χοἰ. De coronide monuit schol. Dion. l. c.

I. *Diverbiorum* haec sunt.

a. κ α ι α *coalescunt in* ᾱ. κ α ὶ ἄ ν, κᾱν. Ai. 45. 754. 1057. 1102. El. 306. Oed. R. 591. 615. Trach. 1124. Ant. 260.

κ α ὶ ἀ ν. κᾱν, κἀνάγει Ai. 131. Phil. 854. κἀναθεῖσα Ai. 471. κἀνόνητα Ai. 1251, κἀνέπιπτε El. 719. κἀνακωχεύει 722. κἀνάπαυλαν (vel λα) El. 861. Phil. 634. 866. κἀνέσωσεν et κἀνεσώσατο El. 1122. Oed. R. 1351. quamquam is senarius mediis commis intermixtus. — κἀναρίθμητος Ai. 631. κἀνήρετο Ai. 307. κἀνέπνευσε Ai. 267. κἀναδεικνύναι El. 1450. κἀνάγκη Phil. 1014. κἀναθήματα Ant. 286. κἀνακωκύει Ant. 419. et - σας 1212. κἀνέπτυε Ant 996. κἄναγνον Oed. Col. 949. κἀννεώσασθαι Trach. 395., certa enim Canteri emendatio vulgati olim καὶ νεώσασθαι. κἀνεστήσατε Oed. Col. 277. κἀνακουφίσαι Oed. R. 23. et κἀνακούφισιν 219. κἄνευ Oed. Col. 404. 670. 820. 918. κἀνακίνησις Oed. R. 727. κἀνακηρύσσων Oed. R. 450. κἀντί Oed. Col. 499. κἀντιβάς El. 565.

κ α ὶ ἀ γ. κᾱγ. κἀγαθός Phil. 119. 419. 1039. Ant. 662. Trach. 538. κεὐγάμους Oed. R. 1502.

κ α ὶ ἀ δ. κᾱδ. κἀδάκρυτος Trach. 1190.

κ α ὶ ἀ θ. κᾱθ. κἀθέως Oed. R. 254. El. 1172.

κ α ὶ ἀ κ. κᾱκ. κἀκροθίνια Trach. 748.

κ α ὶ ἀ λ. κᾱλ. κἄλλος κἄλλο Phil. 654. Trach. 903. Oed. R. 364. κἀλιτηρίου Oed. Col. 312. si vera scriptura. κἀλγεινῶς Ant. 432.

κ α ὶ ἀ μ. κᾱμ. κἀμπλάκω Ant. 550.

κ α ὶ ἀ π. κᾱπ. κἀπό Ai. 1209. El. 83. Oed. Col. 952. 1302. Trach. 763. et κἀφ' sequente vocali aspirata Oed. R. 351. κἀποδύρομαι El. 1112. κἀποφθίνει Phil. 455. κἀπόπληκτος Phil. 721. κἀπόλωλα Phil. 966. κἀπονοσφίσαι Phil. 967. κἀποσώζοντας Phil. 1365. κἀποφράγνυσαι Ant. 241. κἀποπλήσσομαι Ant. 1171. κἀπελύσατο Ant. 1298. κἀπόφημι Oed. Col. 318. κἀπαναίροντai Oed. Col. 425. ex emend. Hermanni; libri κἀπαναιροῦνται. κἀπροσήγορον Oed. Col. 1279. Trach. 1083. κἀπεσύλησεν Oed. Col. 1322. κἀπάτωρ Oed. Col. 1385. κἀπόνῳ Oed. Col. 1581. κἀποθαυμάσαι Oed. Col. 1582. κἀποθαυμάσαι Oed. R. 1467.

κ α ὶ ἀ ρ et ἁ ρ. χᾱρ, κᾱρ. χἀρπάσαι Phil. 640. In quo genere olim inepte asperum supra scribebant spiritum. κἀργεία Acris. IV. 2.

κ α ὶ ἀ σ. κᾱσ. κἀσαφῆ Oed. R. 439. κἀσφαλῆ Ant. 450.

κ α ὶ ἀ τ. κᾱτ. κἀτελῆ El. 1000. κἀτελεύτητος Oed. R. 336.

κ α ὶ α ὐ, καυ et aspirata vocali sequente χαυ. καὖθις Ai. 1338. καὐτός, καὐτοῦ etc. Ai. 340. El. 27. Phil. 96. 498. 617. 881. 1354. Oed.

R. 99. 927. Oed. Col. 797. 1001. 1151. 1592. Ant. 786. 1062. 1231. χαὐτή Ant. 422.

καὶ ἀφ. καφ. κἄφιλον Phil. 228. κἀφφόνως Ai. 753.

b. Καὶ ι non sequente vocali alia in κα coalescunt. V. Tryphonem ap. Apoll. de Adv. p. 496, 24. et ipsum Apollonium p. 497, 19.

καὶ ἐγώ. κἀγώ Ai. 24. 281. 287. 367. 521. 635. 797. 1018. El. 633. 898. 1248. Phil. 317. 355. 374. 790. Oed. R. 321. 409. 720. 731. 765. 794. 806. Oed. Col. 53. 525. 1339. Trach. 923. κἄγωγε Oed. R. 1170. — κἀγγύθεν Phil. 652.

κἄδρων Trach. 685. κἀδούλωσεν Trach. 407. κἄδει Phil. 280. κἀδήλωσα Ai. 31. κἀδόκουν Trach. 1161. et -ει Ai. 56.

κἄθηκας Oed. Col. 1359. κἄθηκα Trach. 688.

κἄκτος Oed. R. 676. κἀκτρέποιτο Oed. R. 851. κἀκκεκράτηκα Ant. 1023. κἀκχέω Phil. 113. κἀκλιπών Phil. 899. — κἀκεῖ Ant. 771. Ai. 842. 1361. κἀκεῖνος et casus obliqui Ai. 1014. El. 451. 693. Phil. 993. Ant. 1296. Oed. R. 714. Oed. Col. 613. Trach. 774. — κἀκεῖθεν Phil. 488. κἀκόσμησα Ant. 892. κἀκφύλασσε Oed. Col. 286.

κἀμάνθανον Oed. Col. 439. κἀμοῦ Ai. 515. El. 410. 442. 802. 1135. Ant. 745. Oed. Col. 332. 672. Trach. 44. 617. Oed. R. 575. κἀμοί Ai. 385. 1141. 1315. El. 962. Phil. 764. 1367. Ant. 32. 573. Oed. R. 630. Oed. Col. 86. 264. 641. κἀμέ Ai. 492. 499. 508. El. 65. 375. 984. 1348. Phil. 577. 762. 1031. 1239. 1352. Ant. 32. 274. 280. Oed. R. 64. 135. 140. 619. 648. 1110. Oed. Col. 299. 874. 876. 922. Trach. 41. 550. 717. 1226. — κἀμός et obliquae formae Oed. R. 629. El. 651. 1146. Ant. 6. κἀμαυτήν El. 324. κἀμφανῆ El. 1446. κἀμπνέοντα Phil. 871. κἀμάνευες Oed. R. 1052., quod notabile, quia καί non cum co coaluit, ad quod sensu refertur et in quo sonus praecipuus inest. κἀμπίπτει Oed. R. 1262.

καὶ ἐν κἀν. El. 1035. 1270. Ant. 658. Oed. Col. 1412. Trach. 925. 1109. Oed. R. 461. 757. 981. 1239. In hac praepositione illud observatione dignum, quod in thesi anapaestica crasis negligitur. καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Ant. 379. καὶ ἔπαινον ἔχουσα 811. etsi utroque loco metrum coalescere syllabas patiebatur. — καὶ ἐὰν κἄν. Ai. 15. 1017. 1056. 1098. 1163. El. 25. 1475. Phil. 1243. 1430. Oed. R. 341. Oed. Col. 1199. 1532. Trach. 594. 1097. 1098., siquidem lectio certa. — κἀνθένδε Ai. 712. κἀνθάδε Oed. R. 1049. Ai. 1351. κἀνταῦθα Phil. 427. Oed. R. 720. Trach. 932. κἀντεῦθεν El. 718. — κἀνακοίσωμεν El. 81. κἀνιαύσιος Trach. 164.

καὶ ἐξ. κἀξ, item καὶ ἐκ. κἀκ. El. 256. 560. 580. 736. Phil. 384. 404. 620. 862. Trach. 61. 181. 1099. Oed. R. 459. 562. 804. 1164.

2. *Anapaestorum crases* sunt: κἀναστήσεις Trach. 975. κἀγώ Phil. 192. 1434. κἄμοί El. 117. κἀκκινήσεις Trach. 975. χἠμεῖς Ant. 165. χῶ El. 97. Oed. Col. 1764. κοὐκ Ant. 930. κοὐδείς et obliquae formae Ai. 240. 1395. El. 100.

3. *Melicorum*, cum chori tum ἀπὸ σκηνῆς hae: καὶ ἃ χἀ Oed. Col. 711. καὐτός Ai. 384. Oed. Col. 1744. κἀγώ El. 840. κἄμοί Oed. R. 1356. κἀπί Ant. 973. κοὐ et composita Oed. Col. 958. Phil. 1085. Ai. 202. Ant. 332. Oed. R. 909. κἀμείβῃ Phil. 871. Hermanni emendatio.

4. *Vitiosa exempla* sunt χἄν librorum peiorum Oed. Col. 13. ex καὶ ἃ ἄν, cuius scripturae iure alia desiderat exempla Elmsleius, emendans ἃν δέ. Item χὐπό, quod in Tympanist. I. (563 D.) pro καὶ ὑπὸ (στέγῃ) edidit Brunckius Heathius καὶ στέγης ὕπο; verius Dindorfius κἀθ' ὑπὸ στέγης apud Cic. ad Att. II. 7. κἂν ὑπὸ στέγῃ contra sensum loci; χἠρετή, quod olim editum ap. Eur. Oedip. fr. 5., quod etiam χἠ 'ρετή et χ' ἀρετή scriptum exstat; κἀς pro καὶ ἐς v. Brunck. ad Anacr. 67, 44. κἠς, κἠπί, κὠμοιρον Lobeck. ad Ai. 7. — Scripturam κἄν, κἄτι optimorum librorum praesidio tutam praestat Porsonus praef. ad Hec. p. V. Lips. III. et Supplem. p. XVIII.; sed in χἠ, χαἰ, χἠμεῖς nulla est codicum fides, χ' ἡ et similia praeferentium. Nec antiquarum editionum certe constat scriptura: v. Pors. ad Med. 42. Elmsl. ad Med. 222. De subscribendo ι in κᾆτα vidimus: in κᾦνος agnoscitur Oro apud Etym. M. p. 551, 27.

Καινίζω novo. καί τι καινίζει στέγη Trach. 864. ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος schol. Passovio videtur στέγην fuisse scribendum explicanti *novi quid immutat domus formam; (etwas Neues gestaltet die Wohnungen nostri.)*

Καινοπαθής quod nunquam quis pertulit, inauditus. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ Trach. 1267 an. In glossa et schol. memoratur alia scriptura quaesita quidem καινοπαγῆ, quae in cod. Harl. inest, supraque scripta in Flor.

Καινοποιέω novo. τί δὲ — καινοποιηθὲν λέγεις; Trach. 870. Adsignificatur, ut solet in νεός, καινός, *novus*, sinistro omine res.

Καινός novus, qui ante non fuit, inde *non exspectatus.* ἦν τι καινὸν — κλύῃς Phil. 52. κῆδος καινόν Oed. Col. 380. Elmsl. coniicit κλεινόν. τί δ' ἔστιν — καινόν; 726. ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν σφῷν αὖ πέφασμαι καινός 1540. φανεῖν θεοῖς θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι Trach. 610., cuius loci meminit Eustath. p. 599, 44. καινόν Herculem θυτῆρα dicit novo modo ornatum et instructum, usitato similium componendorum acumine. κεινόν Valck. coniecit schol. in N. T. vol. I. p. 313. — μαντεῖα καινά Trach. 1155. οὐδὲ — τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Oe.

apud Apollonium, sed Apollonius ipse de Adv. p. 497, 19.; ille quidem eo argumento, ut κᾆτα simplex vocabulum idem quod καί significans diceret, hic solum ut videtur παραδόσει secutus. Quidquid est, idonea cur subscribatur ι ratio cogitari non potest. Legitur κᾆτα Sophoclis Ai. 1131. Phil. 84. 1267. Ant. 1006. Oed. R. 544. 1023. 1500. Oed. Col. 419. 1009. De codicum scriptura silent.

d. Καὶ ἡ elisione facta in χῂ commiscetur. χῂ El. 1031. Phil 536. 523. Ant. 454. 1237. Oed. R. 232. Oed. Col. 565. χἠμεῖς et obliqui casus Ai. 1288. Phil. 1062. Ant. 428. Oed. Col. 1041.

e. Καὶ ὁ s. ὀ sequente consona in ῶ coalescunt, ut ι elidatur. χὠπόσοι Ant. 214. et — α Oed. R. 1407. χὤτε El. 1262. Phil. 1256. Oed. Col. 1039. χὤτι Oed. R. 932. Oed. Col. 31. 495. 578. χὤταν El. 1017. Phil. 503. Ant. 491. Oed. Col. 1527. χὤπως El. 678. Oed. R. 1251. Oed. Col. 1150. χὤπου Phil. 1039. χὠπόθεν Aload. XI. 7 (100 D.). κὠδυρομένη El. 794. κὠδύρεται Ai. 320. 370. Idem fit in καὶ ὁ χὠ; Trypho ap. Apollon. l. c. p. 496, 30. Ai. 450. 634. 1020. 1308. Electr. 1019. 1091. Phil. 264. 336. 344. 352. 770. 1371. 1453. Oed. R. 401. Oed. Col. 7. 375. 580. 884. 1376. 1513. Ant. 508. Trach. 344. 563. Thyest. V. 2 (238 D.). — Sin sequitur vocalis, quae non potest esse nisi ῐ vel ῠ, partim αῑ elisione abiicitur; Trypho l. c. χοἰ Phil. 561. Ant. 538. 577. 1033. Oed. R. 275. Oed. Col. 1663. χοἶδε Ant. 565. Sed Orus χῳ praecipit apud Etym. M. p. 816, 34., quod Doricum potius quam atticum, velut ᾡπόλος, etsi extra pronominis usum καὶ et ὠ in ῳ contrahenda videntur, ut κῳκίαν Ar. Thesmoph. 355.; cf. Reisig. Syntagm. Crit. p. 30. — κοὐ, κοὐκ, κοὐχ, κοὐχί. Ai. 33. 96. 113. 633. 680. 800. 1115. 1221. El. 608. 873. 1038. 1198. 1485. Phil. 385. 523. 551. 757. 934. 1002. 1035. 1060. 1218. 1240. 1292. 1333. 1357. Ant. 273. 439. 676. Oed. Col. 51. 318. 398. 632. 827. 917. 1032. 1371. 1471. 1513. 1601. 1609. Trach. 159. 234. 257. 432. 470. 473. 491. 744. 1035. 1045. 1051. 1205. 1239. Oed. R. 58. 413. 539. 567. 771. 849. 1237. 1282. — κοὐδέ Ant. 1023. κοὐδείς et obliquae formae Oed. R. 63. 1132. Ai. 856. 862. El. 336. Phil. 34. Ant. 263. 453. 702. 1178. 1217. Trach. 752. 1092. 1174. 1268. κοὔπω Trach. 461. 1037. κοὔποτε Ant. 207. κοὔτε Ai. 1211. El. 1127. Phil. 1305. κοὔτοι Ant. 674. Et cum aspiratione χοὖτος Phil. 433. 1067. χοὔτω Phil. 1356. Trach. 253. Oed. Col. 1538. Ant. 242.

f. Cum ῶ per elisionem coniungitur καί in χὡς Oed. Col. 569. (sequitur τις), ubi libri usitato mendo χ᾽ ὥς τις; Brunck. ex Tricl. χὥσπερ Elmsl. ex Vauvill. coni. χὤτι; recte χὡς τις restituit Reisigius. — χὥσπερ Trach. 712.

servata opportunitate redundat, significare. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω El. 31. Est εἰ μὴ λέγειν ἁμαρτάνω, εἰ μὴ ἀνεπιτήδεια λέγω, itaque intelligenda veteris scholiastae explicatio εἰ μὴ ἐγκαίρως λέγω κατά τι. Alter ἐὰν ὑπάρχῃ οὐκ ἐγκαίρως καὶ καλῶς βεβουλευμένον. — καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν Phil. 464. Suid. v. ἐξ ἀπόπτου: *si commode navigaturi sumus*. Similiter dictum πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Phil. 151 ch. Schol. τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. Hermannus: *ut maxime tibi opportunum est*. Rectius *spectare nutus tuos*, *prout tuis convenit rationibus*. — De tono v. Arcad. p. 69, 17.

Καίτοι s. καί τοι v. καί.

Καίω v. κάω.

Κακάγγελτος *luctuose nuntiatus*. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Ant. 1272 m.

Κακανδρία *ignavia viro turpis*. τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε Ai. 993. Suid. v. κακανδρίᾳ.

Κακία *nequitia*. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν Oed. R. 511 ch.

Κακόβουλος *stultus*. κακόβουλος φροντίς inc. LVIII. 7, 2 (718 D.).

Κακογείτων *male vicinus*. οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον — ἀποκλαύσειεν Phil. 689 ch. Editiones nonnullae post κακογείτονα, plurimae, ut libri, post ἐγχώρων distinguentes στόνον κακογείτονα coniungi postulant. Schol. et Lessingius in Laocoonte p. 37. cum τινά coniungens de vicino homine intelligebat, sequutusque Brunckius. κακογείτων στόνος est *gemitus mali index*, quem aversere audiens. De vocabulo v. Lobeck. ad Phryn. parerg. p. 601.

Κακόθρους *infamis*, *obtrectationis plenus*. σὲ δ' ὅταν — λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Ai. 138 anap. Affert Suid. v. ζαμενής et κακόθρους cum vv. 136. 137.

Κακοπινής *sordidus*. κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ Ai. 374 m. *squalidum erronem* dicit Ulixen olim mendico cultu Troiam ingressum (Odyss. δ. 244.), unde astuta eius notatur timiditas. Affert locum Suidas v. ἄλημα et significat v. κακοπινέστατον, Eust. p. 108, 33. 352, 36. 1441, 19.

Κακός. I. *Adiectivi vice dictum*. 1. Genere suo et ratione *malum*, *non idoneum*, *ignavum*, *ingratum*, *exitiosum* significat. ἢ νῦν κακὸς — ἄγγελος παρῇν Trach. 346. γένοιτ' ἂν οὐ κακός Ai. 547. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν Phil. 898. εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει — κεκλήσομαι Oed. R. 521., *non malitia plenus dicar*, sed *obtrectatione obruar*. μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς σοῦ 545. Versum hunc et sq. affert Suid. v. δεινός et λέγειν. ἄρ'

R. 916. i. e. non iudicat nova ex veteribus oracula, quae falsa deprehendebantur. Affert Suidas v. ἔννους, utiturque Eust. p. 389, 7. — De tono v. Arcad. p. 64, 4.

Καινόω v. *κάω*.

Καίνω *occido*. *χερσὶ καίνων* Oed. R. 348. *ὁ καίνων* Oed. Col. 998. *καινέτω τις* El. 810. *ἔκανον* Oed. Col. 551 m. *ἔκανες* ibid. *ἐγὼ γάρ σ', ἐγώ σ' ἔκανον* Ant. 1304 m. Libri plerique communem formam *ἔκτανον*, sed illa in membr. et cod E. Brunckii et Laur. A. Alterum *σέ* hiatus expellendi causa ab Hermanno insertum. — *κέκονα παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ τοῦ κτείνω ἔκτονα, κέκονα*. Etym. M. p. 500, 54. (inc. CV. 106 s. 896 D.).

Καίπερ v. *καί*.

Καίριος *opportunus*; hinc *consilio idoneus*. *ἑστάτω μοι καὶ δέος τὸ καίριον* Ai. 1063. *ἤ τοι καίριος σπουδή* Phil. 633. *εἴ τι καίριον λέγει* Ant. 720. — *βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει* Phil. 850 ch. v. *βλέπω*. *χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια* Oed. Col. 812. *δρᾶν τὰ καίρια* Ai. 120. *φρονοῦντι καίρια* El. 221 m. Adverbiascit *πρὸς τὸ καίριον πονεῖν* Phil. 521. De homine: *καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ — στείχουσαν Ἰοκάστην* Oed. R. 631. Vitiose codd. quidam *κυρίαν*.

Καιρός *tempus iustum*, idoneum exsequendo consilio, *opportunitas*. *καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων — πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται* Phil. 826 ch. *ἡ μετ' εὐκαιρίας σύνεσις*. Est *si quis opportunitate temporis prudenter utitur*. *καιρὸς καὶ πλοῦς — ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην* Phil. 1436. *ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε* Oed. R. 1050. Flor. Δ. *ὡς καιρὸς εὑρῆσθαι*. *εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς αἰεὶ (βίου κυρῆσαι)* 1513. *ὑμῖν δ' ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν* Oed. Col. 830. *ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός* El. 22. *ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ* 39. *καιρὸς γάρ — μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης* 75. Affert Suid. v. *ἐπιστάτης* et v. *καιρός*. *οὐ μή 'στι καιρός* 1250. *χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος* 1284. Suid. v. *χρόνου πόδα* scriptum habet *χρόνον* et *ἐξαίροι*. Schol. *ἀφαιρεῖται τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία*. Reiskius coniiciebat *ἔργου καιρόν*. Vulgatam explicuit schol. et bene habet, dummodo interpreteris *τὸ καίριον τοῦ χρόνου*. *νῦν καιρὸς ἔρδειν* El. 1360. — Hinc usus *adverbialis dictionis*. *πρὸς καιρὸν πονῶ* Ai. 38. *εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ* Phil. 1263. *τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν* Oed. R. 325. *πρὸς καιρὸν ἐννέπειν* Trach. 59. Idem dicitur *ἐν καιρῷ*: *ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις* Oed. Col. 813., et *ἐς καιρόν*. *ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε — πάρεισιν* Ai. 1147. Et omittitur praepositio: *καιρὸν δ' ἐφήκεις* Ai. 34. *καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς* 1295. *πάντα γὰρ καιρῷ καλά* Oed. R. 1516. Cum figura dicendi positum nonnunquam *commodum*, quod quasi ex ob-

κακῆς Phil. 88. παντὸς λόγου κακοῦ 405. — κακᾷ τε χειρὶ προδότου (Ἀγαμέμνονα) El. 125 m. σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. τοῖς φίλοις εἶναι κακήν El. 387. κήρυσσέ μ' εἴτε χρὴ κακὴν 596. κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί Trach. 468. ὥς σε δηλώσω κακόν Oed. Col. 787. Θῆβαί σ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν 923. Suid. cum vs. sq. v. ἐκδίκους. — κακῶν πανουργημάτων El. 1379. οὕπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά Phil. 598. — κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν Phil. 320. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν 959. κακὰς τόλμας Trach. 579. ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Phil. 450. σφὰς κακοὺς (sc. ὄντας) ξυναρπάσειαν Ai. 826. — 3. Raro *ignobilem*, δυσγενῆ significat. οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή Oed. R. 1063. Comparato versu 1070. clarum est de sensu alio cogitari non posse. — 4. *Male ominatum*, inde etiam universe *infelicem* significat. ἡ τύχη κακή Trach. 328. ὁδὸς — δύσποτμός τε καὶ κακή Oed. Col. 1435. τοῦ κακοῦ πότμου Oed. Col. 1325. κακὸς κακῶς — ἐκπέσοι χθονός Ai. 1156. κακὰ μοῖρα Oed. R. 887 ch. δαίμονος κακοῦ Tynd. I. 5 (572 D.). ἄτῃ κακῇ Ai. 123. κακᾷ εὐνᾷ Oed. Col. 529. κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 988. κακὰν δύστανον — αἶσαν Trach. 110 ch. κακὰν ἐλπίδα Ai. 600 ch. ἔξοδον κακὴν 793. κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 910 ch. κακόν — νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον Oed. R. 248. οὔτ' εἰ χρηστός, οὔτ' εἴ τῳ κακός (αἰών) Trach. 3. ἔρις κακή Oed. Col. 373. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται 1200. εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Ai. 60. ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ — πάθεα Oed. R. 1330 m. ἠρᾶτο — ἀρὰς κακὰς Ant. 423. κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ 1289. κακῶν χρησμῶν Oed. 796.

Comparativus adiective dicitur de *turpi* et *spernendo*: οὐδὲν κακίων πτωχός inc. LVIII. 6 (718 D.).

Superlativus de homine *malo* et *nefario*. πρὸς τοῦ κακίστου — Ὀδυσσέως Phil. 384. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν 962. ὦ κακῶν κάκιστε 972. Oed. R. 334. Oed. Col. 1386. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ Oed. R. 1433. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος Oed. Col. 748. κάκιστος ἀνθρώπων 1267. κάκιστος εἶναι — δοκεῖ Ant. 181. — De *infelici*: μόρου κακίστου Ant. 485.

II. *Substantivi vices tuetur*. 1. *Hominem* maxime *malum* et *nefarium* significat. οὐδ' ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 516. κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ Oed. R. 615. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι Oed. Col. 656. Quae unica sunt singularis numeri eo significatu dicti exempla. Pluralis usitatior: πάντες οἱ κακοί Trach. 382. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. ταῦτ' ἔστ' τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 393. κἀκ κακῶν Oed. R. 1397. Phil. 384. ὦ κακῶν κάκιστε Phil. 972. Oed. R. 334. Oed. Col. 1386. κακῶν ἄπο

R. 916. i. e. non iudicat nova ex veteribus oracula, quae falsa deprehendebantur. Affert Suidas v. ἔννους, utiturque Eust. p. 389, 7. — De tono v. Arcad. p. 64, 4.

Καινόω v. *κάω*.

Καίνω *occido*. χεροὶ καίνων Oed. R. 348. ὁ καίνων Oed. Col. 998. καινέτω τις El. 810. ἔκανον Oed. Col. 551 m. ἔκανες ibid. ἐγὼ γάρ σ', ἐγώ σ' ἔκανον Ant. 1304 m. Libri plerique communem formam ἔκτανον, sed illa in membr. et cod E. Brunckii et Laur. A. Alterum σέ hiatus expellendi causa ab Hermanno insertum. — κέκονα παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω ἔκτονα, κέκονα. Etym. M. p. 500, 54. (inc. CV. 106. s. 896 D.).

Καίπερ v. *καί*.

Καίριος *opportunus*; hinc *consilio idoneus*. ἱστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Ai. 1063. ἥ τοι καίριος σπουδή Phil. 633. εἴ τι καίριον λέγεις Ant. 720. — βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει Phil. 850 ch. v. βλέπω. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια Oed. Col. 812. δρᾶν τὰ καίρια Ai. 120. φρονοῦντι καίρια El. 221 m. Adverbiascit πρὸς τὸ καίριον πονεῖν Phil. 521. De homine: καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ — στείχουσαν Ἰοκάστην Oed. R. 631. Vitiose codd. quidam κυρίαν.

Καιρός *tempus iustum*, idoneum exsequendo consilio, *opportunitas*. καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων — πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil. 826 ch. ἡ μετ' εὐκαιρίας σύνεσις. Est *si quis opportunitate temporis prudenter utitur*. καιρὸς καὶ πλοῦς — ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην Phil. 1436. ὡς ὁ καιρὸς εὑρῆσθαι τάδε Oed. R. 1050. Flor. Δ. ὡς καιρὸς εὑρῆσθαι. εὔχεσθέ μοι, οὐ καιρὸς αἰεί (βίου κυρῆσαι) 1513. ὑμῖν δ' ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν Oed. Col. 830. ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός El. 22. ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ 39. καιρὸς γάρ — μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης 75. Affert Suid. v. ἐπιστάτης et v. καιρός. οὐ μή 'στι καιρός 1250. χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1284. Suid. v. χρόνον πόδα scriptum habet χρόνον et ἐξαίροι. Schol. ἀφαιρεῖται τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία. Reiskius coniiciebat ἔργου καιρόν. Vulgatam explicuit schol. et bene habet, dummodo interpreteris τὸ καίριον τοῦ χρόνου. νῦν καιρὸς ἔρδειν El. 1360. — Hinc usus *adverbialis dictionis*. πρὸς καιρὸν πονῶ Ai. 38. εἰ δέ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ Phil. 1263. τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρὸν Oed. R. 325. πρὸς καιρὸν ἐννέπειν Trach. 59. Idem dicitur ἐν καιρῷ: ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις Oed. Col. 813., et ἐς καιρόν. ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε — πάρεισιν Ai. 1147. Et omittitur praepositio: καιρὸν δ' ἐφήκεις Ai. 34. καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς 1295. πάντα γὰρ καιρῷ καλά Oed. R. 1516. Cum figura dicendi positum nonnunquam *commodum*, quod quasi ex ob-

κακῆς Phil. 88. παντὸς λόγου κακοῦ 405. — κακῇ τε χειρὶ πρόδοτον (Ἀγαμέμνονα) El. 125 m. σὺν τέχνῃ κακῇ Oed. R. 643. τοῖς φίλοις εἶναι κακήν El. 387. κήρυσσέ μ᾽ εἴτε χρὴ κακὴν 596. κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ᾽ ἐμ᾽ ἀψευδεῖν ἀεί Trach. 468. ὥς σε δηλώσω κακόν Oed. Col. 787. Θῆβαί σ᾽ οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν 923. Suid. cum vs. sq. v. ἐκδίκους. — κακῶν πανουργημάτων El. 1379. οἵπερ ἔργ᾽ ἀμύνουσιν κακά Phil. 598. — κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν Phil. 320. πρὸς κακῶν ἀνδρῶν 959. κακὰς τόλμας Trach. 579. ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Phil. 450. σφὰς κακοὺς (sc. ὄντας) ξυναρπάσειαν Ai. 826. — 3. Raro *ignobilem*, δυςγενῆ significat. οὐδ᾽ ἐὰν τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή Oed. R. 1063. Comparato versu 1070. clarum est de sensu alio cogitari non posse. — 4. *Male ominatum*, inde etiam universe *infelicem* significat. ἡ τύχη κακή Trach. 328. ὁδὸς — δύςποτμός τε καὶ κακή Oed. Col. 1435. τοῦ κακοῦ πότμου Oed. Col. 1325. κακὸς κακῶς — ἐκπέσοι χθονός Ai. 1156. κακὰ μοῖρα Oed. R. 887 ch. δαίμονος κακοῦ Tynd. I. 5 (572 D.). ἄτῃ κακῇ Ai. 123. κακᾷ εὐνᾷ Oed. Col. 529. κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 988. κακὰν δύστανον — αἶσαν Trach. 110 ch. κακὰν ἐλπίδα Ai. 600 ch. ἔξοδον κακήν 793. κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 910 ch. κακὸν — νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον Oed. R. 248. οὔτ᾽ εἰ χρηστός, οὔτ᾽ εἴ τῳ κακός (αἰών) Trach. 3. ἔρις κακή Oed. Col. 373. γνώσει κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προςγίγνεται 1200. εἰςέβαλλον εἰς ἑρκὴ κακά Ai. 60. ὁ κακὰ τελῶν ἐμὰ — πάθεα Oed. R. 1330 m. ἠρᾶτο — ἀρὰς κακάς Ant. 423. κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ 1289. κακῶν χρησμῶν Oed. 796.

Comparativus adiective dicitur de *turpi* et *spernendo*: οὐδὲν κακίων πτωχός inc. LVIII. 6 (718 D.).

Superlativus de homine *malo* et *nefario*. πρὸς τοῦ κακίστου — Ὀδυσσέως Phil. 384. ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν 962. ὦ κακῶν κάκιστε 972. Oed. R. 334. Oed. Col. 1386. ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ᾽ ἐμέ Oed. R. 1433. εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν κάκιστος Oed. Col. 748. κάκιστος ἀνθρώπων 1267. κάκιστος εἶναι — δοκεῖ Ant. 181. — De *infelici*: μόρου κακίστου Ant. 485.

II. *Substantivi vices tuetur*. 1. *Hominem* maxime *malum* et *nefarium* significat. οὐδ᾽ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Ant. 516. κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ Oed. R. 615. οὔτοι σ᾽ ὑφ᾽ ὅρκου γ᾽ ὡς κακὸν πιστώσομαι Oed. Col. 656. Quae unica sunt singularis numeri eo significatu dicti exempla. Pluralis usitatior: πάντες οἱ κακοί Trach. 382. κοὔποτ᾽ ἔκ γ᾽ ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ᾽ οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Ant. 208. ταῦτ᾽ ἐστ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι El. 393. κἀκ κακῶν Oed. R. 1397. Phil. 384. ὦ κακῶν κάκιστε Phil. 972. Oed. R. 334. Oed. Col. 1386. κακῶν ἄπο

ἔφυν κακός; ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; 822. οὐδὲν γὰρ — οἷον ἄργυρος, κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Ant. 296. γυνὴ κακή 647. κακὸν τὸ κεύθειν Aload. II. (100 D.). — οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός; El. 536. βουλῆς κακῆς 1036. Suid. v. ἔχθιον. ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς Trach. 280. i. q. κακογλωσσίᾳ. κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου ἀνδρός Ai. 312. κακοῦ πρὸς ἀνδρός 1050. γυναικὸς κακῆς Phaedr. V. 2 (608 D.). γυναικὶ κακῇ Trach. 437. ὥς νιν — αἰτίᾳ βάλοι κακῇ 936. criminatus. ἄτῃ κακῇ Ai. 123. λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ 268. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ 316. κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος 355. μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ Phil. 878. — δοκῶ — οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Kust. p. 752, 34. κοὔτοι τις — ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος Trach. 461. κακὰν φάτιν Ai. 186 ch. 191 ch. cf. 813. μήτ' ἀφῇτ' ἔπος κακόν Oed. Col. 735. ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον Ant. 1230. — εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί Ai. 1220. οἱ δ' ἀκοσμοῦντες — διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί Phil. 388. corrumpuntur, s. degenerant, quod et ad mores (2.) trahere possis. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαί Oed. Col. 1194. λόγοι — ἐῤῥόθουν κακοί Ant. 259. *convicia.* φρενῶν κακῶν El. 961. *perversae mentis.* ἄγγελον κακῶν ἐπῶν Ant. 277, *malum nuntium.* εἰσέβαλλον εἰς ἔχθη κακά Ai. 60. κακὰ θεννάζων ῥήματα 239. *convicia.* συμβαλεῖν ἔπη κακά 1302. *convicia iacere.* κακοὺς ὄντας πρὸς αἰχμήν Phil. 1290. *ignavos bello.* τοιαῦτα — λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά Oed. Col. 782. κακὰς γυναῖκας Ant. 267. — 2. Hinc *male moratum, malitiosum, pravum mente et consilio* significat. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή El. 359. μήτε μήτηρ οἱ κακὴ δίδασκέ με 1281. ὀφθήσει κακός Trach. 452. ὅτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι 719. μὴ φανῇς κακὸς γεγώς 1119., quo via a prima ad secundam significationem struitur: redit enim ad vetus illud sententia *generosam esse generosorum prolem.* οὐ γὰρ ἄν ποτε κακὸς φανείην 1241. εἰ μὴ κακὸς πέφυκα Phil. 554. δεύτερον ληφθῶ κακός —; 896. οὐκ εἶ κακὸς σύ 959. ἡ κακὴ σὴ — ψυχή 1001. ὤμοι· κακὸν τὸ χρῆμα 1249. *mala res, qua sit vobis opus* interpretatur Hermannus, argutius quam verius ad praecedens τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; respici ratus. Ego ad Neoptolemum refero, χρῆμα ἀνθρώπου intelligens dici. τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς — ἂν εἴην Oed. R. 76. ὅπως οὐκ εἰ κακός 548. *insidiator.* κακὸς φαίνει φίλος 582. νοῦς κακός 600. ἔφυς κακός 627. κακός τ' ὢν — εὑρίσκομαι 1397. πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός 1421. πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν Oed. Col. 271. οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός 273. οὐ γὰρ — ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν 992. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή Ant. 38. φίλος κακός 648. κακοῦ πρὸς ἀνδρός El. 552. κοὐδεὶς ἂν ἀτυχεῖ κακὸς γεγώς Alet. VII. 10 (94 D.). ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔτις ἀνθρώπων κακός Tyr. X. (582 D.). τὸ λίαν κακόν XI. 3 (583 D.). ἐκ τέχνης

364 ch. *ἐς κακὸν — τοὺς φίλους ἄγειν* 434. *τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ᾽ ἐσθλὸν ἔμμεν* 618 ch. *ἐς κακὸν πεσών* 1013. *κακὸν τόδ᾽ ἄλλο — βλέπω* 1281 m. *κακὸν — δρᾶν τι* inc. C. 6 (779 D.). — *δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν* Oed. R. 640. *δυοῖν κακοῖν* Oed. Col. 497. — *δὶς τόσ᾽ ἐξ ἁπλῶν κακά* Ai. 270. *ταῦτ᾽ οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;* 1214. *τάδ᾽ εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν* Oed. R. 667 ch. *ὅπως μὴ ᾽κ τῆς σιωπῆς τῆσδ᾽ ἀναῤῥήξει κακά* 1075. *τάδ᾽ ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν οὐ μόνου κακά, ἀλλ᾽ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά* 1280. 81. Haec librorum scriptura parum apte, quod in eo viro mirere, defensa Reisigio ad Oed. Col. Comm. Cr. p. 188., ut propter cumulata malis mala bis positum sit *κακά*, cum vera esse non possit, Elmsleius alterum versum uncis inclusit, utrumque Dindorfius, Hermannus verba aperte mendosa *μόνου κακά*. Mihi Porsoni emendatio *οὐχ ἑνὸς μόνου* vera videtur (Advers. p. 261.). *ἃ δ᾽ ἀμφὶ τοῖν σοῖν — παιδοῖν κακὰ νῦν ἐστι* Oed. Col. 366. *ἵνα πρόπαντα κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ* 1240., quo loco Eust. utitur p. 790, 62. *βαρύποτμα κακά* 1450 ch. *πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά* Ant 10. *βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά* 1309. *πάντ᾽ ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά* Scyr. V. 2 (500 D.). *τοῖς δ᾽ ἄλλοισι πάντ᾽ ἐκεῖ κακά* inc. LVIII. 8, 4 (719 D.). — *ἀνάλυσις οὐδεμία κακῶν* El. 140 ch. *οἶτον ἔχουσα κακῶν* 163 m. *πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω* 210 ch. *μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν* 753. *κἀνάπαυλαν ὧν — κατέστενες κακῶν* 862. *παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ* 975. *τῶν Ὀρεστείων κακῶν* 1106. *τῶν ἐμῶν — κακῶν* 1176. 1179. *κακῶν — λυτήριον* 1481. *οὐ σμικρῶν κακῶν* Trach. 868. *ἁπάντων — κακῶν ὄργανον* Ai. 373 m. *οὐδὲν τῶνδε — κακῶν* 549. *κακῶν ἀτρύτων* 775. *παιῶνα κακῶν* Phil. 168 an. *τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος* 251. *οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται* 1344. *ὅς τῶνδ᾽ αἴτιος κακῶν ἔφυ* 1412. *ἀλκὴν κἀνακούφισιν κακῶν* Oed. R. 218. *ἄλλων πλῆθος — κακῶν* 424. *θεσφάτων ὄκνῳ κακῶν* 1175., quod elegantius *mala divinitus praedicta*, quam *infausta vaticinia* interpretere. *κακῶν ὅσ᾽ ἐστὶ πάντων ὀνόματα* 1284. *μνήμη κακῶν* 1318. *φροντίδ᾽ ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν* 1390. Laudat Suid. v. *τὸ γάρ*. *κάλλος κακῶν ὕπουλον* 1396. Neque glossator (*ἔξοχον τῶν κακῶν ἤγουν περιφανὲς κακόν*) nec Eust. p. 1097, 23. locum recte exposuerunt; v. *ὕπουλος*. *οὐδ᾽ ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν* 1423. *τί γὰρ κακῶν ἄπεστι;* 1496. *μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν* Oed. Col. 542 m. *κακῶν ἄνατος* 790. *ὤ μοί μοι κακῶν* 986. *κηλὶς κακῶν* 1136. *κακὰ κακῶν* extrema mala 1240 ch. *ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί* 1361. *μή ποτ᾽ ἀντῆσαι κακῶν* 1446., quae si librorum scriptura vera est, in praecedentibus cum Elmsleio scribendum *σφώ* pro *σφῷν*. Hoc servato Brunck. Herm. ex Par. T. Farn. dederunt *ἀντῆσαι κακόν*. Cf. *ἀντιάω*. *πόθος καὶ κακῶν ἄρ᾽ ἦν*

τις. 1694 m. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς 1720 ch. Suid. v. ἄχος. τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν Ant. 2. τῶν σῶν τε κἀμῶν — κακῶν 6. τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν 396. ἐκ κακῶν πεφευγέναι 433. κακῶν ἄγευστος αἰὼν 578 ch. Stob. Serm. CIII. κακῶν — οὐκ ἄπειρος 1176. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι; 1266. vulgo ἢ κακῶν. V. ἤ. λήθην τῶν ὄντων κακῶν Thyest. IV. 2 (237 D.). λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν Mys. I. 2 (358 D.). χιτὼν ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν Polyx. VI. 1 (473 D.). κάμπιμηταὶ κακῶν Procr. I (478 D.). ἰατρὸς οὐκ ἐπιστήμων κακῶν Ter. IV. 5 (514 D.). ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν Phryg. I. 3 (649 D.). ζῆν ἄνευ κακῶν inc. XXVII. 2 (683 D.). τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν 3, 2 (684 D.). — οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; El. 343. κακοῖς πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα 589. τοῖς ἐμαυτῆς — κακοῖς 758. τοῖς σαυτῆς κακοῖσι 868. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς 1045. πᾶσιν κακοῖς 1187. τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς 1192. ἐν κακοῖς 1279. ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς ὄντες 1321. βροτῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1487., quo loco eleganter *mortalibus* tribuitur, quod rerum humanarum est, v. Herm. κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι Trach. 151. πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι 329. ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς 1063. οἷον εἶχετ' ἐν κακοῖς Ai. 265. τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς 325. κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα 424. τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 426. τοιούτοις κακοῖς ἐντυγχάνω 429. κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται 469. Adverbiascit dativus: *qui malis non mutatur* is est, cuius non mutantur mala, cf. Herm. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν 528. γελώντων — κακοῖς τοῖς τοῦδε 940. Suid. v. βλέποντες. — κακοῖς γελῶν 1021. τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς 1097. ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας 1130. ἐν λιμῷ τε καὶ κακοῖσι βόσκων τὴν — νόσον Phil. 313. μὴ λίπῃς με — ἐν κακοῖσι τοῖσδε 469. ζῶ οὖν κακοῖς πολλοῖς 1011. φάτιν εἶπε — οὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς 1035. μέγα — πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν 1250. διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς 1373. οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο Oed. R. 127. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; 1031. μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς 1507. *ne exaequa illas meo infortunio* i. e. ne patiare eisdem malis agitari. θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον Oed. Col. 598. Affert Stob. Serm. XX, 27. πέπονθα δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά 601. ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς 748. τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς νοσοῦντα 769. ὅστις ἐν πολλοῖσιν — κακοῖς ζῇ Ant. 459. εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς 468. ἐν κακοῖσιν — ἀλοὺς 491. ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν — ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη 536. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς 1063. εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς 1308. κακοῖς — ἰᾶσθαι κακά Aload. XIII. 2 (98 D.). ἐν κακοῖσι θυμωθείς Ter. IV. 3 (514 D.). ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθείς Tyr. IX (581 D.). αἰδὼς — ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ inc. XIII. 1 (667 D.). ὅστις — ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου XXXI, 2. 1 (689 D.). — κἀπιτηδείων κακὰ El.

901. *ὑμνήσεις κακά* 374. *οἷα λαγχάνει κακά* 741. *βοᾷν τά θ' αὑτῆς — κακά* 793. *μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα* 991. *τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά* 1490. *ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ — κακὰ — μοχθήσας ἐγώ* Trach. 1035. *ποῖ' ἀποιμώξαι κακά* (*δοκεῖς*) Phil. 278. *ὅταν φεύγῃς κακά* 637. *οἷά μ' ἐργάσει κακά* 775. *φίλη σοὶ στένων κακά* 795. *τἄλλα παιδεύει κακά* 1345. *docet.* *τὰ σὰ — κακά* Oed. R. 329. *ἴδια κινοῦντες κακά* 636. opponuntur *πόλει νοσούσῃ*. *κάκ' εἰς μέγιστ' ἔσωσεν* 1180. *εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα* 1229. *διπλᾶ φέρειν κακά* 1320. *τἀμὰ κακά* 1414. *τἀγγενῆ — κακά* 1431. i. q. *τὰ ἐγγενῶν*. *κἀποκλαύσασθαι κακά* 1467. *τὰ πολλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά* Oed. Col. 87. *τἀμὰ — κακὰ ὑπερπονεῖσον* 345. *πέπονθα δεινὰ κακά* 601. *κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείονα* 800. *εἰςέβην κακά* 1001. *τἀμαυτοῦ κακά* 1256. *μὴ πλείω κακὰ πάθοιεν* Ant. 918. *ἔψεσθαι κακά* 1265. *κἀπικρύψασθαι κακά* Aload. XI. 2 (109 D.). *ἰᾶσθαι κακά* Scyr. VI. 1 (501 D.). *ᾧ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακά* Phaedr. VIII. 2 (611 D.). *τυρβάζει κακά* inc. LVIII. 9, 2 (720 D.). — b. Speciatim de *morbo* et *cruciatu* dictum. *κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι* Phil. 732. *ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε* 756. *τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ* 809. *τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι* 865. *σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδε* 907. *μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν* Trach. 794. *κακὸν τόδε λεύσσων* 988. *ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν* 1199. *οὐ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ* 1232. *παῦλά τοι κακῶν αὕτη* 1245. Sed cave *morbum* interpretere: idonea est *mali* significatio generalis. — c. Sed de *malo* etiam *committendo* vel *inflicto*, non *patiendo* dicitur. *Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ* Trach. 770. *ὁποῖ' ἔδρα κακά* Oed. R. 1272. *δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά* Oed. Col. 942. *πολλ' ἂν — λαθραῖ' οὐ κλέψειας κακά* Ai. 1116. *καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς* El. 1187. fortasse eodem modo intelligendum: ex quaestione Orestis *τί δρῶσα* subaudiendum in responso *κακουργοῦσα* s. *κακῶς δρῶσα*. *ὅσα — ἐμήσατο κακά* Phil. 1124 m. *σὺν κακοῖς πράσσειν κακά* Ant. 561. *ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς* 639. *ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ* inc. LVII (714 D.). Est quae *mala facienda* suadet. De *dolo* speciatim: *τεχνᾶσθαι κακά* Phil. 80. *οὗτος γὰρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε* 421. *εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν* 1003. Similiter de *morum fallacia* et *mendacio*: *λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά* Trach. 383. — d. Hinc de *convicio* usurpatur. Cui figuratae dictioni via struitur talibus: *λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά* Phil. 65. *τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά* 382. *αἰὲν ἡμᾶς κακοῖς βαλεῖτέ που* Ai. 1223. — *χολωθεὶς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν* Phil. 374. *ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν τὸν — νόθον* Ai. 991. *κινῶν ἀνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσι* Ant. 410. *τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά* El. 280. Cf. Pflugk. ad Eur. Med. 465. Hec. 576. Ceterum quod de *morbo* supra ob-

servavimus, etiam de *convicio* valet: intelligitur, nec tamen sic oportet interpretari. — e. De *male ominatis verbis* semel dictum. *τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας* Trach. 1121. Schol. *ἄπιστον γὰρ διὰ δυςφήμων ὥσπερ ἐμαντεύσω* ut emendavit Herm.; legebatur *διαδυςφημῶν*. Tricl. et recent. *διὰ δυςφημιῶν*. Fortasse scribendum *δυςφημῶν* eiecto *διά*. — f. De *re perversa natura vel inepta*. *τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν* Trach. 1220. = *ἀσύμφορον*. *τὸ μὲν μέλλειν κακὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστί* El. 1329. — *Comparativus* de re dictus. *εἷλον τὸ κάκιον αἰνεῖν* Phil. 1088 ch. (*ἑλεῖν* vulgo). *τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν* Ant. 1266. *Superlativus* eo genere dictus Sophocli non est.

III. *Sermonis* in hoc nomine *proprietatum* notabilis est *similium formarum cum gravitate consociatio*, quo genere inprimis delectari Graecos constat. Simplicissima res est in his exemplis: *εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν* Oed. R. 1365 m. *πέπονθα — δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά* Oed. Col. 601. *τί δ᾽ ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν* Ant. 1266. *κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος* Ai. 355., de quo proverbio v. Lobeck. l. c. et Iacobs. ad Aelian. h. Anim. p. 132. Quo in genere etsi similia vel iterata, non tamen semper iuxta ponuntur vocabula. *σὺν κακοῖς πράσσειν κακά* Ant. 561. *πόλλ᾽ ἂν κακῶς λαθραῖ᾽ σὺ κλέψειας κακά* Ai. 1116. Aliud sunt *κακὰ κακῶν* Oed. Col. 1240 ch. *mala omnium extrema*. Hinc profecta formula *κακῶν κάκιστε* Phil. 972. Oed. R. 334. Oed. Col. 1386. Dein *κακός τ᾽ ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι* Oed. R. 1397. et *πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως* Phil. 384. Tandem *κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον* Oed. R. 248. *ἐᾶ κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς* Phil. 1355. *κακοὺς κακῶς φθείρειαν* Ai. 1370. *κάκους κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν* Ai. 826. De verborum in hac formula collocatione v. Elmsl. ad Eur. Med. 787.; de ipsa locutione Wyttenb. ad Plut. de Sera Num. Vind. p. 42. — De scribendo loco Oed. Col. 1192. v. *κακῶς*. De comparativi et superlativi formis *κάκιον* et *κάκιστα* in adverbii usum versis v. *ibid.*

***Κάκοσμος** male olens.* *κάκοσμον οὐράνην* Synd. II. 1 (147 D.).

***Κακοστομέω** maledico.* *ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν* El. 587.

***Κακότης** malum, aerumna.* *καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ —;* El. 228 m. *ἤνεγκον κακότητ᾽ — ἤνεγκον* Oed. Col. 525 ch. Hoc praeferam vulgato in plurimis codd. reperto *κακότατ᾽*, etsi non est nisi in codd. Par. B. T. Farn. Nam *φιλότας*, *ταχύτας*, *βραδύτας* et similes nominativi vix comparent, casus obliqui non certissima fide apud tragicos constant.

Κακοῦργος maleficus. κακοῦργος — ἀνήρ Ai. 1022. μάντιν κακοῦργον εἰςπέμψας Oed. R. 705. De tono v. Arcad. p. 87, 20. Etym. Gud. p. 256, 11.

Κακόφρων male animatus. Magis tamen *imprudentiae* quam *malitiae* vis inest Ant. 1091. συντέμνουσι γὰρ θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι, quibus verbis chorus Creontem non castigat, sed admonet et hortatur.

Κακόω malis affligo, mulco. κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Trach. 1058. τὸν κακούμενον ξένον Oed. Col. 262. variis malis confectum. Tricliniani καλούμενον. Veram scripturam libri antiqui habent, Suid. v. δόξα, et Aldus.

Κακῶς male. 1. *Positivus.* a. De *mente et factis.* φρονεῖν κακῶς El. 337. 540. οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς Trach. 586. πόλλ' ἂν κακῶς — οὐ κλέψειας κακά Ai. 1116. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς 1133. νικᾶν κακῶς Phil. 95. ἄνδρα συγγενῆ κακῶς δρῶν Oed. R. 551. κακῶς ἄρχοντος 629. δρῶντα — κακῶς τοὐμὸν σῶμα 642. ἀντιδρᾶν κακῶς Oed. Col. 1193. τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς Ant. 1040. οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς inc. XIV. 4. (668 D.) sed ibi κακούς legam. κακῶς λέγεις LXVIII. 1 (734 D.). κακῶς σε λέγω El. 513. — b. De *statu rerum.* κακῶς ὄλοιο El. 283. οὐ ζῶ; κακῶς μέν — 346. κακῶς πάσχοντι 760. πάσχειν κακῶς Oed. Col. 673. κακῶς πράσσοντι El. 991. πράσσειν κακῶς 1015. πράσσει νῦν κακῶς Phil. 422. καλῶς ἔπραξα 1253. τοῖς κακῶς πράσσουσιν Ant. 560. καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι Ai. Locr. IV. 3 (14 D.). κακῶς πράσσουσιν Mys. I. 1 (358 D.). τῷ κακῶς πράσσοντι Naupl. III. 1 (377 D.). οἱ κακῶς πράσσοντες inc. X. 1, 1 (663 D.). φίλου κακῶς πράξαντος XCII (773 D.). — ζῶν κακῶς El. 1072 ch. Stob. Serm. XXXVII. 4. οὐ γὰρ ἂν κακῶς ζῷμεν Oed. Col. 802. τὸ ζῆν κακῶς Pel. IV (436 D.). — θάνοις κακῶς Phil. 950. κακῶς ὄλοισθε 1024. κάκιστ' ὀλουμένη inc. XLV. 1 (703 D.). κακῶς ἀπόλλυσθαι κακούς Phil. 1355. κακὸν κακῶς νιν — ἐκτρῖψαι βίον Oed. R. 248. κακῶς ἀπώλου El. 1126. — κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Ai. 1156. κακοὺς κακῶς φθείρειαν 1370. πίτνειν κακῶς Oed. Col. 1737 ch. De *mala fama:* ζῆν — κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνάσχετον Trach. 718. τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. VII. 3 (152 D.). — c. Semel μὴ κακῶς est *haud inepte*, de rei natura et indole. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ach. Am. I. 2 (162 D.).

2. *Comparativus* postrema illa significatione legitur: ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν Phil. 1047.; et de statu rerum: οὐκ ἔστι — κάκιον ὅςτις ἐκτριβήσεταί ποτε Oed. R. 428.

3. *Superlativus* de *rerum conditione et habitu.* ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθα Ant. 59. κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει 691. ὧν λοισθία 'γὼ καὶ

κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι 896. — In Oed. Col. 1192. libri omnes ὥστε μήτε δρῶντά σε τὰ τῶν κακίστων δυσσεβεστάτων — θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς, facili sententia, verbis vitiose scriptis. μηδέ vel μή γε consensu rescribunt. κακίστων propter asyndeton verum esse non potest. Toup. Em. ad Suid. vol. I. p. 323. τὰ τῶν κάκιστα δυσσ., quod probatum Porsono ad Hec. 618., receptum nunc omnibus praeter Reisiginm, qui ita dici negavit, coniecitque κακίστων δυσσεβέστατ' ὄν, velut Bothius κακίστων δυσσεβέστατον, Dawes. Misc. Cr. p. 342. κακίστων δυσσεβέστατ' ὦ: Toupius aliam qnoqne invenit in praef. ad Em. in Suid. vol. III.: κακίστων κἀσεβεστάτων. Priorem satis defendit Porsonus et Schaeferus l. c.

Κάλαμος. Hesychius: καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς λύρας (recte emendatur ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ) ἠχεῖον, qui idem δόναξ vocabatur, id quod ὑπολύριον explicat grammaticus. Huc spectat Schol. Ar. Ran. 233. s. 235. Kust. quem vide): ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κεράτιον ἐχρῶντο. Σοφ. Αἰχμαλωτίδες (Captiv. III. 34 D.): ὑ φ η ρ ε ί θ η σ ο ὶ κ ά λ α μ ο ς, ὥ σ π ε ρ ε ὶ λ ύ ρ α ς. Versum sine nomine fabulae exhibet Pollux IV. 62.

Καλέω. I. *Formae. Activi praes.* καλῶ Trach. 1238. Ai. 72. 335. 818. 822. Phil. 1308. Oed. Col. 1391. 1393. καλεῖς El. 984. Phil. 727. Oed. Col. 1459. καλεῖ Oed. Col. 746. 1622. Ant. 1212. Phil. 464. Oed. R. 780. 1245. ubi olim male 'κάλει. Trach. 793. Ai. 537. καλοῦμεν Oed. Col. 487. καλῶμεν Phil. 1069. Trach. 342. κάλει El. 1465. Trach. 1137. 38. Ai. 74. καλεῖτε Ant. 487. καλῶν Oed. Col. 1015. *impf.* 'κάλεις Oed. R. 432. *aor.* καλέσω Phil. 1438., quem coniunctivum esse annotavit Elmsl. ad Heracl. 559. et Med. 1242. — *Passivi praesens*: καλεῖ Trach. 1148. Oed. R. 1201 ch., de qua terminatione v. praef. t. II. καλεῖται Oed. Col. 57. 69. Trach. 548. v. infr. El. 1185. καλοῦνται Oed. Col. 1306. καλέονται Trach. 636 ch., quod non mutandum sed cum synizesi pronuntiandum censeo. Musgr. coniecit κλέονται, Hermannus καλεῦνται de metr. III. p. 440., quod ab Atticis poetis alienum; idem olim κέκληνται. καλοίμεθα Ant. 676. καλοῦ El. 358. καλεῖσθαι Trach. 454. Phil. 94. Synd. III. 3 (148 D.). καλούμενος Trach. 538. Tricl. τελούμενος. Phil. 786. Oed. R. 8. Oed. Col. 1328. 1625. καλούμεναι Oed. Col. 107. *impf.* 'καλεῖτο Trach. 380. *futur.* κεκλήσομαι (κληθήσομαι enim, quod ab atticis, quamquam iniuria, abiudicant, non legitur) Oed. R. 522. κεκλήσεται El. 223 m. Ai. 1347. Sed futuri passivi formae mediae, de quo exposuit Monk. ad Hipp. 1458. est καλεῖ El. 959. *perf.* κέκλησο Phil. 85. κεκλῆσθαι El. 358. 1082 ch. Trach. 733. Aload. IX. 1 (107 D.). *plusqpf.* κέκλητο Phthiot. III. 2 (624 D.). Sed in Phil. 119.

etsi codd. plerisque et edd. vett. *κέκλησο* habent, cum neque imperativus neque plusquamperfectum conveniat, iure ex Tricl. et scholiasta legitur optativus *κέκλῇο*; nunc certo firmatus secunda manu cod. Laur. a. in quo est *κεκλῇτ'*. Eliditur enim ultima. Buttm. Gr. Mai. §. 98, 16. *κέκλῃο* defendit, sed obsequendum grammaticis fuit, schol. Il. ψ. 361. ω. 665. Eust. ad Il. ω. 745. Suid. v. *μεμνῇτο*, cf. Dobreum ad Ar. Plut. 992. Herm. ad Eur. Iph. Aul. 1184. et Matth. Gr. Mai. p. 376. In libris quidem horum optativorum constans scriptura desideratur, sed minime verum grammaticos sola ratione eaque inepte subtili in constituendo accentu usos esse, quod vult Buttmannus; Aristarchi enim et Herodiani mos nunc melius cognitus prohibet; sed cum duplicem *παράδοσιν* reperirent, alteri rationem simul sequentes sese addixerunt. — *aor. ἐκλήθην* Oed. R. 1359. *κληθῇς* Trach. 1195. *κληθῇ* Trach. 148. *κληθείς* Ai. 283. — *Medium praesens καλοῦμαι* Oed. R. 1387. et *καλούμενον* Phil. 228., quem locum haud dubie recte Herm. explicuit.

II. *Usus.* 1. *Activi.* a. Antiquissima significatio videtur esse *nomine compellandi.* *καλεῖ γαρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός* Oed. Col. 1622. *κἀνακωκύσας καλεῖ* Ant. 1212. *καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν* Oed. R. 1245. Hinc *nomen* significat *indere*: *ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας* Oed. Col. 487. Item *convicio* compellare: *ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί* Oed. R. 780. — b. Porro *vocare* vel *advocare* notat. *ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς* Phil. 1069. *οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις* Oed. R. 432. *πότερον ἐκείνους — αὖθις πάλιν καλῶμεν —;* Trach. 342. *καί με προσβλέψας καλεῖ* 793., quod si quis de *compellando* intelligere vult, licet. *κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα τῶν ὁμαιμόνων, κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην* 1137. 1138. *εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει* El. 1465. *τί δ' ἔστι τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς;* Oed. Col. 1459. *καί νιν καλεῖτε* Ant. 487. *σὲ — προσμολεῖν καλῶ* Ant. 72. *μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει* 74. *Τεῦκρον καλῶ* 335. *ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε* 537. Adsignificatur *ad se invitare*: *πᾶς σε Καδμείων λεὼς καλεῖ δικαίως* Oed. Col. 746. — c. *Hortandi* et *admonendi* simul inest vis. *αὐτή θ' ὁπλίζει κἀμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;* El. 984. *καιρὸς γὰρ καλεῖ πλοῦν — σκοπεῖν* Phil. 464. — d. Saepe a medii *ἐπικαλοῦμαι*, *imprecor*, *obtestor*, significatione minime distat: omnis enim deorum maxime invocatio a *compellando*, quae est prima verbi vis, exit. Via transferendi uno loco cernitur: *τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;* 727. Dolore excruciatus Philoctetes ante exclamaverat *ἰὼ θεοί.* Inde haec sunt: *Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ* 1308. *τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι* Oed. Col. 1015. *τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος* Oed. Col. 1391. *καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη* 1393. *καλῶ θ' ἅμα πομ-*

παῖον Ἑρμῆν — εὖ με κοιμίσαι Ai. 818. ubi cum ad auxilium ipsi Aiaci ferendum invocetur, eo magis formam mediam desideres. καλῶ δ' ἀρωγοὺς — σεμνοὺς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 822. Adsignificatur *adoratio*: φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω Phil. 1438 an. — 2. *Usus Medii* infrequens est. *Diras imprecari* significat Oed. Col. 1387. τάσδε συλλαβὼν ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι. Antiquissima vero *ad se advocandi* vi recte explicuit Hermannus Phil. 228.: ἄνδρα δύστηνον — καλούμενον φωνήσατε. Cum vulgo καλούμενον, in quo libri consentiunt, cum prioribus iungeretur, Brunckius κακούμενον correxit. — 3. *Usus passivi.* a. *vocari* significat. ὃ δ', ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος Oed. Col. 1625., quod rectius ita, quam *compellatus* explicabitur. ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς Ai. 283. Adsignificatur *invocatio*: ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; Phil. 786. Et iudiciale vocabulum est *de lite intentanda*: ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Phthiot. III. 2 (624 D.). V. Intpp. Harpocr. v. κλῆσις et κλητῆρες. — b. Usitatissimum est, cum *nomen gerere* s. *nomine aliquo* vocari significat. Falso quis existimet, praesens et imperfectum tempus de *accipiendo nomine* dici, reliqua tempora de gerendo. ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Phil. 94. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος Oed. R. 8. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ 1201 ch. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός Oed. Col. 57. Θησεὺς καλεῖται 69. ἐγὼ — σός γέ τοι καλούμενος 1326. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται Trach. 548.; sic Hermannus ex Iunt. 2. (ita et Laur. A. B. Harl.) v. μή. ἐξήκοις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1148. μήτηρ καλεῖται El. 1185. — Ἰολὴ 'καλεῖτο Trach. 380. — ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Trach. 148. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1196. — κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι Oed. R. 522. σὸν ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται Ai. 1347. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπὸν El. 959. τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος Phil. 85. σ' ἐν εὐλόμην — ἢ ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα Trach. 733. ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι El. 358. σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι 1078 ch. κατάρχει τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Aload. IX. 1. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. — Adsignificatur *laus* vel *reprehensio*: Ἡρακλῆς ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος Trach. 538. ὦ — καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 107. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1306. οὐδὲ νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην (ἂν) ὧν ἔφυν ἄπο Oed. R. 1359. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόςεστιν οὐ καλή Trach. 454. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν Ant. 676. γαστρὸς κεκλῆσθαι παῖδα Synd. III. 3. — Est ubi gravior paulo circumlocutio verbi substantivi videtur. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται Trach. 636 ch. Sic et El. 223 m. explices: τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. Pinguius de

hoc loquendi generere exposuit Monk. ad Eur. Hippol. 2. Locum Trachiniarum explicuit Wyttenb. ad Plat. Phaedr. p. 285.

Καλλῐβόας canorus. ὁ *καλλιβόας αὐλός* Trach. 637 ch.

Καλλίβοτρυς. ὁ *καλλίβοτρυς — νάρκισσος* Oed. Col. 688 ch. Cincinni florum ad uvae similitudinem conglomerati significantur; unde vel *floribus spissum* cum Hermanno interpretere. Plura v. ap. Reisig. Enarr. p. C. et Voss. ad hymn. Cer. v. 12. Reisigium quid moverit, ut *καλλιβότρυς* scriberet, nescio.

Καλλικοτταβέω cottabo dextre ludo. *τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι* Salm. I. 2 (482 D.).

Καλλιστεῖον s. potius *τὰ καλλιστεῖα virtutis praemium.* *τὰ πρῶτα καλλιστεῖ᾽ ἀριστεύσας στρατοῦ* Ai. 430. Nam *ἄλεισον* Telamo ab Hercule accepit praemium militiae cum ipso ad Troiam susceptae, ut narrat Pisander Athen. XI. 220. Schw. Sermonis audaciam explicuit Hermannus. Sed schol. de Hesione interpretatur.

Κάλλος pulchritudo. Proprie dictum: *μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ* Trach. 25. *τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν* 465. Figurate: *οἷον — με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε;* Oed. R. 1396. Falso explicat Eust. p. 1097, 23. nec melius p. 1558, 55. Cf. Intpp. et v. *ὕπουλος.* De forma cf. Herod. *π. μον. λέξ.* p. 11, 16.

Καλλύνω exorno. Ad propriam significationem proxime accedit de de *lunae facie plena* dictum: *πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη* inc. LVI. 6 (713 D.). Tralate de *praetexenda falsa laudis specie:* *ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ* Ant. 492. Antigone tangitur propter facinoris defensionem.

Κᾰλός pulcher. 1. De *forma* et *specie externa.* *μορφὴ καλή* Oed. Col. 584. *κάλλιστα τεύχη δ᾽ ἐν καλοῖσι σάγμασιν* inc. CV. 154 (939 D.). — 2. De *moribus, animo, factis* maxime significat *decorum,* *τὸ πρέπον,* et *honestum;* hinc *τὰ μὴ καλά turpia.* *ὄνειδος οὐ καλόν* Phil. 475. *ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα* 1253. *ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἔστιν οὔτε σοὶ καλόν* 1288. Libri *οὔτ᾽ ἐμοὶ καλὸν τοῦτ᾽ ἔστι,* Tricliniani *οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἔστι καλόν,* quod recepit Buttm., de prima brevi apud atticos poetas solus doctorum nondum persuasum habens. Simile vitium insederat v. 1367. *ἅ σοί τε κἀμοὶ κάλ᾽ ὁρῶ τελούμενα.* Brunckii cod. Tricl. et Ven. *καλῶς,* Pors. ap. Kidd. p. 220. *κοίν᾽ ὁρῶ,* Erf. *χρῄσθ᾽ ὁρῶ,* Brunck. *κάλ᾽ ἐσορῶ,* Elmsl. ad Med. 1067. *κάλ᾽ ἂν ὁρῶ,* Wunderus Advers. p. 29. *καλὸν ὁρῶ* dura constructione. Igitur Herm. *ὅ σοί τε — καλὸν ὁρῶ τελούμενον.* *ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά* Oed. R. 595. *οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ᾽ ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν* 1409. *πάντα γὰρ καιρῷ καλά* 1516. *κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης* Oed. Col. 259. *οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν* 596. *οὔτε*

καῖον Ἑρμῆν — εὖ με κοιμίσαι Ai. 818. ubi cum ad auxilium ipsi Aiaci ferendum invocetur, eo magis formam mediam desideres. καλῶ δ' ἀρωγοὺς — σεμνοὺς Ἐρινῦς τανύποδας Ai. 822. Adsignificatur *adoratio*: φέρε νῦν στείχων χώραν καλέσω Phil. 1438 an. — 2. *Usus Medii* infrequens est. *Diras imprecari* significat Oed. Col. 1387. τάσδε συλλαβὼν ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι. Antiquissima vero *ad se advocandi* vi recte explicuit Hermannus Phil. 228.: ἔνδρα δύστηνον — καλούμενον φωνήσατε. Cum vulgo καλούμενον, in quo libri consentiunt, cum prioribus iungeretur, Brunckius κακούμενον correxit. — 3. *Usus passivi*. a. *vocari* significat. ὃ δ', ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος Oed. Col. 1625., quod rectius ita, quam *compellatus* explicabitur. ἄκλητος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεὶς Ai. 283. Adsignificatur *invocatio*: ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος — οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτέ; Phil. 786. Et iudiciale vocabulum est *de lite intendenda*: ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Phthiot. III. 2 (624 D.). V. Intpp. Harpocr. v. κλῆσις et κλητῆρες. — b. Usitatissimum est, cum *nomen gerere* s. *nomine aliquo* vocari significat. Falso quis existimet, praesens et imperfectum tempus de *accipiendo nomine* dici, reliqua tempora de gerendo. ὀκνῶ προδότης καλεῖσθαι Phil. 94. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος Oed. R. 8. ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ 1201 ch. χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός Oed. Col. 57. Θησεὺς καλεῖται 69. ἐγὼ — σός γέ τοι καλούμενος 1326. μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται Trach. 548.; sic Hermannus ex Iunt. 2. (ita et Laur. A. B. Harl.) v. μή. ἔξηκας δ' ἵνα φανεὶς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ 1148. μήτηρ καλεῖται El. 1185. — Ἰολὴ 'καλεῖτο Trach. 380. — ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Trach. 148. πατρὸς ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι 1196. — κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι Oed. R. 522. σὸν ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται Ai. 1347. ἐλευθέρα καλεῖ τὸ λοιπὸν El. 959. τὸν λοιπὸν χρόνον κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος Phil. 85. σ' ἐν εἰλόμην — ἢ ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρα Trach. 733. ἐξὸν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι El. 358. σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι 1078 ch. κατερκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Aload. IX. 1. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα Phil. 119. — Adsignificatur *laus* vel *reprehensio*: Ἡρακλῆς ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος Trach. 538. ὦ — καλούμεναι πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις Oed. Col. 107. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας πρῶτοι καλοῦνται 1306. οὐδὲ νυμφίος βροτοῖς ἐκλήθην (ἂν) ὧν ἔφυν ἄπο Oed. R. 1359. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Trach. 454. κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν Ant. 676. γαστρὸς κεκλῆσθαι παῖδα Synd. III. 3. — Est ubi gravior paulo circumlocutio verbi substantivi videtur. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται Trach. 636 ch. Sic et El. 223 m. explices: τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. Pinguius de

hoc loquendi generere exposuit Monk. ad Eur. Hippol. 2. Locum Trachiniarum explicuit Wyttenb. ad Plat. Phaedr. p. 285.

Καλλιβόας canorus. ὁ καλλιβόας αὐλός Trach. 637 ch.

Καλλίβοτρυς. ὁ καλλίβοτρυς — νάρκισσος Oed. Col. 688 ch. Cincinni florum ad uvae similitudinem conglomerati significantur; unde vel *floribus spissum* cum Hermanno interpretere. Plura v. ap. Reisig. Enarr. p. C. et Voss. ad hymn. Cer. v. 12. Reisigium quid moverit, ut καλλιβότρυς scriberet, nescio.

Καλλικοτταβέω cottabo dextre ludo. τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι Salm. I. 2 (482 D.).

Καλλιστεῖον s. potius τὰ καλλιστεῖα *virtutis praemium.* τὰ πρῶτα καλλιστεῖ᾽ ἀριστεύσας στρατοῦ Ai. 430. Nam ἄλεισον Telamo ab Hercule accepit praemium militiae cum ipso ad Troiam susceptae, ut narrat Pisander Athen. XI. 220. Schw. Sermonis audaciam explicuit Hermannus. Sed schol. de Hesione interpretatur.

Κάλλος pulchritudo. Proprie dictum: μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ Trach. 25. τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν 465. Figurate: οἷον — με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε; Oed. R. 1396. Falso explicat Eust. p. 1097, 23. nec melius p. 1558, 55. Cf. Intpp. et v. ὕπουλος. De forma cf. Herod. π. μον. λέξ. p. 11, 16.

Καλλύνω exorno. Ad propriam significationem proxime accedit de de *lunae facie plena* dictum: πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη inc. LVI. 6 (713 D.). Tralate de *praetexenda falsa laudis specie*: ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Ant. 492. Antigone tangitur propter facinoris defensionem.

Κᾰλός pulcher. 1. De *forma* et *specie externa.* μορφὴ καλή Oed. Col. 584. κάλλιστα τεύχη δ᾽ ἐν καλοῖσι σάγμασιν inc. CV. 154 (939 D.). — 2. De *moribus*, *animo*, *factis* maxime significat *decorum*, τὸ πρέπον, et *honestum*; hinc τὰ μὴ καλά *turpia.* ὄνειδος οὐ καλόν Phil. 475. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα 1253. ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἔστιν οὔτε σοὶ καλόν 1288. Libri οὔτ᾽ ἐμοὶ καλὸν τοῦτ᾽ ἔστι, Tricliniani οὔτ᾽ ἐμοὶ τοῦτ᾽ ἔστι καλόν, quod recepit Buttm., de prima brevi apud atticos poetas solus doctorum nondum persuasum habens. Simile vitium insederat v. 1367. ἅ σοί τε κἀμοὶ κάλ᾽ ὁρῶ τελούμενα. Brunckii cod. Tricl. et Ven. καλῶς, Pors. ap. Kidd. p. 220. κοίν᾽ ὁρῶ, Erf. χρῇσθ᾽ ὁρῶ, Brunck. κάλ᾽ ἐσορῶ, Elmsl. ad Med. 1067. κάλ᾽ ἂν ὁρῶ, Wunderus Advers. p. 29. καλὸν ὁρῶ dura constructione. Igitur Herm. ὅ σοί τε — καλὸν ὁρῶ τελούμενον. ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά Oed. R. 595. οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ᾽ ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν 1409. πάντα γὰρ καιρῷ καλά 1516. κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης Oed. Col. 259. οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 596. οὔτε

τῶν καλὰ δρᾷς, αὐτὰ πρόσθεν εἰργάσω 857. ἅπαν καλὸν λέγειν νομίζων 1004. σοὶ τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν 1007. adsignificata irrisione, velut in χὠ λόγος καλὸς προσῆν Phil. 352. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν δίκαια προσχρῄζουσιν Oed. Col. 1203. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Ant. 72. ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι 367 ch. τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν 719. εἰ τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά 916. μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις Trach. 450. turpia didicisti. κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή 454. οὐ γὰρ ὀργαίνειν καλὸν γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν 549.; memorat Eust. p. 792, 34. ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν 722. σωφρονεῖν καλόν Ai. 583. οὐ γὰρ καλόν 1111. καλόν μοι τοῦδ᾽ ὑπερπονουμένῳ θανεῖν 1289. ἤνιχ᾽ ἦν μισεῖν καλόν 1326. μὴ χαῖρε — κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς 1328. turpi lucro. πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; El. 230 m. καλόν γε — μὴ ᾽ξ ἀβουλίας πεσεῖν 390. οὐ καλὸν ἐχθροῖς γαμεῖσθαι 583. βάξιν καλὴν λαβόντε 994. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα 1076 ch. scelus armans, v. Herm. τάδ᾽ εἰ καλὸν τοὔργον 1485. εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν καλόν Alet. V. 2 (92 D.). φρενῶν ἐπήβολον καλῶν Alcm. I. 2 (95 D.). νικᾶν ἐπ᾽ αἰσχροῖς ἢ ᾽πὶ τοῖς καλοῖς κλέος Epig. I. 2 (194 D.). καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Colch. I (341 D.). καλὸν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν Crens. II. 1 (323 D.). εἰπεῖν — τὸ μὴ καλόν 3. οὐκ ἔστ᾽ ἀπ᾽ ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά inc. XI. 1 (664 D.). κἂν καλὸν φέρῃ στόμα XV. 1, 2 (669 D.). *etiamsi pulchre loquantur.* νόμοις ἕπεσθαι — καλόν XIX. 2 (674 D.). πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ XX. 1 (675 D.). *multa laude s. virtute opus.* Eodem sensu καλά leguntur inc. LVIII. 7, 1. (718 D.): τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φρόντις ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον; — 3. De more et usu dictum significat *quod decet.* ἄλλα δ᾽ ἀλλαχοῦ καλά Oed. Col. 43. — 4. Rem aut *utilem, opportunam, prosperam*, aut *praeclaram et admirabilem* significat. Illud vide: κακὸν μέγ᾽ ἐκπράξασ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος καλῆς Trach. 664. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ᾽, ὅταν φεύγῃς κακά Phil. 637. ἡ νῦν — πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 907. Suid. v. κῦρος. — πόλλ᾽ ἔχει σοι καλά Aload. IV (102 D.). οὐ μένειν καλόν Synd. VII. 4 (152 D.). Hic autem: καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι El. 385. ἔδειξ᾽ Ἀχαιοῖς — θήραν καλήν Phil. 605. καλὴ γὰρ ἡ ᾽πίκτησις 1328. *praeclarum illud lucrum est.* — Inde νῦν καλὸν — χορέσαι στόμα Phil. 1140. id quod καιρός ἐστι. Et adverbialiter dicta: νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν El. 376. ἐς καλὸν σύ τ᾽ εἶπας, οἵδε τ᾽ ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσι Oed. R. 78. *recte dicis, s. honesta proloqueris:* utrumque enim ad rem aptum.

Comparativus de *re pulchra et decora:* γῆς — ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν Oed. R. 55.

Superlativus de *re decora et honesta:* ἄνδρα δ᾽ ὠφελεῖν — κάλλιστος

πόνων Oed. R. 315. νόμον κάλλιστον Trach. 1168. κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι Creus. V. 1 (326 D.). De *praeclara* et *admirabili*: τὸ κάλλιστον — φανὲν Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος Ant. 100 ch. πολλά σε ζηλῶ βίου, κάλλιστα δ', εἰ μὴ γῆς πεπείρασαι ξένης Ter. VI. 2 (516 D.). Brunckius μάλιστα corrigit. Quidni subaudiatur ἐστί? De *rei* specie: κάλλιστα τείχη inc. CV. 154 (939 D.).

Κάλυμμα obtegumentum. χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν El. 1460. δείξω — τάδ' ἐκ καλυμμάτων Trach. 1067. membra veste exuta. κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 242 ch. Apud Eust. p. 237, 14. exstat καλύμματι, quippe memoriter citantem.

Κάλυξ germen. πόλις — φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Oed. R. 25. Schol. σὺν τοῖς βλαστήμασιν. οὐ μόνον ἀφορίαν φησὶν εἶναι τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πεφυκότας καρποὺς διαφθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ. Alter: φθειρομένη μὲν κατὰ τοὺς καρποφόρους κάλυκας τῆς γῆς. κάλυξ — ὁ βλαστός· κυρίως δὲ ἐπὶ ῥόδων. Bene Hesychius: ἔνιοι δὲ ἔμβρυα (plantarum intellige nondum adaperta germina) ἀποδιδόασι τοὺς κάλυκας, ἔνιοι δὲ βλαστήματα. — De tono v. Herod. ap. Eust. p. 230, 40.

Καλυπτός. μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 998. αἱ δὲ καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhiz. I. 4 (479 D.). Hoc loco *velatum* s. *obvolutum* significat, ut par est in sacris arcanis parandis. Sed ne illo quidem Antigonae loco active dicitur, ut parum considerate interpretes statuunt, sed *circumvolutum* significat, ut solebant ossa femorum adipe tegi, et sic ὁμηρικῶς Sophocles. Cf. Hom. Il. ε. 315. φ. 321. χ. 313. Mehlhorn. ad Anacr. p. 240.

Καλύπτω tego. Proprie: περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε Ai. 899. φάρει τῷδε — καλύπτομαι Cris. II. 2 (331 D.). τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος inc. CV. 51 (843 D.). Et de *sepultura*: τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Ant. 28. De *homine* removendo et condendo in secreto: ἔξω μέ που καλύψατε Oed. R. 1411. oppositum φονεύσατε et θαλάσσιον ἐκρίψατε, quod posterius cum illo commutare locum voluit Burgessius; schol.: ἐκβαλόντες ἀφανῆ ποιήσατε. Tralate *celare* significat: μή τι — κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ Ant. 1239. Vitiose καλύπτῃ edd. ante Brunckium. Sed tres Brunckii, Dresd. a. et Laur. A. B. καλύπτει. Item *obscurare et dehonestare*: μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας — Ἀθήνας Oed. Col. 283. Etiam hoc, vulgo Graecis dictum ἀφανίζειν, illustravit Musgr.

Καλχαίνω meditor. δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Ant. 20. a murice (κάλχη Lycophr. 864. Nicandr. Alexiph. 393.), in fundo maris degere solita Musgravio dici visum. Hermannus comparat Homericum πολλὰ κραδίη πόρφυρε. Eust. p. 51, 11. ἀντὶ τοῦ πορφύρειν μεταληπτι-

κῶς dictum ait. Photius p. 128, 22. *καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται*, quod idem de mari dictum etiam Hesychius habet, ut *πορφύρει*, addit autem de mente dicta *ταράσσει, φροντίζει, ἄχθεται.*

Κάλχας n. pr. *εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται* Ai. 733. *Κάλχας μεταστάς — εἶπε* 737. *εἰ Κάλχας σοφός* 770.

Καλῶς pulchre, bene, recte. 1. de animo, intelligentia, dictis, factis. *καλῶς δρῶν* Phil. 94. *καλῶς εἰδώς* Oed. R. 317. *νοῦς καλῶς φρονῶν* 600. *εἰ καλῶς φρονοῖ* inc. LVIII. 1, 6 (718 D.). *καλῶς ἔλεξεν* 616. *καλῶς νομίζεις* 859. *καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξειρητό σοι* 984. *καὶ καλῶς λέγεις* 986. *βεβουλεῦσθαι καλῶς* 1367. *καλῶς ἔξοιδα* Oed. Col. 270. *κἀξεπίστασθον καλῶς* 418. *καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι* 1286. *καλῶς κάτοιδα* 1473. *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς* 1691 ch. *quod a deo bona affert*, siquidem Herm., quem vide, locum recte constituit. *ἤδη καλῶς* Ant. 18. *ἐξεπίσταμαι καλῶς* 293. *καλῶς — ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν* 553. *σοῦ καλῶς ἡγουμένου* 634. *καλῶς — ἄρχειν* 665. *καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος* 735. cum irridendi adsignificatione. *ὅταν λόγους αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν* 1034. *turpibus honestam speciem dictorum praetexere. λόγου καλῶς λεχθέντος* Trach. 289. *οὐ καλῶς φρονεῖ* 442. *οὐ καλῶς ταρβεῖς* 457. *male times*, i. e. *iniuria. ἐγκεκλῃμένον καλῶς* 576. *καλῶς τελευτᾷς* 1242. *καλῶς ἔλεξας* Ai. 94. *καλῶς λέγοντος* 750. *καλῶς λέγω* El. 244. *καλῶς εἰρημένα* Ai. Locr. IV. 6 (14 D.). *καλῶς ἔξοιδα* El. 516. *ᾔκασας καλῶς* 652. *κἀπεκύρωσεν καλῶς* 783. *καλῶς δ' ἤδη* 1005. *οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι* 1297. *Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν* 1417. *θέσθαι καλῶς* Creus. VI. 1 (321 D.). *τῷ καλῶς τιμωμένῳ* inc. XX. 1 (675 D.). *ἔργου — ἤν τις ἄρχηται καλῶς* LVIII. 1, 1 (715 D.). *πέπρακται — τὸ θεοῦ καλῶς* C. 1 (779 D.). *καλῶς — συμπαραινέσαι* Ai. Locr. IV. 3 (14 D.). — 2. de statu rerum. *τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα* Oed. R. 879 ch. *ταῖσι Θήβαις εἰ — εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σέ* Oed. Col. 623. *τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς* 1008. *καλῶς χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον* 1761. Hermannus *κακῶν*, quod minime necessarium, quia et *χώραν ἄλυπον* quominus dicatur nihil prohibet, et *καλῶς* significare *prospere* potest. *ὅπως — καλῶς πράξαιμεν* Ant. 271. *τοῦ καλῶς πράσσειν* Trach. 57. *ἄνδρα καλῶς πράσσοντα* 229. *πράξειν καλῶς* 1161. *πράσσειν καλῶς* Alet. VII. 2 (94 D.). *γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον* Antig. 683. *ἆρ' ἔχει καλῶς;* El. 780. *ἐκεῖνος, ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει* 781. *ἀρά μοι καλῶς ἔχει;* 806. *καλῶς* sc. *ἔχει* 1332. *ὡς — νῦν ἔχει, καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς* 1337. (sc. *ἔχοντα*, v. Herm.). *καλῶς ἔχειν* Ter. VII. 12 (517 D.). Hinc *fausti* et *prosperi* adest significatio: *μῦθοι καλῶς πίπτουσιν* Trach. 62. *οὖρος ὀφθαλμῶν — εἰ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλῶς* 813. *νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν* Ai. 1062.

τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς — καλῶς, εἰ δὴ καλῶς Trach. 26. Item *laudis* et *gloriae*: καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι Ai. 474., quem versum affert Suidas v. ἀλλ' ἤ, Schol. Plat. p. 142. Ruhnk., schol. Hermog. p. 371. ὥςτε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν Ant. 97. ἢ γὰρ ἂν καλῶς ἔσωσ' ἐμαυτὴν ἢ καλῶς ἀπωλόμην El. 1312. — 3. De *indole ingenita*: τοῖς καλῶς πεφυκόσιν El. 977. *generosis*. τὸ καλῶς πεφυκός Alet. IV. 2 (91 D.). — 4. *apte, idonea ratione*: πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς Synd. IV. 2 (149 D.). δείλῃ τέμνεται βλαστουμένη καλῶς ὀπώρα Thyest. VI. 8 (239 D.). — 5. ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς Oed. R. 1008. *plane, prorsus*. Illustrant Dorvill. ad Char. p. 691. Wakefield. Silv. Crit. I. p. 161. Schaeferus l. c. et ad Greg. Cor. p. 531. not. — Sed haud male Herm. τά τοι κακῶς εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται Oed. Col. 1189. Libri καλῶς εὑρημένα, nisi quod Laur. B. εἰρημένα, Par. B. Vat. καλά et ἔργῳ. Sed Antigonae Oedipum iratum ad audiendum Polynicen hortaturae minime convenit dicere, *si quid bene excogitaverit, ex oratione perspectum iri*. Rectius dictura erat *mala facta mente instituta dictis prodi*; idque bene concinit cum ante positis λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; utile enim futurum erat insidias, si quae erant, noscere.

Comparativus non legitur apud Sophoclem. *Superlativus*: ἡ δ' ἔσω κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει Oed. R. 1172. κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς 1380. φανήτω μέρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν Ant. 1311 m. *exoptatissime*.

Κᾰ́μᾰτος *labor, aerumna*. τόκοισιν ἰηΐων καμάτων Oed. R. 174 ch. de partu. τίς οὐ καμάτων ἔνι; Oed. Col. 1234 ch. in vita humana scil. ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον El. 128 m. οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι 224 m. — De tono generatim docet Arcad. p. 80, 21.

Κάμνω (ᾰ) *laboro*, et *dolore*: οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥςπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ El. 522. cf. Herm.; et morbo universe: οὐδ' ὅςτις νόσου κάμνοντι συλλάβοιτο Phil. 282., quae est edd. vett. scriptura ex Aldi, ut Buttmanno videtur, emendatione profecta; is librorum scripturam νόσον revocavit, κάμνειν νόσον Graece dici affirmans, συλλαμβάνειν τινὶ τοῦ πράγματος certa fide esse, συλλαβέσθαι τινὶ νόσου ambigua. Utrumque refutavit Hermannus et accuratius Lobeck. monogr. figur. etym. P. I. p. 6. edita a. 1832. Sed eadem est codd Flor. Γ. Laur. a. scriptura, modo quod ille fortuito errore συμβάλοιτο. — κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος Trach. 1205. quasi *non defatigabitur*; i. e. nihil ut desideretur, efficiam. — πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει κεκμηκότων Inach. X. 5 (268 D.). νόμον (scribendum igitur νομόν) quomodo nisi de *locis* et *sede* intelligi possit, non dispicio: ἀντίπλαστον autem ἰσόπλαστον, ὅμοιον Hesychius explicans cum simili-

bus aliis componit, quibus ἀντί eodem sensu componendis servit. Inde suspicor *κεκμηκότας inferos esse s. mortuos, similem inferis sedem habere* Inachum ut dicatur, infra terram demersum; de quo usu inde ab Homero propagato explicuit Buttm. Lexil. vol. II. p. 237. Confer etiam epigr. adesp. 12. Anth. Pal. I. p. 309.: *ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμόντων*, sc. *lacum Acherusiada* transvectus.

Κάμπτω flecto. De equi cursu: *κάμπτοντος ἵππου* El. 734. Inde tralatum de *vitae curriculo finiendo: ἐνταῦθα κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον* Oed. Col. 91. Libri praeter Membr. Br. Ricc. A. it. edd. vett. *κάμψειν*, quod et Suid. exhibet v. *ἐξέχρη* et *τέρμια ἡμέρα*. De discrimine Herm. exposuit. De usu loquendi v. Markl. ad Eur. Suppl. 748. Blomf. gl. Agam. 335. — De genu flectendo, ut considas: *οὗ κῶλα κάμψον· τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου* Oed. Col. 19., quod illustrat Brunckius. Inde transfertur eo ut *κάμπτειν* solum significet *postquam quo accesseris, considere*: v. Hermann. ad Eur. Hecub. 1052. *εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ* Oed. Col. 85.

Κᾰνᾰχή strepitus. De sono tibiarum: *αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχάν* Trach. 639 ch. De armis: *προσνισσομένους χρυσοῦ καναχῆς ὑπερόπτας* Ant. 130 an. De tono ut in verbali ambiguitas esse non potest, etsi diserte de eo praecipi ab aliquo ignoro.

Κάνθᾰρος cantharus. Schol. Ar. Pac. 73.: *μεγάλοι λέγονται κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι. Σοφ. Δαιδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντων. λέγει δὲ πάντα εἰκάζων εἰς μέγαν* (Daed. 173 D. om. Br.).

Κάννᾰβις canuabis vel *vestis inde facta:* utro enim modo Sophocles posuerit incertum, cum nihil nisi ipsum vocabulum afferatur ab Antiatt. Bekk. p. 105, 27. ex Thamyr. V. 2 (231 D.). De accentu vitiose videtur statuere Arcad. p. 29, 15., quamquam quod scribit *τὰ δὲ κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται*, ex eo in tanta mendositate et ambiguitate epitomes inscite factae non efficitur inde penacui, etsi ante dictum *τὰ εἰς βις ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται ἢ παροξύνεται.* Photius propenacuit; apud Hesychium vitiose scriptum *Καναμίς*, quod iam ex literarum ordine perspicitur.

Κανών regula. *ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών* Oenom. III. 5 (421 D.). De tono videtur Arcadius praecipere p. 14, 13.: vitiose enim vulgo *καμών*, cum *scammonia* consensu *κάμων* scribatur. Acui significat Etym. M. p. 489, 30., periecticis adnumerans.

Κᾰπᾰνεύς n. pr. *εὔχεται κατασκαφῇ Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν* Oed. Col. 1321.

Κάπετος sepulcrum. τάφρον, ὄρυγμα, βόθρον, θήκην, σορόν explicant Hesych. Suid. Etym. M. p. 489, 48., Erotianus p. 218., Eust. p. 1019, 62. 1376, 29., Argivorum sermoni usitatum fuisse referens; schol. Ai. 1144. τάφον, quod servandum videtur apud Hesychium, apud quem corrigitur τάφρον. A σκάπτω duci, quod Suidas tradit, non est ambiguum. Inde et de accentu dubitari non potest, de quo generatim quidem Arcad. p. 81, 8. — σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε Ai. 1144 an. ἰδεῖν explicandum εὑρίσκειν, secus atque Hermanno visum. κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε 1382 ch. cf. Boeckh. N. Cr. ad Pind. p. 394.

Καπηλεῖον caupona. βλέφαρον κέκληται γ', ὡς καπηλείου θύραι. Phin. II (635.). ap. Poll. VII. 193. καπήλων ἐργαστήριον explicantem secundum comicos, quanquam atticis scriptoribus, imo Graecis omnibus communiter ita dicitur. De tono generatim v. Arcad. p. 121, 11.

Κάπηλος caupo. Σιδώνιος κάπηλος inc. LXXXII. 2, 2 (756 D.). cf. Hemsterh. ad schol. Ar. Plut. 1156. De tono vel nominatim praecipitur ab Arcadio p. 55, 12.: κ ά τ η λ ο ς enim vitiose scribitur.

Καπνός fumus. κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Phil. 934. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην Ant. 1155. Sententia perfamiliaris veteribus. Pindari verbis comparat Eust. p. 757, 31. v. Intpp. et Monk. ad Eur. Hipp. 958. — Apud tragicos priorem syllabam in arsi produci convenit. De accentu v. Arcad. p. 62, 13.

Κάρα caput. Τρίπτωτον est, ultima, ut oportuit propter Homericum κάρη, perpetuo producta: quod τὰ κάρα correpta ultima posuit scriptor hymni in Cerer. 12. (cf. I. H. Vossium p. 10.), et per se parum scite defensum a Ruhnkenio est et plane inauditum de florum glomeribus. Inepte etiam inter κάρη et κάρα distinguit Etym. M. p. 490, 24. idem 491, 1. illud τῆς κάρας flecti affirmans, quae analogiae species recentissimos sane fefellit, v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 176. Sannyrio quidem τὰ κάρα plurative dixisse videtur apud Athenaeum VII. p. 286, c. sed producta ultima. Solum hoc ex neutris in ᾱ producere ultimam observat Herodianus ap. schol. Il. β. 443. coll. Eust. p. 1193, 11. Hinc de tono dubitari non potest.

1. *caput humanum* proprie significat. κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Phil. 614. κάρα γὰρ ὑπτιάζεται 812. κινεῖ γὰρ ὄμμα κἀνάγει κάρα 854. οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε Oed. R. 82. λευκανθὲς κάρα 742. v. Musgr. μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μοι καθίκετο 809. πάντας ἐς πέδον κάρα νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν Ant. 269. κρυφῇ κάρα σείοντες 291. σὲ — τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα 437. κάρα στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας Ai. 9. κάρα καλύμμασι κρυψάμενον 241 ch. Eust. p. 237, 14. Plerique

libri κρᾶτα habent, quod mutato verborum ordine servari potuit ab editoribus. Similiter in Trach. 1011. nonnulli κάρα pro κρᾶτα exhibent. Sed in Ai. l. c. κάρα certe est in Flor. Δ. παίσας κάρα 'θρύψεν 301. Verba haec affert Moschopulus D. Att. v. κάρα. σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει El. 99 an. — κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 437. quemadmodum ex schol. iure nunc editur; inepta enim librorum scriptura κάρα, quidquid dicat Monkius, qui de Clytaemnestrae capite per somnia cogitasse videtur. Dativus praeterea legitur Oed. Col. 570. Ant. 1257. quamquam alia vi, et Synd. II. 2. (147 D.): ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῖχος. — διὰ κάρα τεμών VIII. 6 (153 D.). De effigie humana χάλκειον κάρα Salm. I. 3 (482 D.). — Hinc et ad animalium et arborum capita transfertur. κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων El. 730.; intelligendum enim de equis modo his modo illis ceteros paulum praecurrentibus. τοὐκείνης (αἰγείρου) κάρα Aeg. VI. 2 (24 D.). — 2. Ad corporis speciem universe a vultu tralatum deflectitur. Nam de vultu ipso legitur γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα El. 1302. Explicat de προσώπῳ Eust. p. 455, 44. — μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσωπον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς Oed. Col. 286. σκευή τε γάρ σὴ καὶ τὸ δύστηνον κάρα δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ 561. Cogita de caecitate. ἀεὶ σὲ κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα πτωχῷ διαίτῃ 754. — 3. Alia tralatione a plagis capiti inflictis detorquetur ad aerumnarum sustinendarum significationem. ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ Oed. Col. 570. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς — μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Ant. 1257, irruit. Sic recte Erf. improbante Herm. et propter insolentiorem pronominis με collocationem de vitio suspicante. His simile de urbe vix calamitates sustinente, quasi aquis mersa: πόλις — ἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου Oed. R. 23. — 4. De proprietate sermonis in hoc vocabulo primum notandum de amplexando et deosculando capite gaudii et salutandi causa: v. Dorvill. ad Char. p. 591. ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα Oed. Col. 1133. Dein de iureiurando per caput, v. Valck. Opusc. t. I. p. 27. Lips. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα Trach. 1175. Postremo quod circumlocutioni personae inservit. Addito nomine dicitur: ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα Oed. R. 40. κλεινὸν Οἰδίπου κάρα 1207 ch. Ἰοκάστης κάρα Oed. R. 950. 1235. τὸ Θησέως κάρα Oed. Col. 1653. Ἰσμήνης κάρα Oed. Col. 322. Ant. 1. Cum adiectivo: ὦ κασίγνητον κάρα El. 1155. Ant. 906. κασίγνητον κάρα Ant. 890. ὦ φίλον κάρα Oed. Col. 1627.

Καράτομος detonsus. καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες El. 52. Suid. v. χλιδή, Eust. p. 692, 58. De tono v. quae scripsimus v. ἀνδροφθόρος (ἀνδρόφθορος).

Καρδία cor. 1. de animo universe. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις

Ant. 88. *τοιαῦτά σου — ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα* 1072. *datus animum tuum vulnere percussi.* Male Erfurdtius *καρδίας τοξεύματα* coniungit. *δάμαρ — δυστάλαινα καρδίαν* Trach. 648 ch. 2. de *iracundia animive motu* qualicunque graviore. *καρδίᾳ θυμουμένῃ* Ant. 1239. *καρδία θυμουμένη* cod. Dresd. a. Triclinianus, et Aldina. *θλιβομένης τῆς καρδίας* Amphiar. I (113 D.). *καρδίαν ὠδαγμένος* inc. L. 8 (708 D.). 3. De consilio mutando: *καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν* Ant. 1092. Livin. *καρδίᾳ*, Aug. b. a correctore *καρδίας δ' ἐξίσταμαι· τὸ δρᾶν ἀνάγκη.* Exquisitius illud, nec tam, quod Erfurdtio videbatur, *σχῆμα κατὰ τὸ σημαινόμενον*, sed infinitivus adverbiascit, *in faciendo* significans (vulgo barbare *quod attinet* explicant): v. Herm. ad Ai. 114.

Κᾱρικός Caricus. Καρικοὶ τράγοι Salm. II. 2 (485 D.). Hesychius: *ὡς εὐτελῶν ὄντων. εἰ μὴ ἄρα συγχέων τοὺς Κιλικίους.* Acumen hoc grammatici neque poeta curabat neque Athenienses eius aequales, de situ locorum minime solliciti.

* *Καρπομᾰνής, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα* explicans ex Perilao Sophoclis Hesychius affert. Sed aliunde non videtur de ea fabula constare, cuius mentione plane abstinuit Dindorfius. Si vera est scriptura, *γῆ* subaudiendum videtur intelligendumque de *nimia stirpium fundendarum ubertate;* cf. *ὑλομανής, ἱππομανής.* *κόρον* Hesychius pro *τρυφῇ* dixit.

Κάρπος fructus. Tralate: *οὐκ — ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι* inc. LVIII. 4 (717 D.).

Καρπόω s. potius *καρποῦμαι* medium *potior, fruor.* *ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης — καρπούμεθα* Trach. 203. Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 252. Dissen. p. 547.

Κάρτᾰ valde. 1. Cum verbo. *κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω* Ant. 888. *κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς* Trach. 412. *κάρτα μαίνομαι* 446. *εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν* 463. *κάρτ' ἂν ᾤκτισας* 893. *κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ* Ai. 257. *καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται* 523. *ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην* El. 1270. — 2. Cum adiectivo et participio. *εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν* Trach. 1208. *κάρτ' ἀνώδυνον κακόν* Ai. 551. Affert Suid. v. *κάρτα. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή* 577. *ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι* 1338. *ἐκ κάρτα βαιῶν* Inach. I. 2 (255 D.). Sed Colch. IV. 2. scribendum *κρᾶτα.* — 3. Verbum subauditur. *εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους* Ant. 656. Ibi *profecto* interpretandum. Huc, si recte spectes, omnia illa exempla referenda, in quibus *καὶ κάρτα* vel *ἦ κάρτα* responsis servit. *καὶ κάρτα (ναίουσι), τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι* Oed. Col. 65. Iam Stephanus post *κάρτα* vidit esse distinguendum, quam rationem propter dissimillimum locum Ai. 523. sprevit Elmsl. *καὶ κάρθ', ὅτανπερ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν* Oed. Col. 302. (sc. *φροντίδ' ἕξει*). *ἦ κάρτα* El. 304. (*βεβῶ-*

τος λέγω). — De tono v. Apoll. de adv. p. 550, 9. Arcad. p. 184, 7. Gr. de Prosod. p. 460. Herm.

Καρτερέω perfero, obduro. ὃς τὰ δεῖν᾽ ἐκαρτέρουν τότε Ai. 635. de *belli casibus.* πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν Phil. 1258. *perseverare in malis* morbi et solitudinis *perpetiendis.*

Καρτερός fortis. καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Ai. 654. Schol. vet. τὰ θεῖα καὶ δέος ἐμποιοῦντα. Versum cum sq. affert Suidas v. νιφοστιβεῖς. — κατὰ τὸ καρτερόν Ter. IV. 2. (514 D.) *vi*, si recte scripsit Brunckius, nam apud Stobaeum κατὰ τό non leguntur, Ecl. XX. 32. — De tono v. Arcad. p. 70, 22.

Κάρυα corulus. καρύαι μελίαι τε inc. CV. 102. ap. Athenaeum II. p. 52. b., simul de tono praecipientem, ut Arcadius facit p. 100, 20.

Καρχηδών Carthago. Schol. Eur. Troad. 218.: Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπτολέμου οἰκισθῆναι (φησὶ) τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησί· Καρχηδόνος δὲ κρασπα τιν ἀσπάζομαι. (Triptol. 536 D. Brunckio omissum). Illud in cod. ita scriptum. Fortasse emendes κρασπέδων. Suidas κράσπεδα ὄρους. οἱ πρόποδες, τὰ ὁμαλὰ καὶ ἐπίπεδα. Euripides Thes. 8.: σχεδὸν παρ᾽ αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. ἀσπάζομαι ut θιγεῖν cum genitivo dici posse videtur. Bergkius Comm. de Soph. fr. p. 30. κράσπεδ᾽, ἥν. Sed melius rem Hermannus expedivit, v. προστάτης.

Καρχήσιον carchesium. σῖτα καὶ καρχήσια Tyr. VIII. 2 (580 D.).

Κᾰσίγνητος et -η. 1. Adiectivum, *fraternus.* ὦ κασίγνητον κάρα Ai. 1155. Ant. 906. κασίγνητον κάρα Ant. 890. — 2. Substantivum, κασίγνητος *frater*, κασιγνήτη *soror.* Illud: τὸν κασίγνητον μολεῖν Oed. Col. 1186. τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν 1331. γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα 1425. δυσπότμων κασίγνητε γάμων κυρήσας Ant. 862 m. τοῦ κασιγνήτου τί φῄς —; El. 309. ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντά τ᾽ εἰσήκουον 939. ἐκ — κασιγνήτου θ᾽ ἅμα 957. ὦ κασίγνητε 1293. τὼ κασιγνήτω Ant. 21. Sed El. 965. ἰδέσθε τώδε τὼ κασιγνήτω *sorores* significat. Libri et Eustathius p. 723, 16. in scriptura consentiunt; Lascaris Opusc. gr. p. 146. c. περὶ τῶν εἰς ειῳ exhibet τώδε τὼ κασιγνήτα. — ὦ — πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἥδιστα προσφωνήματα Oed. Col. 325. καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν 1094 ch. ὦ κασιγνήτη El. 321. Ant. 49. κασιγνήτη Ant. 540. τοῦ τεθνηκότος γ᾽ ὑπὲρ — τῆς κασιγνήτης θ᾽ ὁμοῦ El. 545. σῆς κασιγνήτης δίχα 1126. πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης El. 12., quod memorat Eustath. p. 410, 35. ostendens non abundanter adiectum alterum alteri, cum minime omnes ὅμαιμοι etiam κασίγνητοι sint, ut καί explicative additum videatur (*et quidem*). De accentu in manifesta vocabuli compositione (quasi [illegible] i. e. germanum

fratrem dicas) non video ambigi: nec quisquam ut praeciperet opus esse censuit.

Κάσις frater. τίς ἄν σε — οὐ κατακτένοι, κάσι; Oed. Col. 1442. De accentu etsi nescio quis nominatim praeceperit, dubitari tamen non videtur, cum vocabulum nec παρώνυμον sit (Arcad. p. 34, 22.) nec derivatum omnino.

Κασταλία fons. Κασταλίας τε νᾶμα Ant. 1107 ch.

Κατά (⏑ ⏑). I. *Adverbiascit* in tmesi. κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον Oed. R. 1198 ch. κατά με φόνιος Ἀίδας ἕλοι Oed. Col. 1686 m. κατὰ δὲ ταχόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον Ant. 965 ch. κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις El. 1056 ch. Schol. contorte καταβόασον et χθονία ex prioribus repetitum coniungit. His exemplis communis subest significatio *deorsum*; in Electrae loco ad *famam ad inferos permeantem* translata, in reliquis ad *divinandi* vel *de medio tollendi* locutiones, quae a luctantibus desumptae sunt. Sed in κατ' αὖ νιν — θεῶν ἀμᾷ κόνις Ant. 597. *tegendi* inest sensus, ut inferiorem quasi partem obrutus teneat.

II. Tanquam *praepositio.* A. Cum *genitivo.* 1. *Sub* significat, ut *motus deorsum instituti* significatio apud Sophoclem certe non reperiatur, etsi primitiva est et apud alios frequens. De *inferis* dicitur, v. Valck. ad Hipp. 836. Blomf. ad Aesch. Pers. 633.: ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Oed. Col. 1699., ubi Reisigius καθειμένος coniungendum suadet. πρόςφορά θ' ὑμῖν καὶ τῷ κατὰ γῆς 1772. De *sepultura:* κατὰ χθονὸς ἔκρυψε Ant. 24. — 2. *Versus.* βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα El. 1427. Schol. πορεύθητε κατὰ τῶν ὄπισθεν τῆς θύρας μερῶν. Quod si quis *consistite e regione ianuae* interpretabitur, non intercedam, sed motus illuc facti procul dubio inest adsignificatio. Male Bernhardy in Synt. p. 238. de morante alicubi explicat, siquidem oracula eius intelligi licet. Inde dictum καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Trach. 675. non *in glarea*, sed *proiectum in glaream.* — 3. A locis ad actionem facta traductione κατά *contra* significat, de re maxime *infenso animo* et *nocendi causa* suscepta. λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Phil. 65. τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ Oed. R. 228. ὦ — καθ' αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον — θανάτου μέρος Ant. 145 an. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι Ai. 155 an. ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι καθ' ἡμῶν 247 ch. λόγους — τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα 295. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐξετίσατ' ἰών 297. *quoniam in eos ultionem exercuisset.* Cf. Abresch. ad Aesch. Ag. 280. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν 444. εἰ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι τλῆναι

καθ' ἡμῶν — χανεῖν; 1206. — 4. In eiusmodi sententia saepe additum verbis compositis nemo desideraret casu nominis mutato. *τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;* Phil. 328. *καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται* Oed. Col. 1341. cf. *πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;* Ai. 948. Metrica potissimum ratione ductus Porsonus ad Hec. p. 1214. et in Suppl. praef. p. XXVIII. corrigebat *τί δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα*, quod rectissime refutavit Lobeckius p. 376. Geminum est enim *εἰ κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει* El. 824 m.

B. Cum *accusativo*. 1. Antiquissimus ille videtur usus, quo inest significatio *sequendi motum deorsum factum*. Homericorum *κατὰ ῥόον* pauca similia sunt. *ῥεῖται κατ' οὖρον* Trach. 468. *κατ' ἴχνος ᾄσσω* Ai. 32., non *vestigii consequendi causa festino*, sed *vestigia sequor*. — 2. Hinc *causa motus* declaratur: *πῶς — ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά —;* Trach. 56. Nec minus ita intelligo Polyid. V. (465 D.). *τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν*: dictam enim de avibus, cibum, ut videtur, quaesituris. De hoc usu observans schol. Il. α. 423. versum Sophoclis nemini animadversum attulit: *ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι.* Erit inc. 968 D. — 3. Dein *fieri aliquid alteri consentaneum: ex, secundum*. *κατ' ὀμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα* Oed. Col. 102. *Θησεύς, κατ' ὀμφὴν σὴν ὃς ἐστάλη, πάρα* 556. *εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ* 1765 an. *θρόνους ἔχω γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων* Ant. 174. *εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις* Oed. R. 1087 ch. *quantum cupio, ex animi sententia*;. quae sola rei conveniens explicatio Hermanno quondam probata Mus. Stud. Antiq. vol. I. p. 168. nunc ab ipso nescio cur languidior dicitur. *μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν θάνῃς* El. 1495. *πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν* Trach. 196. *εὖ δὲ προςφωνούμεθα, γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν* 229. Recte docet Hermannus Oechaliae expugnationem, rem magnam et laetabilem, non nuntium acceptum spectari; praepositionis tamen in utroque eadem significatio. *καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν* Iol. I. 2. (282 D.) ad Iobaten Gottholdus refert. *κατὰ τὸ καρτερόν* Ter. IV. 2. (514 D.) si recte Brunckius *κατὰ τό* apud Stob. omissum invexit. — 4. Hinc *mensurae et moduli* deflexa ratio. *τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα* Oed. R. 88. *secundum id quod rectum est*, i. e. recte. *ὅς τ' ἐμὰν γᾶν — κατ' ὀρθὸν οὔρισας* 696 ch. *in pristinum statum restituisti*. *κατ' ὑπερβολὰν ἐκράτησας τοῦ — ὄλβου* 1197 ch. = *ὑπερβολικῶς, μεγάλως*, v. Bernhardy l. c. p. 240. 241. Maxime usitata *μεῖζον ἤ, θᾶσσον ἤ, οὐ* et *μὴ κατά* de re modulum virium superante. *τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;* Oed. Col. 604. *τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν* Trach. 1015 m. *φρονεῖται μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα* Ant. 764. *δεῦρ' ἄξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός* Oed. Col. 894.

ὅστις — μὴ 'κατ' ἄνθρωπον φρονῇ Ai. 748. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν 764. Referam huc et καθ' αὐτόν *per se solum*: τὸ — ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν Oed. R. 63. ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν Oed. Col. 970. — 5. De *loco* ponitur minus finite, ut *in*, *ad*, *iuxta*, *circa quid* versari aliqua res dicatur. Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλε Κρόνου παῖς Phil. 674. *rotae illigavit.* εἴσω κατ' αὐτὸν (χῶρον) εὐστομοῦσ' ἀηδόνες Oed. Col. 18. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται 67. τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις 78. κατ' ἀγρίαν ὕλην — ἀλωμένη 349. ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος 378. *apud nos*, i. e. Thebis, fama est. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενής ἐστι 1169. κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Trach. 436. *in Oetae cacumine fulgurantis*: nam *Oetam fulmine feriens* dicendum fuit κατ' ἄκρου νάπους. ἐν πόντῳ κατά τε δρία πάντα καθαίρων Trach. 1008 m. τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος 1096. κατὰ βάρβαρον αἶαν El. 95 an. θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος 557. κατὰ στέγας El. 274. 1300. Oed. R. 637. Oed. Col. 340. κατ' οἶκον Ai. 1000. *domi paternae*, in Salamine. μίμνων τήνδε κατ' Ἰδαίαν χθόνα Polyx. I. 1 (468 D.). Hoc emendatione eget, ῑ enim in Ἰδαῖος producitur. Scribo τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονί. πλούτει κατ' οἶκον Ant. 1153. *domi*, i. e. in re domestica. Sed Trach. 528. significat *intus*, ut Phil. 467. Oed. Col. 344. El. 917. 1465. Trach. 686., et ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον Trach. 930. *edoctus a famulis*; οἱ κατ' οἶκον domestici El. 1136. σπονδὴ κατ' οἶκον ἐγκεχρυμμένη inc. CV. 30, 1 (823 D.). Sed κατ' οἶκον ἀνδρόφρων γυνή XXV. (680 D.) incertum est. Haec non satis distinxit Valck. ad Herod. VI. 39. — κ α τ' ο ἴ κ ο υ ς semper *intus* significat. Oed. R. 1447. Ant. 527. Ai. 65. κατὰ στέγας ἰέναι dictum Oed. R. 637.: reliquis locis *mora in loco* significatur, quod observavit Herm. ad Eur. Ion. 327. Deflexa hinc sunt haec: καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμνην. Phil. 1437. *a puppi ventus.* Et de *corpore* dictum: προσπτύσσεται — χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Trach. 766. πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. III. I. (21 D.). De *vultu*: κατ' ὄμματα τῷ νυμφίῳ Ant. 756. *ante oculos.* Dubito quomodo intelligendus sit locus Ai. 762.: καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. Hermannus *quod in me est* explicat; malim ego *qua parte nos constitimus.* Pessime Brunckius: *in eam, quam nos tutamur partem, vis pugnae non perrumpet*, quasi cuperet Aiax, ne sibi periculum fiat ab hoste. — 6. Prona est a locis *ad tempus* tralatio; inprimis in locutione καθ' ἡμέραν vel κατ' ἦμαρ. Ea vel *quotidie* significat et *quotidianum*, vel *hodie* et *hodiernum*; etiam *interdiu.* Illud: ὦ θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος οὕτω κατ' ἦμαρ οὐ δύνῃ μολεῖν ποτέ; Phil. 787. θάλλει — κατ' ἦμαρ αἰεὶ νάρκισσος Oed. Col. 688 ch. ἄλλους ἐπαινῶ

τὸν καθ' ἡμέραν βίον 1366. ἐν ἴσῳ καθ' ἡμέραν Creus. V. 3 (320 D.). τὸ κατ' ἦμαρ πορσύνων inc. XXVII. 4, 1 (685 D.). καθ' ἡμέραν ἀεὶ inc. C. 4 (779 D.). Alterum: καθ' ἡμέραν τὴν νῦν Oed. Col. 3. Ai. 788. κατ' ἦμαρ τὸ νῦν Ai. 740. Sed νῦν non minus omittitur: τί ποτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται Phil. 1078 m. τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ Oed. Col. 1081 ch. δαίμων εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν El. 987. Tertium: κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεί El. 251. *die et nocte* i. e. *perpetuo*. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν Niob. VI. 3 (400 D.). Sed μίαν καθ' ἡμέραν est *uno die*: Ant. 55. 171. Distinguitur ἐφ' ἡμέραν et καθ' ἡμέραν Seidlero ad Eur. El. 426., sed illud discrimen non semper observatur. — 7. Altera ratio figurate dicendi est significandae rerum *conditionis intercedentis rationisque, qua quid fit* (circumstantialis, quam vocant, significatio). ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Phil. 30. Compone καθ' ὕπνον καταυλισθείς *prout dormientes solent*. κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου 247. κατ' αὐτὸ τοῦτό γε ἀνάξιον μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι 436. *hac ipsa occasione nixus*. τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ — ὁ ναυβάτης 574. *clam*. ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἀμβάσεις Oed. Col. 1070 ch. ἔγνω — τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Trach. 929. *iratus*. καθ' ὕπνον ὄντα 965 an. ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών El. 568. Dure et inepte σφαγάς iugulum interpretatus Monkius sic coniungit κατὰ σφαγὰς τυγχάνει βαλών. Hermannus proponit οὗ κάτα, σφαγὰς ἐκκομπάσας, ἔπος τ. τ. β.; elegantius tamen κατασφαγάς scribi ratus, et ita edidit, coniungantur ut ἐκκομπάσας κατασφαγάς. Non nego sic rotundam effici sententiam: sed nonne vulgata praeferenda: *cuius in caede gloriatus inverecunde locutus* est? Bernhardy l. c. p. 239. *caedis causa* interpretatur. Rectius autem quis *de caede* quam *propter caedem* gloriatur. — 8. Hinc sunt *adverbiales locutiones*: στίβον κατ' ἀνάγκην ἕρποντος Phil. 206 ch. *gravi laboriosoque incessu incedentis*: nam ineptum esset *secundum necessitatem*. οἱ ξυνναυβάται οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν 562. i. q. ὁρμητικῶς, *studiose*. ὁ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Trach. 102 ch. v. Herm. Alias, idque supra notavimus, κατ' ὄμμα, *coram*, *in conspectu* significare amat. Aliter dictum λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Trach. 378. quae Eustath. laudat p. 792, 20. τῇ θέᾳ λαμπρά interpretatus. ὄμμασιν δεδορκώς, οὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Trach. 744. *non fando accepta re*: rectius hoc explicatur Abreschio ad Aesch. Choeph. 571. quam Bernhardyo Synt. p. 239. — 9. Duo exempla sunt, quibus κατά *in* significat, de *facto* dictum, sed non genitivo iunctum casu, quod is solius infensi et hostilis animi vim refert: σὺ δ' ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο Ai 1378. *secundum meam sententiam* nimis diceretur inepte. Sed non differt ab illa genitivi ponendi ratione Lacaen. II. 3.

(337 D.) ἄρξουσι Φρυξὶ τὴν κατ᾽ Ἀργείους ὕβριν. Nisi forte κατ᾽ Ἀργείων scribendum est.

III. *De forma et scriptura.* 1. *καταί*, quoo agnosci videtur ab Apoll. de Synt. p. 309, 28., Sophocleum certe non est; nec satis distincte Apollonius loquitur. Quanquam *καταί*, quippe mensuram duarum morarum excedens ab anastrophe excludit Herod. ap. Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 27., velut ὑπαί, παραί, διαί, ὑπείρ. — 2. Anastrophe afficitur vocabulo recto postpositum: Ἀτρειδῶν κάτα Ai. 295. τοῦδε κάτα 948. Contra disertissimos testes *κατά* reiicere tonum solus negat Etym. M. p. 123, 24.; quae verba fortasse corrupta sunt; quin l. c. versu 34. alius grammaticus ab Etymologo exscriptus anastrophen admittit, nisi quid inter praepositionem et casum interiiciatur. Sed certiores testes sunt Apoll. de Synt. p. 305. et 308. Etym. M. p. 42, 11. p. 94, 14. Arcad. p. 130. A verbo seiunctum et praemissum penacute nonnunquam Hermannus scripsit, cuius si quae sunt rationes, contra manifestum Veterum consensum audiri non debent. Vide Herod. ap. schol. Il. α. 258. ϑ. 4. ν. 188. 327. Unum illud, quod excipiunt, si praepositio ad sequens εἰμί trahendum esset, (v. schol. Il. γ. 440.) non habet exemplum apud Sophoclem. Quanquam Hermannus sibi minime constitit, scribens κατ᾽ αὖ νιν φοινία θεῶν ἀμᾷ κόνις Ant. 597., sed κάτα δὲ τακόμενοι 965.: coll. Bacch. 82. 83.

Καταβαίνω descendo. Ad *inferos*: Ἀΐδαν καταβήσει Ant. 816 an. Ad *pugnam*: ἐπὶ τάνδ᾽ ἄρ᾽ ἄκοιτιν τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων —; Trach. 503 ch.

Καταγιγνώσκω. καταγνῶναι, ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι Hesych. ex Atham. II. 3 (1 D.).

Κάταγμα. κατάσπασμα ἢ μῆρυμα Phot. p. 135, 11. Suidas ex Timaeo, apud quem vitiose scriptum p. 153.: ἐρίου κατάσπασμα ἢ μήρυμα. Hoc κοινόν appellat Moeris p. 215. Ammonius ἐρίου ἕλκυσμα. V. Valck. Anim. p. 117. Ruhnk. ad Tim. l. c. — τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰός — ἐς μέσην φλόγα Trach. 692. Eustath. p. 1399, 64. 1414, 28. grammaticos illos sequens τὸ κατειργασμένον ἔριον, id est *tractum laneum*, *lanam carminatam* interpretatur. Sed non servavit sermonis proprietatem Sophocles: *villum lanae* significavit, κτησίου βοτοῦ λάχνην v. 687.

Κατάγνυμι. περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Synd. II. 3. (147 D.) matula.

Κατάγω deduco; inde *mergo*: μολιβδὶς ὥςτε δίκτυον κατῆγε inc. CV. 126. (783 D.); si certa scriptura Etymol. M. p. 590, 8. Nam versus tragici nomine non addito simili sententia apud Plut. Mor. p. 75.

legitur, unde *κατέσπασεν* scribendum suspicatur Brunckius v. *βολίβδίς*. — *pass.* est *portum intrare*. *Σίγειον κατηγόμην* Phil. 356.

Καταδέρκομαι intueor. *τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆ;* Trach. 995 an. Sic Herm. emendavit vulgatum *καταδερχθῆναι*, quod ineptissima ratione defendit Apitz. ad v. 976.; sed non sensu solum, verum et propter necessarium paroemiacum immutari debuit.

Κατάδηλος manifestus. *σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται* Oed. Col. 1216 ch. *me iudice manifestam stultitiam prodit.* Cf. C. F. Hermann. ad Lucian. de Hist. Conscr. p. 96.

Καταζεύγνυμι vincio. *κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη* (*Δανάη*) Ant. 938 ch. Schol.: *κατεκλείσθη ὑπὸ τὸν κιβωτόν. ἢ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης ἦλθε καὶ τῆς εἱμαρμένης. ἢ κατεζεύχθη συνελθοῦσα τῷ Διί.* Harum explicationum vera esse nulla potest: ultima incredibiliter ineptit.

Καταθνήσκω morior. Quanquam Atticis certe hoc verbum *αὐθυπότακτον* fuisse videtur, cum non reperitur nisi aoristus. *ἥδιστον δέ μοι τὸ κατθανεῖν ἦν* Oed. Col. 436. *μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε* 614. Contra libros ex Philostrato p. 353. Brunckius dedit *οὐδὲ μὴν θανεῖν*. *σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν* Ant. 551. *διδογμένα — τήνδε κατθανεῖν;* 572. *αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην* Trach. 16. *ἡμέρα — προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;* Ai. 471. v. *ἀνατίθημι*. — *πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;* Ant. 460. *ὁ κατθανὼν νέκυς* 511. Brunckius *ὁ κατὰ χθονὸς* ex codd. B. T. Dresd. a. et marg Turn. non sollicitus de anapaesto versum vitiante. Sententiam vulgatae ne quis obscuram vel tautologon putet, caverunt H. Stephanus et Erfurdtius. *εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο* Ant. 897. *πόσις γὰρ ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν* 900.

Καταιδέομαι revereor. *τὸν — νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι* Oed. R. 654 ch.

Καταινέω annuo. *καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδε* Oed. Col. 1629. Affert Suid. v. *καταινέσαντος*. *κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ* 1633. *καταινέσαντος* illud Sophocli tribuit Suidas l. l. explicans *συγκαταθεμένου*. De loco Oed. Col. 433. v. *κατανύω*.

Καταισθάνομαι persentisco. *ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον* Oed. R. 422.

Καταισχύνω dedecoro. *τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν* El. 599. i. e. non a te degeneravi, tibi similis sum. Illustrat verbum Wyttenb. ad Plut. de Sent. Prof. in Virt. p. 85, F. Medium *vereor, pudet*. *οὐ καταισχύνει θεούς;* Phil. 1368. Libri plerique *καταισχύνειν*. Veram scripturam a Tricl. servatam nunc firmant Flor. Γ. Laur. a., in quo quidem *κατ' αἰσχύνῃ*. *καταισχύνῃ* apud illum scribitur. *εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ'*

ἔτι γένεθλα Oed. R. 1424. Versum cum quatuor aliis affert Suidas v. *βοσκήσομεν*.

** *Κατακαίνω* occido. *ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν κατέκανον* Ant. 1321 m. Emendatio certissima est, ut videtur, G. C. W. Schneideri. Libri contra metrum omnes *κατέκτανον*; Tricl. *κατέκτα*, id est *κατέκταν*. Brunck. *ἔκτανον*. Herm. *κάκτανον*. Hesychius ex hoc fortasse loco *κατέκανον, κατέκτεινον* (scr. *κατέκτανον*).

Κατακηλέω lenio. *ὅς τήνδ' ἄτην κατακηλήσει* Trach. 998 an. Schol. *θεραπεύσει*.

* *Κατακλίνω* v. *καταυλίζω*.

Κατακοιμάω consopio. *οὐδὲ μάν ποτε λάθα κατακοιμάσει* Oed. R. 870 ch. Pro *μάν μιν* est in Laur. C. nullius ponderis libro et Flor. *Γ*. Nescio an inde Elmsleius coniecerit *μή ποτε λάθα κατακοιμάσῃ*, quod recepit Herm., quia Laur. tres, Flor. *Δ*. Pal. *κατακοιμάσῃ*. — *καὶ κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα* 1222 ch. *requievi a malis*. Libri plerique *κατεκοίμισα*; sed illud Laur. A. Flor. *Δ*. *Θ*. Dresd. b. Aug. a. edd. vett.

Κατακρας. Dubium esse non potest ex *κατ' ἄκρης* compositum adverbium esse, quod apud Homerum sic semper duabus scribitur vocibus, v. Heyn. ad Il. *ν*. 772.; nec minus apud Herodotum, v. Schweigh. ad VI. 18. Adversatur Etym. M. p. 494, 36. a *κατε κρατός* duci volens; sed statim sequitur alius grammatici observatio ab *ἄκρα* quamvis obscurius repetens, velut etiam Eustathius facit de Homerico *κατάκρηθεν* disputans p. 1257, 54. 1701, 41. Videntur fuisse qui distinguerent *κατ' ἄκρας* et *κατάκρας*; Hesychius certe *κατ' ἄκρης* interpretatur *κατὰ κορυφῆς, κατὰ κράτος*, et alio loco positum *κατάκρας τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον*. Quae quomodo conciliari possint, iam Sylburg. monuit ad Etym. M. l. c. coll. Casaub. ad Theophr. Char. VIII. 83. Valck. ad Phoen. 1183. et ad fr. Callim. p. 130. Nitzsch. ad Hom. Od. V. 313. Ab urbibus enim quarum inprimis firmae arces sunt, capiendis, quod *κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν* Euripides dixit, ad *vim et impetum capiendi* tralatum universe; inde *τὸ αἰφνίδιον*. Apud atticos hinc eo deflexum, ut omnino significaret *violenter*, cf. Bernhardy Synt. p. 238.; inde *penitus, plane*, quod vi maxime perficitur victoria. Suidas: *κατάκρας, ἐπίῤῥημα· δι' ὅλου, παντελῶς*. — *ὡς καὶ τόνδε κατάκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν* Oed. Col. 1244 ch., quod *graviter, violenter* explico, non a *puppi* cum Nitzschio ad Odyss. V. 313.; non a *navigante* potius sed a *merso fluctibus* desumpta figura. — *ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς — ἠθέλησε μὲν πυρὶ πρῆσαι κατάκρας* Ant. 201.

Κατακρυφή celatio. *οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν* Oed. Col. 218 m.

Corrupte Suidas *κατατρυφή*, *καταφυγή. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατατρυφήν. ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.*

Κατακτάομαι paro mihi. εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά Ai. 1235. *θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο* Ai. 755. Affert cum duobus versibus sequentibus Suid. v. *ὁμοῦ. τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου* Trach. 790.

Κατακτείνω occido. Sophocles non nisi aoristis usus est, pro ratiore metri utroque. *πατέρα κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ* Trach. 737. *λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν ὥς νιν κατακτείνειαν* Oed. R. 843. Sic tres Brunckii codd. Trin. Dresd. In Laur. a. a prima manu, Pal. *κατακτείνειεν*, in Flor. Γ. *κατακτείνειεν*. Edd. vett. *κατακτείναιεν. κατακτεῖναί μ' ἑλών* Ant. 493. *ἄμφω — κατακτεῖναι νοεῖς;* 766. Ex Laur. A. adnotatum *κατακτανεῖν* (vel *κατακτῆναι*). *εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον* Oed. Col. 979. *πατέρα κατακτανεῖν* Oed. R. 826. *οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε κατέκτανε* 856. *πατέρα — κατέκτανεν* El. 271. *ἔνθαπερ κατέκτανες πατέρα* 1487. De Ant. 1321. v. *κατακαίνω.*

Κατακυρόω decerno, constituo. μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Ant. 927 an. V. Schaefer. ad Hecub. Porsoni 219.

Καταλγέω graviter doleo. καταλγήσας λέγω Phil. 368.

Καταλείπω relinquo. μή με καταλίπῃς μόνον Phil. 798.

Καταλλάσσω consilio placo. θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου Ai. 731. Musgr. intelligit *ἕνεκα* ad *χόλου*. Sed recte schol. *ὅπως τὴν ἔχθραν καταθῆται καὶ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ χόλου.*

Καταλύσιμος solubilis, inde *quod finiri potest. οὔ ποτε καταλύσιμον, — ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακόν* El. 1238. Livin. v. *καλλύσιμον*. Ceterorum MSS. scripturam etiam Suidas tuetur v. *ἀνέφελον*. V. Hermann., apud quem errore typothetae versus 1238—1241. Oresti continuantur.

Καταμβλύνω obtundo. τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ Oed. R. 688. gl. *ἐκλύων, καταμβλύνων, ἄθυμον ποιῶν.*

Καταμελέω negligo. εἰ κατημέλησ' ἐγώ Ai. 45. Affert Eust. p. 571, 10. 1564, 19. Thom. M. p. 269, 1. *ἐγὼ δὲ — κατημέλησα* Ai. 895.

Κατάμεμπτος vituperabilis. τό τε καταμέμπτον ἐπιλέλογχε πύματον γῆρας Oed. Col. 1236 ch. senectus invisa. *οὔ τοι κατάμεμπτ' ἔβητον* 1693 ch. Schol. *οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὲ ὥστε καταμέμφεσθαι. ἢ οἷον οὐκ ἐν χείρονι νῦν ὑμῖν ἔσται τὰ πράγματα. Εὖ βεβήκεται* v. 979. comparat Elmsleius, Reisigius explicat *non iniquam conditionem nactae estis* (*seid nicht schlimm gefahren*) quod si aptum chori personae futurum est, ad Hermanni rationem recidit: *non ita venistis Athenas, ut conqueri debeatis.*

Κατανθρακόω ad cineres redigo, concremo. σῶμα φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον El. 58. Suid. v. *φλογιστόν.*

Κατανῑκάω supero. ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται Aload. VII. 3 (105 D.).

Καταντίον contra. χὠ καταντίον θανών Ant. 508. Eteocles est in pugna cum fratre occisus. Vat. Aug. Dresd. et codd. Brunckii praeter membr. (et Aldum) κατὰ χθονὸς νέκυς, quod ineptiarum damnat Brunckius, sed non plane absurdum est, quippe Eteocle ipsius iussu humato. De tono vocabuli ἀντίος Arcad. p. 40, 21.; de ἐναντίος idem p. 86, 7.; in quo cum ἐν παρέλκειν, id est ad sensum non desiderari dicit, par causa accentus servandi fuit in καταντίος.

Κατᾰνῡ́ω perficio. ὡς θέλοντι τοὔτ' ἐμοὶ ποτε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν Oed. Col. 433. *donum perfecit poscenti* i. e. dedit. Libri pauciores et deteriores B. T. Vat. Farn. κατήνεσεν, quod secutus Brunckius. Laur. B. κατ' ἤνυσεν. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν El. 1443. Affert Eust. p. 405, 17. et Moschop. Dict. Att. v. προξενῶ. Brunckius explicat κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον: non male alterum, sed ut προξένου κατανύω id sit quod εἰς προξένου, nemo unquam efficiet. Glossae et schol. cod. Lips.: ἤγουν κατηνέχθησαν, κατῆραν, ἤνυσα τὴν ὁδὸν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐπλήρωσα. κατήνυσα δέ, εἰς λιμένα ἢ εἰς καταγώγιον. Κατά et *ad* et *contra* significans monet Herm. ambiguam reddere orationem, ut Aegisthus *nactos illos esse hospitam amicam* intelligat, Electra autem in mente habeat *confecerunt rem contra hospitam.* Monkius καθανύσαι scribendum suadet: v. ἀνύω.

Καταξαίνω lacero. πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν Ai. 715. Schol.: διαλυθεὶς ὑπὸ τῶν πετρῶν quod nihili. A lana carminanda ductum vulnera inflicta corpori significat. Photius p. 140, 2. καταξανεῖ, κατατρίψει; λίθοις αἱμάσσειν et μαστιγοῦν Suidas explicat; κατατρίβειν et βασανίζειν, quod ipsum verberationem spectat, Hesychius. Cf. Markland. ad Suppl. 503.

Κατάξιος condignus. παῖδα — κατάξιον δ' ἐμοῦ Phil. 997. *meis moribus dignum* i. e. *convenientem.* Suid. v. ὑγιές.

Καταξιόω decerno. σύ τοι κατηξίωσας Phil. 1084 ch. *decrevisti* tibi mala illa, i. e. contraxisti. Non accurate schol. περιεποίησας τὴν νόσον, σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας.

Καταξίως condigne. δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως οὔθ' ὧν πέφυκας Oed. Col. 915. Elmsl. mavult κατάξια; defendit vulgatam Herm. οὔτ' ἐμοῦ καταξίως πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου El. 790. De omisso, ut videtur, ἄν v. ἄν. Erf. ex cod. Ien. κατ' ἀξίαν. Monkius scilicet soloecismum sublaturus κατάξι' ἄν.

Καταπειλέω comminor. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη θυμῷ κατηπείλησαν Oed. Col. 665. In libris et Suida v. πολλαὶ δ' ἀπειλαί post hoc vocabulum distinguitur, quasi subaudiri liceat εἰσίν. Audacius

minas minari dicit, v. Herm.; ut recte intellexerit schol. — ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων Oed. Col. 1149., quae memorat Eust. p. 604, 30.

Καταπεφνεῖν occidere. Authypotacton est; sed praeter indicativum et participium nihil usquam reperiri suspicor. κατέπεφνες τόνδε συνναύταν Ai. 885 ch. γένυς, ἅ νιν κατέπεφνεν (Ἀγαμέμνονα) El. 477 ch. De participio acuto v. Etym. M. p. 356, 4., idem eos refutans qui praesens exstitisse πέφνω putarint. Haec ex copiosa doctrina fluxerunt Herodiani ad Il. π. 827., adversati Aristarcho penacuenti contra rationem.

Καταπίπτω decido. εἰς ἄλιβαντα καταπεσεῖν inc. LXXVIII. 2 (751 D.).

Κατάρᾱτος divis devotus, nefarius. ἀπάγετε — τὸν καταρατότατον Oed. R. 1344 m.

Κατάρβῦλος. Hesychius: καταρβύλοις χλαίναις, ποδήρεσι, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σ. Τρωΐλῳ (fr. III. 12. 559 D.). Eodem glossa apud eundem spectat καθάρβυλος, quod haud dubie vitiose scriptum alienoque loco illatum. Ceterum distinguebatur post καταρβύλοις.

Καταργυρόω pecunia redimo i. e. corrumpo. εἰ κατηργυρωμένος λέγω Ant. 1064. Schol.: ἀργύρῳ πεισθείς. Similia quaedam comparavit Erf.

Καταρκέω. Impersonale κ α τ α ρ κ ε ῖ *satis est.* καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός Aload. IX. 1 (107 D.).

Καταρνέομαι infitior. φῂς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε Ant. 438.

Καταῤῥακόω lacero. ἄναρθρος καὶ κατεῤῥακωμένος Trach. 1093. de se venenato pallio ulceribus confecto Hercules. Schol.: τὰς σάρκας σαπεὶς καὶ ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας ὡς ῥάκη; non male sed paulo pinguius.

Καταῤῥάκτης. ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτην ὁδὸν χαλκοῖς βάθροις γῆθεν ἐῤῥιζωμένον Oed. Col. 1586. Apud Suid. v. ὁδός legitur καταφράκτην. Tacent lexica vett. et interpres; *praecipitem et abruptum* significare oportet locum gradibus aeneis substructum, qua descensus ad inferos patere credebatur. Meminit Eust. p. 156, 32. — κ α τ α ῤ ῥ ά κ τ η ς, ὀχετός, ῥύαξ, καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκόωντι (V. s. 344 D.). Hinc non dubium est Sophoclem aquilam καταῤῥάκτην dixisse propter praecipitem volatum; reliqua ad Sophoclem nihil pertinent. Idem apud eundem in Phineo V. 4 (641 D.). Harpyias καταῤῥάκτας dixit pari de causa.

Καταῤῥέπω deprimo. τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα καὶ τὸν δυστυχοῦντ' ἀεί Ant. 1143. Schol. πίπτειν ποιεῖ explicat, aliam tamen lectionem ferri significans, quamquam nunc vitiose scriptum. Bene Musgravius Theognidis illud Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει (v. 157.) contulit.

Καταῤῥέω defluo. γλώσσης μελίσσῃ τῷ κατεῤῥυηκότι Achill. Am. VI. 2 (167 D.). μελίσσῃ est μέλιτι. Emendandum ita dixi v. γλῶσσα. Qui *melle fluere de lingua* dicitur, eius lingua melle stillat.

Καταῤῥήγνυμι confringo. ἥδε (ἡ ἀναρχία) σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς κατ ῤῥήγνυσι Ant. 671. δορὸς τροπὰς καταῤῥηγνύναι non de hoste ex fuga se colligente et in victores duci non parentes impetum dante interpretor, ut Hermannus, sed de *sternenda acie*, καταβάλλειν τοὺς μαχομένους ὥςτε τροπὴν γίγνεσθαι.

Καταῤῥυής deciduus. καταῤῥυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Ant. 997. Eust. p. 134, 29. Non videtur in Iunt. 2. μεταῤῥυεῖς exstare, ut Martinus dicit.

Καταῤῥώξ praeceps. ὦ καταῤῥῶγες πέτραι Phil. 925. Memorat Eust. p. 335, 2.; Suidas vero v. ὀρείων et προβλῆτες hunc et sequentem versum affert. De tono v. ἀῤῥώξ.

Καταρτύω paro, compono. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν Oed. Col. 71. εὐτρεπίσων schol., quem correctum v. apud Herm. Suid. v. καταρτύσων. Est *arcessere.* σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Ant. 474. Ricc. καταρτυσθέντας. Proprium hoc de domandis equis. V. Intpp.

Κατάρχω incipio. δεινοῦ λόγου κατῆρξας Trach. 1125. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ Oed. Col. 1023. *viam praeire.*

Κατασβέννυμι restinguo, sedo: proprie enim de igne dictum non exstat. σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Ai. 1128. οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειαν Oed. Col. 423.

Κατασκάπτω diruo. Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι Phil. 986. πάτραν κατασκάψαντι Oed. Col. 1423.

Κατασκᾰφή eversio. κατασκαφῇ τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν Oed. Col. 1320. Sed ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς Ant. 911. sunt τύμβοι κατασκαφεῖς. Laur. A. κατασφαγάς.

Κατασκᾰφής fossione in terram depressus, cavatus. Hesych. κατασκαφής, κατεσκαμμένος. κατασκάψαι, κατορύξαι. Illud ex Ant. 882. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς οἴκησις.

Κατασκήπτω. Tralate dictum τάςδε τὰς θεὰς ἐμοὶ καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς Oed. Col. 1015. *graviter obtestando precor, efflagito precibus.*

Κατασκῐάζω opaco. Tralate *sepelio:* ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; Oed. Col. 407.

Κατάσκιος obumbratus. θαλλόν, ᾧ κατάσκιον πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα El. 414. De structura v. Schaefer. Mel. Cr. p. 138.

Κατασκοπή speculatio. τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν Phil. 45. Cod. Harl. κατάσκοπον.

Κατασπάω deorsum traho. μολιβδὶς ὥςτε δίκτυον κατέσπασεν inc. CV. 126 (783 D.). Cf. Piers. ad Moer. p. 257. et in vv. κατάγω et μολιβδίς.

Κατασπείρω sero. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις Ai. 984. Suid. v. κατασπείρας, explicans ἀρχὴν κακῶν παρασχὼν ex schol.

Καταστάζω destillo. ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Phil. 812. secundum usitatissimum σχῆμα καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος. At secundum rationem praepositionis κατά: νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Laoc. III. 3 (342 D.). Transitiva significatione (*defluere facio, habeo quod defluat*) hoc exemplum quanquam alia sententia convenit cum Phil. 7. νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα (Ποίαντος υἱόν) quocum loco non recte confert illud ex Aiace exemplum Hermannus. στάζω, ἐνστάζω, καταστάζω inprimis de rebus auribus vel animo percipiendis active dicta illustravit Iacobs. Lectt. Stobens. p. 81. Perfacile igitur *proprie* καταστάζειν πόδα νόσῳ dici potuit, cum hypallage pro νοσεῖν ὥςτε τὸν πόδα διάβορον (exesum) καταστάζειν sc. πύῳ καὶ αἵματι. Et Laocoontis et Philoctetae locum, illum a Plutarcho de Virt. et Vitio d. 100. D. perperam intellectum tractat Wyttenbach. l. c. Ex Philoctete verba memorat Philostr. p. 889. Olear. cf. Iacobs. p. 675. Eust. p. 329, 41.

Κατάστασις firmitas. κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Ai. 1226. Schol. Pal.: εὐταξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ. Hoc in voce non inest. Nec cum aliis *constitutionem* vel *statum* licet interpretari: de *manendo* enim aperte et *durando* sermo est. Partim vere Suidas κατάστασις, ἡ ἔπαξις, ἡ σφοδρότης. V. 1225—1233. habet Stob. Serm. III. 5.

Καταστάτης stator. καταστάτην δόμων El. 72. Suid. v. καταστάτην. V. ἀποστέλλω.

Καταστείβω calco, i. e. ingredior. ἐφ' ἃς (δαίμονας) τὸ πρῶτον ἕδον καὶ κατέστειψας πέδον Oed. Col. 468. Ex scholiis, quorum partem retulit Suidas v. κατάστειψον πέδον triplex intelligitur fuisse scriptura: κατάστειψας, quod est etiam in codd. Par. B. et Vat., κατάστειψον, quae grammatici emendatio, κατέστειψας, quod in Laur. A. B. Farn. Ricc. B. κατέστειψας scriptum.

Καταστένω gemo. τίς ἂν σε — οὐ καταστένοι, κάσι; Oed. Col. 1442. ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν El. 862.

Καταστεφής coronatus. καταστεφῆ στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα Trach. 177.

Κατάστικτος varius. καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα Ai. Locr. VI. 2 (16 D.). Cf. πυκνόστικτος. Hesychius: κατάστικτος, ποικίλος.

Καταστράπτω fulguro. πρὸς τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος Trach. 437.

Καταστροφή conversio fausto fine adsignificato. δότε βίου πέρασιν — καὶ καταστροφήν τινα Oed. Col. 103. Suid. v. πέρασις βίου.

***Κατασφάζω** trucido.* ὡς ὁ Λάϊος κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς Oed. R. 730. (ᾰ).

***Κατασχεθεῖν** cohibere.* Proprie dictum: μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον El. 744. Cum figura: ὀργὰς εὐμενεῖς καθασχεθεῖν Ant. 1185. v. ὀργή. Et ratio et sensus suadet scribendum inflexe κατασχεθεῖν, quam rationem nuper rursus deseruit Hermannus. v. εἰκαθεῖν.

***Κατάσχετος** repressus.* εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ Ant. 1238. Malebat Musgr. κἀκατάσχετον *indomitum*, et deinde καρδία. Nec firmatur a scholiasta suspicio, quamvis ita scribente: 'μή τι καὶ μανιῶδες κρύφα βουλεύεται, ἀνελεῖν ἑαυτὴν πειρωμένη. Videtur enim κατάσχετον intellexisse ut θεῷ κατάσχετος dicitur. V. Lennep. ad Phal. p. 47. Sed ita hominem appellari posse, non quae homo facit observat Herm.

***Κατασχολάζω** demoror.* ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν Phil. 127. Schol. βραδύνειν. Hermannus κατά in verbo inclusum recte coniungit cum χρόνου, minus recte explicat *ultra iustum terminum cunctari*; est enim aperte *tempus cunctando terere.*

Κατατήκω. Medium tralata significatione *tabescendi* dicitur. ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι El. 180 m. Suid. v. οἰκονομῶ per η̄ scribit: rectius v. ὑπερίσταται. Cum tmesi κατὰ δὲ τακόμενοι Ant. 965. v. κατά.

Κατατίθημι. Activum a solvendis debitis pecuniis traductum eo, ut *promissis stare* significet: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; Oed. Col. 227. v. Reisig. Enarr. p. LVI. et Musgr. — Medium: ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω Oed. Col. 1218 ch. *vita longior humana dolori propius admovit*, i. e. effecit ut plus doloris quam voluptatis haberent. Elmsl.: *reponunt, recondunt*; Iacobs.: *tanquam onus dies multa deponunt et hominibus imponunt*, id quod in eodem uno verbo inesse non potest; Doederlino ἐγγυτέρω καταθέσθαι dictum videtur medio pro activo παρὰ πόδας θέσθαι vel ἐμποδών.

***Καταυδάω** proloquor, indicium facio.* καταύδα Ant. 86.

** ***Καταυλίζομαι** subeo tectum.* ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Phil. 30. pro vulgato κατακλιθεὶς ex Flor. *Γ*. Laur. a. b. Ricc. recte emendavit Dind. praef. ad Soph. p. LXI. Hoc enim longe exquisitius.

***Κατάφημι** assentior.* οὔποτε μεμφομένων ἂν καταφαίην Oed. R. 506 ch. Recte Musgr. scholion secutus: οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους. Brunckius *contradicere* interpretatus, quo μάντιν spectari putat, fallitur.

***Καταφθείρω** perdo.* καταφθεῖραι πόλιν Oed. R. 331.

Καταφθίω et καταφθίνω. Illud transitivum est, hoc intransitivum. unde idem significat atque illius forma passiva: illud *occidere*, hoc *perire*

Utriusque ῐ corripitur, ut erraverit Passov. in lex. v. *καταφθίω*. — *ὦ Ζεῦ κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον* Oed. R. 1198 ch. Strophicus versus est *τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον*. — *ἐπεὶ κατέφθιτο πατήρ* Phil. 346. *εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο* Oed. R. 970. *εἰ κατέφθιτο* Inc. LXI. 1 (725 D.). — *ἀγρίᾳ νόσῳ καταφθίνοντα* Phil. 266. *tabescentem*. De malis non cessantibus: *πήματα — θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ* El. 252.

Κατᾰφρακτος inclusus. πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Ant. 948 ch. de Lycurgi poena propter Bacchi contemptum antro rupis obiectu saxi clauso: v. Herm. de Aeschyli Lycurgia p. 20.

* *Καταφρονέω.* iniuria Sophocli tribuitur. v. *φρονέω*.

Καταψήχω contero. τρίβω καὶ ὁμαλίζω Suid. — *τὸ γὰρ κάταγμα — ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί* Trach. 695. Laur. A. *κατέψικται*. De *ψῆν* et *ψήχειν* v. Lob. ad Phryn. p. 254

Κατεικάζω assimilo. ὢ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Oed. Col. 339.

Κάτειμι descendo, ad inferos: *ὧν — κάκιστα δὴ μακρῷ κάτειμι* Ant. 887.

Κατεναίρω occido. θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με Ant. 863 m.

Κατεναρίζω occido. ἐφθαρμένας λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας Ai. 26. Suid. v. *λείας* et *κατηναρισμένας*, eandemque vocem hinc enotarunt schol. Il. XXI. 26. et Hesychius, hic vitiose scriptam *κατηναρισμένα*.

Κατεργάζομαι conficio. πάντα γὰρ κατειργάσω El. 1011. *Occisio* significatur: *λέοντα — βίᾳ κατειργάσασθε* Trach. 1084. Huius traductionis via ostenditur Ant. 57. *μόρον κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν*.

Κατερητύω (fut. ῡ) *contineo, impedio. κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλει* Phil. 1402 an.

Κατέρχομαι redeo. De exsulibus proprium: v. Lennep. ad Phalar. p. 238. Lips. Pors. ad Med. 1011. Elmsl. l. c. ad 983. *ἔστιν δέ μοι πάλιν κατελθεῖν μήποτε* Oed. Col. 607. *φυγὰς κατελθών* Ant. 200.

Κάτευγμα preces. ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν Oed. R. 920.

Κατευνάζω consopio. De *morte*: *ᾗ* (Niobae) *με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει* Ant. 827 m. De *sole occidente*: *ὃν αἰόλα Νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον Ἅλιον* Trach. 95 ch. De dolore leniendo: *ὃ τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν* Phil. 692 ch. ᾱ produci oportet quasi ab *κατευνῆσαι* epicis usitato sit, siquidem secundum strophicum versum syllabas dimetimur, nec displicet Hermanno. Ego stropham emendandam arbitror ex Eust. p. 763, 2. Qui cum *ὅς ο ὔ τ ε τ ι ῥ έ ξ α ς* habeat, scribendum *ὅς ο ὔ τ ι ῥέξας ο ὐ δ ὲ νοσφίσας*. Vulgo ὅς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε

Κατεύχομαι *precor.* Deos: *ἵλεῳ φρενὶ κατεύχετο* Trach. 761. *ὃν* (Cerberum) *κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι τῷ ξένῳ* Oed. Col. 1571 ch. — Adsignificantur *dirae*: *κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα — κακὸν κακῶς ἐκτρῖψαι βίον* Oed. R. 246. Suid. v. *κατεύχεσθαι*. — *κ α τ ε ύ χ ε σ θ α ι τῶν Ἀχαιῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι* inc. CV. 104 (894 D.). ap. Phot. explicantem p. 148, 7. Locum Photii emendavit Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 393, A. — *Precibus expetere*: *ὅταν κατεύχει ταῦτα* Ai. 385. De augmento dictum in *εὔχομαι*. Nulla ratione nuperus editor *κατηύχετο* Trach. 761.

Κατέχω. I. ***Formae.*** ***Praesens act.*** *κατέχεις* Ant. 605 ch. *κατέχουσι* Ai. 142 an. — *impf.* *κατεῖχον* Oed. Col. 1696 m. *κατεῖχε* Phil. 10. El. 561. Ant. 405. *κατείχομεν* Oed. Col. 1254. *κατείχετε* Ai. 410 ch. — *fut.* *καθέξω* Oed. Col. 878. *καθέξει* Ai. 1146. *καθέξον* Oed. Col. 382., quae exquisitior lectio pro librorum ceterorum scriptura *κ α θ έ ξ ω ν* ex membr. a Brunckio reposita est. Alterum futurum *κατασχήσει* El. 493 ch. — *aor.* *κατέσχον* Phil. 270. Oed. R. 782. Ant. 499. *κατέσχε* (et *εν*) Oed. Col. 371. Phil. 685 ch. *κατέσχετε* Phil. 221. *κατάσχοι* Ant. 601 ch. libri et schol. consentiunt in optativo, praeter Brunckii E. unde is *κατάσχῃ* scripsit. *κατάσχες* El. 999. Mosc. 1. *ἐπίσχες* vitiose, id enim *de ira cohibenda* inusitatum. ***Passivum*** *κατείχετο* uno loco Trach. 248.

II. ***Usus.*** Omnis autem usus verbi a distinctis significationibus *habendi* et *tenendi* orditur. Illuc referuntur haec: 1. *habere in manibus.* *ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον* Oed. Col. 1696. Oedipum; adsignificatur *fovere.* 2. Hinc de loco, quem quis tenet. *κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν* Ant. 605 ch. *τάφον εὐρώεντα καθέξει* Ai. 1146. 3. Tralatam inde ad *potiundi* significationem. *ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον* Oed. Col. 382. *πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον* Ant. 499. *πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν* Phil. 685. *vitam degere potuit tam miseram.* Hinc dicitur *ὅνπερ δὴ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ* Oed. Col. 1254. i. q. *ἐν γνώμῃ εἴχομεν, προςεδοκῶμεν.* 4. His opponitur de re aliquid occupante dictum. Proprium est de obtegendo: *κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν* Ant. 405. Tralatum: *φθορὰν οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον* Oed. Col. 371. *μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυςκλείᾳ* Ai. 142 an. *in nos quasi inciderunt*, i. e. de nobis regnant. Rursum simile *κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυςφημίαις* Phil. 10. non *morabatur*, sed *implebat.* — A *tenendi* vi nata haec. 1. *retinere, morari.* *μηνίσασα Λητῴα κόρη κατεῖχ' Ἀχαιούς* El. 561. *δαρόν τε δὴ κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον* (*με*) Ai. 410 ch.; et passive: *πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο* Trach. 248. Transfertur inde ad *appellandam navem*: *τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε*

Phil. 221. *ἠνίκ' ἐκ τῆς ποντίας Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ* 270 Suid. v. *προςέσχεν*. Inde audaciore figura ad eventum somnii traduci videtur Hermanno. *εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει* El. 493. — 2. *cohibere, regere.* De *potentia*: *τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασίᾳ κατάσχοι;* Ant. 601 ch. De *ira*: *κατάσχες ὀργήν* El. 999. *οὐ τοι καθέξω θυμόν* Oed. Col. 878. *κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν μόλις κατέσχον* Oed. R. 782. *tuli*: indignationis significatio inest in *βαρυνθείς*; gl *χολωθείς*.

Κατηγορέω arguo. De crimine: *δείν' ἔπη πεπυσμένος κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν* Oed. R. 514. passive: *κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου;* 529. De documento: *ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ* Ai. 891.,

Κατήγορος accusator. *ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ* Trach. 811. Accentum notavit Arcad. p. 71, 25.

Κατήκοος dicto parens. *γονὰς κατηκόους φύσαντες* Ant. 638. De accentu generatim v. Arcad. p. 90, 11.

Κατηρεφής desuper tectus, cavatus. *ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ* Phil. 272 *in antro.* *κατηρεφεῖ τύμβῳ* Ant. 876. *ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ* El. 373. simili sensu. Memorant Suid. v. *κατηρεφέα* Eust. p. 1839, 61. Ammonius p. 51.

Κατιδεῖν v. *καθοράω*.

Κατισχύω firmo. *ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας* Oed. Col. 347.

Κάτοιδα. I. *Formae.* *κάτοιδα* Phil. 250. Oed. Col. 1473. 1685 m. Ai. 263. El. 370. 406. 418. 911. *κάτοισθα* Trach. 417. 810. Ai. 586. Phil. 549. 1327. Oed. R. 926. 1041. *κάτοιδε* Phil. 44. Oed. R. 225. 1048. 1134. Trach. 439. *κάτισιε* Oed. R. 926. Laur. tres, Flor. Γ. Δ. Θ. Pal. Lips. a. b. Iunt. 2. *κάτοισθε* vitio librarii, nisi huc spectat Gr. Bachmanni Anecd. vol. II. p. 358, 20., *οἶσθε* a Sophocle dictum affirmans: quanquam ignotissimo auctori nihil esse tribuendum recte dicit Dindorf. praef. ad Scen. Gr. p. XIII. *κάτισθι* Ant. 1051. *κατειδυῖαν* El. 1439. *κατειδότας* Ter. V. 2. (515 D.) an. — Plusquamperfectum uno loco Trach. 87. reperitur *κατῄδη*. Laur. a. *κατῄδην*. v. *οἶδα*. — II. *Usus.* Ponitur crebro cum casu quarto, interdum subaudito; deinde cum sententia interrogative suspensa, semel cum participio. Hoc fit Ant. 1051. *εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς — Ἡλίου τελεῖν.* 1. Praecipua significatio est recte s. *certo sciendi.* *οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι* Phil. 549. *ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα* 1327. *ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο* Oed. R. 225. *μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ' εἰ κάτισθ' ὅπου* 926. *ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ* 1041. *εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι*

κάτοιδεν ἦμος — **1134.** ubi *recordari* licet interpreteris. *καλῶς κάτοιδα* Oed. Col. 1473. *οὐ κάτοιδα* 1685. *οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων* Trach. 439. *οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;* 810. *οὐ κάτοισθ' ὡς οὐδὲν — εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;* Ai. 586. *ὅσον κάτοιδ' ἐγώ* El. 370. *οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι* 406. *πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα* 418. *πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον* 911. (*οἶμαι*) *μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι* 1439. *τοῦτο κατειδότος, ὡς* — Ter. V. 2. 2. *Nosse* experientia vel visu tenus, audituve. *εἰ θεοφάτων ἐγὼ βάξιν κατῄδη τῶνδε* Trach. 87. *ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που* Phil. 44. *πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;* 250. *ὅςτις κάτοιδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰςιδών* Oed. R. 1048. *τὴν αἰχμάλωτον — κάτοισθα δήπου* Trach. 417. 3. Semel est *intelligere. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις* Ai. 264.

Κατοικέω. Proprie *inhabito. ἀνὴρ κατοικεῖ τούςδε τοὺς τόπους σαφῶς* Phil. 40. *ζητοῦσα τὴν σήν, ποῦ κατοικοίης, τροφήν* Oed. Col. 363. Brunckius *κατοικοίη* ex B. T. cum quibus conveniunt Ricc. A. Vat. Farn.; etsi *κατοικεῖν τροφή* non possit. Laur. B. *κατ' οἴκους τροφήν.* Verum servarunt Laur. A. Par. F. Ricc. B.; conveniunt eodem Brunckii membr. Ald.; illae enim *κατοικοίη στροφήν*, hic *κατοικοίης στροφήν* exhibent. — *τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι* Epig. V (197 D.). — Tralate *κατοικεῖσθαι* est *constitutum esse, uti lege et institutis. τὰς Ἀθήνας ὡς κατῴκηνται καλῶς* Oed. Col. 1008. Laur. B. *κατῳκίσθαι.*

Κατοικίζω colloco. ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας Ant. 1056. Cod. E. Brunckii *κατοικίσας*, quod cum *ἔχων* prioris versus coniungendum. *χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ* Oed. Col. 642. i. e. pari praemio eum remuneraturus in nostram civitatem recipiam.

Κατοικτείρω misereor. τοίανδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν Oed. R. 13.

Κατοικτίζω misereor. κατοικτίσας (*ἀφῆκα*) Oed. R. 1178. *τοὺς σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν* Oed. Col. 385. Par. F. *κατοικιοῦσιν. ἐπάξιος μὲν — κατοικτίσαι* 462. Sed *ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως* Oed. Col. 1284. sunt *miserationis plena*, cum loquens suum ipse statum deplorat.

Κατοκνέω cunctor. ὅπως μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν El. 944. Sic Brunck. ex membr. et cod. E. quibus accedunt Lips. Flor. *Θ*. Aug. b. Livin. v. Sed *κατοκνήσῃς* Laur. a. b. Aug. c. Ven. edd. vett.; *κατοκνήσῃς* Flor. *Γ. Δ.*

Κατοπτεύω conspicio proprie de speculatore. *μὴ κατοπτευθῶ παρών* Phil. 124. *πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεὶς* Ai. 816.

Κατορθόω erigo, inde *recte et ordine regere et facere. σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς* El. 408. Versus 407. 408. laudat

Suid. v. πολλά τοι Eust. p. 623, 30. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου — κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; Oed. Col. 1484. *animi et sensuum compotem*: s. accuratius dictum, *qui animi sensa et cogitata recte instituit et regit*, non aberrat a recta cogitandi via.

Κατουλάς. ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι Naupl. VII. 4 (383 D.). ap. Phot. p. 150, 9. explicantem τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν· οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· ἡ ζοφώδη, καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· εἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν. Ὅμηρος. Harum prima et tertia explicatio, haec secundum Homerum, illa ex Sophoclis more exquisita sectantis maxime probabilis: scribendum autem, ut Photii mens intelligatur, τὴν κατειλοῦσαν, *involventem et quasi tenebrarum claustris tenentem*. Fuerunt, qui κατειλάδι corrigerent, quod nec Graecum esse puto nec necessarium; ō et ōυ ex ει conversione vocalis fit, ut in aucto apud Homerum plusquamperfecto ἐόλητο. Nec Passovium probo, ab οὖλος, ὅλος repetendo *spissam* interpretantem.

Κατουρίζω. τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Trach. 824 ch. Schol. ἀσφαλῶς ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ' ὀρθὸν ἀνύμενα. Meminit vocabuli ut tragici Eust. p. 1452, 46.; tetigere explicantes Abresch. ad Ae. Pers. 604. Lennep. ad Phalar. p. 87.

Κάτοχος devinctus. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον Trach. 974 an.

Κάτω infra: item *deorsum*. 1. Illud non dicitur nisi de *inferis locis, mortuis, Dis*. αὐτὸ Νὺξ Ἅιδης τε σωζέσθων κάτω Ai. 645. defossurum enim sese gladium Aiax simulabat, quasi Inferis devoturus. κεῦθει κάτω δὴ γῆς Oed. R. 968. τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα Oed. Col. 1559 ch. ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω Ant. 1055. de Antigone in subterraneo specu defossa. κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω El. 430. ὡς σὺν σοὶ κάτω ναίω τὸ λοιπόν 1157. — οἱ κάτω θεοί El. 284. οἷα τοῖς κάτω νομίζεται 319. ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος 956. τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι 852. πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω Ant. 75. τῶν κάτω θεῶν 447. Ἅιδης χοἱ κάτω ξυνίστορες 538. εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν 1209. Antigonae iam apud inferos agentis. — 2. Alterum in motu significando universe dictum: φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη Ant. 523 an. ὑπτίοις κάτω στρέψας — σέλμασιν ναυτίλλεται 712. *eversa nave*. ἴσαιεν οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8 (619 D.). καὶ τό ap. Hesych. v. κυλλαίνων in cod. scriptum: pleraque ab Hemsterhusio emendata, in versu corruptissime scripto. κάτω κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. 382 D. Brunckio ignotus versiculus, quippe ex Herod. π. μον. λέξ. p. 31, 21. prolatus. Est *in caput dependere*, et corpora in scopulis haerentia dici, navium

illarum quae Nauplius fallacibus ignibus in naufragium faciendum illexerat. Sic non opus Bergkii coniectura *ἄκατοι*, Comm. de Soph. fr. p. 21. — De *re ad inferos demissa: ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς* Ant. 197. *inferiae. κάτω νῦν ἐλθοῦσα — φίλει κείνους* 520. — De tono v. Apoll. de Adv. p. 577, 10.

Κάτωθεν infra. Universe dictum: *ἄνωθεν ἢ κάτωθεν;* Phil. 28. Non minus *a superiore parte inferioreve* pro *supra* et *infra* Latinis dicitur. De *inferis: τῶν κάτωθεν θεῶν (τινα)* Ant. 1057. *qui deorum inferorum est*, i. e. *mortuum.* — *τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε;* Ant. 517. Exquisitius *κάτωθεν* pro *κάτω 'στίν* librorum servavit schol. explicans *κάτω:* quod non necessarium. Hermannus: „*quis scit, an illinc haec probentur*, i. e. *an ab inferis nobis veniat approbatio.*" Similia v. in *ἄνωθεν* et *εἴσω*. Nunquam *κάτωθεν* pro *κάτω* nisi per attractionem quandam dicitur, nam etiam Ant. 1057. *οἱ κάτωθεν θεοί* sunt qui ab *inferis* vim suam exserunt.

Κατῶρυξ scrobs. κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι Ant. 770. Nec adiectivum esse, sed adiectivi modo addi substantivo puto Ant. 1087. *ἐκ κατώρυχος στέγης.*

Καῦμα aestus. καῦμ' ἔθαλπε Ant. 413. *ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν* Oed. Col. 351.

Καῦρος. κακός Photius p. 151, 14 (fr. inc. CV. 106. s. 895 D.). Sed *καυρός* apud Photium scribitur, quod fieri vetat Arcadius tam distincta regula ut de errore cogitari posse non videatur: *τα εἰς ρος δισύλλαβα ἐπὶ ἐμψύχων τιθέμενα τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενα βαρύνεται, φλαῦρος, σαῦρος, καῦρος ὁ κακός.* Si quis adiectiva a substantivis accentu discerni putaverit, *φλαῦρος* adversatur. In ceteris etiam lexicis vett. *καυρός* scriptum; sed *καῦρος* ap. Etym. M. p. 493, 54.

Κᾰχάζω cachinnor. πάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Ai. 197 ch. schol. vet. *γελώντων.* Melius schol. Pal. *ἐπιγελώντων, βλασφημούντων.* Photius p. 120, 8. *καγχάζει, ἀθρόως γελᾷ.* Affert versum Suidas v. *καγχαζόντων.* Ceterum libri *καγχαζόντων*, praeterquam quod Flor. *Γ. βακχαζόντων.* Iure Dindorfius in Scenicis *καχαζόντων* atticum restituit, librarios ne senarii quidem lege cohiberi potuisse monens, quominus alterum inferrent Arist. Eccles. 877.

Κάω uro. Scribendum ita, siquidem de *ἐλάα* certa res videtur, et semper iuncta memorantur *ἐλάα κάω κλάω.* — *πῦρ — 'Εκότης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου πολλὴ φέρεται καὶ γῆς κάουσ' ἱερὰς τριόδους* Rhizot. II. 4 (480 D.). Cod. Vat. schol. Apoll. Rhod. II. 1213. *ναίουσα.* Longe exquisitius de Hecate *facibus trivia collustrante κάειν*,

Κέαρ. Contracta forma quamvis usitata Homero tragicis usitata non est. Illa ne in melicis quidem sed in solis exstat diverbiis. *Animum* significat. *τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ* Oed. Col. 661.; adsignificatur *fortitudo.* — *ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ* Trach. 626. *τοὐμὸν εἰ τέμνεις κέαρ* 1236. *τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ* Ai. 671. *τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ* Oed. R. 688.

Κεδνός *aestimabilis, bonus, utilis.* *οὔπω τι κεδνὸν ἴσχον Ἀργείων πάρα* Ai. 648. Suid. v. *κεδνός,* explicans *συνετός, σώφρων, ἢ φρόνιμος* non apte ad hunc locum. Hesychii explicationum una convenit *κεδνά, ἀγαθά.* Tonum notavit Arcad. p. 62, 1.

Κεῖθεν *inde.* *ἀφ' οὗ κεῖθεν ἦλθε* Oed. R. 758. *κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;* 1000. et Lobeck. ad Phryn. p. 44. *κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην* Ai. 229 an. — Cum attractione: *βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει* Oed. Col. 1229 ch.

Κεῖμαι. I. *Formae. Praesens.* *κεῖμαι* Trach. 981 m. Ai. 1186 ch. *κεῖσαι* Oed. Col. 1506. *κεῖται* Phil. 145 an. 183 ch. 501. Oed. R. 181 ch. 972. 1267. Oed. Col. 1520. 1590. Ant. 1225. Trach. 698. Ai. 206. 883. 897 ch. *κείμεθα* Oed. Col. 248 m. *κείσθω* El. 354. *κείμενος* Ai. 316. Ant. 1159. Oen. 417 D. nam apud Brunckium Ioni fabulae adscribitur; sed cum apud Hesych. v. *χερσεύει* scriptum *Ἴωνι,* recte illuc retulit Dindorfius. *κειμένου* Oed. Col. 402. *κειμένῳ* Trach. 82. El. 455. *κείμενοι* Oed. Col. 510 ch. *κειμένοις* Ai. 968. *κειμένους* Ai. 1285. — *Impf.* *ἔκεισο* El. 1123. *ἔκειτο* Phil. 359. Oed. R. 490. Ant. 1182. Trach. 935. Ai. 916 ch. 1083. — *Fut.* *κείσομαι* Ant. 73. 76. *κείσεται* Oed. Col. 1515. Ant. 481. El. 238. Reliquae formae non exstant. — II. *Usus.* 1. *cubare* de homine. *ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων* Trach. 935. *Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας* Ai. 206. — 2. Hinc de *mortuo strato.* *κεῖνος μὲν οὐκ ἔκειτο* Phil. 359. *νηλέα δὲ γένεθλα — κεῖται* Oed. R. 181. *ἔκειτο νηλεές;* — *σῶμα* Ant. 1182. *κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ* 1225. — De ocius universe: *τίς δ' ὁ κείμενος;* Ant. 1159. oppositum *φονεύοντι.* Cf. Abresch. Dilucc. Thucyd. p. 236. *Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται* Ai. 883. *ποῦ κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;* 897. *τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν* 968. *ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο* Oed. R. 1267. Iocastae corpus. — 3. Inde de *mortuo sepulto et apud inferos versante.* *κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος* Oed. R. 972. *ἐν οἷς κεῖται τόποις* Oed. Col. 1520. *φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι* Ant. 73. *ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι* 76. *εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν — κείσεται* Electr. 238 m. *ἐν Ἅιδου κειμένῳ* 455. *ὅπως θανὼν ἔκεισο* 1123. — 4. Cum de *versante apud vivos* dicitur, adsignificatur plerumque *debilitatis* vel *infirmitatis* notio: *παρὰ τοῖσι βροτῶν κεῖμαι —* Trach. 981. *τόπον προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται* Phil. 145 an. *πάντων*

ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται 183 ch. Etiam Oed. Col. 402. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύραισι κειμένου; sic interpretor, quippe de Oedipo sene dictum. Quomodo Oenei fr. 417. intelligendum sit, non satis clarum est. 5. Hinc transferuntur aliquot locutiones. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ Trach. 82. ἐν πόνοισι κειμένους Ai. 1285. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Oed. Col. 1506. ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ Ai. 316. Etiam illud ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα Oed. Col. 247. huc referendum: εἶναι enim pari modo dicitur. v. ἐν. 6. De re dictum *posita, abiecta, defossa:* σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω El. 354. τοιόνδε κεῖται προκειτές; Trach. 698. οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πιστ' ἀεὶ ξυνθήματα Oed. Col. 1590. Inde et de *firma* et de *sepulta per oblivionem aut temporis diuturnitatem.* διδάξω — ἅ σοὶ γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει Oed. Col. 1515. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν — ἐπεγείρειν Oed. Col. 510. Versus a Plut. Qu. Symp. II. 1. p. 630, E. et Suida v. δεινόν allati. Ad sententiam cf. schol. Plat. Phileb. p. 40. de proverbio agentem μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον. 7. Hinc loquendi formulae sunt, in quibus κεῖσθαι tanquam passivum verbi ποιεῖσθαι vel τεθεῖναι videtur. ἆμος ἀριστόχειρ ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Ai. 916. οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδε σέ 1083. *non maius imperii ius in illum habuisti, quam ille de te.* τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο Oed. R. 490 ch. ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται Phil. 501. Homerus τέτυκται. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 481. *si potestas illi fuerit.* — De ratione verbi nihil dignum memoria praeter Phil. 145.: τόπον ὄντινα κεῖται, quod notavit Markl. ad Suppl. 1012. alterum tamen eiusdem verbi exemplum non afferens. Puto autem similitudinem significationis verborum *assidendi* et *considendi* valuisse, ut sit dictum κατὰ τὸ σημαινόμενον.

Κειμήλιον *res pretiosa.* κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω El. 430. *ipsa sibi habeat.*

Κεῖνος *ille.* I. *Formae.* Solet disyllaba forma eis poni locis quibus productior versui non convenit. κεῖνος El. 671. 688. 710. 781. 1213. 1343. 1347. Phil. 261. 359. 376. 422. 429. 566. 618. 1128 ch. Oed. R. 718. 855. 1145. Oed. Col. 1208. 1652. 1757 an. 1760. Ant. 950 ch. 1012. Trach. 31. 38. 40. 251. 352. 574. 578. 605. 611. 716. 756. Ai. 113. 268. 278. 749. 770. 970. 1018. 1173 ch. 1176 ch. κείνη et κείνα El. 194 m. 655. — κείνου Phil. 37. Oed. R. 263. 928. 1168. 1171. Oed. Col. 797. El. 334. 654. 896. Trach. 29. 85. 449. 479. 485. 576. 602. 615. Ai. 2. 219 an. 432. 467. 1018. ubi vulgo κεῖνος τ' ἐκεῖνα; sed ex Ms. Monkius ad Alc. 545. κεῖνος τὰ κείνου restituit sensui necessarium: quippe τε — καί illo loco ineptissimum. Eodem edd. vett. et Flor. Δ.

scriptura τἀκείνου ducit. inc. LIV. 2 (711 D.). κείνης Oed. R. 1246. 1253. Ant. 744. El. 335. 555. 563. Trach. 1057. — κείνῳ Oed. R. 141. 261. Oed. Col. 303. 1765 an. Trach. 285. 541. Ai. 508. 564. 1282. ubi δώρημ' ἐκείνῳ Brunck. Flor. Γ. 'κείνῳ. El. 851 m. inc. XXXII. 1 (... D.). κείνῃ non legitur. — κεῖνον Phil. 123. 338. 360. 385. 413. Oed. R. 923. Oed. Col. 1193. 1345. 1580. Ant. 71. 1030. El. 567. 913. Ai. 20. κείνην Oed. Col. 990. 1375. Ant. 485. κεῖνο bis Phil. 839 ch. — κείνοιν Oed. R. 785. — κεῖνοι Trach. 280. Ai. 449. Phil. 1017. Oed. Col. 595. inc. LVIII. 8, 2 (719 D.). — κείνων El. 1337. Phil. 116. 365. 420. 509 ch. 579. 711 ch. Oed. Col. 393. Ant. 168. Ai. 756. — κείνοις et κείνοισιν Ai. 945. 949. Phil. 761. Oed. Col. 403. 667. Ant. 464. — κείνους Ant. 521. κείνας Oed. Col. 914. κεῖνα Phil. 193 an. Ante Brunckium παθήματ' ἐκεῖνα, vitiata caesura. Oed. R. 599. Oed. Col. 591. 1199. — Haec si consideraveris, non dubitabis versus et mensurae causa placuisse κεῖνος. Pleraque enim, nec modo trimetrorum ἐκεῖνος plane respuunt, cum quod non praecedit vocalis, tum quod ἐκ syllaba in thesi posita est, tum quod anapaestus vitandus. Longe pauciora propter caesuram minus admittunt alteram formam. Propter iambicam: ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτον θ' ἕλοι Trach. 352. στέρξαι γυναῖκα κεῖνος ἀντί σου πλέον 574. μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Phil. 413. τρεῖς καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν Oed. R. 718. Propter anapaesticam: καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτόν Phil. 193. In aliis κεῖνος initio versus positum est, praecedente in consonam exeunte; vel si in vocalem, is propter interpunctionem aut mutatam personam elidi ε̄ non posset, etiamsi verisimile esset, quod non est, tam molesto remedio κεῖνος vitaturos fuisse poetas, ut El. 654.; in aliis tales vocales praecedunt, post quas ε̄, nisi augmenti, raro eiicitur, ut εἰ κείνῳ Oed. R. 261. οὐ κεῖνος 855. οὐ κείνοισιν Ai. 949. Intra versum autem eiici ε̄ post vocalem omnino improbandum, ut ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; Oed. R. 1168. ἢ κεῖνος οὗτος El. 1343. μᾶλλον ἢ κείνης Trach. 1057. In aliis ἐκεῖνος si admittas, inaudita crasis exsisteret: ut ἥδε σοὐκείνη παρά El. 655. ex ἥδε σοι κείνη, ὅδ' εἰμ' ἐγὼ σοὐκεῖνος Phil. 261.; quae admitti nequeunt, quia σοι illud, quanquam encliticum, propter sententiam cum ἐκεῖνος non consociatum coalescere vix potest. Unum denique exemplum reperi, in quo κεῖνος et ἐκεῖνος cum per se pari iure essent, sententia tamen suadente eliso με maius demonstrativo pondus additur: πέμπει μ' ἐκείνη El. 419.; ut Brunckius scripsit, libri enim dissentiunt. Optimorum Flor. Γ. μ' ἐκείνη, Laur. a. με κείνη. His si contuleris, quae ἐκεῖνος necessario habent, exempla, iam efficitur, non deligi κεῖνος, nisi propter versus necessitatem vel elegantiam. Relinquuntur enim paucis-

sima, quibus perinde est, utra forma praeferatur, ut a libris standum sit. *οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ* Phil. 115. *εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με* 376. *ἔκκριτον δέ νιν δώρημα κείνῳ 'δωκεν* Ai. 1282. Ceterum *'κεῖνος* cum apostropho in nonnullis codd. ut Flor. *Γ.* fere perpetuum est, nec post brevem vocalem modo, sed vel consona praecedente.

II. ***Usus.*** 1. ***Remotius*** aliquid vel ***quod praesens non adsit*** vel ***levius graviori oppositum*** significare in *ἐκεῖνος* persecuti sumus. *νουθετήματα κείνης διδακτά* El. 336. *κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν* 555. *ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματα* 563. *κεῖνον θέλων ἐπωφελῆσαι* 567. *κείνου τε καὶ σὴν — χάριν* Trach. 485. *τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν εἶδος* 1057. *κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ ἡμεῖς θ' ὁμοίως* Ai. 268. *κείνῳ τε κἀμοί* 508. *κεῖνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε* 1018. *τὸ σὸν πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω;* Phil. 338. *εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με* 376. *κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει* 385. *κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ* Oed. R. 141. *εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη* 263. *μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων* 928. *ἐμὲ κείνην τε ταῦτα δυστομεῖν* Oed. Col. 990. *θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς* 1193. *κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου* Ant. 485. *ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης* 744. *κἀγὼ τὰ μὲν κείνων ἐτερπόμην* Oed. R. 783. *κεῖνοι — Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες — τάςδε δέ* Trach. 280. *κείνου τε κἀμοῦ* 615. *κεῖνος εἰ σφαλήσεται — κἀμὲ συνθανεῖν* 716. *κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν* Ai. 449. *ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς* 945. *οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρίς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ* Phil. 115. *τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος* 509 ch. *πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά* 579. *κείνοις μεθεῖναι ταῦτα* 761. *κεῖνοι δὲ σέ* 1017. *πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;* Oed. R. 599. *δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν* Oed. Col. 337. si vere emendatum. *ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη* 393. *κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς* 403. *ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται* 591. *κείνοις ἂν ἤλγουν, τοῖςδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι* Ant. 464. — 2. Usitatius etiam referri ad id, ***quod sermone instituto memoratum tritumque*** est. *κεῖνα ἀμέρα* El. 194 m. *σ' οὖσαν πατρὸς οὗ σὺ παῖς ἔφυς κείνου λελῆσθαι* 334. *ἥδε σοι κείνη πάρα* 655. *κεῖνος γὰρ ἐλθών* 671. *κεῖνος γὰρ — εἰςῆλθε* 688. *κεῖνος δὲ — ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα* 710. *κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει* 781. *ὡς κείνῳ δυστήνῳ* 851 m. *πλὴν κείνου* 896. *μηδὲν ἐς κεῖνον γ' ὅρα* 913. *κείνου προσκηραίνουσα* Trach. 29. *παῖδας, οὓς κείνους — προςεῖδε* 31. *ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν* 38. *κεῖνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε* 40. *κείνου βίον σώσαντος* 85. *κεῖνος δ' ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν* 251. *πιστὸς ὢν κείνῳ* 285.

ἐκ κείνου μαθὼν 449. τὸ πρὸς κείνου 479. νοσοῦντι κείνῳ 541. ὥςτε μή τιν' εἰσιδὼν στέρξαι γυναῖκα κεῖνος 574. κείνου θανόντος 576. ἔτι ζῶν κεῖνος εἶπε 578. κείνου πάροιθεν 602. πρὶν κεῖνος — δείξῃ 605. ὃ κεῖνος — ἐπ' ὄμμα θήσεται 611. ὃν κεῖνος ἐνδὺς — ταυροκτονεῖ 756. ἴχνη τὰ κείνου Ai. 6. κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον ἰχνεύω 20. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην 113. κείνου χρηστήρια τἀνδρός 219. ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς 432. ἐκ κείνου γεγὼς 467. κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγεῖλαι' ἐντολὴν 564. κεῖνος — ἄνους εὑρέθη 749. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κεῖνος 770. ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος 970. κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους 1177 ch. δώρημα κείνῳ 'δῶκεν 1282. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις Phil. 37. σὺ μὲν — κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου 123. κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτο 359. ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον 360. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει 413. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς 422. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος 429. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἐστελλον 566. ἦ κεῖνος — ὤμοσεν πείσας στελεῖν; 618. κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν — ἤνυσεν 1128 ch. Neoptolemus, quem non praesentem chorus demonstrat, exierat enim de scena, sed significatur a choro, quippe multum memoratus in colloquio. καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν Oed. R. 718. καίτοι νιν οὐ κεῖνος — κατέκτανε 856. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες 923. ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς 1168. κείνου γε δή τοι παῖς ἐκλῄζετο 1171. τὰ κείνης — παθήματα 1240. τὸ κείνης κακόν 1253. ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν Oed. Col. 303. Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ 797. εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται 1208. κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ 1345. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρεῖ τις 1375. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο 1580. μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετο 1652. ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος 1757. θήκην — ἣν κεῖνος ἔχει 1760. εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ 1765. κεῖνον δ' ἐγὼ θάψω Ant. 71. κεῖνος ἐπέγνω 950 ch. θάπτειν κεῖνον 1030. θανόντι κείνῳ συνθανεῖν inc. XXXII. 1. ὅςτις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου 'στι δοῦλος LIV. 2. καλῶς τὰ κείνων πάντα El. 1337. καὶ δίχα κείνων Ai. 756. θεοῖς τέθνηκεν — οὐ κείνοισιν 949. τὰ παθήματα κεῖνα Phil. 193. τῶν δ' ὅπλων κείνων 365. τά γε κείνων κακά 421. μέγας ἐκ κείνων 711. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με Oed. Col. 595. κείνοις — φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος 669. πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἔγω 914. κἂν κεῖνα λεύσσῃς 1199. ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι παῖδας μένοντας Ant. 168. φιλεῖ κείνους 521. — 3. Raro sequens relativum quasi praeparat. ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως τῶν 'Ηρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Phil. 261. κεινό μοι ἐξιδοῦ, ὅτι πράξεις 839 ch. ὅδ' ἐστὶν — κεῖνος, ὅς τότ' ἦν νέος Oed. R. 1145. κεῖνος οὐκέτ' ἐστ' ἀνὴρ ἄβουλος οὔτ' ἄνολβος, ὅςτις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται Ant.

1012. ὄφελε — αἰθέρα δῦναι — κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασι κοινὸν Ἄρην Ai. 1173. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προςεῦρον πιστόν El. 1343. ἦ σὺ κεῖνος εἶ, ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας 1347. ὡς τριςόλβιοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς Ἅιδου inc. LVIII. 8, 2. — 4. Horum *adiective* dictum κεῖνος habent haec: Phil. 261. Oed. R. 1145. Oed. Col. 1375. Ant. 1012. Ai. 219. 770. 970. 1173. El. 194. 1213. 1343. 1347. Phil. 193. 365. Oed. Col. 393. Reliqua aliquanto plura *substantivi* vice positum exhibent, quae tertium adscribere non opus.

Κεινός v. κενός.

Κείρω. Tralate dictum de *silva caedenda:* ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς κείραντα Trach. 1186. de *pecudum caede:* ἔνθ' εἰςπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον Ai. 55.

Κεῖσε illuc. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με Oed. Col. 595. κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος 1524. ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν 1755 an. εἶμι κἀγὼ κεῖσε Ai. 797. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Trach. 925. *Κεῖθι* et *κεῖσε* Homero non permutantur: v. Lehrs. Aristarch. p. 139; eum morem etiam Sophocles tenuit.

Κεκλόμενος invocans. Non fuisse verbum κέκλομαι, hodie notum. πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός Oed. R. 159 ch. Ald. et codd. plerique κεκλομένῳ, relatum ab aliquo sciolo inter librarios ad id quod sequitur προφάνητέ μοι. Exquisitius illud, quod pro κέλομαι s. ἐπικαλοῦμαι more inprimis Thucydidis dictum, et Eust. servavit p. 602, 1. et codd. Laur. a. a prima manu, Laur. c. Flor. Γ. Pal. et quidam Brunckii. De verbo cum accusativo dicto cf. Vossium ad hymn. Cer. 20. p. 16., Boeckhium Expl. Pind. p. 129.

Κέλαδος sonus. ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις El. 727. De tono Arcadius p. 48, not. 68.

Κελαινόρινες anadrome ex κελαινόῤῥινος facta *formicae* dicuntur Aethiop. II. 2. (27 D.) ap. Phot. p. 22, 15. Eundem locum sine nomine fabulae Etym. M. p. 385, 3. exhibet vitiose scripto μελαινόρινες.

Κελαινός niger. ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός Trach. 853 ch. Non puto cum Hermanno κελαινάν dici propter funestum illius belli eventum. Quippe eodem modo συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ λείαν dictum Ai. 227 ch.; quo in genere μελάνδετα ξίφη ex Aeschylo inprimis nota. κελαινὰν θῖνα Ant. 586 ch. ἀλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες 944 ch. cuius loci incredibilem et fabulosam Welckerus excogitavit explicationem, quam verbo tetigit Herm. λύει κελαινὰ βλέφαρα 1287. Schol. ἀπόλλυται; sequuntur Intpp. omnes praeter Herm. Sed λύειν

sic non dicitur; nec in loco aperte lacunoso certi quid statuere licet. — Accentum notavit Arcad. p. 63, 5.

Κελαινώπας torvus. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ Ai. 934 ch. Ulixes dicitur gravem in Aiacem invidiam exercere. Genus structurae est quale in καταστάζω vidimus ex Phil. 7; dictum pro ἐφυβρίζει κελαινώπαν θυμὸν ἔχων. Sed quod in Flor. Δ. est, κελαινῶπα, ex hoc loco memorant Eustathius p. 72, 4. et Hesychius, quanquam corrupte scriptum. Sed agnoscit κελαινώπαν Suidas in v.; defenditque simili forma exemplis Lobeckius; cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 120. Scholiasta ineptit scribens κελ. οἷον οὐκ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον καὶ μέλανα. καὶ οἷον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἁπλοῦν θυμὸν ἐφυβρίζει.

Κέλευθος via. 1. Proprie de *locis.* τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας Oed. R. 801. ὦ τρεῖς κέλευθοι 1398. ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ Oed. Col. 1588. Libri πολυσχίστῳ. ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας Phrix. I. (647 D.). — 2. Tralate de *via facta:* παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις Phil. 1207. μακρὰ κέλευθος Oed. Col. 304. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας 1401. τοῖς τυφλοῖσί τοι αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Ant. 977. postrema verba epexegesin pronominis αὕτη continent, ἥτις ἐστὶν ἐκ πρ. s. τουτέστιν ἡ ἐκ πρ. ἆρα δυστυχεστάτην κέλευθον ἕρπω 1198. ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Ai. 865. Ante Wunderl. Obss. in Aesch. Add. ad p. 96 distinguebatur post κέλευθον: similiter ut hoc loco coniungitur φιλτάταν ὁδὸν φανῆναι El. 1273. Sed non est *a parte s. plaga orientis conspicitur*, sed *ab oriente inde veniens conspicitur*, nec de loco potius quam de itinere facto agitur. ὦ δεινοτάτας πεμφθεὶς κελεύθους El. 1154. — De *circumactione astrorum:* οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Trach. 130. — Viam eius figurae monstrat Oed. Col. 161 ch. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει: *via longa separat nos:* i. e. multum a me distas. De tono generatim Arcad. p. 49, 21.

Κέλευσμα iussum. τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν Ant. 1204. Interpretes sibi inutiliter ipsi difficultatem quaesiverunt, quae nulla est. τάδε sane refertur ad Creontis dicta, ut Hermannus vult, non ad sequentia, ut Brunckius, sed ad proxima illa εἰ Αἵμονος φθόγγον συνίημι ἢ θεοῖσι κλέπτομαι. Circumspiciebant igitur ministri, num recte audivisset ille. Κελεύσμασιν est *iussu*, et ἐξ ἀθύμου δεσπότου dictum quasi κελευσθέντα scriptum esset.

Κελεύω iubeo. σιγᾶν κελεύω Phil. 863. τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί Oed. R. 226. ἐῶ, κελεύω El. 622. τί γὰρ κελεύεις —;

930. Suid. v. *φερέγγυος· ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις* Trach. 1248. *βᾶθί νυν — ὥς σε κελεύομεν* Phil. 1181 ch. — *τόνδε τὸν ξυνέμπορον ἐκέλευσ᾽ ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι* Phil. 540. *οὔτ᾽ ἂν κελεύσαιμι* Ant. 69. *οὐδ᾽ ἂν κελεύσαιμ᾽ εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς* 727. *ἀνδρῶν ὕπο πάντων κελευσθείς* Oed. Col. 742.

Κέλλω appello. πρὸς γῆν τήνδ᾽ ἐκέλσαμεν μόλις Trach. 801.

Κένανδρος viris vacuus. καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ ἔδοξας εἶναι Oed. Col. 921. Adsignificatur imbecillitas virium. Affert vs. Suid. v. *παρίστασαι* una cum praecedente. *κένανδρος πόλις* et *χώρα* enotata Phryn. *προπ. σοφ.* p. 46, 9. Photius *κένανδρον, κενὸν ἀνδρῶν* p. 154, 17. male ab Elmsl. emendatus; legitur enim *ἄνδρα*: nec felicius Suidam corrigere studuit Bastius ad Greg. Cor. p. 413; vide Virum Summum Parerg. ad Phryn. p. 602. — De tono Arcad. p. 74, 20.

Κενός inanis. 1. Proprie. *ὁρῶ κενὴν οἴκησιν* Phil. 31. *ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν* (*γῆς*) Oed. R. 55. Suid. *κενόν* in v. Quae Erf. ad tuendam hanc scripturam confert, dissimilia sunt. *ὡς ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος* Ant. 420. *κεναῖς δ᾽ ἀμφίσταμαι τραπέζαις* El. 185 m. Eustath. p. 1692, 57. — 2. Prima tralatio est, cum de *orbato aliqua re* dicitur. *τοῦ νοῦ κενόν* Oed. Col. 934. *ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός* Ant. 750. *μή πω νοῦ τοσόνδ᾽ εἴην κενή* El. 395. Affert. Suid. v. *κενεόν. τοῦ δὲ νοῦ κενός* inc. XIV. 2. (668 D.). Hinc et *κενῆς λεαίνης* nude audacter dictum Ai. 965.; non *orbatae catulo leaenae*; nam nondum filium amiserat Tecmessa, sed *relicta* et *segregata*. Cf. Herm. — 3. Is dicitur *qui nihil secum fert. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε χωρεῖν* Trach. 495. *ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε* Oed. Col. 360. *certe quid affers nec sine causa venis.* — 4. *Inanis* de homine vel re *vana, nugatoria, inepta. οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί* Ant. 705. *γλῶσσ᾽ ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει* Eriph. VIII. 1. (209) si certa est verisimillima Iacobsii emendatio Lectt. Stobens. p. 147. Vulgo *ἐν οἷσιν. κενὰς γνώμας* Ant. 749. *ἐξόδους ἕρπειν κενάς* Ai. 280. *ὅςτις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται* 473. quod affert Suid. v. *θερμόν* et Eust. p. 651, 60. 1407, 48. Apud Stob. *καλαῖσιν* ante Schowium legebatur. Ad sententiam simile est *ἐλπίσιν κεναῖς ἐξήρει᾽ ἀνδρὸς τοῦδε* El. 1452. *θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά* El. 323. *in vanum s. inepte indulgere. τὸ θηρᾶσθαι κενά* 1043. *φροντίδες κεναί* Scyr. V. 3. (500 D.). *κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου* Teucr. III. 1. (508 D.). Inde El. 1008. *οὐ γὰρ δὴ κενόν γ᾽ ἀφήσομεν* (*τοὔργον*) non *vanum*, i. e. *non irritum, non infectum esse* sinemus. Et *πρὸς ταῦτ᾽ Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ᾽ ἐστίν.* Ai. 950.

Schol. Pal. ματαίως. — Forma καινός uno loco Trach. 495. et ne trimetrorum quidem lege cogente exstat. Accentum notarunt Schol. Il. λ. 160. Arcad. p. 63, 15.

Κενόω exinanio. De minuta populi multitudine: ὑφ' οὗ (λοιμοῦ) κενοῦται δῶμα Καδμεῖον Oed. R. 29.

Κένταυρος Centaurus. ὁ θὴρ Κένταυρος Trach. 677. 1152. Νέσσος Κένταυρος 1131. Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα πλευρά Tr. 828. Accentum observarunt Schol. Cant. Hesiod. Theog. 832. Arcad. p. 72, 20. coll. Mützell. de Em. Theog. Hes. p. 342.

Κεντέω pungo, vulnero, insector. μηδ' ὀλωλότα κέντει Ant. 1017. De sententia v. Dorvill. ad Char. p. 252. Brunck. ad Phil. 946. ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που ἢ σὺν δόλῳ κεντήσετε Ai. 1224. Stob. III. 5. Opponitur vis aperta insidiis.

Κέντρον stimulus. Proprie dictum: μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο Oed. R. 809. De duplice stimulo v. Intpp. 'φείδοντο κέντρων οὐδέν El. 706. — Hinc de regenda civitate: κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Phaedr. III. 4. (606 D.). ῥαπτηρίοις κέντροισιν, ἀντὶ τοῦ, ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράσσεσθαι. Hesychius. Refertur vulgo sed male ad Phil. Troi. (IV. 4. s. 631 D.) sed plane incerta sede est. — Tralate de stimulis doloris: aculeus: δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα Trach. 836 ch. venenum Nessi. κέντρων οἴστρημα Oed. R. 1318. vulnerum aculeis impactis factorum. De stimulo desiderii: εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Phil. 1028. κέντρον ἐμοῦ desiderium mei. v. Buttmann. De accentu certa omnia et notavit Arcad. p. 123, 9.

Κέντρων verbero. μαστιγίαι, κέντρωνες Cedal. III. (309 D.).

Κέρας. Proprie cornu. ταυρείων κεράτων Trach. 516 ch. Cornu unde bibitur: πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας Pandor. I. 1. (429 D.) v. Athen. XI. p. 476. c. Sed ὑπολύριον significat: ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας Thamyr. IV. 1. (232 D.) v. κάλαμος. — ᾰ obliquis casibus produci notum. Accentum generatim tetigit Arcad. p. 23, 3. Et. M. p. 508, 48.

Κεράστης cornutus. κεράστην ἔλαφον El. 558. Spectat hoc Eust. p. 1084, 33. Tanquam παρώνυμον penacui debet, Schol. Il. ε. 158.

Κερασφόρος cornutus. κερασφόρους στόρθυγγας de cervo Aload. XII. 3. (110 D.). Spectare videtur Photius p. 156, 15. Cf. Pors. praef. ad Hec. p. X.

Κεραύνιος quod fulminis est. ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ Ant. 1126. Semela fulmine tacta, quae eodem nomine dicta Eur. Bacch. 6. κεραυνίου νώτου Laoc. III. 2. (342 D.) de Anchise fulmine debilitato. —

Sed transitive dictum *κεραυνίᾳ πέμφιγι* Salmon. II. 1. (483 D.). Cf. Herm. de Aesch. Prom. Sol. p. 24. ante quem *κεραυνίᾳ πέμφιξι* ferebatur.

Κεραυνός fulmen. *μή τις Διὸς κεραυνός* Oed. Col. 1498. Suid. v. *ὀμβρία.* *πυρφόρος θεοῦ κεραυνός* 1655. *ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ* Trach. 1078. *τὸν — ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ* Oed. R. 202. *ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός* El. 813 ch. Affert Suid. cum quatuor seqq. vss. in v. *κεραυνοί* et *φαέθων.* Tonum vide ap. Arcad. p. 64, 8.

Κερβέριος. Etym. M. p. 513, 43.: *Κ ι μ μ ε ρ ί ο υ ς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κ ε ρ β ε ρ ί ω ν. καὶ ἔοικε καὶ Σοφοκλῆς* (inc. CV. 109. 898 D.) *περιπεπτωκέναι τῇ τοιούτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις* (v. 187). Photius p. 156, 23.: *Κ ε ρ β έ ρ ι ο ι, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κιμμέριοι. τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν.* His similia Hesychius habet in *Κερβέριοι.*

Κερδαίνω lucrum facio. 1. Proprie: *οὐκ ἐξ ἅπαντος χρὴ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν* Ant. 312. *κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον* 1024. *ὅπως — πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι* Trach. 190. *τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου* Aeth. I. 3. (26 D.). *τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται* Creus. IV. 3. (325 D.). *ἐμπολὰς μακρὰς ἢ 'σωσαν, ἢ 'κέρδαναν, ἢ διώλεσαν* Scyr. IV. 6. (499 D.). — 2. *Commodi* magis quam *quaestus* significatio his inest: *εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως* Oed. R. 889 ch. Suid. v. *κέρδος.* *ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα* Oed. Col. 72. Par. B. T. Vat. Farn. *κερδανῇ* vel *κερδανῆ*; editorum primus Brunckius correxit. Haec sola forma Atticis usitata est, nec multum discrepant libri hic et Ai. 107. Trach. 190. Ar. Ach. 956. Nec, quod putabat Elmsl. l. c. atticistarum praeceptum, quo commendantur Phrynicho *πρ. σοφ.* p. 62, 29. *σημῆναι, φῆναι, θερμῆναι, τεκτήνασθαι, μήνασθαι, ἐχθῆραι, σφῆλαι,* eo valet ut omnibus verbis in *αινω* finitis eam aoristi formam vindicatum eamus. Vide *ἰσχναίνω* Ar. Ran. 941. *ὀργαίνω* Soph. Oed. R. 385., ut pura et in *ραινω* exeuntia taceam: v. Virum Summum ad Phryn. p. 24. — *χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη* Trach. 230. *πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον;* Ai. 107. Lips. a. *κερδανεῖς* supra scripto *ῃς*: plane contra Lips. b.

Κέρδιστος utilissimus. *πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης* Ai. 730. Hoc memoria lapsus fortasse in mente habuit Eust. p. 1268, 7. *κέρδιστον νόημα* ex aliquo poeta memorans.

Κέρδος 1. *lucrum, pecuniarium maxime.* *ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος* Phil. 303. *τὸ γὰρ κέρδος τελῶ 'γώ, χὴ χάρις προκείσεται* Oed. R. 232. *ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν* Ant. 222. *τὸ κέρ-*

δος ἔνθεν οἰστέον 310. τοῦ κέρδους χάριν 1034. τοῦ κέρδους ὧδ' ἀντέχεσθαι Creus. IV. 1. (466 D.). τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ inc. LVIII. 3. — ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκε Oed. R. 388. τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται Ant. 326. μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων 1048. — 2. *Lucrum* i. q. *utile et commodum.* ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος Phil. 111. κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν; 112. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος 510 ch. τὰ σὺν κέρδει καλά Oed. R. 595. *utilia quae simul honesta.* εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως 889 ch. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων; Oed. Col. 585. τί σοι πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; 1423. κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω Ant. 462. πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει; 464. τὸ μανθάνειν ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι 1019. δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν El. 61. Eust. p. 752, 34. τί μοι κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων El. 345. τοῖς λόγοις ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος 362. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον 1004. Suid. v. πρόνοια. κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος 1297. τί γὰρ θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; 1478. ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Trach. 93. ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν 984 an. ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα Alet. VII. 7. (94 D.). προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα inc. XXX. 3. (688 D.). εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει LXI. 2. (725 D.). κέρδη μὲν αἰνέσαντα τοῖς δεδεγμένοις Oed. Col. 92. v. αἰνέω. τὰ δὲ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον', ἢ μορφὴ καλή 584. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς Ant. 1308. Falso explicat Schol.; v. Herm. μὴ χαῖρε — κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς Ai. 1328. πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; El. 757.

Κερκίς radius, pecten textorius. κερκίδων ἀκμαῖσιν Ant. 964 ch. ἄχνην Λυδῆς κερκίδος Captiv. VIII. 8. (48 D.) ap. Hesych. telam videtur propter subtilitatem dixisse Sophocles. ἄφυκτά τε μήδεα — ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα Phaedr. I. 4. (694 D.) si haec particula Sophoclis est. φωνὴ κερκίδος Ter. 522 D. (om. Br.). De tono Arcad. p. 30, 7.

Κεροῦσσα cornuta. κεροῦσσα — καθεῖρπεν ἔλαφος Aload. XII. 1. (110 D.). κεροῦσσαν Σ. τὴν Τηλέφου τροφὸν (προςεῖπεν) Pollux V. 76. ex Tel. II. (510 D.); is enim a cerva lactatus. — Cf. Boeckh. Expl. Pind. p. 139.

Κερουλκός sagittarius. φίλιπποι καὶ κερουλκοί Troiani Sophocli dicti inc. LXX. 2. 1. (738 D.). Cf. Pors. praef. Hecub. p. X. De tono generatim observat Arcad. p. 87, 27.

Κερτομέω irrideo. πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τόδε; Phil. 1219.

Κερτόμησις irrisio. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν. Phil. 1220.

Κερτόμιος irrisione plenus. κερτομίοις γλώσσαις Ant. 951 ch. De ingenio *procax.* κερτομίοις ὀργαῖς Ant. 946; ubi optimi codd. οις, inque his Laur. a. item Schol.; alii et Aldus αις.

Κέρχνος asperitas, vulgo refertur ad inc. CV. 107. (278. D.). Est enim ex Inacho, quod declarat Erotianus p. 200: παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρουμένης Ἰοῦς φησίν· τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται. Emendavit Elmsl. Edinb. Rev. XVII. p. 237.

Κέστρα. κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων Aeg. III. I. (21. D.) Pollux X. 160.: καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς. De accentu universe Arcad. p. 101, 24.

Κεῦθος receptaculum. κεῦθος νεκύων Ant. 812 an.

Κεύθω occulto, recondo. De *continendo in se:* νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει Oed. R. 1229. εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος El. 1109. de urna cineres tenente. De *celando:* κρυφῇ δὲ κεῦθε Ant. 85. κακὸν τὸ κεύθειν Aload. II. (100 D.). σιγῇ κεύθειν Trach. 985. *tacere,* proprie silentio cohibere dolorem. Perfectum κέκευθα usitatam habet *latendi* significationem, quam etiam praesens sibi vindicat: ita tamen ut neutrum dicatur, nisi de mortuis apud inferos agentibus. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν Antig. 902. Aristot. Rhet. III. 16. βεβηκότων, Clemens Alex. Strom. VI. 2. p. 747, 30. τετευχότων ex hoc loco affert, ille ex memoria, hic vitiose. μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις Oed. Col. 1520., ubi κεκευθέναι *absorptum esse,* κεῖται *sepultum iacere* significant, quae lege consequentium inter se connectuntur, ut nihil abundet, quod deprehendisse sibi videbatur Elmsleius. Quem cum refutat ita Hermannus, ut diversum esse dicat locum tumuli ipsum et regionem, in qua situs tumulus sit, argutatur. Satis enim nota illa regio, ignotus locus ipse. — ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς Oed. R. 968. Ἅιδᾳ κεύθων Ai. 622 ch. εἰ ξένος — κέκευθεν El. 856. Haec Sophoclea et unum Aeschyli exemplum collegit eius usus Musgr. ad Oed. R. 968; adde Brunck. ad Eur. Bacch. 1041. Valck. ad Herod. III. 119. Quos praeterea Matthiae Gr. Gr. vol. II. p. 934. not. y. memorat de formis activis pro passivis agentes, miscent diversissima omnes. Iam Hom. hymn. Cer. 452. ἔκευθε habet pro ἐκεύθετο dictum. Schol. Oed. R. l. c.: κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται. καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ (902) κ. τ. λ.

Κεφαλή caput. τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Ai. 234 an. De tono notavit Etym. M. p. 552, 28. Arcad. p. 108, 23., quorum fons Herodianus π. μον. λέξ. p. 39, 1.

Κεφαλλήν Cephallenius. ὦ ξένε Κεφαλλήν Phil. 780. Eust. p. 1396, 7. χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ Phil. 264. Ne simplici scribatur λ, diligenter cavit Eust. p. 707, 41. 1396, 6. Ducebant autem a Cephalo quoddam nomen, Etym. M. p. 507, 26. Schol. Il. β. 631. Steph. Byz. v. Κράνιοι. Cf. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 450. Acuitur secundum Arcad. p. 9, 1. in prioribus parum distincte docentem, ita tamen ut eorum quae in λην exeunt, solum Ἕλλην excipiatur. Cf. Herod. π. μον. λέξ. p. 17, 1.

Κηδεμών qui curam gerit. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών Ant. 545. κοὐκ δίχα κηδεμόνων Phil. 195 an. cf. Valck. ad Phoen. 431. De tono v. Arcad. p. 14, 2.

Κήδευμα affinitas. Figurate *affinis:* ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα Oed. R. 85. — Eust. p. 573, 1. v. Valck. ad Phoen. 1498.

Κηδεύω curo. ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων Oed. R. 1324 m. Libri ἐμέ, φεῦ φεῦ in versus fine addito, quod cum metro adversari dicat Hermannus et ἐμὲ τόν per se suspectum esse, violentissime refinxit ὑπομένεις· τυφλόν τε κήδευε. Sed metra congruunt si με scripseris cum Erf. et φεῦ semel cum Brunckio ponas: nam iterari in antistrophico φεῦ φεῦ debere propter οἴμοι strophici versus, quod dicit Hermannus, id vero nihil est. Schol. θεραπεύων interpretatus cum libris convenit. ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα Oed. Col. 754. κωτίλος ἀνὴρ — κηδεύει πόλιν Phaedr. III. 4. (606 D.) De *mortuo sepeliendo:* ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας El. 1130. De *ineundo matrimonio:* αὐτὸς τοῦτο κήδευσον λέχος Trach. 1217.

Κήδομαι sollicitus sum de. μή του κηδομένου βροτῶν Phil. 170. ch. κεἴ τινος κήδει πέρι 617. εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κήδει Oed. R. 1061. οἱ κηδόμενοι τοῦ Τελαμῶνος — οἴκου Ai. 202 an. οἰωνοὺς — τροφᾶς κηδομένους El. 1049 ch. Eust. p. 604, 27. Suid. v. ὅνωθεν. πότερα παρ᾽ οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ᾽ ἔτι; 1319.

Κῆδος affinitas. προςλαμβάνων κῆδός τε καινόν Oed. Col. 380.

Κηκίς. μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε Ant. 995. Eorum quae in lexicis veteribus feruntur, Hesychio, Suid. Phot. p. 161, 4. Etym. M. p. 510, 53. Gr. Bekk. An. p. 271, 26. unum Hesychii ἀτμίς huc facere videatur. Sed iure Musgravius observat, *vaporem fuliginosum* ad sensum loci minime convenire, ut *adeps* potius *liquefactus* intelligendus sit. Ea explicatio firmatur ab Eustathio p. 680, 24: ἠρεμαίαν δὲ σημαίνει ἀνάδοσιν (verbum κηκίω), ὡς δηλοῖ καὶ τὸ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο παρὰ Σοφοκλεῖ· ἡ γὰρ τηκομένη κηκὶς οὐκ ἂν ὕψου ἀναπηδῴη· ἡ δὲ τοιαύτη ἀπὸ τοῦ καίειν δοκεῖ λεχθῆναι, καιομένη γὰρ ἐτήκετο. Cf. p. 955, 64. De ultima syllaba et

accentu v. Spohn. Comm. de extr. Odyss. parte p. 171. cf. Reg. de Prosod. p. 447. Herm.

Κηκίω. scaturigine emico. Quid sit, explicatum in κηκίς. *στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ᾽ ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα* Phil. 773. Affert Eust. p. 806, 55. *Passive: τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων* Phil. 690 ch. Hunc passivum usum idem Eust. tetigit l. c. Explices ἀναδιδομένην ἠρέμα. Quod Schol. Rom. scribit: παρὰ τὸ· μέλαν δ᾽ ἀνεκήκιεν αἷμα, quae Homeri verba sunt Il. η. 262. rectius in v. 773. cadunt. Ἀνακηκίω active dictum certe a cadentis aetatis poetis ostendit Wernickius ad Tryphiod. p. 293. Ceterum ῑ producitur contra Homericum morem, ut erraverit Passovius certe in prima lexici editione.

Κηλητήριον delinimentum. ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον τῆς Ἡρακλείας Trach. 572. cf. Musgr.; et Valck. Anim. ad Ammon. p. 222.

Κηλῖς macula. Proprie *de sanguine:* κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν El. 438 v. ἐκμάσσω. Tralate de *labe turpitudinis calamitosa:* τοιάνδε — κηλῖδα συμφορᾶς Oed. R. 833. Brunckius ineptam hypallagen comminiscebatur, quem refutavit Schaeferus. — τοιάνδ᾽ ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν Oed. R. 1384. ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος Oed. Col. 1136. Cf. Lobeck ad Ai. p. 235. De forma et mensura ultimae syllabae v. Spohn. Comm. de extr. Od. parte p. 171. cf. Reg. Prosod. p. 447. Herm.

Κημός. ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σ. ἐν Ἰνάχῳ (fr. VII. s. 260 D.). Schol. Ar. Eq. 1147. κημοῖσι πλεκτοῖς Pel. III. 1. (438 D.). ap. eundem. Non satis clarum est, utrum *fiscellam* dixerit Sophocles, an *vas vimineum, camum,* cuius usus in Atheniensium inprimis erat iudiciis, an denique λινοῦν περίβλημα, ὃ περιτίθενται οἱ ἀρτοποιοὶ περὶ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥῖνας, Eust. p. 1960. Inachi loco primum, Pelei tertium convenire videtur. Plura v. apud Hesych. in v. et ap. Intpp. Aristophanis l. c. Tonum notavit Arcad. p. 59, 14.

Κήναιος Cenaeus. Κηναίῳ Διΐ Trach. 237. ἀκτὴ — Εὐβοίας ἄκρον Κήναιον 750. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν 989 an.

Κῆπος hortus. Non dicitur nisi figurate. τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας Aeg. I. 3. (19 D.). Φοίβου παλαιὸν κῆπον inc. XCIII. 3. (655 D.). v. παλαιός. ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους Ion. I. 1. (298 D.). Tonum notavit Arcad. p. 66, 19.

Κήρ. Plurali numero *Parcas* significat: Κῆρες ἀναπλάκητοι Oed. R. 472 ch. *infortunia:* μένει γὰρ οὔτ᾽ αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες Trach. 133 ch. κῆρες, συμφοραί, Hesychius. — Ita κήρ Philoctetae calamitas est, morbus pedis: νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρὶ Phil.

42. κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν 1151 ch. Malum universe significat: ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόςεστιν οὐ καλή Trach. 454. ignominia turpis. De accentu monent Etym. M. p. 511, 22. Arcad. p. 125, 10. uterque a κῆρ cor destinguendo; cf. Schol. Il. δ. 46.

Κηρόπλαστος de cera factus. μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον Polyid. IV. 5. (464 D.). v. ὄργανον.

Κήρυγμα. edictum. τῷ κηρύγματι ἐμμένειν Oed. R. 350. φασὶ πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγόν Ant. 8. κοινῷ κηρύγματι πέμψας 161 an. i. q. μεταπεμψάμενος. τὰ σὰ κηρύγματα 450. *Praeconis edictum* s. *publica denunciatio* accuratius significatur: δι' ἥσθει' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος El. 673. Moschop. Dictt. Att. v. ὄρθιον.

Κηρύκειος quod praeconis est. Etym. M. p. 511, 52. κηρύκειον. ἔστι προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς π. Σοφ. γράμμα κηρύκειον. (inc. CV. 108. s. 897 D.). cf. Etym. Gud. p. 323, 23.

Κῆρυξ. praeco. ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν κῆρυξ Oed. R. 753. κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβὼς — συνηντίαζον 802. Suid. v. πωλικῆς. θροεῖ Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα Trach. 188. κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκει' οἰκεῖος Λίχας 754. χαίρειν τὸν κήρυκα προὐννέπω Trach. 226. πλείους κήρυκας λαβὼν Ai. 1094. — Tralate: αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι Oed. Col. 1507. ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον Antenorid. II. (141 D.). cf. ἄγγελος. — ῡ obliquorum casuum produci certum. Idemne nominativo fiat, unde et inflexus pendet acutusve primae syllabae tonus, etsi controversia nulla esse debet, magna tamen mota est. Sunt enim, qui secundum Herm. de Em. R. Gr. Gr. p. 71. et Oed. R. 753. penacuant, quod ita ratio postulare videatur; in his Buttm. Gr. Mai. t. 1. p. 170. Sed neque quomodo grammatici omnium celeberrimi Apollonius et Herodianus ap. Const. Lasc. lib. III., Etym. M. p. 511, 42, cuius verba etiam apud Draconem accurate scripta exstant, Choeroboscus ad Theodos. p. 1429. Bekk. Gr. Hermanni p. 423. Arcadius p. 19, 2., et de φοῖνιξ, quod consensu cum κῆρυξ componitur, etiam Eust. p. 1557, 57. rem tam audacter fictam proferre potuerint, nec quomodo, qui tam diligenter παράδοσιν sequebantur, velut Herodianus, ab ea potuerint desciscere, neque quo artificio vulgi pronuntiationem pro attica venditare, quae Hermanni sententia est, potuerint, denique quomodo rationem suam tam fidenter regula posita firmare ausi sint, quam Choeroboscus et Priscianus p. 753, nemo intelligit, nisi qui linguae et usui nihil tribuens omnia secundum parum adhuc perspectae analogiae

legem diiudicat. Sic enim Priscianus: *Oportet tamen scire, quod Graeci ῑ et ῡ ante ξ breves esse volunt, etiamsi in obliquis producantur, ut* φοῖνιξ φοίνικος, βόμβυξ βόμβυκος. Choerob. fol. 245. κανὼν ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ῑ καὶ ῡ πρὸ τοῦ ξ φύσει μακρὰ οὐκ ἔστιν. fol. 123. τὸ ῑ καὶ τὸ ῡ πρὸ τοῦ ξ οὐδέποτε εὑρίσκεται φύσει μακρόν, χωρὶς εἰ μὴ λόγῳ ἀρχούσης παρῳχημένου. Etymol. et Draco: ἡ γὰρ ὀφειλομένη ἐν τῇ εὐθείᾳ μακρὰ μετῆλθεν ἐν τῇ γενικῇ. ὤφειλε δὲ καὶ ἡ εὐθεῖα ἔχειν μακρὸν τὸ ῡ. Apud Hesychium et Suidam consensu scribitur κῆρυξ. Accedit, quod is tonus vel a libris praesidium habere intelligitur ex Boissonadi nota ad Philostr. Her. p. 275; quin et in Oed. R. 753. cum ex Dresd. C. Lips. a. b. κῆρυξ enotatum sit, consequens est libros optimos inque his Laur. a. Flor. Γ. inflexum sonum tueri. Eandem rem in φοῖνιξ observabimus. Longe igitur praestat Hermanni et Buttmanni iudicio Schaeferi sententia ad Phil. 562. et ad Gnom. 215. prolata. Sed id quidem iam propter exempla a veteribus doctoribus allata certum videtur, ῡ non spectari nisi syllabarum finalium; iure ut scribatur κηρῦξαι.

Κηρύσσω. 1. *Praeconis ore edico.* τοιαῦτά φασι — Κρέοντά σοι κἀμοὶ — κηρύξαντ' ἔχειν Ant. 32. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω 192. Respicit enim edictum idem, cuius ante Antigona meminit, de quo cum choro colloquitur. ᾔδης τὰ κηρυχθέντα 443. εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω inc. LXXXV. 2. (764 D.). Acrisii fr. XI. 1. hinc eximendum: v. ἀγκηρύσσω et ἀνακηρύσσω. 2. *edico* universe. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε Ant. 446. Apud Clem. Alex. Strom. IV. 493 legitur κηρύσσων, κηρύξας autem V. p. 589. πικροὺς ἔοιγμεν — ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι Ai. 1219; quod et primae significationis esse potest. Simile est κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας El. 596. *publice me appella apud omnes qualem cupis.* 3. *indico.* εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών El. 1094. *si vis tibi genere proximam indicari.* ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε Ant. 87. ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει Oed. R. 737 *nuntius venit.* καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ Trach. 97 ch. Scriptum haud raro κηρῦξαι monuit Schaef. ad Hecub. Porsoni 528.; imo defendit Goettling. ad Theodos. p. 238.

Κηφισός fluvius. Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων (κρῆναι) Oed. Col. 693 ch. Hermannus Κηφισσοῦ, σσ ex litera gutturali ortum, ut in γλαύσσω, λεύσσω, defendens, non abiiciendum prius, quam vel γλῶσα et γλαύσω quis scribendum ostenderit. Lapidum et codicum fidem, qua nisus est Elmsleius, ex omnibus libris praeter Par. B. T. Vat. Farn. Κηφισοῦ scribens, quod iam Stephanus fecerat, item Osannus ad Marm.

Elgin. p. 66., ego in ea testimoniorum veterum discrepantia non sperverim. — De tono Arc. p. 77, 16.

Κιγχάνω v. *κιχάνω*.

Κῐθαιρών mons. *βοῆς — ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος (ἔσται)* Oed. R. 421. *ἦν μὲν Κιθαιρὼν* 1127. *ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρὼν* 1452. de structura verborum v. *κλῄζω*. — *ὦ Κιθαιρὼν* 1089 ch. *ὦ* metri causa cum Tricl. deleverat Erf. *ἰὼ Κιθαιρὼν* 1391. *εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς* 1026. *τὸν Κιθαιρῶνος τόπον* 1134. — Tonus periecticorum rationem sequitur: v. Etym. M. p. 513, 29. Arcad. p. 15. 9.

Κῐθᾰρίζω fidibus cano. *τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὥς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.* Zenob. Prov. VI. 14. Recte Dind. suspicatur Sophocli tribuendum esse, estque apud eum Ai. Locr. fr. 18.

Κῐκλήσκω invoco. *τὸν χρυσομίτραν δὲ κικλήσκω οἰνῶπα Βάκχον — πελασθῆναι* Oed. R. 209 ch. *σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον*. Oed. 1574. ch.

Κίλλα nomen urbis. *Κίλλαν τε καὶ Χρύσην* et Capt. VII. (38 D).

Κῐνᾰδος bellua. *ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξῄρου μ' ὅπου;* Ai. 103. Afferunt hunc versum Suidas v. *κίναδος*, Thom. M. p. 535., schol. Ar. Nub. 447. Eust. p. 481, 2.; *ἐπίτριπτον κίναδος* Andocides dixit de Myst. t. IV. p. 49. Reisk. Sed recte observat Lobeckius, falso a Brunckio huc referri illud Etymologi p. 514, 9., ubi scriptum: *τῷ κινάδει Σοφοκλῆς· καὶ ὑπεστρέψατο πανδημεὶ καὶ συνέμιξε τῷ κινάδει*, quod vulgo inter incerta est CV. 110, 2. Dindorfius omisit. Sed ut illa *ὑπεστρέψατο πανδημεί κ. τ. λ.* certum est Sophoclis non esse, ita de dativo certe non recte dubitari videtur, ut duo eiusdem formae exempla, alterum Sophocleum, scriptoris nescio cuius alterum, in unum coaluisse putem.

Κινάκη. *ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ*. Etym. M. p. 514, 27. (inc. CV. III. a. 899 D.)

Κινδῡνευμα periculum. *ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τοὐμῷ κάρᾳ* Oed. Col. 570. *ποῖόν τι κινδύνευμα;* Ant. 42.

Κῑνέω. 1. Proprie de loco *commoveo*. *κινεῖ γὰρ ἁνὴρ ὄμμα* Phil. 864. *μηδέ σε κινησάτω τις* Ai. 1160. *τὸν λεύκασπιν ἄνδρα — ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ* Ant. 109 ch. *in celerem fugam vertens*. Item de *armis admovendis* passive dicitur *κινοῦνται λόχοι πρὸς ἄστυ Θήβης* Oed. Col. 1373. De procella: *θύελλα κινηθεῖσα* Oed. Col. 1656. 2. tralate *excito, profero* de *re occulta: κίνει (τἀκίνητα,* arcana) *μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων* Ant. 1048. *ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ* Oed. Col.

1523 i. q. τὰ ἄῤῥητα. De voce: κινῆσαι πατρὸς τὸ δυςπρόςοιστον κἀπροςήγορον στόμα Oed. Col. 1278. λαμπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων El. 18. De *dolore* et *malis* universe: μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδύνην πατρός Trach. 970. ἴδια κινοῦντες κακά Oed. R. 636. Denique de conviciis in aliquem iactandis est ἔγερτι κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσι Ant. 409., Schneiderus olim in lex. ἐγερσικινῶν coniecerat. Illustratur illa vis verbi Wyttenbachio ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 11. (t. II. p. 481. Lips). — De foliis populi agitatis quamvis levissima aura Aeg. VI. 3. (24 D.) sic vulgo vitiose legitur: κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα κινήσῃς αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν. Brunckius κινεῖτ' ἐν αὔραις κἀνακουφίζει. Schneiderus κινήσις αὔραισιν. Non definio.

* *Κίνησις* v. κινέω.

Κισσήρης hedera consitus. Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι Ant. 1119 ch. Accentus constat.

Κισσός hedera. κισσὸς ὡς ἀτενής Ant. 820 m. Aliter interpungit Musgravius, ἀτενής ut ad sequens πετραία βλάστα referatur. ἀναταράσσει εἰοῖ μ' ὁ κισσός Trach. 218 ch. v. ἀναταράσσω. τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν Oed. Col. 680. de luscinia, v. ἀνέχω. De tono Arcad. p. 76, 4. Schol. Ven. et Eust. ad Il. ω. 86.

Κίστη cista. καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. I. 5. (479 D). Tonum notavit Arcad. p. 114, 24.

Κιχάνω consequor necessitate vel consilio, *nanciscor* forte. Illa potestate praeditum est: μέχρις μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ Ai. 568. Suidas. v. γηροτρόφος et μυχός. μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω 642. εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει Oed. Col. 1451 m. *nisi aliquid fatale accidit*, v. Hermann. Aliorum interpretationes omitto; partem veri scholiasta vidit. Hac vero: ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; Oed Col. 1484. Genitivus absolutus est, subaudiendumque ad verbum με. μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Oed. R. 1257. — Cum prima syllaba haud dubie corripiatur, produci autem propter metrum videatur necessario Oed. Col. 1451., dudum Herm. coniecit κιγχάνει, v. de Em. R. Gr. Gr. p. 60. Librorum Laur. B. Par. A. Ricc. κιχάνει, Par. B. T. F. Farn. Vat. κιχάνῃ; correctioni aliquid momentum fortasse accedet ex Laur. A., in quo τυγχάνῃ, ab eadem correctum manu κιχάνῃ. Eadem scriptura opus Aesch. Choeph. 620. Eur. Hipp. 1444. Alc. 480. Hec. 603. Hesychii auctoritas ultimum scrupulum eximit: κιγχάνειν, εἰςπράττειν, λαμβάνειν· κιγχάνω, τυγχάνω: cf. Eustath. p. 1525, 10. Buttm. Gr. Gr. vol. II. p. 167. Wellauero vero ad Aesch. Choeph. l. c. (613) notum est Atticis primam produci.

Κίων columna. δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Ai. 108. ἄνω κίονι δήσας 236 an. De tono Arcad. p. 18. 5. cf. Etym. M. p. 514, 54, unde discitur tonum participii κιών, cum substantive diceretur, veteribus retrahi visum esse, quod disertus testis firmat Eustath. p. 32, 10.

Κλαγγάνω vocem edo. ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει inc. XCIV. 4. (782 D). Versus apud Strabonem mutilus, XV. p. 687.

Κλαγγή sonitus i. e. *cantus.* ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Trach. 207 ch. εὐχὴν male schol. interpretatur. Locutionem memorat hinc Eust. p. 793, 3. Tonum notavit Arcad. p. 104, 20.

Κλάδος ramus. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι Oed. R. 3. Affert Suid. v. ἐξεστεμμένοι, respicit Eust. p. 250, 28. τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους Oed. R. 143. Suid. v. ἱκτῆρας. De accentu v. Eust. p. 677, 13. 1400, 18. cf. Arcad. p. 129, 13.

Κλάζω vocem edo. Non dicitur nisi de *avibus.* τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις Oed. R. 966. ὀξέα κλάζων αἰετός Ant. 112 an. ὀρνίθων — κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ Ant. 989. ἰκτῖνος ὡς ἔκλαγξε inc. CV. 160 (890 D.). apud Choerob. B. p. 902. Zonaras p. 1100. ἔκραξε. Al. ἐξέκραξε.

Κλαίω s. κλάω *ploro, queror*, quae significationes satis discerni non possunt. 1. κλάω τέτηκα κἀπικωκύω πατρὸς — δαῖτα El. 275. εἴπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν 1106. 'κλαε δ' ὀργάνων ὅτου ψαύσειεν Trach. 901. ἔκλαεν ἡ δύστηνος 905. ἐς δὲ γούνατα πατρὸς πεσοῦσαι 'κλαον Oed. Col. 1604. λύγδην ἔκλαον πάντες 1617. μελέαν πάθαν κλαῖον ματρός Ant. 966 ch. κλάων ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἑαυτοῦ ἅμα — ὠρφανισμένος βίου Trach. 937. βέβρυχα κλάων 1061. εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακά Scyr. VI. 1. (501 D). ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν Scyr. VI. 3. πενθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβην XV, 10. (587 D). οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα El. 277. ὅπως ἐμαυτὴν — κλαύσω κἀποδύρωμαι 1111. — *Medii* aoristus *apud se deflere* significat: πάθη μὲν οὖν δὴ πολλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Trach. 152. Sed *perfectum*, cuius participium solum legitur *gravis* videtur *luctus multarumque lacrimarum* significationem habere, nec tamen ut sit nostrum *verweint*; id enim eum significat, cuius in vultu et facie fletus vestigia cernuntur. Non probo igitur Matthiaeum in Gr. Gr. t. II. p. 931., iam quod passivi dicit esse κεκλαυμένος, nec Schaeferum ad Plut. t. IV. p. 412. ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἴξεσθε Oed. R. 1490. Notavit de participiis κεκλαυμένος et δεδακρυμένος Abresch. ad Aesch. Choeph. 455. Poetis tribuit Etym. Gud. p. 311. extr. — 2. *Κλάειν*, ut *plorare*, de eo, qui *malo* et *poena mactatur*, dici solet. Sophocles non usus est nisi participio

praesentis. κλάων δοκεῖς μοι — ἀγηλατήσειν Oed. R. 401. Suid. v. ἀγηλατεῖν. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς 1152. κλάων φρενώσεις Ant. 750. *cum tuo magno malo.* 3. Superest, ut de scriptura agatur. κάω κλάω ἐλάα consensu grammaticorum Atticis tribuuntur propria. Apollon. de Adv. p. 600. 27. Moeris p. 231. Etym. M. p. 31, 49. secundum Orionem. Eust. p. 21 extr. v. Hemst. ad Ar. Plut. 612. Piers. ad Moer. l. c. Intpp. Greg. Cor. p. 75. Et apud Aristophanem iam omnium consensu ea scriptura obtinet, nec de Platone et recentiore atticismo dubitari videtur posse, quidquid propter librorum dissensum dicat Schneiderus ad Plat. Rpubl. X. p. 614. E. Aliud est in tragicis. Veterem morem καίω κλαίω ἐλαία scribendi praeter Blomf. ad Aesch. Ag. 17. inprimis Hermannus est secutus, v. eius praef. ad Ai. ed. I., item Elmsleius ad Bacch. 757.; sed is sententiam mutavit in Oedipo Rege κλάειν scribens: nec speciosa deest defensio, πράττω scilicet et θάλαττα attica dici, sed non esse tragicorum. Contra sensit Porsonus et Matthiaeus, hic ad Hecubam adnotans v. 209., quem mirum tamen etiam κλᾴειν non sprevisse Hel. 1190. dudum damnatum a Dorvillio et Piersono l. c. Illud interest, quod πράττω et similia perraro in uno alterove libro reperiantur, κλάω et κάω minime infrequentia sint. De Thucydide vide Poppo. not. crit. ad II. 49. Apud Euripidem consensu videtur ᾱ constare Alc. 190. 192. nec nisi unus codex discrepat v. 201. Aeschyli quidem libros plerisque locis in communi forma conspirare feruntur, sed accurate collatos negaverim. Verum κλᾴεις (οι) certe ex Med. adnotatur Suppl. 903. Nec accuratissime Sophoclis codices in his rebus examinatos certum est; et mirum foret poetarum atticorum solum hunc ab ea diversitate scripturae immunem mansisse. Porro cum nullo demonstretur argumento, libros secundum atticistarum praecepta, quod saepe inculcavit Hermannus, praecepta correctos esse potius, quam probae et antiquae scripturae subrogatam sexcenties esse pravam et vulgarem, mihi quidem maxime probatur scriptura μονόφθογγος, ita tamen, ut alteram canticis servandam ducam.

Κλαῦμα *ploratus.* ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Phil. 1241. v. ἔχω. τούτων τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει Ant. 923. an. Locum transpositis verbis refinxit Brunckius: βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

Κλαυστός *deflendus.* οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Oed. Col. 1362. Laur. B. Par. T. Farn. et Triclin. κλαυτά. Discrimen inter κλαυστός et κλαυτός nullum esse, quod Hermanno visum, ex compositis ἄκλαυστος πάγκλαυστος πολύκλαυστος s. ἄκλαυτος, πάγκλαυτος πολύκλαυτος intelligitur.

Κλεῖθρον v. *κλῆθρον*.

Κλεινός clarus, nobilis. 1. De *homine*, inprimis *regia stirpe* et *heroibus*. ὅδ' ἔστ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης Phil. 571. ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος Oed. R. 8. ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα 1207 ch. κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσα Ant. 811. an. κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν 853 m. ὁ κλεινὸς Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς Trach. 19. ὁ κλεινὸς Αἴας Ai. 216 an. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε; El. 1168. Cum irrisione, de qua Piers. Verisim. p. 223. Matth. ad Eur. Herc. f. 38.: σὺν δ' ἐποτρύνει — ὁ κλεινὸς αὐτῇ νυμφίος El. 292. — 2. De *re*, et quidem *urbibus* et *locis nobilibus*: κλεινὴν Εὐρύτου πόλιν Trach. 747. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς Ai. 593 ch. κλειναί τ' Ἀθῆναι 848., velut ἐν κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις Camic. II. 2. (300 D.). Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός El. 8. ἁ κλεινὰ γᾶ Μυκηναίων El. 156. ch. τὴν βεβακχιωμένην βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν inc. XCIV, 2. (782 D.). De hoc genere tragicis inprimis dilecto v. Valck. ad Phoen. 1746. — Iam de aliis promiscue: τὰ κλεινὰ τόξα Phil. 650. τὰ κλείν' αἰνίγματα Oed. R. 1525. κλεινὸν ἔπος Ant. 617 ch. *dictum multum celebratum*. Versu utitur Eust. p. 189, 25. 1728, 22. Μεγαρέως κλεινὸν λέχος Ant. 1288. εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος El. 671. τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος στράτευμα 684. Thom. M. v. πρόσχημα secundum ed. Rom. et plerosque codd. κοινόν; aliquot tamen apud Ritschlium cum libris Sophocleis faciunt et Suida v. πρόσχημα. De accentu et certo constat et notavit Arcad. p. 63, 22.

Κλέος fama, laus. Priore significatione legitur: οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος ᾔσθου ποτ' οὐδέν —; Phil. 251. Sed de laude et gloria dicitur: κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Phil. 1331. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον Ant. 498. πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Ai. 756. ὅταν — ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος El. 60. Versum cum aliis duobus affert Suidas v. λύπη. ζῶσαιν θανούσαιν ὥςτε μὴ 'κλιπεῖν κλέος 973. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος inc. XX. 2. (675 D.).

Κλεπτέος celandus. τόδ' οὐχὶ κλεπτέον Phil. 57. v. κλέπτω.

Κλέπτης tralate *fraudulentus*. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης Ai 1114. Versum attulit Eust. p. 1601, 50.; illustravit Casaub. ad Athen. p. 46.

Κλέπτω. 1. Proprie *surripio*. ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Phil. 640. χὤτε μου τὰ τόξ' ἔκλεπτες 1256. ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου El. 289. χεροῖν κλέψασα ταῖνδε 1122. κλέπτων ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ inc. XV. 1. 1. (669 D.). — 2. Tralate de omni *facto clandestino* aut *fraude*, cum honesto tum malo sensu. δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς El. 37. *iustam vindictam*

dolo persequi. ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν φέρωμεν αὐτοῖς 56. εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς Ai. 188 ch. *mendacia subornantes proferunt.* πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά 1116. Schol. Pal. ἤγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα. σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ — ἐχειροῦ Oed. Col. 1012. V. Stallbaum. ad Plat. Rpubl. I. p. 334. A. — 3. Haud raro est *fallo* simpliciter, non tam dolo, quam forte et casu. εἰ μὴ συμφοραὶ κλέπτουσί με Trach. 242. Schaeferus explicat: *si de calamitate earum recte iudico.* Non rectius Apitzius, illi rationi articulum omissum obstare perperam opinatus, quasi non centies is apud tragicos desideraretur, ubi prosae orationis usu requiritur: *si modo de ullo infortunio satis iudicare possum.* Hoc dicit Deianira, *nobiles illas et generosa stirpe sibi videri, nisi calamitatem miseratione decepta forte honestius quam oporteat de illis iudicet.* — θεοῖσι κλέπτομαι Ant. 1203. *divinitus fallor.* εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα Ant. 677. Corrupte κεκλέμεθα scriptum in Ricc. Aug. Dresd. Livin. cum interpretatione παρετράπημεν τοῦ λελογισμένου, idque et Moschop. habuit Dictt. Att. post v. κλύδων. Laur. a. κεκλήμεθα. Schaeferus olim coniiciebat βεβλάμμεθα, non tamen ut id reponi vellet, recte explicans vulgatam ex v. 1203., quod schol. interpretatur ἢ ἀπατῶμαι ὑπὸ τῶν θεῶν. V. Wyttenb. ad Plut. de Disc. Adul. et Amic. p. 63, D. (t. 1. p. 388. Lips.).

Κληδών 1. *fama.* Hesychius: κληδών, κλέος, δόξα, φήμη. Hoc postremum *omen* spectat, ut ap. Phot. 169, 12. κληδών, φήμη, μαντεία. — οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε — διῆλθε Phil. 255. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται Oed. Col. 259. Affert Suidas v. δόξα cum tribus sequentibus versibus. — 2. *omen* inprimis ex *effatis fortuitis* ductum. v. Wyttenb. Bibl. Cr. vol. III. p. 60. schol. Il. α. 106. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα El. 1099. vocabulo ad id quod Electra clamaverat οἴμοι τάλαινα spectante. — Scriptura cum ι falsa est, etsi α κλῄζω duci vult Eust. p. 1497, 49; ipse secum pugnans, qui alio loco ex κλεηδών epicum κληηδών productum memorat p. 1840, 26. Recte Etym. Gud. p. 294, 46. a κλῶ s. potius κλέω repetit, unde et καλεῖν et κλέος dicantur; et sic iudicavit Herm. ad Eur. Alcest. 325.

Κλῄζω appello. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται Oed. R. 733. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζετο 1171. Ἀσία μὲν ἡ συμπᾶσα κλῄζεται Mys. III. 1. (360 D.). Adsignificatur *nobilitandi* vel *insignem reddendi* notio: ὡς δὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλῄζει Oed. R. 48. ἔνθα κλῄζεται οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος 1451. non simpliciter *ubi est, qui meus Cithaeron dicitur,* ut Schaeferus exposuit Ind. Graec. ad Greg. Cor. p. 986., sed *ubi meis fortunis nobilitatus Cithaeron situs est.* ἔνθα κλῄζεται θυτὴρ Trach.

656 ch. Invidiose dicitur cum Iovis vituperatione οἱ φύσαντες καὶ κλῃζόμενοι πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη Trach. 1258 ss., quod immotus Herculis calamitatem adspiciat. — ι subscribi certum est: Etym. Gud. p. 294, 45. Eust. p. 907, 33. 1497, 52.

Κλῆθρον claustrum. βοᾷ διοίγειν κλῆθρα Oed. R. 1287. Laur. c. Flor. Γ. κλεῖθρα; sed in Pal. et Laur. a. κλεῖθρα supra scripto η; et κλῆθρα schol. Rom. κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε διοίγεται 1294. Laur. c. Flor. Γ. Pal. κλεῖθρα, hic tamen supra scripto η. Laur. a. recte κλῆθρα. Etiam v. 1262. ἔκλινε κοῖλα κλεῖθρα Aldus, codd. ap. Brunckium. Sed Flor. Γ. κλῆθρα. Laur. a. Flor. Θ. ει, Flor. Δ. κλείθρα. κλῆθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης Ant. 1171. Hic Brunckius et Erfurdtius κλεῖθρα intactum reliquerunt, ut inc. XVIII. 2. (673 D). ubi κλεῖθρον γὰρ οὐδέν. Verum in Antigona κλῆθρα Laur. a. b. Sed certum est κλῄς, κλῄω κλῆθρον dixisse Atticos et veteres quidem, tragicos et Thucydidem. Photius p. 168, 13: κλῇσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι, καὶ κλῇδα· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Eustathius p. 50, 24: κατὰ τὴν παλαιὰν καὶ αὐτὸ Ἀτθίδα τὸ η μετὰ τοῦ ι ἔχει. Photium, ut solet, expressit Suidas v. Κληΐδα (scr. κλῇδα) οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης. Et perfecto sic ratio sermonis iubebat ex vetere Ionica dialecto derivati, in quo perpetuum κληΐς est. Hanc scripturam secuti sunt Porsonus, Matthiaeus., is quidem non satis constanter, Hermannus, in ultimis fabulis a se editis etiam Elmsleius, alia professus ad Bacchas v. 757.; κλείς, κλεῖθρον, κλείω perinepte defenderunt quidam, velut Monkius ad Eur. Hippol. 500., Valckenarii ad Phoen. 268. observatione, Euripidem κλεῖθρον scripsisse videri, eo abusi, ut ne potuisse quidem aliter affirmarent, quippe vocalibus η et ω Euclide demum Archonte in usum introductis. Nam si Euclide archonte in tabulis publicis et inscriptionibus primum η et ω scribi coeptum, literarum pridem inventarum usus haud dubie per multos iam annos apud homines privatos obtinuerat, ut ne illud quidem verum sit, quod Matthiaeus ad Phoen. 64. alterius sententiae patronis verum esse concedit, Euripidem κλεῖθρον κλείω scripsisse videri, pronuntiasse κλῆθρον, κλῄω. Concidit igitur, quod post Valckenarium Koenius ad Greg. p. 100. et Monkius l. c. affirmarunt, recentioris hoc esse atticismi et libros scriptos secundum grammaticorum praecepta hic illic videri correctos. Sic si agas, confidenter omnis barbariei patrocinium suscipias. Nam profecto centies in contrariam partem peccatum, non a grammaticis, sed a librariis, formas sibi notas ignotis et antiquatis substituentibus, ut iure mirere, tot locis veteris et genuinae scripturae relicta esse testimonia. De Sophocle partim vidimus, partim notavimus in ἀποκλῄω et ἐγκλῄω. Apud Euripidem

κλῇθρα consensu legitur Or. 1352. 1546,; v. 1429. Ald. et plerique codd. ἐκλήϊσε; v. 1120. ἐγκλήσομεν Flor. 21. ἐκκλήσομεν Par. B. Flor. 10. 33. 34., unde ἐγκλῄσομεν scribendum fuit; v. 1562. solus Flor. 33. veram scripturam retinuit, etsi ι non subscriptum est; v. 1566. κλῇθρα idem et Taur.; item ille in Phoen. 64, uterque v. 113.; uterque et Flor. 10. v. 261; tres, Flor. 10. Aug. d. Taur. v. 1058.; v. 865. κλήϊσας Mss. Leidenses, Mosq. D. Gu. Flor. 5. 6. 9. 18. 21. 34., at Aldus Flor. 2. 10. 33. Havn. κλείσας, inde iure κλῄσας editum; in Hecuba v. 482. Flor. 10. ξυγκεκλιμένη, non ortum illud, ut Matthiaeus putavit, ex ξυγκεκλειμένη, sed ex ξυγκεκλῃμένη, unde male ab ipso editum ex reliquis ξυγκεκλεισμένη, emendatius ab Hermanno scriptum; et ipse retractavit Matth. ad Androm. 495., ubi cum κεκλιμένα Havn., cum Elmsleio scripsit κεκλῃμένη, plane ut Hel. 977.; in Hippol. 498. Matth. recte συγκλῄσεις ex Par. A.; in Alc. 566. omnes praeter Havn. κλήσατε videntur habere, velut Hippol. 802. κλείσατε in solis Par. A. Flor. 15. Havn. haesit; in Androm. 122. Aldus, alias scripturae διφθόγγου patronus, et codd. omnes συνεκλήϊσαν, i. e. συνεκλῇσαν, altera scriptura edd. Vict. Lasc. demum invecta; v. 933. consensus est in vera ratione, ut Hel. 860.; Hel. 288. iniuria ει editum ne notata quidem, quod exspectares, aliqua diversitate; de v. 977. anceps iudicium est; in Iph. Aul. 329. ἀκλήστους Ald. Vict., ἀκλείστους inde ab Hervag. 2. vulgatum, de libris silentium est; v. 334. κλεῖθρων Ald. et rell. edd. sed κλῄθρων Par. G. Flor. 1. 2.; Med. 215. codex apud Pors. κλῆϊδα, Ald. κλῇδα, apud Matthiaeum nihil notatum; in Ion. 286. Matth. κεκλῃσμένος, sed oportuit κεκλῃμένος, et Flor. 1. 2. hoc firmant, modo ι neglecto; in Herc. f. 777. libri κλῄει, si fides ex silentio; de Aldina constat. Apud Aeschylum κλῇδας vulgo scribitur sine dissensu ullius libri, κλῄθρων oportuit ex Mediceo Sept. 378., ut κλῇσαι Pers. 709., ubi Med. κλῆισαι, κεκλῃμένην Suppl. 934., ubi Med. κεκλημένην, Guelph. et edd. vett. omnes κεκλιμένην. Haec expendere usitata sibi ἀκρισίᾳ Wellauerus neglexit. De Aristophane iam videtur consensus esse. In Thucydide secundum codd. idem plane constat secundum Popponem vol. I. 1. p. 212. et not. crit. ad II. 93. 94. IV. 8. 75. V. 71. VI. 64. In Xenophontis libris, nec refragor in eo scriptore, nimis saepe διφθόγγως scriptum observat Krueger ad Dion. Hal .Historiogr. p. 138., quam ut possit expelli. Denique in oratoribus, qui recentioris aetatis sunt, ea scriptura nihil habet offensae, sed quod ne apud Andocidem quidem ullum veteris reliquum vestigium est, Bekkeri negligentiae illi tribuendum, secundum quam perpetuo γίνομαι et γινώσκω edidit, ne monito quidem lectore, quasi ne unum quidem aut alterum librum verae scripturae tena-

cem fuisse credibile sit. De Platone paulo superstitiosius iudicat Schneiderus ad Civ. VIII. p. 560. c., uno et altero loco κλῆσαι quasi precario ferri concedens, quanquam ne apud hunc quidem vestigia desunt veterem scripturam testantia. Quin quod Theodos. Bekk. p. 1020, 25. damnat κέκλεισμαι, omnibus Graecis receptum κέκλειμαι dicens, dubito an ad κέκλημαι potius nos ducat, quamquam diphthongum tuetur Choerob. cod. Barocc. 50. In Etym. Gud. duorum doctrina plane contraria reperitur. p. 325, 50. κλείω probatur propter ductum inde κλοιός: p. 326, 48. κλῆθρα his verbis: ἀπὸ τοῦ κλεὶς γέγονε κλῇθρα, ἢ ἀπὸ τοῦ κλείω κλείσω· τὸ κλείω δὲ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ η καὶ ι γράφουσι, ἐξ οὗ (καὶ) τὰ κλῆθρα διὰ τοῦ η καὶ· γράφεται. Vides κλῇθρον non Ionum dici, sed Graecum. Etiam apud Thomam p. 521 (216, 12 Ritschl.) κέκλεισμαι et κέκλειμαι ἄνευ τοῦ σ iuxta probantem, cum cod. Basil. κέκλημαι habeat, κέκλημαι scribendam.

Κληματοόμαι palmites gigno, κεκληματωται χλωρὸς Thyest. VI. 4. (239 D.) *vitis*.

Κλῆρος. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο Ant. 392. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς Ai. 1264. Eust. p. 674, 38. cf. 361, 26. οἳ αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς κλήροις ἔπηλαν El. 700. Eust. p. 419, 2. Est *sorte loca assignarunt, ubi consisterent*. Tonum notavit Arcad. p. 68, 6.

Κληροῦχος compos. μητέρα, πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον Ai. 503. Schol. μέτοχον, κεκληρωμένην, κλῆρον ἐσχηκυῖαν.

Κλῄς clavis. ὧν καὶ χρυσέα κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν Oed. Col. 1055. ch. Verba sic ostendit esse componenda Hermannus: ὧν καὶ ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε χρυσέα κλὴς — Εὐμολπιδᾶν: *clavis qua Eumolpidae antistites taciturnitatem initiatis imponunt*. Libri in κλῄς consentiunt. De sententia v. Lobeck. Aglaoph. t. I. p. 36. — *clavicula*: παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληδός Trach. 1027 m. De librorum scriptura tacetur. De tono notavit Arcad. p. 92, 24.

Κλῄω claudo. βλέφαρον κεκλῇται γ', αἷς καπηλείου θύρα Phin. II. (635 D.), Brunck. κέκλεισται.

Κλῖμαξ. ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Trach. 518 ch. Schol. αἱ ἐπαναβάσεις, παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω αὐτοὺς (sic Herm.; vulgo αὐτὰς inepte) στρέφεσθαι ἐν τῇ μάχῃ· ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλίμαξ. Hesychius: κλίμακες, πάλης εἶδος. Idem significare κλιμακισμόν et verba κλιμακίζειν et διακλιμακίζειν, et meminisse eorum Pollucem III. 155. Hermannus adscripsit, qui rem inprimis apte illustravit ex Ovid. Metam. IX. 51. Gravari vocabulum adnotat Arcad. p. 18, 22., et primam produci ostendit Eur. Phoen. 1180. 1198. Pors.

Κλίνω (ῐ) *inclino.* De re movenda: ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα Oed. R. 1262. De corpore inclinando et applicando *passive* dictum: ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀκοπλήσσομαι Ant. 1173. τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὅμου κλιθεῖσαν Trach. 1216. Hinc de terra habitata vel insessa: δισσοῖσιν ἀπείροις κλιθεὶς Trach. 101 ch. ex Homeri usu desumtum Il. ε. 709. ο. 740. cf. Seidler. ad Eur. Troad. 819. *Active:* πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις; Trach. 1003 m. De flectendo gressu: μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς Oed. Col. 193. De die inclinato et vergente: καὶ κλίνεταί γε (ἦμαρ) Thyest. VI. 6. (239 D.) De rebus humanis ad exitium ruentibus: ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Ai. 131. — Extrito ν̄ ῐ corripi, servato extra futura produci notum.

Κλισία tugurium militare, σκηνή dictum aetate post Homerum insecuta. ἐφάλοις κλισίαις Ai. 190 ch. μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω 1385 an. Accentum an secundum periecticorum normam poni oporteat, ambigi posse videtur, inprimis si cognatum κλίσιον consideres; nemo tamen notasse videtur.

Κλῖτύς clivus, iugum montis. Hesychius: κλιτύς καὶ κλιτύες, τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρέων, καὶ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. Eadem fere Apoll. Lex. Hom. p. 405. Etym. M. p. 519, 46. Gudianum p. 328, 16. ex Apione omnes; ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν Schol. Ven. A. ad Il. π. 390. κλίματα ὀρῶν B. L.; τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων Eust. p. 1066, 15. veteres secutus doctores, recentiores enim a κλέτας ducebant, inque his Herodianus fuisse videtur. *Τιρυνθίαν πρὸς κλιτύν* Trach. 270. *Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτύν* Ant. 1131 ch. ῑ producitur; et ita legitime fieri Etym. M. demonstrat p. 519, 46., per ει scribendum iudicans; diserte schol. Il. π. 390. testatur, et non solum Sophoclea exempla ostendunt, sed etiam Eur. Hipp. 226. Alc. 592. Cycl. 27. Bacch. 388. Ultima ex lege ipsa quoque producenda esset, sed corripitur Ant. 1131. Trach. 270. Eur. Hipp. 226. Androm. 357. quae exempla Brunckius ad Hippol. l. c. adversum Valckenarium protulit, qui κλιτὺς ὅθι σοι pro ὅθεν σοι emendaturus erat, ne ῡ minus usitato more corriperetur. Observavit Monkius, corripi ῠ tragicis, ubicunque sequente legatur vocali. Nam media voce ut in κλιτύων Alcest 592. correptum haudquaquam a regula discedit. Alia contra Valck. collegerunt documenta Schaef. Mel. Cr. p. 73. Wernickius ad Tryphiod. p. 291. Jacobs ad Anthol. Pal. t. III. p. 862. Spitzner. de prod. brev. syll. p. 67. Tonum generatim notavit Arcad. p. 92, 8. Schol. Il. π. 390.

Κλονέω agito. καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ οὐδ' ὄμβρος — κλονεῖ Trach. 145. ὁ τλάμων — ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖ-

ται Oed. Col. 1243 ch. ὡς καὶ τόνδε — ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι. 1246 ch. Libri κλονέουσιν, praeter Farn., in quo κλονέσουσιν, Elmsl. κλονοῦσιν.

Κλοπεύς qui surripit. κλοπεὺς ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων Phil. 77. *qui clam molitur.* φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς — ᾑρῆσθαι κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Ant. 489.

Κλοπή furtum i. q. *fallacia, fraus.* κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγείς Phil. 1014. fallacia a Palamede Ulixi intentata significatur, quae res in Cypriorum carmine exposita fuit. — *factum clandestinum.* ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Ai. 243. ch. φεύγειν διὰ τῆς ξηρᾶς schol.

Κλύδων fluctus. Θρῄκιον κλύδωνα Oed. R. 197. ch. πόντιον κλύδωνα Oed. Col. 1683 m. Hinc tralatum ad *procellam equestrem* in cursu quadrigarum: κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 723. Explicat totum locum Suidas v. ἀνακωχεύειν et Zonaras p. 201. Et de *infortunia* hominem agitante: εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν Oed. R. 1527. De flectendo vocabulo notavit. Herod. μον. λέξ. p. 9. 5. sed vitiose ibi scriptum κλυδών; de tono v. Arcad. p. 11, 5.

Κλύζω diluo. πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ inc. LXVII. (733 D.). quem versum aliter aliis locis scriptum exhibet Plutarchus Mor. p. 468. b. 463. f. 923. a. v. Abresch. Misc. Obss. nov. t. I. p. 81. Seidler ad Eur. Iph. Taur. 1161. — De Phil. 683 v. κλύω.

Κλυταιμνήστρα n. pr. El. 1360. 1465.

Κλυτός clarus. ἔκγονα κλυτᾶς χθονός. Oed. R. 172. In uno cod. Brunckius κλυτά reperit, ipsi non deterius visum, sed non convenit chori personae, quamvis conferat Schaeferus cum Ai. 368 m. ubi ἐν κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. κλυτῶν ἐνάρων Ai. 177 ch. κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν Ant. 1105. de Baccho, cui vino ferax Italia inferior in deliciis. Verius enim de hoc loco existimasse videtur Etym. M. v. Κολωνεία, quam cuius longam adnotationem ne nunc quidem Hermannus sustulit, Bothius. — De tono, ut in verbali, constat, et diserte testatur Arcadius p. 19, 8.

Κλύω audio. De formis verbi, quippe cuius praesens et imperfectum solum reperiatur, dicere singulatim non attinet. 1. Proprie *audire et auribus percipere.* ὡς τἄπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύοις Phil. 24. ἤν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας, κλύῃς 53. οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων 86. ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων 683 ch. Libri κλύζων; illa Canteri coniectura est, nunc firmata codicibus Flor. Γ., in quo adscriptum γρ. κλύζων, et Vat. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν 828 m. καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων 910. ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω 964. κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ

ἐβουλόμην 1223. βούλομαι δὲ σοῦ κλύειν 1257. αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ᾽ ὄψιν 1398 an. ξύμμετρος γάρ, ὡς κλύειν Oed. R. 84. prope abest, ut audire possit. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν 91. τἄμ᾽ ἐὰν θέλῃς ἔπη κλύων δέχεσθαι 217. ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ 235. τίς γὰρ τοιαῦτ᾽ ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ᾽ ἔπη κλύων; 340. ἦ ταῦτα δῆτ᾽ ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν; 429. σκόπει κλύων 952. τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν 1389. οὐ δὴ κλύω που — τοῖν μοι φίλοιν δακρυῤῥοούντοιν 1472. λέξεις, καὶ τότ᾽ εἴσομαι κλύων 1517. sententia ab Erfurdtio illustrata. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ᾽ ἂν εὐξαίμην κλύων; Oed. Col. 41. πάντ᾽ ἐπιστήσει κλύων 53. δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν 139. an. κλύεις, ὦ πολύμοχθ᾽ ἀλᾶτα; 162 ch. κλύουσά του 413. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ᾽ ἐγώ 421. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων; 494. οὗ λόγων ἄλγιστ᾽ ἂν — ἐξανασχοίμην κλύων 1176. τί σοι τοῦτ᾽ ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν 1178. ἅπαξ τὰ τοιαῦτα — χρῄζω κλύειν 1310. ὥςτ᾽ ἐμοῦ κλύειν λόγους 1352. πατρὸς κλύετε ,τοῦδ᾽ ἀρωμένου 1408. κλύων τὰ τοῦδ᾽ — ἀνδρός, οἷ᾽ ἐθέσπισεν 1429. μηδέ — λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν 1638. ταῦτ᾽ οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν 1763 an. λόγοις — οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων Ant. 687. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν; 754. φωνῆς — κωκυμάτων κλύει τις 1222. τοῦδ᾽ ἐγὼ κλύων ἀπῇξα Trach. 188. πρὶν καθ᾽ ἡδονὴν κλύειν 196. λόγου καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν 289. ταῦτ᾽ ἐμοῦ κλύειν παρών 421. ἴδοιμι σωθέντ᾽ ἢ κλύοιμι 608. ξυμφορὰν — δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων 744., qualia exempla secundam et tertiam significationem praemuniunt. κλύω τινος οἴκτου 860. δεύτερον κλύεις 874. κλύουσ᾽ ἔφριξα 1033. ὡς κλύειν ἐμέ 1115. πᾶς ὁ κλύων Ai. 151 an. οὔτε του κλύων σάλπιγγος 283. δοῦπον αὖ κλύω τινά 858 ch. αὐδὴν δοκῶ Τεύκρου κλύειν 954. κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους 1299. κλύοντι φλαῦρα 1302. ἔκλυον ἐξηγουμένου El. 417. οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν 547. κλύοις ἂν ἤδη — βάξιν 627. ταῦτ᾽ ἵλεως κλύων 645. ἴσθι τοῦτ᾽ ἐμοῦ κλύουσα 866. καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι 979. ἀνέξομαι κλύουσα 1017. v. ἀνέχω. μή τις ἔνδοθεν κλύῃ 1229. ἔκλυον — αὐδάν 1273 m. ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα 1275 m. ὡς ἐπ᾽ ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος 1314. ἵλεως αὐτοῖν κλύε 1368. ὦ πρῷρα λοιβῆς ἑστία, κλύεις τάδε; inc. LXXXII. 6. (760 D.) Est vero hoc ex Chryse, pleniusque legitur apud schol. Ar. Vesp. 843. quam apud schol. Pind. Nem. XI. 7. — 2. *Auscultare*, inde *animum advertere, curare*. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ κλύοιμ᾽ ἐχίδνης Phil. 628. μῶρος ἦν πάλαι κλύων σέθεν Trach. 413. σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου 1105. κλύειν ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ᾽ ἔπη μυθουμένου Ai 1140. οὐδ᾽ ἐπίστασαι κλύειν El. 619. *audis impatien-*

ειν. μὴ ταύτης κλύε 665. — 3. A prima significatione proficiscitur, cum comperiendi et fando accipiendi vim habet. ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Phil. 261. οἷν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότων κλύειν 425. ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις 587. οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσίδον 676 ch. εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων Oed. R. 305. Valck. ad Phoen. p. 320. et Brunckius μὴ 'κλυες, quod codd. glossa μὴ ἤκουσας firmari credebat. Sed praesens, cum nostratium consuetudine imperfectum requiratur, Phil. 261. 587. Oed. Col. 796. aliisque locis reperitur et est quasi legitimum, v. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 503. C. Buttm. ad Phil. 261. κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς Oed. Col. 308. ὅσῳ περ καὶ σαφεστέρων κλύω 796. a certioribus auctoribus comperi. Libri Tricliniani ἐκ pro καί, idque etiam scholiastes respicit. ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύων 1302. ὡς μόνη κλύοις Ant. 19. Potest hoc ad primam referri significationem: minus tamen videbatur aptum, quod Antigone sperat Ismenen suis monitis pariturum esse. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει —; 628. γνώσει τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων 986. ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα 1157. ἄχῃ τέκνου κλύουσαν 1232. καὶ ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Trach. 68. πᾶν τοίνυν — κλύοι τις ἂν 71. ὡς ἐγὼ κλύω 72. ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν 293. κλύων γ' ἔφασκον 425. κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν 1146. τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν Ai. 837. Suid. v. δύστηνος et κλύει. βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι 939. ch. (sc. γελῶσι). ἅγὼ κλύων — ὑπεστέναζον 979. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην El. 285. ἀδυπνόων κλύουσαν — ὀνειράτων 471 ch. ὡς ἐγὼ κλύω 556. κλύων ὁθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας 1299. ἐκλύομεν Aeg. IV. (22 D.); tamen sententia non satis certa. — 4. A secunda proficiscitur significatione, cum parendi et dicto audientis vi praeditum est. τῶν ἐν τέλει κλύειν Phil. 913. κλύειν τῶν ἐν τέλει Ai. 1331. Stob. V. 12. Paulo aliter scriptum versum memoriter affert Eust. p. 800, 9., et dimidiatum p. 686, 18. τῶν ἐφεστώτων κλύειν Ai. 1051. Stob. Serm. XLIII. 14 cum quatuor aliis affert versibus. κλύων ἐμοῦ Oed. Col. 744. τοῦδε χρὴ κλύειν 1119. Ant. 662. δοῦλον ὄντα τῶν πέλας κλύειν Aload. VIII. 3. (106 D). τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν Past. V, 2. (447 D.). τοῦ φυτεύσαντος κλύειν Trach. 1234. — 5. Vocari qualicunque modo, maxime de mala fama utentibus, vel convicio agitatis. κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά El. 524. ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν Trach. 718. οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς Synd. VII. 3. (152 D). Minime apte in hunc modum Valcken. ad fr. Callim. p. 112. explicat locum Trach. 413.: dudum a te insanus dicor. — Verbi cum aliis componendi usitatissima ratio est, ut cum audit

accipiendi, *auscultandi*, *comperiendi* vim habeat, vel nude sine casu vel sententia pendente dicatur, vel cum casu quarto rei, rarius cum secundo (Phil. 86.); is unde aliquid audimus vel genitivo solo (Phil. 964. 1257. Oed. R. 235. etc.) vel addita praepositione πρός (Oed. R. 429.) significatur; ἐκ non additur apud Sophoclem, nisi in libris Triclinianis Oed. Col. 796. Genitivo et accusativo rei additur participium (Oed. R. 1472. Oed. Col. 1638. Trach. 289. 860. Phil. 425. El. 285.) idque promiscue, sive de *auditu* sive de *comperiendo* dicitur; hac tamen significatione semel infinitivus reperitur Trach. 68. et enuntiatum particula ὀθούνεκα adnexum El. 1299. Falsa igitur praecepit Matthiae ad Hippol. 138. Pariter his unde aliquid accipitur audiendo participio dicitur addito Ai. 1140. El. 417. 1314. Sin vero *dicto audientem esse* significat, non dicitur nisi cum genitivo personae solo. — ῡ perpetuo corripitur, si imperativum κλῦθι exceperis.

Κλών ramus. δένδρα — κλῶνας ὡς ἐκσώζεται Ant. 709. τρὶς ἐννέα — κλῶνας — ἐλάας Oed. Col. 484. De tono simul et flectendo vocabulo praecepit Etym. M. p. 809, 13. cf. Herod. π. μον. λέξ. p. 32, 1.

Κνάπτω trahendo lacero. ἐκνάπτετ' αἰέν Ai. 1010. De sensu verbi cum γνάπτω γνάμπτω κάπτω κάμπτω cognati v. Hemsterh. ad Luc. t. I. p. 86. (t. I. p. 301 Bip.), ad schol. Ar. Plut. 166. — In Ai. Libri plerique et Aldus ἐγνάπτετο, Suid. v. ἄντυγες et cod. Leid. v. πρισθείς, ἐκνάπτετο, quod veteris atticismi, v. Eust. p. 150, 31. Sic Laur. a. a prima manu, Laur. b. Aug. b. Dresd. a.

Κνήμη μελίνης Tript. VII. (534 D.). Non constat de significatione. De tono v. Arcad. p. 110, 14.

Κνίζω pungo. ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦτο Oed. R. 786. v. Bergler. ad Alciphr. ep. 29.

Κνισμός morsiuncula, vellicatio amatoria. κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Salmon. I. 1. (482 D.).

Κνυζάομαι. κνυζώμενον (vulgo κνυζόμενον), στένοντα. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων. et κνυζηθμός, ἡ τῶν κυνῶν ὀδυρτικὴ ὑλακή Suidas, et ex Photio quidem priora, apud quem emendate scripta leguntur p. 173, 21. — σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός, ὃν ἐν πύλαισι φασὶ — εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαι τε Oed. Col. 1567 ch. Optimi codd. Laur. A. B. Par. A. F. et Ricc. κνυζεῖσθαι, quod tanquam magis Atticum praetulit Elmsleius. Par. B. Vat. κνυζᾶσθαι, idem in Par. T. Farn., omissa copula sequente τε, supraque scripto in T. $\overline{\epsilon\iota}$. Apud schol. κνύζεσθαι certe in cod. Laur. scriptum. Cur magis atticum censeat Elmsleius, ignoro, nisi forte propter κνυζούμενα Ar. Vesp. 977., quod ipsum du-

bium an non potius κνυζώμενα scribendum sit. Brunckius iam propter parem sonum εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαι τε hoc recte praetulisse videtur: id quod Doricum cum secundum Sophronis auctoritatem ap. Etym. M. p. 523, 4. videatur esse, eo dignius gravitate videtur cantici. In Etym. Gud. p. 330, 43. Sophroni vitiose κνύζομαι tribuitur. — κυνηδὸν ἐξέκρεξαν ὡς κνυζούμενοι legitur ex Phrixo II. (646 D.) apud eundem Etym. vitiose scriptis ἐξέπραξαν et κνυζούμενον, quae emendavit Blomf. et ex parte Iacobs. ad Ael. H. An. p. 10. t. II. inter κνύζεσθαι, κνυζεῖσθαι et κνυζᾶσθαι libros passim fluctuare observans.

Κνώδαλον bellua. Propriam vocabuli significationem, de qua adnotarunt Photius p. 174, 1. Suidas et Hesychius in v. Etym. M. p. 522, 38. Eust. p. 106, 25. 1822, 38. non curari a tragicis notum est. Cf. I. H. Vossium ad Arat. 299. *Feram et agrestem bestiam* una comprehensis *semiferis Centauris* significat: (ἄτρακτος) φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Trach. 713. et παρακτίαν στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδὸν Thes. I. 2. (233. a. D.). ubi cum de se Theseus loquatur, etiam immanes praedones Sinin et Scirona significari consentaneum.

Κνώδων remora gladii: inde gladius ipse. τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος Ai. 1004. Suid. v. κνώδοντος. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Ant. 1218. Vocem Musgravio l. c. non intellectam explicuit Summus Interpres ad Ai. 814. p. 350.; praeterea Xenophonte utitur de Ven. 10, 3. et 16. Hermannus. Accentum enotavit Arcad. p. 11, 5.

Κνώσιος Cnossius. Νύσια Κνώσι' ὀρχήματα Ai. 684. ch. Bacchicae et multa cum exsultatione intelliguntur saltationes: de re obscura exposuit Lobeck. Κνώσσια ὀρχήματα hinc memorat Eust. p. 1166, 19. Geminant σ Flor. Θ. et, ut videtur, Laurr.; unum exhibent Flor. Γ.Δ.

Κοῖλος cavus. de re aut natura aut arte excavata: κοίλας πέτρας γύαλον Phil. 1070 ch. *antrum:* Eust. p. 526, 40. 944, 24. κοίλης habet. κόρης νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον Ant. 1190. κοίλην κάπετον Ai. 1144 an. 1382 an. κοίλου πέλας κρατῆρος Oed. Col. 1589. Suid. v. κοίλου. κοίλης τ' ἀχέρδου 1592. Suid. v. ἀχερδὸς. κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα Acris. XI. 3. (68 D.). ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα Oed. R. 1262. σταθμὰ κοῖλα θυράων explicandi gratia advocat Schaef. ex Theocr. XXIV. 4.; annuli sunt, forium immitendo vecti excavati. κοίλῳ ζυγάστρῳ Trach. 689. quae verba afferunt Eust. p. 956, 6. Etym. M. p. 412, 28. Zonar. p. 962. hic quidem vitiose ξύλῳ ζυγάστρῳ. κοῖλα δέμνια Trach. 897.; eadem quae μαλακά. cavantur enim imposito corpore. Inepta est scriptura scholiastae altera κοινά, ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. — Perpetuum Argorum cognomen κοῖλον Ἄργος exstat Oed. Col. 379. 1389.

et Ἀργεῖ κοίλῳ Thamyr. V. 2. (230 D.) de quo cognomine optime egit Nitzsch. ad Odyss. IV. 1. — Accentum enotavit Herod. π. μον. λέξ. p. 20, 34. Arcad. p. 55, 22.

Κοιμάω consopio. Activum tralate dictum de *dolore mitigando:* ᾧ (φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἕλκος Phil. 646. Memorat Eust. p. 905, 6. 980, 49. Passivum ad *mortis* significationem transfertur. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη El. 499 ch. *Κοιμῆσαι* pro κοιμίσαι Aeolicum dicit schol. Il. π 524.

Κοίμημα somnus. κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυςμόρου μητρός Ant. 856 m. concubitus Iocastae cum Antigones patre Oedipo ipsius filio, συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς.

Κοιμίζω consopio. Ad *mortem* translatum: Ἑρμῆν (καλῶ) εὖ με κοιμίσαι Ai. 819. ad *fluctus sedandos:* δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν στένοντα πόντον Ai. 659. Suid. v. ἄημα. Cf. Dissen. Expl. Pind. p. 497.

Κοινολεχής coniux. μητὴρ — χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος El. 97 an. Eust. p. 653, 35.

Κοινόπλους navigationis consors. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν (sc. κλύεις) Ai. 859. i. q. συνναύτας ἐρχομένους. v. Lobeck. p. 366.

Κοινόπους una ingrediens s. adveniens. ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν El. 1093. i. q. κοινῶς παρόντας.

Κοινός communis, consors. 1. *De homine.* μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι Oed. R. 240. *socium adhibere* Musgr.: melius *consortem facere.* Similiter dictum κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών Ai. 260. quae respicit Eustath. p. 482, 44. Inprimis de *cognatis:* κοινῶν παίδων Oed. R. 261. κοιναί γε πατρὸς ἀδελφεαί Oed. Col. 540 m. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Ant. 1. κοινῷ πατρί El. 455. Electrae et, quam alloquitur, Chrysothemidi. — 2. *De re.* κοινὰν ἤνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν Phil. 1130. *communiter profuturam* tulit opem. τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινοὶ πάντες ὠνομασμένοι Oed. Col. 61. Colonenses a Colono eponymo vocati. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος 538 m. ut αἵματος κοινοῦ Ant. 202. παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος Oed. Col. 1496. ut κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Trach. 205. mixtus mulierum et virorum. v. Herm. ὅτῳ — ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῶν — ἐστιν ἑστία 639., quod recte de mutua inter Oedipum et Athenienses vel utrorumque maiores necessitate Hermannus interpretatur. μόρον κοινόν Ant. 57. κοινοῦ θανάτου μέρος 147 an. τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος El. 1124. Huc referendum et illud πάγκλαυστον αἰῶνα κοινὸν εἵλου El. 1075 ch. *mortem* enim *elegisti* significat. κοινῷ κηρύγματι Ant. 161 an. quasi πανδημεὶ κηρύξας

ἥκομεν κοινὴν ὁδόν 975. κείνου τε καὶ σὴν — κοινὴν χάριν Trach. 485. ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Ai. 563. Suid. v. ἐπισκήψω, Zonar. p. 842. et librorum pars κοινήν. Alii codd. κοινῇ minus exquisite. ἔδειξεν ὅπλων κοινὸν Ἄρην 1175 ch. — 3. *Substantive* dicitur ipsum. ἀνθρώποισι — κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν Ant. 1011. ὡς — κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἔῃ Phil. 25. quanquam hoc etiam adverbiascere videri possit. κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν Trach. 938 ch. Schol. ἴσον δέ ἐστι τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προςδοκᾶν. — 4. *Adverbialiter* dicitur κοινῇ *communiter*. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται Oed. Col. 1341. ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς κοινῇ τι βουλεύσαντα Oed. R. 606. Adverbii usum attingit μή μοι θάνῃς σὺ κοινά Ant. 542., quod dictum ut κοινὸν ἐμοὶ θάνατον μὴ θάνῃς. Hoc quomodo repertum sit, docet Ai. 574. τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται. i. q. ὥςτε κοινωνίαν αὐτῶν ἔχειν ἐμέ. — Accentum notavit Arcad. p. 64, 3.

Κοινότοκος una generatus i. e. *consanguineus*. ἐλπίδων κοινοτόκων ἀρωγαί El. 847 m. Schol. vet. αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγοὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν: de scriptura ἀ ρ ω γ α ί v. ἀρωγός et ἐλπίς.

Κοινόω communem reddo. Medium *cum aliquo communico*. οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Ant. 535.

Κοινωνέω consors sum. κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων Trach. 543. eodem viro usa.

Κοινωνός consors. ὁ τοῦ κακοῦ κοινωνός Trach. 727. active dictum, *mali auctor*. ἅπαν μαθήσει τοὔργον ὡς κοινωνὸς ὤν Ai. 277. adsignificata benevolentia. De tono notavit Arcad. p. 66, 7.

Κοιρᾰνίδης princeps. Θήβης οἱ κοιρανίδαι Ant. 931 m. Alibi ἄνακτες tragicis audit chorus, v. ἄναξ. Schol. κ ο ι ρ α ν ί δ α ι. κοίρανοι. τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ φησίν. εἰώθασι γὰρ οὐ μόνον τοὺς βασιλεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν πολιτῶν οὕτω καλεῖν. Alter Scholiastes ineptit de Creonte cogitans. Patronymicorum hanc et gentiliciorum finitionem aliis saepe rebus declarandis poetae usurpant: ἁλιάδαι Soph. Ai. 867. οὐρανίδαι Eur. Phoen. 837. non *Caeligenas* sed *Caelicolas* significans, ut taceam comicorum vocabula κλεπτίδης, σπουδαρχίδης, μισθαρχίδης, et Χρεωκοπίδας Solonis familiares Plut. Sol. 15., Ἑρμοκοπίδας Alcibiadis sodales, alia.

Κοίρᾰνος rex. ὁ τῆςδε τῆς γῆς κοίρανος Oed. Col. 1289. ἄναξ κοίραν' Ἀθηνῶν 1756 an.

Κοίρᾰνος n. pr. Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου Polyid. I. 2. (462 D.); scribendum enim sic videtur pro τῷ κοιράνῳ. Coerani enim filius Polyidus; Apollod. Bibl. III. 3, 4. Plut. de Fluv. XXI. 4.

Κοίτη. Proprie *cubile*. πετρίνης κοίτης Phil. 160 an. Maxime ad-

significata *tori genialis* notione: ἐν κοίτῃ πατρός El. 264. πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι Trach. 17. Sed οὐκ ἀπὸ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον Scyth. I. 1. (491 D.). emendandum, cum aperte tetrametri illi sint, videtur οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον. Plurali numero: ἔμ' οὔποτε δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνήτριαν Trach. 918. ἐν κοίταις πατρῴαις El. 187 ch. — *Cubile mortui* apud inferos: κοίταν δ' ἔχει νέρθεν Oed. Col. 1704 m. — De forma notare opus duxit Herod. π. μον. λέξ. p. 42, 33.; de accentu Arcad. p. 114, 17.

Κοκκοβόας ὄρνις ὁ ἀλεκτρύων π. Σοφ. (fr. inc. CV. 112. s. 900 D.). ap. Eust. p. 1479, 44.

Κολάζω castigo. α, μὴ κόλαζε τόνδε Oed. R. 1147. *verbis*, ut λόγοις κολάζειν Ai. 1139. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους Ai. 1087. Bene glossator explicuit κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη: τά refertur ad superba dicta a Menelao ante iactata. Cf. Lobeck.

Κολαστής castigator. Qui *verbis* castigat: τὰ σὰ δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον, ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη Oed. R. 1148. κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν Procr. I. (478 D.). De *animo sibi exprobrantis* et *in se ulciscentis* facta: τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων Oed. Col. 440. Qui *poena* et *minis coercet*: ἐμοῦ κολαστοῦ προςτυχών El. 1455. — De accentu generis parum distincte Arcadius p. 26, 7.: accurate schol. ε. 158., quae restringitur regula ad exeuntia in στης ad λ. 454. χ. 67.: item Etym. M. p. 436, 12.

Κολεός vagina. χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη Ai. 717. Ald. et codd. nonnulli κουλεῶν, Homericam scripturam secuti, ἀμέτρως. — De accentu praecipit Herodian. π. μον. λέξ. p. 37, 30. Arcad. p. 38, 18. et iubet sic fieri περιεκτικὴ τάσις.

Κόλπος sinus. Δῃοῦς ἐν κόλποις Ant. 1108 ch. non de sinu deae ipsius, sed de Saronico, cui adiacebat Eleusis mysteriis celebris, quorum πάρεδρος θεός Iacchus, saepe cum Baccho Thebano confusus. — Τυρσηνικὸς κόλπος Tript. I. 3. (527 D.). — Accentum notavit Arcad. p. 67, 4.

Κόλχος Colchus. Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Συρῶν ἔθνος Tymp. II. (564 D.). Accentum v. ap. Arcad. p. 84, 29.

Κολώνη tumulus, et *sepulcralis* quidem. ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους πηγὰς γάλακτος El. 882. Affert Eust. p. 351, 9. De accentu v. Eust. p. 351, 2. 880, 28.

Κολωνός n. pr. τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν ἀρχηγὸν εἶναι Oed. Col. 59. Brunck. Elmsl. contra libros τόν. Commonstrari autem vel statuam, ut Reisigio, vel locum, quem tenere vel tenuisse

olim heros putabatur, ut Hermanno placet, sensui satis est aptum. Accentus appellativi videtur consensu servari.

Κολωνός tumulus, et hinc demi Attici appellatio. τὸν ἀργῆτα Κολωνόν Oed. Col. 676 ch. θεῷ τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ 893.

Κόμη coma. κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς Oed. R. 1243. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Oed. Col. 1263. κομὴν — συλλαβὼν χερί Ai. 303. ἐν χεροῖν ἔχων κομὰς ἐμὰς καὶ τοῦδε 1153. Affert Eust. p. 1293, 31. ἀεὶ πυκίνοις δρόσοις τεγγόμενος κόμας 1188 ch. κόμης πένθος Tyr. XV. 1. (587 D.). — κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ Trach. 778. Heath. κρατὸς δὲ λευκόν et κόμης διασπαρέντος, quod cum soloecum sit, Brunckius διασπαρέντος αἵματος κόμης θ' ὅμου. Librorum scriptura et ab Athenaeo firmatur et ab Eustathio p. 976, 8. et 1193, item explicatione scholiastae. Praeterea Eur. Troad. 1173 similitudinis causa ab Athenaeo adiunctum exemplo Sophocleo explicando satisfacit, ut κόμης ἐκραίνει copulentur. Sed αἵματός θ' ὁμοῦ inepte addi visum minime explicat Hermannus. Verba sic componenda: κόμης αἵματός θ' ὁμοῦ ἐκραίνει μυελόν, κρατὸς διασπαρέντος: id est κόμης τῆς αἱματηρᾶς. Hoc fortasse voluit Apitz. p. 259, obscurius ille verba componens. — De tono v. Arcad. p. 110, 11.

Κομήτης pinnatus. κομήτην ἰόν Trach. 564. Tanquam παρώνυμον penacuitur, cf. schol. Il. ε. 158. Etym. M. p. 61, 55. Philem. p. 12.

Κομίζω fero, porto. De re: σκῦλα — πρὸς πυρὰν ἐμὴν κόμιζε Phil. 1419. τί μέλλεις κομίζειν δόμων τῶνδ' ἔσω; Oed. R. 679 ch. ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρός Oed. Col. 1413. quam *fertis* laudem, i. e. quam *meruistis*. λείψαν' ἐν βραχεῖ τεύχει — κομίζομεν El. 1103. — *Fero* etiam de infante, qui nutricis portatur brachiis; cf. Voss. ad Hymn. Cer. 443. p. 128: κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν Ai. 526. καὶ δὴ κομίζει προςπόλων οὐδ' ἐγγύθεν 540. — De *homine* maxime *ducere, adducere, abducere*: τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν Phil. 830 a. πέμψον ἀμέμπτως, ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει. 1452. *ire iubet*. καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με Oed. R. 444. κομιζέτω δῆτα 445. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με Oed. Col. 595. Primus hoc intellexit Reisigius, q. v., cum plerique cum Brunckio et Doederlino interpretentur *reverti* vel *redire*. Sed κομίζεσθαι pro κομίζειν minime dicitur. ἀλλά νιν κομίζετ' εἴσω Ant. 574. κεἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν Ai. 1376. — Semel de *pecudibus* dicitur κομίζεσθαι, *media verbi forma*, ut sit *secum adducere*: ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται Ai. 63. Semel praeterea *medium* legitur de *rebus sibi gratia vel precibus comparandis*: ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται Oed. 580. — *Passivum*: ἐξ Ὠλένου

γῆς φορβάδος κομίζομαι Hippon. II. (285 D.) dubia sententia. Est enim aut *venio* aut *discedo.* Semel pereleganter de homine dictum, qui iubetur, quo velit, abire: σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Ant. 440. *te hinc aufer.* — Primitiva igitur *curandi* et *recipiendi* potestate non legitur.

Κομπάζω glorior. οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας El. 1492. μέγ' ἄν τι κομπάσειας Ai. 1101. Affert Eust. p. 851, 59. respiciens eundem versum v. 22. v. etiam ἐκκομπάζω.

Κομπέω glorior, iacto. τί δεῖ μάτην κομπεῖν; Oed. Col. 1151. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι 1211. — Cum accusativo: ταῦτα — ἔστι μοι κομπεῖν Oed. Col. 1347. κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Phil. 831 m. Quanquam ambiguum est, ἀτελῆ num accusativus singularis sit, an pluralis. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Ai. 757. Affert Eust. p. 897, 2. ἦ που — ἂν ὑψήλ' ἐκόμπεις 1209. Libri nonnulli et Suid. v. ὑψηλοτέρας habent ἐφρόνεις ab interpretis manu, quod ex Aldo et marg. Turn. ἐφώνεις corrigendum affirmat Porsonus Adv. p. 197., non ut Sophocli obtrudatur. Sic tamen codd. Lips. a. b.

Κόμπος gloriatio. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Ant. 127 m. Affert Liban. epit. Iulian. t. I. p. 561. — κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ Ai. 96. *glorior, et iure quidem videor gloriari.* Affert versum Suid. v. μὴ οὐχί, omissa copula καί. — Tonum notavit Arcad. p. 67, 2. Etym. M. p. 527, 46.

Κομψεύω exorno. κόμψευε τὴν δόκησιν Ant. 324. Schol. σεμνολόγει, τὴν δόκησιν περιλάλει. Bene Brunckius: *de suspicione argutare quantumvis.* Nam custos multa verba fecerat, ut sese innocentem probaret refutaretque regis suspicionem. V. Ruhnk. ad Tim. p. 154. Iacobs ad Philostr. p. 283.

Κόνις pulvis. Proprie nulla re adsignificata: κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας Ant. 247. cf. 425. λεπτὴ δ' ἐπῆν κόνις 256. πᾶσαν κόνιν σήραντες 405. κόνις δ' ἄνω 'φορεῖτο El. 704. — *Solum* significat: ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον El. 427. *aut ventis disperge aut in terra defode.* Hinc dictum de *humando*: ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; Oed. Col. 407.; de *operiendo*, adsignificata inferorum locorum notione: ἐδέξατο (Amphiaraum) ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις Amphiar. IV. I. (781 D.). Incerta sedes versuum est. νερτέρων ἀμᾷ κόνις Ant. 598 ch. v. ἀμάω. — De tono v. Arcad. p. 32, 8. De ultima producta primus Bentleius monuit in Diss. Phalar. p. 135.

* *Κοπίς gladius.* μαλθακὴ κοπίς inc. LXXXIV. 1. 1. (762 D.). Brunckii emendatio pro νοτίς. De Ant. 598. v. ἀμάω.

Κόπος labor: de *morbo*: ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ Phil.

268. κόπου ἀπαλλαχθῶμεν scribi adnotat schol. unde κόπου γ' ἀπαλλαχθῶ veram poetae manum censuit esse Brunckius. φλοίσβου μετὰ κόπον Pal. I. 3 (380 D.) Vulgo κοπήν. Tonum notavit Arcad. p. 67, 4.

Κορέννυμι *satio*. κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Phil. 1141 m.

Κόρη. 1. *puella*, *virgo*. προβίβαζε κούρα Oed. Col. 176 ch. ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι 906. τὰς κόρας οἴχει λαβών 1013. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ — προσπολουμένας 1099. κόρην ἄγων τήνδε Ant. 391. τάδ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου 765. τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην 880. κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες 1087. λιθόστρωτον κόρης νυμφεῖον Ἅιδου 1189. τῆς κόρης ταύτης ἔκατι Trach. 351. πρὸς εὐσεβείαν ἡ κόρη λέγει El. 456. κόρη τε κἀργεία γένος Acris. IV. I. (61 D.). κόρην Πλευρωνίαν ὑπημβρύωσεν inc. L. 3. (708 D.). Dea *Diana*: χρυσαλακάτου κόρας Trach. 634 ch. *Furiae*: τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. Col. 127 ch. — 2. *virgo*. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην Trach. 533. — 3. *Sphinx*, propter virginalem faciei habitum. ἁ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα Oed. R. 509 ch. — 4. *Filia*, et deorum et mortalium compellatio. Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι Oed. Col. 40. Furiae. ἄλσος Ἰνάχου κόρης El. 5. Eust. p. 629, 55. Δητρία κόρη 560. ὡς πατὴρ — ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην 562. Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην Trach. 405. Οἰνέως κόρη 1039. Ἰδυῖα — Ὠκεανοῦ κόρη Scyth. I. 3. (491 D.). Φόρκου κόρας inc. LXX. 4. 2. (407 D.). — 5. *Pupilla oculi*, inde *oculus*. λελάμπρυνται κόρας Phin. I. (634 D). — Dorismus melicorum κόρα, κόρας, κόραν ubi exstat, consensu videtur librorum firmari: κούρα semel metro tutum est Oed. Col. 176 ch. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 236. Accentus utraque significatione, et hominis et pupillae idem notatur Arcadio p. 113, 19.

Κορίνθιος *Corinthius*. Πόλυβος Κορίνθιος Oed. R. 774. rex Corinthi. τὸν Κορίνθιον ξένον 1119. τὴν Κορινθίαν χθόνα 794.

Κόρινθος *urbs Corinthus*. ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο Oed. R. 997. ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε 1394. ἐκ τῆς Κορίνθου 936. 955.

Κόρος *satias*, *fastidium*. οὐδ' ἔπι κόρος Oed. Col. 1222 ch. Alii libri ἐπί, alii ἐπίκορος; Laur. A. Par. F. ἔπι κοῦρος, unde Hermannus ἐπίκουρος, cuius explicationem vide. Vulgatam servandam diximus et explanavimus in v. ἰσοτέλεστος. Accentum v. ap. Arcad. p. 68, 16.

Κόρος 1. *puer*, *adolescens*. κόρον ἀϊστώσας πυρί Rhiz. III. (481 D.). de quo loco egimus in v. ἀϊστόω. 2. *filius*. οἵ τε Θησέως κόροι Phil. 558. ὁ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος Trach. 641 ch. Plerique libri κοῦρος contra versus legem, sed Par. B. Vat. Laur. A. B. τε κόρος; copulam nec necessariam nec minus noxiam metro Par. T. omittit. πο-

τιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον Αὐτόλυκον Tham. V. 1. (230 D.). quo loco heroico versu scripto epica forma nihil habet offensionis. v. *κόρη*. Tonus idem perpetuo custoditur, qui in *κόρος*, *satias*.

Κορύβαντες Corybantes. *κἀπὶ Κορυβάντεσσι χορεύσατε* inc. LXX. 1. (740 D.) Quae de fanatica Corybantia exsultatione sciri possunt, collegit et diiudicavit Vir Summus in Aglaophamo p. 1153. t. II.

Κόρυς galea. *σὺν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν* Ant. 116 an. Tonum generatim docet Arcad. p. 92, 2. Theodos. Can. p. 998, 3.

Κορώνη cornix. *γέρανοι κορῶναι γλαῦκες* Amyc. I. (113 D). De tono v. Arcad. p. 112, 25.

Κορωνός n. pr. *ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός* Lemn. I. 2. (345 D.). Secundum Arcadium p. 66, 9. hoc nomen proprium antepenacui, *κορωνός* appellativum acui deberet: sed utriusque vocabuli tonus vulgo idem reperitur.

Κοσμέω. 1. *ordino*, *impero.* *οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ* Ai. 1082. Et passive: *οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις* Ant. 673. Schol. *τοῖς ἄρχουσι. Ὅμηρος· δύω κοσμήτορε λαῶν.* Falsum hoc. Erfurdtius explicat *eis quae instituta et apparata sunt*, Hermannus de eis, *quae recte et ordine geruntur*, *τοῖς κοσμίως πραττομένοις*, ut oppositum sit *ἀκοσμεῖν* v. 726. Mihi videntur *κοσμούμενα* esse *ordinata et imperata*: magistratus vocabulum *κοσμεῖν*, v. Valck. ad Adoniaz. p. 272., unde recte dicuntur ita, quae illi iusserint. 2. Affine est *apparare*: *ἡ μὲν εἰς τάφον λέβητα κοσμεῖ* El. 1393. 3. Hinc inprimis de *honore et cultu mortuorum et sepeliendi* dicitur; v. Schol. Od. *ω*. 292.: *λουτροῖς ἐκόσμησ' ἄθλιον βάρος* El. 1128. *τάφον κοσμοῦσα* Ant. 392. *ἔλουσα κἀκόσμησα* Ant. 392. 4. *orno* simpliciter. *τοῖς ἐμοῖς ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;* Phil. 1053.

Κόσμιος decens. *τὸ κόσμιον μεθεῖσα* El. 860.

Κόσμος 1. *decens habitus.* *οὐ κόσμος, ἀλλ' ἀκοσμία φαίνοιτ' ἂν εἶναι* inc. LXII. 1. (726 D.). — 2. *ornatus.* de rebus externis: *κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ* Trach. 761. *ἴλη — τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω* Ai. 1387 an. Schol. *ἐνόπλιον*. Arma sunt, viro decora, secundum ipsius decretum cum Aiace sepelienda (v. 574). — De rebus animum et morem spectantibus: *γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει* Ai. 286. *αἷς (γυναιξί) κόσμος ἡ σιγή* Acris. IV. 2. (61 D.). — Accentum v. ap. Arcad. p. 58, 25.

Κουρά detonsio. *ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένη φόβην* Tyr. XV. 7. (587).

Κούρα et *κοῦρος* v. *κόρη* et *κόρος*.

Κούρειον. *αἱμόῤῥυτον* (sic Scaliger satis probabiliter; vulgo *φιλίουτον*) *κούρειον ἠρέθη πόλει* Androm. V. 1. (162 D.). *κόριον* ap. Hesych. legitur v. *κούριον*; illud quoque et recte Scaliger correxit). De Andromeda videtur agi, quae in satyrica fabula cum hostia comparetur festo *κουρεώτιδος* die curialibus in coenam dari apud Athenienses solitae. V. Gr. Bekk. An. p. 273, 1., ubi et cum *tonstrinam* et cum *hostiam* significat, peninflectitur; quod de illa fieri oportebat secundum Arcadium p. 121. 5. quanquam parum distincte praecipientem. Sed *κούρειον* hostiam curialem significans scribendum diserte testatur Etym. M. p. 533, 35., eoque et *κόριον* et *κούριον* apud Hesychium ducit.

Κουφίζω (*ἴσ*). Transitive *allevo, sustendo.* *τᾷδέ με πρόςλαβε κουφίσας* Trach. 1020 m. Figurate: *εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί* Ant. 43. *una mecum sepeliveris:* grata enim mortuo res molestia eum levare dicitur. — Medium inter transitivi et intransitivi locum occupelit *ὅς* (*κλῆρος*) *εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν* Ai. 1266.; *exsilire*, *πήδημα κοῦφον ποιήσειν* Schol. Affert Eust. p. 675, 35. — Intransitive de *mitigato dolore.* *ἄρτι κουφίζειν δοκῶ* Phil. 725. V. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 426.

Κουφόνοος levis animo. *ἐλπίς — ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων* Ant. 613 ch. Inconsiderate cupita spe saepe falli dicuntur. — *κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων* certa emendatione Brunckius intulit Ant. 342 ch. Libri omnes *κουφονέων*, etiam Laur. A. ex emendatione: antea *κοῦφον ἔον*, quae aperte correctoris manus est, mendam nostris libris antiquiorem exempturi: Ricc. *κοῦφον νέον*, quod eodem ducit. Vulgatam a *νεῖν* ducturus scilicet, explicatum ivit Scholiastes, scribens *κούφως καὶ ταχέως φερομένων.*

Κοῦφος levis. De *gressu*: *κοῦφον ἐξάρας πόδα* Ant. 224. de umbra quasi facile agitata: *ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἴδωλ᾽, ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν* Ai. 126. Sententiam in libros suos retulere Stob. Serm. CCXLVI. p. 807. et Suidas v. *εἴδωλον.* De *aura venti leni*: *κούφοις πνεύμασιν βόσκου* Ai. 555. a planta ad hominem victum translatum docte illustrat Magnus Interpres; affert Suid. v. *ἀτάλλων* et *κούφη.* De *animo*: *τὸ νέον — κούφας ἀφροσύνας φέρον* Oed. Col. 1232 ch. — Tonum notavit Arcad. p. 84, 21.

Κράζω clamo. *ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ᾽ ὑπέρφρονα* Ai. 1215. De structura v. Herm. de Ell. et Pleon. p. 155. s. Opusc. t. I. p. 187. De inc. CV. 100. v. *κλάζω.*

Κραίνω perficio, dominor, rego. *πόλιν χἄνευ νόμων κραίνουσαν οὐδέν* Oed. Col. 918. *θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός* 450. *ὅς κραίνει στρατοῦ* Ai. 1029. *dux.* *ὁ πάντα κραίνω*

βασιλεὺς — Κρονίδας Trach. 126 ch. *ὁ κραίνων τῆςδε τῆς χώρας* Oed. Col. 297. *rex.* *ὁ κραίνων τῆςδε γῆς* 866. *τοῦ κραίνοντος — χθονός* 930.

Κρᾰνᾰός. *ὦ Κραναὰ πόλις* inc. CV. 113. (901 D.) ex Sophocle affert Schol. Ar. Acharn. 75., hanc Athenarum appellationem veteribus in deliciis fuisse observans: non ab asperitate regionis sed propter memoriam regis Cranai autochthonis. Cf. Stanl. ad Aesch. Eum. 1014. — Accentus idem est qui in adiectivo: v. Suid. v. *κραναῶν*, Hesych. v. *κραναήν*, et sic vulgo apud omnes scribitur: v. Lehrs. de Arist. Stud. Hom. p. 292. Quanquam *νῆσον Κρανάην* discerni secundum tonosin vult a *κραναός, τραχύς* Schol. Il. *α.* 24, quo loco Cranai etiam regis nomen propenacuitur.

Κρανειάτης. *Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφ. Λαρισσαίοις.* Steph. Byz. in v. Est fr. Acris. XIII. (70 D.).

Κρᾶτα caput. *κρᾶτα* pro *κεφαλήν* Thessalos dixisse aiunt: v. gloss. *κ. πόλ.* ap. Bekk. An. p. 1095.; *κράς* apud Atticos poetas non legitur, quanquam Simonides contra regulam receptam ponere ausus est: cf. Lobeck. de monosyll. Gr. a. 1833. p. 10.; idque femininum esse oportere aiunt Schol. Eur. Hec. 429. Phoen. 1166. Valck. Choerob. An. B. p. 1391. Tragicis nominativo et accusativo casu *τὸ κρᾶτα* dicitur, unico exemplo terminationis masculae vel femininae genere neutro praeditae. Novasse hoc Sophoclem dicit Eust. p. 700, 62., quanquam non huic soli peculiare est. Sed Ion ap. Schol. Phoen. l. c. *τὸν κρᾶτα* posuit, item Euripides ipse Archelao XVI. Nominativus est *τοὐμὸν κρᾶτα* Phil. 1443 an. Accusativus: *νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλατ' ἡ τύχη* Oed. R. 263. *οὐδαμὰ τοὐμὸν προςόψει κρᾶτα* Ant. 760. *κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα — αἱμάξω* Phil. 989. *κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τεμῶ* 1192 m. *οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει μολὼν τοῦ στυγεροῦ* Trach. 1011. — Accusativum pluralem *κρᾶτα*, ex epica forma *κράατα* contractum, reperire videmur Oed. Col. 474: *ὧν (κρατήρων) κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.* Apud Suid. vitiose *κατέρεψον* legitur in v. *χοάς* et *λαβαῖς.* Pluribus crateribus *κρᾶτα* plura ut *λαβαί* plurali numero conveniunt. — Ceterae formae non sunt nisi singularis numeri. *κρατός:* Oed. Col. 1464. 1647. El. 451. Trach. 779. 986 an. *κρατί:* Ant. 1325 m. Oed. Col. 314. 1262. Incerta scriptura est Ai. 242 ch. ubi libri *κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον* contra metrum, unde secundum Triclinium ediderunt *κάρα.* Sed potuit servari versuum numerus transpositis verbis *καλύμμασι κρᾶτα κρυψάμενον.* — De *significatione* observanda haec. *Caput* ipsum sic dicitur, Phil. 989. 1192. 1443. Oed. Col. 1262. 1464

El. 451. Trach. 789., ubi cum κρατὸς διασπαρέντος multis dubitabile visum sit, nostram sententiam proposuimus v. κόμη. Trach. 1011. Item in Colch. IV. 2. (314 D.) scribendum κρᾶτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι de galeis cristatis: vulgo κάρτα legitur. Sed *faciem* et *vultum* potius exprimi videmus: κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει Oed. Col. 314. χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός 1647. μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον Trach. 986. Deinde cum tralatione ponitur, si malum in alicuius caput irruisse dicitur: νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Oed. R. 263. τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυςκόμιστος εἰςήλατο Ant. 1325. Semel *circumlocutioni hominis* inservit: οὐδαμὰ τοὐμὸν προςόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Ant. 760. Semel denique κρατήρων κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβάς Oed. Col. 474. partes summae s. margines craterum dici videntur; τῶν κρατήρων τὴν κεφαλήν scholiasta scribit. — κρᾶτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι scribendum fuit Colch. IV. 2. (314 D.).

Κρᾰταιός validus. κραταιαῖς μετὰ χερσίν Phil. 1097 m. Iambum in basi Glyconici anapaesto strophico respondere minime eo valet, ut vel Hermannum sequamur τὶ κραταιαῖς coniicientem, vel vocabulum ipsum in dubium vocemus. — ἅμα κραταιᾷ τλημοσύνᾳ βίου (s. χρημοσύνᾳ s. ἀχρημοσύνᾳ) inc. VII. 2. (658 D.). — De tono v. Arcad. p. 44, 5.

Κρᾰτέω. Formarum in verbo plane ex regula flexo non est habenda ratio. Significat *viribus et opibus valere*: hinc 1. *regnare*, *regem esse*, *dominari*. Sine casu: ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες Oed. R. 530. τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν Ant. 660. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται; 734., sententia Eustathio memorata p. 27, 20. 119, 16. 878, 1. 1185, 29. 1568, 57. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα El. 332. τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν 388. τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν 1002. Suid. v. εἰκάθειν. τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Oed. Col. 401. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος Ai. 1332. *in eo ipso regia tua potentia sita est, cum amicis concedis.* De participio οἱ κρατοῦντες, *reges s. imperio praediti* v. Markl. ad Suppl. 18. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν Trach. 404. — *Cum casu secundo: impero:* Ζεὺς ὁ τῆςδε γῆς κρατῶν Phil. 977. ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν Oed. R. 54. (sc. γῆς). εἰ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν Ai. 1046. ὡς αὐτοῦ κρατῶν 1078. Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν 1081. — 2. *Potens sum*, *compos sum*, vel *fio*. Sine casu: ὅπου — χὠ δειλὸς κρατεῖ Phil. 455. Schol. ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης κρατεῖ Oed. R. 978. ὥςπερ ἡ φάτις κρατεῖ Ai. 957. fama valet, i. e. increbuit. Cum genitivo: πολλὴ κρατεῖ τούτων ἀνάγκη Phil. 909. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου 1037. cf. κρατεῖν οὐκέτι γλώσσης σθένω El. 1166. κράτει τῶν

σῶν ὅπλων 1276. τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ Oed. R. 409 (sc. τοῦ ἴσ' ἀντιλέξαι). ἐκράτησε τοῦ πάντ' εἰδαίμονος ὄλβου 1198 ch. Libri ἐκράτησας, id quod a sententiarum nexu propter sequens ἀνέστας magnopere commendatur: ἐκράτησε cum Hermanno ad proxime praegressum τὸν σὸν δαίμονα referendum. μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατῇς Oed. Col. 406. *tui liberum habeas arbitrium*. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσίν ποτέ 409. μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ 1209. γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι 1388. κρατεῖ δὲ — θηρὸς ὀρεσσιβάτα Ant. 348 ch. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Ai. 479. de pertinacia frangenda. ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων 1316. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Aload. IX. 3. (107 D.). *potentior veritate mos est.* Cum accusativo. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν Oed. R. 1522. 'κράτησας 1523. Priorem versum Suidas ut proverbium affert. τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν Oed. Col. 1383. Incertum, utrum cum accusativo an cum infinitivo dictum sit, illud est Oed. Col. 843. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς. Potest enim subaudiri ἐπιτάσσειν. Cum accusativo adverbiascente ponitur: γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν inc. XXI. (676 D.). — 3. Hinc adsignificatur *victoriae et superandi* notio. Cum genitivo dictum originem locutionis aperit, quae prosata est a *potiendi* significatione. ἐν ᾧ (χώρῳ) κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων Oed. Col. 652. τῶν ἐναντίων κρατεῖν Aload. VIII. 2. (106 D.). Sine casu usitatius est: τὸν Ἀλκμήνης τόκον καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα Trach. 181. θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει Ai. 607 ch. δόρει βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν 752. οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ 1231. Eust. p. 880, 2. Nullum igitur secundum casuum differentiam sensus discrimen comparet, modo quod *superandi* vi dicto verbo abstinetur accusativo. Manifesto falsum igitur quod *superandi* vel *vincendi* significationi solum accusativum adiudicat Brunckius ad Eur. Phoen. 600.

Κρατήρ. 1. *Crater*, vas non vino solum et aquae miscendae, sed universe liquori excipiendo. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη Oed. Col. 473. κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται — ξυνθήματα Oed. Col. 1589. Suid. v. κοίλου. Crater haud dubie, ut solebat illa aetate, in faciendo foedere recipiendo hostiae sanguini constitutus ferebatur. — 2. *Poculum*. ἐγχείτω βαθὺν κρατῆρα Synd. IV. 2. (149 D.) quod cur in diverbiis κρητῆρα vel a Dindorfio scribatur, ignoro. σπονδὴ τρίτου κρατῆρος Naupl. I. 2. (375 D.) v. τρίτος. — 3. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Oed. Col. 157 ch. elegantissima metaphora de *convalli* videtur dici, *in quam rivuli aquae limpidissima confluant*: pro κρατὴρ οὗ συντρέχει κάθυδρα ῥεύματα μειλιχίων ποτῶν. Et μειλιχίους ποτούς recte mihi videtur de aqua in-

tellexisse Eust. p. 775. 18. et gloss. Victor. γλυκέων, ἡδέων interpretatur. Nam secundum scholia cum Musgravio et Hermanno de una confluentibus *aqua et mellita potione* intelligi posse nego, qui nesciam, quomodo mel, nisi quis praesens affundat, cum aqua coire possit.

Κρᾰτιστεύω principatum teneo, valeo maxime. ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Trach. 102 ch. Solem alloquuntur. Schol. ὦ νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν. Cf. Herm.

Κράτιστος v. κρείσσων.

Κρᾰ́τος 1. *vis, potentia universe.* σὺν κράτει νικηφόρῳ Trach. 185. εἰ — Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι Ai. 438. *possessionem in virtutis praemium adiudicare.* ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη 441. *virtutem.* ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς 995. *tuum honorem.* εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη Ant. 481. *si impune tanta audacia facti fuerit.* δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα Aload. III. (101 D.). 2. *Vis imperii regii et dominationis.* σὲ δ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Phil. 142 ch. τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ schol. ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ Oed. Col. 374. κράτος δ' ὅτῳ κράτος πέλει, παράβατον οὐδαμῇ πέλει Ant. 865 ch. Plurali numero: πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων Oed. R. 201 ch. γῆς — ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω 237. εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη 586. *pari imperio futurus.* κράτη σέ τ' εἴδ' ἔχοντα 758. ψῆφον τυράννων ἢ κράτη Ant. 60. τὰ Λαΐου — θρόνων ἀεὶ κράτη 166. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω 173. — 3. *Praevalere* et aliquem *superare victoria* dicitur. ταῦτα — φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων El. 85. Δίκα — φερομένα χεροῖν κράτη 468. *victoriam s. superiorem vim nobis praebitura.* οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη 679. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο Ai. 755. καιρός τοι — πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Phil. 827 ch. *palmam fert:* v. Herm. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη Oed. Col. 393. οἷς ἂν σὺ πρόςθῃ, τοῖςδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος 1334. — 4. Semel in loquendi formula adverbiali ponitur: λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Phil. 590., in quo cave aliquid abundare vel bis idem dictum putes; quanquam non probo Hermannum πρὸς ἰσχύος χάριν comparantem. Est enim, si accurate consideres ἰσχύϊ κρατήσαντες.

Κρατύνω potior i. q. potentem et compotem esse: inde *dominor, rego.* τῶν δ' ὅπλων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει Phil. 366. ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν 1046. *non minus bene usurum arcu et sagittis.* μηδενὸς κρατύνων 1146 m. *nullius rei potens.* Brunck. metri choriambici parum sciens κ ρ α τ έ ω ν. ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς

Oed. R. 14. ὦ κρατύνων (Ζεύς, quod recte eiecit Herm.) 903 ch. Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει El. 170 ch. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς Oed. Col. 1316. et in divinatione et re militari princeps. De accusativo pariter et genitivo addi solito v. Brunck. ad Eur. Phoen. 600.

Κρέας. 1. Proprie *caro.* ἰκτῖνος — παρασύρας κρέας inc. CV. 100. (890 D.). — 2. Figurate secundum comicorum usum *de homine* dicitur familiari compellatione. τοιοῦτος ὢν ἄρξεις σὺ τοῦδε τοῦ κρέως Chrys. I. (650 D.). σύ Brunckius addidit, scholiastae Ar. Ran. 193. omissum. Idem recte *Crisi* σατυρικῇ adscribit, cuius apud eum est fr. II. Nam paulo certiores Chrysae reliquiae ridiculi nihil referunt, κρέας autem nonnisi satyrica fabula Sophocles dicere potuit; dictum autem de Helena Paridi in praemium promissa. V. Hemsterhus. ad Ar. Plut. p. 226. Lips.

Κρείσσων. κράτιστος. De forma vocabuli unius de quatuor illis, quae $\overline{\sigma\sigma}$ habent diphthongum subsequens probum est Herodiani praeceptum p. 40, 21. Etym. M. p. 537, 6. et Eustathii p. 64, 13. Κρείττοσιν perperam scribitur uno loco El. 1457. in codd. et edd. vett. plerisque, etiam Flor. *Γ.* Laur. a. — 1. *Fortis* et *valentior alio.* v. Valck. ad Hippol. 1216. Blomf. ad Aesch. Prom. 936. οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ant. 63. φύγοι τἂν χὠ κακὸς τον κρείσσονα Ai. 451. ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν El. 1457. ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι Polyx. III. 3. (470 D.). — 2. Adsignificatur res *gravis et atrox.* ἐμοὶ — ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχονῆς εἰργασμένα Oed. R. 1374. — 3. Rursum *peritus et idoneus.* ψυχὴ γὰρ εὔνους — κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις Alet. I. 2. (88 D.) quod num a *fortitudinis et valendi* an a *bonitatis* significatione detortum sit, ambiguum. — 4. *Bonus* significatur et *probabilis*, et de *re* et de *homine.* κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός Oed. R. 1368. i. e. *felicior, meliore statu.* τὰ κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή Oed. Col. 584. i. e. μᾶλλον ἀγαθά v. Doederl. τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν 1432. κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν Ant. 675. κρεῖσσον — θανεῖν Trach. 1226. κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν Ai. 622 ch. Sententia conferenda cum Oed. R. 1368.: de structura v. Summum Interpretem p. 315. παντὸς γένοιτ' ἂν χρήματος κρείσσων φίλος Phil. 669. εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε 1230. ὅρα, μὴ κρεῖσσον ᾖ — κρατεῖν Aload. VIII. 1. (106 D.). τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον, ἢ τὸ ζῆν κακῶς Pel. IV. (436 D.). γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν οὐδὲ σώφρονος κρεῖσσον Phaedr. V. 3. (608 D.). — 5. *Adverbium:* κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρός Oed. R. 176 ch. *fortius,* i. e.

non minus indefatigata vi. — *Superlativus* κράτιστος 1. *bello, armis, imperio potentissimum* significat. κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς Phil. 3. ὦ κράτιστον Οἰδίπου κάρα Oed. R. 40. ὃς — κράτιστος ἦν ἀνήρ 1525. — 2. *optimum et potissimum.* μόνος ὁ μὴ φαβῶν κράτιστος Phil. 852 ch. v. Herm. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον 1161 ch. εἰκῆ κράτιστον ζῆν Oed. R. 979. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία Ant. 1037. βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά 1309. v. Herm. Sensus est: τὰ ἐν ποσὶ κακὰ (mala praesentia) βράχιστα κράτιστά ἐστιν. — 3. *egregius, praecipuus.* ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα Oed. Col. 675 ch. αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον 712 ch. Brunckius distinctione posita κράτιστον cum sequente δῶρον iungebat, male.

** Κρεκτός *cantatus:* a fidibus pulsandis dictum. κρεκτοῖς νόμοις Ulix. fur. II. 3. (414.) ap. Hesych. v. θρεκτοῖσι νόμοις, scriptura est veri similior. De verbo κρέκειν v. Wyttenb. ad Plut. de disc. Adul. et Am. p. 55, D.

Κρέμαμαι *pendeo.* κάτω κρέμανται, σπίζ᾽ ὅπως ἐν ἕρκεσιν Naupl. 382 D. ap. Herod. π. μον. λέξ. p. 31, 21. Brunckius igitur ignorabat. v. κάτω.

Κρεμαστός *suspensus.* κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ᾽ ἐσείδομεν Oed. R. 1263. τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν Ant. 1206. Eadem cum genitivo dicti adiectivi ratio est Eur. Andr. 1099. et passim. De *poena* dicitur: πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ᾽ ὕβριν Ant. 309. Sed *laqueus* ipse quo quis sese suspenderit sic dicitur: χαλᾷ κρεμαστὴν αρτάνην Oed. R. 1266.: velut βρόχος Eur. Hipp. 762. 772. 796.

Κρεόντειος *quod Creontis est.* θρόνοις τοῖς Κρεοντείοις Oed. R. 400. — De accentu generis egit Arcad. p. 45, 1.

Κρέων n. pr. participiale accentu originario non mutato: Arcad. p. 18, 1. cf. Herod. π. μον. λεξ. p. 28, 26. Etym. M. p. 537, 6. Eust. p. 1603, 10. 1683, 53. — *Nom.* Κρέων Oed. R. 379. Κρέων ὁ πιστός 385. πάρεστ᾽ ὅδε Κρέων 1417. καί μ᾽ ἐποικτείρας Κρέων ἔπεμψε 1473. Κρέων ὅδε Oed. Col. 727. 898. Κρέων Ant. 21. 229. ποῦ Κρέων; 381. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός 1146. Κρέων ὁ Μενοικέως Ant. 156 an. loco, ut videtur, lacunoso. — *Genit.* Κρέοντος Oed. R. 288. 378. 411. 701. Ant. 47. 1166. — *Dat.* Κρέοντι Oed. Col. 368. Ant. 905. δεσπότῃ Κρέοντι 1293. — *Accus.* Κρέοντα Oed. R. 79. 426. Oed. Col. 397. 456. Ant. 545. τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα Ant. 31. παῖδα Μενοικέως Κρέοντα Oed. R. 70. — *Vocativo* pari fide Κρέων existimandum et Κρέον. Κρέων omnium codd. consensu fertur Oed. R. 637., potiorum, ut Laur. A., etiam v. 1459., ubi edd. vett. et Mosq. a. Κρέον. Sed παῖ Μενοικέως Κρέον omnibus libris firmatur Ant. 211. 1085., modo quod hoc loco Laur. A. B. pro Κρέον,

λακεῖν errore ex v. 1081. illatum exhibent. Nomen igitur ex participto deflexum regulam de vocativo participiorum non magis custodivit quam ἄρχων ap. Phryn. App. Soph. p. 27, 9.: quanquam ἄρχον ab Atticis certe dictum non est.

Κρημνός *locus praeceps, arduus:* universe de locis montanis. Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ κρημνῶν Ai. 708. κρημνούς τε καὶ σήραγγας Scyth. III. 1 (493 D.). Adiectivi naturam non exuit, unde etiam de tono constare oportet.

Κρηναῖος *quod fontis est.* κρηναίου ποτοῦ Trach. 14. ποτὸν κρηναῖον Phil. 21. πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά Troil. III. 13 (560 D.). Sophoclea respexisse videtur Suid. v. κρεναῖον ὕδωρ. De tono non video ambigi, quanquam qui diserte notaverit non habeo.

Κρήνη *fons.* Ὑπέρεια κρήνη inc. LXXXII. 4, 2 (758 D.) ἀειρύτου κρήνης Oed. Col. 471. κρήνης φύλακα Herc. Taen. IV. 2 (219 D.). οὐδ' ἄϋπνοι κρῆναι μινύθουσι Κηφισσοῦ νομάδες ῥεέθρων Oed. Col. 692 ch. ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Ant. 837 m. ὦ κρῆναι Phil. 1447 an. ὦ — κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε Ai. 849. πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων αἰτῶ Oed. Col. 1335. Ἴναχε γεννᾶτορ, παῖ κρηνῶν πατρὸς Ὠκεανοῦ Inach. II. 1 (256 D.). Accentum accurate notavit Herod. π. μον. λέξ. p. 16, 31.

Κρηπίς. Κρηπίς, θεμέλιος — ὑποβάθρα Phot. p. 177, 24. quod fortasse ex Hesychio emendandum, apud quem legitur ἡ θεμελίωσις, ἡ ὑποβάθρα. Apud Suidam θεμέλιον legitur. Schol. Trach. l. c. τὸ ἔδαφος explicat. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν Trach. 989 an. Accentus certus: v. Etym. M. p. 184, 5. Arcad. p. 36, 16. De ultima producta v. Spohn. Comm. de extr. Od. parte p. 171.

Κρήσιος *Creticus.* πέλαγος Κρήσιον Trach. 118 ch.

Κρῆσσα *mulier Cretensis.* μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης Ai. 1274. Non sine convicio dicitur: v. Meurs. Cret. IV. 10. et Lobeck. l. c., qui Dorvillium advocat ad Char. p. 332. — De tono v. Arcad. p. 96, 8.

Κρητήρ v. κρατήρ.

Κριθάω. Pollux VII. 24. κριθᾶν. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι καὶ ὑπερκεκορέσθαι, ἀπὸ τῆς μάζης ὑπερμαζᾶν ἔλεγον οἱ παλαιοί· οἱ δὲ νέοι κριθιᾶν, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε σειραφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον· Σοφοκλῆς δέ· ἕως ὅτου κριθώσης οἴνου. (inc. CV. 113. omissum a Dindorfio). Aut imperfectus sermo non intelligitur, aut scribendum κριθήσῃς, velut in Agamemnone Aeschyli non, ut Pollux habet, sed κριθῶντα legitur idque versu defensum, v. 1625. Well. Quod Wellauerus dicit, κριθιᾶν adversari analogiae, manifesto falsum est; sed atticos scriptores breviore potissimum forma usos esse vide ap. Virum Summum ad Phryn. p. 80 sqq. Sed

Blomfieldus (gl. Agam. 1631.) in Sophocleo loco corrigit κριθώσῃ a κριθοῖν. In sententia obscurissima non decerno.

Κρίνω (*ἐκρίθην*). Formae verbi non habent cur per se enotentur. Significat 1. *eligo* (nam neque *secernendi* neque *discernendi* vi comparet dictum): *τούτων δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι* Oed. Col. 647. — 2. Hinc est *iudicare* et *decernere*, etiam de controversia iudiciali. *εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων — πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί* Ai. 438. *Αἴανθ᾽ ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ Ὀδυσσέως ἔκριναν* Phil. 1351. *ἀνδρῶν πρῶτον (σε) κρίνοντες* Oed. R. 34. *ἴσ᾽ ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν᾽* 544. ex quo loco transitus a prima ad alteram significationem patescit. *ἆρ᾽ οὐκ ἀπ᾽ ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ᾽ ἀνδρὶ τῷδ᾽ ἂν ὀρθοίη λόγον;* 829. *οὐδὲ γὰρ κρινοῦσί γε ἢ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι* Oed. Col. 79. *τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ* Ant. 328. *τὴν δ᾽ ἐλπίδ᾽ οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος* Trach. 721. *τί χρή, θανόντα νιν ἢ καθ᾽ ὕπνον ὄντα κρῖναι;* 966 ch. *τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ᾗ ᾽γὼ λέγω, ἀλλ᾽ ᾗ σὺ κρίνεις* El. 331. *μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος* 1019. Hinc et passivi exemplum unum: *Ἑλλήνων ἕνα κριθέντ᾽ ἄριστον* Phil. 1329. — 3. Pro *ἀνακρίνω* dictum, *percontor, interrogo*, a re maxime *iudiciaria* et *quaestione* ductum: *κρῖνε κἀξέλεγχε* Ant. 395. *σέ τοι, σὲ κρίνω* El. 1437. *λεὼς (αὐτὸν) κρίνει παραστάς* Trach. 194. *τί δ᾽ ἄν με καὶ κρίνοις;* 313. *εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις* 387. *μὴ κρῖνε, μὴ ᾽ξέταζε* Ai. 583. Versum affert Suidas v. *σωφρονεῖν*.

Κριός *aries*. *δύο δ᾽ ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν* Ai. 233 an. Accentus constat ex Etym. M. p. 539, 20. Arcad. p. 37. 22.

Κρίσις *iudicium, diiudicatio*. *χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις* Phil. 1039. *ὅτι μάντις πλέον ἢ ᾽γὼ φέρεται κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής* Oed. R. 501 ch. *non est quomodo recte iudicetur*. *δρόμου — οὗ πρώτη κρίσις* El. 674. decursio enim stadii prima in ludis festis committebatur. *ὡς — τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν* Trach. 265. i. q. *κατ᾽ ἀγῶνα*.

Κρῖσα urbs. *ὁ τὰν Κρῖσαν ἔχων βούνομον ἀκτὰν* El. 174 ch. Libri *Κρίσαν, Κρίσσαν* plerique Flor. *ΓΔ*. Triclinius, sed *Κρῖσαν* scribendum apparet ex Dracone Straton. p. 21, 4. Musgravius coniecit *Κρίσᾳ γε*.

Κρισαῖος *Crissensis*. *Κρισαῖον πέδον* El. 720. Libri hic quoque geminato *σ*. Generis totius accentum notavit Arcad. p. 43, 18.

Κρῖτής *iudex*. *ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς* Ai. 1222. Accentum enotarunt Herod. *π. μον. λέξ.* p. 40, 16. Arcad. p. 24, 6. Eust. p. 897, 41. Schol. Il. *μ.* p. 164. Etym. M. p. 435, 43.

* *Κρῖτικός*. *ὄψις γὰρ ὠτῶν κριτικωτέρα πολύ* inc. LXXVII. Hoc Sophocleum dictum a scholiasta Victor. ad Il. *τ.* 292. et suspectum nec Valckenario ad Phoen. 1554. neque Brunckio, iam ea de causa damna-

dum fuit, quia nullo argumento producta prima syllaba defendi potest. Sed nihil est nisi interpretatio Sophoclei versus Oed. R. 1247.

Κρῑτός delectus. *λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα* Trach. 27. *ταύτας — ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν* 244. V. Valck. ad Phoen. 210.

Κρόκη filum laneum. *θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν (ἐρέπτω)* Oed. Col. 475. — De tono v. Arcad. p. 106, 17.

Κρόκος crocus. *θάλλει — χρυσαυγὴς κρόκος* Oed. Col. 691 ch. — *κρόκος* Niob. VII. 1 (396 D.). Utroque loco crocus Cereri sacer praedicatur: v. schol. Oed. Col. l. c. et I. H. Vossium ad Hymn. Cer. 6.

Κρονῑδης Saturnius. *ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς — Κρονίδας* Trach. 127 ch. *ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν* (Amor) 499 ch.

Κρόνος Saturnus deus. *ὁ — Κρόνου παῖς* Phil. 675 ch. *ὦ παῖ Κρόνου* Oed. Col. 716 ch. *Κρόνου θυηπολεῖν βρότειον — γένος* Androm. V. 2 (132 D.).

Κρότημα. *ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται.* Hesychius. *κεκροτημένοι, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥαπισμένοι, ἐθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. καὶ Σοφοκλῆς· τὸ πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.* Schol. Theocr. XV. 48. (inc. CV. 114. s. 784 D.). De hac cognominatione simili illis *ἄλημα, λάλημα, παιπάλημα,* vide Valckenar. ad Adoniaz. p. 357.

Κροτητός crepans. *ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων* El. 704. *κρότον ποιούντων* schol. V. Valcken. ad Adoniaz. p. 225. Simile est *κροτητὰ πηκτίδων μέλη* Thamyr. I. 1. (227 D.) i. q. *κρεκτά.*

Κρουνός fons, flumen aquarum. *ἐκ — γενειάδος κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ* Trach. 14. Suid. v. *γενειάς.* Accentum notavit Herod. *π. μον. λέξ.* p. 34, 27. Arcad. p. 64, 7.

Κρούπᾰλον. *ἀμφίλινα κρούπαλα* Captiv. VIII. 3 (43 D.). Genus *calceamenti,* de quo Hesychii Intpp. v. *ἀμφίλινα.*

Κρούω pulso. *ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν* inc. CV. 153, 2 (938 D.). *ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς* CV. 140 (927 D.). Hesychius v. *παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφ. που· ὡς μήτε κρούσῃς κ. τ. λ.*

Κρῡμός frigus. *κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου* Past. V. 1 (448 D.).

Κρυπτέος celandus. *ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη — κοὐχὶ κρυπτέον* Antig. 273.

Κρυπτός occultus. *κρυπτᾷ δ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος* El. 155 ch. Locum non intelligentes ap. Eust. p. 440, 38. *ἀχέων* pro *ἀχέουσα* dictum putarunt; etiam Suidas v. *ἀχέων* participium ait esse. Sed nomen est,

iungendaque ἥβῃ ἀχέων κρυπτῇ: iuventa a doloribus semota, quam quid non indagant occupantque dolores. Adsignificatur fraus: (μοι) ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Phil. 1099 m.

Κρύπτω. I. *Formae.* *Praesens activi:* κρύπτουσιν El. 816 ch. Rhizot. I. 5 (479 D.). κρύπτει Hippon. I. 1 (284 D.). κρύπτων Phil 897. κρυπτόντων inc. VI. 1 (659 D.). κρύπτειν Oed. Col. 759. Trach. 480. El. 945. — *Imperfectum:* ἔκρυπτον Ant. 285. — *Futurum:* κρύψω Ai. 643. Phil. 903. Ant. 770. κρύψεις Ai. 1019. Apud gr. Herm. post librum de Em. R. Gr. Gr. p. 390. et in codd. Mosq. b. κρύψῃς vitiose. κρύψει Ai. 991. κρύψετε Ant. 1026. κρύψων Oed. Col. 1549. — *Aoristus:* ἔκρυψε Ant. 521. κρύψον Oed. Col. 114. 761. Tricliniani κύψον, alienum illud a tragoedia. El. 428. κρύψαι Ant. 196. Phil. 584. 733. κρύψας El. 1389 ch. κρύψασα Trach. 899. — *Passivum:* κρυπτομένα Ant. 937 ch. El. 481 ch. — κεκρυμμένος Oed. Col. 627. κεκρυμμένη Oed. R. 1398. κεκρυμμένον El. 55. Trach. 553. κεκρυμμένην El. 628. κεκρυμμένοι 1286. — κρυφθέντα Electr. 827 ch. Scyr. VI. 5 (501 D.). κρυφθέν inc. XXXVIII. 4 (696 D.). κρυφθῆναι Oed. Col. 1543. Sed κρυβείς vel κρυφείς Ai. 1124., metro necessarium. Illis enim exemplis praeter illud Scyriarum produci primam necesse: hoc corripi, idque solum secundum tragicorum usum intercedit, utro uti velint. In Ai. plurimi codd. κρυφείς; a libris autem in hac scriptura standum melius Hermanno et Elmsleio docet Vir Summus ad Phryn. p. 317 sqq. Et praeferendum κρυφείς secundum Laur. a. Flor. Γ. Θ., in Γ supra scripto θ. — *Medium:* κρύπτεται Ai. 633. κρύψομαι Trach. 474. κρυψάμενον Ai. 242 ch. — II. *Usus.* 1. *abscondo*, et *rem* et *hominem*; quocunque modo *e conspectu removere*, ἀφανίζειν. V. Abresch. ad Aesch. Prom. 21. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Oed. Col. 114. πόδα addidit propter ἐξ ὁδοῦ, breviloquentia enim est, explicatiusque ita diceretur κρύψον με κατ' ἄλσος, τῆς ὁδοῦ ἐξαγαγοῦσά με. Errare de hoc loco videtur Herm. ad Eur. Hec. 793. κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι (κόρην) Ant. 770. κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι Trach. 899. κρύψω τόδ' ἔγχος Ai. 643. ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν (τὰ κτερίσματα) El. 428., de quo zeugmate v. Schaefer. ad Dion. C. V. p. 104. καλυπταὶ κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς Rhizot. I. 5 (479 D.). Et passive: ὃ — θαμνοῖς οἶσθά που κεκρυμμένον El. 55. φανέντες ἢ κεκρυμμένοι 1286. i. q. *manifesto vel ex occulto.* δῶρον — λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον Trach. 553. ὑφ' εἵματος κρυφείς Ai. 1124. Hinc κεκρυμμένη νάπη Oed. R. 1398. de *solitarii loci recessu* dictum, et τὸ κρυφθὲν ἀνύκτορον inc. XXXVIII. 4. *arcanum* est et *sanctum.* — Inprimis vero frequens de *sepulcro abditis.* Cuius usus viam munit illud de

Danae: *κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη* Ant. 937 ch. *ὀδμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς* Oed. Col. 627. *τῇδε κρυφθῆναι χθονὶ* 1543.: unde etiam *ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην* 1549. *ὅπως κρύψεις τάφῳ φράζου τὸν ἄνδρα* Ai. 1019. *Ἐτεοκλέα μὲν — κατὰ χθονὸς ἔκρυψε* Ant. 25. *Ἐτεοκλέα μὲν — τάφῳ τε κρύψαι* 196. *πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην ἔκρυπτον αὐτόν —;* 285. *τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε* 1026. *Ἀμφιάρεων ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν* El. 827. terra enim absorptus est. *τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν* Scyr. VI. 5. — 2. *Celandi* et *occulendi* de industria adsignificatio inest; quem quid celamus, *quarto* casu maxime ponitur, vel praepositionum usus est. *λόγον κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδένα* Phil. 584. *κοὐ δυνήσομαι κακὸν κρύψαι παρ' ὑμῖν* 733. *οὐδέν σε κρύψω* 903. Versum 897. *κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν* intelligendum docuit Hermann. *οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν* Oed. Col. 759. *σύ νυν — πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον* 761. Aliquid incongrui sententia videtur habere: *quoniam manifesta celari non possunt, tu ea cela:* unde Hermannus coniecit *κάμψον, flecte cursum, redi.* Longe probabilius videatur *κρύπτου, tu te ipse absconde.* Neque vulgatae, quae est apud eundem, explicationem probo, subaudientis *ἐμέ* priore membro: *non possum ego celare, tu cela igitur.* Mihi ad *κρύψον* praecise dictum subaudiendum videtur *τὸ κατὰ σέ: certe quantum in te est, cela:* erat autem penes eum, ut ne publice prodiret vel vagaretur. *ταῦτα — οὔτ' εἶπε κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη* Trach. 480. *κλύοις ἂν — κεκρυμμένην μου βάξιν* El. 628. *οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι* 945. *Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ κρύψας* 1389 ch. Aptius *celare* quam *adscondere* interpreteris. *κρύπτε μηδέν* Hippon. I. 1. *κρυπτόντων θεῶν* inc. VI. 1. — Hinc adsignificatur *reticere, continere apud se. οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν —;* Ai. 991. — 3. *Intransitive* dictum *latere* semel significat: *ποῦ — κεραυνοὶ Διὸς — εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἕκηλοι;* El. 816. cf. *κεύθειν.* — 4. *Medio* usus suus constat Ai. 242 ch. *ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι.* Sed ut deponens verbum activi significationem refert: *ἅπαντα — χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται* Ai. 633. *πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς οὐδὲ κρύψομαι* Trach. 474. Dudum observata haec generum verbi confusio: v. Eust. p. 694, 23. 753, 60. 806, 54.; Hemsterhus. in Misc. Obss. vol. V. 3. p. 64.; Wessel. ad Diod. XVII. 35., Bornem. ad Xen. Symp. p. 54. alii. Sed ut de *προδιδάξασθαι, ὀνομάζεσθαι, ἐφίστασθαι* Sophocleis concedam Apitzio ad Trach. p. 202., *κρύπτεσθαι* tamen nego explicari illo modo posse, quo finxit significare *suum sibi servare* (*für sich behalten*): quasi *κρύπτειν* sit *servare, behalten.* Putida autem diligentia esset cogitando addere *apud se celare, bei sich selbst verheimlichen.*

Κρύσταλλος glacies. ὅταν — κρύσταλλον ἁρπάσωσι (pueri) Ach. Amat. I. 4 (162 D.). De tono v. Arcad. p. 54, 4.

Κρυφαῖος absconditus. κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπετὴς (κεῖται) Ai. 882. *defossum* significat, ut κρύψω v. 643. — *arcanus.* μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος inc. XVIII. 1 (673 D.). γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται XVIII. 3.

Κρυφῇ clam. Brevior enim forma non ut λάθρᾳ et λάθρα, οὐδαμῇ et οὐδαμά apud Sophoclem reperitur, ne uno quidem illo loco, ubi metro nihil noceret, Trach. 686. ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ. Ceteris locis ultima in arsi posita est. κρυφῇ δὲ κεῦθε Ant. 85. κρυφῇ κάρα σείοντες 291. μή τι — κρυφῇ καλύπτῃ καρδίᾳ 1239. De libris num ι subscriptum teneant necne silentium est: olim κρυφῆ Herm., nunc κρυφῇ dedit, recte quidem, cum de forma illa olim dativi cuiusdam dubitari non possit; exstat enim κρυφός, unde etiam de tono constat. V. Arcad. p. 84, 17. Rarius vulgo fuisse κρυφῇ quam κρύφα Antiatticista docet, κρυφῇ ex Xenophonte defensurus p. 103, 33.: κρυφῇ autem atticum esse affirmat Atticista Villoisoni Anecd. t. II. p. 82.

Κρύφιος occultus. ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Phil. 1312. κρύφιος οἰκουρῶν coniungenda. κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος Trach. 359. *concubinatus* et non legitimi matrimonii adsignificationem habet, velut sic geniti filii σκότιοι Homero vocantur.

Κρωσσός urna. ὑδρία ἤ τι ἄλλο ἄγγος ἐς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ Etym. M. p. 541, 30. — ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς, οἷς λέγεις, χέω τάδε; Oed. Col. 479. Vocem hinc memorat Eustathius p. 603, 22. Accentu periectica sequitur: Arcad. p. 75, 7.

Κτάομαι. I. *Formae.* κτῴμην Trach. 190., quod spectat Etym. p. 542, 46. κτᾶσθαι Ai. 1339. — κτήσει Phil. 1265. 1356. Trach. 471. — κέκτηται inc. C. 9 (779 D.). κεκτημένος Ant. 1263. κεκτημένῳ Phil. 767. κεκτημένην inc. XLII. 2 (700 D.). Altera perfecti forma ἔκτημαι per se minus attica, quanquam non inaudita (v. Lobeck. ad Phryn. 762. Schneider. ad Plat. Rpubl. p. 464, D.), apud Sophoclem iam propter hiatum non admittitur. — ἐκτησάμην El. 1295. Ai. 1100. Phil. 666. Ant. 915. ἐκτήσατο Oed. R. 1499. Ai. 764. 947. κτησώμεθα El. 992. Cod. Aug. b. c. κτησόμεθα contra versus legem. κτήσαιτο Alet. V. 3 (92 D.). Phaedr. V. 2. (608 D.). κτήσασθαι Ai. 1339. — II. *Usus.* 1. praeter perfectum cum *comparare* significat dedita opera, tum *nancisci.* εὐεργετῶν γὰρ αὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην Phil. 666. κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ὑμᾶς ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ Oed. R. 1499. liberos genuit ex matre. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην Ai. 1100. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1339. μὴ μείζω κακὰ κτησώμεθα El. 992. τὰς ἡδονὰς πρός σοῖ

λαβοῦσα κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην 1295. εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο Alet. V. 3. γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἄν Phaedr. V. 2. Notabilis locutio est χάριν κτᾶσθαι. ὅπως πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν Trach. 190. κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν 470. διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν Phil. 1356. Simile est οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα Phil. 1265. — Adsignificatur *rei ingratae et malae* notio, ubi *contrahere s. consciscere* Latini. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτήσατ' ὀργήν Ai. 764. ὧν ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον 947. ἐπεί γε δὴ τὴν δυςσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Ant. 915. *crimen impietatis contraxi*: v. Wunderlich. Obss. in Aesch. p. 65. et Erf. l. c. Elmsl. ad Med. 212. — 2. Perfectum *habendi* et *possidendi* potestate praeditum est. ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοὶ κεκτημένῳ Phil. 767. Hinc ὦ δέσποτ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος τὰ μὲν πρὸ χειρῶν — τὰ δ' ἐν δόμοις (sc. κακά) Ant. 1265.: quem locum secundum vulgarem explicandi rationem (*et habens et nactus*) putida iteratione eiusdem sententiae foedatum bene explicat Wexius secundum Andocidem vol. IV. p. 35, 18. et Dionem Chrys. vol. I. p. 454., tanquam formula solenni de eo dictum, qui *quid optimo iure et quasi pleno dominii titulo possidet*: quale nos habemus vulgari sermone: *das Unglück gepachtet haben.* — τὰ χρηστὰ — κέκτηται μόλις inc. C. 9. *vix habet*, *cum iam rursum abiicit vel obliviscitur.* — Inde ἡ κεκτημένη usu comicis perfrequenti *dominam* significat: χορὸς ἰχθύων — σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην inc. XLII. 2.

Κτέανον bonum. πολλῶν κτεάνων οἶνιν Tham. V. 2. (230 D.) de Autolyco doli et fraudis pleno. De tono generatim notavit Arcad. p. 122, 12.

Κτείνω. I. *Formae. Praesens*: κτείνω Oed. R. 813. κτείνει Trach. 363. κτείνοι Oed. Col. 997. κτεῖνε El. 1479. κτείνειν 1499. Ai. 57. Phil. 1326. κτείνοντα Ai. 147 an. — *Futurum*: κτενῶ Ant. 654. κτενεῖς Ant. 564. κτενοῦμεν El. 572. κτενεῖν Oed. R. 1176. Futuri κτανῶ, cuius defensionem suscipiebat Elmsl. ad Med. 774., refutatus ab Hermanno p. 212. Opusc. t. II., apud Sophoclem nullum vestigium: nec potest nisi librariorum errori tribui, antequam φθαρῶ et σταλῶ graeca esse ostensum sit. κτενῶ solum agnoscit Choerob. p. 1392. — *Aoristorum* primus et alter pari iure sunt et pro versuum lege et commodo dispensantur: qua de re *secundi* suus est in ultima trimetrorum sede locus. ἔκτεινας Oed. R. 1392. El. 551. ἔκτεινε El. 433. Trach. 277. 1153. κτείναιμεν Oed. R. 308. κτεῖναι El. 548. Oed. R. 641. κτείνας Phil. 762. El. 190 ch. κτείνας Synd. VIII. 4 (153 D.). κτείνασα Trach. 809. 1127. κτείναντα Ai. 1105. 1106. — ἔκτανον Oed. R. 277. et detracto augmento ἐγὼ 'κτανον 844. ἔκτανε El. 400. κτάνῃς Oed. R. 606. κτάνῃ El. 811. ubi

schol. Θάνω Brunckio videbatur ante oculos habuisse, quod perverso indicio restituit. κτάνοι Oed. R. 948. inde a Brunckio editum, cum supra scriptum esset in duobus ipsius codd.; idem habent Trin. Dresd. a. Laur. A., in quo η̄ secunda manus adscripsit, Pal. Flor. Γ. Δ. Vulgatum κτάνῃ ne ipsum quidem cum linguae ratione pugnat. κτανεῖν Phil. 1297. Oed. R. 123. 967. Oed. Col. 1390. Ant. 768. El. 526. 944. 1486. κτανών Phil. 336. Oed. R. 139. 1185. El. 527. 1479. κτανόντας Oed. R. 308. Ant. 1248. κτανόντων El. 1412. Bisyllabae formae in arsi sunt omnes, et ultima quidem sede trimetri Oed. R. 139. 606. 844. 1185. Phil. 336. 1297. Ant. 768. El. 526. 811. 944. 1486. Praeterea solitarium exemplum est Homerici aoristi syncopen passi, idque in diverbiis ἔκτα, Trach. 38. Atticis ea forma tribuitur testimonio scholiastae Il. δ. 319. — Κέκονα in καίνω retulimus. — II. *Usus*. 1. De tralaticia illa *interficiendi* notione non est quod exempla exscribamus. Legitur ea Phil. 336. 762. 1297. 1326. Oed. R. 123. 139. 277. 308. 606. 641. 813. 844. 948. 967. 1176. 1185. 1392. Ant. 564. 654. 768. El. 190. 400. 433. 526. 527. 548. 551. 572. 944. 1479. 1486. 1499. Trach. 38. 277. 363. 809. 1127. 1153. Ai. 57. 147. Synd. VIII. 4. 2. De *proprietate sermonis* primum observandum de oppositis: θανεῖν et κτεῖναι s. κτανεῖν: εὐγενὴς γὰρ ὁ κτανών τε χὠ θανών Phil. 336. αἱμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες El. 1412. κτανεῖν θανεῖν τε Oed. Col. 1390. ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες Antig. 1248. Item κτανεῖν et ζῆν: χάρις μέν, ἢν κτάνῃ, λύπη δ', ἐὰν ζῶ El. 811. v. θνήσκω. — Deinde illud multis observatum dicendi genus notandum, quo κτείνειν dicitur is, qui *interfecturus erat sed non perfecit*. V. Dorvill. ad Char. p. 214. Lennep. et Schaefer. ad Phalar. Epp. p. 131. Lips. hunc etiam ad Phoen. 79., in Ind. Orest. Porsoni v. κατακτείνειν, ad Oed. Col. 993. Valck. ad Phoen. 1406. Poppo ad Xen. Anab. p. 306. Herm. ad Ai. 1105. Mire Elmsleius ad Heracl. 1003. hunc usum ab aoristo κτεῖναι abiudicat: correcturus igitur erat Sophoclea exempla Ai. 1105. 1106.: δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ad quod Teucer respondit: κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών. His tertium praesentis exemplum additur εἴ τίς σε κτείνοι παραστάς Oed. Col. 997. Quod aoristi et praesentis discrimen Hermannus posuit l. c., ut praesens prohibitum esse facere, aoristus fecisse, sed sine successu significare dicat, vereor ut intelligat quisquam. Aoristus potius *interfecturum fuisse* s. irritum conatum interficiendi orsum esse, praesens *in eo, ut interficeret, fuisse* significat, quae etsi sensu proxime distant, aliis tamen locis aliud magis convenit. Et sic non modo θνήσκειν dicitur Oed. R. 1457. et ἀπολέσθαι Oed. R. 1441., sed etiam ἀπόλλυσθαι Aesch. c. Ctesiph. p. 425, 130.

Bekk., *ἀποθνήσκειν* Nicarch. Anth. Pal. t. II. p. 371., *πείθειν* Oed. Col. 1444. Xen. Anab. VI. 1, 19. *πράττειν* Soph. El. 312. *σπονδὰς ποιεῖν* Ar. Pac. 212.

Κτερίζω exsequias facio. τοῦτον — *τάφῳ μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα* Ant. 204.

Κτέρισμα. Plurale tantum est, *iustas exsequias* significans: *μή μ' ἀτιμάσητέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν* Oed. Col. 1412. cum zeugmatis figura. ν̄ desideratur in codd. praeter Par. B. T. Farn. Vat. Sed *inferiae* dici videntur El. 426.: *ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα*, et *τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;* El. 919. Spectant enim quas viderat libationes Chrysothemis et corollas sepulcro superfusas v. 882. — *κτερίσαι, θάψαι, ἐνταφιάσαι* Hesychius, quorum hoc ad *ἐναγισμόν* refertur.

Κτῆμα res, quam quis possidet. 1. De *opibus et copiis.* *παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος* Phil. 669. *ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν* Trach. 244. de ancillis eximia pulchritudine, quas sibi in honorem victoriae a Dis data elegerat Hercules: ineptit Apitzius. *οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον* Ant. 698.; pater enim omni generi opum et fortunae praeponitur. *ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν* Scyr. VI. 3 (501 D.). — Plurative: *δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῴζεται* Oed. Col. 1029. *Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις* Ant. 778 ch., plurimis non recte intellectus locus, ut vel *κτήνεσι* corrigendum suaderent. *κτήματα* de *opulentis* et *potentibus* dictum negari non potest, sed iniuria reprehendit Hermannus poetam, quod opes teneris virginum genis opposuerit, nec de *adverso* amore, quod putarat Huschkius Anal. Cr. p. 49., collato Propert. I. 14, 15., sed de *necessitate amandi* dictum esse. Ea tamen ipsa necessitas in Haemonem magna vi irruens (praecipua vis sententiae est in *πίπτεις*) efficit, ut aliquid infausti ex postremis adolescentis verbis auguretur chorus. Omnis difficultas tolleretur, si liceret transponi *ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς*, ut communis pauperum et divitum amor dicatur: sed sic *φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος* parum concinne abrupta sententia relinqueretur. — 2. Qualemcunque *rem optabilem* significat vel *pretiosam*. *ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν* Phil. 81. *εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς* Oed. R. 549. Affert cum tribus sequentibus versibus Suidas v. *εἴ τοι*. — *ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;* Ant. 1037. — 3. Universe *rem qua quis potitur.* *οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν (θέλει)* Ach. Am. I. 7 (162 D.).

Κτήσιος quod bonorum nostrorum est. *σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην*

Trach. 687. *ovis de grege villum.* ἀπὸ κτητοῦ βοτοῦ schol. Cf. Blomf. gl. Agam. 987.

Κτῆσις possessio. λέχους ὅτι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Trach. 161. *res connubio partae cum dote.* πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένη El. 948. πατρῴαν κτῆσιν 1282. *bona* sunt ipsa. ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Eriph. I (202 D.). Adverbiascit: εὖ δὲ προςφωνούμεθα πρὸς ἔργου κτῆσιν Trach. 229. Aptius est intelligi κατὰ τὸ ἔργον, ὃ κεκτήμεθα, i. e. ἅλωσιν Οἰχαλίας, quam κατὰ τὸ ἔργον, ὃ κέκτησαι, *pro nuntio accepto tua opera.*

Κτίζω (σα) condo, instruo. κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον Ant. 1088. gl. κατασκεύασον. Adsignificatur *reperti* notio: ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν — πρώταισι ταῖςδε κτίσας ἀγυιαῖς Oed. Col. 719 ch. Item *patrandi:* καὶ ταῦτ' ἔτλη χεὶρ γυναικεία κτίσαι; Trach. 894. De morte a Deianira conscita loquitur chorus. τίς exclusit Herm.

Κτυπέω strepo. ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Trach. 784. *resonabant.* ἔστενον Diog. Laert. longe minus significanter. De tonitru: ἔκτυπεν αἰθήρ Oed. Col. 1456 ch. κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος 1602. cf. I. H. Vossium ad hymn. Cer. 5.

Κτύπος strepitus. Argivorum fuisse fertur pro ψόφος in gloss. κατὰ πόλεις p. 1095. Bekk. προὐφάνη κτύπος Phil. 202 ch. de sonitu gressus. καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβλής 1441 an. locus ab Eust. p. 10, 22. commemoratus. De tonitru: μέγας ἐρείπεται κτύπος Oed. Col. 1463 ch. V. Eust. p. 692, 53. 720, 29. 1188, 30. De voce clamantium: τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος —; Oed. Col. 1496. De sonitu currus per curriculum celeriter rapti, de quo genere strepitus proprium esse demonstravit Vossius l. c.: πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων El. 704.

Κυᾰμόβολος. i. q. τῷ κυάμῳ λαχών. Hesychius v. κυάμῳ πατρίῳ: — ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ· κυαμόβολον δικαστήν (fr. X. 10. s. 271 D.). Codex Hesychii κυαμοβόλως δικαστήν. Accentum, qui penacutus ferebatur, ne Dindorfius quidem correxit.

Κύᾰμος faba. Hesychius: Κυάμῳ πατρίῳ: Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ, ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων (Mel. III. s. 271 D.). Gaudebant scilicet Athenienses suos mores etiam aliis et heroum quidem aetate gentibus affingi audientes. — Accentum vocis enotavit Arcad. p. 60, 14.

Κυᾰνεος Cyaneus, cognomentum fabulosarum in ore Euxini rupium. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων διδυμᾶς ἁλὸς ἀκταὶ Βοσπόριαι Ant. 955. In Ald. et codd. fertur post πελαγέων addi πετρῶν, ne Κυάνεαι solae nude dicerentur. Sed ne dicitur quidem; nam Κυάνεα πελάγη sunt πελάγη ἐν οἷς

Κυάνεαι πέτραι. Respexit locum Eust. p. 581, 18. — De accentu praeteriens praecipit schol. Dion. Thr. p. 1261. Bekk. cf. Etym. M. p. 542, 49. Prima versui commodo producta est.

Κῡβερνάω guberno. πάντα γὰρ — σῇ κυβερνῶμαι χερί Ai. 35. *regi patior.* Affert Eust. p. 805, 26.

Κυβερνήτης gubernator. ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς Oed. R. 923. ἐκπεπληγμένον ad κυβερνήτην refer cum Brunckio, non ut Erfurdtius, ad βλέποντες. De accentu v. schol. Il. ε. 158. Eust. p. 533, 38.

Κῡβευτής aleator. σοφὸν κυβευτήν inc. XXVIII. 2 (686 D.). Sententiam vitam cum alea comparantem multis illustravit Wyttenb. ad Plut. Cons. ad Apoll. p. 112, E.; cf. Hemsterh. ad Luc. Necyom. p. 367. t. III. Bip. — De tono v. κυβερνήτης.

Κῦβος talus. Proprie: πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς Naupl. VII. 7 (381 D.). πεσσοὺς κύβους τε Palam. I. 4 (380 D.). Tralate *de sorte:* ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι inc. LXXXIV. 2 (763 D.). Διὸς κύβοι inc. LXXXIV (763 D.). v. εὖ. — Tonus idem eodemque iure quo in τύπος, generatimque observavit Arcad. p. 45, 23. Apud Hesychium perperam κῦβος scribitur.

Κῡδάζω conviciis peto. λοιδορεῖν explicatum Eustathio l. c. κυδάζεται, λοιδορεῖται, ὑβρίζεται Suidas ex Sophocle l. c.: κυδάζεσθαι, λοιδορεῖσθαι. — κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ Ai. 709. Eust. p. 64, 21. 790, 40. schol. Apoll. Rhod. I. 1337. Zonar. t. I. p. 879. II. p. 1271. Etym. M. v. ἐκυδάσσαο. schol. brev. in Il. XXIV. 592. — Schol. Barocc. ad Ai. l. c.: κυδάζεται κατ' εὐφημισμόν· κυδαίνω καὶ κυδάζω τὸ δοξάζω· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κυκάζεται, ἤγουν λοιδορεῖται, κυδάζεται εἶπε. Cf. Intpp. Hesychii v. κυδάσσει. Num iure ῡ credatur produci, ambiguum est, siquidem fuisse, qui a κύδος cum κυδοιμός cognato ducerent ex Photio colligi licet p. 184, 1.: κύδος, λοιδορία ἀρσενικῶς.

Κῡθέρεια Venus. εὔκαρπον Κυθέρειαν inc. CV. 90 (879 D.). Illustravit Wyttenb. ad Plut. Praec. Coniug. p. 144, B. De vocis originatione varia veteribus excogitata sunt inepte, v. Muetzell. de Em. Theog. Hesiod. p. 420.

Κῡκάω turbo. παρεὶς κλύδων' ἵφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον El. 723.

Κυκλάς. Schol. Ar. Av. 1203. Κυνῆ δέ, ὅτι ἔχει περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ (fr. VIII. s. 261 D.), ἐπὶ τῆς Ἴριδος· γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς. cf. Valck. ad Adon. p. 346. Sententiam cum absolutam esse non constet, duplex est explicandi via: altera, ut κυκλὰς κυνῆς subaudiendo μόρφη

id sit quod κυνῆ κυκλοειδής; altera, ut κυκλάς relatum ad γυνή significet κυκλουμένη, id est καλυπτομένη. — ῡ in arsi producitur, in thesi corripitur.

Κυκλέω. Transitive *torqueo, circumvolvo, converto.* ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Ant. 226. i. q. περιστρέφων. ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Ai. 19. Schol. Pal. περιερχόμενον. κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν Laoc. III. 4. (342 D.), *secum volvit*, i. e. turba circumfusus ingreditur. Hinc *passivum* est: ἴδεσθέ μ' οἷον κῦμα — ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 346 m., quod cave deponens medium putes. *Volvitur circa me*, i e. circumfunditur et mergit: ἤγουν παντίζει με ἄρτι, ut scriptum in schol. Pal. Male schol. vet. ὅτι κῦμά τι ὑπολειφθὲν ἀπὸ τοῦ χειμῶνος κυκλεῖ αὐτόν. — Tralate: ὁ ὑμὸς αἰεὶ βίοτος ἐν πυκνῷ θεοῦ τρόχῳ κυκλεῖται inc. LVI. 2. (713 D.), adsignificata mutabilitate, quam exsequitur accuratius additum καὶ μεταλλάσσει φύσιν. — Si quando intransitive dicitur, subaudiendum pronomen reflexivum. πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι El. 1357. Futurum atticum esse iniuria putabat Schaeferus: idem tamen recte cavit, ne quis active dictum cum accusativo τοὺς ἐν μέσῳ λόγους coniungendum putet. ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Trach. 130 ch. κυκλοῦσιν ἐπὶ πᾶσιν, non ἐπικυκλοῦσιν iungenda. „Eo enim fine Ursae similitudine utitur, ut quemadmodum haec nunquam non supra nos in caelo vertitur, ita super capitibus nostris etiam bona et mala perpetuo gyro verti dicat.“ *Hermann.* Ceterum Triclin. male κυκλοῦσ', Ald. et codd. vett. κυκλοῦσιν.

Κυκλόεις orbicularis. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει Oed. R. 161 ch. A forma olim fororum, ubi Diana Boeotis publice colebatur, dictum: v. Casaub. ad Theophr. Char. p. 123. Memorat Eust. p. 1158, 2. 1816, 28.; memoriter affert vitiose p. 1335, 60.

Κύκλος. De forma unus locus notabilis inc. LXVI. 1, 2. (731 D.), quo metaplasticum κύκλα legitur. Servari tonum observat Etym. M. p. 544, 22., isque gravis est: v. Arcad. p. 50, 19. 53, 26. In arsi prior syllaba producitur, in thesi corripitur: illud rarum, v. inc. LXVI. 1, 2. — Significatio una *orbis* convertitur ad varia. 1. Et *rerum forma rotundarum* primum significat *solem* et *astra.* ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Ant. 412. κύκλον ἡλίου inc. XC. 2 (771 D.). Deinde *caelum:* τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; Phil. 804. v. Herm. Unde ductum videtur ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κυκλὸς τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Ai. 657.: quod non potest nisi de *caelo* intelligi *noctis tenebris involuto* et *tecto*, unde cum nox discedit, caelum locum dedisse dicitur orienti soli. Fateor tamen valde blandiri νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ut *luna*

significetur soli cedens; quanquam *αἰανής* poticre fide habendum. Iam frequens est de *oculis*. Rationem transferendae significationis monstrat *ὀμμάτων κύκλοις* Ant. 962 ch. *ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων* Oed. R. 1270. *ὁ γὰρ ἐσαιὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν Μορίου Διός* Oed. Col. 709 ch. *πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοῦ κύκλοι ταῦτ', ἐξανασχήσεσθε τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν* Phil. 1338. Schol. *ἐνιαυτοί* et *χρόνοι* interpretatur, Brunckius cum Ratallero astra intelligens *circulos caelo micantes*; male uterque, cum nunquam *astra* sed *sol* solus gestarum in orbe rerum testis advocari soleat. Iam Camerarius recte explicuit de *oculis*, coniungendaque sunt, deleta interpunctione post *κύκλοι* vulgo posita, *ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες τοῦτα κύκλοι*, incidendum autem post *ταῦτα'*, quod demonstrative dictum est, Philocteta res circumsitas significante. — 2. *De his, quae in orbem posita sunt, conventum* maxime et *circulum* hominum significat. *ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστάς* Ai. 736. Similiter intellige *ἐῤῥήξάτην εἰς κύκλα χαλκέων ὅπλων* inc. LXVI. 1. 2. *in orbem virorum armatorum irruperunt.* — 3. Hinc adverbialis exstitit dictio: cum praepositione *καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετο* Phil. 356. *στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν* Ai. 710.; sine praepositione: *φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα* Ant. 118 ch. Cod. Ricc. *κυκλώσας*, quo scilicet verbo *ἀμφιχανὼν κύκλῳ* explicatum ab aliquo fuerat. *κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς* Trach. 193. *ὁρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἔστ' ἐν ἀνθέων θήκην πατρός* El. 883. Sic intelligendum de Aiace *κύκλῳ ῥαχίζων* Ai. 56. Schol. vet. *κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλεως σφάζων καὶ διακόπτων*. Et tralate dictum quasi de *munimento*: *εὖ γε στοχάζει κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα* Ant. 241. *ab omni parte caves.*

Κυκλώπειος Cyclopius. τ ρ ο χ ὸ ν *δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σοφ. Ἡρακλεῖ* Κ υ κ λ ώ π ε ι ο ν τ ρ ο χ ό ν (Herc. Taenar. III. 3. s. 222 D.) Hesychius, moenia nescio cuius urbis Cyclopia respiciens a Sophocle memorata.

Κύκνειος quod est cycni. *ἠμφιεσμένος πτίλον κύκνειον* inc. L. 3. (708 D.), de Iove Ledae amatore.

Κυκνῖτις quod Cycno est. *βοὴν Κυκνῖτιν* .Past. VI. 7. et Pel. III. 2 (440 D.). Stephanus Byz. v. *κυκνῖτις* affert. Sed quod interpretatur *ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε*, ansam nobis corrigendi γ ύ η ν dedit, cf. *βοή* et *γύης*.

Κυλίνδω et *κυλίω* **volvo.** *ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα* Ant. 586 ch. *Passivum*: *τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται* inc. CV. 84. (872 D.), quod ad Nausicaam referendum esse docuimus in v. *ἔγχος*. —

τὰ προχείλων δέρμα κυλισθείς El. 50. κυλισθεὶς ὥς τις ὕπτιος λεύκαρος Coph. II (334 D.). Antiquam, ut consentaneum erat, verbi κυλίνδω formam conservatus Sophocles, quae barytona est: v. Aristarchum ap. schol. Il. p. 688.

Κύλιξ calix. οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νέμειν ἐμοὶ τέρψιν ὅμιλον Ai. 1179 ch. v. βαθύς. Ἰωνικοῦ βαιᾶς κύλικος Cas. VIII. 9 (484 D.). ἀπυδάκωτος οἱ τρωπῶντες κύλιξ Triptol. IX. 3 (541 D.). v. ἀπυδάκωτος. — De accentu generatim docet Arcad. p. 18, 18 et 19, 1.

Κυλλαίνω. ἔπειτ' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω Phaedr. IX. 8 (619 D.). Hesychio explicatum τὰ ὦτα καταβάλλων. Cod. Hesychii κυδαίνων καὶ τό.

Κυλλήνη mons. ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων Oed. R. 1104 ch. De accentu generatim praecipit Arcad. p. 111, 15.

Κυλλήνιος Cyllenius. Κυλλανίας ἀπὸ δειράδος Ai. 680 ch.

Κῦμα fluctus. διὰ κῦμα τὸ μέσον Inach. XI. 6 (265 D.). Item κῦμα in alia Inachi particula inesse videtur corrupte scripta ap. Herod. π. μον. λεξ. p. 35, 10., quod est apud Dind. 265., Franckio nondum cognitum. κυμαί' ἐν τῷ Πόντῳ βάλλεται ἀπιόντα τε Trach. 113 ch. Translate de vi malorum: Θεόθεν μ' οἷον ἄγει κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Ai. 344 m. De productione prioris syllabae neutris in μα disyllabis in- situta, v. Etym. M. p. 545, 5.

Κυματοαγής fluctuum instar irruens. δειναὶ κυματοαγεῖς ἄται κλονέουσιν Oed. Col. 1245 ch.

Κυματοπλήξ fluctibus illisus. Βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται Oed. Col. 1243 ch. Coniungenda κυματοπλὴξ κλονεῖται, in sequentibus ut anacoluthon sit. Aliter Elmsleio et Hermanno placuit. De tono v. schol. Il. ζ. 135. et in ἀγνώς et ἀρρώξ adscripta.

Κύμβη cymba. ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυτιλεῖς χθόνα; Androm. II (129 D.). Praeter Athenaeum XI. p. 482, D., et Eust. p. 1205, 36, qui hunc versum afferunt, κύμβης tanquam Sophoclei vocabuli etiam Photius meminit p. 187, 3. Accentum enotavit Arcad. p. 104, 3.

Κυναγός venatrix. τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν El. 563. De dorismo hoc et similibus tragicorum satis constat, de accentu diserte observare non abstinuit Arcad. p. 88, 2.

Κυνάρα cinara. Κινάρα· Σοφοκλῆς ἐν Κολχοῖς κυνάραν καλεῖ (fr. V. 3. 318 D.) Athen. II. p. 70, a. Eustathius p. 1822, 17. Accentum generis v. ap. Arcad. p. 101, 3.

Κυνάρος rubus caninus vel cinara. κύναρος ἄκανθα πάντα πληροῖ γύην Phoen. V (643 D.). Athenaeus l. c. cinaram a Sophocle κύναρον in Phoenice dictam autumat; cui rei non optime convenit ἄκανθα.

Κυνῆ galea. εὐλόφου κυνῆς Ai. 1266. — *petasus.* κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόςωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπίχει Oed. Col. 315. quod respexit Suid. v. ἡλιοστερής et πλατύπιλος, explicuit Eust. p. 803, 1. γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὸς Ἀρκάδος κυνῆς Inach. VIII (261 D.). Hesychius: Ἀρκὰς κυνῆ, Ἀρκαδικὸς πῖλος.

Κυνηγετέω. Proprie *venor*, inde *indago*, *speculor.* νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ — πάλαι κυνηγετοῦντα Ai. 5. Affert Eust. p. 826, 51. respicit p. 792, 47. Dorismi in his vocabulis militarium nominum similitudinem, qualem κυναγός refert ut λοχαγός factum, nullam referentibus extra melica partes non sunt. Cf. Valck. ad Phoen. p. 118. Lobeck. ad Phryn. p. 428.

Κυνηγία venatio, *investigatio.* φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ Ai. 37. Margo Turn. τῆς σῆς κυνηγίας, quod adscriptum pro var. script. in cod. Paris. uno. Flor. *Α.* κυνηγία supra scripto ας. Male κυναγία scriptum in Eur. Hipp. 108., item ab Elmsl. et Matth. in Bacchis 339. contra libros adeo omnes. Tamen donec scribetur extra melica ἀρχηγός et ἀρχηγέτης et στρατηγός, probari κυναγία non potuit, etsi κυναγός libri tutum praestant.

Κυνηδόν canum more. κυνηδὸν ἐξέκραξαν Phrix. II (646 D.). De tono adverbiorum in δον praecepit Apoll. de adv. p. 550, 7.

Κυνοσπάρακτος canibus laceratus. κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους Ant. 1183.

Κύπρις Venus. 1. Dea ipsa. εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα Trach. 513 ch. Inepte de puella tum Deianira intelligebat Musgr. ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις — τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ 858 ch. — 2. Sed non satis accurate saepius *dea* ab *amore* quem instillat animis et desiderio discerni potest. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί Trach. 497 ch. Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πάντων ὀνομάτων ἐπώνυμος inc. XXIII. 1 (678 D.). ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα ib. 17. — 3. *Cupido* et *desiderium* quoddam *amoris* significatur: ὦ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις ἢ τίς ἵμερος τοῦδε ξυνήψατο inc. LIII. 1 (710 D.). Ultra enim et volentia omnia in hominis ditionem concessisse dicuntur. Ἔρωτα et Ἀφροδίτην similiter dici notum. — Accentum adnotavit Arcad. p. 33, 25. Prima in arsi producitur, in thesi posita corripitur.

Κυρέω et *κύρω.* I. *Formae.* Universe primum observandum formae contractae et barytonae neque ullum esse in significatione discrimen, et utramque melicis pariter et diverbiis convenire videri, quamquam barytona nunc uno tantum trimetrorum loco legitur. Eam cur praeter futurum et aoristum plane abiudicaret a scenicis Elmsleius ad Oed. Col.

1158. causa nulla erat, defenditque Herm. ad Ai. 307. Sed praesens κύρω thematicum videtur, nec nisi ἔκυρον certa fide esse, ut erraverit Valck. ad Hippol. 744. 1207. Κύρσω, κῦρσαι tragicis dici non meminerat Lennep. ad Phalar. Epp. p. 234, a. Rursum in optativis non dici nisi barytonam formam Atticis satis inepta est scholiastae Aiacis 314. observatio. Apud Sophoclem praeter aoristi optativum κύρσαιμι non legitur aliud exemplum, sed cum κυρῶ, κυρῇς, κυρήσω, κυρήσας, κυρῆσαι crebro usu terantur, ineptum esset de optativo dubitare. Et legitur κυρήσαις Aesch. Suppl. 584. — *Praesens.* κυρῶ Phil. 887. 1264. Oed. R. 258. ubi pro ἐπεὶ κυρῶ, quod certa emendatione Burtonus intulit, libri ἐπικυρῶ. 594. Oed. Col. 730. quo loco schol. ἐγώ subaudito κυρῶ, quod ipsum in Laur. A. supra scriptum, utrumque iuxta positum in Laur. B. 1310. Trach. 385. 398. 405. El. 653. κυρεῖς Phil. 794. Oed. Col. 578. Trach. 412. Ai. 87. 538. El. 839 ch. 1167. 1401. κυρεῖ Phil. 23. 438. 442. Oed. Col. 119 ch. 415. Ant. 483. Trach. 290. Ai. 307. ubi schol. κύρει, Elmsleius corrigendi pruritu κυροῖ. 340. 963. El. 789. 1414. κυρῇς Ai. 1324. κυρῇ Phil. 30. Schaef. Mel. Cr. p. 115. κυρεῖ coniiciebat. κυρεῖν Oed. R. 362. Oed. Col. 1292. κυρῶν Phil. 371. ubi pro ἢν κυρῶν, quae Brunckii emendatio est, libri ὧν κύρει, Porsonus ad Med. 1138. κυρεῖ, idque minor scholiasta ante oculos habuit. 540. 731. — *Imperfectum* ἐκύρουν El. 1323. ᾽κύρει Oed. R. 985. ἔκυρον Oed. Col. 1161. Sensus non sinit, ut pro imperfecto praesentis thematici significatione aoristi habeatur. Suidas v. ἐκύρουν et ἠκύρουν affert ἐκύρουν. — *Futurum* κύρσει Oed. Col. 225 m. — *Aoristus productiore forma:* κυρήσῃς Oed. Col. 1700 m. Ex cod. Vat. Brunckius κυρήσεις. κυρῆσαι Oed. R. 1514. κυρήσας Oed. R. 398. Ant. 862 m. *tenuiore:* κύρσαιμι Oed. Col. 1085 ch. κῦρσαι Oed. Col. 247 m. quod olim κύρσαι scribebant, ῡ brevioris formae produci ignorantes. — II. *Usus.* 1. Ut τυγχάνω oppositum ἁμαρτάνειν habens significat *assequi* de rebus incertis et in coniectura positis. γνώμῃ κυρήσας, οὐδ᾽ ἀπ᾽ οἰωνῶν μαθών Oed. R. 398. *felici coniectura.* ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ᾽ ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; El. 653. Afferunt Suidas v. ἐπεικάζω et Zonar. p. 833. — 2. Hinc cum genitivo est *nanciscor, potior.* δειλαία δειλαίων κυρεῖς El. 839 ch. quo loco qui δείλαια δειλαίων scribentes κυρεῖς cum accusativo compositurí erant, errarunt. βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι Oed. R. 1514. τὸν ἄθλιον αἰδοῦς κῦρσαι Oed. Col. 247 m. δυςπότμων καοίγνητε γάμων κυρήσας Ant. 862 m. — Paulo alia sententia est αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι Oed. Col. 1085 ch. *assequar.* i. e. tollar ad nubes. — 3. Inde *impersonale* cum dativo significat *contingit.* ταῦτ᾽ ἀφ᾽ ὑμῶν βουλήσομαι — κυρεῖν ἐμοί Oed. Col. 1292. νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ Trach. 290. — 4. Saepe idem est quod *esse,*

versari, maxime participio non addito, de quo usu verborum *κυρεῖν* et *τυγχάνειν* iniuria dubitabat Porsonus, quem contra quaedam contulit Elmsleius in Mus. Cr. Cantabr. vol. III. p. 351 sqq. (notis ad Ai. 9., additis etiam Lipsiensi editioni Supplicum et Iphigeniarum Marklandi vol. II p. 300.). *εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ* Phil. 23. *ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ* 887. *φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς, οὗ ζητεῖς, κυρεῖν* Oed. R. 362. *εἴτ' ἀδελφῆς εἴτ' ὁμαιμονεστέρα — Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ* Ant. 484. *κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε* Ai. 307. *ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;* 963. Sunt aliquot exempla, in quibus nomina adiective intelligenda addita similitudinem participiorum referunt. *εἰ γέρων κυρῶ* Oed. Col. 730. *οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε καὶ τάδε μὴ κυρήσῃς* 1700 m. Paulo aliter atque haec omnia dictum Phil. 438. *ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι — τί νῦν κυρεῖ: quo rerum statu, quid de eo factum sit.* — 5. Longe crebrius *cum participio* dicitur, cui *κυρεῖν quali forte conditione res est*, significationem addit. *ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ* Phil. 30. *τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;* 442. *ποῦ ποτ' ὢν — κυρεῖς;* 794. El. 1401. *εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων κυρῶ, πέπαυμαι* Phil. 1264. *ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ ἔχων μὲν ἀρχάς* Oed. R. 258. *οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ* 594. *εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα* 985. *ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς* Oed. Col. 119 ch. *ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;* 415. *εἰρηκὼς κυρεῖς* 578. *θύων ἔκυρον* 1161. *τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;* 1310. *ὡς ἐγὼ λόγοις — ἐκπεπληγμένη κυρῶ* Trach. 385. *ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ* 398. *εἰ μὴ κυρῶ λεύσσων μάταια* 405. *σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς* 412. *ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χεροῖν εὐθύνων κυρεῖς* Ai. 538. *οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς* 1324. *πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;* El. 1167. *εἰ μὴ 'κύρουν ἐγὼ φυλάσσων* 1323. — 6. Sed invertitur componendi ratio, ut ipsum *κυρῶν participium* finito verbo addatur. *πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν* Phil. 371. siquidem recte Brunckii emendationem firmavit Hermannus; nec enim *ὢν κυρεῖ* defendi potest cum praesens sola in primaria, non secundaria actione subrogari imperfecto soleat. *ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι* 540. *ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν* 731. — 7. Pleonasmi speciem *κυρεῖν* et *ἔχων* coniuncta referunt, neque tamen efficiunt, quod *ἔχειν se habere, aliquo loco vel statu rerum esse* significat. Satis notabile, ut quod proxime observavimus in solo Philocteta fabula exstet dictum, ita hanc dicendi formam duobus Aiacis exemplis ostendi: *μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων* Ai. 87. *καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ* 340.

Κύριος penes quem ius, potestas, arbitrium est. *ὅταν δ' ὁ κύριος παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών* Oed. Col. 289. Brunckius *ὅταν δὲ κύριος*, libri *ὅταν ὁ κύριος;* v. Herm. *ὁ κύριος Θησεύς* 1639. *τοῖς κυρίοις — δηλοῦν λόγον* Ai. 721. — *πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων*

Oed. Col. 1045. — *De re*: τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια Oed. Col. 919. *leges et mos publicus civitatis.* Κιθαιρών, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον Oed. R. 1453. *iustum et debitum sua voluntate*, quam nunc expleri Oedipus vult. — Tonum v. ap. Arcad. p. 40. 17. 41, 18.

Κυρίως suo iure. κυρίως αἰτουμένῳ Phil. 63.

Κῦρος confirmatio, iustus finis. πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος Oed. Col. 1776 an. i. q. κεκύρωται. — ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν El. 907. *multa bona dabit.* Affert Suidas v. κῦρος.

Κύρω v. κυρέω.

Κύστις vesica. τὰς μαλλοδέτους (ας) κύστεις Polyid. II (462 D.). Significatur genus divinationis, de quo v. schol. Eur. Phoen. 1256.

Κύτος quidquid *capax* est et *rebus continendis, vas.* σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει El. 1131. Suid. v. ὄγκος. Urna cum cineribus Orestis significatur. De Trach. 12. v. τύπος. — *Κῦτος* falso scribitur et produci prima iubetur ap. Gr. Herm. de Prosod. p. 429.

Κυχρεῖος Cychreus. Κ. πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Steph. Byz. ex Teucr. I (506 D.).

Κύων. 1. Proprie *canis.* κυνὸς Λακαίνης Ai. 8. v. Intpp. κυνὸς πέλης τε μηκάδος φονὸν βοὸς Amphiar. VI. 4 (122 D.). κύων λαίθαργος εἰ inc. CV. 115 (902 D.). πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστόν Ant. 206. σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν — ἐξεφαίνετο 257. ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν 693. In Laur. a. adscriptum γρ. λύκων. V. Herm. οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 1004. ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν ἢ θῆρες 1068. κύνας βοτῆρας Ai. 290. μὴ φιφθῶ κυσὶν πρόβλητος 817. — 2. Hinc de *canis* s. *caniculae signo*: ἄρκτου στροφάς τε καὶ Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Naupl. V. 11 (379 D.). Σειρίου κυνὸς δίκην inc. CV. 156. (941 D.): Σοφοκλῆς, τὸν ἀστρῷον κύνα Hesychius. — 3. Figurate primum de *fera bestia*: κατασπίκτου κυνὸς σπολὰς Λίβυσσα, παρδαλήφορον δέρος Ai. Locr. VI (16 D.). — 4. Sed *dirissima quaeque monstra* κυνῶν nomine poetae Graeci appellant: (Brunckii verba sunt ad Oed. R. l. c.) ἡ ῥαψῳδὸς κύων Oed. R. 391. *Sphinx.* V. Heins. ad schol. Hesiod. Ἔργ. 151. I. H. Vossium Epp. Mythol. II. 2. 3. Iacobs. Anim. ad Athen. Additam. p. 71. Versum cum sequente affert Suid. v. ῥαψῳδία, respicit Photius v. ῥαψῳδὸς κύων. — *Dirae* significantur maleficia ulturae: βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες El. 1380 ch. Aut de Diris, aut de Oreste et Pylade scholiastes intelligendum monuit; Hermannus Oresten et Pyladem, quos κύνας vocari aptum non videtur. Eustathius (p. 763, 39. 768, 56) secu-Brunckius Diras intelligit, et iure quidem: addere debuit Diras illorum

quasi personam indutas manuque ad ultionem usuras. — 5. *αἰετὸς κύων Διός* inc. 766 D. Brunckio omissum, *famulum* significat.

Κώδων tuba. *χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς* Ai. 17. Memorant versum Suid. v. *Κώδων*, Eust. p. 1139, 60., Schol. Oed. R. 124., Schol. Thucyd. IV. 134. Cur *Τυρσηνική* potissimum, vide apud Lobeckium. — Accentum notavit Arcad. p. 11, 4.

Κωδωνοκρότος tintinnabula quatiens. *σὺν σάκει κωδωνοκρότῳ παλαισταί* inc. LXX. 2, 2 (738 D.). Sic Troiani feruntur Sophocli dicti esse. Falsa ferri videtur iuxta cum explicatione *tinniens* vel *resonans tintinnabulis τόνωσις*: clipeus motus tintinnabula simul quatiebat, quare penacui oportuit.

Κώκυμα lamentatio. *ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα* Ant. 1066. *φωνῆς — ὀρθίων κωκυμάτων κλύει τις* 1191. Moschopulum in Dictt. Att. locum vitiose scriptum memorantem emendavit Hermannus. *ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων* Ai. 314.

Κωκυτός lamentatio. *ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον — κωκυτόν* Trach. 864. *ἥσει μέγαν κωκυτόν* Ai. 838. *μὴ οὐ — ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν* El. 108 an. Suid. v. *ῥιπάς* *ἐπὶ κωκυτοῖς* refert. Erfurdt. *ἠχὼ θρηνητικήν*, rectius Hermannus *clamorem* interpretatur ad luctum alios provocantem. *οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα φίλα* inc. LXIV (728 D.).

Κωκύω defleo cum lamentatione. *νέκυν — μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα* Ant. 28. *τοῦτον — μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα* 204. *κωκύσασα μὲν — Μεγαρέως κλεινὸν λάχος* (*λέχος*) 1288.

Κῶλον artus. Perpetuo tamen de pedibus solis dicitur. *κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου* Oed. Col. 19. proxime a propria significatione abest. — *ἕπεο — ἀμαυρῷ κώλῳ, πάτερ, ᾧ σ' ἄγω* 179 m. *νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρί* Phil. 42. *ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ κῶλον ποδισθείς* Acris. III. 2 (60 D.). — Tonum, quod vix opus, notavit Arcad. p. 122, 16.

Κωλύω prohibeo. *ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν* Phil. 1225. de qua ratione verbi cum duplici accusativo positi v. Heindorf ad Plat. Sophist. t. IV. p. 363. — *οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν* Ant. 261. *οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;* El. 1188.

Κωμάζω. Tralata *grassandi* vel *ruendi* vi dictum puto *ἡ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας* inc. XLIV. 2 (703 D.). — *κωμασάσης* ex Tham. I. 3. (227 D.) loco quidem conclamato legitur apud Athen. IV. p. 175.; ed. Ald. et Casaub. *κωμώσης*.

Κώπη capulus gladii. *χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς κώπης ἐπιψαύουσαν;* Phil. 1239. Corcyraeorum sermonis esse hac vi dicitur in *γλ. κ. πόλ.* ap.

Bekk. p. 1096. — *remus*. οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Trach. 558. — Accentum notavit Arcad. p. 113, 4.

Κωρύκιος Corycius, dictus ab antro Corycio in monte Parnasso. Κωρύκιαι Νύμφαι Ant. 1115 ch. V. Intpp. Aesch. Eum. 22.

Κωτίλλω garrio. Transitive *garriendo molestum* esse significat. γυναικὸς ὢν δούλευμα μὴ κώτιλλέ με Ant. 752. Quanquam grammatici non noverunt nisi *garriendi* aut *adulandi* aut *decipiendi* significatione.

Κωτίλος garrulus. κωτίλος ἀνήρ Phaedr. III. 3 (606 D.). — Accentum generis notavit Arcad. p. 55, 18.

** *Κωφέω*. Photius p. 359, 25. οὐκ ὤφιξεν, οὐ βλάπτει ex Herc. Taen. III. 4 (223 D.). Brunckius οὐ κωφίζει, scribendum autem οὐ κωφεῖ, quod verbum primum *retundendi* et *hebetandi* significatione, deinde pro πηροῦν, βλάπτειν dictum illustrarunt Hesychii Intpp. v. κωφεῖ et οὐ κωφεῖ.

* *Κωφίζω* v. κωφέω.

Κωφός. 1. Proprie *surdus*. λήθην — κωφὴν ἄναυδον Hybr. I. 2 (595 D.). οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον inc. X. 1, 1 (663 D.). — 2. Cum figura: ἐγὼ — ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις Ai. 894 ch. Schol.: τὰ πάντα ἀναίσθητος. Photius p. 199, 21. κωφόν, ἀσθενές, ἀμβλύ. Hesychius κωφόν, ἀναίσθητον, μωρόν. — τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη Oed. R. 290. gl. ἀνυπόστατα, perperam. Suid. v. κωφά versum afferens explicat ψυχρὰ καὶ οὐδὲν σαφὲς ἔχοντα, ψιθυριζόμενα, ex scholiis huius loci. Cf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 133., Coraes. ad Heliod. t. II. p. 152. — Accentum enotavit Arcad. p. 84, 20.

Κωχεύω. Hesychius: κωχεύουσιν, ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι explicans; quem Sophoclis deinde versum affert, eum scriptum habet emendatius Etym. Ms. ap. Ruhnk. in Auctario: πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας ex Camic. V (303 D.). Ruhnk. ἀμφορεῖ, recte Dindorfius ἐν φορᾷ.

ADDENDA ET CORRIGENDA
IN PRIMO VOLUMINE.

P. 1. v. 28. scribe ἀβόῤῥοϱος v. βόῤῥοϱος pro ἀβόῤῥαϱος v. βόῤῥαϱος.

P. 5. v. 21. s. v. ἀγένητος haec adde: Porsoni emendationem nunc liber optimus Laur. a. firmat.

P. 6. v. 24. s. v. ἀγκύλη haec adde: Ad Eustathii rationem nunc Hermannus rediit ἀγκύλων restituendo. Verum ἀκυλῶν certe est in Laur. c. a prima manu, Flor. ΓΔΘ., Par. a (membr.). Elmsleio placet ἀγκυλᾶν. Sed non pugno, quominus *arcum* interpretemur, ut Euripides ἀγκύλας dixit Or. 1463. Quanquam ἀγκύλαι *funes* significat Iph. Taur. 1373., ut non minus recte *nervum* sic dici putes.

P. 11. v. 15. s. v. ἀγχονή adde haec: Ut Suidas, ita Philemo p. 73. Fortuito errore v. 16. relictum est ἀγχόνης pro ἀγχονῆς.

P. 33. v. 17. post Αἴας adde: ita Laur. a. Flor. Δ.

ib. v. 20. scribe *Aegaeus* pro Aegeus.

P. 34. v. 16. v. αἰγυπιός adde: De accentu v. Etym. Gud. p. 211, 3. Excerpta Orioni annexa p. 186, 20.

P. 41. v. 24. adde: ἕλης Pel. 442 D. Non habet Brunckius.

P. 42. v. 12. adde: μή μ' ἕλης ἄνευ δοϱός Pel. 442 D.

P. 45. v. 33. scribe ἀΐσσει et ἀΐσσόντων pro ᾄσσει et ᾀσσόντων.

P. 49. v. 12. adde: κάνθαϱος τῶν Αἰτναίων Daed. 173 D. om. Br.

P. 51. ante Ἀκάϱπως insere: Ἀκαϱνάν nomen gentile. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαϱνᾶνας Inach. XI. 3. (265 D. om. Br.) Non opus κἀκαϱνᾶνας scribi.

P. 64. v. 31. scribe τᾶς pro τάς.

P. 69. v. 37. adde: Unus tamen bonus cod. Flor. Γ. λιπαϱῇ exhibet.

P. 70. v. 13. adde: Nunc ἀλίπλακτε confirmatur codice Flor. Γ.

P. 101. v. 18. scribe notent pro notant.

P. 102. v. 29. adde: Solus cod. Flor. Θ. cum Brunckio videtur facere.

P. 106. v. 1. ante Ἀμφιπτυχής insere: Ἀμφίλοχοι nomen gentile. εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαϱνᾶνας Inach. XI. 3 (265 D. om. Br.)

P. 107. v. 10. adde: Accentum disces ex schol. Il. ε. 523.

ib. v. 26. post ἀφίσταμαι puncto distinguendum est.

P. 112. v. 14. scribe ἐγκλῄσοι pro ἐγκλείσοι.

P. 120. v. 19. scribe χαϱᾷ pro χάϱᾳ.

P. 127. v. 29. haec adde: Sed num recte Hermannus eo modo explicuerit El. 790., dubitabile videtur cum scriptura codicum Ien. Laur. c. Flor. Δ. κατ' ἀξίαν eis faveat, qui κατάξι' ἂν suadent.

P. 135. v. 14. insere: Flor. Δ. ἀνάλωσας videtur habere.

Pag. 140. v. 26. post verba *Laur. B.* insere: et Flor. Γ; sed ΘΔ ἀνεπτάμην.

P. 153. v. 12. scribe ἄνηκες pro ἀνῆκες.

ib. v. 13. scribe penacui pro peninflecti.

P. 161. v. 9. adde: Cur eiusmodi exemplis non movear, velut Aesch. Eum. 727., quod Wellauerus certum productae prioris in ἀνήϱ syllabae documentum esse affirmat, peritos non fugiet. Eadem ratio est in ὅστις ἐστὶν ἀγαθός Eur. Suppl. 853.

P. 164. v. 34. corrige: Atticis ῑ medium et ambigua mensura est, pro: ῑ tragicis produci certissimum etc.

P. 169. v. 38. ante Ἀντήλιος insere Ἄντη v. λιτή.

P. 170. v. 8. scribe νυκτέϱαις pro νυκτεϱαῖς.

P. 200. v. 18. adde: ἀπόλωλε Camic. V. 3 (304 D. om. Br.)

P. 201. v. 12. adde haec: Verum τόν τε παϱελθόντ' ἀπόλωλε χϱόνον Camic. V. 3. de eo dicitur, qui in meritam apud omnes oblivionem cadit, mortuis similis.

P. 240. v. 4. post schol. adde: et Flor. Γ.

P. 273. v. 4. post verba Laur. A. adde: Flor. *Γ*.

ib. v. 6. post *αὐτοῦ* insere: *αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ δρᾷς* Oed. Col. 857. Libri *αὐτόν*.

P. 277. v. 32. s. v. *ἄφθιτος* adde haec: *γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας* Inach. 267 D. (om. Br.)

P. 280. v. 15. post quidam alii libri adde: Florr. *ΓΘ*.

P. 286. v. 32. scribe: boni libri Flor. *ΓΘ* (hic supra scripto ρω), Laur. a., pro: optimus liber Laur. A.

P. 287. v. 19. post Aug. c. adde: Florr. *ΓΔΘ*.

P. 298. v. 11. post verba Lips. a. b. adde: Florr. *ΓΘ*.

ib. v. 14. post Laur. A. adde: Florr. *ΓΘ*.

P. 306. v. 25. sic scribe: de armatis ex draconis dentibus prosatis, pro: de Argo nave et Argonautis etc.

P. 353. v. 7. insere: Nunc verius videtur *γε μέντοι*.

ib. v. 17. post verba Ai. 623. adde: *γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας* Inach. 267 D. (om. Br.)

P. 385. v. 23. scribe *βλάστα* pro *βλαστά*.

P. 406. v. 3. adde: Flor. *Γ*. *δεκατεῖ χρόνῳ*.

P. 424. v. 6. insere: **Διατέμνω scindo.* *διὰ κῦμα τεμών* Inach. XI. 5 (265 D.), nisi ad *διά* et *τέμνω* hoc revocandum.

ib. v. 40. scribe *διέφθορεν* pro *ιέφθορεν*.

P. 425. v. 1. post verbum *διέφθορεν* adde: *διέφθειρεν* Flor. *Γ*.

P. 444. v. 28. post verba *ἄνευ δορός* insere: Pel. 442 D. (om. Br.).

P. 450. v. 16. post verba praetulit Herm. insere: Sic etiam Flor. *Θ*.

P. 471. v. 6. scribe *σπουδή* pro *σπουδῇ*.

P. 506. v. 35 post eruit adde: inc. LVIII. 3 (om. D.)

P. 508. v. 17. post concinit insere: *τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ* inc. LVIII. 3. i. e. *contingat, eveniat.*

P. 537. v. 1. adde: Verum aliquando duobus membris commune *εἰς* ab alterutro abest. *τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' εἰς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν* Oed Col. 753. v. Schaefer ad v. 749.

ib. post v. 28. adde: *εἰς χίλια* (*usque millia*) iure dudum scribitur pro *ὡς* Naupl. V. 6 (379 D.).

P. 576. v. 20. scribe *μόλῃ* pro *μολῇ*

ib. v. 25. scribe *ᾗ* pro *ῃ*.

P. 592. v. 6. post verba *Florr. ΔΘ.* adde: *ἐν δ' ἔσεισεν* Ant. 1260 m. ipsum quoque tmesin prae se ferre videatur.

P. 600. v. 3. post *ἑταίρων* 944. adde: *τοὺς εὐγενεῖς — φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν* Phryg. I. 2 (649 D.). Male vulgo *συναίρειν*, potuit autem *συναιρεῖν* ferri.

P. 634. v. 23. adde: Desperatum illud a multis *Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποιᾷ* (s. *Ἰδαῖα λειμώνια*) Ai. 597 ch. verisimili correctione Lobeckius sustulit scribendo *Ἰδαῖα μίμνω λειμῶνι' ἔπαυλα μήλων*.

P. 646. v. 9. haec adde: His adiicienda duo exempla *ἐπὶ* substantivo et adiectivo interpositum habentia, *γᾶς ἔπι ξένας* Oed. Col. 1703. 1711 m., quorum illud operosius ordinandis verbis fortasse exemeris, hoc eximi nullo modo potest. Scribunt autem omnes acute.

P. 649. v. 38. corrige *ἄρχει* pro *αρχει*

P. 690. v. 36. adde: *ἐσχατιᾶς* Flor. *Γ*. Ricc. Brunckii T.

P. 697. v. 21. adde: *εὖ πίπτειν.* *ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι* inc. LXXXIV. (763 D.).

P. 700. v. 23. adde: *εὐδαίμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείας* Inach. 267 D. (om. Br.).

P. 711. v. 14. insere: *Εὐρύαλος n. pr.* Eius Sophocles historiam tractavit in cognomine fabula: v. Eust. p. 1796, 52.

P. 749. v. 21. adde: Pel. 442 D. (om. Br.).

P. 768. v. 8. corrige *ἦμαρ* pro *ημαρ*.